

Bạo Quân Độc Sủng

Contents

Bạo Quân Độc Sủng	5
1. Chương 1: Bắt Cóc Ư? Mị Được Sao? Cổ Khát Khô.	5
2. Chương 2: Diên Đảo Tâm Hồn	6
3. Chương 3: Tư Thông? Dâm Đăng? Hạ Lưu	7
4. Chương 4: Đuổi Ra Khỏi Nhà	8
5. Chương 5: Lưu Lạc Thanh Lâu	9
6. Chương 6: Một Đêm Bùng Nổ	12
7. Chương 7: Nam Nhân U Buồn	13
8. Chương 8: Sáng Khoái Hợp Tác.	14
9. Chương 9: Đây Chỉ Là Đạo Đầu	15
10. Chương 10: Nữ Tử Thần Bí Nhất	17
11. Chương 11: Choáng Váng	18
12. Chương 12: Hôn Lên Ngực...	19
13. Chương 13: Hôn Lên Môi Nàng	21
14. Chương 14: Ma Xui Quỷ Khiên	22
15. Chương 15: Cầu Hồn Đoạt Phách	24
16. Chương 16: Khách Quý Đột Kích	26
17. Chương 17: Không Bán Nghệ, Lại Càng Không Bán Thân	27
18. Chương 18: Thô Bạo Vạch Áo Nàng	29
19. Chương 19: Vô Văn Vết Hôn	30
20. Chương 20: Bắt Ta Chờ Đợi.	32
21. Chương 21: Tích Hoa, Hộ Hoa Là Gì?	33
22. Chương 22: Sống Phấn Khích, Tiêu Sái	34
23. Chương 24: Hai Bên Lưu Luyến	35
24. Chương 25: Ôm Hương Thơm Mềm Mại Trong Ngực.	37
25. Chương 26: Tuyệt Đối Không Dựa Vào Đàn Ông.	38
26. Chương 27: Tim Vỡ Từng Mảnh Nhỏ	39
27. Chương 28: Hôn Hẩn Lạnh Môi	40
28. Chương 29: Màn Múa Nóng Người	41
29. Chương 30: Kim Công Tử Không Gì Không Biết	43
30. Chương 31: Tình Độc Mất Hồn Trên Đời	44
31. Chương 32: Chà Đạp Cuồng Loạn	45
32. Chương 33: Hôn Nhụy Hoa, Cánh Môi Mềm	47
33. Chương 34: Thâm Trăm Dây Dưa Mãi	48
34. Chương 35: Cao Thủ Trong Cao Thủ	49
35. Chương 36: Thật Khốn Nạn	51
36. Chương 37: Ôm Cứng Luôn	52
37. Chương 38: Cởi Áo Vì Bồn Vương.	53
38. Chương 39: Như Thế Mới Là Hoàn Mỹ	54
39. Chương 40: Phong Lưu Thành Tính	55
40. Chương 41: Rất Hợp Ý Bồn Vương	56
41. Chương 42: Người Là Người Của Bồn Vương	58

42. Chương 43: Buồn Cười Thật	58
43. Chương 44: Không Nhảy Cũng Phải Nhảy	59
44. Chương 45: Xông Vào Phũ Thụ Vương	60
45. Chương 46: Giấu Đầu Lòi Đuôi.	61
46. Chương 47: Xoa Mặt Và Thân Nàng	62
47. Chương 48: Thân Thể Trơn Mềm	63
48. Chương 49: Vì Sao Lại Cởi Hết Quần Áo	64
49. Chương 50: Vận Mệnh Của Ta Tự Ta Nắm	65
50. Chương 51: Nhấn Tâm Cự Tuyệt	66
51. Chương 52: Tình Cảm Hôn Cuồng Nhiệt	68
52. Chương 53: Thư Phòng Dụ Hoặc	69
53. Chương 55: Bốn Vương Chịu Hết Nỗi Rồi	71
54. Chương 56: Có Chí Thì Nên	72
55. Chương 57: Một Gậy Chọc Trúng	73
56. Chương 58: Hai Mỹ Nữ Xà	75
57. Chương 59: Sống Về Đêm	77
58. Chương 60: Hấn Đè Nặng Nàng.	78
59. Chương 61: Vết Hôn Dày Đặc	79
60. Chương 62: Hạc Trong Bầy Gà	80
61. Chương 63: Yêu Diễm, Nóng Bỏng, Cuồng Dã	82
62. Chương 64: Màn Múa Gợi Cảm Câu Hôn Đoạt Phách.	83
63. Chương 65: Cô Gái Yêu Mị	84
64. Chương 66: Chiếm Đoạt	85
65. Chương 67: Từng Vết Hôn Ấm Nóng	86
66. Chương 68: Hôn Lên Thân Thể Nàng (7000+)	87
67. Chương 69: Mê Hoặc (6000+)	94
68. Chương 70	100
69. Chương 71: Sợ Hãi	107
70. Chương 72: Bị Hai Gã Du Côn Lưu Manh Vùi Dập	111
71. Chương 74: Chà Đạp Điên Cuồng	121
72. Chương 75: Trầm Luân Trong Bể Dục	126
73. Chương 76: Sầu Triền Miên	130
74. Chương 77	134
75. Chương 78: Máu Tanh, Thô Bạo Kinh Người	139
76. Chương 79: Thắt Lưng Đau Đớn, Tiến Vào Mạnh Mẽ	143
77. Chương 80: Tàn Nhẫn Va Chạm	148
78. Chương 81: Xé Rách Quần Áo Nàng	153
79. Chương 82: Cấn Cấn, Hôn....	157
80. Chương 83: Trong Lòng Hấn Run Kịch Liệt	161
81. Chương 84: Phế Chân Nàng	166
82. Chương 85: Hấn Cứng, Nàng Tóm Vặt Trong Túi	171
83. Chương 86: Vuốt Ve Chà Xát, Va Chạm Điên Cuồng	175
84. Chương 87: Rút Vặt Áo Bên Hông Nàng.	179
85. Chương 88: Cô Gái Trong Thùng	183
86. Chương 89: Ngọn Lửa Thiêu Thân	187
87. Chương 90: Cổ Súc Ép Nàng Dưới Thân	192
88. Chương 91: Cùng Nàng Tắm	197
89. Chương 92: Hoan Ái Trong Nước. (18+)	201
90. Chương 93	205
91. Chương 94: Cục Cứng Đột Kịch	210
92. Chương 95: Đau Sắp Chết (1)	214
93. Chương 96: Nàng Hận Chết Trầm	219
94. Chương 97: Khiến Nàng Thần Phục Trầm	222
95. Chương 98: Cuồng Hoan Mạnh Liệt Chưa Từng Có Từ Trước Tới Nay	226

96. Chương 99: Thơm Quá...	229
97. Chương 100: Nàng Chết Rồi...	234
98. Chương 101: Chiếm Đoạt Vợ Thần	238
99. Chương 102: Cấn Xuống Nơi Tuyết Trắng Mềm Mại Kia	242
100. Chương 103: Vui Thích Như Nước	246
101. Chương 104: Đau Quá	251
102. Chương 105: Làm Cho Ta Thích Nhất (6000+)	256
103. Chương 106: Một Đêm Xuân Mất Hồn	261
104. Chương 107: Ôm Vào Tay	266
105. Chương 108: Hợp Nhất	270
106. Chương 109: Cây “củ Cải” Nóng Bỏng	275
107. Chương 110: Liều Chết Triền Miên	281
108. Chương 111: Xảy Thai	286
109. Chương 112: Đi Đến Trên Giường	289
110. Chương 113: Luân Hãm Trong Vòng Tay Ấu Yếm Của Hấn	293
111. Chương 114: Mỹ Nhân Tắm Cầu Hồn (1)	297
112. Chương 115	306
113. Chương 116: Chẳng Kém Gì Bạo Quân	312
114. Chương 117: Đột Ngột Động Thân Vào	317
115. Chương 118: Khổ Hình Triền Miên	321
116. Chương 119: Nhanh Trí Bao Dung	326
117. Chương 120: Trên Người Nóng Rực	331
118. Chương 121: Cận Kề Sống Chết	336
119. Chương 122: Lửa Tình Trêu Chọc	341
120. Chương 123: Cùng Hoà Hợp Một Thể Với Nàng Hoàn Toàn	347
121. Chương 124: Ôm Nàng Lên Long Tháp	353
122. Chương 125: Đặt Nàng Lên Đùi	358
123. Chương 126: Cùng Ngủ	363
124. Chương 127: Vui Sướng Dâng Trào	370
125. Chương 128: Mút, Cấn, Cấn...	376
126. Chương 129	381
127. Chương 130: Thống Khổ	385
128. Chương 131: Trầm Sắc Phong Nàng Làm Hậu	390
129. Chương 132: Mê	396
130. Chương 133: Để Người Nóng Hơn	401
131. Chương 134: Hận Vô Cùng Tận	407
132. Chương 135: Trầm Rất Nhớ Nàng...	412
133. Chương 136: Điên Cuồng H	422
134. Chương 137: Tim Như Dao Cắt	428
135. Chương 138: Ép Nàng Một Đêm	434
136. Chương 139: Thừa Sủng Hàng Đêm	440
137. Chương 140: Thuận Theo Trầm	446
138. Chương 141: Nóng Rực Như Thép	453
139. Chương 142: Toàn Thân Đau Đớn	458
140. Chương 143: Véo Hạt Đậu Đỏ Nho Nhỏ	464
141. Chương 144: Cổ Súc Dụ Dễ	470
142. Chương 145: Quán Quít Kịch Liệt Lầy Hấn	476
143. Chương 146: Tâm Hồn Mê Muội	482
144. Chương 147: Cùng Đêm Đẹp	488
145. Chương 148: Xuân Tâm Nhộn Nhạo	494
146. Chương 149: Dục Niệm Cuồng Dã	500
147. Chương 150: Khẽ Vuốt Phẳng	510
148. Chương 151: Sống Chết Dây Dưa, Triền Miên Mãi Mãi	516
149. Chương 152: Mị Hoặc Cực Kinh Người	522

150. Chương 153: Một Cảnh Không Nên Nhìn	529
151. Chương 154: Dây Dưa Lăn Nhau Tới Tận Sâu Trong Linh Hồn	535
152. Chương 155: Hồn Bay Phách Tán	541
153. Chương 156: Rắn Đe	546
154. Chương 157: Công Chúa Linh Tê	552
155. Chương 158: Xúc Cảm Mềm Mại	558
156. Chương 159: Lạc Hồng?	563
157. Chương 160: Trầm Muốn Người Đau.	573
158. Chương 161: Đế Vương Bạc Lạnh.	579
159. Chương 162: Vạn Tiễn Xuyên Tim	585
160. Chương 163: Có Chuyện Kỳ Lạ	591
161. Chương 164: Sự Thật Miêu Tả Sinh Động.	597
162. Chương 165: Nổ Tan Thành	604
163. Chương 166: Di Chiếu	609
164. Chương 167: Hạnh Phúc Và Bất Hạnh	616
165. Chương 168: Sống Lại Trong Chỗ Chết	622
166. Chương 169: Bắn Chết	628
167. Chương 170: Ra Cung	632
168. Chương 171: Ta Ở Chỗ Đây Chờ Nàng	636
169. Chương 172: Cô Gái Áo Trắng	640
170. Chương 173: Cô Gái Yêu Nhất (1)	644
171. Chương 174	649
172. Chương 175: Ta Không Phải Là Bệ Hạ Của Người (1)	655
173. Chương 176: Chương 176	659
174. Chương 177: Quán Quít Lầy Nàng.	665
175. Chương 178: Con Báo	668
176. Chương 179: Chìm Đắm Trong Mùi Hương Mềm Mại	671
177. Chương 180: Khiến Người Vạn Kiếp Bất Phục	681
178. Chương 181: Hầu Hạ	684
179. Chương 182: Bứt Phá	687
180. Chương 183: Mưa Gió Bão Bùng.	690
181. Chương 184: Tranh Chấp	693
182. Chương 185: Chân Tướng	697
183. Chương 185: Chân Tướng	700
184. Chương 186: Đau Triệt Nội Tâm	702
185. Chương 187: Trở Lại Như Trước	705
186. Chương 188: Công Chúa Cẩm Ninh	711
187. Chương 189: Tim Tan Nát Từng Mảnh	717
188. Chương 190: Mất Mạng	721
189. Chương 191: Tấn Công Vào	727
190. Chương 192	733
191. Chương 193: Chương 193	739
192. Chương 195: Kết Cục (2) Ra Khỏi Thành	746
193. Chương 196: Kết Cục (3) Đế Linh Hồn Và Thể Xác Hòa Cùng Nhau	752
194. Chương 197: Kết Cục (4) Hạn Định Một Năm	758
195. Chương 198: Kết Cục (5) Con Rồng	764
196. Chương 199: Kết Cục (6) Cả Đời Vô Sinh	770
197. Chương 200: Kết Cục (7). Ta Không Buông Tay	776
198. Chương 201: Kết Cục (8)	781
199. Chương 202: Kết Cục (9) Giam Cầm	786
200. Chương 203: Kết Cục (10). Lâu Không Quán Quít Si Mê	791
201. Chương 204: Kết Cục (11). Lửa Tình Dấy Lên	796
202. Chương 205: Kết Cục (12) Thái Tử	803
203. Chương 206: Đại Kết Cục: Tình Yêu Nồng Nhiệt	809

Bạo Quân Độc Sung

Giới thiệu

Nàng là một giáo viên dạy múa giỏi, khi hôn mê, lại phát hiện ra chân tay mình không còn sức lực, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-quan-doc-sung>

1. Chương 1: Bắt Cóc Ư? Mị Được Sao? Cổ Khát Khô.

Hình như bị mê man rất lâu, Diệp Vũ tỉnh lại nhưng sao lại tối om chẳng thấy năm ngón tay thế này nhỉ?

Đầu óc mơ hồ choáng váng, tinh thần không thể tập trung nổi. Thêm nữa chân tay đều không còn sức, cả người nóng như lửa đốt vậy, ngọn lửa nóng hừng hực kia đang nung cho nàng cháy khô cả lưỡi, cả người khát, cổ cháy, nếu có một thùng nước lạnh dội từ trên đầu xuống thì sung sướng biết bao.

Sao lại thế chứ? Vì sao trên người lại nặng vậy? Hình như có một tảng đá to đè nặng chính mình vậy. Vì sao có cái gì đó ẩm ướt cứ liếm đi liếm về không ngừng trên người nàng chứ? Đó là đầu lưỡi ư? Có người nằm trên người nàng ư? Có người đàn ông đang hôn nàng sao? Tại sao có thể vậy chứ? Nàng không phải đang ngồi trên thuyền hoa uống trà trên sông Tần Hoài ở Nam Kinh sao?

Trời ơi!!!

Nàng tỉnh táo chút, cố sức nâng tay lên sờ, lòng lạnh lẽo, chân tay cứng ngắt.

Đúng vậy, có một người đàn ông đang đè nặng nàng, hôn cánh tay nàng, đầu vai, xương quai xanh, một đường đi xuống.....

Vì sao lại bị vậy chứ? Nàng bị bắt cóc sao?

“Nè...” Nàng chẳng còn hơi sức nào cố nói, lấy tay lay vai hắn, lại mềm mại chẳng có chút sức nào, rơi xuống trên vai hắn, “Anh là ai...Buông ra...”

“Người bị người ta bỏ thuốc chí âm mê tâm tán, thế gian chỉ có duy nhất cách giải này thôi” Người đàn ông này giọng nói rất dễ nghe, trầm thấp thuần hậu, so với Hạ Phong càng dễ nghe hơn.

“Mê tâm tán là gì vậy? Giải được là gì? Để tôi đi mua” Diệp Vũ oán thăm, tên này nói chuyện sao nho nhã thế, khá giống lời kịch cổ trang mà Hạ phong quay chụp lắm, có hương vị cổ đại.

“Mê tâm tán là mị được, giải được là đàn ông” Giọng hắn không hề ảm áp chút nào.

Nàng khiếp sợ, có người bỏ thuốc cho nàng ư? Là ai bỏ đây? là tên đàn ông này sao?

Hắn nhận thấy nàng kháng cự yếu ớt, giải thích bảo, “Không phải là ta bỏ mà là huynh trưởng của người”

Nàng kinh ngạc, “Huynh trưởng của tôi ư?”

Hắn lại bảo, “Thuốc mê tâm tán là loại thuốc cực mạnh, trong vòng nửa canh giờ mà không có thuốc giải, người sẽ khát khô cổ mà chết”

“Anh giúp mua thuốc giải về cho tôi có được không? Anh cần bao nhiêu tiền, tôi có thể cho anh” Diệp Vũ khẩn cầu.

“Mê tâm tán là loại thuốc dùng hoa tình vô cùng độc làm thành, thành Kim Lãng này không có thuốc giải nào cả” Hãn quả quyết.

Độc tình hoa ư? Thành Kim Lãng sao?

Nàng nghe được rất rõ, thế kỷ hai mươi mốt làm gì có loại hoa, thành Kim Lãng này. Gã đàn ông này nói vậy sao cổ quái thế, rốt cục là sao chứ? Sao tự dưng nàng vô duyên vô cớ bị ca ca bỏ thuốc chứ? Thật là kỳ lạ quá.

Hãn dùng khuỷu tay chống đứng lên, “Sống hay chết, tùy người”

Da thịt càng ngày càng thấy khát, muốn uống nhiều nước lạnh...Cả người càng ngày càng nóng rực, càng ngày càng hư không, càng ngày càng mềm như cần cái gì đó, khát vọng có ai đó chạm vào, âu yếm... Tên đàn ông này như một tảng băng vậy, có thể an ủi cơn khát của nàng, nhồi vào hư không của nàng...Trong ngoài cơ thể nàng như bị cháy sạch, dồn lên mặt, đầu nóng hừng hực, nàng không tự chủ được liếm môi, thân mình khó chịu uốn éo.

Vừa rồi câu nói kia của hãn, nàng hiểu được hãn để cho nàng chọn. Muốn sống thì cùng hãn xxx, nếu không muốn nảy sinh quan hệ với hãn thì cũng chỉ còn con đường chết. Làm sao bây giờ?

2. Chương 2: Diên Đảo Tâm Hồn

Nàng chỉ đi du lịch Nam Kinh để giải sầu thôi, chỉ là ngồi uống trà ngắm cảnh trên sông Tần Hoài thôi, sao mà lại gặp phải chuyện này chứ?

Lấy nhãn lực của hãn cho dù căn phòng này có tối mờ không nhìn thấy mặt nhau chẳng nữa, hãn cũng nhìn thấy tia do dự của nàng.

Hãn khẽ chạm nhẹ vào môi nàng, rồi nhẹ nhàng vuốt phẳng, giây lát thì rời xuống, chạm vào xương quai xanh của nàng, bộ ngực nàng phập phồng.

Thể xác và tinh thần chấn động, nàng không thể kiềm chế được sợ run, trên người lửa càng bốc cao, càng khó chịu vô cùng.

Nàng thế này mới biết, cả người trần truồng mà hãn cũng vậy.

Hãn rút tay về, Diệp Vũ không tự chủ được túm được tay hãn, cả người phát run lên, “Nóng quá...thật khó chịu quá...”

Hãn nặng nề bảo, “Như mong muốn của người”

Mỗi một tắc trên người đều là ngọn lửa, thiêu huỷ lý trí của nàng, nàng sắp phát điên rồi, không thể khống chế được tư tưởng và tay chân của mình, ôm lấy cổ hãn, ngẩng đầu hôn hãn, cảm giác thoải mái hơn chút. Cái kiểu khát vô cùng và lo lắng này chẳng những không hề giảm bớt mà ngược lại càng trầm trọng thêm, làm cho nàng muốn nhiều hơn nữa.

Hãn có chút kinh ngạc, không ngờ vị đại tiểu thư yếu đuối nhất gan lại có gan lớn thế, tuy hôn rất ngốc nghếch, vội vàng mà lại bốc lửa. Hãn hôn lại nàng, mút chặt cánh môi nàng, tiến quân thần tốc, cuốn chặt chiếc lưỡi thơm tho của nàng...

Trong bóng đêm, một màn kinh hoàng, hỗn loạn.

Nàng ôm lấy hãn, tay nhỏ bé mềm mại không xương chạm rãi vuốt ve hãn. người đàn ông này rắn chắc quá!

Tám lưng dày rộng, eo thon, chắc, điển hình chính là có hình thể tam giác, đoá chùng cơ ngực và bụng rất được.

Lời lẽ của hắn chạy trên da thịt nàng, đi đến đâu ả ướt nóng hổi đến đó...Hắn liếm nụ phần hồng của nàng, hơi dùng sức chút...Hắn làm hết tất cả, làm cho thân thể nàng ngày càng mẫn cảm hơn, chiến đấu càng thêm lợi hại hơn...

Nàng chịu không nổi sự kích thích như vậy, vừa khó chịu vừa vặn vẹo, vừa rên ư ử, tiếng nhỏ vụn phát ra từ yết hầu, lọt vào tai hắn nghe xương mềm tuột.

Mềm mại hương thơm, tuyệt vời như thế, hắn còn đợi gì nữa chứ?

Nàng căn bản không biết chính mình đang làm gì, trong đầu hỗn loạn, theo bản năng ôm chặt lấy hắn, cọ vào hắn, hôn môi hắn, cổ hắn, vai hắn...Hình như có tia tê dại từ nơi nào đó trên người lan toả, tràn ngập cả người, rất thoải mái mà cũng cực kỳ thống khổ...

Hắn sờ sờ mặt nàng ả ướt, biết thời gian của nàng không còn nhiều, ngón tay đi xuống, cảm giác chỗ mềm mại kia đã ướt át từ lúc nào, vì thế đẩy nhẹ lưng xuống, hung hăng xông thẳng tới...

Chỉ trong chớp nhoáng, cơn đau sắc nhọn ập tới, Diệp Vũ bật kêu lên, nhưng mà kiểu đau đến tận xương cốt ấy vẫn không giảm, cứ từng đợt từng đợt ập tới...

Hắn cứng người lại chút, không nghĩ gì thêm lại tiếp tục tiến tới, lấy sức mạnh cướp đoạt thành công, rốt cục cũng phá tan bức tường thành cuối cùng.

“Đau quá đi...” toàn thân nàng co rút nhanh, giống như mỗi tắc da thịt đều co rúm lại vậy, cơn đau lớn ào tới bao trùm cả người nàng.

Hắn không để ý tới, chặn hai chân nàng lại, hoà hoàn toàn cùng nàng.

Thân thể cháy khát từ từ hoà tan với cơn đau xé rách da thịt, cảm giác vui sướng kỳ diệu bắt đầu tràn lên. Nàng túm chặt lấy vai hắn, nhấc hai chân lên, quàng lên hông hắn, làm cho cả hai thân hình kết hợp chặt chẽ với nhau hơn.

Trong ngọn lửa bùng to, trong cơn chìm nổi mạnh mẽ, đã bị tình dục phá huỷ.

Toàn bộ ngọn lửa đều hoá thành từng giọt mồ hôi rơi xuống.

Thân hình cuộn chặt triền miên càng phát ra điên cuồng, giờ này, khắc này, nàng tuân theo tiếng gọi của thân thể, cùng rơi vào vực sâu đen tối với người đàn ông này.

Có lẽ, đây là vận mệnh đã an bài, Càn khôn đã xoay chuyển...

3. Chương 3: Tư Thông? Dâm Đãng? Hạ Lưu

Đó là trận cuồng dã mê loạn trí óc tới mức nào, Diệp Vũ nhớ không rõ nữa, chỉ nhớ rõ bản thân mình bất mãn quần quít lấy hắn, chỉ nhớ rõ gã đàn ông đó đã thoả mãn nhu cầu sinh lý của nàng ra sao, còn tuyệt hơn cả là họ cùng đứng ôm nhau hưởng gió ở đầu thuyền, giữa đại dương mịt mờ.

Lúc tỉnh lại, gã đàn ông kia đã không thấy, khắp nơi tối om, nàng nhìn không rõ toàn cảnh, cố bò lên nhưng cả chân tay đau nhức vô cùng.

Vẫn còn chưa chết, chỉ có độc tính mị được gì đó thì đã giải rồi.

Nàng cố sức ngồi dậy, đúng lúc này có người mở cửa tiến vào, cả phòng bỗng chốc bừng sáng.

Ánh sáng làm mắt đau, nàng vội nhắm tịt lại, lúc mở ra thấy hai nha hoàn xinh đẹp đứng bất động trước đầu giường, gọi nàng đứng dậy, bảo muốn mặc quần áo cho nàng.

Sao lại thế nhỉ? Đây là hậu trường quay phim đó ư? Nơi này là thanh lâu hay vẫn là chỗ cách Nam Kinh kia?

Trang trí tất cả trong phòng đều cổ kính vô cùng, có đồ dùng, bàn ghế, tường, gương đồng, giường chiếu, đến cả chiếc chăn cũng cổ, chả lẽ là...đang quay phim sao?

Diệp Vũ kết luận một câu vậy.

Cảnh tượng rất quen thuộc, nhưng nàng lại không phải diễn viên, nàng chỉ là một giáo viên dạy múa của Đoàn ca múa Hạ Phong, là trợ giảng, mà sao lại thế chứ? Đạo diễn đi đâu rồi? Nhiếp ảnh gia đâu? Còn những người khác thì đâu cả?

Không chấp nhận được sự phản ứng này của nàng, hai nha hoàn thô lỗ túm nàng lôi xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo cho nàng.

Mặc quần áo lót tơ tằm trên người, quần màu tím, áo màu trắng, ba lớp, phiền toái quá.

Mơ màng Diệp Vũ nhìn thấy mình trong gương thì hoảng sợ, là mình đó sao?

Trong gương hiện lên một khuôn mặt rất xinh đẹp, đúng tiêu chuẩn, đôi mắt đen long lanh, chiếc mũi thẳng thanh tú, đôi môi hồng phấn xinh xinh, chiếc cằm tinh xảo hoàn mỹ, tóm lại là một người tuyệt đẹp.

Nàng kinh ngạc mãi, Diệp Vũ thế kỷ hai mươi mốt, mặc dù đáng người cũng được, khuôn mặt lại bình thường tới mức không thể bình thường hơn được, hiện giờ biến thành một mỹ nữ tuyệt đẹp, rất quý dị. Tại sao vậy chứ?

Hai nha hoàn chẳng kịp vén tóc xong cho nàng, đã túm lôi nàng ra khỏi phòng, đi vào đại viện đèn đuốc sáng trưng.

Có rất nhiều người, toàn là người cổ đại cả...

Một phụ nữ trung niên diện mạo xinh đẹp, kéo tay Diệp Vũ, “Vũ nhi, đừng sợ, mẹ sẽ ở bên cạnh con”

Nàng kinh ngạc, mỹ nữ này là mẹ nàng đó ư?

“Diệp Vũ tư thông với người hầu, dâm dăng hạ lưu, làm nhục danh dự gia đình, trục xuất cùng mẹ ra khỏi nhà. Sau này, các người sẽ không phải là người của nhà họ Diệp nữa, cũng không cho phép bước một bước vào trong phủ!” Một phụ nữ có khuôn mặt lạnh lùng đoan trang uy nghiêm nói.

“Ta có thể cùng Vũ nhi rời khỏi phủ tướng quân, nhưng mà Thành nhi thì phải ở lại trong phủ”

Diệp Vũ kinh ngạc, nàng tư thông với người hầu sao? Người cổ đại này cũng biết cách đây không lâu nàng và một người đàn ông trên giường sao? Và gã đàn ông đó là người hầu của phủ tướng quân đó sao? Vậy hắn đang ở đâu...

Khoé môi người phụ nữ đoan trang khẽ nhếch lên cười, “Người yên tâm đi, Tuấn Thành là con của tướng quân, ta sẽ không bạc đãi hắn đâu”

“Mẫu thân” Khoé miệng lại nhếch lên, “Hy vọng người giữ chữ tín”

Lông mi của người phụ nữ đoan trang này rất dài khẽ chớp chớp, “Ta muốn người thề, cả cuộc đời này tuyệt đối không trở về phủ tướng quân nữa”

4. Chương 4: Đuổi Ra Khỏi Nhà

“Ta thề, cả đời này sẽ không trở về!” “Người mẹ” cắn răng nói.

“Cao Siêu, đưa họ ra ngoài!” Người phụ nữ đoan trang tên Tử Dương nói.

Cao Triều ư? Diệp Vũ suýt phì cười, sao tự dưng lại có người gọi tên như vậy chứ?

Một người đàn ông đi tới, nàng nhìn dõi theo hắn, thấy nam tử này cũng rất cao, thân hình khôi ngô khỏe mạnh, khuôn mặt trông tục tằn hơn so với Diệp Tuấn nhưng vẫn rất tuấn tú, đồng thời lại hoà vào nhau hiện lên vẻ tuấn tú từng chải, lạnh khắc.

Hắn xua tay, làm tư thế “Mời”, “Nhị phu nhân, đại tiểu thư, xin mời!”

Nhị phu nhân nhìn cây cỏ trong phủ, lệ trào ra.

Vị nữ tử đoan trang kia nháy mắt thì có hai hán tử đi tới, dẫn các nàng đẩy ra khỏi cửa.

Cửa lớn đóng sầm lại, hai người đứng dưới chân bậc thang, nhìn bóng đêm bao phủ, hai mắt rưng rưng, nhiều biểu hiện tình cảm vương vấn khó nói nên lời.

Đột nhiên, có một ít đoạn ngắn bất ngờ hiện lên, một luồng trí nhớ ào vào trong đầu, hình như là người khác đập vào đầu nàng. Đầu nàng đau chút, lại tự dừng lúc đó nhớ ra được rất nhiều chuyện, đã biết vì sao lại bị những kẻ đó trục xuất mình ra khỏi nhà rồi.

Nàng vốn là Diệp Vũ của thế kỷ hai mươi mốt, sao tự dừng lại trở thành con gái lớn Diệp Vũ của địa tướng quân nước Sở thành Kim lăng Diệp Chí Bằng chứ? Ở đây là thành Kim lăng củ nước Sở, là phủ tướng quân, là nhà của nàng – nàng dĩ nhiên có hai đoạn trí nhớ, một là phần trí nhớ của Diệp Vũ thế kỷ thứ hai mươi mốt, còn một là một người không biết Diệp Vũ của nước Sở xuyên không.

Đầu óc nàng bùng nổ, chẳng nhẽ là....xuyênq ua rồi ư?

Bên cạnh nữ tử xinh đẹp là mẫu thân của Diệp đại tiểu thư, hơn ba mươi tuổi, tuy chỉ mặc quần áo mộc mạc màu sắc vàng nhạt, tóc búi găm chiếc trâm ngọc bình thường, mà khuôn mặt thì lại trắng nõn đẹp tự nhiên như trăng rằm, xinh đẹp tuyệt thế. Đó là Nhị phu nhân phủ tướng quân là mẫu thân của nàng tên Thiển Hề.

Cuối cùng thì nàng đã hiểu, đại tướng quân Diệp Chí Bằng nước Sở có hai phu nhân, Nhị phu nhân Thiển Hề sinh được cô gái lớn là Diệp Vũ và con trai thứ là Diệp Tuấn Thành; còn vợ chính là công chúa An Dương, sinh được con trai cả là Diệp Tuấn Kiệt và con gái Diệp Mi.

Công chúa An Dương kiêu ngạo, tự cao là muội muội ruột của hoàng đế nước Sở, chẳng coi ai ra gì, mười mấy năm qua vẫn ngược đãi, tra tấn Nhị phu nhân; Nhị phu nhân vì gia đình mà chịu mọi sự hung bạo, vì con mà chịu ở trong phủ lớn lên, nín nhịn, nhẫn nhục chịu đựng. Vài năm gần đây, Diệp tướng quân hàng năm đều đóng quân bên ngoài, công chúa An Dương quản lý cả phủ tướng quân, dùng trăm phương ngàn kế tra tấn ba mẹ con Nhị phu nhân, tìm mọi cơ hội để đuổi họ ra khỏi phủ.

Lần này, bà ta nghĩ ra một kế tuyệt hảo: bỏ thuốc mê tâm tán cho Diệp Vũ, vu hãm nàng tư thông với kẻ hầu hạ, trục xuất mẹ con các nàng ra khỏi phủ.

Mà nàng thì bị kẻ đơn thế nào nhỉ?

Diệp Vũ nghĩ đến, giữa trưa hôm nay, Diệp đại tiểu thư đi phủ Tấn vương, thăm mển Tấn vương Minh Tâm đã hai năm rồi, nhưng Tấn vương phong lưu đa tình không nhận tình ý của nàng, lại còn làm cho nàng hết hy vọng. Nàng thương tâm trở về phủ muốn chết, người đau đớn quá mà tự dày đoạ mình, được người hầu cứu.

Có lẽ thời điểm Diệp đại tiểu thư tự dày đoạ bản thân suýt chết, linh hồn nàng đã nhập vào thể xác; sau đó lại bị nha hoàn bỏ thuốc vào trong chén thuốc đưa cho nàng, chén thuốc đó chắc đã bị người ta động tay chân vào, bỏ mê tâm tán, nàng mới bị trúng mị độc.

5. Chương 5: Lưu Lạc Thanh Lâu

Còn Thiển Hề sở dĩ tự nguyện rời phủ cũng chỉ vì muốn con mình là Diệp Tuấn Thành có thể được ở lại phủ tướng quân.

Hơn nữa, cho dù lần này các nàng quyết không đi thì cũng sẽ có lần khác. Đã nhiều năm qua, công chúa An Dương vẫn muốn đuổi tận giết tuyệt, để Diệp Tuấn Thành ở lại trong phủ đã là nhượng bộ duy nhất của bà ta rồi.

Diệp Vũ nghĩ ngợi nhiều, đã thật sự xuyên qua, linh hồn bám vào trên người Diệp đại tiểu thư, vậy linh hồn Diệp đại tiểu thư đi đâu rồi?

Hồn vừa nhập, lại vừa phải trải qua một trận dục vọng dày vò sắp chết, lại bị đuổi ra khỏi nhà, chẳng lẽ tối nay phải ăn ngủ đầu đường xó chợ sao?

Ông trời ơi, vì sao vậy chứ?

Hai mẹ con không xu diển túi, đứng giữa đường cái trong gió lạnh vù vù, biết đi đường nào đây?

Bất đắc dĩ, Thiển Hề đành phải mang theo con gái vào lầu Tiêu Tương tá túc một đêm.

Lầu Tiêu Tương là thanh lâu, bà chủ Lãnh Tiêu Tương và Thiển Hề vốn quen biết với nhau đã lâu. Lúc các bà còn trẻ, đều biểu diễn ở lầu Tiêu Tương, giao tình thân thiết; chẳng bao lâu Thiển Hề được gả làm tiểu thiếp cho Diệp Chí Bằng, còn Lãnh Tiêu Tương thì trở thành hoa khôi, vài năm sau trở thành bà chủ của lầu Tiêu Tương.

Lầu Tiêu Tương mở ra vốn là để buôn bán, không phải để cho các nàng ăn không ngồi rồi.

Rửa chén bát, rau củ, giặt quần áo, quét dọn phòng và đình viện, cái gì Diệp Vũ cũng đều làm cả, ba ngày liên tục làm việc liêu mạng, cứ làm việc không ngừng nghỉ, toàn thân đau nhức, mặt chẳng còn chút máu nào.

Vị Diệp đại tiểu thư này đoán chừng là chưa từng bao giờ làm qua việc nặng nhọc như vậy, nếu không toàn thân không đau nhức đến vậy.

Nàng tin, chỉ cần trải qua được những ngày gian khổ này thì sẽ tốt hơn.

Bất luận là cổ đại hay là thế kỷ hai mươi mốt, đều phải tự lực cánh sinh, nuôi chính bản thân mình!

Vất vả nhất vẫn là mẫu thân của nàng, Mẫu thân vốn sống an nhàn sung sướng mười mấy năm rồi, trong một đêm mất đi tất cả, lại phải bưng trà rót nước ở chốn phong trần, dọn dẹp tắm phòng của tiểu thư, người như thế thật sự châm chọc vô cùng.

Đêm nay, lúc Diệp Vũ đang rửa chén bát trong pgòng, bỗng có một nha hoàn tên là Nguyệt Cầm chạy tới, nói sốt ruột, “Ta mót quá, giúp ta mang bầu rượu này đến tắm phòng của tiểu thư nhà ta với, nhanh đi!”

“Ta đang rửa chén bát...Hơn nữa còn rất nhiều vẫn chưa rửa đây này” Nàng chỉ làm những việc nặng nhọc, còn chuyện bưng trà rót nước thì chưa lfm.

“Ây da, xin người thương xót giùm với, giúp ta đưa chút rồi mau mà về đây. Nếu không phải vội đưa ngay cho tiểu thư nhà ta, ta đã chui vào trong nhà xí rồi”

“được rồi, ta sẽ giúp người một lần”

Diệp Vũ đón lấy mâm gỗ, Nguyệt Cầm đã nhanh như chớp chạy thẳng về phía nhà vệ sinh.

Nguyệt Cầm hầu hạ tiểu thư là hoa khôi đứng đầu Lăng Vô Hương, đi vào tắm phòng của Lăng Vô Hương, Diệp Vũ đang định gõ cửa thì cửa phòng bỗng bị lực mạnh đẩy ra dọa cho nàng nhảy dựng cả lên.

“Lấy rượu mà cũng chậm như vậy hả!” Một giọng đàn ông trung niên cất tiếng mắng, “còn không nhanh mang vào hử?”

“Vâng” Nàng cúi đầu đi vào phòng.

“nếu không nể mặt mũi người từng là hoa khôi, ta đã sớm đi tìm người khác rồi” Gã nam tử béo kia hùng hổ nói xong, “Người ta Ngưng Sương cười đẹp đến cỡ nào, còn người thì cười xấu chết; người ta Ngọc Tử giọng điệu nhẹ nhàng cỡ nào, còn người chỉ so với em gái ba cá ngoài chợ mà thôi”

Lăng Vô Hương đứng một bên, bị hắn nói vào mặt, cắn môi, ầm ục mà quật cường.

Diệp Vũ đặt rượu lên bàn, định đi ra ngoài thì bị ngăn lại.

“Nàng là nha hoàn của người sao?” Gã đàn ông nói lèo nhèo, móng béo sờ cằm của nàng, “Trong suốt, mềm mại, bản đại gia thích nhất”

“Ta chỉ là kẻ hầu làm việc nặng, không phải...” Nàng vội vàng giải thích.

“làm việc nặng à? Lãnh Tiêu Tương đúng là đàn” Hần thò tay ra tóm lấy nàng, cười thâm tà, “Một cô nương cười xinh như vậy, ta sao lại để cho nàng làm việc nặng chứ? Theo ta, nàng sẽ không phải làm việc nặng gì, chỉ hưởng thụ vinh hoa phú quý thôi...”

“Buông ra!”

Diệp Vũ giận dữ quát, cố sức đẩy hần nhưng đẩy không được.

Hần dùng cánh tay to ôm vai trái của nàng, miệng sát lại gần, trong tình thế cấp bách, nàng vung tay lên tát cho gã một cái.

Tiếng tát vang lên rất to, đến cả Lăng Vô Hương cũng ngơ ngẩn cả người.

Vị đại gia này sững sốt, giận tím mặt, vung tay nặng quăng tới, “rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt phông!”

Nàng phản ứng tức thời, giơ mâm gỗ lên đỡ, che trước mặt, bàn tay béo phì kia đập phải mâm gỗ.

Gã ta đau quá kêu la ầm ầm, rứt tay, dậm chân, nổi trận lôi đình rống to.

Nàng đứng một bên bình tĩnh nhìn gã đàn ông đau nhe nanh trợn mắt, nhìn khách và các cô nương khác đều vọt tới vây xem, đầu suy nghĩ cực nhanh xem nên giải quyết thế nào cho ổn.

“Con khốn! Mày lại dám đánh cả ta hả...” Mắt thấy nhiều người nhìn vậy, gã ngượng tím mặt, lại vung móng tay lên cào nàng.

“A Lưu đại gia, cần gì phải chấp nhặt với một tiểu cô nương chứ”

Giọng kiều my, mềm mại này cùng với tiếng cười giòn truyền đến, tiếp đó xuất hiện trước mắt mọi người một nữ tử trang điểm đậm, tuổi chừng ba mươi, uốn éo đi tới.

Bà ta chính là bà chủ của lầu Tiêu Tương, Lãnh Tiêu Tương.

“Chuyện gì mà làm cho đại gia tức giận vậy chứ?” Bà dựa vào cạnh cửa, cười tủm tỉm hỏi.

“Con khốn này đã chọc giận bản đại gia...” Lưu đại gia chỉ vào Diệp Vũ, mắt âm trầm, “Vô Hương, nói cho ma ma ngươi nghe đi”

Lăng Vô Hương đi qua, ghé vào tai Lăng Tiêu Tương hạ giọng nói vài câu.

Lăng Tiêu Tương lắc mông đi tới, nắm chiếc khăn hồng trong tay đặt lên ngực gã, “Lưu đại gia à, có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói. Vị cô nương này là người mới tới, làm việc nặng sau viện, không hiểu quy củ, vẫn coò phải được dạy dỗ. Hay là vậy đi, đêm nay tiền thưởng cứ tuit cả vào ta, ta bảo Ngọc Tú và Ngọc Nhụy cùng uống rượu với ngài nhé, thấy sao?”

Lưu đại gia vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ, tuyên bố, “Cánh tay này của ta đã bị thương rồi, chẳng may anh rể ta có hỏi đến, biết là con khốn của lầu Tiêu Tương làm bị thương, ta đây thật mất mặt quá. Nói không chừng anh rể ta cũng nuốt không trôi cơn giận này, đóng cửa lầu Tiêu Tương này lại đó”

“Vậy ngài xem...làm thế nào mới tốt đây?” Bà ta cười làm lành.

“Ta muốn nàng ta hầu hạ ta đêm nay” Gã nhìn Diệp Vũ chăm chăm, ép buộc.

“Nàng ấy chỉ là nha đầu làm việc nặng thôi, điều này không hợp quy củ...”

“Bản đại gia nói một không nói hai, bản đại gia nói chính là quy củ!” Lưu đại gia nham hiểm bảo.

Diệp Vũ không chút hoang mang, nói bình tĩnh, “Di Lãnh à, cháu có mấy câu muốn nói cùng đi”

Lãnh Tiêu Tương kinh ngạc nhìn vẻ bình tĩnh của nàng, đi tới, Diệp Vũ bám sát vào bên tai bà nói, “Giả như đêm nay dì Lãnh giữ được cháu, cháu cam đoan, sẽ đưa Lăng Vô Hương trở thành người được chào đón nhất ở thành Kim Lăng này, thậm chí còn trở thành hoa khôi nổi tiếng của nước Sở, cam đoan lầu Tiêu Tương mỗi ngày kiếm được năm ngàn lượng thậm chí có khi còn kiếm được vạn lượng đó”

Bà ta khiếp sợ, giọng điệu này quá lớn, vị Diệp đại tiểu thư này dựa vào cái gì mà chắc chắn vậy chứ?

6. Chương 6: Một Đêm Bùng Nổ

Diệp Vũ nói cường điệu, “”Diệp Vũ cháu đây luôn nói một là một, lầu Tiêu Tương làm ăn phát đạt hay suy sút là do dì nghĩ thôi, dì hiểu rõ rồi chứ?”

Đôi mắt Lãnh Tiêu Tương đảo nhanh, kéo tay nàng, cười quyến rũ với Lưu đại gia, “Lưu đại gia à, ngài chờ cho một lát, ta khuyên nhủ cô nương chút, cam đoan cho ngài vừa lòng”

Lưu đại gia không ngăn lại, Diệp Vũ thuận lợi rời đi.

Anh rể của Lưu đại gia kia làm quan trong triều, nhưng đối phó với loại người cáo mượn oai hùm này chỉ cần hai ba đả kích là thành.

Tuy nói dân không cùng quan đầu, nhưng mà Lãnh Tiêu Tương thân là bà chủ, có người bợ đỡ, cũng có thể tìm được một hai vị làm quan giúp đỡ.

Diệp Vũ đi vào trong tấm phòng của Lãnh Tiêu Tương, trong lòng đã có tính toán.

“Ngồi đi” Bà ta ngồi xuống trước bàn trà, tự rót uống, “Vừa rồi ta chỉ nợ nửa cái nhân tình của mẹ người, người không cần cảm ơn ta đâu”

“Dì Lãnh không tin cháu nói sao?” Diệp Vũ biết, bà ấy mặt lạnh mà tâm nóng, nói năng chua ngoa mà lòng bồ tát.

“Ta biết Diệp đại tiểu thư mới là kẻ có sắc đẹp tuyệt vời, lại không biết người biết cách kinh doanh nữa cơ đấy” Lãnh Tiêu Tương nhấp một miếng nước trà, “Lãnh Tiêu Tương ta hiểu biết rộng, hôm nay cũng coi như được nghe một người thú vị biết đùa”

Diệp Vũ mỉm cười, “Tuy cháu ở lầu Tiêu Tương này mới chỉ có ba bốn ngày thôi, nhưng mà cũng thấy rất rõ, lầu Tiêu Tương làm ăn cũng không được tốt, bất kể là cô nương hay là khách, đều kém so với lầu Thiên Hương, quán Ý Hồng, các Quán Phương. Nếu dì Lãnh tin tưởng cháu, lầu Tiêu Tương sẽ trở thành một lầu nổi tiếng số một tại thành Kim Lăng, tiền tiêu như nước”

Bà động lòng, hỏi lại, “Vậy sao? Thế người có cách gì tốt đây?”

Diệp Vũ cười nhẹ nhàng, “Trước tiên cháu sẽ đưa ra cách làm, chỉ cần dựa theo cách của cháu, cháu cam đoan, nửa tháng sau, Lăng Vô Hương cùng lầu Tiêu Tương sẽ từ một đêm bùng nổ, trở thành sự kiện mà già trẻ toàn thành bàn tán xôn xao”

Lãnh Tiêu Tương khó hiểu hỏi lại, “Bùng nổ ư?”

Diệp Vũ không muốn giải thích chỉ nói, “Dì có thể không tin cháu, nhưng dì sẽ mất đi một cơ hội phát tài đó”

Bà nâng ly trà lên, nhấp môi, lâm vào trầm tư. Mãi một lúc sau, bà cười sảng khoái bảo, “Được, ta sẽ tin người một lần”

“Sau khi thành công, cháu muốn một nửa số tiền mà lầu Tiêu Tương kiếm được”

“Hà?” Lãnh Tiêu Tương càng kinh ngạc hơn, Diệp đại tiểu thư năm ấy mười tám, giọng điệu quá lớn rồi, đã tâm cũng không nhỏ.

“Cháu chỉ có một điều kiện này, nếu dì Lãnh không đồng ý, cháu đây đành tìm lầu Thiên Hương...”

“Được! Ta đồng ý với người”

Đôi mắt đen đẹp trong trẻo thoáng loé lên tia tự tin, “Lăng Vô Hương mới có hai mươi lăm tuổi, tinh thông ca múa, đàn hát, cháu sẽ cố sức huấn luyện cho nàng ấy. Mặt khác, cháu còn cần hơn mười vũ nam, mười vũ nữ, một nhạc công tinh thông các loại nhạc khí”

Tuy Lãnh Tiêu Tương không biết nàng yêu cầu vấn đề này có lợi chỗ nào, lại vẫn nhớ kỹ, “Còn muốn cái gì, ta sẽ đáp ứng hết”

Diệp Vũ bảo, “Vẫn còn cần khá nhiều thứ nữa, đợi khi nào cháu liệt kê danh sách ra, sẽ nói rõ với dì. Đúng rồi, đại đường cần phải chỉnh sửa, cháu muốn tạo ra một vũ đài...Chính là dựng đài cao để khiêu vũ, cụ thể chỉnh sửa thế nào, ngày mai cháu sẽ nói với dì”

Càng nghe nàng nói không ngừng, Lãnh Tiêu Tương lại càng không nhớ nổi, cũng cảm thấy hơi có chút kỳ quái, vì sao vị Diệp đại tiểu thư này nói có một số từ, một số câu lại khó hiểu như vậy chứ?

7. Chương 7: Nam Nhân U Buồn

Trong đầu Diệp Vũ đã hình thành một kế hoạch hoàn hảo, chỉ cần đợi để thực thi mà thôi.

Sáng ngày hôm sau, Lăng Vô Hương theo lời ma ma, tìm đến nàng.

Diệp Vũ đi thẳng vào vấn đề hỏi, “Cô có muốn kiếm tiền không? Muốn nổi tiếng không? Có muốn tự lập tự cường không? Có muốn nửa đời sau giàu có không? Hay là có muốn tìm được một vị hôn phu tốt không?”

Lăng Vô Hương bị những câu hỏi liên tiếp này làm cho cứng họng không trả lời được, ai mà không muốn chứ? Chỉ là, nghĩ lại có thể đạt được sao?

”Nếu cô muốn thu được công danh lợi lộc, có thể dự đoán được, hãy nghe lời ta, ta sẽ biến giấc mộng của cô trở thành sự thật” Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Vũ hiện lên thần thái kiên định, “Đương nhiên, ta cũng không ép buộc cô”

“Thật sự có thể chứ?” Nàng ta hưng phấn tới mức không thể tin nổi.

“Ta sẽ không lừa cô đâu, nhưng cô phải nghe lời của ta mới được”

“Được, ta nghe lời cô, cô bảo ta làm gì, ta sẽ làm cái đó”

Đàn ông trên thế gian này đều có mối nói cũ, hai ba năm nay, khách của Lăng Vô Hương đều ít đi hẳn một nửa, cảm thấy bản thân mình so với cô gái mười bảy mười tám tuổi thì kém hẳn, giờ thì không hề có ai đến, hoa tàn thì bướm ít, chẳng có chút hy vọng nào, tự ti trở nên mất cảm, tính tình cũng thay đổi hẳn, người tiếp khách không thể tài giỏi được, lại chọc vào lòng tức khách, làm khách đến càng ngày càng ít.

Diệp Vũ bảo nàng ta hát hai câu, nàng ta liền hát, bảo nàng ta nhảy một điệu múa, nàng ta liền nhảy, cố sức thể hiện tài nghệ chính mình ra.

Trong lòng hy vọng, Diệp Vũ bảo nàng về trước, đến lúc đó lại gọi nàng luyện múa.

Nàng vừa đi thì có một người tiến vào, Diệp Vũ ngơ ngác nhìn hẳn đến ngây ngốc.

Nam tử này rất đẹp trai, đó là vẻ đẹp trai u buồn, ánh mắt u buồn, u buồn ánh mắt, cả người tạo cho người ta có cảm giác rất u buồn.

Hắn mặc bộ quần áo màu xám trắng, thân hình gầy, làm cho chiếc áo choàng có vẻ rộng thùng thình, lại càng tôn lên khí chất u buồn của hắn. Sắc mặt hắn trắng nõn, mắt đen sâu thẳm, thánh khiết tú đật, chậm rãi đi tới, tựa như giọt nước bay lên vậy.

“Cô là Diệp cô nương rồi, ta là nhạc công, tên Lâm Trí Viễn” Hắn nói ôn hoà.

“A vâng, xin chào” Nàng kịp hoàn hồn trở lại, ngưỡng ngàng chào.

“Tiêu Tương tỷ bảo cô định tìm một nhạc công tinh thông các loại nhạc khí, bảo ta toàn lực giúp cô” Giọng Lâm Trí Viễn nhẹ như gió thoảng mây bay vậy.

“Ta gảy một bài cho anh, anh nhớ giúp ta ghi lại khúc nhạc, có thể được chứ?”

“Được” Hần ngồi xuống, chuẩn bị tốt giấy bút.

Diệp Vũ ngồi xuống trước đàn tranh, mười ngón vuốt lạnh xuống huyền cầm, không dám xuống tay.

Tuy Diệp đại tiểu thư tinh thông đàn cổ, đàn tranh, đàn tỳ bà... nhưng mà nàng vẫn có điểm chột dạ.

Nàng nhìn về phía Lâm Trí Viễn, nhưng thấy hắn hơi cười cười, giống như đang cổ vũ nàng, vì thế nàng hít một hơi thật sâu, dựa theo khúc nhạc trong trí nhớ, mười ngón tay bắt đầu múa, giai điệu trong trẻo mềm mại theo mười đầu ngón tay vang lên.

Tiếng nhạc róc rách trong trẻo, tựa như dòng suối đập vào tảng đá, lại tựa như tiếng ngọc va vào nhau lạnh lạnh rất dễ nghe.

Ngón tay ngọc tung bay, nàng càng đàn càng thuận, chìm đắm trong khúc nhạc, quên đi hết mọi thứ.

Tiếng vỗ tay làm nàng bừng tỉnh, nàng mới biết được, một khúc “Thanh Hoa từ” đã đàn xong.

“Ta chưa bao giờ nghe được một khúc nào duyên dáng êm tai đến vậy, tài nghệ của Diệp cô nương thật trác tuyệt, lời đồn đại không hề giả” Lâm Trí Viễn khen, bội phục người trước mặt.

“Lâm công tử chê cười rồi” Nàng khiêm tốn đáp.

Bài “Thanh hoa từ” rập khuôn, đã biến thành của chính nàng, đây có phải là thực sự là vô sỉ quá hay không?

Nhưng mà nàng vô tâm rập khuôn, mà chỉ mượn chút thôi.

8. Chương 8: Sảng Khoái Hợp Tác.

Hắn cười bảo, “Vừa rồi chỉ lo thưởng thức khúc nhạc, lại quên ghi lại khúc phổ, xin làm phiền Diệp cô nương đàn lại một lần nữa”

Diệp Vũ đàn lần hai, hắn đã ghi lại khúc phổ đầy đủ, hỏi lại, “Khúc này được gọi là gì?”

“Bài “Thanh Hoa từ”

“Tên khúc thật là đặc biệt”

“Dùng đàn tranh để đàn, tương đối đơn bạc, ta muốn lấy các nhạc khí khác cùng đệm vào, ví dụ như đàn tỳ bà, đàn nguyệt, đàn cổ gì gì đó, làm cho tiết tấu của khúc nhạc đó tăng mạnh thêm chút, làm cho cả khúc nhạc thêm phong phú hơn, huynh có thể giúp ta hoàn thiện khúc này được không?” Nàng ngượng ngùng nói, “Về mặt này ta không am hiểu cho lắm”

“Cô tin ta sao?” Lâm Trí Viễn cười khẽ như nước, khí chất u buồn trên khuôn mặt hắn bỗng trở nên đỡ hơn.

“Đương nhiên rồi, dì Lãnh nói huynh là nhạc công giỏi nhất ở thành Kim Lăng này mà”

Hắn lắc đầu bật cười, “Tiêu Tương tỷ ấy thích nhất là được người ta tung lên tận trời, cô nhớ kỹ một chút nhé, lời của nàng ấy, mười câu thì chỉ có thể tin ba câu thôi”

Diệp Vũ mím môi cười, ngồi xuống, ở trên tờ giấy trắng viết xuống lời của bài “Thanh Hoa từ”

Viết mỗi một câu, hắn liền thầm đọc ra, càng đọc lại càng thấy sợ: đây là thơ gì, từ gì thế nhỉ? Rất kỳ lạ!

Tài nghệ của Diệp đại tiểu thư thật chẳng giống người thường chút nào, khiến người ta không ngờ nổi.

Nàng dừng nét bút cuối cùng, hần cầm lấy tờ giấy trắng, đọc diễn cảm từ đầu tới cuối một lần, sau đó hỏi, “Lời khúc này có một phong cách rất riêng, trong nhạc có thơ tình, lại có ý hoạ, kết hợp tinh tế sâu xa, rất dễ đọc thuộc lòng, tài nghệ của Diệp cô nương, Lâm mỗ xin bái phục”

Nàng cười không nói gì, hần khó nén thứ tình cảm hưng phấn, “Hay là ta đàn còn cô hát nhé”

Nàng không kháng nghị gì, lúc hần tấu đàn tranh vang lên, cũng bắt đầu cất tiếng hát.

Diệp Vũ của thế kỷ thứ hai mươi một vốn rất thích ca hát, một là biên đạo múa, thuộc rất nhiều phong cách âm nhạc cũng như các bài hát thịnh hành, trong đầu chứa rất nhiều ca khúc; Diệp đại tiểu thư ở cổ đại tinh thông các loại nhạc khí, kết hợp chặt chẽ, có thể nói là hoàn mỹ vô cùng.

Tiếng nói của Diệp đại tiểu thư rất thánh thót tinh tế, mềm mại hiền hoà, nhưng thật ra lúc hát bài này lại rất hợp, lúc cất tiếng hát lại có một phong vị khác.

Một khúc hát xong, Lâm Trí Viễn vỗ tay cười bảo, “Dễ nghe quá! Dễ nghe quá! Cứ như là nghe thấy âm trời vậy, giống như được nghe khúc nhạc tiên đó”

“Lâm công tử quá khen” Diệp Vũ cười nhẹ, “Vậy xin làm phiền huynh giúp ta hoàn thiện khúc này”

“Ta nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của cô” Khuôn mặt u buồn của hần hiện lên tia cười mỉm, khiến cho con người ta cảm thấy mây che đầy trời bỗng mặt trời lại lộ ra.

“Hợp tác vui vẻ”

Hần ngạc nhiên, hợp tác vui vẻ sao?

Có người vào phòng, họ không hẹn mà cùng xoay người, lại thấy Lãnh Tiêu Tương đang cười mỉm đi tới, “Ta đã tìm được hơn mười mấy người biết khiêu vũ đến, đang ở dưới lầu, hiện giờ đi nhìn một cái xem”

Diệp Vũ gật đầu mỉm cười với hần, sau đó cùng nhau xuống lầu

Lâm Trí Viễn trở về phòng phối khúc, Diệp Vũ thì đi gặp mười mấy nam nữ, nghe Lãnh Tiêu Tương giới thiệu.

Mười người đàn ông này là đến từ phường Xuân Ý Vũ, còn sáu cô gái là vũ kỹ của lầu Tiêu Tương, bà nói trước mắt chỉ có thể tìm được mười sáu người, nhóm nam này vẫn phải dùng tiền mời từ phường vũ đến.

Diệp Vũ bảo họ múa thử, nhìn bản lãnh của chính họ.

Độ mềm mại thì đều đúng, cũng không rõ có thể đáp ứng được yêu cầu của nàng hay không.

“Mấy người này có dùng được không?” Lãnh Tiêu Tương làm dựa theo lời nàng nói, lại khó tránh khỏi băn khoăn trong lòng.

“Tạm thời có thể dùng mười sáu người này vậy” Diệp Vũ nhìn ra được những người này đang hoài nghi bản lĩnh của nàng, “Chiều sẽ dạy họ khiêu vũ, đúng rồi, phòng múa đã chuẩn bị ổn chưa?”

9. Chương 9: Đây Chỉ Là Đạo Đầu

“Cũng khá ổn rồi, ta đã sai người hầu chân tay nhanh nhẹn chút. Dùng lầu hai mở rộng, bày ra, đặt thêm thảm nữa là có thể dùng được rồi”

“Được, dì Lãnh đi tìm cho ba vị cô nương biết hát, ba ngày sau bắt đầu huấn luyện các cô ấy”

“Được được được” Lãnh Tiêu Tương cười toét, “Người dạy gì, ta sẽ làm hết, người đừng lo lắng gì nhé”

Ăn xong cơm trưa, Diệp Vũ dựa vào đầu giường ngẩn người.

Linh hồn lưu lạc tới đây, vậy ở thế kỷ hai mốt kia thì sao? Đã chết rồi ư? Có phải Hạ Phong đã biết nàng chết rồi không? Ảnh có thể thương tâm khổ sở hay không đây? Chắc là rất đau đớn đi, ảnh chắc đã tìm được người yêu thương, chắc đã đính hôn với người mình yêu rồi, trong mắt chỉ có cô gái đó, chắc sống chẳng khó khăn gì đâu.

Lúc hồn tỉnh lại, người đàn ông cùng nàng lên đỉnh vu sơn kia là ai đây?

Nàng có hỏi qua mẫu thân, công chúa An Dương vu cho nàng tư thông cùng người hầu, mẫu thân nói đó là đồ tể lão Vương.

Vị nam tử thần bí có thân thể rắn chắc cường tráng, sao có thể là lão Vương gầy trơ xương kia chứ?

Tuy đã mất đi lần đầu tiên, thậm chí còn không biết người đàn ông kia là ai, nhưng nàng cũng chẳng để tâm cho lắm.

Quan trọng trước mắt là kiếm thật nhiều tiền rồi rời đi nơi xấu xa này.

Có người đẩy cửa tiến vào, Diệp Vũ mở mắt ra, thấy mẫu thân đi vào, thì ngồi thẳng người lại.

“Mẫu thân, có chuyện gì vậy?”

“Ta nghe Tiêu Tương nói về chuyện của con” Thiển Hề ngồi xuống mép giường, mặt thoa chút phấn có chút tái nhợt, “Kiếm nhiều tiền dĩ nhiên là chuyện rất tốt, nhưng mà nếu lúc đó mà thành bại, vậy không phải là...”

“Mẹ à, yên tâm đi, chuyện làm không được, con cũng không nói khoa trương lên đâu” Diệp Vũ trấn an, “Lầu Tiêu Tương chỉ là nơi ở tạm thôi, chúng ta sẽ không ở đây lâu đâu”

Nhìn con gái mỉm cười tự tin, ánh mắt kiên định, Thiển Hề cảm thấy con gái mình đã thay đổi.

Con gái của chính mình có tính tình thế nào, bà không phải rõ nhất hay sao? Nhất gan, yếu đuối, nhẫn nhục, chịu đựng, rất ít biện giải, cho dù là cãi lại một câu thì cũng nói không hết, chỉ biết rưng rưng hai mắt, ầm ỨC, mảnh mai, đáng thương....Chính vì yếu đuối như thế, mới bị bắt nạt những mười mấy năm nay.

Đã rời đi phủ tướng quân nhiều ngày rồi, tính tình con gái lại thay đổi lớn, trở nên kiên cường, mạnh mẽ, nhanh nhẹn, nhanh miệng, thần thái bay lên, làm việc rất có chừng mực. Bà suy nghĩ kỹ lại, tại sao tính con gái lại thay đổi lớn như thế chứ?

Diệp Vũ cười nói, “Mẫu thân, con có việc phải làm, nói sau nhé”

Thiển Hề nhìn chân nàng bước nhanh, càng không hiểu gì.

Lăng Vô Hương cùng mười mấy nam nữ đã ở trên lầu hai đợi, Diệp Vũ liếc mắt nhìn một lượt, mắt thấy toàn bộ những ánh mắt khinh thường, vì thế quyết định màn dạo đầu, khích lệ họ.

“Xin chào mọi người, ta họ Diệp, tên Vũ Sắc, mọi người có thể gọi ta là Diệp cô nương” Nàng cất cao giọng nói, “Ta biết mọi người đều có bản lĩnh múa rất vững chắc, chỉ có một số người đang nghi ngờ ta có bản lĩnh gì mà dạy dỗ mọi người.Ta có thể nói cho mọi người biết, ta dạy cho nhóm mọi người cùng những người cũ điệu vũ mà không giống như cũ, thậm chí còn vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, toàn bộ thành Kim Lăng, thậm chí toàn bộ nước Sở, sẽ chỉ có duy nhất một mình ta có bản lĩnh này, không có ai khác..Đương nhiên, nhận sự dạy múa của ta, có lẽ còn cần cả một quá trình; quá trình luyện vũ cũng rất vất vả, các người phải chịu khó khổ luyện, cần tăng cường luyện tập, thậm chí không ngủ không nghỉ cũng cần phải nhảy múa cho được”

“Đây là yêu cầu mà ta đối với nhóm các người, còn các người sẽ hỏi báo cái gì đây?” Nàng tiếp tục nói, biểu hiện của những người này nói cho nàng biết, đối với lời của nàng, họ cần cả một quá trình để tiêu hoá, “Chỉ cần các người dựa theo yêu cầu của ta mà làm, đạt được yêu cầu của ta, là các người đã được báo đáp lại rồi, không chỉ có thể sống tốt hơn những ngày trước, mà còn có thể trở nên nổi tiếng, có tiền đồ tốt đẹp”

10. Chương 10: Nữ Tử Thần Bí Nhất

Trong phòng rộng lớn bỗng lặng ngắt như tờ, họ nghe hiểu được lời của nàng, mấy người khinh thường thì cổ gượng gạo chống đỡ.

Diệp Vũ lại lần nữa tăng thêm thuốc mạnh, “Ta nói như thế, tin ta thì ở lại; nghi ngờ ta thì hiện giờ có thể đi”

Họ nhìn lẫn nhau, nhưng không ai đi.

Đợi một lát nàng nói trịnh trọng, “Nếu các vị đã lựa chọn ở lại. sau này phải nghe theo sắp xếp và mệnh lệnh của ta, không được kháng nghị, càng không được kêu mệt, kêu vất vả. Đã nhớ kỹ cả chưa?”

Mười bảy người cùng đồng thanh đáp: Nhớ kỹ.

Tiếp đó nàng thể hiện động tác múa cơ bản, làm cho họ học, hiểu rõ, xem năng lực lĩnh ngộ của họ ứng biến thế nào.

Sau đó nàng chọn năm nam trong mười nam, cùng nhảy bài “Thanh Hoa từ” với Lăng Vô Hương, những người còn lại thì nhảy một điệu múa khác.

Thú vị ở chỗ là, sau khi họ nhìn động tác nàng múa xong không phải mở trừng mắt giật mình mà là không thể tin nổi, bộ dáng nghi hoặc hoặc quái dị nhìn nàng.

Như thế, họ tin những lời nàng đã nói trước: ta dạy cho nhóm các người điệu vũ khác với điệu cũ, thậm chí còn quá sức tưởng tượng của các người, toàn bộ thงành Kim Lăng này, thậm chí toàn bộ nước Sở, chỉ có một mình ta có bản lãnh này, không còn ai khác.

Chỉ trong vòng nửa tháng, nếu muốn nổi tiếng một lần thì phải lấy tay ra, bởi vậy, Diệp Vũ yêu cầu họ đặc biệt nghiêm khắc, muốn họ trong vòng mười ngày học được điệu nhảy này.

Lăng Vô Hương cùng năm nam tử ngày nào cũng luyện vũ khắc khổ, ngoài chuyện ăn, ngủ, nghỉ ra thì đều luyện tập cả.

Hai ngày sau họ học xong những động tác cơ bản, bắt đầu thử nhảy.

Ngày thứ ba Diệp Vũ dạy Lăng Vô Hương hát bài “Thanh Hoa từ”, muốn nàng trong thời gian ngắn phải hát thuộc bài này, đến lúc đó mới vừa đàn vừa hát.

Ngày thứ sáu, Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn cùng hợp tác, ghi lại khúc phổ và lời ca.

Nàng quyết định đem bài “Tiêu Tương Vũ” của Hồ Ngạn Bân ra, tạo thành khúc chủ đề của lầu Tiêu Tương, bởi lời và ca Khúc đều rất phù hợp, giống như sáng tác ra vì lầu Tiêu Tương vậy.

Tiếp đó, nàng biên đạo một điệu múa từ bài “Tiêu Tương Vũ”, chọn bốn vũ kỹ và năm nam, hẳn để Lăng Vô Hương múa dẫn đầu.

Ngày thứ bảy, mọi đạo cụ đã chuẩn bị xong, chỉ còn mỗi trang phục múa, dùng tơ lụa đang khăn trương may.

Ngày thứ tám, nàng dùng tài nghệ vẽ của Diệp đại tiểu thư vẽ một cô gái nhẹ nhàng như mây khói, qua vài nét bút đã hiện lên trước mặt mọi người một cô gái xinh đẹp trẻ trung quyến rũ tuyệt trần, tóc đen mượt bay bay theo gió, trông thần bí mà lạnh nhạt. Tiếp đó, nàng lại viết vài câu tuyên truyền khá lớn: Màn ca múa cực rung động! Cô gái thần bí nhất! Hưởng yến tuyệt vời nhất! Thử nghiệm phấn khích nhất!

Sau đó nàng bảo người ta đem bức tranh dán lên trên một khối vải đỏ lớn, trên đó lại viết một câu: ngày hai mươi sáu tháng ba, lầu Tiêu Tương xin hân hạnh được đón tiếp.

Cuối cùng đem khối vải đỏ đóng lên bức tường ngoài lầu Tiêu Tương, lấy cái này làm tuyên truyền.

Ngày thứ chín, Lãnh Tiêu Tương xem qua họ luyện tập sự lo lắng trong lòng cũng đã bình ổn lại, hy vọng một ngày nào đó mau mau đến, bởi vì chuyện dựng vũ đài mà lầu Tiêu Tương đã đóng cửa mất vài ngày

rồi.

11. Chương 11: Choáng Váng

Thiến Hề sau khi xem qua chuyện luyện tập, khiếp sợ cực đỉnh.

Những màn ca múa này đều là do con gái dạy cả sao? Tính tình, tài nghệ con gái, người làm mẹ là biết rõ nhất, sao Vũ Nhi lại có vũ đạo, ca khúc cổ quái, kỳ lạ vậy chứ? Thật kỳ lạ quá.

Ngày thứ mười một, vũ đài đã dựng xong, Diệp Vũ bảo họ luyện tập trên vũ đài một lần, thử xem vũ đài có ổn không.

Lãnh Tiêu Tương nhìn họ luyện vũ trên đài, cuối cùng biết, Diệp đại tiểu thư không phải nói khoác mà có bản lĩnh thật sự.

Hai điệu nhảy này, hai ca khúc này, hương vị của nó cho thấy cũng chưa bao giờ được nghe đến, nhìn cả toàn bộ nước Sở cũng tin chắc rằng không thấy bao giờ.

Vất vả nhiều ngày, cuối cùng cũng có chút thành quả, Diệp Vũ thở dài nhẹ nhõm cả người.

May mà những chuyên gia múa nam nữ này đều phối hợp rất nhịp nhàng, dù có vất vả mệt nhọc, song họ cũng kiên trì luyện vũ, không một câu oán hận.

Trước mắt họ nhìn tiêu chuẩn đặt ra, so với kỳ vọng của nàng vẫn còn chút khoảng cách, nhưng hoàn toàn có thể rẩy nước lên trên mặt bàn rồi.

Mà họ đối với những động tác múa của nàng, đã ngạc nhiên ngay từ đầu, không hiểu, sau đó luyện tập mãi cũng thành quen, dần dần làm cho họ biến thành ngạc nhiên. Nhưng nàng dạy động tác múa điệu “Tiêu Tương Vũ” kia, mười người lại vẫn bị chấn kinh một trận.

Vì để cho màn biểu diễn chỉ một lần mà trở nên nổi tiếng, cần phải chuẩn bị rất nhiều này nọ, có thể nói là ngàn đầu, vạn chữ, cũng may là mấy năm nay nàng chạy ngược xuôi theo Hạ Phong, việc trong việc ngoài, đã học được rất nhiều, kế hoạch biểu diễn lần này, nàng cũng vì bản thân, cũng được tính là có tài lẻ riêng.

Nhìn thấy họ nhảy trông cũng rất giống, nàng cũng không biết mệt, mà ngược lại cảm thấy nhiệt tình tăng thêm mười phần.

Lãnh Tiêu Tương đi tới, “Vũ Nhi, vừa rồi trang phục tơ lụa người ta đã mang đến rồi, trang phục múa cũng làm xong rồi, cháu đi nhìn một cái xem nào, giả sử được, ngày mai có thể hoàn thành rồi”

Đối với việc biểu diễn ca múa mà nói, trang phục múa cũng quan trọng không kém, không thể xảy ra bất cứ sai sót gì.

“Hiện giờ con phải đi” Diệp Vũ muốn đi nhanh nhìn chiến bào này.

“Ăn tối xong đã, cứ ăn xong rồi hẵng đi cũng được”

“Không cần, con sẽ về nhanh lắm”

“Ta cử thêm người cùng con đi nhé”

“Không cần, con tự khác đi thôi”

Diệp Vũ không quen cho nha đầu đi theo, nhất là cái loại nha đầu ngốc nghếch kiểu này.

Cửa hàng may mặc ở ngay tại phố bên, đã đến rất nhanh. Ông chủ rất nhiệt tình đón nàng vào, bảo tiểu nhị lấy trang phục múa cho nàng kiểm tra.

Mấy ngày trước nàng vẽ ra ba kiểu trang phục múa, còn chọn loại vải tơ lụa, để ông chủ cắt may theo kiểu dáng y thế.

Nàng xem kỹ từng cái, trang phục múa của Lăng Vô Hương dẫn đầu chưa được. “Ông chủ Chương à, cái này không được”

“Làm sao mà không được chứ?” Ông chủ Chương hỏi lại, “Đây là dựa theo kiểu dáng vẽ của cô mà thiết kế đó chứ”

“Chân váy rộng thùng thình quá, lại quá dài” Nàng giận bảo, “Chân váy này vừa nhìn thì đã thấy rộng rồi, mặc sao được? Ông không phải là không biết Lăng Vô Hương rất nhỏ hay sao? Cứ dựa theo người nhỏ thế để làm”

“Diệp cô nương, giả sử dựa theo dáng người nhỏ mà làm, vậy chiếc váy này không phải dán sát vào người hay sao?”

“Ông đừng tự cho là mình thông minh, ta muốn chính là dán sát vào người, chiều dài cũng không được dài quá, hiểu chưa?” Diệp Vũ nói mạnh, “Đây không phải là điều ta muốn, ông phải làm lại”

“Cái này...Được được được, ta sẽ làm bé lại” Ông chủ Chương bất đắc dĩ lắc đầu, hạ giọng thì thầm, “Đến lúc đó mà không mặc nổi thì cũng đừng có trách ta đó”

Nàng cũng lười giải thích, “Hai chiếc này được rồi, mai đưa tới lầu Tiêu Tương, còn váy này khi nào làm xong đây/”

Ông ta đáp, “Từ buổi sáng nay trở đi sẽ xong”

Ngày kia cũng chính là ngày biểu diễn, hy vọng cũng không cần sửa sang lại gì nữa. Nàng dặn dò hai câu rồi cáo từ.

Các Quần Phương ở đằng trước, không bằng đi nhìn một cái để khảo sát tình hình.

Nàng vào cửa hàng quần áo, mua thêm một bộ nam, thay xong quần áo thì tiến thẳng tới các Quần Phương.

Vừa vào đại đường, có hai cô gái giọng nói ngọt ngào, môi hồng răng trắng đang ngồi xuống trước một cái bàn, giở trò trên người nàng, mồm miệng lưỡi nhai khen ngợi liên hồi.

Còn một cô thì lấy chén rót rượu, đưa cho nàng uống. Không thể chối được thịnh tình, nàng uống một ngụm, tán gẫu với các nàng, hỏi bóng gió về tình hình ở đây.

Không hiểu sao lại thế, nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, hôn mê, trước mắt càng ngày càng thấy mơ hồ...

Hai cô nương này đỡ lấy nàng đi, hướng vào bên trong, nàng định đẩy các nàng ấy ra, nhưng mà chân tay nàng cứ mềm nhũn, càng ngày càng chẳng có sức lực, càng ngày càng thấy choáng váng...

12. Chương 12: Hôn Lên Ngực...

Không biết mê man bao lâu, lúc tỉnh lại, Diệp Vũ phát hiện ra bản thân đang nằm trên chiếc giường.

Đây là một gian phòng tối om, trên bàn có ngọn đèn mở ảo tỏa ra bóng người.

Các Quần Phương trối nàng lại ư?

Nàng đứng dậy ngay, nhằm vào cửa phòng đẩy, có người đẩy cửa tiến vào, nàng ngồi cứng ngắc trên giường, tim đập bình bịch loạn lên.

Người tới là một người đàn ông cao ngất khổng lồ, mặc một áo choàng màu tối, trên mặt che một tấm vải đen, chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm.

Không dám lấy mặt thật ra, tất trong lòng có quỷ rồi.

Nàng cố ép sự e ngại trong lòng, hỏi, “Huynh đài làm ta hôn mê choáng váng, có gì xin chỉ giáo cho?”

Người đàn ông che mặt ngồi xuống trước bàn, ánh đèn chiếu lên miếng vải đen trên mặt hắn toát ra vài phần đáng sợ.

“Người là con gái cả của Diệp đại tướng quân sao?” Tiếng nói của hắn bị miếng vải đen ngăn trở, có vẻ nặng nề, rầu rĩ.

“Đúng thì thế nào, mà không đúng thì thế nào”

“Không có gì cả” Giọng hắn lạnh như băng.

“Anh sẽ không thả ta ra chứ?” Diệp Vũ âm thầm suy nghĩ, đến tột cùng hắn là loại người như thế nào?

Hắn ngoắc tay ý bảo nàng qua, nàng đi tới, áp chế sự bối rối và e ngại lại. Vừa mới đến trước bàn, hắn ra chiêu thần tốc, giữ chặt cổ nàng, nàng sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, lưng đổ mồ hôi, cố gắng trấn định, “Anh định giết tôi sao?”

Hắn đáp lãnh khốc, “Đúng”

Nàng nói chắc như đinh đóng cột, “Anh sẽ không giết tôi đâu”

Đôi mắt đen bóng của người đàn ông che mặt co rút kịch liệt lại, “Diệp đại tiểu thư can đảm thật trọng, có khí phách, có đảm lược”

“Quá khen” Nàng thản nhiên nói, âm thầm thở dài nhẹ nhõm, “Ta không bao giờ còn là Diệp đại tiểu thư nữa”

“Người cùng mẹ người bị công chúa An Dương đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc thanh lâu, chính xác không còn là Diệp đại tiểu thư nữa” Hắn có hứng trí nói, “Ta nghe nói Diệp đại tiểu thư sắc đẹp tuyệt trần, song lại nhất gan yếu đuối, hoá ra lời đồn không thực chút nào”

“Ta đã nói rồi, ta rốt cục là Diệp đại tiểu thư bị mê hoặc. Gặp lại cố nhân, tính tình cùng tâm tình cũng có thay đổi chút” Bị một gã đàn ông không biết tên bóp chặt cổ họng, tánh mạng an nguy, nàng vừa ứng phó với hắn vừa nghĩ cách tự cứu.

“Phải thế không?”

Tiếng nói của hắn vừa dứt thì tay kia của hắn đã nhanh chóng vung lại, vạt áo bên hông nàng bung ra, rơi trên mặt đất, áo choàng nam tử cứ thế mở rộng ra, hắn buông tay bóp cổ nàng ra, cởi hết áo choàng của nàng, áo trong áo ngoài đều bị hắn cởi ra hết, trên người nàng chỉ còn lại mỗi quần áo lót.

Các động tác liên tiếp, trôi chảy lưu loát sinh động như mây trôi nước chảy vậy, thần tốc tới mức nàng cũng chẳng kịp có phản ứng gì cả.

Vừa cảm giác được cơn lạnh xâm nhập, nàng đã bị hắn tóm chặt vào lồng.

Người đàn ông che mặt ôm nhanh nàng lại, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chằm chằm.

“Mặt không đổi sắc, quả nhiên là có đảm lược” Ừn không phải tán dương nàng mà hình như là trêu chọc nàng vậy.

Diệp Vũ không phải không e ngại, chỉ là hiểu được giấu kín tâm tư thôi.

Cởi hết áo của nàng, hắn đến tột cùng là muốn gì?

Nhìn qua tấm vải đen, tiếng nói người đàn ông này không thể nghe rõ được, nàng cũng không thể phán đoán ra được trước kia có tiếp xúc với hắn lần nào không. Hắn khôi ngô cao to, chân tay nhanh nhẹn, là loại người nào chứ?

“Chắc anh không phải là kẻ cướp hoa đó chứ?” Nàng cười gượng hỏi.

“Người nói đúng, ta chính là kẻ hái hoa tặc đó” Hắn thổi hơi bên tai nàng, cố ý làm cho nàng sốt ruột vậy, “Ta rất ngạc nhiên vì sao bản tính một người lại có thể thay đổi lớn đến vậy”

Nàng vẫn không nhúc nhích, âm thầm cân nhắc, chẳng lẽ hắn cảm thấy hứng thú với Diệp đại tiểu thư sao?

Người đàn ông che mặt đưa tay ra nắm lấy bộ ngực của nàng, úp lên trên khối no đủ của nàng, từ từ xoa nắn nhẹ nhàng...

13. Chương 13: Hôn Lên Môi Nàng

Tuy chỉ cách nhau quần áo lót nhưng nàng vẫn cảm nhận được nhiệt độ và sự nhục nhã trong lòng bàn tay hắn.

Trong lòng nàng bốc hỏa, lửa giận bỗng chốc bốc lên cao...

Hắn càng ngày càng dùng sức, tựa như vuốt ve chà đạp bộ ngực của nàng giống đồng bần nhào ầm ướt vậy.

Diệp Vũ thấy ánh mắt hắn kiên định như ngọc thạch, trong đó dấy lên hai ngọn lửa.

Khí huyết dâng cao, nàng nhấc đùi phải lên, nhằm vào thân dưới của hắn mà đạp. Hắn dường như cũng đã sớm chuẩn bị, né qua một bên tránh sự công kích của nàng; cùng lúc đó tay vùng lên, một tiếng đinh đang vang lên, nến tắt, cả phòng chìm vào trong bóng tối.

Nàng vẫn còn chưa thích ứng thì đột nhiên đã tối đen, bị hắn đẩy ngã, nằm ngửa trên mặt bàn thờ hồng học,

“Anh định thế nào?” Nàng cất tiếng nói run rẩy có chút ghen.

“Làm chuyện mà hái hoa tặc phải làm”

Hai chân hắn đè lên chân nàng, giữ chặt hai tay nàng trên đỉnh đầu, cúi xuống hôn, còn tay kia thì nhẹ nhàng chạm lên trán, mắt, mi, mũi, môi, cằm, rồi tiếp tục đi xuống, vuốt ve chiếc cổ trơn mềm non mịn và xương quai xanh tinh xảo...

Trong phòng rất tối, Diệp Vũ cảm thấy trước mặt chỉ có một bóng đen, tâm ý hoảng loạn, cả giận nói, “Nam tử hán đại trượng phu mà bắt nạt một cô gái, tính gì là anh hùng hảo hán chứ?”

Gã đàn ông có chút buồn cười, “Diệp đại tiểu thư cuối cùng cũng hoảng rồi, thú vị, thú vị thật”

“Anh có ý đồ gì, sao không đi thẳng vào vấn đề hả?”

“Ý đồ của ta là...” Hắn khẽ hôn lên khoé môi nàng, hơi thở nóng phả lên trên mặt nàng. Hoá ra là vương miếng vải đen của hắn, thật giận là tối quá, căn bản nhìn không thấy.

Nàng ngẩng đầu lập tức áp lên môi hắn, chuẩn bị cho hắn hiểu được sự lợi hại của phụ nữ thế kỷ thứ hai mươi một thế nào.

Hắn rõ ràng cứng ngắc, giây sau thì có phản ứng lại, hung hăng phản kích, đem hôn sâu lên trên môi nàng.

Sự gắn bó chạm vào nhau, đầu lưỡi quấn quít, hơi thở cực nóng cứ lần lượt thay đổi, càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng cuồng dã.

Chỉ một lát sau, trong lúc ngọn lửa giữa hai người bốc lên, nàng đánh mất quyền chủ động, lại mất cả đất đai, bị từng bước ép sát của hắn mà cố chống đỡ lại.

Việc này không nên để chậm trễ, nàng hung hăng cắn mạnh xuống,.

Đầu lưỡi bị thương, cơn đau kịch liệt đánh úp lại, hắn ngừng phát đầu lên, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng.

Thừa cơ hội này, Diệp Vũ vùng tay đánh vào bóng đen đó, hy vọng vào đúng giữa hai má của hắn. Nhưng mà hắn phản ứng rất nhanh, một tay cầm cổ tay nàng, một tay lại nắm lấy vú phải của nàng, vô cùng tà ác thô bạo.

Nàng đau nhức khó chịu, tay kia cố gỡ tay hắn ra, “Người tốt nhất là giết ta đi, nếu có một ngày, ta sẽ báo thù ngày hôm nay”

“Ta đợi” Hắn cắn răng nói.

“Bỏ móng vuốt của ngươi ra!” Nàng cương quyết kêu gào.

Hắn lỏng tay, bỏ lực mạnh, nàng mượn sức hắn lỏng tay, đứng bật dậy, bất ngờ cúi xuống cắn mạnh xuống cánh tay hắn, dùng hết sức lực cắn, tốt nhất là cắn được một miếng thịt thật to ra.

Kỳ quái là hắn vẫn không động đậy mặc kệ nàng cắn, không rên tiếng nào, hình như không biết đau vậy.

Cho đến khi hết sức Diệp Vũ mới nhả ra, trong lòng lại thấy kỳ lạ, vì sao hắn không ngăn mình lại? Vì sao hắn lại ngoan ngoãn để cho mình cắn chứ?

Ngay sau đó thì sau gáy nàng đau đớn, nàng liền hôn mê.

14. Chương 14: Ma Xui Quỷ Khiến

Lúc tỉnh lại thì đã ở trong tấm phòng của lầu Tiêu Tương rồi,

Diệp Vũ nghĩ mãi không ra, vì sao hái hoa tặc kia không “hái hoa”, ngược lại còn đưa nàng trở về nữa?

Nghĩ thế nào cũng không có đáp án, nàng đơn giản không muốn nghĩ nữa, ngẫm lại sau này khuếch trương kế hoạch mới là chuyện đúng nhất.

Hai điệu nhảy đã luyện thành thạo, hai bài hát cũng tập luyện rất được, mắt thấy tất cả đang từng bước từng bước hoàn thành, nàng yên tâm hẳn.

Trước một ngày biểu diễn, nàng cùng Lăng Vô Hương đi mua son. Ở cổ đại không có lông mi giả, kẹp mắt, bộ trang điểm mắt, không thể làm cho mắt có hiệu quả long lanh, chỉ đành dùng lá vàng, son trộn với nhau để tăng cường hiệu quả.

Mua xong son, đang định đi ra cửa hàng, Diệp Vũ thấy một người đang bước nhanh trên đường đi qua.

Người đó...là ...Tần vương, Sở Minh Hiên.

Sở Minh Hiên là Tứ hoàng đệ của Sở Hoàng, hai mươi tám tuổi, phong lưu phóng khoáng, thông dong tới mức không kìm chế nổi, đối quốc gia đại sự, chính sự triều đình thì không có tâm tư gì, chỉ suốt ngày chung tình với chuyện trai gái, thơ từ ca phú, trong phủ thê thiếp thành đàn, còn nuôi không ít ca cơ, vũ kỹ, cùng hắn uống rượu mua vui.

Lúc đi đến gần thoáng nhìn, nàng chỉ biết, Tần Vương có một thân hình hoàn mỹ cao lớn, lộ ra gương mặt tuấn mỹ đến mê người.

Diệp đại tiểu thư thích hắn cái gì chứ? Nhưng mà tình yêu từ trước tới giờ đều mù quáng, có nhiều khi chẳng có lý do gì cả.

Đột nhiên nàng như ma xui quỷ khiến chạy vội đuổi theo Tần vương, cho dù nàng có ý dang tay ngăn lại, thì cũng đã không khống chế được rồi,

Ý nghĩ kia mạnh mẽ quá, bắt nàng không thể bỏ được.

Nhưng mà khoảng cách quá xa, còn Tần vương thì lại đi quá nhanh, đuổi theo tới một con phố thì bỗng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia nữa.

Diệp Vũ cảm thấy một loại bi thương tuyệt vọng này dâng lên mãnh liệt, nhưng đây không phải là cảm giác của nàng, mà là cảm thụ và tâm tình của Diệp đại tiểu thư.

Rất quý dị.

Bỗng nàng thấy một người làm cho nàng thấy khiếp sợ vô cùng.

Người đó chậm rãi đi tới, mặc trên người áo choàng màu trắng thêu tinh xảo, váy dài phất phơ trong gió, làm cho con người ta có cảm giác ung dung, thông dong. Mặt hấn như ngọc sáng, mày rậm anh tuấn, đôi đồng tử tối đen như mực, tuấn thì rất tuấn tú, cử chỉ trầm tĩnh, giống như là thần tiên từ trên tiên giới hạ phàm xuống vậy, quanh thân lộ ra một luồng tiên khí quanh quẩn.

Đôi mắt nàng kích động rưng rưng, định nói một câu, “Hạ Phong à, anh cũng ở đây sao?”

Cổ họng như có gì đó chẹn lại, nói không nên lời.

Nhưng mà một phần trí nhớ khác có nói cho nàng biết, nam tử đi tới phía nàng không phải là Hạ Phong, là Thẩm Chiêu, hữu tướng đương triều.

Vì sao Hạ Phong ở thế kỷ hai mươi một lại giống như Thẩm Chiêu ở thời không nước Sở chứ?

Thẩm Chiêu là người đi qua bên cạnh nàng đó, nàng nhìn mãi không chớp theo bóng hấn, nước mắt nóng trào ra, muốn gọi hấn lại, mà không dám.

Bỗng nhiên hấn ngừng bước, xoay người đi tới trước mặt nàng hỏi, “Cô là...con gái cả của Diệp tướng quân, Diệp cô nương?”

“Vâng....” Diệp Vũ lau những giọt nước mắt rơi xuống.

“Cô làm sao vậy? Trong phủ đã xảy ra chuyện gì sao?” Giọng điệu hấn nhẹ nhàng, chậm rãi, ôn nhu như thế, làm cho con người ta nghe cảm thấy rất thoải mái.

Nàng lắc đầu, tâm tình rối loạn, cả người bất động.

Nhìn kỹ thật ra thì hấn và Hạ Phong có vẻ khá giống nhau. Nói lại, hấn trông tuấn tú hiền lành hơn, còn người mà nàng thầm mến là Hạ Phong một ngôi sao nổi tiếng nhiều năm trong nước, gương mặt trông cứng cáp sắc sảo hơn.

Nhìn lệ rơi đầy trên mặt nàng, tự dưng Thẩm Chiêu cảm thấy kỳ lạ, song tâm sự con gái, tốt hơn là không nên hỏi nhiều vì thế mới nói, “Diệp tướng quân đóng quân hàng năm bên ngoài, đã lâu không về phủ, cô nếu có gặp chuyện gì thì đến phủ Thẩm tìm ta”

Nàng gật đầu, vội vàng lấy khăn lau nước mắt. Chỉ là một lát sau, hấn đã đi trước rồi, dần dần biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Trong kinh thành xa lạ mà gặp được một người có khuôn mặt tương tự giống Hạ Phong, là ông trời thương xót đến an ủi nàng đó ư?

Tấm biển lớn treo trước lầu Tiêu Tương đã được mấy ngày, thấy ai cùng dừng chân bàn tán rất nhiều.

Không ngoài dự đoán, tấm biển quảng cáo tuyên truyền màu đỏ kia đã đạt được hiệu quả.

Đêm nay ngày hai mươi sáu, màn đêm vừa buông xuống, còn có khá nhiều khách đi vào lầu Tiêu tương đèn đuốc sáng trưng. Trước buổi biểu diễn ca múa nhạc sắp bắt đầu, trên đại đường đã hết chỗ ngồi, lại đành phải xếp thêm khá nhiều chiếc ghế di động nữa.

Nhìn toàn cảnh náo nhiệt này, Lãnh Tiêu Tương cười toe toét, trong lúc lo chu đáo cho khách khứa, lại tìm cách trấn an khách kêu gào.

Canh giờ đã tới, mọi chuyện đã sẵn sàng, Diệp Vũ gật đầu ra hiệu, tất cả mọi đèn đuốc trong đại đường đều tắt, chỉ để lại bốn ngọn đèn trên vũ đài chiếu sáng.

Lâm Trí Viễn dẫn năm nhạc công đã sớm lên bên trái vũ đài, tiểu nhị thả bọc tơ tằm màu trắng chuyển lên trên đài, Lăng Vô Hương cùng năm vũ nam đi lên, ngồi ở trên ghế, đã chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Giai điệu “Thanh Hoa từ” bắt đầu vang lên sống động, khúc nhạc rơi vào cảnh đẹp, phụ múa bắt đầu, lấy kỹ thuật nhảy hấp dẫn khác người thu hút ánh mắt mọi người.

Vũ nam khoẻ khấn, áo vét tơ tằm, mặc quần bó, trong tay họ cầm quạt, nhìn nhảy trông cực đơn giản mà lại múa không dễ, hai tay xoè ra làm các động tác; lúc thì ngồi, lúc thì đứng, lúc thì xoè quạt, lúc lại thu

quạt, lúc thì xoay người, lúc lại xoay cổ, đem loại cổ điển và hiện đại kết hợp với nhau, vừa mềm vừa cứng, lại có lực mạnh của nam tử, lại có ý vị mềm mại của nữ tử, đã đạt tới trình độ dung hợp tối cao.

Đúng vậy đây bài múa quạt “Thanh Hoa từ”

Diệp Vũ nhìn cảnh múa mở màn trên vũ đài thấy mọi người thốt lên xuýt xoa, rất thích điệu nhảy này, đã nghiên cứu lại nhớ kỹ điệu nhảy này.

Mọi ánh mắt của khách đều đổ dồn nhìn, quên cả uống rượu.

Họ không ngờ, nam tử lại có dáng người và chân tay mềm mại đến thế; họ cũng chưa bao giờ được nhìn thấy một kiểu vũ đạo có tiết tấu thanh thoát tao nhã như vậy, chân và tay múa rất nhanh, quạt thì lại vận dụng linh hoạt, cả thân hình chữ S đều múa làm cho họ ngạc nhiên mãi không thôi. Xuất sắc nhất là Lăng Vô Hương

Nàng ấy mặc bộ đồ múa giống thế, mặt nạ con bướm long lanh hoa lệ, lấp lánh, làm cho người ta có cảm giác rất thần bí.

Khách xem cứ đoán mãi dung mạo của nàng ta, nghĩ đến khuôn mặt đẹp nhất.

Kể từ đó, loại tâm lý này cứ càng ngày càng trào lên mãnh liệt. Màn múa đã xong, cả đại đường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, cùng mọi tiếng kêu gào liên tiếp.

Đối với họ mà nói, điệu nhảy này rất kỳ lạ, cổ quái nhưng lại cũng tuyệt đẹp, ý nhị.

Cả sáu người biểu hiện đều như nhau, không ngoài dự đoán, màn mở đầu đã thành công.

15. Chương 15: Câu Hồn Đoạt Phách

Diệp Vũ bố trí cho một cô gái xinh đẹp ra giới thiệu chương trình, nàng ấy lên đài nói, còn họ ở sau thì thay trang phục, sau đó lại tiếp tục màn ca múa biểu diễn, mời khách uống rượu, phần sau lại càng thêm phần kích thích hơn.

Dựa theo sự bố trí trước đó, Lăng Vô Hương đổi trang phục rất nhanh, trong khoảng thời gian đó, chính là thời gian để cho khách tiêu tiền.

Thời giờ cũng tới nhanh, một số khách nóng lòng sốt ruột đợi không nổi, thúc giục kêu to. Cô nương xinh đẹp kia tên là Ngọc Lan, lên đài nói, “Xin mời cô gái thần bí xinh đẹp tài hoa hơn người của chúng ta hát một bài êm tai vì các vị”

Cả đại đường an tĩnh trở lại, Lăng Vô Hương chân thành đi lên đài, ngồi xuống trước đàn tranh, ngón tay ngọc miết lên dây đàn, cất giọng hát.

Lâm Trí Viễn cùng đám nhạc công đệm đàn cho nàng, nhạc điệu đầy đủ, giai điệu tuyệt đẹp, tiếng ca thánh thót như chim oanh, thanh lệ mà không cứng nhắc, tràn ngập vẻ ưu tư tự nhiên, tựa như mưa phùn mờ mờ trong ngõ nhỏ ngày mưa có một cô gái mềm mại uyển chuyển hàm xúc đang đi đến.

Nàng mặc quần áo lụa thêu màu xanh, trên mặt vẫn đội mặt nạ con bướm, cả mái tóc cũng dùng chỉ tơ màu xanh buộc lên, nhìn mềm mại tựa như dùng lời “Nước trong ra phù dung, hoa văn trang sức tự nhiên”, đi kèm đệm hát bài “Thanh hoa từ”

Một khúc đã hát xong, dư âm còn vang mãi.

Mọi người vẫn chìm đắm trong từng lời ca cảnh đẹp, mãi cho đến lúc nàng đứng lên cảm tạ, mọi người mới bắt đầu vỗ tay hét lên chói tai.

Tuy khúc giống nhau, nhưng mới vừa rồi dẫn đầu múa với vừa đàn vừa hát lại có phong cách khác nhau, dĩ nhiên đã cảm động lòng người. Đây đều là những nam tử thích tìm hoa hồng liễu, tâm địa phong lưu, lại càng tăng thêm hứng thú hơn với Lăng Vô Hương.

Uống xong một vò rượu, ăn xong đĩa điểm tâm, bạc trắng dần dần đầy thùng, cả đại đường đều là không khí bốc lửa, đạt tới đỉnh cao nhất. Đã hai ba năm nay, lầu Tiêu Tương còn chưa xuất hiện rầm rộ như vậy, Lãng Tiêu Tương kích động tới mức nước mắt trào ra.

Buổi biểu diễn ca múa diễn ra rất tốt đẹp, đêm nay sau màn ca múa là đại tiệc.

Các loại nhạc khí cùng tấu lên, tiết tấu trữ tình lại mạnh mẽ cứ quần quanh trong đại đường, có ba cô gái đứng bên cánh gà cùng cất tiếng ca. Cùng lúc đó, có năm vũ nam mặc quần áo màu trắng toả ra từ năm hướng tiến lên vũ đài, trong tay cầm chiếc ô màu trắng, bắt đầu múa, nhảy thong thả tại chỗ, vũ điệu mềm mại mà sống động; Lãng Vô Hương cùng bốn vũ nữ nhảy ở giữa dáng mềm mại duyên dáng yêu vô cùng.

Các nàng mặc quần áo màu đỏ, tóc đen búi cao buộc dải lụa mềm, múa chậm rãi, mang theo chút mạnh nhẹ cùng sống động, dùng kiểu múa cột ở phương tây kết hợp nhảy thành điệu múa mềm mại.

Lãng Vô Hương vẫn đeo mặt nạ con bướm trên trâu, trông rất thần bí.

Diệp Vũ thiết kế tỷ mỹ bộ đồ múa cho Lãng Vô Hương, mặc bên trong là bộ tơ tằm màu đỏ bó sát người, váy ngắn, bên ngoài là lớp quần áo dài đồng màu tới mắt cá chân, khiến cho hai chân nàng như ẩn như hiện, trên choker lòng người.

Cứ thế nàng cởi từng chiếc từng chiếc một cho tới cởi đến chiếc thứ năm. Da thịt lộ ra từng tảng.

Đoạn múa này xen vào chút cảnh da thịt hở hang kèm theo động tác múa cơ bản, vũ nam thì bất động còn nam nhân dưới đài huyết mạch sôi trào sùng sục, kêu la điên cuồng, giọng hét chói tai, âm thanh hỗn loạn, buổi biểu diễn đêm nay đã được đẩy đến cao trào.

Nàng trở về vị trí cũ, quay lưng lại phía mọi người, giai điệu chậm rãi ngừng lại, hai vũ nữ kéo nhẹ ống tay áo mỏng của nàng ra, giật mạnh, chiếc áo mỏng từ trên người nàng rớt xuống.

Dưới đài một trận tiếng kêu la mãnh liệt bộc phát, như sấm rền thác đổ, tất cả mọi người đều đứng lên, bị kích động đến hết mức.

Khúc nhạc đã biến tấu, giai điệu nhanh hơn, nàng nhảy theo từng tiếng nhạc, bước nhảy sôi động vô cùng.

Đoạn này, Diệp Vũ thiết kế một đoạn ngắn cũng đủ để cho đàn ông cổ đại máu mũi phun trào vì điệu múa phong tình.

Hai tay, bả vai, vòng eo, thân dưới, đùi thon, toàn thân Lãng Vô Hương đều chuyển động, mềm mại như không có xương vậy, lại tựa như tràn ngập sức mạnh, ánh mắt quyến rũ mọi người, nhảy điệu vũ câu hồn đoạt phách, làm cho con người ta lâm vào miền man bất định.

Đây là cảnh trần trường mà theo cảm quan của đàn ông đã chọn.

Tuy chỉ có mười động tác ngắn ngủi thôi, nhưng hiệu quả thì đã rõ.

Đại đường giống như một cái chảo nóng hầm hập vậy, lại giống như một đồng lửa tàn sát bừa bãi để lại đám cháy lớn, có thể nổ mạnh bất cứ lúc nào.

Lúc chấm dứt, dưới sự bảo hộ của vệ sĩ, Lãng Vô Hương nhanh chóng lui về hậu viện. Đoạn múa này đã khiến toàn trường xôn xao mãi, không ai kiểm chế nổi cả.

Rất nhiều khách đã yêu cầu mãnh liệt cô gái thần bí ra nhảy một lần nữa, cứ kêu gào không dứt, Lãng Tiêu Tương lại nói buổi ca múa đêm nay tạm dừng lúc này, đêm mai lại tiếp tục. Họ không từ bỏ ý đồ, bà đành phải bảo cô gái nhảy liên tục hai điệu vũ, cả người rã rời rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Khuyên can mãi, họ mới dừng náo loạn.

Còn có một số ít khách vùng tiền lên như rác, muốn cô gái thần bí kia tiếp rượu, thậm chí còn vùng ra mười vạn lượng bạc để chuộc thân cho nàng nữa. Buồn cười hơn nữa là, có một số ít khách cứ đơn phương tranh, nhảy ra đầu mồm, suýt nữa thì đã dùng nắm đấm rồi.

Diệp Vũ đứng trên lầu hai, nhìn cảnh đại đường lộn xộn và sắc mặt xấu xí của đám đàn ông, bỗng hoài nghi bản thân mình có phải đã hỗ trợ ngược rồi không? Mong muốn đạt hiệu quả đã được như ý, lầu Tiêu Tương cùng Lăng Vô Hương một đêm bùng nổ, sáng sớm hôm sau, lầu Tiêu Tương đã phấn khích vì buổi biểu diễn và cô gái thần bí đã trở thành đề tài nóng bỏng nhất trong thành Kim Lăng. Quan trọng tiếp chính là làm sao duy trì được, đề phòng nhà khác bắt chước.

Diệp Vũ đã đoán được trước, chắc chắn có nhiều khách muốn Lăng Vô Hương tiếp rượu, hầu đêm. Nếu bị cự tuyệt, chỉ sợ đám quan to và khách quý cùng với số gia tài bạc triệu sẽ không bỏ qua, bởi vậy chỉ đành phải đưa ra một giá cao nhất để quy định, một vạn lượng bạc, là giá cao nhất, hơn nữa chỉ là tiếp rượu mà thôi.

Lãnh Tiêu Tương tinh thông cách kinh doanh, tin chắc bà ấy sẽ xử lý rất ổn.

Đang định về phòng, Lãnh Tiêu Tương mặt mũi cười tươi đi tới, cứ như một đoá hoa nở sáng lạn trên mặt bà vậy, “Vũ nhi, theo ta đi, có khách quý muốn gặp cháu”

“Cháu không muốn gặp” Diệp Vũ lạnh nhạt cự tuyệt, “Dì Lãnh à, cháu đã nói là không cần lộ mặt ra rồi sao?”

“Vị khách quý này khác hẳn, là người mà ta không dám đắc tội. Họ hỏi màn ca múa này là do ai thiết kế, ta không thể không nói ra được” Lãnh Tiêu Tương kéo tay nàng, dỗ dành, “Ngoan nào, vị khách quý kia không phải là người không đứng đắn đâu, nói không chừng cháu còn biết người ta nữa đó”

“Không phải là quý nhân quan to hay sao? Cháu không gặp!” Diệp Vũ đáp cứng cổ, kiên quyết không muốn nhúc nhích để ý tới lão già thói không óc này làm gì.

16. Chương 16: Khách Quý Đột Kích

“Họ là người có quyền thế nhất trong thành Kim Lăng này đó” Lăng Tiêu Tương nói thần bí, “Gặp cũng không sao, nói không chừng cháu và mẹ cháu còn có thể trở về phủ tướng quân được nữa đó”

Trong lòng Diệp Vũ bối rối, nói vậy vị khách quý kia thật cao quý thế sao?

Cùng Lãnh Tiêu Tương đi vào tận trong lầu 3, phòng rất rộng, lịch sự tào nhã, Diệp Vũ thấy có hai đại hán đứng ở cửa, càng kiên định đoán được trong lòng. Cửa phòng mở ra, nhưng nhìn thấy ba nam tử ngồi ở bàn tròn, Lãnh Tiêu Tương cười làm lành khiêm tốn, giới thiệu, “Vị cô nương này chính là người mà ba vị muốn tìm đó”

Nàng nhận ra được, trong ba nam tử, nàng biết hai người, tướng Thẩm Chiêu, Tấn vương Sở Minh Hiên.

Thẩm Chiêu nhấc tay lên, ngón tay gõ gõ, Lãnh Tiêu Tương hiểu ý, nháy mắt với nàng rồi rời đi.

Không ngờ được biến quảng cáo bên ngoài lầu Tiêu Tương này cũng hấp dẫn ba vị nam tử có quyền thế nhất trong thành Kim Lăng tới xem xét.

Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiên cùng mặc đồ trắng, đầu đội mũ ngọc, tuần tú, có thể nói là phong tư lỗi lạc, lãng tử. Còn một nam tử khác tuổi cũng khá cao, mặc áo màu sẫm, tướng mạo không giống họ lắm, gương mặt cứng rắn, ánh mắt sắc bén, thân hình cao lớn khoẻ mạnh, quanh người lộ ra luồng khí lạnh thấu xương, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Liếc mắt một cái có thể nhìn ra người đàn ông này không phải là nhân vật tầm thường.

Lúc nàng tiến vào, họ không quay đầu cũng không nhìn nàng.

Bảo nàng ngồi xuống, Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiên không hện mà cùng nhìn nàng chằm chằm kinh ngạc, giật mình không nhỏ.

“Các người biết nàng ấy sao?” Vị nam tử lạnh lùng kia ngạc nhiên hỏi,

“Biết” Cả Hữu tướng và Tấn vương không hện mà cùng đáp.

“Ta thật ra tò mò ghê” Hấn buông một câu, môi tà nhìn bên phải, “Họ tên cô nương, sao không báo ra?”

“Diệp Vũ Sắc” Nàng mỉm cười đáp, “Gọi công tử thế nào đây? Sở công tử chăng?”

“Thú vị, thú vị lắm” Hấn trầm giọng cười khê, “Cô nương thông minh, lại có một linh cảm tuyệt vời, nhưng mà tên của cô...Sao mà lại cảm thấy có chút quen thế, hình như đã nghe qua ở đâu rồi vậy”

Công chúa An dương không phải đã nói đó sao? Không cho nàng mang họ Diệp, thì nàng sao có thể mang họ Diệp chứ? Vì thế cho thêm một từ nữa, biến thành Diệp Vũ Sắc. Hơn nữa, tên mới cũng là vì chuẩn bị sau này thành danh nổi tiếng.

Thẩm Chiêu ghé sát lỗ tai hấn hạ giọng thì thầm.

Sở công tử bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Hoá ra là con gái cả của Diệp tướng quân ha. Sao người lại ở nơi thanh lâu thế này? Màn ca múa này là do người thiết kế sao?”

Diệp Vũ cười khê, “Vì sao ta ở đây, Sở công tử có thể hỏi công chúa An Dương, hoặc hỏi người trong phủ tướng quân chút, tin chắc ngài sẽ rõ cả. Còn về màn ca múa này, đúng thật là ta thiết kế”

Thú vị hơn là nghe được câu cuối cùng, họ đều toát lên vẻ khiếp sợ, hơn nữa Tấn vương ngồi trong tối cứ nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt.

“Không ngờ con gái cả của Diệp tướng quân lại tài hoa hơn người như vậy, làm kinh hãi thế tục” Sở Công tử cười nói, ánh mắt loé lên tia sắc bén.

“Sở Công tử khen sai rồi”

“Người có bản lĩnh dựng màn múa này, thật không thua gì kẻ đứng đầu trong cung, thậm chí còn hơn chút” Sở công tử nhìn về phía hai người, “Các người nghĩ thế nào?”

“Nghe đồn Diệp đại tiểu thư sắc đẹp tuyệt thế, cầm kỳ thi hoạ không gì không tinh thông, không ngờ lại còn có tài nghệ bậc này, làm cho người ta phải mở to mắt mà nhìn” Thẩm Chiêu cười nhẹ như mây bay gió thoảng.

“Đêm nay chính xác là đã được mở mắt, phóng mắt nhìn toàn bộ nước Sở này, tin chắc không tìm được tài nữ nào giống như Diệp cô nương đây” Sở Minh Hiền ca ngợi.

“”Thật không dám nhận” Diệp Vũ khiêm tốn nói.

Lúc trước Tấn cương Sở Minh Hiền cự tuyệt tình ý của Diệp đại tiểu thư, đến mức mà nàng thương tâm muốn chết. Còn giờ đôi mắt hấn lại nhìn về cô gái với cặp mắt khác hẳn xưa sao?

17. Chương 17: Không Bán Nghệ, Lại Càng Không Bán Thân

Bỗng cái loại cảm xúc si mê, tuyệt vọng phức tạp chợt từ trong một góc bí mật trên người thoát ra, nhồi vào trong lòng và trong óc nàng – nàng thống khổ nhìn hấn, một đôi mắt sáng rực rỡ.

Diệp Vũ không thể khống chế nổi luồng cảm xúc kia, cố sức rời mắt đi nhưng vẫn không nổi. Làm sao bây giờ đây?

Thẩm Chiêu hỏi, “Diệp cô nương nghĩ thế sao ra được màn ca múa làm cho người ta có cảm giác mới mẻ đó chứ?”:

Nàng vẫn nhìn Tấn vương, âm thầm cầu lên cánh tay mình, “TRên đời này, con người là thông minh nhất, có ý nghĩ nhất, không gì mà không nghĩ ra được chứ?”

Cuối cùng nàng lấy suy nghĩ mạnh mẽ để ngăn luồng cảm xúc kia,. Nhìn về phía Thẩm Chiêu, cười mệt mỏi.

“Màn ca múa này, nói vậy người cũng không biết ba người chúng ta có thể vinh hạnh tận mắt nhìn thấy tài nghệ của Diệp cô nương sao?” Sở công tử cười hỏi, giọng điệu như ra lệnh, không cho từ chối.

“Thật xin lỗi, ta không bán nghệ” Diệp Vũ thản nhiên từ chối.

“Vậy người bán mình sao?” Sở Minh Hiên cười trêu tức.

“Ta không bán nghệ lại càng không bán thân, bán ý tưởng” Nàng chỉ vào đầu, bỗng nhớ ra đây là cổ đại, tiện nói luôn, “Ý của ta là, bán trí tuệ”

“Bán trí tuệ ư? Cách nói này thật thú vị, rất khác, chẳng giống người thường chút nào” Hắn gật đầu cười, trong mắt hình như có chút khâm phục.

“Đây là sự kiên trì của ta, xin mời ba vị công tử rộng lượng cho” Nàng nói tạ lỗi.

“To gan!” Sở công tử đột nhiên đập bàn, trên mặt hiện lên sự giận tái người.

Thẩm Chiêu đánh mắt sang Sở công tử ý bảo đừng có giận, cũng nháy mắt với nàng, khuyên nhủ, “Diệp cô nương, cô cũng biết thân phận của Sở công tử, cần gì phải tránh xa ngàn dặm vậy chứ? Chỉ có ba người chúng ta, cũng không phải ở đại đường gì”

Diệp Vũ cải biến chủ ý, “Vậy cung kính không bằng tuân lệnh, Ba vị công tử, xin mời thưởng thức một lần”

Vẻ giận dữ của Sở công tử chưa tan, bưng ly rượu Bạch Ngọc lên, uống một hơi cạn sạch.

Sở Minh Hiên cũng đã uống rượu, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn nàng một cái, có chút suy nghĩ.

Nha hoàn mang đàn tỳ bà tới, nàng ngồi trên chiếc ghế đơn, tay ôm đàn tỳ bà, ngón tay ngọc khẽ gảy khúc thứ nhất vang lên.

Giai điệu nhẹ nhàng, tiết tấu mãnh liệt, hoàn toàn không giống khúc nhạc cổ điển. Nàng nhìn về phía Sở công tử lạnh lùng, Thẩm Chiêu hiền hoà, Sở Minh Hiên tiêu sái, trong lòng cười lạnh. Khúc nhạc dạo qua, nàng cất giọng hát lên,

Chờ đợi vì tam thế gia thần

Nói ta thức tỉnh tại đây một thế hệ

Tổ tiên vì ta khởi tên

Nhất định ta đem văn võ toàn tài

Âm phù phân chia của ta thế giới

Tả khởi bồng đồ ăn

Hữu đến dao đài

Theo ta sinh ra bắt đầu liên giàu có tứ hải

Ta là mình lên ngôi hoàng đế

Có được cao nhất quyền lực

Quyết định xung đột vũ trang

Quyết định hưng sinh dưỡng tức

Quyết định quan lớn hậu tước

Quyết định chung thân nô dịch

Ta nghe được

Ngô Vương Vạn tuổi vạn tuế vạn tuế vạn tuế

Cười lý xuân thu bao nhiêu lệ

Ngô Vương Vạn tuổi vạn tuế vạn tuế vạn tuế

Nghe lầm cũng khi ta nghe đối
Ta diễn tấu màu đỏ giai điệu
Chứng minh giờ phút này đang cơ vì để
Ta viết hạ màu đỏ giai điệu
Định niên hiệu vì “Vạn trung không một ”
Nghe người ta giấu cột ta Đồng Ngôn vô ký
Tả mắt nhân nghĩa mắt phải sắc bén
Theo ta quyết định bắt đầu liên chinh phục thiên địa
Bài hát này là bài “Hoàng đế”, cực kỳ hợp với tình hình.
Hát đến một nửa, họ nghe lời ca đã hiểu, Sở công tử sắc mặt càng ngày càng lo lắng, sắc mặt hai người khác cũng thay đổi.
Có lẽ, họ lý giải nàng hát lên khúc này có ý: châm chọc khiêu khích.
Một khúc hát xong, Sở công tử lại tức giận, đập bàn nói, “Làm càn!”

18. Chương 18: Thô Bạo Vạch Áo Nàng

Diệp Vũ cũng biết, hát bài này chẳng khác gì tự tìm phiền phức, thậm chí là tự tìm đường chết, nhưng nàng cũng tin Thẩm Chiêu là người tốt, cũng không để cho hoàng đế Sở quốc chém một thiếu nữ đâu.

“Nếu có chút mạo phạm, kính xin ba vị công tử thứ lỗi cho” Nàng buông tì bà, cười khẽ, “Chỉ cảm khái nhất thời mà thôi”

“Diệp cô nương lại làm ta khiếp sợ lần nữa, không những tài nghệ trác tuyệt, mà còn cả gan làm loạn” Sở Minh Hiền cười nói, còn khâm phục hơn lúc này.

“Diệp cô nương có can đảm, Thẩm mỗ bái phục” Thẩm Chiêu lại cười nói.

Diệp Vũ thấy, Sở công tử nháy mắt với họ, họ lại tiếp tục uống tiếp rồi kiếm cớ rời đi.

Trơ mắt nhìn họ ra ngoài, trong lòng nàng không yên, lại không muốn bỏ qua, dung mạo Thẩm Chiêu gần giống Hạ Phong đã đi rồi, đi rồi...

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Sở công tử đứng bên cạnh nàng, chẳng giận hỏi, “Nàng đang nhìn Thẩm Chiêu hay là nhìn Tấn Vương thế?”

Diệp Vũ hoàn hồn, cúi đầu xuống, lòng thâm tính toán.

Hắn khá giống nam tử thần bí che mặt kia, giống vẻ khôi ngô tráng kiện, nhưng nàng cảm thấy hai người không phải là một.

“Nàng hẳn là biết thân phận của ta”

“Tiểu nữ tử có chút tài mọn, bệ hạ đại giá quang lâm, thật vinh hạnh” Nàng nói đùa hoàng.

Sở công tử cũng chính là hoàng đế Sở quốc, Sở Minh Phong.

Mười năm trước, hần đăng cơ làm hoàng đế, lấy thủ đoạn tàn nhẫn lạnh khốc cùng trí tuệ tranh đoạt được ngôi vị hoàng đế hai huynh đệ, liên luy hơn mười vạn võ trọng thần, bị lưu đày, xét nhà, diệt môn, liên luy hơn một ngàn người, tạo thành thảm án nổi tiếng khắp bốn phương. Để giảm bớt không khí khấn trương của triều đình, hần đại xá thiên hạ, đề bạt hơn hai mươi quan viên có tài, đã nhanh chóng đạt được hiệu quả, dần dần trở nên vững chải, rõ ràng.

Lúc đã bại đối thủ, ngồi trên ngôi đế, trong lúc ổn định triều đình, Thẩm Chiêu là tâm phúc cực trung thành và là cánh tay đắc lực của hần.

Mà năm ấy, Thẩm Chiêu mới vừa trong hai mươi, còn Sở Minh Phong hai mươi sáu.

Sở Minh Phong nâng cằm nàng lên, mắt nhìn nàng chằm chằm, “Người đã đoán được, hần cũng có thể đoán được mục đích thầm tới nơi này”

Nàng nhìn thẳng hần, ánh mắt nhu hoà, “Tiểu nữ nữ ngu độn, xin bệ hạ minh xét”

“Thẩm Chiêu nói đúng, lá gan người cũng không nhỏ” Hần cố ý tăng giọng điệu, “Ai cho người lá gan lớn vậy/”

“Tiểu nữ tử xưa nay đã vậy, nếu có chỗ nào mạo phạm thiên uy, mong bệ hạ thứ tội cho” Nàng nói cẩn thận.

“Ngôn hành và khúc ca kia của người, đã mạo phạm thiên uy rồi, TRẫm nên khiển trách người thế nào đây?” Hần bóp chặt cằm nàng.

Diệp Vũ trầm mặc chống đỡ, nhìn thẳng vào con người đen hơi tối sầm của hần.

Hần không biết là đang châm chọc hay tán thưởng nữa, “TRẫm chưa từng bao giờ gặp được một nữ tử gan lớn như người vậy”

Nàng nói bình tĩnh, “Bệ hạ tán thưởng. Bệ hạ muốn làm gì tiểu nữ tử không thể kháng cự nổi, nhưng bệ hạ là minh quân nhân hậu, tin rằng bệ hạ không làm khó một thiếu nữ”

“Người tuy là thiếu nữ thật nhưng cũng là một nữ tử lợi hại nhất” Sở Minh Phong cười rộ lên, ngón tay đang bóp cổ nàng chậm rãi vuốt ve, “Đáng tiếc, Trẫm chẳng phải là minh quân nhân hậu gì, bản lãnh lớn nhất của trẫm là bắt nạt thiếu nữ”

“Bệ hạ có hứng thú với người An Dương công chúa ghét cay ghét đắng sao?”

“Nàng là nàng, trẫm là trẫm, không thể nói là một được”

Hần thô bạo vạch vạt áo nàng ra, bắt giắc trên vai toả ra mùi thơm ngát tự nhiên của cơ thể, nửa bộ ngực sữa lộ ra, cần cổ yêu kiều mê người pháp phồng, khiến người ta muốn âu yếm thật nhanh.

Cả người trắng nõn nà như thế, người đời chỉ muốn có.

19. Chương 19: Vô Vàn Vết Hôn

Hần hít sâu một hơi, hôn nóng ẩm ướt dềnh bên má nàng, hơi thở nóng rực phả ra. Nàng vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng cắn chặt môi.

Chẳng nói lời nào, hần ôm chặt nàng vào, liếm láp phiến thân thể cứng ngắc mềm mại này, trên cổ nàng, trên vai nàng để lại vô vàn dấu hôn.

“Xem ra hậu cung bệ hạ thiên kiều bá mị cũng chẳng làm cho bệ hạ tận hứng lắm, vì thế bệ hạ mới ra cũng tìm hoa mua vui” Diệp Vũ nói thông thả trêu chọc, “Bệ hạ định nạp phi mới ư?”

“Trẫm xác định nạp phi mới” Sở Minh Phong ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt tán thưởng, “Đêm nay trẫm nạp người luôn, sau đó cho người hồi cung theo trẫm”

“Bệ hạ cố tình như thế, tiểu nữ tử chỉ đành lấy cái chết bồi đáp”

“Nữ tử Sở quốc ai ai cũng vinh dự được thành phi tần của trẫm, người thật ra chẳng giống người thường chút nào”

“Mỗi người một chí mà thôi”

“Giỏi cho câu ‘mỗi người một chí’! Hắn nâng cằm nàng lên, mắt sáng quắc đánh giá nàng, “Dung mạo như thế, chẳng kém gì phi tần của trẫm, tính tình như thế, bình tĩnh, lãnh ngạo, trí tuệ, thông minh, có can đảm, có cốt cách, thật chẳng giống người thường chút nào”

“Bệ hạ tán thưởng, tiểu nữ tử thật không dám nhận”

Sở Minh Phong hí mắt, “TRẫm cần người làm một chuyện. Chỉ cần người làm tốt, trẫm có thể cho người và nường người đường hoàng trở về phủ tướng quân”

Sở Hoàng dĩ nhiên muốn nàng làm việc!

Diệp Vũ uyển chuyển cự tuyệt, “tiểu nữ tử ngu dốt, chỉ sợ làm hỏng chuyện quan trọng của bệ hạ, kính xin bệ hạ chọn người khác giàu kinh nghiệm hơn đi ạ”

Hắn nhếch môi cười, uy hiếp, “Người có thể cự tuyệt trẫm, trẫm cam đoan đệ đệ người ở phủ tướng quân chẳng được yên, có thể chẳng may thiếu một cánh tay một cái chân đó”

Thật vô sỉ!

Nàng biết đệ đệ Diệp Tuấn là mẫu thân yêu quý nhất, đệ đệ bị tội, mẫu thân sẽ bị thương vô cùng.

Nàng chỉ đành chịu thua, hắn nói nhỏ hai câu bên tai nàng, rồi bảo, “Sau này làm thế nào, trẫm sẽ nói cho người biết”

Một đêm này, lầu Tiêu Tương lại vớ được sáu ngàn lượng bạc trắng, Lãng vô hương bồi rượu được thưởng một vạn năm ngàn lượng còn chưa tính, Lãnh Tiêu Tương lại càng thêm hưng phấn kích động, kéo Thiển Hề nói mãi không thôi.

Diệp Vũ trở về phòng, với nàng mà nói, có thể uống rượu và tiếp thức ăn là hết khả năng, do phấn khích vì biểu diễn ca múa nên chẳng còn để ý gì.

Ngày tiếp theo, buổi biểu diễn ca múa sục sôi của lầu Tiêu Tương đã được truyền đi khắp nơi, ai ai cũng đều bàn luận về màn ca múa tuyệt luân đầy phấn khích của lầu Tiêu Tương cùng với cô gái thần bí kia. Có người nói nàng quốc sắc thiên hương, xinh đẹp vô cùng, cũng có người nói dung mạo nàng rất bình thường, nên mới đeo mặt nạ con bướm TRân Châu, không dám lộ mặt ra, có người còn nín thở nói nàng là cô nương xấu nhất thành Kim Lăng, chỉ có đáng người là được, có tài ca múa là giỏi thôi....Tóm lại có hàng trăm lời đồn, còn có người bàn luận vũ nam, vũ nữ là giả, khúc múa hai ca khúc cũng được lưu truyền.

Tóm lại Lầu Tiêu Tương chỉ một đêm mà bùng nổ.

Buổi chiều có rất nhiều người lục tục tới tìm hiểu tin tức, hỏi tới qua màn ca múa này là do ai tạo ra.

Người đến tìm hiểu đều được tiểu nhị mời ra ngoài.

Lãnh Tiêu Tương lo lắng lầu Thiên Hương, quán Ý hồng, Quán Phương các nghe được biên đạo múa là Diệp Vũ, ép mạnh mua được một toà nhà, tới nàng và Thiển Hề đi nhìn toà nhà, hơn nữa nói sau này các nàng ở đây, bảo đó là nhà mình, Lãnh Tiêu Tương còn nói, có yêu cầu gì, cứ việc đề xuất, nàng nhất định sẽ thỏa mãn tất.

Thiến Hề uyển chuyển cự tuyệt, còn Diệp Vũ thì lại thoải mái tiếp nhận.

Ở tại Yên Hoa Chi tóm lại không tốt, ít nhất chẳng đủ thanh tĩnh.

20. Chương 20: Bắt Ta Chờ Đợi.

Lãnh Tiêu Tiêu lo Thiên Hương lâu, Ý Hồng quán, Quần Phương các sai người tới học trộm ca múa, cũng bắt chước mà tiến hành biểu diễn như thế, vậy khách tới Tiêu Tương laã sẽ giảm. Nàng nói ra điểm này lo lắng mãi.

“Đừng lo, cho dù nhóm họ có lòng học, cũng chẳng học được tới nơi tới chốn đâu” Diệp Vũ cũng không lo, “ngày mai bắt đầu luyện màn múa mới, năm ngày sau, lại diễn”

“Được được được, hoá ra Vũ Nhi đã an bài ổn cả rồi, ta không lo nữa. Thiển HỀ, con gái bà là bảo bối đó” Lãnh Tiêu Tương cười tùm tùm ca ngợi, “Nếu ta cũng có một cô con gái thông minh như vũ Nhi thì cả đời này không lo nữa rồi”

Thiển HỀ cười nghĩ một đằng nói một nẻo, nhìn lại quá khứ chẳng giống con gái trước đây, mày cau lại.

Sáng hôm sau, Diệp Vũ đi tìm Lâm Trí Viễn.

Hắn đang đánh đàn, đó là khúc vũ Tiêu Tương. Lúc ngón tay hắn đang bay múa, khúc ai oán sắc đẹp, làm người ta chần động. hơn nữa tiếng đàn cùng tiếng hát cất lên, giọng nam trầm lắng hoà với tình cảm phong phú, như khóc như tố, khiến người ta thấy phiền muộn, sầu não.

Có lẽ, hắn nhớ tới người đã từng yêu, mới có thể đàn được khúc tự xướng thế này.

Một khúc xong, nàng vỗ tay, “Đàn hay, hát tuyệt lắm”

“Diệp cô nương chê cười rồi” Lâm Trí Viễn đứng lên, hơi mỉm cười xấu hổ, “Lời khúc này hay lắm, ta đã đàn rồi, cũng muốn hát nữa”

“Không ngờ Lâm công tử lại hát hay thế, nếu có một ngày, ta mời công tử lên đài hát một khúc, huynh có bằng lòng không?” Diệp Vũ cười hỏi.

“Điều này.... Ta là nhạc công, vẫn nên làm tốt bổn phận thôi” Hắn cười ngại ngùng, “ Đúng rồi, lời khúc này là do người viết sao?”

Biết đáp thế nào đây?

Nếu nói “đúng” thì là vi phạm bản quyền, còn nếu nói “không đúng” thì nàng biết bảo là ai viết đây?

Ánh mắt hắn hơi trầm tư, làm cho người ta thấy hơi buồn, “Diệp cô nương tài nghệ trác tuyệt, không giống người thường, điều này không còn nghi ngờ gì”

Diệp Vũ không phủ nhận, cũng không thừa nhận, cứ để hắn nghĩ vậy đi.

Lâm Trí Viễn nói cảm xúc, “Trận mưa đó rơi trong lòng, đã nhiều năm vẫn chưa từng tan đi, chỉ gặp nhau một lần, mà đã định kiếp này kiếp sau. Trên tảng đá còn vết vó ngựa, ngày ước định khác trong tuổi thanh xuân cứ chậm rãi trôi, anh đa tình vô tâm rơi xuống, để em cứ mãi đợi chờ.... Lời ca thật đẹp, đẹp lắm. Nam tử tìm hoa vẫn liễu này nghe xong ca khúc này có lẽ cảm thấy ca khúc này đang viết về tình cảm cô gái phong trần và người lãng khách, nhưng ta lại thấy không chỉ có vậy mà ca khúc này còn viết về tình yêu đôi lứa trên thế gian này”

“Nói vậy ca khúc này khiến cho Lâm công tử nhớ tới một đoạn tình trước đây sao?”

“Nàng lại giấu cốt ta rồi” Hắn lắc đầu bật cười, “đúng vậy, tìm ta có chuyện gì?”

“Chiều nay mới bố trí múa mới, lại làm phiền nhạc công đứng đầu Kim Lăng phổ nhạc, viết lời rồi”

“Xin ngàn lần đừng nói vậy. Đã hợp tác hai ca khúc với Diệp cô nương rồi, cảm nghệ của ta cũng đã tăng tiến không ít đó”

Nàng cười ha hả, “huynh cũng biết tới từ “hợp tác”

Hắn cười bảo, “Nghe thấy bắt chước thôi”

Sau đó, Diệp Vũ đàn tỳ bà, hắn phổ nhạc.

Sau khi nhớ hết toàn bộ khúc nhạc rồi, nàng lại viết lời, Lâm Trí Viễn khen, “Khúc này lấy đề tài Hồng nhan, mà lại viết anh hùng. Từ xưa đến nay, tình cảm anh hùng và hồng nhan cứ được người đời nói mãi không dứt, khúc này có chút khí phách hùng hồn, khiến người ta rung động mãi”

Nói xong hần giơ ngón tay cái lên.

21. Chương 21: Tích Hoa, Hộ Hoa Là Gì?

Nàng bảo, “Ta đang tìm một nam tử tới hát, hay là để huynh đi”

Hần xoa tay liên tục, “Ta không thể được.....ta muốn đánh đàn...”

Nàng có ý trêu hần, “Huynh có thể vừa đánh đàn vừa hát được mà”

Hần lại cự tuyệt lần nữa, chết cũng không đồng ý, nàng cũng không muốn ép hần.

Một nha hoàn tới bẩm báo có người ở đại đường tìm Diệp Vũ, nàng vội vã rời đi.

Hoá ra là Tấn vương phái người tới mời nàng. bảo có chuyện quan trọng cần thương lượng. Vì thế nàng lại ngồi lên kiệu tới phủ Tấn vương.

Không phải đi phủ Tấn vương mà là tới biệt uyển Vân Thâm.

Dọc đường đi, Diệp Vũ lại nghĩ, Tấn vương nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, vậy có chuyện quan trọng gì chứ?

Biệt uyển ở gần vùng ngoại ô, phong cảnh thanh nhã, đi vào đã nhìn thấy toà núi giả hình thù kỳ lạ. Đi thẳng tới, lại thấy cây cối xanh tươi, hoa nở rộ, cầu kiều nhỏ nước chảy xen lẫn đình đài lầu các làm cho cảnh đẹp trở nên nhu hoà hơn, đẹp vô cùng.

Đi qua hành lang dài, qua cửa tròn, xuyên qua vườn hoa đỏ rực, tiến vào một mảnh sân xum xuê hao trái, người hầu dẫn nàng tới một cảnh thanh nhã, yên tĩnh hơn, đi tới đình Hường Phong.

Tường trắng dài, hồ Bích Thủy yên tĩnh, từng bước là cảnh, khắp nơi như hoạ, giống như đi vào tiên cảnh vậy. Trong vườn hoa có trồng các loại hoa cổ quý hiếm, mùi hương thơm nức mũi. Tấn vương đứng giữa đình, đang thưởng thức mấy đoá hoa hải đường nở đỏ rực. Có một đoá hoa giữa đám hoa hải đường nhẹ nhàng lay động trong gió, cùng thi nhau khoe sắc, chiếm hết gió xuân. Mùi hoa nồng đượm nhẹ nhàng lượn lờ chớp mũi, lãng đãng trong không khí, dường như con người cũng biến thành một đoá Hải đường kiều diễm luôn vậy.

Người hầu rời đi, nàng bước vào trong đình, Tấn vương chậm rãi xoay người, khuôn mặt trắng nõn nở nụ cười tươi, “Diệp cô nương tới rồi”

“Bái kiến Vương gia” Diệp Vũ thực hiện đúng nghi lễ.

“Ngồi đi” Hần vén áo bào ngồi xuống, trường bào trắng lay động như đám mây giữa bầu trời xanh, “Diệp cô nương sợ là việc quý nhân rồi”

“Vương gia đừng cười, chỉ nói băng quơ thôi” Nàng mỉm cười đáp.

“Vương gia truyền tiểu nữ tử tới không biết là có chuyện quan trọng gì không ạ?”

“Dĩ nhiên là chuyện quan trọng rồi” Hần mỉm cười, lời hần nói, cũng như tính tình của hần, thông dong không kìm được, “Đúng lúc Hải đường vừa nở, bốn vương nhớ rõ nàng thích nhất là Hải đường, mới sai người tới mời nàng tới biệt uyển ngắm hoa”

Chỉ e dụng ý của hấn không đơn giản như vậy, nàng thầm nghĩ cười nói, “Tâm ý vương gia, tiểu nữ nữ xin ghi nhớ. Hải đường dù kiều diễm nhưng đã là cuối xuân, chỉ e đem hoa ra thì cũng chẳng đáng gì. Nhưng lúc đó tiểu nữ tử thích nhất là Hải Đường, mà lúc này tiểu nữ tử lại thích nhất là Hàn Mai”

Hơn nửa tháng trước, ở phủ Tấn vương, hấn cự tuyệt Diệp đại tiểu thư, hôm nay mời nàng tới ngắm hoa, điều này chẳng phải rất chăm chọc sao?

Sở Minh Hiên cười lơ đãng, bảo, “Hàn Mai Lăng Hàn nở rộ, bằng thanh ngọc khiết, ngông nghênh Tranh TRanh, bốn vương lúc nào cũng thích. Diệp cô nương nói đã là cuối xuân, lấy hoa ra đúng là như thế. Bốn vương có ý tích hoa, bảo vệ hoa, Diệp cô nương nghĩ sao?”

Ý lời này nói ra chính là: Hấn muốn bảo vệ nàng, có thể yểm trợ nàng rời Yên Hoa Chi.

Diệp Vũ nghe sao không hiểu chứ?

Nàng hỏi ung dung, “Vương gia tích hoa, bảo vệ hoa thế nào?”

“Bốn vương nghe nói, hơn nửa tháng trước, công chúa An Dương thiết kế nói xấu nàng, đuổi hai mẹ con ra khỏi phủ tướng quân, tới nỗi các ngôi lưu lạc thanh lâu” Hấn nhấp ngụm trà, cất cao giọng, “Nếu nàng không chê, trong phủ bốn vương còn thiếu một người biên đạo múa tài nghệ trác tuyệt như nàng, hôm nay có thể nhập phủ luôn”

22. Chương 22: Sống Phấn Khích, Tiêu Sái

“Ý tốt của vương gia, tiểu nữ nữ không dám nhận”

“Nàng không muốn ư?” Hấn kinh ngạc.

“Tuy tiểu nữ tử lưu lạc thanh lâu, nhưng cơm áo không phải lo”

“Song Yên Hoa Chi là trốn phức tạp, bốn vương lo cho nàng...”

“Tiểu nữ nữ không bao giờ để mười ngón tay này dính phải nước xuân của đại tiểu thư, Vương gia không cần lo” Diệp Vũ mềm giọng cái.

Sở Minh Hiên im lặng chịu đựng, trong đình lâm vào lặng yên, chỉ có lụa mỏng theo gió bay phất phơ như mộng như mơ.

Nàng nhắc ly trà lên nhấp, nhìn thấy hấn cau mày, như đang trầm tư. bỗng có một ý nghĩ trôi lên mãnh liệt, loại cảm xúc si mê này, lại từ đáy lòng nổi lên, ý muốn khống chế nàng, ép nàng kiệt lực, ép xuống....

Hấn đặt ly trà xuống, lại rót thêm trà, “Diệp cô nương không thấy lo lắng nữa sao?”

Nàng chậm rãi lắc đầu.

Khuôn mặt đẹp như ngọc của hấn lộ ra nụ cười mê người, như toả ra sức quyến rũ vô địch của hấn vậy, “Giả sử bốn vương thật tình muốn giữ nàng lại trong vương phủ thì sao? Có lẽ có một ngày bốn vương sẽ thích nàng”

Diệp Vũ hơi kinh ngạc, song lại giấu rất nhanh, “Lời Vương gia từng nói qua ngài không còn nhớ rõ sao? Lời nói vẫn còn vang bên tai, Vương gia đã nhanh vậy đổi ý rồi ư?”

Hơn nửa tháng trước, ở phủ Tấn vương, Diệp đại tiểu thư với biểu hiện tâm tình của hấn, hấn không những không cảm động, mà còn quyết tuyệt nói ngay với nàng: cho dù người tài mạo song toàn, cho dù người không ngại thị thiếp vô số của bốn vương, cho dù người có thể chịu nổi bốn vương phớt lờ người, thì kiếp này bốn vương cũng sẽ không thích người, cũng sẽ không cho người vào phủ.

Chưa đến một tháng, hấn đã thay đổi thái độ, nàng thật sự cảm thấy buồn cười.

Hiện giờ hấn nói ra như vậy, có thể thấy hấn có hứng thú với nàng.

Sở Minh Hiên cười bảo, “Bổn vương xác thực đã thay đổi tâm ý, nếu nàng hơi lo lắng, thì ba ngày sau trả lời cho bổn vương vậy”

Nàng chặn ngay ý nghĩ đó, “Không cần, ý tốt của Vương gia, tiểu nữ tử chỉ có thể thầm nhận”

Nụ cười mỉm còn đọng mãi trên mặt hần, hần căn bản không ngờ được nàng lại cự tuyệt mình, hần nghĩ chắc hẳn nàng phải vui quá mà khóc đồng ý..... Vì sao nàng lại cự tuyệt chứ? Giờ khắc này hần cảm thấy Diệp Vũ trước mắt nhìn rất quen mà lại thấy xa lạ.

“Lúc trước Vương gia cự tuyệt tiểu nữ tử, Vương gia không cần áy náy. Tiểu nữ tử đã rút kinh nghiệm xương máu, nghĩ thông suốt rồi. Con gái yếu đuối sẽ bị người khác bắt nạt, nếu muốn được sống yên ổn, vậy phải tự lực cánh sinh, dựa vào chính hai tay mình mà nuôi sống bản thân. Có như vậy mới có thể sống đầy phần khích, sống vô cùng thong song” Diệp Vũ ngửa cổ nói, trong giọng chất chứa ý kiêu hãnh.

“Bóp bóp bóp.....” Hần vỗ tay khen ngợi, “Nói đúng lắm! Lời Diệp cô nương nói hoàn toàn mới mẻ, khiến người khác tỉnh ngộ”

“Nếu Vương gia cảm thấy tài ca múa của tiểu nữ tử đáng giá thưởng, vậy xin đến cổ vũ ở lầu Tiêu Tương ạ”

“Nhất định, nhất định rồi” Sở Minh Hiên giãn mày, “Diệp cô nương, bổn vương hơi tò mò chút, màn ca múa hoàn toàn mới câu hồn đoạt phách này, sao nàng lại nghĩ ra được thế?”

“Đây là bản lĩnh tiểu nữ tử tự lực cánh sinh, không thể nói, xin Vương gia thứ lỗi”

Hần cười nhú mày, tỏ vẻ hiểu.

Nàng bảo có chuyện quan trọng, xin cáo từ trước, hần nói cũng đúng lúc muốn ra khỏi cửa, tiện tiên nàng một đoạn. Nhưng hần lại muốn về phòng thay quần áo trước. Diệp Vũ đành phải đợi bên cạnh bờ hồ.

Trong đầm nước có đàn cá chép đỏ, nàng ném ít thức ăn xuống, đàn cá chép đỏ tranh nhau ăn, bơi qua bơi lại nhìn đẹp mắt.

Nàng ngẩn người không phát giác ra sau lưng có một cô gái còn trẻ đi đến. Nàng kia rón rén tới gần nàng, dùng sức đẩy nàng, nàng kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi rơi xuống hồ.

Là kẻ nào đẩy nữ chính xuống chứ?

Lạnh.... Thật lạnh quá....

Cô gái trẻ chạy xa thật xa, còn Sở Minh Hiên thì đứng bên bờ đầm nhìn thấy tất cả.

Cả đầm sen bị tản ra, Diệp Vũ không còn thấy nữa.

Hần định nhảy xuống đầm, vừa đúng lúc nàng trôi lên mặt nước, lau nước trên mặt, tiếp đó nàng lấy tư thế duyên dáng bơi về phía bờ.

Vì sao kỹ năng bơi lội của nàng lại trở nên tốt vậy chứ?

Trong lòng hần nổi lên nghi ngờ – có một lần hần đi thuyền hoa du sông Tần hoài, nàng vô tình rơi xuống nước, hần trùng hợp thấy, cứu nàng. Khi đó nàng căn bản không biết bơi, chỉ kém chút là chết chìm. Mà giờ nàng bơi lại còn tốt nữa!

23. Chương 24: Hai Bên Lưu Luyến

Ngày ấy, sau khi Diệp Vũ uống xong thuốc thì về lầu Tiêu Tương.

Sở Minh Hiên tự mình hộ tống, ngồi trong xe, ôm nàng vào lòng, dùng áo choàng dày bọc nàng.

Dọc đường đi, nàng giả vờ mơ màng, thật ra, chứng cảm lạnh của nàng cũng không nặng lắm.

Hắn quan tâm nàng, ôm nàng, cũng có nghĩa là hắn có tình cảm nam nữ với nàng.

Lăng Vô Hương muốn luyện múa mới, múa dẫn đầu bài “Thanh Hoa” cũng chỉ có thể đổi người, để cho Ngưng Sương tuổi trẻ xinh đẹp, trọng hư vinh thay.

Màn ca múa lầu Tiêu Tương biểu diễn ở thành Kim Lăng gần đây được thành công lớn, nổi tiếng khắp thành, những cô nương thanh lâu khác cũng các vũ kỹ vũ phường đều đến xin được trở thành một phần lầu Tiêu Tương. Diệp Vũ chọn vài cô nương có năng khiếu ca múa, trong đó chọn lấy Phán Phán có thực lực mạnh nhất ở Quần Phương các, nàng để cho Phán Phán và Lăng Vô Hương cùng nhau tập màn múa mới, lại tìm thêm một vũ công nam tới hợp tác nữa.

Không ngoài sự đoán, lầu Thiên Hương, Quần Phương các mấy thanh lâu cũng bắt chước theo, chỉ học được năm phần, đại đa số khách cũng không đông, lầu Tiêu Tương làm ăn thêm thịnh vượng.

Ba ngày sau, Tấn vương đi vào lầu Tiêu Tương, đi thẳng tới tắm phòng của Diệp Vũ.

“Vương gia đại giá quang lâm, sao không thưởng thức mà múa ở sảnh lớn ạ?” Nàng tự mình pha trà nóng rót mời hắn.

“Bổn vương đến không phải vì màn ca múa” Hắn thản nhiên cười, “Sức khoẻ nàng cũng đỡ rồi chứ”

“Hôm qua đã khoẻ lắm rồi, cảm ơn Vương gia đã lo lắng” Nàng đem ly trà cho hắn, “Vương gia tới đây, chỉ hỏi bệnh tình của ta sao?”

“Bổn vương nhớ thương nàng” Hắn định nói thẳng ý tứ ra là: Hắn lo cho nàng, nhớ tới nàng.

“VẬY thật vinh hạnh cho ta quá” Nàng cười nhạt.

Sở Minh hiện lúc nào cũng mặc quần áo trắng, khiến người ta có cảm giác thanh nhã, “Diệp cô nương, nàng không thấy lo chút nào sao?”

Nàng đứng dậy bước tới cửa sổ, nhìn đèn đuốc sáng rực trên đường, “Con người vốn sẽ thay đổi, sau khi rời phủ tướng quân, ta cũng sẽ không còn là Diệp tiểu thư mơ màng nữa, chắc Vương gia hiểu”

Hắn đi tới sau lưng nàng, đưa hai tay ra ôm nàng vào lòng, “Bổn vương dĩ nhiên là hiểu”

Nàng không kháng cự, chậm rãi nhắm mắt lại, mặc cho luồng cảm xúc chua xót vui sướng tuôn trào, mặc cho tình cảm si mê lưu luyến của Diệp đại tiểu thư với hắn tràn ra.

“Nàng không thay đổi. Giả sử nàng thay đổi, cũng sẽ không khinh thường bổn vương” Giọng hắn trầm thấp.

“Không...Không phải thế...”

Hắn ôm chặt lấy người nàng, nói ôn nhu chân thành, “Ngày ấy, nàng cũng khóc thương tâm như vậy, nhưng bổn vương biết hiện giờ là nước mắt vui sướng”

Diệp Vũ buồn bã nhìn hắn, xương cốt đau nhức, nước mắt làm mắt mờ hồ.

Sở Minh Hiên ôm lấy mặt nàng, môi mỏng hôn nhẹ, hôn lên nước mắt trên mặt nàng, thật nhẹ thật cẩn thận, như bao hàm cả thân tình vậy.

Tay nàng ôm vòng lấy thắt lưng hắn, “Vương gia từng nói làm tổn thương người, vì sao lại...”

Trong mắt hắn đan xen cảm xúc phức tạp, “Đều không như nàng nghĩ đâu.... Trong khoảng thời gian ngắn, bổn vương rất khó hiểu ra. Bất luận thế nào, bổn vương cũng muốn nàng nhớ rõ, bổn vương đối đãi với nàng là thật lòng”

Rốt cuộc lòng tối đen được khai sáng, nàng mỉm cười ngập lệ.

Hắn ôm nàng vào lòng, nàng dựa vào ngực hắn, coi như hai bên tình lưu luyến.

24. Chương 25: Ôm Hương Thơm Mềm Mại Trong Ngực.

Chậm rãi nàng ép cảm xúc Diệp đại tiểu thư xuống, khoé môi nở nụ cười khế.

Mãi lâu sau, Sở Minh Hiên mới trầm giọng bảo, “Vũ Nhi, nàng mười tám rồi, hay là bốn vương chọn ngày lành, tới cưới nàng nhập phủ”

“Tuy tâm ý không đổi, nhưng tâm tình đã đổi lại” Diệp Vũ giãy ra khỏi vòng ôm của hắn, “thị thiếp phủ Tấn vương, người đẹp vô số, ta cũng không muốn tới góp vui”

“Vì sao?”

“Bởi vì Diệp Vũ ta cũng không muốn chung phu quân với phụ nữ khác, lại càng không muốn tranh tình cảm với người phụ nữ khác”

“Nàng lại có tâm tư vậy ư” Hắn thấy kinh ngạc, “ngày ấy nàng nói không sao, bốn vương còn tưởng là...”

“Vương gia nên biết, thời gian trôi đi, cảnh còn người mất”

“Vậy nàng muốn bốn vương làm sao đây?”

Nàng mỉm cười thản nhiên, “Vương gia không cần làm gì cho ta, việc nhân duyên, không nên cưỡng cầu, cứ thuận theo tự nhiên thôi”

Sở Minh Hiên không rõ, “Nàng đang ở Yên Hoa Chi, tổn hại tới danh dự, bốn vương lo có kẻ háo sắc coi trọng nàng...”

Nàng chậm rãi cười, “Ta và mẫu thân cũng không ở tại lầu Tiêu Tương, huống hồ lại có biết bao người biết được màn múa này có liên quan tới ta chứ? Đồ háo sắc này tìm dĩ nhiên là cô gái ca hát, khiêu vũ rồi”

Hắn không thuyết phục được nàng, chỉ đành chấp nhận vậy. Nhưng hắn thật sự không rõ, nàng trước sau như một thích mình lại không vào phủ, không gả cho hắn, thế này là vì sao chứ? Nàng tốt cùng muốn thế nào?

Ôm người ngọc mềm mại trong ngực, ngửi mùi hương thơm cơ thể nàng, hắn lại cảm thấy mình không biết nàng, cũng hoàn toàn không có được nàng.

Màn múa mới được tập luyện rất thuận lợi, diễn xuất tới lúc mặt trời đã lên cao, hát khúc “hồng nhan”. Phan Vũ uống lầm rượu, họng bị đau, nói tiếng khàn khàn, không thể lên đài hát được. Hắn hối hận mãi, hận chính mình nhìn không rõ ly trà trong phòng là ly rượu. Lâm Trí Viễn nói, đêm nay sẽ biểu diễn, chỉ cần tìm được một người thể thân là được.

Nhưng dù có tìm được một người có họng tốt để hát, thì chỉ ngần ngừ trong vài tiếng cũng luyện không xong.

Diệp Vũ bỗng dưng nhớ tới Lâm Trí Viễn hát cũng được, hát khúc “hồng nhan” này rất phù hợp.

Hắn cự tuyệt mạnh mẽ, cho dù nàng thuyết phục ra sao hắn cũng quyết không lên đàn hát vào buổi tối.

“Lâm đại ca, đây chỉ là tình huống đặc thù thôi mà, xin huynh thương dùm đi, đêm nay chỉ là một lần ngoại lệ, ta van huynh đó” Nàng đau khổ cầu xin, lấy nỗi khổ lay động hắn, nói như pháo liên thanh, “Nếu bình thường ta tuyệt đối cũng không ép huynh, nhưng đây chẳng phải là tình trạng đặc biệt sao? Hơn nữa huynh quen thuộc ca khúc này nhất, lại có cảm giác, huynh là thích hợp nhất! Nếu chúng ta không phát triển bước ca múa mới này, lầu Tiêu Tương sẽ thiếu mất nửa đám khách, cũng bị người khác cướp khách đi. Hơn nữa, họ đã luyện tập vất vả thế, nếu vì mặt ca hát này mà làm hỏng cả toàn bộ mà ca múa, huynh sao nhẫn tâm cho được, có đúng không?”

“Lâm đại ca, đừng do dự nữa, cứ định vậy đi, đêm nay huynh ra diễn, sau này ta tuyệt đối không ép huynh nữa” thấy hắn trầm mặc, nàng tiếp tục khuyên bảo, dùng toàn lực, “Như vậy đi, coi như cá nhân ta cầu huynh, cầu huynh mở lòng từ bi, cứu vớt cả đám người chúng ta được không? Lâm đại ca, đồng ý đi, đồng ý đi, đồng ý đi mà...”

“Được được được, đêm nay ta lên, nếu ngày mai họ Phan Vũ đỡ hơn, thì để hần hát” Lâm Trí Viễn chịu không nổi nhõng nhẽo của nàng đành chịu thua.

25. Chương 26: Tuyệt Đối Không Dựa Vào Đàn Ông.

Nàng cười vui vẻ, “thật ra huynh vừa đàn vừa hát lại càng hay, biết đâu có người lại để ý tới huynh chứ”

Hần bắt đắc dĩ lườm nàng, nàng vỗ vai hắn, nháy nháy mắt nói, “Ngay từ đầu ta đã muốn cho huynh hát rồi, đến hôm nay huynh quả thật muốn hát khúc này, đây cũng là do trời xanh đã định, huynh cứ nhận mệnh đi”

Hần gõ nhẹ đầu nàng, “Ta hát một lần, nàng nghe chút, nếu có gì không ổn, nàng cứ nói ra”

Diệp Vũ thật sự đã nghe một lần rồi, không ngờ hắn lại có thiên phú ca hát, vừa nghe đã thấy rất được, hắn hát rất hay, chẳng có chút tỳ vết nào.

Sau đó nàng nhìn đám người Lăng Vô Hương tập luyện, lại có một tiểu nhị tới nói mẫu thân tìm nàng có việc.

Diệp Vũ đi theo tiểu nhị tới sông Tần Hoài, lên thuyền hoa, bắt giắc nghỉ, sao mẫu thân lại gọi nàng tới nơi này làm gì chứ?

Con gái bận quá, vì muốn được tâm sự với con gái, Thiển Hề thuê một chiếc thuyền hoa ở sông Tần Hoài, đợi con gái đến.

Thuyền hao đậu bên bờ sông, khoang thuyền được bố trí thanh nhã, Thiển Hề ra hiệu cho con gái tới ngồi bên cạnh, nói, “Vũ Nhi, gần đây con vất vả quá”

“Không sao đâu ạ. Mẫu thân, có chuyện gì vậy? Con còn đang muốn xem họ luyện múa nữa....”

“Ta muốn hỏi con một chuyện, ở đây không có ai làm phiền chúng ta”

“Mẫu thân, làm sao vậy?” Diệp Vũ biết, nàng rất cục nịnh không được.

“Nói thật nhé, Vũ Nhi à, ta cảm thấy con khác hẳn với trước đây.... Giống như là một người khác vậy...” Thiển Hề lo lắng nói thẳng ra làm tổn thương con gái, đắn đo mãi.

“Con đúng là đã thay đổi, nhưng vẫn là con gái của mẫu thân. Mẫu thân muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi ạ”

“Tính tình con thay đổi”

“Tần vương làm tổn thương con, công chúa An Dương lại vu hãm cho con, đuổi chúng ta ra khỏi phủ, con thề, từ nay về sau, Diệp Vũ con tuyệt đối sẽ không yếu đuối nữa!” Tuyệt đối không dựa vào bất cứ ai, nhất là tuyệt đối không dựa vào đàn ông!” Diệp Vũ đã sớm chuẩn bị tốt lí do thoái thác.

“Hoá ra là vậy. Con từ nhỏ đã thích cái này cái kia, cái gì cũng đều học qua, nhưng mà ta chưa từng bao giờ thấy con biết cái này.... Chẳng giống màn múa thường tý nào, con học từ đâu vậy?”

“Hai năm trước, con mua được hai quyển sách giới thiệu về quốc gia khác, trong sách giới thiệu những màn ca múa thú vị lạ kỳ, con nhớ rất kỹ, khi đi tới lầu Tiêu Tương, thì mới phát huy công dụng”

“Nói vậy, màn ca múa này là quốc gia phía tây sao?” Thiển Hề thật ra lại tin.

Diệp Vũ gật đầu, chỉ đành bịa ra thế vậy. “Mẫu thân đừng lo, con chỉ là vì hần mới làm áo cưới, sẽ không có tiểu xảo gì. Con đường đường là con gái của đại tướng quân nước Sở, sao có thể ở Yên Hoa chỉ làm xiếc chứ?”

Thiển Hề yên tâm cười, nắm tay con gái bảo, “Lầu Tiêu Tương người tới người đi, vô cùng phức tạp, nếu được, chúng ta vẫn nhanh rời khỏi nơi này đi”

Diệp Vũ cười nói, “Đợi con kiếm đủ tiền, sẽ lập tức rời đi, mang đệ đệ tới đó, chỉ ở một nơi thuộc về chúng ta an hưởng lâu dài”

Thiên Hề vỗ tay con gái nhẹ nhàng, bỗng có người lên thuyền, vừa nhìn thì thấy một gã sai vặt đứng ở khoang thuyền thở dài, “Diệp phu nhân, Diệp cô nương”

“Người là....” Thiên Hề hoài nghi nói.

“Tiểu nhân phụng lệnh Hữu tướng đại nhân tới mời Diệp cô nương lên thuyền, đại nhân có chuyện quan trọng cần thương lượng với Diệp cô nương”

Diệp Vũ để mẫu thân về trước, sau khi tiễn bà đi rồi, thì đi theo sau gã sai vặt lên một thuyền hoa bên cạnh.

Chiếc thuyền hoa này lịch sự tao nhã hơn, bố trí trong ngoài tinh mỹ, đẹp đẽ bằng trúc, ngăn ánh mắt người ngoài nhìn vào.

Thẩm Chiêu đang pha trà, thần nhiên tự đắc, thấy nàng vào, ý bảo nàng ngồi xuống.

26. Chương 27: Tim Vỡ Từng Mảnh Nhỏ

Dưới một người, trên vạn người, lại nhân nhả thoải mái ngồi thuyền hoa pha trà, sao mà thanh nhàn thế. Nhưng thấy thần sắc chăm chú của hắn, tư thế tao nhã, nhìn tổn thể, hần hần là tận tình trở thành văn nhân nhả sĩ thông dong ngắm cảnh mà không phải ngồi trên ngôi quyền cao chức trọng.

Dung mạo ấy giống như nam tử Hạ Phong pha trà, nàng nhìn xuyên qua khuôn mặt này, thấy Hạ Phong.

Hạ Phong à, cho dù chúng ta không cùng một thời đại, ta vẫn không có cách nào quên được anh.

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm tình của nàng rơi xuống thật thấp.

Nước nóng đã có, Thẩm Chiêu châm trà xong, lá trà cuộn như con sâu, màu nước trà xanh biếc, trong suốt sáng ngời, mùi hương trà thơm ngào ngạt, khiến con người ta muốn nẩy lòng nhắm nháp. Nàng tiếp nhận ly trà, thưởng thức mùi thơm ngát, sau đó chậm rãi nhấp.

“Ngọt lành mát mẻ, như được về chốn cũ, trà ngon, trà ngon” Diệp Vũ cười to tán thưởng, “Đây là trà gì vậy?”

“Cổ chữ Tử Duẩn” Hần nheo mắt lại say mê ngửi mùi hương trà.

“Hoá ra là Cổng Trà” Nàng quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Ngoài phẩm trà ra, đại nhân còn có gì chỉ giáo?”

Hần uống xong một ly, lại rót thêm ly nữa, “Tần vương đã nói chuyện các người với ta rồi, người vì sao không chịu vào phủ Tần vương?”

Nàng trêu: “Đại nhân ngực mang Nhược Cốc, lòng đặt hết lên quốc gia, quan tâm hẳn phải là đại sự triều chính, chứ không phải tư tình nam nữ chứ”

Thẩm Chiêu cất cao giọng nói, “Diệp đại tướng quân hàng năm đóng ở biên cảnh, chính trực trung nghĩa, lòng dạ son sắt, công trạng lớn lao, ta kính ngưỡng vô cùng. Tướng quân không ở trong phủ, người là viên minh châu của tướng quân, ta dĩ nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn được”

Diệp Vũ cười không nói.

“Theo ta biết, người cuồng đại với Tần Vương, nay Tần vương nguyện ý cưới người, vì sao người lại không muốn gả chứ?”

“Ta nghĩ thời điểm gả thì ngài ấy lại không muốn cưới, lúc ngài ấy muốn kết hôn, ta lại không muốn gả, chỉ đơn giản vậy thôi”

“Đây đâu phải là nguyên nhân chính chứ” Hấn nói chắc chắn.

Hấn và Tần vương đều thích màu áo trắng, tính tình cũng tương tự nhau, ôn nhuận hiền hoà, nhưng Thẩm Chiêu trầm ổn hơn chút, Sở Minh Hiền lại thông dong tới mức không kiềm chế nổi, cả tâm tư đều hiện hết trên mặt, trong mắt.

Nàng dùng giọng nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy vừa ăn no miệng bị thương tổn nói, “Làm một người bị người trong lòng hung hăng giẫm mạnh lên tâm ý và tôn nghiêm, lòng nàng đã tan nát từng mảnh nhỏ, rốt cuộc không trở lại được nữa, Nàng thề, sẽ không thương tâm vì loại người này, cũng không chảy một giọt lệ vì hấn nữa”

Thẩm Chiêu chậm rãi chớp mắt, “Ta hiểu. Diệp cô nương, nàng định ở lại lầu Tiêu Tương sao?”

Nàng hỏi ngược lại, “Tự lực cánh sinh, có gì không thể chứ?”

“Nếu nàng nguyện ý, ta bảo Dĩ An sắp xếp cho nàng và mẹ nàng...”

“Không cần, ta ở lầu Tiêu Tương cũng chẳng phải ở không”

“Diệp cô nương thật đặc biệt” Hấn cười từ tốn, cười như gió xuân.

Khoang thuyền yên tĩnh, hai người phẩm trà, đầy tâm sự.

Mãi một lúc sau, Diệp Vũ nghĩ ngợi rồi nói, “Có rượu không? Ta muốn uống rượu”

Lúc này hấn mới bảo gã sai vặt đi mua rượu, rất nhanh đã mang về một vò nữ nhi hồng tới, nàng rót một chén nói, “Đã lâu chưa được uống rượu, hôm nay muốn uống cho say. Tử lượng đại nhân thế nào?”

Hấn mỉm cười nói, “Cũng khá”

Nàng bưng ly rượu lên, nói sảng khoái, “Tử lượng rượu ta nhất định hơn ngài, nào, uống!”

Sau khi chạm cốc, nàng uống một hơi cạn sạch. Hấn khuyên nàng uống chậm chút, nàng lại không nghe, cứ hết ly này tới ly kia rót vào họng.

Tử lượng Diệp Vũ tốt lắm, mà tử lượng Diệp đại tiểu thư thì không được tốt. Chỉ sau bảy chén càn ngày càng mê muội, nàng đã biết mình say năm phần rồi.

27. Chương 28: Hôn Hấn Lạnh Múi

“Nàng đã say rồi, đừng uống nữa” Thẩm Chiêu giắt ly rượu nàng xuống.

“Đại nhân có hai khuôn mặt, à không, có ba...” Nàng cười hì hì, lão đảo đứng lên, ợ một cái, “Đại nhân, thuyền này sao lại rung hết như vậy chứ?”

“Nàng ngồi xuống...” Hấn lo lắng nhìn nàng.

“Rượu gấp tri kỷ ngàn chén, ta còn có thể uống....ta ngàn chén không say...Tử lượng của ngài không được, không giỏi bằng ta...” Nàng vừa cười vừa lão đảo nghiêng trái nghiêng phải, bộ dạng say khướt khiến người ta thương tiếc, “Đại nhân à, ta bố trí mà ca múa có đẹp không? Ta nhảy cho ngài xem nhé, được không?”

“Nàng say rồi” Ánh mắt hấn cau chặt, trong mắt ưu tư.

Nàng bắt đầu múa, tay chân gơ lên, nhẹ nhàng chậm rãi múa, lúc lắc eo nhỏ, liếc mắt nhìn hấn, lấy kỹ thuật nhảy mị hoặc dụ dỗ hấn.

Thẩm Chiêu ngơ ngác nhìn nàng không rời, mắt bình tĩnh.

Loại kỹ thuật nhảy này, Diệp Vũ dễ như trở bàn tay, chỉ vài động tác nhỏ có thể thu hút ánh mắt của hắn. Thật ra, nàng vẫn còn chút lý trí, uống rượu vì muốn mượn rượu để dụ dỗ nam tử có định lực siêu tốt này. Bỗng nàng cố ý hơi ngã xuống; hắn vội vã đi tới đỡ nàng đứng lên, lại đỡ không nổi, đành phải ôm nàng. Nàng ôm cổ hắn, đứng lên, lẳng lặng chăm chú nhìn hắn.

Ánh mắt giăng co như vậy, cả hai cùng nhìn, như mãi không rời.

Hắn thấy má nàng đỏ hồng, giống như nắng chiều tình diễm say động lòng người, đôi mắt trong veo trở nên mờ ảo như sương khói, câu hồn người.

Nàng thấy yết hầu hắn giật giật, ánh mắt trầm định đã không còn bình thản mà như băng hoả giao hoà.

Mãi lâu sau, Thẩm Chiêu mới bừng tỉnh, xấu hổ né nhìn, đỡ nàng ngồi xuống.

Vào lúc hắn buông tay ra, Diệp Vũ đột nhiên ngả người, ôm lấy hắn, hôn lên môi lạnh của hắn.

Toàn thân hắn cứng đờ, không đoán trước được là nàng lại gan lớn như thế, trong phút chốc quên mất đẩy nàng ra.

Nàng mút đôi môi hồng của hắn, chậm rãi nhắm mắt, như đang hôn Hạ Phong nàng thầm mến nhiều năm mà quên đi tất cả.

Mùi rượu quẩn quít ngập tràn, hơi thở hai người càng dồn dập, nàng tiến quân thần tốc, chọn đầu lưỡi hắn dây dưa, hắn chợt bừng tỉnh, ra sức đẩy nàng ra.

Nàng giả vờ say mơ hồ, gục lên vai hắn.

Vừa rồi nàng xem như đạt được mong muốn, hắn cũng không kháng cự.

Ngày ấy tập luyện mà múa mới bắt đầu, lầu Tiêu Tương ngoài đăng hình quảng cáo.

Có loại kích thích khiến người ta mặt đỏ tim đập, có loại nóng bỏng khiến người ta không thể chống đỡ nổi, có loại dụ hoặc khiến huyết mạch con người ta sôi sục.

Lầu Tiêu Tương ước hẹn cùng người, còn năm ngày nữa.

Mỗi ngày một rút dần, khiến người ta cảm thấy thật gấp gáp.

Chỉ mấy câu nói đó lại làm cho nam nhân thành Kim Lăng bàn luận sôi nổi.

Đêm nay, lầu Tiêu Tương lại chật kín chỗ.

Mở màn múa vẫn là bài “Thanh Hoa từ” tiếp đó là “Tiêu Tương vũ”, cuối cùng mới là màn múa mới.

Dù có rất nhiều khách điên cuồng kêu gào, tỏ vẻ bất mãn, nhưng chẳng nề hà gì, chỉ đành tiếp tục đợi, nếu không mất trắng ngân lượng.

Đại đường lại trầm xuống, chỉ có trên vũ đài treo ba chiếc đèn hoa đào, khiến cho cả vũ đài bao phủ một màu hồng, màu sắc rực rỡ lại toả ra hình ảnh mờ lung.

28. Chương 29: Màn Múa Nóng Người

Ở cổ đại không có nhiều thiết bị ánh sáng như hiện đại, cũng không làm ra được ánh sáng nhiều màu sắc, màu huyền bí phục vụ cho màn múa chỉ có thể.

Không rõ vì sao, trong không khí toả ra một mùi hương hoa đào thơm ngát.

Mọi người hết nhìn đông lại nhìn tây tìm kiếm mùi hương hoa đào bay ra từ đâu, lúc này, các loại nhạc khí đã vang lên, giai điệu thông thả tràn ngập cả đại đường, tiếp đó một cô gái từ bên trái bước lên vũ đài.

Nàng đeo một chiếc mặt nạ màu đỏ, mặc quần áo lụa đỏ mỏng, tay cầm một nhánh hoa đào, lấy hoa đào làm đạo cụ, nhảy điệu múa hoa đào. Dáng người mềm mại, nhẹ nhàng như chim yến, uốn lượn, xoay tròn, như mây bay nước chảy, hình ảnh lưu loát sinh động mà tuyệt đẹp. Người này đúng là Lăng Vô Hương.

Tiếp đó là Phán Phán đi lên từ bên phải vũ đài.

Nàng đeo một chiếc mặt nạ cầm lông chim, quần áo lụa màu xanh, tay phải cũng cầm một cành hoa đào, kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp.

Hai người múa này cũng không hoàn chỉnh, như là các nàng đang tranh cướp gì đó, tranh tới tranh về, lại tăng thêm chút tình ý thú vị.

Tiếp đó, tiếng nhạc bỗng ngừng, các nàng đứng một bên, giơ cao cành hoa đào lên, tạo ra tư thế một gốc cây đào.

Tiếng cầm cổ vang lên, một nam tử mặc áo đen che mặt nhảy lên đài múa, tay cầm kiếm sáng loáng, bắt đầu múa.

Đây là màn múa kiếm ngắn, vừa nhu vừa cương, thiếu phần thực chiến, mà có tính kiên cường.

Cả đại đường lặng ngắt như tờ, ai cũng nhìn chăm chú, cũng không có tiếng kêu kích động, sợ hãi.

Nếu màn múa này có tên là “Hong Nhan” thì đúng là thế, chẳng có gì ngạc nhiên.

Tiếng trống ngưng, là giai điệu “Hong Nhan” vang lên. Hai cây đào tỉnh lại, thấy nam tử múa kiếm, đặt cành hoa đào ngang miệng, cắn, tiếp đó hướng về phía nam tử...

Lâm Trí Viễn cất giọng ca, “Kiếm nấu rượu vô vị, uống một ly vì ai...”

Hai cô gái đứng cạnh nam tử, một trái một phải, nhảy đẹp nhất, múa mê người nhất, đem hết mọi chiêu thức nhằm chiếm được ưu ái của hắn. Đây cũng là ba người phối hợp.

Dưới đài vẫn im ắng, khách nhìn không chớp mắt màn múa, nhất thời quên cả uống rượu, uống trà.

Sau đó, nam tử phân biệt phối hợp múa với các nàng, đầu tiên là Lăng Vô Hương. Chỉ thấy họ mặt đối mặt đứng, bước theo từng tiếtấu mà múa.

Đôi nam nữ không xương mềm mại như thế khiến người ta mơ màng ngàn dặm.

Lúc thì mặt kề sát nhau, lúc thì tay giơ cao lên, lòng bàn tay úp vào nhau, rồi chậm rãi hạ xuống, lúc thì nhảy nhẹ nhàng từng bước, lúc thì xoay quanh ái muội.... Tay nàng đặt trên vai hắn, chậm rãi lướt xuống, có ý hàm xúc nồng đậm.

Không ngoài dự đoán, dưới đài bùng lên hưởng ứng nhiệt liệt, có tiếng kêu lên sợ hãi, tiếng kêu gào dâng lên như thủy triều.

Toàn bộ ánh mắt khán giả nhìn không chớp, mãi bùng ly rượu lên đưa vào miệng, bởi lúc này kỹ thuật nhảy múa của đôi người ngọc này đã khiến họ miệng đắng lưỡi khô rồi.

Toàn bộ khán giả đồng loạt đứng lên nhìn, nhưng kẻ khác nhìn không tới, biến thành một biển người đứng lên, cùng cất tiếng kêu la.

Nam tử phối hợp múa cùng Phán Phán cũng thế, động tác tự nhiên không đồng nhất, cũng ái muội như vậy.

Tiếp đó là ba người cùng múa, phối hợp với nhau nhuần nhuyễn, được từng trận vỗ tay hưởng ứng.

Sau màn múa xong, cả ba đã lùi ra sau vũ đài, còn những khán giả thì vẫn chưa muốn giải tán, cả đại đường tràn ngập đủ loại la ó, hỗn loạn ngập trời.

29. Chương 30: Kim Công Tử Không Gì Không Biết

Màn ca múa này đã làm cho mọi đàn ông trong thành Kim Lăng thích thú truy tìm, địa vị lầu Tiêu Tương càng ngày càng được củng cố vững chắc.

Đây cũng có nghĩa là từ nay trở đi cũng sẽ bắt tay vào tập luyện màn múa mới.

Diệp Vũ đứng trên lầu hai thấy Lâm Trí Viễn nhìn về phía mình cười cười, giơ ngón tay cái lên, nàng đáp lại bằng cách giơ hai ngón cái, rồi sau đó trở về phòng, hoàn thiện cấu tứ màn múa thứ tư. Nhưng vừa vào phòng đã bị người ta bịt mũi miệng. Nàng giật mấy cái rồi lâm vào hôn mê.

Khi tỉnh lại, Diệp Vũ khiếp sợ phát hiện ra là vị nam tử che mặt kia trói nàng lại. Cùng ở trong tấm phòng lại không rõ là ở Quần Phương các hay không.

Nàng ngồi xuống, bỗng thấy một bóng đen ập xuống, nàng ngẩng đầu lên, thấy một nam tử đeo mặt nạ màu vàng xuất hiện trước mặt như từ trên trời xuống, dọa nàng nhảy dựng lên. Hắn vì sao trói nàng chứ?

Lần này nàng thấy rõ mũi hắn, mặt nạ vàng chỉ tới chóp mũi, lộ ra miệng và cằm. Miệng hắn đầy, góc cạnh rõ ràng, cằm cứng như đá, vuông thành góc cạnh nhìn rất rõ, biểu hiện ngang ngạnh.

Nàng đoán không nhầm thì nam tử che mặt này không phải là Sở Hoàng Sở Minh Phong.

Hắn lùi ra sau ngồi xuống, nàng không lên tiếng quyết lấy tình chế động.

“Mấy ngày không gặp, Diệp Vũ cô nương đẹp hơn rồi” Nhìn nàng một lát, rốt cuộc hắn cũng mở miệng.

“Cám ơn đã ca ngợi” Nàng nói lạnh lùng.

“Ta biết, nàng không muốn thấy ta”

Nàng không nói nghĩ thầm: Coi như người thông minh.

Ánh mắt hắn tập trung trên mặt nàng, tay vẫn đang bưng ly trà, uống một ly, “Người có thể gọi ta là Kim công tử”

Diệp Vũ cười lạnh, “Đeo mặt nạ vàng, dĩ nhiên là Kim công tử rồi, nhưng ta chẳng có hứng muốn biết”

Hắn chậm rãi mỉm môi mỉm cười tà khí, “Nhưng người sẽ thấy hứng muốn biết ta ép người tới đây có mục đích gì thôi”

Nàng chẳng thèm để ý nói, “Người muốn nói, ta sẽ nghe kỹ đây”

“Lầu Tiêu Tương lần đầu tiên biểu diễn mà ca múa đêm đó, có ba khách quý tìm người. Bọn họ là Sở Hoàng, Tấn vương và Hữu tướng, ta nói đúng chứ”

“Đúng thì sao?” Nàng hơi chút kinh ngạc.

“Họ ngồi ở ghế lô xem múa, Sở Hoàng và người ngồi một mình với người” Kim công tử phỏng đoán nói, “Sở Hoàng hẳn là chưa sủng hạnh người đi”

“Chẳng lẽ người rình coi sao?”

“theo ta được biết, Sở Hoàng cũng chẳng thích sắc đẹp, hậu cung chỉ có tám hậu phi. Hắn muốn người làm việc, có phải thế không?”

Nàng không đáp, với bản lĩnh của hắn nàng lại khiếp sợ bội phục.

Hắn lại nói tiếp, “Vài ngày sau, Tấn vương lại mời người tới biệt uyển, cố ý giúp người rời khỏi Yên Hoa Chi, nhưng người lại khéo từ chối”

Diệp Vũ càng kinh ngạc hơn, chẳng lẽ hắn vẫn theo dõi mình sao?

Kim công tử lại nói, “Hôm nay hữu tướng gặp người ở sông Tần Hoài, nói chuyện trên thuyền hoa rất lâu”

Nàng thể mà chẳng phát hiện ra có người theo dõi, giận dữ hỏi, “Người theo dõi ta?”

Đôi mắt sâu không đáy của hắn như có thể cắn nuốt người, “Người làm gì, đi đâu, ta đều biết rõ cả. Để cho ta đoán xem nhé, Sở Hoàng hẳn là bảo người xen giữa Tấn vương và Hữu tướng, gây hiềm khích giữa hai người họ”

30. Chương 31: Tình Độc Mất Hồn Trên Đời

Nàng kinh hoàng nói không nên lời, hắn đoán đúng – Sở Minh Phong bảo nàng làm chuyện là: quyến rũ Tấn vương và hữu tướng, khiến họ yêu nàng. Vì sao hắn lại biết nhiều như vậy chứ?

“Trước mắt, Tấn vương đã bị người hấp dẫn. Thẩm Chiêu cũng bắt đầu để ý tới người” Kim công tử cười cực kỳ khinh thường, “Chỉ cần người thêm chút sức nữa, họ chính là thần tử nằm dưới váy người”

“Kim công tử lo cho chuyện của ta, chỉ e là không phải tò mò rồi” Diệp Vũ không nghĩ ra nổi nam tử thần bí này rốt cuộc có mục đích gì.

“Ta cần người làm việc cho ta” Hắn đi tới đứng trước nàng, thân hình khoẻ mạnh khôi ngô vững chãi như núi.

“Chẳng ai ép ta nổi” Nàng ghét nhất là bị người hiếp bức.

“Với người mà nói, đây là chuyện rất dễ, không tốn thời gian, hao tâm tốn sức lo lắng”

“Kim công tử muốn ta làm gì?”

“Ta muốn người nghe lệnh ta!” Hắn đột nhiên nâng cằm nàng lên, lạnh ngạo, “Ta bảo người làm gì thì người làm cái đó”

Nghe lệnh y, chẳng phải biến thành quân cờ của y rồi sao?

Diệp Vũ không sợ nói, “chẳng bằng người giết ta đi”

Kim công tử túm lấy tóc đen của nàng, giật lại làm nàng ngã đầu ra, đau kêu thành tiếng, “Đau quá...”

Hắn mạnh tay đập trán nàng vào tường, hung hăng đè mạnh đầu nàng, nói “ Ta sao mà giết người được chứ?”

Tường cứng như vậy, đầu nàng rất đau rất đau, “Người muốn ta làm gì?”

“Sở Hoàng muốn người làm gì, thì người làm cái đó, làm việc cho tốt. Còn nữa, ta muốn người tra một quyển sách, “Thần Binh Phổ”

“Thần Binh Phổ” là sách gì?”

“Người không cần biết, quyển sách này không ở trong ngự thư phòng, có lẽ được giấu chỗ bí mật trong cung điện, có lẽ là ở Tả tướng phủ, cũng có lẽ ở phủ Tấn Vương, ta muốn người tra ra nơi giấu sách”

“Người tìm không ra, ta sao có thể tìm được chứ?”

“Người và Sở Hoàng, Tấn vương, Hữu tướng có quan hệ không tầm thường, nếu người tìm không thấy thì có ai còn có thể tìm được nữa?” Kim công tử buông nàng ra, ngồi ở mép giường, mắt sáng quắc như mắt sói, giảo hoạt mà thô bạo.

Diệp Vũ uất ức nói, “Ta thật sự chẳng biết bắt đầu tìm thế nào nữa, chẳng lẽ ta lại hỏi thẳng họ cho ta mượn “Thần binh phổ” để xem sao?”

Hắn mắt bình tĩnh nói, “Nếu người đi Sở cung, phủ Tấn vương và phủ Hữu tướng, nên tới thư phòng tìm”

Nàng gật gật đầu, nghĩ hiện giờ đồng ý với hắn ta, đến lúc đó qua loa đại khái cho xong.

Hắn lại sai bảo, “Còn một việc, nếu Sở Hoàng triệu kiến người, người phải tìm hiểu xem hắn thích gì”

“Thích ư?”

“Yêu thích mọi thứ”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, như sợ hấn lắm vậy.

Kim công tử túm nàng tới trước ngực, túm lấy gáy nàng, nói ác độc, “Người trăm ngàn lần đừng có nghĩ qua loa mà xong chuyện! Chẳng dễ thế đâu, nếu dám can đảm phản bội ta, người sống không bằng chết! Bởi vì vừa rồi lúc người hôn mê, ta đã hạ một loại độc cực độc nhất trên đời này rồi”

Lòng Diệp Vũ chấn động, “Độc gì?”

“Bộ lạc Tây Nam có một cổ độc, gọi là tình độc. Chỉ cần trúng cổ độc, nếu không có người giải độc, thì cả đời đừng mơ tưởng thoát thân nhé” Mắt hấn sắc bén đâm thẳng vào mắt nàng, “Trúng tình độc, nửa tháng không dùng nửa viên giải độc đặc chế, nhất định phải giao hoan với nam tử, nếu không sẽ khát khô cổ mà chết. Hai tháng không dùng thuốc giải, cho dù người có giao hoan với nam tử cũng sẽ bị độc mà chết.

31. Chương 32: Chà Đạp Cuồng Loạn

“Người hạ độc ta thế nào?” Nàng run giọng hỏi, nuốt sợ hãi trong lòng lại.

“Người có biết lúc độc phát là thế nào chưa?” Giọng hấn lạnh băng, lạnh thấu xương, “toàn thân ngứa ngáy, đau đớn, như có vạn con kiến đi trên người, lại giống như có vạn con sâu cắn. Loại ngứa này, đau, cứ ba ngày ba đêm, làm người bị tra tấn đến hấp hối. Cuối cùng, toàn thân người thối rữa, khuôn mặt đẹp như hoa sẽ trở nên thê thảm vô cùng...”

“Đừng nói nữa...” Nàng kêu lên sợ hãi.

Kim công tử cười tủm tỉm nói, “Kết cục phản bội ta là thế đó. Người trăm ngàn lần đừng có phản bội ta, nếu không, người và nương người sẽ có kết cục như thế”

Nàng theo dõi hấn quật cường, hận tới mức nghiêng răng trèo treo.

Hấn thế mà lại cười, “Không tin sao? Hiện giờ cho người ném thử tư vị tình độc”

Diệp Vũ định nói, “Ta tin” thì hấn đã thô bạo giật áo nàng ra, cả quần lót tơ tằm cũng bị hấn giật ra. Nàng theo bản năng ôm lấy ngực, hấn túm chặt tay nàng áp đảo.

Hấn đưa tay lưu loát, nhanh chóng như chỉ trong nháy mắt vậy, mà nàng chẳng có đường phản kháng lại.

Bị hấn đặt dưới thân, nàng kinh hãi giãy dụa, “Ta tin....buông ra...”

“Người đừng tưởng là ta chỉ hù dọa người thôi nhé”

Vừa dứt lời, Kim công tử đã hôn lên thân thể mềm mại.

Môi như dao, lưỡi như kiếm xoẹt qua cổ nàng, cắt vào xương quai xanh của nàng, mang theo một luồng ác độc, càn quét tất cả.

Hấn ác độc và cường hãn, kiểm chế thân thể nàng, làm nàng rất đau, trên da thịt đau ngập tràn, khuất nhục trong lòng quay cuồng...

Có một lần, nàng bị Diệp Tuấn tính kế, ý thức mơ hồ hỗn loạn, vì mạng sống mới cùng cái gã nam tử thân bí kia điên cuồng; lần này nàng lại bị hại, cả người trúng tình độc, bị Kim công tử thô bạo lăng nhục, tính chất khác hoàn toàn.

Nàng vừa sợ vừa giận, hận muốn băm vằm hấn thành trăm mảnh!

Tay hấn vuốt ve bầu ngực nàng, khiến hai ngọn phần hồng đứng thẳng, nàng muốn đẩy hấn ra nhưng lại vô lực.

Đau quá!

Hắn thể như dùng răng nanh cắn!

Diệp Vũ điên cuồng chống cự, Kim công tử túm chặt nàng, mút chặt đôi môi mọng của nàng, chà đạp cuồng bạo.

Bỗng nàng không biết vì sao lại thế, tự dưng không muốn kháng cự, mà ngược lại ôm chặt lưng hắn, còn hôn lại hắn, trở nên mềm mại như nước.

Nói chính xác là nàng không khống chế được thân mình. Hai thân hình cuốn lấy nhau, như tình thâm lưu luyến.

Nàng như lâm sâu vào kích tình của hắn, cuộn hôn môi hắn, phối hợp với hắn, thò lưỡi thơm tho ra truy đuổi cùng hắn, triền miên... Hơi thở dần nặng nhọc, càng ngày càng ồ ồ, nụ hôn này càng ngày càng nóng bỏng, cuồng nhiệt.... Vì sao lại thế?

Rõ ràng là tìm mọi cách kháng cự, vô cùng ghét cay ghét đắng, cả người lại không như ý nguyện, chìm đắm trong bể dục của hắn.

Kim công tử ngẩng đầu, đôi mắt đen đẹp mỉm cười lạnh lẽo, “Tư vị này thế nào? Có thật mất hồn không?”

“Cầm thú!” Diệp Vũ gầm lên.

“Người ở trên thuyền hoa hôn hữu tương, dụ dỗ hắn, giao hoan cùng ta thì sao không được chứ?” Hắn nói châm chọc, vuốt ve cánh môi nàng.

“Như thế giống nhau sao?” Nàng nói quẩn bách.

Thường nam nữ hoan ái đến mất hồn mới có thể bỏ qua.

“Có gì mà không giống chứ? Người bày ra loại mị hoặc quyến rũ này, mị hoặc nam nhân ca múa, lại chủ động hôn nam nhân, người tận xương là một nữ nhân phóng đảng vô liêm sỉ chẳng có lẽ nghĩa”

“Ta không phải!” Nàng thề thốt phủ nhận, lại lưỡi giải thích với hắn, dù sao có giải thích cũng chẳng được.

Hắn coi như chẳng có hứng thú với nàng, ngồi dậy nói lưỡi biếng, “Thường thì tình độc tư vị tới. Cả người người trúng độc, cho dù không tình nguyện giao hoan cùng ta thì sao, nhưng thân hình người là thành thật nhất, lại quẩn lấy ta, cảm nhận tư vị nam nữ hoan ái tới tận cùng mới thôi”

Diệp Vũ đã biết, vừa rồi không khống chế được thân thể, hắn nói như vậy.

Kim công tử xoa nhẹ hai má nàng, “Ngoan ngoan nghe lệnh ta, làm việc cho ta, người không sao. Quên nói cho người, tình độc này lúc bộc phát, ngoài thuốc giải có thể cứu người một mạng, còn cần ta là người hạ độc giao hoan với người, người mới có thể giải thoát hoàn toàn, không còn độc nữa. Bởi vậy, người trăm ngàn lần đừng có phản bội ta, thì độc sẽ không phát, nếu không người hối hận cũng không kịp!”

Diệp Vũ vẫn không biết phòng đó có phải ở Quần Phương các không nữa. Kim công tử dùng miếng vải đen bịt kín hai mắt nàng, rồi mới đưa nàng về phủ.

Thầy thuốc có y thuật tốt nhất thành Kim Lăng tới bắt mạch cho nàng, nói cả người nàng không đáng ngại nữa.

Chẳng lẽ thầy thuốc không nhìn ra nàng trúng độc sao? Chẳng lẽ loại tình độc này không thể nhìn ra từ mạch đập sao? Hay căn bản nàng không trúng độc?

Nhưng nàng rất rõ nàng không khống chế được chính bản thân mình.

Lo nghĩ liên miên, nàng vẫn cảm thấy Kim công tử không lừa mình, chỉ đành tuân mệnh làm việc.

Màn múa mới “Hong Nhan” đã đạt được thành công lớn, vang dội khắp nơi, sau này không cần quảng cáo, người tìm hoa vẫn liêu, thích xem biểu diễn ca múa tự nhiên khắc tới lầu Tiêu Tương.

Có không ít người có bản lĩnh vũ đạo, trời phú ca hát tới xin thử, lầu Tiêu Tương phát triển, hy vọng có thể có cơ hội được tham gia biểu diễn ca múa.

Diệp Vũ chọn vài người, quyết định chuyển thành ký kết khế ước ba năm để phòng bỏ chạy giữa chừng.

Năm ngày sau vừa lúc mà múa mới biểu diễn, Lăng vô Hương chỉ biểu diễn “hồng Nhan” ba ngày còn từ đó để Ngưng Sương thay thế, chuyên tâm luyện tập màn múa mới.

Múa mới vẫn là ca khúc Hồ Ngạn Bân, một nữ 6 nam.

Có một ngày Lâm Trí Viễn cầm nhạc phổ tới cho nàng xem, khó hiểu hỏi nàng vì sao nàng lại có nhiều lời thông tục dễ hiểu và lại tuyệt đẹp đến thế.

Nàng mỉm cười nói, đọc lướt qua từng quyển sách khác nhau của các quốc gia, trong sách người ta giới thiệu rất nhiều ca khúc thể này và vũ đạo, nàng cứ nhớ ý nguyên bất chước như thế, hơn nữa còn tưởng tượng mới tạo thành màn ca múa như vậy.

Hắn cười hiểu rõ, may là dân phong Đại Sở ta rộng mở, nam nữ nếu có tình đều có thể bày tỏ lòng mình, nếu không, màn ca múa này đã sớm bị già trẻ gái trai ném đá, nói không chừng lầu Tiêu Tương đã sớm bị nha môn đóng cửa rồi.

Hắn còn nói, thời tiền triều dân phong chưa từng mở rộng thế, các tiểu thư khuê các không bao giờ ra khỏi cửa, cũng không thể tiếp xúc với bất kỳ nam tử xa lạ nào, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó.

Diệp Vũ hiểu may mà dân phong mở ra, nếu không kế hoạch nàng tạo ra showbit ở thế giới cổ đại này đã bị chôn vùi.

Màn múa mới luyện tập được ba ngày, sáng sớm đã có nha hoàn mang một bức thư hàm tới, nàng mở thư ra xem có chút ngạc nhiên.

32. Chương 33: Hôn Nhụy Hoa, Cánh Mồi Mềm

Phía dưới chữ ký vẽ một thanh chuỷ thủ, ý tứ sắc bén, như vậy cho thấy, Sở Minh Phong phái người đưa bức thư hàm này tới.

Hắn muốn nàng sau nửa canh giờ nữa tới sông Tần Hoài làm gì nhỉ?

Tuy trong lòng hơi nghi hoặc nhưng nàng vẫn đi, hơn nữa vẫn cho rằng phải đi.

Điều này không rõ sông Tần Hoài thời đại này và sông Tần Hoài ở Nam Kinh có giống nhau không, rặng liễu rủ đôi bờ, nở hoa, màu sắc xanh mướt, sóng nước nhộn nhạo, lấp lánh muôn màu; quán xá bên bờ sông sáng rực, một chiếc thuyền hoa xa hoa, tao nhã lịch sự hoặc đi hoặc ngừng bên bờ, hoặc chạy chậm rãi, cả sông TẦN HOÀI nhộn nhịp thật sự.

Trời tháng tư nắng nhuộm vàng tình diễm, soi xuống mặt sông lấp lánh ánh vàng, như chọc mắt người ta vậy. Giữa sóng nước nhấp nhô, lặn tẩn, lấp lánh, cả một mảnh rực rỡ muôn màu.

Sở Hạ Phong hơi lo, Diệp Vũ đứng ở trước mũi thuyền hoa, nhìn ra phía xa xa.

“Vũ Nhi”

Âm thanh này có chút quen thuộc, hẳn là Sở Minh Hiền rồi. Nàng chậm rãi quay người, cúi người làm lễ, “Bái kiến vương gia”

Hắn vội vã đỡ nàng lên, “Đây đang ở bên ngoài, không cần giữ lễ tiết”

Nàng hiểu, hoá ra, Sở Hoàng muốn nàng đến sông Tần Hoài là để tạo mọi điều kiện cho nàng nắm chắc cơ hội.

“Nàng là người nhiều việc, cũng có lúc nhàn hạ đi ngắm cảnh sao?” Sở Minh Hiền hỏi, cười tươi rực rỡ.

“Vương gia cũng là người nhiều việc, sao lại cũng nhàn nhã đi du ngoạn ngắm cảnh chứ?” Nàng cố ý lặp lại lời hắn.

Trong mắt hắn mỉm cười như xuyên thẳng tim, “Tôi thuyền bốn vương uống trà thấy thế nào?”

Diệp Vũ đi theo hắn bước sang một chiếc thuyền hoa, trong khoang thuyền được bố trí chẳng khác con thuyền của Thẩm Chiêu kia lắm, xem ra hai nam tử tuấn mỹ yêu nghiệt này đều là những kẻ phong nhã.

Thuyền hoa chậm rãi chạy, hắn ngâm trà vào chén sứ xanh xong đưa cho nàng, “Ném thử xem trà bích loa xuân này thế nào”

Nàng nhấp một ngụm, khen, “Đây quả đúng là bích loa xuân tốt nhất”

“Hoá ra vũ Nhi cũng biết rõ trà. Bốn vương muốn vẽ một bức cho nàng, chẳng biết có được không?”

“Được”

Dọn xong bàn nhỏ, trải rộng giấy tuyên thành, mài xong mực, Sở Minh Hiền bảo nàng ngồi trước cửa sổ, nhí ra bên ngoài sau đó bắt đầu vẽ.

Hôm nay nàng cố tình mặc bộ quần áo lụa màu xanh biếc, vắn tóc xinh đẹp, thoát trông nhìn rất thanh tú và quynh rũ.

Vừa rồi hắn đứng bên bờ, thấy nàng đứng ở đầu thuyền, tóc mai bay lên, váy cũng bay lên, dáng người thon thả, mùi lan thơm dịu khiến tim người ta đập thành thịch, lại càng làm cho hắn khó quên được là nàng thông minh hơn người, tính tình lãnh ngạo của nàng, và sự tự lập kiên cường của nàng nữa.

Nếu được chọn, nàng trước đây, nàng hiện tại, hắn lại càng thích nàng hiện tại hơn.

Trong lòng như có mỗi nụ cười cái cau mày của nàng, chỉ một đường lia, hắn hạ bút như thần, trên tờ giấy dần dần hiện ra một cô gái như tiên nữ.

Chiếc cần cổ cao tao nhã kia, đôi vai thon mềm tinh xảo như ngọc kia, tóc đen như mực, mặt cười kiều mỹ, mi cong đen láy, môi như cánh sen nở; ánh mắt nàng nhìn ra xa như thơ như hoạ, thần sắc nàng đậm nhạt bình thản, trắng như tuyết, mềm mại như nước, chẳng giống người thường chút nào.

Diệp Vũ không thấy trong tranh vẽ mình, bởi khoang thuyền rất im lặng, ngồi mãi nàng thấy buồn ngủ đã ngủ.

Sở Minh Hiền ngồi cạnh bên nàng, nhìn nàng si ngốc. dung nhan yên bình như có một loại ma lực, dụ dỗ hắn cúi đầu xuống, hôn lên nhụy hoa, cánh môi mềm kia.

33. Chương 34: Thâm Trầm Dây Dưa Mãi

Môi nàng có một mùi thơm tự nhiên, hắn hôn mềm nhẹ như làm gió, lại nhịn không được chọc đốt lửa, dần dần hôn càng sâu hơn, nhắm nháp mãi vị môi ngọt của nàng. Nhưng đột nhiên nàng tỉnh giấc, kinh ngạc nhìn hắn, hắn cũng không rút lui, ôm chặt lấy nàng, hôn ôn nhu biến thành thâm trầm dây dưa mãi.

“Vương gia, đừng làm như thế...”

Nàng tránh, mở miệng nói, hắn được dịp xông tới, càng hôn thêm sâu hơn....

Tay hắn đỡ sẵn sau gáy nàng, nàng động đậy không được, lại càng hết cách tránh, chỉ đành để hắn được “đền bù như mong muốn” vậy.

Đợi nhiệt tình tan dần, Sở Minh Hiền ôm nàng, dường như rất thích hưởng thụ thời khắc ôm nhau này.

Diệp Vũ tránh vài cái cũng tránh không được, nghe giọng hắn khàn khàn, “Bốn vương không muốn buông tay...”

Cảm giác đã rất lâu rất lâu, toàn thân đều cứng đờ, Sở Minh Hiền mới buông nàng ra. Diệp Vũ đứng lên, duỗi chân tay, “Ra ngoài nhìn đi”

Đi ra bên ngoài mới biết thuyền hoa đã cập bờ, thuyền phu chẳng thấy bóng đâu.

Nơi này không phải nơi sông Tần Hoài du ngoạn, hẳn cũng chưa từng tới. Trước sau đều chỉ thấy nước là nước, sông chảy mãi, hai bên bờ chỉ có rừng cây, không có nhà, cũng không có bóng người nào, yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng gió. Thật kỳ lạ!

Hắn ảo não, tự trách mình trầm mê, chẳng để ý tới mọi chuyện.

Bồng thuyền hoa như chìm xuống, hai người đều cảm giác được kinh dị nhìn đối phương.

“Sao lại thế/” Nàng kinh hoảng hỏi.

“Có người ở dưới nước chọc thủng thuyền hoa”

Thuyền hoa chìm xuống rất nhanh, Sở Minh Hiền cầm tay nàng, nhìn nàng thật kỹ, rồi tiếp đó cùng nhảy xuống sông.

Bởi thuyền hoa còn cách bờ một đoạn ngắn, họ chỉ còn cách nhảy xuống sông, bơi vào bờ.

Vừa lên bờ, đã có hai kẻ áp đen che mặt như từ trên trời giáng xuống, hiện lên trước mặt họ. Phía sau họ lại có hai gã áo đen lên bờ, hình thành bốn phía bao vây, sát khí lạnh thấy xương tràn ra từ trên người họ, ập thẳng tới.

Chiếc thuyền hoa kia cứ chìm xuống giữa sông Tần Hoài, không còn thấy bóng, có thể thấy sông này rất sâu.

“chư vị phụng mệnh tới giết ta, hay là nhận tiền của người khác?” Hắn không loạn hỏi, không chút nào sợ.

“Người sắp chết, không cần biết” Một gã áo đen đáp.

Diệp Vũ còn chưa thấy qua sát thủ thật sự, rốt cuộc là sợ, cảm giác này là sát thủ rất hung ác, giết người không chớp mắt.

Cho dù Tần vương có võ nghệ cao cường, nhưng tay không tác sát, lấy một đánh bốn, thắng sao được? Họ có thể chết hay không?

Hắn đứng thẳng như cây tùng, bình tĩnh, coi như chúng chẳng ra gì. Hắn xua tay bảo nàng đứng sang một bên, nàng chậm rãi rời khỏi vòng vây, phát hiện ra ánh mắt hắn đã thay đổi, chẳng còn ôn nhu nữa, tiêu sái, sắc nhọn, đầy sát khí. Gió lay ngọn cây, tiếng sần sật là âm thanh duy nhất vang lên giữa khung cảnh tĩnh mịch.

Có tiếng chim cất cánh bay lại như bị sát khí lạnh băng dọa vậy.

Từ trong cành lá rậm rạp rút xuống tia nắng. dừng trên đao loé sáng chói mắt.

Giằng co một lúc, như trải qua rất lâu vậy, cả bốn người áo đen cùng lúc tấn công, phối hợp ăn ý, cùng giáp công xung quanh, ra chiêu mau lẹ, thu chiêu cùng lúc, hơi vô ý tứ sẽ bị gãy tay đứt chân, thân thủ dị thường.

Sở Minh Hiền né phải tránh trái, lấy thân hình linh hoạt biến hoá tránh thoát lưới đao sắc bén, chỉ đỡ chứ không tấn công, trông rất tài giỏi.

34. Chương 35: Cao Thủ Trong Cao Thủ

Toàn thân ướt đẫm, trong lúc xê dịch áo bào bay lên, vẩy ra bọt nước, dưới ánh nắng sáng lập loè.

Mấy chục chiêu trôi qua, đao phong của kẻ áo đen cũng không chạm được tới một góc áo của hấn. Tâm tư Diệp Vũ bội phục, võ nghệ Tần Vương như vậy thật giỏi.

Trong rừng gió lạnh buốt, sát khí tràn ngập, giữa ban ngày lại khiến người ta càng thấy lạnh lẽo.

Bỗng thân hình hấn thay đổi, tốc độ nhanh như chớp di chuyển, xuyên qua giữa đám áo đen, đoạt đao bất ngờ. Rõ ràng, cái kẻ áo đen bị đoạt đao kia chẳng kịp phản ứng, đợi khi phát hiện ra tay không còn vũ khí, mặt mũi đã bị đánh nát.

Sở Minh Hiên chuyển phòng thủ sang tấn công, lấy chiêu nhanh kinh người đánh kẻ địch.

Loại tốc độ ra chiêu này đã đạt tới đỉnh, nhanh tới mức khiến người ta không nhận ra.

Thêm nữa, ngoài nhanh ra, chiêu thức của hấn vừa chính xác vừa độc, đã đạt tới đỉnh cao nhất một chiêu trí mạng.

Hai mắt nàng chẳng kịp nhìn, tim đập quá nhanh, tay nắm thật chặt lại. Cuộc chiến lâm vào hiểm ác, lơ đãng một cái sẽ chết ngay, nàng lo cho hấn, cũng lo mình sẽ chết ở chỗ này.

Nhóm áo đen là cao thủ, Tần Vương lại là cao thủ trong cao thủ.

Không thể ngờ nổi một Tần vương phong lưu tiêu sái lại dĩ nhiên là cao thủ tuyệt đỉnh.

Tiếng đao chạm nhau vang leng keng sắc nhọn, ánh sáng loé lên làm chói mắt.

Một trăm chiêu, Sở Minh Hiên kiên quyết bay lên, tựa như chim ưng, lấy khí thế bao trùm quan sát, đao múa như mưa, quét ngang ngàn quân.

Bốn kẻ áo đen đều đồng loạt ngã xuống, tất thở, trên cổ đều có một vết đỏ là miệng đao kiếm tạo thành.

Hoá ra chiêu cuối cùng mới là tuyệt chiêu lợi hại nhất, một chiêu lấy bốn mạng.

Nàng trợn tròn mắt há hốc mồm nhìn, thân thủ này thật sự là thần!

Hấn kiểm tra thi thể, không tìm được chứng cứ chứng minh thân phận của chúng.

Tiếp đó hấn lại kéo bốn cái xác tới cách đó không xa, đỡ nhìn chướng mắt.

Lúc hấn trở lại nàng vẫn còn chưa hoàn hồn, đến khi hấn gọi hai câu nàng mới bừng tỉnh, hắt xì một cái.

Họ tìm ít nhánh cây ở bên cạnh, đốt lửa, hong khô quần áo.

Cả hai đều mặc quần áo trong màu trắng, hai tay xoa xoa cho nóng lên, Diệp Vũ nhịn không được tò mò hỏi, “Sát thủ này hấn đã có tính toán, Vương gia, sát thủ là loại nào thế? Vì sao giết ngài?”

“Bốn vương nhớ rõ cũng chưa từng đắc tội một ai, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ tới kẻ nào muốn mạng bốn vương” Hấn nói luôn, như trận kịch chiến vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

“Biết đâu chừng lái thuyền cũng là người của chúng, hoặc là bị mua chuộc rồi”

“Chắc thế” Sở Minh Hiên cười lấp lánh, “Vũ Nhi, nàng thật ra không sợ nhỉ?”

“Thân thủ vương gia giỏi như thế, sợ gì chứ?” Nàng nhìn sâu vào trong rừng, “Làm sao đây? Quần áo ướt rồi, chẳng bằng đi vào trong rừng chút, có lẽ phía cuối rừng có đường đi đó”

“Phiên rừng cây này rất rộng, chẳng dễ ra ngoài. Chỉ sợ chúng ta còn chưa ra khỏi rừng thì trời đã tối. Rừng rậm còn nguy hiểm hơn cả đây, vẫn nên đợi ở đây an toàn hơn”

“Cũng đúng, biết đâu lại có thuyền đi qua chứ”

35. Chương 36: Thật Khốn Nạn

“Ở đây sông không thiếu cá, hẳn là có người tới đây bắt cá. Yên tâm đi, chậm nhất ngày mai chúng ta có thể trở về rồi” Sở Minh Hiên trầm tư nói, “Đợi lát nữa quần áo khô, bồn vương đi bắt mấy con cá dưới sông, nướng cá thơm lừng, cam đoan nàng chưa từng được ăn bao giờ”

Diệp Vũ cười cười, “Ta đây sẽ đợi ăn” Do dự lát, nàng lại nói, “Vương gia, mấy ngày trước, ta vô tình nghe được một người khách nhắc tới một quyển sách có liên quan đến thần binh lợi khí, gọi là gì nhỉ.... A đúng rồi, gọi là “Thần Binh Phổ” Trên đời này thật sự có quyển sách này sao/

Lúc trước nàng có hỏi qua mẫu thân, Lâm Trí viễn và Lãnh Tiêu Tương, họ đều nói chưa từng nghe thấy quyển sách này.

Nàng nhìn thấy sắc mặt Tấn vương khế đổi.

Nụ cười trên mặt hắn biến mất không dấu vết, “Kẻ nào nhắc tới quyển sách này thế/”

Nàng lại cười bảo, “Ta đi qua cửa một ghé lô, cửa phòng không đóng, trong lúc vô tình nghe được. Lầu Tiêu Tương có ghé lô dành cho khách to quyền quý, chỉ có kẻ giàu có, nhưng ta chưa từng bao giờ biết ai cả”

Nhìn thần sắc của hắn, xem ra bản “Thần Binh Phổ” này nhất định không đơn giản.

Nàng lại hỏi, “Quyển sách này có gì bí mật không ai biết sao/”

Sở Minh Hiên không phản ứng, nàng xấu hổ cúi đầu, “Nếu chẳng tiện nói, Vương gia cứ coi như ta chưa nói”

“Thần Binh Phổ” là một cao nhân lánh đời thích soạn ra, cao nhân lánh đời này soạn bày binh bố trận, chiến thuật mưu phạt, đã bị bệnh chết nửa năm trước, ông ta đem tuyệt học cả đời soạn thành một quyển sách, cái đó gọi là “Thần Binh Phổ”. Trong sách ghi lại mọi chiến thuật, chiến lược quan trọng cùng bản cẽ các vũ khí thần binh, viết cách chế tạo, chỉ cần làm y như sách ghi chép, sẽ tạo ra vũ khí thần binh lợi hại, có thể tăng thêm sức chiến đấu cho các binh sĩ, hai nước giao chiến trên chiến trường có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, được gọi là Phách Thiên Hạ” Hắn cất cao giọng nói.

“Sách này lợi hại vậy sao!” Nàng làm vẻ không hiểu, cái vị Kim công tử kia tìm quyển sách này làm gì nhỉ? Chẳng lẽ hắn muốn được xưng Phách Thiên Hạ ư? Hắn là loại người nào? Nàng bất giác rung mình một cái, hỏi tiếp, “Nói vậy ai có được quyển sách này thì có thể có được thiên hạ ư?”

“Thiên Hạ này chia ba phần, Đại Sở ta ở Giang Nam, phía Bắc có Ngụy quốc, phía Tây có Tần quốc. Theo bốn vương được biết, Ngụy Hoàng lòng lang dạ thú, sớm muốn xưng bá Thiên Hạ, thống nhất thiên hạ, luôn tìm quyển “Thần Binh Phổ” khắp nơi” Hắn nói chậm rãi, như chỉ điểm, xem ra hắn với tình thế quốc gia, thiên hạ đại thế thật chẳng phải hoàn toàn vô tâm.

“Chuyện triều chính gì đó, đại sự quốc gia, ta không hiểu lắm”

Giả sử cái vị Kim Công tử kia không phải người nước Sở, như vậy cũng không phải người nước Ngụy, thì chắc là người Tần quốc rồi. Hắn ẩn núp trong thành Kim Lăng tìm kiếm “Thần Binh Phổ”, biết đâu là phụng mệnh làm việc cũng nên.

Như vậy, Diệp Vũ giúp hắn tìm sách, chẳng phải là vẽ đường cho hươu chạy sao?

Nhưng hắn dùng tình độc khổng chế nàng, bức nàng nghe lệnh y, nàng phải làm thế nào đây? Còn lựa chọn nào khác sao?

Chỉ có thể nói, Kim công tử thật khốn nạn!

Sau khi quần áo đã khô, Sở Minh Hiên đi bắt cá, sau đó nướng cá, hai người ăn uống no nê.

Trưa qua, chiều xuống.... Trời càng ngày càng tối đen, phong cảnh càng ngày càng ảm đạm, không có một con thuyền nào đi qua đây, họ chỉ cò thể bắt ốc dẽ dẽ, hết cách.

Hoàng hôn buông xuống, trong rừng càng ngày càng tối, gió lạnh thổi xuyên qua người lạnh lẽo, tiếng qua đen kêu thê lương khàn đục.

Họ đi kiếm rất nhiều củi, đốt lửa, hân cũng đủ dùng một đêm.

Diệp Vũ lẳng lặng ngồi, dựa vào cây, nhắm mắt lại, hân cũng giống nàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

36. Chương 37: Ôm Cứng Luôn

Vừa rồi, hân nói thao thao bất tuyệt về tin đồn thú vị ở thành Kim Lăng, hiện giờ lại có vẻ im lặng thật sự.

Hôm nay Diệp đại tiểu thư có cảm xúc si mê lưu luyến với Tấn vương, không biết có bao nhiêu điều trào ra, nàng ngăn chặn lần lượt, mỗi một lần càng đọc hơn, mãi mới không chế được.

Gió lạnh thổi tới, nàng lại hắt xì hơi một cái.

Sở Minh Hiền bất giác phân trần xoay người, ôm nàng vào lòng, dùng áo bào bọc lấy nàng, còn đặt đầu nàng vào ngực. Tim nàng đập mạnh, đập rất mạnh, đập bình bịch như sắp nhảy ra khỏi ngực.

Tình hình kiểu này, Sở Minh Phong rất hài lòng.

Thật ra, nàng biết Tấn vương và Hữu tướng đều là người tốt, hơn nữa Thẩm Chiêu rất giống Hạ Phong, nàng gần như không muốn quyến rũ họ, dùng tình nhi nữ ly gián họ. Nhưng Sở Minh Phong lại là hoàng đế có quyền sát sinh lớn trong tay, nếu nàng không làm theo, hân sẽ không bỏ qua cho mẫu thân và đệ đệ nàng.

Ở cổ đại, hoàng đế là trời, là công lý, chính nghĩa, cũng là luật pháp, nàng đối nghịch với trời chỉ có con đường chết.

Sở Minh Phong và Kim công tử đều bức nàng làm việc, đơn giản là nhìn trúng thân phận và tài nghệ đặc thù của nàng, hai người này đều rất đáng ghét.

Cuộn tròn nằm trong lòng Sở Minh Hiền, tuy không lạnh, thời gian quá lâu lại không thoải mái, chân tay tê mỏi, Diệp Vũ động mấy cái lại nghe giọng hân khàn khàn, “Đừng lộn xộn”

Ôm một lò lửa, đương nhiên là tốt, nhưng chẳng lẽ cứ vậy mà ngồi cả đêm sao?

Tay nàng lén rời xuống, xoa bóp đùi ê ẩm, nhưng mà nàng lại sờ phải cái gì nhỉ?

“Còn nhúc nhích nữa?” Sở Minh Hiền thở hổn hển.

“Ta...”

Ánh sáng chợt loá, trong nháy mắt nàng hiểu ra, hân cứng lên!

Tấn vương này tự xưng...ôm thôi mà đã cứng lên rồi?!

“Ta không lạnh....Vương gia đừng mà...”

Nàng nói lắp bắp, má đỏ hồng, tựa như đoá hoa hồng đỏ rực vậy.

Hân bị nàng giãy dụa đằng trước, càng ôm chặt hơn, dời đầu qua hôn lên đôi môi thơm của nàng.

Diệp Vũ ngây người, định đẩy hân ra, nhưng lại không được, tuy nàng hận chết bản thân, hận mình quá khốn nạn.

Sở Minh Hiền hôn rất sâu, môi nàng thật ngọt, mùi vị của nàng thật mê người, khiến hân không chế không nổi, càng muốn hôn sâu hơn cướp đoạt đẹp đẽ, mùi hương của nàng... Hân cuốn chặt chiếc lưỡi thơm tho của nàng, nuốt hết mật dịch vào...Hơi thở càng ngày càng nặng nề, dồn dập, ồ ồ, thời gian gần bó càng thêm ẩm ướt nóng bỏng, lửa lớn trong người hân càng ngày càng bốc cao...

Nàng không đáp lại, cũng không kháng cự, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Trong lòng rối cuộc thấy bất đắc dĩ, bi thương, gặp Sở Hoàng, Tấn vương, Kim công tử và Hữu tướng, không phải bị ép buộc thì cũng bị thứ cứng rắn kia chọc tới, chỉ có Thẩm Chiêu là nàng tự nguyện.

Vì sao lại bị ép buộc như vậy chứ? Khi nào thì nàng mới được tự mình làm chuyện chính mình chứ?

Hắn khoá chặt nàng ngồi trên đùi hấn, chặn lời nàng lại, lưỡi trườn xuống cổ, vai, xương quai xanh, trần trọc...

Nàng thấy hấn mất híp lại nhiễm đỏ tình dục, khuôn mặt trắng nõn cau chặt, cũng ngập tràn tình dục. Nàng đơn giản nhắm mắt không nhìn hấn, bản thân chặt vật...

Ở dưới càng ngày càng sưng to, làm sao đây?

37. Chương 38: Cởi Áo Vì Bồn Vương.

Sở Minh Hiên đẩy ngã nàng ra, ôm lấy bờ mông tròn của nàng, vùi sâu vào bộ ngực no đủ của nàng, một mùi thơm ngan ngát của cơ thể chui vào mũi...Máu chảy xuống, hấn cố sức không chế mới nổi, liếm đỉnh sen hồng...

Cả người nàng thật đẹp thật hoàn mỹ, thật mê người, dù hấn duyệt vô số mỹ nữ, cũng chưa bao giờ thấy mất kiểm soát và say mê như bây giờ.

Cảm xúc hương vị mềm mại ngọt ngào, khiến hấn rối cuộc chống đỡ không nổi, cô gái tự tục tự cường, kiêu diễm quyến rũ này, đã chạm vào huyết mạch của hấn... Hấn cởi quần áo lụa của nàng, nói khàn khàn. “Vũ Nhi, cởi áo vì bồn vương nào...”

Nghe được thế, Diệp Vũ biết nếu không ngăn lại, hậu quả chắc không tưởng nổi.

Nàng nói bình tĩnh, “Nếu vương gia lúc này muốn ta, sau này ta biết dung thân đâu đây? Đối mặt với Vương gia thế nào đây?”

Hấn cứng đờ người, chẳng hôn nàng nữa.

Ngây người một lát, hấn mặc lại quần áo cho nàng, nàng rời khỏi sự ôm ấp của hấn, ôm gối ngồi, nhìn đồng lửa.

Lửa nóng và kích tình của Sở Minh Hiên chậm rãi lui dần, cũng nhìn ngọn lửa bốc lên tùy ý, im lặng không nói.

Nàng nói đúng, giả sử hấn không cho nàng được danh phận, hoặc là nàng không muốn hấn cho danh phận, hấn sao có thể cưỡng ép nàng chứ?

Họ ở sông Tần Hoài qua một đêm.

Sáng hôm sau, có thuyền đi qua, mang họ trở về.

Sở Minh Hiên đưa nàng tới trước cửa nhà, nắm tay nàng, lưu luyến không rời, trong mắt hình như có muôn ngàn lời nói.

Diệp Vũ bảo hấn mau trở về, nếu không phũ Tấn vương chắc muốn tung trời rồi.

Hấn cười, bảo ngày khác tới tìm nàng, sau đó lên xe ngựa rời đi.

Lúc về phòng rửa mặt chải đầu, nàng bất giác nhớ tới đêm qua hấn tuân thủ nghiêm ngặt chuyện nam nữ, có thể thấy hấn rối cuộc cũng tôn trọng ý nguyện của nàng.

Màn múa mới thành công, lại lần nữa làm nổ tung toàn trường, khiến cho khách tới không ngừng.

“Hồ Ngạn Bân, Táng Anh Hùng và ca khúc “Hồng nhan” có sự liên hệ kỳ diệu, cũng hình thành sự đối lập mãnh liệt.

“Hồng Nhan” là hai nữ một nam, còn “Táng anh hùng” là một nữ sáu nam, người múa dẫn đầu là Lăng Vô Hương, hát là Phan Vũ.

Hôm nay hết hạn, đã có bốn màn ca múa, “Thanh Hoa từ” “Tiêu Tương vũ”, “Hồng Nhan” và “Táng anh hùng”, bất giác thời gian trôi qua, Diệp Vũ tạm dừng diễn xuất “Thanh Hoa từ”. Hơn nữa, diễn liên tục như vậy, khách nhìn nhiều cũng nhàm, để sau diễn lại.

Màn múa mới bắt đầu, hai mặt cổ đại vang lên như sét đánh chấn động lòng người.

Sáu vũ nam cầm trong tay trường kích, vung lên đồng loạt, mạnh mẽ có lực. Mặc dù họ mặc áo đen, áo choàng cũng đen, biểu hiện lại đầy khí thế anh hùng hào kiệt, họ đều đeo mặt nạ quý màu trắng, tăng thêm mấy phần thần bí.

Cùng với mấy tiếng kêu ngắn “rồng rồng”, trường kích vung lên toả ra hào khí nam nhân, nhiệt huyết anh hùng tuôn trào, người nhảy nhiệt huyết sôi trào, người xem cũng nhiệt huyết trào sôi.

Tiếp đó, họ hạ trường kích xuống, tiếng trống nhanh hơn, họ lại nhảy múa đầy nóng bỏng.

Tư thế đều nhau, cùng một bước múa, tiết tấu sống động, kỹ thuật nhảy độc đáo, kỹ thuật múa tỷ mỉ, khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ. Đây là ca khúc nóng bỏng mà thể kỷ hai mươi một đang thịnh hành, đó là Thiếu Kính ca.

Cuồng dã nóng bỏng, kích thích, sôi động.

Kích tình như thế bắn ra bốn phía, làm khán giả nhìn tràn đầy cảm xúc, khiến cả sảnh đường ồn ào, không khí từng bừng vọt lên.

Màn múa nóng bỏng chấm dứt, họ đứng ở sáu vị trí trên vũ đài, bày ra đủ mọi tư thế, tiếp đó lên sân khấu dĩ nhiên là Lăng Vô Hương.

Tối nay, nàng ấy mặc quần áo tím múa, thân trên ngực bó sát, phần dưới quần xoè ra rộng thùng thình, lộ ra hình rốn hoàn mỹ và trắng nõn, vòng eo mảnh mai. Giai điệu “Táng anh hùng” cất lên chậm rãi, thanh thoát, sau làn điệu mạnh mẽ là giọng ca Phan Vũ trầm thấp, thuần hậu, “Tham nhất danh Thế Anh, nga truy mây khói quyền quý...”

Nàng ấy xuất hiện, có hàng loạt tiếng vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt.

Diệp Vũ tỷ mỉ bố trí điệu nhảy này, kết hợp múa cổ điển với hiện đại, sáng tác ra một loại vũ đạo riêng, vừa có sự mềm mại cổ điển, lại có cả sự mạnh mẽ của hiện đại, quan trọng nhất là nghệ thuật và thị trường hợp nhất, khiến người xem thưởng thức nghệ thuật vũ đạo đẹp tuyệt, có sức làm người múa nhiệt huyết dâng trào, muốn ngừng mà không được.

38. Chương 39: Như Thế Mới Là Hoàn Mỹ

Bởi vậy, nàng yêu cầu với mỗi diễn viên múa rất cao nghiêm khắc, bởi vì càng nghiêm khắc thì mới càng xuất sắc.

Lăng Vô Hương đã hoàn thành điệu nhảy xuất sắc, có thể nói là hoàn mỹ.

Tám lựa mỏng che khuôn mặt đẹp, kỹ thuật nhảy nghiêng nước nghiêng thành, trêu chọc quyền rũ lòng người, nàng ấy và vũ nam nóng bỏng cuồng dã, hỗ trợ kích thích hương diễm, cùng múa trên đài, dưới đài bầu không khí sôi trào.

Lăng Vô Hương này, ai cũng đều biết, cả nam tử toàn thành đều mê muội với cô gái kiều diễm, hoàn toàn xứng đáng là vũ khôi, thắng được phần đông sự truy đuổi cuồng nhiệt của nam tử, lại càng khiến cho không ít nữ tử oán hận.

Dĩ nhiên thân thể nàng ấy giờ không giống trước đây nữa, dù sao đã tới ba vạn lượng rồi. Ba vạn lượng, chỉ là bằng giá tiếp rượu nửa canh giờ mà thôi.

Lúc mà ca múa biểu diễn, Diệp Vũ chưa từng tới đại đường, lần nào cũng đều ở lầu hai quan sát. Từ cửa hông lầu Tiêu Tương rời đi, xe ngựa dừng trước cửa, lại có một hán tử đi tới, nói với nàng, “Diệp cô nương, chủ nhân cho mời”

Chủ nhân? Vậy hẳn là Sở Minh Phong rồi.

Để hán tử tùy ý đi trước, lên một chiếc xe ngựa xa hoa, người trong xe đúng là Sở Hoàng.

Màn che lại, trong xe tối om, ánh đèn bên ngoài hắt vào mới có chút ánh sáng le lói.

Nàng ngồi đối diện, cúi đầu, tạo ra bộ dạng kính cẩn nghe lời.

Sở Minh Phong dựa vào trên gối thêu cao, lười biếng hỏi, “nghe nói lầu Tiêu Tương mỗi đêm đều hết chỗ, đêm bốc lửa, xem ra người làm lão bản đằng sau rất có tác dụng”

“Bệ hạ chê cười rồi, là do bà con cô bác cổ động thôi. Thêm nữa, đây cũng là nhờ hồng phúc của bệ hạ”

“Hả? Nói thế là sao?”

“Nếu không có bệ hạ anh minh, cần cho triều chính, Đại Sở ta cũng sẽ không mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, nếu không như thế, thành Kim Lăng sao có cảnh tượng phố phường phồn vinh chứ? Sao có cảnh tượng trăm nghiệp hưng vượng chứ? Lầu Tiêu Tương cũng sẽ không có được khí thế rầm rộ như thế, bởi vậy đây là do bệ hạ có cách trị quốc đó”

Lời nói này tuy chỉ là lời khen đầu môi trót lưỡi, nhưng cũng là sự thật.

Nhưng hẳn lại chẳng thấy thích thú, “Một lời a dua nịnh hót như thế, nghĩ một đằng lại nói một nẻo rồi”

Diệp Vũ lại không nghĩ nhiều, hỏi ngay, “Ban đêm bệ hạ ra cung có chuyện gì quan trọng cần sai bảo sao?”

39. Chương 40: Phong Lưu Thành Tính

Sở Minh Phong hừ lạnh, “Đây mới đúng là thật tình của ngươi” Hắn ngoắc tay ý bảo nàng ngồi lại gần chút, nàng đành phải lê ra giữa thấy tay phải của hắn cầm một viên ngọc xanh biếc, vuốt ve, nhàn tản. Hắn không chút để ý hỏi, “Ngươi và Tần vương ở sông Tần Hoài xảy ra chuyện gì, bẩm báo cho cận kề”

Nàng sớm đã đoán được hẳn ra cung là vì chuyện này.

Vì thế, nàng nói tóm tắt, dĩ nhiên là lược bớt đi chút ít tình tiết.

“Như ngươi chứng kiến, Tần vương mang trên người võ công tuyệt đỉnh sao?” Trong bóng tối, mắt hắn hiểm ác như con sói hoang cô độc.

“Tần vương một người giết chết bốn kẻ áo đen, thân thủ giỏi lắm, sát thủ giang hồ bình thường không giết được ngài ấy đâu”

“Võ nghệ của hắn có chỗ nào hơn người chứ?”

“Nhanh, ác, độc. Nhưng nếu không quan trọng, Tần vương cũng sẽ không sử dụng chiêu thức âm độc quá mức” Nàng nói chi tiết, bỗng cảm thấy chuyện hẳn hỏi võ nghệ Tần vương có chút bất thường.

Sở Minh Phong khẽ gật đầu, “Hắn có biết thích khách là kẻ nào không?”

Diệp Vũ lắc đầu. Con người đen của hắn ngưng tụ lại sáng giọng, “Trẫm đã sớm đoán được Tấn Vương có võ, hắn có ý lừa trẫm, trên đời này giả vờ nhu nhược yếu đuối không chịu nổi, thật ra lại âm thầm luyện võ, lại còn luyện được một thân võ nghệ giỏi nữa”

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng, chẳng lẽ hắn phải đâm áo đen ám sát Tấn Vương ư? Chẳng lẽ ngày ấy bất ngờ đều do hắn bố trí hết sao? Hắn làm vậy, chỉ vì điều tra Tấn Vương có mang võ nghệ tuyệt đỉnh trên người không ư? Nếu thật là hắn, như vậy Sở Hoàng này thật đáng sợ.

“Còn chuyện gì xảy ra nữa không?” Hắn hỏi lạnh lẽo.

“Hết rồi” Nàng thản nhiên đáp.

“Người cũng biết lừa gạt trẫm có hậu quả gì chứ?”

Nàng còn chưa kịp trả lời đã bị hắn túm lấy giam trong ngực.

Tay trái của Sở Minh Phong tóm chặt lấy cằm nàng, khiến nàng phải ngẩng đầu lên, “Tấn vương phong lưu thành tính, đều chẳng phải là chính nhân quân tử, hắn ở cùng một chỗ với người lâu vậy, sao lại không làm gì chứ?”

Diệp Vũ di dục có cần nói ra không?

Hắn uy hiếp bảo, “Người định ném thử mùi vị bị trẫm sủng hạnh trong này sao?”

Lúc này nàng thật ra lại không sợ, “Nếu bệ hạ sủng hạnh tiểu nữ tử, vậy tiểu nữ tử còn biết làm thế nào mà quyến rũ Tấn vương và Hữu tướng nữa chứ?”

Hắn bóp chặt má nàng, “Trẫm cho người quyến rũ chúng cũng không phải cho người trèo lên giường chúng, người nhớ kỹ cho trẫm”

Nàng đáp ngoan ngoãn, “Nhớ kỹ”

Ngày tiếp theo, Diệp Vũ vừa mới vào cửa ngạch lầu Tiêu Tương, đã có một cỗ kiệu lớn dừng trước cửa chính.

Một quần gia đặc biệt tới mời nàng đến quý phủ một chuyến, bảo Vương gia mời.

Không phải Tấn vương mà là Thụy vương.

Toàn bộ thành Kim Lăng đều biết, Thụy vương đã hơn năm mươi tuổi, là hoàng thúc Sở Hoàng Lục, từ nhỏ ở trong quân đội, hai mươi tuổi được phong làm đại tướng quân, ba mươi tuổi thống lĩnh hai mươi vạn quân, chiến công hiển hách, có uy cực kỳ trong quân. Ba năm trước đây ông ta bị bệnh đầy người, lúc này mới ở kinh thành dưỡng bệnh, trong triều có hơn nửa văn thần võ tướng đều lấy ông ta làm chủ, sai đâu đánh đó, nếu có chút đại sự hoặc chính lệnh, thường tới hỏi ý ông ta. Như vậy, ông ta nổi tiếng ở trong triều đình, trước mặt Sở Hoàng rất ương ngạnh kiêu ngạo, cả vú lấp miệng em, vây cánh và đầy tớ gây ra không ít chuyện tổn hại tới pháp luật và kỷ luật.

40. Chương 41: Rất Hợp Ý Bổn Vương

Cả ông ta cũng cuồng vọng tới cực điểm, Sở Minh Phong cũng đành một mắt nhắm một mắt mở cho qua không nghiêm trị. Bởi vì không dám.

Bởi vì Sở Minh Phong có thể ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế, trên ngai vàng yên ổn thì phải kể tới công vĩ đại của Thụy vương – lúc tiên hoàng băng hà, ông ta phụng lệnh di chiếu đăng cơ, hai đệ đệ hắn giả mạo chỉ dụ của vua, có ý định tạo phản. Đúng lúc này, Thụy vương trong tay cầm năm mươi vạn binh mã Sở quốc, dẫn năm vạn tinh binh hồi kinh, nửa số canh bên ngoài, dẫn một vạn tinh binh vào thành, hai đệ đệ mới không dám lỗ mãng, án binh bất động.

Thụy vương phái người tới mời nàng đi vương phủ, có mục đích gì?

Cánh cổng lớn phủ Thụy vương khí khái, bên trong hào hoa xa xỉ, hẳn không thua hoàng cung.

Diệp Vũ được người hầu đưa tới thư phòng, ước chừng đợi hai ấm trà, ông ta mới khoan thai đi tới.

Ông ta hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang tiến vào thư phòng, cùng với tiếng cười hào sảng, “Bốn vương tới chậm, Diệp cô nương thứ lỗi cho”

“Vương gia khách sáo rồi. Vương gia quý nhân bận rộn, tiểu nữ tử chờ thêm chút cũng không sao”

“Cha người có khoẻ không, có hay về nhà không?”

“Trước đây còn ở phủ tướng quân, phụ thân có về nhà một lần”

Nàng biết, phụ thân là thuộc hạ cũ của Thụy vương, đi theo ông ta hai mươi năm, sau khi ông ta hồi kinh dưỡng bệnh, phụ thân mới tiếp nhận binh phù, đóng ở biên cảnh.

Thụy vương xuất thân là võ tướng, hình dáng khôi ngô, rắn chắc, cũng không có dáng vẻ lão già tuổi trung niên mập mạp, vừa nhìn thấy rõ nhanh nhẹn, mạnh mẽ, có phong cách võ tướng đầy nhiệt huyết trên sa trường. Ông ta ngồi ở chiếc ghế chạm trổ sau thư án, “tính ra, ngươi là cháu gái của Bản vương, ngồi đi, không cần câu nệ”

Nàng mỉm cười ngồi xuống.

Hắn cười ha hả nói, “Công chúa An dương cả vú lấp miệng em, bạc đãi người và người nương, vì sao người không tìm tới bốn vương? Nếu người sớm tìm tới bốn vương, bốn vương nhất định làm chủ cho mẹ con người. Công chúa An Dương gọi bốn vương là “Hoàng Thúc”, bốn vương nói một câu, nàng ta sao không dám nghe chứ”

“Tạ vương gia quan tâm” Diệp Vũ khéo léo nói, “Vương gia là hoàng thúc của bệ hạ và công chúa An Dương, trong triều rất quan trọng, nhất định sẽ ra sức làm chủ cho tiểu nữ tử, nhưng mà mẫu thân không muốn phụ thân phiền lòng vì chuyện nhà, nên tự nguyện rời khỏi phủ tướng quân. Chỉ cần công chúa An Dương không đuổi tận giết tuyệt, mẫu thân và tiểu nữ tử ở đâu cũng giống nhau cả thôi”

“Cũng là người nương biết điều, trách không được cha người lại thích người nương như thế” Thụy vương cười hiền hoà, “Công chúa An Dương rất kiêu căng vô cùng, thái hậu đều bó tay với nàng ấy. Nếu sau này nàng ấy lại gây khó dễ với các người, cứ tới vương phủ tìm bốn vương, có biết không?”

“Vâng, đa tạ vương gia quan tâm”

“Tuy bốn vương không ra khỏi cửa, nhưng cũng nghe được một số việc. Gần đây lầu Tiêu Tương một đêm bốc lửa, cũng làm cho không ít người choáng váng não nhiệt, ca múa thu hút linh hồn, bốn vương nghe được màn ca múa này là do người bố trí” Ông ta hơi tán thưởng, “Hồ phụ vô khuyến nữ, con gái có chí như thế, người tài ba như thế, vạn dặm mới tìm được có một thôi”

Ông ta cười tươi, hoà ái thân thiết, chẳng giống với kẻ kiêu ngạo ương ngạnh trong truyền thuyết, nhưng cũng không thể nhìn bề ngoài.

Diệp Vũ nói khiêm tốn, “Vương gia chê cười rồi, chỉ có chút tài mọn, múa rìu qua mắt thợ thôi”

Thụy vương không đồng ý bảo, “dân phong Đại sở ta mở ra, thanh niên nam nữ đều mở rộng lòng, chỉ cần không quá phận, cũng sẽ không sao. Người bố trí màn ca múa này, chính là hợp ý bốn vương”

Nàng cân nhắc xem ý ông ta là gì, “Vương gia tán thưởng rồi”

41. Chương 42: Người Là Người Của Bốn Vương

“Bốn vương bị thương bệnh tật đầy mình, không được ra cửa, bởi vậy muốn mời người ở lầu Tiêu Tương tới phủ biểu diễn một trận” Ông ta không hỏi mà dùng giọng thương lượng nói, còn nói cho nàng biết một sự thật, “Lão phu nhân và vương phi, còn có người trong nhà, đều rất thích màn ca múa của các người, nếu có thể biểu diễn trong phủ một buổi thì đã thoả mãn các bà ấy rồi”

“Vương gia, có thể tới phủ biểu diễn cho Vương gia và người nhà Vương gia, lão bản lầu Tiêu Tương Lãnh Tiêu Tương nhất định cảm thấy rất vinh hạnh ạ”

“Trong phủ cũng đã lâu rồi chưa từng náo nhiệt, lão phu nhân chắc sẽ rất vui. Bốn vương còn có thể yêu cầu bệ hạ tới vương phủ thưởng thức ca múa nữa, các đại thần văn võ trong triều cũng tới cổ động, như thế cũng giúp lầu Tiêu Tương các người tăng thêm danh tiếng” Thụy vương cười to nói.

“Vậy tiểu nữ tử xin được về nói một câu với lão bản, để cho họ chuẩn bị thật kỹ”

Diệp Vũ nghĩ cũng chỉ có chuyện thế thôi ư?

Ông ta đứng lên, đi tới, “Bốn vương biết tài nghệ của người trác tuyệt, màn ca múa này nếu được người nhảy, thì thật cũng đáng xem” Ông ta kéo nàng đứng dậy, lấy bộ dạng trưởng bối nói, “Vũ Nhi, bốn vương muốn người khởi đầu, nhảy một điệu câu hồn đoạt phách”

Nàng kinh ngạc hỏi, “Vương gia an bài như thế có lợi gì?”

Thụy vương mặt lạnh, “Bốn vương muốn người mê hoặc một người, chỉ cần hấn ta bị người mê hoặc, bốn vương sẽ đưa người tiến cung, trở thành phi tần thiên tử. Như vậy, người nương và đệ đệ của người có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, không phải bị người ta bắt nạt, nếu không, bốn vương cho chúng sống không bằng chết”

Câu cuối cùng, nói năng đầy khí phách, như thép nguội vậy. Hoá ra, ông ta muốn nàng quyến rũ, mê hoặc Sở Minh Phong.

42. Chương 43: Buồn Cười Thật

Sở Minh Phong muốn nàng quyến rũ người khác, lại có kẻ muốn nàng quyến rũ Sở Minh Phong, thật hoang đường.

Vì sao Thụy vương lại dùng mỹ nhân kế chứ? Có ý đồ, âm mưu gì?

Nàng không hiểu những kẻ trên tận cao đó, tay cầm quyền, vì sao bọn họ lại cứ tranh đấu gay gắt, tính kế nhau vậy chứ?

“Vương gia muốn tiểu nữ tử quyến rũ...bệ hạ ư?” Diệp Vũ thật sự khiếp sợ.

“Chỉ cần người mê hoặc được bệ hạ, được bệ hạ để ý, người còn được hưởng vinh hoa phú quý vô vàn nữa” Ánh mắt ông ta như mãnh hổ hung ác, giọng điệu trở nên khô khốc, lạnh lẽo,. “Người nhớ cho kỹ, người là người của bốn vương, bốn vương bảo người làm gì thì người nhớ kỹ phải làm”

“Chỉ e là tiểu nữ tử có lòng mà chẳng còn sức, không mê hoặc nổi bệ hạ đâu” Nàng nói yếu ớt.

Nàng cũng chẳng muốn quyến rũ cái tên âm tình bất định Sở Minh Phong kia đâu, ở một chỗ với hấn ta, đúng như cùng sói cùng múa vậy, vào hậu cung sẽ khó mà ra, bị nhốt tại nhà giam đẹp đẽ đó, làm gì còn chuyện phú quý nữa.

Thụy vương nâng cằm nàng lên, nói lạnh băng, “Bốn vương bảo người được, thì người phải được!”

Nàng uất ức nói, ‘Tiểu nữ tử chỉ thầm muốn cùng mẫu thân sống bình an, bình thân, qua ngày, cầu vương gia thành toàn’

Tay ông ta xiết chặt làm nàng rất đau, mặt ông ta thay đổi rất nhanh, đen sì, sự tàn nhẫn và vô tình được đúc kết sau nhiều năm tung hoành trên sa trường... Nói mặt biến sắc thì biến sắc luôn, vẻ hiền hoà chỉ là giả dối.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt ông ta co giập kịch liệt, cơn thịnh nộ phủ đầy mặt ông ta. Đột nhiên ông ta vung tay một cái, tát mạnh lên má nàng. Lực rất mạnh, không thể tưởng nổi.

Diệp Vũ bị ông ta đánh một chưởng ngã bay xuống đất, khoé miệng máu tươi chảy ra, trên mặt in hằn dấu tay, nhìn kinh khủng.

43. Chương 44: Không Nhảy Cũng Phải Nhảy

Thụy vương lạnh lẽo nhìn nàng chăm chăm, nàng cố sức đứng lên, chịu đựng cơn đau trên mặt, nghĩ ông ta hẳn cũng không từ bỏ ý đồ.

“Có nhảy không?” Ông ta quát hỏi, bộ mặt thay đổi hoàn toàn.

“Vương gia vẫn cứ nên chọn người nhiều kinh nghiệm đi ạ”

“Bổn cương bảo người phải làm chuyện này”

Ông ta bước dài tới, tóm chặt lấy miệng nàng, dùng chín thành lực đạo, bóp lõm hai bên. Thật là đau, nàng liều mạng chịu đựng, kiên quyết không chịu khuất phục.

Gương mặt ông ta vằn vẹo như mãnh hổ rít gào trông thật đáng sợ, “Không nhảy cũng phải nhảy! Bổn vương nói cho người biết, người không còn cách nào đâu!”

Diệp Vũ quát cường trừng mắt nhìn ông ta, không nói câu nào. Thụy Vương xiết hai má nàng như xiết một đám bông vậy, “Người thà chết chứ không chịu khuất phục hử, bổn vương sẽ có cách làm cho người khuất phục!”

**

Diệp Vũ bị quân gia phủ Thụy vương ném vào trong hầm băng.

Quân gia bỏ lại một câu rồi ngênh ngang rời đi, “Diệp cô nương, đây chính là chuyện sống chết, cô tốt nhất phải hiểu rõ chứ”

Nàng không tin, nàng có chết cũng không đồng ý, Thụy vương thật sự sẽ giết chết nàng.

Hầm băng là một thế giới trong suốt, toàn là tảng băng, hình thù sắc nhọn, kỳ lạ, nhìn ra khắp toàn bộ hầm trong veo, sương mù màu trắng lượn lờ.

Nàng ngồi ở cửa sắt, hai tay ôm lấy vai, không khí lạnh cứ lan ra tận đầu ngón tay, mũi chân, cho tới tận lục phủ ngũ tạng, vây chặt lấy trái tim.... Chẳng bao lâu chân tay nàng lạnh băng, biết là không thể chống đỡ bao lâu nữa.

Nàng nghĩ tới một cách chống lại cái lạnh: là nhảy tại chỗ hoặc khiêu vũ.

Càng hoạt động không ngừng thì càng sinh ra một ít nhiệt lượng, khiến nàng có thể chống đỡ được chút ít, nhưng băng lạnh như nước vọt tới, lại chẳng còn cách nào vẫn động được, ...Dần dần nàng không nhảy được nữa, đứng không nổi, đành ngồi xuống đất cuộn tròn lại, lạnh run, phủ tạng như bị co lại thành một cục, đau đớn khó chịu vô cùng.

Cảm giác đã qua thật lâu, Thụy vương cũng không phái người tới hỏi xem nàng có thay đổi ý kiến gì không. Nếu thật sự có người tới hỏi, nàng sẽ đổi ý sao? Anh hùng cũng không muốn bị khổ, có lẽ là vậy.

Nhưng nàng càng hy vọng có người sẽ đến cứu nàng, hy vọng hắc sẽ xuất hiện.

Dần dần nàng cảm thấy toàn thân cứng ngắc, giống như khối băng vậy, cứng quá, mất đi sự ấm áp, đã không còn hơi thở nữa, chỉ còn một ý nghĩ trong đầu: Vì sao hắc còn chưa tới?

Quá trình dày vò thật khó khăn, nàng cố nghĩ mà chống đỡ, lại kiên trì tới cùng, nhưng thời gian lâu vậy, bộ dạng cũng cùng quẫn...Nàng chỉ không muốn nhảy múa, không muốn múa để mê hoặc Sở Minh Phong, vì sao lại bị tra tấn như vậy chứ...

Diệp Vũ hy vọng trong lòng người xuất hiện kia là Thẩm Chiêu.

Hôm nay tan triều có vẻ muộn, ra ngoài cung đã gần trưa, Hắc vừa xuống kiệu thì đã thấy một nha hoàn lạ chạy vội tới trước mặt, thất kinh hành lễ.

“Đại nhân, nô tỳ là người ở lầu Tiêu Tương” Nha hoàn hoang mang lo sợ.

“Có chuyện gì sao?” Thẩm Chiêu kinh ngạc hỏi.

“Đại nhân, ngài nhất định phải cứu Diệp cô nương.... Nô tỳ cầu xin ngài, xin ngài thương xót, cứu Diệp cô nương đi....” Nàng ta kéo tay áo hắc, lo lắng.

“Người cứ từ từ mà nói, chuyện gì đã xảy ra? Là Diệp Vũ sao?” Trong đầu hắc xuất hiện một ý nghĩ, đó là Diệp Vũ đã xảy ra chuyện.

44. Chương 45: Xông Vào Phủ Thụy Vương

Nha hoàn nói, “Sáng nay Diệp cô nương vừa xong ở lầu Tiêu Tương, đã được Thụy vương mời tới vương phủ. Cô nương trước khi đi có nói nhỏ với nô tỳ, giả như trong vòng một canh giờ không thấy cô ấy về thì tìm đại nhân giúp đỡ”

Hắc nghe hiểu rõ, Diệp Vũ lo mình gặp chuyện không may, đề phòng chu đáo, bảo nha hoàn tìm hắc. Nhưng nàng sao biết Thụy Vương sẽ gây bất lợi với nàng chứ?

Theo lời nha hoàn nói, nàng đi phủ Thụy vương, đã gần như sắp hết một ngày rồi.

Thẩm Chiêu lập tức đến phủ Thụy Vương, đợi mất một ly trà nhỏ, mới thấy Thụy Vương.

Thụy vương đang tự nói là bồi lão phu nhân dùng bữa, đã để hắc đợi lâu, rất có lỗi, nói tiếp, “Đại nhân là cánh tay lương thần của Đại Sở ta, hôm nay tới chơi, chẳng hay có gì dạy bảo?”

“Đã mạo muội tới, xin Vương gia thứ lỗi cho” Thẩm Chiêu cũng bình tĩnh nói, “Là vậy, Thẩm mỗ và Diệp cô nương lầu Tiêu Tương ước hẹn hôm nay bàn chuyện quan trọng, đi tới lầu Tiêu Tương mới biết được, Vương gia đã mời cô ấy tới vương phủ. Nghe nói nàng đã đi vương phủ hơn hai canh giờ rồi, Thẩm mỗ lo nàng nói năng lỗ mãng, chạm tới Vương gia, liền tới xem sao. Vương gia, xin mời Diệp cô nương xuất hiện đi”

“Hả? Cô ấy vẫn chưa về lầu Tiêu Tương sao?” Thụy Vương cảm thấy kinh ngạc, “Một canh giờ trước, cô ấy đã đi rồi mà”

“Thật ư?” Thẩm Chiêu cũng ra vẻ kinh ngạc, “Nhưng Diệp cô nương cũng chưa có về tới lầu Tiêu Tương mà”

“Có lẽ nàng đang dạo chơi trên đường chẳng, sao đại nhân không đi tìm trên đường xem sao?”

“Chuyện này...Thật ra Thẩm mỗ đã sơ suất rồi” Thẩm Chiêu biến sắc hỏi, “Vương gia chắc chắn nàng đã rời khỏi vương phủ rồi chứ?”

“Thẩm Chiêu, đây là phủ Thụy Vương, không phải phủ Hữu tướng” Thụy vương mặt lạnh xuống, nói mát, “Đường đường là Hữu tướng thế mà dám tìm một nữ tử Yên Hoa Chi trước mặt mọi người, ngài không sợ bị đồng nghiệp chế nhạo sao?”

Thẩm Chiêu mỉm cười tuy ôn hoà nhưng đã đầy chính khí, “Diệp cô nương là con gái của Diệp đại tướng quân, xuất thân danh môn. Chuyện này liên quan đến tướng và binh sĩ đang trấn giữ biên cương, chẳng phải là chuyện đùa. Nếu nàng có chuyện gì xảy ra, nghe nói bộ hạ cũng sẽ cho người điều tra ra”

Thụy vương sắc mặt không đổi nói, “Đó là dĩ nhiên, vậy Hữu tướng đại nhân không mau mau phái người đi tìm xem”

Thẩm Chiêu lời lẽ chính nghĩa nói, “Thẩm mỗ hy vọng Diệp cô nương không ở trong vương phủ, bằng không Thẩm mỗ nhất định sẽ bầm tấu với bệ hạ!”

Thụy vương đáp lạnh lẽo, “Không tiễn”

Diệp Vũ không về lầu Tiêu Tương, cũng không về phủ, lầu Tiêu Tương đã rối loạn hết cả lên, mặc dù Lãnh Tiêu Tương thân đầy kinh nghiệm nhưng cũng hoảng loạn cả. Thiển Hề nghe nói không thấy con gái, tâm hoảng ý loạn, chẳng thở nổi, liền hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Chiêu phái lầu Tiêu Tương và gia đình trong phủ đi khắp mọi ngã đường tìm người, nhưng đã qua một canh giờ mà vẫn không có tin tức gì của Diệp Vũ.

Nàng không phải là người bất cẩn, đã lâu vậy nàng cũng không trở về, vậy chỉ còn một khả năng, nàng vẫn còn ở Thụy vương phủ. Nhưng biết làm cách nào tìm người công khai ở Thụy vương phủ đây? Nếu kinh động tới bệ hạ, vậy là tốt rồi, chẳng bằng.... Vì thế, hắn lại tới phủ Thụy vương.

Thụy vương đứng chặn trước viện lúc hắn mang tới hơn mười quan binh, mặt giận tím lại, quát lớn, “Thẩm Chiêu, người đây có ý gì hả? Mang theo quan binh xông vào phủ Thụy vương, người có coi bốn vương ra gì không? Người muốn làm phản hả?”

45. Chương 46: Giấu Đầu Lòi Đuôi.

“Xin Vương gia thứ lỗi cho, Thẩm mỗ cũng là bị bắt đắc dĩ thôi” Ở phía sau, Thẩm Chiêu thê mà vẫn cười, “Hôm trước Tấn vương và Thái hậu có nhắc tới tài nghệ của Diệp cô nương, đã hơn một canh giờ rồi, thái hậu đột nhiên hưng phấn muốn được gặp con gái của Diệp đại tướng quân”

“Người người cần tìm, cứ đi tìm trên đường đó, tới lầu Tiêu tương mà tìm, chẳng có liên can gì tới bốn vương cả” Thụy vương tức giận bức người.

“Vương gia, Thẩm mỗ đã lần tìm từng góc ngách của thành Kim Lăng này rồi, lần tìm cả lầu Tiêu Tương nữa nhưng cũng chẳng tìm thấy Diệp cô nương, chỉ có Diệp cô nương sáng nay tới phủ Thụy vương là chưa đi tìm. Do muốn giao người sớm cho Thái Hậu, cũng vì sự an toàn của Diệp cô nương, Thẩm mỗ cũng chỉ đành đắc tội Vương gia mà thôi”

“Bốn vương đã sớm nói rồi, Diệp cô nương đã sớm rời vương phủ rồi”

“Tuy là nói thế, Thẩm Mỗ vẫn muốn tìm chút, nếu không thái hậu hỏi tới, Thẩm mỗ biết trả lời thế nào đây?” Thẩm Chiêu nói vung lên, “Vương gia cũng biết tính thái hậu rồi đó, nghĩ gì thì cũng phải làm, tuyệt không để kéo dài. Thẩm mỗ cũng vì phụng mệnh làm việc, chỉ đành đắc tội vương gia trước, sau lại xin bồi tội với Vương gia vậy”

“Bốn vương tuyệt không cho phép có kẻ nào quấy rối trong vương phủ!” Thụy vương nói kiên quyết, giọng điệu và khuôn mặt lạnh băng.

“Phụng khẩu dụ của Thái Hậu, cần tìm bằng được Diệp cô nương, tìm!”

Thẩm Chiêu lúc nào cũng ôn hoà khiêm tốn, khó có thời khắc lại cường ngạnh và giọng điệu phản bác kiên quyết thế. Nói đúng là, giống như giải quyết dứt khoát, lưỡi không xương vậy.

Hơn mười người nghe theo lệnh hắn, đi vào tìm người, cho dù Thụy vương và hộ vệ ngăn cản, cũng không ngăn được nhóm hắn xông vào. Thẩm Chiêu đi thẳng vào trong phủ, Thụy Vương đi sát đằng sau.

Pủ Thụy vương rất rộng, lại có sân và bốn toà nhà, nếu muốn tìm cẩn thận, cũng không bỏ sót góc nào, phải cần tới hai canh giờ.

Không thấy ai tới báo lại, cũng chính là không tìm được Diệp Vũ, Thẩm Chiêu vừa đi vừa nghĩ, chỗ nào mới là chỗ bí ẩn nhất đây?

Lững thững trong sân vắng, trong đầu loé lên một nơi âm u. Mắt Thụy Vương loé sáng, tức tối quát lên, “Thẩm Chiêu, giả tới tìm người, người thỉnh tội thể nào với bổn vương đây?”

Nhất định phải là nơi cực bí ẩn!

Thẩm Chiêu cuối cùng đã nghĩ ra, với Thụy Vương coi như không nghe thấy cứ bước nhanh tới.

Thụy Vương đi theo hần vào trước cửa hầm băng, kinh hãi, “Thẩm Chiêu người tới đây làm gì?”

“Mở ra!” Thẩm Chiêu sai một cấp dưới bỗ khoá sắt ra.

“Thẩm Chiêu, bổn vương đã nói rồi, hầm băng không có người” Thụy Vương nói nhanh.

“Có người hay không cứ tìm rồi biết” Thẩm Chiêu hạ lệnh, “Bổ ra!”

“Loảng xoảng” một tiếng, khoá sắt vỡ, Thẩm Chiêu lập tức mở cửa ra, lại bị Thụy Vương tóm lại.

“Không được bản Vương cho phép, ai cũng không được vào!” Thụy Vương tung hoành sa trường hai mấy năm, khí thế dĩ nhiên lớn hơn hần hần.

“Hay vương gia đang chốt dạ?” Thẩm Chiêu nói kiên quyết, “Đây gọi là chiêu “Giấu đầu lòi đuôi đó”

Một cấp dưới đứng ở một bên dẫn đầu tiến vào hầm băng, cả kinh kêu lên, “Đại nhân, đã tìm thấy Diệp cô nương rồi”

Việc đã đến nước này, Thụy vương cũng chẳng ngăn cản nữa, buông Thẩm Chiêu ra.

Thẩm Chiêu vọt vào, thấy Diệp Vũ ngã trên mặt đất, nằm nghiêng cuộn tròn như con tôm. Hần ngồi xuống, ôm nhẹ lấy nàng, thấy nàng còn thở, may mắn làm sao, chưa tắt thở.

46. Chương 47: Xoa Mặt Và Thân Nàng

Nàng hôn mê, bất tỉnh nhân sự, hần gọi mấy câu mà nàng chẳng đáp lại. Tóc nàng đen, lông mi cong đồng lạnh, đôi môi lạnh tím tái, quần áo cũng lạnh cứng lại.

Nhìn tình hình như thế, mạng nhỏ của nàng thật mong manh, phải cấp cứu, tìm đường sống cho nàng. Hần ôm lấy nàng, chạy rời khỏi phủ Thụy vương.

Thẩm Chiêu có một biệt quán suối nước nóng, gần ngoại ô, bình thường thỉnh thoảng có đi một lần, lần này có công dụng rồi.

Đã bảo người hầu đi mời thầy thuốc, còn hần ôm lấy Diệp Vũ đã hôn mê đi thẳng tới “Kiềm Gia canh”, bảo thị nữ lui cả, đi xuống nước đang bốc khói nghi ngút. Hần nắm tay nàng, cởi sạch quần áo trên người nàng – nàng bị đông cứng như vậy, sống chết mong manh, phải nhanh, hữu hiệu cấp cứu là cách tốt nhất, đó là ngâm mình trong nước ấm làm băng tan ra, mà suối nước nóng là cách lựa chọn tốt nhất.

Mà nếu vẫn còn mặc quần áo đóng băng, e là với thân thể sống chẳng ích gì, mà ngược lại còn hại thêm.

Hần dựa vào vách bể, hơi ngồi xuống, để cả người nàng ngâm mình vào trong nước ấm áp, ngập tới cổ.

Tuy thấy cả người nàng, nhưng đây cũng là bất đắc dĩ, cứu người như cứu hỏa, hần chỉ đành làm vậy.

Nước ấm bốc hơi nghi ngút ngập tràn trên thành bể, lấp lánh sáng loá, bóng ảnh lóe lên kiêu diễm như mộng.

Chẳng biết bao lâu, hần hy vọng nàng mau tỉnh lại, nhưng nàng chẳng hề động đậy, không khí trầm lắng.

Hắn đã sờ mặt và cánh tay nàng liên tục, khiến khí lạnh trong cơ thể nàng tan đi, chỉ là nàng vẫn không mở mắt ra. Làm sao đây? Chẳng lẽ nàng cứ vậy chết rồi? Không! Nàng sẽ không chết!

Thẩm Chiêu thả búi tóc đen của nàng xuống, rưới đầy nước, tiếp đó lấy lực đạo vừa phải xoa bóp mặt nàng và thân thể nàng.... Hắn nói với chính mình, không thể buông tay, không thể buông tay...

Mọi tâm tư của hắn đều đặt hết trên người nàng, trong đầu trống rỗng, tuy ôm một khối thân hoàn mỹ trần truồng, da thịt nõn nà...hắn cũng chỉ có một ý nghĩ trong đầu, đó là cứu nàng tỉnh lại.

Diệp Vũ chỉ nhớ rõ, trước một khắc hôn mê, chỉ cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, tay chân cứng ngắc như băng, tim rất đau, thở không nổi, cuối cùng một chút ý thức cũng rời xa bản thân..... Nhưng mà không biết sao lại thế, băng tuyết biến mất, khí lạnh tận xương cốt chậm rãi tiêu tan, khắp nơi ấm áp dào dạt, còn có nước ấm bao quanh người, khiến cho lực phủ ngũ tạng nàng dần ra, làm cho chân tay nàng tràn ngập nhiệt lượng.

Chậm rãi mở to mắt ra, lại phát hiện, hầm băng biến thành một nơi vô cùng cổ quái.

Phía trên nóng hôi hổi, bề được tạc bằng bạch ngọc, bên trên là những tấm màn lụa mỏng bay bay, như một nơi trong trời đất vậy. Giống như trong mộng, bầu không khí mờ ám, đây là nơi nào? Lúc nàng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc tuần tú lộ ra, vui mừng nổi lên. Thẩm Chiêu. Cuối cùng nàng đã đợi được người đàn ông này tới cứu nàng rồi!

“Diệp cô nương, rốt cuộc cô tỉnh rồi, thật tốt quá” Thẩm Chiêu cười vui sướng, giống như thổi phào nhẹ nhõm vậy.

“Ta....Đại nhân...” Vừa mở miệng, nàng mới biết cổ họng đau vô cùng.

“Không sao, cô cảm thấy không khỏe sao?”

“Cảm thấy ... cả người vô lực...”

Hắn ôm chặt nàng sợ nàng tuột xuống, nhưng hắn bỗng dưng nhớ ra nàng đang trần truồng, ôm nàng vậy có vẻ không ổn lắm.

47. Chương 48: Thân Thể Trơn Mềm

Ánh mắt nhìn xuống, hắn thấy nàng lung linh hứng thú, đằng sau thân thể mềm mại, thấy bầu ngực đẹp tròn đầy của nàng, thấy chiếc eo thon nhỏ, mà lòng bàn tay hắn đang ôm sát bên eo nàng.... Yết hầu hắn khẽ động, bỗng cảm thấy khối thân thể mềm mại này như lửa nóng, sẽ thiêu đốt bản thân.

Trắng nõn mềm mại, mùi thơm cơ thể thoang thoảng, câu hồn đoạt phách người. Hắn không phải cố ý...mà chỉ vô tình thấy... Bên tai nóng lên, mặt mũi đỏ bừng, hắn cảm thấy cả người rất khó chịu.

Diệp Vũ nhìn theo mắt hắn, thấy mình trơn trượt, hơn nữa lại bị hắn ôm như vậy, thấy vô cùng quần bách, mặt mũi đỏ bừng lên, thẹn thùng lại càng làm mê người.

Thẩm Chiêu xấu hổ buông tay, nàng bị bất ngờ, mất đi sự chống đỡ của hắn, hơn nữa thể lực chưa được khôi phục, lập tức chìm vào trong nước. Hắn nhanh mắt đưa tay ra đỡ nàng, bắt đắc dĩ nắm eo nàng, “Nàng còn yếu lắm.... Nàng đã đợi trong hầm băng hơn ba canh giờ rồi, đã hôn mê bất tỉnh... Ta chỉ biết là ngâm trong nước ấm mới có cách cứu... Ta đều không phải cố ý, xin thứ lỗi cho....’

“Ân cứu mạng của đại nhân, ta sẽ ghi nhớ trong lòng”

Trong lòng nàng như có một ý nghĩ không hay xuất hiện: nàng theo bản năng cho hắn vốn là Hạ Phong, cho rằng với Hạ Phong là một người, hy vọng thời gian dừng trôi, hy vọng được gắn bó lâu hơn chút, hy vọng Hạ Phong sẽ từ từ thích nàng.

Nhưng sự chờ đợi trong lòng cũng chẳng biến thành sự thật.

Hắn ôm nàng đi lên bờ, cầm áo choàng của mình bọc lấy nàng, ôm nàng đi vào tắm phòng.

Vừa ra khỏi “Kiềm Gia canh” đã có người phi nước đại tới, như trận gió rút xuống trước mặt.

“Này...Các người...” Sở Minh Hiện trợn mắt há hốc mồm không thể tin nổi thấy cảnh trước mặt.

“Ta mang Diệp cô nương tới tắm phòng nghỉ ngơi trước” Thẩm Chiêu dĩ nhiên là thấy thần sắc khiếp sợ của hắn.

Sở Minh Hiên đứng lặng nhìn hắn đi ra, nhìn mãi không thấy mới tỉnh ngộ đuổi theo. Tại sao lại vậy chứ?

Thẩm Chiêu vì sao lại ôm Diệp Vũ quần áo sộc xệch chứ? Hắn ta chẳng phải là đi phủ Thụy vương tìm nàng ấy sao? Nàng ấy sao lại biến thành bộ dạng này chứ?

Thẩm Chiêu đặt Diệp Vũ lên giường, đắp chăn cho nàng, bảo thị nữ tới hầu hạ nàng rồi rời khỏi tắm phòng.

Sở Minh Hiên lập tức nhào tới hỏi, “Vũ nhi sao rồi?”

Thẩm Chiêu vẫn chưa đáp vì vừa rồi thấy hắn ta bắt gặp mà thấy xấu hổ, “Sau khi thầy thuốc ra, ta sẽ bảo thị nữ tới hầu hạ cho nàng ấy”

Hai thị nữ nghe xong lệnh, cùng vào phòng.

Còn hai nam tử ôn nhã đi tới trước, tới ngồi dưới giàn hoa Tử Đằng.

“Vũ Nhi thật sự bị Lục hoàng thúc giam sao?” Sở Minh Hiên hỏi, lòng tuy có nhiều nghi ngờ, nhưng cũng chỉ đành hỏi từ từ.

“Thụy vương đem nhốt Diệp cô nương tại hầm băng, lúc ta tìm thấy cô ấy, cô ấy đã đông cứng lại rồi, hôn mê bất tỉnh”

“Lục Hoàng thúc thật độc ác làm sao!” Sở Minh Hiên nghiến răng trèo trẹo nói.

Một canh giờ trước hắn đi phủ Hữu tướng, lại trên đường đụng phải gia đình của phủ hữu tướng, hỏi ra mới biết được không thấy Diệp Vũ. Hắn tìm được Thẩm Chiêu hai người ngấm ngấm, nguy cấp vô cùng, chỉ đành giả xưng khẩu dụ của thái hậu, rồi sẽ tìm thái hậu nói rõ tình huống sau, để tránh sau này Thụy vương hỏi tới Thái Hậu.

48. Chương 49: Vì Sao Lại Cởi Hết Quần Áo

Thẩm Chiêu giải thích, “Diệp cô nương chỉ còn một hơi thở cuối, ta ôm nàng ngâm trong nước ấm, nàng vừa tỉnh lại, coi như kéo một mạng nhỏ trở về”

Sở Minh Hiên định hỏi, vậy vì sao lại cởi sạch quần áo ra chứ? Không trần truồng không được sao?

Tuy trong lòng thấy rất khó chịu, nhưng chung quy hắn không hỏi, cũng không muốn lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Lục hoàng thúc thế mà dám dùng thủ đoạn bỉ ổi để đối phó với một cô gái, hắn là ông ta ép Vũ nhi làm việc cho ông ta, Vũ nhi không chịu, nên mới bị giam trong hầm băng” Hắn nói oán hận.

“Hắn là vậy, đợi lát nữa tới hỏi Diệp cô nương chút”

Thẩm Chiêu nghe rất rõ, hắn ta gọi Diệp Vũ là “Vũ nhi”, có thể thấy quan hệ giữa hắn ta và nàng ấy rất thân mật.

Thầy thuốc tới, họ đi theo vào trong tắm phòng. Thầy thuốc nói, Diệp cô nương bị khí lạnh xâm nhập, cả người yếu ớt, cần phải điều dưỡng cho tốt, nhất là đêm nay, không nên trúng gió; qua được đêm nay, không ngại gì, hắn sẽ không sao. Như thế thầy thuốc viết đơn, bốc thuốc.

Sở Minh Hiên ngồi ở mép giường, nắm tay nàng, “Tay lạnh như vậy, sắc mặt tái nhợt, Vũ nhi, có thấy lạnh không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, đa tạ Vương gia quan tâm” Diệp Vũ nói khẽ chậm chạp, tuy không muốn biểu hiện thân mật trước mặt Thẩm Chiêu, lại cũng không nên rút tay về như vậy, nàng hướng về Thẩm Chiêu, “Ôn cứu mạng của đại nhân, suốt đời không quên”

“Chỉ đơn giản thôi, cũng chẳng phải công lao mình ta, Vương gia cũng bỏ ra không ít sức” Thẩm Chiêu thấy trong mắt nàng mắt tự nhiên bảo.

“Nếu bốn vương sớm biết Lục Hoàng thúc giam nàng trong hầm Băng, bốn vương cũng muốn xông vào!” Sở Minh Hiên tức giận nắm chặt tay.

“Thụy vương đức cao vọng trọng, có uy vọng cực lớn trong triều, cũng là trưởng bối Vương gia, vương gia không cần vì ta đắc tội hắn” Nàng mượn cơ hội rút tay ra, vỗ lưng hắn một cái, rồi lùi lại chui vào trong chăn.

“Đắc tội ông ta thì sao? Bốn vương sợ ông ta chắc?” Khuôn mặt tuần tú Sở Minh Hiên giận bưng bưng.

“Vương gia đừng hành động theo cảm tính” Thẩm Chiêu ôn hoà khuyên nhủ, “Đúng rồi, Diệp cô nương, Thụy Vương có bức cô làm chuyện gì không?”

Diệp Vũ sớm biết hắn sẽ hỏi, nên bảo, “Cũng chẳng có gì nhiều, là ta tự tuý hứng thôi. Thụy vương bỗng dưng hứng trí, bảo ta nhảy một điệu múa cho ông ta xem, ta không chịu, ông ta giận tím mặt, đem nhốt ta tại hầm băng”

Hắn cười khê, “Nghĩ tới Thụy Vương chắc không rõ tính nết cô lắm rồi, chỉ nghĩ đùa cô, cô cũng không dám cãi lời ông ta. Diệp cô nương, tuy kiên trì là ước nguyện ban đầu chẳng có gì đáng trách cả, nhưng chuyện sống chết trước mắt, cần hiểu rõ mới đáng”

Cơn giận Sở Minh Hiên còn sót lại chưa tan, thở phì phì bảo, “Vậy Lục Hoàng thúc cũng không ép được chứ! Vũ Nhi, nếu có lần sau, nàng phải sai người tới báo cho bốn vương, bốn vương sẽ nói với Lục Hoàng thúc!”

Nàng cười chậm rãi không nói gì.

Thẩm Chiêu lại bảo, “Vương gia, sức khoẻ Diệp cô nương vẫn còn yếu, trước để cô ấy nghỉ ngơi đã, không bằng ngài và ta đi nói chuyện tiếp”

Sở Minh Hiên rất thân thiết vỗ vỗ vai nàng, “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, muộn chút bốn vương lại tới thăm nàng”

Diệp Vũ gật gật đầu, nhìn theo họ rời đi.

Vừa rồi, Sở Minh Hiên thấy cảnh Thẩm Chiêu ôm nàng. Chẳng biết có ghen hay không nữa?

Nếu có thể khiến họ nghi kỵ lẫn nhau, như vậy, chuyện Sở Minh Phong giao cho nàng đã hoàn thành rồi chẳng?

Chẳng bao lâu, thị nữ bưng chén thuốc tới, sau khi hầu nàng uống xong thuốc thì lui ra ngoài, nàng buồn bã nghĩ, Thụy vương sẽ từ bỏ ý đồ sao? Nghĩ mãi nàng lại chìm vào mộng đẹp.

Chẳng biết ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại nàng kinh ngạc thấy Sở Minh Hiên ngồi bên mép giường, đang lẳng lặng nhìn nàng.

49. Chương 50: Vận Mệnh Của Ta Tự Ta Nắm

Ánh mắt thâm trầm như vậy, nàng chưa từng thấy trên người hắn; thần sắc nặng nề, hắn chẳng có biểu hiện ra quá. Hắn sao vậy?”

“Vương gia sao còn chưa về phủ ạ?” Nàng thấy sắc trời cũng gần tối không khách sáo, hoàng hôn sắp xuống.

“Vũ Nhi, bốn vương mang nàng về phủ chăm sóc thật tốt có được không?” Hắn chân tình hỏi.

“Thầy thuốc nói tối nay nên tránh gió, vẫn nên nghe lời thầy thuốc là tốt rồi”

“Bốn vương sẽ không để nàng bị gặp gió”

“Vương gia có phải đang lo thị nữ ở đây chăm sóc không chu toàn phải không ạ?”

“Không phải, bốn vương lo....sẽ có chuyện đồn vớ vẩn...”

Diệp Vũ đã hiểu, cảnh kia vẫn chọc mãi trong lòng hắn không tan, vì vậy nói, “Thẩm đại nhân làm người, Vương gia không thể tin được sao?”

Sở Minh Hiên nói buồn bã, “Không phải là không tin được ngài ấy, mà là không tin được miệng người khác”

Nàng bật cười, “Ta chỉ ở trong này dưỡng thương, người khác nói gì chứ? Vương gia, ngài lại lo buồn vô cớ rồi”

Hắn không nói gì nữa, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Nàng thấy kinh ngạc, khó hiểu hỏi, “Sao vậy?”

“Thẩm Chiêu bảo, ngài ấy ôm nàng ngâm trong nước ấm....Ngài ấy đã nhìn thấy toàn bộ nàng, nàng có biết không?” Ánh mắt hắn thống khổ cau lại, nắm tay đầm mạnh lên chân đệm.

“Ta cũng tỉnh lại mới biết được” Hoá ra là vì chuyện này, nàng tìm từ cẩn thận, “Thẩm đại nhân là chính nhân quân tử, lúc ấy ta đang lâm vào cảnh sống chết chưa rõ, nói vậy cũng là ngài ấy bất đắc dĩ rồi. Vì chuyện này mà Vương gia thấy buồn ư?”

“Ta biết ngài ấy là chính nhân quân tử, nhưng bản vương vẫn cảm thấy....” Sở Minh Hiên như nói không nổi, hoặc như không biết nói thế nào, “Nàng là người của bốn vương, sao có thể để nam tử khác nhìn thấy hết chứ?”

Diệp Vũ khẽ nói, “Vương gia, ta chỉ thuộc về chính mình, chẳng phải là của bất cứ ai”

Giọng tuy đã nhu hoà, nhưng có độ yếu mạnh rõ ràng. Hắn kinh ngạc nhìn nàng, lời này có ý gì?

Nàng nhấn giọng thêm, âm lạnh lạnh, “Vương gia, ta không muốn, cũng không nghĩ sẽ dựa vào bất kỳ nam tử nào! Ta không phải là người của bất cứ ai, mà chỉ thuộc về chính mình! Vận mệnh của ta là do ta tự nắm lấy!”

Hắn ngây người khiếp sợ, không tin nổi những lời nàng nói ra vậy.

Từ xưa đến nay, phụ nữ đều dựa cả vào nam tử mà sống, sao nàng lại có ý nghĩ như vậy chứ? Rất kỳ quái.

Là do hắn không hiểu rõ nàng hay là do nàng thay đổi quá lớn?

Nhưng lời này còn có ý gì nữa? Nàng thật sự không thích hắn sao?

“Vũ Nhi, nàng có tâm ý với bốn vương, hay đã thay đổi rồi?” Sở Minh Hiên hỏi tối nghĩa.

“Vương gia thấy thế nào?” Diệp Vũ hỏi lại, thầm nghĩ hắn là nên trả lời ra sao.

“Bốn vương không biết....”

“Vương gia vốn làm tổn thương người, ta vẫn còn nhớ rất rõ, nhưng ta vẫn không hiểu, sao vương gia lại thay đổi tâm ý chứ?” Vấn đề này vẫn là nỗi thắc mắc trong lòng nàng.

“Bốn vương sẽ nói rõ với nàng ngay”

Hắn thở dài, đỡ nàng ngồi xuống, cẩn thận sửa chăn đắp cho nàng, cầm bàn tay bé nhỏ của nàng, bảo, “Thật ra, bốn vương lần đầu gặp nàng, bóng hình xinh đẹp của nàng đã khắc sâu trong đầu bốn vương”

50. Chương 51: Nhẫn Tâm Cự Tuyệt

Nàng biết, mùa thu năm trước, Diệp đại tiểu thư đi du ngoạn trên sông Tần Hoài, vô tình rơi xuống nước, may được hắn ra tay cứu, mới thoát khỏi khó khăn. Cũng bởi lần gặp nhau đó, Diệp đại tiểu thư mới vừa gặp đã yêu mãi với hắn, đem Tấn vương phong lưu phóng khoáng trong truyền thuyết, kết hợp với nam tử ôn nhuận với nhau, cuối cùng không cách nào quên được.

Bất luận là tấu cầm, hay viết chữ, hay chăm sóc hoa cỏ, hay nằm nghỉ giữa trưa, Diệp đại tiểu thư đều lúc nào cũng nhớ tới hắn; thậm chí hắn còn xuất hiện trong mộng của nàng, cùng nàng thâm tình, chiếm trọn trái tim nàng.

Nàng có tình ý với hắn, mà hắn thì lại chẳng biết gì. Ngày ngày tưởng niệm, đêm đêm dày vò, nàng không bao giờ muốn thừa nhận sự tra tấn ấy, tháng ba năm nay, nàng quyết định gặp hắn để bày tỏ tâm ý, giữa họ có nhân duyên hay không, thì do ông trời quyết định.

Tiếc thay, kết quả Diệp đại tiểu thư mong đợi được là, ngày nhớ đêm mong đều bị Tấn vương cự tuyệt mạnh mẽ.

“Nàng tài mạo song toàn, cả thành Kim Lăng ai cũng biết, bổn vương sao lại không biết chứ?” Sở Minh Hiền cười hiền hoà, “Nàng là người biết trên dưới, dịu dàng khả ái, bổn vương vừa gặp đã yêu rồi”

“Nhưng vì sao...” Diệp Vũ cảm giác được, luồng xúc động sâu trong lòng ấy đang giãy dụa kịch liệt, muốn biết rõ tình hình cụ thể lúc đó, nàng cố ép xuống, hỏi giùm Diệp đại tiểu thư.

“Lục hoàng thúc hồi kinh dưỡng bệnh, cha nàng Diệp đại tướng quân tiếp nhận binh quyền, đóng ở biên cảnh. Hoàng huynh vì củng cố địa vị quyền lực hoàng gia, lại không muốn làm cho võ tướng xuất hiện một Lục hoàng thúc kiêu ngạo thứ hai, vì thế âm thầm phái người điều tra văn võ trong triều có lui tới chỗ cha nàng không. May cha nàng là người chính trực trung thực, lại tận tâm và trung thành với Đại Sở ta, cũng không có cầu kết bí mật với các đại thần khác, kết bè kết cánh”

“Vậy thì sao?”

“Giả sử nàng gả cho bổn vương, phũ Tấn vương và phũ tướng quân kết thành thông gia, hoàng huynh sẽ như gặp phải địch lớn, sẽ coi bổn vương như mãnh thú, hồng thủy” Hắn cười chua xót, “Hoàng huynh sẽ không cho nàng gả cho bổn vương, bởi hoàng huynh lo lắng năm mươi vạn quân trong tay cha nàng sẽ trở thành hậu thuẫn của bổn vương, âm mưu soán vị”

Nàng hiểu rồi, vô tình nhất là đế Vương gia, con gái quan lại bình thường cũng chẳng có hôn nhân tự do.

Sở Minh Hiền nhìn nàng chăm chú, “Một khi gả nàng cho bổn vương, không những hy sinh hạnh phúc cả đời, mà thậm chí phũ Tấn vương và phũ tướng quân sẽ gặp hoạ diệt môn”

Diệp Vũ hết hồn, “Vì củng cố ngôi vị hoàng đế, vì đề phòng hoạ chưa xảy ra, bệ hạ cũng không muốn cho cha ta trở thành nhạc phụ của Vương gia”

Hắn gật đầu, “Bản vương thích nàng, cũng biết nàng ái mộ bổn vương, chỉ tiếc là.... Vì sự an toàn của người hai phũ, bổn vương đành hy sinh đoạn tình duyên giữa nàng và bổn vương, chỉ đành nhẫn tâm cự tuyệt nàng”

Nàng bỗng nhớ tới một chuyện, “Hiện giờ Vương gia không lo nữa sao? Nói vậy bệ hạ cũng biết Vương gia và ta....”

Đôi mắt hắn đen xì nhìn khắp nơi, “Nàng lưu lạc thanh lâu, bổn vương sao để mặc nàng được chứ? Còn nữa, cho dù hoàng huynh có nghi ngờ bổn vương, bổn vương cũng không muốn lại mất nàng nữa. Vũ Nhi, có lẽ ông trời không đành lòng để bổn vương bỏ qua nàng, mới để nàng rời khỏi phũ tướng quân, bổn vương sẽ nắm chắc cơ hội này, nghĩ cách cưới nàng vào phủ”

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, có chút nghi ngại. Hoá ra, Tấn vương cũng không phải vô tình với Diệp đại tiểu thư, mà là lo lắng tới hơn chín mươi mạng người nên mới nhân tâm với nàng. Hắn một lòng muốn cưới nàng, vậy Sở Minh Phong sẽ thế nào đây?

51. Chương 52: Tình Cảm Hôn Cường Nhiệt

Sở Minh Hiên vẫn đành để cho Diệp Vũ qua một đêm ở biệt quán. Một đêm này, Thẩm Chiêu ngủ lại biệt quán, nhưng chưa từng tới nhìn qua nàng một lần, có lẽ là vì tị hiềm đi.

Sáng sớm hôm sau, nàng hỏi thị nữ thị nữ nói hần đã vào triều sớm. Nàng cảm thấy hôm nay đỡ hơn nhiều, thể lực cũng khôi phục được một nửa, tới chiều tà có thể trở về lầu Tiêu Tương được rồi. Vừa ăn sáng xong, Tần vương đã tới.

“Vương gia sao tới sớm thế?” Nàng cười hỏi.

“Bổn vương tới đón nàng” Hần cười mắt lấp lánh như nắng.

“Đã nói qua với Thẩm đại nhân rồi sao?” Nàng kinh ngạc.

“Bổn vương luôn làm trước nói sau, không cần để ý đến ngài ấy” Hần mạnh mẽ cầm lấy quần áo nàng, muốn hầu nàng mặc quần áo.

“Vấn cứ để thị nữ tới đây đi, xin Vương gia giữ ý cho”

Sở Minh Hiên lui ra phòng ngoài, thị nữ tới giúp nàng. Chẳng bao lâu hần vào phòng đem áo choàng quàng lên người nàng, còn đội mũ trùm đầu cho nàng, sau đó chẳng nói lời nào ôm lấy nàng.

Diệp Vũ cả kinh nói, “Vương gia làm gì vậy? Để ta xuống”. Hần nói nghiêm trang, “Bổn vương ôm nàng về phủ”

Nàng không ngờ một kẻ phong lưu tiêu sái như Vương gia vẫn là một chủ nhân bá đạo. Dưới con mắt của kẻ hầu, nàng bị hần ôm ra biệt quán, lên xe ngựa, nàng xấu hổ má nóng lên.

Xe ngựa đi trước, hần vẫn ôm lấy nàng, cố tình không buông. Nàng ôm lấy cổ hần, nhìn cái cảm kiên nghị của hần, mũi thẳng, hạ giọng bảo, “Hôm nay ta gần như khoẻ rồi, ta có thể tự ngồi được”

Hần cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mắt nàng mà đen xì lại, như chạm thẳng tới tận sâu trong lòng nàng, sâu tới tận linh hồn bên trong của nàng.

“Bổn vương nhớ nàng”

Vừa dứt lời, môi hần đã áp xuống. Cánh môi mềm mại quện lại, dây dưa, hần trầm mê nhắm mắt lại, hận không thể nuốt gọn toàn bộ môi nàng vào.

Diệp Vũ chẳng những không cự tuyệt mà ngược lại đáp lại hần, híp nửa mắt, quan sát vẻ mặt hần.

Giai nhân mong nhớ đêm ngày trong lòng, hần có thể tận tình hưởng thụ sự động tình trong một khắc này, hôn tình cảm nồng nhiệt, hơi thở quấn quanh.

Mãi cho tới khi hai người thở hồng hộc, Sở Minh Hiên mới thả nàng ra, mắt tối đen, “Bổn vương lúc nào cũng nhớ tới nàng”

Nàng rũ mắt xuống, má đỏ bừng lên, mặt đầy xấu hổ.

Trở lại phủ Tần vương, hần ôm nàng vào phủ, mặc kệ hàng đông người hầu nhìn. Nàng muốn xuống, ra sức giãy dụa và khuyên bảo nhưng chẳng có kết quả, chỉ đành nằm trong lòng hần để hần bồng vào trong Thủy Nguyệt Hiên, rồi được hần ôm vào trong phòng khách. Còn tấm phòng của hần, nhanh chóng trở thành phòng khách của nàng.

Tiếp đó, thị nữ hầu hạ nàng thay quần áo, rồi tiếp theo, thầy thuốc tới bắt mạch; rồi tiếp nữa nàng ngủ ngay lập tức cho tới tận lúc ăn trưa.

Hần sai người hầu đem bữa trưa tới phòng nàng, cùng nàng dùng bữa. Sau bữa trưa, hần đi thư phòng xử lý một số chuyện, rồi ra ngoài, để nàng an tâm ở nơi này.

Sau bữa tối hần vẫn chưa về, Diệp Vũ đành để cho hai thị nữ lui, xuống giường mặc quần áo, chuồn ra tắm phòng.

Thư phòng ở ngay phía trước, nàng đứng trong tối, quan sát bốn phía. Canh giờ vẫn còn sớm, Thuỷ Nguyệt Hiên có không ít người đi lại, nhưng nơi này là chỗ Tấn vương ở, kẻ hầu cũng không dám đi lại chung quanh, bởi vậy rất im ắng, chỉ có mấy bóng đèn bọc vải lụa đỏ toả ra ánh sáng hồng lay động trong gió đêm.

52. Chương 53: Thư Phòng Dụ Hoặc

Thuỷ Nguyệt Hiên nhìn rất yên tĩnh, không một bóng người, thật ra được bảo vệ rất nghiêm, hộ vệ này ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó, tuy lúc mà hành động.

Thân hình nàng như con mèo, rón rén đi tới, cổ sức không gây ra tiếng động nào. Đi qua một hành lang dài, qua mấy gian phòng, rốt cuộc cũng đi vào thư phòng.

May là thư phòng không khoá. Nàng nhìn khắp nơi, sau đó đẩy cửa đi vào. Thư phòng không có đèn, chỉ có ánh sáng đèn lồng bên ngoài hắt vào hơi đỏ sậm, nếu muốn tìm sách, cần phải xem kỹ mới được. Việc này không dễ chậm trễ, Diệp Vũ bắt đầu tìm sách.

Tuy nàng cảm thấy “Thần Binh phổ” khả năng ít giấu ở phủ Tấn vương, nhưng cái vị công tử Kim kia đã nói nàng nên tìm chút xem, cũng coi có cái để nói.

Nhìn giá sách có mấy chồng sách, ánh mắt dần thấy khó khăn. Sao lại nhiều sách như vậy chứ?

Không phải sách lịch sử thì là sách binh thư, lại còn có mấy cuốn sách giới thiệu về Ngụy quốc, Tần quốc và tiểu quốc phong thổ ở phía Tây nữa. Sách cũng không còn mới, hẳn là đã được xem rất nhiều lần, có thể thấy Tấn vương vẫn thường giữ xem.

Hắn không phải là kẻ luôn ăn chơi đàng điếm, uống rượu mua vui sao? Sao lại có thời gian đọc sách nữa chứ? Xem ra chỉ là lời đồn đại vu vơ.

Đến hàng cuối cùng, nàng thấy một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật, bên ngoài có khoá một chiếc khoá tinh xảo. Chẳng lẽ trong hộp đựng vật gì quan trọng ư?

Lòng hiếu kỳ bảo nàng phải mở ra xem, nhưng định cầm lấy hộp gỗ, bên ngoài vang lên tiếng chân bước, hơn nữa cách thư phòng cũng rất gần. Là Tấn vương!

Lúc Sở Minh Hiên đẩy cửa tiến vào, bất ngờ thấy nàng đang đứng trước án thư, dựa vào đó, tư thái yểu điệu, đang cười, như cố ý đợi hắn trong thư phòng về vậy.

“Sao nàng lại ở trong thư phòng vậy?” Hắn kinh ngạc hỏi, sờ sờ tay nàng. “Ban đêm gió lớn, nên về phòng nghỉ đi”

“Vương gia bận rộn nhiều việc sao? Hiện giờ mới về sao” Diệp Vũ chép miệng giọng oán giận.

“Hôm nay có chút việc, bốn vương về muộn, đáng phạt” Hắn cười thoải mái, nụ cười tươi như ánh nắng, “Vũ Nhi, nhìn nàng tức giận, bản vương lại rất thích”

Nàng hừ lạnh một tiếng mặt đành lại. Hắn cười sủng nịch, “Nàng định phạt bốn vương thế nào, bốn vương đều đồng ý hết”

“Ta còn chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra sẽ nói cho Vương gia biết” Nàng rút tay ra, “Vương gia bận việc, ta về phòng trước”

“Nàng còn chưa trả lời bốn vương, sao có thể đi rồi chứ?” Sở Minh Hiên ôm lấy eo nàng, “Nàng tới thư phòng làm gì?”

Nàng loé lên, “Lầu Tiêu Tương mới luyện màn múa mới, ta ở trong thư phòng muốn màn múa mới có thể khiến cho huyết mạch khách sôi trào, dục hoả đốt người, muốn ngừng mà không được”

Hắn đầy hưng phấn, cau mày hỏi, “Dục hoả đốt người? Thế gian lại có màn múa như vậy sao?”

Diệp Vũ thần bí nói, “Đương nhiên là có rồi, màn múa mới của ta mới sáng tạo ra có tên là, “Văn phòng dụ hoặc” a, không đúng, phải là “Thư phòng dụ hoặc” chứ.

“Thư phòng dụ hoặc?” Hấn càng mù mờ, “Nếu nàng có màn múa mới có thể khiến bốn vương dục hoả đốt người, muốn ngừng mà không được, thì nhất định có thể mê hoặc được mọi khách xem đó”

“Vương gia muốn ta khiêu vũ, cứ nói thẳng ra đi, cần gì phải dùng cách khiêu khích như thế chứ?”

“Nàng không nhảy cho bốn vương xem, bốn vương sao biết màn múa của nàng lợi hại thế nào chứ?”

Chương 54. Dục hoả đốt người

“Nếu Vương gia không chịu nổi dụ hoặc, thì định thế nào?”

“Bốn Vương chấp nhận cho nàng xử lý” Sở Minh Hiên cười có chút giảo hoạt.

Nàng vốn tự mình xuất hiện trong phòng tìm có hợp lý, hiện giờ lại muốn thử định lực của hấn xem sao.

Vì thế, nàng để hấn ngồi trên một cái ghế, hai tay đặt lên vai hấn, dùng ánh mắt quyến rũ liếc hấn, “Ta chỉ cần mấy động tác thôi có thể khiến vương gia khó chịu, Vương gia cố gắng nhịn xuống nha”

Hấn mỉm cười gật đầu, Diệp Vũ đứng thẳng người lên, nhìn hấn chăm chú, đôi mắt ẩn chứa mù sương, như có thể quyến rũ người ngay được vậy. Tiếp đó nàng cởi áo khoác ngoài ra, hai chân xoải bước, hai tay đặt bên hông cạo nhẹ, lúc thì hướng lên bộ ngực, khi thì xuống tới tận đùi, động tác thông thả, có tiết tấu mà cũng mạnh mẽ... Tóc đen nàng rối tung, mặc quần áo trong màu trắng, tuy không rõ đường cong thân thể nhưng vậy cũng đủ rồi.... Vòng eo nàng uốn lượn, hai tay cứ liên tiếp vuốt lên vuốt xuống, tiếp đó chân xoay ngoắt một cái, hất mái tóc đen lên...

Đôi mắt Sở Minh Hiên thay đổi, nhiễm màu đen tối, nhìn nàng chăm chăm không rời mắt.

Tay trái của nàng xoa đầu gối hấn, tay phải từ đầu gối di chuyển chậm rãi lên trên, xoa lên bộ ngực hấn, đầu vai hấn... Nàng áp sát mặt mình vào mặt hấn, đùa giỡn hấn... Hấn suýt cười cổ kìm nén....Nàng ngồi xổm xuống, chậm rãi quay đầu, bày ra biểu hiện, sau đó hai tay khẽ vuốt chậm rãi bên hông hấn...

Yết hầu Sở Minh Hiên trượt lên xuống, khuôn mặt tuần tú trầm tĩnh như mặt hồ, đôi mắt càng tối đen lại, nhìn không thấy đáy.

Diệp Vũ biết đã gây cho hấn bốc lửa lên rồi, chẳng qua hấn cố sức khống chế mình thôi.

Nàng đứng lên, kéo hấn đứng lên, xoay người ở phía sau áp sát lưng hấn trong ngực, hông dựa vào bắp đùi hấn, tiếp đó đặt hai tay hấn bên hông mình....

“Nàng định làm gì?” Giọng hấn khàn khàn, lòng bàn tay vuốt ve tức giận.

“Tay đặt ở trên bụng ta, không được cử động” Nàng lấy giọng điệu xinh đẹp ra lệnh.

Hấn ngoan ngoãn nàng nâng cánh tay phải lên, vuốt ve cổ hấn; tay trái ấn hấn đặt tay bên hông nàng, sau đó dùng đưa vòng hông, lắc trái lắc phải, “Vương gia, cùng ta múa đi”

Hấn đi theo nàng vài cái, cổ họng khàn khàn, “Màn vũ khúc khuê phòng tình thú, đâu phải màn múa “Thư phòng dụ hoặc” chứ?”

Diệp Vũ xoay người, đứng trên hai chân hấn, hai tay vuốt ve mặt, cổ, rồi ngực hấn...Bỗng Sở Minh Hiên ngồi xuống ôm lấy nàng, nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, bị hấn đặt lên bàn sách.

“Bốn vương nhận thua rồi” Hai tay hấn ôm chặt lấy thân hình mềm mại như nước của nàng, chạm nhẹ lên môi nàng, “Màn múa này, thật khiến người ta dục hoả đốt người, nhập sâu”

“Vương gia nhận thua là tốt rồi” Nàng thở gấp, định đẩy hấn ra, lại không đẩy ra được bức tường này.

Bị mê muội lấp đầy, hấn gạt tất cả sách trên bàn sang một bên, đè lên người nàng, “Vũ Nhi, ngọn lửa này của bốn vương, nàng nên phụ trách dập đi”

Nàng chọc vào núm ngực hấn, cười khê, “Không muốn phụ trách”

Hắn áp chặt lên người nàng, hai tay ôm sát người nàng, đôi mắt hiện lên tia đỏ, cháy bỏng. Thật ra nàng cũng biết mình đã đùa với lửa rồi, nhưng Sở Minh Phong và Kim công tử bắt nàng làm việc, nàng không thể không làm, chỉ đành tiếp tục nghịch lửa mà thôi. Bổng Diệp Vũ cảm giác được người hắn nóng rực áp sát mình, tim đập bồm bộp.

53. Chương 55: Bốn Vương Chịu Hết Nỗi Rồi

“Vương phủ thị thiếp mỹ nữ như mây, Vương gia muốn dập lửa, có thể tìm các nàng ấy...”

“Ai đốt lửa, người ấy phải phụ trách dập lửa” Sắc dục trên mặt Sở Minh Hiên càng ngày càng đậm, gần như rất khó chịu vậy.

“Hay là...”

Nàng còn chưa nói xong hắn đã nuốt sạch. Môi nóng cuốn nhau, hơi thở nóng rực, hắn hôn nồng nàn, thâm trầm, thở càng ngày càng nặng.

Nàng ra sức đẩy hắn, hắn lại để tay nàng lên đỉnh đầu, luồn vào quần áo trong của nàng, ngậm chặt đỉnh núi hồng trắng nõn cao vút của nàng, liếm, hôn, đùa giỡn, vừa phải, nhưng cuồng dã hết mức.... Một tia đau đớn sắc bén, tê dại lan toả khắp người, kích thích thân thể nàng, nàng không muốn có cảm giác này nhưng thân thể không như ý phản ứng theo bản năng ưỡn lên, khiến nàng không biết làm thế nào...

“Vũ Nhi, nàng là của bốn vương....nàng muốn gì....bốn vương cũng đều có thể cho nàng...” Hắn biết nàng kháng cự, cố ý thuyết phục nàng, “Ngoài bốn vương ra, ai cũng không được chạm vào nàng... từ đầu tới chân, kể cả một sợi tóc, chỉ có bốn vương mới có được nàng...”

“Vương gia, đừng vậy... Ngài bình tĩnh chút đi...”

“Bốn vương nhớ nàng, muốn nàng...gần như phát điên lên rồi, nàng có biết không.... Vũ Nhi, bốn vương chịu hết nỗi rồi...Vì nàng, bốn vương có thể buông hết mọi thứ...”

Hắn vén vạt áo nàng lên, Diệp Vũ cái khó ló cái khôn, bảo, “Nếu Vương gia muốn lấy ta, phải đem kiệu tám người khênh ta tiến vào vương phủ, giải tán hết mọi thị thiếp, mỹ cơ, phế Tấn vương phi, bắt tấu bệ hạ, phong ta làm Tấn vương phi”

Sở Minh Hiên cứng đờ, ngây người một lát rồi hắn buông tay nàng ra, đứng lặng một bên. Nàng nhảy xuống án thư, mặc áo trong, đang định thoát đi, cổ tay lại bị hắn nắm chặt.

“Điều nàng muốn trước mắt bốn vương không thể cho nàng được” Hắn nắm hai vai nàng, nói nghiêm túc, “Một ngày nào đó, bốn vương sẽ cho nàng, nàng là vương phi của bốn vương, nữ nhân duy nhất”

“Vậy xin mỗi mắt mong chờ”

Diệp Vũ bị thần sắc nghiêm túc của hắn dọa sợ, không cách nào khác đành trả lời cho qua. Hắn thật làm thế sao, hay hắn vẫn thật lòng với nàng, muốn tặng nàng điều tốt nhất.

Diệp Vũ ở lại Tấn vương phủ một đêm. Sau khi trở lại lầu Tiêu Tương, nàng bắt đầu dạy Lăng Vô Hương và Phán Phán điệu múa mới.

Các nàng là các cô nương đứng đầu bảng có thể chạm bỏng tay ở thành Kim Lăng, không bán thân, chỉ biểu diễn; cứ việc như thế, các nàng ấy kiếm tiền đã tuôn trào như nước. Thật ra nguyên nhân là do các nàng kiên quyết không bán thân, mới khiến cho giá trị con người các nàng ấy tăng gấp trăm lần.

Vì chút màn ca múa này, các nàng mới có vận đỏ, trở thành người con gái đáng giá nhất với nam nhân giàu có, quyền thế thành Kim Lăng, bởi vậy các nàng rất biết ơn với Diệp Vũ, nhận định nàng là phúc tinh là ân nhân với các nàng ấy. Nhất là Lăng Vô Hương, quả thật đã coi nàng như Bồ Tát sống, nói gì nghe nấy.

Đối với yêu cầu nghiêm khắc của nàng, các nàng ấy chưa bao giờ nói một từ “không”, chưa bao giờ than một câu nào, vẫn vui đầu khổ luyện.

Màn ca múa mới này, đã sớm làm khá tốt, sớm nên dạy cho nhóm các nàng ấy, chẳng qua là hai ba ngày này xảy ra chuyện nên mới chậm trễ chút.

Đây là màn múa mới đầy mỹ hoặc, các nàng ấy kinh ngạc mãi, lại cảm thấy múa rất mệt nên thề nhất định ra sức khổ luyện. Với khúc múa mới, Lâm Trí Viễn lại đầy ngạc nhiên thật sự.

54. Chương 56: Có Chí Thì Nên

Tài nghệ của nàng là độc đáo nhất thiên hạ, lại lần nữa ra ngoài dự kiến của hắn, khiến hắn bị thuyết phục. Hắn khó hiểu hỏi, “Nàng tinh thông các loại nhạc khí, sao không tự mình phổ nhạc chứ?”

“Thật ra ta chỉ xem trộm nhạc phổ thôi, sẽ không biết viết nhạc đâu” Nàng nói quẩn bách, “Ta cũng không rõ là sao nữa”

“Thì ra là thế” Hắn cười hiểu ra, “Nàng không biết viết nhạc cũng không sao, ta viết là được. Có thể cùng hợp tác với Diệp cô nương, là may mắn lớn nhất cuộc đời này của ta rồi” Nàng cười chột dạ.

Đó không phải là Diệp đại tiểu thư không biết viết nhạc, mà nàng không muốn viết. Nàng có thể đem bản thân mình kết hợp với tài nghệ của Diệp đại tiểu thư, viết ra khúc nhạc nhưng nàng lại cảm thấy rất khó khăn, chẳng bằng tìm Lâm Trí Viễn giúp, bản thân mình có thể được thoải mái chút.

Tối đêm về đến nhà, Diệp Vũ cảm thấy hơi mệt, định nhắm mắt chút rồi sau mới tắm. Nàng vừa ngồi xuống đã thấy mẫu thân chạy vội vào, trên mặt đầy lo lắng, đôi mắt đẹp nhăn tít lại long lanh giọt lệ.

Tuy nàng chẳng phải là Diệp đại tiểu thư chân chính, nhưng Thiên Hề lại đối đãi nàng rất tốt. Từ lúc nàng xuyên không tới thành Kim Lăng cho tới nay, đã sống nương tựa vào mẫu thân, chẳng bao lâu nảy sinh tình mẹ con thật sự. Nhìn thần sắc mẫu thân như vậy, nàng theo trực giác có chuyện xảy ra.

“Mẫu thân, có chuyện gì rồi?”

“Vũ Nhi, cứu cứu Thành nhi....” Thiên Hề cầm tay con gái, hai dòng lệ chảy xuống, nói thất kinh, “Thành nhi còn nhỏ, không thể xảy ra chuyện được.... Thành nhi...”

“Đệ đệ làm sao vậy? Mẫu thân đừng nóng vội, từ từ nói”

Diệp Vũ đỡ bà ngồi xuống, trấn an hai câu, cuối cùng mới khiến bà bình tĩnh chút. Hóa ra, Diệp Tuấn Thành bị người ta bắt đi.

Chạng vạng có một hán tử tới phủ, đưa ra một khối ngọc cho Thiên Hề xem. Khối ngọc Kỳ lân này có màu xanh biếc là phụ thân đưa cho đệ đệ lúc đầy tháng, đệ đệ vẫn đeo trên người chưa từng tháo ra. Giờ khối ngọc lại bị cướp, nhất định đệ đệ đã bị người ta bắt đi rồi.

Hán tử kia không nói rõ thân phận, chỉ nói với Thiên Hề, “Con phu nhân sẽ tạm thời không chết, nhưng cũng đang hấp hối. Trên đời này chỉ có một người có khả năng cứu con người, đó là con gái người”

Nói xong mấy câu đó thì đi luôn. Thiên Hề vốn định tới lầu Tiêu tương tìm con gái, lại do quá lo lắng nên dẫn tới hôn mê bất tỉnh.

Diệp Vũ hiểu ra là do Thụy vương bắt đệ đệ. Diệp Tuấn Thành là tâm can của Thiên Hề, nàng sao có thể không cứu chứ?

“Vũ Nhi, con có biết kẻ nào bắt Thành Nhi không?” Thiên Hề lo âu hỏi, gấp tới mức hoang mang lo sợ, “Họ có cần tiền không? Hay họ lại giết Thành Nhi? Hay là họ lại chặt tay chân Thành nhi...”

“Mẫu thân, đừng nghĩ lung tung, đệ đệ không sao, con sẽ cứu đệ đệ”

“Con là con gái cứu thế nào chứ? Chẳng may kẻ xấu nổi hạo sắc chút...”

“Con sẽ có cách, mẫu thân yên tâm đi”

“Hay là mời Tiêu Tương giúp đi, tốt xấu gì lâu Tiêu Tương cũng giúp được một tay”

“Nhiều người dễ hỏng việc, mẫu thân, ngày mai đệ đệ có thể bình an trở về phủ tướng quân rồi”

Thiên Hề gật gật đầu, giơ tay gạt lệ, không còn hoảng loạn nữa, “Con định cứu Thành nhi thế nào? Con có biết Thành nhi ở đâu không?”

Diệp Vũ an ủi, “Mẫu thân đừng lo, những kẻ đó sẽ dẫn con đi” Nàng lại trấn an một lúc nữa, mẫu thân mới yên lòng trở về phòng nghỉ.

Thụy vương làm vậy, bỏ qua “mọi thứ”, bức nàng phải nghe lệnh y. Phải làm sao đây? Coi nàng có lực chỉ e khó mà cứu Diệp Tuấn Thành ra, đành phải tìm người giúp vậy. Tấn vương? Hay Hữu tướng? Hay Sở Hoàng đây?

55. Chương 57: Một Gậy Chọc Trúng

Lấy thân phận địa vị của họ, đều có thể chống được Thụy vương, chỉ là nếu Thụy vương giấu Tuấn Thành ở một chỗ bí mật, cứ khẳng định là không bắt người thì sao đây? Họ có thể làm hại nó không? Còn nữa, Thụy vương ở trong triều, có uy lớn trong quân, đến cả Sở Minh Phong cũng phải nể ông ta, sao có thể vì chuyện của nàng mà tranh chấp với Thụy vương chứ?

Thành phủ Thụy vương rất sâu, quyết tâm muốn lợi dụng nàng, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ; cho dù nàng có tìm được người giúp, vậy lần sau nữa rồi tiếp nữa thì sao? Song song với việc tìm người giúp, chẳng bằng tự mình giải quyết vẫn tốt hơn.

Đơn giản là chỉ nhảy một điệu múa thôi mà, mê hoặc Sở Minh Phong, lại có gì khó chứ? Sáng sớm hôm sau, Diệp Vũ đi vào phủ Thụy vương.

Thụy vương đang ở trước đình luyện võ, mặc áo đuôi ngắn, tay cầm một đao chuôi khắc đầu mãnh hổ, hô phong hoán vũ. Trong mắt ông ta chuyển động khiến người ta sợ hãi, mỗi một chiêu trầm ổn mạnh mẽ, đao phong như lốc xoáy kéo dài mãi.

Nàng đứng nhìn một bên, nghĩ lựa lời để nói. Tuy chiêu thức và lực đao của ông ta nặng ngàn cân, cũng vẫn không đủ nhanh, thông minh, nếu ông ta cùng đối trận với Tấn vương, chỉ e sẽ sớm chết dưới kiếm Tấn vương rồi. Nhưng với một võ tướng tung hoành sa trường mà nói, võ nghệ của ông ta đã tới mức thượng thừa.

Bỗng đao xuất kỳ bất ý bức tới đâm thẳng vào ngực nàng. Như chỉ mảnh treo chuông, nàng không tránh, vẫn đứng im. Mạng một đường, ánh đao loé lên dừng cách nàng ba tấc, đao vẫn rung lên bần bật.

“Thật can đảm!” Thụy vương trầm giọng nói, thu đao lại, “Núi băng thái sơn trước mặt mà không đổi sắc, quả nhiên là hổ phụ sinh khuyển nữ”

“Vương gia quá khen” Diệp Vũ nói thản nhiên.

Ông ta đi vào trong đình, đặt bảo đao trên bàn đá, tiếp đó rót trà vào chén. Nàng hỏi, “Xin hỏi Vương gia, tiểu đệ đệ Diệp Tuấn Thành của tiểu nữ ở đâu? Không thiếu tay chân đó chứ?”

Ông ta ngồi xuống, trong mắt nổi lên lạnh băng, “Người đã tới từ sáng sớm rồi, đệ đệ người dĩ nhiên là không thiếu tay chân nào cả. Nếu người tới chậm, bản vương cũng không dám chắc”

Diệp Vũ cắn răng, “Vương gia chiến công hiển hách, đức cao vọng trọng, gia phụ lại vốn là thuộc hạ cũ của Vương gia, Vương gia làm vậy, chẳng biết là quá tàn nhẫn hay sao?”

Ánh mắt Thụy vương dần tối xảm, tay phải chậm rãi nắm chặt, tiếng xương cốt kêu răng rắc, “Bản vương muốn, cho tới tận giờ không bao giờ là không chiếm được! Nếu người sớm đồng ý với bản vương, cũng không phải nếm khổ nhiều vậy, cũng sẽ không liên lụy tới đệ đệ của người. Bản vương chỉ có thể nói đây là người gieo gió gặt bão”

“Tiểu nữ tử có thể làm chuyện này, nhưng Vương gia phải thả người ra ngay lập tức”

“Người yên tâm, chỉ cần người làm việc vì bổn vương, bổn vương cũng sẽ không làm khó dễ người nhà người”

Ông ta gơ cánh tay lên, ngón tay khẽ động. Nàng âm thầm cân nhắc, động tác này của ông ta chắc là bảo cho kẻ dưới đi thả người ra rồi.

Thụy Vương vừa đánh phủ đầu đã như phong cách của võ tướng; đó là kẻ có nhiều kinh nghiệm sa trường, sống trong máu tanh, cường ngạnh không nói câu thứ hai, khiến người ta liên tưởng tới hai quân chém giết nhau máu chảy và tàn khốc, sống chết chẳng là gì.

Ông ta nói, “Một lúc nữa, đệ đệ ngươi sẽ trở lại phủ tướng quân, không thiếu một sợi tóc”

Diệp Vũ nói cảm tạ, lại nghe ông ta nói, “Sáu ngày sau, bổn vương thiết yến trong phủ khoản đãi bệ hạ và các văn võ đại thần, người và hầu Tiều tương tới tiếp ứng. Bổn vương muốn người nhảy một điệu múa, phải là điệu câu hồn đoạt phách, khiến cho bệ hạ mê mẩn người, một gây chọc trúng!”

Lời này nói nghe rất khí phách như bảo đao rơi xuống phát ra tiếng đánh gọn. Lão khinh ta nhảy sao?

“Tiểu nữ tử sẽ dốc hết toàn lực, nhưng thánh ý khó dò, nếu bệ hạ chẳng chút động lòng, tiểu nữ tử cũng hết cách”

“Vậy đó là người múa không đủ câu hồn, chẳng đủ mê hoặc!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết!” Thụy vương mắt toé lửa, giống như mãnh thú cắn người vậy, “Bổn vương lặp lại lần nữa, bổn vương muốn chọc một gây trúng luôn! Người phải mê hoặc được bệ hạ. trở thành sủng phi! Bổn vương cảnh cáo người, nếu người làm không được, vậy cho người nhặt xác đệ đệ đi!”

Cho dù hận thấu xương, cho dù chẳng muốn chút nào, cho dù trong lòng thầm mắng ông ta trăm vạn lần Diệp Vũ cũng đành phải đồng ý.

Thiến Hề nói Thành nhi đã trở lại phủ tướng quân, trên người không bị thương gì, tảng đá đè nặng trong lòng mới được gỡ xuống.

Theo lời Thành nhi nói, kẻ xấu này đem nhốt nó tại một gian phòng tối, không tra tấn nó. Bà hỏi con gái, những kẻ đó sao nguyện ý thả người, Diệp Vũ chỉ bảo đệ đệ không sao là tốt rồi, sau đó đi làm việc.

Lăng Vô Hương và Phán Phán mới luyện tập màn múa mới rất thuận lợi, Diệp Vũ không ngờ các nàng ấy lại nhảy rất chuẩn, kỹ thuật múa của các nàng ấy càng ngày càng tốt, học mỗi lúc một nhanh. Nàng nghĩ đến buổi biểu diễn ca múa ở phủ Thụy vương, tổng cộng có năm tiết mục, “Thanh Hoa từ”, “Tiều Tương vũ”, “Hong Nhan”, “Tảng anh Hùng” và màn nhảy trí mạng đầy mê hoặc của nàng nữa.

Chỉ trong vòng sáu ngày ngắn ngủi, không được luyện tập nhiều lắm, chẳng bằng nhảy “Kịch một vai” đi. Do dự cả buổi tối, rốt cuộc nàng quyết định mình nên nhảy gì rồi. Cần phải tìm được một vũ nam để nhảy, biết tìm ai tốt hơn đây?

Âm nhạc vũ đạo dĩ nhiên là tìm Lâm TRÍ Viễn rồi. Hần nghe xong hai ca khúc trữ tình mà có tiết tấu mạnh là “Phát như tuyết” và một ca khúc cổ có tiết tấu khó, lại thấy rất dễ nghe, tò mò hỏi xem hai ca khúc này muốn múa điệu gì. Nàng nhanh trí hỏi hắn xem hắn có thể múa được không.

“Ta sao mà múa được chứ?” Hần bật cười, không nhìn ra dụng ý của nàng là gì, “Ta chỉ biết đánh đàn cổ, đàn tranh và nhạc khí tỳ bà thôi”

“Huynh có biết đây là màn múa gì không? Hay là ta nhảy mấy cái, huynh nhảy theo nhé”

Hần vẫn không phát giác ra, giục nàng nhảy cho hắn xem. Diệp Vũ nhảy hai động tác đơn giản, hắn vừa học vừa bàn, nhưng lại bắt chước đúng động tác. Hắn quả thật có thiên phú khiêu vũ!

“Lâm công tử, mấy ngày nữa đi cùng hầu Tiều tương tới phủ Thụy vương biểu diễn ca múa, ta cũng muốn múa một điệu”

“Hả? Cô tự mình xuất hiện?” Lâm Trí Viễn vừa sợ lại vừa vui, loại khí chất u buồn bỗng biến mất năm phần.

“Đúng vậy, ta đã đồng ý với Thụy vương rồi”

“Vậy ta đây có thể nhìn no mắt rồi”

“Huynh có thể làm bạn nhảy của ta mà?”

“Bạn nhảy á?” Hấn kinh ngạc cau mày.

Nàng giải thích đơn giản, “Có một màn múa là cặp đôi, nam nữ phối hợp. Nhưng điệu nhảy này chỉ cần ta nhảy là được, huynh không cần nhảy, huynh chỉ cần phối hợp chút với ta là được”

Hấn kinh ngạc nói lắp bắp. “Ta chưa từng nhảy bao giờ...Vốn không biết nhảy...”

Diệp Vũ nói mê hoặc, “Ta cần chính là một bạn nhảy không biết khiêu vũ, huynh là thích hợp nhất đó”

Hấn mếu máo, “Chúng ta lầu Tiêu tương có rất nhiều vũ nam có kỹ thuật múa tốt, cô nên tìm lấy một người, cần gì cứ phải là ta chứ?”

56. Chương 58: Hai Mỹ Nữ Xà

Nàng dĩ nhiên đã nghĩ đến, nhưng nàng vẫn cảm thấy không muốn gần gũi với vũ nam. Tuy nàng dạy họ khiêu vũ, ngày nào cũng đều ở cùng một chỗ, nhưng chỉ là không thể hoà mình với họ được. Thật ra nàng cảm thấy chơi với Lâm Trí Viễn rất thân, tâm linh khá tương thông, thật gần gũi. Bởi vậy nàng mới cần hắn làm bạn nhảy.

Lâm Trí Viễn tài đánh đàn là nhất, cổ họng cũng rất tốt, ca hát khá hay, không ngờ múa cũng có thiên phú, người này về mặt ca múa thật đúng là thiên tài. Còn có một chút quan trọng, dung mạo của hắn, đáng người cứng nhắc ấy rất phù hợp với yêu cầu, khuôn mặt đó vừa có chút u buồn xuất khí, anh tuấn, lại có thân hình cao gầy, quá tuyệt vời.

Nàng phồng má trợn mắt, không nhéo quần hắn cả ngày, hắn chịu không nổi màn “quần quít si mê” ấy mà cuối cùng cũng đồng ý với nàng.

Hai ngày sau, hắn đồng ý với yêu cầu của nàng, không có nhạc đệm, cùng nhảy với nàng một lần.

Nhảy một điệu đầy đủ, hắn ngậy người, cứng đơ, cứ yên lặng theo dõi nàng, mãi không hoàn hồn.

“Sao vậy?” Diệp Vũ chớp vai hắn hỏi. “Sao lại nhảy điệu thế chứ?” Hấn thật không hiểu, “Nàng chẳng phải nói là không bán thân cũng không biểu diễn hay sao?”

“Ta kiên trì cho tới tận bây giờ vẫn là không bán thân và không biểu diễn, nhưng mà con người sống ở trên đời này có lúc cũng bị bắt buộc phải làm” Nàng cười buồn bã.

“Có người ép cô?” Mắt hắn sáng lên, rồi lông mi cong dài lại xụ xuống. “Là Thụy vương ư?”

“Chẳng phải chỉ nhảy một điệu múa thôi sao? Không làm khó được ta, ta không sao” Nàng cười thông dong, nói là đi xem Lăng Vô Hương với Phán Phán luyện múa.

Lăng Vô Hương và Phán Phán múa mới lại khiến cho cả lầu Tiêu tương bùng nổ, làm cả thành Kim Lăng thanh niên già trẻ đều điên cuồng vì các nàng.

Điệu nhảy này có tên là “Thanh xà và Bạch xà”, linh cảm được dẫn từ bộ phim “Thanh xà”

Cả đại đường đông nghìn nghịt người, chỉ có trên vũ đài treo hai ngọn đèn lồng đỏ, một trắng một xanh toả ra ánh sáng hồng và trắng.

Hai nam tử di chuyển một bình phong lớn ra giữa vũ đài, mọi ánh mắt đều tập trung vào hai bên cánh gà, dưới đất có hai cô gái nằm hình chữ “S”. Lúc này nhạc vang lên, là khúc nhạc của bộ phim “Thanh xà” phối nhạc với “Tư tình” có chút phong tình, có chút ái muội.

Lăng Vô Hương và Phán Phán chậm rãi chuyển động đứng lên, một bên uốn éo như xà múa, một bên uốn éo thân hình.

Khúc nhạc dạo vừa xong, hai cô gái đứng ở bên trái vũ đài cất giọng ngâm nga” A... A....A...”

Lăng Vô Hương mặc quần áo múa màu trắng bó sát, Phán Phán mặc bộ bó sát màu xanh, cả làn tóc đen chỉ trang sức đơn giản, thả xuống sau lưng, tăng thêm vẻ thần bí và mùi vị con gái.

Bốn nam tử xuất hiện trên vũ đài, bên trái rơi xuống hai dải lụa xanh mỏng, dập dờn đong đưa, màn lụa như sóng dập dờn lên xuống bồng bềnh, ý như một thanh xà, một bạch xà đi đi lại lại trên Bích Hồ.

Các nàng lúc nằm lúc quỳ, rong chơi trong hồ, uốn éo đong đưa, hai cánh tay trắng nõn đưa lên, rồi miết lại, rồi uốn éo mà múa, lắc lắc chiếc eo mảnh khảnh, đôi mắt mê hoặc người, hai tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn cười quyến rũ hoặc trong veo hoặc lạnh lùng biểu hiện dụ dỗ, sóng động như hai mỹ nữ xà thật vậy.

Trong sóng xanh dập dờn, hai con rắn như ẩn như hiện, mê hoặc lòng người. Điều này mới nhảy một phần ba đã khơi mào tâm tư toàn bộ khách xem, muốn ngừng mà không được. Khoác da tuyệt mỹ bên ngoài, nhìn yêu diễm như người rắn vậy.

“Tiết tấu “Tư Tình” vang lên rồi tiếp đó là “Nhân sinh như thế”. Tiếng nhạc lúc nhanh lúc chậm, giọng nữ vang lên ngâm nga,

Nhân sinh như thế, Phù Sinh như vậy.

Duyên sinh duyên tử, ai ngờ, ai ngờ?

Tình chung tình thủy, tình chân tình si.

Nơi nào? Nơi nào? Tình chi tới!

Aha... Aha... Aha... Aha...

Hai bóng xà lùì dần ra sau vũ đài, Lăng Vô Hương và Phán Phán quay cuồng trên mặt đất, bắt chước dáng đi của xà bò về trước, lúc thì tách ra, lúc thì cuốn vào nhau, lúc thì cúi đầu nghe theo, lúc thì lên cười quyến rũ, lúc thì thò chiếc lưỡi thơm tho ra bắt “ruồi bọ, muỗi...”

Có thể nói các nàng rất thu hút người xem, mỹ nữ xinh đẹp bò sát, cũng bên ngoài khoác túi da rắn tuyệt đẹp, yêu diễm, thật huyền ảo, thật giả khó phân.

Nam nhân không có đủ định lực để gỡ, miệng đã khát lưỡi đã khô, càng nuốt nước bọt không ngừng, yết hầu lên xuống.

Các nàng chậm rãi đứng lên, lại giống như chân đứng không vững, nhúc nhích mông, uốn éo vòng eo, cả người vặn vẹo.... Các nàng bắt chước dáng đi của con người, cả eo và mông cùng uốn uốn éo éo, mềm mại tới cực điểm, như không có xương vậy, cũng lại phong tình vạn chủng, yêu mị vô cùng,. mềm như gió cuốn liễu rủ, mê hoặc con người khiến người ta không thể kháng cự nổi.

Lúc thì múa mềm mại, lúc thì cuốn vào đàm luận. lúc thì cắn vành tai, lúc thì vặn vẹo, lúc thì ôm nhau ái muội.... Đây là hai mỹ nhân, hai con rắn đồng tính, khiến khách xem bị kích thích tột cùng, kích tình bốc lên, vô hạn mê hoặc.

Diệp Vũ đứng ở trên lầu mỉm cười, các nàng ấy nhảy rất khá, chỉ trong vòng bốn năm ngày ngắn ngủn mà đã có thành quả như thế, thật sự rất tuyệt.

Cả đám đàn ông nhìn không chớp mắt, mồm há hốc, người cứng đờ. Có lẽ, cả người họ như ngọn núi lửa cần được dập vùi, nhìn như bị gió thổi, thật ra lửa đã bốc lên hừng hực.

Tiếp đó khúc nhạc thay đổi, công cụ làm làn sóng nước cũng thay đổi thành phong tình kiểu khác, tiết tấu nhanh mạnh hơn.

Giọng nữ bắt đầu ngâm nga, Lăng Vô Hương và Phán Phán cũng múa bắn ra kích tình bốn phía.

Xoay eo, uốn ngực, hai vai lắc lắc, hai tay cũng lắc lư, cả chân cũng nhảy ra những bước câu hồn, vốn là mỹ nhân lại có dáng rắn, nhìn tổng thể đầy cuồng hoan như thế, từng điệu múa càng bốc lửa lên cao.

Cả đám đàn ông đều đứng hết lên, mắt nhìn chăm chăm mãi vào hai thân rắn mỹ nữ. Các nàng múa thật yêu diễm, đầy cảm xúc đàn ông dâng cao, ngập toàn trường. Cuối cùng khúc nhạc ngừng, các nàng múa đã xong, ra chào và biến mất sau vũ đài.

Cả đám đàn ông như tỉnh mộng đột ngột vỗ tay ầm ầm, hét lên chói tai, rống to, cả đại đường như chảo dầu sôi dâng trào, đã không khống chế nổi. Lãnh Tiêu Tương bị hơn mười vị nam nhân vây chặt, ép sát chân tường, ngân phiếu bay đầy trời, từng túi tiền bay múa trên không trung, tiếng hét lên cao vống....

Diệp Vũ trở lại tẩm phòng, đang định sáng tác ra màn múa mới, thì có tiếng gõ cửa. Là người của Sở Minh Phong.

Nàng đi lên phòng riêng ở lầu 3, Sở Minh Phong đi thẳng tới, chẳng có gió mà áo choàng cũng bay phất sang hai bên.

Hắn mặc bên trong màu áo gấm tím, bên ngoài khoác áo choàng sáng, cho dù không phải long bào thì toàn thân cũng lộ ra khí phách vương giả. Hắn đi vào phòng riêng, nàng cũng đi theo vào, cửa phòng tự động đóng lại.

57. Chương 59: Sống Về Đêm

Ánh nền hồng sáng ngời rơi vào mắt hắn chẳng có chút thay đổi nào, khiến cho thần sắc hắn càng toát ra bí hiểm. Nàng thầm nghĩ lần này ra cung gặp nàng nhất định hắn muốn hỏi tiến triển thế nào rồi.

“Đã nhiều ngày ngươi cũng bận việc thật” Hắn hất áo choàng lên ngồi xuống, giọng châm chọc.

“Tiểu nữ tử biết nên làm thế nào mà, cũng vẫn kém bộ hạ bận trăm công nghìn việc” Diệp Vũ đáp thản nhiên.

“Ai cho ngươi to gan lớn mật thế hả, dám can đảm bố trí màn múa câu hồn đoạt phách, đòi phong bại tục như thế chứ?” Sở Minh Phong từng mắt nhìn nàng, ánh mắt âm trầm, tối đen.

“Xin bộ hạ minh giám, tuy điệu nhảy này có vẻ khác người, nhưng vũ đạo cũng là một nghệ thuật, không thể dùng ánh mắt thế tục ra đánh giá. Thêm nữa, từ sau khi dân phong Đại Sở ta mở ra, ca múa ở lầu Tiêu Tương cũng phong phú trở thành cuộc sống về đêm của thành Kim Lăng... a, không phải, là giải trí tiêu khiển, vì thành Kim Lăng cung cấp một loại giải trí tiêu khiển không giống bình thường”

“Giải trí tiêu khiển ư?” Hắn hơi ảo não, sao nghe mà chẳng hiểu nàng nói gì thế.

“Ban đêm dân chúng không làm gì, tới lầu Tiêu Tương xem biểu diễn ca múa, thả lỏng thể xác và tinh thần, đây gọi là giải trí tiêu khiển đó ạ”

Hắn giấu đi sự xấu hổ ảo não, khá hưng trí xem xét nàng, ‘Nói vậy ngươi sáng tác ra màn múa này còn muốn các nàng ấy được tốt, tránh đánh cuộc muốn nhìn người lúc khiêu vũ có bộ dạng gì nữa, có giống các nàng ấy câu hồn đoạt phách, mê hoặc lòng người không đây?’

Diệp Vũ nói lạnh nhạt, “Nếu bộ hạ muốn thưởng thức ca múa, có thể ra lệnh cho các nàng ấy hiến vũ vì bộ hạ. Nhưng bộ hạ quan tâm nhất hẳn phải là Tấn vương và Hữu tướng chứ”

Một ý nghĩ chợt loé trong đầu: nếu đem chuyện Thụy vương bức nàng khiêu vũ để mê hoặc hắn mà nói cho hắn biết, hắn sẽ có phản ứng gì đây? Hoặc có hậu quả gì đây? Hắn có thể giúp nàng hay không? Hay vẫn không nên mạo hiểm.

Sở Minh Phong nâng ly trà lên uống, “Nói chút nghe coi”

Nàng nói tóm tắt, “Tần vương đã mắc câu, Thảm đại nhân bên này còn cần phải cố gắng hơn, chuyện kể tiếp nên làm thế nào, xin bệ hạ ra chỉ thị”

Hắn lại khéo chuyển đề tài, “Thụy vương cũng có hứng với người đó”

Nàng nói thầm, thế gian còn có chuyện gì mà hắn không biết nữa không?

“Thụy vương bắt Thành Nhi đi, bức tiểu nữ tử làm một chuyện cho ông ta” Cho dù hắn không biết tình hình cụ thể thế nào, nàng cũng muốn nói một chút chuyện thật ra, nếu không hắn sẽ không tin.

“Ông ta muốn người làm gì?” Giọng điệu của hắn lạnh nhạt lạnh lẽo, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì, càng khiến cho người ta khó đoán được tâm tư hắn.

“Thụy vương muốn thiết yến trong phủ, muốn mọi người lầu Tiêu Tương tới phủ biểu diễn, còn muốn tiểu nữ tử nhảy một điệu múa”

Lông mày Sở Minh Phong hơi động, chắc là đang nghĩ tới dụng ý này của Thụy vương. Diệp Vũ nghĩ hắn đoán được chiêu mỹ nhân kế này của Thụy Vương là nhằm vào hắn sao?

Đôi mắt hắn khép lại, loé sáng, “Nói vậy trong triều có không ít đại thần đang muốn nhìn người lên nhảy một điệu xem có khiến người ta dục hoả đốt người không, ý Thụy vương này là muốn lấy lòng những kẻ này”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, hắn hẳn còn không đoán được ý đồ chân chính của Thụy vương.

“Tần vương và Thảm Chiêu cùng liên thủ cứu người, trăm được mở to mắt rồi đó” Hắn mỉm cười, cũng là cái cười châm chọc, “Cho dù ông trời có sụp xuống, mặt Thảm Chiêu cũng không đổi sắc, lúc nào cũng thông dong ôn hoà. Không ngờ được hắn lại vì người mà dám tranh với Thụy vương, thậm chí còn giả truyền ý chỉ thái hậu, xông vào phủ Thụy vương. Tần vương thấy Thảm Chiêu ôm người quần áo chệch choạc từ dưới nước ẩm lên, sắc mặt âm trầm; sáng hôm sau, hắn lại đem người từ biệt uyển về phủ Tần vương, ôm người đi một mạch về, có thể nói là bêu riếu cực điểm. Hoàng đệ này của trăm phong lưu đa tình, duyệt mỹ vô số, chưa bao giờ có tâm tư gì với một cô gái, không ngờ lại để bụng với người như vậy”

58. Chương 60: Hắn Đè Nặng Nàng.

Nàng hết cả hồn, hoàng đế này thật đáng sợ, chuyện gì cũng không thể gạt được hắn. Hắn có ở thành Kim Lăng hoặc thậm chí là toàn bộ Sở quốc bố trí thu thập tin tức bốn phương tám hướng hay không?

Sở Minh Phong xoay mặt nàng lại, ánh mắt sắc bén nhìn xuyên thủng lòng người, “Người cho là họ đã có hiềm khích rồi sao?”

Diệp Vũ nói thận trọng, “Nhìn bề ngoài, Tần Vương và Thảm đại nhân hẳn cũng không có hiềm khích”

“Vậy người cần phải cố thêm nữa”

“Vâng”

“Châm trà”

Nàng nghe theo sự sai bảo của hắn, châm một ly trà nóng cho hắn.

Ấm trà vừa buông xuống, đã có một lực mạnh ập lại – hắn túm chặt lấy cánh tay nàng, hơi dùng sức đã dễ dàng túm nàng vào trong lòng, hai tay ôm chặt lấy nàng. Nàng kinh hoàng chưa ổn định, biết giây dựa cũng vô ích, đành đơn giản nằm im, không nói câu nào.

Hắn nhìn cô gái ngoan ngoãn như tiểu bạch thỏ lòng lòng, ánh mắt lạnh lẽo, “Người ngủ lại phủ Tần vương một đêm, Tần vương đối đãi thế nào với người?”

Nàng cố tình đùa giỡn, “Bệ hạ biết rõ còn gì, nên biết đêm đó đã xảy ra cái gì mà” Sở Minh Phong túm lấy vạt áo nàng, nói giáo hoạt, “Chẳng bằng trăm cùng người diễn lại đêm đó một lần xem đến tột cùng là Tần vương với người làm cái gì”

“Vậy bệ hạ cứ mặc cho tiểu nữ tử an bài” Diệp Vũ hơi mỉm cười, nói châm chọc, “Chỉ sợ là bệ hạ không bỏ xuống được dáng người cao quý thôi...”

“Trẫm tùy người bài bố đó”

Hắn buông tay ra, nàng trượt từ trên người hắn xuống, để hắn nằm trên mặt bàn, “Nếu có chút đắc tội, vẫn xin bệ hạ thứ tội”

Hắn hỏi tiếp đó thế nào nữa, trong lòng Diệp Vũ cười trộm, “Sau đó tiểu nữ tử kéo Tần vương đứng dậy, chỉ thế thôi”

Nàng đang định lùi ra sau, ai ngờ hắn phản ứng nhanh như chớp, giữ chặt tay nàng, nhanh nhẹn xoay người một cái, nàng đã bị đặt nằm trên mặt bàn, còn hắn thì đè nặng lên nàng.

Vốn định đùa hắn, cũng không ngờ lại bị hắn từ bị động biến thành chủ động, chỉ trong giây lát, đảo ngược tình thế.

Thân hình cao ngạo của Sở Minh Phong đè nặng lên thân thể mềm mại, nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt lạnh đáng sợ, tựa như kiếm khí giết người vô hình vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy máu. Tim nàng đập mạnh, như sắp nhảy ra khỏi ngực vậy, một tia sợ hãi từ dưới bốc lên.

“Dám can đảm đùa giỡn trẫm, lại còn có can đảm thừa nhận trẫm trừng phạt” Mặt hắn gần như thoáng qua lo lắng.

“Bệ hạ...”

Hắn cúi đầu xuống, môi dừng ở trước người nàng, nàng kinh hoảng ngăn lại, “Bệ hạ không ngại tiểu nữ tử đã cùng với Tần vương, Thầm đại nhân ôm qua, hôn qua rồi ư?”

Tay hắn vuốt ve chiếc gáy trơn mềm của nàng, “Người không ngại, trẫm còn để ý làm gì?”

Diệp Vũ nói lạnh băng, “Bệ hạ dĩ nhiên có thể muốn làm gì thì làm rồi, nhưng tiểu nữ tử thà ngọc nát hơn ngồi lành”

Sở Minh Phong tán thưởng nàng gặp nguy không loạn, nữ tử này có thể trong lúc nguy cấp nói một hai câu kiên quyết bảo vệ mình, đâm trúng vào chỗ mềm yếu của hắn, khiến hắn không thể không thỏa hiệp – nàng thà làm ngọc nát, không làm ngồi lành, thà chết chứ không chịu khuất phục, hắn con cờ tuyệt sắc này cũng sẽ phế bỏ đi.

Hắn kéo nàng đứng lên, rồi đột nhiên bóp chặt má nàng, ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta kinh sợ, “Làm chuyện này tốt, trẫm sẽ không bạc đãi ngươi”

Nhưng lời này có vẻ chỉ nói cho xong, nàng không rõ hắn có đối xử tử tế với mình không nữa.

59. Chương 61: Vết Hôn Dày Đặc

Vì muốn có biểu hiện xuất sắc ở phủ Thụy vương nên mọi người tham gia biểu diễn đều tích cực chuẩn bị.

Hai ngày này, Diệp Vũ cũng luyện múa khắc khổ, Tần vương tìm nàng hai lần, nàng cũng không phải ky mà tránh, chỉ nói hai ba câu rồi đuổi hắn đi.

Đêm nay luyện múa xong, canh giờ không còn sớm, nàng về phòng ở, còn chưa tới cửa chính, đã trông thấy hắn ở bên cạnh tường. Hắn lúc thì nhìn trời, lúc thì cúi đầu, lúc thì đi lên trước hai bước, lúc thì mỉm cười, trông bộ dạng bồn chồn sắp chết, mà lại có bộ dáng rất tự đắc. Nàng ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng nảy sinh cảm giác nói không nên lời.

Tuy nàng chủ động dụ dỗ hắn, nhưng hắn lại đối nàng thật lòng, giờ hắn bị vùi sâu vào đoạn tình này, mà nàng không thể thật tình đối lại, chân tình, tất cả chỉ để “Phụng mệnh làm việc” và diễn trò. Nếu như hắn biết nàng vốn chẳng thích hắn, hắn sẽ có phản ứng thế nào đây? Có hận nàng chết không?

Nàng rất áy náy, hận mình bị người ta ép buộc lần nữa, hiếp bức, hận bản thân làm ra chuyện trái lương tâm.

Hắn quần áo trắng, đầu đội mũ ngọc, dáng người trầm tĩnh, thông dong, phong thái trác tuyệt, đặt mình trong đám đông sẽ trở nên nổi bật, trở thành người trong mộng của biết bao thiếu nữ. Hắn như vậy đứng giữa màn đêm, cô độc, trong trẻo và lạnh lùng như sương hoa soi vào mặt hắn, trên áo trắng càng toát lên trong trẻo kỳ tuyệt.

Sở Minh Hiền thấy nàng bước nhanh tới, trên mặt băng sương chợt biến thành cười mỉm, “Vũ Nhi” “Đêm đã khuya rồi, Vương gia sao còn chưa về phủ chứ?” Diệp Vũ hỏi khẽ, không rõ vì sao, cảnh vừa rồi lại khiến lòng nàng chua xót thế.

“Còn sớm mà” Hắn nắm chặt tay nàng, bọc vào lòng, ôm lấy nàng, chậm rãi đưa tay ôm chặt, “Một ngày không thấy như cách ba thu”

Nàng mặc cho hắn ôm, mãi lâu sai mới giật giật, “Vương gia đợi ở ngoài cửa, ta sẽ áy náy lắm”

Hai tay hắn ôm trọn vòng eo nàng, “Bổn vương lại thấy vui. Bổn vương biết nàng làm việc, lại rất muốn gặp nàng, bởi vậy mới ở ngoài cửa đợi nàng”

Cảm giác phạm tội lại ập tới, nàng mỉm cười bảo, “Vương gia có thể ở trong phủ đợi ta mà, cũng không nhất thiết phải ở đây phơi trăng phơi nắng...”

“Phơi trăng phơi nắng ư?”

“Ban ngày thì phơi nắng, ban đêm thì phơi trăng đó thôi”

“Cách nói này thật mới mẻ”

Sở Minh Hiền nâng cằm nàng lên cười, “Vũ Nhi, nàng có bản lĩnh khiến cho bổn vương cảm thấy mới mẻ, khiến cho bổn vương không lúc nào mà không nhớ tới nàng”

Đang nói lại hạ dần xuống môi hắn cũng rớt theo. Hôn ôn nhu trầm luân, tràn ngập tương tư và lửa nóng.

Hắn ôm càng ngày càng chặt, hắn hôn càng ngày càng kịch liệt, nàng áp sát vào trong ngực hắn, hắn giống như muốn nhấn chìm nàng vào trong cơ thể mình vậy, tới tận khi nào hoà hợp một thể mới thôi. Hắn không ngừng hút đi mật ngọt của nàng, càng không ngừng đòi lấy nhu tình của nàng, cướp sạch toàn bộ không khí trong miệng nàng, cũng khiến cho nàng không thở được...

Hôn nồng nàn nhiệt tình khiến người ta không thở nổi, Diệp Vũ chịu không được giãy dựa lên tiếng, lại trào ra tiếng ưm, như rên rỉ, lại bị hắn nghe được, cố sức hôn nữa, khiến cho tâm hồn người ta phiêu đảng.

Nàng cố sức đẩy hắn, lúc này hắn mới buông lỏng hơn, dùng lời lẽ lưu luyến bên má nàng.

Ánh trăng buông xuống, trong quảng sáng vàng, hình ảnh ôm hôn nhau đầy si mê quấn quít.

60. Chương 62: Hạc Trong Bầy Gà

“Đã nhiều ngày làm gì vậy?” Sở Minh Hiền hỏi khàn khàn, hơi thở nóng rực lượn lờ trên mặt nàng.

“Đang luyện múa mới”

“Lục hoàng thúc cũng không tìm nàng chứ?”

Nàng lắc đầu, lấy tay tạo ra khoảng cách, “Canh giờ không còn sớm nữa, Vương gia vẫn nên về phủ đi”

Tay hắn miết nhẹ lên mặt mày nõn nà của nàng, nói đau lòng, “Nàng mệt mỏi rồi ư?”

Diệp Vũ gật đầu, đáy mắt chính xác giấu đi màu sắc lo âu, “Ta muốn về nghỉ” Hắn nói bất đắc dĩ, “Cũng được, trời sáng Bản vương sẽ tới lầu Tiêu Tương”

Nàng lại từ chối khéo, “Nhiều ngày đã bận rộn lắm rồi, chẳng bằng đợi khi nào qua thời gian này lại tới lầu Tiêu Tương đi vậy”

Sở Minh Hiên yên lặng nhìn nàng, giống như muốn tìm ra gì đó đằng sau khuôn mặt này của nàng.

Một lát sau hắn cũng chẳng nề hà đồng ý, trước khi đi lại dặn một câu, “Nếu có chuyện gì, tới tìm bổn vương ngay, nhớ chưa?”

Sau đó hắn khẽ hôn nhẹ lên môi nàng. lúc này mới xoay người rời đi. Nàng nhìn theo hắn rời đi, đứng mãi mới đi vào. Bóng thông dong như thế, lại bởi vì tình cảm ràng buộc mà chẳng còn thông dong nữa, một chút nặng nề, một chút cô đơn.

Phủ Thuy vương thiết yến vào ngày này, giờ mở yến tiệc được định là giờ Dậu.

Giờ Dậu chưa tới, trong vườn đã chật kín người. Trong vườn hoa khá rộng đã bố trí một bàn yến hội có người tới khá đông, đây hứng thú, thân quen đều có.

Tất cả các đại thần văn võ trong triều đều nhận được thiệp mời của Thuy Vương, thả mắt nhìn khắp đã thấy hàng ngàn bộ quần áo rực rỡ muôn màu đầy chói mắt, bóng người lay động, tiếng nói cười ồn ào. Kể hầu trong phủ đang bưng rượu, trái cây, các món ăn ngon vật lạ tuần tự đi tới bày lên trên bàn tiệc. Phía bắc vườn hoa là một vũ đài lớn.

Vũ đài được làm dựa theo yêu cầu của Diệp Vũ, cao nửa trượng, trải thảm đỏ thẫm, bốn góc vũ đài treo hai chiếc đèn lồng đỏ.

Canh giờ đến, mọi quan lại Sở quốc đều ngồi đông đủ, Thuy vương và Thuy vương phi đang đỡ Huệ Thái phi ra ngồi ở bàn chính.

Diệp Vũ đứng ở trước cửa sổ một phòng riêng phía đông Hoa uyển, nhìn cảnh náo nhiệt ấy, tiếng huyên náo ầm ĩ, đột nhiên cảm thấy có chút không thật.

Tấn vương và Hữu tướng ngồi cùng bàn, trên bàn họ không có một ai, bởi vì là ngự bàn do Sở Minh Phong vẫn chưa tới.

Hai nam tử yêu nghiệt này đang ngồi cùng nhau, ánh mắt lúc thì lạnh lẽo lúc thì thờ ơ, lúc thì châu đầu vào nói chuyện với nhau, lúc thì cười cười, có lúc lại thản nhiên uống trà, nói chuyện phiếm, bộ dạng bình tĩnh thông dong vô cùng. Thỉnh thoảng có quan viên tới gần, kính trà, bọn họ lại mỉm cười ứng đối.

Văn võ trong triều chỉ có hai người này là mặc áo trắng, lại có vẻ như hạc trong bầy gà, ôn nhã như ngọc, thánh khiết như nguyệt, giống như giữa cả biển hoa đỏ au cũng chỉ có hai cái cây xanh, khiến người để ý.

Diệp Vũ vẫn biết thoát nhìn họ cùng là một loại người, trên thực tế lại không giống vậy.

Tấn vương nhìn trông thì tiêu sái, thật ra cực kỳ bá đạo; Hữu tướng cũng nhìn trông như chân chính ôn hoà, thông dong, quang minh lỗi lạc, nội tâm bằng phẳng.

Lãnh Tiêu Tương vỗ vỗ vai nàng, hạ giọng nhắc nhở, “Thuy vương sai người tới nói, tiệc rượu đã bắt đầu, màn ca múa đầu tiên lập tức bắt đầu”

Diệp Vũ chấn tĩnh lại, “Di Lãnh yên tâm đi, buổi biểu diễn đêm nay hắn cũng không xảy ra gì bất ngờ đâu”

“Người thế này nên trang điểm lại cho đẹp đi, chuẩn bị thật tốt vào” Lãnh Tiêu Tương bảo, “Đừng có nghĩ vớ vẩn nữa, cứ nhảy thật tốt là được. Họ sẽ lên đài, ta sẽ đi nói một chút”

“Được, di cứ việc đi làm đi”

Diệp Vũ nhìn về phần đông khách là của Thuy vương, bất giác thấy lo lắng: sau khi nàng khiêu vũ, hữu tướng thấy sẽ đối đãi nàng thế nào đây? Tấn vương có phản ứng gì không? Sở Hoàng có thể bị nàng mê hoặc hay không đây? Có hậu quả gì không?

61. Chương 63: Yêu Diễm, Nóng Bỏng, Cuồng Dã

Trời ơi, hậu quả..... Nàng không dám nghĩ tiếp, lại lo lắng mãi không yên, tâm tình mất bình tĩnh hẳn.

Nhạc khúc vang lên, trên vũ đài người bắt đầu nhảy bài “Thanh Hoa từ”... Múa xong, cả đám đông vỗ tay như sấm. Lúc này, có người hô lớn, “Bệ hạ đến.....”

Toàn trường yên tĩnh, mọi người đều đứng dậy, hành lễ trước yến hội. Thụy vương bước nhanh tới nghênh giá, nhưng thấy ba người đi tới phía trước, người ở giữa là Sở Minh Phong.

Hắn mặc một thân áo bào đẹp đẽ quý giá, áo choàng gấm bạc sáng, bước mạnh mẽ, mặt không cười, thần thái bốc lên; bất luận là bị ánh mắt toàn trường nhìn, vẫn tự cao tự đại khí phách, toàn thân toát lên khí phách đế vương.

Thụy vương nghênh giá hành lễ, làm đủ tư thế, hắn tùy ý nhìn lướt qua chúng thần rồi đi lên trước, ngồi vào ngự bàn. Xong tất cả chúng thần mới đều ngồi xuống.

“Tối nay, phủ Thụy vương thiết yến, Lục hoàng thúc là chủ nhân, trăm làm khách tùy chủ” Sở Minh Phong cất cao giọng nói, giọng lạnh lạnh, “Ngày mai xin miễn, chúng ái khanh không cần giữ lễ tiết, cứ tận tình ăn uống, không say không về”

“Tạ bệ hạ” Tất cả mọi người cùng đồng thanh hô.

“Bệ hạ hạ mình giá lâm, thần thật vinh hạnh quá” Thụy vương đứng lên, giơ chén bạch ngọc lên, cố gắng làm tròn bổn phận chủ hiếu khách, “Thần xin kính bệ hạ, nguyện Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, mong đại Sở ta muôn đời thiên thu, giang sơn bền vững”

Tất cả mọi người đứng dậy, cùng nhau nâng chén, cùng cất tiếng hô, “Chúc Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, chúc Đại sở ta thiên thu muôn đời, giang sơn bền vững”

Sở Minh Phong giơ cao chén bạch ngọc, một hơi cạn sạch, khí phách đế vương tràn ngập. Sau đó hắn vẫy tay cho chúng thần ngồi xuống, cười nói, “Lục hoàng thúc, xin mời tiếp tục ca múa”

Ngón tay Thụy vương khẽ động, quân gia đứng bên lập tức sai người truyền lời cho Lãnh Tiêu Tương.

Mặc dù có một số ít quan viên đã từng xem qua màn ca múa của lầu Tiêu Tương, nhưng thưởng thức lại lại có chút hương vị khác, bốn màn ca múa đều ngập cả sảnh đường. Nội quyến Phủ Thụy vương lần đầu tiên xem, không kìm được há hốc mồm tròn mắt, kinh ngạc mãi, cảm thán sao trên thế gian này lại có người múa màn khác người thế.

Tiếp đó chính là lúc Diệp Vũ xuất hiện. Tiểu nhị lầu Tiêu Tương dọn thư án tới, đặt hai ghế trên vũ đài, trên bàn còn bày tất cả đầy thứ, có mấy bản sách buộc chỉ đặt trên bàn. Người bên sườn xem thoải mái, một chiếc ghế được đặt sau thư án, còn một chiếc đặt ở sườn tây thư án.

Mọi người dưới vũ đài cùng nhìn nhau, không rõ đây đang định làm gì, có màn ca múa gì mà phải dùng tới án thư và ghế tựa như thế.

Tám ngọn đèn lung linh, toàn bộ vườn hoa tối lại, chỉ còn nến trên thư án hắt sáng. Lâm Trí Viễn mặc bộ quần áo xanh chậm rãi bước lên vũ đài, ngồi lên chiếc ghế sau thư án, thần sắc bình thản, bất động.

Diệp Vũ từ mạn sườn vũ đài đi lên, bước từng bước cao múa, mỗi một bước lại hướng về phía thư án. Sự xuất hiện của nàng đã lấy được một trận tiếng kêu ồn ào.

Cả mái tóc đen dài như thác không trang sức gì, thả lỏng sau lưng, khuôn mặt không phải dùng đồ trang sức trang nhã bình thường mà dùng kiểu trang điểm đậm nhạt, khiến ngũ quan nàng nổi bật toàn bộ nhất là đôi mắt, toàn thân mặc bộ quần áo lấp lánh sáng, nhìn mị hoặc tới cực điểm; toàn thân mặc quần áo trắng bó sát ngực, dưới thân mặc quần dài đỏ rực, cả người lộ ra vòng eo trắng nõn nhỏ nhắn tinh tế, vóc người tinh tế xinh đẹp, dáng điệu uyển chuyển như chim yến.

Ăn mặc như thế, yêu diễm, nóng bỏng, cuồng dã, còn chưa nhảy mà đã bắt trọn ánh mắt và tâm tư của tất cả mọi người.

62. Chương 64: Màn Múa Gọi Cảm Câu Hồn Đoạt Phách.

Hầu hết mọi người đều nghĩ đến nàng chỉ là một vũ kỹ bình thường ở lầu Tiêu Tương mà thôi, lại không biết thân phận thật của nàng, lại ngừng thở rồi lại thở thở thức mà múa quái dị đầy hấp dẫn này.

Lúc nàng tới gần thư án thì đúng lúc tiết tấu khúc nhạc “Phát như tuyết” chậm rãi vang lên.....

Thụy vương khá vừa lòng, thỉnh thoảng liếc nhìn Sở Minh Phong một cái, trong mắt loé sáng.

Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiền liếc nhìn nhau, đều không rõ vì sao nàng tự mình ra trận, không phải nàng đã nói là không bán thân biểu diễn xiếc sao?

Dĩ nhiên Sở Minh Phong cũng không nghĩ ra, nhưng quan trọng trước mắt là nhìn nàng múa, có giống như nàng dạy người khác kinh diễm hay không.

Diệp Vũ đặt khuỷu tay lên trên bàn, nhìn Lâm Trí Viễn, mông cong lên, eo hạ xuống, bày ra thân thể mê người, tiếp đó, nàng vươn ngón trở ra, nhắc cằm hắn lên, hơi ngả ngón chút, sau đó nàng làm các loại động tác múa theo từng tiếng nhạc, đem cả người quyến rũ nam tử ngồi trước mặt.

Nếu đã muốn chuyển sang một chiếc ghế khác, nàng cũng không phải múa ở trên bàn nữa, bày ra các loại tư thế, chỉ là ở trên bàn múa đủ loại phong tình vạn chủng, không phải đùa giỡn Lâm Trí Viễn, mà cùng hắn chuyển động, ở trước mặt hắn bày ra vẻ đẹp nhất của bản thân, múa tư thế đẹp nhất... Thêm đó quần áo tự do vờn vẹo theo thân hình múa bay lên, ngẫu nhiên áp sát vào mặt nàng, tăng thêm vài phần mỹ hoặc.

Đây là vũ đạo gọi cảm của thế kỷ hai mươi mốt, tuy tiết tấu không sôi động, nhưng động tác ái muội, mê hồn, cuồng dã, vừa mới bắt đầu múa đã khiến người ta lâm vào trầm mê, câu hồn, đoạt phách.

Người xem dưới vũ đài phần lớn trợn mắt há mồm, không nháy mắt tí nào nhìn màn múa kỳ lạ này.

Thẩm Chiêu khiếp sợ mãi, múa như vậy, cô gái như vậy, trời sinh là khắc tinh của nam nhân. Nàng là kẻ độc nhất vô nhị của thành Kim Lăng.

Giả sử nàng múa ở lầu Tiêu Tương, nói vậy cả nam nhân toàn thành đều điên cuồng vì nàng mất!

Hắn thấy mặt Sở Minh Hiền càng ngày càng đen lại, mây đen cuồn cuộn, như sắp có bão táp xảy ra vậy. Còn bệ hạ, dù có hưng trí thưởng thức múa, mặt vẫn nhìn không đổi, con ngươi lại bất động đã bán đứng hắn. Rất rõ ràng, bệ hạ cũng bị nàng câu mất hồn đi rồi.

Thẩm Chiêu không rõ, cho dù nàng muốn khiêu vũ, cũng không nhất định phải nhảy loại múa câu hồn đoạt phách này. Diệp cô nương, cô đến tốt cùng là đang nghĩ gì thế?

Diệp Vũ đứng ở sau lưng Lâm Trí Viễn, hai tay dán sát hai bên sườn hắn, theo tiết tấu chuyển động vài cái, tiếp đó tay phải của nàng mơn trớn hai má và cằm hắn; rồi tiếp theo nàng kéo hắn đứng dậy, đi đến giữa vũ đài, nhảy mấy động tác, cuối cùng nhấn hắn ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Tiết tấu “Phát như tuyết” vang lên hoà cùng với khúc nhạc Khúc Phong khác.

Màn múa tiếp chính là màn múa nàng nhảy trước mặt Tấn vương, nhưng lại thêm mấy động tác mạnh nữa, khiến toàn bộ điệu múa càng tràn đầy vui sướng và đầy đủ hơn.

Sở Minh Hiền không ngồi yên nổi, lửa giận trong cơ thể thiêu đốt, cháy sạch hai nắm đấm của hắn, ngực phập phồng kịch liệt, đôi mắt trợn to, lạnh băng mà cũng như lửa bỏng, như đao kiếm vậy bắn thẳng lên cô gái trên vũ đài, giống như muốn đoạ cứng nàng, không cho nàng tiếp tục nhảy nữa!

Nếu có thể được, hắn hận không thể lên đài ngay lập tức túm nàng xuống, không cho nàng bày ra vẻ xinh đẹp của nàng trước mặt hàng đồng nam nhân như vậy! Nhưng hắn cũng chẳng làm được gì, đây là điểm chết người, cũng là điều hắn hận nhất.

63. Chương 65: Cô Gái Yêu Mị

Sở Minh Phong hoàn toàn không đoán được nàng nhảy sẽ đẹp đến thế, càng không ngờ lúc nàng khiêu vũ lại mị hoặc lòng người hơn cả những cô gái khác đến thế, càng kinh ngạc cho sự cả gan làm loạn của nàng.

Nàng là vũ vật trời sinh! Là độc được của đàn ông! Là yêu nghiệt mà không một người đàn ông nào có thể ngăn nổi!

Điều nhảy này khiến cho tất cả đàn ông dục hoả đốt người, muốn ngừng không được, kể cả hắn! Như vậy là do Thụy vương bắt nàng khiêu vũ ư?

Xem tới đây lục phủ ngũ tạng Thẩm Chiêu đã rung động nóng bừng, trong cái đầu nhỏ bé kia của nàng tới tột cùng là dạng gì mà lại nghĩ ra kiểu múa kỳ lạ, câu hồn như thế chứ? Nàng có gan lớn nhảy trước mặt cả văn võ trong triều, thậm chí chẳng thấy quần bách hay xấu hổ, nàng tột cùng là cô gái thế nào đây? Thật thần kỳ!

Cuối cùng, Diệp Vũ xoay người, đối mặt với Lâm Trí Viễn, hai tay nắm đầu hắn uốn éo, như đang đùa với hắn vậy.

Hắn mặc cho nàng đùa đùa, chẳng có động tác vũ đạo nào, chỉ phối hợp với nàng mà thôi. Tay nàng sờ trớn mặt hắn, cầm và ngực nhẹ nhàng, chậm rãi lại có lực như mang theo ngọn lửa nóng bỏng, trêu chọc tâm hỏa của nam nhân; sau đó nàng khoát hai tay lên vai hắn, đầu và vai hơi áp xuống, chân giơ cao bước từng bước múa khoa trương, rồi lại dậm chân tại chỗ, như đôi tình nhân quấn quýt si mê vậy.

Cuối cùng, nàng chậm rãi rời hắn đi, xoay người, giống như lúc đến đi về phía bên kia vũ đài.... Như vậy là xong.

Loại vũ đạo gợi cảm này, nếu mặc bó sát và đi giày cao gót lại càng tăng thêm phần gợi cảm mê người, cũng có cảm giác nhưng cổ đại không có giày cao gót, nàng đành chấp nhận vậy.

Tiếng vỗ tay như thủy triều, càng ngày càng cao.

Nếu không phải có mặt Sở Minh Hoàng, văn võ trong triều đã chẳng còn ra thể thống gì, ai cũng đều xông lên tranh hỏi cô gái khiêu vũ là ai rồi.

Thụy vương ngoắc, Diệp Vũ biết dụng ý của ông ta, xuống vũ đài, đi tới, hạ mình hành lễ.

Tối nay nàng trang điểm khác hẳn, là kiểu trang điểm kinh người mà chưa từng có cô gái thành Kim Lăng nào giống nàng.

Đôi môi anh đào đỏ tươi tinh xảo, kiêu diễm ướt át, má phấn hồng, mặt mày trang điểm có chút khoa trương, vành mắt màu hồng vàng, lấp lánh sáng, khiến cho đôi mắt càng sâu hơn, đầy thâm thúy hơn.

Trang điểm như thế, dù có thay đổi hoàn toàn, lại rực rỡ yêu dã, kinh hãi thế tục, tuyệt đối chọc mù mắt người xem.

Nếu tìm từ hình dung cách trang điểm của nàng và thần thái ấy, thì đó được gọi là yêu mị như mây khói đi.

“Bệ hạ đã biết chưa ạ, vị cô nương này là trưởng nữ của Diệp tướng quân, mà ca múa ở lầu Tiêu Tương đều do một tay nàng ấy bố trí đó” Thụy vương cười ha hả, cứ như rất vừa lòng với diễn xuất của nàng lắm vậy, “Vũ Nhi, trước mặt bệ hạ, hắn nên tự xưng là Thần nữ mới đúng”

“Hoá ra là trưởng nữ của Diệp tướng quân!” Sở Minh Phong ra vẻ như lần đầu mới gặp vậy, trên mặt dấu kín nụ cười tán thưởng, “Nhảy rất giỏi, thưởng!”

Lúc này, bên hông thuộc hạ của hắn có đeo ngọc bội Long Phượng Văn, đặt vào lòng bàn tay nàng, con người đen sáng lấp lánh, toát ra bản tính háo sắc của đàn ông, “Nàng khiêu vũ, biên đạo vũ, trầm vui vô cùng”

Mắt thấy vậy, Thụy vương biết mỹ nhân kế đã thành công, cười to, “Mau mau tạ ơn” Nàng nói ôn nhu, “Tạ bệ hạ ban thưởng”

Lúc ở cùng một chỗ với hần, hần lạnh khóc âm lệ, khiến người ta sợ hãi, mà hiện giờ khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị của hần mỉm cười lại có vẻ nhu hoà chút.

64. Chương 66: Chiếm Đoạt

Sở Minh Phong cúi ảo choàng xuống, khoác lên người nàng, ánh mắt sáng ngời nhìn khắp người nàng, “Gió đêm lạnh, cẩn thận không bị cảm”

Mọi người nhìn, Diệp Vũ cảm thấy như bị chọc vào lưng, cúi đầu, “Tạ bệ hạ quan tâm” Cử chỉ thân thiết vô cùng như thế, xem trong mắt Sở Minh Hiền như bom nổ vậy.

Mà càng khiến hần muốn nôn ra máu là, hoàng huynh thế mà dám nắm tay nàng, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm này là loại đàn ông không gì không dám làm. Loại ánh mắt ấy có ý nghĩa gì, hần sao không biết chứ?

Hoàng huynh coi trọng nàng, tối nay sẽ mang nàng hồi cung, rồi sung hạnh nàng, phong nàng làm phi, làm tần. Không! Hần không cho bất cứ kẻ nào chiếm đoạt ngang nhiên như thế! Hoàng huynh cũng không được! Hần không thể mất nàng được!

“Canh giờ cũng không còn sớm, trẫm hồi cung trước” Sở Minh Phong cười sung sướng, cất cao giọng, “Lục hoàng thúc đã thịnh tình khoản đãi, chúng ái khanh cứ ăn uống thoải sức, có say rượu cũng không sao”

“Tạ bệ hạ, cung tiễn bệ hạ” Chúng thần cùng đồng thanh.

Thụy vương hạ giọng, mỉm cười nói với Diệp Vũ, “Bổn vương bảo người tới khiêu vũ trong vương phủ, được bệ hạ thưởng thức là phúc của người, đừng có phụ lòng của bệ hạ, biết chưa?”

Diệp Vũ hơi cúi đầu, “Tạ Vương gia tiên cử”

Dĩ nhiên Sở Minh Phong cũng nghe được lời ông ta dặn, cười bỏ qua, sau đó nắm tay nàng ngang nhiên trước mặt quần thần rồi đi.

Nàng không dám quay đầu, cứng ngắc đi tới, cảm giác sau lưng có bốn luồng mắt cực nóng khiến nàng mất tự nhiên. Hậu quả như thế, nàng đã đoán được, chỉ là tối nay kết quả đến cùng là sao đây?

Ra khỏi cổng phủ Thụy vương, lên xe ngựa, nàng ngồi một bên cúi đầu. Sở Minh Phong nhắm hai mắt lại, có vẻ như rất mệt, không muốn nói chuyện, xe yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng xe ngựa chạy lộc lộc.

Cứ vậy mà tiến vào cửa hoàng cung, nàng không nhìn thấy cửa cung nguy nga đến mức nào, cũng không nhìn thấy cung rộng tới bậc nào, trắng lè ra sao, đến điện Trường Tâm thì mới dừng lại.

Điện Trường Tâm là tấm điện Sở Hoàng, nàng xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn lại thấy chấn động: không hổ là tấm điện của thiên tử!

Tựa như cung điện Tử Cấm Thành vậy lộng lẫy hào nhoáng, mặt trước rất rộng, điện phủ cao ngất, rường cột chạm chổ, hoa mỹ đầy khí phách.

Sở Minh Phong đi thẳng vào trong tấm điện, Diệp Vũ đi theo sau, vừa đi vừa xem, cưỡi ngựa xem hoa, song nhìn ra trong điện hào hoa xa xỉ vô cùng. Các loại ngọc trang trí đều là những cực phẩm trên thế gian, lấp lánh đủ màu sắc. Màn lụa mỏng xanh vàng bao quanh khu tấm điện, một tấm bình phong có ngàn vạn ngựa chạy đứng sừng sững trước cửa tấm điện, che lấp phong cảnh bên trong.

Các loại chạm chổ, khảm ngọc đủ sắc màu, kiểu dáng đều là những đồ quý vô cùng. Khiến người ta chú ý nhất chính là long tháp to rộng mênh mông, bốn cột đỉnh khảm vàng sáng bóng, trên giường ga gối thêu đầy hoa văn rồng.

Công công đi theo hầu hạ tiến vào đợi sai bảo. Sở Minh Phong ngồi trên giường, vẫy vẫy tay, tiểu công công dung mạo thanh tú khom người lui ra.

Diệp Vũ thấy hấn ngoắc mình, lo lắng đi tới. Hấn đưa tay túm lấy, ôm nàng vào lòng, nàng không dám phản kháng, nghĩ cách cự tuyệt, đào thoát ra sao.

“Không muốn thị tẩm hử?” Hấn bóp miệng nàng, mắt lạnh lẽo nhìn nàng. “Bệ hạ cảm thấy sủng hạnh tiểu nữ tử là chuyện tất yếu sao?” Nàng bình tĩnh hỏi lại.

“Trẫm đột nhiên thấy hưng phấn” Hấn vén áo choàng trên người nàng, ngón tay khẽ vuốt ve vai nàng, chậm rãi lưu luyến, “Tối nay trẫm đã được mở mắt. Màn múa này, kinh diễm vô cùng, câu hồn đoạt phách, khiến cho cả văn võ trong triều muốn ngừng mà không được”

65. Chương 67: Từng Vết Hôn Ấm Nóng

“Bệ hạ thật anh minh vô cùng, là thiên chi kiêu tử, sao phàm phu tục tử sánh bằng chứ?” Nàng nói cẩn thận, “Cả văn võ trong triều đều nói bệ hạ mang tiểu nữ tử tiến cung, vậy từ nay về sau, tiểu nữ tử đã có tiếng tranh phần nữ nhân bệ hạ rồi. Vậy sau này tiểu nữ tử biết chu toàn thể nào giữa Tấn vương và Hữu tướng nữa chứ? Biết làm việc thế nào vì bệ hạ đây?”

Sở Minh Phong nói lảng sang chuyện khác, “Trẫm biết, tối nay người hiến vũ vì trẫm và cả văn võ trong triều, là do Lục hoàng thúc bức người” Diệp Vũ kinh ngạc, vậy lần trước sao hấn không nói ra chứ? Chẳng lẽ là hấn cố ý sao?

Hấn cười lạnh nhếch môi, “Lục hoàng thúc đang dưỡng bệnh, mất đi binh quyền, lại tự cao có chiến công hiển hách, có công ủng trẫm, không cam lòng nhân rồi trong phủ, muốn tham chính, đều bị trẫm dùng kế phá hỏng. Đã một năm rồi, ông ta và quan to trong triều đi lại, kết bè kết cánh, có ý đồ nắm giữ triều chính, trẫm án binh bất động, cố ý cố vũ ông ta. Lần này ông ta sử dụng chiêu mỹ nhân kế, đem người tặng tới bên trẫm, tìm hiểu tin tức cho ông ta, mưu toan không chế trẫm”

Nàng nghe mà kinh hồn táng đờm, hỏi, “Bệ hạ mang tiểu nữ tử tiến cung là giả vờ trúng kế sao?”

Hấn cười lạnh, “Người đã muốn quyến rũ hồn trẫm, trẫm nào dễ tha cho người chứ?” Hấn nhìn nàng chăm chăm, mắt càng ngày càng nóng, “Người múa khiến trẫm dục hoả đốt người. Nói cho trẫm biết, vì sao người lại nhảy màn múa kinh diễm như thế hả?”

“Bệ hạ không muốn ly gián Tấn vương và Thẩm đại nhân sao?” Nàng có dự cảm tối nay không thoát khỏi móng vuốt cộp rồi.

“Trẫm sao dám bỏ được đem người tặng cho kẻ khác chứ?”

Sở Minh Phong kéo áo ngắn của nàng, đặt trên giường, con người đen phụt lửa, như thợ săn rót cục bắt được con mồi săn đuổi đêm ngày, không thể thả.

Diệp Vũ ra sức giãy dụa, nhưng mà cũng không tránh được, chẳng có tác dụng gì với hấn, mà ngược lại càng khiến hấn áp chế chặt hơn, hai tay còn bị hấn cột chặt vào trên giường. Kể từ đó nàng giống như thịt bò giữa dao và thớt, mặc hấn xâm lược.

Tay hấn xoa vuốt trên làn da thân thể nõn nà, cấn cổ duyên dáng, vai nhỏ gầy, xương quai xanh, bộ ngực no đủ, bụng bằng phẳng, vòng eo nhỏ nhắn.... Cả thân thể hoàn mỹ tỏa mát mùi thơm cơ thể thấm vào tận gan ruột, quanh quẩn mê người, có thể nói trong ngọc trắng ngà, trên chốc cơ thể hấn bùng nổ.

Khó mà tưởng tượng nổi, thân hình mềm mại đường này lại nhảy được mà múa kinh diễm câu hồn đến thế.

Càng khó tưởng hơn nữa là, người con gái vưu vật, mị hoặc như thế không biết nhắm nháp có mùi vị thế nào nữa?

“Trẫm luôn không thích sắc đẹp” Sở Minh Phong sẵn giọng che giấu tia dục hoả nóng cháy, “Nhưng người lại không giống thế, cả đại Sở này có tìm cũng không thấy một cô gái như người, thậm chí nhìn cả thiên hạ

cũng khó tìm một cô gái nhìn trong veo lạnh lùng mà trong lại đầy cuồng dã nóng bỏng điên đảo lòng người như người”

“Tiểu nữ tử và hoàng hậu, hoàng quý phi giống nhau thôi, đều là phụ nữ, chẳng có gì đặc biệt cả. Chỉ cần nhắm mắt lại, bệ hạ sẽ thấy chẳng có gì khác nhau cả” Diệp Vũ che giấu sự khấn trương trong lòng, đầu óc càng không ngừng vận chuyển tìm cách đào thoát.

Hắn như không nghe thấy lời nàng nói, cúi đầu, hôn nồng nhiệt lên gáy nàng. Nàng chấn động, kêu lên sợ hãi, “Bệ hạ bệ hạ...”

Hắn ngừng đầu, mỉm cười lại khiến cho người ta cảm thấy mỉm cười máu tanh, đáng sợ dị thường, “Trẫm sẽ rất ôn nhu”

Nàng sốt ruột khấn cầu, “Đừng... Bệ hạ, van xin người, đừng mà.... Tiểu nữ tử không muốn cứ thế ở hậu cung.... Không muốn cùng phi tần trong hậu cung tranh sủng, đấu tranh gay gắt...”

Lời lẽ của hắn trượt trên thân thể mềm mại, xương quai xanh, bộ ngực, bụng, hôn tinh tế, nhấm nháp chậm rãi.

Nàng nói liên miên, khấn cầu, hắn bình tĩnh như không nghe thấy, trên làn da tuyết trắng của nàng để lại hàng ngàn vết hôn yêu ẩm nóng....

Theo như lời nàng, thân hình cô gái xinh đẹp đều không khác nhau lắm, nhắm mắt lại cũng như là một người, nhưng không biết vì sao hắn phát giác thân thể mềm mại dưới thân không giống với một phi tần nào cả. Hôn nàng phía trước hắn đã muốn dâng trào, hôn nàng phía sau, hắn sưng lên đáng sợ, muốn nhanh chóng vọt thẳng vào trong cơ thể của nàng, cùng nàng nước sữa hoà nhau.

Có lẽ, điệu múa của nàng khiến cho thân thể nàng có một loại ma lực mê hoặc, cũng có lẽ thân thể nàng đặc biệt mềm mại, thơm ngát, bên trong cuồng dã đến mức hắn khó khắc chế nổi.... Sở Minh Phong ngậm chặt đỉnh hoa hồng, liếm hôn mút chặt, phần dưới lại sưng đau từng đợt.

66. Chương 68: Hôn Lên Thân Thể Nàng (7000+)

Cả người cứng lại như dây đàn, hắn cố nhẫn nhịn, ngậm chặt cái miệng nhỏ đang lải nhải rên rỉ của nàng, vùi sâu vào bên trong ngực nàng. Bỗng bên ngoài tấm điện truyền tới, “Bệ hạ”

Hắn ngừng đầu lên giận dữ hỏi, “Chuyện gì?” Diệp Vũ thở phào nhẹ nhõm, âm thầm vui sướng, có phải có viện binh đến không đây? Nhìn lên trời cầu nguyện, lần này thật sự có viện binh tới cứu nàng rồi.

“Tần vương và Thảm đại nhân có việc gấp cầu kiến, đang ở ngoài điện đợi” Tiểu Công công kia bấm cấn thận.

“Vô liêm sỉ” Sở Minh Phong tức giận trách cứ, “Truyền khẩu dụ của trẫm, chuyện khẩn cấp hay không khẩn cấp cứ để trẫm nghĩ, ngày mai lại tấu!”

“Nô tài đi truyền ngay”

Sở Minh Phong một tay nắm vú phải của nàng, ánh mắt lạnh khốc cực kỳ, “Hoàng đệ và Thảm Chiêu đêm khuya tiến cung, vì người mà đến, cũng đẹp mặt thật!”

Diệp Vũ không nói, cũng chẳng biết nói thế nào mới không chọc giận vị hoàng đế mạnh bạo này. Vừa nghe thấy tiểu công công bẩm báo, nàng rất vui, bọn họ rốt cục đến đây!

Đây là một lần đánh cuộc, đánh cuộc xem Tần vương ngoan cố hay nhất gan yếu đuối, đánh cuộc xem hắn có trở mặt nhìn cô gái mình thích bị hoàng huynh cướp đi không. Sự thật chứng minh, hắn không cam lòng.

Thảm Chiêu cũng tiến cung, bởi vậy có thể thấy hắn đối với nàng cũng không phải vô tư hoàn toàn.

Nhưng họ dám can đảm phá hỏng chuyện tốt của Sở Hoàng, tất sẽ chọc Sở Minh Phong; muốn cướp người từ tay hoàng đế chẳng khác gì đâm đầu vào cho hổ ăn.

Nàng lo lắng không rõ họ định làm thế nào? Họ có thể cho mình may mắn thoát khỏi khó khăn sao?

Ngoài điện Trường Tâm, gió đêm lạnh lẽo, ánh đèn phiêu diêu. Hai bóng áo trắng nam tử đứng trước bậc thềm điện, gió nhẹ phớt phơ áo choàng, áo bào.

Sở Minh Hiên lo lắng đi đi lại lại, tay phải ôm trán, càng nói lẩm bẩm không ngừng, “Làm sao bây giờ....làm sao bây giờ...”

Thẩm Chiêu đứng im bất động, mặt không đổi, nhìn trông rất bình tĩnh. Tiểu công công đi ra nói, “Vương gia, Thẩm đại nhân, bệ hạ khẩu dụ, chuyện gấp hay quá gấp cũng để bệ hạ nghỉ, mai lại tấu!”

Sở Minh Hiên và Thẩm Chiêu cùng liếc nhau, nắm chặt tay. mảy cau lại. vừa lo lắng vừa vội vã, “Thẩm Chiêu, giờ phải làm thế nào hả?”

“Vị đại nghiệp, chỉ đành phải nhẫn, nghe thiên mệnh” Thẩm Chiêu chẳng chút hoang mang nói, làm ra vẻ chẳng liên quan gì tới mình cả.

“Nhẫn như thế nào chứ?” Sở Minh Hiên gấp tới mức rối cả đầu, hoang mang lo sợ.

“Tấn vương phong lưu tiêu sái, khi nào đã trở nên mất bình tĩnh rồi?” Thẩm Chiêu nói trêu.

“Người vẫn còn tâm tư nói đùa sao?” Sở Minh Hiên cả giận, bất mãn vô cùng bảo.

Thẩm Chiêu lắc đầu bật cười, “Một kẻ tiêu sái, một khi động tình cũng trở thành nữ nhi, anh hùng hệt hơi thổi” Sở Minh Hiên lườm hắn, không thèm để ý tới hắn, xoay người nghĩ cách ngăn hoàng huynh sung hạnh Diệp Vũ lại.

Nàng là của hắn, tuyệt không thể trở thành phi tần của hoàng huynh được! Hắn không thể bỏ bẫy kiếp được yêu này được! Nhất định phải ngăn lại!

Tiểu công công khuyên nhủ, “Vương gia, Thẩm đại nhân, đêm đã khuya rồi, hồi phủ đi, ngày mai lại tiến cung vậy”

Sở Minh Hiên gấp tới mức sứt đầu mẻ trán, rơi vào đường cùng, giật ngọc bội có giá trị xa xỉ bên hông xuống nắm trong tay, “Mới vừa rồi lúc người đi vào bẩm báo, có thấy....Hoàng huynh đang làm gì không?”

“Ôi Vương gia, chuyện này sao mà nói bừa được chứ?” Tiểu công công khó xử bảo, lại chịu không nổi sự khẩn cầu của Tấn vương, hạ giọng nói, ‘Bệ hạ mang về một cô gái, không cho nô tài hầu hạ, lúc này đang sung hạnh nàng ấy đó’

“Thật sao?”

“Nô tài sao dám gạt chứ ạ.”

Toi rồi! Sở Minh Hiên u đầu, thống khổ chịu hết nổi, khuôn mặt tuấn tú đầy sầu lo phần nộ. Thẩm Chiêu đi qua ghé sát lỗ tai hắn hạ giọng nói hai câu, từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh thong dong như thế.

Sở Minh Hiên mắt sáng lên, vui mừng quá mức, “Sao người không chịu nói sớm chứ?” Thẩm Chiêu giục già nói, ‘Còn không mau đi’

Sở Minh Hiên bỏ lại một câu rồi chạy thẳng tới điện Từ Ninh như điên, “VẬY Ở ĐÂY GIAO CHO NGƯỜI”

Thẩm Chiêu nhìn hắn biến mất trong bóng đêm dày đặc, thần sắc dần nặng lên, chẳng còn bình chân như vại giống trước nữa.

Chẳng bao lâu hắn hạ giọng bảo tiểu công công. Tiểu công công nhận một thỏi vàng hắn đưa, đi vào đại điện bẩm báo.

Đứng ở ngoài tấm điện, tiểu công công liếc mắt dò xét trong điện một cái, đoán nói nhanh, “Bệ hạ, nô tài có việc gấp cần bẩm báo”

Trong góc sáng dưới ngọn đèn trên long tháp một màn xuân tình kiều diễm ngập tràn, ga trải giường hỗn độn, chăn màn hỗn độn, hai thân thể cuốn chặt vào nhau, hương diễm không cho bất kỳ ai dám liếc mắt nhìn. Sở Minh Phong hôn lên thân thể nàng, đang nghĩ đến đúng lúc rồi, thì nghe được tiếng của tiểu công công.

Diệp Vũ bất hạnh không thoát nổi, nghe thấy lời này, như nghe được tiếng thượng đế giảng đạo vậy, nghĩ có phải Tần vương và Thẩm Chiêu đang nghĩ cách cứu nàng không.

“Chuyện gì?” Lúc này hần đánh cuộc không táo bạo, tức giận như vậy.

“Có người từ cung Từ Ninh báo lại, đi lấy nước điện Từ Ninh” Tiểu công công đáp.

“Sao lại đi lấy nước chứ? Bị cháy hả? Mẫu hậu có bị thương không?” Sở Minh Phong lập tức đứng dậy, chẳng chút quyến luyến suýt nữa thịt ngon vào miệng.

“Tình hình cũng chưa biết ạ, bệ hạ có cần đi điện Từ Ninh xem không ạ?”

Sở Minh Phong cũng không thay quần áo bước nhanh ra tắm điện, sai tiểu công công mang Diệp Vũ đi nghỉ ngơi ở Thiên điện.

Nàng bò dậy, kiểm tra quần áo mình rồi mặc vào, rồi khoác áo choàng của hần lên. May là hần đi trước nàng nếu khôngnàng đã bị tiểu công công nhìn thấy hết rồi.

Đi ra khỏi tắm điện thiên tử, nàng bước thong thả hơn, may mắn là tiểu công công tới kịp. Nhưng Sở Minh Phong vẫn về điện Trùng tâm để ngủ, mà nàng lại ngủ ngay tại Thiên điện, vẫn không an toàn.

Đi theo tiểu công công vào thiên điện, tiểu công công sai hai cung nữ hầu hạ rồi mới đi.

Diệp Vũ cho các nàng ấy đi nghỉ, còn mình ngồi tựa trên gối, mở to mắt không dám ngủ.

Đi lấy nước ở điện Từ Ninh, có thật không đây? Đã muộn thế này rồi, thái hậu đã ngủ rồi, sao còn đi lấy nước chứ? Có lẽ đây là Tần Vương và Thẩm Chiêu tìm cách cứu nàng đây. Đúng, chính là thế!

Trong tắm điện trống rỗng lại yên tĩnh như chết, có tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên. Nàng chấn động, lập tức đứng bật dậy, không thấy buồn ngủ nữa, hồi hộp nhìn ra cửa tắm điện, tim đập mạnh.

Một bóng đen xuất hiện ở cửa ra vào, do tắm điện chỉ còn thừa lại đèn cung đình ở cạnh giường, nên chiếu không rõ tới chỗ kia, mà bóng đen kia cũng không hề đi tới, như đang nhìn nàng, lạnh lạnh đáng sợ. Tim nàng co thắt lại, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, một tia sợ hãi lan từ lòng bàn chân lên.

Chắc không phải là Sở Minh Phong đã trở lại đó chứ, điều này cũng nhanh quá đi. Không đúng, thân hần còn cao hơn cả bóng đen này, hần không phải là hần, vậy thì là ai chứ?

Dám can đảm xông vào điện Trùng tâm, chẳng lẽ là người hầu của Sở Minh Phong sao?

Bóng đen kia đi tới, chậm rãi hiện ra, Diệp Vũ nhìn thấy mặt hần, bất giác thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, ba hồn bảy vía bị dọa đã trở lại trên người. Người tới là Thẩm Chiêu.

Nàng xuống giường, tim đập liên hồi, “Thẩm đại nhân, ngài làm ta sợ gần chết”

“Dọa tới Diệp cô nương rồi, xin lỗi” Thẩm Chiêu đứng trước mặt nàng, lo lắng nói, “Cô có khỏe không?”

“Thật sự dọa đó”

“Bệ hạ có phải....” Hần hơi khó mở lời. Nàng lắc đầu, nói cảm kích, “Đi lấy nước ở Từ Ninh điện, chắc là do đại nhân và Vương gia an bài rồi”

Hần nói lạnh nhạt, “Bệ hạ là người con có hiếu, nếu thái hậu có việc gì, bệ hạ nhất định sẽ tới điện Từ Ninh trước, tuyệt đối không để lâu. Ta làm vậy cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi”

Diệp Vũ lo lắng hỏi, “Vậy ở điện Từ Ninh là đi lấy nước thật ư? Nếu bệ hạ biết đi lấy nước là giả, có trách tội các ngài không? Đây chính là tội khi quân đó”

“Cô đừng lo, trước đó Vương gia đã đi điện Từ Ninh chuẩn bị rồi, một lát nữa dễ đi lấy nước để diễn cho bệ hạ xem. Thái hậu xưa nay yêu thương Vương gia, chắc sẽ phối hợp diễn với Vương gia thôi” Thẩm Chiên cười lạnh nhạt.

“Mưu kế đại nhân hay thật đó!” Nàng cười tán thưởng.

“Thật ra, dễ lấy nước ở điện Từ Ninh chỉ là cái cớ, bệ hạ hẳn đã sớm đoán được, nhưng vẫn đi, nói vậy bệ hạ cũng không phải muốn sủng hạnh cô thật. Bởi vậy, cô cứ an tâm ở đây, sáng mai bệ hạ sẽ có ý chỉ”

Nàng khâm phục mãi, mắt cứ nhìn thẳng vào mặt hắn không rời. Hắn cái gì cũng biết, cũng đoán được, biết trước quá lợi hại đi. Nhưng mà đối đãi với bất cứ kẻ nào, chuyện gì hắn cũng vẫn lạnh nhạt như mọi khi, như vĩnh viễn không biết giận, lo âu, vui sướng, sốt ruột vậy, vẫn cứ bình thản với người ta, thông dong, tao nhã, khiến người ta cảm thấy hắn là kẻ thanh tâm quả dục, thần nhiên như gió.

Ánh sáng đèn đỏ hắt trên mặt hắn, làm mặt hắn càng tuần sắc hơn. Nhìn khuôn mặt cực kỳ giống Hạ Phong này, Diệp Vũ dần bị chìm sâu vào, nam tử trước mắt này giống như Hạ Phong mà nàng thầm mến đã nhiều năm, định đem áp lực cảm tình nhiều năm này nói thẳng ra với hắn, cho hắn biết mình đau đớn chưa xót thế nào.

Nàng thê lương nhìn hắn, đôi mắt trong veo nhiễm từng đợt từng đợt ưu thương, tình ý kéo dài, lệ long lanh, động lòng người.

Thẩm Chiêu kinh ngạc thật sự, vì sao nàng nhìn mình như vậy chứ? Vì sao nàng lại thương tâm khổ sở vậy chứ? Vì sao.... Nhưng nơi này là điện Trường Tâm, hắn không thể nghĩ nhiều.

Hắn hạ giọng bảo, “Diệp cô nương, tiếp đó ta và Vương gia ra cung, cô một mình ở trong cung cẩn thận chút”

Nàng hoàn hồn, “Ngài phải đi rồi sao?”

Hắn trấn an, “Yên tâm đi, bệ hạ hẳn sẽ không lại..... Cô nên sớm đi nghỉ đi, ta đi trước đây”

Diệp Vũ nhìn hắn xoay người rời đi, nhìn hắn biến mất, trong lòng tràn ngập đau thương.

Thẩm Chiêu hiểu biết Sở Minh Phong thật sự.

Đêm nay Sở Minh Phong quả nhiên không sủng hạnh Diệp Vũ, nhưng nàng cũng không dám ngủ, cố không nổi mới lâm vào mộng đẹp, cho tới khi cung nữ đánh thức nàng.

Rửa mặt chải đầu xong, cung nữ hầu hạ nàng mặc váy áo, tiếp đó bưng đồ ăn sáng tới.

Nhìn trên mâm đồ ăn phong phú đa dạng, nàng tròn tròn mắt, đồ ăn sáng này cũng nhiều quá đi. Nàng còn định duy trì dáng người thon thả mà, không thể ăn nhiều được, mỗi lần chỉ ăn có một miếng nhỏ.

Mới ăn hai miếng, Sở Minh Phong đã tới, nàng lập tức đứng dậy, cung kính hành lễ, nói thầm trong lòng: đã nhanh vậy lâm triều xong rồi sao?

“Trẫm cũng đói rồi, cùng nhau ăn đi” Vung áo long bào màu vàng lên, hắn ngồi xuống, xua tay bảo nàng cùng ngồi, tiếp đó véo một miếng điểm tâm ăn, “Trẫm bảo ngự thiện phòng đã sớm chuẩn bị rồi, có hợp khẩu vị của nàng không?”

“Rất ngon miệng ạ, tạ bệ hạ”

“Vậy ăn nhiều chút đi”

Diệp Vũ vừa ăn vừa thầm đánh giá hắn, lần đầu tiên thấy hắn mặc long bào, có cảm giác khác hẳn. Hạ Phong đóng kịch cổ trang, từng sắm vai hoàng đế. Nàng đã gặp qua bản Hoàng đế Hạ Phong, văn võ song toàn, bày mưu tính kế, cần cho triều chính, là một minh quân thịnh thế; mà hoàng đế cổ đại Sở Minh Phong chân thật trước mắt này, mặc áo long bào vàng sáng không khác lắm, chỉ có cảm giác đế vương rất chân thật; đầu hắn đội vương miện, đường đường chính chính chân thật, dáng vẻ uy nghiêm, lạnh lùng đầy khí phách, cái loại này khiến người ta thấy sợ với khí thế đế vương giống như mặt trời giữa ban trưa, khiến người ta không dám khinh thường.

“Nhìn cái gì thế?” Sở Minh Phong uống một ngụm trà nóng, hưng phấn hỏi, “Hay là nàng với trẫm....”

“Tiểu nữ tử chưa bao giờ nhìn thấy bệ hạ mặc áo long bào, có chút tò mò” Nàng chẳng chút hoang mang giải thích.

“Vậy xem đã đủ chưa?” Hần cố ý nói, muốn nhìn bộ mặt nàng đỏ bừng đầy quần bách, “Nếu thấy chưa đủ, vậy tới tận điện của trẫm nhìn cho đủ”

“Bệ hạ thứ tội” Nàng cúi đầu, lộ ra cần cổ tao nhã trắng nõn, khiến người ta nhin không nổi muốn đưa tay ra vuốt ve.

Hần đứng lên, dắt tay nàng, nhắm thẳng tận điện mà đến. Trong lòng nàng thấy căng thẳng, tim đập mạnh dần lên, mãi không yên: hần muốn làm gì? Không phải là muốn cho nàng nhìn đủ đó chứ....

Sở Minh Phong buông tay nàng ra, đứng trước cửa sổ, quay lưng lại phía nàng, lâm vào trầm tư.

Diệp Vũ yên lặng nhìn hần, không đoán được ý đồ của hần. Thân long bào và vương miện này giao cho hần một quyền lực tối cao trong tay, khiến cho hần ngồi ôm giang sơn, hưởng mỹ nhân, nghĩ muốn gì được nấy. Giờ khắc này, hần cao ngạo mà nhìn sau lưng lại trấn tĩnh như thế, khiến cho người ta có cảm giác cổ quái: có lẽ hần rất cô độc.

Tục ngữ nói, chỗ cao không tránh được lạnh. Hần là cửu ngũ chí tôn, hưởng Vạn Thọ vô cương, nhưng cũng cô độc vô cùng.

“Tối qua hoàng đệ và Thẩm Chiêu tiến cung là vì người” Hần rót cuộc mở miệng. giọng trầm thấp, “Người hần biết điều này có ý nghĩa gì rồi”

“Bệ hạ nghĩ rằng Tấn vương và Thẩm đại nhân đã động tình với tiểu nữ tử chăng?”

“Hoàng đệ thì khỏi nói, không ngờ cả Thẩm Chiêu cũng động lòng với người” Hần cười âm lên, giọng trào phúng, “Ồ phủ Thụy vương, trẫm cố ý vừa gặp đã yêu người, mang người hồi cung. Bọn họ đã đi theo sau tiến cung cầu kiến, cho thấy bọn họ không muốn trẫm biến người thành phi tần của mình tý nào”

“Đây không phải là đúng như dự đoán của bệ hạ hay sai?” Diệp Vũ hiểu ra, toái qua là hần cố ý trúng mỹ nhân kế của Thụy vương, gần như mê hoặc Thụy Vương, thứ hai là muốn thử phản ứng của Tấn vương và Thẩm Chiêu, một mũi tên trúng hai đích, là mưu kế hoàn mỹ vô cùng!

Nói vậy, hần caả bản không có lòng muốn sung hạnh nàng, hết thấy chỉ là diễn trò thôi. Nghĩ đến đây nàng thấy yên tâm hẳn.

Sở Minh Phong xoay người, nói lạnh băng, “Trẫm đã sớm đoán được, Lục hoàng thúc muốn người hiền vũ là mỹ nhân kế, nên trẫm tương kế tựu kế, một mũi tên trúng hai đích. Trẫm không đoán được là người lại múa kinh hãi thế tục như thế, hồn Thẩm Chiêu cũng bị người câu mất đi rồi. Thật thú vị làm sao”

Hần nhếch mép cười, càng lạnh băng khiến người ta không rét mà run.

Nàng lựa theo ý hần, “Đây chẳng phải là ý muốn của bệ hạ sao? Tiếp theo, ly gián Tấn vương và Thẩm đại nhân chẳng phải dễ hơn rồi ư?”

“Không dễ vậy đâu”

“Vậy sau này nên làm thế nào đây/”

“Tuy Thẩm Chiêu có biểu lộ tâm tư với người, nhưng tâm tư hần kín đáo, hơn nữa giấu rất kỹ, chắc không dễ cho hần mắc mưu. Người cần phải tiếp tục cố gắng hơn, mới có thể khiến hần lâm vào vòng xoáy nhi nữ không kiềm chế nổi mới được”

Ánh nắng ngoài cửa sổ sáng lạn, theo cửa sổ len vào, chiếu trên người hần, khiến quanh người hần toả ra từng vầng sáng lấp lánh. Do ánh sáng phản ngược nên mặt hần chìm trong màu tối, nhìn không rõ màu gì.

Sở Minh Phong ngoắc tay về phía nàng, nàng đi tới, hần giọng lạnh trẫm, “Thẩm Chiêu thật sự là quân tử, sẽ không dễ động tâm, lại càng không dễ làm hết mọi thứ vì một cô gái. Người cần phải ôm chặt lấy tim hần, hồn hần, khiến cho hần thần hồn điên đảo mới được”

Diệp Vũ gật gật đầu, tuy trong lòng không muốn, nhưng nàng chống lại được sao? Ánh mắt hần lạnh tới phát sợ, “Trẫm biết người không muốn chu toàn giữa hai bọn họ, nếu người thật sự không muốn, trẫm cũng không muốn ép người, nhưng mà...”

Thay đổi này không phải bất ngờ mà nhất định là uy hiếp. Hần đưa tay ra túm chặt lấy nàng vào ngực, “Người không muốn làm việc cho trẫm, vậy thì phải trở thành phi tần của trẫm! Trong hai người chọn một, tùy người!”

“Tiểu nữ tử nhất định sẽ làm tốt chuyện này, xin bệ hạ yên tâm đi”

“Vậy thì ổn rồi”

Ngón tay Sở Minh Phong xoa trán nàng, động tác thông thả, trượt từ trán xuống, xuống lông mày, mi mắt, chiếc mũi, hai má, cánh môi, chậm rãi như trải qua một năm dài vậy. Tiếp xúc như thế, như bị chọc ngứa, nàng không dám động, chạm phải ánh mắt lạnh khốc của hắn, tim đập mạnh lên, co thắt lại, hơi đau.

Cuối cùng hắn vỗ hai má nàng, buông nàng ra. Nhất thời nàng trầm tĩnh lại, thở hổn hển, nóng lạnh cùng sôi trào.

Không muốn quyến rũ Tần vương và Thẩm Chiêu, không muốn ly gián giữa hai người họ, cũng không nguyện trở thành phi tần của Sở Minh Phong, nhưng nàng có thể được chọn sao?

Chân Diệp Vũ vừa bước ra cửa phủ, Sở Minh Hiền đã tới phía sau rồi.

Đứng trước tấm phòng, hắn bước nhanh đến, trước mặt người hầu, bắt giắc chân chừ ôm chặt lấy nàng không quan tâm. Người hầu cúi đầu, bước nhẹ lui ra.

Tay coi như buông lỏng, cứ như sợ nàng biến mất vậy, hai tay càng ôm chặt nàng hơn, đè chặt xuống khiến xương cốt nàng như sắp vỡ ra vậy, nàng cảm thấy hơi đau, lại cũng lên tiếng.... Lòng bàn tay hắn vuốt ve lưng nàng, mắt khép hờ, như thất mà phục, vô cùng quý trọng giờ phút có được này.

Mãi lâu sau, hắn nâng mặt nàng lên, nói khẩn trương, “Hoàng huynh có phải...có phải đã...”

Nàng khẽ lắc đầu, hắn mừng rỡ như điên, trên mặt cười sáng lạn, lại hôn trên mặt nàng, kích động mãi.

“Vương gia đừng như vậy, người hầu đang nhìn đó”

“Vậy chúng ta vào phòng đi”

Sở Minh Hiền ôm nàng vào tấm phòng, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, lại cau mày rồi lắc đầu, không biết đang nhìn gì. Nàng cũng cau mày lại hỏi, “Vương gia vì sao lại nhìn ta như vậy?”

Hai người đứng trước cửa sổ, hắn nắm nhẹ vai nàng, “Sau này không được nhảy điệu nhảy kia nữa, bốn vương không cho!”

Diệp Vũ gật đầu, ngón tay hắn vuốt nhẹ mặt nàng, đôi mắt cứ dăng lên từng đợt nhu tình, “Vũ Nhi, nàng cũng chỉ có thể múa cho bốn vương thôi”

“Hoá ra Vương gia cũng bá đạo như thế” Nàng cười khẽ.

“Bốn vương chịu không nổi nam nhân khác thấy vẻ xinh đẹp của nàng, thưởng thức sự diễm dúa của nàng!”
Hắn nói nghiêm trang, thần sắc kiên định, coi như đặt mình trong sa trường, sát phạt quyết đoán, cũng không tha cho cấp dưới dám cãi lệnh hắn.

Nàng ngậy người, giữa mi tâm hắn có chút lệ khí, biểu hiện hắn trịnh trọng, hắn biểu lộ mãnh liệt muốn giữ chặt lấy nàng.

Sở Minh Hiền ôm nàng vào lòng, ôm rất nhanh rất nhanh, “Vũ Nhi, nàng chỉ thuộc về mình bốn vương thôi!”

Nàng biết những lời này chỉ là ngoài tai, hắn không cho bất luận kẻ nào cướp đoạt, kể cả Sở Hoàng!

“Vương gia, ta nói rồi, ta không thuộc về bất cứ ai, chỉ thuộc về chính ta” Nàng lặp lại.

“Bổn vương biết, nhưng bổn vương cũng không cho phép người khác mơ ước tới nàng”

Diệp Vũ cảm giác sớm hay muộn như chơi lửa nóng, gặp phải Tấn Vương cũng chẳng tốt gì, hẳn nên nghĩ cách xem sau này thoát khỏi hẳn thế nào.

Một lúc sau, hẳn buông nàng ra, mắt tối lạnh lẽo, “Lục hoàng thúc bức nàng khiêu vũ phải không?”

Nàng chỉ đành thừa nhận, “Thụy vương nói, nếu ta không nhảy, thì sẽ gây bất lợi với mẫu thân ta, ta chỉ đành...”

“Nàng có thể nói với bổn vương, bổn vương sẽ bảo vệ nàng và nương nàng” Hẳn nói gấp gáp.

“Ta nghĩ, ngài chỉ bảo vệ được một lúc, chẳng bảo hộ được cả đời”

“Lục hoàng thúc sẽ gây phiền toái với nàng, nàng cứ nói cho bổn vương biết được không?”

Nàng đồng ý, Sở Minh Hiên cười lạnh, “Chiêu mỹ nhân kế của Lục hoàng thúc cũng chẳng cao minh gì, ai nấy đều thấy cả, hưởng cho người khôn khéo như hoàng huynh. Hoàng huynh mang nàng tiến cung, không biết là tương kế tựu kế, cố tình lâm vào, hay là thật sự bị nàng mê hoặc rồi”

Y như lời hẳn nói, hẳn còn không biết Sở Minh Phong đã dùng kế mỹ nhân để âm thầm ly gián hẳn và Thẩm Chiêu.

Diệp Vũ dò hỏi, “Tối qua Vương gia và Thẩm đại nhân cầu kiến ở trước điện Trùng Tâm, còn lấy cớ bảo đi lấy nước điện Từ Ninh phá hỏng, bệ hạ có ghi hận với các ngài không? Có khiển trách các ngài không?”

“Bổn cương không phải vẫn tốt đó sao? Hoàng huynh nếu muốn trách, thì tối qua đã trách rồi”

“Vậy là tốt rồi”

“Nàng một ngày chưa phải là người của bổn vương thì mới có thể bị người ta cướp đoạt. Nàng cũng biết, ngày nào đêm nào bổn vương cũng lo sợ kinh hồn sao?” Hẳn nói hết tâm sự ra, chân thành thâm tình nhìn nàng, ‘Bổn vương đang nghĩ cách cưới nàng vào phủ’

Tinh thần nàng căng thẳng, định ngăn lại, lại lo lắng hẳn nghi ngờ, đành nói, “Nếu Vương gia không chê, ta nguyện sống cô độc cả đời”

Sở Minh Hiên thề thốt, “Bổn vương biết tâm ý của nàng, yên tâm đi, bổn vương sẽ không để cho nàng phải chịu uất ức đâu”

Nàng nghĩ bi ai, nếu hẳn thật nghĩ ra cách, vậy phải làm sao đây? Muốn lấy cớ cự tuyệt lời cầu hôn của hẳn, hay là nghĩ cách không gả cho hẳn. Hiện giờ, nàng chỉ đành để hẳn ôm, coi như hai bên tình lưu luyến.

Ngày này Diệp Vũ trở về lầu Tiêu Tương, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, sao nàng đã trở lại rồi?

Họ đều nghĩ tới Sở Hoàng mang nàng về cung, nhất định sẽ phong nàng là phi tần, nàng cứ vậy mà ở lại hoàng cung, hưởng thụ vinh hoa phú quý, khó mà ra khỏi cung được. Ai ngờ ngày thứ hai nàng đã ra cung, hơn nữa thân phận chẳng thay đổi gì. Bởi vậy không ít người tụ tập bàn tán, rõ ràng rất muốn biết chân tướng trong đó.

Nàng giải thích tình huống rõ với mọi người, bảo bệ hạ mang nàng về cung, chỉ là trong lúc hứng thú, nể mặt mũi Thụy vương thôi; nàng vẫn là nàng như trước đây, chẳng có gì thay đổi cả.

Mọi người nghe ra lời nàng nói, nói cách khác, bệ hạ cũng không sủng hạnh nàng, nàng cũng không trở thành người của bệ hạ.

Nói rõ ra Lâm Trí Viễn hỏi thêm nàng vẫn đáp như thế.

Rõ là hẳn không tin, hơi sốt ruột, “Bệ hạ sao không sủng hạnh nàng chứ? Ta nhìn thần sắc bệ hạ, rõ là bị nàng làm mê hoặc rồi mà, sao có thể...”

Diệp Vũ bật cười, bảo, ‘Lời ta nói với huynh là thật, bệ hạ nhìn thấu mỹ nhân kế của Thụy vương, đã tương kế tựu kế, mang ta hồi cung, chẳng có gì khác’

Hắn rút cuộc tin khuyen, “Sau này vẫn nên cẩn thận chút”

Tiếp đó nàng bắt đầu chuẩn bị màn múa mới, hợp tác với Lâm TRí Viễn sáng tác nhạc khúc, chọn vũ nam.

Đêm này, trở lại tẩm phòng trạch phủ, nàng vừa ngồi xuống đã có hai bóng đen loé lên.

Tinh thần nàng chấn động, đứng bật dậy, đúng lúc này mặt mũi bị bịt lại, chẳng bao lâu thì hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, nàng nảy ra một ý nghĩ trong đầu là: vì sao Kim công tử lần nào cũng dùng thủ đoạn vậy chứ? Nhưng mà lần này không phải là hắn mà là một người khác.

Nhìn theo ánh nến hồng, nàng đánh giá cả tẩm phòng. Phòng chia thành hai gian, rộng rãi, trang trí trong phòng không phải ngọc hay vàng, mà còn là hàng tốt cao cấp nhất, còn xa xỉ hơn cả phủ Tấn vương nữa.

Đây sao vậy? Diệp Vũ đang định mở cửa đi ra ngoài, thì bên ngoài có tiếng chân truyền tới.

Năm nữ tử đẩy cửa tiến vào, nữ tử cầm đầu đi về phía chỗ ngồi chính hướng Bắc, chẳng liếc nàng cái nào, ngang nhiên ngồi xuống. Hai thị nữ trẻ tuổi đứng hai bên, hai nữ tử trung niên đứng trước cửa phòng.

Nàng nhìn về phía nữ tử ăn mặc đẹp đẽ quý giá kia, nàng ta mặc quần áo lụa màu đỏ, vật liệu may mặc chất lượng cao, vạt áo, tay áo cùng váy đều viền hết sức lộng lẫy, khéo léo tinh xảo, vừa nhìn đã biết ngay không phải tầm thường. Nàng ta búi tóc cài châm đầy châu, hai bên là bộ châm cài mã nào tinh xảo đỏ đẹp, lấp lánh, rực rỡ, chói mắt.

Nữ tử mặc đẹp đẽ quý giá này dung nhan rất diễm lệ hết mức, quần áo và đồ trang sức cũng đẹp tinh xảo quá mức, khiến cho đùng mạo thanh lệ uyển chuyển của nàng cũng không mất đi hương vị vốn có, mà biến thành tục tằn, thô thiển.

Nàng ta cũng đánh giá Diệp Vũ, dáng cao quý, mắt phượng cau lại, như trong mắt nàng ta, mọi cô gái khác đều là bụi đất hết.

Thị nữ bên cạnh nàng ta khí thế bức người hỏi, “Người là con gái Diệp tướng quân sao? Tối qua cô gái nhảy điệu kinh diễm trong phủ Thụy vương là người sao? Lâu Tiêu Tương này màn ca múa mị hoặc lòng người, đòi phong bại tục này là do người thiết kế sao?”

Diệp Vũ gật đầu, nghĩ xem các người này đến tột cùng là ai?

Những kẻ này muốn làm gì? Có thể gây bất lợi với Vũ Nhi không?

67. Chương 69: Mê Hoặc (6000+)

“Người cũng biết nàng người nào rồi chứ?” Thị nữ kia hỏi lại, giọng điệu khó chịu, ngón tay duyên dáng chỉ về phía nữ tử ăn mặc đẹp đẽ quý giá kia hỏi.

“Xin nói rõ hơn” Nàng âm thầm cân nhắc nữ tử này thăm dò chi tiết chính mình, chỉ e lai lịch không nhỏ, tốt xấu chưa rõ.

Thị nữ kia cao giọng nói, “Vị này là hoàng hậu nước Sở, còn không quỳ xuống hành lễ?”

Ở cổ đại, cực chẳng đã nhất chính là quỳ xuống hành lễ. Hai đầu gối Diệp Vũ quỳ xuống đất, cung kính thi lễ rồi mới đứng dậy. Sở Hoàng, Tấn Vương, Thụy vương và Hữu tướng ai cũng không bắt nàng phải quỳ, phần nàng phải quỳ lại rõ ràng là vị Hoàng hậu ngồi tít trên cao này.

Dựa vào trí nhớ của vị Diệp đại tiểu thư, tuổi Hoàng Hậu Sở Minh Phong khoảng chừng ba mươi, tên là Tô Ngọc Yên, phụ thân là Tả tướng Tô Thiên Sơn. Tô Hoàng hậu không ngồi yên ở trong hoàng cung mà ra cung làm gì chứ? Vì sao lại bắt nàng?

“Dung sắc thanh mị, quả thật là vưu vật” Tô Ngọc Yên rớt cuộc lên tiếng, tiếng nói thanh thúy mềm mại, sắc nhọn.

“Hoàng hậu khen trật rồi” Diệp Vũ nói khiêm tốn, “Mặt Hoàng hậu nghiêng thành, quốc sắc thiên hương, quý làm một quốc chi mẫu, mẫu nghi thiên hạ, không chỉ có khí độ cao quý, hơn nữa còn khuynh thế phong hoa”

“Thật nhanh mồm nhanh miệng, chẳng trách mà mà thành thạo kỹ xảo ở thanh lâu đến thế” Tô Ngọc Yên cười nhạt nói.

Diệp Vũ không tiếp lời, cúi đầu. Còn thị nữ lại bảo, “Hoàng hậu có việc hỏi người, người phải trả lời cẩn thận. Nếu giấu diếm người chịu hậu quả”

Diệp Vũ ngoan ngoãn gật đầu. Tô Ngọc Yên cố ý kéo dài giọng hỏi, “Mấy ngày nay, bệ hạ có thường xuyên đi lầu Tiêu Tương không?”

Diệp Vũ đáp, “Ta không rõ lắm, hẳn là tới một hai lần”

Thị nữ kia hùng hổ đi tới, chẳng nói chẳng rằng giơ tay tát mạnh vào hai má nàng, cả giận nói, “Lừa gạt hoàng hậu, người cũng biết sẽ có kết cục gì không? Hoàng hậu đã tìm hiểu rõ rồi, bệ hạ đi lầu Tiêu Tương, lần nào đi cũng đều tìm người, người còn dám trợn mắt nói dối sao?”

Tuy nàng ta cũng là phụ nữ, song lực rất mạnh, tát cho hai má nàng nóng rực. Diệp Vũ vẫn cúi đầu, ra vẻ rất kính cẩn nghe lời.

“Nói! Bệ hạ đến tới cùng là đi mấy lần?” Văn thị nữ kia quát hỏi, pháo lửa nổ vang trời, cơn tức cực lớn.

“Bệ hạ tới lầu Tiêu Tương, tổng cộng hai lần”

“Ngẩng đầu lên” Thị nữ kia vẫn thô lỗ nâng cằm nàng lên như lúc đầu, “Hoàng hậu hỏi, cấm không được nói dối”

“Bệ hạ một năm khó ra cung được một chuyến, từ lúc lầu Tiêu Tương biểu diễn màn ca múa đòi phong bại tục, bệ hạ liền ra cung có hai lần thôi sao” Tô Ngọc Yên nhếch mép, “Người có biết vì sao không?”

Diệp Vũ lắc đầu, cho dù biết, cũng giả vờ hồ đồ. Mặt đẹp Tô Ngọc Yên hơi nheo lại, ánh sáng sắc nhọn như kim châm, “Như bản cung xem ra, người mị hoặc lòng người, múa câu hồn đoạt phách quyến rũ bệ hạ, bệ hạ tham mới, nên mới bị người mê hoặc”

Diệp Vũ hết biết nói mất. Tuy màn múa này chỉ là nhân tố khách quan nhưng có thể bị mê hoặc hay không cũng phải xem nhân tố chủ quan. Song có nữ nhân mặc kệ là nhân tố khách quan hay chủ quan, đem tất cả mọi sai lầm tính tất trên người nữ tử khác.

Tô Ngọc Yên bước nhẹ lên, đi tới trước người nàng, móng tay sơn đỏ dài nhọn gọt cằm nâng cằm nàng lên, như đang nghiền cứu bộ mặt nàng, “Tối qua người ở phủ Thụy Vương có màn múa sốc người, mê hoặc bệ hạ, bệ hạ mang người hồi cung, sung hạnh người rồi sao?”

“Không có” Diệp Vũ giải thích cẩn thận, “Bệ hạ ham cái mới, ta chẳng qua chỉ là nữ tử lưu lạc chốn lầu xanh, chẳng có hoa nhường nguyệt thẹn gì, lại chẳng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, sao lọt vào mắt bệ hạ được chứ?”

“Người đừng coi thường bản thân, khuôn mặt này cũng không tính là xấu, tư sắc không tầm thường, chắc chắn là lọt vào mắt rồi” Móng tay Tô Ngọc Yên lướt xẹt qua má nàng, trên làn da trơn mềm xuất hiện vết nhợt nhạt, không nghĩ được là lại xuất hiện vết máu, “Bệ hạ thật sự không sung hạnh người đó chứ?” Diệp Vũ trịnh trọng lắc đầu.

Tô Ngọc Yên trong mắt loé sáng rất nhanh, “Là người không chịu, hay là...”

Diệp Vũ nói qua loa, “Bệ hạ tới lầu Tiêu Tương, chỉ là thưởng thức ca múa, phẩm trà uống rượu, cũng không có gì khác. Còn tối hôm qua, bệ hạ hồi cung không lâu, Tấn Vương và Thẩm đại nhân có việc gấp cần bẩm tấu, tiến cung cầu kiến...”

Ánh mắt Tô Ngọc Yên ngưng lại, hơi chút suy nghĩ, một lúc sau mới hoàn hồn, tủm tỉm cười nói, “Nếu bệ hạ quyết ý sung hạnh người, người ứng đối thế nào đây?”

“Dĩ nhiên là khéo léo từ chối bệ hạ rồi ạ”

“Coi như biết điều”

Dứt lời Tô Ngọc Yên ngồi trở lại, hai mắt híp cong như vành trăng, “Người bố trí màn ca múa khiến người ta mê loạn tâm trí, nhiễu loạn sự ổn định và hoà bình vốn có của thành Kim Lăng, từ nay về sau, lầu Tiêu Tương cấm không được diễn màn ca múa đồi phong bại tục này nữa! Người cũng không được nhảy màn múa kinh diễm kia!”

Giọng điệu kiên quyết, tiếng nói trong trẻo lạnh lùng, rơi xuống đất như tiếng lanh canh của đồng tiền.

Diệp Vũ cảm thấy kinh hãi, trên mặt lạnh ngắt, “Hoàng hậu, lầu Tiêu Tương là quán kỹ thanh lâu, biểu diễn ca múa không thể tránh được, vô tình mạo phạm hoàng hậu, xin hoàng hậu giơ cao đánh khẽ. Ta cam đoan, sẽ không nhảy màn múa kinh diễm nữa, bất kỳ kẻ nào ở lầu Tiêu Tương cũng tuyệt không mê hoặc bệ hạ”

Thị nữ kia chưa ngoa rắn dạy, “Ý Hoàng hậu, người nghe không hiểu sao? Không cho người nhảy! Lầu Tiêu Tương cũng cấm không được biểu diễn ca múa nữa!”

Đây là can thiệp chính trị, ngang nhiên can thiệp cực kỳ thô bạo! Đây chính là chuyện nghiệp là kế sinh nhai của mình, Diệp Vũ quyết định giữ vững trận địa.

“Hoàng hậu, lầu Tiêu Tương mở cửa buôn bán, nếu không có biểu diễn ca múa, thì còn kinh doanh thế nào nữa?”

“Nữ tử phong trần chẳng phải là bán rẻ tiếng cười, bán mình sao? Chỉ cần các người bán rẻ tiếng cười, bán mình, có gì mà không kinh doanh nổi?” Tô Ngọc Yên nói khinh thường.

“Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, từ bi hỉ xả, xin đừng cắt đứt kế sinh nhai của hơn mười người ở lầu Tiêu Tương” Diệp Vũ hạ thấp người xuống khẩn cầu, thề, “Ta cam đoan, bệ hạ sẽ không tới lầu Tiêu Tương nữa”

“Người cam đoan ư? Người cam đoan cái gì chứ? Hay bệ hạ không nghe lời khuyên của Hoàng hậu, mà lại nghe lời khuyên của người chẳng?” Thị nữ hung ác kia cất giọng mắng chửi, “Người để ngoài tai những lời hoàng hậu nói sao?”

“Không phải... Hoàng hậu, xin hãy nghe ta nói...” Diệp Vũ vội vàng giải thích.

“Hoàng hậu, nàng đã không biết điều như vậy, phải để cho nàng ta chịu đau khổ chút mới biết được ý chỉ của hoàng hậu là không thể cãi!” Thị nữ kia đề nghị.

Tô Ngọc Yên liếc mắt lạnh băng nhìn Diệp Vũ một cái, chớp chớp mắt một lượt, đồng ý lời đề nghị của thị nữ. Thị nữ kia đi tới tựa như cọt mẹ, bộc lộ bộ mặt hung ác.

Rốt cuộc Diệp Vũ hơi sợ, nếu Sở Minh Phong muốn nàng làm, nói thẳng ra với Tô Hoàng hậu, có thể không bị chịu khổ nữa chẳng?

Nhưng Tô Hoàng hậu cũng không thể nào được sung ái, hẳn vị tất nói chuyện triều chính cho nàng ta. Hay vẫn không thể nói ra được.

Trong lúc nguy cấp này, nàng không tìm được lý do thích hợp thoái thác, còn thị nữ kia đã vung tay lên, đánh thật mạnh xuống.

Cánh tay lần lượt giơ lên, lòng bàn tay áp chặt hai má, nóng rát... Trong miệng một luồng tanh ngọt dâng lên, trào ra khoé miệng... Diệp Vũ kiệt sức chịu đựng hai má và miệng đau, cả người nóng bỏng, nước mắt trào ra mãnh liệt, mắt mờ dần...

Nàng thề: Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đòi lại gấp bội! Năm, sáu... Tám, chín...mười hai, mười ba...Mười tám, mười chín..

Càng ngày càng đau...đau tới mức tê rần tan rã.... Tất liên tục hai mươi cái thị nữ kia mới dừng tay lại.

Diệp Vũ cảm giác trong miệng đều là máu loãng, mùi máu tươi nồng đậm sắc mũi, khiến cho nàng tỉnh táo lạ thường, đau đớn bao trùm toàn thân.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, sống đã trên dưới ba mươi năm, nàng chưa bao giờ gặp cảnh bạo lực như vậy!

Cho dù có hận, có giận trong lòng, nhưng cũng không có cách nào đánh trả lại. Vẫn còn nhiều thời gian, sẽ có một ngày phản kích lại!

Tô Ngọc Yên đi tới trước mặt nàng, nhìn chăm chăm năm vết ngón tay phủ đầy trên má, sưng lên, khoé môi hàm chứa cười tiếc hận, “Đáng tiếc, đáng tiếc quá, khuôn mặt xinh đẹp này lại tệ đến vậy, tội gì phải thế chứ?”

“Hoàng hậu đừng tiếc hận, chỉ có hai mươi nhất thôi, chẳng tới hai ngày sẽ lại khôi phục như ban đầu mà” Thị nữ kia cười bảo.

“Được, bản cung mệt rồi, hồi cung thôi”

Tô Ngọc Yên nhả giọng, đi qua bên người Diệp Vũ, làn quần áo hoa lệ phất qua vai nàng, mùi thơm thoang thoang ập vào mặt.

Thị nữ kia hung hăng trợn mắt trừng nàng, “Bất luận là người, hay là lâu Tiêu Tương, dám can đảm bằng mặt mà không bằng lòng, dám can đảm mê hoặc bệ hạ nữa, thì không chỉ là hai mươi cái tát đâu, sẽ có đại hình hầu hạ người. Sau này nên làm thế nào, tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, hai vị nữ tử trung niên túm lấy Diệp Vũ rời đi, ném thẳng ra ngoài cửa lớn. Nàng ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cửa phủ, hoá ra đây là phủ đệ của Tả tướng Tô Thiên Sơn.

Sáng ngày tiếp theo, Thiển Hề nhìn thấy vết thương trên mặt con gái, vội vã đi mời thầy thuốc tới trị liệu cho con gái.

Bà hỏi là tốt cùng có chuyện gì xảy ra, Diệp Vũ cũng không nói gì, chỉ cần mẫu thân đừng lo lắng là được.

Tô Ngọc Yên sẽ không từ bỏ ý đồ, chẳng lẽ lâu Tiêu Tương đành đành chỉ màn biểu diễn ca múa sao? Chẳng lẽ kể sinh nhai của nàng cứ kết thúc như vậy sao?

Không! Không được! Luôn có cách giải quyết, hay là....

Trong lòng đã hạ quyết tâm, sau giờ ăn trưa, nàng đi tới trước phủ Hữu tướng. Thẩm Chiêu ở trong phủ, người hầu mang nàng đi vào thư phòng. Hắn đang ngồi ở trước thư án viết gì đó, thấy nàng đi vào, lập tức hạ bút, mời nàng ngồi, bảo người hầu pha trà.

Do hai má sưng đỏ, ngại lộ mặt nên nàng dùng khăn lụa che đi. Vừa rồi hắn nhìn thấy nàng giả dạng như thế, kinh ngạc khó hiểu, lại thấy không nên hỏi. Nàng cố ý cười buồn bã, “Đại nhân đừng lo, mặt ta không sao, chẳng qua hơi sưng đỏ chút thôi”. Hắn cười khê, không hỏi tiếp, ra dáng quân tử vô cùng.

Diệp Vũ đưa mắt nhìn khắp thư phòng, thư phòng và người hầu thanh nhã như nhau, cao thượng, tường sách trước mặt khá đồ sộ, một bên mặt tường khác có treo tranh chữ. Tranh chữ tam phúc này, hình ảnh điền viên giàu có đầy ý thơ và thuần khiết, cảnh thanh lịch ưu nhã, phiêu dật, uyển chuyển như mây bay nước chảy sinh động lưu loát, hành văn mạch lạc, khá được. Chữ và tranh hoà lẫn nhau, hoà thành một thể, không thể thiếu thứ nào. Có thể nhìn ra, tranh chữ tam phúc đều xuất từ bút tích một người.

“Tranh chữ của Đại nhân có thể nói là kiệt tác đi” Nàng tán thưởng, “Nếu đại nhân có rảnh, hay là tặng cho ta một bức tranh chữ được không?”

“Vẽ xấu lung tung, khó được Diệp cô nương để mắt. Nếu được ta sẽ bảo người mang tới quý phủ” Thẩm Chiêu nói khiêm tốn, “Đúng rồi, hôm nay cô đến có chuyện gì quan trọng không?”

“Tiền muốn kiếm được lại cần đại nhân ra tay tương trợ rồi, ta mới tránh được một kiếp” Nàng thành tâm nói cảm tạ.

“Chỉ nhắc tay bình thường thôi, đừng nói cảm tạ” Giọng điệu hắn vẫn thản nhiên nhẹ nhàng.

“Còn một chuyện nữa”

“Xin Diệp cô nương cứ nói”

Diệp Vũ bỗng thay đổi sắc mặt, lời lẽ chính nghĩa hỏi, “Xin hỏi đại nhân, ta tự dựa vào hai bàn tay mình sinh sống trong thành Kim Lăng, có gì sai không?”

Thẩm Chiêu chấn động kinh ngạc không hiểu sao nàng lại nói vậy, “Diệp cô nương nói lời ấy có ý gì? Tuy cô bố trí màn ca múa có chút kinh hãi thể tục, song kiên cường tự lập, đáng mặt nam nhi, ta thật sự rất khâm phục”

Nàng nói bị phẫn, “Lúc trước, ta nhảy một điệu múa ở phủ Thụy Vương, bệ hạ mang ta hồi cung, cứ vậy mà đã tội với người khác rồi”

Hắn có vẻ hiểu ra, lại không dám chắc, “Ý cô là....”

Nàng càng nói càng tức, “Có người cấm ta không được khiêu vũ, còn cấm cả lầu Tiêu Tương không được biểu diễn ca múa nữa. Dám cãi lời thì sẽ không có kết cục tốt gì”

Con người đen của hắn khẽ động, “Vết thương trên mặt cô là đến từ đó?” Nàng gật đầu, uất ức, khổ sở nhìn hắn. Ánh mắt hắn nhìn về phương xa, khuôn mặt như ngọc bình tĩnh lâm vào trầm tư.

“Đại nhân, ta không muốn bị khuất phục, không muốn ngừng biểu diễn ca múa ở lầu Tiêu Tương, nhưng Tô Hoàng hậu đã nhận định ta mê hoặc bệ hạ, sẽ không từ bỏ ý đồ...” Diệp Vũ nói thống khổ, “Ta biết làm sao bây giờ?”

“Chuyện này cũng không phải dễ làm” Ánh mắt Thẩm Chiêu hơi cau lại, “Dù sao Hoàng hậu vẫn là Hoàng hậu, việc niêm phong lầu Tiêu Tương dễ như trở bàn tay”

“Đại nhân, ta biết ngài bận rộn nhiều việc, nhưng mà ta thật hết cách rồi, chỉ đành tìm đến đại nhân mà thôi”

“Cô đã đề cập chuyện này với Vương gia chưa?”

“Chưa ạ” Nàng mỉm cười thê lương, “Nếu Vương gia biết chuyện này, nhất định sẽ khuyên ta rời lầu Tiêu Tương đi, gả vào phủ Tấn vương, trở thành một trong phần đông thị thiếp của ngài ấy”

Nghe vậy, Thẩm Chiêu kinh ngạc mãi, “Nhưng Vương gia tình sâu nghĩa nặng với cô lắm mà...”

Diệp Vũ nói chậm rãi, “Tâm ý của Vương gia, ta rất hiểu. Thật ra mấy lần Vương gia biểu lộ tâm tình, ta không phải không cảm động, nhưng từ sau khi rời phủ tướng quân, ta mới tỉnh ngộ hoàn toàn, ta nghĩ gả cho người không phải là Vương gia; ta muốn chuyện nhân duyên khác hẳn phần đông các cô gái khác chung một phu quân; ta muốn hạnh phúc, lại càng không muốn dùng hành vi độc chiếm. Ta chỉ muốn “Người nguyện một lòng ta không xa rời”, là “Nắm chặt tay nhau, sống tới bạc đầu”, là “Đêm thêm nồng, chỉ có một người duy nhất”

Hắn lặng lẽ nhìn nàng, như bị lời nàng nói chấn động. Thực tế, hắn cất lực giấu đi nội tâm kích động – suy nghĩ dăm chiêu của nàng bất ngờ mà trùng hợp, vì sao lại thế chứ?

Không thể tưởng được, không thể tưởng được mà, họ đối với nhân duyên nam nữ không khác nhau lắm, rất khó nghĩ.

Giọng nàng lãnh lút đầy mạnh mẽ, “Tuy Vương gia đối đãi rất tốt, nhưng ta cũng không nhập phủ Tấn vương. Hơn nữa, Vương gia từng làm tổn thương ta, ta sẽ không dấn lên vết xe đổ nữa”

“Diệp cô nương, chuyện Tô Hoàng hậu, ta sẽ nghĩ cách, hy vọng có thể giúp được cô” Trong khoảng thời gian ngắn, lòng Thẩm Chiêu không bình tĩnh nổi.

“Vậy xin cảm tạ đại nhân trước” Diệp Vũ hơi yên tâm, “Vậy xin đại nhân đừng nói cho Vương gia biết, càng phức tạp thêm”

Hắn đồng ý, nàng cáo từ, hắn đứng lên, tự mình tiễn nàng ra phủ. Đi tới trước cửa thư phòng, bỗng nàng trượt chân lão đảo, thở phào ngã về phía trước. Hắn lạnh tay lệ mắt đưa tay ra nắm chặt thân thể nàng.

Trong lúc nguy cấp, nàng tóm lấy tay áo hắn, như tóm được nhúm cỏ cứu mạng vậy, nắm chặt lấy không muốn buông tay.

Hắn nhìn nàng, nửa ôm nàng, đôi mắt trong veo lạnh lùng lạnh sâu không đáy, khiến cho người ta nhìn không rõ cảm xúc trong đó. Nàng theo dõi hắn, đôi mắt trong suốt, trong veo, cũng cất giấu đầy tâm tư không muốn một ai biết.

Gương mặt này thật giống Hạ Phong quá, khiến nàng như bị lạc, quên hết tất cả, làm cho trong đáy mắt của nàng chỉ có hắn. Tuy nàng biết rõ hắn không phải là Hạ Phong, tác phong làm việc của hai người khác nhau, song mỗi lần thấy hắn, lại không thể không động tâm vì hắn.

Thẩm Chiêu trước hết ý thức được tư thế này mờ ám không ổn, buông nàng ra, lảng tránh, nói lúng túng, “Cô không sao chứ?”

“Giao tình giữa ta và đại nhân không sâu lắm, vì sao đêm đó lại không tiếc chộc giận bệ hạ, tìm mọi cách lo lắng cho ta chứ?” Diệp Vũ cố ý hỏi.

“Ta nói rồi, cô là con gái cả của Diệp tướng quân, cô gặp chuyện, ta cũng không bàng quan đứng nhìn. Còn nữa, theo lời nói cử chỉ của cô cho thấy cô không muốn trở thành phi tần của bệ hạ, cô cũng không thích hợp đứng trong hậu cung đấu tranh gay gắt, bởi vậy ta sẽ giúp cô hết sức” Giải thích của hắn hợp tình hợp lý, không chê vào đâu được.

“Không còn gì nữa?”

“Diệp cô nương...có phải hiểu lầm gì với ta không?”

“Ta hướng tới cảm tác cảm vi, dám yêu dám hận, đại nhân lại thích giấu mọi tâm tư dưới tận đáy lòng” Nàng nhìn thẳng hắn, hy vọng nhìn ra gì đó trên mặt hắn.

“Hay thế này vậy, cô lừa ta thế nào, ngấm ngầm dả kích quan trường công khai lục đục chẳng? Vậy sao bệ hạ chẳng coi thường hả?” Thẩm Chiêu khinh thường chớp mắt, “Nếu muốn sống yên phận, sống lâu chút, phải làm cho tất cả mọi người đoán không được suy nghĩ của cô”

“Hôm nay được dạy dỗ, tạ đại nhân đã chỉ điểm” Diệp Vũ tiến lên hai bước, gần như dán chặt vào người hắn, mắt loé sáng, “Ta hy vọng có một ngày như vậy, đại nhân mở rộng lòng, cũng hy vọng ngày đó đại nhân không hối hận” Dứt lời nàng xoay người rời khỏi thư phòng.

Hắn nhìn theo bóng dáng thanh mảnh kia chậm rãi đi xa, nhìn chiếc ô phát phơ nhẹ trên đầu dưới ánh nắng mặt trời, khẽ than một tiếng.

Một đêm này Diệp Vũ hồi phủ, thấy Thụy vương ngồi trong thư phòng, nhàn nhã uống trà. Sớm đã đoán trước, ông ta sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đêm đó ở điện Trường Tâm xảy ra chuyện gì chắc ông ta đều rõ cả, một lần không thành, còn muốn lần thứ hai sao?

“Không ngờ thẳng nhóc Minh Hiên này lại bị người làm điên đảo tâm hồn” Ông ta cười khẩy nói.

“Vương gia còn định dùng mỹ nhân kế nữa sao?”

“Bệ hạ mang người tiến cung, sáng hôm sau đã đưa người ra cung rồi, như vậy cho thấy chiêu mỹ nhân kế này chẳng có tác dụng gì, lại còn thuận tiện cười nhạo bốn vương nữa” Thụy Vương mặc dù tức song lại rất bình tĩnh.

Nàng im lặng chống đỡ, nếu ông ta biết mỹ nhân kế thất bại, vậy tiếp theo là chiêu gì nữa đây?

Ông ta chậm rãi uống trà, trong mắt loé sáng, sắc mặt bình tĩnh nhìn không ra manh mối gì. Mãi sau ông ta có ý bảo nàng ngồi xuống, cười lạnh nói, “Thế gian có nam nhân nào không ham sắc đẹp chứ, bốn vương cũng không tin bệ hạ không vừa mắt với người”

Trong lòng căng thẳng, Diệp Vũ nghĩ: chẳng nhẽ ông ta còn định dùng mỹ nhân kế nữa sao? Ông ta gian xảo bảo, “Bổn vương đánh cuộc muốn xem một trò hay: huynh đệ cùng giành một nữ, trở mặt thành thù, chó cắn chó”. Nàng hoảng sợ.

“Bổn vương cho người một tháng, người cần phải làm bệ hạ điên đảo tâm hồn. Như vậy, màn huynh đệ tranh một nữ diễn ra tốt đẹp, bổn vương ngồi nhìn hai hổ đấu, làm ngư ông đắc lợi” Thuy vương mắt hồ loé âm trầm.

“Bệ hạ khó mà ra khỏi cung được, tiểu nữ tử làm sao mà mê hoặc nổi bệ hạ chứ?”

“Yên tâm đi, bổn vương sẽ thăm giúp người” Ông ta nheo mắt lại, loé sáng tia gian trá.

Tâm Diệp Vũ bi thán, rối loạn, cái gì và cái gì chứ? Sở Minh Phong thì muốn nàng ly gián Tấn Vương với Thẩm Chiêu, còn Thuy vương lại muốn nàng chu toàn giữa hai huynh đệ họ Sở, trình diễn màn huynh đệ tranh một nữ, thật rối loạn hết cả...

Nếu Sở Minh Phong phát uy tiêu diệt sạch Thuy vương thì tốt rồi, nhưng nào có chuyện lại dễ như vậy chứ. Thuy Vương nói xong rời đi công khai.

Nằm trên giường, nàng càng nghĩ càng thấy rối giữa mình với mấy nam nhân này, làm sao đây?

Nàng không muốn chu toàn chuyện giữa mấy nam nhân đó, không muốn quan hệ nam nữ rối loạn lung tung, không muốn bị cuốn vào cơn lốc tranh đấu quyền lực hoàng quyền, không muốn bị người ta bài bố, bị người ta uy hiếp, không muốn bản thân bị ép làm những chuyện trái lương tâm... Chẳng bằng mang theo mẫu thân và đệ đệ cao chạy xa bay, rời khỏi thành Kim Lăng, đi đến bất cứ đâu, chỉ cần rời xa những người này, thì đâu cũng được.

Nhưng Thiển Hề vì con có thể ở lại phủ Tướng quân mà nguyện rời đi, sao có thể bảo bà ấy rời thành Kim Lăng đi với nàng được chứ? Như vậy chỉ có thể một mình nàng đi thôi.

Nàng chỉ là mượn thân xác của Diệp đại tiểu thư, còn Thiển Hề cũng không phải mẫu thân nàng, muốn thoát khỏi móng vuốt quỷ xà, thì nàng đành ích kỷ một lần vậy. Không được! Trên người nàng còn tình độc, không có giải dược của công tử Kim, nàng sống không nổi. A a a.... Làm sao đây?

Đầu muốn nổ tung ra, nghĩ không ra cách giải quyết nào. Cho dù nàng có thể bỏ được thành Kim Lăng, công tử Kim cũng sẽ không thả nàng đi. Trần trọc lặn lộn, mãi nàng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, không rõ là giờ nào, có vẻ như trời còn chưa sáng. Đầu Diệp Vũ vẫn còn choáng váng, ôm trán đứng lên, lại phát hiện ra căn phòng này rất xa lạ, không phải tấm phòng của mình. Gian phòng này là một thạch thất, bốn phía đều là tường đá, cả cửa cũng là cửa đá, bên trong chỉ có mỗi một giường gỗ, cùng hai ghế, một giá nến đang cháy.

Kỳ lạ, chẳng phải vẫn đang ngủ đó sao? Sao lại ở chỗ này rồi? Là ai mang nàng tới đây? Sao chẳng có chút cảm giác nào thế?

68. Chương 70

Thần bí vậy chẳng lẽ là công tử Kim? Đúng vậy, đúng là công tử Kim. Hắn đi vào thạch thất, quần áo đen, mặt nạ vàng, ánh mắt thâm trầm thần bí như vực sâu, chứa đầy sự nguy hiểm.

“Người dẫn ta tới đây sao ta lại không biết chứ?” Nàng biết hắn sẽ không đáp song vẫn cứ hỏi.

“Bởi vì ta cho người ngửi một loại mê hương khiến người hôn mê” Công tử Kim ngồi trước bàn, nói lạnh nhạt. Diệp Vũ đứng lên ngồi đối diện trước hắn, đợi hắn mở miệng.

Đột nhiên nàng nhớ tới không biết có phải nửa tháng rồi không? Thời gian này nhiều việc đan xen, đã quên mất bảo hắn lấy thuốc giải. Lần trước ngày gặp mặt hắn là ngày nào nhỉ? Có vẻ đã nửa tháng rồi.

Nàng hỏi, “Thuốc giải đâu?” Hấn cười trào phúng, “Hiện giờ mới nhớ tới sao, có vẻ quá muộn nhỉ?”

Nghĩ lại cũng thấy không đúng, nếu qua nửa tháng mà không có thuốc giải, tình độc chẳng phải phát tác rồi ư? Nhưng nàng vẫn thấy ổn mà.

“Đã qua nửa tháng rồi, ta sớm đã cho thuốc giải vào ly trà của ngươi, vì thế ngươi mới không phát độc” Công tử Kim nói trào phúng.

“Ah” Lòng nàng run rẩy. Theo như lời hấn nói, nếu hấn muốn giết nàng, chẳng phải không cần tốn sức đó sao? Nàng chết rồi, cũng sẽ không biết vì sao nữa. Hấn nói âm trầm, “Có thu hoạch gì nói đi”

Diệp Vũ nói kết quả tra ở phủ Tấn vương, lại nói mỹ nhân kế Thục vương, nói tình cảnh hiện nay và tình hình, cuối cùng tổng kết một câu, “Tấn vương và Thẩm Chiêu tín nhiệm ta, bệ hạ và Thục vương đều muốn lợi dụng ta, nếu có cơ hội tiến cung, đi phủ hữu tướng, ta sẽ tìm cơ hội tìm sách”

“Phủ Tấn vương, phủ Hữu tướng và hoàng cung đều có thể là nơi giấu sách, ngươi phải tìm cơ hội thử ở chỗ Thẩm Chiêu”

“Biết rồi”

“Sở Hoàng khởi cư và Thiên Thường hỷ tốt không?”

“Bệ hạ khởi cư thì không rõ lắm, song hấn chẳng ham sắc, khắc chế rất mạnh, võ nghệ bất phàm, thâm trầm đen tối”

“Đen tối ư?”

“Ý là nội tâm sâu, có nhiều tâm kế” Nàng nháy mắt mấy cái.

“Chuyện này ta đều biết cả, không cần ngươi nói” Hấn nói lạnh tanh.

“Hấn có bệnh sạch sẽ, a, ý ta là hấn không thích lời thô thiển, bình thường tự mình dọn sạch sẽ khoan khoái. Hấn thích uống trà hơn nữa là Cố Chử tử Duẩn, tử lượng hấn rất tốt, cũng không thích uống rượu; hấn không thích đồ ngọt, không ăn cay, thích ăn cá, bánh hoa quế, không thích hoa hoa cỏ cỏ, chỉ độc thích hoa sen không nhiễm bùn, loài hoa trong bùn yêu kiều thanh tao, thưởng thức mãnh liệt, mạnh mẽ” Diệp Vũ nói một mạch, chỉ thở một lần, suýt nghẹn thở.

Nghe xong này đó, công tử Kim như nghĩ gì đó, cau mày. Nàng lấy được tin này, là mấy lần ở cùng Sở Minh Phong ngầm quan sát hoặc hỏi thẳng. Tin này không ít, công tử Kim hấn rất vừa lòng rồi.

Ánh nền đỏ sậm chiếu vào mặt nạ vàng, khiến mặt hấn lóng lánh sáng, hấn hỏi, “Mỹ nhân kế của Thục vương hỏng rồi, vậy tiếp theo ngươi định làm thế nào?”

Nàng quyết định giấu, bảo, “Thục vương vốn muốn ta tiếp tục mê hoặc bệ hạ, ta bảo bệ hạ không ham thích sắc đẹp, hơn nữa rất cảnh giác, sao có thể bị ta mê hoặc chứ? Thục vương cảm thấy có lý, không ép ta nữa, bảo ta cứ tùy thời mà làm”

Hấn hí hửng nhìn nàng, ánh mắt nham hiểm, như không tin nàng, như có thể đoạt mạng nàng bất kỳ lúc nào, “Không còn gì nữa sao?”

Diệp vũ ra vẻ bị thần sắc đằng đằng sát khí của hấn dọa sợ, rụt rè bảo, “Ta sao dám lừa ngươi được chứ?”

“Tấn Vương bị ngươi làm điên đảo tâm hồn, chẳng bao lâu chỉ e Hữu Tướng và Sở Hoàng cũng bị ngươi mê hoặc rồi” Ánh mắt công tử Kim âm trầm đáng sợ, “Lần sau lúc ngươi gặp ta, ta hy vọng ngươi như đã nói với ta tìm được cuốn “Thần Binh phổ” rồi”

“Chuyện này chẳng dễ làm lắm, song ta sẽ cố gắng”

Hấn đứng lên, đi tới sau nàng, lòng bàn tay áp sát đầu nàng, dùng sức kẹp chặt, như muốn ép bẹp đầu nàng vậy. Nàng cựa tay hấn ra, lại bất động, nói sợ hãi, “Đau quá...”

Đầu rất đau, đau lắm, tay hấn như hai gọng sắt, kẹp chặt đầu nàng, như muốn ép óc phọt lên vậy.

Giọng hấn lạnh thấu xương, “Đừng mơ thoát khỏi ta, phản bội ta, đời này ngươi đều phải nghe lệnh ta”

Chẳng biết sao lại thế nữa, Diệp Vũ ngửi thấy mùi hương thần nhiên, rồi nhanh chóng hôn mê.

Lúc tỉnh lại đã trở lại tẩm phòng, trời đã sáng quá, muộn hẳn một canh giờ so với bình thường nàng dậy.

Nàng thật khó hiểu, công tử Kim làm cách nào mang nàng rời khỏi phủ, rồi mang nàng trở lại thế nào, sao mọi người chẳng ai biết thế? Tên này rất thần bí.

Ngày này nàng dạy xong màn múa mới, đứng ngăn người, nghĩ mãi xem làm thế nào cho Thẩm Chiêu biết lòng của nàng.

Hắn biết rõ tình của Tấn vương ăn sâu với nàng, lấy tính cách quang minh chính đại của hắn, tuyệt đối không cướp trắng trợn, lại càng không biểu lộ ra chút tâm tư nào, bảo hắn thích nàng, có tâm tư với nàng, tuyệt đối không có khả năng. Bởi vậy, dù cho nàng có nhiều công phu đi chăng nữa cũng không dụ dỗ được hắn. Nếu lùi mà tiến thì tiếp theo sẽ thế nào đây?

Không có tình nhân, chẳng khác gì bạn bè thân thiết. Lấy tính cách của Tấn vương khăng khăng, thấy nàng và Thẩm Chiêu nói cười, chẳng khác gì ném một bình dấm chua. Giải quyết vấn đề khó này, bất giác thấy thoải mái hơn nhiều.

Hai vũ nam nhảy cũng khá được, luyện thêm mấy ngày nữa thì họ có thể tung hoành trong thành Kim Lăng rồi.

Một nha hoàn tới báo lại, Tấn Vương đợi nàng ở vườn hoa. Diệp Vũ biết không trốn được, chỉ đành đi gặp hắn.

Từ xa nàng đã thấy hắn đứng dưới ánh nắng mặt trời, dưới tán cây xanh, quần áo thêu văn hoa chói mắt, như giữa đám mây trắng có mảng màu sắc xanh, hoa văn ở giữa, không nhiễm khói lửa, không dính bụi trần, thuần khiết khiến người ta không dám chạm vào.

Có lẽ hắn cũng không phải là thần tiên hoàn mỹ gì, nhưng nàng cảm thấy mình làm bẩn hắn, đùa bỡn tình cảm của hắn. Hắn như rất vội vã, có vẻ không kiên nhẫn chờ được nữa, cứ đi đi lại lại.

Nàng đi tới, hắn thấy nàng, chạy vội tới, nắm lấy tay nàng, “Vũ Nhi, cùng bốn vương đi”

“Đi đâu?”

“Cùng bốn vương tiến cung, mẫu hậu muốn gặp nàng” Sở Minh Hiên kéo nàng ra ngoài, hận không thể đi một mạch tới hoàng cung luôn.

“Tiến cung gặp thái hậu ư?” Nàng nói kinh ngạc, dự cảm không ổn, “Vì sao?”

“Lên xe ngựa, sẽ kể lại cho nàng sau”

Diệp Vũ rút tay lại, nói kiên quyết, “Vương gia không nói rõ, ta sẽ không tiến cung”

Hắn khó thở bảo, “Vũ Nhi, chẳng lẽ nàng còn muốn gặp mặt nhiều người để bàn nữa sao?” Hắn nắm chặt vai nàng, túm mạnh nàng ra khỏi cửa lầu Tiêu Tương, đỡ nàng lên xe, ngồi ổn rồi mới cười bảo, “Tính nàng thật là, cũng chỉ có bốn vương chịu được thôi”

Nàng lườm hắn một cái, “Vì sao mẫu hậu ngài muốn gặp ta chứ?”

Hắn nói tóm tắt nguyên do, nàng bỗng hiểu ra, hoá ra đây là cách hắn cưới nàng.

Sáng nay, hắn tiến cung thỉnh an Tôn Thái hậu, khẩn cầu bà tứ hôn cho hắn, đem trưởng nữ Diệp Vũ của Diệp Tướng quân ban cho hắn làm sủng phi.

Giờ hắn đã hai mươi tám, lúc mười tám tuổi đại hôn, cưới vương phi, hắn muốn cưới Diệp Vũ, chỉ có thể cho nàng ngôi vị sủng phi mà thôi. Song Tôn thái hậu cũng không đồng ý khẩn cầu của hắn mà đòi được gặp nàng.

Vì thế hắn mới vội vã ra cung tìm nàng, mang nàng tiến cung gặp mẫu hậu.

Diệp Vũ nhìn qua một lượt bản thân, thấy không vấn đề gì, nhưng gặp Tôn thái hậu như gặp tộc trưởng vậy, nếu Tôn thái hậu thật sự đồng ý hôn sự này, thật sự tứ hôn, vậy nàng sẽ phải gả cho hắn sao? Không được!

Nàng tìm đủ mọi cớ, không chịu tiến cung theo hắn, lại bị hắn bác bỏ hết. Sở Minh Hiên nhìn thấu lòng nàng, đau lòng hỏi, “Vũ Nhi, nàng đang trốn gì thế? Nàng có muốn gả cho bốn vương không?”

“Vương gia còn nhớ rõ lời ta nói sao?”

“Bốn vương dĩ nhiên là nhớ chứ, nhưng bốn vương đêm ngày lúc nào cũng lo lắng đề phòng....” Hắn đỡ lấy hai vai nàng, “Bốn vương không muốn hỏi hạn chửa chung thân, chỉ có thể rước nàng vào phủ trước. Còn phần yêu cầu của nàng, bốn vương sẽ thỏa mãn nàng, tuyệt không cô phụ tấm lòng của nàng với bốn vương”

“Nếu ta vào phủ, Vương gia lại làm không được thì tính sao? Ta biết làm sao đây? Ta sao biết được Vương gia có lừa ta hay không nữa?”

“Vũ Nhi, nàng cứ vậy không tin bốn vương sao?” Hắn tức giận nhướn mi lên, trên mặt tái đi.

“Không phải là không tin Vương gia, mà thật không tin đàn ông” Nàng lạnh lùng châm biếm, “Nam nhi thế gian vốn bạc tình, huống chi ngài là Tấn Vương mà người gặp người thích hoa gặp hoa nở, tính tình phong lưu phóng khoáng gặp ngàn người đẹp. Hiện giờ nói ra nghe thật sướng lỗ tai, sau này nếu thật sự không đáp ứng được điều ta muốn, ta còn biết bắt ngài làm thế nào đây?”

Sở Minh Hiên bị bộ dạng của nàng đả bại, “Cái gì mà người gặp người thích, hoa gặp hoa nở chứ? Nàng đừng lãng tránh sang chuyện khác, bất luận thế nào, cho dù phải ép buộc, bốn vương cũng ép nàng phải tiến cung!”

Diệp Vũ bực mình nói, “Bất luận kẻ nào cũng không ép nổi ta!”

Thật ra nàng cũng không muốn chọc giận hắn, nhưng nàng sao có thể đi gặp Tôn thái hậu chứ?

Nàng lập tức xuống xe, hắn túm chặt lấy cổ tay nàng, dùng lực mạnh kéo nàng vào lòng. Nàng phản kháng không nổi, khiến mình bị kẹp sâu trong lòng hắn, giãy không được, kêu lên, “Buông ra!”

Hắn dùng chân kẹp chặt chân nàng, bẻ ngoặt hai tay nàng ra sau người, “Không buông!”

Nàng chưa từng thấy hắn dã man, vô lại thế bao giờ, lửa giận bùng lên, liều mạng giãy dụa, song lại chẳng đâu được với sức hắn.

Hắn võ nghệ siêu quần, thuần phục nữ tử này khiến hắn tốn khá nhiều sức. Do họ tranh chấp nhau, xe ngựa rung lên, bên ngoài nhìn vào không rõ trong xe có chuyện gì xảy ra, xe sung lắc như sắp đổ vậy.

“Chỉ cần nàng tiến cung cùng bốn vương, bốn vương sẽ thả nàng ra” Sở Minh Hiên cũng không muốn làm thô bạo quá.

“Chết cũng không đi!” Diệp Vũ tức điên mất rồi, rống lên, “Con mẹ nó người thả ta ra! Thả ngay lập tức! Ngay lập tức!”

Con mẹ nó hả? Tuy hắn không biết lời này có ý gì nhưng cũng cảm giác được đây là câu chửi người.

Lửa giận của hắn cũng tăng cao, quát mạnh, “Không đi cũng được, bốn vương sẽ xử ngay tại chỗ, xem nàng còn lập gia đình thế nào được nữa!”

“Láo xược!”

Nàng chửi ầm lên, muốn xông lên cắn cánh tay hắn, hắn ra tay cực nhanh, cổ định gáy nàng, quắc lấy môi nàng, hôn cuồng loạn, hút toàn bộ cánh môi mềm mại của nàng, cũng không quá dùng sức mạnh khiến nàng đau.

Diệp Vũ theo bản năng ngậm chặt miệng lại, bị hắn đè ép, hôn thô bạo, đau gần chết. Môi hắn như dao kiếm vậy, như cắn xé lấy môi nàng, nàng có cảm giác như ngửi được mùi màu tươi.

Lần đầu tiên nàng mới biết được cơn thịnh nộ của đàn ông ác liệt đến thế nào, tựa như bây giờ vậy, trong đây đưa hắn biến cả người nàng đau đớn.

Mạnh mẽ chiếm đoạt, Sở Minh Hiên cuối cùng cũng dừng lại, hôn cuồng dã lên dải tai nàng, cổ nàng, quần áo nàng bất giác bị hấn xé nát, lại còn bị hấn ép chặt lên vách xe... Toa xe chật hẹp, nàng chẳng còn chỗ nào trốn, cũng ngăn không nổi thế tấn công mãnh liệt của hấn, chẳng bao lâu đã bị hấn kéo sạch quần áo ra, bộ ngực kiêu diễm lộ tung.

Hấn thở hổn hển, đôi mắt ngập tràn lửa dục, hôn trầm mê lên vai nàng, hai tay nắm trọn bộ ngực no đủ của nàng, ra sức vuốt ve.... Xúc cảm mềm mại trắng mịn ấy gây cho hấn sự rung động mê mông và đầy kích thích, khiến cho toàn thân hấn căng máu, kêu gào.

“Đau....” Diệp Vũ không ngờ hấn dùng sức mạnh tới vậy, ra sức đập hấn, lại giống như đâm vào bạch bông, chẳng có tác dụng gì.

Sở Minh Hiên biết nàng đau, song chỉ có làm vậy mới giữ nàng lại được, hấn nâng vòng eo nàng lên, hôn cuồng nhiệt lên nụ hoa hồng kia, một tay thì lạng lẽ rời xuống, cởi giải quần của nàng.

Nàng không phát giác ra, chỉ cảm thấy lời hấn gây ra cho mình một cảm giác quý dị, tê tê ngứa ngứa, lại càng muốn nhiều hơn, xen lẫn sự tò mò kỳ quái... Cả người nóng bỏng, nhưng không phải nàng vậy, mà trở nên xa lạ...

Hấn mở to mắt nhìn nàng, nhưng thấy nàng híp mắt lại, đôi mắt mê đi, khuôn mặt thanh mị đỏ bừng, mồ hôi rịn ra ướt đầm, áp sát hai má, càng thêm phiêu động lòng người; cả người nàng mềm mại hấn, như bị lửa nhiệt tình của hấn hoà tan, không hề chống cự lại nữa. Hấn thu lại nửa sức lực, chịu đựng sự cương đau dưới thân, hai ngón tay vỗ nhẹ nơi tư mật của nàng, khiến cho nàng chuẩn bị thật tốt để nghênh đón lấy hấn.

Diệp Vũ chấn động, như hồn phi phách tán vậy, đôi mắt mở to hoảng sợ. Hấn đang làm gì vậy? Tuy động tác chậm chạp nhẹ nhàng, lại đủ khiến cho nàng bình tĩnh lại từ trong mộng.

“Bổn vương một khi đã đồng ý, sẽ giữ lời hứa một đời” Sở Minh Hiên cất giọng khàn khàn nói, khuôn mặt tuấn tú quần quanh đáng sợ, không rõ là tình nhiều hơn hay dục nhiều hơn, “Vũ Nhi, hãy tin bổn vương”

“Đừng....” Nàng nắm lấy tay hấn, đáng thương cầu khẩn, “Nếu Vương gia thật sự yêu ta, chắc không muốn làm tổn thương tới ta đi”

“Bổn vương tiến cung với nàng, có được không? Được không...”

Hấn nở nụ cười vui vẻ, lại cau mày, “Bổn vương thật sự muốn ăn nàng quá”

Diệp Vũ nói uy hiếp, “Vậy thì Vương gia vĩnh viễn không chiếm được lòng của ta”

Sở Minh Hiên mỉm cười đau khổ mà lại vui vẻ, trong mắt tràn ngập ý cười chảy tới tận tim, giống như được uống mật ngọt vậy.

Nàng dựa theo lực của hấn ngồi xuống, lại bị hấn ôm vào lòng. Môi nóng hổi ập tới bất ngờ, lại ôn nhu như gió xuân, triền miên như mưa thu, khiến hấn yêu say đắm, cả đời thâm tình, so với vừa nãy, khác nhau một trời một vực.

Quần áo Diệp Vũ đã bị rách cả, không thể mặc lại được, Sở Minh Hiên trên đường đi mua một bộ tơ lụa, rất hợp với người nàng. Hấn xoa cằm nhìn nàng, như đang nghiên cứu gì đó.

Nàng hỏi, “Sao vậy?”

Hấn lại ôm lấy nàng, thì thầm bên tai, “Bổn vương nắm rõ thân nàng như lòng bàn tay vậy, nếu không sao lại chọn được bộ váy vừa nàng tới thế chứ?” Nàng đỏ mặt lên xe, chẳng nhìn hấn.

Xe ngựa lại hướng hoàng cung chạy, nàng nghĩ mãi, lo lắng bảo, “Cứ tùy tiện đi gặp mẫu hậu ngài như thế, ta cũng không chắc lắm... Ta lo biểu hiện không được tốt, khiến cho mẫu hậu ngài chẳng có ấn tượng tốt gì...”

Hắn nói trấn an, “Nàng đừng lo, cũng đừng cảm thấy mình không tốt, mẫu hậu lễ phật hàng năm, trong lòng rất lương thiện, tâm tính hiền hoà, sẽ không làm khó nàng đâu” Hắn ôm lấy nàng, lòng hưng phấn bùng bùng bảo, “Bổn vương cam đoan, mẫu hậu nhất định sẽ thích nàng, nhất định sẽ tứ hôn cho chúng ta”

Nếu thế nàng cũng không còn tìm cớ thoái thác nữa, chỉ đành tiến cung theo hắn. Lần tiến cung này, Diệp Vũ thấy hoàng cung Sở quốc thật nguy nga trang nghiêm, hoa lệ khí phách, rực rỡ huy hoàng, cứ than mãi.

Tường cao cao, mái cong cong như chim bay, ngói lưu ly loé sáng, hành lang uốn lượn, đèn đài chằng chịt, mùi hương thơm ngát của các loài hoa kỳ lạ, đình đài lầu các, xa hoa uyển chuyển, uốn lượn vân rồng, tựa như cảnh tiên tráng lệ muôn hình muôn vẻ vậy. Tiến cung không lâu, họ xuống xe ngựa, đi bộ tới điện Từ Ninh.

Đi thẳng một đường, mọi cung nhân đều hạ mình hành lễ với Sở Minh Hiền, nàng ở một bên thưởng thức phong cảnh hoàng cung, đứng trong cung thấy phong cảnh vinh hoa, thật ra rất cô độc tịch mịch, cả đời bị vây chặt ở chỗ này, không được hưởng thế giới đầy thú vị ở bên ngoài, thật không đáng.

Khoảng cách điện Từ Ninh tới điện Trùng Tâm cũng không xa, lại khiến cho người ta có cảm giác thật yên tĩnh, rời xa chốn phù hoa rầm rĩ huyên náo, giống như nơi đây thời gian trôi rất chậm vậy, có một loại tự đắc, không để ý tới thế tục hỗn loạn. Bố trí trong đại điện khác hẳn so với điện Trùng Tâm, có thể nói là khác nhau một trời một vực, ở đây không có vàng ngọc giá trị liên thành hay bảo vật vô giá, chỉ có giản dị tự nhiên.

Họ đợi một lát, Tôn thái hậu mới từ tẩm điện đi ra, trên mặt tràn đầy nụ cười hoà ái.

Thái hậu trong tưởng tượng của Diệp Vũ phải là người ăn mặc rườm rà hoa lệ, vắn tóc cao sang, châm ngọc gài rực rỡ muôn màu, cả người lấp lánh rực rỡ, xứng đáng với bộ dạng không giản mà uy, hoặc cũng phải là một bà lão tâm lý đầy vận vẹo trong chốn thâm cung.

Song Tôn Thái hậu lại không phải thế, không mặc quần áo dát đầy ngọc ngà, chỉ một thân cung trang giản dị, tóc hoa râm, trên búi tóc chỉ cài một cây trâm hoa Mộc Lan đơn giản, trên cổ đeo một chuỗi phật, nét mặt thản nhiên, đầy hiền lành.

Sau khi hành lễ, cung nhân châm trà, Sở Minh Hiền kéo tay Diệp Vũ nói thẳng vào vấn đề, “Mẫu hậu, đây là trưởng nữ Diệp Vũ của Diệp tướng quân, là cô gái nhi thần muốn kết hôn”

Tôn thái hậu ngoắc tay cười nói, “Tới đây cho ai gia nhìn kỹ chút xem nào”

Hắn nắm nàng tiến lên ba bước, Tôn thái hậu cầm lấy tay nàng,捏o mắt nhìn nàng, cười ha hả, “Con ngoan, bộ dạng nhìn được lắm”

Diệp Vũ cười thản nhiên.

“Lúc này là nhi thần cưới cô gái nhi thần thích, khẩn cầu mẫu hậu thành toàn” Hắn trình trọng nói, cũng không che giấu sự sốt ruột.

“Con đừng vội, ai gia tâm sự cùng nàng một lát, con đi lấy chút điểm tâm ở phòng ăn cho nàng ném thử chút đi” Tôn thái hậu nháy mắt với con. Sở Minh Hiền bất đắc dĩ đành đi.

Tôn thái hậu kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, “Nhất vì vũ, hai vì mị, cha ngươi đặt tên là Vũ Nhi là có ý, ngươi tài danh lan xa, bộ dạng lại xinh đẹp khả ái, chẳng trách mà Hiền nhi lại thích ngươi. Cháu gái ngoại của Ai gia kia xem ra kém hẳn ngươi, kiêu căng mãnh liệt, không rõ có người nào dám lấy nó chứ”

Diệp Vũ tủm tỉm cười, nhớ tới bà cũng là mẫu hậu của Công chúa An Dương.

Công chúa An Dương đối xử ác độc với ba mẹ con Thiển Hề, Tôn thái hậu không phải cũng biết cả đi? Nếu công chúa An Dương biết đệ đệ ruột lại muốn kết hôn với con gái của kẻ thù, vậy không biết sẽ thành dạng gì nữa.

“Nghe Hiền Nhi nói, ngươi và nương ngươi không được ở trong phủ tướng quân” Tôn thái hậu thở dài, vỗ nhẹ tay nàng, “Làm khó cho hai mẹ con các ngươi rồi”

“Tạ thái hậu quan tâm” Diệp vũ nói thản nhiên.

“Rời khỏi phủ tướng quân, người ở lầu Tiêu Tương dạy múa, sống tạm” Tôn thái hậu nói thương tiếc, “Người là một cô nương, lại sống trong một nơi mua vui hỗn tạp, đúng là không dễ, ai gia rất khâm phục sự kiên cường và cốt khí của người”

“Chuyện này không vấn đề gì, Thái hậu khen quá lời rồi ạ” Trong lòng Diệp Vũ nói thầm, bà ta một câu cũng chẳng đề cập tới hôn sự của Tần Vương, chẳng lẽ bà ta không tán thành sao?

“Ai gia còn nghe nói, lúc trước ở yến tiệc trong phủ Thụy vương, người nhảy một điệu múa cực đẹp, kinh diễm khắp nơi, cả thành Kim Lăng truyền đi như một giai thoại vậy” Khoé mắt Tôn thái hậu, cùng cái trán, khoé miệng có chút nếp nhăn, cùng là một gương mặt đẹp tuyệt, có thể thấy lúc trẻ là người rất đẹp. “Ai gia lúc còn trẻ rất thích khiêu vũ, nhất là kỹ thuật múa nghệ thuật. Năm ấy ai gia mới mười bảy tuổi, đã tập múa được những mười năm, trong đêm Trung thu, ai gia tập múa ở Tiểu Uyển, tiên hoàng lưng thưng đi qua đó, thấy ai gia múa.... Đêm đó, tiên hoàng đã sủng hạnh ai gia rồi”

Diệp Vũ biết Nghệ Thuật các là vũ kỹ cung đình ở vườn ngự uyển. Trong sở quốc, địa vị của vũ kỹ cung đình và cung nữ chẳng khác nhau là bao, đều xuất thân nghèo hèn, nếu được hoàng đế nhìn trúng, thì như chim sẻ biến thành Phượng Hoàng, bay lên cành cao, nếu không thì chỉ tới tầm hai mươi tám tuổi thì bị đuổi ra khỏi cung.

Tôn thái hậu chẳng chút e dè xuất thân nghèo hèn, nhưng thật ra lòng rất trống trải, không phải người thường có thể làm nổi.

Bà như bỗng nhớ tới cái gì, kích động nói, ‘Ai gia rất ngạc nhiên, người ở trong phủ Thụy vương nhảy một điệu kinh diễm như thế, ai gia cũng muốn được học’

Diệp Vũ toát mồ hôi lạnh, bà đã bao tuổi rồi còn muốn khiêu vũ chứ, chẳng may gãy lưng, hay không khoẻ thì chẳng phải chuyện đùa.

Nàng cười bảo, “Chẳng bằng thần nữ nhảy mấy cái cho thái hậu nhìn, chỉ là thần nữ lo lắng thái hậu cảm thấy màn múa này đồi phong bại tục ạ”

Tôn thái hậu hưng phấn ngẩng cao đầu, giục nàng nhảy. Diệp Vũ lựa vài động tác đơn giản, nhảy cũng không diễm dúa lộng lẫy gì.

Nhảy xong, Tôn thái hậu khiếp sợ và kinh ngạc, “Màn múa này đúng là yêu diễm thật, ai gia đã sống vài thập niên rồi, còn chưa bao giờ thấy màn múa kinh hãi thế tục như thế, chẳng trách mà cả thành Kim Lăng đồn đại, cũng chẳng trách Hiên Nhi, bệ hạ và cả văn võ trong triều lại bị màn múa của người mê hoặc”

“Thái hậu chê cười rồi”

“Tuy có kinh hãi thế tục thật, cũng có chút đồi phong bại tục, song ai gia lại thích. Người tập múa không thể cứ theo lẽ thói cũ, phải có ý tưởng và kỹ thuật nhảy mới, mới có phong cách riêng chứ”

“Thái hậu thật sự thích màn múa yêu diễm này sao? Không biết là yêu diễm quá, rất mê hoặc lòng người không phải sao ạ?” Diệp Vũ ngạc nhiên.

“Đúng là quá yêu diễm, đúng là câu hồn đoạt phách, song ai gia lại rất thích, càng thích sự lớn mật và ý nghĩ của người” Tôn thái hậu xoa xoa đầu nàng, hoà ái dễ gần.

“Tạ thái hậu” Diệp Vũ thật không ngờ ở cổ đại lại gặp được một người tri âm như thế, mà lại là một thái hậu tôn quý.

“Nếu thân mình còn khoẻ, ai gia chắc cũng muốn nhảy đó” Tôn thái hậu cười to nói, “Đúng rồi, tháng sau là ngày hai mươi tám sinh nhật ai gia, bệ hạ quyết định tổ chức yến tiệc trong cung, náo nhiệt một trận, tới lúc đó cần có màn ca múa hỗ trợ, chẳng bằng người nhảy một điệu múa vì ai gia, coi như là hiến lễ cho ai gia, có được không?”

Ngày hai mươi tám tháng sau, chẳng phải là ngày hai mươi tám tháng sáu sao?

Diệp Vũ cảm thấy Thái hậu Sở quốc chơi rất được, cười bảo, “Thần nữ sẽ chuẩn bị thật tốt phần hạ lễ này ạ”

Tôn thái hậu ân cần dặn dò nàng, phần hạ lệ này muốn sửa cũ thành mới, phải có vũ đạo mềm mại, lại còn rung động lòng người nữa, khiến cho người ta ghi lòng tạc dạ, không cần để ý tới người khác nghĩ thế nào, chỉ cần dựa vào chính ý nghĩa của mình mà nhảy là được.

**

Diệp Vũ không ngờ lại có sở thích giống Tôn thái hậu, vừa gặp như đã quen, thân thiết như bà cháu vậy.

Sở Minh Hiên càng không ngờ được là các nàng lại tán gẫu vui vẻ đến thế. Cung nhân báo lại, Sở Minh Phong truyền hắc đi hiệp thương chuyện quan trọng, Diệp Vũ thuận tiện nói muốn ở lại trong cung đi dạo chung quanh. Vì thế, Tôn thái hậu bảo một cung nữ dẫn nàng đi dạo phía hậu cung.

Đi dạo được hai toà đền, Diệp Vũ nhắc tới Tàng Thư các, cung nữ bảo Tàng thư các ở ngay cách đó không xa, song không thể tùy tiện đi vào Tàng Thư các, nàng bỗng nói đau bụng, muốn đi nhà xí, cung nữ dẫn nàng đến nhà xí bên cạnh, sau đó giúp nàng đi lấy giấy.

Cung nữ vừa đi, nàng liền đi ra, chạy về phía Tàng Thư các, có ý định đi vào. Công tử Kim cho nàng một tờ giấy, bảo nàng tới Tàng Thư các trong cung tìm xem có thấy “Thần Binh phổ” giấu ở đây không.

Phía Tây có cửa sổ mở ra, nàng nhìn độ cao, hẳn có thể đi vào được, nàng đang định trèo lên cửa sổ đi vào, bỗng sau gáy bị kẻ nào đó đập một cái, nàng hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại nàng thấy mình nằm trên mặt băng lạnh, chân tay bị cột chặt bằng dây thừng, không động đậy nổi. Sao lại thế chứ?

69. Chương 71: Sợ Hãi

Đây là một gian thạch thất tối lạnh, giống như địa lao vậy, trên tường có hai ngọn nến đỏ, chiếu cả gian thạch thất nhìn đỏ sậm càng thêm khủng bố. Có người tiến vào!

Diệp Vũ quay đầu nhìn về phía người đang tới, giật mình sửng sốt, lại là Tô Ngọc Yên!

Tô Ngọc Yên vẫn giả dạng diêm lệ khó tả, mặc quần áo màu vàng nhạt, bên cạnh vẫn là thị nữ hung ác kia, lại còn thêm hai gã sai vặt nữa.

Chẳng lẽ Thẩm Chiêu còn chưa tìm ả ta đàm phán sao? Lúc này ả ta sẽ đối phó với nàng thế nào nữa đây?

“Diệp Vũ, ngươi to gan thật” Tô Ngọc Yên cười ôn nhu, giọng điệu mềm nhẹ như chẳng có chút tức giận nào.

“Hoàng hậu, lầu Tiêu Tương vẫn biểu diễn ca múa không mê hoặc được bệ hạ đâu ạ” Diệp Vũ khẩn cầu, “Kính xin Hoàng hậu giơ cao đánh khẽ dùm”

“Ngươi chẳng những không coi bản cung ra gì, lại còn chơi trò với bản cung nữa” Mắt Tô Ngọc Yên khê đối, tròng lườm nàng, “Ngươi cho là bản cung sợ Thẩm Chiêu sao? Ngươi cho là ngươi có chỗ dựa Thẩm Chiêu và Tần Vương thì mọi chuyện đều thuận lợi sao?”

“Hoàng hậu định thế nào ạ?” Diệp Vũ biết, ả ta tâm địa rắn rết, sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua cho nàng đâu.

“Ngươi đã có can đảm tìm người giúp, uy hiếp bản cung, hẳn cũng có bản lĩnh gánh lấy hậu quả chứ nhỉ?” Tô Ngọc Yên mắt loé sáng như lưỡi rắn độc vậy. Với tính cách và tác phong làm việc của Thẩm Chiêu, sao có thể uy hiếp ả ta được chứ?

Diệp Vũ tin tưởng hẳn, song với bụng dạ độc ác của nữ nhân này cảm thấy uy tín và tôn nghiêm của mình bị chọc mạnh, chắc sẽ không tha cho mình đâu. Chuyện đã tới nước này rồi, chỉ e hôm nay ả ta sẽ xuống tay nặng đây. Mềm không được thì ăn cứng vậy.

Diệp Vũ nói uy hiếp, “Hoàng hậu, hôm nay ta cùng Tấn vương tiến cung yết kiến Thái hậu, ta tự đương mất tích trong cung, Tấn Vương cũng sẽ lật toàn bộ hoàng cung lên để tìm ta, bà không sợ thái hậu biết được là bà bắt giữ ta sao? Không sợ bệ hạ trách tội sao?”

Tô Ngọc Yên cười khàn khạch lạnh lẽo, “Nếu bản cung bắt người, đã chẳng sợ gì rồi. Dù Tấn Vương có lật tất cả hoàng cung tới tận trời đi nữa, cũng chẳng tìm thấy người đâu, hôm nay, ai cũng không thể cứu nổi người”

Diệp Vũ kinh hãi, bà ta làm vậy cũng không sợ hấn đã an bài hoàn hảo rồi, chắc cũng tìm được cả đường lùi nữa. Lật tung cả hoàng cung cho tới tận trời cũng tìm không thấy ư? Vì sao thế? Đây là sao chứ?

Thị nữ kia giọng âm hiểm, “Hoàng hậu, đừng nhiều lời vô nghĩa với con tiện nhân này nữa. Nó đã tự cao có Tấn vương trân trọng, Thẩm đại nhân che chở, Trái phải đều ôm ấp cả, chẳng coi hoàng hậu ra gì, cái ý chỉ hoàng hậu, vậy cũng nên có kết cục xứng đáng” Tô Ngọc Yên ý bảo hai gã sai vặt đi tới, dẫn Diệp Vũ đi trước.

Thị nữ kia vịn cơ quan trên tường, phiến đá mở ra, họ cùng đi vào. Bên trong có hai gian thạch thất nữa, ánh sáng mờ tối, chỉ có chút sáng từ cửa sổ nhỏ len vào. Lòng Diệp Vũ chấn động, chưa bao giờ thấy khiếp sợ và sợ hãi đến thế.

Thạch thất bên trái đầy rần, to nhỏ đều có, đủ các loại rắn độc, vằn vện, chẳng chịt cuộn chặt lên nhau, bò trườn, đầu rắn ngẩng lên, lưỡi độc thò ra thụt vào, như có thể cắn bất kỳ lúc nào vậy. Thạch thất bên trái nhốt một con rắn to dài, cuộn tròn trên đất, ước chừng khoảng năm vòng, đường kính rắn cũng to chừng mười thước, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Bên song sắt rắc đầy bột phấn đỏ, những thứ này khiến cho rắn độc không bò ra được.

Diệp Vũ chưa bao giờ thấy nhiều rắn độc đến thế, mãng xà to như thế, cả người sợ tới mức run lên. Nỗi sợ hãi quẩn chặt lòng nàng, làm lòng nàng co lại thành một cục, có chút không thở nổi.

Tô Ngọc Yên định dùng loại rắn đó dọa nàng ư? Hay là cho chúng ăn nàng đây?

“Hoàng hậu, nếu có người đi vào, lập tức đã mất mạng, đầy rắn trên người ngay” Thị nữ kia nói rất sinh động, “Mãng xà sẽ cuộn chặt lấy thân người vằn chặt, càng cuộn càng chặt, chẳng bao lâu không thở nổi mà chết”

“Vài ngày trước, chẳng phải có tiện tỳ bị mãng xà này dọa chết hay sao?” Tô Ngọc Yên cười khẩy nói.

“Con tiện tỳ đó bị đẩy mạnh cũng bị hù chết” Thị nữ kia cười đắc ý, “Hoàng hậu, tiện nhân này mà chết cũng rất sạch sẽ, đỡ để hoàng hậu phải lo lắng đêm ngày”

“Đẩy nàng ta vào đi” Giọng Tô Ngọc Yên êm nhẹ, lạnh lẽo. Diệp Vũ biết có cầu xin thế nào cũng không được, cho dù hiện giờ nhận sai, cam đoan lầu Tiêu Tương cũng không biểu diễn ca múa nữa, thì Tô Hoàng Hậu cũng sẽ không tha.

Nàng nói thẳng thắn, “Hoàng hậu, ta có chết cũng không sao, nhưng ta là con gái của Diệp tướng quân, cha ta tuyệt đối sẽ không tha đâu, Tấn vương cũng sẽ tra ra chân tướng. Đến lúc đó, cho dù bệ hạ không truy cứu, phụ thân và Tấn vương cũng sẽ không để ta phải chết oan. Có lẽ Hoàng hậu cũng có cách ứng phó, nhưng hoàng hậu cũng không phải có một mình, mà sau lưng hoàng hậu còn có gia tộc họ Tô và sự hưng thịnh của gia tộc nữa. Xin hoàng hậu cân nhắc cho kỹ”

Thị nữ kia nói, “Chết đến nơi rồi còn mạnh mẽ. Hôm nay người chết ở đây, chỉ là biến mất trên thế gian, ai cũng không tra được liên quan tới hoàng hậu, người không cần quan tâm cho hoàng hậu đâu”

Tô Ngọc Yên nhướng mày khinh thường, “Tuy người nói rất có lý, song bản cung cũng sẽ không cho người còn sống ở trên đời này!”

Diệp Vũ hiểu ra, bà ta không giết mình, đơn giản là lo cho sự tồn tại và uy hiếp của nàng – vì cam đoan được hưởng ân sủng không phải chia cho nhiều phụ nữ khác, vì bảo vệ vị trí hoàng hậu, bà ta sẵn sàng ra tay trước, dọn sạch mọi uy hiếp và nguy hiểm tồn tại, đảm bảo cả đời vinh hoa và quyền lực. Làm sao đây?

Cả điện Từ Ninh náo loạn ngất trời. Tần Vương sắp điên lên mất rồi, mặt đen xì, đôi mắt phun lửa nóng, gầm rú về phía thị vệ và cung nhân.

Ban đầu, Sở Minh Phong truyền hắc tới ngự thư phòng, Thẩm Chiêu cũng đã ở đó, hoá ra là đang bàn chuyện tổ chức mừng thọ mẫu hậu tròn sáu mươi tuổi.

Bàn chuyện xong hắc mới từ ngự thư phòng đi ra, chỉ thấy công công ở điện Từ Ninh chạy tới bảo Diệp cô nương đã biến mất.

Hắc vội vã hỏi lý do, công công có nói cung nữ kia ở Tàng thư các đã để mất Diệp cô nương, trở về điện Từ Ninh bẩm báo, thái hậu đã phái người đi tìm nhưng lần cả hậu cung cũng không tìm thấy người.

Thẩm Chiêu ở cạnh nghe được thấy chuyện này có vẻ kỳ lạ, đi cùng hắc tới điện Từ Ninh.

Tôn Thái hậu cũng lo lắng nóng ruột vô cùng, rõ ràng một người sao tự dưng biến mất được chứ?

Mọi kẻ hầu người hạ trong điện Từ Ninh đều được phái đi tìm người, Sở Minh Hiên còn điều cả một đội thị vệ tới các điện khác đi tìm nữa, hạ lệnh nghiêm: đi tìm mọi ngõ ngách quyết không bỏ cuộc”

Song thời gian Diệp Vũ mất tích đã mấy canh giờ rồi, cung nhân, thị vệ lục tục trở về bẩm báo không tìm thấy bóng nàng.

Đầu hắc sắp nổ tung lên rồi, cũng không tưởng được nàng đi đâu, có bị ai bắt cóc không?

Thẩm Chiêu thấy hắc đã mất bình tĩnh, cũng giống y lần trước tiến cung quấy nhiễu bệ hạ sủng hạnh Diệp Vũ vậy, mọi thứ loạn cả lên, vì thế nói an ủi, “Vương gia, quan tâm quá sẽ loạn, lúc này nếu không bình tĩnh lại, chỉ e sẽ càng bất lợi với Diệp cô nương thôi”

“Cứ nghĩ đến khả năng thân nàng bị hãm trong hiểm cảnh, bổn vương thật không thể bình tĩnh nổi” Sở Minh Hiên cau mày lên, mắt tối sầm, tối đen như vực sâu vạn trượng vậy.

“Thẩm đại nhân cơ trí, lúc nào cũng rất bình tĩnh, chẳng bằng giúp nghĩ cách đi” Tôn thái hậu mày càng cau chặt hơn.

“Vi thần vẫn đang nghĩ, Diệp cô nương mất tích ở gần Tàng Thư các, có phải có liên quan tới người trong cung không ạ?” Thẩm Chiêu nghĩ đến một người, cũng không nói thẳng ra.

“Thẩm Chiêu, ngươi có ý gì thế?” Trực giác của Sở Minh Hiên thấy trong lời hắc có chuyện, “Diệp cô nương mất tích ở trong cung, nhất định là có liên quan tới người trong cung” Thẩm Chiêu khẳng định.

“Lời ấy rất có lý, nhưng Diệp cô nương chẳng biết người nào trong cung, sao có thể...” Tôn thái hậu nghi hoặc hỏi.

Thẩm Chiêu chụp vai hắc, “Diệp cô nương phúc lớn mạng lớn, đừng lo lắng quá. Đợi lần tìm cả hoàng cung mà không thấy Diệp cô nương nữa thì lại tính tiếp”

Sở Minh Hiên thấy phiền lòng đau cả đầu, chỉ đành tiếp tục chờ. Sau một tuần trà, tất cả mọi người đều trở lại, cũng báo không tìm thấy Diệp Vũ.

Trong khoảng thời gian này, hắc dần bình tĩnh lại, nghĩ kỹ chút, nghĩ đi nghĩ lại, đều không nghĩ ra được nàng mất tích có liên quan với người nào.

Đôi mắt Thẩm Chiêu chợt loé sáng, “Nếu không tìm thấy trong cung, có thể Diệp cô nương đã không ở trong cung rồi”

Lúc này hắc có sai người đi hỏi các cửa cung, xem trong mấy canh giờ qua có ai ra cung không.

Sở Minh Hiên hiểu được dụng ý của hắc, “Đúng, biết đâu Vũ Nhi đã bị người ta mang ra cung rồi”

Chẳng bao lâu, có mấy người lục tục về báo, hai canh giờ trước có Tô hoàng hậu ra cung đi chùa Tự Quang dâng hương cầu phúc.

Sở Minh Hiên hoài nghi nhìn Thẩm Chiêu, chẳng lẽ Vũ Nhi mất tích có liên quan tới Tô Hoàng hậu sao? Vì vậy hai người lập tức ra cung, cưỡi ngựa đi tới trước phủ Tả tướng.

Sở quốc tôn Hữu tướng làm đầu, bởi vậy hữu tướng còn lớn hơn tả tướng chút, cũng có quyền thế hơn, trợ giúp hoàng đế xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong triều, dưới một người trên vạn người.

Vài năm gần đây, tả tướng Tô Thiên Sơn do con gái làm Hoàng hậu, tìm trăm phương nghìn kế định thay thế Thẩm Chiêu, hoặc muốn địa vị ngang hần, song không được Sở hoàng coi trọng, tín nhiệm, vẫn chịu dưới Thẩm Chiêu, thất bại buồn bực.

Dù vậy, Tô Thiên Sơn vẫn có thế lực trong triều, đi lại thân thiết với một bộ phận quan lại.

Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiền cùng xông thẳng tới phủ tả tướng, Tô Thiên Sơn nghe thấy kẻ hầu báo lại, lập tức ra đón, thấy họ hùng hổ tới, rất kinh ngạc, lại càng tức giận hơn, “Vương gia, Thẩm đại nhân, các người đây là...”

“Tô đại nhân, bốn vương kính ngài là nguyên lão hai triều, nhưng hôm nay bản vương nhất định phải tìm được lệnh ái, Tô hoàng hậu” Sở Minh Hiền áp đảo nói, hoàn toàn quên mất Tô Hoàng hậu là hoàng tẩu của hần, trong hoàng thất, bà ta còn tôn quý hơn cả hần.

“Xin hỏi Vương gia, không phải Hoàng hậu vẫn ở trong cung hay sao? Sao lại ở chỗ này chứ?” Tô Thiên Sơn không kiêu ngạo không nịnh nọt hỏi lại.

“Ước chừng hai canh giờ trước, hoàng hậu đã ra cung rồi” Thẩm Chiêu trầm giọng báo.

“Hả? Lão phu không biết chuyện này” Tô Thiên Sơn kinh ngạc nói, quay đầu hỏi quản gia, “Hôm nay Tô Hoàng hậu về phủ sao?”

Quản gia Tả tướng phủ hạ giọng thì thầm, sau khi Tô Thiên Sơn nghe xong, im lặng, không chút thay đổi gì, “Vương gia và Thẩm đại nhân vì sao lại vội tìm hoàng hậu thế ạ? Có chuyện gì xảy ra rồi vậy?”

Sở Minh Hiền khá bình tĩnh, kiềm chế tính tình bản thân nói, “Chuyện khẩn cấp, bốn vương không có thời gian để giải thích, đợi tìm được hoàng tẩu đã, Tô đại nhân tự nhiên sẽ rõ ngày”

Tô Thiên Sơn ý bảo quản gia đi mời Tô Hoàng hậu, chẳng bao lâu, quản gia đã trở lại, ghé vào tai ông ta nói hai câu. Thần sắc Tô Thiên Sơn vẫn không đổi, nói, “Vương gia, quản gia đã đi mời, nhưng hoàng hậu lại không có trong phủ, chắc đã hồi cung rồi ạ”

Lửa giận Sở Minh Hiền lập tức bùng lên, “Trên đường đến đây, bốn vương có thấy cỗ kiệu nào đâu, vẫn xin Tô đại nhân đừng bao che hoàng hậu nữa”

“Vương gia, lão phu chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, làm gì mà bao che hoàng hậu chứ? Còn nữa, hoàng hậu là người tôn quý, chỉ có bệ hạ mới có thể định tội hoàng hậu được, Vương gia chưa điều tra rõ, sao lại có thể nói xấu hoàng hậu được chứ?” Lời lẽ Tô Thiên Sơn nghiêm nghị.

“Bốn vương tới quý phủ tìm người, là phụng ý chỉ thái hậu, cho dù hoàng huynh có trách tội bốn vương, cũng sẽ không làm trái ý chỉ thái hậu!” Sở Minh Hiền tức giận nói, khuôn mặt tuấn tú đã rần đanh lại.

“Chuyện khẩn cấp, vẫn xin Tô đại nhân đi chút, tìm được hoàng hậu, mọi việc sẽ rõ ngay” Thẩm Chiêu lễ phép nói, liên thủ cùng Tấn Vương, vừa lúc mềm và cứng, vừa đấm vừa xoa.

“Lão phu sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào đột nhập vào bản phủ!” Tô Thiên Sơn nói cương quyết, rõ ràng rất tức giận, “Hoàng hậu không ở trong phủ, cho dù có tìm cả phủ cũng tìm không thấy!”

“Bốn vương đi tìm, mới biết kết quả thế nào!”

Lửa giận vừa bùng lên, Sở Minh Hiền liền rút trường kích bên người thị vệ ra, chỉ thẳng vào cổ họng Tô Thiên Sơn, nhanh như chớp, khiến cho chẳng ai nhìn rõ cả.

Cổ họng bị khoá chặt trong nháy mắt, Tô Thiên Sơn giật mình, cũng giấu nhanh tia kinh sợ, “Vương gia, nói thế nào thì lão phu cũng là mệnh quan triều đình...”

Sở Minh Hiền cất giọng hạ lệnh, “Tìm cho kỹ! Cần phải tìm bằng được hoàng hậu và Diệp cô nương!”

Hai mươi thị vệ trong cung vọt vào phủ, chỉ một lát đã biến mất. Thẩm Chiêu lúc đi qua bên cạnh Tô Thiên Sơn nói, “Tô đại nhân, đã đắc tội rồi, xin thứ lỗi”

Sở Minh Hiền ném trường kích xuống, đuổi nhanh theo.

Hai gã áo đen túm Diệp Vũ lên, đi vào thạch thất bên phải. Con mãng xà to lớn kia thấy có người vào, lập tức tinh thần tỉnh táo hẳn, cả người rung lên. Nỗi sợ hãi to lớn ập lại, bao trùm cả người nàng, tim đập bình bịch, như sắp nhảy ra khỏi ngực vậy.... Đứng.... Đứng mà...

Nỗi sợ tột độ khiến cho mặt nàng trắng bệch, nước mắt trào ra, bộ dáng mảnh mai đáng thương khiến người ta sinh lòng trắc ẩn.

Hảo hán không muốn bị khổ, việc quan trọng trước mắt là bảo toàn mạng nhỏ, nàng cầu xin. “Hoàng hậu, ta sai rồi.... Lầu Tiêu Tương sẽ không có màn biểu diễn ca múa kia nữa... Ta cam đoan, thật đó, kính xin người hãy tin ta...”

Tô Ngọc Yên đợi xem kịch vui, khuôn mặt xinh đẹp đông lạnh mỉm cười, độc như rắn rết.

Thị nữ kia hừ lạnh một tiếng, “Tới giờ mới chịu thua, chẳng trách là đã quá muộn sao? Nào có chuyện tiện lợi như thế chứ?” Nàng ta nhìn về phía hai gã sai vặt, “Còn chưa ra tay?”

70. Chương 72: Bị Hai Gã Du Côn Lưu Manh Vùi Dập

Hai gã sai vặt ném Diệp Vũ vào giữa chỗ mãng xà, sau đó đứng sang một bên. Chân tay nàng bị trói, đi không được, cũng chẳng dám lộn xộn, lục phủ ngũ tạng đã sớm bị cuộn thành một cục, đau tức mức không thở nổi, sợ tới mức chỉ muốn ngất xỉu đi. Nàng chỉ đành khóc cầu xin, “Hoàng hậu, ta không dám nữa.... TA lập tức đình chỉ màn biểu diễn ca múa ở lầu Tiêu Tương ngay... Hoàng hậu đại nhân đại lượng, bỏ qua cho ta lúc này đi... Van cầu người...”

Lúc này nàng thật sự bị dọa tới mức sợ hãi run rẩy khắp người, máu như đóng băng vậy, không lưu thông nổi.

Tô Ngọc Yên thấy nàng bị dọa thảm hại, nước mắt lưng tròng cầu xin mình, cười đắc ý, cũng chẳng có chút không nỡ, mà ngược lại càng khiến người ta thấy máu tanh vô tình, tàn nhẫn.

Cái gọi là mỹ nhân rắn rết, thì Tô Hoàng hậu đúng là vậy, coi tánh mạng người khác như cỏ rác, giẫm đạp bừa bãi. Mà thị nữ kia cũng thế, âm trầm cười đầy hưng phấn.

Cự mãng cảm giác có người, thân rắn to tướng càng uốn tới nhanh hơn, cuộn thân hình yếu ớt của Diệp Vũ vào.

Nàng từ từ nhắm mắt thét lên chói tai, thân rắn hiện lên cảm giác thật khủng bố, khủng bố kinh khủng.... Nàng đau khổ cầu xin, Tô Ngọc Yên thờ ơ, lạnh lẽo nhìn nàng bị mãng xà cuốn chặt.

Trên mặt Tô Hoàng hậu cười lạnh lẽo, nàng nhớ rõ cả đời! Vĩnh viễn không bao giờ quên được!

Mãng xà cuộn chặt nàng, đầu mãng xà ngay đằng trước nàng, khoảng cách rất gần, còn nhìn nàng chăm chăm, như bất cứ lúc nào cũng há chiếc mồm máu to cắn đầu nàng vậy.

Diệp Vũ có cảm giác như sắp bị mãng xà ăn rồi, lục phủ ngũ tạng cũng bị vét sạch, không thở nổi, nỗi sợ hãi tột độ khiến nàng hồng mắt... Bóng đen ập tới, trong giây phút cuối trước khi nàng ngất xỉu hình như có thấy Tấn Vương chạy nhanh như điện tới...

Sở Minh Hiền và Thảm Chiêu đã tìm được địa lao, vì Thảm Chiêu biết rõ phủ tả tướng có một địa lao, đoán tô Hoàng hậu đem nhốt Diệp Vũ tại địa lao.

Khi thấy Diệp Vũ bị mãng xà cuốn chặt, chỉ còn lại đầu, mà nàng gần như đã ngất xỉu rồi, Sở Minh Hiền hồn phi phách tán, hận không thể giết ngay Tô Hoàng hậu lúc đó.

Tô Ngọc Yên nhìn thấy họ thế nhưng tìm được tới đây, kinh ngạc vô cùng, hoảng hốt, rối loạn.

“Đồ rắn rết nhà người, cũng xứng làm hoàng hậu sao?” Sở Minh Hiên trong cơn giận dữ quát lên, chỉ thẳng vào mặt bà ta, “Nếu nàng ấy chết rồi, bổn vương nhất định muốn người đền mạng!”

“Hoàng hậu cự mãng này chắc hẳn không ăn người đâu, còn không mau bảo cự mãng thả người ra hả?” Thẩm Chiêu thấy tình hình như thế, cũng chấn động, không ngờ nổi tâu Hoàng hậu đoan trang cao quý lại độc ác đến vậy.

Tô Ngọc Yên nháy mắt về phía hai gã sai vặt, bọn họ phát ra loại âm thanh cổ quái, sau đó đỡ lấy đầu cự mãng, chậm rãi buông ra.

Sở Minh Hiên lập tức lao tới, đỡ lấy Diệp Vũ yếu đuối đằng trước, ôm lấy nàng, đi ra cửa, đặt trên mặt đất.

Thẩm Chiêu cởi bỏ dây thừng trên người nàng, Sở Minh Hiên dò xét hơi thở nàng, may là nàng chỉ mới hôn mê.

Hắn bảo Thẩm Chiêu đỡ nàng, đoạt lấy trường kích trong tay thị vệ, nhanh nhẹn xoay người, vung trường kích lên, đâm thủng bụng hai gã áo đen, ngã xuống bỏ mình.

Tô Ngọc Yên kinh hãi lùi lại hai bước, sắc mặt tái nhợt, cả người run lên. Thị nữ kia tránh ở một bên bà ta, cố sức trấn định quát, “Bọn họ là người phủ tả tướng, vương gia sao có thể....”

Sở Minh Hiên chống kích đứng thẳng, hơi cúi đầu, trong mắt sát khí đằng đằng, ánh mắt âm lệ đáng sợ.

Bỗng hắn uốn cổ tay lại, lại ra chiêu, trường kích sắc bén vọt thẳng tới thị nữ kia, đâm trúng vai phải của ả ta. Bất giác, máu phụt ra như suối, chói mắt.

Trường kích lại bắn thẳng sang Tô Ngọc Yên, ả ta hồn phi phách tán, từ từ nhắm chặt mắt lại, toàn thân phát run lên. Còn thị nữ kia mắt trừng lớn, cả người cứng ngắc, gần như không tin nổi trường kích kia lại đâm vào thân thể của ả.

Hắn rút mạnh trường kích ra, thị nữ kia không nhận được đau nhức, ngã xuống đất.

“Tha cho người một mạng là đã xuống tay nhẹ lắm rồi!” Sở Minh Hiên mặt lạnh khốc tàn ngập điên cuồng.

“Người thế mà dám giết tỷ nữ của bản cung...” Tô Ngọc Yên cất giọng run run lợi hại. Hắn trừng mắt nhìn ả ta, lạnh băng nóng rực, trong mắt nóng lạnh đan xen nhau. Sát khí thế, lệ khí thế, khiến ả ta sợ tới mức cúi đầu xuống, không dám nhìn. Sở Minh Hiên ném trường kích đi, ôm lấy Diệp Vũ, rời khỏi địa lao.

Họ đi thẳng tới y quán, tìm người có y thuật giỏi nhất để chữa trị. Thầy thuốc bảo, Diệp Vũ do bị hoảng sợ quá độ nên phải chậm nhất một canh giờ nữa mới tỉnh lại. Trở lại phủ Tấn vương, Sở Minh Hiên canh giữ bên giường, đợi nàng tỉnh lại.

Đợi mãi tới tận khi trời tối, khiến tính nhẫn nại của con người bị mài mòn đi, cũng khiến cho người ta đau lòng sắp chết, lại càng khiến cho người ta có cảm giác như đã chết được một lúc vậy.

Hắn nắm lấy tay nàng, ngơ ngác nhìn nàng, nhưng lại nghĩ miên man... Nghĩ xem có phải nàng lại chuyển thành bệnh rồi chẳng, rốt cuộc không tỉnh lại nữa, nghĩ nếu nàng chết rồi, hắn phải làm sao đây....

Rót hết chén thuốc khiến cho mặt nàng không còn trắng bệch nữa, nhưng nàng vẫn ngủ, không chịu tỉnh lại, giống như vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Cứ nghĩ như vậy hắn cảm giác như có ai đâm một dao vào ngực hắn, đau lắm, đau vô cùng.

Tới gần giờ tý nàng cuối cùng cũng tỉnh lại, hắn mừng rỡ như điên ôm lấy nàng, như đứa trẻ, vui vẻ, kích động nước mắt trào ra.

Tuy đã tỉnh, nhưng Diệp Vũ vẫn còn chìm trong nỗi sợ hãi, trong sợ hãi, tóm chặt lấy áo choàng của hắn, cả người run lên.

Cô gái nào có mạnh mẽ, kiên cường, gan dạ hơn mà bị loại kinh hãi này có ba hồn bảy vía cũng bị tan mất.

“Ổn rồi, ổn rồi... Vũ Nhi, bổn vương ở cùng nàng, đừng sợ” Sở Minh Hiên an ủi ôn nhu, vỗ nhẹ vào lưng nàng.

“Mãng xà...” Nàng hoảng sợ kêu lên, chui vào tận lòng hắn.

“Mãng xà đã chết rồi, ổn rồi.... Ở đây là phủ Tấn vương, không sao, đừng sợ...”

Hắn kiên nhẫn trấn an, cứ lần này tới lần khác, chẳng thấy phiền lòng, cho tới khi nàng bình tĩnh lại chút, mới đỡ nàng uống chén thuốc. Nhìn nàng như đã chết, luồng sát khí lại kêu gào trong cơ thể hắn. Hắn muốn giết sạch những kẻ hại nàng!

Hắn ôm lấy nàng đỡ nằm xuống, nàng cuộn tròn nằm trong lòng hắn, dần dần không run nữa, chậm rãi ngủ.

Vỗ về khuôn mặt ẩm ướt mồ hôi của nàng, vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, hắn khắc chế bản thân kiệt lực.

Ở phía sau hắn chỉ có thể yêu nàng, sao còn có ý tưởng khác nữa chứ?

Sáng hôm sau Diệp Vũ tỉnh lại, thấy Sở Minh Hiên nằm ở bên cạnh thì hoảng sợ, trong thời gian ngắn, nghĩ không ra sao họ lại cùng ngủ một giường chứ.

Sở Minh Hiên võ nghệ cao cường, nàng vừa động chút thì hắn đã tỉnh lại. Thấy nàng có chút chống cự, hắn hỏi, “Chuyện hôm qua, còn nhớ rõ không?”

Hôm qua ư? Con mãng xà kia lại hiện ra trong đầu nàng, nàng co rúm người lại hoảng sợ, cũng không còn sợ y như tối qua nữa.

“Thầy thuốc có nói nàng bị kinh hải tột độ, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày thì sẽ khỏi thôi” Hắn ngồi dậy, ôm nàng vào lòng.

“Vậy chỗ địa lao kia là chỗ nào? Sao Vương gia lại tìm được thế?” Nàng nằm trong ngực hắn, tuy cảm thấy thân mật như vậy là tìm đường chết, song không chống cự nổi sự bá đạo của hắn.

Hắn nói tóm tắt lại cho nàng những chuyện đã qua, không phải không nghĩ thấy sợ mới nói, “May Thẩm Chiêu biết rõ phủ Tả tướng, nếu không hậu quả chắc không tưởng nổi” Hắn xoa xoa đầu nàng, lưng nổi lên tia lạnh lẽo, “Nếu không thế, có lẽ chúng ta đã âm dương xa cách rồi”

Diệp Vũ đang nghĩ vì sao Thẩm Chiêu và Tấn vương lại cùng đi tìm mình thế nhỉ? Vì sao hắn lại biết phủ Tả tướng có địa lao chứ? Sở Minh Hiên nhìn nàng trìu mến, “Con mãng xà kia là được người nuôi, cũng không ăn thịt người, có lẽ hoàng tẩu cũng chỉ muốn dọa nàng thôi”

Tối qua, Thẩm Chiêu trước khi rời đi đã nói với hắn như thế.

Nếu Tô Ngọc Yên mà ném Diệp Vũ vào đám rắn độc kia, lúc họ chạy tới nơi thì chắc nàng đã mất mạng, không cứu được nữa.

Hắn nghĩ ngợi, cũng đúng. Nhưng hắn tuyệt đối không dễ tha cho Tô Hoàng hậu tâm địa độc ác như rắn rết kia, nhất định phải cho ả ta trả giá thật nặng!

“Ta đúng là mạng lớn, đợi được Vương gia và Thẩm đại nhân” Nàng nói giễu, không phải không thấy chua xót.

“Nếu có chuyện nữa, nàng cũng không chết được, bốn vương cũng sợ tức mức đã đánh mất nửa cái mạng rồi” Hắn cười buồn bã, “Đúng rồi, vì sao hoàng tẩu lại bắt nàng thế? Tẩu ấy đã nói gì với nàng thế?”

“Hoàng hậu bảo màn biểu diễn ca múa ở lầu Tiêu Tương là đòi phong bại tục, muốn cấm biểu diễn tất cả. Ta không đồng ý, hoàng hậu cho ta biến mất trên thế gian này!”

“Ca múa ở lầu Tiêu Tương thì có quan hệ gì với nàng chứ?” Sở Minh Hiên giận tím mặt, giận tới mức nắm chặt tay, “À ta không xứng là hoàng hậu! Bốn vương nhất định sẽ nắm chi tiết với mẫu hậu, để cho mẫu hậu khiển trách ả ta”

Chuyện đã phát triển tới mức này, nàng lại bị kinh hoảng như vậy, bị mệt như vậy, phải lấy lại công đạo, Tấn vương vì nàng, sẽ bẩm báo tình hình cho Tôn thái hậu, để cho Tôn thái hậu khiển trách hành vi đã man đoạt mạng người như cỏ rác của Tô Ngọc Yên. Còn nữa, nếu nàng không thích đánh trả lại, khiến cho Tô Ngọc Yên biết sợ, chỉ e Tô Ngọc Yên lại tiếp tục ra tay tàn độc nữa. Tiếp đó cũng chẳng còn may mắn nữa.

Đôi mắt hắn hiện lên lạnh lẽo thấu xương, oán hận nói, “Cũng chỉ có nguyên nhân này. Đấu tranh trong hậu cung còn giết người tàn khốc hơn cả chiến trường, nàng chẳng qua chỉ bố trí ca múa ở lầu Tiêu Tương mà thôi, thế mà ả ta đã dám ra tay tàn độc với nàng, đáng giận lắm!”

Nàng lo lắng hỏi, “Thái hậu sẽ khiển trách tô Hoàng hậu thế nào?”

Cơn giận của Sở Minh Hiền chưa tan, “Bổn vương nhất định phải bảo mẫu hậu trách phạt ả ta thật nặng vào”

Diệp Vũ nghĩ Tô Hoàng hậu có bị phạt, tự mình bỏ qua dĩ nhiên là ổn. Nhưng nếu bà ta không cam tâm mà ghi hận trong lòng thì sao? Nếu bà ta đem mọi thù hận đổ hết lên đầu mình, thì lần sau có còn ra tay quá nặng nữa không? Chuyện này, đúng là đau đầu thật.

Tấn vương muốn nàng tĩnh dưỡng trong vương phủ hai ngày, Diệp Vũ lại nói cả đêm qua không về nhà, sợ mẫu thân lo lắng.

Hắn bảo tối qua đã sai người tới nói với Diệp phu nhân rồi, nàng nói mình đã hết sợ, kiên quyết muốn về nhà, hắn đành bất đắc dĩ đồng ý, dặn nàng hai ngày đừng làm quá sức.

Về đến nhà, Thiên Hề hỏi nàng đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, nàng không muốn mẫu thân lo lắng, thuận miệng đáp vài câu, rồi đi lầu Tiêu Tương.

Tài ca múa cực giỏi của hai vũ nam ở lầu Tiêu Tương là Phùng Tề và Lưu chân, vì nhảy múa giỏi mà chấn động toàn thành, họ ngày đêm luyện vũ, tinh thần bình tĩnh, khí sắc hơi xấu. Diệp Vũ quả trách họ, bảo họ phải cố gắng ăn uống và ngủ nghỉ đảm bảo, nếu không ăn uống, tới lúc đó té xỉu trên đài thì sẽ dọa người lắm.

Đêm nay nàng bỗng nhớ tới, hôm qua đồng ý nhảy một điệu múa mừng thọ với Tôn thái hậu, chỉ còn có một tháng, biết nhảy múa thế nào cho ổn đây?

Đêm dài, mọi vật yên tĩnh. Diệp Vũ vừa nhắm mắt lại, thì có tiếng động nhỏ khẽ vang lên. Lòng nàng run rẩy, mở mắt ra, quay đầu lại cả người giật bắn lên, không dám thở nữa – đó là gì thế?

Cả phòng tối om, theo ánh trăng mờ tỏ từ cửa sổ rọi vào phòng, dưới ánh trăng quỷ dị, một con mãng xà cực lớn đang chậm rãi đi tới, đầu rắn há to, mắt nhìn chăm chăm người trên giường, như có thể thần tốc lao tới cắn chết nàng vậy.

Sợ hãi bao trùm lấy nàng, nàng không thể khắc chế được hét ầm lên, muốn chạy, muốn tìm một cái động chui vào, không để mãng xà thấy, nhưng nàng không nhúc nhích nổi, tay chân không theo ý mình... Tim đập kịch liệt, đập lên tới tận cổ họng, sợ hãi bóp chặt lấy cổ nàng, thở không nổi.... Nàng sắp chết, mãng xà sẽ không tha cho nàng, sẽ ăn thịt nàng....

Đột nhiên nàng mở choàng mắt, tim đập loạn xạ, thở hổn hển, toàn thân lạnh ngắt. Cơn ác mộng vừa rồi như thật khiến người ta như lại vào một thế giới kỳ lạ, đáng sợ....

Diệp Vũ tự thôi miên, đừng sợ, đừng sợ, chỉ là ác mộng thôi, chỉ do sợ hãi quá mức mà thôi, mấy ngày nữa sẽ không còn gặp ác mộng nữa.

Đợi cho bình tĩnh chút, nàng bỗng cảm thấy chuyện cấm không cho Tô Ngọc Yên ra tay sát hại nàng nữa, nàng có nên ở lại thành Kim Lăng không đây? Nàng cũng không phải Diệp đại tiểu thư chân chính, vì sao lại phải ở lại chỗ này để bị Sở hoàng và Kim công tử cường bức, làm việc cho họ chứ? Vì sao không chu toàn giữa các nam nhân, bước từng bước kinh tâm chứ? Vì sao nàng không thể vừa đi vừa rời xa nơi này chứ?

Công tử Kim có nói cho nàng ăn thuốc giải, ai biết được chứ? Ai biết hắn có thật sự hạ tình độc với nàng không chứ? Biết đâu hắn ta lại lừa nàng thì sao... Đúng, nhất định là lừa nàng rồi! Nàng phải rời khỏi Kim Lăng, nếu không có một ngày bị chính chết, thật không đáng!

Hạ quyết tâm, nàng lập tức đứng lên, thu dọn quần áo và ngân phiếu, ngân lượng, mang theo bọc gọn nhẹ bước ra khỏi tấm phòng.

Trong chuồng có ngựa, nhưng việc dẫn ngựa đi gây ra động tĩnh quá lớn, khiến cho người ta phát hiện ra thì không đi nổi.

Vì thế, nàng chuồn từ cửa hông ra, bước nhanh tới, tìm một khách sạn mua một con ngựa.

Ánh trăng trong veo đầy lạnh lùng, rải trên mặt đất như sương khói vậy. Đã là giờ tỵ, trên đường không một bóng người, chỉ có ánh đèn thừa thớt lác đác ven đường. Xa xa truyền đến tiếng chó sủa, khiến cho đêm càng tĩnh mịch và quỷ dị hơn. Diệp Vũ rút cuộc hơi sợ, song bước trên đường là một con phố phồn hoa, chỉ có hai khách sạn.

Bỗng đằng trước xuất hiện hai nam tử dâm dăng, chặn nàng lại. Vừa thấy chúng thì biết ngay là những kẻ du côn lưu manh rồi.

“Các người muốn gì?” Diệp Vũ lùi lại, chúng ép sát từng bước, nàng nói uy hiếp, “Các người bước tới, ta kêu lên đó”

“Kêu đi ha, bốn đại gia cho người kêu đó” Gã lưu manh dáng cao lớn cười dâm dăng tiến tới gần.

“Bốn đại gia đã mấy ngày chưa được sướng rồi, giờ tối thế này lại bắt được một con bé tuyệt sắc” Gã lưu manh hơi gù xoa mũi, “Huynh đệ, cô nàng này là ta đã thấy cực lung linh, cực kiều diễm rồi, chúng ta cùng thay phiên nhau hưởng thụ đi nào”

“Có phải vậy không? Lên đi”

Nàng xoay người bỏ chạy, song bọn chúng tốc độ còn nhanh hơn, một trước một sau chặn nàng lại, ép nàng tới tận góc tường. Đang nóng ruột, đi đêm thế mà lại gặp phải hai gã háo sắc,

Trong tình thế nguy cấp, Diệp Vũ đành nói, “Các người tha cho ta đi, ta cho các người tiền”

Nghe vậy, hai mắt chúng sáng lên, cười dâm dăng, “Bốn đại gia vừa giật tiền lại vừa cướp sắc”

Nàng quăng tay nải nặng về phía chúng, song chúng phản ứng rất nhanh, trốn không được, tiếp đó tóm lấy nàng, đè nàng trên mặt đất....Nàng giãy dụa mạnh mẽ, kêu to, loại sợ hãi quen thuộc và tuyệt vọng lại ập tới, xé nát lòng nàng.

Làm sao đây? Một gã đè tay chân nàng, một gã xé rách quần áo nàng, bọn chúng cười dâm tà chói tai, khiến nàng hồng mắt, nước mắt trào ra. Chẳng lẽ ông trời cứ trơ mắt nhìn nàng bị hai kẻ du côn lưu manh xé nát sao? Không... Ai tới cứu nàng đây? Đã nửa đêm, còn có ai tới cứu nàng nữa chứ?

Tuyệt vọng như nước bao trùm lấy nàng...

Chẳng biết tại sao hai gã lưu manh bỗng dừng tay, đứng lên. Diệp Vũ lặng người, ngẩng ra một lát rồi ngẩng đầu nhìn – phía sau lưng hai gã lưu manh phụt lên dải máu, một gã áo đen đứng bất động vững chắc như núi, cầm kiếm dài trong tay, đeo mặt nạ vàng, cặp mắt tràn ngập sát khí. Công tử Kim!

Bất chợt cả người như mềm xuống, nàng dựa vào tường, cuối cùng hết sợ hãi. Hai gã lưu manh nhìn hẩn một lát, biết không thể chọc vào, bỏ trốn mất tăm.

Công tử Kim tra kiếm vào vỏ, cởi áo choàng, quăng cho nàng. Nàng chùng áo choàng của hẩn lên người, cả người run rẩy đứng lên.

Hẩn đưa tay ra trước mặt nàng một cái, nàng ngửi được một mùi hương thanh đậm, hôn mê.

Thời điểm mở mắt ra, nàng đã ở trong gian phòng bí mật từng bị ngược đãi hai lần, công tử Kim ngồi trước bàn, cả người thẳng tắp, vững như núi, liếc nhìn nàng, dưới ánh nến, hai mắt đỏ sẫm.

Diệp Vũ âm thầm cân nhắc, hẩn xuất hiện đúng lúc, chỉ là do mình may mắn thôi; nhưng hẩn vì sao lại xuất hiện đúng lúc chứ? Chẳng lẽ ban đêm hẩn cũng âm thầm theo dõi mình sao?

“Người định rời khỏi thành Kim Lăng sao?” Tiếng hẩn nói không nóng không lạnh, chẳng thấy tức giận, “Người bỏ được nương người, đệ đệ người sao?”

Hẩn đoán được ý đồ của nàng, cũng không ngạc nhiên, nàng không muốn trả lời, cũng không biết nên trả lời thế nào nữa.

Công tử Kim đi tới, ngồi ở mép giường, đột nhiên ra tay, bóp chặt cổ họng nàng, “Thế gian này, còn ai chạy thoát ra khỏi lòng bàn tay của ta nữa chứ!”

Nàng ngược mặt lên, trợn trừng nhìn, “Muốn chém muốn giết, tùy người!”

Ánh mắt hần tràn ngập lệ khí, hai lông mày như hai thanh kiếm sắc bén, “Người cho là trong cơ thể người đã hết độc tình rồi sao? Tối nay để cho người nhìn rõ lợi hại của độc tình thể nào!”

12.06.2015, 13:23Blue12Lớp phó lao độngNgày tham gia: 17.04.2015, 10:39

Bài viết: 217

Được thanks: 158 lần

Điểm: 5.32

Re: [Xuyên không] Bao quân độc sủng - Diệp Vũ Sắc - Điểm: 10Bao quân. Chương 73. Hưởng thụ mùi vị mất hồn (6000+)

Lòng nàng nhảy lộp bộp, thấy sắc mặt hần ác độc như thế, sợ hãi đứng dậy. Nửa tháng còn chưa tới, sao tình độc lại phát tác được chứ?

Hần lấy từ trong lòng ra một con sâu nhỏ màu vàng, đặt bên miệng thổi. Từ trong con sâu đó phát ra tiếng chói tai, so với tiếng sáo còn như xoáy sâu, rất khó nghe.

Mi tâm Diệp Vũ nhú lại, chẳng lẽ, mảnh màu vàng này lại có thể khiến tình độc phát tác sao?

Quả nhiên nàng cảm giác một sự thay đổi nhỏ trong cơ thể... Từ lòng bàn chân bắt đầu ngứa ngứa, rồi dần dần lan ra chậm rãi thành lớn hơn... Loại ngứa này không giống như bị người chọc ngứa, không thể nói rõ ra được, chỉ biết là ngứa rất khó chịu, muốn lấy tay gãi, song cũng vô dụng, càng ngày càng ngứa nhiều hơn, cứ lan tràn ra toàn thân, tới móng, chân, eo, ngực... Nàng cố gắng không gãi, tránh bị xước da, song loại ngứa râm ran toàn thân này thật sự như sắp lấy mạng của nàng....

Công tử Kim thu lát cắt màu vàng lại, nhìn nàng chăm chăm mãnh liệt, như đang thưởng thức nỗi thống khổ của nàng vậy.

Nàng quay cuồng trên giường, toàn thân ngứa ngáy, sống triều bao trùm cả người nàng, nàng cắn chặt răng, kiên trì chịu đựng.

Ngay sau đó, ngoài ngứa ra, còn có vô số con sâu nhỏ cắn nàng, cắn da nàng, ăn thịt nàng, uống máu nàng, cả người đau nhức, râm ran, đau thấu tận xương cốt...

Mỗi hơi ẩm ướt cả quần áo lẫn tóc mai nàng, nàng vừa ngứa lại vừa đau, run rẩy từng cơn, khuôn mặt thanh mị trắng như tờ giấy, mồ hôi chảy từng dòng như nước xuống.

Nàng không hề nghỉ ngơi, công tử Kim thật sợ đã bỏ loại tình độc đáng sợ lên người nàng.

“Công tử Kim, ta biết rồi.... Ta sẽ không chạy trốn nữa” Diệp Vũ nói đứt quãng, răng va lập cập, giọng run ru.

“Biết sai rồi sao?” Công tử Kim yên lặng, mắt thâm trầm.

“Biết sai rồi... Ta sẽ ngoan, sẽ làm việc cho huynh...” Nàng lắc đầu mãi, bộ dạng tiều tụy trắng bệch, đáng yêu khiến người ta không nỡ nhìn, khiến cho mọi nam nhân phải mềm lòng, song hần lại vẫn thờ ơ như cũ. Nàng cọ tới, kéo tay áo hần, đau đớn cầu xin, “Ta thật sự biết sai rồi, van cầu huynh....đưa thuốc giải cho ta...”

“Người còn chưa biết đến tình độc thật sự thế nào, ta sao lại cho người thuốc giải được chứ?” Hần cười lạnh lẽo, hất tay nàng ra.

Diệp Vũ tuyệt vọng hận hần thấu xương song lại không làm được gì. Bỗng, một luồng khí nóng bốc lên từ gan bàn chân, nhanh chóng lan tới tận ngực toả ra khắp cả người. Điều đáng sợ là luồng khí nóng này biến thành lửa nóng hừng hực, cứ thế thiêu đốt trong cơ thể nàng, đan xen cùng loại ngứa kỳ lạ này khiến một trận đau nhức tra tấn nàng.

Nàng giống như thấy ngọn lửa đang thè lưỡi liếm, cả trận lửa lớn đang huỷ sạch ý thức của nàng, nàng chỉ cảm thấy cổ họng khát khô vô cùng, khát vọng có một trận mưa to trút xuống, chỉ cảm thấy nóng bức khó chịu, khô nóng không chịu nổi, khát vọng cực kỳ có nước đá ve vuốt.... Nàng biết, tình độc lợi hại thật sự là thế này, khát vọng nam nhân...Phải làm sao đây?

Nàng lại cầu xin hắn, đau khổ cầu xin, song lại thề, cam đoan nhiều nữa cũng không lay động được hắn.

Công tử Kim chẳng chút thương tiếc, thương hại, ngón tay bóp cầm ướm sưng mồm môi của nàng, “Ta luyện tiếu giết người, nhưng ta lại muốn người nếm thử sống không bằng chết, nếm mùi thống khổ!”

“Đừng...đừng mà... Van xin huynh, đừng...” Giọng nàng khàn khàn mong manh.

“Trò hay lập tức bắt đầu, ta sẽ cho hai gã khoẻ mạnh hầu hạ người, giải độc cho người, để cho người được hưởng thụ mùi vị hoan ái kia!”

Hắn vỗ tay, khoẻ mắt mỉm cười như thuốc độc, âm độc vô cùng.

Diệp Vũ chấn kinh tột cùng, tức giận tràn ra khỏi cơ thể. Trời ơi! Nam nhân này sao lại độc ác như vậy chứ!

Hai gã đàn ông cao to đẩy cửa mà vào, công tử Kim vẫy vẫy tay, ngồi trước bàn, vẫn là tư thế phớt lờ nàng như vừa rồi.

Nàng nhìn thấy hai gã đàn ông to lớn đi tới, lập tức lùi vào tận trong giường, bộ dáng mảnh mai thống khổ khiến người ta thương tiếc.

“Đừng lại đây... đừng lại đây..” Nàng đáng thương hoảng sợ, hét lên chói tai. Hai gã đàn ông lên giường, thò tay về phía nàng, trong nháy mắt, tim nàng như ngừng đập, hồn phi phách tán...

Thà chết cũng không để hai tên này thay nhau làm nhục! Ngay trước lúc chúng tóm lấy nàng, nàng nhanh chóng quay đầu húc mạnh!

Trán đau đớn kịch liệt, hơi choáng váng, nàng có cảm giác máu đang chảy xuống, chảy tới miệng. Nhưng vì sao còn chưa chết chứ?

Công tử Kim bước nhanh tới, vẫy tay cho hai gã lui, giật nàng ra, dùng ống tay áo lau máu trên trán nàng, cầm máu cho nàng.

Diệp Vũ cau giận đẩy tay hắn ra, “Buông! Đừng có đụng ta...”

“Người thật chẳng muốn sống nữa sao?” Hắn trầm giọng hỏi, trán mặt có chút lo lắng.

“Ta nguyện chết cũng không làm việc cho người!” Tuy tình độc tra tấn nàng khó chịu, thống khổ, nhưng nàng đã có ý chết trong đầu, có muốn nhúng tay nhiều việc cũng chẳng được nữa. “Người tốt nhất là nên giết ta đi!”

“Ta cố tình không cho người chết!” Hắn ác độc ép nàng, “Mạng nhỏ này của người là do ta cứu, ta cho người chết, người mới có thể chết được! Ta không cho người chết, người phải sống! Cả cuộc đời này người đừng có mà mơ chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!”

Nàng bị tình độc tra tấn đầu óc mù mờ, hơn nữa lửa giận bốc lên cũng coi nhẹ lời nói cổ quái của hắn.

Hai gã to lớn mang tới thuốc trị thương để băng bó vết thương, khăn mềm rồi lui ra ngoài. Công tử Kim sau khi băng bó vết thương cho nàng xong, phát hiện ra nàng thần trí đã mù mịt-tình độc là một loại độc cổ, chưa tới thời gian phát tác, chỉ có thể dùng âm thanh đặc biệt mới thúc dục tình độc phát tác; giả sử không dùng thuốc giải đúng lúc, sẽ lâm vào tình trạng nửa mê nửa tỉnh. Nàng hiện giờ như vậy, mắt nhắm lại, cũng biết rõ bản thân mình đã xảy ra chuyện gì, lại mơ hồ, cả người mềm nhũn, không có nửa sức lực chống đỡ.

Hắn bóp hai bên má nàng, ép nàng mở miệng ra, tiếp đó cắn đầu ngón trỏ của mình, nhỏ giọt máu tươi vào miệng nàng.

Thuốc giải tình độc là tình hoàn, máu người hạ độc cũng có thể giải độc, bởi hắn đã uống tình hoàn.

Sau đó hấn ôm lấy nàng, đi vào phòng, đặt nàng trong một thùng nước ấm đầy, cởi bỏ toàn bộ quần áo ẩm ướt của nàng.

Tình độc cần một thời gian mới lui, bởi vậy, Diệp Vũ vẫn hỗn loạn. Trong mơ hồ, nàng thấy thật ghét tên này, ghét công tử Kim tẩm cho mình, mà lại chẳng có sức nào chống nổi.

Nàng thề một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ trở nên mạnh hơn, báo thù ngày hôm nay! Sau khi tắm rửa xong, lau khô thân thể nàng, mặc quần áo cho nàng, lại ôm trở lại tẩm phòng cũ.

Nằm trên giường, nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không ngứa cũng không đau, lại càng không còn cái cảm giác khát khô cổ nữa, giống như tình độc đã giải rồi, chỉ cảm thấy rất yếu, chân tay không còn sức, rất buồn ngủ, thật sự muốn ngủ một giấc thật ngon.

“Ngủ một lát đi, tỉnh lại sẽ ổn thôi” Giọng công tử Kim chưa từng bao giờ lại ôn hòa đến thế.

“Ta không muốn đợi ở trong này, ta muốn về nhà” Diệp Vũ cất cao giọng, cố sức làm mình tỉnh hơn.

“Trước hừng đông ta sẽ đưa ngươi về”

Hấn coi như thuận miệng nói, xoay người, quay lưng lại nàng, quyết không cho nàng phản đối. Mặc nàng nói gì, kêu thế nào, cố sức đánh hấn ra sao, hấn cũng vẫn đứng im không động đậy, như một pho tượng ngàn năm vậy. Nàng thật sự mệt quá, mỏi quá, làm loạn một trận thấy chẳng còn sức gì, đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Công tử Kim xoay người, nhìn chăm chú nàng ngủ yên tĩnh, mặt tái nhợt. Hai mày nàng cau lại, như thân mình không khỏe vậy, hoặc là trong lúc ngủ mơ có người làm cho nàng lo lắng hoặc có chuyện khiến nàng ngủ không yên... Dần dần hơi thở nàng trở nên đều đều, ổn định, hấn xoay người nhìn gương mặt quyến rũ mấy lần ông này, nhịn không được đưa tay ra chạm vào, nhẹ nhàng ve vuốt lưu luyến khuôn mặt xinh xắn của nàng.

Cảm giác trơn nộn tinh tế khiến cho hấn chợt rung động, khiến cho tim hấn đập nhanh hơn.... Vừa rồi tắm rửa cho nàng, hấn xoa khắp thân thể trần của nàng, cũng biết say lòng người ra sao, cảm xúc nóng bỏng mê người thế nào... CÁ người ngọc bóng loáng trong suốt, thân thể mềm mại như không có xương, một khối thân thể hoàn mỹ không tỳ vết, đích thực là tạo hóa của ông trời, tin rằng mỗi một người đàn ông đã từng thấy sẽ suốt đời khắc sâu trong lòng không bao giờ quên.

Chẳng qua nàng với hấn mà nói chỉ là một quân cờ tuyệt sắc, một cô gái còn có giá trị lợi dụng mà thôi.

Lúc tỉnh lại thì đã là ngày hôm sau rồi. Diệp Vũ ảo não mãi, thế mà ngủ lại say như thế! Cái gì cũng không biết!

Đã ba bốn ngày rồi, nàng vô tình làm chuyện gì cũng đều dẫn tới kiệt sức, bởi vậy nàng thấy tâm phiền ý loạn, phiền tới chán chết luôn.

Định cao chạy xa bay, lại không đi được; nếu ở lại, sẽ đối mặt với quan hệ nam nữ phức tạp, đấu tranh hoàng quyền, làm nhân bánh giữa mấy người đàn ông, lúc nào cũng cẩn thận, bước từng bước cẩn thận, thống khổ chịu hết nổi. Những ngày này thật sự chẳng muốn trải qua chút nào.

Bởi vậy nàng bất giác chẳng còn nhớ tới chuyện tặng lễ cho sinh nhật Tôn thái hậu tỳ nào.

Màn biểu diễn lầu Tiêu Tương vẫn bốc lửa như vậy, vẫn đông chật người, tranh cướp nhau xem màn ca múa mới nhất.

Nàng vốn định hồi phủ sớm, nhưng Lãnh Tiêu Tương lại không cho nàng đi, nàng đành đành phải ở lại “nghiem thu” màn múa mới.

Dựa theo lệ thường, hai màn ca múa biểu diễn xong mới đến màn múa mới. Trong đại đường lại một lần nữa yên lặng, chỉ còn hai chiếc đèn lồng đỏ trên vũ đài toả ra ánh sáng trong veo, lạnh lùng sáng trắng.

Phùng Tề và Lưu Chân đều đứng ở hai bên mạn sườn, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi nhạc khúc tấu lên.

Một người mặc bộ màu đen, một người bộ màu vàng, một vàng một đen, nhìn rất bắt mắt. Tiếng nhạc vang lên nhẹ nhàng, họ đều tự nhảy, vũ điệu nóng mắt hấp dẫn nhiều người. Khúc nhạc dạo qua, là ca khúc kinh điển của Micheal Jackson “Dangerous”, họ đứng ở giữa vũ đài, nhảy điệu vũ kinh điển của Micheal Jackson.

Ca khúc ấy, điệu vũ ấy, ở hiện đại được tôn dùng là kinh điển, Diệp Vũ lại lấy ra một nửa để dạy họ nhảy, họ vô cùng ngạc nhiên và cảm thán song lại thấy loại vũ, động tác này rất kỳ lạ, cổ quái. Song họ tin rằng biên đạo múa chắc chắn sẽ khiến toàn thành nổ bung, bởi thể năng dạy cái gì, họ nhảy cái đó.

Tuy nhạc khí cổ đại không so được với nhạc khí phương tây hiện đại, thiết bị âm thanh cũng tạm ổn, nhưng Lâm Trí Viễn lại mất khá nhiều tâm tư, chọn rất nhiều loại nhạc cụ, hợp tấu thành ca khúc như này, cảm giác mạnh, cũng tính dùng được.

Đoạn vũ đạo này khiến cho đám đàn ông trợn mắt há mồm, ngạc nhiên vô cùng, vỗ tay mãi không ngừng.

Nửa màn vũ đạo là màn vũ tảo bạo, lấy ca khúc đặc sắc của Lâm Phong có tên “Illusion” làm nền. Phùng Tề và Lưu Chân lại đối mặt nhau, nghiêng người với người xem, khi khúc nhạc vang lên, họ nhảy dựng lên, đều tự đùa giỡn, đùa giỡn mạnh, có đối nghịch, múa có ý hàm súc. Bộ vũ đạo này đều là những động tác nhanh, tiết tấu mạnh, tràn ngập cảm xúc mạnh, khiến cho người xem máu bốc sôi trào, đứng lên múa theo khúc nhạc.

Họ nhảy khá được, song Diệp Vũ lại xem rất thoải mái, hồn chu du đâu đó, đến cả Lãnh Tiêu Tương đi vào bên cạnh nàng, nàng cũng chưa phát giác ra.

“Vũ Nhi, con biên đạo múa cho lầu Tiêu Tương cũng kiếm được kha khá rồi, ra thật ngạc nhiên, vì sao con lại có thể sáng tạo ra loại múa mới mẻ cổ quái như thế, trở thành một ngọn cờ múa chứ?” Lãnh Tiêu Tương đã trở thành một tiểu phú bà trong thành cười hỏi.

“Dì Lãnh, con cũng chẳng biết nói thế nào nữa”

“Ta chỉ lo có kẻ ra tay phá hỏng...”

“Lãnh đi đừng có lo, cho dù kẻ khác có vùng nhiều tiền đi chăng nữa, con cũng sẽ không đi đâu”

“Ta đây an tâm rồi” Lãnh Tiêu Tương cười ha ha, bồng nhịu mảy, “Giờ lầu Tiêu Tương đứng đầu bảng, trở thành số một trong thành Kim Lăng, tất cả đều là công lao của con. Nhưng không ít khách yêu cầu những cô nương khiêu vũ, hát múa ra rót rượu, tiếp khách, ta lo giả sử cự tuyệt như vậy khách này sẽ không đến nữa. Con cũng biết đó, đàn ông trên đời ai mà không háo sắc chứ?”

Diệp Vũ hiểu ý bà, lầu Tiêu Tương dù sao cũng bán rẻ tiếng cười, là nơi bán thịt, không thể cứ chỉ có biểu diễn ca múa mãi. Vì thế, nàng đề nghị, “Con nghĩ rồi, có thể cân nhắc bán rượu, thức ăn, lại thiết kế thêm ghế lo cho nhóm khách quý nữa. Sau khi ca múa xong, khách có thể tới ghế lô khách quý tiếp tục uống rượu, thích cô gái nào hát múa thì chọn. Khách nếu chọn cô gái, cũng phải tùy mặt hàng mà đưa tiền, mỗi một cô nương đều có niêm yết giá. Đương nhiên, cô nương nào tự nguyện bán mình cũng có thể tự niêm yết giá”

Nghe vậy, Lãnh Tiêu Tương nhón miệng cười tươi, “Tự niêm yết giá, chủ ý này của Vũ Nhi rất hay, vậy lấy bao tiền mới phù hợp?”

Diệp Vũ nghĩ ngợi chút nói, “Hát, múa giá năm mươi hai, tự bán mình, giá hai trăm lượng”

Lãnh Tiêu Tương hơi ngần ra, “Điều này có cao giá quá không?”

Diệp Vũ nói, “Dì Lãnh, giới lắm tiền rất tự phụ đó, nếu không các cô gái lầu Tiêu Tương chúng ta cả đêm còn muốn ứng phó với bao nhiêu người nữa chứ? Chẳng sợ phiền chết, cũng bị rượu làm hỏng cả thân mình, sao còn khiêu vũ được nữa chứ?”

Lãnh Tiêu Tương gật gật đầu, tiếp nhận chủ ý này của nàng, sau đó vỗ vỗ vai nàng, “Ta biết nhiều ngày con không hề được yên, nhưng con người sống ở đời quan trọng nhất là phải có tiền trong tay”

Diệp Vũ thấy bà đi rồi, mới thở dài đứng một bên tiếp tục xem múa.

Phùng Tề và Lưu Chân kích cho cả đại đường nóng bỏng sôi trào, mọi ánh mắt đều tập trung cả trên vũ đài. Họ dừng bất động, một lát sau tiếp đó Lưu Chân lại quay sang, đối mặt với hắn, mũi chạm mũi, giống như hai đàn ông hôn môi trước công chúng vậy...

Dưới đài vang lên từng tiếng hét chói tai, thật rõ ràng, những người khách này đã bị động tác lớn mật của họ là hình hài.

Đúng vậy, điệu nhảy này chính là cơ tình. Mà ở cổ đại, nam nhân yêu được gọi là đoạn tụ (đồng tính), hoặc gọi là long dương chi phích.

Cuối cùng Phùng Tề và Lưu Chân cùng ra tay, đẩy nhau một cái, cùng văng ra, rớt xuống đài, màn múa nóng bỏng như vậy chấm dứt.

Diệp Vũ đã nghĩ, kế tiếp sau Lăng Vô Hương và Phán Phán, thì tên của bọn họ sẽ nhanh chóng truyền khắp mọi ngõ ngách, trở thành vũ nam nổi tiếng khắp cả thành Kim Lăng, có lẽ còn nhận được một số ít ưu ái của đồng tính nam. Một tiểu nhị đi tới, giao cho nàng một bức thư nói là có một gã sai vặt đưa tới. Nàng mở thư ra xem, nhìn thoáng qua, tức giận xé nát bức thư, ném xuống đất.

Công tử Kim uy hiếp nàng, dám can đảm phản bội hắn, không làm việc cho hắn, mẫu thân và đệ đệ của nàng sẽ bị chịu độc thủ. Lửa giận bốc lên, nàng tức vô cùng!

Vọt vào quaaá rượu, ra tới cửa, nàng mở một vò nữ nhi hồng, uống ừng ực xuống cổ họng. Tốt nhất là say, vĩnh viễn đừng tỉnh lại.

Do uống quá nhanh, hết nửa vò rượu, Diệp Vũ cảm thấy đầu hơi đau, vì thế ngồi xuống cạnh tường, ôm vò rượu chậm rãi uống.

Vì sao lại phiền lòng như vậy chứ? Vì sao tất cả mọi người lại muốn lợi dụng nàng chứ? vì sao linh hồn lại tới tận đây chứ? Vì sao...ông trời ơi, ta không đắc tội với ông. vì sao ông lại chinh ta như vậy chứ? Ông phải giết chết ta mới thấy vui sao... Có người định cướp vò rượu trong tay nàng, nàng ôm chặt lại, “Làm gì vậy?” Hoá ra là Lâm Trí Viễn.

Hắn đi qua đình viện, trong lúc vô tình nghe một tiểu nhị nói nàng đang uống rượu trong quán, định đi nhìn một cái.

Nàng cũng đã uống khá nhiều, sắc mặt đỏ bừng, đáy mắt đuôi lông mày chồng chất tầng tầng lớp lớp phiền não và ưu sầu. Hắn biết gần đây nàng bận rộn vô cùng, có không ít chuyện đã xảy ra, đoán chắc trong lòng nàng buồn bực lắm nên mới mượn rượu giải sầu.

“Diệp cô nương, dù có phiền lòng cũng đừng nên uống rượu giải sầu” Hắn khuyên nhủ ôn nhu, ngồi xuống bên nàng. “Không uống rượu thì còn có thể làm cái gì chứ?”

“Có thể đi ra ngoài chút, tán gẫu giải sầu” Khoé môi hắn cười nhẹ như gió thoảng, “Nếu cô không chê, ta sẽ cùng cô”

“Vô dụng, vô dụng thôi... Anh cứ theo giúp ta uống rượu đi, ta càng cao hứng hơn...Hoặc là anh đừng để ý tới ta nữa...”

Diệp Vũ giơ vò rượu lên, dốc vào miệng, lại bị hắn cướp lấy, vò rượu kia lại rơi hết xuống bụng hắn.

Uống hết hai lần, Lâm Trí Viễn nói sảng khoái, “Ta cùng cô uống, không say không về!”

Nàng ôm vò rượu, cười hắc hắc, “Không say không về !”

Hai người cứ anh một ngụm, tôi một ngụm, chẳng bao lâu, nàng lại mở vò rượu ra, rất nhanh đã cạn đáy.

Lâm Trí Viễn thấy nàng cúi đầu, gật gù, biết nàng đã uống say rồi, rút cuộc chẳng uống nổi nữa. Cặp mắt đẹp kia của nàng híp lại, bao phủ hơi nước, mưa bụi dường như mêng mêng hơn, thêm vài phần mị hoặc; mặt má nàng hồng hồng, cánh môi mềm đỏ hồng sáng bóng, mọng trĩu mê người.

Bộ dạng nàng say rượu trông bốn phần ngây thơ đáng yêu, thêm sáu phần quyến rũ lòng người. Bỗng Diệp Vũ khóc rống lên, cứ như là hắn phụ bạc nàng vậy.

“Diệp cô nương, cô sao vậy?” Hắn có nghe qua chuyện xảy ra trong cung, lại không biết tình hình cụ thể ra sao.

“Ta...Ta không muốn đợi ở trong này nữa...” Nàng khóc bi thương, cứ như một cô gái nhỏ bị uất ức lớn, rơi lệ đầy mặt, đau lòng nức nở muốn chết, “Ta chỉ muốn tự lực cánh sinh... Kiếm được tiền, vì sao ai cũng muốn lợi dụng ta... Ta có gì sai chứ...”

“Cô không sai” Lâm Trí Viễn vẫn nghĩ đến nàng là một cô gái kiên cường, chưa từng thấy nàng yếu ớt như vậy, lòng thấy thương xót, “Muốn khóc thì cứ khóc thật thoải mái đi”

“Ta không rõ vì sao lại tới nơi này... Không phải ta muốn đến, là ông trời trêu ta, huynh biết không...” Nàng khóc như thác đổ, vừa khóc vừa nói, nói nghe không rõ, “Vì sao ta lại xui xẻo vậy chứ... Vì sao họ đều không tha cho ta chứ... Ta muốn về nhà, không muốn đợi ở một nơi cổ đại không rõ đây nữa...”

Cổ đại ư? Hắn không hiểu rõ lời nàng nói, nhưng hắn hiểu ra, có kẻ lợi dụng nàng, ép nàng làm việc. Đây là nguyên nhân tâm tình nàng xấu, muốn mượn rượu tiêu sầu.

Nước mắt trút xuống như những hạt ngọc, trào ra từ mí mắt, nàng nói đứng quẩn xong như phát tiết hết hờn dỗi, oán khí và bất bình trong lòng đã chất đầy mấy ngày nay ra.

Chẳng bao lâu nàng khóc mệt rồi thì buồn ngủ mất, hắn ôm nàng vào lòng, để nàng được ngủ thật ngon giấc.

Lâm Trí Viễn lau nước mắt cho nàng, nhìn nàng chau mày, dung nhan thanh thoát, trong lòng ngập tràn nhu tình.

Thật ra hắn hoàn toàn có thể ôm nàng về tắm phòng, nhưng cơ hội hiếm có như vậy, mà tận sâu trong lòng đã muốn ôm nàng từ lâu, vì thế hắn vẫn không động đây. Dần dần hắn cũng ngủ mất.

Lâm Trí Viễn ngủ rất mỏng, bên ngoài có động tĩnh gì thì đã tỉnh. Nàng thì ngủ thật say, do một đêm say rượu, sắc mặt hơi tái nhợt. Nàng mềm nhũn dựa vào ngực hắn, mày cau lại, giật mình lại tiếp tục ngủ. Hắn cười cười, trong lòng có cảm giác thoải mái.

Tuy tay chân đều mỏi tê nhưng hắn cũng không để ý. Trời đã sáng, vẫn nên đưa nàng về phủ trước, nếu không sẽ có người nhìn thấy thì không hay.

Hắn ôm lấy nàng, ra khỏi quán rượu, bảo tiểu nhị gọi một cỗ kiệu lại. May mà người hầu Tiêu Tương vẫn đang ngủ, lúc này chỉ có mấy tiểu nhị là đang bận rộn, hắn dặn họ không nói linh tinh, sau đó ngồi lên kiệu từ cửa hông rời khỏi lầu Tiêu Tương.

Diệp Vũ ngủ rất say, mặc cỗ kiệu động thế nào cũng không tỉnh lại. Đến cửa gác trạch phủ, hắn ôm nàng xuống kiệu, tiểu nhị chạy tới gõ cửa, đột nhiên có một người bước nhanh tới chặn đường trước.

Lâm Trí Viễn nhìn kỹ hoá ra là Tần Vương. Sáng tinh mơ sao ngài ấy lại ở đây nhỉ?

Khí sắc Sở Minh Hiên không tốt lắm, giống như cả đêm chẳng ngủ vậy. Mắt thấy nhạc công lầu Tiêu Tương ôm lấy nàng, còn nàng thì ngủ say, vẫn thấy canh giờ không hợp, hắn âm trầm trước mặt, trong mắt loé lên tức giận.

71. Chương 74: Chà Đạp Điên Cuồng

Lâm Trí Viễn định giải thích, Sở Minh Hiên đã mạnh tay ôm lấy nàng, giọng lạnh băng hỏi, “Vì sao Vũ nhi cả đêm không về phủ vậy/”

“Vương gia nên tự hỏi Diệp cô nương thì hơn” Thấy hắn nói mạnh, Lâm Trí Viễn cười bỏ qua, coi như không thèm để ý, lại tinh tế đá lại vấn đề cho hắn.

“Bỏn vương hy vọng sẽ không có lần nữa!” Con người Sở Minh Hiên đen kịt, khắc chế sự tức giận.

“Vậy xin Vương gia chăm sóc cho Diệp cô nương, Lâm mỗ xin cáo từ” Lâm Trí Viễn thản nhiên cười, thông dong rời đi. Sở Minh Hiên trừng mắt liếc hắt một cái, ôm nàng vào phủ.

Diệp Vũ nằm trên giường nhà mình, vẫn ngủ nặng nề. Hắn định hôn nàng, lại ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, càng nghi hoặc nhiều hơn, trong lòng thấy hốt hoảng.

Tối qua hắn bị kích động đi tìm nàng, không thấy nàng, hắn vẫn đợi, vẫn đợi... Sai gã hầu đi hỏi thăm ở lầu Tiêu Tương thì thấy nói là nàng đã sớm trở về phủ rồi, hắn nghĩ đi nghĩ lại, cũng nghĩ không ra nàng rốt cuộc đi đâu, càng nghĩ càng giận, càng đợi càng giận... Hắn cũng không tin, nàng một đêm không về phủ, hắn cố phải đợi nàng bằng được!

Đợi cả đêm, rốt cuộc cũng đợi được! Điều khiến hắn thấy nổi trận lôi đình là, dĩ nhiên lại là gã nhạc công đã từng cùng nàng nhảy một điệu múa ôm nàng trở về!

Chẳng lẽ tối qua nàng uống rượu cùng gã nhạc công kia ư? Nghĩ đến đây lửa giận trong người càng bốc cao, cúi xuống hôn, cuốn chặt lấy môi nàng.

Loại hương thơm và sự mềm mại này chỉ thuộc về nàng, đã kích thích hắn, khiến hắn càng lún sâu hơn... Lửa giận chuyển thành lửa dục, hắn điên cuồng chà đạp mặt má, mũi, mắt nàng.... Nhưng vì sao mặt nàng lại nóng vậy chứ?

Cả tay nàng, người nàng cũng rất nóng, chẳng lẽ nàng nhiễm lạnh rồi sao?

Sở Minh Hiên giật mình, lập tức sai kẻ hầu đi tìm đại phu. Chẳng bao lâu, đại phu đã tới, sau khi chẩn đoán, có nói tối qua nàng nhiễm lạnh, uống xong chén thuốc, nghỉ ngơi điều dưỡng tốt, có thể khỏi hẳn.

Nhưng uống xong chén thuốc rồi, bệnh nàng cũng chẳng thấy đỡ, nhiệt độ không giảm, thậm chí còn nóng hơn cả lúc trước nữa.

Thiên Hề thấy con gái nóng mãi không giảm, sợ tới mức chân tay luống cuống cả lên. Đến trưa hắn mời thêm ba thầy thuốc tới hội chẩn, họ cùng nhất trí nói, uống thuốc rồi, giả sử bệnh cũng không giảm thì là số mệnh rồi. Hắn chửi ầm lên, mắng họ là “lang băm” rồi đuổi họ đi.

Qua nửa canh giờ, nhiệt độ trên người nàng giảm chút, hắn nắm tay nàng, cứ gọi mãi không để cho nàng ngủ.

Diệp Vũ nghe thấy tiếng gọi, hơi mở mắt ra, lại chỉ có chút hé mở nhìn không rõ trước mặt-hắn là ai vậy nhỉ? Tấn vương sao? Vì sao lại mơ hồ như thế? Vì sao đầu lại đau như vậy, choáng váng như vậy chứ? Vì sao khó chịu buồn nôn thế? Đây là đang bị bệnh sao?

“Vũ nhi, không khoẻ thế nào, nói cho bốn vương biết...” Sở Minh Hiên thấy nàng bệnh như vậy, lại vừa thương xót và đau lòng,

“Vũ nhi, nàng cảm thấy thế nào rồi?” Thiên Hề đau lòng gạt lệ, dùng khăn lụa che miệng, “Vũ nhi sao có thể nhiễm lạnh chứ...”

Diệp Vũ nghe ra thanh âm, đây là mẫu thân, đây là Tấn vương, vì sao họ lại đau lòng chứ? Là mình bị bệnh rất nặng sao? Nếu thật sự bệnh nặng, vậy là tốt rồi, nếu chết rồi có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt được không? Nàng nhắm mắt lại, hy vọng mình mau chóng chết đi...

Ngày này, nhiệt độ Diệp Vũ lúc lên lúc xuống, bệnh tình lặp lại, Thiên Hề lo quá độ, suốt nửa thì ngắt xỉu, được thị nữ đỡ về tắm phòng nghỉ ngơi.

Sở Minh Hiên thì canh giữ bên giường, lúc nào cũng quan sát bệnh tình thay đổi của nàng, chẳng dám lơ là.

Vào đêm, tay nàng, mặt và thân đều nóng, tuy không nóng như ban ngày nhưng vẫn sốt nhẹ không giảm, khiến mọi người đều hồ đồ cả. Hắn sai người vào cung mời Thiện Y phòng Hàn Thái Y, nhưng có lẽ ngay lúc đó Thái Y viện không ra ngay được nên đã một canh giờ rồi chưa có bóng ai đến.

“Vũ Nhi, Thái Y sẽ nhanh đến thôi, nàng cố chịu đựng chút nhé” Hắn nắm tay nàng, vẻ mặt sầu lo.

“Vũ Nhi, tỉnh tỉnh lại đi... cùng trò chuyện với bốn vương, nàng ngủ quá lâu rồi...”

“Bổn vương không trách nàng uống rượu cùng nhạc công, chỉ cần khoẻ lên...bổn vương sẽ không trách nàng...”

Nhiệt độ nàng cao mãi không giảm, hân nóng lòng như lửa đốt, chẳng có tâm tư ăn cơm uống nước, tất cả tâm trí đều đặt hết trên người nàng.

Có người tiến vào. Hân quay đầu lại xem thấy Thẩm Chiêu một thân áo trắng, thì nghi hoặc hỏi, “Sao người lại tới đây?”

Thẩm Chiêu chậm rãi đi tới, “Hôm nay ra cung hơi muộn, ở cửa cung có gặp người trong phủ Vương gia, thuận miệng hỏi hai câu mới biết Diệp cô nương bị bệnh” Ánh mắt hân dừng trên khuôn mặt tái nhợt kia tóc tai hỗn loạn, “Diệp cô nương bị nhiễm lạnh sao? Thế thầy thuốc nói thế nào?”

“Thầy thuốc trong thành đều là lang băm tất!” Sở Minh Hiên tức giận nói, “Bệnh Vũ Nhi cứ lặp đi lặp lại, cũng không nóng đến mức dọa người, chỉ sốt nhẹ, bổn vương hết cách rồi, chỉ sai người tới trong cung mời thái y thôi”

“May mà lần này người quan tâm nhưng không bị loạn” Thẩm Chiêu cười thản nhiên.

“Đừng có trêu ghẹo bổn vương nữa, người có biết tôn trọng không hở?” Sở Minh Hiên xấu hổ trừng mắt nhìn hân, “Bổn vương sốt ruột chết được, người còn cười được nữa”

“Diệp cô nương hình như tỉnh rồi” Thẩm Chiêu nói sung sướng.

Sở Minh Hiên quay vội đầu lại, Diệp Vũ đứng là đã tỉnh, kinh ngạc nhìn họ. Hân sờ trán và má nàng, “Vẫn còn sốt nhẹ, Vũ Nhi, nàng cảm thấy thế nào nói nhanh cho bổn vương biết”

Nàng cố sức trợn to mắt, song ánh mắt dinh dính, nóng nóng, mơ hồ, rất khó chịu...Nàng cảm thấy đầu đau kịch liệt, như có ai dùng một gậy đập đầu nàng vậy, như sắp nứt ra rồi. Nam tử trước mắt là ai vậy? Còn người đang đứng kia là ai?

Trong mơ màng, người đó tiến gần chút, lộ ra khuôn mặt tuấn tú rõ nét. Hạ Phong! Chẳng lẽ nàng đã chết rồi sao? Chẳng lẽ nàng rút cuộc trở lại thế kỷ hai mươi mốt rồi sao?

Nàng mừng rỡ như điên, đưa tay túm lấy quần áo Hạ Phong, vừa khóc vừa cười, “Ta đã trở về, có phải...đem ta về nhà, được không... Ta muốn về nhà. mang ta về nhà ...”

Hạ Phong thờ ơ, thậm chí còn kinh ngạc nhìn nàng, như không hiểu nàng đang nói gì nữa.

Nàng sốt ruột, giãy dụa đứng dậy, cầu xin đáng thương, “Ta chưa chết, thật đó, ta chỉ là xuyên qua tới cổ đại...Ta cuối cùng đã trở lại, ta còn muốn làm thầy dạy múa của huynh, đừng bỏ lại ta..”

“Vũ Nhi, nàng nói gì?” Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một giọng lạ.

“Ta chỉ muốn làm thầy dạy múa của huynh, không mong gì... Mang ta trở về, van xin huynh đó, Hạ Phong...” Nàng đau khổ cầu xin.

“Vũ Nhi, nàng đến cuối cùng muốn nói gì hả?” Sở Minh Hiên ôm lấy nàng, “Thẩm Chiêu, có phải nàng bị sốt tới mức hồ đồ rồi không?”

“Diệp cô nương hình như coi ta là một người khác vậy” Mới vừa rồi, Thẩm Chiêu nhìn rất rõ, Tần Vương nhìn mình thần sắc thật khiếp sợ, hoài nghi ra sao, Hân nghi ngờ nói, “Hạ Phong là ai? Lầu Tiêu Tương có một người tên là Hạ Phong sao?”

“Ngày mai cho người tới hỏi xem sao” Ánh mắt Sở Minh Hiên lạnh băng bức người. Diệp Vũ lại đưa tay ra nắm lấy quần áo Thẩm Chiêu, bị hân chặn lại, hân ôm chặt lấy nàng, không cho nàng lộn xộn.

Thẩm Chiêu lo lắng nói, “Diệp cô nương thần trí không rõ, chỉ e không được khả quan cho lắm”

Hai thái y tới, Sở Minh Hiên vội vã tránh ra để họ chẩn trị. Nhìn, sờ, hỏi, hội ý, Trương thái y nói, “Vương gia, Diệp cô nương nhiễm lạnh, sơ dĩ bệnh tình lặp đi lặp lại, là nàng không có ý muốn sống nữa”

Sở Minh Hiên cực kỳ kinh ngạc, “Không muốn sống nữa ư? Nói thế là sao?”

Lý thái y nói, ‘Vương gia, theo mạch của Diệp cô nương mà coi, lúc trước nàng bị chấn kinh tột độ, không được điều dưỡng tốt, sau đó tâm tư chán nản, chẳng thể giải toả, đây cũng là nguyên nhân nàng ấy không còn muốn sống nữa’

“Vậy phải làm thế nào cho được?” Sở Minh Hiền lộ vẻ sầu thảm, trước mắt bi thống.

“Tuy nói là thế, vi thần vẫn viết phương thuốc, đun thuốc cho Diệp cô nương uống thử”

“Làm phiền Trương thái Y, Lý thái y”

Thẩm Chiêu tiễn họ ra ngoài, sau đó bảo người hầu đun thuốc mang tới. Sở Minh Hiền thấy khó hiểu, “Vũ Nhi đúng là bị chấn kinh tột độ, nhưng sao lại có thể phí hoài bản thân như thế chứ?”

Thẩm Chiêu bảo, “Vương gia, chuyện quan trọng trước mắt là khiến cho Diệp cô nương có ý nghĩ muốn sống”

Sở Minh Hiền gật đầu, đặt nàng nằm xuống, cẩn thận sửa chăn cho nàng. Thẩm Chiêu biết điều bảo, “Vương gia, ta về phủ trước. Mặc dù người nóng ruột với bệnh của Diệp cô nương nhưng cũng nên chăm sóc tới mình nữa”

Sở Minh Hiền tiễn hân ra cửa, cười khổ bảo, ‘Vũ Nhi đã bệnh thành vậy, bổn vương sao còn có thể chiếu cố đến mình được chứ?’

Thẩm Chiêu chẳng nói gì, vỗ vỗ vai hân, xoay người rời đi. Đứng ở cửa phòng, Sở Minh Hiền nói liên miêng, cần nhân với Việp Vũ thần trí mơ hồ, nói hết thâm tình, triền miêng, khiến cho nàng hiểu được là mình yêu nàng tới mức nào, cần nàng ra sao, nếu mất nàng, hân sẽ rất thống khổ.

Diệp Vũ thấy Hạ Phong như hân lại chẳng để ý tới nàng, biến mất, sẽ không được gặp lại nữa. Đây là sao?

Sương trắng mịn mờ, nhìn không thấy phía trước, nàng chậm rãi bước lên trước, bỗng một đám đá phát sáng từ trên trời chiếu xuống, dập dềnh ở trước nàng.

Đám đá phát sáng này tròn tròn, phát ra tiếng vọng kỳ lạ, ngăn cản đường nàng đi,

Nàng hơi sợ, không ngờ đám đá phát sáng này lại còn biết nói chuyện, giọng nói giống y trẻ con, cũng có tính trẻ con nữa.

“Người đừng sợ, ta sẽ không hại người” Đám đá phát sáng cười khi khi bảo.

“Người là ai, là người hay quỷ?” Nàng bắt giác lùi lại phía sau. Đám sáng này đi tới, “Ta không phải người cũng không phải quỷ, lại càng không phải là tiên, ta là tinh linh trong thiên địa”

Diệp Vũ ngạc nhiên mãi, tỉnh tỉnh là gì?

“Đơn giản mà nói, hồn người xuyên qua một thời không là Sở quốc, là do sự phụ ta tạo thành. Nhưng sự phụ ta không phải cố tình, là do mắt mờ nhìn nhầm, người đừng để ý”

“Ta sao không ngại chứ?” Rốt cuộc nàng hiểu ra chân tướng, quan tâm gì đến sự phụ hân là kẻ nào, nếu sai rồi thì sự phụ hân sẽ phải phụ trách sửa lại. Nàng tức giận bảo, ‘Người bảo sự phụ người mang ta trở về, ta không muốn đợi tại thờ không Sở quốc kia nữa’

“Người đừng có giận, hãy nghe ta nói đã” Đám ánh sáng này nói chậm rãi, “Sự phụ ta đã biết sai rồi, đã đến thỉnh tội, sự công đã phạt sự phụ, nhưng sai lầm người thì đã không sửa lại được, chỉ đành có thể vậy thôi”

“Không được! Người bảo sự công người đem ta trở lại thế kỷ hai mươi mốt ngay!” Diệp Vũ kêu lên, “Nếu không ta sẽ từ bỏ ý định đâu!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, người trước nghe ta nói đã” Đám ánh sáng cười ha ha, “Thật ra, đây cũng không phải do sự công quyết định, là thần tiên cấp trên quyết định, người phải ở lại thời không Sở quốc đó”

Nàng thở phì phì bảo, “Các người bắt nạt người! Ta mặc kệ, ta nhất định phải trở về!”

Đám ánh sáng nói, “Người cũng không phải không thể trở về được, chỉ là không phải bây giờ. Nói vậy, người phải hoàn thành hai sứ mệnh, là có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt, nhưng lại có thể được ở một chỗ với Hạ Phong”

Có chuyện tốt vậy sao? Đám ánh sáng lại nói, “Nhưng nếu muốn trở lại thế kỷ hai mươi mốt, phải tìm được gì đó có thể mở được cánh cửa thời không”

“Cái gì vậy/”

“Uyên ương khẩu”

“Uyên ương khẩu ư? Là cái gì thế?”

“Ta cũng chưa từng thấy. Sư phụ nói, uyên ương khẩu được chia thành hai nửa, một nửa ở Sở quốc, một ở Ngụy quốc hoặc Tần quốc, người lấy được uyên ương khẩu, ghép hai thành một, có thể mở ra được cánh cổng thời không”

“Uyên ương khẩu giờ ở trong tay ai?”

“Ta cũng không biết, sư phụ có nói, uyên ương khẩu không nằm trong tay dân chúng bình thường. Còn có một đoạn thơ sẽ giúp người tìm uyên ương khẩu. Mười dặm bình hồ đầy trời, tấc tấc tóc đen sâu hoa năm. Đối nguyệt hình đan vọng tướng hộ, chỉ tiện uyên ương không tiện tiên. Nhớ kỹ đó?”

”Thơ này là thơ gì hả?” Diệp Vũ ngạc nhiên, cái gì với cái gì chứ, chỉ bằng một đoạn thơ mà có thể tìm được uyên ương khẩu sao?

Đám ánh sáng này càng ngày càng mờ dần, “Ta phải đi rồi, người phải nhớ thật kỹ, linh hồn người xuyên thủng cái thời không Sở quốc, coi như đã trúng mục tiêu đã định. Người phải hoàn thành hai sứ mệnh, mới có cơ hội trở về thế kỷ hai mươi mốt”

Nàng sốt ruột hỏi, “Nhưng người vẫn còn chưa nói là cứ mệnh gì mà...”

Đám ánh sáng này càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mờ đi, “Đây là bí mật, người chỉ cần an tâm ở lại Sở quốc là được, đừng có phí hoài bản thân mình nữa”

Giọng nói biến mất, ánh sáng cũng hết. Nàng đưa mắt nhìn chùng quanh, sương trắng càng lúc càng mờ mịt... Mở mạnh mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú quen thuộc.

“Vũ Nhi, nàng tỉnh rồi?” Sở Minh Hiên mừng rỡ cười như điên, thấy đôi mắt nàng trong veo như trước, vội đưa tay sờ nhanh trán nàng, má nàng, cảm giác nhiệt độ hạ dần, thế này mới yên tâm chút, “Vũ nhi, đầu còn đau không? Có khoẻ không?”

“Tốt hơn nhiều rồi, chẳng đau nữa” Diệp Vũ nói khàn khàn, yết hầu lại vừa đau vừa nóng, miệng lưỡi khô cả.

Hắn bưng ly trà giúp nàng uống, vui quá cười mãi. Nàng đón lấy, đã một ngày hắn canh giữ bên giường, lo lắng hải hùng, hầu hạ chu đáo, làm hết mọi chuyện chỉ vì yêu nàng.

Hắn tình thâm nghĩa trọng như thế, nàng biết làm sao?

**

Ngày tiếp theo, Diệp Vũ đã hết sốt, chỉ là không thể ra gió, phải nằm tĩnh dưỡng trên giường.

Đây là mệnh lệnh của Sở Minh Hiên, nàng chỉ đành ngoan ngoãn ở tẩm phòng.

Lại một ngày đã qua, nàng cảm thấy khoẻ lên không ít, tuy khí sắc còn chưa tốt lắm, nhưng cũng đã khôi phục lại một nửa sức lực.

Nàng định đi nhìn lầu Tiêu Tương, thì lại gặp một tiểu nhị ở cửa lầu Tiêu Tương. Tiểu nhị này nói, Lâm Trí Viễn đã bị người phủ Tần vương mang đi rồi.

Nàng kinh hãi, Tần vương sai người đem Lâm Trí Viễn đi làm gì nhỉ? Chẳng lẽ vì chuyện đêm đó nàng cùng Lâm Trí Viễn uống rượu sao? Chẳng nghĩ gì nhiều, nàng vội vã chạy tới phủ Tần vương.

72. Chương 75: Trầm Luân Trong Bể Dục

Vào phủ Tấn vương, Diệp Vũ xông lên người hầu đi theo nàng. Sở Minh Hiên từ phòng đi ra, nhướn mày dắt tay nàng, “Vũ Nhi, nàng vẫn chưa khỏi hẳn, sao lại đi ra thế?”

“Lâm Trí Viễn đâu?”

“Hoá ra nàng vì hắn ta mà đến” Hắn buông tay nàng ra, gần như rất thất vọng,

“Ngài đem huynh ấy sao rồi?” Nàng tức giận hỏi, nhận định hắn đang tra tấn Lâm Trí Viễn.

Sắc mặt hắn trầm xuống, ánh mắt thanh bần đảo quan, mọi người hầu đều xám xịt tránh người. Hắn nói lạnh lùng, “Hắn đã đi rồi”

Diệp Vũ không tin tưởng, “có đúng không?”

Đột nhiên Sở Minh Hiên cất cao giọng, “Nàng quan tâm nhạc công lầu Tiêu Tương như vậy sao? Có lúc nào nàng quan tâm tới bốn vương không?”

Giọng cao vút xen lẫn lửa giận. Nàng sửng sốt một chút rồi có phản ứng, hắn ghen, tức giận, nhưng hắn tức cái gì chứ? Ghen gì chứ? Nàng không thể bị cơn tức của hắn chặn lại, nếu không sau này rất khó trở mình, “Vương gia cứ thế mà không tin ta sao? Ngài cứ hỏi thẳng ta không tốt hơn ư, còn bắt huynh ấy làm gì chứ?”

“Bốn vương không bắt hắn!” Hắn tức giận tới mức mắt nổ đom đóm, lửa giận trong mắt bốc lên.

“Thế huynh ấy đâu rồi? Ta muốn gặp huynh ấy!”

“Bốn vương đối đãi nàng tốt như vậy thế mà không ngờ nàng chỉ vì một nhạc công mà gào thét với bốn vương, khiến mặt đỏ tía tai” Hắn thất vọng cười lạnh, mắt cau lại, hình như có vẻ đau xót, “Bốn vương ở trong lòng nàng tới tột cùng có mấy phần?” Vấn đề này nàng biết trả lời sao đây?

Nàng đối với hắn không có tình yêu nam nữ, chỉ có “phụng mệnh làm việc” nên không thể nói là rất áy náy khó nói nên lời, có lỗi thật sự.

Dù là thế cũng phải diễn cho tới hết, Diệp Vũ kêu lên, “Ta uống rượu với huynh ấy, thì sao nào? Hắn là nhạc công, ta là biên đạo múa, chúng ta hợp tác rất vui vẻ, là bạn, Chẳng lẽ ta và bạn uống rượu cũng không được sao?”

Dưới cơn thịnh nộ, Sở Minh Hiên không để ý tới từ nàng dùng: hợp tác. Hắn trừng mắt lườm nàng, lửa dục bốc lên. Nàng không cam lòng yếu thế, đón nhận ánh mắt băng hoả nảy lửa của hắn, trong lòng hạ quyết tâm: nhất định phải thu phục được hắn!

Bốn mắt trừng nhau, hai người giằng co, hắn mạnh mẽ, nàng càng mạnh mẽ hơn. Mắt hắn sáng quắc như ngọn đuốc, đôi mắt lạnh lẽo tĩnh tại, tựa như ngọn lửa đen, thổi quét qua đem nàng nuốt sạch.

Ngay sau đó, hắn giật nàng vào trong lòng, nàng giãy dụa kịch liệt... Ngay lúc họ đang quần quít si mê, thật ra lúc đánh giấc, xuất hiện một giọng, “Vương gia...”

Hai người không hẹn mà cùng dừng, Diệp Vũ sợ sệt giây lát, lấy lại tinh thần, xấu hổ đẩy hắn ra, lại không biết đẩy ra thế nào.

Sở Minh Hiên vẫn không chịu buông nàng ra, cố ý ôm nàng trước mặt Lâm Trí Viễn, làm ra cử chỉ vô cùng thân thiết. Nhưng nàng nổi giận thật sự, thế mà định cắn hắn, hắn không thể không buông nàng ra.

“Lâm công tử, huynh không sao chứ” Nàng cảm thấy hai má và cổ nóng bừng, giống như quả cà chua vậy.

“Ta không sao” Lâm Trí Viễn nói nhạt như gió thoảng, ‘Vương gia mời ta đến phủ, có hỏi về chuyện đêm đó ta uống rượu cùng cô, nhưng do vương gia quá quan tâm đến cô, cô đừng nghĩ nhiều’

Nàng trừng mắt liếc Sở Minh Hiên một cái, thế mà hắn sao lại nói Lâm Trí viễn đã rời đi rồi?

Lâm Trí Viễn ôm quyền thi lễ, “Lầu Tiêu Tương có chuyện cần làm, ta đi trước”

Diệp Vũ nói với, “Ta cũng đi lầu Tiêu Tương, cùng nhau đi”

Sở Minh Hiên đưa tay ra túm nàng lại, ôm vào trong lòng rất bá đạo. Lâm Trí Viễn cười khê, đi mất.

Nàng nói phải về, lại đi không được, bị Sở Minh Hiên còng ngạnh lồi đến thư phòng. Nàng thở phì phì đẩy hẳn ra, dựa vào thư án, hai tay khoanh trước ngực, nhìn trừng trừng một bên.

Tức giận mà vẫn còn cười nhạt, lãnh ngạo, hẳn lần đầu tiên gặp, lửa giận trong cơ thể đột nhiên biến mất sạch sẽ.

Hắn cười làm lạnh nói, “Bổn vương công tử Lâm tới là chỉ hỏi chuyện đêm đó xảy ra, vì sao nàng uống rượu ở quán với hắn, vì sao nhiễm lạnh, thế thôi”

Nàng không nói, ghéch cằm lên, mắt nhìn gian tà. “Nàng cho là bổn vương sẽ đối phó hắn sao? Bổn vương là loại người bụng dạ hẹp hòi sao?” Hắn cầm chặt tay nàng.

“Vừa rồi nàng gần đây chất vấn bổn vương, muốn gặp hắn, cứ như bổn vương đem hắn ăn sống nuốt tươi vậy. Vũ Nhi, nàng quan tâm hắn như vậy, bổn vương... bổn vương nhớ rõ, người chưa quan tâm tới bổn vương như thế bao giờ” Hắn nói bất mãn, mày cau lại, trông ra thật sự có mấy phần uất ức.

“Tức giận thật sao?”

“Nàng nói thật một câu đi” Sở Minh Hiên nóng nảy.

Chưa dỗ người, chưa bao giờ ăn nói khép nép, chưa bao giờ nhân nhượng một cô gái như vậy, thế mà hắn cái gì cũng làm cả, nàng thế mà lại một tác còn muốn tiến một bước, chẳng nói chữ nào! Hắn rất tức giận!

Mắt hắn xầm xuống, “Nàng tới tốt cùng muốn bổn vương thế nào?”

Diệp Vũ cố kéo dài giọng, “Ngài là Vương gia, ta biết làm thế nào chứ?”

Mắt hắn nổi lên tầng sắc lạnh, “Mới rồi ở trước đình, nàng tranh chấp cùng bổn vương, ào ào với bổn vương, thật chẳng có quy củ gì, không đáng một cô gái nên có...”

Nàng reo lên, “Ta thì không quy củ như thế đó! Vương gia không quen nhìn thì thôi đi!”

Dứt lời nàng hất tay ra, định mau chóng trốn xa nơi này – màn diễn này nàng không muốn diễn nữa.

Nàng rất mâu thuẫn, biết rõ mình đang diễn trò, nhưng giữa tình nhân cãi vã là tổn thương người ta như vậy mà không cần nghĩ, nàng có khổng chế cũng khổng chế không nổi. Rất kỳ lạ. Nhưng nàng vừa đi tới trước cửa đã bị hắn tóm lại.

Sở Minh hiên ép nàng lên cánh cửa, vây chặt nàng, hôn mạnh nàng. Nàng giãy dụa, hắn ép tới, nàng phản kháng, hắn giam chặt; nàng nhu nhược, hắn mạnh mẽ.

Lời hắn như dao thương, rạch trên mặt, trên cổ...nàng, môi thấy hơi đau, khắp nơi đều đau, nàng biết hắn dưới cơn thịnh nộ sẽ làm ra chuyện không tin nổi... Hắn khê cắn thùy tai nàng, phà hơi thở nóng rực, làm tổn thương nàng.

Ở đằng sau nàng càng phản kháng, hắn lại càng muốn chinh phục nàng, bởi vậy, nàng thông minh lựa chọn chấp nhận.

Quả nhiên hắn không còn lỗ mãng, thô bạo như vậy nữa, đem vòng eo mềm mại của nàng ép sát thân mình, hôn thâm trầm môi nàng.

Diệp Vũ híp mắt lại nhìn hắn say mê nhắm mắt, sắc mặt hắn nổi lên tia dựa hoàng hành, môi hắn ngập tràn ma lực, hôn mình choáng váng đầu óc, hồ đồ, mơ hồ không rõ... Cả người mềm nhũn, đứng không vững, chỉ đành mặc hắn...

“Không phải là bổn vương thuphục nàng, mà là nàng thu phục bổn vương” Giọng hắn khàn khàn trầm trầm.

Nàng hoàn hồn, phát hiện ra mình đang ôm cổ hắn, thân hình say mê quấn quít một chỗ với hắn, trầm luân trong bể dục mà không biết. Tại sao lại vậy chứ?

Sở Minh Hiên khẽ hôn khoé môi nàng, cúi đầu cười, “Bản vương sẽ cố đợi đến đêm động phòng hoa chúc đó”

Nàng hừ lạnh, “Ta còn chưa chắc đã gả cho ngài đâu”

Hắn nóng lòng vuốt ve eo nàng, “Không lấy chồng cũng được, chỉ cần sinh con cái cho bản vương là được”

Nàng nguyền môi, “đừng mơ!”

“Cũng chẳng phải do nàng nghĩ! Bản vương nhất định cho nàng sinh ra một đứa con lỗi lạc tuần mxy như bản vương, một con gái yêu kiều quyến rũ như nàng”

“Vương gia đây đang mơ mộng hão huyền quá nhỉ”

Hắn lại hôn môi nàng, cười, “Mẫu hậu biết nàng bị bệnh, để nàng lành bệnh chút rồi tiến cung cho mẫu hậu nhìn một cái, lúc này cũng nên tiến cung rồi” Diệp Vũ không muốn tiến cung, nhưng tránh không được. Lúc này đây, hắn có thể cầu xin Tôn Thái hậu tứ hôn không nhỉ?

Vì tránh phức tạp, Sở Minh Hiên cam đoan, sẽ không rời nàng nửa bước, không để nàng bị thương tổn gì. Hắn còn nói, mẫu hậu trừng phạt Tô Hoàng hậu rồi, bắt bà ta ở trong phạt đường, chép kinh thư một tháng, xem như trừng phạt răn đe.

Diệp Vũ cười lạnh trong lòng, trừng phạt này cũng quá nhẹ rồi.

Tôn Thái hậu hỏi han bệnh tình của nàng, thưởng cho nàng mấy vị thuốc bổ dưỡng, bảo nàng cố gắng điều dưỡng cho tốt, đừng coi thường.

“Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn trắng như tờ giấy, thật đáng thương” Bà nắm tay Diệp Vũ, trước mắt thương tiếc, chuyển sang trách con, “Hiên Nhi, Vũ Nhi vẫn chưa khỏi hẳn, sao con lại mang nàng ra hứng gió thế?”

“Thái hậu yên tâm, thần nữ không yếu ớt như vậy đâu, đã khoẻ lắm rồi ạ” Diệp Vũ nói nhanh.

“Mẫu hậu, nhi thần quyết định, sau này sẽ chăm sóc thật tốt cho Vũ Nhi, mong mẫu hậu tứ hôn cho vi thần và Vũ Nhi” Sở Minh Hiên nói thành khẩn. Diệp Vũ ngăn ra, thế mới biết bị hắn lừa.

Tôn thái hậu cười bảo, “Không vội không vội. Con đã có vợ rồi, muốn cưới sườn phi, còn phải báo cho Tấn vương phi nữa”

Diệp Vũ phụ hoạ theo, “Thái hậu nói đúng ạ, chuyện này không thể gấp được”

Nghe vậy, hắn càng thấy nóng ruột, “Vũ Nhi chưa vào cửa ngày nào, lòng nhi thần lại càng không yên tâm, chỉ sợ có chuyện xảy ra”

Tôn thái hậu nói thăm thía, “Ai gia biết con thích Vũ Nhi, cười nàng vào phủ dĩ nhiên phải làm long trọng, không thể qua loa, nóng vội. Như vậy đi, ai gia trước tiên xem hoàng lịch đã, cùng bộ hạ chọn một ngày hoàng đạo, mới tứ hôn cho các con”

Lời này chẳng khác nào đồng ý hôn sự của họ, Sở Minh Hiên lòng lúc này mới thả lỏng xuống. Diệp Vũ nghe ra, cũng có tâm sự khác, cảm thấy Tôn thái hậu cố ý kéo dài thời gian. Chẳng lẽ Tôn thái hậu không tán thành hôn sự của nàng và Sở Minh Hiên chẳng?

Tiếp đó, Tôn thái hậu hỏi vào ngày hai mươi tám tháng sáu này chuẩn bị yến Thiên Thu ra sao, Sở Minh Hiên bảo đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi.

Diệp Vũ bỗng nhớ tới mình có đồng ý tặng lễ cho bà vào ngày sinh nhật mà vẫn chưa bắt đầu chuẩn bị được gì cả.

Tôn thái hậu hỏi nàng đành phải nói là đã chuẩn bị phần lễ khá ổn rồi, nhất định sẽ không để cho thái hậu thất vọng. Ngày này họ cùng dùng bữa tối với Tôn thái hậu rồi mới ra cung.

Ban đêm, nàng nằm trên giường, ngẫm nghĩ xem nên nhảy điệu múa gì trên yến tiệc Thiên Thu của Thái hậu cho thích hợp, Tôn Thái hậu bảo nàng không cần để ý tới cái nhìn của người khác, muốn nhảy gì thì nhảy, như vậy.... Nàng sẽ nhảy một điệu khiến cho mọi người được mở to mắt về thế giới vũ đi.

Hạ quyết tâm rồi nàng quyết định ngày mai đi tìm Lâm TRÍ viễn. Hôm sau dùng xong bữa sáng, nàng đang đi đi lầu Tiêu Tương, lại gặp gã sai vặt ở cửa phủ Hữu tướng.

Gã sai vặt phụng lệnh Thẩm Chiêu, đưa tới một bức thư hoạ, đề trên đó “Không thuý”

Có thể nhìn ra, Thẩm Chiêu dùng hết tâm tư để hoạ ra bức này: xa xa núi non trùng điệp ẩn hiện, trước mặt nước biếc xa xôi, bố cục bức tranh hài hoà hợp lý, bút phát lưu loát, ý cảnh cao siêu. Dưới đề hai câu sơn thuỷ hữu tình, ý thơ hoạ đồng nhất hỗ trợ lẫn nhau.

Vẫn như người mà hoạ cũng như người, ngực mang trí lớn, lạnh nhạt như nước.

Diệp Vũ viết một bức thư, giao cho gã sai vặt đưa tận tay cho Thẩm Chiêu. Sau đó nàng ngồi trên một thuyền hoa thượng đẳng trên sông Tần Hoài đợi hần đến.

Thẩm Chiêu chỉ đến muộn một chút, nàng cất giọng trêu đùa, “Thẩm tướng người khiêm tốn, thế mà lại để cho nữ tử đợi ngai đại gia quang lâm”

“Trong phủ có chuyện quan trọng, ra cửa cũng đã muộn, thật có lỗi” Giọng hần thản nhiên, hất áo choàng lên ngồi xuống, “Không biết Diệp cô nương có chuyện quan trọng gì không?”

“Uống ly trà đi đã” Nàng đưa hần một ly trà nóng, mặt mày trong veo, Hần nhận chén ngọc khéo léo tinh xảo, thổi nước trà, chậm rãi nhắm nháp.

Nàng đánh giá hần, hôm nay hần không hề mặc áo trắng, quần áo xanh mộc mạc tự nhiên như ở nhà, nhìn ra được là mặc thường xuyên, giặt thường xuyên, lại khiến cho người ta cảm thấy khí độ và hần hợp lại tăng lên sức mạnh, giống như ngọn trúc cao ngất vậy, bề ngoài cứng cỏi, bên trong bằng phẳng, trong veo lạnh lùng đầy ôn nhu, trong màu xanh ẩn chứa tuần tú.

Diệp Vũ châm trà thêm cho hần, “Đại nhân sai người đưa bức hoạ tới, ta rất thích”

Thẩm Chiêu gật đầu, không nói gì. “Chuyện Tô hoàng hậu, ta xin đại nhân giúp cho, không rõ đại nhân đã nói với người thế nào rồi?”

“Chuyện này, ta rất xin lỗi” Giọng hần thanh thanh chứa xin lỗi, “Ta là ngoại thần, không tiện tiến cung, sẽ đi tìm Tô đại nhân, xin hần chuyển lời. Không biết Tô đại nhân có nói trái lời ta không, hay vẫn xuyên tạc với hoàng hậu, ép cô chết non. Diệp cô nương, ta không làm tốt chuyện này, thật sự rất xin lỗi”

“Đại nhân xử xử khéo léo, thành thật sẽ không đắc tội với người, nghĩ đến chẳng qua là hoàng hậu hiểu sai ý đại nhân thôi” Nàng mỉm cười nói.

“Hoàng hậu trối cô lại, dùng mạng xà đoạ cô, thủ đoạn tàn nhẫn. Thái hậu rất giận, răn dạy hoàng hậu, giao trách nhiệm cho hoàng hậu chép kinh ở trong Phật đường, trong một tháng, xem như trừng phạt nhỏ răn đe”

LÒNG Diệp Vũ lạnh lùng, chắc Tôn thái hậu không muốn Tô Thiên Sơn thất vọng đau khổ, nghĩ là vì ả ta với vi phạm lần đầu nên không phạt nặng.

Thẩm Chiêu lắc đầu bật cười, “Như thế gọi là trừng phạt nhỏ răn đe, Tấn vương không phục, náo loạn một trận ở điện Từ Ninh, còn bị thái hậu dạy dỗ một chút”

Nàng tưởng tượng ra, Tấn vương không phục, không cam lòng, nhất định hận nghiêng răng ken két.

“Lấy lòng dạ rắn rết của Tô hoàng hậu, chỉ e sau này không có ngày lành rồi, đại nhân nghĩ sao?”

“Chỉ cần Hoàng hậu biết, Diệp cô nương sẽ là sườn phi của Tấn vương, sẽ không làm khó dễ cô nữa” Hần nhìn thẳng nàng, cố ý nhìn nàng như vậy, như có chuyện trong lời nói vậy.

“Có lẽ đó cũng là một cách hay” Diệp Vũ cười lạnh trong veo, “Đại nhân không phải không biết tâm tư của ta, vì ta đã nói qua rồi”

Hần nhìn chén ngọc trên bàn không có cảm xúc gì, mày khẽ nhíu lên, “Tấn vương vì cô chống đối thái hậu, đắc tội hoàng hậu, tình thâm nghĩa trọng như thế, Diệp cô nương chớ phụ. Ta tin cô chỉ ở vị trí sườn phi tạm thời thôi”

Diệp Vũ hỏi chậm rãi, “Đại nhân đã làm cho ta thấy hâm mộ quá, còn để ý tới thân phận người sao?”

Thẩm Chiêu cười nhàn nhã, không đáp. Nàng thầm cân nhắc, hẳn lúc nào cũng trong vẻ lạnh lùng ôn hoà, vui buồn không rõ, khiến người ta không nắm bắt được như thế. Do dự mãi, nàng hỏi ngay, “Theo đại nhân, Thái hậu sẽ tứ hôn cho ta và Tấn vương sao?”

Hắn cau mày, “Muốn nghe nói thật không?”

“Nếu không nói thật lòng, đại nhân cũng đừng có nói ra nữa”

“Tấn vương một lòng cưới cô, há cần phải được thái hậu cho phép sao?”

*** Thẩm Chiêu nói vậy là ý gì? Thái hậu đến tột cùng có tứ hôn không? Ôi, ôi, lạnh lùng quá, cầu xin duy trì có thưởng...

73. Chương 76: Sầu Triều Miên

Nàng kinh ngạc, “Xin chỉ giáo cho” Tuy sớm nhìn ra được Tôn thái hậu cố tình kéo dài hôn sự của Tấn vương và nàng, nhưng nàng không dám chắc, mà Thẩm Chiêu thì lại cực kỳ thông minh nhanh trí, hiểu lòng người, thường thường có thể nhìn ra chân tướng bên trong, bởi vậy nàng muốn biết đáp án từ miệng hắn.

Mắt Thẩm Chiêu chớp tránh né, “Diệp cô nương có thể nghĩ ra, thái hậu với tiền triều hậu cung, người trong hay ngoài cung đều không phải rõ như lòng bàn tay sao?”

Diệp Vũ chậm rãi gật đầu, “Tuy thái hậu hiền lành hoà ái, tính tình sáng khoái, nhưng thái hậu có thể từ một vũ kỹ nhỏ nhoi ở Nghê Thường các trở thành sủng phi của tiên hoàng, lại trở thành thái hậu, nhất định có chỗ hơn người”

“Diệp cô nương nhìn người rất độc đáo” Hắn cười tán thành, “Chuyện xảy ra giữa Bệ hạ, Tấn vương và cô, giữa cô và công chúa An Dương ân ân oán oán, thái hậu nắm rất rõ. Nếu thái hậu gả gáp cô cho Tấn vương, làm vậy, Thái hậu công đạo thế nào với bệ hạ đây?”

“Ý ngài là, thái hậu định dùng một cán cân cân bằng giữa hai đứa con ruột sao? Thái hậu cũng sẽ không cho ta gả cho Tấn vương?”

“Đây là cô nói đó, ta cũng chưa nói gì cả?” Hắn nhàn nhã uống trà, uống sạch chẳng còn gì. Như thế xem ra, Tôn thái hậu mới thật sự không thể cho tứ hôn.

Diệp Vũ lại yên tâm, song lại cảm thấy kỳ lạ, nếu hắn đoán được Tôn thái hậu không thể tứ hôn, vậy vì sao hắn lại còn khuyên mình gả cho Tấn vương chứ? Hắn nghĩ như vậy là hợp tác bọn họ sao?

Nàng vừa châm trà vừa hỏi, “Đại nhân, ở lầu Tiêu Tương đã lâu có nghe người ta nhắc đến một quyển thần binh lợi khí, hình như gọi là... a, đúng, gọi là “Thần binh phổ”. Sở quốc thật sự có quyển sách này sao?”

Nghe vậy, Thẩm Chiêu vẫn thần sắc ung dung không thay đổi, bình tĩnh, thông dong.

“Sao lại nhắc tới quyển sách này?” Hắn hỏi tùy ý.

“Người khách này nói, trong lúc vô tình ta nghe được, hơi tò mò, nên hỏi đại nhân chút” Nàng nói thầm, hẳn thật đúng là tâm tư kín đáo. Nàng hỏi tò mò, “Cuốn “Thần Binh phổ” này rất lợi hại sao? Nhưng kẻ đó nói, có không ít người đang tìm quyển sách này đó”

“Lầu Tiêu Tương thế mà có kẻ dám can đảm nhắc tới quyển sách này” Giọng hắn nhẹ nhàng như cơn gió xuân thổi tới chậm rãi.

Diệp Vũ nghi hoặc, những lời này hẳn có ý là cuốn “Thần Binh phổ” không thể tùy tiện đề cập đến, rất ít có người nhắc tới.

Chuyện này là sao? Nàng hỏi, “Vì sao không thể nhắc bữa tối cuốn “Thần binh phổ” này chứ? Có phải quyển sách giấu cái bí mật động trời gì không?”

Thẩm Chiêu cười bảo, “Cô là một cô gái mà lại tò mò như thế với thần binh lợi khí, chẳng hay là muốn làm nữ tướng quân ư?”

Nàng cười cười, không hỏi thêm nữa, bởi hần là một kẻ cẩn trọng, sẽ không để lộ ra gì nhiều.

Đã nhiều ngày qua, Diệp Vũ lúc nào cũng sốt cao nằm mơ một giấc mơ kỳ lạ. Tuy đám ánh sáng kia nói nàng là linh hồn, làm cách nào mới có thể trở về thế kỷ hai mươi mốt, lời nói chuẩn xác, nàng không thể tin được thế giới này lại thật sự có quý thần, thần quái gì đó. Giấc mộng kia cổ quái chân thực, không phải giả, hồn nàng xuyên thủng thời không Sở quốc này, cũng không phải giả, như vậy, nàng chỉ có thể nhận mệnh, hoàn thành hai sứ mạng, tìm được uyên ương khẩu, mới có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt được.

Nàng phải sống kiên cường, bất kể ở trong tình huống ác liệt tới đâu, bất luận gặp chuyện phức tạp thế nào, nàng cũng phải dũng cảm đối diện.

Trước mắt, sinh nhật Tôn thái hậu là lễ sinh nhật quan trọng nhất, thời gian gấp gáp, nàng phải gia tăng luyện vũ.

Vừa nghe xong ca khúc và biểu diễn của Diệp Vũ, Lâm Trí Viễn vô tay tán thưởng nhiệt liệt, “Khúc ca này rất đẹp, cảm động lắm, làn điệu sâu trầm miên, ai oán dài lâu, ca từ bi thương tuyệt vọng khiến cho người ta chìm đắm trong khúc nhạc thương cảm, trong nặng nề, không tự kiềm chế được”

Giọng hần hưng phấn khen cao vút, cứ như cả đời hần gặp được cô gái yêu nhất vậy, kích động không không kiềm chế nổi.

Nàng cười khẽ, “Ta định dùng khúc nhạc này nhảy một điệu múa, còn muốn tìm một giọng ca nữ đặc thù hát khúc này”

Ánh mắt hần u buồn giãn ra sáng lạn như đoá hoa đào, “Cô yên tâm, ta nhất định sẽ tấu ra khúc nhạc cực êm tai nhất cho cô”

“Lâm đại ca, ngày hai mươi tám tháng sáu này là sinh nhật thái hậu, ta đồng ý với thái hậu, nhảy một điệu múa trợ hứng yến Thiên Thu” Nàng cười tủm tỉm, lo lắng hần từ chối, “Ta định lại mời huynh làm bạn nhảy cho ta”

“Khiêu vũ vì thái hậu ư? Ta sao được chứ? Diệp cô nương, cô tha cho ta đi” Lâm Trí Viễn từ chối thẳng, “Cô vẫn nên tìm Phùng Tề hoặc Lưu Chân có vẻ thoả đáng hơn”

“Hai người cùng múa, tính nhiệm bạn nhảy mới là mấu chốt, tuy tài múa của Phùng Tề và Lưu Chân cũng cần thận, nhưng ta chỉ tín nhiệm huynh thôi”

Diệp Vũ tổn hết lời cầu xin hần, cuối cùng hần cũng đồng ý, nhưng khó mà giữ được nhảy đẹp.

Ngày ấy Sở Minh Hiên mời hần đi phủ Tấn vương, tuy họ có ý do thoái thác giống nhau, nhưng nàng lại cảm giác như không phải vậy, cũng nên hỏi cẩn thận một lần. Sắc mặt hần cau lại, tâm tư đậm chút u buồn, “Cô không tin Tấn vương hay vẫn không tin ta?”

Nàng mím môi, “Ta chỉ không muốn lý do vì ta mà liên lụy đến huynh thôi”

Về mặt Lâm Trí Viễn tràn ngập chua xót, “Tấn vương làm vậy cũng bởi rất để ý đến cô”

“Ngài ấy đến tốt cùng đã làm gì rồi?”

“Tấn vương cảnh cáo ta, cấm không được mơ tưởng tới cô, cũng đừng mượn cơ hội tiếp cận cô, nếu không ngài ấy không biết sẽ làm ra chuyện hại trời hại đất thế nào nữa” Hần cười, “Diệp cô nương, ta vốn không định để chuyện này này trong lòng, cô cũng đừng có để ý làm gì”

Nàng hiểu ra, Tấn vương làm vậy cũng vì sốt ruột cho mình. Cặp mắt hần kia sáu phần u buồn, bốn phần xuất khí, lại trở lại bình thần, “Cô cũng đừng tìm Tấn vương nói, nếu cô đi thật, chỉ biết ta lại càng gặp phiền toái nhiều hơn thôi”

Diệp Vũ cười thản nhiên. Tiếp đó, nàng dạy hần động tác cơ bản của vũ đạo. Điều khiến nàng kinh ngạc là, động tác đơn giản hần chỉ cần học một lần, cũng nhảy giống y chang, còn động tác phức tạp chút thì hần nhảy vài lần cũng ổn. Kết luận một câu, hần học được rất nhanh, có thiên phú siêu đẳng về vũ đạo, Nàng bất giác thấy hoài nghi, hần có lẽ đã sớm biết nhảy điệu Rumba, có lẽ, hần cũng từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên tới.

Với điệu nhảy Rumba của nàng, Lâm Trí Viễn vừa vui vừa sợ, bảo nàng mỗi lần biên đạo múa đều vô cùng độc đáo, khiến cho người ta có một loại rung động trời đất. Hần còn nói múa đôi lần này với điệu nhảy lần trước ở phủ Thụy vương đều kinh hãi thế tục, không sâu triển miên lại khiến cho nổ tung.

Hần còn lo điệu nhảy này sẽ gây ra nhiều phiền toái, nàng bảo hần đừng có lo.

Thật ra nàng cũng lo dù sao là điệu nhảy Rumba, với người cổ đại mà nói, thật sự có chút rung động.

Mấy ngày nay, Lâm Trí Viễn bận tối mắt tối mũi, ban ngày cùng luyện nhảy với Diệp Vũ, ban đêm phổ nhạc, nhưng có thể thấy hần rất thích.

Diệp Vũ nói với Lãnh Tiêu Tương, ở yến Thiên Thu của Thái hậu có bố trí màn vũ mới, cả nửa tháng nên luyện múa cho nhuần nhuyễn.

Lãnh Tiêu Tương hiểu được tình cảnh của nàng, không có dị nghị gì. Tấn vương thì không được gần mỹ nhân, bị ghen uất thật sự, nói bỏ luyện một ngày cũng không quan trọng, ép nàng bồi cùng mình.

Nàng chẳng còn cách nào khác, đành bảo cứ cách năm ngày sẽ bồi cùng hần hai canh giờ, hơn nữa là ban đêm. Hần đành chấp nhận.

Có một lần, hần dẫn nàng tiến cung yết kiến Tôn thái hậu, nàng vui vẻ đồng ý. Tôn thái hậu hỏi han tình hình, nàng bảo nàng luyện tập cũng gần được. nàng tìm cơ, xin Tôn thái hậu ân chuẩn cho nàng được đọc sách ở Tàng thư các, Tôn thái hậu chẳng hoài nghi gì, ân chuẩn.

Tiếc là, tìm mất một canh giờ cũng tìm không được cuốn “Thần binh Phổ”

Diệp Vũ tìm cách báo cáo kết quả với công tử Kim, sau khi hần trầm tư một lúc lâu mới bảo, nếu cuốn “Thần Binh phổ” giấu ở trong cung, có ba nơi là có thể nhất, một là ngực thư phòng, hai là Tàng Thư các và tấm điện của Thiên tử. Như vậy, mục tiêu kế tiếp là tấm điện của thiên tử. Nếu có cơ hội cũng nên tìm chút ở thư phòng của phủ Hữu tướng.

Thụy vương có tìm nàng một lần. Một đêm nàng về phủ thì đã khuya, thiên hê đã ngủ. Tiến vào tấm phòng nàng liền thấy Thụy vương ngồi trong phòng, bên cạnh có hai hộ vệ.

Nàng bảo, nàng muốn hiến vũ trong tiệc Thiên Thu của thái hậu, điệu nhảy này có thể làm cho bộ hạ và Tấn vương điên đảo thần hồn.

Thụy vương dặn dò nàng phải nhảy cho đẹp, lúc này nhất định phải khiến cho huynh đệ trở mặt thành thù, cốt nhục tương tàn. Nếu nàng dám can đảm đùa giỡn, nhất định sẽ để cho mẹ con các nàng sống không bằng chết.

Ngày nào cũng luyện múa liên tục như vậy, rốt cuộc cũng đến ngày hai mươi tám tháng sáu.

Sở Minh Phong tổ chức yến Thiên Thu tại trước điện Duyên Khánh, giờ Dậu yến bắt đầu.

Cả buổi trưa, Diệp Vũ, Lâm Trí Viễn cùng bốn nhạc sĩ tiến cung chuẩn bị, khảo sát vũ đài, nàng còn thử nhảy trên vũ đài chút, cảm thấy khá được. Nàng vốn lo lắng trên vũ đài sẽ bị hạn chế, may mà chuồng sự phụ trách dựng vũ đài dựa theo yêu cầu của nàng mà xử lý đặc thù.

Lúc này chính là mùa nóng nhất trong năm, trời nóng như đổ lửa, ánh nắng gay gắt, rơi xuống đình cứ như bị lửa nướng cháy vậy, khiến con người ta nóng bức khó chịu; ánh nắng chiếu gay gắt xuống mặt đất, phản ra từng tia chói mắt. CẢ bầu không khí chẳng có chút gió nào, toàn bộ quỳnh đình cứ như một chảo lửa nóng bức oi nồng, nghỉ một lát mà mồ hôi đã tuôn đầm đìa.

May là tới gần giờ Dậu, gió lại nổi lên, quét đi cái oi bức gay gắt của ngày hè.

Diệp Vũ đã trang điểm hoá trang đẹp, mặc bộ múa vào, bên ngoài khoác tấm áo choàng sáng mỏng, che khuất. Nàng đứng ở trước cửa sổ điện Duyên KHánh, nhìn cách bố trí yến Thiên Thu.

Một quỳnh đình to như vậy được giăng đèn kết hoa, màn lụa hồng bay lên, dải lụa đỏ rủ xuống, các bồn hoa đủ loại màu sắc quý hiếm được đặt ở đó có thể thấy cả, đem toàn bộ đình viện sang trọng hẳn lên, không khí vui vẻ. Cung nhân còn trải tấm thảm lớn phô trương từ trên xuống, trên bàn bày đầy các loại chén ngọc, vàng long lạnh, sáng loá rực rỡ, chói mắt.

Khiến người ta thấy trước mắt sáng ngời là hành lang trước thềm điện, lộ ra dãy đèn cung đình hao sen chín cánh rực rỡ.

Lấy hoa sen tạo hình, lấy lụa trắng làm nổi bật, còn lấy Thiên Thu là chủ đề chính, chín cánh hoa sen đẹp tinh xảo xa hoa cực lớn. Lúc bóng đêm bao phủ cũng là lúc chúng phát huy tác dụng toả sáng, muôn màu rực rỡ.

Canh giờ đã tới, có chút triều thần và gia quyến đi vào quỳnh đình, nhìn khắp chung quanh.

Lâm Trí Viễn hơi hồi hộp, lo lắng sợ gây lỗi trên vũ đài, thở nặng, Diệp Vũ trấn an hẳn, bảo lần trước hẳn phối hợp rất được, lần này nhất định sẽ thuận lợi. Hẳn bảo lần trước là tự nàng phối hợp với hẳn, không phải nhảy, lần này thì khác, nàng động viên bảo, ‘Lâm đại ca, huynh coi như đang luyện vũ với ta đi, dưới khá dài không có người, cứ vậy thì sẽ hết áp lực thôi’

“Áp lực ư?” Hẳn chẳng hiểu chút nào. “Ý ta là, hồi hộp đó” Nàng vội giải thích.

“Công chúa An Dương đến...” Bên ngoài có tiếng truyền thông báo của công công.

Người thiên điện đều khom mình hành lễ, Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn cũng xoay người hành lễ. Công chúa An Dương vội vã đi vào, theo sau là con gái Diệp Mị cùng hai cung nữ, hai công công.

Hôm nay Tôn thái hậu tròn năm mươi sáu tuổi, thân là con gái, cháu gái ngoại Dương công chúa và Diệp Mị, dĩ nhiên tiến cung là để mừng thọ. Quần áo công chúa An Dương hoa mỹ đồ rực phức tạp, tóc vấn cao đầu cài đầy châu ngọc lấp lánh, là công chúa Sở quốc đoan trang cao quý. Còn Diệp Mị đang tuổi thanh xuân, đầu cũng cắm đầy châu ngọc, mặc quần áo đồ thêu hoa rực rỡ, mặt trát son phấn quá đậm, tuy có bốn phần quyến rũ nhưng lại có sáu phần già dặn.

Diệp Vũ cảm giác bất ổn, không rõ hai mẹ con này tới đây làm gì nữa?

“Mẫu thân, con tiện nhân này thật sợ ở đây” Diệp Mị nhỏ giọng thì thào vừa sợ vừa giận lườm nàng. “Nó ở lầu Tiêu Tương biểu diễn múa đôi phong bại tục, làm khó cả đại đường, còn dám hiển vũ ở yến tiệc Thiên Thu của tổ mẫu nữa chứ!”

“Bản công chúa sẽ không để cho một quả táo hồng làm hỏng cả sọt, khiến mẫu hậu mất hứng đâu” Công chúa An Dương bình tĩnh hơn con gái chút, khuôn mặt trang điểm nồng đậm trầm lạnh, “Người đâu, đem kẻ tạp vụ đuổi ra khỏi cung!”

“Công chúa bớt giận” Lâm Trí Viễn cung kính nói, “công chúa hẳn nên biết, thảo dân và Diệp cô nương là vì thái hậu hiển vũ, là ý chỉ của thái hậu, đều không phải do nhóm thảo dân tự ý, xin công chúa”

“Làm càn!” Công chúa An dương tức giận, mắt trợn lên, “Ở đây có chỗ cho người nói chuyện sao?”

Diệp Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh bảo, ‘công chúa, ta nhất gan sợ phiền phức, chẳng dám cãi ý chỉ của thái hậu. Nếu tối nay thái hậu không thấy màn múa của ta, nhất định sẽ mất hứng, biết đâu lại trách tội. Lúc đó, công chúa sẽ bấm tấu thế nào với thái hậu đây ạ?’

Công chúa An Dương cau mày, nhếch môi, nhướng mắt, “Bản công chúa bấm tấu với mẫu hậu thế nào, còn cần người lo sao. Người cho là bản công chúa không biết người đang nghĩ gì hả? Người cho là bản công chúa sẽ cho người cơ hội sao?”

Diệp Vũ biết, bà ta nhất định nghĩ tới tướng mình nhân cơ hội này cáo trạng, hoặc là kể oan tình với Tôn thái hậu, cầu xin sự thương hại của Tôn thái hậu, rồi cùng mẫu thân trở về phủ tướng quân.

Diệp Mị âm trầm nói, “Mẫu thân, đừng nhiều lời với nó, lập tức đuổi nó ra cung đi!”

“Ta phụng chỉ thái hậu hiền vũ, nếu không có khẩu dụ của thái hậu, ta tuyệt đối sẽ không rời đi!” Diệp Vũ nói giọng nhu hoà, giọng điệu cũng nói một mà không nói hai. “công chúa muốn ta ra cung, nên đi xin ý chỉ của thái hậu”

“Bản công chúa cũng không tin không trị được người!” Công chúa An Dương nói cứng, “Bắt lấy nó!”

Hai cung nữ lập tức tiến lên túm lấy Diệp Vũ, Diệp Vũ không phản kháng, đầu óc chạy nhanh, nghĩ cách ứng đối.

Công chúa An Dương đi tới, nhổ một cây râu từ trên búi tóc, tới gần má Diệp Vũ, “Bản công chúa sẽ huỷ mặt của người, xem người còn hiền vũ ra sao, mê hoặc nam nhân thế nào nữa?”

Thật là nữ nhân ác độc! Diệp Vũ kinh hồn táng đờm, làm sao đây? Làm sao đây?

Ở trong cung, công chúa An Dương thân phận tôn quý, mọi cung nhân đều nghe bà ta, Diệp biết làm thế nào tự bảo mình đây?

74. Chương 77

Lâm Trí Viễn đứng tại bên người, mắt thấy chuỗi Kim Châm này sẽ “nở hoa” trên mặt nàng, nghĩ nhất định phải ngăn cản-ngay tại thời khắc mảnh chỉ treo chuông, đột nhiên truyền đến một tiếng hô tức giận, “Dừng tay!”

Kim Trâm trong tay Công chúa An Dương dừng ngay trên mặt Diệp Vũ, gần như không có khoảng cách, nghe thế nội tâm chấn động một cái, không tự chủ được dừng lại, không rạch xuống tiếp.

Lâm Trí Viễn và Diệp Vũ không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Bước nhanh tới là Tấn Vương, Sở Minh Hiên. Hắn đẩy hai cung nữ đang túm lấy Diệp Vũ ra, sắc mặt lạnh khốc, mắt tối sầm, “Hoàng tử có can đảm xuống xuống tay, bốn vương cam đoan Diệp Mị cũng được y thế!”

“Hoàng đệ, ta vốn là tỷ tỷ ruột của đệ, còn Mị Nhi thì lại là cháu gái ruột của đệ mà” Công chúa An Dương tức giận mặt mày cau có.

“Kiêu căng mãnh liệt, ý thế hiếp người” Sở Minh Hiên nói lạnh lùng, “Vũ Nhi sắp sửa trở thành sườn phi của bốn vương rồi, nếu hoàng tử còn nhớ tình nghĩa tỷ đệ ngày xưa, sẽ không gây khó dễ, nhằm vào người một nhà Vũ Nhi, nếu không bốn vương sẽ không khách sáo đâu!”

“Hoàng đệ, đệ thế mà lại bị con tiện nhân này mê hoặc chẳng phân rõ phải trái, đối trắng thay đen!” Công chúa An Dương nghiêng răng ken két nói, “Con tiện nhân này là con hoang, đệ đừng bị bề ngoài nhu nhược của nó lừa...”

“Câm mồm!” Hắn tức giận trách, “Bốn vương không muốn lại nghe thấy những lời xấu xa như thế lần nữa!”

Diệp Vũ không ngờ hắn lại bảo vệ mình như vậy, lại trở mặt với tỷ tỷ ruột của mình, lại còn khiến cho mặt đỏ cổ thô (cái đỏ cả mặt khô cả cổ) nữa.

Ngay tại thời điểm tỷ đệ tranh chấp, Diệp Mị đột nhiên gây khó dễ, cầm một thanh Kim Trâm trong tay đâm thẳng trên mặt Diệp Vũ.

Ngay tại thời khắc nguy cấp đó, Sở Minh Hiên phản ứng kịp thời, bóp chặt cổ tay Diệp Mị. Cổ tay ả ta bị đau, Kim Trâm rút xuống, hai má bị một bạt tai đau điếng.

Hắn đánh cái tát này vang to, rõ ràng, ả ta quay người ngã xuống, chỉ kém là đập xuống mặt đất. Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn trợn mắt há mồm, không đoán được Tấn Vương lại lửa giận đến vậy, dám đánh cả cháu gái ngoại.

“Hoàng đệ, đệ điên rồi!” Công chúa An Dương chấn kinh kêu lên, cùng hai cung nữ vội vã chạy tới đỡ con gái dậy.

“Sinh ra một đứa con gái hung hãn, tàn nhẫn như vậy, uống tỷ làm mẹ, bốn vương thay tỷ dạy dỗ nó!” Nét giận dữ trên mặt Sở Minh Hiền hiện lên rất rõ.

“Cái tát này, ta khắc sâu trong tâm khảm!”

Công chúa An dương thù hận, ánh mắt phần hận trừng Diệp Vũ, sau đó đỡ con gái rời đi.

Một lúc sau, trong thiên điện chỉ còn lại hai người, Lâm Trí Viễn đi sau cùng, quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt lạnh nhạt, đen mờ còn u buồn hơn cả lúc trước.

Sở Minh Hiền nắm lấy tay Diệp Vũ, đau lòng hỏi, “Nàng không sao chứ?”

Nàng lắc đầu, mỉm cười đáp lễ hần, “Thật ra cháu gái ngoại của ngài bị ngài tát một tát, cũng được lắm, Hai mẹ công công chúa An Dương này lại ghi hận lên đầu ta rồi”

“Nếu không có bốn vương tới kịp lúc, chắc mặt nàng đã thành đoá hoa nở rồi. Không ngờ hoàng tỷ lại thù nàng tới vậy, ban đầu bốn vương còn định hoà giải cho các nàng nữa chứ”

“Chỉ e Vương gia tổn công thôi. Đây là bé tấc, Vương gia cũng đừng nên hao phí công sức làm gì”

“Như thế này mà nàng còn nhảy múa vì mẫu hậu làm gì chứ?” Hần tò mò hỏi, “Lúc trước nàng vẫn không chịu nói ra, hiện ra thì có thể nói được rồi”

“Bảo ngài cũng không hiểu đâu, Vương gia nhìn thì sẽ biết” Nàng đưa mắt nhìn về phía quỳnh đình, “Văn võ đại thần đều tới đây cả, ngài là Tấn vương cũng mau đi đi”

Hần cười sững ngơ, “Nào ai như nàng đuổi người như vậy chứ?”

Lời còn chưa dứt hần đã ôm lấy nàng, khẽ hôn nhẹ lên giữa trán nàng, giọng trầm thấp, “Búi tóc này của nàng rất đặc biệt, gọn ghẽ phóng khoáng, cao quý tao nhã, bốn vương thích lắm”

Diệp Vũ mỉm cười đẩy hần đi ra ngoài, Sở Minh Hiền lúc này mới lưu luyến mãi rời đi.

Giờ Dậu, ngày còn chưa hết, ánh nắng còn chút rơi xuống làm cho quỳnh đình trở nên sáng lóng lánh, giống như được phủ một lớp bạc mỏng vậy.

Tiếng cười nói, bàn luận náo nhiệt vang lên trong đình. Lần này tham dự yến Thiên Thu của Thái hậu, là văn võ đại thần hàng tứ phẩm trong triều cùng gia quyến. Có nhiều loại quần áo màu sắc hoa lệ sặc sỡ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Sở Minh Hiền và Thẩm Chiêu đi xuyên qua đám đại thần, người tài giỏi, khuôn mặt tuấn lãng, thần thái phong cách hiên ngang, bất phàm, khiến họ trở thành tiêu điểm cho phần đông gia quyến.

Cuối cùng, Sở Minh Phong và Tôn thái hậu cũng tới, mọi người khom lưng nghênh giá.

Họ ở phía bắc ngồi xuống ngự án, phượng án, chúng thần và gia quyến mới được lần lượt ngồi xuống.

Lễ mừng tiệc rượu như vậy, dĩ nhiên Tô Ngọc Yên cũng tham dự, bởi vậy, bàn tiệc của bà ta đứng trên chúng phi tần, chỉ là trên mặt bà ta chẳng có vui vẻ gì, mà cô đơn.

Sở Minh Phong giờ ly rượu bằng vàng lên, cất cao giọng nói, ‘hôm nay là ngày sinh nhật, nhi thần chúc mẫu hậu phượng thể an khang, mãi mãi thanh xuân’

Tôn thái hậu cũng nâng chén, cười tươi như hoa, “Bệ hạ chuẩn bị tiệc mừng thọ cho ai gia, cùng các thần đồng lòng, ai gia rất vui, song lại không cảm thấy già đi một tuổi”

“Chúng ái khanh và trẫm cùng kính mẫu hậu!”

“Chúc thái hậu phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn” Chúng thần cùng đồng thanh.

Uống cạn một ly rượu, thì tới việc tặng lễ.

Diệp Vũ đứng trước cửa sổ thiên điện, đứng lúc nhìn thấy tình hình cả quỳnh đình, cũng nghe được cả thanh âm.

Hôm nay Sở Minh Phong mặc áo bào đế vương màu vàng, khuôn mặt đẹp cứng rắn mỉm cười thích hợp, thĩnh thoảng lại nói một hai câu với mẫu hậu bên cạnh. Xem ra tình mẫu tử hiểu thuận, hoàng thất này thật hoà thuận vui vẻ.

Tôn thái hậu ăn mặc quần áo long trọng hơn ngày thường, quần áo giày thêu hoa văn cát tường, đầu đội mũ phượng châu ngọc, nét mặt cũng được trang điểm kỹ hơn. ăn mặc như thế có mấy phần uy nghiêm và cao quý.

Quà của Sở MINH Phong là một pho tượng Bạch Ngọc Quan âm bán thần, Sở Minh Hiên là một gốc cây san hô Nam Hải to, Thụy Vương là một bản chép tay “Kinh Kim cương” của một cao tăng đắc đạo, Thẩm Chiêu là một quyển tuyệt bút nổi tiếng của một tài tử tiền triều.

Nhóm đại thần đều dâng tặng lễ vật, màn ca múa được bắt đầu.

Mở màn là hai màn múa cung đình, sau khi kết thúc thì trời cũng dần tối, cung nhân cũng không cảm đèn, đợi Diệp Vũ hiến vũ xong thì mới lại đốt lên.

Bên sườn phải vũ đài, bởi thế có một bộ phận người thưởng thức ca múa chỉ có thể hạ mình hoặc xoay người. Trên vũ đài chỉ còn lại hai ngọn đèn cung đình, một là đèn xanh cung đình, một là đèn hồng cung đình, nhìn mờ mờ ảo ảo, như mộng như ảo.

Diệp Vũ là Lâm Trí viên lên đài, đứng tùy ý, đợi khúc nhạc vang lên.

Hắn không thả tóc mà dùng một chiếc khăn lụa buộc chặt lên, mặc bộ múa màu đen vừa phải, áo dài tới tận chân, trang phục quần thì rộng thùng thình. Còn bộ múa của nàng thì gây chú ý hơn, lấy màu xanh xua lá, màu hồng của lụa tơ tằm may ra, mặt trên bó sát người ngực, phía dưới thì xoè ra thành váy, chỉ cần múa thì có thể thấy đùi trắng nõn, có thể nói lớn mật là, khác người, ra khỏi dự kiến của mọi người. Còn búi tóc của nàng, được búi thành hai búi đen, gắn cố định ở phía sau, ở đó sừng một chuỗi chân châu buộc hai vòng, cố định búi tóc. Trừ đó ra thì không còn gì cả.

Đây theo như lời khen ngợi ngắn gọn hào phóng của Tấn Vương, cao quý tao nhã. Chỉ là bộ múa đã khiến cho chúng thần thổn thức.

Tiếng nhạc vang lên, tiếng hát một cô gái bắt đầu ngân nga, Diệp Vũ cũng bắt đầu múa.

Ca khúc này là bài “Táng Tâm”, được Lâm Trí Viễn thay đổi, biến thành nhạc cổ điển, tiết tấu được điều chỉnh thích hợp, phù hợp với vũ nhịp Rumba.

Nhảy điệu Rumba vì tình yêu mà nhảy, là loại vũ latin. Hai người nhảy kỹ thuật lãng mạn mê người, để ý tới tư thế thân thể, bộ pháp mềm mại, uyển chuyển, gợi cảm mà lại nhiệt tình, mờ ám mà lại triền miên.

Hạ Phong đã từng là một vũ đạo lớn nổi tiếng biểu diễn cho khách quý xem, biểu diễn này lấy bài “Táng tâm” có bối cảnh âm nhạc của điệu Rumba. Diệp Vũ sáng tác ra điệu nhảy này, cũng là của bạn nhảy hắn, hai người ở giữa tiết mục nhảy thể hiện kỹ thuật, đã được người xem, giám khảo và bạn trên mạng khen ngợi, cũng nổi tiếng.

Bởi vậy, ở tại thời không này mà lại nhảy điệu này, nàng có cảm giác như đã trải qua mấy đời vậy.

Người dưới khán đài nhìn không chớp, không ngờ trưởng nữ Diệp Vũ của Diệp đại tướng quân lại lần nữa làm rung động cả hoàng thất và văn võ trong triều.

Họ không biết nam tử cũng có kỹ thuật nhảy ôn nhu như thế, nam nữ phối hợp nhảy với nhau lại mềm mại đáng yêu triền miên đến thế.

họ không biết là thân hình có thể duỗi ra thẳng vậy, như mặt ngoài có hứng thú khiến cho người tim đập bình bịch.

Họ lại không biết rằng cánh tay thon dài kia có thể làm ra nhiều tư thế như vậy, có thể múa ra động tác đẹp đến thế.

Họ lại không biết rằng bộ khổ và chiếc móng có thể xoay chuyển khiến người thêm tha thướt mỹ miều đến thế.

Họ lại không biết rằng hai đùi có thể chân thành đong đưa, nhảy mê người, tao nhã từng bước múa đến vậy. Họ lại không biết rằng thế gian còn có màn múa tuyệt vời ngập tràn ái muội, uyển chuyển, triền miên khiến cho người ta nhìn như ngừng thở, nhìn không chớp mắt đến thế.

Họ lại không biết rằng có điệu nhảy lại có thể giãn ra co vào, ôn nhu, như gần như xa đến thế.

.....

Tóm lại, ánh mắt và tim họ đều bị điệu nhảy của đôi nam nữ trên vũ đài hấp dẫn.

Khúc nhạc lúc trầm lúc bổng, lúc nhanh lúc chậm, giọng nữ thương cảm bi ai, như khóc như than, ca từ ai oán bi thiết, cùng điệu nhảy Rumba phối hợp lãng mạn, triền miên, khiến cho tất cả mọi người lâm vào đau buồn, toàn bộ quần thể đình lặng yên, chỉ có giai điệu và tiếng ca cất lên.

Hồ Điệp Nhi bay đi, tâm cũng không ở; lạnh lẽo đêm dài ai tới, lau lệ mặn má.

Là tham điểm nhi ý lại, tham một chút yêu; cũ duyên nên khó khăn, đổi lòng tràn đầy ai.

Sao chịu trụ, này đầu đoán bên kia quái; nhân ngôn hối thành sầu hải, chua xót khó qua; thiên cấp khổ cấp tai, cũng không quái.

Ngàn không nên vạn không nên, Phương Hoa sợ cô đơn; Lâm Hoa nhi cảm tạ, ngay cả tâm cũng mai; ngày khác xuân Yến Quy Lai, thân ở đâu...

Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn động tình nhảy, hoàn toàn dung nhập vào cảnh giới của điệu nhảy. Còn người dưới đài có đủ loại tâm tư khác nhau.

Thẩm Chiêu không thể không thừa nhận, mỗi một lần nàng khiêu vũ, cảm giác bùng nổ chấn động, có thể khiến người ta khắc cốt ghi tâm, có thể bày ra vẻ đẹp nhất của thân hình, khiến người chú ý. Nàng lại chọc cho phần lớn đàn ông khom lưng vì nàng.

Lần trước là điệu nhảy kích dục đàn ông, lần này nàng lại dùng tài nghệ độc đáo và phong hoa để chinh phục đàn ông.

Mặt Sở Minh Hiền cứng ngắc, trông mắt như sắp lồi ra rớt phịch xuống, Giả sử hắn biết nàng nhảy là điệu nhảy như này, chắc chắn sẽ không cho nàng nhảy.

Đây không phải là khiêu vũ, đây rõ ràng là.... Nàng có thể cùng lâm Trí Viễn ôm tới ôm lui thế sao? Có thể thân mật tiếp xúc chân tay với hắn như thế sao?

Nhưng Sở Minh Hiền không thể không thừa nhận, tài múa của nàng là kinh động trời đất, quỷ thần phải khiếp sợ. Điệu nhảy này toát ra toàn bộ sự xinh đẹp của nàng, xinh đẹp, mềm mại đáng yêu, hắn không biết nàng chỉ là một cô gái bình thường, hay là một yêu nghiệt có các kỹ năng, mị hoặc lòng người nữa?

Thần sắc Sở Minh Phong thâm trầm, vui buồn không thể hiện, như chẳng bị điệu nhảy của nàng hấp dẫn vậy.

Cô gái này thật thú vị, thiên biến vạn hoá, muôn hình vạn trạng, thiên kiều bá mị..... Các cô gái trong hậu cung, chẳng có một ai theo kịp nàng. Tài tình, sự xinh đẹp và sức quyến rũ của nàng tựa như một bảo tàng thần bí vậy, dùng tới vô cùng, tay với không hết, vĩnh viễn không có cách nào biết được nàng còn khiến người ta ngạc nhiên và rung động tới mức nào nữa.

Hắn không ý thức được là lòng đã bị điên đảo vì nàng, hắn cũng không cho phép mình điên đảo vì một cô gái.

Khoé môi Thụy Vương khẽ nhếch lên khó phát hiện, cô gái này quả nhiên là khác, mỗi một điệu nhảy có thể ôm mất hồn nam nhân. Đêm nay, nhất định là một đêm không yên tĩnh được rồi.

Hai ngọn đèn lồng ánh sáng mờ mờ lung, khiến cho bộ quần áo múa màu xanh và đỏ càng thêm chói mắt hơn. kỹ thuật nhảy xa hoa kia của nàng, gây cho mỗi đôi nghệ thuật hưởng thụ. Bất luận là xoay tròn, cuộn lại, hay là bắt cá hai tay, hoặc có tiết tấu không chế, thân hình uốn éo, tình cảm biểu đạt, đều hoàn thành rất khá, rất hoàn mỹ khiến cho không ai có thể soi mói được.

Tuy Lâm Trí Viễn biểu hiện còn kém Hạ Phong nhưng cũng được coi là tạm được. Bộ múa này khá lộ ra toàn thân, cánh tay, nách và nửa bộ ngực như chẳng có gì, quan trọng là mỗi một động tác của nàng sẽ khiến cho váy xoè ra, lộ hai chân trắng nõn thon dài, ai cũng thấy, quyến rũ người ngay.

Giọng nữ dần ngừng lại, nhạc cũng dần biến mất, lúc này mà múa đôi hoàn mỹ cũng chấm dứt. Trong phút chốc tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Diệp Vũ và Lâm Trí Viễn khom người chào cảm ơn, rồi vũ đài, trở về thiên diện thay quần áo.

Vừa thay xong quần áo, Tôn thái hậu đã cho thị tỳ thân cận là Bích Cẩm đến truyền chỉ, bảo nàng đi gặp thái hậu. Nàng đi theo Bích Cẩm tới phượng án của Tôn thái hậu, khom người hành lễ.

Tôn thái hậu ngoắc tay ý bảo nàng ngồi xuống bên cạnh, nắm tay nàng, cười bảo, ‘Phần lễ của ngươi, xa hoa, ai gia rất thích. Nói cho ai gia, người nghĩ thế nào mà ra được loại vũ sầu triền miên chẳng giống người thường chút nào thế?’

“Thần nữ chút tài mọn, thái hậu chớ chê cười” Diệp Vũ nói khiêm tốn.

“Vũ Nhi, điệu nhảy này của ngươi, khiến cho tất cả nam tử đều phải quỳ gối dưới váy ngươi hết” Tôn thái hậu nói sang sảng, mỉm cười ánh mắt lạng lẽ quét qua hai con trai.

Công chúa An Dương ngồi bên cạnh thấy mẫu hậu đối xử tốt với Diệp Vũ như vậy, tức giận đến mức nóng bừng lên, rời khỏi yến án, đứng bên cạnh phượng án của mẫu hậu, cổ tình lên tiếng chen vào, “Mẫu hậu, nàng ta là gái lầu xanh thì có thể mặc quần áo, lại nhảy điệu đôi phong bại tục trước yến Thiên Thu của mẫu hậu, mị hoặc lòng người, dĩ nhiên là quyến rũ hồn nam nhân đi rồi ạ”

Sắc mặt Tôn thái hậu sầm xuống, chẳng chút trách cứ. Sở Minh Phong thấy thế cười bảo, ‘Hoàng tử, hôm nay là ngày sinh nhật, đừng để mẫu hậu mất hứng’

Công chúa An Dương kiêu ngạo, chẳng thèm quan tâm trường hợp này, cất giọng càng cao hơn, “Nữ tử khiêu vũ vừa rồi, chỉ là con hoang của Nhị phu nhân phủ tướng quân mà thôi. Nó ở trong phủ tướng quân ăn trắng mặc trơn mười mấy năm, bản công chúa chưa đuổi nó ra phủ, hết lòng nhẫn nhịn. Ai ngờ, nó và mẹ nó hạ lưu như nhau, chẳng chịu được cô đơn, tư thông cùng hạ nhân, làm nhục danh dự gia đình. Bản công chúa sao có thể giữ loại dâm phụ thế này ở trong phủ chứ? Nó lưu lạc thanh lâu, thì đã sáng tác ra loại vũ đôi phong bại tục mê hoặc, quyến rũ đàn ông rồi”

Quỳnh đình yên lặng, tiếng nói của bà ta càng vang vọng mạnh mẽ. Diệp Vũ áp chế sự phẫn nộ trong lòng lại, không sợ ngẩng đầu lên, thấy tôn thái hậu phụng phịu, Sở Minh Phong mặt đen nghiêm, chứng thần đều là bộ dạng kinh ngạc. “Khinh! Bà cho kẻ hầu gian lận hạ thuốc vào chén thuốc của Vũ Nhi, sau đó nói xấu nàng tư thông với hạ nhân, rồi đuổi thẳng mẹ con nàng ra khỏi phủ tướng quân, đến nỗi các nàng ấy phải lưu lạc thanh lâu, ăn bữa nay lo bữa mai”

“Ngươi ngậm máu phun người!” Công chúa An Dương tức giận tới mức cả người run lên bần bật.

“Chân tướng ra sao, có cần bốn vương mới kẻ hầu người hạ ở phủ tướng quân đến laà rõ với tỷ không?” Hắc phản bác mạnh lại.

“Đủ rồi!” Sở Minh Phong gầm lên, “Hoàng tử, tỷ có ý khiến mẫu hậu khó chịu phải không? Còn không mau xuống”

Trước mặt cả văn võ triều thần, Công chúa An Dương bị bệ hạ quát lớn, đã mất hết mặt, giận trừng liếc Diệp Vũ một cái rồi mới lui. Một cái liếc mắt này mà như dao sắc chọc tim.

Trong lòng Diệp Vũ cảm động, Tấn vương đã giúp mình như vậy còn muốn sao nữa đây?

Ánh mắt nồng cháy của hắc cứ nhìn mãi, nàng cũng nhìn về phía hắc, trong lòng đập rộn, bỗng cảm thấy bất ổn.

Đột nhiên Sở Minh Hiên quỳ xuống, nói trước mặt mọi người, “Mẫu hậu, nhi thần quý Vũ Nhi đã lâu, cả đời này chắc chắn sẽ quý trọng nàng, che chở cho nàng, chiếu cố cho nàng. Kính xin mẫu hậu, hoàng huynh thành toàn”

Diệp Vũ, Thẩm Chiêu, Tôn thái hậu và Sở Minh Phong, còn có cả không ít người cũng chưa đoán được là Tấn vương phong lưu phóng khoáng lại mở miệng cầu cưới trước mặt tất cả văn võ triều thần.

Sắc mặt Tôn thái hậu nặng nề, Sở Minh Phong không biểu hiện gì, còn Sở Minh hiên thì quỳ thành khăn đội.

Diệp Vũ nóng ruột nắm chặt tay ra đầy mồ hôi, thấy trong mắt Tấn vương thâm tình và kiên trì, giờ khắc này nàng không biết mình có tâm tình gì nữa, chỉ hy vọng Tôn thái hậu ân chuẩn hoặc vẫn hy vọng không ân chuẩn...

75. Chương 78: Máu Tanh, Thô Bạo Kinh Người

Đột nhiên mày Tôn thái hậu cau lại, khuôn mặt nhăn nhó, ôm bụng, “Đau quá”

Diệp Vũ vội vã đỡ bà, nghĩ ngợi, chẳng lẽ là rượu, thức ăn có vấn đề?

“Mẫu hậu, sao vậy?” Sở Minh Phong hỏi thân thiết. “Bệ hạ, vì thần cũng đau bụng...” Một văn thần nói.

Đưa mắt nhìn lại cả văn võ triều thần cùng gia quyến không hện mà cùng đau bụng, chân tay mềm nhũn, nằm ghé trên bàn, cảnh ca múa thái bình của yến tiệc Thiên Thu đột ngột chuyển biến, biến thành tập thể trúng độc, cả đám kêu la. Thẩm Chiêu cũng ghé trên bàn, Sở Minh Hiên thì ngã trước ngự án, đau chẳng nói nên lời.

Sở Minh Phong cũng trúng chiêu, cả người mềm nhũn. lấy tay chống vào bụng vì quá đau mà mồ hôi đầm đìa, chân tay mềm nhũn, mày cau chặt lại.

Diệp Vũ không uống qua rượu và thức ăn nên có vẻ không bị bệnh thế này. Còn lại bất kể là ai đã từng chạm qua rượu hay thức ăn đều như thế, ngoại trừ một số ít người ra.

Đèn cung đình chín cánh hoa sen toả ra ánh sáng trắng chói mắt, quỳnh đình sáng như ban ngày, soi rõ sắc mặt mọi người.

Rượu, thức ăn trong tiệc Thiên Thu có gian trá, đó là âm mưu phản nghịch gây rối phạm thượng. Người đời sụp đổ, Thụy vương đứng vững vững không đổ. Lão ta đi từng bước vững càng đến trước ngự án, gương mặt sắt đen sì lạnh tanh giấu đầy gian trá cười cười, chẳng che giấu chút đắc ý nào của lão. Có bốn, năm đại thần đi theo sau lão ta, là đồng bọn của lão.

Từ bệ hạ, thái hậu, cho tới các quan viên tứ phẩm đều ngã xuống đất dậy không nổi, chỉ có lão ta đứng cao như ngọn núi, quan sát mọi người.

Diệp Vũ hiểu ra đây là âm mưu của Thụy vương.

Hắn muốn nàng mê hoặc Sở hoàng và Tấn Vương song thật ra bước tiếp theo lại gian trá ngay trong tiệc Thiên Thu, khiến mọi người chẳng có có sức phản kích, đây mới là quan trọng nhất.

Nàng không hiểu vô tình nhất là nhà Đế vương, chẳng lẽ nhà Đế vương thật sự cốt nhục tương tàn, muốn đầu tới người sống ta chết sao?

“Thụy vương, ngươi thật to gan...” Tôn thái hậu cố sức nói.

“Thái hậu, bốn vương xưa nay to gan làm loạn” Thụy vương cười to âm ỉ, “Bà làm thái hậu mười năm. cũng đủ rồi, đã tới lúc nên đi cùng tiên hoàng. Bốn vương tự mình tiễn bà một đoạn đường, là vinh hạnh của bà đó”

“Lục hoàng thúc, trẫm xưa nay đối đãi thúc lễ độ có thừa, thế mà thúc lại dám làm phản!” Sở Minh Phong nghiêng răng nói, định đứng lên, song lại do chân tay mềm nhũn mà ngã ngồi xuống.

“Bệ hạ vốn coi bốn vương như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, sao lại đối đãi lễ độ có thừa được chứ?” Thụy vương cười âm hiểm, giọng điệu có chút dừng cảm, ‘Bản vương rất thích là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt người khác, bởi thế để bị Đại Sở nên để bốn vương ngồi vào rồi!’

“Chỉ e người ngồi không nổi đâu!” Sở Minh Phong con mắt đen kịt co giật, mắt sắc như dao, nhìn thẳng vào mắt lão ta, tiếc là không giết người được.

Ánh sáng lấp lánh, gió đêm phát phơ trong quỳnh đình thổi khiến đèn cung đình lay động nhẹ nhàng, bóng sáng cứ theo đó lay động, lóng lánh.

Thụy Vương càng cười như điên, thẳng thắn mà ngang ngược, như là vừa nghe xong một câu chuyện nực cười vậy. “Chẳng phải là do người định đoạt rồi, bệ hạ” Lão ta cố tình lấy châm, giọng vắn vẹo bảo, “Sau này Đại Sở sẽ do sẽ do bốn vương cai quản. Bốn vương có lòng yêu nước, muốn đem Bắc phạt, Tây phạt, càn quét Ngụy Quốc cùng Tần quốc, thống nhất thiên hạ!”

Bốn năm đại thần kia cùng cất tiếng phụ họa hô to, “Vương gia vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Sở Minh Phong không cam lòng thất bại thảm hại, “Dù người đã khống chế cả trăm lãn văn võ trong triều, song trong cung còn có cấm vệ quân và hai ngàn ám vệ, họ sẽ hộ giá...”

Thụy vương cười lạnh, “Bệ hạ vẫn còn chưa biết sao? Thống lĩnh cấm vệ quân là người của bốn vương, nghe lệnh bốn vương. Bệ hạ yên tâm đi, bốn vương sẽ để cho người và thái hậu ra đi sung sướng, thoải mái chút”

Sở Minh Phong cười châm chọc, “Hoá ra Vương thống lĩnh cấm vệ quân là người của người ha, vậy chẳng bằng gọi hắn đi ra đi”

Thụy vương kêu một câu, một lát sau, Vương thống lĩnh dắt bội kiếm bên người đi tới bên cạnh lão, mặt lạnh te.

“Vương gia, tất cả thuận lợi, hoàng cung ty chức đã nắm chắc trong tay, tối nay kể cả một con ruồi cũng chạy không thoát” Vương thống lĩnh nói.

“Được!” Thụy vương cất cao giọng, chỉ thẳng vào Sở Minh Phong, “Vương thống lĩnh, bốn vương muốn người tới lấy đầu của hắn!”

“Ty chức tuân mệnh!” Vương thống lĩnh chẳng chút do dự đáp, rút bội đao bên hông ra, tiếng kim loại vang lên lạnh canh sắc nhọn kích thích màng tai, ánh sáng loé lên.

Ánh sáng trắng lạnh lóe kia hắt vào mắt Thụy vương, ngọn đao sắc bén kia chĩa thẳng vào cổ họng của lão. Thụy vương chấn động, quát, “Vương thống lĩnh, người làm gì đó?”

Diệp Vũ cũng nhìn không rõ, Vương thống lĩnh này không phải là người của Thụy vương sao? Chẳng lẽ...

Thần sắc Vương thống lĩnh lạnh khốc, “Ty chức chính là phụng mệnh làm việc”

Nói xong, Sở Minh Phong, Sở Minh Hiền, và Thẩm Chiêu không hẹn mà cùng đứng lên, không hề đau bụng, chân không nhũn ra như chi chi. Nói tóm lại là, bọn họ giả vờ. Mắt thấy vậy, Thụy vương khiếp sợ, “Các người...”

“Lục hoàng thúc nghĩ đến trăm thật sự trúng phải quỷ kế của ông sao? Nghĩ trăm cái gì cũng không biết sao?” Sở Minh Phong từ ngực áo đi tới, bộ mặt lạnh lẽo, “Vương thống lĩnh trung thành tận tâm với trăm, từ lúc ông bắt hắn làm việc cho ông, hắn cứ làm y theo lời ông mà còn bấm báo tất tật cho trăm”

“Bệ hạ và bốn vương, Thẩm Chiêu thương nghị, quyết định tương kế tựu kế, cùng lúc bung thúng bắt ba ba, một lưới bắt hết” Sở Minh Hiền thông dong đi tới, cười ngọt ngào.

“Vương gia, cái này được gọi là ‘đường lang bộ thiện, hoàng tước ở phía sau’ Thẩm Chiêu cười thản nhiên.

“Các người...” Thụy vương vốn tưởng rằng nắm chắc thắng lợi, lại không ngờ kết quả sắp thành lại bại, tính mạng bị người ta nắm, không động đậy nổi.

Sở Minh Phong không cho lão có cơ hội giãy dụa, nói nhanh, “Vương thống lĩnh”

Vương thống lĩnh tuân lệnh, nắm chuôi đao trong tay đột nhiên vung lên, ánh sáng chợt loé, một cái đầu bay vút lên, dừng trên thảm, lăn vài vòng mới dừng lại. Máu tươi ngập đầu, trông mắt tròn vo, trông dọa người.

Một lát sau, thân hình Thụy vương ầm ầm ngã xuống đất, máu chảy từ cổ ra đổ thảm cả thảm, hoà thành một thể. Máu tươi nhuộm yện Thiên Thu, đỏ nhiễm bầu trời.

Trong khoảng khắc, Thụy vương tuyệt mạng, đền tội, máu tanh như thế, thô bạo như thế, chúng thần chính mắt thấy, sợ tới mức linh hồn nhỏ bé hẫng lại, không lên tiếng nổi, lo lắng mằm vạ vút xuống chính đầu mình. Nhất là tuyền tuyền Thụy vương, bốn năm đại thần kinh hãi quỳ xuống, biết lợi hại.

“Nghịch tặc mưu phản phạm thượng, tội ác tày trời, nay thân đã đền tội, là do hấn gieo gió gặt bão” Sở Minh Phong nói ác vang, “Nghịch tặc trong phủ xử tử toàn bộ, nữ quyến và kẻ hầu lưu đầy quỳnh châu, trọn đời không được hồi kinh!”

“Bệ hạ anh minh” Chúng thần cùng đồng thanh hô vang, lấy thái độ này để tỏ thái độ không phải đồng đẳng của Thụy vương.

Sở Minh Phong đọc thầm mấy tên đại thần kia, giọng càng ác liệt hơn, “Người đợi vẽ đường cho hươu chạy, cùng nghịch tặc lên châu trời đi, dám mưu phản phạm thượng, tội không thể tha, ngày mai xử tử. Toàn bộ gia quyến sung quân Vân Châu, con cháu không thể nhập sĩ!”

Bốn năm đại thần kia nước mắt lưng tròng, cùng đồng thanh kêu, “Tạ bệ hạ”

Sau đó, thị vệ dẫn người đi, đồng thời nâng hai đoạn thi thể Thụy vương bị cắt mang đi. Tim Diệp Vũ như ngừng đập.

Chính mắt nhìn thấy một trận cung biến máu tanh ngập tràn nguy hiểm, còn chân thật, đáng sợ hơn cả phim truyền hình khiến nàng không thể tin nổi đây là sự thật.

Hoá ra ba người Sở Minh Phong kia chỉ đang diễn trò, để cho Thụy vương tưởng kế mưu phản đã thành, trong thời khắc mành chỉ treo chuông cần khôn xoay chuyển, cho kẻ địch một kích trí mạng, cuối cùng đem toàn bộ nghịch tặc bắt sạch. vừa rồi lúc Vương thống lĩnh giết Thụy vương, nàng nhìn thấy rất rõ, ánh mắt Tôn thái hậu cũng không chớp, mặt không đổi sắc, bởi vậy có thể thấy, với trường hợp kiểu này bà đã gặp nhiều.

Cũng đúng thôi, thân ở chốn hậu cung, chuyện máu tanh sao lại thiếu được chứ? Tôn thái hậu phải nhìn quen lắm rồi. Lúc này, cung nhân bưng một chén thuốc giải đến, cho mọi người uống.

“Nhi thần vô năng, khiến mẫu hậu chấn kinh rồi” Sở Minh Phong khom người nhận tội.

“Hết cách rồi, sai gia cũng không sao, đứng lên đi” Tôn thái hậu uống xong thuốc giải, chỉ là hiệu lực còn chưa nhanh vậy.

“Mẫu hậu vốn hay bệnh chưa khoẻ, hay là về điện Từ Ninh nghỉ trước đi ạ”

“Được” Bà gạt đầu, trên mặt vẫn lạnh tanh. “Diệp Vũ, thái hậu chấn kinh, tối nay người ở lại điện Từ Ninh bồi thái hậu đi” Sở Minh Phong như thuận miệng nói, chẳng có báo trước.

“Bệ hạ, chẳng bằng An Dương cũng ở lại bồi mẫu hậu...” Công chúa An dương nói ngay.

Hắn không đồng ý nói lạnh lùng, “Mẫu hậu không thích nhiều người, có Diệp Vũ đã được rồi, hoàng tử vẫn nhanh ra khỏi cung đi”

Ý chỉ đã ra, bà ta còn nói gì được nữa chứ? Chỉ đành nghiêng răng tròng mắt lườm Diệp Vũ một cái, rồi thở phì phì rời đi.

Các văn võ đại thần cũng lục tục rời đi, Diệp Vũ đỡ Tôn thái hậu đang định đi, Sở Minh Hiên cũng lại gần gọi, “Mẫu hậu”, cười bảo, “Mẫu hậu, nhi thần chờ ở bên ngoài cửa cung, đợi mẫu hậu ngủ rồi, Vũ Nhi ra cung có được không?”

Tôn thái hậu có vẻ giận, “Con cái đứa bé này thật là! Vũ nhi bồi ai gia một đêm cũng không được sao? con lo cái gì chứ?”

Nếu mẫu hậu đã nói vậy hẳn cũng hết cách, đành để nàng ở lại trong cung, sau đó bảo sáng mai sẽ tới đón nàng.

Tôn thái hậu lại bảo, “Trưa mai, Vũ Nhi mới có thể ra cung được, con cũng ít quan tâm chút đi”

Sở Minh Hiên cười bất đắc dĩ, nhìn các nàng rời đi. Thẩm Chiêu đi sau sườn phải của hắn, “Bệ hạ đã về điện Trùng Tâm rồi, chúng ra cũng ra cung chứ?”

Sở Minh Hiên gật gật đầu, ánh mắt nhìn có chút ngưng đọng.

Đèn cung đình điện Từ Ninh sáng lên rồi tắt. Trong tấm điện chỉ còn chừa lại đèn chụp cung đình, phượng thắp đèn ngóm, rèm màn rủ xuống, soi thấy bóng người bên trong.

Diệp Vũ ngồi trên giường, Tôn thái hậu nằm xuống chậm rãi nói chuyện phiếm.

“Thế này ai gia đang ngủ, người phải đi nghỉ tại thiên điện, Bích Cẩm sẽ mang người đi”

“Vâng, thái hậu”

“Vũ Nhi, người nhảy điệu nhảy kia, đẹp lắm, đẹp lắm, ai oán thê lương, sầu triền miên, khiến ai gia nhớ tới tiên hoàng” Tôn thái hậu hí mắt lại, cứ như trong hư vô thấy được nam tử bà yêu kiếp này.

“Thái hậu và tiên hoàng cùng nhảy múa với nhau sao?” Diệp Vũ đoán nói, có lẽ đây là nguyên nhân bà thích điệu nhảy Rumba kia.

Tôn thái hậu gật đầu, cười ôn nhu, mỉm cười tràn đầy tình ý, “Được sủng ái không lâu, có lần ai gia vì tiên hoàng nhảy một điệu đến từ Tây Vực. Tiên hoàng rất thích bảo điệu nhảy này rất phong tình, câu hồn nam nhân... Nhìn đi nhìn lại, tiên hoàng nhịn không được cùng nhảy với ai gia... Sau đó, ai gia đã ngã vào lòng tiên hoàng...”

Diệp Vũ cười nói, “Thần nữ đang nghĩ, tiên hoàng chắc là yêu thái hậu nhất ạ”

Tôn thái hậu đắm chìm trong câu chuyện đẹp, như đang thấy mình lúc tuổi thanh xuân cùng tiên hoàng tư thế oai hùng đầy phấn chấn. “Đêm sơ ngộ, tiên hoàng mang ai gia về điện Trùng Tâm, bảo ai gia nhảy một điệu múa. Ai gia nhảy, tiên hoàng rất thích, nói với ai gia rằng hẳn cả đời này được chứng kiến màn múa đẹp nhất. Hôm sau, tiên hoàng sắc phong cho ai gia thành quý tần. Ai gia một khi được sủng ái, cũng tiện cho mọi người ở nghe thường các, cũng chọc cho phi tần hậu cung kỵ hận”

Hậu cung là thế, vì tranh một người đàn ông, vì đoạt sủng, chiến tranh giữa các nữ nhân không bao giờ ngừng, càng đấu đến người sống ta chết.

Diệp Vũ nghĩ bà có thể lên làm thái hậu, đã vài thập niên hăm trong cảnh cơn lốc hậu cung đấu tranh, vinh sủng không giảm, có thể thấy rõ thủ đoạn của bà, đầy tâm cơ và cơ trí.

“Năm đó, ai gia chiếm được sự sủng ái của tiên hoàng, phi tần oán hận. do được thịnh sủng, đã mấy lần lâm vào cảnh tử” Tôn thái hậu nói chậm rãi pha lẫn tang thương, “Ai gia biết rõ bộc lộ tài năng gặp họa sát thân, vẫn đành phải thu mũi nhọn lại, tiên hoàng thích ai gia rộng lượng dịu dàng, lương thiện hiểu lòng người, chỉ cách hai năm đã phong ai gia lên. Lúc tiên hoàng băng hà, ai gia là quý phi”

“Nói vậy, thái hậu vẫn chưa được làm hoàng hậu ạ”

“Chưa. Bệ hạ sau khi lên ngôi, ai gia đã trở thành thái hậu rồi” Tôn thái hậu mỉm cười, coi đó như là phù du, đã trải qua vinh nhục thấy thoải mái bình thản và yên bình.

“Thái hậu được tiên hoàng sủng ái, có hai người con hiếu thuận là bệ hạ và Vương gia, cuộc đời này coi như cũng mãn nguyện”

Diệp Vũ mỉm môi cười, nhớ tới buổi yến tiệc tối này. Tuy rằng nổi nhạc vui vẻ, hết sức xa hoa, vinh quang thể mà lại bị Thụy vương phá hủy. Hay nói Sở Minh Phong biết rõ Thụy vương có mưu đồ, lại tương kế tựu kế chỉ lo diệt phản nghịch, không để ý tới an nguy tính mạng của thái hậu, đây là hiếu thuận hay sao?

Tôn thái hậu nghĩ chuyện cũ đã quay lại, “Vũ Nhi, người thật tình thích Hiên Nhi sao?”

Trong lòng Diệp Vũ nhảy dựng lên, hỏi lại, “Sao Thái hậu lại hỏi vậy ạ?”

Tôn thái hậu thở hơi dài, “ai gia mệt mỏi rồi...”

Diệp Vũ thấy bà nhắm hai mắt lại, cũng không nhắc lại nữa, đợi bà ngủ say mới xuống giường lần nữa. Vì sao bà lại hỏi vậy? Có thâm ý gì chăng? Thích Sở Minh Hiên sao? Sao mà có thể thích hắn chứ? Với hắn, Diệp Vũ vẫn chỉ diễn trò, không thật lòng.

Ước chừng qua một ly trà, nàng nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, sửa sang lại chăn đệm, màn trước rồi rời khỏi tấm điện.

Diệp Vũ tắt đèn cung đình, đẩy nhẹ cửa sổ ra, cố sức đi qua, nhảy xuống, như con mèo, áp sát chân tường chuồn ra khỏi điện Từ Ninh.

Tấm điện Thiên tử thì không thể tìm được rồi, như vậy nàng nên đi Tàng Thư các một chuyến, tìm kỹ một lần, biết đâu sẽ thu hoạch được.

Đêm tối như mực, có chỗ trong cung tối om chẳng thấy gì, nàng lướt đi, thỉnh thoảng đụng phải thị vệ đi tuần, sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh. Cuối cùng, Tàng thư các đã ở đằng trước, nàng bị kích động, bất giác chân bước nhanh hơn, không để ý đằng sau đột nhiên xuất hiện một bóng người, đi theo nàng. Bỗng sau gáy nàng đau đớn, nàng định xoay người lại thì mũi miệng đã bị bịt. Giây phút mấy cái nàng bị bịt chặt không thở nổi lâm vào hôn mê

76. Chương 79: Thắt Lưng Đau Đớn, Tiến Vào Mạnh Mẽ

Lúc tỉnh lại, Diệp Vũ trợn to hai mắt, khiếp sợ trừng nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, Sở Minh Phong. Nơi này là tấm điện của thiên tử! Hắn sai người bắt nàng! Hắn định làm gì đây?

Nàng bò ngồi dậy lại phát hiện ra hai tay bị trói lại, hơn nữa trên người chỉ còn quần áo lót che thân, áo khoác ngoài đã bị cởi ra. Nàng tâm loạn như ma, nghĩ đến lần này có phải khác lần trước không, có phải chỉ thử thôi không.

Tấm điện chỉ có một ngọn đèn cung đình duy nhất, bóng in rất to, có cảm giác mờ ảo, ái muội mê ly. Hắn cũng chỉ mặc bộ lót màu vàng tơ, tuy ngồi ở bên cạnh nàng, nàng lại cảm thấy hắn cực kỳ nguy hiểm, có lẽ còn trở mặt ngay sau đó.

Nàng cố sức bình tĩnh lại, trăm ngàn không thể loạn, muốn bình tĩnh, phải bình tĩnh... Nói không sai là hắn đã hù dọa được nàng.

“Người theo mẫu hậu về điện Từ Ninh, hoàng đế nhìn người, sắc mặt nặng nề, cứ như đoán được người sẽ xảy ra chuyện gì đó vậy” Sở Minh Phong giọng lạnh băng.

“Vương gia chỉ lo buồn vô cớ thôi” Diệp Vũ cười khổ, giây phút ngồi dậy, “Bệ hạ có thể cởi bỏ dây thừng cho tiểu nữ tử trước được không?”

Hắn quay đầu nhìn nàng, bình tĩnh như không nghe thấy lời nàng vậy, “Người hiến điệu nhảy cho thái hậu, sau này cấm được nhảy nữa, chỉ được phép nhảy trước mặt trẫm thôi!”

Nàng ngạc nhiên, bật thốt lên, “Vì sao?” Tay hắn khẽ vuốt ve má nàng, “Bởi vì, từ giờ trở đi người chính là sủng phi của trẫm”

Nàng nghẹn họng nhìn trân trân, tim đập thình thịch...Hắn quyết ý sủng hạnh mình rồi sao? “Xin bệ hạ cân nhắc...” Nàng nói lắp bắp, “Thẩm đại nhân vẫn chưa...”

“Trẫm tự khắc có chủ trương” Sở Minh Phong đột nhiên nhấc cánh tay lên, túm chặt lấy thân thể nàng, kéo vào ngực, “Cái tên nhạc công lâu Tiêu Tương kia thật đáng chết!”

“Huynh ấy chỉ là bạn nhảy, không có huynh ấy, tiểu nữ tử sao khiêu vũ được chứ?” Nàng hoảng sợ trong lòng.

Điều này với huynh đệ họ Sở sao lúc nào cũng thích ăn dấm chua vậy chứ? Nhưng thân là đế vương Sở Minh Phong còn thô bạo hơn cả Tần vương nữa.

Nghĩ đến đây, nàng bất giác lo lắng cho Lâm Trí Viễn, Sở Minh Phong có thể đối phó huynh ấy không?

Diệp Vũ chặn lại nói, “Là do tiểu nữ tử bảo huynh ấy làm bạn nhảy, khẩn cầu bệ hạ đừng nên trách huynh ấy”

Hắn mang ngọn lửa trên tay vuốt ve vai nàng, rồi xuống xương quai xanh, chậm rãi trượt xuống, hơi thở ấm áp phun lên mặt nàng, “Khi hắn nắm tay người, vỗ về eo người, ôm người người, cùng người nhảy điệu múa ái muội triền miên, không biết đang nghĩ gì đây? Hay tim đập thật quá nhanh? Hay máu dâng cao lên tổng cơ thể mãi không ngừng? Hay muốn vĩnh viễn ôm người, không muốn buông ra?”

Tiếp xúc như vậy, khiến nàng hồi hộp khẩn trương, toàn thân căng thẳng. Nàng giải thích, “Lúc khiêu vũ một lòng thâm nghĩ nhảy thế nào cho đẹp, căn bản chẳng còn nghĩ được cái khác...”

“Trẫm không tin” Sở Minh Phong cắt ngang, tay dừng lại ở trên mày cau lại của nàng, vuốt nhẹ phẳng, “Nam nhân trên đời này đều cùng một tính, dù có như trẫm là một nam nhân lý trí vậy, cũng bị người trêu chọc chịu không nổi nữa là”

“Bệ hạ đừng như vậy mà...” Diệp Vũ vừa ứng phó với hắn vừa nhanh chóng nghĩ ra đường thoát.

“Trẫm luôn tự xưng là ngồi trong lòng mà vẫn không loạn” Ánh mắt hắn lúc này toả ra thứ ánh sáng như ngọc long lanh khiến cho cả người trở nên mềm mại cao quý, “chỉ có người, đã đập vỡ định lực của trẫm, khiến cho trẫm muốn dừng mà không được”

Nàng co rúm người lại, hắn nói nhỏ bên tai nàng, hơi thở nóng hổi lượn lờ bên tai, “tối nay cả đầu trẫm lúc nào cũng chỉ có người...”

Nàng nói vội vã, ‘Bệ hạ không muốn ly gián giữa Tần vương và Thẩm đại nhân sao?’ Bỗng áo lót bay xuống, bị hắn chặn ngang. Cả nửa người nàng đã chẳng còn gì che đậy, cảnh xuân lộ ra, hai ngọn đồi tuyết trắng kia, mềm mại, đầy đặn và lẳng lặng đứng thẳng ở đó, lẳng lẽ dụ hoặc hắn. Tôi rồi!

Diệp Vũ lòng nóng như lửa đốt, đột nhiên trong đầu toát ra một cách tránh thoát tuyệt diệu. Do hai tay bị trói chặt, nàng chẳng còn sức phản kháng, bị hắn đặt trên long tháp, hai tay còn bị hắn kéo lên trên đỉnh đầu.

“Bệ hạ...” Nàng kêu lên sợ hãi. “Giờ chẳng còn ai tới cứu người nữa đâu!” Sở Minh Phong cất giọng quái đản, “Hoàng đệ sẽ không, và Thẩm Chiêu cũng vậy. Bởi thế người đừng có mà mơ”

Nàng hoảng sợ thở gấp. Hắn nói đúng, Tần vương và Thẩm Chiêu có tính cũng không bằng tâm tư của hắn. Hắn muốn nàng làm bạn ở trong cung với Tôn thái hậu, chỉ là cái cớ, một cái cớ khiến người ta không thể ngờ được lại có kết cục không ngờ. Nếu vậy nàng chỉ còn có thể tự cứu lấy thôi. Nhưng hắn đã quyết tâm sung sướng nàng, nàng tay trói gà không chặt biết tự cứu thế nào đây?

Lời lẽ nóng bỏng của Sở Minh Phong cứ trơn trượt trên thân thể mềm mại ôn nhu của nàng, nàng không tự chủ được phát run lên, không giãy dụa. Vì sao không thể nghĩ được cách nào tránh thoát chứ?

Hắn ngậm chặt nụ hoa hồng, hôn liếm, day nhẹ hạt đậu, đều đặn, coi vậy cũng có thể thoả mãn được dục vọng của hắn.

Nếu nói Diệp Vũ áy náy với Tần vương, với Sở Minh Phong lạnh lẽo, cứng rắn, cũng chỉ có sợ hãi kính trọng ở tận xa.

Một nam tử khiến nàng sợ, đang xâm phạm nàng, nàng kinh hoảng tột độ, lục phủ ngũ tạng cứ xoắn lại thành một cục, chân tay bị trói chặt lại.

“Nếu bệ hạ cố tình sung sướng tiểu nữ tử, như vậy thì...” Cách duy nhất trước mắt là lấy nhu thắng cương, nàng mềm mại đáng yêu nói, ‘Tiểu nữ tử nguyện ý trở thành người của bệ hạ, vẫn xin bệ hạ cởi bỏ dây trói tay của tiểu nữ tử, để cho tiểu nữ tử được hầu hạ bệ hạ tốt hơn’

“Người cho là trẫm không biết tâm tư của người sao?” Sở Minh Phong hai tay vuốt ve bộ ngực của nàng, ra sức mà chà đạp, “Người vốn không muốn thị tẩm!”

Nàng trợn tròn mắt nhìn, “Bệ hạ sung hạnh tiểu nữ tử, tiểu nữ tử cũng sẽ không làm việc cho bệ hạ nữa!”

Cái miệng hân hê mỉm cười lãnh khốc, nhất quyết phải làm, “Trẫm chỉ cần người làm sủng phi của trẫm thôi!”

Đêm khuya tịch mịch, điện Trường Tâm lâm vào vực sâu đen tối.

Đèn cung đình trong tấm điện càng mờ tối hơn, khiến cho cảnh trên long tháp ngày càng kiều diễm hơn. Sự tuyệt vọng ngày càng lan tràn, Diệp Vũ cố sức buộc mình phải bình tĩnh, “Bệ hạ chiếm đoạt ngang nhiên, Tấn vương... Sẽ rất hận bệ hạ”

Sở Minh Phong như nghe được một lý do vớ vẩn, “Trẫm không cần, hắn muốn hận thì cứ hận cho đủ đi!”
Mây kiếm hân nhượng lên, như đôi kiếm lợi hại mạnh mẽ, ánh sáng lướt qua, chỉ có máu tươi phọt lên, “Như người một cô gái thiên kiều bá mị như vậy, câu hồn đoạt phách, là cô gái duy nhất trên đời, trẫm sao lại chấp tay tặng cho kẻ khác chứ? Nhất là hoàng đế, trẫm sao có thể cho hân ôm mê nhân về chứ?”

Nàng nghĩ bị ai, tối nay, hân sẽ không dừng tay, cho dù là trắng trợn xông thẳng cướp đoạt, hân cũng sẽ cho mình được hưởng lợi toàn cục. Còn cách nào khác nữa sao?

Bàn tay hân ngăn nhẹ hia tay nàng, khiến cho nàng không nhúc nhích được, nàng chỉ đành mặc hân làm gì thì làm... Hân hôn trở nên nóng bỏng dần dập hơn, hôn lên mỗi tấc da thịt nàng... Đây là thân hình nhảy ra điệu nhảy câu hồn đoạt phách, đây là thân thể đầy hoa dục trên chọc nam nhân bốc lửa, đây là cô gái mà đêm nào sắp ngủ cũng hiện lên trong đầu, đây là cô gái mà hân ngày đêm mong nhớ, khó kìm giữ nổi...

Chỉ một cái nhăn mày cười của nàng, mỗi một cử chỉ hành động của nàng, đều khiến hân lâm vào miên man vô định.

Hắn không cho phép một cô gái quấy nhiễu hân, nhưng nàng – cô gái hân muốn lợi dụng lại chiếm trọn lòng hân, khiến hân sống chẳng chút nào yên ổn.

Hắn là hoàng đế Đại Sở, ngồi ôm giang sơn, được hưởng tất cả. Chỉ là một cô gái, hân cũng không tin nàng có bao năng lực có thể ảnh hưởng tới mình! Chỉ cần chiếm được nàng, sẽ không còn lại nhớ thương nàng nữa!

Vì thế hân quyết định, sau khi thu dọn xong đám Thụy vương, sẽ thu thập nàng. Hiện giờ nàng đang ở ngay dưới thân hân, lẳng lẳng, hân là đang nghĩ cách đào thoát. Hân sẽ khiến cho nàng nghĩ “thật tuyệt”, cởi sạch quần áo lẫn nhau, trần trụi hoàn toàn. Thân thể mềm mại, da thịt nõn nà, cánh tay mảnh khảnh, ngực đầy đặn, vòng eo tuyệt đẹp, đùi trắng nõn, mỗi tấc da thịt đều mê người đều là sắc đẹp tội lỗi sa đoạ, nhưng hân lại trẫm mê thật sâu.

Chưa từng có cảm giác say mê như thế, chưa bao giờ có cô gái nào có thân hình yêu nữ, với hân mà nói, phụ nữ chỉ là nhu cầu để phát tiết và nối dõi tông đường. Nhưng khối ngọc thể này lại tràn ngập ma lực thần kỳ, dụ hoặc khiến hân điên cuồng hôn nàng, chiếc cổ tao nhã, thùy tai khéo léo, xương quai xanh tinh xảo, bộ ngực no đủ, cái bụng bằng phẳng, hân đều yêu, yêu tới phát cuồng...

Diệp Vũ tập trung tinh thần mà nghĩ, nhất định có cách.... Nhất định có....Nhất định sẽ nghĩ ra....

Nhưng nghĩ lâu vậy mà cũng chẳng thể nghĩ ra nổi. Lấy cái chết để ép? Chỉ e hân không ăn mềm cũng không ăn cứng.

Chẳng bằng...

“Trở thành sủng phi bệ hạ, tiểu nữ tử chẳng có dị nghị gì” Nàng nói lãnh ngạo, “Nhưng tiểu nữ tử từng thề, thề không làm thiếp. Tiểu nữ tử không làm sủng phi, chỉ làm hoàng hậu, bệ hạ cho được không?”

“Trẫm định cho, thì nhất định cho được ngay” Đôi mắt Sở Minh Phong hăng hái hiện lên chút tán thưởng.

“Vậy bệ hạ có muốn cho không?”

“Trẫm muốn....sủng hạnh người ngay lập tức!”

Hắn dùng chân tách hai chân nàng ra, rất muốn hoà hợp làm một với nàng ngay lập tức. Diệp Vũ kinh hãi, tim đập nhanh hơn – nàng cảm giác rất rõ được phần cứng rắn của hắn đang để ở trước mình.

Của hắn đã cứng ngắc tới mức không đỡ nổi, mắt hắn lâm dần vào trầm tối, nhìn chăm chăm cánh môi hồng của nàng, rồi đột nhiên hôn mạnh xuống.

Phiền môi mềm của nàng có hương vị thật ngọt ngào, khiến cho hắn sung sướng mãi, nàng thế mà lại hé môi ngênh đón hắn... Lờ lễ dây dưa, người tới ta đi, hơi thở càng ngày càng dồn dập nặng nề...

Nụ hôn nồng nhiệt, khiến cho máu hắn xông ào lên như sóng triều mạnh mẽ đập vào gáy hắn, hắn cảm giác cả người mình sắp nổ tung. Bỗng đầu lưỡi đau đớn kịch liệt. Một mùi máu tươi tanh nồng tràn ngập... Nàng dấm dãi hắn!

Sở Minh Phong giận tím mặt, trừng mắt lên trong mắt loé lên lệ khí.

“Bệ hạ nghĩ đến Tần Vương ngồi trong lòng mà vẫn không làm loạn sao?” Diệp Vũ cất giọng cười châm chọc, “Tiểu nữ tử và Tần vương sớm đã thành vợ chồng thật sự, bệ hạ chẳng qua chỉ bắt chước kẻ khác, đi chiếc giày hồng thôi”

“Người làm gì thiếu tự trọng thế?” Mặt hắn tối tăm ba phần, lửa dục đang xen lửa giận, “Ngay cả thế, trẫm cũng sẽ không bỏ qua người!”

“Bệ hạ...”

Hắn nhanh chóng tách hai chân nàng ra, nhắm thẳng vào chỗ u huyết thần bí kia, thất lưng đẩy mạnh, tiến vào mạnh mẽ!

Cả huyết tối chật hẹp bóp chặt lấy hắn, khiến hắn không tự chủ được run rẩy. Cùng lúc đó, Diệp Vũ kêu lên một tiếng, toàn thân cứng đờ, không dám động.

Loại đau đớn xé rách này, giống y lần trước, đau tới thiên địa đen tối, cả người như bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Sở Minh Phong biết rõ thân thể nàng còn khô chưa chuẩn bị được tốt, lại không khống chế được ngọn lửa nóng bỏng kia, tiến vào khẩn cấp đã chọc thẳng tới chỗ sâu nhất.

Theo tiếng thét chói tai của nàng, hắn tạm thời cũng chiếm được thoả mãn.

Nàng từ trong kinh hoàng bình tĩnh trở lại, hai tay bị trói ra sức đánh hắn, cào vào mặt hắn, dường như liều mạng cùng hắn, giống như kẻ điên vậy.

Vốn định dùng Tần vương chọc giận hắn, khiến hắn cảm thấy mất mặt vì dâm nữ của hoàng đế, sau đó dừng tay, tha cho mình, không ngờ hắn quyết tâm xông thẳng, mặc kệ còn trong sạch hay không. Ác ma này, thế mà lại dám ngang nhiên chọc thẳng cướp đoạt!

Nàng bất chấp tất cả, phản kháng kịch liệt, kêu la thê lương, “Cút.... Cút ra.... Cút ra đi...”

Sở Minh Phong túm chặt tay nàng, cố định lấy thân hình vặn vẹo của nàng, liên tục luật động ra vào.

Lệ nóng trào ra từ khoé mắt, Diệp Vũ định hắt hắn đi nhưng lực bất tòng tâm... Chuyện đã thành sự thật...

Thẩm Chiêu, huynh không gì không biết, có đoán được tâm tư tối nay của bệ hạ không? Nước mắt tuôn trào như suối, ướt đầm dẫm.

Cả trước và sau đều là mồ hôi, nhưng hắn chưa từng có cảm giác hoan ái vui vẻ nhẹ nhàng thoải mái đến vậy. Hắn một lần lại một lần va chạm thành công, thành công chiếm đất, nhắm nháp tư vị tối ngọt như mật trên thể gian.

Cuối cùng cũng chinh phục được nàng, rốt cuộc cũng chiếm được nàng. Loại cảm giác thoả mãn này, cũng thoả mãn giống y như khi tiêu diệt được bè nhóm của Thụy vương vậy, khiến cho hắn vô cùng thống khoái.

Diệp Vũ không phản kháng, cũng không biết đau, chỉ cảm thấy nước sữa giữa nam nữ hoà vào nhau như thế thật ghê tởm, như vậy khiến người ta thấy tuyệt vọng. Bởi vậy, nàng cứ như chết vậy, mắt nhắm lại, không nhìn hắn. Đêm càng tối đen thâm trầm như mực.

Cả tấm điện hiện ra bóng càng mờ ảo, màn trướng màu vàng nhẹ nhàng bay lên. Sửa lại thân hình xóc vác trên thân hình cô gái, tiết tấu và độ mạnh yếu cũng không chế được khá tốt.

Từng tiếng vang nhỏ vang lên, mùi tình dục nồng đậm, thân hình va chạm vào nhau, xuân sắc, nóng bỏng.

Màn hương diễm giao hoan này khiến người ta mặt đỏ tim đập. Thân thể Nam nữ trần truồng cùng đan xen một chỗ với nhau, màu da của nam sẫm, cùng màu da của nữ trắng như ngọc, lại đầy mồ hôi.

Nước mắt cứ trào ra từng đợt, Diệp Vũ mặt đỏ bừng tràn ngập nước mắt và mồ hôi, tóc mai nhiễm ướt, nhìn hết sức thống khổ đáng thương.

Sở Minh Phong thả chậm tốc độ, cúi đầu hôn môi nàng, nàng lại nhanh chóng ngoảnh đầu.

Hành động như thế chọc hấn giận. Hấn lại tăng thêm sức, mạnh mẽ, thô bạo, giống như chọc cho nàng phải nát ra vậy.

Sắc như đao, ác như thương, đem toàn bộ thân thể nàng chiếm trọn, thân không đau, lại đau lòng, lợi khí của hấn cắt lên thân thể nàng, từng mảnh từng mảnh bị cắt, huyết nhục mơ hồ, máu tươi đầm đìa.

Diệp Vũ tuyệt vọng lạnh băng chịu đựng, đợi khổ hình chấm dứt, cứ như đợi cả một thế kỷ dài vậy...

Hấn cảm giác mình nổ thật mạnh, ôm chặt lấy nàng, càng lúc càng tiến nhanh, mạnh, ác, lên tận đỉnh cao.

Không biết vì sao nàng cũng cảm giác được cái loại vui thích kỳ diệu này. Theo luật động của hấn, cái loại vui sướng ấy càng ngày càng cảm thấy mãnh liệt, kích thích nàng, cũng khiến cho thân thể nàng như muốn chết, khiến cho nàng thở càng ngày càng nặng hơn, khiến nàng không tự chủ được co rút nhanh hơn, run rẩy. Đột nhiên Sở Minh Phong im bất ngờ dừng, phóng ra toàn bộ trong cơ thể nàng.

Còn nàng cảm giác được từng cái đập đều của hấn, cũng cảm nhận được loại này sung sướng tới tận xương cốt, toàn thân run rẩy, cả mũi chân cũng co rút rất nhanh. Đây là cao trào sao?

**

TRên long tháp vẫn ngập tràn mùi vị tình dục, thân hình to lớn khôi ngô kia đầy mồ hôi to như hạt đậu, thoạt nhìn là một khối thân thể nam tử hoàn mỹ cứng rắn, có vô hạn dụ hoặc.

Diệp Vũ thật sự muốn hất nhanh hấn xuống giường, nhưng lại đánh không lại hấn. Sở Minh Phong đã điều chỉnh tốt hơi thở, hôn nhẹ nàng, vai nàng, cổ nàng, xương quai xanh đầy lưu luyến. Nàng dùng hai tay nâng đầu hấn lên, cắn gọng мэng ác liệt, “Cút!”

Hấn mỉm cười, “Nhìn nàng tức giận, cứ như cọp cái vậy đó”

“Nếu ta là cọp cái đã sớm lột da ngươi rồi!” Nàng giận tới mức quên tự xưng là “tiểu nữ tử” hoặc là nói đã không cần nữa.

“Hết cách rồi, trầm khiến cho người lấy hết da. Trước mắt trầm cũng chẳng phải là trần truồng giống y chan vậy sao?” Tâm tình hấn đang sung sướng tương tự.

“Buông ra!” Nàng rống lên, “Mới vừa rồi ngươi cũng thường được ném tư vị tình dục kia, rất tuyệt diệu có đúng không?”

“Hỗn láo! Hạ lưu! Vô sỉ!” Diệp Vũ thật sự muốn mắng mười tám đời tổ tông của hấn. Sở Minh Phong cũng không tức giận, chỉ là mặt cứng lại, “Ngươi đã là nữ nhân của trầm”

Nàng nghiêng răng trèo trẹo nói, “Ta chỉ coi như bị một con mèo cắn một miếng thôi!”

Lần này hấn bị lời nàng chọc giận, phần cực nóng còn lại trong cơ thể nàng bất chợt bùng cháy phẫn chấn lên, lại giong buồm ra khơi, thẳng tới đảo Hoàng Long, dễ dàng chiếm đoạt.

Diệp Vũ tức giận, lại chỉ đành yên lặng thừa nhận sự lắg nhục và thương tổn lần hai, tuyệt vọng lan tràn, bao trùm nàng...

Có lẽ do quá mệt mỏi, nàng đã rất mệt, mệt chết đi được, thấy kẻ luật động trên người càng ngày càng mờ dần, càng ngày càng trôi xa... Đợi lúc hấn phát hiện ra, nàng đã ngủ mất rồi. Vì thế hấn ôm nàng, bình yên đi vào giấc ngủ.

Ngủ một mạch tới nửa đêm. nàng bình tĩnh lại, có thể là do không quen bị người khác ôm. Nhớ tới không lâu hần làm nhục nàng, nàng ngập tràn lửa giận, thật sự muốn bóp chết hần.

Ý nghĩ này trong đầu một khi toát ra, đã không thể áp chế nổi. Nàng theo dõi hần, hận ý trong lòng càng mạnh, ánh mắt càng ngày càng lạnh.... Đúng bóp chết hần, mặc kệ có hậu quả gì, chỉ cần hần chết rồi, thì thù lớn đã báo xong...

Nàng không hề do dự, đẩy nhẹ tay hần ra, ngồi xuống, bóp chặt cổ họng hần, cố sức! Cố hết sức!

77. Chương 80: Tàn Nhẫn Va Chạm

Sở Minh Phong chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt sẫm lại, Diệp Vũ hoảng sợ, lập tức dùng hết sức lực bóp chết hần. Hần không gì mà không khoẻ, cũng không giãy dụa, chậm rãi ngồi dậy, kéo theo tay nàng; hần cầm cổ tay nàng, chỉ dùng năm thành lực đạo đã khiến cho nàng đau mà buông cổ hần ra.

“Lần sau giết trẫm, nhớ dùng vũ khí!” Hần báo cho nàng.

“Ta nhất định sẽ thế!” Nàng nói lạnh băng.

Hai người không mặc quần áo, vẫn cùng trần truồng. Nàng bỗng dưng phát hiện ra chuyện này là thật vội vã kéo chăn che thân, nhưng hần hành động còn nhanh hơn tia chớp, túm chặt lấy tóc nàng, khiến nàng phải ngẩng mặt lên. Diệp Vũ cảm giác da đầu như bị hần lột nhanh xuống, đau gần chết.

“Chưa từng có ai dám can đảm giết trẫm! Người là người đầu tiên!” Giọng lạnh băng, mắt ác độc.

“Luôn có lần đầu tiên!” Giọng nàng đầy lửa giận, lại lạnh băng.

Môi Sở Minh Phong dừng trên cổ nàng, lại mút lại cắn, khiến nàng rất đau đớn.

Phụ nữ và đàn ông, mảnh mai và thô bạo, giãy dụa cùng phản kháng, hoan ái và máu tanh, ôn nhu và thô bạo, như bóng với hình... Chuyện họ làm thân mật, giữa hai trái tim đứng sừng sững một ngọn núi hận thù cao ngất.

Một lát sau, nàng bị hần áp đảo, khổ hình lại bắt đầu lần nữa.... Chân tay đau nhức, cả người thể lực chưa khôi phục được, nàng sao ngăn được thể phản công của hần chứ? Chỉ đành bị bắt hầu hạ...

Nước mắt lặng lẽ rơi. Giống như một ngọn dao sắc xoẹt qua, lại như bị kích độc ngấm toàn thân, đau đớn càng ngày càng trở nên kịch liệt.

Sở Minh Phong điên cuồng đung đưa, cứ như muốn xé tan nàng thành từng mảnh nhỏ mới có thể bỏ qua vậy!

Diệp Vũ rất muốn chết, ý nghĩ này hiện lên trong đầu nàng, trong lòng nàng kéo dài không dứt. Nếu cứ vậy mà bị hần giết chết, thật tốt biết bao.

Nhưng nàng cảm giác như đã chết qua mấy lần, thật giận là, mỗi lần đều thấy ác ma này tàn nhẫn càng va chạm không ngừng...

Từ thế kỷ hai mươi mốt đi vào dị thế, nàng phải hoàn thành hai sức mệnh thần thánh, nhưng vì sao lại bắt nàng phải chịu thừa nhận sự lăng nhục và đầy tổn thương như thế? Vì sao....

Thân đau, tim đã chết, linh hồn đã rời xa, tan thành mây khói.

Hôm sau tỉnh lại, Sở Minh Phong đã không thấy. Diệp Vũ cuộn chặt người trên long tháp, không mặc gì, chỉ có cái chăn thêu hoa văn rồng, cứ như chết vậy, hai mắt thâm trũng sâu. Ánh mắt ấy đại ra, trống rỗng, tán loạn, không có tia sống, thật đáng sợ. Làm sao đây? Có thể lựa chọn chết là xong sao?

Rất muốn, rất muốn... Nhưng vận mệnh nhất định không cho nàng chết đi được, trời xanh cũng sẽ không cho nàng chết. Như vậy nàng phải còn sống!

Hiện giờ chịu lắng nhục và thương tổn, một ngày kia, nàng nhất định đòi lại gấp bội! Không gấp trăm lần, ngàn lần! Đợi nàng là thân phận sủng phi của Sở quốc sao?

Trong gương đồng hiện lên một gương mặt tái nhợt, tuy rằng dung nhan đẹp thanh thoát, lại tựa như một đoá hoa bị tàn phá, đã mất ánh sáng.

Bổng Diệp Vũ trừng to mắt, chỉ trong nháy mắt đôi mắt liền ảm đạm. Cổ, bả vai đầy vết hoạn ái, đỏ hồng, đỏ tươi, tím, màu sắc chẳng giống nhau, nhìn như một đoá hoa bị một đêm mưa bão đánh nát, nhìn thê lương hết sức.

Với điều này cung nữ nhìn như không thấy. Nàng bảo các nàng ấy tìm cho một chiếc khăn lụa, buộc kín cổ, tuy là nóng, nhưng vẫn phải che kín.

Các nàng nói khẽ, đã trưa rồi lúc này bệ hạ đang phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng. Lòng Diệp Vũ nháy dựng lên, đã muộn thế này rồi!

Tấn vương nói sáng sớm tiến cung đón nàng, không tìm thấy nàng, có phải rất nóng lòng sốt ruột không? Tôn thái hậu có biết nàng ở điện Trùng Tâm không? Kỳ lạ, vì sao bên ngoài gió êm sóng lặng thế? Chẳng lẽ tin tức vẫn chưa truyền ra ngoài?

Nếu Tấn Vương biết nàng biến thành hoàng tấu, không biết có phản ứng thế nào nữa. Nàng không dám nghĩ tiếp, vội vã thu dọn mình đi điện Từ Ninh trước. Nhưng cung nữ ngăn lại, bảo bệ hạ đã phân phó, nàng sau khi dùng bữa phải đi ngự thư phòng. Nàng kinh ngạc không hiểu, đi ngự thư phòng làm gì chứ? Chẳng lẽ là sắc phong?

Xong rồi, nàng thật sự không muốn thân bị hãm trong đao quang kiếm ảnh của hậu cung. Có lần Diệp Vũ tìm cơ hội trốn, đều bị cung nữ phát hiện, đi không xong. Ăn trưa xong, cung nữ dẫn nàng tới trước ngự thư phòng. Không ngờ được là Tấn vương và Thẩm Chiêu cũng ở trong này.

Ngồi sau thư án là nam tử, mặc quần áo đế vương, đầu đội kim quan rực rỡ, tuy khí sắc không được tốt lắm, nhưng lại đặc ý viên mãn, thần thái tung bay, tâm tình vừa phải.

Nàng đi theo tiểu công công vào ngự thư phòng, cúi đầu, nghĩ thế này xem khi họ nghe được chuyện sắc phong sẽ có phản ứng thế nào. Sau khi hành lễ, nàng ngược mắt lên, đón nhận ánh mắt vui sướng của Tấn vương.

Sở Minh Hiền đi tới cạnh nàng, hạ giọng nói, “Sáng sớm bốn vương đã tiến cung tìm nàng, nhưng hoàng huynh lại truyền bốn vương tới ngự thư phòng thương nghị chuyện quan trọng, cho tới tận bây giờ, sau đó chúng ta sẽ ra cung”

Diệp Vũ không đáp lại hần, thấy bị ai thay cho hần.

Bổng hần phát hiện ra nàng hôm nay khác hần. Đôi mắt nàng đầy tơ máu, khí sắc không tốt, chẳng lẽ tới qua không ngủ được sao? Trời nóng như vậy, sao nàng lại buộc khăn quanh cổ chứ? Chẳng lẽ nàng bị nhiễm phong hàn sao?

Trong lòng đầy nghi hoặc, hần quan tâm hỏi hần, “Ở trong cung không quen sao? Cả người không khoẻ hả?”

Nàng lắc đầu, cũng không nói gì.

“Hoàng đệ, đệ và Thẩm đại nhân cần phải xử lý tốt chuyện này, chớ cô phụ kỳ vọng của trẫm” Sở Minh Phong nói đằng hoàng.

“Thần đệ tuân chỉ” Sở Minh Hiền nghe vậy xoay người cung kính đáp.

“Trẫm đăng cơ đã mười năm, giang sơn được củng cố, xã tắc yên ổn, phát triển đi lên, quốc khố tràn đầy, quốc thái dân an, không tách rời được Thẩm đại nhân phụ tá. Đại Sở ta ai cũng biết, Thẩm tướng là rường cột an bang nước nhà. Bởi vậy, hôm nay trẫm muốn khao thưởng công lao cho Thẩm đại nhân” Sở Minh Phong cất cao giọng, ánh mắt cười đẹp.

Diệp Vũ nổi lên cảm giác nghi ngờ không rõ, định thưởng cho Thẩm Chiêu cái gì? Chẳng lẽ là....

Tay Thẩm Chiêu hơi khuất, nói thản nhiên, “Hưởng lộc của vua, hết lòng vì vua, đây cũng là bổn phận của vi thần, bệ hạ không cần ban thưởng gì cho vi thần cả”

Sở Minh Phong vẫn không tha nói, ‘Nhất định phải thưởng, nếu không có kẻ lại nói trảm đối với hạ thần không tốt. Trảm cam đoan, phần ngự ban này tuyệt đối là trân bảo, người nhất định sẽ thích”

Sở Minh Hiên tò mò hỏi, “Không rõ hoàng huynh định thưởng trân bảo giá trị liên thành gì cho ngài ấy?”

“Thẩm đại nhân năm nay đã ba mươi rồi, mười năm qua cũng chỉ có Thẩm phu nhân làm bạn, đêm dài, khó tránh khỏi tịch mịch. Trảm đem Diệp Vũ dung nhan nghiêng thành, vô song duy nhất trên đời ban cho người làm Nhị phu nhân” Sở Minh Phong cười sáng khoái, “Từ nay về sau, có tuyệt sắc giai nhân cầm đuốc soi đêm cùng người, mở rộng gia tộc họ Thẩm cho người”

“Vạn vạn không thể!” Thẩm Chiêu lập tức đáp trả, gặp nguy biến không sợ hãi, “Vi thần đã đồng ý với nội tử (vợ con), cuộc đời này không có thiệp. Vi thần không muốn nuốt lời hứa với nàng, kính xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban”

Phản ứng của hắn nhanh, mà Diệp Vũ và Sở Minh Hiên đều ngây người khiếp sợ. Nhất là Sở Minh Hiên, kinh ngạc, giống như chẳng nghe rõ đạo thánh chỉ này.

Sở Minh Phong xem phản ứng cả ba người trước ngự án nhìn rất rõ, mỉm cười, “Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu đúng là bình thường, Thẩm phu nhân hiền lương thực đức, lương thiện hiểu lòng người, tất nhiên sẽ không phản đối. Còn nữa, đây là tâm ý của trẫm, cũng là thánh chỉ, tin rằng Thẩm phu nhân sẽ không gây khó dễ với Diệp Vũ, cũng không dám gây khó dễ, có phải không?”

Hắn cố ý tăng thêm hai từ “Thánh chỉ” này, nhắc nhở hắn đừng hành động theo cảm tính. Diệp Vũ không biết nên cười hay khóc nữa, lúc khóc cần khóc, không biết hắn là nên vui, lúc cần phải bi. Vốn tưởng đợi chờ nàng chính là thân phận phi tần, chỉ là trong hậu cung vốn không muốn đấu tranh, không ngờ rằng lại có sự tình vượt ngoài mong đợi vậy. Sở Minh Phong làm việc xác thực khiến người ta không thể ngờ nổi. Chiêu này quả là cao minh!

Hắn ngang nhiên chiếm đoạt, chiếm đoạt cô gái hoàng đệ thích, rồi lại ban nàng cho Thẩm Chiêu, khiến hoàng đệ và Thẩm Chiêu trở mặt thành thù. Đây mới chính là chiêu ly gián cao nhất, đạt tới cảnh giới cao nhất! Nàng cam tâm chịu phục.

Rốt cuộc Sở Minh Hiên lấy lại tinh thần, hoảng sợ vội la lên, “Hoàng huynh, mẫu hậu đã coi như gả Vũ Nhi cho thần đệ rồi, là sườn phi chưa qua cửa của thần đệ, sao hoàng huynh lại có thể ban nàng cho Thẩm Chiêu làm thiếp chứ?”

“Mẫu hậu khi nào đồng ý gả Diệp Vũ cho đệ hử?” Sở Minh Phong chẳng chút để hỏi lại, “Ah, trẫm đã nghĩ ra, tối qua trên yến tiệc Thiên Thu, người cầu mẫu hậu tứ hôn trước mặt mọi người, nhưng mẫu hậu cũng chưa ân chuẩn”

“Tuy rằng tối qua mẫu hậu chưa ân chuẩn, nhưng từ một tháng trước, mẫu hậu đã đồng ý với thần đệ rồi. Nếu hoàng huynh không tin, có thể đi điện Từ Ninh hỏi mẫu hậu chút” Sở Minh Hiên cố gắng để ý, gấp tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Trảm đem Diệp Vũ thưởng cho Thẩm đại nhân, mẫu hậu tuyệt không có dị nghị” Sở Minh Phong nói chắc chắn.

Sở Minh Hiên mặt tím lại, ảm đạm không có ánh sáng, đau khổ quỳ xuống, nói thống thiết, ‘Khẩn cầu hoàng huynh ban Vũ Nhi cho thần đệ”

Sở Minh Phong dựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay đeo ngọc chỉ to vịn trên ghế, gõ gõ, “Trẫm lời vàng ý ngọc, nhất định sẽ không sửa đổi! Nhưng trẫm đều không phải cố ý đánh vỡ đôi uyên ương, cứ để cho Diệp Vũ tự mình chọn” Hắn nhìn về phía nàng, mắt lạnh băng, “Diệp Vũ, trẫm hoàng đệ tiêu sái lỗi lạc, Thẩm đại nhân ôn nhuận như ngọc, người cảm thấy người nào xứng gả làm phu quân nhất?”

Diệp Vũ nhìn thẳng vào hắn, tâm như gương sáng, lạnh như băng tuyết: hắn để cho nàng chọn, là cố ý, hơn nữa không cho nàng có đường sống.

Sở Minh Hiền kéo tay nàng, nói tự tin, “Vũ Nhi, với lời hoàng huynh nói, nàng nên gả cho bốn vương!”

Sở Minh Phong cau mày nhướng cao ngất, ‘Diệp Vũ, cần phải nghĩ cho kỹ. Chọn sai, hối hận không kịp’

“Vũ Nhi, còn phải nghĩ gì nữa?” Sở Minh Hiền thúc giục nói. “Tiểu nữ tử nghĩ...” Diệp Vũ ổn định tâm thần, hít một hơi sâu, “Tấn vương phong lưu phóng khoáng, vương phủ đẹp như mây, tiểu nữ tử không muốn cùng nhiều mỹ nhân như vậy tranh thủ tình cảm, tiểu nữ tử nguyện ý làm tiểu thiếp của Thẩm đại nhân”

“Vũ Nhi!” Hần kêu lên hồn hển, “Sao nàng có thể gả cho Thẩm Chiêu chứ? Nàng đã nói là phải gả cho bốn vương....”

“Vương gia chắc nhớ nhầm rồi, ta lúc nào có nói là gả cho Vương gia chứ?” Nàng châm chọc hỏi lại.

“Nàng....” Trong thời gian ngắn, hần thế mà lại nói không nên lời. Nghe được lựa chọn của nàng, Thẩm Chiêu im lặng, dường như sớm đã dự đoán ra kết quả này.

Sở Minh Phong mặt lạnh tanh không chớp, ‘Nếu Diệp Vũ đã chọn rồi, hoàng đệ, đệ cũng nên chết tâm đi...’

Sở Minh Hiền kéo tay nàng, mắt trừng to, giấu đầy sự đau thương và tức giận, “Vũ Nhi, có phải có người uy hiếp nàng không?”

Diệp Vũ nói lạnh nhạt, “Không ai uy hiếp ta cả” Hần không chấp nhận nổi, rống giận, “Vì sao...Vì sao?”

“Ta đã nói rất rõ rồi, vương phủ đẹp như mây, ta không muốn tranh thủ tình cảm, cũng sẽ không thích đi góp vui”

“Đây vốn chẳng phải là vấn đề gì! Bốn vương có thể lập tức giải tán hết mọi người!” Bởi vì vô cùng phần nộ, mặt mũi hần vặn vẹo, trông rất đáng sợ.

“Hoàng đệ, Diệp Vũ đã là người của Thẩm đại nhân, đệ cứ ép hỏi như thế, để ý như thế thật không phù hợp” Sở Minh Phong nói bình thản.

“Vương gia quá yêu, ta cũng không thể báo đáp, mong Vương gia chờ nghĩ nhiều” Giọng Diệp Vũ lạnh lùng trong trẻo.

Bỗng đột nhiên, Sở Minh Phong giận, “Đủ rồi! Đây là ngự thư phòng! Hoàng đệ, đệ vẫn còn nháo tiếp, thật chẳng ra thể thống gì!”

Khuôn mặt tuần tú như ngọc của Sở Minh Hiền như bị lửa giận đốt thành hình thù kỳ quái, con ngươi đen gần như phun lửa nóng, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, dường như đang khắc chế lửa giận vậy.

Sở Minh Phong dạy dỗ, “Việc này dừng ở đây, trầm hy vọng các người hai người chớ nảy sinh hiềm khích, ảnh hưởng tới giao tình các người, lại càng không muốn ảnh hưởng tới việc các người làm việc cho triều đình!”

Diệp Vũ định cười to, điên cuồng, gã ác ma đen tối này nói nghe hay thật, thật ra đây chính là kết quả hần mong muốn: Tấn Vương và Thẩm Chiêu nảy sinh hiềm khích trở mặt thành thù.

Sở Minh Hiền cũng không cáo lui, trong cơn giận dữ trừng mắt nhìn Thẩm Chiêu và Diệp Vũ, rồi rời đi ngay.

Sở Minh Phong cố làm ra vẻ lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Hoàng đệ chính là tính tình rất khó chịu, Thẩm đại nhân nên rộng lượng tha thứ cho. Canh giờ không còn sớm nữa, Diệp Vũ nên hồi phủ cùng người đi”

Thẩm Chiêu cẩn thận cúi đầu, kính cẩn đáp, “Vi thần tuân chỉ”

“Diệp Vũ vì trầm và thái hậu hiền vũ, thái hậu rất thích nàng ấy, hôm nay trầm đem nàng thưởng cho người, người cũng đừng có bạc đãi nàng” Sở Minh Phong mỉm cười nhắc nhở.

“Vi thần nhớ kỹ”

Thẩm Chiêu đáp, hành lễ cáo lui, liếc nàng một cái rồi xoay người rời ngự thư phòng đi. Diệp Vũ cũng thi lễ về phía ngự án, xoay người đuổi theo.

Tại điện Từ Ninh. Một người hấp tấp xông vào đại điện, mặc dù có vài người hầu cản lại, nói thái hậu đang nghỉ tạm, hần vẫn cứ xông thẳng vào tấm điện.

Tôn thái hậu đứng ở trước giường, đang định cởi áo nghỉ ngơi, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, liền ngồi trên tháp đợi con. Đứa con trai này lúc nào cũng xúc động như vậy, khi nào mới trầm ổn được chút đây?

Sở Minh Hiên nổi trận lôi đình đi tới trước tháp, tựa như cơn lốc xoáy, chưa hành lễ tý nào tiện nói luôn, “Mẫu hậu rõ ràng là đem Vũ Nhi gả cho nhi thần, sao hoàng huynh còn định đem thưởng nàng cho Thẩm Chiêu chứ? Mẫu hậu không có nói qua với hoàng huynh sao?”

Bà biết con mình vì chuyện này mà đến, cũng biết hần vì sao mà tức giận, nhưng bà biết nói gì đây?

“Mẫu hậu, hoàng huynh dựa vào cái gì mà làm vậy chứ?” Hần đã bị lửa giận cháy sạch, cũng mất bình tĩnh, “Vũ Nhi là của nhi thần...Nhi thần và Vũ Nhi lưỡng tình tương duyệt, dù hoàng huynh là hoàng đế, cũng không thể lấy gậy chặt đứt uyên ương được!”

“Hiên Nhi, con biết nguyên do vì sao còn hỏi ai gia nữa chứ?” Tôn thái hậu cất giọng hơi đau buồn.

“Hoàng huynh kiêng kị nhất là triều thần đặc thế, kiêng kị thân vương, nhưng nhi thần là đệ đệ ruột của hoàng huynh, sao có thể mưu phản được chứ? Dù nhi thần và Vũ Nhi thành thân, Diệp đại tướng quân trung tâm vẫn là triều đình, là hoàng huynh, không phải nhi thần!” Sở Minh Hiên nói không to không nhỏ, phát tiết hết mọi bất mãn trong lòng ra.

“Thánh tâm khó dò, Hiên Nhi, con vẫn nên nhận mệnh đi” Bà chậm rãi khuyên nhủ, mắt thấy con phần nộ như thế, thật sự đau lòng. Nhưng mà biết nên làm thế nào đây?

Đột nhiên hần hiểu được, thất vọng nói, ‘Từ một tháng trước, nhi thần khẩn cầu mẫu hậu tứ hôn cho nhi thần, mẫu hậu lại từ chối lần nữa, hoá ra, mẫu hậu sớm đã đoán được tâm tư hoàng huynh, cố ý kéo dài. Mẫu hậu, thật quá bất công!’

Tôn thái hậu kinh ngạc một trận, sau đó thì thào, “Đúng vậy, ai gia bất công...”

Hần nói từng câu từng chữ, “Nhi thần không thừa nhận vận mệnh! Nhi thần sẽ không mất Vũ Nhi được!”

Bà theo đứa con thích nhất cực kỳ đau lòng nhất chạy vụt đi, bất giác thấy bi ai, nước mắt đọng đầy. Lúc đi qua cửa cung, Sở Minh Hiên hỏi thủ vệ, biết được Thẩm Chiêu đã ra cung rồi, vì thế chạy tới phủ hữu tướng.

Kiều phu đi rất nhanh, lúc đến phủ hữu tướng, Thẩm Chiêu đã xuống kiệu, đang đi về phía cổng lớn, Diệp Vũ cũng vừa xuống kiệu, Sở Minh Hiên vội vã chạy tới túm nàng lại, không cho nàng đi.

Diệp Vũ giật mình, một lát sau liền lấy thái độ lạnh nhạt với hần, ‘Đây là phủ hữu tướng, dưới có công chúng, Vương gia không sợ doạ người sao?’

Thẩm Chiêu đứng trước cửa, mắt lạnh lẽo bàng quan.

“Bổn vương sợ gì chứ? Vũ Nhi, bổn vương muốn nàng chọn lại lần nữa!” Hần kéo tay nàng, “nàng đừng sợ, có bổn vương đây, không ai có thể la tổn thương tới nàng và người nhà nàng! Nàng thích ai, thì cứ chọn người đó”

“Vương gia không biết đang làm điều thừa sao?” Nàng lạnh lùng châm biếm, “Chọn mười lần, trăm thứ, ta cũng không chọn Vương gia! Vương gia vừa lòng rồi chứ?”

“Nàng nói dối! Nàng thấy rõ lòng mình, nàng thích là bổn vương!” Sở Minh Hiên nói bi thương, mặc kệ biết bao kẻ hầu đang nhìn.

“Ta đã là người của Thẩm đại nhân, vẫn xin vương gia tự trọng cho” Nàng gỡ tay hần ra.

Hần tuyệt đối không thể mất nàng được! Dù phải cướp cũng phải cố mà cướp về bằng được!

Hắn đơn giản cứ ngồi một chỗ ôm chặt lấy nàng, mặc nàng giãy thế nào, đùa giỡn kiểu gì cũng không buông tay, quyết ý cướp người.

78. Chương 81: Xé Rách Quần Áo Nàng

Thẩm Chiêu bước nhanh tới, ngăn hẳn lại, giọng cảnh trọng, ‘Vương gia, nên cân nhắc trước sau rồi mới làm, đừng có hành động theo cảm tính’

Sở Minh Hiên mất toé lửa, như sắp thiêu cháy cả người ta vậy, “Người đoạt nữ nhân của bốn vương, lại còn dám khuyên bốn vương suy nghĩ cho kỹ nữa sao?”

Tình hình hết sức nghiêm trọng, Diệp Vũ nói vội vã, “Nếu Vương gia muốn biết nguyên do thật sự, hãy buông ta ra trước”

Suy tư giây lát hẳn buông nàng ra, đồng ý để Thẩm Chiêu an bài, vào trong phủ nói chuyện với nàng. Trong thư phòng cũng chỉ có hai người họ.

“Vũ Nhi...” Sở Minh Hiên hạ giọng kêu lên, giọng ngập tràn đau xót, “Mấy ngày nay, bốn vương và nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, bốn vương cũng không nhìn nhầm, nàng thích bốn vương”

“Ta đúng là rất thích vương gia, nhưng chẳng qua đã là chuyện trước kia rồi” Diệp Vũ nói thẳng vào vấn đề, đầu óc xoay nhanh, nghĩ sao để hẳn sớm rút lui.

“Là chuyện sớm trước kia sao?”

“Ba tháng, ta bỏ hết sự tự tôn của một cô gái rụt rè, biểu hiện tâm ý với Vương gia. Nhưng Vương gia vì sự an nguy của hai phủ, nhấn tâm cự tuyệt ta” Nàng nói chậm rãi, coi như tình ý thật lòng. “Ngày ấy, ta khóc chạy một mạch về phủ tướng quân, ngay sau đó bị công chúa An Dương thiết kế hãm hại, lại bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, lưu lạc thanh lâu. Chính là đêm đó, ta đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều, quyết định thay đổi bản thân, lại lần nữa làm người, không muốn ý lại bất cứ kẻ nào, nhất là nam nhân”

“Điều này bản vương cũng đã rõ...”

“Ta thề, người làm tổn thương ta, ta nhất định sẽ hoàn trả gấp bội!” Nàng nghiêng răng nói, ‘Vương gia làm tổn thương ta sâu như vậy, ta muốn làm Vương gia phải nếm thử nỗi đau gấp bội!’

Sở Minh Hiên hoảng sợ, trở mắt nhìn nàng. Diệp Vũ cười lạnh, “Sau đó chuyện phát sinh giữa ta và Vương gia, đều chỉ là diễn trò, chẳng chút thật tình, thật lòng !”

Hắn lại khiếp sợ tới hồng mắt, “Không đúng...Không đúng! Nàng lừa bốn vương...”

Nàng tức giận mắt phượng lửa lạnh lẽo, “Ta thề, sẽ không rơi giọt lệ nào với kẻ đã làm tổn thương ta quá mức! Tất cả mọi chuyện ta làm đều chỉ vì báo thù, khiến Vương gia nếm thử nỗi đau thương tổn”

Chân hắn như nhũn ra, lùi lại sau hai bước, lão đảo suýt ngã. Không, không phải thế.... Nàng sao có thể làm vậy với mình chứ? Nàng biết mình là vì sự an nguy của mọi người tổng phủ tướng quân mà... Nhưng giọng nàng lại hàm chứa hận như thế, tất cả đau đớn, không phải là giả.... Vì sao lại thế chứ?

Từng lời từng chữ nàng nói cứ như mũi tên nhọn đâm sâu vào thân hắn. Cứ như vạn mũi tên xuyên tim vậy, hắn không thể chấp nhận nổi...

Tâm địa kiên cường của nàng, lấy giọng chán ghét nói, “Mỗi lần ở cùng một chỗ với Vương gia, mỗi lần cùng thân mật với Vương gia, ta chỉ cảm thấy ghê tởm vô cùng”

“Bốp” Một tiếng động vang to lên. Dưới ngọn lửa giận bao trùm, Sở Minh Hiên tát cho nàng một cái. Hai má đau xót, nhưng còn chẳng đau bằng trong lòng. Không hiểu sao thấy hắn bi phẫn, đau thương như thế, lòng Diệp Vũ lại nhói đau.

Hắn tức giận nổi bùng, khuôn mặt tuấn tú vốn trước đây trầm tĩnh bình thản, giờ nổi giận vạm vỡ đau xót.

“Cuối cùng ta đã báo được thù lớn, khiến cho Vương gia đau đớn gấp vạn lần” Nàng nói lạnh lẽo, “Từ nay về sau, ta và Vương gia chẳng ai nợ ai, lại chẳng liên quan gì nhau”

“Nàng biết rõ bốn vương cự tuyệt nàng là có nguyên nhân mà...” Hắc bi thương kêu lên, như tiếng sói tru trong đêm vậy.

“Vương gia có thể nói rõ với ta, cũng có thể ám chỉ cho ta, nhưng Vương gia lại không. Nếu Vương gia thật sự nghĩ vì hai phủ, vì sao sau đó lại liều lĩnh muốn rơi cùng một chỗ với ta chứ? Đây chẳng phải là mâu thuẫn quá sao?”

“Đó là bởi vì... Bốn vương nghĩ đến, cả đời này cũng chẳng còn cách nào cùng giương cánh bay với nàng, lòng bốn vương đau như dao cắt... Nàng có biết không? Lòng đau như dao cắt đó...”

Ánh mắt Sở Minh Hiên như nhuộm máu đỏ, đỏ tới dọa người, nỗi đau chồng chất tầng tầng lớp lớp. Đúng vậy, lòng đau như dao cắt. Hiện giờ, lòng Diệp Vũ đau như dao cắt, đau đớn chịu không nổi. Hóa ra, cố ý tổn thương một người lại đau đớn khó chịu tới vậy.

Tuy không thích hắc, nhưng dù gì nàng cũng ở chung cùng hắc đã lâu, làm tổn thương hắc vậy, nàng thấy thẹn trong lòng.

Nhanh, trận này diễn cũng đã gần xong, nàng nói lạnh giọng, “Bất luận thế nào, ta cũng đã không còn thích Vương gia nữa, cuộc đời này tuyệt không muốn liên quan gì tới Vương gia, vẫn xin Vương gia đừng có dây dưa lãng nhăng thêm”

Sở Minh Hiên nhìn nàng chăm chăm, nhìn nàng chăm chăm, cứ như muốn đâm thủng giữa trán nàng ra thành một lỗ vậy. Nàng cũng nhìn hắc, cũng nhanh không chịu nổi ánh mắt hắc như thế. Mặt hắc đen tối, nhìn rõ đau đớn trong mắt, nước mắt loé lên.

“Độc nhất là lòng phụ nữ, giờ Bản vương đã được linh giáo rồi”

Tiếng nói của hắc ngập tràn cảm xúc phức tạp, phẫn hận, bi thống, lòng đã chết... Nói xong hắc xoay nhanh người, mở giắt cửa ra rời đi.

Bóng hắc biến mất trước tầm mắt nàng, Diệp Vũ kiệt sức chịu đựng nước mắt, bỗng tuôn trào ầm ầm. Cũng chẳng phải cố tình làm tổn thương hắc, mà là nếu không nói vậy hắc sẽ dừng tay hay sao?

Sở Minh Phong đem nàng ban thưởng cho Thẩm Chiêu, muốn Tấn vương hận Thẩm Chiêu, hận nàng, hận mọi người, muốn ly gián Tấn Vương và Thẩm Chiêu, muốn Tấn vương biến thành kẻ cô đơn, chẳng nơi dung thân.

Nàng đã sớm muốn thoát khỏi Tấn vương rồi, đã suy nghĩ từ lâu, đây là cơ hội ngàn năm có một, sao không nắm chắc lấy chứ?

Tuy nàng gây thương tổn quá sâu, quá lớn với hắc, nhưng lấy tính tình càn quấy của hắc, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ. Bởi vậy nàng chỉ đành lấy hạ sách này ra mà thôi. Nàng không ý thức được bản thân mình sao lại thương tâm khổ sở đến thế, vì sao tim đau như dao cắt, chỉ cảm thấy mình đang đùa giỡn tình cảm của hắc, nợ hắc nhiều lắm.

Phủ Hữu tướng không có thị thiếp, chỉ có Thẩm phu nhân, bởi vậy, Thẩm Chiêu cũng không có tẩm phòng riêng của mình, đã cùng ân ái với phu nhân mười năm như một. Diệp Vũ chuyển đến Tuỳ Tâm uyển, có hai nha hoàn được phân hầu hạ nàng.

Ngày này, có chút hơi muộn, nàng đi gặp Thẩm phu nhân.

Lúc trước nàng đã từng nghe nói, Thẩm phu nhân nhỏ hơn Thẩm Chiêu hai tuổi, đoan trang tú lệ, dịu dàng lương thiện, quản việc nhà cẩn thận, sắp xếp phủ hữu tướng gọn gàng ngăn nắp, cũng không để phu quân phải nhọc lòng với chuyện trong phủ.

Gặp rồi nàng mới cảm thấy người dịu dàng lương thiện chính là biểu tượng Thẩm phu nhân, khôn khéo có năng lực là bản chất thật.

Đối với Nhị phu nhân được ngự ban, dĩ nhiên Thẩm phu nhân khuôn mặt tươi cười đón chào, nói dễ nghe một chút là bảo sau này trong nhà chính là tỷ muội, cũng nên tỷ muội đồng tâm, một lòng một dạ hầu hạ đại nhân.

Nói chuyện phiếm vài câu, Thẩm phu nhân sai người mời nàng dùng bữa, nhưng nha hoàn kia lại nói, đại nhân không trở lại dùng bữa, nếu nàng muốn dùng bữa ở Tuỳ Tâm Uyển thì sẽ sai người mang đồ tới.

Lòng Diệp Vũ hiểu rõ, nếu nàng ấy đã nói vậy, chính là không muốn dùng cơm cùng một bàn với mình, cần gì phải cố ép chứ?

Tuy là tiểu thiếp, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là con gái của Diệp đại tướng quân, bước vào cửa nhà họ Thẩm, không có hôn lễ, kể cả nghi thức đơn giản chút cũng không có, cái gì cũng không có, giống như nàng chỉ đơn giản là một kẻ râu ria chuyển tới vậy. Nàng thấy hơi buồn.

Thẩm Chiêu không nói gì, dĩ nhiên Thẩm phu nhân cũng sẽ không làm gì. Nghĩ ngợi, thôi vãn bỏ đi, cần gì phải tìm lấy phiền phức chứ.

Tuỳ Tâm Uyển nằm ở phía đông, thanh tĩnh, chỉ có mấy kẻ hầu và các loài hoa cỏ làm bạn, chẳng có ai đặt chân tới. Nàng kiên nhẫn đợi, hy vọng Thẩm Chiêu tới xem nàng, nhưng bất kể là ban ngày hay ban đêm, hần đều không xuất hiện.

Hần không đặt chân tới Tuỳ Tâm Uyển, nàng có thể đoán được ra nguyên nhân. Lấy sự thông minh tuyệt đỉnh của Hữu tướng, sao không đoán được tâm tư của Sở Hoàng chứ?

Có lẽ hắn không rõ lúc trước Sở Minh Phong lợi dụng nàng ly gián hắn và Tần Vương, nhưng hắn nhất định đoán được ý Sở Minh Phong ban nàng cho hắn làm nhị phu nhân có dụng ý ra sao. Bởi thế, bất luận thế nào hắn cũng biết Sở Minh Phong đã sủng hạnh nàng, còn bảo nàng tiến vào ở trong phủ Hữu tướng, chỉ là bề ngoài, là Sở Minh Phong ứng phó thôi. Nhưng nàng cũng sẽ không để mình bị vây chặt trong Tuỳ Tâm Uyển.

Đêm nay, Diệp Vũ hỏi nha hoàn, Thẩm Chiêu vẫn chưa trở về. Nàng hạ quyết tâm, không cho nha hoàn đi theo, bảo sau khi ăn xong muốn đi dạo chung quanh chút.

Ra khỏi Tuỳ Tâm Uyển, nàng đi vào thư phòng. Gian phòng thanh nhã này có phong cách cổ xưa, đây không phải là lần đầu đến thư phòng, nhưng phải nắm chặt lấy thời gian.

Châm nến, nàng kiểm duyệt sách trên giá. Tuy nàng cảm thấy quyển “Thần Binh Phổ” không có khả năng lớn giấu ở chỗ này, nhưng vẫn nên tìm xem, cũng có cơ báo cáo với công tử Kim.

Tìm hai canh giờ, ánh mắt hơi mỏi, nàng khẽ bóp bóp. Bỗng cửa phòng bị đẩy ra, nàng tinh thần chấn động, tim nhảy dựng lên, theo bản năng quay lại nhìn...

Thẩm Chiêu đứng ở cửa, quần áo trắng như bị nhiễm mực đen, khuôn mặt hắc ám, không thấy rõ thần sắc gì. Nàng cứ đờ, cái khó ló cái khôn, “Đại nhân làm ta sợ hết hồn”

“Đang tìm gì?” Hắn đi vào, giọng ôn hoà nghe không rõ cảm xúc gì.

“Canh giờ còn sớm, ta muốn tìm một quyển sách xem” Nàng xoay người, đứng ở bên thư án, “Không ngờ đại nhân lại có nhiều sách đến vậy, nhiều hoa cả mắt, đang do dự không biết nên lấy hai quyển gì về phòng đây ạ”

Hắn đi tới trước thư án, khuôn mặt tuấn tú nhiễm một màu hồng nhạt, “Hai ngày nay....ở thấy quen không?”

Diệp Vụ nói lạnh lùng trong trẻo, “Nhập gia tùy tục, không gì không quen cả. Xin hỏi đại nhân có thấy quen không ạ?”

“Nhập gia tùy tục” Hắn cũng nói thoái thác đáp lễ giống y chang nàng. “Đại nhân cơ trí, thế mà lại lặp lại lời của giới nữ tử ạ”

“Diệp cô nương thông minh, nhất định hiểu được ý của ta”

“Nếu bệ hạ nghe thấy câu “Diệp cô nương” này của đại nhân, không rõ sẽ nghĩ thế nào?” Nàng cố ý chọn từ, dĩ nhiên là hiểu được ý của hần: nếu Sở Minh Phong đã ban nàng cho hần, hần sẽ tuân chỉ nhận. Thẩm Chiêu cười khẽ, dựa vào thư án, không đáp lại.

Nàng cũng lấy tư thế y thế, đứng cạnh hần, đang định mở miệng lại thấy hần phì cười bảo, “Hai ngày nay, Vương gia ở trong phủ suốt đêm ngày uống rượu, say như chết, như điên cuồng vậy, thậm chí giận lây, đánh chửi người hầu kẻ hạ, chẳng ai khuyên được”

Tần vương mượn rượu tiêu sầu, tinh thần sa sút, nàng có thể tưởng tượng ra. Nàng cười lạnh, ‘Đại nhân chắc không định khuyên ta đi khuyên bảo Vương gia đó chứ’

“Ta biết cô sẽ không đi”

“Cho dù ta có đi khuyên, cũng chẳng ích gì, mấu chốt là ngài ấy phải tự buông tay” Diệp Vũ hồi thủ, “Hiện giờ tình hình này, đại nhân sớm đã hiểu rõ trong lòng rồi chứ ạ”

“Bệ hạ đa nghi, kẻ bề tôi, chỉ có thể đành theo khuôn phép cũ” Thẩm Chiêu cười khổ.

Nàng nghĩ, hần “theo khuôn phép cũ” thu mình lại vì Nhị phu nhân, thật sự không muốn kháng chỉ, hay là vẫn âm thầm bảo vệ Tần Vương đây? Tâm tư Sở Minh Phong, hần đến tột cùng đoán được bao nhiêu đây, có biết nàng đã là người của Sở Minh Phong rồi không?

Hần cất giọng lạnh lùng, “Nếu cô thấy trong phủ không vấn đề gì, thì nên tiếp tục sáng tác múa ở lầu Tiêu Tương đi. Cánh giờ không còn sớm nữa, ta còn có công văn muốn xem, cô nên trở về phòng An Cầm đi”

Nàng lẳng lặng rời thư phòng, trong lòng buồn bã. Rốt cuộc có thể động tâm cùng nam tử dưới một mái nhà, sớm chiều ở chung, lại có tình hình phức tạp rắc rối đến thế này. Hần vô tình với nàng, vậy nàng còn biết thế nào nữa đây?

**

Sáng hôm sau. Diệp Vũ hồi phủ vấn an mẫu thân, sau đó đi lầu Tiêu Tương bắt đầu dạy múa mới.

Nữ nhân bị bệ hạ ban làm tiểu thiếp cho Hữu tướng, tuy là hữu tướng là người đáng tin, nhưng tiểu thiếp tóm lại vẫn là cô gái chịu uất ức. Thiển Hề cảm thấy bản thân mình làm không tốt, thẹn với con gái, định an ủi nhưng lại không biết an ủi ra sao. Cuối cùng bà nói với con gái, giả sử phủ hữu tướng không được như ý thì cứ trở về là được.

Đã qua hơn ba tháng, lầu Tiêu Tương làm ăn phát đạt, Diệp Vũ cũng thu được khá nhiều tiền, có thể sống thoải mái cả đời.

Sau giờ nghỉ trưa, nàng ở trong phòng thiết kế y phục múa, một nha hoàn báo lại nói có Tần Vương chọn Lăng vô hương và Phấn Phấn lên lô ghế khách quý khiêu vũ, từ ghế lô lại truyền ra tiếng kêu dọa người.

Do thân phận hần tôn quý, Lãnh Tiêu Tương không dám đắc tội hần, lại muốn cứu hai đoá hoa tiền của lầu Tiêu Tương ra, nên đành sai người tới xin ý kiến nàng. Do dự một lát, nàng vẫn đi.

Đứng ở bên ngoài hành lang, nàng nghe thấy tiếng thét thê lương, chói tai trong phòng truyền ra, trong lòng chấn động. Chẳng lẽ Tần Vương đang quật các nàng ấy?

Hai đại hán ở cửa nhận ra Diệp Vũ, mở cửa cho nàng đi vào. Sở Minh Hiền vung roi ngựa lên, quát chung quanh, âm thanh vun vút nghe chừng hơi dọa người, đập nát khá nhiều đồ trong phòng, cả một đống hỗn độn. Còn Lăng Vô Hương và Phấn Phấn thì đứng né trong góc, tóc tai hỗn loạn, khuôn mặt tái xanh, lệ dâng trào, lạnh run.

Thấy Diệp Vũ tới, các nàng ấy đáng thương cầu xin, “Diệp cô nương, Vương gia say quá rồi... Cứu chúng tôi với...”

Hần quay đầu, liếc nàng một cái, cười tà ác, ‘Ai cũng không cứu nổi được nhóm các người...’

Một roi vút qua, chỉ sém chút nữa là trúng người Lăng Vô Hương, hần cười điên cuồng, coi bộ dạng các nàng ấy tránh trong góc run rẩy mà thấy thoả mãn vô hạn.

Nàng biết, hán đã bị tử sắc khổng chế- hán đi lại nghiêng ngả, mặt đỏ hồng, đôi mắt đỏ ngầu xen lẫn tà khí và lệ khí, chẳng phải bộ dạng bình tĩnh thường có.

Có lẽ hán vẫn còn chút tỉnh táo, thấy Diệp Vũ ngồi trước bàn, ném roi đi, kéo Phán Phán vút lên giường, hôn nàng ta điên cuồng.

Phán Phán cất tiếng kêu sợ hãi, liều mạng giãy dụa nhưng Sở Minh Hiên giống như cố ý thân thiết cùng cô gái khác trước mặt Diệp Vũ vậy.

Diệp Vũ nhìn hán ung dung ‘hành hung’, hán đè nặng Phán Phán xuống, hôn lên mặt, má, cổ, xé rách quần áo nàng ta...

79. Chương 82: Cấn Cấn, Hôn....

Nhìn nhìn nàng bỗng dưng thấy có chút phiền chán, điq ua, túm mạnh hán, hán thế mà ngã xuống đất, nhắm hai mắt lại, chẳng có phản ứng gì. Nàng chấn động, vội vàng ngồi xổm xuống, gọi hai tiếng, hán vẫn không có phản ứng gì, chắc là say rồi ngủ.

Hai đại hán hợp sức lôi hán lên giường, sau đó lui ra ngoài, đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai người. Nàng ngồi ở mép giường, ngơ ngác nhìn hán.

Hán ngủ thật sự không yên, cứ nhúc nhích tới lui, do uống quá nhiều rượu, cất tiếng ngáy ầm ầm. So với mấy ngày trước, hán đã tiêu tụy đi rất nhiều, cầm mọc râu tua tủa, khí sắc không ổn.

Một Tấn vương phong lưu tiêu sái, tuấn mỹ khuynh thành, bị nàng “đùa bỡn” mà thành như vậy, đây là lỗi của nàng. Nhưng nàng cũng bị ép buộc.

Không biết tới bao giờ vết thương trong lòng hán mới có thể khép lại, đóng vảy đây? Khi nào mới có thể quên đau xót? Khi nào mới có thể quên được nàng?

Bỗng Sở Minh Hiên nắm lấy tay nàng, kích động kêu lên “Vũ Nhi”, ngũ quan vặn vẹo, cứ như đang bị tra tấn tới mức thống khổ.

Diệp Vũ nói hai câu trấn an, cảm xúc hán dần bình tĩnh lại, nàng đang định rút tay ra, hán lại dùng sức tóm lại, nàng ngã nhào vào trên người hán... Hán rất muốn biết cô gái trước mắt này có phải là Vũ Nhi ngày nhớ đêm mong không, dùng lực xoay người, đặt nàng dưới thân, mắt đỏ ngầu híp lại, chậm rãi cúi đầu...

Tim đập bình bịch, nàng trốn tránh, song lại chẳng thể nào đẩy ngã được hán. Hán nổi điên lên hôn nàng, mũi nàng, má nàng, cằm, vành tai, cổ, xương quai xanh của nàng, lời lẽ nóng bỏng ẩm ướt, trơn trượt, mùi rượu nồng nặc phả trên người nàng. Thanh đao ngắn đen cọ trên da thịt nàng đau tới mức nàng kêu lên nho nhỏ.

Nàng không biết là hán say thật hay giả, sống chết đây hán, lại kích thích ‘dục vọng’ hán bốc lên; hán thô bạo xé rách quần áp nàng, tàn nhẫn chẳng kém gì Sở Minh Phong, cấn cấn bộ ngực của nàng, hôn mạnh...

Nàng rút một tay ra, tóm lấy lỗ tai hán, véo mạnh. Hán bị đau, ngẩng đầu lên, gần như tỉnh táo chút, cứ lẳng lặng nhìn nàng, lại như không nhận ra nàng.

“Vũ Nhi, thật sự là nàng” Nhìn khá lâu, Sở Minh Hiên kích động ôm chặt lấy mặt nàng, “Nói cho bản vương biết, nàng là của bản vương...Nàng vĩnh viễn là của bản vương...”

“Ta đã là của người khác rồi, xin Vương gia nhớ kỹ cho”

Diệp Vũ đẩy hán ra, ngồi dậy, định xuống giường, lại bị hán ôm chặt vào lòng. Hán ôm chặt lấy nàng, nói năng lộn xộn, “Nếu trong lòng nàng không có bản vương, sẽ không đến... Người trong lòng nàng là bản vương.... Nàng không lừa được bản vương đâu...”

Nàng nói lạnh lùng, ‘Vương gia đừng hiểu lầm, ta chỉ không muốn Lăng Vô Hương và Phán Phán bị ngài quật đầy vết thương đâu’

Hắn đau đớn nói, “Nàng nói dối!”

Toàn thân đau nhức, chua chát, lệ tuôn trào, nàng cũng không rõ vì sao.

Sở Minh Hiền buông nàng ra, thấy nàng khóc, lại vui sướng và đau lòng. “Nàng khóc, là vì nàng thích bổn vương.... Thảm Chiêu là người khiêm tốn, bổn vương nói với hắn muốn nàng, chắc chắn hắn...”

“Ta đã là người của Thảm đại nhân, Vương gia không ngại sao?” Diệp Vũ hận bản thân mình mềm lòng, hận bản thân mình sao lại khóc trước mặt hắn.

“Không ngại...” Hắn phun ra mấy từ này, cũng không rõ, có thể thấy được hắn rất dễ ý.

“Vương gia đừng lừa mình dối người nữa”. Nàng lau nước mắt đi “Cho dù Vương gia không ngại, ta cũng sẽ không muốn thành một nữ hầu hai chồng. Vừa mới vào phủ Hữu tướng, giờ lại nhập phủ Tấn vương, Vương gia định biến ta trở thành trò cười cho cả thành Kim Lăng hay sao?”

Hắn chẳng biết phản ứng gì nữa, cũng không biết làm sao mới có thể có được nàng.

Nàng xuống giường, đi tới trước cửa bảo, ‘Vẫn là câu nói kia, ta và Vương gia chẳng có liên quan gì, hy vọng Vương gia đừng làm chuyện vô vị nữa, tự rước lấy nhục. Còn nữa, Vương gia đêm ngày uống rượu, hành vi phóng đảng, đã truyền khắp đại triều. Nếu cứ tiếp tục vậy, chỉ biết tổn hại đến thanh danh của Vương gia, vẫn xin Vương gia nên tự trọng cho’

Sở Minh Hiền nhìn nàng đi mất, một hàng lệ chảy dọc xuống má, đau lòng mãi không thôi. TRả giá nhiều vậy, sao không chiếm được chứ?

Hai ngày qua, Tôn thái hậu truyền Diệp Vũ tiến cung. Tuy không muốn tiến cung, nhưng nàng có thể cự tuyệt được sao? Chỉ có thể khấn cầu ông trời, đừng để nàng thấy kẻ kia.

Theo lời nói, nàng biết, đêm đó Sở Minh Phong sung hạnh nàng, trong lòng Tôn thái hậu biết rất rõ.

Có lẽ, từ lúc hắn muốn nàng ở lại trong cung, Tôn thái hậu đã đoán được ý đồ của con mình.

“Vũ Nhi, do người và ai gia hữu duyên, ai gia hy vọng người gả cho một phu quân tốt, cả đời an ổn hạnh phúc” Tôn thái hậu giọng điệu thương cảm, giống như người bị Sở Minh Phong chiếm đoạt là bà vậy.

“Thảm đại nhân là người khiêm tốn, thần nữ có thể trở thành thị thiếp của ngài ấy, đã phúc lắm rồi ạ”

“Thảm đại nhân đối xử với người có được không?”

“Tốt lắm ạ” Nàng còn biết nói gì đây?

Tôn thái hậu cười an ủi, “Thảm Chiêu và Thảm phu nhân thành thân đã hơn mười năm, tương kính như tân, nói vậy hắn cũng sẽ không bạc đãi người đâu”

Diệp Vũ cười cười. Có lẽ Tôn thái hậu chắc định muốn bồi thường cho nàng, muốn thưởng đồ quý giá cho nàng, nàng nói dịu dàng cự tuyệt.

Bỗng Tôn thái hậu nhớ tới điệu nhảy ở thọ yến ngày đó, bảo điệu nhảy này đã truyền trong cung, truyền tới các cung nữ, có không ít cung nữ đã rảnh rồi tới học nhảy. Bà càng nói càng hưng phấn, muốn Diệp Vũ dạy bà vài động tác. Diệp Vũ lo lắng cho cái lưng của bà, hoặc là chân, vội vã nhảy vài động tác cho bà xem.

Quả nhiên, Tôn thái hậu đánh mất ý nghĩ học nhảy trong đầu, khen, “Vũ Nhi, người là người múa giỏi nhất Đại Sở ta, người là đứng thứ hai, chẳng ai dám nhận đứng thứ nhất đâu”

“Thái Hậu khen quá lời rồi ạ, thật ra tài múa còn khối người ạ”

“Nghê Thường các sáng tác múa, vũ kỹ nhảy đi nhảy lại cũng nhảy một điệu này, năm nào cũng xem nhìn đã chán, đã phiền rồi. Giả sử các nàng ấy chỉ bằng một nửa tài nghệ của người thôi, ai gia còn xem được

chút” tôn thái hậu nói oán hận, “Tiếc là ngươi là Nhị phu nhân của phủ Hữu tướng, vừa đi dạy múa ở lầu Tiêu Tương, chẳng bằng ai gia mời ngươi tới dạy cho những người đó ở Nghe Thường các”

“Thái Hậu muốn xem điệu múa khác, có thể tới lầu Tiêu Tương xem được mà” Diệp Vũ óc loé lên, bỗng nhảy ra ý nghĩ trong đầu, “Tài múa trong cung đều rất kỹ càng, do bởi chút nguyên nhân nhảy chẳng giống người thường nhảy, chẳng giống các điệu múa dân gian, sự nồng nhiệt không bị ngăn trở, mới mẻ độc đáo. Nô tì nghĩ, chẳng bằng tổ chức đại hội chọn múa, bất kỳ ai, múa cái gì cũng đều có thể tham gia, kẻ múa giỏi sẽ được chọn vào trong cung, như thế có thể làm phong phú màn múa trong cung ạ”

Nàng giờ đã là Nhị phu nhân của Thẩm Chiêu, dĩ nhiên không thể tự xưng là ‘thần nữ’ được. Mặt Tôn thái hậu sáng lên, “Nhưng thật ra ý kiến rất hay, như thế ai gia có thể được thưởng thức đủ điệu múa, chẳng phải rất vui tai sao? Được, vậy thì tổ chức đại hội, do ngươi toàn quyền phụ trách”

Tiếp đó, các nàng thương lượng, trước tiên ra thông báo dán khắp cả nước, để cho các người tới khiêu vũ đến báo danh dự thi ở Kim Lăng. Tiếp đó, các nàng sẽ định ra vòng loại thi đấu là nửa tháng sau, trận chung kết là sau hai tháng nữa. Còn phần thời gian và địa điểm báo danh dự thi, sẽ do Nghe Thường các chịu trách nhiệm.

Ngày này các nàng nói càng kích động hẳn lên, mãi cho tới khi hoàng hôn buông xuống, Diệp Vũ mới vội vã rời cung. May mà không gặp Sở Minh Phong.

Vừa trở lại Tuỳ Tâm Uyển, có một bóng người vọt vào, cất cao giọng, “Nhị phu nhân”

Diệp Vũ kinh ngạc quay đầu lại, thấy một cô gái mặc bộ quần áo hoa, đi sau có một thị nữ và bốn thị vệ phủ hữu tướng.

Cô gái mặc rườ rĩ kia không đầu đuôi chạy tới phía nàng, chẳng để ý gì tới hình tượng đoan trang, cao quý uy nghi, nhìn kinh hoảng thất thốt, chẳng giống kẻ tự cao tự đại, khinh bỉ người khác trước đây.

Tô Ngọc Yên!

Diệp Vũ kinh ngạc mãi, nàng ta xông thẳng vào phủ Hữu tướng tìm mình làm gì nhỉ? Chẳng lẽ định liều mạng với mình ư?

“Nhị phu nhân...” Tô Ngọc Yên túm lấy tay nàng, thần sắc hoảng sợ, vội vã nói, “Nhị phu nhân, bản cung có chuyện nói cùng người...”

“Xin mời Hoàng hậu” Thấy bộ dạng ả ta như vậy, Diệp Vũ đoán không biết ả ta đã có chuyện gì xảy ra, vì thế bảo kẻ hầu hạ lui xuống.

Tính Tình Tô Ngọc Yên thay đổi đột ngột, lấy giọng hèn mọn nói, “Bản cung hai lần hại ngươi, là bản cung sai., là bản cung hồ đồ, bị ma quỷ ám ảnh.... Bản cung biết ngươi hận chết bản cung, ngươi định trả thù bản cung thế nào, bản cung cũng không oán hận nữa câu...”

Diệp Vũ muốn biết đến tột cùng ả ta đã có chuyện gì xảy ra, vì thế hỏi thị nữ kia. Thị nữ kia không phải là thị nữ ác độc lúc trước, nói trong triều có mấy đại thần liên kết bắt tấu, liệt kê bảy tội trạng của Tô hoàng hậu và Tô đại nhân, do chứng cứ vô cùng xác thực, đêm qua Tô đại nhân bị tống ngục, phủ Tả tướng bị niêm phong, hôm nay lâm triều, bệ hạ đã xem xét ra quyết định chu di tam tộc, ngày mai xử trảm.

Hoá ra là có chuyện như vậy. Tô Thiên Sơn đổ, thân là con gái họ Tô, Tô Ngọc Yên còn có thể ngồi yên ổn chính giữa trong cung sao? Và hôm nay mục đích ả ta đến là gì?

“Kiếp sau làm trâu làm ngựa hầu hạ ngươi, bản cung nguyện ý.... Chỉ cần ngươi giúp nói vài câu hay cho nhà họ Tô, bản cung để ngươi tùy ý xử trí...” Tô Ngọc Yên túm tay nàng, bắt giắc dùng sức lớn, khiến tay nàng rất đau.

“Hoàng hậu hẳn là nên đi cầu xin bệ hạ, thái hậu thì hơn, cũng không phải tới cầu xin ta” Diệp Vũ giọng lạnh lùng trong trẻo nói.

“Vô dụng thôi, bệ hạ, thái hậu cũng chẳng muốn gặp bản cung.... Bản cung nghĩ thầm muốn bảo vệ chút huyết mạch của Tô gia, không gì hơn.... Nhưng mà tất cả mọi người ai cũng muốn tránh bản cung...” Tô Ngọc Yên đã bị tai họa bất ngờ đả kích khiến loạn hết cả, hoang mang lo sợ, mất đi lý trí, “Bệ hạ chẳng

thích nữ sắc, chưa từng bao giờ đổi dời phi tần thật lòng.... Bản cung đã nhìn ra, bệ hạ đối với người khác hẳn... Bệ hạ đã bị người hấp dẫn, thích người, đây là sự thật, người phải tin bản cung.... Van cầu người... Bản cung van cầu người, người nói hai câu hay ở trước ngự thư phòng, để cho Tô gia được giữ lại chút huyết mạch...”

Diệp Vũ thật muốn cười điên cuồng, Sở Minh Phong đối mình khác hẳn ư? Bị chính mình hấp dẫn ư? Thích mình ư? Chẳng cái nào buồn cười tới cỡ này.

Nàng nói, “Hoàng hậu nói năng lộn xộn rồi, đã điên cả lên rồi, các người đưa hoàng hậu hồi cung đi”

Tô Ngọc Yên sốt ruột kêu to, “Bản cung không trở về cung!” Đôi mắt ả ta mở to, đỏ rực chiếu thẳng vào mặt nàng, hơi dữ tợn, “Hay người nói với Thẩm đại nhân, bảo Thẩm đại nhân nói hộ Tô gia hai câu với hoàng thượng... Bệ hạ là cực nể Thẩm đại nhân, Thẩm đại nhân nói gì, bệ hạ đều nghe hết... Bản cung van cầu người, chỉ cần người giúp, bản cung để người tùy xử lý... Muốn chém muốn giết, tùy người!”

Diệp Vũ thật tình thấy, nữ nhân này tâm thuật bất chính thật chẳng đáng tha thứ. Trong mắt ả ta, mạng người khác như cỏ rác, người nhà, người thân ả ta, không thể chết được, cũng không đáng chết. Người như thế sống trên đời chỉ có thể gây họa cho kẻ vô tội khác, là đáng chết nhất!

“Dẫn hoàng hậu ra ngoài!” Diệp Vũ hạ lệnh. Bốn thị vệ kia đi tới kéo Tô Ngọc Yên rời đi. ả ta kêu lên thê lương, “Nhị phu nhân, bản cung van xin người... Buông bản cung ra...Nhị phu nhân.... Nhị phu nhân...”

Diệp Vũ xoay người trở về phòng, tiếng kêu sắc nhọn kia càng ngày càng nhỏ dần, cuối cùng cũng tan mất.

Hai lần đó, Tô Ngọc Yên đánh vào mặt nàng, dùng móng xà đoạ nàng, nàng thế phải báo thù. Nhưng nàng không phải là kẻ cố ý làm tổn thương người khác, hơn nữa vội vã luyện vũ, chuyện báo thù coi như xong.

Đau khổ và thương tổn cũng không còn thấy nữa, sao có thể giúp ả ta được chứ? Còn nữa, cho dù nàng có lòng giúp ả ta, cũng chẳng có chỗ dựa nào.

Đêm nay Diệp Vũ lại trở lại thư phòng, để tìm sách, cũng vì cố đợi Thẩm Chiêu.

Không tìm thấy quyển “Thần Binh Phổ”, Nàng cầm đèn soi đọc, nhìn ghé lên trên thư án.

Thẩm Chiêu mãi tận khuya mới trở về, thấy nàng nằm úp sấp, định gọi nàng tỉnh lại song lại do dự. Nàng thở nhẹ nhàng chậm rãi, lông mi cong dài rợp xuống như cánh bướm khiến cho đôi mắt càng đẹp thêm, môi mềm mại đỏ như đoá hoa đào, sáng mọng. Hắn cứ lẳng lặng nhìn nàng, trong nháy mắt, lòng hắn cũng trở nên mềm mại hẳn, cũng rất bất đắc dĩ.

Nghĩ ngợi hắn cởi áo choàng khoác lên người nàng. Thật ra, lúc hắn đẩy cửa vào, Diệp Vũ cũng vốn đã tỉnh, chỉ giả vờ ngủ, muốn nhìn xem hắn đối xử với mình thế nào.

Hắn đem áo choàng khoác lên người mình, chỉ có thể nói, hắn rốt cuộc cũng có quan tâm mình.

“Đại nhân đã về” Nàng giả vờ như vừa tỉnh, đứng lên, dụi mắt.

“Đã trễ thế này rồi, trở về nghỉ đi” Giọng hắn lúc nào cũng ôn hoà.

“Hôm nay Tô Hoàng hậu tới tìm ta”

“Dư quân gia cũng đã nói với ta rồi. Tô Thiên Sơn sẽ bị khép tội xử trảm, không ai có thể giúp được”

“Vì sao ạ/”

Diệp Vũ không rõ vì sao Tô Thiên Sơn chỉ trong một đêm đã bị khép vào bảy tội trạng, không những bị xử trảm mà còn bị chu di tam tộc nữa.

Thẩm Chiêu nói chậm rãi, Tôn Thiên Sơn trải qua hai đời làm nguyên lão, năm đó bệ hạ lên ngôi, võ thì có Thụy vương hộ tống, văn thì có Tô Thiên Sơn ủng hộ, lúc này mới ổn định thế cục trong ngoài. Còn bệ hạ cho Tô gia vị trí tốt là, sắc phong Tô Ngọc Yên làm hoàng hậu. Mấy năm qua, Tô Thiên Sơn và Thụy vương có quan hệ cá nhân, văn võ kết hợp, lần này dùng thế lực ép bệ hạ; chỉ trong vòng gần hai năm, Thụy vương đánh mất binh quyền, nhàn rỗi ở trong kinh, Tô Thiên Sơn cảm thấy Thụy vương thất thế, bệ hạ lại nghi kỵ Thụy vương, mới dần gây bất hoà với Thụy vương.

Thụy vương kiêu ngạo ương ngạnh, Tô Thiên Sơn dựa theo khuôn phép cũ, không dám làm gì trước mặt bệ hạ, người Tô gia lại ỷ vào thân phận quốc trưởng mà ỷ thế hiếp người, tác oai tác quái, ăn hối lộ, làm trái pháp luật khá nhiều. Bệ hạ kiêng kỵ Thụy vương có quân uy và quyền thế trong quân, kiêng kỵ Tô Thiên Sơn có uy vọng cao nhất trong lão thần, đã muốn từ bỏ hai người này từ lâu, trải qua nhiều năm, cuối cùng mới tiêu diệt được hai lão già này.

Nàng hiểu ra, chỉ cần nhóm Thụy vương bị diệt, Tô Thiên Sơn chỉ như đại bàng gãy cánh gãy dựa, không có đường phản kháng.

Hắn còn nói, Bầy tội trạng của Tô Thiên Sơn, chỉ là do Tấn Vương với hắn liệt kê ra, chẳng qua lại giao cho đại thần khác bảo họ bầm tấu mà thôi.

Nàng nghĩ tới ngày ấy ở ngự thư phòng, Sở Minh Phong công đạo cho bọn họ, chắc là chuyện này.

Đêm trước vừa diệt Thụy vương xong, ngày tiếp đã bắt đầu diệt Tô Thiên Sơn, có thể nói Sở Minh Phong nổi tiếng lừng lẫy.

“Nhóm Thụy vương bị giết, sung quân Quỳnh Châu, gia quyến Vân Châu, trên đường bị đạo tặc giết sạch” Mắt Thẩm Chiêu loé lên, sắc mặt nặng nề, khiến cho người ta có cảm giác bị ai.

“Giết sạch sao? Tổng cộng có tất cả bao nhiêu người?” Diệp Vũ khiếp sợ.

“Hơn sáu trăm người” Giọng hắn toát lên kiểu vô lực bất đắc dĩ, “Bề ngoài là giết sạch, trên thực tế là bệ hạ sai người đi giết người diệt khẩu”

“Bệ hạ làm vậy, là diệt cỏ tận gốc, bài trừ hậu hoạn” Nàng hoảng sợ, Vua một nước tâm ác độc lạnh khốc, từ xưa đã vậy, Sở Minh Phong làm rất được, tâm tư kín đáo, bày mưu tính kế, tâm địa ác độc lạnh lùng.

Nàng cố ý hỏi, “Bệ hạ lên ngôi mười năm, cả nhà bị tội không ít, đại nhân không biết bệ hạ là một hoàng đế giết người khát máu, tàn bạo bất nhân sao?”

Thẩm Chiêu không nói, chỉ nhìn ngọn nến đến xuất thần. Nhưng đây là câu trả lời tốt nhất: hắn cam chịu.

Trong đầu Diệp Vũ hiện lên ý nghĩ đáng sợ, “Cha ta tay cầm trọng binh, bệ hạ có lo cha ta tiếp theo sẽ trở thành Thụy vương, như vậy, bệ hạ có thể đối phó cha và Diệp gia như thế không?”

Trong mắt hắn bình lặng như mặt hồ, “Diệp đại tướng quân không phải Thụy vương, trước mắt xem ra, bệ hạ sẽ không đối phó cha và Diệp gia cô đâu”

Nàng bỗng thoáng thấy yên tâm, chợt nhớ ra một chuyện, vội hỏi, “Đại nhân cũng biết, bệ hạ cũng không tin ngài không?”

“Lòng quân khó dò, ta thật ra cũng đã nghĩ tới chút” Thẩm Chiêu tâm như gương sáng, “Bệ hạ đa nghi, cũng không dễ tin bất kỳ ai, lại càng không dễ văn võ trong triều kết bè phái đâu”

“Đại nhân hẳn cũng nhìn ra, bệ hạ lo Tấn vương có lòng khác” Nàng nhìn hắn không chớp mắt.

Hắn gật gật đầu, thần sắc chưa từng thay đổi, trong mắt loé lên chút tán thưởng khó phát hiện. Nàng không rõ lắm, “Tấn vương và bệ hạ là anh em ruột, sao bệ hạ còn nghi ngờ đệ đệ ruột chứ?”

Hắn không muốn đáp, chỉ bảo, “Đã khuya rồi, nên về phòng nghỉ đi”

Diệp Vũ không tha, “Chẳng lẽ ở giữa có bí mật không ai biết ư?”

80. Chương 83: Trong Lòng Hắn Run Kịch Liệt

Thẩm Chiêu nói ra điểm mấu chốt, “Năm đó, thái hậu được tiên hoàng sủng ái, liên tiếp sinh ra công chúa An Dương và bệ hạ, Bệ hạ xuất thế chưa đủ một tháng, kẻ hầu thân nhất sơ sẩy, trong lúc thái hậu ở cử dùng nước canh lạnh, thân mình bị tổn thương, bị bệnh hơn nửa năm. Bệ hạ liền giao bệ hạ cho hoàng hậu

nuôi, như vậy, bệ hạ được hoàng hậu nuôi tới tròn tám tuổi mới được trở lại bên cạnh thái hậu. Khi đó, Tấn vương vừa ra đời, thái hậu tâm tư nặng chăm sóc cho Tấn vương, chẳng hề để ý tới bệ hạ, bệ hạ như vậy cảm thấy thái hậu không thích ngài ấy lắm”

“Bởi thế, bệ hạ có một khúc mắc, nghĩ đến thái hậu không thích ngài ấy, mà thích Tấn Vương, thiên vị con nhỏ” Nàng bỗng dừng tĩnh ngộ, hoá ra hiểm khích giữa huynh đệ đã tồn tại từ lâu.

“Vài năm sau, Thái hậu đúng là thiên vị Tấn vương, trong mắt bệ hạ, khúc mắc quá nặng”

“Thái hậu thiên vị Tấn vương, bệ hạ cảm thấy thái hậu hy vọng Tấn vương được ngồi trên đế vị, mà không phải bệ hạ” Diệp Vũ phân tích, “Bởi vậy, bệ hạ nghĩ kỹ Tấn Vương, lo lắng Tấn Vương có lòng khác, lại càng lo thái hậu và Tấn vương có mưu đồ bí mật...”

Thẩm Chiêu im lặng, sắc mặt bình tĩnh, cam chịu sự suy đoán của nàng. Nàng lại muốn nói, thái Hậu không muốn thấy cảnh tay chân tương tàn, chẳng hề thiên về giúp Tấn Vương, cố ý khiến Tấn vương chịu thiệt, như thế là để bảo vệ Tấn Vương.

Đây cũng là nguyên nhân chính vì sao Tôn thái hậu không tứ hôn cho nàng và Tấn vương. Tâm tư Tôn thái hậu như thế, Tấn vương có hiểu nổi không?

Thẩm Chiêu nhìn nàng, đôi mắt như hồ sâu không đáy, “Ta đi trước, cô cứ tự nhiên” Dứt lời hắt đi ra cửa.

“Không biết đại nhân coi ta là gì? Nhị phu nhân hay là lễ vật ngự ban? Hay là một kẻ lạ râu ria chẳng đáng gì?” Diệp Vũ cất giọng lạnh lùng trong trẻo nói, đầy hàm khích.

“Cô nghĩ quá nhiều rồi, nên nghỉ sớm chút đi” Hắc ngừng lại, giọng lại thông thả, ứng đối tự nhiên.

Hắc không hiểu được câu trả lời của nàng, đang định cất bước ra ngoài, lại nghe thấy đằng sau có tiếng nặng nề vang lên. Xoay người lại, hắc thấy nàng một tay vịn vào ghế, một tay ôm bụng, như rất đau đớn kịch liệt vậy. Hắc chấn động, vội vã quay lại, đỡ nàng ngồi xuống, cau mày hỏi, ‘Cô sao vậy?’

vừa rồi, vừa nói xong câu đó, nàng đột nhiên cảm thấy ngứa trên người, ngay sau đó vừa ngứa vừa đau, loại tra tấn quen thuộc này là do tình độc phát tác. Nhưng mà thời gian phát tác vẫn chưa tới mà, chẳng lẽ là do công tử Kim kia cố ý kích phát?

Hắc hỏi một lần, lại thấy trán nàng toát mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, đến cả đôi môi cũng trắng bệch, bắt giác tim đập mạnh.

“Trên người vừa đau vừa ngứa...” Nàng cố sức khống chế không gãi, cả chân tay run lên. “Ta sẽ cho người đi mời thầy thuốc ngay” Thẩm Chiêu ôm nhanh nàng, ra khỏi thư phòng, đi thẳng tới Tuỳ Tâm Uyển.

Diệp Vũ nắm chặt lấy áo choàng của hắc, hàm run lập cập, bị đau ốm tra tấn trông càng đáng thương. Hắc xem mà tim đập mạnh, chân bước càng nhanh hơn.

Quản gia đã đi mời thầy thuốc, hắc đặt nàng lên giường, nàng cuộn chặt mình thành con tôm, càng run rẩy mãi, như rất đau đớn, đau đớn vô cùng. Hắc chưa bao giờ thấy nàng bị ốm đau tra tấn tới mức ấy, bị dọa sợ kinh hồn bạt vía, nhận khăn trong tay thị nữ, lau trán, má nàng ra đầy mồ hôi.

Bỗng, nàng túm lấy tay hắc, nói đứt quãng, “Đau quá.... Nóng quá....”

Thẩm Chiêu bảo nha hoàn A Tử mang quạt tới, an ủi, “Thầy thuốc sẽ đến ngay, sẽ không sao đâu... Trước đã từng bị thế lần nào chưa?”

Nàng chỉ đành lắc đầu, cái loại có vạ con sâu cắn cắn đau đớn này, cái lại lòng bốc hỏa cháy phừng phừng khát khô cổ này, khiến nàng túm lấy hắc, chẳng chịu buông...

Hắc muốn làm cho nàng thấy dễ chịu hơn chút, nhưng cũng đành bất lực, nàng tại sao lại vậy chứ? Hay có bệnh gì mà không tiện nói ra?

“Đại nhân, cứu ta...” Diệp Vũ thống khổ khẩn cầu, “Cứu cứu ta...”

“Thầy thuốc đang chẩn trị bệnh cho cô, cố chịu đựng một lát nữa” Hắc chưa từng luống cuống, vẫn rất bình tĩnh, chỉ là không đành lòng thấy nàng bị tra tấn như vậy, rất muốn nhận thay cho nàng.

“Cứu ta...Đại nhân...” Nàng cố sức trườn qua, mặt áp sát lưng hắn, cảm giác như đang áp vào một khối băng, rất thoải mái. Nhưng nàng không thể cứ hạ lưu vô sĩ mãi thế, không thể.... không thể...

Mặc kệ công tử Kim có ý đồ gì, nàng cũng không thể khiến cho Thẩm Chiêu coi thường mình được. Thẩm Chiêu rất cuộc chịu không nổi, ôm nàng vào lòng, ôn nhu an ủi.

Nàng run rẩy kịch liệt trong lòng hắn, ngực hắn tựa như một khối băng lớn, ôm nàng cả người nóng bỏng, băng hỏa giao hoà, là hoà hoà tan băng hay là băng đang chậm rãi làm hoà đỡ nóng hơn đây?

Dần dần cái loại đau đớn, khát khô cổ này cũng không còn mãnh liệt nữa, cứ gần như chậm rãi tan dần. Được nam tử mình thích ôm, nàng cảm thấy hết sức an tâm, an toàn.

Hắn phát giác ra nàng đã đỡ hơn nhiều, lo lắng hỏi, ‘Giờ cảm thấy sao rồi?’

“Đỡ nhiều rồi” Giọng Diệp Vũ yếu ớt.

“Lau mồ hôi đi” Thẩm Chiêu một tay ôm nàng, một tay lau mồ hôi trên mặt nàng, cử chỉ ôn nhu, thần sắc chăm chú. Nàng nhìn hắn si mê, quên mất cả đau đớn trên người, chỉ cảm thấy giờ khắc này mới đẹp làm sao.

Rốt cuộc hắn đang quan tâm chính mình, nhưng nàng muốn không chỉ có quan tâm thôi. Thẩm Chiêu và vợ cả đã thành thân hơn mười năm, ân ái, tin rằng hắn có cảm tình rất sâu với thê tử, nàng sao có thể nhận được chút chiếu cố của hắn chứ?

Thầy thuốc đã tới, sau khi khám bệnh có nói, Nhị phu nhân cũng không có bệnh gì, chỉ là thân thể quá yếu, vừa rồi chắc bị kinh sợ quá, qua rồi sẽ ổn, uống một hai chén thuốc là khoẻ lại ngay.

Viết đơn thuốc, A tử đưa thầy thuốc ra ngoài, sau đó đi sắc thuốc. Thẩm Chiêu vỗ vỗ lưng nàng, “Ngủ một lát đi, thuốc sắc xong ta sẽ gọi cô”

“Khuya rồi, đại nhân vẫn nên về bồi phu nhân đi ạ” Diệp Vũ lấy lui làm tiến nói.

“Ngâm Sương đã ngủ rồi, cũng không muốn nhiều mộng nàng ấy nữa, ta ở phòng bên ngủ một đêm không sao” Hắn mỉm cười, “Ngủ đi”

Nàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, trong lòng thấy ngọt ngào. Sau đó, hắn quả thật có gọi nàng dậy, còn tự mình hầu nàng uống thuốc, đợi nàng ngủ rồi mới rời đi. Một đêm này nàng ngủ thật sự rất ngon.

**

Ngày hôm sau, Diệp Vũ tỉnh táo sáng khoái, rất khoẻ khoắn. Thật kỳ lạ, lần này tình độc phát tác vì sao không có thuốc giải mà vẫn tự khỏi nhỉ? Công tử Kim đang diễn trò gì thế?

Buổi chiều, nàng dạy múa ở lầu Tiêu Tương, nghe mấy tiểu nhị nói, buổi trưa ở pháp trường có chém hơn mười người, mỗi một cái đầu rơi xuống đất là máu phụt ra tràn ngập, nhìn nhiều mà hai mắt như gặp ác mộng vậy.

Tam tộc Tô thị có gần hai trăm người, pháp trường chém chính là những nhân vật chủ chốt của tam tộc, còn các tộc khác đều được bí mật xử quyết.

Lâm TRÍ Viễn có hỏi mấy vấn đề liên quan đến nhạc khúc, sau đó hỏi, ‘Bên phủ hữu tướng ở có quen không?’

Nàng sửng sốt, không ngờ hắn lại hỏi chuyện này, “Ở đâu cũng đều giống nhau cả, chẳng có gì mà không quen được”

“Thẩm đại nhân đối đãi cô tốt không?”

“Huynh lo phu quân ta đối đãi không tốt ư?” Nàng mỉm cười hỏi lại.

“Xem Thẩm đại nhân làm người, bản tính, nói vậy cũng không bạc đãi cô đâu” Hắn cũng không thấy mình là đang xen vào việc người khác, “Ta chỉ không rõ, không phải cô và Tấn vương cùng bàn luận chuyện gả cưới sao? Sao lại tự đứng biến thành Nhị phu nhân của Thẩm đại nhân chứ?”

“TA cũng không biết là lại vượt ra ngoài dự đoán như thế, bản thân ta cũng không ngờ, huống chi là huynh” Diệp Vũ mỉm cười hơi chua xót, “Bất luận thế nào, ta không muốn mất đi người bạn là huynh, mất đi sự ăn ý giữa ta và huynh” Lâm Trí viễn nói chân thành, “Bất luận là ai, chuyện gì, cũng không ảnh hưởng tới tình nghĩa giữa ta và cô”

Nàng gật đầu, “Đúng, tình bạn giữa chúng ta là cực kỳ thuần khiết”

Ánh mắt hần nheo lại thành ngọn núi nhỏ, có vẻ không hiểu lắm ý này. Nàng thấy kẻ hầu hạ nha hoàn của mẫu thân đang vội vã đi tới, thần sắc kinh hoàng, hỏi luôn, “Có chuyện gì vậy?”

Nha hoàn nói, phu nhân nghe một chuyện ông lão ở phủ tướng quân kể công chúa An Dương ngược đánh Nhị thiếu gia, đã vội vã chạy về phủ tướng quân rồi

Công chúa An Dương ngược đánh Diệp Tuấn Thành ư?

Diệp Vũ đoán, thọ yến Tôn thái hậu ngày đó, công chúa An dương hai lần bị nhục vì mình, quá tức giận, mượn Diệp Tuấn Thành trút giận. Nếu quả thật là vậy, bản thân mình đã làm phiền phức tới Diệp Tuấn Thành rồi.

Mẫu thân đã nói sẽ không quay trở lại phủ tướng quân nữa, công chúa An Dương thấy mẫu thân trở về, nhất định sẽ không bỏ qua bà. Diệp Vũ lập tức đi tới phủ tướng quân ngay, đi theo chỉ có A Tử.

Cổ kiệu dừng lại trước cửa phủ tướng quân, nàng xuống kiệu, ngẩng đầu nhìn tấn biển như quen thuộc mà xa lạ kia, chỉ có ngăn ngăn có bốn thán thôi mà đã cảm giác như bốn năm qua rồi vậy.

Thị vệ ở cửa không chặn nàng lại, nàng lập tức đi vào phòng, thấy một cảnh tượng mà phẫn nộ: Thiển Hề quỳ trên mặt đất, một bà lão chết tiệt đang ra sức tát vào mặt bà, còn một mụ khác lại đang đếm, đã đếm tới hơn ba mươi cái rồi.

“Dừng tay!” Diệp Vũ quát, bước nhanh qua, đẩy đám mụ đánh người kia.

“Ah, Nhị phu nhân phủ hữu tướng đã tới rồi” Công chúa An Dương cất giọng du dương châm chọc khiêu khích, đứng lên đi chậm chậm tới.

Diệp Vũ thấy hai má mẫu thân sưng đỏ, khoé miệng chảy máu, vừa đau lòng vừa tức, không thể đáp lễ lại công chúa An Dương bằng mấy cái tát, “Công chúa vì sao lại đánh mẫu thân ta?”

Công chúa An Dương cười lạnh, “Cái này chắc phải hỏi mẹ ngươi rồi”

Hai má Thiển Hề sưng đỏ, khoé miệng chảy từng giọt máu rớt trên quần áo, vết máu loang lổ, nhìn kinh khủng, “Vũ Nhi, ta muốn gặp Thành Nhi, con đừng lo cho ta... Chỉ bị tát vài cái, công chúa sẽ để cho ta gặp Thành Nhi...”

“Mẫu thân, người đã nói là sẽ không quay về rồi mà...”

“Ta nhớ rõ chứ, nhưng ta lại lo cho Thành Nhi.... Không liếc mắt nhìn Thành Nhi một cái, ta rất lo...” Trước mắt bà vì lo lắng, vì muốn được gặp mặt con, chuyện gì cũng đều chịu được.

Diệp Vũ hiểu được tấm lòng cha mẹ, đã ba bốn tháng nay không thấy con, mẫu thân nhớ Thành Nhi đúng là chuyện bình thường, nhưng vì sao chỉ muốn gặp mặt một lần mà phải chịu nhục nhã và đau đớn thế, đáng giá sao?

Nàng nói phẫn nộ, “Công chúa đừng có khinh người quá”

Công chúa An Dương mặc quần áo tím lụa mỏng, nghe xong lời này, cười tới rung cả người, “Bản công chúa bắt nạt chỉ có các người!”

Thiển Hề nói kiên quyết, “Công chúa, còn mười bốn cái nữa, tiếp tục đánh”

Diệp Vũ kêu lên một tiếng “Mẫu thân” rồi hốt hển quỳ phịch trước mặt bà, “Giờ đã khác trước rồi, công chúa không nể mặt thái hậu thì cũng nên nể mặt Thẩm đại nhân chứ...”

“Bản công chúa cực oán hận nhất là bị người ta uy hiếp!” Công chúa An Dương tức giận nói, “Ngươi dám nói đến thái hậu! Nếu không phải vì người, thái hậu có quả trách bản công chúa không? Nếu không phải vì

người, bản công chúa có bị bệ hạ quát lớn ở trên yên tiệc Thiên Thu không? Nếu không phải vì người, bản công chúa có bị lăng nhục trước mặt văn võ trong triều không? Đây tất cả đều là do người ban tặng cả!”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến ta!” Diệp Vũ cố phản bác, “Đây là do công chúa gieo gió gặt bão! Nếu không phải công chúa kiêu căng vô cùng, tâm địa độc ác, phủ tướng quân cũng chẳng gặp phải những chuyện như thế!”

“Người đâu! Đè nó lại cho ta!” Công chúa An Dương bị những lời nàng chọc giận, “Hôm nay là do người tự đưa tới tận cửa, đừng có trách bản công chúa!”

Hai đại hán đi lên, đè Diệp Vũ xuống, một trong những kẻ đó là một tên nam tử Cao Siêu. Nàng giãy dụa, lại không thoát được, chỉ đành lấy Thẩm Chiêu ra làm bia đỡ, “Người dám động tới một sợi tóc của ta, phu quân ta sẽ không tha đâu!”

Công chúa An Dương cười ngạo, “Thẩm đại nhân là một người trung thực nhất hoàng thất chúng ta, thông minh cơ trí, thấy bản công chúa còn phải hành lễ với bản công chúa đó, hử thì làm được gì nào?”

Diệp Vũ do dự định lấy thái hậu ra, Công chúa An Dương cười lạnh, “Đúng là người nhảy rất đẹp, bản công chúa đập gãy chân người, xem người còn khiêu vũ thế nào, quyến rũ nam nhân ra sao đây? Đánh! Đánh thật mạnh vào cho bản công chúa!”

A Tử hoảng lên, tiến lên cầu xin, “Công chúa, nô tỳ cầu ngài bỏ qua cho Nhị phu nhân đi. Nhị phu nhân dù sao cũng là người của Thẩm gia, công chúa không thể cứ đánh bừa được...”

“Làm sao mà đến phiên con tiện tỳ được! Tút ra ngoài cho ta!” Công chúa An Dương gầm lên.

“Công chúa... Công chúa... Cầu người nể mặt đại nhân...” A Tử bị túm đi, vẫn nhớ tới an nguy của chủ nhân, nhưng thật ra rất tận tâm và trung thành.

“Công chúa, đừng đánh Vũ Nhi, muốn đánh thì cứ đánh ta đi...” Thiển Hề khẩn thiết cầu xin.

“Người chẳng phải muốn được gặp con trai bảo bối của người sao?” Công chúa An Dương nhướn mày cao lên, “Bản công chúa quá thiện tâm rồi, người có thể đi gặp con trai bảo bối của người, nhưng trước mắt người nên chính mắt nhìn chân con gái người bị đập gãy đã. Hai chọn một, người cần phải chọn cho kỹ”

“Công chúa, tất cả đều là do ta sai... Ngài từ bi, đánh ta đi, đừng đánh Vũ Nhi,,,” Thiển Hề kinh hoàng cầu xin.

“Một khi đã vậy, bản công chúa sẽ thành toàn cho người...”

“Không được!” Diệp Vũ nói luôn, đau khổ khuyên bảo, “Mẫu thân nhanh về đi, về đi mà...”

“Đừng... Công chúa, van cầu người, cứ đánh ta đi...đánh ta đi...” Thiển Hề lệ rơi đầy mặt khẩn cầu.

Công chúa An dương bóp trán, “Hai con tiện nhân này khiến bản công chúa đau đầu quá...” Mày bà ta nhăn tít lại rồi hơi giãn ra, “Vả miệng!”

Mụ đàn bà lập tức tiến lên, tát mạnh một cái, rồi tát liên tiếp không ngừng. Diệp Vũ cảm giác như cái tát ấy đang đánh trên mặt mình vậy, đau lòng gần chết, khẩn cầu công chúa An Dương cũng vô dụng.

Có lẽ, công chúa An dương ngược đánh Diệp Tuấn Thành, muốn dẫn các nàng tới để báo thù rửa hận.

Thiến Hề bị tát tổng cộng là năm mươi cái, hai má đã sưng chảy máu, mặt đầm đìa máu, thấy mà tim đau đớn. Diệp Vũ cắn môi, đem lửa giận và hận chận lại, sẽ có một ngày nào đó, nàng sẽ khiến công chúa An Dương phải trả giá thật lớn.

Công chúa An Dương coi như tiêu giận, “Bản công chúa không muốn nhìn thấy bộ dạng mụ ta máu chảy đầm đìa mà xấu, túm đi ra ngoài”

“Khẩn cầu công chúa để cho ta gặp Thành Nhi đi” Thiển Hề nói bất khuất, do miệng bị sưng, tiếng nói cũng bị méo.

“Bản công chúa là người thấu tình đạt lý, đối đãi sẽ phé đi hai chân con gái người, tự nhiên người sẽ được đi gặp con trai bảo bối của người thôi” Công chúa An Dương cất giọng lạnh thấu xương, mắt lồi loé sáng hung ác.

Thiên Hề kinh hãi, khàn giọng cầu xin, “đừng phé chân Vũ Nhi đi, điều này sẽ huỷ hoại cả đời của nó... Công chúa, van cầu người, đừng...”

Công chúa An Dương ra lệnh, “Túm ra ngoài!”

Thiên Hề bị tóm ra ngoài, tiếng kêu thê lương nhỏ dần, trong phòng chỉ còn lại có Diệp Vũ quỳ trên mặt đất. Nàng đang định dùng cách bức công chúa An Dương dừng tay, nhưng nghĩ mãi mà chẳng ra cách gì để thực hiện được.

Công chúa An Dương trừng về phía Cao Siêu, “Còn chưa đánh?” Cao siêu nói, “Công chúa, tiểu nhân biết đánh kiểu gì mà có thể phé đi hai chân của người này”

Bà ta hài lòng gật đầu, “Vậy để người đánh đi”

Hắn bảo người ta đưa tới một cây gậy dài, đặt Diệp Vũ lên trên ghế, sau đó giơ cây gậy thô to lên...

“Chậm đã!” Diệp Vũ nói kịp thời, “Ta có thể cam đoan, hôm nay công chúa đánh ta, chắc chắn sẽ bị trừng phạt”

“Ah, Ý người là mẫu hậu sẽ trừng phạt bản công chúa sao? Hay bệ hạ trừng phạt bản công chúa đây?” Công chúa An Dương cười lạnh, đôi mắt ngập tràn lệ khí, “Người đừng quan tâm bản công chúa nữa, đánh!”

Tay Cao siêu hạ xuống, cây gậy đập mạnh trên đùi Diệp Vũ. Đau! Đau quá! Đau chết mất!

Nàng cắn chặt răng chịu đựng cơn đau từ đùi, từ mông... Hôm nay tự động đưa tới cửa, là gieo gió gặt bão, chẳng trách được bất cứ ai...

Cây gậy cứ tý một tý một dừng trên đùi, sự đau đớn kịch liệt từ đùi lan tràn ra, giống như di chuyển tới nơi khác vậy, thậm chí còn xâm nhập sâu tận trong lòng nàng.... Nàng đau tới mức đầu toát đầy mồ hôi, trên người chỗ nào cũng mồ hôi, mồ hôi rơi từ trên trán xuống, tới mí mắt, nhìn mơ hồ.... Nàng thấy Công chúa An Dương đang ngồi xuống nhàn nhã uống trà, khoé mắt đuôi mày đều cười như rắn độc, máu lạnh vô cùng, âm độc đáng sợ.

Năm, sáu...mười một, mười hai....mười bảy, mười tám... Đến lúc nào mới tới năm mươi đây?

“Hoàng tử, đã xảy ra chuyện gì? Bẩm vương ở sau viện nghe thấy tiếng cãi lộn, là ai thế?”

Giọng nói này có năm phần ôn nhuận, năm phần tiêu sái, với Diệp Vũ mà nói, rất quen thuộc.

Tần vương.

Hắn đi qua cạnh nàng, áo choàng bay lên quét qua mặt nàng, nàng thoáng ngẩng đầu, thấy hắn mặc bộ quần áo trắng, thêu hoa văn cát tường, phiêu dật như mây bay, nước chảy.

Công chúa An Dương cười nói, “hoàng đệ không ở trong thư phòng đánh cờ với Kiệt Nhi, sao đi ra làm gì?”

Sở Minh Hiên xoay người, rốt cuộc thấy rõ cô gái nằm trên ghế dài là ai. Hắn sững sốt, lập tức đứng bình chân như vại, coi như chẳng biết cô gái bị đánh là ai cả.

Vào thời điểm chạt vật tắm tối không chịu nổi, cũng đã gặp lại nam tử từng bị mình đùa giỡn, Diệp Vũ nghĩ, đây là báo ứng. Lúc đó hắn đối tốt với mình lắm, ở đâu cũng bảo vệ nàng, còn giờ thì đâu rồi?

81. Chương 84: Phé Chân Nàng

“Sao hoàng tử lại đánh nàng ấy thế?” Hắn ung dung hỏi.

“Hôm nay nó tự mình đưa tới tận cửa, bản công chúa sao không biết tận dụng cơ hội chứ?” Công chúa An Dương cười lạnh châm chọc, “Bản công chúa còn nhớ rõ ngày thọ yến của mẫu hậu, hoàng đệ liều mạng bảo vệ con tiện nhân này, còn ở trước mặt văn võ triều thần cầu cưới nữa, nói vậy hoàng đệ thật tình thích con tiện nhân này, có phải thế không?”

“Nghe hoàng tử nhắc tới, bốn vương sao cảm thấy là chuyện trước đây lâu lắm rồi nhỉ?” Sở Minh Hiên cười giễu.

“Con tiện nhân này biến hoá cũng nhanh thật, nhaoáng cái đã biến thành Nhị phu nhân Thẩm Chiêu rồi, kỹ xảo qua sông gậy cầu cao siêu thật” Bà ta châm chọc khiêu khích, “Hoàng đệ ha, lòng của phụ nữ, như mò kim đáy biển, sau này vẫn nên thấy rõ bộ mặt thật của phụ nữ mà thu hồi tâm tư lại, nếu không sẽ bị tổn thương lúc nào không rõ đó”

Hắn cười bỏ qua, mắt đảo nhanh qua Diệp Vũ, lạnh như vậy.

Diệp Vũ hiểu được tâm tình của hắn, lần thương tổn này quá sâu, quá tàn nhẫn, hắn hận bản thân mình mình có thể hiểu.

Sở Minh Hiên cười thông dong, “Bốn vương và nàng ta chẳng có liên quan gì, sống chết không cần biết”

Bà ta vẫy tay bảo tiếp tục đánh, “Vậy thì tốt, Hoàng đệ thật sự không cần tốn tâm tư tình thần vào loại tiện nhân không tim không phổi như thế, nhưng làm tỷ tỷ hôm nay sẽ tặng đệ một phần đại lễ, phế chân nó đi, thay đệ báo thù”

Hắn thông dong ngồi xuống, có vẻ rất hưng trí, “Vậy thì lại tiếp tục nhìn trò hay này đi”

Gậy lại tiếp tục nện xuống, cơn đau nhức ập tới, Diệp Vũ cắn chặt môi, không kêu la, không cầu xin.

Cơn đau cuộn cuộn không ngừng ào tới, tràn ngập khắp toàn thân, tra tấn thần kinh nàng, phá huỷ lý trí của nàng...

Hắn cứ một bên uống trà vừa nhìn nàng bị đánh, chịu khổ, mắt lạnh băng, cặp mắt kia chưa từng lay động lạnh lẽo.

Cao Siêu đánh rất có tiết tấu, nàng cảm thấy mình như sắp chết, đau nhức dần chết lặng đi... mà nàng vẫn rất quật cường, không rên tiếng nào, mồ hôi nhiễm ả cả khuôn mặt lẫn tóc nàng, gương mặt kia tái nhợt mất máu ướm đầm mồ hôi...

Sự thờ ơ, nhẫn tâm không cứu của hắn thật khác với Tấn vương trước đây, nhưng nàng không trách hắn, cũng không khẩn cầu hắn ra tay cứu, bởi vì nàng không muốn thiếu nợ hắn...

Trước mắt ngày càng mơ hồ, công chúa An Dương và Sở Minh Hiên dần lùi xa, nàng bị bóng tối nuốt chửng....

Ngày đó, Diệp Vũ ước chừng bị đánh năm mươi gậy, hôn mê lại cứu tỉnh, rồi lại đánh tiếp.

Cuối cùng Cao Siêu đưa nàng về phủ Hữu tướng, lúc đi giao cho nàng lọ thuốc trị thương, “Lọ thuốc này có hiệu quả trị liệu chân bị thương tốt lắm, nhớ phải dùng đó”

Nàng không rõ, vì sao Cao quân gia phủ tướng quân lại đưa thuốc trị thương cho mình nữa?

A Tử gọi vài kẻ hầu tới, mang nàng về Tuỳ Tâm Uyển, mời thầy thuốc tới chữa trị. Thầy thuốc dò xét vết thương, chẳng nói gì, viết phương thuốc rồi rời đi.

Nàng ngủ hỗn loạn, nhìn có vẻ tỉnh, thật ra thần trí mơ hồ, A tử canh giữ bên giường, không biết nàng tình hình tốt hay xấu, hoang mang lo sợ tội độ, Màn đêm buông xuống, A Tử nghe nói đại nhân đã về phủ, lập tức đi bẩm báo chuyện Nhị phu nhân bị đánh.

Thẩm Chiêu nghe xong việc này, vội vã chạy tới, xốc chân lên xem vết thương của nàng, mắt bỗng trợn to, tiếp đó hắn sờ trán nàng, trong lòng cả kinh, nói, “Nhanh đi mời thầy thuốc, chậm đã, đi nói với Dư quân gia, đi quý phủ Vương thái Y mời Vương thái y tới một chuyến”

A Tử vội vã đi, hẩn ngồi ở mép giường, lo âu nhìn nàng, thở dài. Công chúa An Dương quả thật quá ác độc, thế mà lại muốn phế chân của nàng đi. Còn Tần Vương, thế mà thấy chết không cứu!

Một người tốt bị đánh thành như vậy, aizzz... Hai chân nàng có bị phế đi không đây? Mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, bởi hai chân bị thương mà phát sốt, khoảng cách sốt lần trước với lần này là bao lâu rồi? Vì sao nàng lại bị chịu nhiều tội vậy chứ...

Hắn cảm thấy bức cả mình, hận công chúa An Dương ác độc, đau lòng cho nàng, lại tự trách mình không bảo vệ nàng cho tốt... Nàng có vẻ như tỉnh một chút, hai mắt nhắm chặt, mặt mày nhản lại, có vẻ như đang đau đớn vô cùng.

“Diệp cô nương...” Thẩm Chiêu kêu hai tiếng, lo lắng.

“Vâng...” Diệp Vũ rì rầm khó chịu đau đớn.

Hắn lại gọi vài câu, rốt cuộc nàng cũng thấy rõ nam tử trước mắt, chỉ cảm thấy đầu đau đớn kịch liệt, chỗ nào cũng đau, hai đùi mình như bị nướng trong lò lửa, lửa nóng thiêu đốt khiến người ta đau tới mức không chịu nổi.

Hắn nhìn trong mắt mà lòng đau, “Thái y sẽ tới nhanh thôi, bôi thuốc rồi sẽ hết đau ngay”

Nàng nhắm mắt lại, yếu tới mức có thể gió thổi bay được vậy, “Chân ta có bị phế đi không đây?” Ta có thể bị tàn phế không?”

“Không đâu, Vương thái y giỏi về trị ngoại thương, nhất định sẽ chữa khỏi cho cô” Thẩm Chiêu trấn an.

“Đau quá... Ta có thể chết không...” Nước mắt rơi từ khoé mắt nàng xuống, nàng không biết vì sao ông trời lại ác với mình như vậy, ông trời già cả nhẽ lại phải tra tấn mình đầy thương tích mới bỏ qua cho mình sao? Nàng cảm thấy mọi vật trước mắt trở nên mờ ảo, hư vô, mờ mịt, cảm thấy mình nhẹ như một chiếc lông vậy, “Thật ra, chết rồi cũng tốt... Là có thể trở về... Sẽ không phải chịu khổ ở đây nữa...”

“Đừng nghĩ vậy!” Thẩm Chiêu giọng trầm thấp nói, giọng điệu như sắp khóc, “Sẽ tốt lên thôi, cô còn có thể khiêu vũ,,,”

“Đại nhân đang thương hại ta, đồng tình với ta có phải không?” Diệp Vũ mỉm cười, thê lương, “Thật ra thì ta không thể thoát được, đây là mạng ta... Ta không muốn đến nơi đây, không muốn bị chen giữa các người, không muốn bị các người tranh đi tranh lại, không muốn làm chuyện trái lương tâm.... Nhưng mà ta thân bất do kỷ... Biết đâu chết rồi có thể trở về được...”

Hắn nắm tay nàng, mắt đầy lệ, “Vũ Nhi, tất cả sẽ ổn thôi.... Sau này ta sẽ bảo vệ cô...” Vũ Nhi ư? Nàng nở nụ cười vui vẻ, hẩn gọi như vậy, có phải nói rõ là hẩn không vô tâm, vô tình với nàng không đây?

Nàng kéo tay áo hắn, thần sắc mờ mịt, cứ như bị cha mẹ vứt bỏ giữa đầu đường xó chợ mặc gió mưa gào thét vậy, khát vọng được che chở và đầy ấm áp.

“Đại nhân có ghét ta không?”

Thẩm Chiêu cau mày lại, trong mắt loé sáng, rõ ràng, “Cô đừng có nghĩ bậy bạ”

Diệp Vũ nói điềm đạm đáng yêu, “Đại nhân chỉ coi ta là vật được ban thưởng, không coi ta là Nhị phu nhân...”

Giọng hắn ôn nhu như có thể làm người ta chết chìm vậy, “Ta chưa bao giờ ghét bỏ cô, cũng chưa bao giờ coi cô như vật ngự ban, chỉ là...”

“Đại nhân, Vương thái y tới rồi” Bên ngoài phòng, Dư quản gia gõ nhẹ cửa.

“Mau vào đi” Thẩm Chiêu vội vã đứng dậy đón. Vương Thái Y bước đầu tìm hiểu bệnh tình rồi bắt đầu thăm khám bệnh, hỏi, xem, bắt, ngấm, thần sắc chăm chú, coi kỹ.

Diệp Vũ bị sốt tới mức chẳng rõ gì nữa, chỉ cảm thấy có mấy bóng người trước mắt đi đi lại lại, đau đầu, đau chân, cả người nóng rực lên rất khó chịu.

Thẩm Chiêu lo âu hỏi, “Vương thái y, bệnh tình nàng thế nào?”

Vương thái y khám xong bệnh nói, “Chân Nhị phu nhân bị thương khá nặng, do băng bó không kịp thời, dẫn tới sốt cao. Ta viết phương thuốc, mau chóng sắc thuốc cho Nhị phu nhân uống”

“Chân bị thương nặng lắm sao? Có thể có hậu quả gì không?”

“Chân bị thương phải vừa uống vừa bôi thuốc ngoài da, dùng cả hai, chắc hơn nửa tháng sẽ khỏi hẳn, cũng sẽ không có hậu quả gì đâu”

“Vậy sau này đi lại sẽ thế nào? Có thể khiêu vũ được không?” Thẩm Chiêu nóng ruột hỏi, đây cũng là điều nàng ấy quan tâm nhất. “Ta thấy rất kỳ lạ, chân Nhị phu nhân bị đánh cho bong da tróc thịt, nhất định sẽ bị thương nặng tới xương đùi, nhưng mà Nhị phu nhân này chân bị thương cũng không có chạm tới xương đùi, chỉ là da thịt bị thương thôi, nghỉ ngơi tốt có thể khỏi hẳn” Vương thái y thấy hơi kỳ lạ, “Hẳn là kẻ đánh đã hạ thủ lưu tình, chỉ dùng hạ phần lực đạo”

Thẩm Chiêu nghe vậy cũng hiểu được sự kỳ lạ, hôm nay là ai đã đánh nàng vậy?

Tiến Vương thái y đi, hắc bảo A Tử chiếu cố tới nàng cho tốt, sau đó, sang phòng bên cạnh nghỉ tạm, nửa canh giờ sau lại đến xem nàng một lần, xem nàng còn sốt nữa hay không. Sau nửa ngày uống thuốc, nhiệt độ Diệp Vũ chậm rãi lui dần, hắc cũng an tâm.

Trong lúc dưỡng thương, Thẩm Chiêu ngày nào cũng tới thăm nàng, chỉ là cùng nàng nói chuyện phiếm khoảng một ly trà nhỏ rồi lại đi.

Do không xuống giường được, nằm cả ngày trên giường rất nhàm chán, Diệp Vũ chỉ có thể xem sách, cảm thấy ngày trôi qua rất dài, nằm quá lâu chán tới chết mất.

Mẫu thân có đến thăm nàng vài lần, Lăng Vô Hương và Phán Phán lâu Tiêu Tương cũng đến thăm nàng, còn trấn an nàng, Lâm Trí Viễn tới hai lần, ngồi hơn nửa canh giờ bên nàng mới rời đi.

Buồn nằm trong phòng mấy ngày, nàng cảm thấy mình buồn bực hậm hực thêm bệnh mất, nhưng vẫn chưa thể xuống giường đi lại nổi.

Có một ngày A Tử nói, hoàng hậu đã băng hà, Diệp Vũ kinh hãi lắp bắp, vội vã hỏi sao thế. A Tử nói, hoàng hậu đi dâng hương ở chùa Quang Hoa, chuẩn bị đường xuống âm phủ cho người thân chết đi, lại bị thiêu chết bất đắc kỳ tử trong phòng ở chùa Quang Hoa.

Đêm nay, Thẩm Chiêu lại đến thăm nàng, nàng hỏi chuyện này, “Ô hoàng hậu sao lại vô duyên vô cớ chết bất đắc kỳ tử chứ? Chắc có ẩn tình gì đây?”

Hắc cau mày lại, hỏi lại, “Cô cảm thấy có ẩn tình gì?”

“Ô thị bị tội xử trảm chưa được mấy ngày, Ô Hoàng hậu chết bất đắc kỳ tử ngay tại ngoài cung, khiến mọi người thấy cái chết bất đắc kỳ tử của Ô Hoàng hậu hơi bất thường” Diệp Vũ nhướn mày nói.

“Cô đoán đúng rồi” Hắc cười thản nhiên, “Năm đó bệ hạ đồng ý để Ô hoàng hậu lên làm hậu, chẳng qua là muốn ổn định Tô Thiên Sơn. Bệ hạ cũng không thật lòng với Ô Hoàng hậu, sao có thể để một kẻ có lòng hận thù ở bên cạnh mình chứ?”

“Diệt cỏ tận gốc, vĩnh trừ hậu hoạn” Nàng cười lạnh, Sở Minh Phong thật sự là hoàng đế đủ ác, đủ mưu kế không thừa.

“Cô cũng biết Ô hoàng hậu chết như thế nào chứ?”

“Chết thế nào?”

Thẩm Chiêu lấy quyển thuyết thư nói, “Ô hoàng hậu nghỉ tạm ở thiện phòng, thị tỳ thân cận không có ai. Thị tỳ thân cận vừa tiến vào trong phòng, thì đã thấy Ô Hoàng hậu ngã trên mặt đất, một con rắn độc đang bò đi”

Diệp Vũ nghiêng đầu nghĩ, hiện giờ là mùa hè, rắn độc thường lui tới là chuyện bình thường. Nhưng rắn độc sao có thể tới đúng lúc Ô hoàng hậu đến nghỉ tạm ở thiện phòng chứ? Nàng đoán, ‘Rắn độc là có kẻ bỏ vào chắc?’

Hắn không đáp, “Cô nghỉ cho khoẻ, ta đi thư phòng xem công văn đã”

Lúc đi tới cửa, hắn bỗng dừng lại, quay lưng về phía nàng, giọng ôn nhuận, “Tô hoàng hậu từng dùng mãng xà đoạ cô, lại bị độc xà cắn chết, cô thấy có khéo quá không?”

Nàng ngậy người kinh ngạc, hắn định nói gì nhỉ? Hắn lại bảo, ‘Chuyện này chẳng liên can gì tới Tấn Vương cả’ Diệp Vũ càng ngạc nhiên hơn, không liên can tới Tấn vương, vậy có liên can tới Sở Minh Phong không?

“Đại nhân đến tốt cùng là định nói gì ạ?”

“Thông minh như cô, sao không đoán ra chứ? Bệ hạ làm vậy là cho cô một đường lui đó” Lưng Thẩm Chiêu thẳng, lại do vì đứng thẳng quá mà lại có vẻ chính trực quá mức, ‘Bệ hạ rất có lòng với cô, chắc cô hiểu ra được chứ?’

Dứt lời hắn liền rời đi. Còn nàng thì cứ lặng đi, nghĩ tới thâm ý câu cuối của hắn. Ý của hắn là, Sở Minh Phong động tâm với nàng, thích nàng.

**

Mấy ngày qua, Diệp Vũ vẫn nghĩ mãi đến câu nói kia của Thẩm Chiêu. Cho dù Sở Minh Phong có thật sự thích nàng đi chăng nữa, nàng cũng chẳng thấy cảm động, hoặc áy náy gì. Bởi vì hắn vốn là một hoàng đế tàn bạo khiến người người sợ hãi, tiếp cận hắn, chỉ như cùng sói cùng múa vậy.

Dưỡng thương mười ngày, Vương thái y tới khám lại, bảo nàng đã gần như hồi phục như cũ, chỉ cần bảy tám ngày nữa là tốt rồi, nhưng nếu muốn khiêu vũ giống ngày xưa thì e là còn phải lâu hơn chút mới được.

Ngày này, Nghê Thường các phái người truyền lời, gần đây có không ít người tham gia báo danh thi tài múa, có một số việc muốn thương lượng với nàng.

Hoá ra chương sự cô cô muốn đích thân tới phủ Hữu tướng, nhưng nàng đã buồn mấy ngày rồi, định nhân cơ hội này cũng ra ngoài hít thở không khí trong lành, nên ngồi trên kiệu đi ra cửa cung cùng Chương sự cô cô gặp mặt.

Chu cô cô là chương sự cô cô của Nghê Thường các, cùng phụ trách với nàng về việc chọn vũ đạo đại tài.

“Hôm qua đã hết hạn, có hai mươi người báo danh dự thi. Cứ thế này, cũng chỉ e người dự thi cũng sẽ không vượt quá số lượng năm mươi” Chu cô cô lo lắng nói.

“Đừng lo. Chúng ta có thể sẽ sơ tuyển trước, đào thải số người không đủ tài múa thật kỹ”

“Chủ ý này khá được, ta sao không nghĩ ra chứ, vẫn là Nhị phu nhân thông minh” Chu cô cô cười, “Hai ngày trước, ta đã bẩm báo với Thái hậu, vòng đấu loại bắt đầu định vào tháng tám, Nhị phu nhân cảm thấy sao?”

Diệp Vũ gật đầu, “Cửa hoàng cung thật rộng mở, chắc chứa được không ít người, ta nghĩ đến tiến hành đấu vòng loại, có thể thu hút được không ít dân chúng tới xem, cùng dân vui chung”

Chu cô cô do dự nói, “Kể từ đó, muốn an bài ít thị vệ gần để bảo vệ Thái hậu”

Địa điểm đấu, vẫn để thái hậu cho phép. Tiếp đó, các nàng nói chuyện vấn đề khác, sau khi bàn bạc ổn thoả, Chu cô cô về Nghê Thường các, Diệp Vũ cũng ngồi trên kiệu định đi dạo trong thành.

Cổ kiệu đi trước, đi được một lúc nàng bỗng cảm thấy là lạ, trong thành sao im lặng như vậy? Sao chẳng thấy tiếng ồn ào nào thế? Nàng nhắc màn kiệu lên, chấn động, vội vã bảo họ ngừng kiệu. Kiệu phu vẫn không ngừng lại, còn đi nhanh hơn, đem nàng nâng đến điện Trùng Tâm.

A Tử đâu rồi? Kiệu phu này không phải là của phủ Hữu tướng, kiệu phu cũ đâu? Nàng nắm chặt tay, cái khó ló cái khôn, đang định mặc kệ chân đau, đi xuống đường thì kiệu lại bị người nâng lên. Sở Minh Phong!

82. Chương 85: Hắc Cứng, Nàng Tôm Vật Trong Túi

Tâm thần chấn động, sau này Diệp Vũ đi thẳng xuống, hắc cứng nói lời nào, ôm lấy nàng, đi thẳng vào đại điện, đi vào tắm điện, đặt nàng lên long tháp.

Hắc nhìn nàng chăm chăm, bình thần, cũng không vì ôm nàng mà phải thở hổn hển như trâu, có thể thấy võ nghệ của hắc rất cao.

Nàng vừa giận vừa sợ, nghĩ xem hắc định làm thế nào nữa... Có kết quả hôm nay, muốn tự trách mình, sao chẳng có việc gì mà lại tìm đến hoàng cung chứ!

“Trẫm muốn nhìn vết thương trên chân người xem sao” Hắc ngồ xồm xuống, vén quần nàng lên.

“Không được xem!” Nàng thô lỗ đẩy tay hắc ra, giọng cao vút.

“Không xem cũng thế!” Hắc ngồi xuống cạnh nàng, coi như chẳng có gì hỏi, “Còn đau không?”

“Ta muốn về phủ Hữu tướng!” Nàng bật thốt lên.

“Trước kia người rất sợ trẫm, từ lúc trẫm sủng hạnh người thì người chẳng sợ trẫm nữa” Giọng Sở Minh Phong gần như hơi cười.

“Ta hận không thể chém người thành trăm ngàn mảnh!” Diệp Vũ nghiêng tăng nói, mắt trợn trừng nhìn hắc, “Người có thể sẽ giết ta!”

“Trẫm cũng chẳng phân biệt gì, chẳng phải người biết rõ hay sao?” Khoé môi hắc cười mờ ám, bỗng mắt hắc sầm xuống, “Không ai giống người lại cất giọng nanh ác với trẫm vậy, hơn nữa lại là phụ nữ!”

Nàng cười khẩy, “Vậy người cứ bắt ta đi, chẳng phải tự làm tự chịu sao?”

Hắc tóm chặt vai nàng, kéo thân thể nàng sát mình, hai mặt gần như dính sát vào nhau, có thể cảm giác được hơi thở của nhau.

Tim nàng đập bình bịch, “Bệ hạ đừng quên, là bệ hạ đã ban ta cho Thầm đại nhân, ta đã là Nhị phu nhân của Thầm đại nhân”

Sở Minh Phong cười tà tứ, lạnh lẽo, “Thì tính sao? Người vẫn là nữ nhân của trẫm”

Diệp Vũ cười kiêu my, “Người đời đã cho ta là Nhị phu nhân của Thầm đại nhân, trên thực tế, ta từ lâu đã là...”

“Thầm Chiêu chẳng có gan động vào nữ nhân của trẫm!” Con người đen của hắc híp lại, mắt đầy hung ác, “Đem thợ yếm mẫu hậu đó, trẫm định để người ở lại làm bạn với mẫu hậu, ngại cho là Thầm Chiêu không đoán được tâm tư của trẫm sao?”

“Ngài ấy đoán được ư?” Nàng khiếp sợ mãi, chẳng trách mà Thầm Chiêu lại lấy lễ đối đãi với mình vậy.

Hắc lạnh lùng châm biếm, “Trừ phi hắc không muốn sống nữa, mới dám động tới nữ nhân của trẫm!”

Nàng cả giận bảo, “Người đem mọi người đùa bỡn vỗ tay cho sướng, sớm hay muộn có một ngày người sẽ bị mọi người xa lánh”

Khoé mắt Sở Minh Phong cười khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương, “Dù vậy, người vẫn là nữ nhân của trẫm!”

Lời vừa dứt, hắc liền thổi nhẹ lên môi nàng, cứ như muốn đem đoá hoa nhanh mềm nhanh miệng bóng mọng đỏ tươi nuốt vào bụng vậy. Diệp Vũ giãy thế nào cũng tránh không thoát gọng kìm giam cầm cứng như thép ấy.

Hơi thở hai người ồ ồ, lần lượt đổi chỗ cho nhau không rõ là của ai.

Hắc cuồng tứ gây xích mích, hôn sâu, nàng thất thủ chẳng chỗ tiến lùi, đánh mất vùng lãnh thổ, bị vây hãm trong sức công phạt của hắc... Hắc như dùng hết sức chà đạp nàng vậy, khiến nàng rất đau, đau tới mức tim nàng như rung lên... Hắc bá đạo phong toả hơi thở khiến nàng chẳng thở nổi, nhưng cổ giãy dựa để liều mạng thở...

Rốt cuộc hấn buông nàng ra, nàng thở hồng hộc, kịch liệt, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, hấn lại xâm nhập lần nữa, môi nóng ẩm ướt khê cắn nhẹ thùy tai nàng.

Dù có đánh hấn, đấm hấn, hấn cũng không dừng tay, bởi vậy, nàng chỉ đành dùng tới tuyệt chiêu-sử dụng chiêu chí mạng nắm chặt gốc rễ hấn.

Hấn đã cứng lắm rồi, tuy cách lớp quần áo, nhưng nàng vẫn cảm giác được cây gậy của hấn nóng rực, thô ráp, xù xì.

“Chiêu này là thủ vật trong túi, quả thật cao minh!” Hấn chẳng hôn nàng nữa, trên gương mặt nổi lên tia cười lạnh nhạt, “Vũ Nhi đang nghĩ trầm như vậy sao/”

“Ta phé người đi!” Diệp Vũ mắt đầy hận ý.

“Vậy để trầm xem bản lĩnh của người nào!” Trong mắt hấn tràn ngập chút lệ khí, ngón cái và ngón trỏ của hấn kẹp chặt cổ tay nàng.

Nàng đau tới không thở nổi, cũng không cầu xin tha thứ, con người nổi giận mở tròn.

Sở Minh Phong chậm rãi cười trêu tức, lại lạnh lẽo như vậy, “Làm khó người rồi, chẳng bằng người cởi áo cho trầm?”

Cổ tay như bị chặt gãy vậy, xương cốt như bị hấn bóp nát, nàng chỉ đành buông tay. Hấn đem trật tay nàng ra sau lưng, cởi vạt áo nàng, tay phải nắm bóp quả đồi tròn mềm mại trước ngực nàng, hơi thở nóng rực phun lên mặt nàng. “Hôm nay, Vũ Nhi khiến trầm được mở to mắt rồi”

“Đó là do người hiểu ít quá” Nàng cố tình khiêu khích hấn, “Ta và Tấn Vương, Thẩm đại nhân cũng đã nếm qua các kiểu kỹ năng, bệ hạ có định nếm thử chút không?”

“Vậy cũng tốt” Tay phải của hấn cứ vuốt ve xoa nắn nụ phần hồng trong lòng bàn tay, cảm giác tuyệt diệu, và chấn động tâm hồn. “Nếu người đã được nếm thử các kiểu kỹ năng, đêm đó cũng sẽ không lúng túng đến vậy”

“Buông ra!” Diệp Vũ giận nói.

Hấn dùng lực vuốt ve khiến thành đau đớn, có loại kích thích lẫn lộn bên trong, làm người ta thấy căm hận.

Nàng cái khó ló cái khôn, hỏi, “Bệ hạ vì sao để cho Tô hoàng hậu chết thảm vậy chứ?”

Sở Minh Phong ngẩn ra, giọng đầy lạnh lùng, “Nàng ta đáng chết!”

Nàng thành công dẫn dắt hấn rời sự chú ý đi, “Một đêm vợ chồng, trăm năm ân nghĩa, bệ hạ và nàng ta đã làm vợ chồng hơn mười năm, ít nhiều cũng có tình cảm. Bệ hạ khiến nàng ta chết thảm như thế, chẳng bằng cho nàng ta đại tang lớn, không sợ thần dân bảo bệ hạ là kẻ chẳng có tình cảm ư/”

Hấn hưng phấn hỏi, “Người và trầm cũng một đêm triền miên, vậy người có bao nhiêu tình ý với trầm đây?”

“Nam Nhi thiên hạ thật bạc tình, quả đúng thế” Nàng nói trào phúng.

“TRầm cũng không phủ nhận là bạc tình” Hấn mắt lạnh te, “Trong mắt trầm, nữ nhân cũng chỉ là một cái xác, một khối thịt trắng nõn mà thôi”

Chỉ là trong lòng phụ nữ không chỉ là một cái xác, một khối thịt trắng nõn. Nhưng hấn chưa bao giờ phải nghĩ nhiều, trước mắt hấn chỉ có hai chữ “sủng hạnh” mà thôi.

Diệp Vũ hỏi thẳng, “Bệ hạ vì sao lại thả một con rắn độc cắn chết Tô hoàng hậu chứ?”

Sở Minh Phong thần sắc u ám, “À ta dùng mãng xà dọa người, trầm liền dùng rắn độc cắn ả, chỉ là chết thì có sao?”

“Có người nói, bệ hạ làm vậy là vì một cô gái” Nàng cố ý nói ba phải xem trúng cái nào.

“Đúng vậy không?” Sắc mặt hấn khê biến, như bị chọc trúng tâm sự vậy, mắt né tránh.

“Bệ hạ khi nào thì sắc phong Văn quý phi làm hậu đây?” Nàng thừa thắng xông lên truy kích, nhanh chóng nhặt quần áo mặc vào.

“Người sao lại quan tâm thế, hay là người định làm hoàng hậu của trẫm?” Ba hồn bảy vía của hắn đã trở lại, túm chặt lấy thân thể nàng.

“Ta chắc chẳng muốn cùng nhiều phụ nữ chung một đàn ông như thế, hơn nữa, phi tần hậu cung người người nào cũng thủ đoạn ác độc, ta đâu không lại, không đến hai ngày thì đã hương tiêu ngọc vãn rồi”

Hắn xả quần áo nàng xuống, cười tà nói, “Tục ngữ nói, thiếp chẳng bằng trộm. Nhị phu nhân Hữu tướng tư thông cùng trẫm, trẫm thật vui mừng quá”

Trong lòng Diệp Vũ bốc hỏa song cũng chẳng nề hà gì.

Tay hắn xoa xoẹt nhẹ sau lưng trơn bóng của nàng, trời nóng như vậy, nàng lại có cảm giác như lạnh vậy.

Tay Sở Minh Phong vuốt ve đôi ngực nàng, lờ lờ trên bờ vai, trên xương quai xanh rồi trượt xuống, nàng vẫn đứng im, lưng thẳng cứng, bụng nóng lên, có loại tê dại kỳ dị lan dần từ cột sống xuống. Nhất định phải ngăn lại!

Giọng Diệp Vũ âm u lạnh nhạt, “Bệ hạ muốn cho chân tay ta từ nay về sau bị phế đi sao/”

Hắn cắn khê lên thùy tai nàng, nói thầm, “Chỉ cần người ngoan ngoãn, đừng lộn xộn, trẫm cam đoan chân của nàng sẽ hoàn hảo chẳng tổn hao gì”

Nàng cắn răng nói, “Ta tình nguyện từ nay về sau trở thành một phế nhân!” Hắn nhìn nàng chăm chăm, mày kiếm nhướng lên cao, sắc mặt trẫm tỉnh chẳng thấy vui giận gì.

**

Ngày này, Sở Minh Phong chung quy cũng hạ thủ lưu tình, sai người đưa nàng ra cung. Cổ kiệu ra cửa cung, lòng Diệp Vũ mới chùng xuống.

Qua hai ngày, Thẩm phu nhân sai người tới nói, đêm nay mời nàng đi qua cùng dùng bữa với đại nhân.

Nàng nói nàng sẽ đến đúng giờ, cũng đoán không ra Thẩm phu nhân có ý gì, chẳng lẽ là ý của Thẩm Chiêu?

Thời điểm muộn chút, nàng trang điểm tí phần, thay đổi quần áo màu vàng nhạt, quần lụa mỏng, tươi mát thanh nhã, giống như đoá hoa dại vùng ngoại ô. Thu dọn xong, người hầu nâng kiệu đưa nàng đi vào phòng ăn, Thẩm phu nhân đã ở trong đó, đang chỉ huy đám nha hoàn bày đồ ăn, bát đĩa.

Thẩm phu nhân ăn mặc cũng rất thanh lịch, quần áo màu xanh lam, trên búi tóc cắm một cây trâm ngọc màu tím, trông lịch sự tao nhã đoan trang. Thấy Diệp Vũ tới, nàng ta vội vã lại chào hỏi, nhìn rất thân thiện.

Diệp Vũ ngồi một bên, lặng yên nhìn nàng ta bận rộn, nghĩ đến bữa tối nay biết đâu có thể biến thành Hồng Môn Yến.

Sau khi mọi việc xong, Thẩm phu nhân đi tới cười nói, “Chúng ta là người một nhà, hẳn là nên ngồi ăn một bữa với nhau. Đại nhân cũng sắp tới rồi, đợi lát nữa là thể ăn cơm được”

Nha hoàn A Lục bên cạnh nàng ta nói, “Nhị phu nhân, có nói cũng còn hơn không, từ lúc Nhị phu nhân vào cửa đến nay, vẫn còn chưa kính trà cho phu nhân đâu ạ”

“Lắm miệng!” Thẩm phu nhân nhẹ giọng trách mắng.

“Để muội muội không biết cấp bậc lễ nghĩa, vẫn xin phu nhân thứ lỗi cho” Diệp Vũ sai A tử rót ly trà nóng bưng lên.

“Tỷ muội nhà mình, đừng khách sáo” Thẩm phu nhân cười tủm tỉm nói, “Việc vặt của phủ hữu tướng quân chúng ta có hàng trăm hàng ngàn, ta biết việc gì cần việc gì không, muội vào cửa chẳng được mấy ngày thì đã nằm dưỡng thương trên giường, để tỷ tỷ cũng chưa đi thăm muội được tý nào, là ta sai. Người bên cạnh không nhắc, muội muội đừng có trách”

“Tỷ tỷ phải lo cho toàn bộ phủ hữu tướng, sao còn có lo cho những việc khác được chứ?” Diệp Vũ cười khê, tiếp nhận ly trà A Tử đưa tới, “Là do muội muội không hiểu chuyện, muội muội kính tỷ tỷ một ly”

“Ta đây cũng sẽ không khách sáo nữa” Thẩm phu nhân cười tiếp nhận ly trà.

Bống không hiểu sao, ly trà mời kia cứ vậy mà đổ xuống trên tay nàng ta, tiếng nàng ta kêu lên sợ hãi, A Lục cũng kinh hoảng kêu lên, kéo Thẩm phu nhân sang một bên, hung ác quát lớn với Diệp Vũ, “Nhị phu nhân, ngài sao dám đem nước trà nóng đổ vào tay phu nhân chứ? Ngài làm thế là ý gì vậy hả?”

Diệp Vũ nghẹn họng nhìn trân trân, đầu óc hơi chua chát, trong chốc lát chẳng nói được lời nào. Có một người đứng ở cửa, gần như thấy được toàn cảnh phát sinh vừa rồi. Thẩm phu nhân đau tới mức thở nặng, mày cau chặt lại, A Lục cáo trạng đầu tiên, “Đại nhân, tiểu nhân lấy hạ phạm thượng, đã nhắc nhở Nhị phu nhân hãy nên kính trà với phu nhân. Nhị phu nhân chẳng nói gì, đã kính trà với phu nhân, ai ngờ Nhị phu nhân dụng tâm kín đáo, đem ly trà nóng làm đổ trên tay Phu nhân. Đại nhân xem, tay phu nhân bị đỏ, bị phỏng rồi này”

A tử chẳng cam lòng yếu thế nói, ‘Đại nhân, không phải thế. Nhị phu nhân rất thành tâm thành ý kính trà với đại phu nhân, chỉ là đi đứng bất lợi, không may làm đổ ly trà, Nhị phu nhân không phải cố ý đâu ạ’

Diệp Vũ tỉnh táo lại, chẳng lẽ đây chính là trận Hồng Môn Yên chân chính?

Thẩm Chiêu đi đến, sắc mặt nặng nề, giấu cả vui buồn.

“Đại nhân, ta tin muối muối không phải cố ý” Thẩm phu nhân đau tới mức mặt trắng bệch, lại còn nói hộ Diệp Vũ.

“Đại nhân, ta không làm đổ trà nóng, là bất ngờ...” Diệp Vũ bình tĩnh giải thích.

“Tiểu nhân đã nhìn thấy rất rõ, là Nhị phu nhân cố ý” A Lục nói hợp lý hợp tình, “Nếu không cố ý, nước trà đó sao lại đổ trên tay phu nhân mà không phải trên tay Nhị phu nhân chứ?”

“A Lục, câm mồm!” Thẩm phu nhân trách cứ nói.

Hắn nắm tay vợ cả lên, mặt mày toát ra lo lắng, “A Lục đi mời thầy thuốc tới. Nước trà cũng không nóng lắm, thoa thuốc ngoài da mấy ngày chắc sẽ không sao đâu”

Thẩm phu nhân nói ôn nhu, “Vâng, ta không đau. Đại nhân, nói vậy.... Muối muối cũng không phải cố ý, hôm nay là bữa đầu tiên người một nhà cùng nhau ăn, đừng vì chuyện này mà mất hứng”

Thẩm Chiêu đỡ nàng ta ngồi xuống, mắt chuyển về phía Diệp Vũ, trong mắt chẳng có chút ôn nhu hay lo lắng gì. Trong lòng nàng nháy dựng lên, trực giác không ổn, “Đại nhân không tin ta sao?”

“Vì sao lại làm vậy” Hắn hỏi lạnh băng, mắt hiện lên chút tức giận.

“Ta không cố ý” Nàng lặp lại nói, cất cao giọng.

“Xin lỗi phu nhân” Giọng hắn cũng không nghiêm, cũng rất chân thật.

“Ta không sai, vì sao bảo ta nhận lỗi chứ?” Diệp Vũ hỏi uất ức, lòng sớm thấy kinh sợ, “Đại nhân dựa vào đâu mà bảo ta cố tình làm đổ nước trà, khiến phu nhân bị phỏng chứ?”

“Đại nhân, tiểu nhân nhìn thấy rất rõ, Nhị phu nhân không phải cố ý” A Tử sốt ruột nói.

Mặt Thẩm Chiêu lạnh như băng, giọng càng lạnh hơn, “Diệp Vũ cố ý hại phu nhân, tâm thuật bất chính, không biết hối cải, ta rất thất vọng. Người đã bất kính với phu nhân, còn có lòng làm hại, phủ hữu tướng tốt cuộc cũng không nhận nổi được người, sáng mai, cho người tới biệt quán là xong”

Diệp Vũ chấn kinh, hai tay nắm thật chặt. Còn thẩm phu nhân, khuôn mặt yên tĩnh như nước.

**

Cả đêm, Diệp Vũ đã nghĩ rất nhiều, cũng không nghĩ ra vì sao lại biến thành vậy. Thẩm Chiêu thật tàn nhẫn làm sao!

Vốn tưởng rằng, hắn với mình không phải vô tâm, vô tình, lại ở chung một thời gian với nhau, biết đâu chứng cũng thấy được mặt tốt của nàng, lâu ngày sinh tình; nhưng hắn lại còn đối nàng như vậy! Chẳng phân biệt trắng đen rõ ràng, chẳng hỏi chân tướng sự thật, đã định tội nàng rồi!

Nếu hần đã thấy chuyện vừa rồi, thì hần là biết nàng vô tội; nếu hần không thấy chuyện vừa rồi, lại dễ định tội nàng vậy. Như vậy, duy chỉ có một giải thích duy nhất: hần và Thấm phu nhân có tình cảm rất sâu đậm, bởi vậy hần mới bảo vệ vợ cả.

Thất vọng, thương tâm, phần nộ, trong lòng trăm đắng ngàn cay, nước mắt lặn lẽ lặn dài trên khoé mắt.

Nhưng nàng vẫn đợi hần đến nhìn nàng, hy vọng có thể cứu vãn đường sống, nghĩ hần sẽ thay đổi chủ ý. Nhưng hần cũng chưa có tới, cho đến sáng ngày thứ hai nàng chuyển ra khỏi phủ hữu tướng, hần cũng không xuất hiện... Thấm Chiêu, huynh thế nhưng thật quá tuyệt tình!

Biệt quán suối nước nóng cũng chưa phải lần đầu đến, lần đó nàng bị đông cứng ở hầm băng phủ Thụy vương, Thấm Chiêu đã cứu nàng, mang nàng đi biệt quán ôn tuyền, nàng còn ở lại đây cả một đêm. Mới có không lâu mà cảnh còn người mất.

Biệt quán cách xa phố xá sầm uất, an phận ở tận xa, rời xa nơi huyên nào ồn ào, vô cùng u tĩnh, dường như ở trong này quả thật đúng lắm. Trong biệt quán có trồng không ít kỳ hoa dị thảo, cây cối xanh um, nồng ấm khắp nơi, muôn hoa khoe sắc, khiến cho người ta thấy thích thú, nhàn nhã dạo chân bước dưới cây cối xum xuê vườn nhà, thật ra là chuyện cực kỳ xa xỉ.

Biệt quán không thiếu thị vệ và người hầu, song Diệp Vũ chỉ mang có A tử đi theo bên cạnh để hầu hạ nàng.

Thiến Hề nghe nói nàng chuyển đến biệt quán, vội vã tới thăm nàng, khuyên nhủ nàng thu bớt tính tình, đừng có mạnh mẽ quá; nói trong lòng có một cây đao, nhất thời nhẫn nhịn, thì cả mới an ổn.

Nàng chẳng buồn cãi, mẫu thân sao biết mình bị uất ức đâu chứ?

Đã nhiều ngày rồi, nàng vẫn nhớ lại tình hình ngày đó, Thấm Chiêu có phải thấy việc đã xảy ra không? Nàng không tin, là người bình thường lúc nào cũng ôn nhuận xử sự khéo léo như thế, bỗng đột nhiên trở nên nghiêm khắc như vậy. Cho dù nàng cố ý làm Thấm phu nhân bị bỏng tay, hần cũng không đến mức phạt nàng đến ở biệt quán chứ. Hay là, có ẩn tình gì trong đó chăng?

Sau sáu bảy ngày, vết thương trên chân cũng đã khỏi tương đối, Diệp Vũ đi vào phủ Hữu tướng. Đây đúng lúc là thời gian dùng bữa tối, Thấm Chiêu và Thấm phu nhân đang dùng bữa, Dư quản gia đi ra báo, đại nhân không muốn gặp nàng. Hai lần truyền tin, hần chính là không muốn gặp nàng.

Không! Nàng không thể thua được! Ở tại biệt quán, chẳng biết tới bao giờ được trở về, nàng sao có thể sớm chiều ở chung với hần, lâu ngày sinh tình chứ? Muốn nàng nhận lỗi, nàng biết, chỉ cần có thể được trở lại phủ hữu tướng. Nhưng hần chẳng thay đổi tâm ý, cự tuyệt nàng bên ngoài cửa. Hần ý chí sắt đá như thế, nàng cũng muốn kiên trì mãi.

A tử đứng bồi cùng nàng ở bên ngoài, đợi mất khoảng một ly trà, khuyên nàng trở về biệt quán, hai ngày sau lại tới.

“Nhị phu nhân, trời mưa rồi, đi về trước đi” A Tử khuyên bảo nàng tận tình.

Vừa đúng lúc, trận gió to đã ào tới, bầu trời u ám, lúc này màn đêm đã bao phủ, mưa to tầm tã.

Cũng như ông trời già có vẻ đồng tình với nàng vậy, rơi xuống trận mưa giúp nàng một tay.

Diệp Vũ vẫn không nhúc nhích, hạt mưa lớn rớt trên người nàng, hơi đau; chỉ lát sau, hạt mưa tụ thành dòng nước, chảy ào ào trên người nàng, cả người ướt đầm. Nàng kiên trì, đánh cuộc xem hần có sắc đá tới mức nào, đánh cuộc xem hần có chút tình nào với mình không.

83. Chương 86: Vuốt Ve Chà Xát, Va Chạm Điền Cuồng

Nhưng cánh cửa kia vẫn mãi không mở ra. Nước mắt hoà lẫn nước mưa, hỗn loạn, mờ mịt.

Trên người không chỗ nào khô, không chỗ nào thấy ẩm áp, chỉ có trái tim càng ngày càng toả ra lạnh lẽo, khiến nàng run rẩy không ngừng.

A Tử cũng bị ướt mưa, khuyên bảo nàng mãi mà không được. Ước chừng qua nửa nén hương, Diệp Vũ không chống đỡ nổi ngã xuống, A Tử và Dư quán gia mới đỡ nàng lên kiệu về biệt quán.

Chân nàng bị thương vừa khỏi chút, hôm nay dầm mưa lâu vậy, đổ bệnh. A Tử mời thầy thuốc đến, sắc thuốc cho nàng uống, trông nàng.

Diệp Vũ nằm trên giường, không rõ đang ở đâu, chỉ cảm thấy thật không thoải mái, nước mưa lạnh băng như xối xả trên đầu, trên người, chân tay lạnh, trái tim lạnh... ă nói khép nép cầu xin hẩn tha thứ, hẩn không thêm để ý thăm hỏi, nhẩn tâm để nàng bị dầm mưa lâu như thế...

Thẩm Chiêu, người thật nhẩn tâm nham hiểm! Người thật tuyệt tình làm sao!

Tay chân lạnh như băng, làm cách nào cũng không thấy ẩm áp, nàng đau lòng, oán hận, rất đau đầu, ngực rầu rĩ, giống như bị một tảng đá đè nặng, thở không nổi.... Mưa vẫn rơi, tiếng mưa rơi cứ vang lên bên tai không ngừng... Nàng hình như thấy một chút bóng đen, hình như lộ mặt ra, một luồng ẩm áp ập tới, áp sát nàng, bao bọc lấy nàng, xua tan đi chút lạnh băng...

Chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt trước mắt này dần hiện rõ, tuần lãng cứng cáp, mày kiếm như đao phong, đôi mắt thâm trầm như biển cả.

Sở Minh Phong!

Nàng kinh hãi, đây không phải là ôn tuyền biệt quán sao? Sao hẩn lại ở chỗ này thế? Trời đã hết mưa, bên ngoài đêm tối như mực, trong phòng chỉ có một ngọn đèn sáng duy nhất. Diệp Vũ lẳng trắng, cảm thấy chân tay vô lực, tuy đầu không đau, nhưng cũng không thấy thoải mái tý nào.

Sở Minh Phong ngồi ở đầu giường, ôm nàng vào lòng, “Còn lạnh nữa không?” Nàng trả lời chẳng có sức lực gì, “Không lạnh, buông ra...”

Tối nay mưa lớn thế, sao hẩn còn ra cung chứ? Vì sao hẩn lại tới ôn tuyền biệt quán của Thẩm gia chứ? Hẩn cải trang đến, ngang nhiên tiến vào tấm phòng của nàng, có không ít người hầu, thị vệ đều thấy cả, có thể lọt đến tai Thẩm Chiêu không đây? Nhưng còn có gì quan trọng nữa đâu? Thẩm Chiêu đã biết nàng là người của Sở Minh Phong từ lâu rồi...

“Sao lại ngốc thế chứ?” Giọng hẩn đầy trách móc, khẽ nâng cằm lên, nhìn thẳng vào đôi mắt mông lung của nàng.

“Cái gì cơ?”

“Dầm mưa lâu vậy, nàng không muốn sống nữa sao?”

Diệp Vũ bỗng tỉnh ngộ, hẩn biết nàng ăn nói khép nép cầu xin Thẩm Chiêu tha thứ cho mình, vì thế mới ra cung thăm mình sao? Sở Minh Phong mắt sâu thẳm, “Ồ đây dường thương không tốt sao?”

Trong lòng nàng chấn động, nói chậm rãi, “Dĩ nhiên ở ôn tuyền biệt quán là tốt rồi, nhưng ở trong phủ hữu tướng vẫn tốt nhất” Mắt hẩn khẽ nheo lại, “Bởi trong phủ hữu tướng có người trong lòng của nàng sao?”

Nàng lặng lẽ nói, “Ta cũng chưa nói gì” “Nàng tốt nhất nên nhớ kỹ cho, nàng đã là người của trẫm” Ngón tay hẩn bóp hai má nàng. “Tim của ta, chỉ thuộc về chính mình” nàng chẳng còn sức mà tranh nói nữa, giọng mềm nhẹ, “ai cũng không ép nổi”

Cô gái mảnh mai như thế, giọng điệu cũng nói một là một hai là hai.

Sở Minh Phong tức giận nhìn nàng chằm chằm, giọng tăng cao, “TRẫm mặc kệ tim nàng thuộc về ai, từ nay về sau cả người và tim nàng đều chỉ thuộc về mình trẫm! Trong đầu, trong lòng nàng cũng chỉ có thể nghĩ về trẫm, không được hướng về người khác!”

Diệp Vũ cười thê lương, “Tự ta còn khổng chế không được, bệ hạ có thể sao?”

Thật ra, nàng cũng biết không nên nói vậy chọc giận hẩn, nhưng Thẩm Chiêu nhẩn tâm khiến nàng bị tổn thương như vậy, nàng còn đang bệnh, chẳng có lòng nào mà cùng hoàng đế tâm địa ác độc này vui về...

Không sao, dù hấn có nghĩ thế nào cũng không sao hết... Con người đen của hấn híp lại hung ác nham hiểm, đâm thẳng vào tận mắt nàng.

Nàng lấy sức yếu ớt đẩy hấn, hấn buông nàng ra, ngăn áo lót của nàng... Nàng chân tay mềm nhũn, chẳng ngăn được sự thô bạo của hấn, đã bị hấn nhanh chóng cởi sạch... Thân hình nóng như lửa dâng trào, áp sát nàng, nàng nói hoảng hốt, “Ta đang bị nhiễm lạnh, xin bệ hạ tránh xa không sẽ bị...”

“Chỉ là cảm lạnh thôi, trầm sợ gì chứ?” Sở Minh Phong cười phì, giữ chặt tay nàng, lời lẽ cứ trơn trượt trên thân thể nàng mang theo ngọn lửa nóng bỏng.

Binh đi thần tốc, chẳng thấy bóng đao bóng kiếm, mà đã có cảm giác máu tanh sa trường. Hấn vuốt ve chà sát, thành công đoạt đất, đem khối thân thể mềm mại này nắm trọn trong tay, bẻ gãy tuyến phòng thủ thành công chiếm chỗ hiểm yếu nhất.

Nàng vốn đã yếu, sao ngăn được thể tấn công mạnh mẽ như vậy chứ? Nàng sớm đã chẳng còn sức lực, nản lòng thoái chí, chẳng có chút phản kháng... Trong lúc choáng váng, nàng như thấy ngọn lửa nóng cháy hừng hực, giống như ngửi được mùi long tiên hương và mùi khí đàn ông, giống như cả người mình đều hoà tan trong đầm nước, như linh hồn thoát xác, thờ ơ nhìn trận hoan ái nam nữ thực lực cách xa nhau này.

Cô gái ngày đêm mơ tưởng đang ở dưới thân, mặc cho hấn chà sát, hấn không thể khắc chế nổi luồng nhiệt điên cuồng và đầy xúc động kia, bất giác dùng lực mạnh, tạo dấu ấn đỏ tươi trên thân thể thơm hương mềm mại ấy... Mấy ngày nay, hấn lúc nào cũng nhớ đến đoá hoa môi của nàng, thân thể ngọc ngà ấm áp của nàng, nhớ tới vòng eo nhỏ nhắn mềm mại cuồng dã của nàng, nhớ đến thân thể đầy đặn tinh tế của nàng, nghĩ tới mà đau thấu xương cốt... Nụ cười ấm áp đẹp đẽ, thiên kiều bá mị của nàng cứ quanh quẩn mãi trong đầu hấn không xoá đi được... Mà giờ đây, nàng đang ‘ngoan ngoan’ hầu hạ, hấn rốt cuộc không kiềm chế được ngọn lửa nóng đang cháy bỏng trong cơ thể nữa.

Phần dưới sưng đau tới mức sắp nổ tung rồi, Sở Minh Phong nhanh chóng tách hai chân nàng ra, nhanh chóng đi thẳng vào.

Dị vật tiến vào cơ thể, chân tay Diệp Vũ cứng ngắc lại, nhưng cảm giác đột ngột đầy ấp ấy cũng không kích được “ý chí chiến đấu” của nàng, nàng nhắm mắt lại, đơn giản không thêm để ý tới màn ghê tởm ấy.

Phản ứng của nàng, hấn thấy cả, cũng chẳng thêm để tâm, tức giận bốc lên cao, sử dụng lực va chạm mạnh hơn, vuốt ve mạnh mẽ ngọn đồi của nàng.

Trong màn che chướng rủ màu hồng lay động, trên giường phát ra tiếng lêu “kéo kẹt”, thấy hai thân thể cuốn chặt lấy nhau, màu da đồng cường trắng mạnh mẽ, cũng màu da trắng nõn mềm mại như ngọc, đen trắng cùng giao nhau, hỗ trợ lẫn nhau.

Ở phần dưới hơi đau, nàng cắn môi chịu đựng sự va chạm tàn nhẫn của hấn, không để tiếng rên rỉ bay ra từ miệng, nhưng hấn đang đưa rất mạnh, khiến nàng dù cố nén, nhưng vẫn thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ nhỏ vụn bay ra...Hấn thấy mây nàng cau lại, vẫn không muốn mở mắt, lửa giận càng tăng cao, cuốn chặt thân thể nàng hơn, đẩy nàng nằm úp lại, dùng cánh tay cố định eo nàng, lại chậm rãi ra vào...

Diệp Vũ chịu khuất phục, thân mình đang đưa lên trước, nhưng đỉnh đầu là vách tường, còn biết trốn đâu nữa? Loại tư thế này thật khó mà chấp nhận nổi. Sở Minh Phong nằm trên người nàng, một tay chống, một tay vuốt ve phần dưới của nàng, len nhanh vào.

Nhưng nàng vốn rất yếu, sao mà chịu nổi sự ép buộc vậy chứ? Chẳng bao lâu nàng nằm xoài lên giường, như chết vậy. Tóc đen hỗn độn, chiếc lưng trần bóng loáng, hấn vén tóc đen ra, hôn lên vai nàng, lưng nàng, xương sống, ôn nhu như gió xuân, kéo dài như mưa phùn. Do ra mồ hôi, nàng tỉnh hơn lúc nãy, song chân tay mềm nhừ không đứng dậy nổi. Nàng có cảm giác, chiếc lưỡi ẩm ướt ẩm nóng cứ trượt dọc theo xương sống của nàng đi xuống, hôn đến phần eo, loại cảm xúc ngứa ngứa ấy khiến cho người ta có cảm giác kích thích kỳ lạ, nói không rõ.

Hấn lật thân thể nàng lại, thấy nàng nhắm chặt hai mắt, mắt mê ly, sắc mặt đỏ hồng, mảnh mai mà vô tội, nét mặt thanh mị, thần sắc thống khổ, hấn tâm thần thoải mái, không tự chủ được hôn nàng, dây dưa với lưỡi nàng, ôn nhu mà triển miên, hy vọng được nàng đáp lại. Tiếc là không có. Nàng vẫn nằm im, cứ như một cái xác không hồn vậy.

Hắn không đợi được nữa, nhấc chân nàng lên, cùng hoà hợp một thể, va chạm cuồng dã, cứ như muốn huy cả thân thể, xương cốt nàng vậy...

Như thủy triều lên xuống, Sở Minh Phong bứt ra rồi đi, nàng xoay người, quay lưng lại hắn, mất hết can đảm.

Có lần đầu, sẽ có lần hai. Nàng không ngờ được là, hắn mặc kệ nàng đang bệnh, cứ mạnh mẽ muốn nàng, trên đời sao lại có loại đàn ông máu lạnh vô tình, chẳng hề biết thương hương tiếc ngọc như vậy chứ. Nhưng cho dù nàng không bệnh không đau, cũng chẳng ngăn được hắn lại.

Sở Minh Phong ôm nàng vào lòng, hai mắt nhắm lại, như chiếm được sự thỏa mãn lớn vô cùng. Bóng đêm càng tịch mịch, chỉ có ánh nến mới chứng kiến được cảnh phát sinh vừa rồi.

**

Lúc tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, ác ma chiếm đoạt thân xác nàng kia đã biến mất. Diệp Vũ hỏi A Tử tối qua đi ngủ giờ nào, A Tử nói vẫn trông nàng, bảo là có thể do mệt quá mới ngủ mất, sáng sớm nay phát hiện ra mình ngủ trong phòng, mới biết tối qua đã trở về phòng.

Nói vậy, A Tử cũng không biết tối qua xảy ra chuyện gì, càng không biết ở ôn tuyền biệt quán lại có một vị khách không mời mà đến.

Như vậy kẻ hầu và thị vệ có biết không? Nàng không sao biết được, định hỏi thì lại chẳng biết mở miệng ra sao. A Tử mời thầy thuốc đến khám lại, do hôm qua mắc mưa, không những bị cảm lạnh, vết thương trên chân cũng bị lại, thầy thuốc bảo nàng cần phải điều dưỡng mấy ngày nữa.

Diệp Vũ nghe lời thầy thuốc, ở trên giường ba ngày, không ra cửa, chứng cảm lạnh và chân đau cuối cùng cũng ổn. Đêm lo ác ma kia đột nhiên giá lâm, bởi vậy, đêm nào cũng chột lo lắng bình tĩnh giấc.

Không muốn gặp lại ác ma đó nữa, không muốn có khúc mắc gì với hắn nữa, không muốn trên người có dấu ấn của hắn nữa... Nhưng bất kể có chà xát thế nào, nàng vẫn cảm thấy trên người còn mùi vị của hắn; bất luận có cố thế nào, khuất nhục ra sao, không muốn nhớ tới thì lại đột nhiên toát ra, tra tấn nàng, nhắc nhở nàng, nàng đã là nữ nhân của hắn.

Biết làm thế nào ác ma kia mới bỏ qua cho nàng đây? Hay nàng phải bảo vệ mình thế nào để không bị hắn bắt nạt nữa?

Cứ nghĩ đến tình thế xảy ra, nàng tâm phiền ý loạn, lửa giận đốt tim. Thẩm Chiêu vứt bỏ nàng tại biệt quán, Sở Minh Phong chắc chẳng kiêng kị gì mà sủng hạnh nàng, nàng trên danh nghĩa là Nhị phu nhân Thẩm Chiêu, song thực tế lại là sủng riêng của Sở Minh Phong, giả sử bị đồn ra ngoài, thần dân nước Sở chắc chắn sẽ bị ghen và nhìn trân trân.

Chẳng lẽ Hồng Môn Yến ngày ấy đều không phải ngẫu nhiên? Chẳng lẽ Thẩm Chiêu muốn nàng chuyển đến biệt quán là có dụng tâm kín đáo khác? Chẳng lẽ... Nàng quyết định, không cần đau lòng, rơi lệ vì loại người này nữa!

Sau khi khỏi bệnh, Diệp Vũ đi lầu Tiêu Tương chút, để giải sầu. Không ít người hỏi tài nghệ vũ đạo, rất muốn tham gia, nàng đều cổ vũ mọi người tham gia, Lăng Vô Hương, Phán Phán có tài múa giỏi đều muốn báo danh, cầu nàng chỉ điểm. Nàng nói với các nàng ấy, có ba điểm phải chú ý: thứ nhất, đây là màn thi tuyển múa; thứ hai, là chọn bạn nhảy; thứ ba, đừng có bị áp lực quá, cứ thoải mái thì được.

Lâm Trí Viễn đuổi hết đám người quần quanh đi, đi theo nàng vào quán rượu, định ngăn nàng lại không cho uống, lại biến thành bồi uống rượu với nàng.

“Nghe nói cô ở tại ôn tuyền biệt quán, đã xảy ra chuyện gì rồi? Thẩm đại nhân đối xử không tốt với cô sao?” Hắn cứ tùy ý nhắc tới, trong mắt loé lên nghi hoặc và quan tâm.

“Ngài ấy đối đãi với ta tốt lắm, ta thích tắm nước nóng, nên đã chuyển đến biệt quán ôn tuyền, ngày nào cũng tắm nước nóng, chẳng phải tốt lắm sao?” Nàng nhướn mày cười, trong lòng chỉ tự mình thấy chua xót mà thôi.

“Nếu cô có gì phiền não, có thể nói với ta, buồn trong lòng, tóm lại không tốt đâu” Lâm Trí Viễn cười lạnh nhạt, “Tuy ta không có bản lĩnh giải sầu cho cô, nhưng ít ra ta cũng có thể lắng nghe”

Chỉ trong thời gian ngắn, nàng đã tiêu tuý trông thấy, nhất định đã có không ít chuyện xảy ra. Khoé mắt nàng ngập ưu thương, mắt nàng đang quẩn quanh và cô đơn, không bao giờ còn thấy cô gái hăng hái sôi nổi, đầy sức sống nhún nhảy cười kia nữa, nàng như vậy, khiến người ta thấy đau lòng.

Đúng vậy, hấn đau lòng thay nàng. Nhưng hấn không giúp được nàng. Diệp Vũ gạt đầu, giơ vò rượu lên, “Cùng giúp ta uống rượu đi”

Một bên vừa uống vừa nói chuyện, vò rượu cạn đáy, nàng cũng hơi say, nghiêng ngả lão đảo đứng lên, rời khỏi quán rượu. Hấn đỡ nàng về tắm phòng, đắp chăn cho nàng, lặng lẽ ngồi.

Nếu có thể được, hấn nguyện đem hết khả năng mang nàng rời đi nơi này, rời xa mọi sự thương tổn, rời xa thế tục hồng trần, nhàn nhã thông dong, qua ngày đoạn tháng ngắm trăng, hưởng gió, sánh vai bên nhau, làm bạn với thơ ca, rừng xanh, nước biếc trước mặt, hấn tấu khúc, nàng khiêu vũ, thế gian phồn hoa như ngưng lại. Nhưng hấn cũng biết nàng sẽ không đi theo mình.

Nàng ngủ thật ngoan, cứ như chưa từng được ngủ giấc giấc nào ngon như vậy, Lâm Trí Viễn yên lặng chăm chú nhìn nàng, lòng than nhẹ. Mãi lâu sau, hấn đứng dậy, đóng cửa phòng lại.

Diệp Vũ không say, chỉ là đầu óc hơi choáng váng, từ lúc hấn đỡ mình về phòng nghỉ tạm. Thành Kim Lăng lớn như vậy, cũng chỉ có phòng này mới khiến nàng không phải suy nghĩ gì mà ngủ một giấc ngon lành. Lúc tỉnh lại, nàng kinh ngạc phát hiện ra, tắm phòng lại biến thành một gian phòng đá.

84. Chương 87: Rút Vạt Áo Bên Hồng Nàng.

Nàng đang định xuống giường, công tử Kim đã đi vào, vẫn bộ dáng như trước, trên mặt lấp lánh vàng, trên người mặc bộ đồ đen trầm tĩnh.

Nàng nghĩ thầm, hấn có thể lặng yên mang mình đi, rất khả nghi, giờ lại là sao đây?

“Mượn rượu tiêu sầu không tiêu được nỗi sầu của người” Công tử Kim ngồi trước bàn đá, nghiêm chỉnh, “Gần đây người ăn không ít khổ nhĩ”

“Chuyện của ta, người biết rõ, cần gì phải nói chứ?” Diệp Vũ đứng đối diện với hấn, “Tàng Thư các, phủ hữu tướng đã tìm khắp rồi nhưng vẫn chưa tìm thấy cuốn “Thần Binh Phổ”

“Lần sau đi tắm điện thiên tử tìm xem” Giọng hấn khàn khàn lạnh băng.

“Vậy chẳng biết đến bao giờ, tắm điện thiên tử chẳng phải cứ đi lúc nào cũng được”

“Không phải người hiện giờ cũng đã ở trên long tháp đó sao? Lúc thị tắm, thừa dịp Sở hoàng không để ý, chẳng có việc gì là khó cả” Hấn giương mắt nhìn nàng, trong giọng nói có ý trên tức.

Tim nàng đập mạnh, hấn thật sự biết mỗi cử chỉ hành động của nàng, kẻ này thật còn đáng sợ hơn cả Sở Minh Phong.

Công tử Kim nói kỳ lạ, “Nếu phủ hữu tướng, phủ Tấn Vương, ngự thư phòng và Tàng thư các đều không có, thì chắc là phải ở tắm điện thiên tử rồi”

Diệp Vũ chỉ đành nói, “Nếu có cơ hội tiến cung, ta sẽ tìm cơ hội đi tắm điện thiên tử tìm xem”

Ánh mắt của hấn bất chợt trở nên lạnh, “Ta không muốn đợi thêm nữa, người cần phải tìm được “Thần Binh Phổ” trước mười lăm tháng tám”.

Nàng bảo, “Sẽ cố hết sức” hấn bỗng đứng dậy, bất ngờ rút dải áo bên hông nàng ra, bóp chặt cổ nàng, càng ngày càng chặt.

Những động tác liên tiếp này nhanh như chớp, như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nàng chỉ chớp mắt một cái, mạng nhỏ đã bị hấn túm chặt.

Công tử Kim này âm tình bất định, vừa rồi hấn có vẻ rất tốt, tiếp đó đã biến thành ma quỷ bắt mạng người dưới địa ngục rồi.

“Dám can đảm làm lấy lệ, ta sẽ cho người sống không bằng chết!” Giọng hấn lạnh khốc không có tính người, “Trước mười lăm tháng tám, không tìm thấy sách, người và nường người nhất định sẽ chết!”

“Ta vẫn đang tìm cơ hội để tìm sách... Tìm không thấy, cũng chẳng phải lỗi của ta...” Cổ họng bị bóp chặt, khó thở, Diệp Vũ thấy rất khó chịu.

“Tất cả chỉ là lấy cớ!” Công tử Kim nói lạnh lùng, “Nếu người để bụng, sao mặt chẳng quan tâm?”

“Người đã không tin ta... Vậy chẳng bằng cứ giết ta đi...” Giọng nàng khàn khàn, cảm giác ngực đau buốt, khó thở.

“Ta sao lại để cho người chết dễ dàng vậy chứ?”

Hấn thả lực, nàng chợt thấy thở dễ hơn, thở kịch liệt, song lại nghe hấn nói, “Mấy ngày nay người ăn không ít khổ, coi như người đáng thương, lần sau đừng có viện cớ này nọ nữa!”

Diệp Vũ thở phào nhẹ nhõm, hỏi, “Có một ngày ta bị độc tình phát tác, có phải là do người kích phát không?”

Mắt công tử Kim lạnh lẽo, “Ngày ấy ta ở ngoài phủ hữu tướng, cổ độc trong người người nghe được tiếng nhạc sẽ bộc phát, chẳng qua là do ta không chế tốt, chỉ có phát tác nửa nén hương mà thôi”

“Vì sao...phải làm vậy?”

“Ta muốn thử, thử Thảm Chiêu” Hấn nói lạnh lùng trào phúng, “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, không thể ngờ được công tử Thảm Chiêu cũng không qua được ải mỹ nhân. Người thích hấn, hấn cũng thích người, người hấn là nên cao hứng mới phải”

Diệp Vũ kinh ngạc cau mày, theo lời hấn nói, Thảm Chiêu đã động tâm với mình ư? Nhưng mà vì sao lại nhấn tâm tuyệt tình như vậy chứ?

Đột nhiên hấn lại kéo nhanh vạt áo nàng, nói bất thường, “Người thích ai, chẳng liên quan gì ta, nếu ảnh hưởng tới chuyện lớn của ta, có kết cục gì, người biết rõ! Nên khuyên người một câu, động tình cũng chẳng phải là chuyện tốt gì, người sẽ bị thương tích đầy mình, tim người sẽ bị đâm nát thành từng mảnh nhỏ, lòng tự tôn của người sẽ bị người ta dẫm đạp trên mặt đất”

Nàng nói thản nhiên, “Cảm ơn đã khuyên”

Khoé miệng công tử Kim khẽ nhếch lên cười lạnh lẽo, “Hai chân này của người hoàn hảo chẳng tổn hao gì, cần phải cảm tạ ta. Từ nay về sau, hai chân này của người thuộc về ta, không được ta cho phép, không thể tùy tiện làm tổn hại”

Nàng kinh ngạc mãi, “Ngày ấy công chúa An Dương đã quyết phé đi chân của ta, người đã ở trong phủ tướng quân sao?”

“Đánh chân người là con của Cao quản gia, Cao Siêu, hấn nhận tiền của ta, đánh chân người, chỉ dùng một thành lực đạo, hơn nữa dùng rất khéo, chẳng làm bị thương tới gân cốt đâu”

“Hấn đưa cho ta một lọ thuốc trị thương, là người bảo hấn giao cho ta sao?” Nàng hiểu ra, nếu không, đánh năm mươi gậy, sao có thể không bị thương tới gân cốt chứ? Sao còn có thể khiêu vũ được chứ?

“Nếu không có thuốc trị thương này, chân người cũng chẳng khỏi nhanh đến thế đâu”

Nàng hấn là nên nói cảm ơn hấn chẳng? Công tử Kim lại nói, “Công chúa An Dương cũng sẽ không buông tha dễ cho người vậy đâu, tự giải quyết cho tốt đi”

Diệp Vũ gật đầu, bỗng cảm thấy cổ lạnh lạnh, hấn đã đến gần, hạ thấp bên tai nói hai câu, nàng khiếp sợ mất mở to, nói kiên quyết, “Ta không muốn lại trên chọc hấn!”

Hắn càng dùng sức mạnh hơn, nói sáng giọng, “Người không được chọn!”

Nàng nghe thấy tiếng vật áo cuốn chặt hơn, cổ càng ngày càng đau, thở không nổi, trước mắt càng ngày càng mờ hồ....

Diệp Vũ bị công tử Kim bóp nghẹn choáng váng, lúc tỉnh lại đã ở lầu Tiêu Tương rồi.

Trước ngày mười lăm tháng tám phải tìm được cuốn “Thần Binh Phổ”, sao được chứ? Một chút manh mối cũng không có, biết tìm thế nào đây? Nếu cuốn “Thần binh phổ” thật sự được cất trong tấm điện thiên tử, đó là cực bi kịch, nàng cực kỳ không mong muốn nhất chính là đi tấm điện thiên tử. Phải làm sao đây?

Ngày này, Bích Cẩm đến biệt quán ôn tuyền truyền chỉ của Tôn thái hậu.

“Thái hậu nghe nói chân Nhị phu nhân bị thương rất nặng, thật lo lắng lắm” Bích Cẩm cười cười, sai người mang ba loại thuốc bổ dưỡng quý báu tới, “Đây là một chút tâm ý của thái hậu, mong cô nhận lấy, để phòng ăn sắc thuốc bổ thân cho cô”

“Tạ thái hậu quan tâm, Làm phiền cô truyền lời của ta, ngày khác ta sẽ tiến cung thỉnh an thái hậu” Diệp Vũ nói vậy thôi, căn bản chẳng muốn tiến cung.

“Thái hậu bảo cô cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, công chúa An Dương kiều hoành, cũng làm quá mức, thái hậu đã răn dạy công chúa rồi”

Dù sao cũng là rút ruột đẻ ra, Tôn thái hậu sao lại tức giận, cũng chẳng xử lý con gái gì đâu.

Bích Cẩm lại bảo, “Tối mười lăm tháng tám, hàng năm bệ hạ đều mở tiệc ở điện Duyên Khánh, ngắm hoa thưởng trăng, quần thần đông đủ. Thái hậu còn muốn xem Nhị phu nhân khiêu vũ đó, tiếc là cô có thương tích trong người, không thể nhảy được”

Diệp Vũ cười, “Chỉ cần hai tháng, ta sẽ lại hiện vũ cho Thái hậu”

Nói chuyện phiem mấy câu, Bích Cẩm lại phục mệnh trở về cung. Đi đến cửa nàng ta xoay người lại, nói, “Đúng rồi, Tài nghệ vũ đạo đã chọn được, già trẻ gái trai thành Kim Lăng đều nói chuyện say sưa, thái hậu đã quyết định đem trận đấu này trở thành trận long trọng của nước Đại Sở chúng ta, thậm chí trở thành hoạt động lớn nhất tuyên truyền khắp thiên hạ. Bởi vậy, thái hậu muốn Nhị phu nhân nói chuyện, nếu Nhị phu nhân không có chuyện gì quan trọng, thì hai ba ngày sau tiến cung một chuyến đi”

Tiến nàng ta đi rồi, Diệp Vũ vui đầu nghĩ ngợi, phải làm sao đây?

Tiến cung, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp, nàng cũng không muốn lại chui vào miệng sói. Lại phải nghĩ cách. Sau giờ nghỉ trưa, không có việc gì, nàng nghĩ chẳng bằng về nhà thăm mẫu thân.

Mới ra cổng lớn, nàng thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang đi tới, cũng không lên kiệu. Cô gái này phong thái yếu điệu, đôi mắt xé liếc nhìn, khiến người ta gặp qua không thể quên được. “Ta có chuyện quan trọng muốn nói với Nhị phu nhân, vẫn xin Nhị phu nhân đi cùng ta một chuyến” Nàng ta tự xưng là Lãnh Nguyệt Nhiễm, giọng nói thánh thót.

“Người là ai? Tìm Nhị phu nhân chúng ta có chuyện gì?” A Tử chẳng khách sáo hỏi.

“Phủ hữu tướng dạy dỗ nha đầu thế nào mà chẳng hiểu quy củ gì thế? Chủ tử nói chuyện, nha đầu có thể xen mồm vào sao?” Lãnh Nguyệt Nhiễm lườm nàng ta một cái, mắt lạnh lẽo.

“Nếu người thật sự có chuyện quan trọng quan muốn nói với ta, vậy vào trong nói đi” Diệp Vũ mỉm cười nói.

“Nếu người không đi theo ta, chỉ sợ người sẽ hối hận cả đời đó” Lãnh Nguyệt Nhiễm lạnh lùng chớp mắt, ghé sát tai nàng nói, “Nếu người không đi theo ta, ta sẽ tới quý phủ mời nương người đi một chuyến”

A Tử khuyên nhủ, “Nhị phu nhân, kẻ này lai lịch không rõ, không thể tùy tiện đi theo nàng ta được”

Lãnh Nguyệt Nhiễm cười trêu tức, “Ta chẳng qua là cô gái tay trái gà không chặt, Nhị phu nhân lại khinh ta là mãnh thú hồng thủy, người không biết nội tình thì nghĩ Nhị phu nhân can đảm như chuột, kẻ biết nội tình lại cảm thấy Nhị phu nhân bị công chúa An Dương đánh cho khiếp đảm, là chim sợ cành cong”

A Tử cả giận bảo, “Nói chuyện với người cần khách sáo chút!”

Diệp Vũ đồng ý đi cùng nàng ta, là ngoài dự đoán, Lãnh Nguyệt Nhiễm đi vào một nơi gọi là biệt uyển Vân Thâm.

Tháng ba yên hoa, Tấn vương thấy nàng biên soạn một điệu múa, chẳng bao lâu đã sai người tới đón nàng tới biệt uyển Vân Thâm. Cô gái này có quan hệ gì với Tấn vương? Chẳng lẽ là thị thiếp của Tấn vương?

Lãnh Nguyệt Nhiễm mặc bộ áo váy màu xanh nhạt, đầu cài một cây trâm ngọc bích, ăn mặc giản dị thanh thoát, một đôi mày cong vút, mắt long lanh, khiến người ta có cảm giác như đi giữa thiên nhiên đầy hoa, trong đầm nở hoa phù dung. Nàng vốn thường hay tới biệt uyển, kẻ hầu và thị vệ thấy nàng đều gật đầu, nàng coi như không thấy, cứ đi thẳng về phía trước, cuối cùng cũng đi vào phong đình biệt uyển. Nàng không cho A Tử đi vào mà bắt đợi ở phía trước đình.

Diệp Vũ không đoán được dụng ý của nàng ta, quyết định lấy bất biến ứng vạn biến.

“Người nhất định muốn biết ta là người nào của Vương gia sao, được, ta nói cho người” Lãnh Nguyệt Nhiễm đi thẳng vào vấn đề, mặt mày thanh tú trở nên trong trẻo lạnh lùng, “Ta là một trong phần đông thị thiếp của Vương gia, ở tại biệt uyển Vân Thâm này”

“Cám ơn đã cho biết” Diệp Vũ nghĩ thầm: quả nhiên là đoán đúng.

“Người cũng biết, phủ Tấn vương có bao nhiêu thị thiếp không? Có bao nhiêu vũ kỹ, ca cơ không?”

“Hẳn là rất nhiều đi”

“Mười tám tuổi Vương gia đại hôn, cưới vương phi, chẳng bao lâu thì nạp vài thị thiếp, đến nay đã có mười tám thị thiếp, hai mươi lăm vũ kỹ, ca cơ” Lãnh Nguyệt Nhiễm chậm rãi nhếch môi.

Con số này thật dọa người, Diệp Vũ bình chân như vại, lặng yên. Lãnh Nguyệt Nhiễm nhếch mày khơi mào, “Vương gia phong lưu đa tình, ai mà chẳng biết, người và Vương gia đã ở chung với nhau một thời gian, chắc không phải không biết”

Diệp Vũ mỉm cười, “Biết thì sao?”

Lãnh Nguyệt Nhiễm đứng khinh thường, dáng người thon thả, màn lụa hồng theo gió bay bay, nhẹ nhàng như chim yến, phiêu dật, “Vậy hẳn người cũng biết, người phong lưu một khi động tình sẽ gặp phải mối tình thâm thiết”

Diệp Vũ cười lạnh, “Chuyện này chẳng phải do trời an bài sao, nam nhi trên đời rất bạc tình, ai có thể chuẩn được?”

Thị thiếp Tấn vương tuổi còn trẻ này, dẫn mình tới biệt uyển Vân Thâm, tới tột cùng là định nói gì đây?

Lãnh Nguyệt Nhiễm mắt trong veo lạnh lùng khoá chặt nàng, “Người là trưởng nữ của Diệp đại tướng quân, tài mạo song toàn, tài múa kỹ càng, Vương gia rất thích người múa. Ta ở cạnh nhiều năm bên Vương gia, còn chưa từng thấy Vương gia để bụng với một cô gái nào, chưa từng thấy Vương gia vì một cô gái mà không ăn, không thị tẩm, lại chưa từng thấy Vương gia vì một cô gái mà cầu xin thái hậu cưới, bệ hạ thành toàn” Nàng chất vấn, “Vương gia như vậy với người, người với Vương gia thì sao? Là hư tình giả ý, hay là đối đãi thật lòng?”

Diệp Vũ sững sốt, không biết nên trả lời thế nào cho phù hợp.

“Nói! Người có thích Vương gia không?” Lãnh Nguyệt Nhiễm cất giọng quát to.

“Ta nói thích Vương gia là rất quan trọng sao?” Diệp Vũ hỏi lại.

“Từ lúc người trở thành Nhị phu nhân của Thẩm đại nhân, Vương gia đã thay đổi hoàn toàn, mượn rượu tiêu sầu, hành vi phóng dăng, thống khổ...” Lãnh Nguyệt Nhiễm nói bi phẫn, “Người cũng biết, Vương gia không còn cười nữa không? Người có biết, người Vương gia ngày đêm tơ tưởng là người không?”

“Vương gia tự mình làm hại mình thế, ta bất lực. Trước mắt Vương gia chẳng phải tốt hơn nhiều rồi sao?” Trong lòng Diệp Vũ đầy áy náy.

Lãnh Nguyệt Nhiễm đột nhiên vọt lên túm chặt lấy vạt áo nàng, mắt long lanh bất chợt chuyển thành đầy lệ, ‘Chỉ cần người thích Vương gia, chỉ cần người trở lại bên cạnh Vương gia, Vương gia sẽ vui vẻ, sung sướng’

Trong lòng Diệp Vũ cả kinh, trên mặt lại lạnh te, ‘Ta đã là vợ của kẻ khác, sao còn có thể trở lại bên cạnh Vương gia được chứ?’

Mắt Lãnh Nguyệt Nhiễm mở to, trông thật dọa người, ‘Chỉ cần người nguyện ý, tự nhiên sẽ có cách’

Diệp Vũ cảm thấy nàng ta cố tình gây sự, ‘Là bệ hạ đem ta ban cho Thẩm đại nhân, chẳng lẽ người muốn ta kháng chỉ sao? Chẳng lẽ người muốn bảo Vương gia cùng cướp người với Thẩm đại nhân sao? Nếu bệ hạ tức giận, Vương gia sẽ bị tội, người coi Vương gia sẽ thế nào?’

‘Không phải là không thể, là do người vốn không muốn!’

‘Việc đã đến nước này, cũng chẳng còn cách nào quay đầu, cũng chẳng cách nào thay đổi được, người cần gì phải làm rối chuyện này lên nữa?’

‘Ta đang thử người, người nhìn không ra sao? Ta cho người cơ hội lần cuối, không ngờ người vẫn không nắm chắc’ Lãnh Nguyệt Nhiễm mắt phụt ra ánh sáng ác độc, ‘Lúc trước người và Vương gia cùng bên nhau, cùng bàn hôn luận gả, chỉ là lừa gạt Vương gia, đùa bỡn Vương gia, có phải không? Từ đầu tới cuối, người lúc nào cũng đùa Vương gia!’

Phần sau, Diệp Vũ đành chỉ có thể chọn nói dối, ‘Ta chẳng có đùa bỡn gì Vương gia cả, chỉ đành nói, là tạo hoá trêu ngươi, ta cũng là vì thân bất do kỷ’

Đôi mắt Lãnh Nguyệt Nhiễm híp lại, ‘Người chưa từng bao giờ thật tình với Vương gia, vậy đừng trách ta tâm địa ác độc!’

Diệp Vũ kinh hãi, ra sức đẩy nàng ta, lại bị nàng ta túm đi, nàng ta thoát nhìn trông có vẻ yếu ớt, song sức thì rất mạnh, túm Diệp Vũ rời khỏi phong đình, Diệp Vũ định kêu to, định để cho kẻ hầu để ý, hy vọng A Tử ở phía trước đình nghe thấy, nhưng mà chẳng có ai đến giúp nàng.

Lãnh Nguyệt Nhiễm đẩy mạnh nàng vào trong một gian phòng, đẩy mạnh nàng vào trong một cái thùng lớn. Dù nàng có phản kháng thế nào cũng không chống lại được đôi tay nhanh nhẹn của Lãnh Nguyệt Nhiễm.

Lạnh quá! Nước trong thùng rất lạnh!

85. Chương 88: Cô Gái Trong Thùng

Diệp Vũ co rúm người lại, giãy dụa đứng lên lại bị nàng ta ấn xuống không động đậy nổi.

‘Ta bảo người ta cho mấy khối băng vào trong nước, dĩ nhiên là lạnh như băng rồi!’ Lãnh Nguyệt Nhiễm âm thầm mỉm cười. ‘Người đùa bỡn Vương gia, đến nỗi Vương gia thống khổ, ta sẽ không dễ tha cho người, sẽ chiêu đãi người thật tốt, vì Vương gia, cũng tiện cho người nhớ kỹ, đùa giỡn người sớm hay muộn cũng sẽ bị trả giá lớn!’

‘Nếu Vương gia biết người tra tấn ta như vậy, nhất định sẽ phạt người’ Diệp Vũ ôm lấy hai vai, vì tương lai, đành vô sỉ lấy Tần Vương ra đỡ, bức nàng ta dừng tay.

Hai lão bà tử tiến vào, ấn giữ chặt Diệp Vũ, không cho nàng nhúc nhích chút nào.

Hiện giờ đã vào thu, gió thu thổi hiu hắt, ngâm trong nước băng lạnh một lúc đã chịu không nổi. Nàng không thể kìm được run rẩy, đầu càng ngày càng nặng, lớp lạnh băng kia cứ nhẹ chui sâu vào các đốt ngón tay, da thịt, vào chân tay khắp người, nhanh tràn tới trái tim....

Vốn tưởng rằng Lãnh Nguyệt Nhiễm ái mộ Vương gia vì đồ kị nên mới tìm đến nàng, dĩ nhiên là muốn nàng thích Vương gia, nhận định nàng đùa bỡn Vương gia, như vậy mới tra tấn nàng. Bất kể thế nào, Lãnh Nguyệt Nhiễm cũng muốn nàng trả giá lớn.

Chẳng trách được người khác, chỉ có thể tự trách mình không cảnh giác. Lần trước bị công chúa An Dương, tự trách mình xem nhẹ công chúa An Dương tâm địa ác độc, lần này tự trách mình dễ tin tưởng người khác.

Lãnh Nguyệt Nhiễm ngồi trước bàn, thần nhiên uống trà, thưởng thức bộ dạng đáng thương của nàng, “Lạnh run, sắc mặt tái nhợt, đôi môi cũng trắng bệch, nhìn hình dạng yếu đuối thể này, thật sao ta thấy chán thế. Giả sử Vương gia thấy chẳng biết có mềm lòng nổi không?”

Diệp vũ không muốn nói chuyện, khí lạnh đã thấu tận xương.

“Như vậy đi, ta cho ngươi cơ hội một lần cuối. Chỉ cần ngươi đáp ứng ta, cùng Vương gia cao chạy xa bay, ta lập tức thả ngươi”

“Ngươi cho là Vương gia...Nguyện ý buông tha cho cho...vinh hoa phú quý sao?” Khớp hàm Diệp Vũ run lên.

“Vương gia không phải không muốn, mà là ngươi không muốn. Trong lòng ngươi, Vương gia là người coi trọng danh lợi, phú quý tục nhân, trong lòng ta, Vương gia là thần tiên vô song nhất trên đời” Đáy mắt Lãnh Nguyệt Nhiễm toát ra chút si mê.

“Ngươi cùng Vương gia đã bao lâu rồi?” Diệp Vũ thuận miệng hỏi, mượn điều này dời đi lực chú ý.

“Mẹ ta là người Hàng Châu, gia đạo sa sút, cả hai cha mẹ qua đời. Tám tuổi năm ấy, ta đi theo vú nuôi đến Kim Lăng tìm người thân, bị lạc với vú nuôi” Giọng điệu Lãnh Nguyệt Nhiễm gần như lạnh băng vô tình, coi như cô gái nhỏ tám tuổi trong miệng ấy chỉ là kẻ râu ria, “Ta trên đường đi tìm hai canh giờ, chỉ là không tìm thấy vú nuôi, bọn buôn người túm được ta, mang ta đi thanh lâu, may là gặp được Vương gia. Vương gia đã cứu ta, mang ta về phủ, để cho ta theo tỷ tỷ này học ca múa. Như thế, ta cứ vậy ở vương phủ cho tới tận giờ”

“Sau đó thì sao?”

“Vương gia đã cứu ta, mạng này của ta là của Vương gia. Ta liều mạng học múa, hy vọng có một ngày được nhảy cho Vương gia xem” Nàng ta nhìn ra phía trước, cứ như có Tấn Vương đang ở đây, nàng mềm mại đáng yêu nhìn hấn, lâm vào hồi ức tốt đẹp. “Rốt cuộc có một ngày thể này đã tới, năm ta mười sáu tuổi, muốn được hiến vũ ở thị yến của Vương phi. Ta nhảy múa xong, Vương gia tán thưởng bảo ta nhảy rất giỏi, thưởng mười lượng bạc cho ta”

“Chẳng bao lâu Vương gia đã nạp ngươi làm thiếp?”

Lãnh Nguyệt Nhiễm khẽ gật đầu, “Một tháng đó là lúc ta vui vẻ nhất, là ngày ta vui nhất, nhưng ta vui sướng thì kẻ khác lại mất hứng. Con ta không có, là bị kẻ tâm địa rắn rết hại chết, ta khóc năm ngày năm đêm, cầu xin Vương phi trừng trị những kẻ đó. Nhưng Vương phi nói chẳng có bằng chứng, không định được tội các nàng ấy. Ta cầu xin Vương gia cho ta làm chủ cho con, Vương gia lại khuyên ta đừng truy cứu nữa...”

Diệp Vũ không rõ, đó chẳng phải là cốt nhục của hấn, sao lại không truy cứu chứ? Lãnh Nguyệt Nhiễm mắt đầy lệ lóng lánh, thống khổ vô cùng, “Ta chuyển đến biệt uyển Vân Thâm, không truy cứu nữa, cho dù lòng ta sắp chết...” Trên mặt nàng ta rơi hai hàng lệ, ôm ngực nói, “Bởi vì ta yêu Vương gia, ngài ấy bảo ta làm sao thì ta làm vậy. Chỉ cần ngài ấy vui vẻ, khoái hoạt, ta sẽ vui vẻ, khoái hoạt...”

Diệp Vũ thở dài, nàng ta phải trả giá cho tất cả, mất đi bản thân, lại được bao nhiêu tình của Tấn vương đây?

Vừa mới đang chìm đắm trong đau xót và tình yêu, tiếp đó đã thay đổi nét mặt, Lãnh Nguyệt Nhiễm nhìn nàng chăm chăm, mắt nồng đậm, “Ai làm Vương gia thương tâm, thống khổ, ta sẽ bắt kẻ đó phải trả giá lớn!”

Cô gái si tình như thế, tuy khiến người ta cảm động, nhưng cũng khiến người ta sợ hãi. Diệp Vũ kiệt sức nhả nài, trong cơ thể đã không còn ấm nữa, chân tay đông cứng lại, còn tiếp vậy nữa thì nàng sẽ bị bệnh

nặng ngay.

Bệnh hai ngày chưa khỏi, lại bị tra tấn đủ kiểu, vì sao nàng lại xui xẻo tới vậy chứ? Vì sao nàng luôn là cái đinh trong mắt người ta chứ? Vì sao ông trời già lại muốn chơi độc nàng vậy chứ? Nàng đến tột cùng đã làm cái gì sai hử?

Càng nghĩ càng bi phẫn, nàng ra sức giãy dụa, liều mạng đập nước, bọt nước văng tung toé, dọa cho hai bà già chết tiệt kia lui ra, nàng nhân cơ hội đó đi ra khỏi thùng nước. Đúng lúc đó, Lãnh Nguyệt Nhiễm lại túm chặt tay nàng, đem nàng ấn vào trong thùng. “Đã quên nói qua cho người biết, ta học công phu hơn ba năm, đối phó với người, dư sức!”

Diệp Vũ nghiêng rằng, “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!” Lãnh Nguyệt Nhiễm cười lạnh, “Ta chờ đó!”

Có người dùng sức đẩy cửa, bốn người trong phòng cùng quay đầu lại, là Tần Vương, Sở Minh Hiên.

Hắn đứng ở cửa phía sau lưng là ánh nắng chiếu tới toả thành những tia sáng hào quang lấp lánh quanh người, khiến cho khuôn mặt hắn rất tối, nhìn không rõ thần sắc.

Diệp Vũ nghĩ đến Lãnh Nguyệt Nhiễm sẽ thả tay ra, không ngờ nàng ta vẫn nắm mình xuống, chỉ kêu lên một tiếng ôn nhu, “Vương gia”

Hắn đi vào, chẳng nóng chẳng lạnh hỏi, “Nguyệt Nhiễm, làm gì thế?” Diệp Vũ thấy rõ, cảnh trước mắt này, hẳn rồi cuộc cũng kinh ngạc rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hoặc là nói thờ ơ.

“Nguyệt Nhiễm chỉ muốn làm chút sức vì Vương gia thôi” Lãnh Nguyệt Nhiễm ý bảo hai bà già chết tiệt lại đây nắm Diệp Vũ xuống, đi đến trước mặt hắn, quỳ xuống đất nói, “Nguyệt Nhiễm tự ý, mạo phạm Thẩm Nhị phu nhân, tùy ý để Vương gia xử trí”

“Đứng lên đi” Sở Minh Hiên vung áo bào lên ngồi xuống, giọng lạnh băng, “Người bảo bổn vương công đạo thế nào với Thẩm Chiêu đây?”

“Nếu Vương gia khó xử, cứ giao Nguyệt Nhiễm cho Thẩm đại nhân xử trí” Nàng ta cúi đầu, kính cẩn nghe lệnh.

“Lần sau đừng viện dẫn lý lẽ này nữa”

“Vâng, Nguyệt Nhiễm xin ghi nhớ”

Diệp Vũ cũng chẳng đợi được hắn bảo vệ mình nữa, nhưng hắn lại ngầm đồng ý với tự chủ trương của Lãnh Nguyệt Nhiễm, ngầm đồng ý cho kẻ bên ngoài mình làm tổn thương mình, áy náy và tự trách trong lòng với hắn tan dần.

Hắn nhìn cô gái trong thùng nước, nàng đang run rẩy kịch liệt, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, đôi môi trắng bệch, tóc mai nhiễm ẩm, càng tăng thêm sự mảnh mai đáng thương.

Chỉ cần thấy nàng, yêu thương và tình yêu tận đáy lòng mãnh liệt toát ra, toả theo các mạch máu chạy khắp toàn thân, khiến hắn xúc động muốn chạy tới, ôm nàng vào ngực, không để nàng phải chịu thương tổn và uất ức gì... Nhưng hắn lại mất hết sức lực để cố khắc chế nỗi xúc động kia, thờ ơ lạnh nhạt, để cho nàng nhận hết mọi tra tấn và khổ sở.

Lần trước ở phủ tướng quân, thấy nàng bị đánh máu thịt lẫn lộn, cũng như thế. Thật ra, hắn không đành lòng nhìn nàng mỗi lần bị thương, bị tra tấn, mỗi lần nàng bị khổ, thì hắn đau một lần... Hắn rất muốn ra tay giúp nàng, cứu nàng, nhưng sự tuyệt tình của nàng đã thương lòng vẫn mãi không rời, lửa giận và hận ý ngăn cản hắn lại... Mỗi lần thấy nàng chịu đủ mọi khổ sở, hắn cũng chịu đủ mọi khổ sở, bị lương tâm khiến trách nặng nề...

Hắn nhắc nhở chính mình, không thể lại đi về phía nàng, không thể gần nàng hơn, không thể bị nàng dụ hoặc, không thể lại có chút ảo tưởng nào với nàng nữa. Nếu không đó là vạn kiếp bất phục.

Mắt hắn lạnh lẽo nhìn nàng bị dày vò, thời gian cứ lần lượt trôi qua... Lãnh Nguyệt Nhiễm dĩ nhiên nhìn ra mâu thuẫn và rối rắm của hắn, nói, “Vương gia, Thẩm Nhị phu nhân hôn mê rồi ạ”

Thân mình Diệp Vũ không còn khoẻ như trước, ốm đau liên tiếp đã vét sạch thân thể của nàng, bị ngâm trong nước đá lạnh nửa canh giờ ngày hôm nay đã không chống đỡ nổi ngất đi.

Hai bà già chết tiệt nâng nàng dậy, được Lãnh Nguyệt Nhiễm giúp đỡ, đem nàng nâng tới đặt trên giường. Sở Minh Hiên sai các nàng thay quần áo cho nàng, sau đó ra sương phòng phái người đi mời thầy thuốc.

Thầy thuốc chẩn trị xong, Lãnh Nguyệt Nhiễm đi đốc kẻ hầu sắc thuốc, trong phòng chỉ còn lại hắc và cô gái đang mê man.

Hắc cứ lặng nhìn nàng, tâm phiền ý loạn, không rõ tư vị gì, đau lòng, hối hận, oán hận, đau thương, vừa hận mình không chịu thua kém... Hắc nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng, mảy cau lại, mắt loé sáng, “Vũ Nhi, bốn vương cũng không muốn đổi nàng như vậy... Nhìn nàng chịu khổ, chịu đủ tra tấn, bốn vương cảm động lắm, lòng đau như dao cắt...”

“Mấy ngày nay, bốn vương không lúc nào không nhớ đến nàng... Nghĩ mãi, tim liên đau, đau tới mức như xé nát thành từng mảnh nhỏ... Mỗi lần nhớ tới những lời nàng nói, tim tựa như tấm bia ngấm, bị vạn tiễn xuyên tâm... Nàng có thể cảm nhận được nỗi đau này không?” Giọng Sở Minh Hiên trầm thấp khàn khàn.

“Bốn vương thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao nàng lại tuyệt tình như vậy, vì sao dùa bốn bốn vương... Nghĩ lâu rồi, bốn vương vẫn không rõ... Chỉ duy nhất hiểu được là bốn vương không quên được nàng, không thể không thương nàng... Nàng đã khắc sâu trong lòng bốn vương, cuộc đời này cũng chẳng có cách nào xoá sạch được...”

“Bốn vương tin tưởng, nàng dùa bốn bốn vương chỉ là bốc đồng nhất thời, nàng có tình với bốn vương sẽ không tan thành mây khói... Bốn Vương biết nên làm thế nào, nàng mới có thể hồi tâm chuyển ý, trở lại bên cạnh bốn vương đây?”

“Bốn vương không ngại nàng đã ở với Thẩm Chiêu, không ngại... Chỉ cần nàng thật lòng với bốn vương, bốn vương thật sự không ngại...”

Giọng điệu bi thương, tình cảm chân thành tha thiết, giọng nói trầm thấp, khóc nức nở, khiến người ta động lòng. Diệp Vũ nghe thấy, chẳng dám mở mắt ra, bởi vì, nàng không thể đối mặt với thâm tình của hắc, không thể đối mặt tạo nghiệt do mình gây ra.

Nếu hắc biết hoàng huynh của hắc cướp đoạt ngang nhiên, có thể điên cuồng hay hỏng mất không? Điều này có thể trở mặt thành thù với huynh đệ hoàng thất không? Không dám tưởng tượng nữa.

Lãnh Nguyệt Nhiễm mang chén thuốc sắc vào, Sở Minh Hiên đỡ nàng ngồi xuống, bóp nhẹ hàm nàng ra, bón nàng uống thuốc.

Sau khi uống thuốc xong, Lãnh Nguyệt Nhiễm lui ra ngoài, suýt nữa đụng phải một người. Nàng ta đứng im, cảm thấy kinh hãi, lập tức kêu lên, “Thẩm đại nhân”

Thẩm Chiêu mặt lạnh lùng, thấy Sở Minh Hiên ôm Diệp Vũ mê man, trong lòng thật chẳng rõ tư vị, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Chẳng bao lâu, A Tử trở lại phủ hữu tướng, báo thị thiếp Tần Vương mang Nhị phu nhân đến biệt uyển Vân Thâm, nàng ta lo Nhị phu nhân gặp chuyện không may, mới trở về bẩm báo, Hắc do dự mãi một lúc, sau khi nàng ta khẩn cầu nhiều lần mới đến biệt uyển Vân Thâm thăm.

Hắc đi vào phòng, thấy Diệp Vũ bất tỉnh nhân sự, khuôn mặt trắng như tờ giấy, đoán chắc nàng bị tra tấn trong này nên mới biến thành như vậy. Chân nàng đang bị thương, cảm lạnh vừa khỏi chưa lâu, hôm nay lại ở trong này bị ăn đau khổ ư? Ngay cả Thẩm Chiêu chính mắt nhìn thấy, Sở Minh Hiên cũng chẳng ngại, vẫn đang ôm nàng, yên tâm thoải mái.

A Tử vẫn đi sau Thẩm Chiêu, giành trước tiến vào, mắt thấy Nhị phu nhân và Tần vương thân mật như vậy, bất giác tròn to mắt, tức giận nói, “Nam nữ thụ thụ bất thân, Vương gia sao có thể ôm Nhị phu nhân chứ?”

Nói xong nàng ta đưa tay ra ôm lấy Nhị phu nhân. “Đi ra ngoài!” Sở Minh Hiên lạnh giọng quát. “Người lui ra đi” Thẩm Chiêu nói ôn hoà. A Tử bất đắc dĩ đi ra ngoài, Lãnh Nguyệt Nhiễm cũng đi sau rồi đi.

Thẩm Chiêu đứng trước giường, giọng ôn hoà, “Vũ Nhi là Nhị phu nhân của ta, không nhọc Vương gia khom mình chiếu cố, Vương gia vẫn nên giao nàng cho ta đi”

Sở Minh Hiên nói tức giận, “Người bảo Vũ Nhi là Nhị phu nhân sao? Người chưa thềm hỏi rõ trắng đen đã định tội nàng rồi, còn bảo nàng đến ở biệt quán, còn để nàng bị dầm mưa lâu như vậy, vì sao người lại đối xử nàng như vậy?” Hần càng nói càng giận, giọng tăng cao, “Người đã không quý trọng nàng, chẳng bằng buông tay đi!”

“Nàng là Nhị phu nhân của ta, cuộc đời này vẫn chỉ à Nhị phu nhân của ta” Giọng Thẩm Chiêu không cao, chẳng tức giận giọng điệu đều đặn chắc.

“Người bỏ vắng Vũ Nhi, tổn thương lòng nàng, vì sao không buông?”

“Tổn thương lòng nàng chỉ mình ta sao?” Giọng Thẩm Chiêu đầy châm chọc, “Công chúa An Dương đánh nàng, vừa rồi nàng lại chịu đủ khổ trong biệt uyển của người, người cứ trơ mắt nhìn nàng chịu khổ, đây là quý trọng mà người nói sao?”

“Từ nay về sau, bốn vương sẽ không làm tổn thương nàng tý nào nữa!” Sở Minh Hiên nói kiên quyết.

“Vương gia, nàng là Nhị phu nhân do bệ hạ ban thưởng cho ta, Vẫn xin Vương gia chớ khó dễ”

Diệp Vũ đã tỉnh sớm rồi, chỉ vẫn giả vờ ngủ, Thẩm Chiêu đã đến, lại không dám mở mắt. Tình huống này quá tệ, nàng không biết nên đối mặt thế nào, đành phải giả vờ ngủ. Nàng không đoán được là Thẩm Chiêu sẽ đến, hơn nữa thái độ cường ngạnh. Sở Minh Hiên ôm sát nàng, nói lạnh lùng, “Bốn vương sẽ không buông tay, xem người mang Vũ Nhi đi thế nào!”

Giọng Thẩm Chiêu cuối cùng cũng thấy tức, giọng điệu trở nên nặng ngàn cân, “Vũ Nhi đã là Nhị phu nhân của ta, tất cả đều biết, cả ta cũng dừng tay, nhưng Vương gia có từng nghĩ đến danh dự của Vũ Nhi không?”

“Bốn vương sẽ mang nàng cao chạy xa bay, đi tới một nơi chẳng ai biết, sống trọn đời”

“Vương gia nguyện ý vứt bỏ vinh hoa phú quý, thân phận địa vị, khiến người ta thật kính nể, nhưng mà Vương gia đã từng nghĩ đến, thái hậu sẽ thương tâm tới mức nào không?”

“Bốn vương chẳng quản được nhiều chuyện như vậy...”

Thẩm Chiêu giữ chặt lấy tay Diệp Vũ, muốn ôm lại, mắt trong veo lạnh lùng, “Xin vương gia buông tay!”

Sở Minh Hiên cứ một mực từ chối, “Bốn vương cũng quyết không buông tay.

86. Chương 89: Ngọn Lửa Thiêu Thân

Diệp Vũ cảm giác được biểu hiện giằng co của hai nam tử này, thật sự nếu không tỉnh lại, chẳng biết sẽ có hậu quả gì nữa. Vì thế nàng mơ hồ mở mắt ra, thấy hai người đang nổi nóng, bốn mắt nhìn nhau chẳng cam lòng yếu thế.

Tấn vương trước mắt quyết tuyệt, mặt lạnh như sắt, còn Thẩm Chiêu thì mắt lạnh thấu xương, khó gặp được. Thẩm Chiêu phát hiện ra nàng tỉnh lại. cố ý kêu lên tha thiết, “Vũ Nhi”

Sở Minh Hiên nói vui mừng,. “Vũ Nhi, không khoẻ chỗ nào, nói cho bốn vương biết”

Nàng cau mày giãy dụa, hần không buông tay, mắt tràn đầy thâm tình, “Vũ Nhi, bốn vương sẽ tìm mọi cách, tìm một nơi thế ngoại đảo nguyên thanh tĩnh, chỉ có hai chúng ta, cùng cầm tay nhau, sống trọn đời”

“Vương gia quá yêu, ta vô phúc tiêu thụ, vẫn xin vương gia buông tay cho” Nàng cất giọng yếu ớt, thần sắc kiên quyết.

“Bổn vương có thể cho nàng vinh hoa phú quý, Thẩm Chiêu có tài cán làm gì cho nàng chứ? Có thể cho nàng cái gì? Vì sao nàng vẫn cứ đi theo hần chứ?” Mắt hần bốc lửa giận, lại thương tâm và buồn phiền.

“Cái gì cũng đã nói hết rồi, Vương gia cũng đã rõ cả, hay không rõ cũng xong, ta sớm đã là vợ kẻ khác, cũng chẳng cách nào đổi được!” Diệp Vũ phụng phịu, giọng nặng nhọc, “Mời Vương gia buông tay cho!”

Sở Minh Hiên nhìn nàng chăm chăm, mắt như băng hoả đan xen, đầy cô tuyệt, tựa như một con thú nhỏ bị thương nặng giữa cánh đồng hoang vu vậy.

Thẩm Chiêu cởi áo choàng khoác lên người nàng, ôm cả nàng rời đi, Nhìn họ bên nhau rời đi, sắc mặt Sở Minh Hiên tái mét, mắt càng ngày càng trầm tối, càng ngày càng hung ác nham hiểm...

Bị ngâm nửa canh giờ trong nước đá, Diệp Vũ lại nhiễm phong hàn, bắt đầu nặng hơn cả lần trước, có sốt nhẹ.

A Tử hầu hạ nàng nghỉ trên giường, ngâm một ly trà nóng đặt trên bàn rồi rời khỏi tẩm phòng. Thẩm Chiêu ngồi trước bàn, thần sắc bình thản, như chẳng có gì muốn nói.

“Lần này làm phiền đại nhân rồi, là do ta sơ sẩy” Diệp Vũ không muốn không khí nặng nề giữa hai người, mở lời.

“Ta còn có chuyện quan trọng trong người, nghỉ ngơi cho khoẻ đi” Hần đứng lên, mắt lạnh băng như ngọc,

“Đại nhân khinh ta là mãnh thú hồng thuỷ sao?” Giọng nàng ngập tràn uất ức.

“Cô nghĩ nhiều rồi”

“Nếu ta không gặp chuyện xui xẻo ở biệt uyển Vân Thâm, chắc đại nhân cũng vĩnh viễn không đặt chân đến biệt quán đâu nhỉ? Hoặc không hề muốn gặp lại ta nữa chẳng?”

Hần nghiêng mặt nhìn nàng, không đáp lại, quần áo trắng bay phất phơ trước mặt hần. Nàng dựa vào gối, mặt mày đầy yếu ớt và thống khổ, “Đại nhân không dám trả lời hay là không muốn trả lời, hay là khinh thường trả lời?”

Thẩm Chiêu rót cục xoay người, đôi mắt đầy thâm thúy sâu không đáy, “Nếu ta nói là “đúng”, cô chắc hết hy vọng chứ?”

Diệp Vũ cười thê lương, “Ta sẽ hết hy vọng, nhưng lòng ta sẽ sáng như gương” Thần sắc hần lạnh nhạt như nước, “Thế thì tốt rồi”

“Ai cũng nói, Hữu tướng cơ trí, thông minh tuyệt đỉnh, dưới một người, trên vạn người, là cánh tay đắc lực của triều đình, lại không ai biết, phong độ ấy chỉ có hữu tướng đùa người khác, chứ chẳng có ai đùa được hữu tướng” Nàng cố ý trào phúng nói.

“Hiểu được là tốt, tin rằng cô cũng hiểu rõ”

“Hiểu rõ thì thế nào?” Nàng cất giọng cười nhạt, “Ta nghĩ không phải hiểu được mà là muốn được tự do”

“Việc này ta không đủ khả năng, vẫn xin thứ lỗi cho” Hần hơi xin lỗi.

“Ta sẽ chẳng muốn ép buộc ngài cái gì, chỉ cảm thấy đại nhân thân là nam nhân đại trượng phu, uất ức như thế, thấy thẹn với liệt tổ liệt tông Thẩm gia”

Thẩm Chiêu cười bỏ qua, lòng Diệp Vũ lạnh lẽo như tuyết, “Vì sao bệ hạ đem ta ban cho đại nhân, trong lòng đại nhân biết rõ. Ngày ấy ta ở cửa cung cùng bàn bạc với Chu cô cô về cuộc thi chọn tài nghệ vũ đạo, nói vậy đại nhân cũng có nghe được, chẳng bao lâu đại nhân liền buộc ta tới biệt quán, nghĩ đến hai chuyện này chắc không liên quan gì đâu. Bất luận ta có mạo phạm phu nhân không thì kết cục vẫn phải chuyển đến biệt quán, có phải thế không? Đại nhân đối đãi như thế, đều không phải xuất phát từ thật lòng, chỉ làm vì người khác, vì để cho hần xuất nhập thuận lợi, có phải thế không? Phu nhân thiết kế cạm bẫy, cũng là do đại nhân bày mưu tính kế, có phải thế không?”

Hắn đáp nhẹ như mây bay gió thoảng, “Cũng không sai” Tuy đã sớm đoán ra, nhưng chính tai nghe được đáp án như thế, lòng nàng vẫn rầu rĩ đau đớn. Nàng hỏi thăm lương, “Kẻ hầu và thị vệ biệt quán đã thay từ lâu rồi, chỉ có A Tử là người của phủ Hữu tướng, có đúng thế không?”

Hắn gật đầu, trên mặt chẳng có chút áy náy và xin lỗi nào. Diệp Vũ cuối cùng không kìm được nước mắt, lặng lẽ rơi xuống, “Đại nhân làm vậy, sẽ chỉ bị người ta khinh bỉ thôi”

Giọng Thẩm Chiêu hoà hoãn, “Làm thần tử của người, dĩ nhiên sẽ vì quân. Ta cũng chỉ có thể cố sức là bảo vệ cô chu toàn. Ngoài việc đó ra, thứ ta bất lực”

“Đại nhân lại đây chút được không?”

Hắn đi tới, ngồi ở mép giường, thấy khuôn mặt thanh mị của nàng đầy lệ, thương tâm gần chết, ngực giống như bị ai đó đâm một quyền, rầu rĩ đau. Nàng vung tay bất ngờ đập qua mặt hắn, dùng hết sức có trong người. Hắn không né tránh, bị trúng chưởng này luôn. Tuy trên mặt hơi đau, song trong lòng thấy dễ chịu chút.

Nàng đánh hắn, hơi ác chút, nhưng ai có biết được là trong lòng nàng đang đau đớn chua xót?

Nàng kỳ vọng được hắn chăm sóc, che chở và thật lòng, chẳng những chẳng chiếm được mà ngược lại hắn đẩy nàng vào lòng nam nhân khác, còn có người nam nhân nào uất ức hơn hắn không? Còn có chuyện nào vớ vẩn và hoang đường hơn không?

“Bệ hạ trời sinh tính đa nghi, thị sát tàn bạo, nhìn trúng con mồi rồi thì tuyệt đối sẽ không để nó trốn!” Thẩm Chiêu đứng lên, nói ôn hoà, “Bất luận cô trốn thế nào, cũng không trốn khỏi lòng bàn tay của bệ hạ!”

“Nguyên nhân là thế, lúc trước ngài mới khuyên ta gả cho Tấn vương sao?”

“Đáng tiếc là tuột mất cơ hội” Hắn xác thực nhìn thấu huynh đệ này, “Tấn vương hi giận hiện trên mặt, bệ hạ tâm tư thâm trầm, đối đãi với cô chẳng có phi tần nào sánh bằng”

Dứt lời hắn đi thẳng rời đi. gần như không muốn đợi thêm lát nữa. Diệp Vũ sững sốt một lúc, không tự chủ được cười rộ lên, cười lạnh như tuyết, nước mắt cũng rơi xuống như những hạt ngọc, thấm vào khăn, chặn.

Lãnh Tiêu Tương tới cửa thông báo muốn gặp, mời Diệp Vũ tiếp tục đến lầu Tiêu Tương dạy múa. bởi gần đây không có màn múa mới nào, khách đến cũng ít đi chút, nếu tiếp tục thế cũng đáng lo ngại.

Diệp Vũ khuyên, việc làm ăn buôn bán lúc được lúc không, không phải lúc nào cũng được lời mãi. Giờ Nhóm Lăng Vô Hương, Phán Phán đã vất vả chuẩn bị từ lâu, tới vừa lúc cần diễn, gần như chẳng có dư thời gian nào để mà luyện múa mới nữa, bởi thế, đợi sau khi trận đấu được mở rồi mới bắt tay vào luyện màn múa mới.

Lãnh Tiêu Tương cũng biết tình hình này, không nói gì nữa, nhưng bà lại lo Lăng Vô Hương, Phán Phán sẽ bị chọn vào cung, lầu Tiêu Tương bị tổn thất không nhỏ. Diệp Vũ an ủi bà, cũ không đi thì sao có mối chứ. Như thế Lãnh Tiêu Tương mới cười tủm tỉm mà về.

Mười lăm tháng tám, đêm trăng tròn.

Giờ Dậu, Diệp Vũ theo Thẩm Chiêu tiến cung, đi vào điện Duyên Khánh. Thẩm phu nhân chẳng có thân có thích, cũng không cần tiếp khách.

Giờ đêm lành lạnh thổi, cung yến được tổ chức tại đại điện. Đèn đuốc trong điện sáng trưng, giống như ban ngày vậy, đèn cung đình to lớn được đặt trong tám góc điện, khiến cả đại điện rực rỡ sinh động hẳn lên, lấp lánh nhiều màu. Cả người và hoa cỏ trong đại điện như được nhuộm đầy một màu rực rỡ hoa lệ.

Hoa nở phú quý, hương thơm nồng đượm, nhìn rộng ra, thấy cảnh tượng phồn hoa huyền ảo trước mắt giống như những bông cẩm tú sáng bóng diễm lệ, di động giữa ngàn bông hoa. Các đại thần văn võ lúc thì tùm tùm chuyện trò bàn luận, hoặc tốp năm tốp ba thì thăm trao đổi, tiếng cười tiếng nói rất ồn ào náo nhiệt.

Diệp Vũ ngồi sau yến án, Thẩm Chiêu bị mấy đại thần vây quanh, thông dong ứng đối, chuyện trò vui vẻ. Bỗng nàng cảm giác có một luồng mắt nóng bỏng ập đến, lặng lẽ ngược mắt nhìn qua, quả nhiên là Tấn Vương.

Hắn chẳng hề cố kỵ mà ngóng nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm như biển cả, nặng như núi thái sơn, nóng như ngọn lửa thiêu thân. Nàng chợt dạ nhìn hắn, tức khắc bị mắt hắn cuốn lấy, cảm thấy bối rối tránh đi, tìm đập thành thịch.

Văn quý phi và tôn thái hậu giá lâm, chúng thần hành lễ. Bích Cẩm đến truyền lời, bảo thái hậu nói nàng tới.

Diệp Vũ đi tới, Tôn thái hậu cầm tay nàng, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, đối đãi nàng thân thiết như con gái ruột vậy. Văn quý phi bị phải sang một bên, tuy sắc mặt bình thường, mắt lại âm lãnh ba phần.

“Sức khỏe có tốt không?” Tôn thái hậu quan tâm hỏi han.

“Tạ thái hậu quan tâm, sức khỏe nô tì cũng đỡ rồi, chỉ là thầy thuốc có nói không thể khiêu vũ, không thể hiến vũ vì thái hậu được, xin thái hậu thứ tội”

“Đợi khi nào chân bị thương của người tốt trở lại thì nhảy cũng không muộn. Đợt thi tuyển vũ đạo cũng đã xong, người cũng không kém thua ai, không cần lo cho ai gia”

“Nô tì xin ghi nhớ ạ” Diệp Vũ cười ôn hoà, nhưng nếu có kẻ nhìn nàng thấy ngứa mắt muốn ra tay hạ thủ thì nàng biết phòng sao đây?

“Nghe Bích Cẩm nói, mấy ngày trước người và Chu tiểu cầm ở Nghê thường các sơ tuyển, đã tuyển được hơn bốn mươi người” Mặt mày Tôn thái hậu hớn hở, rõ ràng rất mong chờ kết quả trận đấu, “Chu tiểu cầm nói với ai gia, trận đấu này có cả vũ nam và vũ nữ, tài múa cùng dung mạo đều rất khá”

Diệp Vũ nói phụ hoạ, “Trận đấu lần này, nhất định sẽ chọn được vũ kỹ có tài nghệ xuất chúng vào trong cung ạ”

Tôn thái hậu mỉm cười gật đầu. Ngoài điện vang lên tiếng tiểu công công, “Bệ hạ giá lâm...”

Tất cả đứng dậy, khom người, chấp tay, cúi đầu, cung kính nghênh đón thánh giá.

Diệp Vũ lặng lẽ ngược mắt nhìn, Sở Minh Phong trầm bước đến, đi lại vững vàng, quần áo lấp lánh đường vân long đung đưa theo từng bước chân, quanh thân toát lên khí phách lạnh thấu xương; ánh mắt cứng rắn kia chẳng lộ ra chút cảm xúc nào, đầy bí hiểm, khiến người ta không nắm bắt nổi; chiếc cằm góc cạnh kia như hòn đá, thô cứng khiến chẳng ai dám sờ vào; thân hình cường tráng như rồng trong biển người kia khoát trên người chiếc long bào, làm nổi bật rõ tư thế rồng phượng trên đời. Mắt hắn dừng trên mặt nàng, nàng kích động cúi xuống, tìm đập mạnh. Nàng thầm mắng chính mình, chẳng có việc gì thì nhìn hắn có sao.

Hắn vung áo bào ngồi xuống, cất cao giọng, “Chúng ái khanh bình thân”

Mọi người cùng ngồi xuống, Diệp Vũ định nói với Tôn thái hậu để trở về, Tôn thái hậu lại tiện bảo, “Ai gia thích náo nhiệt, người cứ để sau rồi mới về đi” Như vậy nàng chỉ đành ngoan ngoãn ngồi cùng.

“Trăng hôm nay tròn sáng, ngày đoàn viên, ngày vui mừng, mẫu hậu thích vui vẻ náo nhiệt, hàng năm hôm nay đều muốn chúng ái khanh tiến cung bồi mẫu hậu và trẫm vui yến” Sở Minh Phong giơ ly rượu lên, cất giọng trầm lắng.

“Có thể được cùng bệ hạ, thái hậu uống rượu ngắm trăng, thần rất vinh hạnh” Chúng thần cùng đồng thanh. Quân thần cùng uống, rượu ngon thơm lừng. Sau khi các thủ tục hoàn thành, nhạc tấu vang lên, yến tiệc bắt đầu.

Diệp Vũ ngồi tiếp rượu với Tôn thái hậu, vừa xem ca múa, vừa chú ý động tĩnh của Thẩm Chiêu bên đó.

Thỉnh thoảng hắn nói chuyện với đại thần bên cạnh, song vẫn chẳng nhìn về bên này tí nào, còn Tấn Vương thì lại thường dùng ánh mắt nóng bỏng tham luyến nhìn đến, khiến nàng chẳng thấy tự nhiên chút nào.

Bổng công chúa An Dương nâng chén đi tới, mặt mày hớn hở, nói, “Nhi thần xin được uống với mẫu hậu một ly”

Hai mẹ con cùng nói chuyện phiếm mấy câu, công chúa An Dương chẳng thềm liếc mắt nhìn Diệp Vũ cái nào, mà chuyển sang ngự án, cười nói, “Bệ hạ, con gái Mị Nhi của An Dương năm nay đã mười bảy, đã tới

thời điểm hôn phối. Bệ hạ có tìm được nhà nào có thể gia trong sạch, tài mạo song toàn, tính cách đơn thuần hiền lương tứ hôn cho Mị Nhi không?”

“Mị Nhi còn nhỏ, qua hai năm nữa có tứ hôn cũng chẳng muộn” Sở Minh Phong chẳng chút để ý nói, “Còn nữa, công chúa An Dương dạy dỗ con gái kiêu căng điều ngoa, chẳng có chút học vấn gì, đệ tử con nhà thế gia trong kinh có ai dám lấy con gái của công chúa An Dương đây?”

“Bệ hạ...” Công chúa biết vậy, bất mãn với lời hắt hủi, lại chẳng tiện phản bác, chỉ đành hướng Tôn thái hậu làm nũng, “Mẫu hậu...”

“Mị Nhi xác thực còn nhỏ, còn nữa, nếu cần tìm một vị hôn phu tốt, dù sao cũng phải từ từ” Tôn thái hậu nói trấn an.

Công chúa An Dương nhú mi, rõ ràng không đoán được là bị người thân cự tuyệt, không cam lòng nói, “Mẫu hậu, nhi thần chỉ vì cầu nhân duyên cho con gái thôi ạ”

Bà ta cố tình đưa việc này ra ở yến tiệc, cho rằng hoàng huynh và mẫu hậu sẽ tứ hôn cho cho Diệp Mị, bà ta nhất định không ngờ được kết quả này. Diệp Vũ không nghĩ được vì tìm một vị hôn phu tứ hôn cho Diệp Mị, Sở Minh Phong còn thấy khó xử gì nữa đây? Vì sao lại giáp mặt cự tuyệt tứ hôn chứ?”

Ánh mắt Sở Minh Phong mỉm cười, mắt hơi chớp chớp, giống như cánh quạt gió vậy, “Hay hoàng tỷ đã có con rể vừa ý rồi?”

Bà ta cười bảo, “Lòng của Mị Nhi, An Dương cũng hiểu được Mị Nhi muốn được gả cho hãn, tất sẽ không bị uất ức. An Dương cả gan, xin bệ hạ thành toàn”

“Kẻ đó đang ở trong điện này ư?” Hãn hỏi ung dung.

“Người này tướng mạo song toàn, tài trí nổi tiếng thiên hạ, là phụ tá đắc lực của bệ hạ, là cánh tay lương thần của Đại Sở” Công chúa An Dương cổ cất cao giọng, để chứng thần ai nấy đều nghe được cả, ‘Người đó là hữu tướng Thẩm Chiêu’

Nghe thấy tên này, có kẻ cười lạnh, có kẻ cười trộm, có kẻ lại cười âm hiểm, có kẻ cười khinh bỉ, dần dần có kẻ châu đầu rì tai nói thầm.

Thẩm Chiêu không đoán được là công chúa An Dương lại nói ra tên mình, đang định uống rượu bắt giặc giờ tay đứng sững giữa không trung, thần sắc sợ sệt.

Diệp Vũ cả kinh tim đập mạnh như sóng vỗ, Diệp Mị cùng cha khác mẹ thế mà lại đặt lòng lên Thẩm Chiêu. Xem ra, Thẩm Chiêu đúng là miếng bánh thơm khiến ai cũng muốn cắn một miếng thật.

Văn quý phi có vẻ cao quý đoan trang đột nhiên lên tiếng khen, “Thẩm đại nhân tài hoa trác tuyệt, phong độ ngời ngời, chắc là người trong mộng mà không ít con gái trong kinh thành muốn được gả cho. Chỉ là Thẩm đại nhân đã có Thẩm phu nhân và Nhị phu nhân rồi, công chúa An Dương và Diệp đại tướng quân lại cùng có viên ngọc minh châu sao có thể...”

“Nếu mẫu hậu và bệ hạ thương An Dương với Mị Nhi, thì nên tứ hôn cho Mị Nhi đi ạ” Công chúa An Dương cười tủm tỉm, “Mị Nhi là con gái của vợ cả tướng quân, dĩ nhiên là không để bị uất ức rồi, nếu là mẫu hậu, bệ hạ thương xót, thì nên để cho Mị Nhi được ngồi cùng ăn với Thẩm phu nhân, đều cùng là vợ”

“Như thế cũng tốt lắm, vừa không uất ức đến con gái công chúa, cũng sẽ không uất ức tới Thẩm phu nhân” Ánh mắt Văn Quý phi nhìn lướt qua bệ hạ, rồi chuyển sang Diệp Vũ, “Chỉ là uất ức cho Thẩm Nhị phu nhân rồi”

Trong lòng Diệp Vũ cười lạnh, trán hạ thấp xuống, im lặng.

Công chúa An Dương vốn đang hướng lên ngự án, lúc này cố tình nghiêng người để cho tất cả mọi người đều có thể nghe thấy lời bà ta, “Thẩm nhị phu nhân sao lại chịu uất ức chứ? Nàng đã là Thẩm nhị phu nhân Thẩm gia rồi, lại quan hệ mờ ám với Tấn Vương, tổn hại tới mặt mũi Thẩm đại nhân, cũng làm mất hết thể diện Diệp gia! Loại con gái thiếu tự trọng kiểu như nàng ta, chẳng xứng làm con cháu nhà Diệp gia!”

Văn quý phi cười xấu hổ, “Công chúa, chuyện này chẳng có bằng chứng, cũng không thể nói linh tinh được” Công chúa An Dương nhướn mày nói, “Không có bằng chứng, bản công chúa sao dám nói ra trước mặt

cả văn võ trong triều chứ? Mọi người đều biết, Thẩm Nhị phu nhân và Tấn vương đã một lần bàn hôn luận gả, trước đó không lâu nàng ta còn tới ôn tuyền biệt quán. Thị nữ bản công chúa tận mắt nhìn thấy nàng ta đi vào biệt uyển Vân Thâm, rồi không lâu sau đó, hoàng đệ bản công chúa cũng vào biệt uyển, rồi mãi vẫn chưa thấy đi ra”

Hai kẻ này đúng là luyện tập tốt thật, kẻ xương người hoạ, khiến cả văn võ trong triều đều biết Diệp Vũ ngoại tình.

Diệp Vũ đã sớm đoán ra được, cung yến này sẽ không bình yên, công chúa An Dương cũng sẽ không bỏ qua cho mình, lại càng không đoán được là bà ta thể mà dám dùng chuyện ở biệt uyển Vân Thâm kia để làm tổn hại danh dự của mình.

Văn võ đại thần ở đây, không phải nhìn Hữu tướng mà chính là Tấn vương, ánh mắt nữ quyền đều tập trung vào Diệp Vũ xinh đẹp lãnh diễm mị hoặc lòng người. Cả đại điện yên tĩnh như chết, cổ hạ giọng thì thảo nghe rất rõ. Mặt Thẩm Chiêu thì vẫn trong trẻo lạnh lùng, chẳng chút động tĩnh.

Sở Minh Hiền vẫn cứ trầm mặc như vậy, mặt không đổi sắc, coi như chuyện hấn tư thông với Diệp Vũ không phải là hấn mà là của kẻ khác.

Ánh mắt Sở Minh Phong ánh lên lãnh liệt, cứ lướt lặng lẽ qua mọi người, cánh tay phải đặt trên ngự án không động đậy, ngón tay giữa nắm ngón tay đeo chiếc nhẫn ngọc toả ra ánh sáng xanh nhợt sắc.

Ngực Tôn thái hậu phập phồng, rõ ràng đã bị con gái làm cho tức chết. Diệp Vũ thì nghĩ, Tấn vương bị chính muối ruột của mình chỉ thành gian phu, không biết là giận hay vui khi thấy người gặp hoạ nữa.

87. Chương 90: Cổ Sức Ép Nàng Dưới Thân

“Mẫu hậu, bệ hạ, theo những lời An Dương nói kia đều là thật” Công chúa An Dương quay người lại, trong mắt chẳng che giấu tia độc ác chút nào, “Thẩm Nhị phu nhân tâm thuật bất chính, quyền rũ hoàng đệ, làm mất hết thể diện của Thẩm gia, Diệp gia. Loại gái hạ lưu vô sỉ như thế, sao còn dám ở lại bên cạnh Thẩm đại nhân chứ? An Dương vì Diệp đại tướng quan quản lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, vì Diệp gia có một đứa con gái hèn hạ như thế mà đau đớn vô cùng, khiến cho Mị Nhi phải ra mặt bồi thường cho Thẩm gia, gả nhập Thẩm gia”

“Bệ hạ, mẫu hậu, lời công chúa nói không phải không có lý” Văn quý phi hạ giọng, nói cẩn thận.

Tôn thái hậu tức giận tới mức chẳng muốn nói chuyện, hoặc là nói dù sao cũng là con gái ruột, chẳng muốn làm khó nó trước mặt mọi người.

Chính không sợ tà ác, Diệp Vũ chẳng sợ chút nào, chỉ cảm thấy buồn cười, cục diện ngày hôm nay, sẽ kết thúc sao đây? Sở quốc Minh Phong có phải sẽ tức điên lên rồi không?

Nhìn lên mặt hấn xem, chẳng thấy tức tởm nào. Hấn vẫn bình chân như vại, không nóng không lạnh bảo, ‘Chỉ dựa vào mỗi lời hoàng tử nói, cũng chẳng đủ tin. Hoàng đệ, hoàng tử bảo đệ và Thẩm Nhị phu nhân tư thông, bảo hai người là gian phu trư trên, đệ có gì cần nói không?’

Sở Minh Hiền đứng lên, đi tới cạnh công chúa An Dương, hơi khom người hành lễ, chẳng chút hoang mang, sắc mặt như thường, ‘Hoàng huynh, thần đệ chỉ có thể nói, ngày ấy, đúng là Nhị phu nhân có đi tới biệt uyển Vân Thâm’

Chúng thần đều hít lên một trận, với lời thú nhận thẳng thắn của hấn cũng cảm thấy ngạc nhiên. Diệp Vũ chấn động, tuy đã sớm đoán ra hấn sẽ không phủ nhận, nhưng nàng vẫn thấy kinh ngạc. Hấn nói thể nào cũng được, có ý đồ rất rõ, đó chính là, hấn muốn mượn hơi “cướp người”

“Thẩm Chiêu” Sở Minh Phong con người đen híp lại, trong mắt loé lên tia sắc nhọn, “Người còn gì để nói không?”

“Bẩm Bệ hạ” Thẩm Chiêu đứng dậy đi tới, lấy giọng điệu đầy chính nghĩa nói, “Ngày ấy nội tử (vợ) đúng là có đi biệt uyển Vân Thâm, nhưng là nàng đi tìm vi thần, vi thần đang cùng Vương gia ở biệt uyển trao đổi chuyện quan trọng”

Lời này vừa nói ra, lại khiến mọi người đều hít hà. Chúng thần không thể nào đoán được là Thẩm Chiêu lại giải vây cho Nhị phu nhân, hay là do công chúa An Dương vu hãm?

Thẩm Chiêu nhìn về phía công chúa An Dương, mỉm cười, “Công chúa, ngày ấy vi thần đã ở trong biệt uyển Vân Thâm rồi, lúc vi thần và nội tử rời đi, thị tỳ công chúa không thấy sao?”

Công chúa An Dương cười châm chọc, “Hoàng đệ đều thừa nhận rồi, Thẩm đại nhân cần gì loại Nhị phu nhân không tuân thủ nữ tắc mà giải vây chứ? Ah... Nói vậy Thẩm đại nhân không muốn việc xấu trong nhà truyền ra ngoài, làm mất hết thể diện Thẩm gia chăng?”

Diệp Vũ không rõ nếu Thẩm Chiêu đã ra mặt giải thích, công chúa An Dương sao còn cố cãi cho bằng được chứ?

“Đủ rồi!”

Một tiếng gầm lên, giống như sấm sét từ trên trời đánh xuống khiến người ta rùng mình. Sở Minh Phong tức giận, sắc mặt xanh mét, công chúa An Dương sợ tới mức cúi đầu, trong mắt đảo liên tục.

“Thẩm Chiêu trị gia cực nghiêm, đều dạy dỗ thị tỳ còn tốt hơn cả con gái của người, biết trên dưới, sao sẽ để chuyện gièm pha phát sinh thể chứ hả?” Hấn tức giận khiển trách, ‘Người tung tin ở trong cung yến, làm loạn thị phi, đã từng nghĩ cho mẫu hậu chưa? Đã từng nghĩ vì hoàng đệ hay chưa? Đã từng nghĩ đến trăm chưa? Cả triều văn võ đang nhìn người chê cười, mà người lại còn dám vác mặt đứng ở đây hả? Ai dám lấy con gái người nữa chứ?’

“Bệ hạ bớt giận, công chúa cũng chỉ là...” Văn quý phi khom người tới, ôn nhu an ủi.

Hấn đẩy mạnh ả ta ra, như hành động vô tình dưới cơn thịnh nộ, lại có khá nhiều người thấy. Văn Quý phi ngồi xuống, ngượng ngùng, thật chẳng rõ tư vị gì.

Hấn tiếp tục răn dạy, chẳng để chút đường sống nào, “Thẩm Chiêu là trọng thần triều đình, mấy năm nay đều hết lòng vì đại Sở, chuyện nhà ngài ấy, sao dám để cho người nói vớ vẩn lung tung chứ? Người bị phụ hoàng chiều hư, kiêu căng vô cùng, hoành hành ngang ngược thì thôi, lại dạy dỗ con gái cũng có tính nết giống người, ai cưới nó, khổ nhục cả đời!”

Công chúa An Dương không ngờ phải nhận được sự răn dạy nghiêm khắc này, mất hết mặt mũi, mẫu hậu cũng chẳng nói nửa câu cho mình, vừa uất ức vừa đau lòng và buồn bực, nước mắt cứ thể long lanh, run rẩy sắp ngã.

Ai cũng đều nghĩ là bệ hạ tức giận, chỉ có duy nhất Thẩm Chiêu, bởi vì hấn luôn nể trọng Thẩm Chiêu, với Thẩm Chiêu chỉ tin tưởng tuyệt đối.. Không ai biết hấn cất lời răn dạy với hoàng tỷ cùng cha khác mẹ, thật sự là vì Thẩm Chiêu.

Rốt cuộc công chúa An Dương chẳng còn mặt mũi đi xuống, ôm mặt chạy ra ngoài. Phong ba lớn này cuối cùng cũng tan, nhạc lại tấu lên, ca múa lại tiếp tục. Diệp Vũ khép mi xuống, mặc cho mọi ánh mắt dính lên gáy nàng.

“Thẩm Chiêu đã trả lại sự trong sạch cho người rồi, không sao đâu” Tôn thái hậu ôn tồn an ủi, vỗ vỗ lưng nàng.

“Nô tì vốn chính không sợ tà, không lo đâu ạ”

“Vậy là tốt rồi” Tôn thái hậu cười cười, gấp một miếng điểm tâm đặt vào trong bát ngọc của nàng.

Diệp Vũ yên lặng ăn, cảm thấy ánh mắt kia càng ngày càng nóng rực, khiến người ta sợ hết hồn. Hấn lớn gan như vậy nhìn nàng, Văn quý phi bên cạnh hấn chắc chắn nhìn ra manh mối. Nàng nói với Tôn thái hậu đi ra ngoài chút, rồi đứng dậy rời đi.

Cả đại điện rất buồn, khiến người ta thở không nổi, Diệp Vũ chạy thẳng một mạch ra xa, đến vũ đài mới dừng lại thở hồng hộc như trâu.

Thính Vũ đài là một toà xây rất khéo, rường cột chạm trổ, cao ba tầng, hai bên là thiên điện. Bất luận là mưa Xuân kéo dài hay mưa hạ tầm tã, hay mưa thu mêng mông, thì ở trong này vẫn nghe được tiếng mưa rơi xuống đẹp nhất thế gian, đủ loại khúc nhạc mưa. Đèn cung đình ở hành lang toả ra màu hồng, rọi vào mặt nàng, soi rõ sự phiền muộn và cô độc trong mắt.

Công chúa An Dương náo loạn một trận ở trên yến tiệc vậy, cho dù Thẩm Chiêu đã giải thích hợp lý, nhưng chuyện bàn tán thị phi trên yến tiệc vẫn còn. Chuyện Thẩm Nhị phu nhân và Tấn vương lúc trước, thậm chí còn hoài nghi nàng và Tấn vương dù đã chia lìa song vẫn còn vương tơ lòng. Kể từ đó nàng còn danh dự gì nữa đâu?

Bốn phía yên lặng, bỗng nàng nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vang lên, tinh thần căng thẳng, chân tay cứng ngắc. Đảo mắt nhìn một lượt cũng không phát hiện ra ai, trong lòng nàng lo sợ, đang định rời nơi này đi, thì có người phía sau đi tới.

Nàng xoay người thấy hắc đàng bước nhanh đến, khuôn mặt hắc chìm trong tối mông lung, thấy không rõ thần sắc. Nàng biết là hắc, lại không tự chủ được lùi ra sau, muốn chạy trốn... Sở Minh Hiên chạy đuổi theo, túm lấy cổ tay nàng, “Chạy cái gì?”

“Ta nên trở về điện Duyên Khánh” Diệp Vũ tránh né, cổ tay vẫn bị hắc nắm chặt.

“Sợ bốn vương vậy sao? Hắc túm chặt cả hai tay nàng, ôm chặt lấy cả người nàng, “Hay là lo có người thấy nàng và bốn vương tư tình với nhau?”

Tâm sự bị chọc thủng, nàng thật ra lại rất bình tĩnh, “Vương gia và ta trong sạch, cho dù có kẻ thấy cũng sẽ không truyền ra ngoài” Hắc bức nàng nhìn mình, “Nàng có từng nghĩ đến bốn vương với hoàng tử hợp mưu làm tổn hại danh dự của nàng không?”

Nàng đáp thản nhiên, “Ta hy vọng Vương gia sẽ không ti bỉ đến vậy”

“Tuy bốn vương không hợp mưu với hoàng tử, nhưng đúng là không muốn giải thích, chỉ muốn để mọi người đều nghĩ nàng và bốn vương có tư tình với nhau”

“Rồi từ đó, Vương gia có thể nhân cơ hội báo cáo với bệ hạ và thái hậu, Vương gia và ta tâm đầu ý hợp, cầu họ thành toàn chẳng” Sở Minh Hiên nhiu mày lại, chẳng thấy tiếc nuối nói, “Bốn vương đúng là có nghĩ thể tiếc là chẳng được như mong muốn”

Diệp Vũ bình tĩnh ngăn lại, “Cho dù Vương gia có muốn, ta cũng sẽ không đi theo Vương gia” Hắc hỏi mờ mịt, “Vì sao?”

Nàng dõi mắt nhìn hắc, nói lời trong lòng ra, “Bởi vì, ta đã có tình với người khác”

“Nàng thích Thẩm Chiêu ư?” Hắc không muốn tin, tâm hoảng ý loạn nói, “Không! Không phải! Nàng sao lại có tình với Thẩm Chiêu...”

“Lúc trước đại nhân đã cứu ta, sau khi ta vào phủ, hắc đối đã ta rất tốt. Ở tại biệt quán mấy ngày nay, ta rất cuộc biết, hắc sớm trong lòng có ta, không thể xoá nhòa” Diệp Vũ cố ý nói vậy, là vì để cho hắc chết tâm đi, nhưng điều này cũng không phải là chuyện thật.

“Không! Không phải... Nàng lừa bốn vương...” Sở Minh Hiên sốt ruột và bối rối, túm chặt lấy nàng, “Nàng lừa bốn vương, có đúng không?”

“Ta cần gì phải lừa ngài?”

“Nàng chính là lừa bốn vương!” Hắc rống lên, giống như con sư tử bị thương vậy, “Nàng vì muốn cho bốn vương hết hy vọng, mới bịa ra lời nói dối như thế...”

Nàng nói lạnh nhạt, “Vương gia tin cũng được, không tin cũng thế, ta đã nói hết rồi, vẫn xin Vương gia đừng dây dưa nữa”

Hắn ấn chặt nàng lên cột hình trụ, nói hỗn hển, “Bổn vương biết, nàng nghĩ cho bổn vương, nên mới không kháng chỉ, mới cam tâm tình nguyện làm Nhị phu nhân Thẩm Chiêu... Nàng không muốn bổn vương vì nàng mà cùng Thẩm Chiêu giành phụ nữ gây trò cười cho thiên hạ, không ra thể thống gì, làm tổn hại đến bộ mặt triều đình, nên mới hai ba lần cự tuyệt bổn vương...”

Nàng cười lạnh lùng trong trẻo, “Ta không giống như vương gia có tâm tư nghĩ kín kẽ, tâm địa thiện lương vậy đâu, ta chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, chỉ muốn ở cùng nam tử mình thích cả đời thôi...”

Khuôn mặt tuần tú của Sở Minh Hiên vặn vẹo, bị lời nàng nói xé nát thành từng mảnh nhỏ, đôi mắt bốc lửa, bắn ra từng tia sắc như đao. Biểu hiện như thế, khiến người ta kinh hãi.

Nàng từ chối mấy lần, hắn càng dùng sức hơn, áp đầu xuống, hôn mạnh môi nàng, gần như thần trí bất bình thường... Nàng tránh trái phải, hắn phải mất rất nhiều sức mới bắt được môi nàng, điên cuồng cắn cắn... Nàng phản đối kịch liệt, chọc cho hắn dùng sức mạnh ép nàng xuống dưới thân, không cho nàng đào thoát. Lời lẽ công phạt, ánh đao bóng kiếm, lửa nóng tràn ngập.

Họ thở dốc kịch liệt, giống như hai người yêu nhau lưỡng tình duyệt ôm hôn nồng nhiệt, lưu luyến triền miên vậy. Môi hơi đau, Diệp Vũ than thở, nếu cảnh này mà để cho Sở Minh Phong thấy, chẳng biết sẽ rước lấy sóng gió gì nữa đây. Rốt cuộc Sở Minh Hiên cũng dịch chuyển sang nơi khác, lưỡi trượt trên cổ nàng, trầm mê quên hết tất cả.

“Chẳng bằng Vương gia muốn ta ở chỗ này để cho tất cả mọi người ai cũng biết, ta là kẻ phóng đảng hạ lưu, chuyên quyến rũ Vương gia, trọng thần” Nàng nói lạnh lẽo.

Hắn ngừng lại, mắt dâng lên từng đợt đau đớn, giọng vô cùng đau khổ, “Nói cho bổn vương biết, nàng thích bổn vương”

Diệp Vũ đẩy hắn ra, bước nhanh rời đi. Hắn sợ sệt nhìn theo bóng nàng đang hoảng sợ rời đi, lòng đau thấu tim. Lúc trước nàng thích hắn như vậy, mà giờ vô duyên vô cớ không thích nữa, đây vốn không thể, hắn kiểu gì cũng không tin nổi.

Trở lại điện Duyên Khánh, Diệp Vũ ngồi xuống bên cạnh Thẩm Chiêu. Yển trong cung vẫn đang diễn ra, không phải thưởng thức ca múa thì chính là nâng cốc chúc vui, không khí nặng nề. Mãi tới nửa canh giờ rồi cuối cùng cũng chấm dứt.

Tôn thái hậu và Sở Minh Phong lần lượt hồi cung, nàng may mắn đêm nay bình an ra cung, lại không ngờ, vừa ra khỏi điện Duyên Khánh, Văn quý phi bỗng từ đâu rút xuống, cười khách sáo, “Thẩm đại nhân, bản cung vừa học được một điệu múa mới, muốn mời Nhị phu nhân chỉ điểm cho chút... Trước mắt canh giờ vẫn còn sớm, bản cung muốn mời Nhị phu nhân đến điện Phượng Tê, sau đó bản cung sẽ cho người tiễn nàng ra cung, Thẩm đại nhân chắc sẽ không luyến tiếc Nhị phu nhân quá đi chứ”

“Được quý phi nâng đỡ, thiếp thân được sung mà sợ. Sức khỏe thiếp thân không được tốt lắm, đầu hơi đau, xin quý phi thứ lỗi cho. Sau giữa trưa mai thiếp thân lại tiến cung thưởng thức quý phi múa, có được không?” Diệp Vũ uyển chuyển từ chối.

“Chỉ cần nửa ly trà nhỏ, sẽ không chậm trễ người hồi phủ” Văn quý phi nói những lời hợp tình hợp lý, giọng điệu cường ngạnh, “Bệ hạ vẫn muốn nhìn chút bản cung học màn múa mới, bản cung đã luyện múa mấy ngày nay rồi, biết đâu chừng từ nay về sau bệ hạ không hề đến điện Phượng Tê nữa, vậy phải làm sao cho phải...”

“Như vậy a...” Diệp Vũ khó xử nhìn Thẩm Chiêu, hy vọng hắn nói một hai câu đỡ mình. Lại không ngờ hắn lại nói, “Nàng cứ quyết định là được” Thị tỳ Linh Nhi thân cận bên Văn quý phi nói, “Đại nhân, Nhị phu nhân đừng lo, đến lúc đó nô tỳ sẽ đưa Nhị phu nhân ra cung” Như thế Diệp Vũ không cự tuyệt được cũng chẳng vui vẻ gì.

Nàng thấy Thẩm Chiêu một mình rời đi, trong lòng lại có cảm giác kỳ lạ, cứ như bị hắn vứt bỏ vậy. Đi vào điện Phượng Tê, Văn Quý phi đi thay quần áo, thay bằng bộ lụa mỏng nhẹ như tơ, cung nhân bưng hai ly trà nóng tới.

Ánh điện trong đại điện sáng loé, soi rõ các loại vật ngọc trang trí lấp lánh. Các loại kỳ trân dị bảo quý giá có thể thấy nhiều, khiến người ta chẳng kịp nhìn hết, bình ngọc khắc phù điêu, kỳ lân khảm ngọc kim cương, quạt bằng vàng, các đồ vật đầy hoa văn rực rỡ, hai tấm rèm rủ xuống từ trên đỉnh điện, nhìn ôn nhu lãng mạn, che lấp toàn bộ cảnh tẩm điện.

Văn quý phi hạ lệnh cho các nữ nhạc công tấu nhạc sau đó nói với Diệp Vũ, “Nhị phu nhân cần chỉ điểm nghiêm chỉnh, đừng nghĩ cho bản cung, bản cung chỉ thăm muốn cho bệ hạ một niềm vui thôi”

Diệp Vũ gật đầu, thả lỏng nhìn xem bà ta nhảy điệu gì.

Văn quý phi khuê danh Hiểu Lộ, phụ thân là tri phủ Tô Châu. Mấy năm trước, Tôn thái hậu sai người chọn con gái của quan viên Ngũ phẩm có tài mạo xuất chúng, hiểu biết thơ từ ca phú, Văn Hiểu Lộ là một trong số đó. Tiến cung không lâu, nàng ta xinh đẹp, múa giỏi rất được sủng ái, được phong làm quý tần, sau mấy năm tấn phong, ba năm trước được tấn phong quý phi, là phi tần duy nhất có địa vị gần ngang hàng với Tô Hoàng hậu. Trước đó không lâu Tô Ngọc Yên mất, hậu cung đã coi Văn quý phi là vị có bậc cao nhất. Thậm chí có người còn nói, nàng ta sẽ là người được chọn lên làm hoàng hậu.

Dáng người nàng ta tha thướt, chân tay mềm mại, mỗi một động tác múa, nàng ta hoàn thành tương đối tốt, tình cảm biểu hiện đúng lúc. Diệp Vũ thấy, vũ đạo của nàng ta thật có bản lĩnh thâm hậu, nhưng điệu nhảy vẫn chỉ là những điệu thông thường cổ điển, tuy nàng ta nhảy giỏi, lại bình thản không mới, cũng chẳng có cảm giác kinh diễm. Song nàng biết nói thế nào đây?

Múa xong, Văn Hiểu Lộ hơi thở hổn hển chút, hỏi, “Nhị phu nhân, bản cung nhảy thế nào?” “Tài múa của quý phi rất kỹ lưỡng, thiếp thân bội phục” Diệp Vũ cười khẽ.

“Thật sao?” Văn Hiểu Lộ cười vui vẻ mãi.

Diệp Vũ mỉm cười gật đầu, mắt Văn Hiểu Lộ như ngưng lại, đôi đồng tử đan xen chút lo lắng, “Bản cung tìm năm ngày năm đêm mới sáng tác ra điệu nhảy này, hy vọng bệ hạ nhìn thấy điệu nhảy này mà mặt rồng được vui” Điều này đã khó rồi, song Diệp Vũ biết, lời nói thật đả thương người, cũng do quá miễn cảm nên không thể nói lung tung được.

Văn Hiểu Lộ nói sầu khổ, “Thọ yến thái hậu ngày ấy, người nhảy điệu nhảy kia khác hẳn, bản cung làm thế nào cũng chẳng tạo ra được điệu nhảy như thế chứ?”

Diệp Vũ thản nhiên cười, nghĩ ngợi: nếu người mà sáng tác ra được, vậy người chính là kẻ số một học thông hiểu rộng rồi. “Bản cung rất muốn học điệu nhảy kia của người, Nhị phu nhân có sách dạy không ạ?” Văn Hiểu Lộ nhìn có vẻ khiêm tốn hiếu học.

“Chân thiếp thân vẫn còn bị thương chưa khỏi hẳn, thầy thuốc có nói phải ít nhất cần hai tháng nữa mới có thể khiêu vũ được”

“Đợi khi nào chân người khỏi hẳn, bản cung sẽ truyền cho người tiến cung” Nàng ta cười dịu dàng, xem ra chẳng có xảo trá gì.

Diệp Vũ vẫn cười không nói, bất giác nghĩ, lúc ở trong yến tiệc nàng ta và công chúa An Dương kẻ xướng người hoạ, rất rõ ràng, nàng ta muốn mượn danh công chúa An Dương để hại danh dự mình, hiện giờ lại chân thành, ôn nhu như vậy, giống như sủng phi của thiên tử rộng lượng và đầy phong cách, bởi thế có thể thấy, Văn quý phi này tâm địa sâu không lường được, làm việc cẩn thận, còn đáng sợ hơn cả Tô Ngọc Yên nữa.

Mấy lần nàng tiến cung, vào tẩm điện thiên tử, bí mật cùng với Sở Minh Phong, Văn quý phi có phát hiện ra không nhỉ? Nếu Văn quý phi phát hiện ra, hoặc là đã biết, còn có thể bình tĩnh thông dong như vậy, có thể thấy nàng ta là kẻ am hiểu che giấu cảm xúc, vui giận không lộ ra. Diệp Vũ đang định cáo từ ra cung, ngoài điện truyền đến tiếng công công thông báo. Sở Minh Phong đến đây rồi!

Nàng thăm nghĩ hồng mắt, vội vã nói, “Quý phi, canh giờ không còn sớm nữa, thiếp thân xin được rời cửa gác đi ạ”

“Hết cách, hết cách thôi” Văn Hiểu Lộ cười uyển chuyển đầy hàm xúc, mắt đẹp bỗng ngời sáng, “Canh giờ đã muộn, cửa cung chắc đã đóng rồi, chẳng bằng như vậy, đêm nay đành uỷ khuất Nhị phu nhân chấp nhận

ở lại điện Phượng Tê một đêm đi. Sau ngộ thiện ngày mai, bản cung sẽ sai người đưa người ra cung. Cứ định vậy nhé”

“Bệ hạ giá lâm điện Phượng Tê, quý phi thị giá, thiếp thân vẫn nên ra cung là tốt nhất” Diệp Vũ vội tới mức định đào tẩu, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

“Sau đó bản cung sẽ hiến vũ vì bệ hạ, Nhị phu nhân đứng một bên nhìn xem bản cung múa có đúng không, nhìn thần sắc bệ hạ, có thể bản cung mới múa được chuẩn hơn” Văn Hiểu Lộ cười nói, kéo tay nàng lại không cho đi.

Sở Minh Phong bước vào đại điện, Văn Hiểu Lộ lập tức tới đón, dáng mảnh mai cất tiếng, ‘Nô tì tham kiến bệ hạ’

88. Chương 91: Cùng Nàng Tắm

Vốn tưởng rằng đêm nay có thể tránh được một kiếp, ai ngờ vẫn bị buộc ở trong cung. Diệp Vũ biết vậy nên tiêu tan, cúi sâu đầu xuống, rất muốn tìm một cái hang trốn đi. Văn quý phi kiên trì giữ lại mình trong cung, mục đích và động cơ thật không đơn giản, đến tột cùng nàng ta định làm gì?

“Ái phi không cần đa lễ” Hắn kéo tay nàng ta đi lên trước, ánh mắt thâm trầm nhìn cô gái đứng cạnh, chẳng lộ ra chút cảm xúc nào.

“Nô tì còn tưởng bệ hạ đang bận chứ ạ”

Văn Hiểu Lộ giọng nhỏ nhẹ ôn nhu, như chim nhỏ nép vào người hắn, sau đó dìu hắn lên ngồi ghế trên, sai kẻ hầu pha trà.

Ánh mắt Sở Minh Phong đảo nhanh, cứ như vừa nhìn thấy người trong đại điện vậy, khó hiểu hỏi, “Thẩm Nhị phu nhân chẳng phải theo Thẩm Chiêu ra cung rồi sao? Vì sao người còn ở trong này?”

Nàng ta cười ôn nhu, “Cung yến tan, nô tì thấy canh giờ vẫn còn sớm, nên mời Nhị phu nhân đến điện Phượng Tê chỉ cho nô tỳ múa”

Diệp Vũ vẫn cúi đầu, không hành lễ, cũng không lên tiếng, đầu óc chuyển động nhanh, ý định muốn cáo từ ra cung. Giả bệnh? Đau đầu? Hay đau bụng đây?

Hắn nhất định sẽ mời thái y tới chẩn bệnh, vậy chẳng phải hết đường sao? Cho dù không muốn giúp, hắn cũng sẽ không đưa nàng ra cung ngay, nàng đành phải ở lại trong cung. Biện pháp này không được.

Sở Minh Phong thấy nàng cúi thấp người xuống, cũng đoán được lòng nàng đang nghĩ gì, nhìn một lát rồi thôi, nói với cô gái bên cạnh, “Nàng sáng tác múa sao? Trẫm thật muốn nhìn xem nàng sáng tác ra điệu múa gì”

“Vậy nô tì xin bêu xấu rồi ạ” Văn Hiểu Lộ cười mỉa hoặc.

“Trẫm đợi” Mắt hắn chớp chớp, đầy ái muội.

Nàng ta ý bảo nữ nhạc công chuẩn bị tấu nhạc, tiếp đó sai Linh Nhi đưa một ghế đôn đến, mời Diệp Vũ ngồi. “Thẩm Nhị phu nhân xin chỉ điểm giúp cho”

Diệp vũ nói khiêm tốn, ‘Quý phi tài múa kỹ lưỡng, tại sao phải chỉ điểm chứ? Thiếp thân chỉ múa rìu qua mắt thợ thôi ạ’

Văn Hiểu Lộ thay xiêm áo như con công cao ngạo, cao quý, ngẩng cao đầu, bỗng nói thản nhiên, “Thẩm Nhị phu nhân cảm nghệ trác tuyệt, có thể vì bản cung tấu một khúc ‘Phượng Cầu Hoàng’ được không?”

Diệp Vũ sửng sốt, gật đầu đồng ý.

Cung nhân nâng cầm đến, Linh Nhi đặt đàn cổ lên trên án, nàng ngồi xuống, nhìn về phía Văn quý phi, có cảm giác ghế chủ tọa trên kia có một luồng mắt nóng như lửa vọt thẳng tới, dính trên người, như muốn thiêu nàng vậy. Lặng lẽ ngược mắt, quả nhiên hần đang nâng ly trà lên môi, mắt lại liếc về phía nàng. Cả bốn luồng mắt chạm nhau, nàng hốt hoảng tránh đi, lưng tự dưng bốc lên một luồng khí nóng.

Mười ngón tay bắt đầu múa, tiếng đàn róc rách chảy xuôi, nhạc công ôn tồn, tiếng nhạc du dương. Văn Hiểu Lộ bắt đầu múa, xiêm y lả lướt, tay áo màu hồng vàng, tiếng ngọc bội vang lên lanh canh, tiếng chân cài lách cách. Ngón tay ngọc xanh miết uyển chuyển bay múa, nói ra thì xấu hổ, mị thái thiên thành.

Sở Minh Phong nhìn không chớp mắt thường vũ, rất hứng thú, coi ánh mắt gương mặt mày ngài ấy, luyện tiếc rồi đi mà nhảy đầy kỹ thuật kia, thân thể nhẹ nhàng. Điệu nhảy này, cùng với điệu nhảy kia, khác hoàn toàn.

Diệp Vũ nghĩ đây là kỹ xảo của phi tần hậu cung.

Điệu nhảy có tên là “Phượng Cầu Hoàng”, kỹ thuật nhảy mềm mại, điệu dàng, uyển chuyển, nhẹ nhàng, cứ như Phượng Hoàng bay trên bầu trời cao xanh, đem màn múa cổ điển múa đến cực hạn. Văn Hiểu Lộ tại đây nhảy hoà nhập vào trong điệu múa uyển chuyển tình cảm, phối hợp với mi tâm đầy ưu thương, biểu đạt Phượng hoàng đầy thương cảm và ưu sầu.

Văn Hiểu Lộ bước nhanh nhảy vọt, Phượng Hoàng bay lên không, bóng ảnh liên hoàn, màu đỏ rực lên bóng đỏ hoa mỹ.

Sau đó, tay áo bay lên tận trời, lại chậm rãi hạ xuống, chân trái nâng lên, khúc hết, Phượng hoàng đứng ngạo nghễ giữa đại điện, làm lục cung vô sắc, phấn rơi đầy đất. Như thế, múa đã xong, tiếng đàn cũng chậm rãi ngừng lại. Sở Minh Phong thân bắt do kỷ, đứng dậy đi tới nắm chặt tay nàng ta.

Nàng ta nhìn chăm chú thiên tử, mắt như sương khói, thống khổ thâm tình. Thâm tình đối diện như thế, duy trì một lát, sau đó hần ôm lấy nàng ta, đi thẳng vào tấm điện, cung nữ hạ màn xuống che lại. Diệp Vũ sững sờ một lát, lấy lại tinh thần, rồi thở dài nhẹ nhõm, mà trong lòng lại thấy rầu rĩ.

Linh Nhi bảo các cung nữ khác rời khỏi đại điện, chờ truyền triệu, Diệp Vũ đứng lên, “Linh nhi cô nương, đêm đã khuya, ta ra cung hồi phủ..”

“Nhị phu nhân, quý phi vừa mới nói, giờ ngo thiện ngày mai mới cho người ra cung” Linh Nhi nói.

“Đại nhân đang lo cho ta, ta vẫn nên ra khỏi cung, làm phiền Linh Nhi cô nương an bài cho”

“Quý phi có lệnh, nô tỳ không dám tự ý ạ” Linh Nhi cười khẽ, “Quý phi mời Nhị phu nhân ngủ lại điện Phượng Tê, hay là người lo có chuyện xảy ra ngoài ý muốn?”

“Dĩ nhiên không phải vậy” Diệp Vũ lắc đầu thoả hiệp, “Quý phi và bệ hạ đã an nghỉ, làm phiền Linh Nhi cô nương bảo một cung nhân mang ta đi thiên điện được không?”

Linh Nhi cười khéo, “Vừa rồi quý phi không bảo nô tỳ lui, cũng không bảo Nhị phu nhân đi nghỉ, y theo tính của quý phi, nô tỳ và Nhị phu nhân phải ở đại điện này đợi, nếu nửa canh giờ sau quý phi không có phân phó gì khác, mới lui đi nghỉ ạ”

Nghe vậy, Diệp Vũ nổi giận, lửa giận ngập trời không có chỗ bộc phát. Đây là quy củ chó má gì thế? Chỉ thuần tuý là lấy cớ thôi!

Linh Nhi tuy có xin lỗi, song lại cao giọng lên, “Để Nhị phu nhân phải đợi nửa canh giờ, nô tỳ rất băn khoăn, nhưng mà quý phi là sủng phi của thiên tử, làm nô tỳ chỉ biết nghe lệnh làm việc, vẫn xin Nhị phu nhân thứ lỗi cho. Thấm đại nhân quyền cao chức trọng, nhưng tóm lại cũng là thần tử, phụng mệnh làm việc, cúc cung tận tụy vì thiên gia, Nhị phu nhân nghĩ sao?”

Diệp Vũ cười mà trong không cười, “Hưởng lộc của quân, vì quân làm việc, xưa nay vốn thế. Nhiều năm qua, nhà tôi với bệ hạ, với triều đình trung thành tuyệt đối, có trời chứng giám”

Linh Nhi cười to, “Chúng ta là con dân Sở quốc ai mà chẳng biết Thấm đại nhân lòng dạ son sắt, cũng là thế, Nhị phu nhân vẫn nên cùng nô tỳ đợi ở ngoài tấm điện nửa canh giờ đi” Nói xong, nàng ta kéo tay Diệp Vũ, đứng gần rèm che, ghé tai nói, “Nếu bệ hạ, quý phi có sai bảo, ở đây có thể nghe thấy đó”

Diệp Vũ vừa tức vừa phẫn nộ, cuối cùng cũng hiểu ra: Văn quý phi biết mình và Sở Minh Phong có tư tình bất thường, thừa dịp này ép mình ngủ lại trong cung, chính mắt thấy, tai nghe Sở Minh Phong sủng hạnh nàng ta, mượn kiểu này để tự nói cho mình biết, mình chẳng qua là được thiên tử sủng riêng, vĩnh viễn không quang minh chính đại, vĩnh viễn không thể tranh thủ tình cảm với nàng ta được.

Trong tấm điện truyền ra tiếng nam nữ hoan ái, Văn quý phi nũng nịu cười quyến rũ, Sở Minh Phong giọng trầm thấp, vành tai mái tóc chạm vào nhau, tiếp đó còn nghe thấy tiếng họ cười quay cuồng trên giường...

Linh Nhi thân đã trải qua dày dạn, mặt không đỏ sặc, Diệp Vũ thì lại không thể, mặt đỏ tai hồng, không muốn nghe tiếp nữa. Chẳng bao lâu, trong điện truyền ra tiếng ngâm nga nóng bỏng, nhất là tiếng Văn Hiểu Lộ ngâm nga rên rỉ, nghe rõ lọt tai, khiến người ta mặt đỏ tim đập. Linh Nhi đi tới, hạ giọng nói, “Nô tỳ mót quá, đi xa một chút”

Diệp Vũ còn chưa kịp phản ứng thì Linh Nhi đã chạy vội ra ngoài. Bên tai vẫn nghe đầy tiếng dâm, nàng càng nghĩ càng giận, trong lòng bốc lửa, chỉ đơn giản bịt lỗ tai lại.

Yên tĩnh chút, nhưng lòng không cách nào bình tĩnh được. Văn quý phi dựa vào cái gì mà bắt nàng đợi ở trong này xem, nghe bọn họ làm việc trên giường chứ? Nhưng nếu Văn quý phi không làm thế thì nàng cứ xem thoải mái, sao lại không xem chứ? Sở Minh Phong cũng chẳng kiêng kị gì, cố ý sủng hạnh phi tần trước mặt nàng, nếu vậy, vì sao nàng lại tức giận? Vì sao không xem chứ?

Nghĩ thế, nàng bỏ tay xuống, nhìn chăm chú về phía giường. Màn mỏng quá mức, có thể thấy tất cả quang cảnh trong tấm điện, cảnh giường chiếu đang trình diễn tình yêu hừng hực khí thế. Trong朦胧 lung, Sở Minh Phong trần truồng đè nặng lên trên người Văn quý phi không mảnh vai che thân, thân hình nam tính cường tráng khỏe mạnh kia, cùng thân hình phụ nữ trắng nõn mềm mại ấy cùng hợp lại thành một thể, quấn quít cùng nhau, si mê khiến người ta chảy máu mũi... Nàng ta nhấc đôi chân thon dài lên vòng qua lưng hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, ngẩng đầu hôn hắn, còn hắn đang chôn sâu trên người nàng ta, lướt động rất nhanh...

Chẳng hiểu sao, Diệp Vũ có cảm giác tim đập rất mạnh, chút khí lạnh lan tràn từ chân lên... Chẳng hề báo trước... Nhưng nàng lại không có thời gian nghĩ xem vì sao lại thế, cũng không muốn nghĩ, chỉ có ý nghĩ duy nhất chính là, hắn là hoàng đế, sủng hạnh phi tần là chuyện đương nhiên.

Nàng không nhìn nữa, trong đầu bắt gặp hiện lên một cảnh triền miên mãnh liệt thô bạo quấn quít si mê, cảnh này khiến nàng thấy ghê tởm, tuyệt vọng không bao giờ quên...

Điều này cứ dây dưa mãi với nàng, khiến nàng chẳng biết theo ai, thần kinh suy nhược, hiện giờ lại tra tấn nàng ở đây, nàng thống khổ ôm trán, hoảng sợ tránh đi. Ra khỏi đại điện, nàng đụng phải Linh Nhi, Linh Nhi cười hỏi, “Nhị phu nhân đây đang định đi đâu thế ạ?”

“Ta muốn xuất cung về phủ!” Diệp Vũ giọng kiên quyết.

“Cái này..”

“Cho dù là gì đi nữa ta cũng muốn ra khỏi cung!”

“Vậy được rồi, nô tỳ sẽ an bài cỗ kiệu cho ngài” Linh Nhi mỉm cười. Rất nhanh, Diệp Vũ đã ngồi trên kiệu rời khỏi điện Phượng Tê.

Trong tấm điện, bóng ảnh mờ ảo, hoan ái cao trào. Sở Minh Phong nằm, Văn Hiểu Lộ nằm lên người hắn, cái lưỡi thơm tho liếm hôn ngực hắn, cổ ra sức. Nhưng phản ứng của hắn khác hẳn như vừa rồi một trời một vực, vẫn nằm im, giống như chẳng chút hứng thú nào.

Nàng ta không muốn mất đi cơ hội sủng ái tốt nhất này, cố sức cọ cọ, mắt đầy mê ly quần quai đáng yêu, hôn môi góc cạnh của hắn. Hắn vẫn để ý tới động tĩnh ngoài tấm điện, thoáng thấy Diệp Vũ lão đảo trốn đi, lửa nóng trong cơ thể bắt gặp với dân, rút ra khỏi thân nữ tử, nằm xuống bình ổn. Không ngờ hắn càng nghĩ càng thấy phiền, càng phiền càng muốn biết nàng làm sao, đi đâu.

Nữ tử kiều mỹ áp sát hắn, hắn sớm đã mất hứng, đơn giản đẩy mạnh nàng ta ra, nhanh nhẹn ngồi dậy.

“Bệ hạ...” Văn Hiểu Lộ cả kinh, phát giác ra sự khác thường của hần nhất định là vì Diệp Vũ, vì thế nằm lên đầu vai hần, nói mê hoặc, “Bệ hạ sao vậy? Có phải nô tỳ hầu hạ không được chu toàn khiến bệ hạ mất hứng không ạ?”

“Trẫm còn nhớ tới có ít tấu chương vẫn chưa phê xong, nàng nghỉ đi” Sở Minh Phong vớ lấy áo choàng mặc vào.

“Bệ hạ, ngày mai xem tấu chương cũng không muộn mà, nô tì đã tám ngày chưa được thị tẩm rồi ạ” Nàng ta uỷ khuất nói, kéo áo hần, thần sắc mê mệt, mị thái thiên thành, khiến người ta rung mình.

“Để khi khác trẫm lại cùng nàng” Hần kéo áo ra, chẳng chút lưu luyến.

“Không, nô tì muốn tối nay bệ hạ cùng nô tì...” Nàng ta vội vã xuống giường, kéo tay hần, lệ đọng đầy, nước mắt sắp rơi, “Nô tì có phải làm bệ hạ thất vọng không ạ?”

“Người lại chẳng biết điều vậy, trẫm thấy thật phiền chán quá” Hần nói, mắt sắc lạnh, giọng lạnh băng.

Văn Hiểu Lộ biết thần sắc bệ hạ như thế, đó là thật sự không đối được, đành buông tay ra, “Vậy bệ hạ đi nghỉ sớm đi ạ, xin bảo trọng long thể”

Sở Minh Phong mặc y bào vào, đi thẳng. Nàng ta nhìn theo bóng hần biến mất, thần sắc uỷ khuất dần cũng biến mất theo, biến thành âm độc và oán giận.

Phụng dưỡng bệ hạ đã nhiều năm, chưa từng thất thủ, không ngờ Diệp Vũ lại có ảnh hưởng lớn tới hần như vậy. Dĩ vãng, kẻ địch lớn nhất của nàng ta là Tô hoàng hậu, mà nay, là Thẩm Nhị phu nhân, Diệp Vũ.

Ra khỏi điện Phượng Tê, Sở Minh Phong sai người đi chặn cỗ kiệu kia lại, sau đó về điện Trường Tâm.

Diệp Vũ vừa mệt vừa buồn ngủ, mí mắt cứ nặng trĩu định chớp mắt chút, không ngờ đã ngủ luôn. Đợi cỗ kiệu dừng lại, nàng mới bừng tỉnh, biết đã tới biệt quán, liền xuống kiệu.

Ánh mắt chạm tới vật trang trí vàng ngọc xa hoa trong điện, nàng khiếp sợ, đây là....điện Trường Tâm? Sao tự dưng lại ở chỗ này thế? Chẳng phải Linh Nhi đã an bài cho nàng ra cung đó sao? Nhưng kiệu phu lại nâng kiệu tiến đến đại điện, tiểu công công nhẹ giọng nói, “Nhị phu nhân mời đi theo tiểu nhân”

Diệp Vũ tỉnh táo lại, xoay người bỏ chạy, nhưng cửa điện lại chậm rãi đóng chặt. Ra không được, làm sao đây? Sở Minh Phong không phải đang ở điện Phượng Tê sung hạnh Văn Quý phi đó sao?

Nàng hỏi bệ hạ đâu, tiểu công công không đáp, kéo mạnh tay áo nàng đi thẳng vào điện tẩm. Hoá ra hần đang tẩm.

Điện tẩm đang mở rộng, đập vào mắt là Bạch ngọc, màn lụa mỏng từ trên rủ xuống, bay lất phất, một màn này che lấp đi toàn cảnh cái bể tẩm, hơi nước bốc lên nghi ngút mờ mịt, như mộng như ảo. Trên đường đi trải thảm xanh biếc, dẫm lên trên cảm giác rất mềm mại, nàng bị tiểu công công tóm đi, đi tới trước bể tẩm, tiểu công công không nói gì, tự giác lui ra.

Diệp Vũ không rõ Sở Minh Phong không có trong bồn tắm, chẳng lẽ hần vẫn còn ở trong điện Phượng Tê sao?

Đằng sau có người!

Nàng lập tức xoay người lại, hần đứng ngay sau lưng nàng, trên người chẳng che gì, cả thân thể bóng loáng dưới ánh nến, khiến người ta mặt đỏ tim đập. Nàng cả kinh tột đỉnh, vội xoay người, quần bách cúi đầu, mặt má và cổ đều đỏ rực như lửa đốt vậy.

Sở Minh Phong ôm lấy nàng, nàng kêu lên kinh hãi, giấy dựa chẳng có kết quả, bị hần ôm đến bể. Hần muốn cùng tắm rửa với nàng sao?

89. Chương 92: Hoan Ái Trong Nước. (18+)

Quần áo ướt đầm, dán sát vào người khiến nàng lộ ra đường cong. Nàng trượt từ trong lòng hắn xuống, mắt không dám nhìn vào cả người trần của hắn.

Yết hầu hắn trượt lên xuống rất nhanh, cởi bỏ vạt áo nàng, nàng cầm tay hắn, kêu lên, “TA muốn xuất cung!”

Hắn không nói gì, giật mạnh quần áo nàng, nàng tránh thế nào, phản kháng ra sao cũng không ngăn lại được.

Việc đã đến nước này, nàng đành chỉ có thể bình tĩnh lại, chỉ bình tĩnh mới có thể chu toàn với ác ma này.

Tuy đêm thu hơi lạnh, nhưng nước trong bể tắm lại là suối nước nóng, hơi nước bốc lên, mù mịt khí trời, đặt mình vào giữa, chỉ cảm thấy thật ấm áp sảng khoái.

Đã có hai lần da thịt thân mật, nhưng nàng vẫn chưa từng nhìn kỹ thân thể của hắn. Hiện giờ nhìn hắn không sót gì, nàng không thể phủ nhận, hắn có một vóc dáng hoàn mỹ khiến con gái thế kỷ hai mươi mốt chỉ có hét lên chói tai, vai to rộng rắn chắc lưng eo, chân tay dài thon, cơ ngực rắn chắc, cơ bụng hoàn mỹ, làn da màu lúa mạch, so ra là được luyện tập chuyên nghiệp.

Cả người trần truồng, nàng ở bên cạnh hắn, hai tay ôm lấy ngực không cho hắn xem. Nhưng tóm lại cũng chẳng thoát được ma chướng của hắn, phải làm sao đây?

Sở Minh Phong giang hai tay ra, chỉ dùng sức ngăn, đã áp sát chặt với nàng.

“Bệ hạ chẳng phải đang sung sướng Văn quý phi ở điện Phượng Tê đó sao?” Diệp Vũ lấy giọng tỉnh táo nhất, bình thường nhất hỏi.

“Trẫm vốn đang hứng” Tay hắn vuốt ve chiếc lưng mềm mại như tơ của nàng. “Vì sao lại trốn?”

“Hoàng cung chẳng phải là nhà của ta, vì sao ta không thể đi chứ?” Nàng cười nói, lưng do bị hắn vuốt ve mà cứng ngắc lại.

“Người nói cũng đúng”

Lời vừa dứt, hắn đã hôn môi nàng, chẳng có chút báo trước, cứ vậy mà hôn thẳng cuộn chặt môi nàng, hôn điên cuồng.

Tuy nàng đã đề phòng, lại không ngờ được hắn vừa nói xong đã xông tới, có kháng cự cũng đã chậm.

Nhớ tới cách đây không lâu hắn vừa mới hôn qua phụ nữ khác, nàng cảm thấy ghê tởm, cố tránh, nhưng vẫn không tránh khỏi hắn dây dưa... Trong miệng đã trở thành lãnh địa của hắn, tùy ý cho hắn khuấy đảo, chọc, hút hết mật ngọt của nàng...

Bất đắc dĩ, Diệp Vũ đành ngồi xuống, không ngờ hắn cũng ngồi theo, cả hai cùng chìm xuống nước.

Sở Minh Phong không đoán được nàng lại có chiêu này, nhưng cũng phản ứng nhanh, túm chặt lấy nàng chạy trốn, cưỡng hôn nàng trong nước.

Vốn tưởng rằng chìm vào trong nước rồi thì có thể thoát, ai ngờ hắn lại thần tốc như vậy, nàng không quan tâm đẩy hắn, kích thích sự thô bạo của hắn, áp nàng sát vào vách tường hoa văn, cưỡng hôn tà tứ.

Nàng mím chặt môi, chẳng bao lâu cảm thấy khó thở, ngực buồn bực đến khó chịu. Hắn túm nàng đứng lên, tiếng nước “ào ào”, bọt nước văng tung toé khắp nơi, hắn đem nàng áp vào vách bể, hai người thở hồng hộc, tóc ướt đầm, nước chảy ròng ròng từ trán xuống, xuống tận dưới.

Nghỉ một lát, tâm tư nàng đã quay trở lại, nói, “Ta kỳ kinh cũng đang có lúc này, chỉ sợ làm bẩn bệ hạ, bệ hạ vẫn nên để ta ra cung đi”

“Khéo vậy sao?” Sở Minh Phong chẳng chút để ý nói.

“Đúng vậy, ta lừa bệ hạ làm gì?”

“Người cũng biết lừa trẫm có hậu quả gì rồi đó” Giọng hắn trầm thấp, xen lẫn nguy hiểm quanh.

Diệp Vũ chạm phải tia mắt sắc kia của hắn, lòng hoảng sợ nhảy dựng lên. Ngay sau đó hắn áp sát thân thể nàng, dễ dàng nâng hai chân nàng lên, còn mình thì áp sát bên hông. Lưng nàng áp sát vào vách bể, kinh hoàng nhìn hắn, gương mặt cứng rắn của hắn đã nhanh chóng bị bọt nước lấp kín, tăng thêm vài phần lạnh khốc, gợi cảm.

Sở Minh Phong nâng thân thể nàng lên, vùi đầu vào bộ ngực nàng, cắn hai quả mềm mại ấy, hôn hai nụ hoa tới đỏ bừng.

Thân hình nàng run lên, như phản xạ có điều kiện đẩy hắn, “Buông ra! Đừng chạm vào ta...”

Hắn mặc nàng đánh, cứ chăm chú với hai đôi mắt tuyệt no đủ trước mắt... nàng nhéo lỗ tai hắn, vừa kéo vừa giật, cả tai đều vụn vụn. Hắn ngẩng đầu lên, mắt toé lửa, “Người cứ vậy hận trăm sao?”

“Đúng! Ta hận ngài! Hận đến mức chỉ muốn chém ngài hàng trăm hàng ngàn mảnh!” Diệp Vũ phẫn hận nói.

“Người bị hoàng tử dùng đòn hiểm, bị thị thiếp của hoàng đệ ngâm trong nước đá, chính mắt hoàng đệ thấy, mà cũng chẳng ra tay cứu, cũng không hề quan tâm người. Nói thật ra không thấy người hận hắn, thế mà lại hận trăm ư?” Hắn thở hổn hển chất vấn.

“Đúng! Ta hận Tấn vương ý chí sắt đá! Càng hận người bắt nạt ta, người còn làm tổn thương ta sâu hơn cả hắn!” Nàng nói nghiêng răng từng từ từng chữ.

“Uổng trăm đã làm nhiều thứ cho người vậy!”

Hắn gầm lên như sấm. khuôn mặt đỏ bừng, trong nháy mắt như gió thổi mưa phun, mây đen cuộn cuộn. Lệ khí loé lên trong đáy mắt hắn, hắn nhắm thẳng ngay vào huyệt u tối kia, mạnh mẽ chọc thẳng.

Bị vật bén nhọn đột ngột xâm nhập, Diệp Vũ kinh ngạc, chân tay cứng đờ, mày cau chặt lại, coi như rất đau. Đúng là rất đau, đột ngột bị tập kích như thế, đau tới mức khó thở.

Sở Minh Phong đem cổ định nàng vào vị trí thích hợp, cứ thế nâng hai chân nàng lên, tiết tấu tới lui, rút ra sau, đâm về trước càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh...

“Cút...Đồ khốn nạn... Hạ lưu...vô sỉ, hạ lưu...” Nàng mắng chửi ngừng, đánh hắn kịch liệt, “Đừng chạm vào ta...Người vừa mới cũng hạnh Văn quý phi xong...Bắn chết lên được... Đừng đụng vào ta.... Cút...Cút mau...”

Ra sức đánh vào vai hắn, ngực hắn, nàng dùng sức mạnh toàn thân, lại giống như đâm vào bích bông vậy, với hắn mà nói, chỉ là nhẹ tênh, gần như chẳng có chút uy hiếp nào. Nàng lửa giận bốc đầu, cấu mạnh tay hắn, ra sức cấu, véo, còn hắn vẫn cứ đóng đưa ra vào, rong ruổi như gió.

Còn nàng phản kháng kịch liệt chung quy cũng ảnh hưởng tới tâm tình của hắn, hắn ngừng lại, tóm lấy tay nàng, ‘Nháo đủ chưa?’

Diệp Vũ trợn mắt trừng hắn, “Cút mẹ đi...”

“Trẫm sủng hạnh Văn quý phi thì sao, người ngại trẫm bắn hả?” Hắn mặt cau lại, con người đen bốc khói, chẳng rõ là lửa giận hay lửa dục nữa.

“Đúng! Bắn chết được! Buông ra!”

“Trước đó không lâu, người và hoàng đệ ở vũ đài trong tối xa giao đó thôi, nói thế nào nhỉ? Trẫm có ghét bỏ người không?”

Giữa yến tiệc, nàng đi ra hóng gió, Tấn vương cũng đi ra, không ngờ Sở Minh Phong cũng cùng đi ra.

Hắn thấy cảnh tóc nàng và Tấn Vương cuốn lấy nhau, nhưng hắn biết nàng vốn chẳng tình nguyện...

Sở Minh Phong giận tím mặt, đôi mắt kịch liệt co rút, tia lửa bắn tung toé khắp nơi. Nàng cảm giác được hắn bộc phát trong cơ thể, ghen hòng nhìn trần trụi.. Hắn lại tiếp tục giọng buồn ra khơi, tiến lên mãnh liệt, cứ như cơn gió ào tới, công phá tuyến phòng thủ của nàng, làm tan rã thù hận của nàng...

Hoan ái trong nước là lần đầu tiên, đối nàng mà nói là khuất nhục, mà với hắn mà nói là kích thích mới mẻ. Nhưng vẫn còn chưa đủ hứng, mãi mãi không đủ! Hắn ôm nàng ra khỏi bể, đặt nàng lên chiếc giường nhỏ

chẳng chứa được hai người. Thừa dịp này nàng lập tức đào tẩu, hai chân vừa chạy đã bị hấn túm trở lại, áp dưới thân.

Diệp Vũ sao có thể ngoan ngoãn mặc hấn đùa nghịch chứ? Nàng không phải tìm cách chạy trốn, mà chính là đấu tranh, tuy bị hấn hoá giải cả, nhưng cũng không phải không làm được gì. Hấn bức nàng nằm úp sấp, rồi nằm lên người nàng, nói bên tai nàng, “Trẫm sung hạnh Vãn quý phi, người ngại trẫm bản, là vì người không muốn trẫm sung hạnh kẻ nào khác”

Khí nóng phun ra, nàng cảm giác hơi ngứa ngứa, “Người sung hạnh ai, chẳng liên quan gì ta. Ta chẳng thấy lạ phu quân công cộng đâu!” “Phu quân công cộng?” Sở Minh Phong kinh ngạc, lập tức hạ giọng cười ầm lên, dường như mặt rồng nở rộ, ‘Cách nói này xem ra rất mới mẻ’

“Người là nhà vệ sinh công cộng, không phải, là người là nhà vệ sinh công cộng!” nàng cứ lẩm bẩm, cố tình làm nhục hấn.

“Nhà vệ sinh công cộng? Là ý gì?”

“Ý chính là, bất kể là ai, nam hay nữ đều có thể trèo lên, con chó con mèo cũng có thể lên được vậy! Dù sao vừa bản lại vừa thối, mùi hôi kinh người!”

“Làm càn!”

Hấn quát khẽ, bóp mặt nàng, quắc trợn môi nàng, tà tứ hôn, trừng phạt lời nàng dám cả gan nói loạn.

Diệp Vũ cố sức ngoảnh mặt đi, không cho hấn thực hiện được, hấn đành phải hôn lên má nàng, trơn trượt.

Thân thể mềm mại nòn nà này lúc nào cũng khiến hấn rung động vô tận, lúc nào cũng khiến máu toàn thân hấn căng lên chảy mạnh, luôn khiến hấn thấy hưng hực, lại giống như không có chỗ bộc phát, để hấn thấy đau chịu không nổi... Giờ khắc này, hấn sưng đau tới mức không chịu nổi nữa, hôn chiếc eo hoàn mỹ của nàng, đem lửa nóng càng ngày càng bốc cao... Hấn vỗ chiếc mông tròn căng của nàng, lấy giọng sung nịch nói, “Nâng lên”

Nàng sao có thể như hấn mong muốn chứ? Vẫn nằm im, giả chết. Bất đắc dĩ Sở Minh Phong tách hai chân nàng ra, nâng eo nàng lên, nhanh chóng chìm sâu vào, va chạm mãnh liệt.

Vật lộn như thế, tiếng động phành phạch phát ra, nàng càng ngày càng cảm thấy nhục nhã, tuyệt vọng, nằm úp sấp như chết vậy. Hấn không được việc, đành nằm lên thân thể nàng, ái ân bên cạnh.

Lại lần nữa rồi lần nữa khiến cho hấn thực hiện được, Diệp Vũ biết trốn thế nào, trốn ra sao, có trốn cũng trốn không thoát năm ngón tay của hấn, trừ phi chết.

Nhưng nàng lại sẽ không tìm cái chết, ông trời già cũng sẽ không cho nàng chết, nàng vẫn còn phải sống nhục, hoàn thành sứ mệnh thần thánh chó má kia, tìm được uyên ương khẩu để trở lại thế kỷ hai mươi mốt.

“Vũ Nhi, ôm chặt lấy trẫm...” Hấn cất giọng khàn khàn, cuồng dã xông lên. Nàng chẳng muốn phối hợp, hấn cầm lấy tay nàng, vòng qua cổ hấn, sau đó ôm chặt lấy nàng, cùng nhau rơi xuống vực sâu của tình yêu.

Ngước lên trời cầu nguyện, để cho trận khổ hình này mau chấm dứt, nhưng trời xanh như không nghe thấy khẩn cầu của nàng, không dứt, dứt quãng, giống như đã trải qua một năm dài vậy, vẫn còn chưa ngừng.

Sở Minh Phong ngừng lại tụt xuống, hôn lấy thùy tai nàng, thở hổn hển nói, “Trẫm thật sung sướng”

“Nhanh chút đi, người nặng quá” Diệp Vũ nói tức giận.

“Hóa ra Vũ Nhi lại chờ mong thế sao” Hấn cười sung sướng, “Chẳng bằng nàng ở trên đi”

“Cút!” Nàng nói hung ác, đẩy mạnh hấn, mà không đẩy nổi. Hấn nhìn nàng chăm chú, hai má nàng đỏ hồng, đôi mắt mê mông, da thịt trơn bóng như ngọc, mỗi một chỗ trên người, mỗi một tấc da thịt đều khiến người yêu thích không muốn buông, giống như chỉ có vĩnh viễn hòa hợp thành một thể mới giảm bớt được sự chiếm hữu điên cuồng của hấn với nàng. Hoài niệm nghĩ ngợi... Hấn không kìm lòng nổi hôn lên môi trơn bóng của nàng, ôn nhu, thâm trầm, như dâng hết mọi sức lực vốn có vậy...

Nàng nhìn hấn, hấn từ từ nhắm mắt lại, hoàn toàn chìm đắm trong cảnh nam nữ ân ái đến sung sướng tột đỉnh... Gương mặt tuần nghị này che kín màu sắc tình dục, lực sát thương của đôi mắt quẩn quanh lửa dục,

bồng trong lúc đó, nàng cảm thấy hần thật xa lạ, xa lạ tới mức là một kẻ hoàn toàn không biết, nhưng nàng lại cùng hần làm chuyện thân mật nhất trên đời của nam và nữ, cực kỳ ghê tởm, cực kỳ vô lý.

Có lẽ, nàng vốn chẳng biết hần, không biết hần thật. Sở Minh Phong nâng chân nàng lên, đặt chân bên hông mình, cuồn dĩa xông vào, tiến thẳng tới nhụy hoa bí mật trong trung tâm, hung hăng xâm nhập. Thời khắc đó, Diệp Vũ cảm giác được cảm xúc mãnh liệt này.

Hần ôm chặt lấy nàng, cứ xâm nhập liên tục, xông lên, mật dịch càng ngày càng nhiều, tiếng động ưt át càng ngày càng vang, loại cảm giác sung sướng tốt cùng càng ngày càng mãnh liệt, giống như có gì đó bị trói buộc, thoát phá tràn ra vậy.

Loại tê dại kỳ diệu ấy đã kích thích nàng, từng đợt từng đợt như cơn sóng lên xuống, cứ liên tục ập tới, kích thích cả chân tay nàng, nhất là hai chân, mũi chân quặp lại. Sung sướng tột đỉnh, cảm giác cực hạn, thả lỏng cực hạn.

Hần ở trong cơ thể nàng co rút kịch liệt, phóng ra luồng nhiệt nóng, nàng cảm giác được, loại cảm giác vui thích ấy tựa như đứng trên một đỉnh núi, nhìn hết mọi góc ngách, cả thể xác và tinh thần thư sướng, không lời nào diễn tả nổi.

Hai người thở hồng hộc, đáy mắt Sở Minh Phong lóe lên tia cười, không dấu nổi hân hoan, loại tình cảm thỏa mãn.

Diệp Vũ thống hận hần, cố sức nói, “Cút xéo đi!”

Sở Minh Phong lơ đãng, nói hăng hái, “Trẫm mới mở màn khai hoa, tạm nghỉ chút thì xong”

Nàng chán ghét lườm hần, càu càu tay hần, hần kêu lên khê, “Nàng định mưu sát chồng sao?”

“Nếu có đao kiếm, ta nhất định sẽ cho người ném thử nỗi đau lăng trì” Nàng nghiêng răng kèn kẹt nói.

“Độc nhất là lòng dạ đàn bà, quả thật không giả”

Hần bật cười, xoay người nhanh chóng, rồi nằm nghiêng, ôm chặt lấy nàng. Cùng chen chúc nhau trên chiếc giường nhỏ chật hẹp, có thể cảm nhận hơi thở của nhau.

Nàng đánh tay hần, “bốp bốp” hai tiếng đánh vang lên. Hần túm chặt cổ tay nàng, mày kiếm cau lại, “Nàng thật đúng là dám ra tay, nếu ngày mai có cung nhân, phi tần thấy tay trẫm, trên người bầm tím khắp nơi, nhất định sẽ hỏi vì sao, nàng bảo trẫm nên nói thế nào đây?”

Diệp Vũ trừng nhìn hần, không muốn đáp lại. Sở Minh Phong đem tay nàng đặt bên hông, “Trẫm sẽ nói đây là do bị một tiểu bạch hổ cắn”

“Ta muốn xuất cung!” nàng nói kiên quyết.

“Đã nửa đêm rồi, trẫm sao yên tâm cho nàng ra cung chứ?”

“Nhưng bể tắm hơi lạnh rồi”

Hần ngồi dậy, ôm nàng đi vào bể, rửa sạch sẽ rồi mặc áo lót lụa vào, sau đó trở về tắm điện. Nằm trên long thấp, chăn đệm thêu đầy hoa văn rồng màu vàng, nàng thấy buồn ngủ, thật sự quá mệt.

Hần thì lại thấy tinh thần sảng khoái, “Vũ Nhi, đừng ngủ, cùng trò chuyện với trẫm”

Diệp Vũ nhắm chặt mắt lại, chẳng buồn quan tâm đến hần. Hần nói lải nhải một lúc, như là thôi miên vậy, đưa nàng vào giấc ngủ. Thấy nàng thở đều đều, hần là đã ngủ rất sâu, hần nhìn nàng không chớp mắt, ngón tay khẽ vuốt ve lông mày nàng, đến lông mi, chiếc mũi, đôi môi, cảm, tình cảm trong lòng đầy trù mến lan tràn... Nhưng hần không muốn thừa nhận đây là yêu, không muốn thừa nhận bản thân mình thích một cô gái không thích mình, hần thậm nghĩ muốn giữ nàng hoàn toàn, có được thân thể nàng và trái tim nàng, thậm nghĩ ngày đêm quán quít si mê, vĩnh viễn không xa rời.

Hần ôm nàng, cùng nàng ngủ.

Đêm càng khuya càng tĩnh lặng, đèn cung đình trong góc tắm điện tỏa ra ánh sáng mờ ảo, cô đơn lạnh lẽ.

Toàn thân Diệp Vũ bủn rủn, mệt mỏi tới cực điểm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng không quen được người ôm, nên ngủ một canh giờ đã tỉnh. Nàng thấy Sở hoàng trong lúc ngủ mơ, nhớ tới cảnh khổ hình trước đó, trái tim tràn ngập hận: muốn giết hắn!

Hắn là hoàng đế, nếu chẳng may chết đột ngột, Sở quốc mới thật sự bị loạn, Ngụy quốc, Tần quốc sẽ nhân cơ hội mà mang binh xâm phạm biên giới, đến lúc đó biên cảnh giao binh, khói lửa ngập tràn, sinh linh đồ thán. Nàng cũng không muốn bởi vì mình mà khiến cho cuộc sống dân chúng trong thiên hạ vào cảnh nước sôi lửa bỏng, lại càng không muốn gây ra nghiệp chướng.

Nhưng nàng đã thề, phải băm vằm hắn trăm mảnh, muốn báo thù chịu nhục, không dễ mà tha cho hắn.

Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, tối nay nàng vẫn nên tìm “Thần Binh phổ” trước, sau này còn có cơ hội báo thù. Diệp Vũ gỡ tay hắn ra, nhẹ chân tay xuống giường, phủ thêm áo khoác, đưa mắt nhìn cả tấm điện, xem xem chỗ nào có khả năng giấu “Thần Binh Phổ” nhất. Nàng đi đi lại lại, bắt đầu lục tung, cố gắng nhẹ chân tay, không gây ra tiếng động đánh thức hắn.

Tìm mấy chỗ, không thấy, nàng lại tiếp tục tìm, chẳng may đụng phải góc bàn, ngã xuống, may mà nàng lành tay lẹ mắt.

Nàng ngồi trong bóng tối, đoán xem cuốn “Thần binh phổ” ấy thật sự trong này, vậy Sở Minh Phong sẽ giấu nó ở đâu đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, nhìn đi nhìn lại, mỗi góc tấm điện dường như cũng chẳng là nơi tốt để giấu sách.

“Nàng đang làm gì thế?”

Sấm sét bắt đầu.

Trong tĩnh mịch đột nhiên xuất hiện một giọng lạnh trầm, giống như nghe thấy tiếng quỷ khóc ở bãi tha ma vậy, Diệp Vũ sợ tới mức, lạnh cả người.

Sở Minh Phong ngồi trên giường, nhìn nàng từ xa. Thấy nàng bắt đầu gỡ tay hắn ra, hắn đã tỉnh, sở dĩ cứ nằm im là muốn nhìn xem nàng đến tột cùng làm gì.

Tấm điện quá tối, nàng không nhìn thấy rõ vẻ mặt hắn, nhưng cũng đoán được, lấy tính đa nghi của hắn, nhất định đang hoài nghi nàng.

Nàng không trở lại, vẫn đứng ở đó, nghĩ xem nên ứng phó với hắn thế nào.. Hắn đi tới, khuôn mặt lạnh băng, giọng cũng lạnh băng, “Người đang tìm cái gì?”

90. Chương 93

“Ta tìm uyên ương khấu” Trong lúc bối rối, nàng cũng chỉ có thể bịa chuyện vậy.

“Uyên ương khấu?” Hắn cau mày lại, nửa tin nửa ngờ, “Uyên ương khấu của người rốt trong này khi nào?”

“Ta nghe mẫu thân nói, ở nông thôn có một phong tục, nếu tân nương trong đêm động phòng hoa chúc tìm được uyên ương khấu có thể...” Diệp Vũ xấu hổ quẩn bách, “Có thể cùng phu quân sánh bước bên nhau, ân ái trọn đời”

“Trẫm chưa từng nghe nói qua ở nơi nào có phong tục thế” Sắc mặt Sở Minh Phong hơi hòa hoãn chút, rồi đột nhiên ôm nàng vào lòng, “Nàng muốn cùng trẫm sánh bước bên nhau, ân ái trọn đời sao?”

Nàng không nói, bộ dạng thẹn thùng phục tùng-hắn tin thì tốt, nếu không thì nguy to. Hắn ôm lấy nàng trở lại long thấp, nửa đùa nặng nàng, ngón tay khẽ vuốt ve trán nàng, thì thào, “Vũ Nhi...” Nàng mỉm cười, “Canh giờ lâm triều sắp tới rồi, vẫn nên ngủ đi” Mí mắt hắn khẽ nhắm, khóe môi khẽ nhếch lên thỏa mãn, mỉm cười sung sướng.

Diệp Vũ ngủ quên, cùng dùng bữa sáng với Sở Minh Phong xong mới ra cung. Trở lại biệt quán, không ai hỏi chuyện đêm qua, chỉ có A Tử thì lo lắng cho an nguy của nàng, hỏi này nọ. Nàng hỏi A Tử, đại nhân

có tới không, A Tử bảo không thấy, nhưng tới qua đại nhân có sai người đến nói Nhị phu nhân được Văn quý phi mời ở lại trong cung, hôm nay mới về.

Thẩm Chiêu đoán được tất cả, cũng đoán chuẩn tới qua nàng ở trong cung gặp chuyện gì, cũng không có lòng giúp nàng. Nàng biết cái khó xử của hần, sự vô lực của hần, nhưng lấy sự thông minh tài trí của hần, thật sự không nghĩ ra cách sao? Có lẽ, mấu chốt ở chỗ hần có nghĩ tới, mà không phải là không có cách hay.

Nàng đoán công tử Kim nhất định tìm đến, đêm nay, nàng đang ngủ thì bị hần mang đi, lúc tỉnh lại đã ở trong gian phòng đá rồi. “Kỳ hạn đã tới, tìm được sách chưa?” Ánh mắt công tử Kim tối tăm

“Tới qua ta ở trong tấm điện thiên tử tìm, không thấy” Diệp Vũ nói chi tiết, “Cũng chẳng phải ta không cố sức tìm, mà đã tìm mấy nơi cũng không thấy sách, chẳng bằng thư thả mấy ngày nữa đi”

“Chẳng bằng ta thư thả cho người một năm, hai năm thấy sao?” Hần châm chọc.

“Không cần, thư thả khoảng một tháng là được” Nàng giả vờ nghe không hiểu ý hần nói.

Công tử Kim túm chặt cổ tay nàng, “Ta nói rồi, trước mười lăm tháng tám cần phải tìm được cuốn “Thần Binh Phổ”, hôm nay đã qua kỳ hạn mà người còn muốn ta thư thả cho một tháng nữa sao?”

Đau quá!

Hần dùng sức rất mạnh, đau chết mất, nàng cố ý gãy dựa, cổ tay đã biến thành đỏ ửng nhưng cũng không thoát ra khỏi hần được. Hần bắt chéo hai tay nàng ra sau lưng, áp sát mặt nàng, giọng quái đản, “Người càng ngày càng không nghe lời rồi”

Diệp Vũ nhìn thấy sự lạnh băng trong mắt hần, giọng hần tuy khá ấm áp, nhưng lại khiến người ta thấy lạnh băng, “Ta lúc nào cũng tìm sách, nào có không nghe lời đâu”

Ánh mắt hần hơi nheo lại, “Đừng tưởng rằng lên được long tháp là có thể thoát khỏi ta; cũng đừng có vọng tưởng mượn sức Sở Hoàng mà thoát khỏi ta, cho dù là tự Sở Minh Phong có đến, ta cũng không sợ hần” Hai người dựa vào quá gần, thân hình gần như ép sát, môi hần cách môi nàng không xa lắm, cả người nàng cứng ngắc.

“Ta không có nghĩ như vậy” Nàng hoảng sợ, công tử Kim có thể nói là không sợ trời không sợ đất. “Chuyện ta bảo người làm, vì sao không làm?” Ánh mắt công tử Kim lạnh lẽo.

“Ta nói rồi, ta sẽ không trêu chọc hần nữa” Nàng nói cường ngạnh, kiên trì nói ra quyết định của mình.

“Người không nhận chọc hần, hần cũng sẽ không dừng tay” Hần nhếch môi tà tà lên, “Hần là loại đa tình và cũng si tình nữa, hần còn không biết cô gái hần yêu lại bị hoàng huynh ruột thịt đoạt đi, nghĩ đến người là Thẩm Chiêu Nhị phu nhân, bởi vậy, hần sẽ không dễ buông tay”

“Nếu thế, chẳng phải như mong muốn của người sao?”

“Ta muốn huynh đệ Sở thị trở mặt thành thù, cốt nhục tương tàn, chỉ cần người xuống chút công phu với Tần vương lần nữa, lấy tính đa nghi của Sở Hoàng, nhất định sẽ gây ra sóng gió lớn” Diệp Vũ hỏi cẩn thận, “Huynh đệ Sở thị trở mặt, công tử Kim được lợi gì?”

Mắt công tử Kim đông lạnh, “Muốn biết cứ làm y như ta bảo” Nàng lặp lại lần nữa, kiên quyết không muốn chọc tới Sở Minh Hiền. Hần sáng giọng, “Tình độc phát tác, hoặc là nằm giữa đồng hồ thối một canh giờ, tự mình chọn đi”

Nàng nói quật cường, “Người có thể bảo ta làm chuyện khác, chỉ duy chuyện này thì không được”

Hần vỗ bộp bộp hai cái, giấy lát sau có hai đại hần bịt miệng mũi bê một thùng mang vào, đặt xuống. Trong thùng gỗ ấy dần dần tỏa ra mùi hôi thối, khiến người ta thấy ghê buồn nôn. Công tử Kim lạnh giọng nói, “Cho cơ hội cuối cùng” Diệp Vũ cố nghĩ kiên trì xem hần có thật sự ném mình vào đó không.

Đột nhiên hần túm nàng tới, vạch thùng gỗ ra, một mùi hôi thối kinh khủng ập tới, thối không thể chịu nổi. Hần đè cổ nàng xuống, để đầu nàng lên trên miệng thùng, muốn xem nàng ghê tởm thế nào.

Nàng không kịp phòng bị, thấy trên mặt nước nổi lên một số uế vật và dòi, lập tức nhắm mắt lại, lục phủ ngũ tạng cuộn trào, dạ dày đau có rút từng cục, một cơn ghê tởm cuộn lên....

Hắn buông nàng ra, “Không nghe lời, cho thưởng thức mùi vị và con dòi nhảy múa trong thùng” Nàng chạy ra xa, ngồi nôn mửa, thật sự nôn ra nhiều thứ. Khó mà tiếp nhận nổi! Thật đáng sợ! Nàng nôn sạch mọi thứ ra, vẫn thấy khó chịu; hơi đỡ chút thì lại nhớ tới cảnh vừa liếc mắt nhìn kia, bất giác lại nôn mãi, cuối cùng biến thành nôn khan.

“Nghĩ kỹ chưa?” Công tử Kim túm nàng đi tới giá rửa mặt, đưa cho nàng một ly nước. Diệp Vũ gật đầu, kẻ thức thời mới là trang tuần kiết, trước đồng ý với hắn đã, sau này cứ tùy thực tế mà làm vậy.

**

Ngày mười tám tháng tám, cuối thu, vàng dương lên cao. Diệp Vũ đi đến quảng trường rộng trước cửa cung, Chu cô cô đã ở đó, đang chỉ huy cung nhân chuẩn bị thật tốt mọi thứ, điểm mấu chốt là an bài thỏa đáng chỗ ngồi cho Tôn Thái hậu.

Bên tường thành đã dựng lên một vũ đài rộng, cao nửa trượng, trên trải thảm; phía tây là phượng tòa, hai bên là chỗ ngồi của Chu cô cô và Diệp Vũ; phía đông được dựng những chiếc lều đơn giản, người dự thi đợi ở trong đó, nghỉ tạm; phía nam còn lại là khu vực dành cho dân chúng đến xem, cổ vũ, được bố trí hàng rào gỗ, ngăn không cho kẻ phạm pháp hoặc những quần chúng kích động xông lên.

Còn nửa canh giờ nữa thì bắt đầu thi, chung quanh đã tụ tập khá đông dân chúng, nếu không có quan binh ở bên ngoài giữ trật tự, lấy kích ngăn lại, thì chỉ sợ đã rối loạn hết lên rồi. Nhạc sĩ, nhạc công trong cung đi từ cửa cung ra, ngồi bên phía bắc, điều khiển nhạc khí.

Người dự thi có nam có nữ, phần lớn đã đến đủ, đang nghỉ tạm trong lều. Diệp Vũ nhìn một vòng, thấy đã chuẩn bị gọn gàng ngăn nắp, tất cả đã được bố trí xong, Chu cô cô có tài không phải chuyện đùa.

Hôm nay trời trong xanh không một gợn mây, ánh sáng lấp lánh, đem toàn bộ bầu trời trở nên rực rỡ hào quang, như ngọc lưu ly bùng sáng. Mắt Chu cô cô sắc lẹm, cười bảo, “Thái hậu đến”

Diệp Vũ lập tức đi theo nàng ta đón kiệu phượng, Tôn thái hậu được cung nhân vây quanh chậm rãi từ cửa cung đi tới, mặt tươi cười, hiền lành. Phía sau bà là cung nữ đông như mây, thị vệ như nước, mũi kiệu phượng nhìn rất uy nghi nổi rõ thân phận của bà.

Sau khi ngồi xuống, Tôn thái hậu nhìn thoáng qua cảnh bố trí đằng trước, thỏa mãn gật đầu, tán thưởng Chu cô cô. Có nhiều thị vệ vây quanh bốn phía phượng tòa, không cho bất cứ kẻ phạm pháp khả nghi nào thừa dịp chen tới, bảo vệ sự an nguy của thái hậu.

Dân chúng đứng xem rất đông, cùng đồng loạt muốn ngấm dung nhan và phong thái của đương kim thái hậu. Canh giờ sắp tới, có một người đến đột ngột là Văn quý phi.

Ả ta dẫn theo bốn cung nữ tới, lại ăn mặc đẹp đẽ đoan trang, quần áo màu hồng, tóc búi thành vòng ngọc vờn quanh, cài trâm rực rỡ, lóng lánh, điểm lệ như hoa đào, làm người ta chói mắt.

“Nô tì lúc nào cũng thích khiêu vũ, lần này không được mời, vẫn xin mẫu hậu thứ tội” Ả ta khom mình thỉnh tội.

“Ai gia cũng thích khiêu vũ, quý phi và ai gia đều có chung sở thích, có tội gì chứ?” Tôn thái hậu cười cười, bảo, “Ban thưởng ngồi”

Chu cô cô phụng mệnh bảo cung nữ mang ghế ngồi đến, đặt ở bên sườn bắc phượng tòa. Công công Nghệ Thường các đứng trên đài, gõ mõ vang lên, tuyên cáo vòng đấu loại tài nghệ vũ đạo chính thức bắt đầu.

Vòng đấu loại hôm nay, có tất cả bốn mươi sáu số, phân cao thấp thành hai đợt. Công công nói, hôm nay sẽ chọn ra hai mươi số, một tháng sau sẽ tiến hành trận chung kết, nếu chứng sự Chu cô cô Nghệ Thường các và Thẩm Nhị phu nhân chọn ra thể xanh, thì đã thông qua khảo sát, nếu là thể đỏ, thì bị đào thải. Cuối cùng ông ta báo tên người dự thi đầu tiên.

Một cô gái nhanh nhẹn nhảy lên múa màn múa cổ điển... Nhân tài dự thi múa không đồng đều, đều kém tự nhiên nên bị đào thải. Lăng Vô Hương và Phán Phán là nhóm thứ sáu biểu diễn, nhảy khúc nhạc “Thanh xà Bạch xà”. Với các nàng ấy mà nói, dĩ nhiên là thuần thực vô cùng, nhảy hoàn mỹ không tỳ vết, không thể soi mói. Chu cô cô và Diệp Vũ đều chọn thể xanh.

“Điệu nhảy này chẳng giống bình thường chút nào, khúc nhạc lại độc đáo, kỹ thuật nhảy lại càng độc đáo, quyến rũ xinh đẹp hơn, cứ như thoát ra hai mỹ nữ xà vậy, hơn nữa hai người phối hợp rất ăn ý” Tôn thái hậu cười tán thưởng.

“Mẫu hậu, theo nô tỳ được biết, hai người này là cô nương đầu bảng của lầu Tiêu Tương đó ạ, đêm nào cũng biểu diễn điệu nhảy này đó. Nô tỳ còn nghe nói, điệu nhảy này là do Nhị phu nhân sáng tác ra” Văn Hiểu Lộ cất tiếng nói to, giọng điệu chậm rãi, song lại che giấu mũi nhọn.

“Thì ra là thế, ai gia đã cảm thấy điệu nhảy này chẳng giống như có người tùy tiện sáng tác ra, hóa ra là do Diệp Vũ sáng tác, ai gia thích lắm” Tôn thái hậu cười hòa ái, đáy mắt lóe lên tia hờn giận.

“Mẫu hậu, nô tỳ cảm thấy điệu nhảy này đúng là rất riêng, nhưng lại quá mức yêu mị, chỉ e đã bị bẻ cong rồi ạ” Văn Hiểu Lộ lớn mật lên tiếng.

“Trận đấu lần này, ai gia đã nói trước, nhảy bất kỳ cái gì, chỉ cần tài múa điêu luyện, thì đều được vào Nghê Thường các. Người có ý kiến gì không?” Tôn thái hậu nhấp trà lên, cất giọng lạnh tanh.

“Nô tỳ chỉ là nói ra ý kiến bản thân thôi, là nô tỳ lẩm miệng, xin mẫu hậu chớ trách” Văn Hiểu Lộ cười ngượng. Tiếp đó là Phùng Tề và Lưu Chân biểu diễn, nhảy cũng là điệu nhảy do Diệp Vũ sáng tác, cũng chiếm được hai thẻ xanh.

Diệp Vũ chọn một ít cô gái nhảy điệu cổ điển, có tài múa điêu luyện, Tôn thái hậu thưởng thức say sưa, càng xem càng hứng thú, nhìn thấy cô gái nào múa hay, đều nói hai câu với Diệp Vũ.

Bỗng Diệp vũ cảm giác thấy lạ, hình như sau lưng có người. Quay đầu lại, nàng kinh ngạc, dĩ nhiên là Tấn Vương. Hắn tới đứng sau lưng mình khi nào vậy? Sở Minh Hiền khoanh tay đứng, sắc mặt bình thản, quần áo thêu màu trắng, đầu đội mũ quan được ánh mặt trời rọi xuống lóe sáng lấp lánh.

Nàng vội nói, “Thái hậu, Vương gia tới ạ” Tôn thái hậu xoay người nhìn lại, cũng hơi kinh ngạc, “Hiên Nhi, con tới khi nào thế?” “Nhi thần mới đến, vốn định đùa mẫu hậu chút, ai ngờ lại bị phát hiện ra” Hắn hơi mỉm cười, “Nhi thần có nuôi không ít ca cơ, vũ kỹ trong phủ, nếu như thích, xin mẫu hậu thưởng cho nhi thần”

“Con chọn trúng người ta, người ta lại chẳng nhất định để ý tới con” Bà mỉm môi giễu cợt, ngoắc ngoắc hắn, “Lại đây ngồi cùng ai gia đi nào”

“Nhi thần đứng cũng được ạ, cô nương trên đài kia nhảy đẹp quá, mẫu hậu mau nhìn kìa” Sở Minh Hiền cười như gió thoảng. Tôn thái hậu không nói gì nữa, chăm chú thưởng vũ.

Hắn đứng bên cạnh, cả người Diệp Vũ không được tự nhiên, cứ như đứng trên đồng lửa, ngồi đồng than vậy, nhưng lại không biết phải làm sao. May có A Tử đứng ở ngay sau người nên nàng không cần lo gì nữa. Một buổi sáng cứ vậy mà trôi qua, chọn được mười nhóm. Buổi chiều, Tấn vương không xuất hiện, nàng thấy thoải mái hơn nhiều. Sau giờ trưa, Chu cô cô lo lắng Tôn thái hậu khó chịu nên khuyên bà về tắm điện nghỉ, Tôn thái hậu cũng đi về.

Văn Hiểu Lộ cố ý ngồi bên cạnh Diệp Vũ, bảo cô gái xinh đẹp trên vũ đài kia là bà con xa của ả. Chu cô cô nói khách sáo, bảo cô nương này nhảy cũng được, nên chọn thẻ xanh.

Tài múa của cô gái này cũng thật kém, chân tay không đủ mềm mại, các động tác cơ bản cũng làm không tốt, không nên để vào thẳng vòng chung kết, nhưng Diệp Vũ vẫn nể mặt mũi nàng ta.

Văn Hiểu Lộ lúc rời đi nói lại một câu, “Bản cung biết tài múa nàng ta không đủ tinh thâm, vẫn còn thời gian để khổ luyện, đa tạ Thẩm Nhị phu nhân đã nể mặt bản cung. Nhưng bản cung cảm thấy, có ít kẻ dù có khổ luyện đến thế nào cũng chẳng có cách nào sánh được ngang với bản cung, bởi vì có ít kẻ không thể ra ngoài ánh sáng được”

Diệp Vũ biết những lời này có thâm ý gì, ả ta mượn những lời này để nói cho mình, mình dù có được sủng ái tới cỡ nào cũng chẳng sánh bằng ả ta. ả ta bước chân rời đi, màu đỏ của cung trang bị gió thổi bay phất phơ, giống như một bóng đỏ hoa mỹ.

Sau khi kết thúc vòng đấu loại, tổng cộng đã chọn ra được hai mươi nhóm. Chu cô cô ăn trưa xong, Diệp Vũ thấy hơi mệt cũng về biệt quán trước, hiện đang ngủ trong kiệu. Cổ kiệu rơi bịch xuống đất khiến nàng

bình tĩnh, đợi A Tử nâng lên nhưng lại nghe thấy tiếng A Tử thét chói tai. Nàng thầm nghĩ không ổn, vội vã xuống kiệu, thấy A Tử bị một kiệu phu đánh bất tỉnh.

“Các người làm gì thế?”

Nàng quát hỏi, mắt thấy A Tử bị kiệu phu kéo vào cửa một toà nhà, lập tức đuổi theo. Vừa mới tới cổng, nàng đã cảm thấy không ổn. không thể cứ vậy mà tiến vào cửa, định rời đi thì cổng lớn đóng sập lại. Diệp Vũ quát kiệu phu, “Các người là ai? Dám can đảm bắt chúng ta, các người to gan thật đó!”

Kiệu phu không đáp, lảng tránh, nàng rất ngạc nhiên, đưa mắt nhìn bốn phía, thấy một người đứng ở sườn đông, sợ ngậy người. Hắn đứng dưới tịch dương đỏ như máu, vẻ mặt sáng loè loè mờ ảo, bởi màu đỏ và màu tối lần lượt ánh lên mà đổi, áo bào thêu màu trắng nhiễm một tầng máu đỏ, cả phần nền dưới chân cũng nhiễm máu... Cả người hắn, giống như đứng giữa biển máu, mang theo hơi thở hắc ám, khiến người ta có cảm giác đầy máu tanh, rùng mình, khiến người ta sợ hãi.

Trong lòng nàng lo sợ, hắn định làm gì? Sở Minh Hiền đi tới, kéo tay nàng, nàng giật ra, “Vương gia đến tột cùng định muốn thế nào đây?” “Không muốn sao cả” Hắn nói thản nhiên, gần như không mong muốn gì.

“Vì sao lại đánh cho thị nữ của ta ngất đi chứ?” Diệp Vũ quát vấn.

“Nàng ta không sao, người có thể yên tâm” Hắn lại nắm tay nàng thật chặt không buông, “Cùng bốn vương đi”

“Đi đâu?”

Hắn không đáp, cứ nắm tay nàng bước đi vào bên trong. Cho dù nàng không tình nguyện ra sao cũng không thoát được.

Để nàng thấy khó hiểu là không phải đi vào trong phòng mà là đi ra cửa ngách, bên ngoài đỗ một chiếc xe ngựa trông rất bình thường. Nàng thầm đoán, hắn đến tột cùng định làm gì. Sở Minh Hiền đỡ nàng lên xe ngựa, nàng không chịu, hắn ôn hoà giải thích, “Bốn vương mang nàng đi một nơi, sẽ nhanh thôi, chắc khoảng một canh giờ sẽ đưa nàng trở về biệt quán”

Như thế vậy cứ đi theo hắn một chuyến đi. Nàng biết, không thuận theo hắn, hắn sẽ không bỏ qua. Hai con ngựa chạy rất nhanh, rất vội, xe ngựa trước chạy, Diệp Vũ ngồi ở bên trong góc tối, hai bên lắc lư. Hắn ngồi bên phải, ngẫu nhiên liếc nhìn nàng một cái, sắc mặt trầm tĩnh như nước.

Trong xe rất yên tĩnh, nàng cảm thấy hôm nay hắn có hơi lạ, hắn chưa bao giờ lạnh lùng, im lặng như vậy, gần như không muốn nói chuyện. Bụng hơi đau, nàng khẽ ôm bụng, mày cau lại, chẳng lẽ là bị gió thổi thấy lạnh chăng? Đi khá lâu, vẫn chưa đến nơi, nàng hỏi vội xem đã đến chưa, hắn lắc đầu vẫn không nói như cũ. Chẳng lẽ hắn định mang nàng ra ngoại ô?

Lại đi một trận nữa, nàng vén màn xe lên, nhưng thấy bên ngoài tối đen, chẳng có đèn đuốc, không có hộ gia đình, như đường quan đạo ngoại ô vậy.

“Vương gia đến tột cùng định mang ta đi đâu?” Diệp Vũ có dự cảm không lành, không khách sáo hỏi.

“Rời khỏi thành Kim Lăng” Sở Minh Hiền nhìn thẳng vào nàng, mắt chớp nhẹ, khí lạnh nặng nề.

“Người điên rồi!” Nàng kinh hãi kêu lên, “Ta muốn xuống xe!”

“Xe ngựa sẽ không ngừng!” Hắn nói kiên quyết như giải quyết dứt khoát, không thay đổi. Nàng hiểu ra, hôm nay hắn đột nhiên xuất hiện là cáo biệt với Tôn thái hậu, gặp mặt một lần cuối. Hắn sớm đã có mưu hoàn hảo, trận đấu hôm nay vừa chấm dứt thì mang mình cao chạy xa bay. Như vậy, hắn định dẫn mình đi đâu? Làm sao đây? Có thể thuyết phục được hắn sao?

Nàng tận tình khuyên, “Vương gia, đây chẳng phải trò đùa, thái hậu đã biết, nhất định sẽ thương tâm. Còn nữa, Vương gia vừa đi, năm tháng nào sẽ trở lại thành Kim Lăng đây? Vương gia còn muốn để thái hậu thương tâm tới chết sao?” Thản sắc Sở Minh Hiền kiên định, “Vì nàng, dù có làm thái hậu bị tổn thương, bốn vương cũng sẽ không tiếc!”

Diệp Vũ âm thầm cân nhắc, nếu Sở Minh Phong biết nàng và Tấn vương bỏ trốn, nhất định tức giận lôi đình, nhất định phái binh đuổi theo rồi. Giả sử họ bị truy hồi về Kim Lăng, sẽ có kết cục gì? Nhất là Tấn vương, Sở Minh Phong sẽ đối phó hắn thế nào?

91. Chương 94: Cục Cưng Đột Kích

Không được, nàng nhất định phải ngăn lại! Tuy nàng rất muốn rời thành Kim Lăng đi, không muốn trở về nữa, nhưng nàng không muốn, cũng không thể đi cùng Tấn vương được. Bởi vì Sở Minh Phong sẽ không bỏ qua cho bọn họ, còn có rất nhiều người bị liên lụy, như nương, A Tử, như người ở lầu Tiêu Tương. Một mình nàng tiêu sái rồi đi rồi, sẽ liên lụy tới nhiều người phải chịu khổ như vậy, thậm chí bị chết, nàng không muốn gây ra chuyện thế này.

“Vương gia đã cho ta nhóm đi rồi chứ?” Diệp Vũ lạnh giọng hỏi, hắn không biết tình địch lớn nhất của hắn là Sở Minh Phong, nghĩ đến Thẩm Chiêu sẽ không phải người đuổi theo.

“Hết thấy đầu có bốn vương, nàng không cần lo” Sở Minh Hiền ngồi lại gần, nắm lấy hai tay nàng, “Bốn vương đã nghĩ chu toàn lắm rồi, cả Thẩm Chiêu có phái người đuổi theo, bốn vương cũng không sợ! Bốn vương muốn định nàng rồi!”

Giọng hắn kiên định như thạch, ai cũng không làm lay chuyển quyết định của hắn. Nàng cau chặt mi lại, “Vương gia có nghĩ đến ta nguyện ý không?”

Hắn ôn nhu trấn an, “Đừng nghĩ linh tinh nữa, mẫu thân ngươi không sao, mẫu hậu và Thẩm Chiêu cũng sẽ bảo vệ bà ấy chu toàn thôi”

Nàng biết vậy nên bất đắc dĩ, hắn nghĩ đến nàng không muốn cùng hắn cao chạy xa bay, không phải là không thích hắn, mà còn rất nhiều băn khoăn, ràng buộc.

Trong mắt Sở Minh Hiền từng đợt thâm tình, quẩn quanh mắt nàng, nàng chỉ đành chọn tạm thời án binh bất động. Hắn khẽ vuốt mày nàng đang cau lại, dùng ngón tay vuốt lên, “Từ nay về sau, bốn vương không hề là Tấn Vương Sở Minh Hiền, nàng cũng không còn là Thẩm Nhị phu nhân Diệp Vũ, nàng và ta chỉ là vợ chồng có cuộc sống bình thường nhất, tránh xa hồng trần, tìm một chỗ thế ngoại đào nguyên, dưới bầu trời xanh, giàn hoa đào, trà xanh rượu đậm, cầm sắt cùng minh, sánh vai bên nhau, sống chung trọn đời. Ta sẽ không để nàng phải nhíu mi, cũng sẽ không để nàng chảy nước mắt rờn rờn, chỉ biết nâng niu nàng trong lòng bàn tay, che chở cả đời, quý trọng cả đời”

Không hồi hận thổ lộ thâm tình như thế, lòng si tình khắc cốt minh tâm như thế, đúng thật khiến người ta cảm động. Diệp Vũ cảm động nhưng cũng chẳng cách nào nhận nổi, bởi vì hắn không phải là nam tử trong tim nàng.

Sở Minh Hiền cũng lo có truy binh, không dám trì hoãn, chạy suốt đêm. Qua giờ tỵ, rốt cục cũng chạy đến phủ TRấn Giang, tìm một khách sạn nghỉ tạm, hừng đông lại chạy tiếp.

Hai người ăn xong mới đi nghỉ, Diệp Vũ không muốn ngủ chung cùng giường với hắn, song hắn lại da mặt dày, chẳng chịu ngủ dưới đất, cũng chẳng để cho nàng ngủ ở đó.

Nàng quay lưng về phía hắn, hắn ôm nàng, giống như vợ chồng ân ái tâm linh tương thông vậy. Nàng cũng chẳng nề gì, không kháng cự sự thân mật của hắn, chỉ cảm giác không thoải mái, trong bụng bứt rứt không yên.

Không dám ngủ sâu, cũng bởi bụng không khỏe, trời vừa sáng nàng đã tỉnh, thấy hắn ngủ say, gọi hai tiếng không thấy hắn đáp lại, không có động tĩnh gì. Vì thế nàng lại rón rén đứng dậy, sau khi mặc quần áo ra phòng khách, mua một con ngựa ở chỗ chuồng ngựa, tiện được tính trên người Tấn vương.

Tất cả mọi việc đều thuận lợi, nàng ngồi lên ngựa, vung roi chạy nhanh, đi xuyên qua phủ Trấn Giang, xuyên qua đám sương mù và gió mạnh, chạy thẳng tới Kim Lăng.

Ngay khi nàng đang nghĩ là chạy trốn thuận lợi, thì đằng sau vang lên tiếng vó ngựa. Diệp Vũ quay đầu lại nhìn, thì đó là Sở Minh Hiên. Giơ roi giục ngựa, chịu đựng khí lạnh quật tới, nàng cố sức tiến lên trước, nhưng thuật cưỡi ngựa của nàng sao bằng hần được chứ? Sở Minh Hiên đuổi theo, càng ép tới gần, “Vũ Nhi, ghìm ngựa lại!”

Nàng kinh hồn táng đờm, lại tiếp tục giục ngựa chạy gấp, hai con ngựa chạy song song, thấy hy vọng chợt xa vời. Hần túm lấy dây cương trong tay nàng, rồi đột nhiên ghìm chặt lại, hai con ngựa cùng đồng thời dừng lại, ngựa móng, ngựa mặt lên trề hí vang.

Rốt cuộc Diệp Vũ cũng thấy chột dạ, chẳng dám nhìn khuôn mặt xanh mét tuần tú của hần. Hần bắt giác phân trần ôm nàng lại quay về khách sạn.

Phổ sáng sớm người đi trên đường thưa thớt, nhưng cũng có một số người bị cảnh mạo hiểm này mà sợ xanh mắt. Trở lại phòng khách, Sở Minh Hiên đóng chặt cửa phòng lại, ngồi trước bàn, ngực phập phồng mãi, có vẻ như bị nàng chọc tức không nhẹ. “Vì sao trốn?” Khuôn mặt tuần tú của hần lạnh băng, giọng cũng lạnh băng.

“Ta đã nói rồi, nam tử trong lòng ta không phải là Vương gia” Nàng ăn ngay nói thật, bất kể hần có chấp nhận hay không, nàng cũng phải nói rõ cho hần biết, nàng sẽ không đi theo hần, “Vẫn xin Vương gia giơ cao đánh khẽ cho, buông tha ta đi”

“Có có gì mới mẻ hơn không?”

“Đây là tâm ý của ta, Vương gia không tin thì thôi”

Hần đứng bật dậy, túm chặt lấy người nàng, coi như không chấp nhận sự thật như vậy nói, “Tốt lắm, nàng nói cho bốn vương, bốn vương đến tột cùng phải làm sao cho tốt đây? Đến tột cùng làm sao mà lại kém Thẩm Chiêu đây? Thẩm Chiêu chiếm được lòng nàng, nhưng hần có quý trọng nàng không? Người hần yêu nhất là phu nhân của hần, không phải nàng!”

Sáng nay cưỡi ngựa chạy trốn, bụng đã bắt đầu đau, Diệp Vũ hoài nghi là mình đi ngoài, nhưng lại không đi nhà xí, đành phải chịu đựng. Lúc này, nỗi khổ riêng trong bụng rõ hơn chút, nàng càng không có tâm tư gì để ý tới, bảo, “Có lẽ Vương gia nói đúng, ngài ấy yêu nhất là Thẩm phu nhân, nhưng điều đó cũng không làm ta thay đổi được”

Mắt Sở Minh Hiên sáng quắc, nói hoảng loạn, “Nàng không phải đã thay đổi một lần đó sao? Nếu không chiếm được lòng của Thẩm Chiêu, vì sao không nghĩ tới bốn vương chứ? Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu...”

“Cảnh còn người mất đạo lý đơn giản vậy, Vương gia không hiểu sao?” Giọng nàng trong veo lạnh lùng.

“Khi đó, nàng cũng toàn tâm toàn ý đối với bốn vương, bốn vương lo lắng hoạ bởi hai phủ nên mới nhẫn tâm cự tuyệt nàng, chuyện này không phải là lỗi của bốn vương, chỉ là tạo hoá trêu ngươi thôi” Do tranh chấp, hai má hần nhiễm đỏ, cổ cũng đỏ rực, “Bốn vương tin nàng vẫn còn có tình cảm với bốn vương... Chúng ta đi đến một nơi thật thanh tĩnh, chỉ có hai chúng ta... Chúng ta sẽ rất vui vẻ, sung sướng, sẽ sinh thật nhiều con...”

Nàng cảm thấy bị ai thay hần, hần cũng biết, nàng sớm không còn là Diệp đại tiểu thư nữa, mà là một người khác, chưa từng có tình yêu nam nữ với hần, chỉ có áy náy.

Bụng càng ngày càng đau, Diệp Vũ mày cau lại, “Cho dù Vương gia mang người của ta đi nhưng lòng ta cũng không mang đi nổi, lòng ta đã sớm không có Vương gia, Vương gia cần gì phải ép buộc chứ?”

Đôi mắt Sở Minh Hiên văng toé lửa khắp nơi, khuôn mặt đan xen lửa giận và đau xót, không khác chế nổi lay người nàng, “Nàng nói dối! Nàng lúc nào cũng nói dối! Nàng nói là giả, có phải không?... có phải không?”

Nàng định nói với hần, không cần vậy, không cần lắt, đau lắm, nhưng nàng bị hần lắt tới nỗi không nói nên lời...

“Nàng thích là bốn vương! Ngay cả bốn vương làm tổn thương tới nàng, nhưng nàng cũng biết đó là bất đắc dĩ...Nàng không phải là cô gái đa tình, cũng không dễ chuyển tình sang Thẩm Chiêu, nàng nói những lời làm tổn thương bốn vương thế, chính là không muốn mấu hậu đau lòng, không muốn có người bị liên lụy, không muốn làm mất mặt Diệp gia, Thẩm gia...Có phải không...Có phải không...” Hần lắc nàng kịch liệt, như bị điên vậy.

“Vương gia...” Sắc mặt nàng tái nhợt, cả người mềm nhũn như sợi bún. Hần đã biến thành ma, giam cầm thân thể nàng, điên cuồng lắc, cho tới khi nàng bị ngất mới tỉnh lại, cứ như đứa bé làm sai, kinh ngạc. Bỗng hần thấy khiếp sợ, thấy dưới chân nàng có hai giọt máu đỏ tươi, rơi xuống tí tách!

Diệp Vũ nằm trên giường, cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, đôi môi không chút máu, gầy tới độ khiến người ta đau lòng. Sở Minh Hiên nắm lấy tay nàng, hy vọng dùng sự ấm áp của mình làm nàng nóng lên. Vì sao lại khéo như vậy? Có lẽ là do trời xanh an bài.

Vũ Nhi, nàng cũng biết nàng đang mang cốt nhục của Thẩm Chiêu, nàng sẽ vui vẻ lắm phải không? Nhưng bốn vương cũng sẽ không buông tay, bốn vương sẽ coi con nàng như con đẻ, tuyệt không bạc đãi nó... Bất luận nàng có tình cảm thế nào với bốn vương, bốn vương cũng đều mang nàng cao chạy xa bay... Vũ Nhi, bốn vương từng phong lưu đa tình, say mê phong nguyệt, vô tâm chính sự, chỉ có Thẩm Chiêu biết, đó là thật. Bốn vương có một bí mật không muốn ai biết, đó chính là, nếu bốn vương có tâm ý, có cô gái nào có thể đứng sánh vai cùng bốn vương, thì cuộc đời này chẳng còn mong gì hơn. Người đẹp có đồng tới cỡ nào, có gì không ném đi được chứ?

Nàng biết không? Nàng nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng nội tâm lại rất kiên cường, nàng cũng có thể đoán được tâm ý của bốn vương, cũng có thể khiến cho bốn vương say mê nàng, nàng chính là cô gái bốn vương đã đợi bấy lâu. Kiếp này có nàng làm bạn, giang sơn, phú quý, quyền thế như mây bay nước chảy, chỉ có tình cảm ta nàng là thật, an ủi lòng bốn vương, an ủi cuộc đời cô đơn này.

Vũ Nhi, bốn vương đã nghĩ tới, tìm chốn thế ngoại đào viên yên tĩnh nước non, chúng ta cùng sống qua ngày bên nhau vui sướng, Xuân tới vạn vật sinh sôi chúng ta đi hái hoa, hạ tới chúng ta ngồi bên cửa nghe tiếng mưa rơi, thu đến chúng ta hồi hương ngắm lá phong rơi, đông tới chúng ta cùng ngồi trước cửa sổ, vây quanh bên bếp sưởi ngắm tuyết rơi...

Hần cứ nói liên miên nhưng nàng không nghe thấy. Một giọt lệ ngưng trên khoé mắt, mãi sau mới chậm rãi chảy xuống. Qua một ly trà, Diệp Vũ rút cuộc tỉnh, Sở Minh Hiên đỡ nàng dậy, sắc chén thuốc cho nàng uống.

“Đây là cái gì?” Nàng ngửi thấy mùi vị đắng của thuốc.

“Thầy thuốc sắc thuốc, mau mau uống đi” Hần mang mứt hoa quả tới, bảo nàng ăn sau khi uống thuốc xong. Sau khi uống xong, nàng cảm giác bụng vẫn không ổn, nghi hoặc hỏi, ‘Ta sao lại hôn mê chứ? Thầy thuốc bảo sao?’

Hần trầm giọng bảo, “Thầy thuốc nói, nàng đã có bầu hơn một tháng. Trước đó nàng bị thương vài lần, cơ thể suy nhược, thai gần như không ổn, thêm tới qua bị xóc nảy mấy lần, sáng sớm nay lại cưỡi ngựa nên mới bị chảy máu té xỉu.”

Nàng khiếp sợ sững sốt, trong bụng đã có cục cưng ư? Đã mang cốt nhục của Sở Minh Phong sao?

Sở Minh Hiên thấy nàng sợ sệt không nói gì, cũng không muốn nàng nghĩ nhiều, liền an ủi, “Đừng lo, thầy thuốc đã cho thuốc dưỡng thai trong bảy ngày, chỉ cần đúng hạn uống thuốc, cẩn thận thai nhi thì không sao”

Nàng bình tĩnh như không nghe thấy, tâm tình rất loạn, loạn tung hết cả lên. Thật không ngờ lại mang thai. Tuy chưa bao giờ tránh thai, nhưng trong vòng chưa tới hai tháng mà đã mang thai đứa con của Sở Minh Phong, thật quá nhanh.

Sở dĩ không muốn tránh thai vì nàng muốn mượn đứa con trong bụng để trở lại phủ Hữu tướng, không muốn làm tình nhân, đồng thời cũng có thể áp chế Sở Minh Phong... Ai ngờ, thế nhưng mấu chốt tại đây mang thai.

Lúc trước liên tiếp bị thương, chịu khổ, uống thuốc, mấy ngày trước còn bị Sở Minh Phong không quan tâm mà sủng hạnh nàng, sinh mạng nhỏ trong bụng nàng may mà bình yên vô sự, rất khó nghĩ. Nhưng nàng biết, uống thuốc cũng không tốt với cục cưng, biết đâu lại sinh ra một đứa con dị dạng, si ngốc...

“Vũ Nhi, bốn vương đã coi con nàng như con ruột của mình rồi” Hắc nắm tay nàng, nói thành khẩn, “Con của nàng, cũng là con của bốn vương”

“Lòng dạ vương gia rộng lớn quá nhỉ?” Diệp Vũ thản nhiên hỏi lại.

“Bốn vương để ý đến nàng, yêu ai yêu cả đường đi lối về” Sở Minh Hiên ngồi dậy, ôm nàng vào lòng. Nàng nhin không được nghĩ ngợi, nếu hắc biết đây là cốt nhục của hoàng huynh ruột thịt của hắc, không biết có còn nói những lời như thế nữa không?

Ước chừng qua hơn ly trà nhỏ, họ ngồi lên xe ngựa, rời khỏi phủ Trần Giang. Hắc ngồi trong xe làm điểm tựa mềm mại để cho nàng dựa thoải mái, không bị xóc nảy, lại còn có không ít hoa quả ngọt để ăn. Nàng được hắc chăm sóc cẩn thận mà cảm động, nhưng cũng chỉ là cảm động mà thôi. Nàng hỏi, có phải đang đi về hướng đông nam không, hắc nói không phải, chỉ bảo là hướng nam.

Đột nhiên ở trong phủ Trần Giang mà lại nói sang hướng nam, cho dù truy binh có đuổi theo cũng không ngờ được hắc lại chuyển hướng đột ngột.

Nếu truy binh thật sự đuổi không kịp, nàng chẳng phải là sẽ đi cùng hắc ngao du giang hồ hay sao? Nàng lo lắng nghĩ, Sở Minh Hiên chắc đang nghĩ tới nàng lo cho đứa con trong bụng, an ủi bảo, ‘Đừng lo, tới thành trấn thì nghỉ tạm. Nếu nàng cảm thấy không khoẻ, thì cứ nói với bốn vương. Thầy thuốc có nói, lo âu có thể tổn thương đến thân, còn nói ba tháng đầu rất quan trọng, nàng cũng đừng nghĩ nhiều, con bị tổn thương thì mất nhiều hơn được đó’

Diệp Vũ cười gượng. Hắc nắm cả người nàng, để nàng dựa vào vai mình, nàng tâm tư hơi đổi, lựa chọn an bình bất động. Tối trưa họ xuống nghỉ tạm, ăn lương khô xong lại lên đường. Buổi chiều nàng giả vờ nôn mửa, hai lần dừng xe nghỉ tạm, cố ý giảm tốc, để cho truy binh đuổi kịp. Nhưng nàng cũng lại thất vọng liên tục, chẳng có truy binh nào.

Đúng lúc hoàng hôn, họ tới một trấn nhỏ, họ nghỉ một đêm tại khách sạn duy nhất trong trấn. Diệp Vũ thấy hắc vung bạc như nước, thuận miệng hỏi một câu, hắc bảo không cần lo, hắc mang rất nhiều tiền, trấn bảo, đủ để họ sống cả đời.

Ăn tối xong, sau khi tắm rửa xong, uống xong chén thuốc, nàng đang định nghỉ tạm, hắc hỏi nàng có khoẻ không, nàng lắc đầu, hắc tiện nói luôn, “Ánh trăng đêm nay khá đẹp, chẳng bằng đi bộ trên đường, ngắm trăng một chút nhé?” Nghe được từ “ngắm trăng” nàng lại nhớ tới lúc phụng mệnh thông đồng với hắc, tóm lại, nàng nợ hắc, là nàng đùa bốn tình cảm của hắc. Trấn nhỏ chỉ có hai con phố nhỏ, họ dắt tay nhau bước chậm trên đường, tắm dưới ánh trăng trong veo đầy lạnh lùng.

Người đi đường khá thưa thớt, người trên trấn trời tối đã về nhà, cả ngọn đèn đường cũng rất ít, bởi vậy canh giờ này cũng như đêm khuya, cả trấn nhỏ hết sức yên tĩnh. Ánh trăng trút xuống mênh mông, màu bàng bạc như sữa tràn ngập khắp không trung, khiến người ta cảm giác yên lặng, cảm giác tĩnh tâm.

Nếu người bên cạnh mà là Thẩm Chiêu thì cuộc đời này quả là viên mãn. Nhưng người bên cạnh nàng lại không phải là người nàng thích đó. Thẩm Chiêu tự tay đẩy nàng vào lòng Sở Minh Phong, nàng đã sớm quyết định kết thúc tình cảm với hắc, nhưng tình cảm nói cắt là có thể cắt được sao? Nàng không thể không nghĩ đến hắc. Có lẽ, thời gian lâu dài nàng sẽ dần quên hắc, chậm rãi buông đoạn tình này xuống.

“Nghĩ gì vậy?” Sở Minh Hiên đột nhiên cảm thấy thời điểm nàng trầm tĩnh ôn hoà, ở bên cạnh nàng, hắc lại có cảm giác như nàng cách rất xa, hắc không đoán được nàng đang nghĩ gì.

“Lúc trước ta bị thương mấy lần, sinh bệnh, lúc nào cũng uống thuốc, không biết đứa con trong bụng ta có lớn lên khoẻ mạnh được không?”

“Lại nghĩ vớ vẩn rồi” Hắc cất giọng sủng nịch, đến cả chút tự trách cũng là sủng nịch, “Bốn vương đã mời thầy thuốc tốt nhất để an thai cho nàng rồi, đứa nhỏ đầu tiên của chúng ta nhất định sẽ rất mập mạp” Diệp Vũ mỉm cười, hắc đã coi đứa con trong bụng nàng như là con ruột của hắc rồi, có thể thấy sự quyết tâm trong lòng hắc.

Hắn cười sung sướng, “Sau khi con lớn, bổn vương muốn đem tất cả bản lĩnh dạy cho nó, sau này sẽ có khả năng bảo vệ đệ đệ, muội muội” nàng im lặng chẳng biết nói gì. Hắn khát khao nói chuyện tương lai, càng nói càng hăng, giống như trước mắt họ là thế ngoại đào nguyên, ngày ẩn cư sắp tới. Nàng cắt ngang lời hắn, “Ta mệt rồi, vẫn nên về khách sạn đi”

Trên mặt đang mỉm cười của Sở Minh Hiền đột nhiên cứng lại, tương lai tốt đẹp kia giống như bọt nước, tan mất. Họ cùng trở về, phía trước là hai bóng người dưới trăng kéo dài. Họ đi sau, trăng toả sáng trong veo lạnh lùng, mờ ảo như sương.

Trở lại khách sạn, vừa mới đến đại đường, hắn đột nhiên dừng bước, mặt cứng ngắc, đề phòng nhìn bốn phía, tai nghe ngóng. Tuy cả đại đường không có bóng người, chướng quỳ cũng không thấy đâu, nhưng Diệp Vũ lại có cảm giác bất thường, giống như có vô số con mắt đang nhìn nàng chằm chằm, sát khí vô hình từ bốn phương tám hướng ập lại. Là cướp phỉ, hay là truy binh so Sở Minh Phong phải tới đây?

Ánh mắt hắn ngưng nhanh, trong mắt vụt loé sát khí lạnh thấu xương, chỉ e trong đại đường này đang giấu bao nhiêu sát thủ. Hắn có ý bảo nàng đứng một bên, cất giọng lạnh lẽo, “Được các chư vị huynh đài để mắt đến, cùng xuất hiện đi!”

Nói vừa xong, đã có hơn mười người từ các góc xuất hiện. Thân thủ bất phàm, mặc quần áo xanh, mặt chẳng chút thay đổi. Lại có một người từ trên lầu hai bước xuống, đi lại có độ nặng nhẹ, đứng giữa đại đường, quần áo đen cuốn theo luồng sát khí. Diệp Vũ nhận ra người này là thống lĩnh cấm vệ quân hoàng cung, Vương thống lĩnh. Rốt cuộc đã đợi được họ. Nàng mừng rỡ như điên, cũng không dám biểu lộ trên mặt.

92. Chương 95: Đau Sấp Chết (1)

“Vương gia, ty chức xin khuyên ngài quay đầu lại là bờ, cùng ty chức hồi kinh thỉnh tội” Vương thống lĩnh phụng hoàng mệnh mà đến, dĩ nhiên không sợ Tần Vương.

“Muốn bắt bổn vương, người võ nghệ không tinh, bản sự không đủ!” Sở Minh Hiền cắn môi cười lạnh, cũng không coi những người này ra gì.

“Vương gia chống lại lệnh bắt, vậy đừng trách ty chức lấy hạ phạm thượng!”

Vương thống lĩnh trong nháy mắt, hơn mười người cùng đồng loạt rút bội đao, ánh đao sáng lên chiếu rọi, hơi chói mắt.

Sở Minh Hiền tay không tác sát, đành phải tay trần nghênh đón trận kịch chiến này. Hơn mười người cùng đồng loạt tấn công, hắn thuận tay vỗ một cây gậy làm vũ khí. Thoáng chốc, mọi đao kiếm đều cùng công kích hắn, không chừa một tác nào. May mà hắn phản ứng nhanh, bay vọt lên, lấy chân đạp mây đạp hết trên đao kiếm...

Giờ khắc này, thật sự mạo hiểm vô cùng, một chiêu này, thật sự là xinh đẹp tiêu sái. Sau mười chiêu, hắn đã đoạt được một cây đao, cùng đầu gậy gắt với thị vệ có thân thủ đứng đầu trong cung.

Diệp Vũ nhìn mà kinh hồn táng đờm, lòng phập phồng lo lắng, thỉnh thoảng mồ hôi mướt ra.

Không thể nghi ngờ, võ nghệ hắn tinh thâm, sát thủ bình thường không thể làm thương tổn đến hắn được, nhưng những thị vệ cung đình này đều là những người có thân thủ số một hai, một mình hắn không thể ứng phó được với hơn mười người, huống chi là Vương thống lĩnh vẫn còn chưa ra tay.

Sở Minh Hiền chiêu vào chiêu ra ác độc, nhưng chẳng cách nào đánh lui đám thị vệ ngoan cố đó. Tiếng va chạm vang lên, ánh đao loé ra, sắc bén, cả đại đường biến thành chiến trường ánh đao ánh kiếm, dưới đất bừa bộn.

Hai tay khó thắng địch thủ, hắn đã luôn ở vào tình trạng kiệt sức. Cho dù hắn có võ nghệ cao đến đâu chẳng nữa, cũng không đánh lại hơn mười cao thủ liên kết. Thị vệ đã đuổi theo, họ khó có thể chạy thoát,

Diệp Vũ cũng không nguyện để Tấn vương bị thương, bởi vậy, nàng đi về phía Vương thống lĩnh, “Ta hồi kinh với người, bảo họ dừng tay đi!”

Wương thống lĩnh kéo nàng qua, ra vẻ uy hiếp Tấn Vương, kêu lên, “Vương gia, dừng tay!”

Sở Minh Hiền đã sớm nhìn thấy song chẳng có cách nào phân thân, không ngăn được nàng lại. Bọn thị vệ chậm rãi dừng tay lại, hần cũng dừng tay, thở hổn hển kêu lên, “Vũ Nhi, lại đây!”

“Truy binh đã tới, Vương gia còn có thể đi được bao xa nữa?” nàng hỏi bình tĩnh. “Bổn vương đã không thua!” Sở Minh Hiền rống giận hồng mắt, “Vì sao không tin bổn vương?”

Mấy cây đao lớn đặt trên cổ hần, hần thờ ơ, nhìn nàng chòng chọc, trong mắt đan xen bi phẫn và đau nhức. Hần không rõ vì sao nàng lúc nào cũng không tin mình?

Suốt đêm về Kim Lăng. Trên đường đi, Vương thống Lĩnh đi cùng Tấn vương và Diệp Vũ, canh phòng nghiêm ngặt, không cho họ có cơ hội chạy trốn. Sau hừng đông, đã tới Kim Lăng, họ đưa Diệp Vũ trở lại biệt quán ôn tuyền, áp giải Tấn vương vào cung. Trong ngự thư phòng, Sở Minh Phong ngồi ở ngự toà, nhắm chộp mắt, ngón tay đeo nhẫn ngọc khẽ vuốt ve, xoay tròn.

Có thể thấy tuy hần không tiêu tụy lắm, nhưng râu cũng mọc lởm chởm, mày nhíu chặt lại. Tiểu công công khẽ tiến vào, dò xét liếc mắt một cái, chẳng dám mở miệng.

“Chuyện gì?”

“Bẩm bệ hạ, Vương thống lĩnh đã mang Tấn vương về, trước mắt đang ở bên ngoài”

“Truyền” Sở Minh Phong chậm rãi mở mắt, như con báo thức tỉnh, đôi mắt kia ngập tràn khí lạnh. Rất nhanh Vương thống lĩnh đã cùng Tấn vương bước vào ngự thư phòng, khom mình hành lễ.

Wương thống lĩnh bẩm báo từ đầu tới cuối rồi lui ra, Sở Minh Hiền đứng thẳng lưng can trường, cũng không quỳ xuống, mặt hơi tiêu tụy, nhưng thần sắc đầy kiêu ngạo. Thấy biểu hiện này của hần, Sở Minh Phong lại tức, nhưng cũng cố áp chế, “Người biết tội chưa?”

Sở Minh Hiền nói cứng, “Thần đệ vô tội”

“Làm càn!”

Cùng lúc với câu trách tức giận ấy là tiếng đập bàn vang lên, Sở Minh Phong đứng dậy, vẻ mặt đầy giận dữ, cau mày, ‘Một mình người mang Thẩm Nhị phu nhân đi, còn không nhận tội sao?’

Sở Minh Hiền nhìn thẳng hoàng huynh sau ngự án, không kiêu ngạo không siểm nịnh cố gắng nói, ‘Thần đệ và Vũ Nhi tâm đầu ý hợp, lưỡng tình tương duyệt, là hoàng huynh ở giữa gây khó dễ, cố ý đem Vũ Nhi ban cho Thẩm Chiêu, còn bức nàng chọn Thẩm Chiêu. Hoàng huynh lấy gậy đánh uyên ương, lại huỷ nhân duyên tốt giữa Vũ Nhi và thần đệ. Mấy ngày nay thần đệ và Vũ Nhi bị bắt tách ra, chịu nhiều dày vò, đây là một tay hoàng huynh tạo thành. Thẩm Chiêu chỉ bởi một chuyện nhỏ mà khiến Vũ Nhi phải đến biệt quán, căn bản không biết quý trọng Vũ Nhi, một khi đã vậy, thần đệ cũng chỉ có hạ sách này, cùng Vũ Nhi cao chạy xa bay’

Lửa giận Sở Minh Phong bốc cao, lớn tiếng khiển trách, “Nàng ấy đã là vợ Thẩm gia, người mang nàng bỏ trốn, chính là sai! Thẩm gia bị huỷ Diệp gia và hoàng thất mất mặt, người càng sai mười lần!”

“Thần đệ không sai, cũng không có tội, nếu muốn nói sai, là sai ở chỗ hoàng huynh chọc gậy đánh uyên ương!”

“Vô liêm sỉ!”

“Hoàng huynh cố ý ban Vũ Nhi cho Thẩm Chiêu, chia rẽ thần đệ và nàng, cộc nhân duyên này, dụng tâm hiểm ác trong đó, trong lòng thần đệ biết rất rõ” Sở Minh Hiền phẫn nộ cười lạnh, “Nếu Diệp đại tướng quân trở thành nhạc phụ của thần đệ, hoàng huynh lo lắng khó mà giữ được đế vị, lo thần đệ có lòng khác”

Điểm này, Sở Minh Phong không thể phủ nhận. Hắn giận trừng mắt nhìn hoàng đệ, cánh tay đặt trên thư án lặng lẽ run lên, đôi mắt to đen mở tròn, giống như chuông đồng, đôi con ngươi cùng trông trắng hình thành đối lập mãnh liệt, trông rất dọa người. Rõ ràng hắn đã bị sự tức giận vây chặt bên trong tới cực độ.

Sở Minh Hiên không cam lòng yếu thế ngênh đón sự lạnh run như băng, và cực nóng như lửa của hắn, băng hoà bắn ra từ trong mắt, “Thần đệ chưa từng bao giờ có lòng khác, trước đây không, hiện tại không mà tương lai cũng sẽ không có. Vì sao hoàng huynh không thể thành toàn cho thần và Vũ Nhi chứ? Thần đệ và Vũ Nhi thật sự yêu nhau, hoàng huynh sao không thấy, cứ mạnh mẽ chia rẽ, uống cho hoàng huynh làm người. Hoàng huynh cứ tin Thẩm Chiêu, nể trọng Thẩm Chiêu, chẳng lẽ có thể đem người con gái thần đệ yêu ban cho Thẩm Chiêu, huỷ đi hạnh phúc của thần đệ sao? Thần đệ và hoàng huynh cùng là anh em như tay với chân, vì sao hoàng huynh lại nghi kỵ thần đệ chứ?”

Sở Minh Phong giận không bộc phát ra được, “Làm càn!”

Sở Minh Hiên chẳng sợ chút nào, khuôn mặt tuần tú vắn vẹo, giọng càng cường ngạnh hơn, “Thần đệ hôm nay rốt cuộc thấy rõ rồi! Mấy năm nay, thần đệ trung thành và tận tâm, chưa từng có nửa điểm tâm tư không nên có, còn làm không ít chuyện vì hoàng huynh, không có công cũng có lao, vì sao hoàng huynh còn muốn nghi kỵ thần đệ chứ? Thần đệ ngay cả đa tình, nuôi không ít ca cơ, vũ kỹ, nhưng cuộc đời này cũng chỉ yêu có mình Vũ Nhi. Vũ Nhi với thần đệ cũng toàn tâm toàn ý, khẩn cầu hoàng huynh rủ lòng, ban Vũ Nhi cho thần đệ!”

Sở Minh Phong cảm thấy tức giận tới phình cả người, không chỗ phát tiết, bởi vì hoàng đệ đã lên án được tâm sự bí mật nhất của hắn, “Người đã làm ra chuyện thất đức như thế, còn ra thể thống gì, khiến hoàng thất hổ thẹn, mọi người bàn luận khắp nơi, nếu người không biết hối cải, còn dám bảo trăm ban cho nữa sao?”

“Thần đệ không phải đều có lòng tham, đều không phải không biết hối cải, mà cuộc đời này nếu không có Vũ Nhi làm bạn, thần đệ có sống cũng như chết” Sở Minh Hiên trịnh trọng quỳ xuống, khẩn cầu tha thiết, “Thần đệ và Vũ Nhi tâm đầu ý hợp, trong mắt chỉ có nhau, khẩn cầu hoàng huynh thành toàn”

“Đã làm ra chuyện thất đức như thế, còn dám cầu trăm thành toàn, Sở Minh Hiên, người thật to gan!” Sở Minh Phong rống lên trong cơn giận dữ, mặt đỏ tai hồng, hoàn toàn đánh mất lý trí.

“Khẩn cầu hoàng huynh thành toàn!” Sở Minh Hiên vẫn câu này, mắt sáng rực, cố chấp, “Diệp Vũ đã là Nhị phu nhân của Thẩm Chiêu, việc này tuyệt không còn đường cứu vãn nữa, người nên sớm chết tâm đi!” Sở Minh Phong trợn mắt, trong mắt vẩn tia máu.

“Khẩn cầu hoàng huynh thành toàn!”

“Người đâu!”

Sở Minh Hiên quát cường rống giận, “Thần đệ vô tâm, hoàng huynh bất công!” Hai thị vệ tiến vào, Sở Minh Phong nói nặng trịch, “Dem Tần vương áp tới vũ đài quan sát, trông coi nghiêm mật, không có khẩu dụ của trăm, ai cũng không được tới thăm hỏi”

Sở Minh Hiên bị họ kéo ra, mắt cũng vẩn máu, “Hoàng huynh đã đối đãi ruột thịt nhân tâm như thế, thần đệ không phục!”

Sở Minh Phong ác độc trước mắt này, đã đổi thành một người khác hoàn toàn, “Trăm cảnh cáo người, ngoan ngoãn kiểm điểm ở vũ đài quan sát cho tốt đi, biết sai rồi mới được ra! Người đừng tưởng có mẫu hậu chống đỡ, trăm hiểu hết cả, lúc này chẳng ai cứu được người đâu!”

Sở Minh Hiên phần hận căm tức hoàng huynh, bị hai thị vệ mang ra ngoài. Ngự thư phòng trống rỗng, yên tĩnh tới đáng sợ, Sở Minh Phong đứng đó một lúc lâu, ngực sôi trào lửa giận mãi vẫn chưa bình ổn, nét giận dữ trên mặt càng ngày càng tăng cao.

Bỗng cánh tay hắn đập mạnh lên bàn khiến tấu chương và nghiên mực nảy lên đổ hết; cứ thế hắn vẫn còn chưa hết giận, nhấc chân đá, đá bình hoa bên cạnh ngự án, mạnh tới đáng sợ, đáng sợ thật sự.

Cùng lúc có tiếng giòn tan vang lên, bình hoa vỡ nát, từng mảnh nhỏ văng khắp nơi. Tiểu công công đứng ở bên ngoài phòng kinh hồn táng đờm, chẳng dám tiến vào, lén liếc mắt nhìn vào trong một cái. Trong ngự

thư phòng hỗn độn, bệ hạ thì đứng một bên ngự án, ngẩng đầu thẳng, nắm đấm rất nhanh, nổi trận lôi đình khiến cho mặt hấn trở nên vằn vẹo như thành một người khác vậy.

**

Diệp Vũ hỏi qua nha hoàn biệt quán, A Tử không ở trong này. ăn chút thức ăn, nàng cảm thấy chân tay lạnh lẽo, không thoải mái, liền nằm lên giường nghỉ ngơi.

Bụng vẫn đau, cứ âm ỉ đau, đau tăng dần lên. Không rõ ngủ bao lâu, nàng mặc áo đứng dậy, định gọi nha hoàn, bảo nha hoàn đi mời thầy thuốc, cửa phòng lại bị bật ra, nổ ‘oành’ một cái, dọa nàng nhảy bật lên. Sở Minh Phong đứng ở cửa, mặt đen sì, ủ dột, quần áo đen khiến vẻ mặt hấn đáng sợ hơn. Nàng không khoẻ thật sự, ngồi trước bàn, trong lòng biết hấn rất giận, định lấy tĩnh chế động. Hấn đóng chặt cửa phòng, đứng trước bàn tròn, “Vì sao?”

“Bệ hạ định hỏi gì vậy?” Nàng hỏi lại lạnh lùng. “Nàng đã là người của trẫm, vì sao còn thay đổi thất thường?” Hấn túm chặt vai nàng, xoay người nàng lại, giọng trầm thấp, nghiêm khắc.

“Từ đầu tới cuối, ta cũng không muốn phụng dưỡng bệ hạ, là bệ hạ ngang nhiên chiếm đoạt!” Nếu hấn hỏi, thì cứ đơn giản mà đáp, Diệp Vũ cũng không chịu được nữa rồi, “Chẳng lẽ bệ hạ đã quên rồi sao?”

“Cả nàng không muốn, nhưng sau đó trẫm đã đối xử rất tốt với nàng...”

“Bệ hạ đối xử tốt sao?” Nàng cười lạnh, hết sức châm chọc, “Bệ hạ sung hạnh ta, lại đem ban ta cho Thẩm Chiêu làm tiểu thiếp, đây được bệ hạ gọi là ‘tốt’ đó sao? Bệ hạ có lòng đối tốt, cũng không dám dâng hoàng, chỉ khinh tư sủng ta, bí mật nuôi ở biệt quán Thẩm đại nhân, đây là cái ‘tốt’ mà bệ hạ nói đó sao? Lúc để công chúa An Dương đánh ngược đãi ta, bệ hạ ở đâu? Lúc ta bị ngược đãi, chịu khổ, bệ hạ ở đâu? Bệ hạ chính là đang ở trong cung sung hạnh phi tần nào đó!”

Sở Minh Phong hơi kinh ngạc, lỏng tay, lát sau mới nói nghẹn ra một câu, “Công chúa An Dương đánh ngược đãi nàng, chẳng phải trẫm đã vì nàng trút giận rồi sao?”

Diệp Vũ nản lòng thoái chí, ‘Ta cũng chẳng yêu cầu bệ hạ cái gì, chỉ là cảm thấy buồn cười. Bệ hạ sung hạnh mạnh mẽ ta, ta phản kháng vô lực, nhưng bệ hạ chẳng quản được tim ta, ta cũng chẳng quản được tim mình’

Nghe vậy, mắt hấn đột nhiên lạnh băng, “Quản không được tim, liền bỏ trốn cùng hấn?”

Nàng ngẩn ra, hoá ra, hấn nghĩ nam tử mình thích là Tấn vương. Hấn cầm hai tay nàng, đem nhấc người nàng tới, trên mặt mây đen bao phủ, “Hấn so sánh được hơn trẫm sao? Trẫm là cửu ngũ chí tôn, văn thao vũ lược, chẳng thích sắc đẹp, hậu phi rất ít, còn hấn thì sao? Cơ thiếp vô số, phong lưu đa tình, say mê phong nguyệt, hấn có thật lòng bao nhiêu với người, người cũng biết chứ?”

“Bệ hạ tôn quý lại còn so sánh mình với kẻ bên ngoài, thế cũng chẳng hơn gì” Nàng nói trào phúng.

“Làm càn!” Sở Minh Phong gầm lên. “Bệ hạ là chân mệnh thiên tử, Tấn vương cũng chỉ là người thân của bệ hạ, trong lòng ta, cũng chẳng đáng gì. Bởi vì, chỉ cần thích, chỉ cần trong lòng có thể chấp nhận được nụ cười, mỗi cử chỉ hành động của người đó, thì đó là vô giá, trên đời chẳng ai sánh bằng” Diệp Vũ tâm địa cứng rắn, nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Thì ra là thế” Hấn nghiêng răng nói.

“Có kết quả như hôm nay là do bệ hạ ban tặng. Nếu không có bệ hạ muốn ta quyến rũ Tấn vương, ta cũng sẽ không nảy sinh ý nảy với Tấn Vương, cũng sẽ không để chuyện lâu ngày sinh tình xảy ra” Nàng lại lần nữa dùng liều thuốc cực mạnh, “Bệ hạ muốn trách, thì phải tự trách mình nghĩ không chu toàn trước”

Thì ra là thế....Hấn dần lỏng tay, coi như bị đả kích đủ, gương mặt trở nên u ám, đau đớn tràn ngập. Bụng càng ngày càng đau, nàng bất giác lấy tay xoa xoa, mày càng cau chặt lại, “Ta không tài không đức, cũng chẳng có lòng hầu hạ bệ hạ, vẫn xin bệ hạ giơ cao đánh khẽ, thả ta đi”

Mắt Sở Minh Phong loé lên ánh sáng ác độc. Vung chưởng lên tát xuống. Một chưởng này rất mạnh, là dùng mười thành lực đạo, đập mạnh lên mặt nàng. Nàng không kịp đề phòng, bị lực đạo tức giận này của người ta làm cho ngã nghiêng về phía bàn tròn, bụng đập vào cạnh bàn. Đau quá! Hai má rất đau, mà bụng

lại càng đau hơn. Bụng đau như xé, như có bàn tay ma quỷ đang cào cấu cắn xé, đau tới mức nằng nạnh lạnh cả người...

Sở Minh Phong dưới cơn thịnh nộ đánh nằng, lại không ngờ được nằng đau tới mức mềm nhũn ngã xuống đất, còn ôm lấy bụng. Hắn khó hiểu, vì sao sắc mặt nằng lại trắng bệch, vì sao mặt ngọc lại rồi rầm, vì sao ôm bụng...

“Đau quá...” Nằng cất giọng khàn khàn. Hắn hoảng hốt, ôm nằng đứng dậy, thấy phía dưới có một dòng máu tươi chảy xuống. Vì sao có máu chứ?

Đau kịch liệt... Đau như sắp chết vậy... Diệp Vũ bị cơn đau thấu xương cốt này tra tấn đến mơ hồ, trong mộng lung thấy Sở Minh Phong nắm chặt tay mình, trên mặt ngập tràn lo lắng và tự trách, giống như thấy hắn cứ đi đi lại lại trước giường, đứng ngồi không yên, như thấy hắn đau thương nhìn mình... Nằng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết cơn đau thể này tra tấn mình, khiến cho chân tay nằng rất mệt mỏi, người lao lực quá độ.

Bà đỡ khuyên hắn đứng ngoài, Sở Minh Phong cứ không đi ra, kiên trì đứng bên nhìn. Phùng thái y và bà đỡ cùng hợp sức cứu, lòng hắn yên một chút, nhưng mắt chạm đến máu loãng và vẻ mặt thống khổ của nằng trên giường, tim hắn lại lạnh hẳn, cứ như có luồng khí lạnh xâm nhập lan tràn khắp toàn thân. Nằng có mang lúc nào? Vì sao không nói cho mình? Hắn lại ảo não và hối hận, thống hận mình ra tay quá nặng.

Nằng híp mắt lại, thần trí không rõ, bất an vặn vẹo, khuôn mặt nhỏ đầm đìa mồ hôi, yếu tới mức như sắp buông tay rời khỏi thế gian vậy. Nha hoàn bưng một chậu máu loãng đi ra, lại đổi một chậu nước ấm trở lại... Thời gian cứ tí tách trôi, chuyện gì hắn cũng không làm được, lo âu bất an, chỉ biết lo đầu chờ đợi. Đứa bé có bảo vệ được không?

Rốt cuộc, mọi thứ đã thu dọn xong, Diệp Vũ như đang ngủ, khuôn mặt yên tĩnh, bà đỡ giúp nằng đắp chăn, Phùng thái y viết đơn thuốc, bảo nha hoàn đi cất thuốc sắc.

“Phùng đại nhân, đứa bé còn không?” Sở Minh Phong vui vẻ hỏi, ý bảo nha hoàn dẫn bà đỡ ra ngoài.

“Hồi bẩm bệ hạ, vi thần vô năng, đứa bé không thể giữ được, đã không còn” Phùng thái y nói nặng nề.

“Sao lại không giữ được chứ?” Sở Minh Phong khiếp sợ mãi, hy vọng và vui sướng biến thành thất vọng cùng thống khổ theo lời thái y, chân tay luống cuống, nói lắp bắp, “Người bắt mạch đi... Biết đâu đứa bé vẫn còn trong bụng...”

“Bệ hạ, tha thứ cho vi thần bẩm báo” Phùng thái y là một trong lão thái y chuyên trị cho phụ sản, dĩ nhiên với tiểu sản chỉ là chuyện nhỏ. “Nhị phu nhân trước đây do dùng quá nhiều loại thuốc, thân thể mắc chứng hư nhược, không phải là thời gian mang thai tốt nhất. Nhị phu nhân mang bầu, vốn là chuyện vui, nhưng đã nhiều ngày mệt nhọc quá mức, cái thai có vẻ như không ổn, thêm nữa là không được bảo dưỡng an thai tốt, đã có hiện tượng thai chết. Nửa canh giờ trước, bụng Nhị phu nhân bị đụng mạnh, lúc này mới không bảo đảm...”

“Trẫm ra lệnh cho người giữ đứa nhỏ!” Sở Minh Phong gầm lên, “Nhất định phải giữ được được đứa nhỏ! Không giữ được đứa nhỏ, trẫm lấy đầu người!”

Phùng Thái y chẳng chút hoang mang quỳ xuống nói, “Đứa bé đã không còn, vi thần chẳng có bản lĩnh để đứa bé cải tử hồi sinh, vẫn xin bệ hạ ban thưởng cho thần tội chết”

Sở Minh Phong lão đảo lúi lại, ngã phệt xuống giường, trước mắt đầy hối hận và bi thống. Là tự mình ra tay quá nặng, làm hại thai nằng chết! Là lỗi của mình! Hắn khoát tay, Phùng thái y đứng lên, “Vi thần xin đi sắc thuốc trước”

Tâm phòng chỉ còn lại có hai người, hắn chậm rãi đi qua, cầm tay nhỏ bé của nằng, trong lòng hình như có ngàn cân rất nặng. Vũ Nhi, đứa nhỏ đã không có, nằng có trách trẫm không? Là trẫm đánh chết con của chúng ta, trẫm là đao phủ...

93. Chương 96: Nàng Hận Chết Trầm

Vũ Nhi, trầm không ngờ tới ra tay lại nặng như vậy.... Lúc ấy, nàng nói như vậy đả thương nàng, trầm vì tức quá nên mới...

Trầm cũng không muốn nặng tay đánh chết con của chúng ta... Trong lòng trầm rất đau, nàng có biết không?

Người mang thai cốt nhục của trầm, vì sao không nói cho trầm biết? Sở Minh Phong bỗng nhớ tới một chuyện, nàng mang thai cốt nhục của mình, lại bỏ trốn cùng Tấn vương, thật sự không thể tha thứ được. Biết đâu nàng cố tình không nói cho mình biết, cố tình mang cốt nhục của mình đi cùng Tấn vương cao chạy xa bay...

Nghĩ như thế, hắn mới thấy bớt cảm giác bức rút, thấy dễ chịu đôi chút, và lại hận Tấn vương nhiều hơn, rồi vừa yêu vừa hận với cô gái đang nằm mê man kia...

Diệp Vũ ngủ nặng nề, khuôn mặt nhỏ trắng bệch như tờ giấy, đôi môi giống như sương, chẳng có chút máu nào, yếu tới nỗi khiến người ta muốn được che chở cẩn thận cho nàng. Nhìn nàng như vậy, loại đau đớn si mê trong lòng hắn trào ra, hắn rất muốn, rất muốn ôm lấy nàng, vĩnh viễn không buông...

Nắm chặt tay nàng, môi áp trên mu bàn tay. Con người đen của hắn nhiễm nhiều cảm xúc đau đớn, hồi hận, triu mến, yêu hận đan xen, lại dần dần ngưng tụ thành ánh mắt lạnh lẽo.

Vũ Nhi, nàng nói nàng vô tâm phụng dưỡng trầm, xin trầm thả tự do cho nàng; như vậy, trầm nói cho nàng biết: cuộc đời này, một ngày nào đó, trầm sẽ cho nàng một danh phận, trầm sẽ khiến nàng phải cam tâm tình nguyện dưỡng trầm!

Diệp Vũ ngủ hơn nửa ngày mới tỉnh lại, bụng còn hơi đau, nhưng vẫn chịu được. Thấy hắn cứ lẳng lặng ngồi bên mép giường, nàng nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn chăm chú, nhớ tới một chương cách đó không lâu, nhớ tới cơn giận dữ thường của hắn, giống như mất trí vậy... Vì sao bên sườn mặt hắn lại thấy rõ sự đau thương tới vậy? Vì sao ánh mắt hắn lại thống khổ tới vậy?

Cục cựa? nàng đưa tay ra sờ bụng, lại không sờ được gì. Sở Minh Phong nghe thấy tiếng động nhỏ, xoay người, vui sướng nói, “Vũ Nhi...”

“Đứa nhỏ đâu rồi?” Nàng sốt ruột hỏi. “Phùng thái y nói, nàng tỉnh lại thì uống thuốc” Hắn đem chén thuốc trên bàn trà xuống, đỡ nàng ngồi dậy, “Sau khi uống thuốc xong, trầm sẽ nói cho nàng biết”

Diệp Vũ đành ngoan ngoãn uống thuốc, uống xong lại hỏi tiếp. Hắn đặt bát xuống, khẽ nắm hai vai nàng, nói nặng nề, “Vũ Nhi, nàng còn trẻ, sau này vẫn có thể mang thai. Trầm cam đoan, chúng ta nhất định sẽ có thật nhiều, thật nhiều con”

Nói vậy, đứa bé đã không còn nữa? Trong lòng Nàng thê lương, hắn tự tay đánh chết đứa bé của mình, đây chính là ác giả ác báo. Những lời nói lúc trước kích động hắn, ép buộc hắn, không ngờ lại chọc giận hắn, hại tới đứa con trong bụng. Chỉ ngần ngừ trong vòng mười mấy canh giờ, nàng đã mất đi đứa bé. Lúc biết đến, rất kinh ngạc, lúc mất đi, đau thấu xương cốt. Đây là ý trời sao? Nàng đặt tay lên bụng, trong lòng thầm nói với đứa con chỉ mới sống được có một tháng trong bụng: con yêu, chúng ta không có duyên, sau này lại tới tìm mẹ, mẹ sẽ bảo vệ con thật tốt.

Sở Minh Phong thấy nàng đau lòng như thế, cảm động lây, con chết đau đớn chẳng lời nào diễn tả nổi.

“Vũ Nhi, đừng như vậy, chúng ta còn có thể có con nữa” Hắn an ủi, ôm chặt nàng vào lòng.

“Buông ra!” Diệp Vũ bị kích động đẩy hắn, “Người thô bạo, ác độc như ngươi vậy, chẳng xứng có con!”

“Trầm cũng là bị nàng nói mới tức, mới chẳng phân biệt được nặng nhẹ...”

“Bệ hạ không phải có ba phụ nữ đó sao?” Nàng có ý khích hắn, không muốn nhìn thấy hắn nữa, “Mất đi một đứa, có gì quan trọng đâu”

Hắn định túm chặt tay nàng, lại bị nàng né, “Ta sẽ không cho người chạm vào một sợi lông nào nữa! Cút!”

Hắn ôn nhu trấn an sự kích động của nàng, nhưng chẳng được, đành phải rời đi, đến phòng bên nghỉ. Nàng ngồi yên lặng, không biết hiện giờ là tâm tình gì, thống khổ ư? Giải thoát sao? Thương tâm? Hay phần nộ đây? Chẳng bao lâu, thuốc có tác dụng, nàng mơ màng ngủ.

sở Minh Phong đợi hai canh giờ, đợi cho bóng đêm bao phủ nàng cũng vẫn chầu tỉnh. Trên danh nghĩa, Diệp Vũ là Nhị phu nhân Thẩm Chiêu, Thẩm Chiêu tất phải biết chuyện thai chết, bởi vậy, hẳn phải người đi truyền Thẩm Chiêu.

Thẩm Chiêu tiến vào cửa lớn biệt quán, tiểu công công liền nói khẽ, Nhị phu nhân thai chết. Trong lòng hắn chấn động, cũng chưa hỏi gì đi gặp bệ hạ.

Vào sương phòng, tiểu công công đóng cửa lại, Thẩm Chiêu hành lễ, Sở Minh Phong đứng trước cửa sổ, khoanh tay đứng, bưng tỉnh như không nghe thấy. Đã ở cùng bệ hạ hơn mười năm, trong trí nhớ của Thẩm Chiêu, bệ hạ chưa từng bao giờ thất thần như vậy. Hắn lớn tiếng hô lên lần nữa, Sở Minh Phong mới nghe thấy, vẫn chưa xoay người, giọng nói nhuốm trong đau xót, nặng nề, “Người đã đến rồi à”

“Việc đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng vô ích, bệ hạ vẫn nên thoải mái đi” Thẩm Chiêu đi tới sau lưng hắn, cất giọng an ủi nhẹ nhàng.

“Người cũng biết nàng xảy thai thế nào chứ?”

“Thần không biết”

“Trẫm... Dưới cơn thịnh nộ đã tát nàng một cái, khiến nàng đập vào cạnh bàn...” Giọng Sở Minh Phong lạnh nhạt đầy đau thương, lại khiến người ta có cảm giác đau triệt nội tâm, “Trẫm đã tự tay đánh chết con mình” Thẩm Chiêu khiếp sợ hơn cả lúc nghe thấy tiểu công công nói, cảm xúc bắt đầu chấn động, cứ như cơn sóng to cuộn sóng vậy.

Mãi lâu sau, hắn mới ổn định tâm tình, “Bệ hạ cũng không biết nàng đang có mang, nếu bệ hạ muốn tự trách, chẳng bằng nghĩ cách an ủi nàng thế nào” Giọng Sở Minh Phong bao hàm đầy phiền muộn và bất đắc dĩ, “Trẫm đã an ủi, nhưng vô dụng thôi... nàng hận trẫm chết được, sẽ không tha thứ cho trẫm.”

Thẩm Chiêu nói hoà hoãn, “Nàng vừa mới xảy thai, tâm tình vẫn còn chưa bình phục, đợi một thời gian, tâm tình nàng đỡ hơn, bệ hạ chỉ cần tốn chút tâm tư khuyên nhủ, nói vậy nàng cũng sẽ quên được nỗi đau mất con”

“Cũng đành chỉ vậy thôi” Sở Minh Phong thở dài một tiếng.

“Canh giờ cũng không còn sớm, ngày mai lại lâm triều rồi, chẳng bằng bệ hạ nên về cung trước đi”

“Nàng vẫn chưa tỉnh, đợi nàng tỉnh lại, trẫm sẽ về cung”

“Bệ hạ vẫn chưa ăn gì, thần đã sai người hầu làm chút điểm tâm nhẹ để ăn sáng”

Sở Minh Phong gật đầu, Thẩm Chiêu liền đi ra ngoài thu xếp.

Đợi hắn trở về, Tứ Diệp đặt điểm tâm lên bàn, thấy bệ hạ vẫn đứng như vậy, vẫn tư thế ấy, cũng chưa từng động.

Bệ hạ đã có một trai hai gái, hậu cung chưa từng đếm được chuyện phi tần xảy thai, nhưng trong trí nhớ của hắn, bệ hạ chưa bao giờ để chuyện phi tần xảy thai ở trong lòng, chưa bao giờ đau lòng vậy. Lúc này đây, bệ hạ nặng tay đánh Diệp Vũ, đến nỗi nàng bị xảy thai, khó tránh khỏi tự trách; nhưng trong mắt hắn, bệ hạ không những tự trách, đau lòng mà còn hối hận và bi thống rất sâu. Xem ra bệ hạ thật sự là thích Diệp Vũ, mới coi trọng như thế, để ý đến cả đứa bé của nàng. Tiếc là trời xanh thật khéo đùa.

Thẩm Chiêu dọn xong bát đĩa, bầm tẩu có thể ăn được, Sở Minh Phong quay người đi tới, vén áo bào ngồi xuống, “Cùng trẫm ngồi ăn chút đi” Gần như cùng lúc Thẩm Chiêu thấy sợ – chỉ ngần ngừ có mấy canh giờ mà bệ hạ lại tiêu tụy đi chút, chẳng giống bộ dạng hăng hái, suốt ngày bày mưu tính kế tí nào.

Ăn mấy miếng, Sở Minh Phong hỏi, “Vũ Nhi tỉnh chưa?” “Thẩm Chiêu lắc đầu, “Có nha hoàn canh, bệ hạ yên tâm” Sở Minh Phong đặt bát đĩa xuống, như chẳng ngon miệng, Thẩm Chiêu khuyên nhủ, “Bệ hạ bảo

trọng long thể. Cho dù ăn không ngon, bệ hạ cũng phải ăn một chút, nếu không bệ hạ sao có sức để ngày nào cũng ra cung thăm nàng ấy chứ?”

Ngẫm lại cũng đúng, Sở Minh Phong cũng miễn cưỡng ăn mấy miếng cháo cho xong. Sau khi ăn xong, người hầu dọn hết bát đĩa, dâng trà nóng lên, Sở Minh Phong đứng ngồi không yên, đi đi lại lại, ánh mắt không chớp, vừa sốt ruột lại lo âu. Thẩm Chiêu đứng một bên tự thấy lo cho Diệp Vũ, song không hiện ra mặt, lại hỏi, “Bệ hạ định xử trí Tần vương thế nào?”

“Trẫm còn chưa nghĩ ra, trước cứ giam hãm mấy ngày sau mới nói”

“Tần vương cả gan làm loạn, làm việc lỗ mãng, không nghĩ tới hậu quả, đúng là nên kiếm điểm. Bệ hạ trừng phạt thế nào với Tần vương cũng chưa đủ, khó cái là, nếu trừng phạt quá nặng, chỉ sợ làm đau lòng thái hậu” Thẩm Chiêu phân tích tình hình.

“Trẫm biết, thế nên mới chưa nghĩ ra cách trừng phạt” Sở Minh Phong nhìn hẩn sắc bén, “Người đã có ý tưởng gì chưa?”

“Thần cũng vẫn chưa nghĩ tới” Thẩm Chiêu nói thản nhiên. “Nghĩ ra thì nói cho trẫm biết”

Có người gõ cửa, tiểu công công nói, Nhị phu nhân đã tỉnh. Sở Minh Phong vui sướng ra khỏi phòng, Thẩm Chiêu cũng đi ra theo. Hai người đang định vào phòng, bên trong lại truyền ra tiếng Diệp Vũ kêu lên ác liệt, “Ta không muốn thấy bất cứ kẻ nào! Ai cũng không cho vào!”

Bốn chân dừng bước, hai người đàn ông to lớn cùng nhìn nhau, đứng sững bên ngoài. Con tức Diệp Vũ lên cực điểm, giọng hơi yếu ớt truyền ra, “Dám can đảm tiến vào, ta sẽ tự sát!”

Sở Minh Phong xoay người, đi đến đèn màu hồng ở góc vườn, mặt banh lại, cứ như bị đá kích mạnh. Thẩm Chiêu biết, bệ hạ chưa từng bị đối xử như thế. Vừa vào hậu cung, phi tần nào mà chẳng a dua xu nịnh, dùng mọi thủ đoạn để lấy lòng hẩn chứ? có phi tần nào dám can đảm đẩy bệ hạ ra ngoài điện chưa? Đứng đó khá lâu, Sở Minh Phong đi ra ngoài, Thẩm Chiêu thầm nghĩ không ổn, lập tức đuổi theo.

“Bệ hạ, nàng chỉ tức giận nhất thời, bệ hạ đừng để trong lòng”

“Trẫm hiểu” Sở Minh Phong không dừng chân bước, “Vũ Nhi đau lòng, trẫm cũng bi thống, gặp mặt chỉ tổ chọc nổi đau hơn thôi. Để ngày khác trẫm lại tới thăm nàng”

Thẩm Chiêu đưa bệ hạ ra tận cổng, nhìn bệ hạ đi rồi mới trở lại. Trở lại Tiểu Uyển, hẩn thấy tấm phòng khép hờ, một lát sau, cũng quay người đi. Bảo kê hầu hầu hạ cho chu đáo, hẩn liền trở về phủ hữu tướng.

Sở Minh Hiên nhận được ý chỉ, lại nghe được phải kiếm điểm hơn một tháng, đến lúc đó mà hối cải thì được thả ra. Tôn thái hậu cũng chẳng hứa hẹn câu cho hẩn, thậm chí cũng rất ít bước ra điện Từ Ninh.

Diệp Vũ xảy thai, dường sáu bảy ngày cũng có thể ra ngoài giải sầu. Trong lúc đó, Sở Minh Phong cũng chưa tới, nàng đỡ lo hơn, cũng yên tĩnh chút.

Vì sao hẩn chưa tới, nàng chẳng có lòng dạ nào mà đi đoán tâm tư hẩn, chỉ trông mong mau chóng bình phục. Sau mười ngày, Phùng thái y nói thân thể nàng đã hồi phục như cũ không khác lắm, không cần uống thuốc nữa. Giữa trưa hôm sau, A Tử và nàng tới phủ hữu tướng. Từ lúc nàng xảy thai tới giờ, A Tử đã trở về biệt quán hầu hạ nàng. Còn lúc trước, A Tử bị kiêu phu đánh ngất, lúc tỉnh lại chân tay bị trói, lại chẳng thấy bóng ai. Nàng ta mất sức khá lớn mới cắt đứt dây thừng, trở lại biệt quán thì đã nửa đêm, lại phát hiện ra Nhị phu nhân chưa về, vì thế nàng ta đi suốt đêm tới phủ hữu tướng bẩm báo, Thẩm Chiêu lúc đó mới biết Diệp Vũ xảy ra chuyện.

Lúc này Thẩm Chiêu tiến cung bẩm tấu với bệ hạ, nhưng Sở Minh Phong đã nhận được tin thị vệ bẩm tấu ở biệt quán trước, Diệp Vũ vẫn chưa về biệt quán, chắc là đã có chuyện xảy ra.

Dựa theo lý do thoái thác của A Tử, Diệp Vũ bị người bắt, bọn họ kết luận, Tần vương mang nàng đi. Vì thế, Sở Minh Phong phái Vương thống lĩnh chia làm ba đường đuổi theo. A Tử định về biệt quán đợi Nhị phu nhân trở về, Thẩm Chiêu lại bảo nàng ta tạm thời ở lại phủ hữu tướng, tuy nàng ta cảm thấy kỳ lạ, song vẫn tuân lệnh làm việc.

Diệp Vũ biết tâm tư Thẩm Chiêu, không cho A Tử về biệt quán, chính là không muốn nàng ta vướng bận chân tay, để cho Sở Minh Phong và mình bàn bạc cẩn thận.

Đến phủ hữu tướng, kẻ hầu cố ý ngăn trở, A Tử gầm lên mấy câu, họ mới cho đi. Thẩm Chiêu ở trong thư phòng, Diệp Vũ bảo A Tử đợi bên ngoài, một mình đi vào. Vừa lúc có người đi ra, chẳng may đụng phải vai nàng, vội vã dừng lại. Liếc mắt nhìn một cái, hoá ra là Thẩm phu nhân.

Thẩm phu nhân khẽ gật đầu với nàng, ánh mắt dịu dàng, sau đó liền rời thư phòng. Thẩm Chiêu đứng một bên án thư, giữa trưa ánh nắng chiếu vào từ cửa tây, cả khoảng sáng rực, chiếu lên người hần, khiến cho áo choàng trắng của hần sáng như ban ngày, một nửa mặt ngọc thì chìm trong bóng tối, âm tình bất định. Diệp Vũ đứng sững, nhìn nam tử ôn nhuận như ngọc, cơ trí này, trong lòng nổi lên luồng tư vị khó nói.

Dung mạo của hần và Hạ Phong giống nhau, nàng không kìm lòng nổi đã đặt hết tình cảm với Hạ Phong lên người hần, hy vọng được hần thương tiếc và trân trọng. Nhưng nàng không đoán được là sự thông minh tuyệt đỉnh của hần chỉ dành để phụ tá thiên tử, sự ôn nhu như gió của hần chính là biểu tượng để nàng thấy hần chỉ có nhãn tâm và lạnh lẽo, thậm chí hần tự tay đem chính mình đưa cho Sở Minh Phong.

Loại nam nhân như thế, khiến người ta thất vọng tràn trề. Có muôn vàn hối hận, tất cả đau lòng, khổ sở giờ đã qua, mà nay, lòng nàng chỉ còn lạnh băng.

“Gần đây trời lạnh, ra ngoài nhớ mặc thêm quần áo” Thẩm Chiêu cất giọng ôn hoà, thấy mặt nàng vẫn còn tái, hơi lo lắng chút.

“Thân thể của ta, đại nhân không cần lo, chuyện của ta, đại nhân cũng không cần quan tâm” Diệp Vũ nói lạnh lùng.

Hần không ngại lời nói lạnh lùng của nàng, “Ta đã bảo kẻ hầu pha một tách trà nóng...” Mặt nàng lạnh nhìn thẳng, “Không cần, chỉ nói xong mấy câu ta sẽ đi” Hần xua tay bảo nàng ngồi xuống, “Mời ngồi”

Nàng không ngồi, từ trong tay áo rút ra tập giấy trắng, đưa cho hần, “Đây là hưu thư (thư ly hôn), ta đã viết xong, làm phiền đại nhân ký tên cho, rồi đóng dấu”

Thẩm Chiêu sững sốt, do dự mấy giây mới tiếp nhận, mở ra xem. Nàng muốn hần bỏ nàng!

94. Chương 97: Khiến Nàng Thần Phục Trầm

Hần hiểu rõ lòng nàng, bệ hạ ra tay nặng đánh nàng, đến nỗi nàng xẩy thai, khiến nàng đau triệt nội tâm, tâm như tro tàn; nàng không muốn làm tư sủng, né tránh mình và bệ hạ, muốn thoát ra thật xa.

“Đại nhân ký tên, đóng dấu đi” Diệp Vũ cất giọng trong veo lạnh lùng, giống như đang sai bảo vậy.

“Ta hiểu lòng nàng” Giọng hần thản nhiên, chậm rãi xé nát hưu thư thành từng mảnh nhỏ, “Phong hưu thư này, ta chưa từng thấy”

“Ngài...” Nàng vừa sợ vừa tức, hít sâu một hơi, bình ổn sự tức giận trong lòng, “Đại nhân có ý gì?”

“Ký vì người nhà họ Thẩm, cả đời là người họ Thẩm” Thẩm Chiêu nói rất kiên định, “Không những làm người nhà họ Thẩm mà còn làm quý nhà họ Thẩm”

Nghe được câu ấy, nàng không kìm chế nổi sự tức giận nữa, “Đường đường là hữu tướng mà không biết xấu hổ nói vậy à?” Nàng kinh sợ, giọng chua ngoa hơn, “Trên danh nghĩa, ta là người Thẩm gia, là Nhị phu nhân hữu tướng đương triều, trên thực tế, ta là tư sủng của bệ hạ, với Thẩm gia ngài có quan hệ thế nào! Là ngài lấy tài trí vô địch thiên hạ tự tay đưa ta lên tận long tháp! Ngài không xứng là nam nhân”

Hần cũng không giận, nàng nói đúng lắm, hần không xứng là đàn ông.

Nàng bi phẫn lên án, “Ngài không dám không hề thần phục, không dám chọc giận bệ hạ, không dám hoàn thành ý nguyện của mình, vì sao còn muốn giúp kẻ độc tài? Vì sao không buông tha cho ta chứ?”

Gương mặt Thẩm Chiêu vẫn chẳng may may gợn sóng, ‘Ngay cả ta cho cô như mong muốn, cô cũng trốn không thoát’

“Đó là chuyện của ta, ngài không cần quan tâm”

“Cô có nỗi đau mất con, bệ hạ cũng có, bệ hạ đau còn chẳng kém gì cô” Hần cất giọng trầm thía khuyên, “Cô cũng biết, bệ hạ tự trách tới cỡ nào, thống hận mình tới mức nào không?”

“Hần thế nào chẳng liên quan gì ta!” Nàng nói oán hận, mắt đẹp híp lại, bắn toé ra lửa lạnh.

“Bệ hạ cho cô bao nhiêu, cô có biết không? Bệ hạ để cho Tô hoàng hậu bị độc xà cắn chết, trước mặt văn võ trong triều mắc mưu mà giận dữ mắng nhiếc công chúa An Dương, bệ hạ bảo vệ cô như vậy, cô cũng không đoán ra được đâu”

Thẩm Chiêu nói nhẹ nhàng, ‘Mấy ngày nay, bệ hạ đêm ngày tự trách cuộc sống hàng ngày rất khổ, chẳng nhập hậu cung, ta chưa từng thấy bệ hạ chuốc khổ như vậy. Bệ hạ đối xử thật lòng với cô, cô không nhìn thấy hay là không muốn thấy?’

Diệp Vũ cười lạnh, cười xen lẫn trào phúng và phẫn hận, ‘VẬY đại nhân có biết ta thống khổ tới mức nào không? Rốt cuộc gả cho một nam tử mình thích, cho dù làm tiểu thiếp ta cũng không ngại, bởi ta nghĩ tới sẽ được hần đối xử tốt. Đại nhân cũng biết, gả cho nam tử mình thích, lại chẳng chiếm được sự quý trọng, triu mến của hần, có tư vị gì? Đại nhân có biết, là một phụ nữ bị chính phu quân mình tự tay dâng lên long tháp là tư vị gì không? Đại nhân có biết, làm một cô gái tâm như tro tàn, chỉ mong được giải thoát, phu quân lại khuyên nàng trở lại long tháp là tư vị gì không?’

Mỗi một câu một chữ lại chứa đầy đau thương, những câu bi thống, phảng phất chứa bao huyết lệ. Cả xương cốt toàn thân nàng đều đau, nước mắt dâng đầy, lặn lẽ chảy, “Loại tư vị này sống không bằng chết, chẳng muốn sống nữa”

Lên án như thế, đau xót như thế khiến cho hần chấn động. Thẩm Chiêu đau lòng như cắt, giống như có một con dao nhỏ chậm rãi rạch lên da thịt, máu thịt lẫn lộn... Hần chậm rãi tiến lên, đưa tay ôm nàng vào lòng, đem đầu nàng đặt trên vai.... Một giọt nước mắt cứ lặn lẽ chảy từ khoé mắt xuống.

Diệp Vũ định đẩy hần ra, không muốn bị sự giả nhân giả nghĩa của hần mê hoặc, nhưng mà sự ấm áp trong ngực này khiến nàng mê luyến, khiến nàng thấy luyến tiếc không muốn rời ra. Nàng hận bản thân mình không đủ nhẫn tâm.

“Vũ Nhi, ta không phải thiên thần, không phải thánh nhân, ta chỉ là một kẻ phạm nhân bình thường. Dù khả năng ta sẽ làm; có lòng vô lực, ta chỉ có thể dừng tay” Tiếng nói của hần có chứa chút ghen ngạo, tuy hần đã kiệt sức chịu đựng, trong lòng bi thương, “Không phải ta không muốn, mà là ta bất lực; không phải ta cam tâm tình nguyện, mà là ta không thể không như thế; không phải lòng ta như bàn thạch, mà là lòng ta đã không thuộc về ta nữa”

Những lời này, coi như lời phạt, bí hiểm, ngụ ý khắc sâu, cho dù hần có nói mấy lần nữa, nàng có nghe cũng không hiểu. Nàng khóc nức lên, lau nước mắt, “Ngài nhìn thấu mọi người, tính đến chuyện gì, sao không có cách chứ?”

Giọng Thẩm Chiêu nhẹ nhàng chậm rãi mà bi thương, “Ta chỉ là một kẻ phạm tục, có nhiều lúc ta cũng bất lực” Diệp Vũ khóc như mưa, “Ngài cứ nghĩ đi... chắc sẽ có cách...”

“Đã nghĩ từ lâu rồi, cô cũng chẳng có chỗ nào trốn được”

“Không có chỗ nào trốn ư? Đã từ lâu rồi ư? Vì sao?”

“Cha cô tay nắm trọng binh, cô thân là trưởng nữ, bệ hạ sao có thể gả cô cho người ngoài được chứ?” Hần vẫn ôm lấy nàng, thân hình gầy này khiến cho tâm hồn hần phiêu lãng, cho dù mình chỉ có một lát thời, cũng đủ để hần quên đi tất cả, “Đến cả cô cũng không nguyện, lại không cam lòng, cuộc đời này là thế, cô tất nhiên vẫn là sủng phi của thiên tử. May mà bệ hạ cũng không phải vô tâm, vô tình với cô ...”

Nàng đẩy mạnh hần ra, đôi mắt rưng rưng rực lửa, “Nói đi nói lại, ngài vẫn khuyên ta trở lại bên cạnh hần! Ngài vẫn là kẻ đáng khinh, bất lực!”

Thắm Chiêu nhìn thẳng nàng, “Ngay cả ta bỏ cô, bệ hạ cũng không bỏ qua cho cô! Cô có thể trốn đi đâu?” Diệp Vũ nói buồn bã, “Ta hận ngài!”

Nói xong, như dao kiếm rơi xuống đất, lạnh canh quyết tuyệt. Sau đó nàng xoay người, bị thương rồi đi. Hấn nhìn theo bóng hình xinh đẹp quật cường của nàng đi càng lúc càng xa, trong lòng bị thương, trong mắt chưa đầy lệ nóng.

Ngự thư phòng.

Trên ngự án có hai chồng tấu chương chất cao như núi, Sở Minh Phong đang xem sổ con tấu đều là những chuyện không tốt, tức giận ném ra xa, tiếp đó lại với lấy sổ con khác, cũng ném liên tục. Ném liên tục bốn năm sổ con đều thế cả, hấn vốn đang phiền não trong lòng, lại càng thêm phiền hơn, vung tay một cái, tất cả đồng tấu chương đổ rạp xuống đất.

Tiểu công công đứng một bên biết hôm nay mặt rồng không giận, vội vã đi kiểm tấu chương. Sở Minh Phong bưng ly trà ở góc lên nhấp, do không để ý nên bị phổng lưỡi, tức giận đến quăng đổ ly trà, ly trà vỡ nát từng mảnh nhỏ. Tiểu công công kinh hoảng quỳ xuống đất, “Nô tài hầu hạ không chu toàn, xin bệ hạ giáng tội”

“Trẫm ra ngoài một chút, đừng đi theo” Sở Minh Phong đi thẳng ra ngự thư phòng. Vừa ra cửa điện, hấn thấy Thắm Chiêu đang đi vững vàng tới, vì thế hai người đi tới vườn hoa nhỏ bên cạnh. Thời tiết cuối thu, dưới đầy lá, trạc cây trụi lủi, lại có phong cảnh thi vị khác. Có những chiếc lá vàng lượn vòng giữa không trung, gió phiêu lãng, tư thế uyển chuyển lượn vòng, tựa như điệu vũ sâu triền miên, khiến người chú ý. Cung nhân thấy họ đều hành lễ, Sở Minh Phong vẫy cho họ lui, vườn hoa nhỏ cũng chỉ còn hai nam tử trước mắt.

“Trẫm nghe nói hôm qua Vũ Nhi đi tìm người?” Giọng hấn cứ như thuận miệng hỏi vậy.

“Nàng điều dưỡng mấy ngày, sức khỏe đã đỡ nhiều, bệ hạ khi nào rảnh đi thăm nàng đi” Giọng Thắm Chiêu cứ như ngày thu vậy, lạnh nhạt đầy thâm ý, “Nỗi đau mất con, nàng vẫn chưa nguôi, bệ hạ nên dành nhiều thời gian cho nàng hơn”

“Nàng tới gặp người nói gì?” Sở Minh Phong lại ngưng chút rồi hỏi tiếp.

“Trong lòng nàng tích tụ buồn khổ, cảm xúc không ổn, thần chỉ an ủi mấy câu”.

“Không có gì nữa?”

Giọng Thắm Chiêu ôn hoà khiến người nghe không nghe ra cảm xúc gì, “Nàng chuẩn bị sẵn một phong hưu thư, bảo thần ký tên, đóng dấu”

Mắt Sở Minh Phong chấn kinh, sắc mặt trầm xuống, “Nàng to gan lớn mật thật!” Thắm Chiêu cười lạnh nhạt, “Nếu không phải nàng to gan lớn mật, bệ hạ cũng sẽ không chung tình với nàng”

“Làm càn!” Sở Minh Phong liếc trừng mắt, ánh mắt né tránh, dời tới một gốc cây phong trơ trụi, “TRẫm chung tình với nàng ấy khi nào?”

“Thần đã xé phong hưu thư kia, bệ hạ yên tâm. Chỉ là...”

“Có chuyện gì cứ nói hết đi”

“Bệ hạ có thể tính cấp một danh phận cho nàng ấy không?”

“Trẫm còn chưa nghĩ đến chuyện này” Sở Minh Phong mắt đảo nhanh như bị nói trúng tâm sự, thần sắc là lạ, “Người có ý nào hay không?”

Tiếng Thắm Chiêu ôn nhuận như nước, “Thần cũng chỉ nẩy lòng tham nhất thời thôi ạ”

Khoé môi Sở Minh Phong khẽ nhếch lên chua xót, “Chỉ sợ nàng ấy chẳng cần danh phận gì đâu”

Gió lạnh thổi tới, quần áo trắng Thắm Chiêu phất phơ như mây trắng phiêu dật bỗng bành, thuần khiết, “Thứ thần nói thẳng, theo tính tình của nàng ấy, tâm tư khác xa hấn các phi tần khác, bệ hạ cần phải dùng

tâm tư nhiều hơn, nhất định có thể thu phục lòng nàng” Đôi mắt Sở Minh Phong sáng ngời, “Hay người chỉ cho trẫm mấy chiêu đi”

“Chuyện này...”

“Nói”

“Bệ hạ muốn thần nói, thần sẽ nói tới cách nghĩ của mình. Bệ hạ có thói quen được cung nhân cung kính, thuận theo sự xu nịnh, ôn nhu của tần phi với bệ hạ, phi tần nào cũng muốn lấy lòng bệ hạ, còn bệ hạ lại lấy lòng phi tần. Nàng chẳng phải là cô gái bình thường, chẳng có lòng kính ngưỡng với bệ hạ, với tình yêu, muốn để nàng ấy lấy lòng bệ hạ, chỉ sợ hơi khó. Như vậy, bệ hạ đoán được lòng nàng, cũng chỉ có thể lui mà bước tiếp, tốn chút tâm tư chuyện trò với nàng, coi như là “lấy lòng” nàng ấy đi. Chẳng qua, bệ hạ phải dờ bở hình tượng, khiến nàng ấy thấy được sự thẳng thắn, chân tình của bệ hạ”

Sở Minh Phong trố mắt, “Ý của người là, trẫm dờ bở hình tượng thiên tử mà đi lấy lòng, dễ dàng nàng ấy sao?” Thầm Chiêu gật đầu mỉm cười, “Phụ nữ với loại tình cảm, đạo nghĩa vợ chồng, ai cũng thế cả. Thử hỏi, nàng ấy không nhìn thấy tình sâu đậm của bệ hạ với nàng ấy thì sao trừ bỏ được thù hận với bệ hạ chứ?”

Sở Minh Phong vẫn thấy không ổn, “Trẫm không nghĩ vậy. Phụ nữ có thể sủng, có thể yêu, nhưng không thể để nàng biết được tâm tư trẫm có tình với nàng, nếu không, một khi phụ nữ biết điểm mấu chốt của trẫm, sẽ được sủng mà kiêu, vô pháp vô thiên”

Thầm Chiêu cười hỏi, “Vậy bệ hạ chinh phục nàng ấy thế nào?”

“Người đều có cách của mình, mà trẫm cũng có” Sở Minh Phong chậm rãi híp mắt lại sắc bén, “Giống như Vũ Nhi một cô gái có chủ kiến thế, bề ngoài nhu nhược, nội tâm mạnh mẽ, chỉ có trẫm mới có thể khống chế được nàng ấy. TRẫm đều có cách buộc nàng thần phục trẫm!”

“Thần mỗi mắt mong chờ” Thầm Chiêu bật cười hiền hoà, trong lòng lại nổi lên lo lắng.

Diệp Vũ muốn đi thăm mẫu thân, muốn đi lầu Tiêu Tương giải sầu, lại không ra được. Cổng lớn, thị vệ gác cổng không cho đi, bảo đại nhân có lệnh, Nhị phu nhân sức khoẻ còn yếu, không nên ra ngoài.

Nàng biết, đây là lệnh của Sở MINH Phong. Vì để phòng mình lại chạy trốn, hấn đề phòng rất chu đáo, đem giam lỏng mình ở biệt quán. Việc đã đến nước này, thì đành an tâm dưỡng bệnh đi, kiểu gì cũng đi không được.

A Tử không biết ý nghĩ với thị vệ mặt lạnh vô tình có rống lên vài lần, song cũng chẳng làm được gì. Ngày qua ngày, thu đã về cuối, cây cỏ điêu linh, cả biệt quán chìm trong cảnh xơ xác tiêu điều, lúc gió lớn thổi tới thấy rất thê lương. Khoảng cách tới trận chung kết thi tài nghệ vũ đạo cũng chỉ còn hai ngày, Diệp Vũ đoán chừng không được tham gia trận trọng đại này rồi.

Ngày này, sau ngộ thiện, Chu cô cô bỗng đến gặp, bảo hai ngày sau trận đấu tài nghệ vũ đạo sẽ được tổ chức ở Nghê thường các, còn nói thái hậu truyền lời tới nàng, ngày ấy cần phải tiến cung chủ trì đại cục. Diệp Vũ đáp tạm thời, cũng không biết ngày ấy có được phép ra khỏi cổng lớn không nữa. Hàn huyên mấy câu, Chu cô cô cáo từ.

Hoàng hôn, lại có một vị khách không mời mà đến gặp. Tà dương như máu, hoàng hôn dần buông, phía tây bầu trời đỏ rực dưới ánh chiều tà, phẳng phất cả bầu trời u ám như bị người ta rạch một đao, máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ cả một vùng. Hấn cứ dưới bầu trời thê lương nhuộm máu đỏ ấy bước vào vườn nhỏ, cả người mặc quần áo đen tuyền, vai ánh lên ánh sáng mờ ảo, mặt lạnh trẫm.

Diệp Vũ chưa bao giờ nghĩ đến đã hai mấy ngày sao hấn không đến mà bỗng hôm nay lại giá lâm, có lẽ, tâm huyết hấn dâng trào rồi. Nàng đang dùng bữa, hấn ngồi thẳng xuống, bảo kẻ hầu mang tới một bình rượu, và hai loại đồ ăn nóng. A Tử khiếp sợ cười toe toét, đứng ở một chỗ, nghĩ nát óc mà cũng không nghĩ ra sao bệ hạ có thể đến biệt quán, sao có thể cùng Nhị phu nhân dùng bữa.

Tiểu công công mang cặp lồng cơm có hai món điểm tâm tinh xảo tới, Sở Minh Phong vẫy A tử lui, cười bảo, “Đây là phở dung cao, bánh đậu đỏ, đây là canh vó ngựa, trâm bảo ngự phòng làm, vẫn còn nóng, nàng nếm thử đi”

“Bệ hạ có lòng, nhưng ta sẽ không ăn, bởi cái này cũng chẳng phải là đồ ăn của ta” Giọng Diệp Vũ lạnh nhạt.

“Đồ ăn của nàng đâu?” Hắn nhướn mày nghe không hiểu lời nàng, trong lòng rầu rĩ.

“Không những không hợp khẩu vị của ta, hơn nữa ta lại không thích” Nàng chăm chú nhìn hắn, mỉm cười, như có thâm ý.

Hắn có trực giác lời nàng nói có chuyện, lại không đoán được đến tột cùng nàng định nói gì. Nàng vạch trần đáp án, “Hàng hoá và người giống nhau, không hợp khẩu vị, không thích, thì sẽ không ăn, cũng không ép mình nhận”

Cuối cùng hắn hiểu được ý nàng, tức giận dâng lên từ lòng bàn chân, đành chỉ cố ngăn chặn lại. Kể hầu bưng bình rượu lên, hắn tự tay rót uống, sau khi uống tới ba chén rồi mà lửa giận vẫn hừng hực trong ngực.

Nhịn gần một tháng mới tới thăm nàng, không ngờ còn chưa kịp ăn thì đã bị nàng làm tức no rồi. Mấy ngày nay, hắn cố ý không đến xem nàng, cũng dành cho nàng nhiều thời gian để tĩnh dưỡng, chữa bệnh, để cho nàng chậm rãi nguôi ngoai nỗi đau mất con, không ngờ nàng lại có thái độ ác liệt hơn với mình., sao hắn không tức được chứ?

Nhưng mà Sở Minh Phong vẫn áp chế lửa giận, lấy ra từ trong lòng một quả huyết ngọc uyên ương khâu sáng bóng, “Đây là uyên ương khâu, trâm cố ý sai người điêu khắc, có thích không?”

Diệp Vũ liếc mắt nhìn một cái, cười lạnh, “Huyết ngọc trân quý, chẳng qua giống huyết quang tai ương, không phải là đồ ta thích”

Ngẫm nghĩ lại, uyên ương khâu ư? Cái này có phải là uyên ương khâu để mở ra cánh cổng thời không không nhỉ?

95. Chương 98: Cuồng Hoan Mãnh Liệt Chưa Từng Có Từ Trước Tới Nay

“Chất ngọc hàng đầu, chạm trổ tinh xảo, xem ra là giá trị xa xỉ” Nàng cầm khối huyết ngọc uyên ương khâu nhìn kỹ, “Bệ hạ có lòng”

“Đêm đó nàng nói ở nông thôn có tập tục uyên ương khâu gì đó, trâm bỗng nhớ tới đã bảo cung nhân khắc cho một chiếc” Nghe nàng nói vậy, lửa giận vừa bốc lên cao đã bị dập xuống, khoé môi bất giác nhếch lên cười, “Thích thì tốt rồi”

Hắn nhớ rõ, đêm đó nàng nói, người mới được gả mà tìm được uyên ương khâu, có thể cùng phu quân sánh bước bên nhau, ân ái trọn đời. Nếu nàng nói vậy, bất kể là thật hay giả, hắn liền làm ra uyên ương khâu, dỗ nàng vui.

Nàng thường thức uyên ương khâu, bỗng nhớ tới đêm đó nổi lên cảm xúc nhất thời, lúc này mới hiểu ra hắn đưa uyên ương khâu cho nàng có ý gì. Nhưng hắn không phải là nam tử mà nàng muốn cầm tay cả đời này.

Chẳng bao lâu người hầu bưng lên hai món điểm tâm nóng, hắn yên lặng ăn, Diệp Vũ nói lạnh lạnh, “Bệ hạ cứ chậm rãi thưởng thức, thứ không phụng bồi”

Trước khi nàng đứng dậy, Sở Minh Phong đề tay nàng lại, “Đừng có được một tác mà lại muốn tiến một thước đó”

Hắn nghĩ đến nàng hiểu được tâm ý của hắn, nghĩ tới nàng vẫn cứ cự tuyệt cách xa ngàn dặm, vẫn làm càn như vậy.

“Với người không hợp khẩu vị, ăn không trôi, nuốt không xuống” Ánh mắt nàng vẫn lạnh băng, gỡ tay hắn ra, “Bệ hạ cứ tự nhiên”

“Làm càn!” Hắn dùng sức túm, túm nàng vào trong lòng, ôm chặt nàng, “Trẫm đã muốn ăn nói khép nép, nàng còn muốn thế nào nữa hả?”

Hắn tức giận bóp chặt hai má nàng, “Nàng lại làm càn, đừng trách trẫm không biết thương hương tiếc ngọc!”

Nàng bỗng cười, “Vậy bệ hạ định thế nào? Muốn ta phụng bồi bệ hạ uống rượu chăng?”

Hắn ngẩn ra, buông nàng, nàng liền ngồi trong lòng hắn, châm rượu, rượu nồng, lời ngọt, người kiều my, ôn nhu có thể khiến đàn ông cứng hoá mềm, bộ dạng khác hoàn toàn với lúc này. Sở Minh Phong không hiểu, chỉ một loáng nàng sao lại biến hoá lớn vậy chứ?

Diệp Vũ châm rượu liên tục, hắn càng uống không ngừng, rượu nóng lên, mới uống có hai bầu mà đã xua tay không uống nổi nữa.

“Bệ hạ khó tới một chuyến, sao không tận hứng chứ?” Giọng nàng chậm rãi, cố ý toát ra chút yêu kiều.

“Tửu lượng trẫm có hạn, uống nữa sẽ không về được” Mặt hắn đỏ bừng không rõ là do rượu hay sắc nữa, chỉ có khoé mắt thì hơi đỏ.

“Bệ hạ... bệ hạ...” Nàng thấy hắn lấy tay chống trán, đánh giá chắc hắn uống cũng khá say rồi, bất giác vui sướng đứng lên.

“Trẫm... Đi nghỉ một lát...”

Con người đen của hắn nheo lại, mồm miệng nói lằng bằng, nhưng lại biết đường tới giường, đi đến, vừa đi loạng choạng chỉ suýt ngã. Diệp Vũ dìu hắn lên giường, đắp chăn cho hắn. Hắn từ từ nhắm mắt lại, do uống quá nhiều rượu, thở ồ ồ, tiếng ngáy to đặc biệt vang lên, như trong lỗ mũi có ống thổi vậy.

Nàng đưa tay rút ngân châm trên tóc ra, đặt ngân châm lên mạch cổ hắn, mắt híp lại, sát khí tuôn trào. Nỗi đau mắt con chưa đủ để nàng giết hắn, chiếm đoạt, dây dưa của hắn mới khiến nàng hận hắn thấu xương! Nàng thề, phải băm vằm hắn thành trăm mảnh, muốn hắn chịu nỗi đau lăng trì, nàng muốn giết hắn!

Đâm xuống, nàng có thể báo thù cho mình! Nàng nắm chặt ngân châm, tay gơ lên, đâm mạnh xuống!

Ngân châm chạm tới da thịt hắn, lại không đi sâu vào được – Sở Minh Phong túm chặt cứng cổ tay nàng, con người trợn ngược lên, huyết sắc và lệ khí đan xen với nhau nhìn đáng sợ vô cùng.

“Người hận không thể giết trẫm cho sướng hả?” Hắn chậm rãi đứng thẳng dậy, tay nắm chặt cổ tay nàng bất giác tăng thành mười thành lực đạo.

“Đúng!” Nàng đau thấu xương, cổ tay như sắp vỡ nát. “Trẫm đã ăn nói khép nép dễ dàng người, thế mà người không biết cảm động sao? Người cứ ý chí sắt đá vậy sao?” Hắn lớn tiếng quát tháo.

“Ta chẳng thèm!” Nàng kêu lên giận dữ, bị phản trần ngập, “Thù này không đội trời chung!”

Hắn rút ngân châm trong tay nàng ra, quăng đi, lửa giận hừng hực bốc lên, “Người cho là tửu lượng trẫm kém sao, nghĩ tới trẫm say bất tỉnh nhân sự, thì muốn giết trẫm ư? Người sai rồi, trẫm ngàn chén không say, dù có say người cũng không giết được trẫm đâu!”

Diệp Vũ không chịu thừa nhận, nhưng hôm nay sắp thành lại bại trận, chỉ tự trách mình khinh địch. Sở Minh Phong đột nhiên gập cổ tay lại, nhất thời nàng thấy cổ tay đau nhói, loại đau kịch liệt này khó có thể chấp nhận nổi, đầu đổ mồ hôi lạnh. Tay gần như bị gãy! Xương cổ tay gần như bị vỡ nát rồi!

Tiếp đó hắn kéo nàng ngã xuống, xé nát quần áo nàng, thô bạo, điên cuồng, mất kiểm soát... Đúng vậy, nàng biết nàng đã chọc giận hắn, khiến hắn đánh mất lý trí.

(Mình bỏ qua đoạn nhảy cảm)

Sở Minh Phong phủ thêm áo ngoài, định mở trời cho nàng, an ủi nàng, lại thấy vẻ mặt thù hận của nàng, tóm lại xoay người rời đi. Rốt cục Diệp Vũ thở phào nhẹ nhõm, cuộn người lại, nước mắt rơi như mưa.

A Tử tiến vào, mắt thấy cảnh tượng vậy, sợ tới mức trợn tròn mắt há hốc mồm. Tại sao lại vậy chứ? Sao bệ hạ lại đối xử với Nhị phu nhân như vậy chứ? Ngay người một lát, nàng ta vội vã cưỡi trời cho Nhị phu nhân, phát hiện ra dưới chân là thân hình trơn bóng không mảnh vải, cánh tay, cổ và xương quai xanh đầy vết tím, sợ tới mức chân tay run rẩy.

“Nhị phu nhân, tại sao vậy chứ?” A Tử sắp khóc, đồng tình khi nàng gặp phải.

“Ta muốn tắm, đi chuẩn bị nước ấm đi” Diệp Vũ lau nước mắt, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Xe ngựa dừng lại ở cửa gác, Sở Minh Phong ngồi lên xe, xa phu bắt đầu đánh xe. Thật ra canh giờ vẫn còn sớm, chỉ là hắn không biết nên đối mặt với thù hận cùng phần nộ của nàng thế nào, đành phải về cung. Có lẽ, trải qua sau lần này, nàng sẽ nghĩ kỹ hơn, ăn đau khổ chẳng bằng nghe theo ý hắn, lấy lòng hắn.

Bỗng xe ngựa đang chạy thì vội dừng lại, tuần mã hí vang, giữa một nơi yên tĩnh tối đen này lại càng thêm lương hơn. Hắn đang định hỏi có chuyện gì xảy ra, tiểu công công ngồi bên ngoài xe hốt hoảng nói, “Bệ hạ, có thích khách!”

Đúng lúc này hắn nhận thấy bên phải có người, nhanh chóng né, may mà phản ứng kịp, nếu không trường kiếm đã đâm vào người hắn. Lúc này hắn đặt tay lên bảo kiếm bên hông, “roạt” một tiếng, bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, ánh sáng loé lên. Đúng lúc đó một tiếng nổ “oành” vang lên, xe ngựa như bị một lực công phá mạnh, tan tành.

Sở Minh Phong thấy, có tất cả năm kẻ áo đen bịt mặt cầm kiếm ám sát. Tiểu công công nhảy xuống, định tiến lên hộ giá, lại bất hạnh vì không có võ công chỉ đành lo lắng suông.

Trong nháy mắt, năm thích khách cùng vây quanh, kiếm đâm thẳng, Sở Minh Phong tâm thần chấn động, cầm kiếm nghênh chiến. Lần này ra cung không có thị vệ đi theo, thật quá thất sách.

Năm thích khách đều là cao thủ tuyệt đỉnh, hơn nữa võ công, chiêu thức đủ loại đặc sắc, thay đổi liên tục. Nếu đơn đả độc đấu, hắn dư sức nắm chắc mười phần thắng, nhưng lấy một chọi năm, thật khó mà thắng nổi. Nhưng hắn cũng chưa nhận thua bao giờ, cho tới tận bây giờ chỉ có người khác nhận thua, cúi đầu xưng thần. Đến cả Diêm La địa phủ tối bất hủ, hắn cũng sẽ không bó tay chịu trời.

Chiêu thức của thích khách chiêu nào cũng trí mạng, hoặc ra chiêu mạnh, hoặc nặng tựa ngàn cân, hoặc phản ứng linh mẫn, hoặc âm độc như xà, hợp sức vây chặt tiêu diệt hắn. Lúc đầu hắn còn có thể ứng phó, trăm chiêu đã qua, hắn cảm thấy như trúng chọi đá, mệt mỏi vô cùng, thường phải né tránh phải những chỗ hiểm, cách tử vong cũng không xa, mạo hiểm vô cùng.

Ánh kiếm đánh vào nhau vang lên tiếng chan chất kịch liệt loé sáng dưới ánh trăng; ánh sáng loé lên, sáng trắng soi rõ bóng hắn xuyên qua đao kiếm trùng trùng.

Tiểu công công mắt thấy thích khách hung ác, chiêu nào cũng là chiêu sát xuất hiện liên tiếp, vội vã chạy về biệt quán tìm người hộ giá. Võ nghệ Sở Minh Phong có thể nói là tinh thâm, chiêu thức trầm ổn, vững như bàn thạch, chiêu chiêu đều công kích chỗ hiểm yếu, chỉ là hơi thiếu nhanh nhẹn chút. Nếu hắn cùng đấu với Tần Vương, không biết ai cao hơn ai nữa?

Lại qua hơn trăm chiêu, hắn đã cảm thấy cổ sức lảm rồi, bị kiếm thích khách ép cho từng bước lùi lại về phía sau.

Lực đạo thích khách như núi đổ biển vùi mà tới, kéo dài mãi, hơn nữa chiêu nào cũng độc ác, đồng loạt phóng tới, tạo thành thế đem người vào chỗ chết, phối hợp với nhau nhuần nhuyễn vô cùng. Hắn cảm thấy không ổn, bỗng phía sau có một luồng khí lạnh chết chóc ập tới, hắn cảm giác được, lại bị hai thích khách khác bức tử, không thể né tránh... Vai trái chột đau nhức! Kiếm đâm vào da thịt máu thịt lẫn lộn vang lên nghe rất rõ.

96. Chương 99: Thơm Quá...

Sở Minh Phong chịu đựng cơn đau nhức, tiếp tục ngheh chiến. Đằng trước là kiếm phong ập tới, cắt qua áo bào của hắn, tạo thành một vết máu dài khiến người ta thấy mà khiếp sợ. May mà tiểu công công đứng lúc trở về biệt quán gọi hơn mười thị vệ vội vã chạy tới, ngăn cản năm sát chiêu chí mạng của thích khách.

Mạng hắn đã được cứu, tiểu công công đỡ hắn chạy trốn chết, trở về biệt quán. Còn năm thích khách kia bị thị vệ võ công cao cường cuốn lấy, chẳng có cách nào phân thân. Cuối cùng, năm thích khách che mặt không còn ham tham chiến, vội rút ra rời đi. Trở lại biệt quán, tiểu công công cho người đi truyền Vương thái y đến, đỡ Sở Minh Phong đi vào tắm phòng của Diệp Vũ.

Nàng vừa mới tắm xong, đang định đi ngủ, nghe thấy tiếng ồn ào từ ngoài truyền tới, có tiếng chân, còn có tiếng đập cửa sột ruột nữa. A Tử mở cửa ra, khiếp sợ mở tròn mắt, kêu thốt lên một tiếng, “Nhị phu nhân” Diệp Vũ quay người lại nhìn, lại thấy Sở Minh Phong đang dựa vào tiểu công công, cúi đầu, trên y bào máu loang lổ, trông rất dọa người.

“Nhanh lên, bệ hạ gặp chuyện, bị thương...” Tiểu công công kêu lên, hoảng loạn đi vào. “Bệ hạ gặp chuyện gì?” A Tử đỡ bệ hạ ngồi xuống giường.

Diệp Vũ cũng ngẩng người một lát, rồi hoàn hồn đem chăn đắp sang một bên, đứng ở bên cạnh, Tiểu công công bình tĩnh chút, gặp biến không sợ sai A Tử, “Vương thái y sẽ đến, người nhanh đi bảo người hầu đun nước đi”

Nàng ta nhìn sang Nhị phu nhân, được phép mới rời đi. Trước đó không lâu, trên giường này vừa trải qua một trận kịch chiến, hoan ái ác liệt, giờ Sở Minh Phong lại ngồi ở mép giường, bản thân bị thương nặng. Diệp Vũ lạnh lùng nhìn hắn, hắn rất tỉnh táo, híp mắt lại, đôi môi không có máu, nhũ mào, cổ chịu đau xót.

Trên người vẫn còn đau, nàng cũng chẳng có lòng trắc ẩn, thậm chí hận trong lòng thật xứng đáng, vì sao thích khách không giết chết hắn đi. Mắt thấy vậy, tiểu công công nói, “Nhị phu nhân, xin giúp bệ hạ cởi áo trước”

Nàng giúp hắn cởi áo ngoài, thấy miệng vết thương dài trước ngực và vai trái bị kiếm chém máu thịt lẫn lộn, máu tươi nhiễm đỏ cả áo vàng bên trong, thấy kinh hoàng thật sự. Mùi máu tanh ngập tràn, nàng cố sức chịu đựng.

“Bệ hạ, Vương thái y không biết khi nào mới đến, tiểu nhân có biết một chút y thuật băng bó, chẳng bằng tiểu nhân đơn giản băng bó trước cho bệ hạ được không?” Tiểu công công không đành lòng thấy hắn đau bảo.

“Không cần” Hắn từ chối thẳng thừng. “Vậy tiểu nhân đi xem nước nóng đã đun được chưa ạ” Tiểu công công thức thời lui ra.

Diệp Vũ khẽ nhấc áo vai trái lên xem miệng vết thương, Sở Minh Phong khẽ động, hơi đau, nàng sợ tới mức lập tức rút tay về. Hắn cầm bàn tay nhỏ bé ấm áp của nàng, nắm rất nhanh, “Không chết được, đừng lo” Nàng không tìm được môi khẽ nhếch lên cười lạnh: ta mới chẳng thêm lo, ta hận người sao không bị thích khách giết chết đây nè!

Nàng tránh tay ra, lại không rút ra được, bị hắn nắm chặt cứng. Hắn cười nhẹ, “Trăm biết, người đang lo vết thương của trăm...” Nam nhân này sao mà tự đại tự cường đến thế chứ? Nàng lo lắng cho vết thương của hắn lúc nào vậy? Nàng hận hắn nên bị thương nặng hơn để mà trừng trị...

“Để trăm dựa vào chút nào” Trên mặt Sở Minh Phong nhuộm đầy màu sắc, kéo nàng lại gần, ôm lấy thân thể nàng, dựa vào người nàng.

“Hay là nằm xuống đây đi”

“Ngồi cũng được” Hắn dựa vào người nàng cọ cọ, nói lảm bảm, “Thơm quá... Người vừa mới tắm xong sao?”

Nàng gật đầu, rất muốn đẩy hắn ra. Nhưng mà lạc đà gầy sao so được với ngựa khỏe, tuy hắn bị thương, có vẻ suy yếu không có sức lực, nhưng đối phó với nàng thì dư sức. Hắn cứ vậy dựa vào nàng, nàng liền cứ

đứng như vậy, gần như gấn bó dựa dẫm vào nhau, lòng có linh tê, mãi cho đến khi Vương thái y đến.

Bắt mạch, rửa miệng vết thương, bôi thuốc, băng bó, rồi chẩn trị, Vương thái y đi lấy thuốc, sắc thuốc, dặn tiểu công công trông bệ hạ. Tiểu công công hỏi, “Bệ hạ, tối nay nghỉ ở trong này, có cần thông tin cho Thảm đại nhân không ạ? Ngày mai lâm triều...”

Sở Minh Phong nằm trên giường, đắp chăn, híp mắt, buồn ngủ, “Người sai người đi truyền Thảm Chiêu, hần đến đây không cần gặp trẫm, người nói với hần, ngày mai miễn đi, để hần toàn quyền xử lý”

Tiểu công công tuân lệnh đi, lúc sắp đi nhắc Diệp Vũ chăm sóc bệ hạ thật tốt. Mặt nàng chẳng chút thay đổi nói, “Bệ hạ ngủ đi, như thế này Vương thái y sắc được thuốc mang đến, ta sẽ đánh thức bệ hạ”

Sở Minh Phong kéo nàng ngồi xuống, “Náo loạn hơn nửa đêm rồi, mệt mỏi rồi đi” Nàng khẽ cắn môi, bắt giác oán thăm, đương nhiên vừa mệt vừa mỏi rồi.

“Đỡ trẫm dịch vào trong chút, nàng ngủ bên ngoài đi”

“Người uống thuốc xong rồi nói sau đi”

“Lên đi” Giọng hần yếu ớt, cũng không để cho kháng cự. Bất đắc dĩ, nàng nằm bên ngoài, cùng hần ngủ trên giường. Hần nắm chặt tay nàng, đan tay, “Người chẳng phải muốn giết trẫm đó sao? Lúc này trẫm chẳng còn sức nữa, người cứ thừa cơ mà động thủ đi”

Nàng không lên tiếng đáp lại, đúng vậy, đây là một cơ hội tuyệt đối hiếm có, không ra tay lúc này thì còn đợi tới lúc nào nữa? Nhưng lúc hần ngủ say, thật không có sức phản kích lại sao? Hần nói vậy, là đang thử nàng chắc, nói rõ hần hoàn toàn không sợ nàng ra tay, sớm đã có chuẩn bị.

Một lát sau, Sở Minh Phong ngủ nặng nề, vang lên tiếng ngáy nhỏ. Diệp Vũ nghiêng đầu theo dõi hần, trong lòng thù hận càng ngày càng bốc cao, ý nghĩ giết hần trong đầu ngày càng mãnh liệt...Nhưng mà giết hần rồi, dĩ nhiên là thù lớn được báo, nàng cũng chết không có chỗ chôn, thậm chí liên lụy không ít người. Nàng chết thì không sao, liên lụy người khác, nàng chẳng dám nghĩ tới.

Nếu có cơ hội, sẽ có cơ hội ngàn năm một thừa, để cho chính tay nàng đâm kẻ thù nhiều có thể toàn thân trở ra, lại không liên lụy người khác.

Hôm sau, tiểu công công không quấy nhiễu, họ đã ngủ hơn một canh giờ. Diệp Vũ hầu hạ Sở Minh Phong mặc quần áo, rửa mặt, vào ăn, tiểu công công ở một bên nhìn, cảm thấy bệ hạ cùng Nhị phu nhân rất xứng, khiến người ta có cảm giác như vợ chồng bình dân vậy.

Bát đĩa sắp xếp, chén thuốc dâng lên, Thảm Chiêu tiến vào thỉnh an. Nàng định lui ra ngoài, Sở Minh Phong giữ chặt tay nàng, muốn nàng đứng ở một bên. “Bệ hạ, Lâm công công nói với cả triều văn võ, long thể bệ hạ bị bệnh nhẹ, tạm nghỉ lâm triều một ngày” Thảm Chiêu cung kính nói, ánh mắt tự nhiên không đặt lâu lên bệ hạ đang kéo tay nàng vô cùng thân thiết.

“Có kẻ nào khả nghi không?” Sở Minh Phong lười biếng hỏi.

“Bệ hạ anh minh, bảy tám người truy vấn Lâm công công xem bệ hạ có bệnh gì không” Thảm Chiêu thần nhiên đáp.

Ánh mắt Diệp Vũ dừng trên mặt hần, nhưng hần không nhìn nàng, hoặc là nói, từ lúc hần tiến vào, cũng chưa từng liếc mắt nhìn thẳng nàng cái nào. Sở Minh Phong cười lạnh, gần như vô cùng khinh thường mấy đại thần quan tâm kia, “Chỗ trẫm gặp chuyện, đã nhìn qua chưa?”

Thảm Chiêu gật đầu, sắc mặt nặng nề mấy phần, “Thần nhìn rất kỹ, cũng đã phái người đi hỏi qua rồi, bệ hạ về kinh đi qua phố kia, hai bên đều là các tầng lầu nhà dân, dễ ẩn nấp, nói vậy năm thích khách kia nấp trong tầng hai, lúc xe ngựa bệ hạ vừa xuất hiện, thích khách đã ra tay”

“Vậy mấy hộ dân đó, có manh mối gì chưa?”

“Tạm thời không có manh mối, sau đó thần sẽ đi điều tra cẩn thận, cần phải tìm ra dấu vết để lại”

“Năm thích khách kia thân thủ cao cường, trong đó có một hai kẻ có chiêu thức quỷ dị, hẳn là đã đến đây rồi” Con người đen của Sở Minh Phong bắn ra những tia sắc nhọn.

“Thần dĩ nhiên sẽ cố gắng tra ra chúng” Thẩm Chiêu khom người nói. Diệp Vũ giả vờ khinh thường bảo, “Nếu thích khách đã có sự chuẩn bị mới đến, nhất định sẽ chẳng để lại dấu vết gì cho người ta tra ra; thêm nữa, thích khách đã bỏ trốn mất dạng, biết tra từ đâu đây?”

Khoé môi Sở Minh Phong khẽ cười, “Bản lãnh của Hữu tướng Sở quốc, người vẫn còn chưa biết đâu. Lần này cho người mở to mắt mà nhìn nhé”

Thẩm Chiêu bình thần không nói gì, lúc này mới liếc mắt nghiêm chỉnh nhìn nàng một cái. Nàng nói lạnh lùng, “Vây xin mỗi mắt mong chờ”

Hắn hỏi, “Bệ hạ khi nào thì hồi cung ạ?”

Sở Minh Phong khẽ vuốt ve ngón tay nàng, “Sau giờ Ngọ thiện sẽ về cung”

Thẩm Chiêu nói thần nhiên, “Thần đi an bài thị vệ hộ giá”

Sở Minh Phong khẽ gật đầu, hắn liền đi. Diệp Vũ bất giác oán thầm, làm thần tử như Thẩm Chiêu, tuy là dưới một người trên vạn người, nhưng cũng rất bị khuất, đến cả mình trên danh nghĩa là Nhị phu nhân cũng chẳng dám liếc mắt nhìn tý nào. Sở Minh Phong thấy sắc mặt nàng trong veo lạnh lùng, không đoán ra được lòng nàng, tiện nói luôn, “Hoa trong vườn đang nở rộ, đỡ trầm đi ngắm một cái nào”

Hoa trong vườn bị gió thổi se sắt, có loại vàng óng ánh, có loại xanh biếc không sợ lạnh. Hoa rụng đầy rục rỏ, lá vàng rơi, đập lên trên nghe từng tiếng lộp bộp. Hai bên vườn có trồng cây phong, lá phong nhiều đỏ au như lửa, đẹp rục rỏ, giống như cuối thu hừng hực lửa đỏ thiêu đốt, lại giống như hai đoá rắng đỏ rục tận chân trời cuối góc vườn, phẳng phất như thêu ở giữa một bụi hoa cẩm đỏ rục cảnh thu vậy.

Người hầu mang ghế đến, Sở Minh Phong ngồi, đắm chìm trong mùa thu nắng ấm dào dạt, bàn tay nàng nhỏ bé, ấm áp, cảm giác thoải mái khó nói nên lời.

“Cây phong như lửa, có thích không?”

“Không thích” Diệp Vũ chẳng khách sáo nói thẳng.

“Vì sao?”

“Không sao cả, chỉ là không thích thôi”

“Không phải đồ của người” Hắn cười khê, “Người thích hoa gì?”

“Chẳng có gì đặc biệt thích cả” nàng trong lòng tâm niệm, “Thái hậu bảo Chu cô cô tới truyền lời, bảo ta chủ trì trận chung kết tài nghệ vũ đạo”

Hắn kéo nàng ngồi trên đùi mình, nhìn nàng chăm chăm, “Trẫm nói không cho người ra ngoài sao?” Nàng phản bác lại, “Vài ngày trước thị vệ không cho ta ra ngoài”

Sở Minh Phong mắt nặng nề, “Tối qua Lý công công đã nói với thị vệ rồi, nàng có thể ra ngoài bất cứ lúc nào”

Diệp Vũ thấy mắt hắn biến sắc, định chạy trốn, lại nghĩ, vẫn nên tùy hắn đi. Hắn quắp lấy môi nàng, từ từ thâm nhập, thâm trầm, triển miên, giống như cây phong đỏ, lại cực nóng hơn.

**

Thẩm Chiêu có tra ra được lai lịch chi tiết của thích khách không, Diệp Vũ cũng không quan tâm. Trận chung kết thi tài vũ đạo ngày này, nàng xuất hiện đúng giờ ở Nghê thường các.

Chu cô cô nói, thái hậu sức khoẻ hơi ốm, không đến thưởng vũ được. Nàng vội vã hỏi thái hậu làm sao, Chu cô cô lên nói cho nàng biết, Tấn vương đang bị kiểm điểm ở đài quan sát, thái hậu lo cho Tấn vương, ăn không ngon, ngủ không yên, sầu lo quá độ, thêm cả trời lạnh nữa nên mới đổ bệnh. Diệp Vũ hiểu ra, Tôn thái hậu hiểu rõ nhất vẫn là Tấn vương. Theo lời công công báo, Văn quý phi đã bước chân vào đại viện Nghê Thường các, đi sau có sáu cung nữ.

Mọi người khom mình hành lễ, Văn Hiểu Lộ thướt tha đi tới, mặt ngọc ngược lên, vênh cao cái giá danh hiệu sủng phi, “Miễn lễ”

“Thái hậu không được khoẻ, bảo quý phi duy trì đại cuộc” Thị tỳ tùy thân Linh Nhi của Văn quý phi cũng chẳng coi ai ra gì cất cao giọng nói, ‘Chu cô cô, Nhị phu nhân, quý phi được thái hậu giao trọng trách, các người không thể làm bừa, chọc cho thái hậu mất vui”

“Mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi thời giờ đến là bắt đầu ạ” Chu cô cô vội vã cúi đầu nói. “Được” Văn Hiểu Lộ cố tình kéo dài giọng.

“Thái hậu còn nói, trận chung kết lần này, lấy quý phi, Nhị phu nhân và Chu cô cô cùng bình phẩm, nếu có được hai thẻ xanh, mới có tư cách vào Nghê thường các” Linh Nhi nói.

“Vâng ạ” Chu cô cô đáp.

“Trận chung kết này, là chọn vũ kỹ có tài múa vào cung, sau này vì bề hạ, thái hậu và các cuộc yến tiệc để hiển vũ, tài múa không điêu luyện hoặc thô tục, múa bình thường, thì nhất định sẽ không thể được chọn vào cung, miễn cho bị mất mặt” Văn Hiểu Lộ nhìn về phía Diệp Vũ im lặng, nói đằng hoàng, “Nhị phu nhân giỏi về tài múa, giải thích độc đáo, lời bản cung nói có lý không?”

“Lời quý phi nói cực kỳ có lý ạ” Trong lòng Diệp Vũ cười lạnh.

“Canh giờ cũng đã sắp tới rồi, Nhị phu nhân, người cùng bản cung lên ngồi đi. Linh Nhi, pha trà” Văn Hiểu Lộ sai bảo.

Linh Nhi đi, Chu cô cô chỉ dẫn cho các nàng lên chỗ ngồi bình phẩm trên vũ đài. Diệp Vũ bất chợt nghĩ, lần này Văn quý phi định có âm mưu, dương mưu gì đây?

Hôm nay Văn quý phi, mặc quần áo cung trang màu tím, vạt áo, tay áo và vạt áo được thêu đường viền vàng, hoa văn mây, quả nhiên hoa lệ cao quý, trên đầu vấn tóc cài trâm, bộ Kim Bộ Diêu, khiến cho sắc đẹp sủng phi càng trở nên kiêu diễm và đoan trang uy nghi.

“Nhị phu nhân, trận chọn tài nghệ vũ đạo lần này đã trở thành đề tài mà dân chúng trong thành bàn luận say sưa rồi” Văn Hiểu Lộ đột ngột nói.

“Đúng không ạ?” Diệp vũ hơi kinh ngạc.

“Ah... Chắc là gần đây Nhị phu nhân tĩnh dưỡng ở biệt quán, khó mà đi ra ngoài được một lần, không biết có tình huống thần kỳ này cũng đúng” Văn Hiểu Lộ cười ngầm ý trêu chọc, “Lần đầu vòng loại trước, có không ít dân chúng thưởng vũ, một đồn mười, mười truyền trăm, truyền tới cả kinh thành đều biết hết. Nghe nói, khắp nơi ở Sở quốc đồn đại về Nhị phu nhân chẳng ít đâu”

“Đồn gì ạ?” Trong lòng Diệp Vũ căng thẳng.

“Có người nói Nhị phu nhân tài nghệ trác tuyệt, lại uất ức làm tiểu thiếp của hữu tướng, cũng có người nói Nhị phu nhân sáng tác múa vô số, lại khiến người thường không dám làm việc, đối phong bại tục, độc lập độc hành; có người còn nói Nhị phu nhân hạ lưu vô sỉ, lấy vũ mị hoặc lòng người, không những quyến rũ hữu tướng, còn quyến rũ cả Tấn Vương, chọc cho Tấn vương thần hồn điên đảo, vì Nhị phu nhân làm những chuyện chẳng ra thể thống gì; càng có người nói Nhị phu nhân là hồng nhan hoạ thủy...” Văn Hiểu Lộ đột nhiên ý thức được điều không nên nói, “Nhất thời nói nhanh quá, Nhị phu nhân đừng trách”

Diệp Vũ cười nhạt, “Nhiều truyện là ở mặt người khác, đường mình mình khác đi, cứ để người khác nói gì thì nói thôi”

Văn Hiểu Lộ nhếch môi cười nhạt, “Nhị phu nhân thật đặc biệt làm sao”

Trận chung kết mở màn, điệu vũ nhẹ nhàng. Đây cũng chỉ có điệu múa cổ điển thật đặc sắc mới mềm mại như thế, Diệp Vũ đều chọn thẻ đỏ, bởi vậy có mấy người đều không được thông qua. Lăng Vô Hương và Phán Phán có tài múa trời cho, đều tự biên tự diễn một điệu múa, kết hợp các điệu múa Diệp Vũ đã từng dạy cho các nàng ấy, hơn nữa các động tác múa cổ điển thì tạo ra màn múa cổ điển sống động, mềm mại, kết hợp giữa hiện đại và cổ điển. Phùng Tề nhảy màn múa kiếm, nam tử mạnh mẽ mang hơi hướm mềm

mại, Lưu Chấn lấy trường thương làm vũ khí, thể hiện khí thế hùng hực của hai quân giao đấu trên chiến trường, khiến nhiệt huyết người ta sôi trào.

Bốn người này chiếm được ba thẻ xanh nên được thông qua. Bà con xa của Văn quý phi tới vòng đấu loại có tiến bộ chút, cho dù không đạt được tiêu chuẩn vũ kỹ trong cung, Chu cô cô chọn thẻ xanh, thông qua, Diệp Vũ chọn thẻ đỏ.

Điều khiển các nàng cảm giác kỳ dị là, Văn quý phi thể mà lại chọn thẻ đỏ. Nghĩ một lát, Diệp Vũ rút cuộc thông suốt: vòng đấu loại, Văn Quý phi cầu tình cho bà con xa, là cho người nhà một lối thoát; trận chung kết, nàng ta chọn thẻ đỏ để cho họ hàng không thể vào cung được, có lẽ không muốn họ hàng tiến cung, sau này lại trở thành tâm phúc hoạ lớn với chính mình. Đây cũng là sự đề phòng cẩn thận.

Trận chung kết lần này, hai mươi nhóm thể hiện tài múa cao siêu, phần khích lộ ra. Lúc chấm dứt, cũng đã là quá trưa, có tất cả mười bốn người đạt được tư cách vào Nghê thường các. Nhưng có tiến vào Nghê thường các không thì lại phải xem ý nguyện của họ. Chu cô cô nói với mười bốn người này, trận chung kết lần này sẽ chọn ra ba người có tài múa điêu luyện, được ban “Vũ khôi”, “Vũ ưu” và “Vũ hoa” để phân biệt danh hàm và phần thưởng, danh sách cụ thể sẽ được dán công khai ở ngay ngoài cửa cung. Mười bốn người cười tươi như hoa, hưng phấn mãi.

**

Thấy thời gian cũng muộn rồi, Diệp Vũ vội vã ra cung, lại bị Văn quý phi ngăn lại. Văn Hiểu Lộ đáng vẻ rất hớn hỏ, “Hôm nay thật cao hứng quá, chẳng bằng Nhị phu nhân đi cùng bản cung tới điện Từ Ninh để thỉnh an thái hậu, bẩm tấu kết quả rực rỡ của trận chung kết hôm nay. Thêm nữa, thái hậu đối đãi Nhị phu nhân cũng không tệ, Nhị phu nhân cũng nên tới thăm thái hậu có phải không?”

A Tử cung kính thưa, “Khởi bẩm quý phi, Nhị phu nhân đã tới giờ uống thuốc, chỉ e là không thể đến điện Từ Ninh thỉnh an thái hậu được ạ...”

Linh Nhi quát quả quyết, “Quý phi và Nhị phu nhân nói chuyện, người xen vào cái gì? Trong cung có quy củ trong cung, thân là thị tỳ, cấm xen mồm vào!”

A Tử bực tức, Diệp Vũ có ý bảo nàng ta yên tâm chớ nao loạn, “Cũng đúng, thiếp thân sẽ tới điện Từ Ninh thỉnh an thái hậu” Nói vậy, các nàng cùng đi dạo tới trước điện Từ Ninh, thị tỳ, cung nhân đi sau.

“Nhị phu nhân cũng biết đó, nghe nói ở đài quan sát đang cấm chường Tấn vương, sáng mai mới được về vương phủ” Văn Hiểu Lộ có vẻ vô tình nhắc tới.

“Là anh trai và chị dâu, quý phi cũng đã làm hết trách nhiệm. Mỗi cử chỉ hành động của Tấn vương quý phi đều biết rõ cả thể” Diệp Vũ đáp lễ nói.

Văn Hiểu Lộ bị ăn trả, không lên tiếng. Đi vào điện Từ Ninh, tôn thái hậu nằm dựa trên gối, đang uống thuốc. Thấy Diệp Vũ, bà rất vui vẻ, nắm tay Diệp Vũ hỏi hết chuyện nọ tới chuyện kia. Tôn thái hậu liếc mắt nhìn Văn Hiểu Lộ một cái, định nói gì lại thôi, chỉ nói tóm lại, “Ai gia có nghe nói người bị bệnh không nhẹ, giờ đã khoẻ chưa?”

Diệp Vũ đoán chừng bà không biết chuyện mình bị xảy thai, cười bảo, “Thái hậu quan tâm, nô tì đã khoẻ rồi, chỉ không thể khiêu vũ được, đành để lúc nào nhảy cho thái hậu xem thôi ạ”

Tôn thái hậu mỉm cười, an ủi mãi. Văn Hiểu Lộ xen mồm vào, ‘Mẫu hậu, trận chung kết lần này có mười bốn người được chọn, khi nào thái hậu khoẻ lên, nô tì sẽ bố trí cho các nàng ấy hiển vũ cho mẫu hậu’

Tôn thái hậu nói liên thanh, “Tốt”, rồi lại thở dài, “Người già dần, cũng chẳng còn được bao lâu nữa, thay đổi thời tiết thì bệnh lại đến như núi đổ”

“Mẫu hậu sao gọi là già được chứ ạ? Ai mà chẳng có lúc ốm đau, hai ngày trước nô tì cũng khó chịu lắm ạ” Văn Hiểu Lộ cười nịnh hót.

“Đúng vậy, thái hậu đang lúc rất khoẻ trẻ, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi ạ” Diệp Vũ thuận miệng nói.

“Không phải trăm tuổi mà là thiên tuế” Văn Hiểu Lộ cười tủm tỉm thêm vào.

“Hai người các người thật đúng là ăn ý, không biết nội tình còn tưởng các người là chị em ruột đó” Tôn thái hậu cười mắt hí lên, “Nhưng mà các người đã nói vậy, ai gia cũng cảm thấy khoan khoái hơn nhiều, cũng không thấy mệt mỏi nữa”

Văn Hiểu Lộ đề nghị, “Bữa tối cũng đã tới rồi, chẳng bằng nô tì và Nhị phu nhân cùng phụng dưỡng mẫu hậu ăn cơm, ý mẫu hậu thế nào ạ?” Mắt Tôn thái hậu khẽ chuyển động, “Tốt quá, nhưng Vũ Nhi ra cung quá muộn, chỉ sợ Thẩm đại nhân sẽ lo”

Văn Hiểu Lộ bảo, “Sai người đi nói một tiếng với phủ hữu tướng, Thẩm đại nhân sẽ hết lo ngay. Nhị phu nhân, khó hôm nay mẫu hậu cao hứng, cũng khó cho người được tiến cung một lần, vậy thì bồi với thái hậu nhiều hơn chút đi”

Diệp Vũ đành ở lại, tuy cảm thấy Văn quý phi hôm nay giữ mình lại trong cung có chút kỳ lạ, nhưng ở lại bên thái hậu nhiều hơn, dĩ nhiên thái hậu rất cao hứng. Cung nhân đi truyền lệnh, Bích Cẩm hầu hạ thay quần áo cho Tôn thái hậu.

Ba người ngồi trước bàn ăn, chương thiện cung nhân bưng lên một đĩa Hồng Tảo đầy, “Thái hậu, Quý phi, Nhị phu nhân, đây là món Hồng Tảo do thương nhân Tây Vực đem đến ạ”

“Hồng Tảo Tây Vực khác với Hồng Tảo của Trung nguyên chúng ta, vừa to và mọng, màu đỏ tươi, thịt dày, vị ngọt, lại có mùi thơm ngát nữa” Văn Hiểu Lộ gấp một viên Hồng Tảo, đưa cho Tôn thái hậu, lại gấp một viên đưa cho Diệp Vũ, hầu hạ rất chu đáo,

“Nô tì đã ăn một hai lần rồi, vừa thơm lại ngọt, thái hậu mau nếm thử đi ạ” Diệp Vũ cười bảo. Tôn thái hậu ăn một miếng, chậm rãi bình phẩm, “Đúng, ăn ngon thật”

Văn Hiểu Lộ cũng ăn khen ngon, ăn xong một viên lại gấp một viên nữa. Diệp Vũ vừa ăn xong miếng thứ hai, đột nhiên cảm thấy khác thường. Cổ họng nóng như lửa đốt, lực phủ ngũ tạng càng khuấy đảo không ngừng, cơn đau kịch liệt xâm nhập đến, nàng ôm bụng, ngã vật xuống đất.

97. Chương 100: Nàng Chết Rồi...

Tôn thái hậu và Văn Hiểu Lộ chấn động, A Tử kinh hoảng đỡ Nhị phu nhân, “Nhị phu nhân, không khỏe sao?”

“Đau bụng... Đau quá...” Chỉ trong giây lát, khuôn mặt nhỏ của Diệp Vũ trắng như tuyết, “Chắc là trúng độc rồi...”

“Nhanh, truyền thái y...” Tôn thái hậu vô cùng trấn định, bảo Bích Cẩm, “Đỡ nàng tới giường nhỏ”

Diệp Vũ cuộn chặt mình trên giường nhỏ, cả người cuộn lại thành một cục, đôi môi biến thành tím. A Tử như sắp khóc, “Thái hậu, tại sao như vậy chứ?”

Văn Hiểu Lộ trầm tư, mắt dời tới Hồng Tảo trên bàn ăn, “Mẫu hậu, hay là do Hồng Tảo có độc? Nhưng mà vì sao mẫu hậu và nô tì đều không sao cả thế?”

Tôn thái hậu cau nhanh mày, “Ai gia sẽ tra rõ. Chuyện quan trọng trước mắt là Vũ Nhi không sao đã” Tiếp đó bà sai cung nhân đi bẩm báo bệ hạ, lại tới phủ Hữu tướng truyền Thẩm Chiêu vào điện Từ Ninh. Văn Hiểu Lộ gật đầu, “Bất luận thế nào, trước tiên cho cung nhân và chương thiện chuẩn bị Hồng Tảo kia tra hỏi đã”

Tôn thái hậu cũng gật đầu đồng ý, “Bích Cẩm, đi đem những người liên quan tới tra hỏi...”

Bích Cẩm đi ngay, mặt Diệp Vũ tái xanh, môi tím đen lại, trông thật dọa người. Văn Hiểu Lộ dậm chân sốt ruột, “Thái y sao vẫn còn chưa đến vậy?”

Bỗng A Tử kêu lên một tiếng, Diệp Vũ nôn ra một ngụm máu đen sì, run rẩy kịch liệt, bị kịch độc tra tấn đến hấp hối. Tôn thái hậu lòng nóng như lửa đốt, yên lặng cầu nguyện ông trời, phù hộ cho Vũ Nhi bình an vô sự...

“Mẫu hậu, Nhị phu nhân nằm trên giường, chỉ sợ thái y không cứu kịp, hay là đem Nhị phu nhân đến thiên điện đi ạ” Văn Hiểu Lộ có vẻ bình tĩnh.

“Cũng được” Tôn thái hậu quan tâm quá sẽ bị loạn, mất hết bình tĩnh. Mấy cung nhân ba chân bốn cẳng nâng Diệp Vũ tới thiên điện, sau khi nằm xuống, nàng cảm thấy đau nhức thấu tim, đau như chưa bao giờ có, lúc tình độc phát tác cũng không đau tới vậy. Loại đau này phảng phất như đem cục phủ ngũ tạng bóp nát liên tục, chắc phủ tạng đã tan thành từng mảnh nhỏ, máu thịt lẫn lộn... Tôn thái hậu và A Tử nói chuyện với nàng, muốn nàng cố chống đỡ, bảo thái y sẽ nhanh tới thôi, nhưng thật sự rất đau.

Nàng cảm giác nhiệt độ trên người cứ lạnh dần dần, cảm giác như mình càng ngày càng suy yếu, càng ngày càng không thở nổi, cảm giác ánh mắt cứ càng ngày càng mờ hồ... Bóng đen bao phủ, nàng rơi vào một vực sâu không đáy...

Nàng chết rồi ư? Không! Nàng không thể chết được! Nàng sao có thể chết được chứ? Mặt nàng xanh, đôi môi tím tái, cứ như người chết vậy, lại giống như đang ngủ. Đúng, nàng chính là đang ngủ. Hẳn không cho nàng chết được!

Hắn chậm rãi tới gần giường, không chấp nổi sự thật, không chấp nhận được... hồn bay phách tán...

“Bệ hạ, Nhị phu nhân không được nữa...” Văn Hiểu Lộ mắt đẹp rưng rưng. Sở Minh Phong bừng tỉnh mạnh mẽ, néo thái y, hung ác rống lên, “còn không cứu người hả? Cứu không được trẫm muốn người chôn cùng!”

Thái y hoảng sợ nói, “Vi thần vẫn chưa tìm ra cách, vi thần vô năng...”

“Đồ lang băm!” Hắn buông thái y ra, còn đập một đập thật mạnh, bỗng hắn thấy một người đứng ở cửa điện, mừng rỡ như điên, giống như thấy cứu tinh vậy. “Từ đại nhân, mau, tới cứu người...”

Từ thái y đứng ở cửa điện là người am hiểu giải độc, Sở Minh Phong nghe xong cung nhân bẩm tấu, lập tức sai người đi tìm khắp nơi ở Thái Y viện, chạy tìm Từ thái y.

Từ thái y bước nhanh vào, tất cả mọi người tản ra, Văn Hiểu Lộ đỡ Tôn thái hậu ngồi xuống, A Tử và Sở Minh Phong đứng một bên.

Ngắm, xem, hỏi, sờ, Từ thái y khám bệnh thành thạo, sắc mặt càng ngày càng nặng nề.

“Từ đại nhân, thế nào rồi? Có chữa được không?” Sở Minh Phong lo lắng hỏi, ngón tay khẽ run lên.

“Hồi bẩm bệ hạ, Thảm nhị phu nhân bị trúng kịch độc được gọi là Thiên Diệp U Lan ạ” Từ thái y đáp, đi tới thư án viết đơn thuốc.

“Thiên Diệp U Lan ư?” Sở Minh Phong đi tới, khác hẳn sự thông dong trấn định ngày thường.

“Thiên Diệp U Lan là ba loại kịch độc nhất của Tây Vực, chạm vào chút cũng sẽ mất mạng. May mà Nhị phu nhân bị trúng lượng độc ít, nếu không đã sớm bỏ mình rồi”

“Vậy phải nói là có còn cứu được không?”

“Vi thần dĩ nhiên sẽ cố hết sức mình. Thảm Nhị phu nhân vẫn còn hơi thở cuối, mạch tượng đập rất mỏng manh, cũng không cải tử hồi sinh được, chỉ xem tạo hoá ở nàng ấy thôi”

Viết xong đơn thuốc, Từ thái y định giao cho một cung nhân, Sở Minh Phong gọi tiểu công công thân cận tới, “Tổng Vân, người đi ngự hiệu thuốc bốc thuốc đi”

Tổng Vân tiếp nhận phương thuốc, Từ thái y căn dặn, “Phương thuốc có tất cả hai mươi loại dược liệu, lấy hai bát nước nấu lên được một ly trà nhỏ, nhớ kỹ dùng lửa to, sau đó đem một nửa nước thuốc mang về”

Tổng Vân chạy nhanh đi. Từ thái y lại bảo, “Vi thần sẽ thi châm cho Thảm Nhị phu nhân, vẫn xin bệ hạ, thái hậu tạm thời lánh mặt cho”

Nghe thế, Văn Hiểu Lộ đỡ Tôn thái hậu về tắm điện nghỉ ngơi, cung nhân khác cũng lui ra ngoài, chỉ để lại A Tử hỗ trợ. Sở Minh Phong không chịu đi ra, cứ kiên trì ở một bên nhìn.

A Tử theo lời chỉ dẫn của Từ thái y, đỡ Nhị phu nhân dậy, cởi bỏ áo ngoài ra, lộ ra hai vai, Từ thái y lấy ngân châm ra, châm lên đỉnh đầu, trên mặt, cổ, bả vai, cổ tay, thì châm nhanh như gió.

Sở Minh Phong nhìn không được hỏi, “Vì sao nàng vẫn còn chưa tỉnh vậy?”

“Lúc này thì châm chỉ là bảo vệ mạch cuối cùng của Nhị phu nhân mà thôi”

“từ đại nhân cần phải cứu sống nàng” Sở Minh Phong cất giọng trịnh trọng.

“Sống chết có số, bệ hạ vẫn nên thuận theo ý trời đi ạ” từ thái y đứng lên, bảo A Tử đỡ lấy nàng, không nắm tay.

“Không cứu sống được, người cũng không sống được!” Sở Minh Phong nhéo vạt áo của ông, bộ mặt hung ác, sát khí cuộn cuộn trong mắt.

Từ thái y mừng quá đổi, “Vi thần vốn không nghĩ sống tạm trên đời, nếu được bệ hạ ban thưởng cho vi thần chết, vi thần vô cùng cảm kích”

Sở Minh Phong tức giận phớt lờ ông, “Người muốn chết còn không dễ thế hử”

Từ thái y bỗng nhú mày, “Mới vừa rồi vi thần vì Thảm phu nhân bắt mạch, mạch tượng của nàng có chút kỳ lạ...”

Sở Minh Phong cả kinh trợn mắt, “Kỳ lạ thế nào?”

Từ thái y suy nghĩ nói, “Trong cơ thể Thảm Nhị phu nhân dường như không chỉ một loại độc, ngoài Thiên Diệp U Lan ra, hình như còn có một loại độc quái dị. Vi thần bắt mạch thấy, chỉ thoáng chốc lại biến mất, rất kỳ lạ. Trên đời này lại còn có loại độc thần bí như thế, có thể tránh thoát tay của vi thần”

Trong lòng sở Minh Phong thấy nặng nề, nếu đúng như lời ông nói, vậy trong cơ thể Vũ Nhi vẫn còn một loại độc nữa ư? Là loại độc gì? Sao lại bị trúng chứ?

Từ thái y sai cung nhân chuyển tới một thùng gỗ lớn, đem hai mấy loại dược liệu nấu thành nước đổ vào thùng, sau khi tổng hợp tất cả, Sở Minh Phong ôm Diệp Vũ bỏ vào thùng.

Mất thấy vậy, đôi mắt từ thái y chợt loé, cố ý bảo hắn đi ra ngoài, hắn dĩ nhiên không chịu. Sau đó, Từ thái y sai A Tử cởi tất cả quần áo của Thảm Nhị phu nhân bố trí để kích độc có thể thoát ra ngoài. Sau đó ông lại bắt đầu thì châm. Như thế, trên đỉnh đầu Diệp Vũ, trên mặt, bả vai có không ít ngân châm nhỏ xíu cắm.

Sở Minh Phong thấy ông đi ra ngoài vội vã hỏi, “Định ngâm bao lâu nữa?”

“Nước lạnh thì đổi, vi thần sẽ đi ngực hiệu thuốc sắc thuốc” Ông cũng không coi chuyện sống chết trước mắt là chuyện quan trọng, vẫn cầ lơ phất phơ như vậy.

“Trầm hạm cho người chỉ trong một ly trà nhỏ thì về” Sở Minh Phong tức giận định mắng ông một trận, máu chót này lại không biết đối phó với ông thế nào.

“Hay bệ hạ đi thăm thái hậu đi ạ, nô tỳ sẽ trông Nhị phu nhân là được ạ” A tử bảo.

Mạng sống Vũ Nhi như mảnh chỉ treo chuông, hắn thật không yên tâm, bỗng nhớ tới một chuyện quan trọng, “Người nói xem, Vũ Nhi sao lại trúng độc hử?”

A tử bắt đầu nói từ lúc Văn quý phi bảo Nhị phu nhân đến điện Từ Ninh, nói tóm tắt, lại nói đến các nàng ăn Hồng Tảo, “Nhị phu nhân ăn hai miếng Hồng Tảo Tây vực thì độc bộc phát ra ạ”

Hắn cau mày, sắc mặt nặng nề, lâm vào trầm tư. Nàng lớn mật phỏng đoán, “Theo nô tỳ nghĩ, có lẽ là Hồng Tảo kia có vẻ không ổn ạ”

Sở Minh Phong cũng hiểu như thế, nhất định Hồng Tảo Tây Vực đã bị người hạ độc, “Người xem Vũ Nhi đi, nếu có chuyện gì thì nhanh tắm điện bẩm báo thái hậu ngay”

A Tử gật đầu đồng ý, hần sải bước rời đi. Tống Vân canh ở ngoài điện, thấy bệ hạ đi ra, thì đi theo sau ngay. Nhưng lại nghe bệ hạ lạnh giọng sai bảo, ‘Hồng Tảo Tây Vực là kẻ nào chuẩn bị? Đem mọi kẻ liên qua bắt lại!’

Hần lĩnh mệnh đi, Sở Minh Phong đi tới trước tấm điện thái hậu. Trong tấm điện, Tôn thái hậu đang nghỉ tạm, vẻ mặt lo lắng, Văn Hiểu Lộ cũng đang ưu sầu.

“Mẫu hậu, nô tì biết tâm tư bệ hạ. Nô tì luôn luôn hiểu được, thân là phi tần thiên tử, nên biết chừng mực, cùn hiền lương rộng lượng” Văn Hiểu Lộ lo lắng nói, “Nhưng dù sao Nhị phu nhân cũng là vợ của Thẩm gia, mới vừa rồi bệ hạ náo loạn khắp nơi, hành tung hơi quá, ai cũng nhìn vào, chỉ e có kẻ nói ra nói vào, lan truyền ra ngoài, bất lợi với bệ hạ, tổn hại tới Thánh Đức”

“Ai gia hiểu rõ, người nghĩ thế nào?” Tôn thái hậu bình chân như vại, trong lòng biết nàng ta còn nói tiếp nữa.

“Để tránh tin đồn trong cung, nô tì nghĩ, có nên tắt yếu cảnh cáo cung nhân này không ạ?” Giọng Văn Hiểu Lộ thánh thót mềm mại, giọng lại cực kỳ nghiêm khắc, “Dám can đảm tiết lộ nửa câu, thì cắt lưỡi, cắt tai, hoạ đến người nhà, răn đe”

“Chuyện này cứ giao cho người đi làm đi”

“Vâng, nô tì là con dâu thiên gia, vì thánh dự bệ hạ, không tiếc sức mình”

Văn Hiểu Lộ khê khom mình, cất bước rời đi. Vừa đi vài bước, đã thấy một người đứng ở cửa tấm điện, sắc mặt lạnh lẽo. Nàng ta lập tức hành lễ, “Bệ hạ”

Sở Minh Phong gật gật đầu, đi thẳng vào điện.

Nàng ta cảm giác được lúc hần đi sát qua người như bị luồng gió lạnh kia bám vào, thoáng nhìn ánh mắt hần lạnh băng. KHoe môi khê nhúc nhích, trong lòng nàng ta thấy chua xót, cất bước đi trước.

“Vũ Nhi sao rồi? Đã tỉnh chưa?” Tôn thái hậu thân thiết hỏi, xua tay bảo hần ngồi.

“Vẫn chưa tỉnh, Từ thái y chưa kịp giải độc cho nàng ấy” Sở Minh Phong vung áo choàng bào màu vàng lên ngồi xuống, “Mẫu hậu, Vũ Nhi sao trúng độc vậy ạ?”

“Quý phi nói, có lẽ Hồng Tảo Tây Vực này có độc, nhưng ai gia và quý phi đều cùng ăn vì sao không trúng độc chứ?” Bà ngón ngang trăm mối không lý giải được, “Thật kỳ lạ quá”

“Quý phi đem Hồng Tảo cho mẫu hậu và Vũ Nhi, ân cần như thế, nhi thần cảm thấy cử chỉ này thật chẳng ra sao”

“Ý tứ của con là, Quý phi hạ độc trong Hồng Tảo, độc hại Vũ Nhi ư?” tôn thái hậu kinh hãi, “Nếu thật sự là nó hạ độc, vậy ai gai và chính nó cũng bị trúng độc chứ”

“Đây là điều nhi thần vẫn không nghĩ ra” Sở Minh Phong nheo mắt lại, mắt tối tăm. Có cung nhân đứng bên ngoài tấm điện thông báo, “Bệ hạ, thái hậu, Thẩm đại nhân cầu kiến bên ngoài”

Hần cất cao giọng nói, “Truyền”

Một lát sau, Thẩm Chiêu đi vào tấm điện, khom người hành lễ. Tôn thái hậu thấy mặt hần có sầu lo, liền nói an ủi, “Người đừng có lo, Từ thái y chưa kịp giải độc cho Vũ Nhi. Vũ Nhi ở hiền gặp lành, quý nhân phù trợ, nhất định có thể vượt qua kiếp nạn này”

Hần gật gật đầu, “Có bệ hạ, thái hậu làm chủ, thần không lo nữa. Nhưng sao tự dưng nàng ấy lại bị trúng độc thế chứ?”

Sở Minh Phong nói nặng nề, “vũ Nhi ăn hai miếng Hồng Tảo Tây Vực thì độc phát, Từ thái y có nói đây là một trong ba loại kịch độc nhất Tây vực gọi là Thiên Diệp U Lan, người đã từng nghe nói tới chưa?”

Thẩm Chiêu lắc đầu. Sở Minh phong liền phân phó, “Những cung nhân liên quan đã bắt lại cả, việc này để người tự tra đi”

Thẩm Chiêu chấp tay nói, “Thần tất sẽ tra ra thủ phạm”

Phía dưới điện Từ Ninh có sáu bảy chưởng thiện cung nhân đang quỳ, Thẩm Chiêu mắt lạnh quét nhìn họ, chỉ muốn thẩm vấn, Tống Văn vội vã báo lại, “Thẩm đại nhân, cung nữ dâng Hồng Tảo Tây Vực trúng độc bỏ mình rồi ạ”

Thẩm Chiêu kinh hãi, “Thi thể đâu?”

Tống Văn phát tay, có hai cung nhân khiêng một cái xác tiến vào, đặt trên mặt đất. Thẩm Chiêu đi tới bên cạnh cái xác, mắt dừng trên mặt cung nữ, nhìn kỹ lưỡng, “Tống công công gặp tình trạng nội tử bộc phát độc khi nào?”

Tống Văn đáp, “Nhị phu nhân lúc độc phát mặt xanh đen, đôi môi tím đen, hôn mê bất tỉnh, còn hơi thở cuối. Bệnh trạng cung nữ này giống y Nhị phu nhân”

Thẩm Chiêu mở miệng cung nữ ra, phát hiện trong miệng nàng ta có miếng ăn còn sót lại, hẳn là Hồng Tảo. Xem ra nàng ta cũng ăn độc Hồng Tảo mà bị độc phát chết ngay.

Hắn gấp miếng Hồng Tảo kia đặt lên bàn, Hồng còn sót lại năm viên, nhìn như không có vấn đề gì cả.

Dùng ngân châm thử, năm viên Hồng Tảo này đều không có độc, như vậy cung nữ kia chỉ vì Vũ Nhi ăn hai miếng Hồng Tảo mà bị độc sao? Sao nàng ta lại biết được Vũ Nhi ăn một viên Hồng Tảo thế nào chứ?

Nghĩ mãi thế nào cũng nghĩ không ra, làm sao có thể để cho Vũ Nhi ăn được miếng Hồng Tảo độc chứ?

Bệ hạ nói, Văn Quý phi gấp cho Vũ Nhi viên Hồng Tảo đầu tiên, như vậy, Văn quý phi phải biết viên Hồng Tảo nào có độc chẳng? Văn Quý phi là chủ mưu sao?

Nghĩ khốn khổ hồi lâu, hắn chưa thềm thẩm vấn vội vã rời đi. Sở Minh Phong cùng Tô Thái hậu vẫn ngồi trên đại điện, Văn quý phi, Từ thái y đứng một bên, mắt Thẩm Chiêu giãn ra, hình như có phát hiện quan trọng, trầm giọng nói, “Bệ hạ, thái hậu, cung nữ dâng Hồng Tảo Tây Vực lên đã bị độc phát chết rồi, chết không có đối chứng ạ”

“Nói tóm lại là cung nữ kia hạ độc sao?” Sắc mặt Sở Minh Phong đột nhiên sầm xuống

“Có thể nói như vậy”

“Vậy cung nữ kia và vũ Nhi không thù không oán, vì sao lại hạ độc chứ? Hay nàng ta bị người ta sai khiến?”

“nếu bảo có kẻ sai khiến, cũng có thể giải thích được” Thẩm Chiêu chớp lông mi dài, nói thong dong, “Bệ hạ, thần có một chuyện muốn thỉnh giáo Từ thái y”

Sở Minh Phong chấp nhận, Từ thái y cười ha ha bảo, “Chúng ta cùng bàn luận, đừng nói thỉnh giáo làm gì”

Thẩm Chiêu hỏi thẳng, “Nếu Hồng Tảo ở Tây Vực bị hạ độc, làm thế nào để Hồng Tảo hoàn hảo chẳng phát hiện gì? Dem Hồng Tảo ngâm trong kịch độc ư?”

98. Chương 101: Chiếm Đoạt Vợ Thần

Từ thái y đáp, “Dem Hồng Tảo ngâm trong Thiên Diệp U Lan, Hồng Tảo dĩ nhiên sẽ bị dính kịch độc, nhưng độc tính Thiên Diệp U Lan rất mạnh, ra ngoài ánh sáng sẽ biến màu”

“Nếu dùng ngân châm dính chút độc, sau đó tiêm vào hai đầu Hồng Tảo, nọc độc sẽ ở lại trong Hồng Tảo, vậy có được không?”

“Cách hạ độc này có thể nói là tuyệt diệu, sao ta thế nào mà chẳng nhớ ra chứ?”

“Như thế, kịch độc trong Hồng Tảo chỉ rất nhỏ, Vũ Nhi mới giữ lại một mạng” Sở Minh Phong hiểu ra, là ai muốn đẩy Vũ Nhi vào chỗ chết đây?

Từ thái y nhíu mày, “Nhưng mà, Nhị phu nhân sao lại đúng lúc ăn phải Hồng Tảo có độc chứ? Thái hậu và Văn Quý phi vì sao lại không vấn đề gì?”

Ánh mắt Thẩm Chiêu trong trẻo đầy lạnh lùng, “Bởi vì, cung nhân kia chỉ hạ độc vào một viên Hồng Tảo” Hần chuyển hướng sang Văn quý phi, “Viên Hồng Tảo có độc này cũng chính là Văn quý phi tự tay đưa cho nội tử”

Những lời này như một khối đá nặng, rớt xuống lòng hồ yên ả, dấy lên cơn sóng mạnh. Văn Hiểu Lộ khiếp sợ, nói lắp bắp, “Bệ hạ, nô tì cũng không biết viên Hồng Tảo kia có độc.... Nô tì cũng không thể nào ngờ được viên Hồng Tảo kia có độc... Bệ hạ, nô tì vô tội...”

Con người Sở Minh Phong đen kịt đầy tức giận, lạnh băng nhìn chăm chăm ả ta.

“Nô tì bị oan, nô tì cái gì cũng chưa làm...” Ả ta uất ức, chuyển sang nhìn tôn thái hậu, tìm kiếm hỗ trợ, “Mẫu hậu, nô tì thật vô tội... Mẫu hậu chắc nắm rõ...”

“Quý phi không cần như thế, thần cũng chưa có nói quý phi sai cung nữ hạ độc” Thẩm Chiêu nói điềm đạm.

“Thẩm đại nhân, bản cung cái gì cũng chưa có làm, thân chính không sợ tà” Ả ta được lối thoát nói nghiêm nghị.

Tôn thái hậu nói buồn bã, “Cung nữ hạ độc đã chết, thật chết rồi chẳng có đối chứng, bệ hạ, chuyện này tra thế nào đây?”

Văn Hiểu Lộ ưỡn thẳng ngực, trước mắt quyết tuyệt, nói mạnh mẽ, “Bệ hạ, nô tì vô tội... Nô tì vì liệt tổ liệt tông và tánh mạng người nhà xin thề, nô tì chưa từng bao giờ có lòng độc hại Thẩm Nhị phu nhân! Có trời chứng giám!”

Thần sắc Sở Minh Phong hoà hoãn, nói ôn tồn, “Ái phi không cần thề độc, Thẩm Chiêu cũng chưa nói là người sai khiến cung nhân hạ độc”

Tôn thái hậu trấn an hai câu, sai Linh Nhi đỡ ả ta về tắm điện nghỉ. Văn Quý phi đi rồi, Sở Minh Phong nhìn về phía Thẩm Chiêu, mắt tối đen lại, “Văn quý phi là đáng nghi nhất, tiếc là không có đối chứng, cũng có thể là do kẻ khác hạ độc, quý phi gánh chịu tội danh, một mũi tên trúng hai con chim”

Thẩm Chiêu trầm ngâm nói, “Tâm tư chủ mưu đằng sau rất kín kẽ, thủ đoạn cao minh, nếu thật sự là một mũi tên trúng hai chim, như vậy hẳn có liên qua đến hậu cung”

Đúng lúc có cung nhân vội vã tiến vào, bẩm báo Thẩm Nhị phu nhân đã tỉnh.

Sau khi Từ thái y bắt mạch, chẩn đoán chính xác Diệp Vũ đã vớt được mạng về, lượng kịch độc trong cơ thể cũng đã ra gần hết, nhưng do thân mình quá yếu, phải uống hai ngày thuốc điều dưỡng, nghỉ ngơi hai ngày thì khỏi hẳn.

Sở Minh Phong ôm Diệp Vũ ra khỏi thùng, đặt vào trong thùng khác, lại cho cung nữ khác hầu hạ thay quần áo. Sau một trận ép buộc, nàng uống thuốc, mới nằm lên giường. Hần ngồi ở mép giường, hỏi ôn nhu, “Trên người còn có chỗ nào không khoẻ không?”

Diệp Vũ lắc đầu nhẹ, thấy Tôn thái Hậu, Thẩm Chiêu đều có mặt, tiện nói luôn, “Đã để thái hậu lo lắng rồi ạ”

Tôn thái hậu cười rạng rỡ, “Tĩnh là tốt rồi, ai gia thật sự kinh hồn táng đóm đó”

Sở Minh Phong quay đầu bảo, “Đêm đã khuya rồi, sức khoẻ mẫu hậu còn ốm, hay là về tắm điện nghỉ trước đi ạ”

Bà lại cười nói, “Vũ Nhi, nghỉ ngơi cho khoẻ, sáng mai ai gia lại tới thăm người”

Đội Tôn thái hậu rời đi, Thẩm Chiêu hỏi, “Nàng nhớ lại xem, nàng ăn viên thứ nhất, có thấy gì khác không?”

Diệp Vũ nghĩ ngợi, “Hình như cũng chẳng có gì khác cả”

“Nô tỳ nhớ rõ, quý phi gặp đưa Hồng Tảo cho thái hậu và quý phi cùng lúc” A Tử xen vào, lại nghĩ ngợi mãi, mắt sáng lên, “Nô tỳ nhớ rõ, quý phi đưa cho thái hậu viên hồng tảo kia không có chân, còn đưa viên Hồng Tảo cho Nhị phu nhân thì có ạ”

“Nếu A Tử nhớ không nhầm, như vậy, quý phi biết Hồng Tảo có chân là có độc, còn không chân là không độc” Hần phân tích, “Quý phi và cung nữ hạ độc phối hợp thế nào, quả thật là không một kẽ hở. Nhưng cung nữ hạ độc thì đã chết, không thể vạch tội quý phi được, quý phi cũng nhất định không phải là hung thủ đằng sau”

“Quý phi hạ độc hại ta ư?” Diệp Vũ giật mình, không ngờ Văn quý phi lại hận mình tới vậy, quả nhiên là khó lòng phòng bị, “Chẳng trách quý phi hôm nay cứ bắt ta tới điện Từ Ninh thỉnh an mẫu hậu, lại còn liên tục giữ ta lại bồi thái hậu ăn cơm nữa”

“Quý phi dụng tâm ăn khổ, bố cục tinh diệu” Ánh mắt Thẩm Chiêu nặng nề. Sở Minh Phong xoa bàn tay nhỏ bé của nàng, lấy giọng sủng ái bảo, “Trẫm và Thẩm Chiêu còn có chuyện quan trọng cần trao đổi, nàng nghỉ đi, ngày mai lại ra cung. A Tử, ở lại hầu hạ”

A Tử đáp vang, “Vâng” Diệp Vũ lại nhìn Sở Minh Phong đứng dậy rời đi, bước mạnh mẽ như rồng bay phượng múa, nhìn Thẩm Chiêu liếc mắt mình một cái rồi cũng xoay người đuổi theo, ánh mắt thản nhiên, chẳng có thâm ý gì.

Bóng màu áo vàng rất khôi ngô, cùng bóng trắng thuần khiết trầm tĩnh kia, khí chất, khí độ chẳng giống nhau, hai nam tử khác hẳn nhau ở cùng một chỗ, lại đem thống trị Sở quốc quốc thái dân an, mưa thuận gió hoà, Có lẽ một văn một võ này, song kiếm hợp bích, đó là thiên hạ vô địch.

Nàng thu hồi mắt thấy thần sắc A Tử khác thường thì hỏi, “Sao vậy?”

“Có thật là quý phi hạ độc người không ạ?” Đôi mắt A Tử toát lên kinh sợ.

“Không chứng cứ, khó mà nói được”

“Vậy.... sao bệ hạ có thể sủng hạnh ngài...” Nàng ta khó mà mở miệng, cúi đầu quẩn bách, “Ngài là Nhị phu nhân của Thẩm đại nhân.... Sao bệ hạ lại chiếm đoạt vợ on của thần tử chứ...”

Thực ra nàng ta đã muốn hỏi từ lâu, nhưng lại thấy khó quá, vẫn nghẹn mãi trong lòng. Diệp Vũ nói thản nhiên, “Giữa rắc rối và phức tạp, người cũng sẽ không rõ đâu. Tóm lại, ta chỉ là Nhị phu nhân trên danh nghĩa của Thẩm Chiêu thôi, trên thực tế ta là tư sủng của bệ hạ. Thẩm Chiêu để cho ta tới biệt quán, cũng vì tạo thuận lợi cho bệ hạ, biệt quán này thị vệ là người của bệ hạ”

A Tử bỗng tỉnh ngộ, cảm thấy Nhị phu nhân thật quá đáng thương, lại cảm thấy chuyện này quá khúc chiết ly kỳ, khó mà nàng ta tưởng tượng nổi được Nhị phu nhân không phải là Nhị phu nhân của đại nhân. Như vậy, sao bệ hạ lại không ban danh phận cho Nhị phu nhân chứ? Vì sao phải làm vậy?

Điện Trùng tâm.

Đèn đuốc trong điện tối om, Tống Vân dâng hai ly trà nóng vào rồi lui ra ngoài. Sở Minh Phong uống hai hớp, đặt chén xuống, “Ý của người là, quý phi là chủ mưu?”

Thẩm Chiêu ngồi ở đó, tìm từ cẩn thận, “Không có chứng minh thực tế, cũng không có người làm chứng, thần không dám đoán lung tung”

“Ngay cả quý phi có thật là chủ mưu chẳng nữa, e là khó mà tìm ra nhân chứng hoặc vật chứng”

“Thần không có ý kiến, việc này tạm dừng ở đây, không tra tiếp nữa, đây là rõ. Còn ngăm bệ hạ lệnh cho Tổng công công ngầm tra hỏi, giả vờ kéo dài thời gian, nhất định có thể tìm ra dấu vết để lại”

“May mà Vũ Nhi đã không sao, nếu không trầm nhất định bắt hung thủ, tru tam tộc” Sở Minh Phong ánh mắt nghiêm nghị, sát khó trong mắt sôi trào, “Quý phi vì sao lại hạ độc Vũ Nhi chứ? Vũ Nhi không ở trong hậu cung mà”

“Dù không ở trong hậu cung, nhưng bệ hạ lại toàn tâm đối đãi với nàng ấy, loại tình cảm, sao quý phi không nhìn ra chứ?” Thẩm Chiêu phân tích rõ đạo lý, “Tô Hoàng hậu chết rồi, quý phi mơ ước vị trí ngai vàng trên cao, nghĩ tới bệ hạ sẽ sắc phòng nàng ta lên hoàng hậu. Nhưng bệ hạ cũng chẳng để ý, quý phi lại thấy bệ hạ thường xuyên ra cung, thì tâm liền tổn hận, nổi lên sát tâm, muốn giết trừ hậu hoạn” Trong mắt Sở Minh Phong sát khí và hận ý đan xen, nói một câu, “Quý phi có tâm, thật độc ác làm sao!”

Thẩm Chiêu mỉm cười nói, “Đấu tranh hậu cung, hướng tới người chết ta sống, giết người vô hình”

Hắn thấy ánh mắt bệ hạ càng ngày càng lạnh băng mà run sợ, thù hận càng ngày càng bốc cao, sát khí mãnh liệt khiến người kinh hãi, giống như sẽ một kiếm giết người ngay vậy.

Yên tĩnh một khắc, Sở Minh Phong mặt cau chặt mới giãn ra, “Đúng rồi, thích khách này tra thế nào rồi? Có manh mối gì chưa?”

Thẩm Chiêu nói xin lỗi, “Vẫn chưa có manh mối, thần dĩ nhiên sẽ dốc toàn lực để truy bắt thích khách”

Sở Minh Phong gật đầu, xoa mũi, ánh mắt ngầu lên. Thấy vậy, Thẩm Chiêu cáo lui, ra cung về phủ.

Trưa hôm sau, hắn đi tới trước điện Từ Ninh, đón Diệp Vũ ra cung. Chào biệt Tôn thái hậu, Diệp Vũ ngồi kiệu ra cung. Vốn nàng sáng nay lo Sở Minh Phong sẽ đến, may mà hắn không xuất hiện, nàng thấy thoải mái hơn.

Buổi sớm Chu cô cô tới tìm nàng, Chu cô cô đem danh sách tới cho nàng xem, Vũ khôi là Lăng vô Hương, Vũ Ưu là Phán Phán, Vũ hoa là người còn lại.

“Tài múa ba người này tinh diệu, hoàn toàn xứng đáng, đạt giải. Nếu Nhị phu nhân cảm thấy chưa thoả thì vẫn có thể sửa lại”

“Ta không có ý kiến, ánh mắt Chu cô cô cũng không sai” Diệp Vũ cười nói. Chu cô cô nói hai câu quan tâm rồi rời đi, bảo đi tới ngoài cửa cung thì dán danh sách. Như thế, Diệp Vũ tĩnh dưỡng hai ngày ở biệt quán.

Sau khi khỏi hẳn, nàng lập tức muốn nhìn mẫu thân, về lầu Tiêu Tương vẫn an mọi người.

Thiến Hề cứ hỏi nhiều vấn đề liên tục, nàng giả vờ ngớ ngẩn đáp qua loa ứng phó, để mẫu thân không phải lo cho nàng nữa. Thiến Hề còn nói chút rồi mới đi vài lần tới biệt quán thăm nàng, thị vệ ở cửa không cho vào, hỏi nàng xem có chuyện gì xảy ra không.

Nàng giải thích mình một thân bệnh tật, thầy thuốc dặn không thể gặp gió, gặp người, bảo thị vệ không cho bất cứ kẻ nào xuất nhập. Như thế Thiến Hề mới không truy hỏi nữa.

Chúng tỷ muội lầu Tiêu Tương thấy nàng trở về, nhảy nhót hoan hô, bởi lại có thể học được múa mới. Nàng cũng chúc mừng nhóm Lăng Vô Hương, nhưng Lăng Vô Hương cũng không muốn tiến vào Nghê thường các làm vũ kỹ.

“Tuổi ta không còn nhỏ nữa, danh lợi với ta mà nói, cũng không quan trọng, ta chỉ muốn được gả cho một nam tử đối xử thật tình với ta, giúp chồng dạy con, sáng bước bên nhau, thần nhiên trôi qua nửa cuộc đời bình thần” Lăng Vô Hương nói thần nhiên.

“Người có chí của mình, người có ý nghĩ này cũng là bình thường” Diệp Vũ thấy nàng mặt mày phiền muộn, định hỏi nàng sao vậy thì bị Lãnh Tiêu Tương lôi đi. Diệp Vũ hỏi qua Từ thái y, có thể khiêu vũ được rồi thì cười bảo, “Ngày mai bắt đầu, ngày nào ta cũng tới lầu Tiêu Tương”

Lãnh Tiêu Tương vui mừng quá mức, lại nín mi, “Phán Phán, Phùng Tề và Lưu Chân đều tiến cung, sẽ thiếu ba người múa giỏi, ta lo những người khác không được thế”

Diệp Vũ trấn an, “Yên tâm đi, ta sẽ dạy dỗ cho tốt”

Lâm Trí Viễn hỏi han nàng lúc vào phòng, nhìn nàng không chớp mắt, như đang nghiên cứu gì đó vậy, “Mấy ngày nay, cô bị bệnh gì thế?”

“Cũng chẳng phải bệnh gì nặng, khỏi bệnh rồi, cũng đừng nhắc lại nữa” Nàng cũng không muốn đề cập tới, “Đúng rồi, ta và dì Lãnh đi. ngày mai sẽ bắt đầu dạy múa mới, sáng mai ta tới tìm huynh nhé”

“Được” Đôi mắt hần toát ra quan tâm, “Đã lâu không thấy, cô gầy nhiều, khí sắc cũng không được tốt lắm”

“Điều dưỡng nhiều sẽ tốt lên thôi”

“Sau khi cô về dừng để ý, ta bảo mấy người hộ vệ lầu Tiêu Tương hộ tống cô trở về” Ánh mắt hần u buồn hiện lên chút lo lắng.

“Sao vậy/”

“Cô không nghe nói gì sao? Đêm trước, hình bộ đại lao có hai kẻ phạm tội nặng bỏ trốn, giết chết hai người đó” Mắt Lâm TRÍ Viễn nặng nề, khiến cho mắt thêm buồn hơn, “Trưa qua, hai trọng phạm này giết người trên đường, có hơn mười người đã chết. Tối đêm, họ lẻn vào trong phủ trạch đại thần, hai đại thần và vợ con đều chết trên giường, cả giường đầy máu”

“Hai trọng phạm này phát điên rồi, hình bộ có bắt được chúng không?” Diệp Vũ lòng kinh hãi hần lên.

“Thân thủ hai trọng phạm này cao cường, lãnh khốc tàn nhẫn, mạng người như cỏ rác. Trước khi bị tù, chúng đã hoành hành khá nhiều, mười mấy năm qua gây ra hơn hai mươi vụ, giết chết hơn ba mươi người, mấy ngày trước bị thần bộ tróc nã quy án, ngày mai hành hình, ai ngờ chúng lại trốn thoát” Hần cắn thù tới tận xương tủy nói, có chút bi phẫn, “Hai trọng phạm hung tàn này thành tính rồi, máu tươi đầy tay, có chém một trăm đầu cũng không đủ”

Đáng sợ thật. Lòng Diệp Vũ nhảy lên căng thẳng, hai tên giết người này giết người không chớp mắt, vô pháp vô thiên. Bộ khoái hình bộ này cũng quá vô năng, người nhiều thế mà chẳng bắt được hai tên đó.

Lâm TRÍ Viễn lo lắng mãi nói, ‘Hình bộ cũng đã có điều tra, ở khắp nơi trong thành đều có quan binh cải trang dân chúng đi tuần tra, nhưng lúc cô trở về nên cẩn thận chút’

Trên đường trở về biệt quán, Diệp Vũ ngồi trong kiệu, trong lòng ngổn ngang. Những lời Lâm TRÍ Viễn vẫn quẩn quanh trong đầu, nàng càng nghĩ càng cảm thấy sợ, liền sốc mạnh lên nhìn bên ngoài. Đường phố lúc này khá yên lặng, chỉ có mấy người đi đường. A Tử đi bên phải cỗ kiệu tiến lên hỏi, “Nhị phu nhân, sao vậy/”

Diệp Vũ lắc đầu, buông màn, cười sự buồn lo vô cơ của mình. Đúng lúc này nghe thấy tiếng A Tử kêu lên sợ hãi, cỗ kiệu rớt xuống nặng nề, nàng ngã bịch sang một bên, trong lòng biết có chuyện xảy ra, vội xuống kiệu thật nhanh.

Kiệu phu đã bỏ chạy, bốn hộ vệ đang cùng hai hung thần đánh nhau. Hai đại hán kia có bộ mặt hung tàn, chẳng mất mấy chiêu thì đã chém chết bốn hộ vệ, tàn nhẫn tới cực điểm. A Tử túm lấy tay áo nàng, tìm nàng đập kịch liệt trong đầu chỉ còn có ý nghĩ duy nhất: chạy.

Hai người xoay người chạy gấp, chạy cố sức liều mạng... Hai đại hán trọng phạm kia đuổi theo không dứt, đập phong chém mạnh từ sau tới...

99. Chương 102: Cẩn Xuống Nơi Tuyệt Trắng Mềm Mại Kia

Diệp Vũ không dám quay đầu chỉ mãi chạy, tim đập mạnh. Ngay sau đó, các nàng đã bị hai trọng phạm bắt được, tóm lại. Hai trọng phạm sát khí đằng đằng, ánh sáng ngân đao lóe lên máu tươi đầm đìa khiến người ta sợ hãi.

“Tráng sĩ, thả chúng ta ra đi...Van xin các ngài, đừng mà...”A Tử kinh sợ cầu xin tha, “Các ngài muốn gì, ta đều có thể cho các ngài...”

“Chúng ta cái gì cũng không cần, chỉ cần mạng các người” Một trong những tên tội phạm quát.

“Lúc giết người là lúc đau nhất, nhìn thấy các người chết dưới đao của ta, đau nhanh nhất” Tên còn lại cười điên cuồng.

Mặc A Tử có cầu xin thế nào, chúng vẫn giơ đại đao lên, cười cuồng vọng. A Tử bị dọa khóc to, kinh hãi run rẩy. Sóng chết trước mắt, kinh sợ quá độ, Diệp Vũ lại không thấy sợ, đột nhiên nhắm mắt lại, không hề sợ hãi đón đao phong rơi xuống.

Nếu lần này nàng kết thúc ở dị thế, như vậy, nàng có thể được trở lại thế kỷ hai mươi mốt không đây? Nàng có cảm giác ánh đao chợt lóe lên, đao phong lại không rút trên người, cũng không thấy đau, sao lại thế chứ?

Mở mắt ra, nàng thấy một trường kiếm đặt trên cổ hai tên tội phạm, ánh sáng lấp lóe. Sau lưng chúng có một nam tử cầm i thanh trường kiếm trong tay, tư thế tiêu sái, khí độ kinh người.

Gió lạnh thổi cho áo và tóc hắn tung bay, trong thanh dật ẩn chứa sát khí凛冽. Tấn vương, Sở Minh Hiền.

“Thả các nàng ấy ra!” Giọng hắn mạnh mẽ, “Bốn vương sẽ tha cho các người!”

“Hóa ra là Tấn vương phong lưu đa tình” Bọn tội phạm cười nhạo. Sở Minh Hiền nháy mắt với Diệp Vũ, bảo nàng đi mau. Nàng rời khỏi đại đao của tội phạm chạy trốn cùng A Tử, tìm đập bình bịch.

Đột nhiên hai tên tội phạm gây khó dễ, cùng đồng loạt công kích người phía sau, chiêu thức tàn nhẫn, lực nặng tựa ngàn cân, nhanh như chớp.

Sở Minh Hiền tay trái cầm kiếm chém, tay phải đón đao tới, nhất thời trận chiến kịch liệt ngút trời, hung hiểm vô cùng. Trên phố cũng chật hẹp, ba người đánh nhau cũng bị cản trở, nhưng hắn né tránh linh hoạt hoặc bay lên tường đi vách tường, hoặc đạp lên trên kiếm, hoặc bay vọt qua, thể hiện khinh công cao siêu, khiến người ta nhìn no cả mắt.

Hai tội phạm dùng chiêu thức hung tàn, lực đạo và sở trường, đại đao xé gió vút tới; thân hình Tấn Vương mờ ảo như bóng đêm, chiêu thức thay đổi liên tục thủ thắng, trong đánh nhau ánh kiếm như linh xà, xuyên qua ánh đao bá đạo, lấy nhu thắng cương, lấy khéo chế trọng.

Tình hình chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, tiếng đánh nhau chan chát bị tiếng lanh canh như thùng mùng nhĩ, sát khí ngập tràn. Sắc trời u ám, gió lạnh dâng lên, nổi cuộn cuộn như bão cát vậy, giống như sát khí của họ khiến bầu trời biến sắc, đất cát bay đầy, trước mắt thê lương.

Dù Diệp Vũ trong cuộc đang xem cuộc chiến cũng cảm thấy kinh sợ. Hai tội phạm này thế mà hung tàn, đến nỗi lòng người hoảng sợ, phải đền tội. Bốn bộ khoái đi tuần gần đó vội vã chạy tới, gia nhập cuộc chiến. Hai tội phạm giết đỏ cả mắt, chặt bay hai đầu bộ khoái, khuôn mặt tuấn tú của Tấn Vương cứng như đá, đôi mắt lóe lên sát khí lạnh thấu xương, ra chiêu nhanh hơn, ác hơn, độc hơn khiến người người kinh dị.

Lại có thêm hai bộ khoái ra nhập tương trợ, trận này là chính nghĩa và tà ác cùng đánh nhau kịch liệt đang bước vào giai đoạn gay cấn, bất luận là binh hay địch, trong mắt chỉ có kẻ địch, chỉ có sống chết.

Một tội phạm hét to một tiếng, lật ngược tay đao phong quét ngang, một bộ khoái lúc phát hiện ra đã tránh không kịp, tiếp đó cả người đã lâm vào chỗ chết. Trong lúc nguy cấp đó, Sở Minh Hiền giơ thẳng kiếm đánh thẳng vào đao phong máu tanh kia, cản trở lực đạo tội phạm, bộ khoái kia mới tránh được một kiếp.

Nhưng một tên tội phạm khác lại vọt đao cắt xoẹt qua cánh tay trái hắn! Diệp Vũ lòng chấn động, lên tiếng cảnh báo, nhưng còn kém tốc độ của tội phạm. Vết thương trên cánh tay tóe máu đập vào mắt, Sở Minh Hiền cứ như không có cảm giác đau, càng phát ra dũng mãnh, chiêu thức càng thần tốc hơn, ác độc hơn, đôi mắt vẫn đỏ thật đáng sợ...Nhưng thấy bong trắng đang trong trận chiến ác liệt lại trở nên mơ hồ, sát chiêu lại càng điên cuồng, như mãnh thú ra khỏi rừng, lại như bị trúng bùa mê.

Đôi mắt hắn phụt ra hơi thở và sát khí dày đặc, lửa bắn tóe trong mắt đỏ, như ánh sáng vọt qua, sát chiêu liên hoàn, bá đạo mà ngoan độc, hai tội phạm bỗng chốc chịu không nổi. Dưới sự trợ giúp của bộ khoái, Sở Minh Hiền nhảy lên như ung giương cánh, trường kiếm đỏ rực, kiếm khí quét ngang. Hai tội phạm bị trúng kiếm liên tiếp, ngã xuống đất chết ngay, cần cổ có vết máu tinh tế. Bộ khoái thở phào cuối cùng mới biết mình còn sống.

Diệp Vũ cứng cả người cuối cùng cũng thả lỏng, sắc mặt A Tử trắng bệch, nói lảm bảm, “Thân thủ Vương gia thật bất phàm...” Sở Minh Hiên mang kiếm tới, hơi nhếch môi, “Tội phạm đã đền tội, không sao rồi”

Vừa dứt lời, hai chân hắn mềm nhũn, suýt ngã sấp xuống, đúng lúc hai nàng đỡ được hắn. Sau một trận kịch chiến, thể lực hắn đã hao sạch, lại bị thương, khó mà chống đỡ nổi thêm nữa.

“Đưa Vương gia tới y quán gần đó băng bó vết thương đi” Một bộ khoái nói.

“Để ta đỡ Vương gia đi” Diệp Vũ thấy bốn bộ khoái nâng thi thể chuyển đi, đành nói vậy.

Tại y quán, thầy thuốc rất cung kính băng bó vết thương cho Tấn vương, mấy quan viên của hình bộ và phủ Kim Lăng đứng một bên lải nhải khen, khen ngợi hắn võ nghệ siêu quần, dù là quỷ trâu thần xà mà nghe tin đã sợ mất mật, tán thưởng hắn vừa ra tay đã khiến hai tên tội phạm bị đền tội, có thể nói là vì nước quên thân...

Sở Minh Hiên vẫn im lặng mặc cho họ bàn tán. Trong lòng Diệp Vũ cười lạnh, quan trường ai cũng vậy, xu nịnh, nịnh nọt, gió chiều nào che chiều ấy. Sau khi băng bó vết thương xong, hắn mặc y bào, giương mày lên, “Bốn vương hơi mệt, sau bữa trưa mời các người đi cho”

Mấy quan viên xấu hổ khom người rời đi. Nàng cũng định cáo từ, ánh mắt Sở Minh Hiên ngưng lại, “Tự đừng thấy đói, thị tỳ của nàng chắc biết nấu cháo chứ?”

“Bẩm Vương gia, sở trường nhất của nô tỳ là nấu cháo ạ, chẳng biết Vương gia thích ăn loại cháo gì?” A Tử nhướn mày cười khê.

“Người cứ nói nghe một chút xem nào” Hắn cười nhẹ, tuy mặt trắng như tờ giấy, lại cười như gió xuân.

“Cháo thịt nạc, cháo Bách hợp, cháo thịt bò, cháo gà ri, cháo đậu đỏ, cháo bí đỏ...” Nàng ta cứ lần lượt nói.”Vậy thì cháo thịt nạc đi”

“Xin Vương gia đợi chút, nô tỳ mượn bếp y quán, sẽ nhanh có đồ ăn thôi ạ” A Tử cười tủm tỉm rời đi. Tâm tư Diệp Vũ khê nhúc nhích, sao tự đừng hắn lại muốn ăn cháo nhỉ? Chẳng lẽ định mượn cơ ở lại y quán một lát ư? Sở Minh Hiên khê nhắc ấm trà định rót, nàng đã đỡ lấy, “Cứ để cho ta đi”

Hắn uống cạn ly trà nóng, ánh mắt tĩnh lặng nhìn ra ngoài cửa, giọng êm đềm, “Kiểm điểm một tháng ở đài quan sát, bốn vương nghĩ được rất nhiều chuyện” Nàng nói lạnh nhạt, “Chắc Vương gia đã nghĩ thông suốt nhiều chuyện, lòng dạ cũng sáng hơn trước nhiều”

Một tháng không gặp, hắn cũng chẳng có thay đổi gì, chỉ có khí sắc không được tốt cho lắm, mắt mũi cảm có vẻ nhọt ra.

“Chuyện thảm nhất trong cuộc đời là chuyện chỉ trong nháy mắt đem người trong lòng khắc sâu, lại muốn dùng cả đời để quên đi” Giọng mềm như nước, mặt trong như gương, không chút gợn sóng.

“Nếu có thời gian, Vương gia nhất định sẽ quên hết tất cả mọi thứ trước kia”

“Chuyện vui nhất trong cuộc sống là được ở một nơi riêng, cùng người trong lòng mình tâm sự, như keo sơn, triền miên như lửa” Sở Minh Hiên vẫn giọng lạnh nhạt như nước. Trong đầu Diệp Vũ hiện lên chút hình ảnh, nhất là cảnh thân hoan trong rừng rậm, bất giác hai má nóng bừng.

Sở Minh Hiên thấy mặt nàng đỏ, trong mắt lóe sáng lạnh, “Lùi một bước, trời cao biển rộng. Nước chảy có trái tim dừng ở đó, hoa rơi lại vô tình, một khi đã vậy, thì chẳng cần gì cả, chỉ cần quý trọng một khoảng thời gian tốt đẹp, yên lặng chúc phúc, bình an vui vẻ là được”

Nàng cười mỉm, “Vương gia rộng lượng, là phúc khí của Vương gia, cũng là vinh hạnh của ta. Tạ Vương gia”

Rốt cuộc khúc mắc cũng được gỡ bỏ, bất giác thấy khoan khoái hơn nhiều. Hắn ngồi đối diện với nàng, mắt sâu thẳm, “Nếu có một ngày, Thẩm Chiêu không còn quý trọng nàng như báu vật, bốn vương sẽ chẳng bàng quang đứng nhìn đâu”

Nàng còn biết nói gì nữa đây? “Vương gia hết buồn, Thẩm Chiêu ta cũng sẽ không cho Vương gia có cơ hội xen vào việc người khác đâu”

Tiếng nói lãng đãng, ôn nhuận như ngọc. Hai người cùng quay đầu nhìn về phía cửa, Thẩm Chiêu đang đứng bên ngoài, quanh người tỏa ra quang sáng thuần khiết của trời đất. Diệp Vũ đứng lên, nói thẳng, “Đại nhân” Hắn đi vào nhìn nàng ôn nhu, “Nghe nói nàng gặp phải hai tội phạm, ta tới ngay lập tức, có bị thương ở đâu không?”

Nàng lắc đầu, “Lúc ấy thật sự là nguy hiểm vô cùng, trong lúc nguy cấp may mà có Vương gia đuổi kịp, đã cứu được ta và A Tử”

Thẩm Chiêu nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt ấm áp, “Không bị thương cũng sẽ sợ hãi, ta đã bảo người hầu pha trà định tâm rồi”

Nàng gật đầu, cười ngượng, trong lòng lại sáng như gương, hân thâm tình như thế, là cố ý thể hiện tình vợ chồng ân ái trước mặt Tấn vương.

“Vương gia cứu nội tử một mạng, Thẩm Chiêu nhớ kỹ trong lòng” Thẩm Chiêu vòng tay nói thành khẩn.

“Bổn vương không ngờ được nghịch tặc lại giết người lung tung, người không cần cảm ơn đâu” Sở Minh Hiên ngồi thẳng, mắt thâm trầm, “Người và bổn vương đã quen biết nhau hơn hai mươi năm, có nhiều chuyện bổn vương cũng khắc sâu trong lòng”

“Kẻ hầu vương gia đang ở bên ngoài, canh giờ cũng đã muộn, Thẩm Chiêu cáo từ”

Thẩm Chiêu nắm tay nàng cùng sánh vai mà đi. Diệp Vũ nhìn ra được giữa những lời họ nói với nhau nhìn rất khách sáo, thật ra đang dẩy sóng, đối chọi gay gắt, hơn nữa trong lời nói có chuyện, rốt cuộc không phải là có từ trước.

Thẩm Chiêu đưa nàng về biệt quán, đợi một lát rồi đi, cũng chẳng có ý ở lại dùng bữa. A Tử còn nấu cháo cho Tấn Vương nên vẫn chưa về, Diệp Vũ vừa đợi cơm tối vừa nghĩ tới màn múa mới, Lăng Vô Hương xin được vào gặp.

“Cô có tâm sự hả?”

“Lầu Tiêu Tương có nhiều người, cũng chẳng phải nơi để nói chuyện, Vô Hương mạo muội quấy rầy rồi” Lăng Vô Hương nói kính cẩn.

“Hết cách rồi. Lúc ở lầu Tiêu Tương, ta đang định hỏi cô đó, lại bị dì Lãnh kéo đi mới thôi” Diệp Vũ cười nói, “Có chuyện gì phiền lòng, cứ việc nói ra đi”

“Lúc trước đạt được danh hiệu “Vũ Khôi” thì có không ít người tới cầu hôn, muội nghĩ thời cơ chưa tới, đã nói lời cự tuyệt. Hai ngày nay, có hai người tới tận cửa cầu hôn, muội không biết nên chọn thế nào, tỷ có thể giúp muội nghĩ cách được không ạ?” Lăng Vô Hương nói khẩn thiết.

Được hai nam tử cầu hôn, một người là phú thương đã góa vợ, tái giá cưới nàng làm phu nhân; một là công tử danh môn, cưới nàng làm tiểu thiếp. Nàng ta nói tướng mạo công tử danh môn đang hoàng, có tài văn thơ, là con trưởng trong nhà, sau này nhất định sẽ có tương lai, lòng nàng ta đang nghĩ tới công tử danh môn.

Diệp Vũ cười hỏi, “Công tử danh môn tuần tú lịch sự, có thể gả cho người mình thích không phải tốt lắm sao?”

Lăng Vô Hương cười sảo khổ nói, “Làm thiếp người ta, chẳng bằng tái giá làm phu nhân. Tuy muội chẳng có tình cảm mấy với phú thương kia, nhưng huynh ấy có thành ý vô cùng, thề không cô phụ muội. Còn công tử danh môn trước mắt kia mặc dù toàn tâm toàn ý với muội, tình kiên định, nhưng muội nghe nói, nhà bên vợ huynh ấy tiền tài quyền thế hùng hậu, cả cha huynh ấy cũng phải nể ba phần nhà bên ngoại.”

Diệp Vũ hỏi, “Cô lo sau khi gả cho công tử danh môn, sẽ bị vợ cả hấn bắt nạt ư?”

Lăng Vô Hương bảo, “Thật ra muội không sợ bị bắt nạt, mà chính là lo công tử đó vì tiền mà bội bạc tình nghĩa, hoặc là mặc người ta bắt nạt muội”

“Chuyện tương lai, ai mà biết được chính xác chứ”

“Đây cũng là nguyên nhân mà muội đắn đo lựa chọn mãi”

Diệp Vũ cũng thấy khó, trầm tư một lúc lâu, nói một cách với nàng ấy, nàng ấy liền cáo từ. A Tử đã trở lại, bảo là đã ăn rồi, còn nói Tần Vương tự mình đưa nàng ta về. Diệp Vũ thấy vẻ mặt nàng ta đỏ hồng, xuân tình trước mắt, lòng nẩy lên tia bất an. Ăn tối xong, nàng ta hầu hạ Nhị phu nhân tắm.

Đêm thu lạnh, Diệp Vũ lau khô người nhanh rồi ngay lúc đó bị một tiếng “oành” cửa phòng đẩy bật ra. Nàng khiếp sợ, lập tức lấy tay bảo vệ ngực, A Tử vội vã lấy áo choàng trên giường tới, khoác lên người nàng. Sau đó A Tử quay đầu nhìn lại định mở miệng mắng bỗng nghẹn họng.

Sở Minh Phong bước nhanh tới, vung tay lên, A Tử nhìn về phía Nhị phu nhân, cuối cùng cũng lui ra ngoài. Diệp Vũ mặc áo choàng xong, che thân mình lại, thấy sắc mặt hẩn ử đột, thầm cân nhắc chắc hẳn biết mình và Tần vương cùng ở y quán với nhau một lúc rồi.

Hắn đang giận ư? Nàng khê khom mình, xem như hành lễ, hẩn đứng trước mặt nàng, mặt cứng ngắt lạnh băng. Bốn mắt nhìn nhau đầy tâm tư. Nàng nhìn thấy ý lạnh ập tới, nhưng cũng không muốn nói, chỉ hợp lý hợp tình đón nhận cái nhìn và sự tức giận của hẩn. Rồi đột nhiên Sở Minh Phong túm chặt lấy nàng, hôn mạnh lên môi nàng.

Bị xâm nhập bất ngờ, môi như đao, lưỡi như kiếm, cắn nàng rất đau. Nàng theo bản năng kháng cự lại chọc cho hẩn bẽ quặt tay nàng ra sau lưng, xâm nhập tàn nhẫn hơn. Rất nhanh hẩn đã ôm lấy nàng lên giường, cởi áo choàng ra, bóp chặt.

“Bê hạ...” Diệp Vũ định ngăn lại, nhưng do bởi vết thương hẩn chưa lành, cũng chưa kịp nói hết đã bị hẩn nuốt sạch. Kịch liệt như thế, miệng vết thương đã khép lại rồi lại vỡ ra. Nàng chẳng hề giãy dụa, mặc lưỡi hẩn trượt dài trên người.

Sở Minh Phong nắm lấy ngọn đồi trắng mềm mại, bàn tay to trồm lấy khê xoa nhẹ, thật muốn cắn xuống, đem nuốt sạch nàng vào bụng. Nghĩ vậy hẩn lại ghé xuống nơi tuyết trắng mềm mại kia cắn...

Đau! Diệp Vũ kêu lên kinh hãi, lại tựa như tiếng mèo kêu rên rĩ, người nghe vào tai lại như được vuốt ve vậy. Sở Minh Phong đang ghen ư? Là vì nàng ở y quán cùng Tần vương một lúc sao?

100. Chương 103: Vui Thích Như Nước

Tâm hẩn bình thần, cứ lăng lạng nhìn nàng chăm chăm, nàng khê nhú mày lại, mặt nhiễm đỏ, lộ ra màu đỏ tự nhiên mê người. Hẩn hôn xuống, từ cổ trượt thẳng một đường, đến tận nơi mềm mại, hẩn không khác chế được mình khê cắn một cái... Con đau nhẹ bốc lên khiến nàng vận vẹo thân mình, như né tránh lại giống như đang vươn lên vậy...

Máu dâng trào, dục hỏa bốc cao, hẩn chưa kịp cởi bỏ y bào trên người đã nhanh chóng tách đôi chân thon dài của nàng ra, mạnh mẽ xâm nhập, lại nghe thấy nàng thét chói tai mới dừng lại.

“Đau quá...” Diệp Vũ không hiểu sao lại đau như vậy, chỉ cảm thấy như lửa thiêu đốt vậy, đau xót vô cùng.

“Người cũng biết đau sao!”

Sở Minh Phong nói trầm trầm, giọng lãnh lẽo, cảm thương tiến thẳng, tấn công mãnh liệt, chẳng để ý tới việc nàng đau đớn thế nào. Mạnh mẽ như điên, tàn nhẫn như độc.

Mỗi một lần hẩn va chạm, đều xâm nhập tận sâu bên trong cơ thể nàng, giống như muốn chọc thủng nàng mới chịu bỏ qua vậy. Loại đau đớn xé nát này, có thể khiến người ta điên lên được. Nàng ngẩng đầu, cắn xuống vai hẩn thật mạnh. Trên da thịt còn để lại dấu răng thật sâu, đỏ tím, hẩn yên lặng thừa nhận sự

đau đớn trên da thịt đem lại, cho tới khi nàng nhả ra, hần mới đỡ nàng ngồi dậy, một tay kéo chăn ra, đấm thảng từ phía sau nàng.

Diệp Vũ phần hận trừng trừng nhìn, lại càng xinh đẹp thêm mấy phần. Trong lòng Sở Minh Phong tâm tính nhộn nhạo, hút cạn môi nàng, cuồng điên hút, triền miên bá đạo, si mê mà lỗ mãng. Lưỡi giao triền, ẩm ướt nóng bỏng lan tràn.

Nàng khẽ “Ừm” một tiếng, rốt cuộc chịu không nổi người này làm mình thở không được, ra sức đẩy hần. Hần ép tay nàng lên trên y bào, ý bảo nàng cởi áo chính mình. Nàng dĩ nhiên là hiểu, lòng lại lóe lên không muốn, nhưng vẫn vì hần mà cởi áo tháo thắt lưng. Trên người hần vẫn còn băng gạc cuốn, vết thương nhiễm đỏ, có thể thấy miệng vết thương lại nứt ra rồi.

“Miệng vết thương nứt ra rồi”

“Người quan tâm trầm hay là vẫn quan tâm hoàng đệ hả?” Sở Minh Phong tay to vẫn nắm chặt lấy ngọn đời của nàng, khẽ vuốt ve nhẹ nhàng.

“Ta muốn quan tâm tới ai thì kệ ta” Mất Diệp Vũ nhìn về nơi khác, trong lòng biết hần ghen tị.

“Lần sau cảm không được viện cố này nữa” Hần nói cứng.

“Điều này cũng khó mà nói, nếu lại có tội phạm trốn ngục nữa...”

Đang nói, nàng bỗng cảm giác thấy tay hần khẽ véo ngực nàng, đùa bỡn tùy ý, hình như có luồng tê dại đang lan tràn, xộc thẳng lên đầu.

Nàng xấu hổ đẩy tay hần ra, “Bệ hạ không ngại trước đây ta và Tần vương thân mật qua, ôm qua, giờ chỉ có ở chung một lát với nhau ở y quán thôi, vì sao để ý vậy chứ?”

Dục hỏa trong mắt Sở Minh Phong chưa lui, “Giờ chẳng còn giống trước nữa rồi” Nàng nói khinh thường, “Như vậy bệ hạ định trừng phạt ta vậy sao?”

Khuôn mặt hần khẽ run sợ, bỗng cười, biểu hiện thay đổi khác hẳn lúc trước một trời một vực, “Mới rồi người cắn trầm một miếng, vậy thì xóa bỏ”

“Ta đây bị ăn khổ nhiều nha, bệ hạ lại chỉ cho ta cắn có một miếng thôi sao”

“Cũng thế thôi, chẳng qua để trầm chỉ chỗ cho”

“Cánh tay nhé”

“Không được, ở đây”

Mây kiếm hần khẽ động, mắt nhìn xuống, nàng nhìn thấy cây gậy thô cứng đang ngẩng cao đầu, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, bất giác thấy xấu hổ và giận dữ, mặt má cổ đều đỏ bừng lên.

Sở Minh Phong ngấm biểu hiện xấu hổ của nàng, nắm lấy tay nàng đặt lên cây gậy nóng rực. Còn chưa chạm tới, nàng đã vội rút lại, nhào lên cánh tay hần mà cắn một miếng mạnh. Hần giả vờ giả vệt kêu lên đau đớn, “Nương tử mưu sát chồng...”

Cắn đủ, Diệp Vũ mới nhả ra, lau miệng, như ăn tươi nuốt sống vậy. Thấy trên mặt hần lửa dục càng đậm, nàng chặn lại bảo, “Thủ vệ hình bộ đại lao không nghiêm sao? Sao mà để hai tội phạm trốn được chứ?”

“Thẩm Chiêu nhìn qua thấy xiềng xích bị chặt đứt, tội phạm là có kẻ thả đi” Ánh mắt hần bất chợt lạnh đi năm phần.

“Nói vậy có kẻ ở hình bộ đại lao bị mua chuộc sao”

“Chuyện này đã có Thẩm Chiêu và quan trên hình bộ quan tâm rồi, người cứ cố gắng hầu hạ trầm cho tốt là được”

Sở Minh Phong khẽ nâng nàng lên đặt nàng ngồi xuống. Nàng tìm mọi cách không muốn, nhưng không lay chuyển được hần ồm ồm... Hai người nước sữa hòa nhau, lửa nóng ôm nhau, hần vừa nhấc người nàng lên vừa dạy nàng cách vận động sao cho kích tình mới thôi.

Chấn sớm đã chảy xuống, nàng cũng không có cảm giác khí lạnh xâm nhập, chỉ cảm thấy quanh thân đều là lửa, đều là sự ấm áp và mùi long tiên hương trên người hắn. Diệp Vũ không dám nhìn hắn, khẽ từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi tìm được cảm giác, ôm lấy cổ hắn, tiến hành theo quy luật đất rung.

Loại tiếng vang nhỏ của thân thể giao hòa khiến nàng nghe thấy mà xấu hổ; loại tư thế ôm nhau triền miên này khiến nàng thấy xấu hổ đối mặt. Nghĩ thầm, giờ khắc này nên trôi qua thật nhanh chút. Hắn vẫn chưa thấy đủ, nằm xuống, bắt nàng phải lấy lòng hắn. Trong lòng nàng không muốn cự tuyệt hắn, hắn nói cứng, “Người cũng không muốn thương thể trĩu nặng thêm đó chứ?”

Nàng đúng là không muốn, không thích hợp, hắn khuyên mãi, tiếp tục kêu lên lửa nàng, cuối cùng cũng đập tan thái độ kiên quyết của nàng.

Sở Minh Phong nắm lấy eo nhỏ của nàng, trợ giúp nàng một tay, lúc thì đưa trước sau, lúc thì vận động cao thấp... Ngọc thể hoàn mỹ không tỳ vết lay động trước mắt, bộ ngực no đủ rung lên, hắn cảm giác mãn nguyện, cảm xúc mê mẩn mang... Chẳng bao lâu Diệp Vũ mệt mỏi, nằm sấp trên người hắn chẳng muốn động nữa.

Hắn đứng lên, ôm nàng đặt xuống giường, cũng chưa từng rời ra, càng ôm nàng chặt hơn, dùng sức càng đã hơn. Chân tay giao triền, màn trướng lay động, nước trong thùng cũng đã sớm lạnh băng, dưới ánh nến hiện lên bóng hồng.

Thân mình nàng run rẩy, tiếng ngâm nga tuyệt vời dứt quãng ... Khoái cảm kỳ dị càng ngày càng mãnh liệt, kích thích toàn thân, theo từng đợt đẩy cao của hắn dâng trào...

Khoái cảm kích hoạt bùng nổ, bùng nổ thăng thiên... Vui thích như nước chảy, chảy xuôi mãi trong cơ thể hắn, lấp đầy đầu hắn, khiến hắn chạm tới đỉnh điểm khoái tuyệt diệu của bể hoan ái nam nữ.

Nén trong phòng mờ ảo, xuân tình kiều diễm ở đó, hoan tình kịch liệt lui dần, họ ôm nhau mà ngủ, trong chăn ấm áp. Sở Minh Phong ôm lấy nàng, nàng cuộn mình trong bờ ngực rộng lớn rắn chắc của hắn, buồn ngủ. Tay hắn khẽ vuốt ve cánh tay trơn mịn bóng của nàng, “Vũ Nhi..”

“Vâng?”

“Trẫm đón nàng vào cung, nàng muốn phần địa vị nào?”

Thế xác và tinh thần nàng đều rùng mình, như có khí lạnh tràn vào chân, “Trên danh nghĩa ta là Nhị phu nhân của Thẩm Chiêu, bệ hạ định xử lý thân phận ta thế nào đây?”

Hắn nói hoà hoãn, “TRẫm đều có chủ trương rồi, trước tiên nàng cứ nói trước đã, nàng muốn địa vị nào?”

Nàng không rõ hắn đang thử hay thật lòng, suy nghĩ một lát rồi bảo “Bệ hạ, ta đã sớm nói trước rồi, thế không làm thiếp. Hơn nữa ta không muốn tranh thủ tình cảm, không muốn nghiền ngẫm lấy lòng ai, ám đầu mưu tính, không muốn sống yên trong hậu cung bước từng bước kinh hãi, có lẽ chưa đến mười ngày đã bị độc chết rồi”

Dĩ nhiên Sở Minh Phong nhớ rõ lời nàng đã nói, hỏi vậy chỉ là muốn chứng thực: nàng có thật lòng với mình không thôi. Nàng nói vậy là hắn đã liệu tới, lần này thử không được cũng không sao.

“Tâm tư của nàng trẫm hiểu”

“Đúng rồi, lần trước ta bị độc trong điện Từ Ninh đã tra ra thủ phạm chưa?” Diệp Vũ khá yên tâm, ngược mặt hỏi hắn.

Hắn sắc mặt nặng nề, “Quý phi có hiềm nghi lớn nhất, nhưng vẫn chưa tìm được chứng cứ. Nàng yên tâm, trẫm sẽ không để cho nàng phải chịu khổ mất công đâu”

Một ngày chưa bắt được hung thủ, Văn Quý phi là hiềm nghi lớn nhất. Nàng nghe nói, đã nhiều ngày Văn Quý phi vẫn ở trong điện Phượng Tê, không bước ra cửa điện nửa bước, an phận thủ thường, thận trọng từ lời ăn tiếng nói đến việc làm. “Sóng gió hậu cung thay đổi kỳ lạ, giấu sát khí, thường giết người vô hình. Nhớ tới tình hình bị độc ngày đó, ta thấy rất sợ” Nàng vẫn còn sợ cố nói khuếch trương thêm lên.

“Lần tới nàng tiến cung phải cẩn thận hơn” Sở Minh Phong căn dặn, mắt lạnh lẽo.

“Hôm nay ở lầu Tiêu Tương nghe được một chuyện của một tỷ muội, bệ hạ có muốn nghe không?” Nàng tính toán, cảm thấy thời cơ đã chín.

“Chuyện gì?”

Diệp Vũ chọc cánh tay hắn, “Tỷ muội đó rót rượu cho hai đại hán, hai người đó không cần nàng hầu hạ, đuổi nàng ta đi. Nàng ta liền đi, lại nghe lén ở cửa sổ. Hai người đó có nhắc tới một quyển binh phổ, tên là... “Thần Binh Phổ”

Hắn lại hỏi, “Rồi sau đó thế nào?”

Tuy không thấy mặt hắn, nhưng nàng nghe ra giọng hắn lạnh băng. Nàng mỉm cười bảo, “Bọn họ nói, cuốn “Thần Binh Phổ” này là của cao nhân lánh đời, ai mà có được “Thần Binh Phổ” thì có thể hiệu lệnh được ba nước, thống nhất thiên hạ. Bệ hạ, có quyển sách này thật sao? Quyển sách này thật lợi hại vậy sao?”

Sở Minh Phong giọng trầm thấp, “Đúng là có “Thần Binh Phổ”. Gần mười mấy năm nay, đồn đại truyền khắp ba nước đều có liên quan đến “Thần Binh Phổ”, càng đồn càng thái quá”

Nàng hiểu rõ “a” một tiếng, “Hóa ra là đồn ă. Nhưng mà tin đồn vô căn cứ, chắc không có ai rồi hơi đâu. Hai người đó nói “Thần Binh Phổ” ở ngay trong hoàng cung thành Kim Lăng, Tần quốc, Ngụy quốc lúc nào cũng tìm quyển sách này, để hiệu lệnh ba nước, thống nhất thiên hạ”

Hắn cười lờ đi, “Nếu “Thần Binh Phổ” mà ở trong tay trẫm, trẫm đăng cơ mười năm, sao lại chưa hiệu lệnh được ba nước thống nhất thiên hạ chứ?”

“Nói vậy, bệ hạ cũng không biết “Thần Binh Phổ” ở đâu sao?”

“Không biết”

“Bệ hạ có từng sai người đi tìm chưa?”

“Trẫm chẳng tin lời đồn vô căn cứ này, trẫm có Thẩm Chiêu và cha nàng, có thể an bang định quốc, giằng co với Ngụy quốc, bảo đảm cơ nghiệp Đại sở hơn mười năm!”

Chỉ trong một khắc tình nồng ấm trưởng, hắn lại nói ra có khí phách hiên ngang vậy, thật chẳng phù hợp lắm nhưng lại phù hợp với bản sắc đế vương của hắn. Bất giác nữa khắc, Diệp Vũ không thể đoán ra lời hắn là thật hay giả, “Thần Binh Phổ” thật không ở trong tay hắn ư? Không ở trong hoàng cung ư? Vậy đang ở đâu?

Nhắc tới “Thần Binh Phổ”, sắc mặt Tần Vương, Thẩm Chiêu không nặng nề thì lại nói năng thận trọng, mà thái độ Sở Minh Phong thì khác hẳn họ, lạ thường vô cùng, xem ra, lời hắn nói chẳng tin được.

Sở Minh Phong dặn dò, “Gần đây trong kinh không yên ổn, nàng ra ngoài cần cẩn thận chút”

Nàng đồng ý, tim đập thật mạnh.

Diệp Vũ chọn hai cô gái, hai chàng trai múa dẫn đầu, còn chọn thêm vài người múa mới nữa. Ngày này, sau khi dạy xong toàn bộ động tác vũ đạo, nàng về phòng nghỉ tạm, một nha hoàn đến bẩm báo có một công tử đang ở phòng chờ Hồng Mai xin được gặp nàng. Chẳng lẽ là công tử Kim? Nhưng hắn luôn xuất hiện trong đêm, sao ban ngày lại xuất hiện chứ? Sao lại ngang nhiên đến gặp mình ở lầu Tiêu Tương nhỉ?

Thật đúng là công tử Kim rồi.

Nàng biết tình độc vẫn chưa phát tác, hắn âm thầm bỏ thuốc giải ở trong nước trà, trong thực phẩm của mình, nếu không nàng sao bình yên vô sự được chứ? Công tử Kim vẫn đeo mặt nạ vàng, đều đội mũ, tuy khiến cho không ít kẻ chú ý, nhưng cũng không nhìn rõ mặt hắn. Nàng đóng chặt cửa phòng, hắn gỡ mũ đội đầu ra, thản nhiên uống trà.

“Công tử Kim có gì sai bảo ă?”

“Người không làm theo lời ta bảo, nhưng Sở Hoàng và Tần vương lại như nước với lửa” Công tử Kim cất tiếng lạnh lẽo.

“Đây chẳng phải là điều ngài mong sao?” Diệp Vũ hỏi lại lạnh lùng.

“Tuy người không nghe lời, nhưng lần này ta tạm tha cho người”

“Đa tạ”

Đôi mắt hắc bắn ra tia sáng quắc lạnh lẽo, “Không lâu nữa, hoàng cung Sở quốc sẽ diễn màn chân tay tương tàn, gà nhà đá nhau, mà nguyên nhân trò hay này là do người”

Nàng chẳng hề phản bác lại. Nếu lời hắc tiên đoán là thật, thì mình chính là tên đầu sỏ gây ra. Nhưng mà ở y quán, Sở Minh Hiên nói với nàng, hắc đã mở rộng lòng, muốn buông tay, sẽ không dây dưa với nàng nữa. Bởi vậy, màn trình diễn mà công tử Kim mong chờ kia chắc sẽ không xảy ra. Công tử Kim đặt ly trà xuống hỏi, “Thần Binh Phổ có tiền triển gì không?”

Diệp Vũ đáp, “Ta đã hỏi qua bộ hạ...”

“Vô liêm sỉ” Hắc đột nhiên quát to, nghiêng rằng, “Người sao chính mồm hỏi hắc chứ? Người không biết tính hắc trời sinh đa nghi, đa mưu túc trí sao?”

“Hắc sẽ không hoài nghi, ngài yên tâm đi” Nàng sửng sốt một lúc, giải thích, “Ta cũng do dự mãi mới quyết định tìm hiểu quyển Thần binh phổ ấy ở đâu, công tử Kim, đã tìm hết cách cũng không thấy sách giấu ở đâu, như vậy, tìm trên người hắc sao lại không chứ?”

“Người đã vô ý một lần, hắc sẽ khả nghi, sẽ không tin người nữa” Công tử Kim nói trầm giọng, “Thẩm Chiêu tháp tùng hắc nhiều năm, lập không ít công lao vì hắc, hắc cũng chẳng tin Thẩm Chiêu huống chi là người chứ?”

“Thẩm Chiêu là Thẩm Chiêu, ta là ta, ta là người bên gối hắc, không thể một giuộc được” Diệp Vũ nói mạnh mẽ, âm thầm cân nhắc lời hắc nói, trung thành như Thẩm Chiêu, Sở Minh Phong mà cũng nghi ngờ ư?

Ánh mắt hắc nheo nheo, “Người dùng mỹ nhân kế mê hoặc hắc, khiến hắc nghĩ đến người có tình cảm với hắc, sau đó tìm hiểu cuốn Thần Binh Phổ ấy ở đâu. Kế này dù tốt, chỉ e lực bất tòng tâm, rơi vào kết cục thê lương”

Nàng mỉm cười hỏi lại, “Không cần mỹ nhân kế, ngài có kế nào hay sao? Dù sao ta đã là tư sủng của bộ hạ, hơn nữa hắc đối đãi ta chẳng phải vô tâm, vô tình, ta biết thời thế, giả vờ thân phục hắc, sao mà không thể chứ?”

Hắc cũng chẳng nói gì sai, nàng dùng chiêu mỹ nhân kế, không hề kháng cự Sở Minh Phong, giả vờ có tình ý với hắc, tìm thời cơ tìm hiểu cuốn Thần Binh Phổ đang ở đâu. Chỉ cần nàng tìm được cuốn “Thần Binh Phổ” là có thể thoát khỏi công tử Kim, có thể cao chạy xa bay, không hề bị ai khống chế, thân bất do kỷ nữa.

Mắt công tử Kim lạnh lẽo, “Ta chỉ muốn có được thần binh phổ trong tay, còn phần người dung tâm cơ mưu lược gì, ta sẽ không hỏi tới nữa. Nhưng ta cảnh cáo người, người nhắc tới “Thần Binh Phổ” biết đâu Sở Hoàng đã nghi ngờ, tự giải quyết cho tốt đi”

Diệp Vũ gật đầu, hắc dặn dò nàng một câu rồi bảo nàng có thể đi. Ra khỏi đài quan sát Hồng Mai, nàng đứng lặng, không ngờ hắc dặn lại một câu giống y chang câu của Sở Minh Phong, “Gần đây thành Kim Lăng không yên ổn, người đi lại biệt quán và Lầu Tiêu Tương phải thật cẩn thận”

Ba ngày sau, vũ khôi Lăng Vô Hương thành Kim Lăng xuất giá. Nàng ta dựa theo cách Diệp Vũ dạy, đưa ra ba điều kiện với phú thương và công tử danh môn như sau: thứ nhất, ngày xuất giá, nàng đường đường chính chính xuất giá từ lầu Tiêu Tương đi, có tám người nâng kiệu đi vòng ba vòng trên đường phố náo nhiệt; thứ hai, sau khi vào cửa, để nàng quản lý mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ; thứ ba, bất luận là nàng

đúng hay sai, trước mặt mọi người phu quân phải bảo vệ thể diện của nàng, cùng đứng một trận tuyến với nàng.

Nghe xong ba điều kiện này, công tử danh môn sững sốt một lát, miệng đồng ý. Còn phú thương thì nghĩ mất hai lần uống trà, đồng ý cả ba điều kiện này, nhưng cũng ra ba yêu cầu với nàng. Ba yêu cầu của phú thương cũng không khó, có thể thấy là hấn thật tình cưới nàng, hơn nữa trải qua tâm tư thực lực, có gì nói đó. Còn công tử danh môn sẵn khoái đồng ý, nhưng lại nghĩ trong lòng, hấn chẳng qua đồng ý chỉ là kế tạm thời, sau khi Lăng Vô Hương bước vào cửa làm tiểu thiếp, sao có thể được quản lý mọi việc trong phủ chứ? Hấn không cần nghĩ đã đồng ý, có thể thấy được lòng hấn “thật” tới cỡ nào. Như vậy, Lăng Vô Hương đã chọn phú thương.

Lầu Tiêu Tương có việc vui, dĩ nhiên là giăng đèn kết hoa, treo vải đỏ tung bay. Tám người khiêng kiệu to rước dâu và đội ngũ đón dâu xuất phát từ cửa, đi ba vòng trong đoạn đường phố phồn hoa, rêu rao khắp nơi, tiếng nhạc vui huyên náo, trở thành hôn lễ cực long trọng, cực phô trương, cực khác người nhất thành Kim Lăng.

Cuối cùng đội ngũ đón dâu trở lại lầu Tiêu Tương, rồi lại đi tới phủ đệ phú thương. Diệp Vũ đứng giữa đám chị em, nhìn đỉnh kiệu hoa đỏ thẫm chậm rãi di xa dần, bỗng miệng mũi bị người bịt lại, nàng định giãy dụa kêu lên, nhưng hai tay đã bị túm chặt, tất cả mọi người ai cũng nhìn về trước, không ai để ý tới nàng.... Người đằng sau bịt chặt miệng nàng, kéo nàng lui ra sau, nàng ngửi thấy một mùi gắt, chắc chắn khăn có tẩm thuốc mê rồi...

Nàng nhanh chóng hôn mê. A Tử đứng bên cạnh nàng, đã bị trận náo nhiệt này hấp dẫn, không nhận ra bất ổn. Đợi A Tử phát hiện không thấy Nhị Phu nhân thì đã chậm.

101. Chương 104: Đau Quá

Tất cả mọi người lầu Tiêu Tương cùng giúp tìm người, đem lục tung cả lầu Tiêu Tương lên hai lượt mà cũng chẳng thấy bóng Diệp Vũ đâu. A Tử hoang mang lo sợ, vội vã trở về biệt quán, khiến nàng ta thấy tuyệt vọng là Nhị phu nhân vẫn chưa trở về. Vì thế nàng ta phải tới trước phủ hữu tướng, bẩm báo với đại nhân.

Thẩm Chiêu nghe xong lời nàng thuật lại, lập tức phái gia đình và hộ viện trong thành đi tìm người. Sau nửa canh giờ có người lục tục về báo không tìm thấy Nhị phu nhân.

Vũ Nhi đã mất tích hơn một canh giờ, cảm giác của hấn càng ngày càng bất ổn, nếu cả nàng cũng đi tới chỗ khác cũng sẽ không lâu đến vậy. Công công hầu hạ ngự tiền đến truyền chỉ, khiến hấn học tốc tiến cung. Tuy tìm người là quan trọng nhất, nhưng cũng không thể kháng chỉ, hơn nữa Vũ Nhi mất tích, phải bẩm tấu với bệ hạ. Bởi vậy hấn vội vã tiến cung. Sở Minh Phong lo lắng bất an đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại ngoái mắt ra ngoài nhìn một cái như đang đợi một người quan trọng vậy.

“Bệ hạ yên tâm chờ sốt ruột, uống ly trà nóng trước đi ạ. Tính canh giờ Thẩm đại nhân hấn đã tiến cung rồi ạ” Tổng Vân đứng cạnh nói khẽ.

“Ra ngoài điện xem chút đi” Sở Minh Phong lo âu nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì.

“Nô tài xin đi ngay ạ”

Tổng Vân khom lưng đi ra ngoài, mới ra ngự thư phòng thấy trước mắt như có người từ trên trời giáng xuống, ông ta vui vẻ nói, “Bệ hạ. Thẩm đại nhân đến rồi”

Sở Minh Phong vui mừng gọi vào, Thẩm Chiêu bước nhanh vào ngự thư phòng, áo quan bay lên. Hấn định hành lễ lại bị Sở Minh Phong cắt ngang, Sở Minh Phong hỏi ập luôn, “Người cũng biết Vũ Nhi mất tích rồi chứ?”

Thẩm Chiêu vừa vào ngự thư phòng chỉ thấy bệ hạ cau mày, đoán ra bệ hạ chắc đã biết chuyện Diệp Vũ mất tích. Bởi thị vệ biệt quán bẩm báo bệ hạ đúng lúc, vì thế hấn gật đầu, “Hơn nửa ngày trước rồi, A Tử

tới phủ hữu tướng bẩm báo. Thần đã sai người đi tìm người trong thành, tin rằng chắc không lâu sẽ có tin ả”

“Sao Vũ Nhi có thể mất tích được chứ? Tình hình cụ thể thế nào, người nói lại coi”

“Vâng” Thẩm Chiêu thông thả nói, “Hôm nay lầu Tiêu Tương có việc vui, có không ít người tụ tập. A Tử ở bên xem náo nhiệt. A Tử nhìn đội ngũ đón dâu không chớp mắt, lúc phát hiện được thì đã không thấy Diệp Vũ rồi”

“A Tử đáng chết!” Sở Minh Phong nheo mắt lại, tia sắc nhọn bắn ra từ trong mắt.

“A Tử trung thành và tận tâm, cũng không muốn chuyện xảy ra như vậy đâu. Bệ hạ, chuyện quan trọng trước mắt là tìm người”

“Theo ý người, Vũ Nhi mất tích có thấy kỳ lạ không?”

Thẩm Chiêu trầm tư nói, “Nàng ấy cũng sẽ không đi loạn khắp nơi, cũng không cố ý trốn, theo ý thần, hẳn là nàng đã bị kẻ nào bắt cóc ả”

Trong mắt Sở Minh Phong loé lên lo lắng và sốt ruột, “Cách người nghĩ giống y cách trầm nghĩ, là kẻ nào đã bắt Vũ Nhi đi đây? Vì sao lại bắt nàng ấy chứ?”

Thẩm Chiêu trấn định nói, “Bệ hạ, chỉ một lúc cũng tạm thời không thể đoán ra, việc cấp bách là sai người trong thành tìm xem nàng ấy đang ở đâu”

Sở Minh Phong phân phó Tống Vân, “Truyền ý chỉ trăm, đóng bốn cửa thành Đông Nam Tây Bắc lại, thẩm tra nghiêm ngặt, nếu có chỗ nào khả nghi, cấm không được ra khỏi thành, giam trước tiên!”

Tống Vân vội vã đi. Thẩm Chiêu sầu lo, “Bệ hạ, nếu thế sẽ sát gây nhiều dân, chẳng bao lâu sẽ nổi lên tiếng kêu sôi trào”

“Trước mắt bất chấp nhiều như vậy đã” Mắt Sở Minh Phong sáng lên, như nhớ ra gì đó, “Vũ Nhi mất tích, có liên quan tới hoàng đế....Người đâu”

“Bệ hạ cảm thấy có liên quan với Tấn vương sao ả?” Thẩm Chiêu giật mình.

“Bệ hạ có gì sai bảo ả?” Một tiểu công công tiến vào.

“Đi phủ Tấn vương truyền chỉ, thái hậu phượng thể hơi ốm, truyền Tấn vương tiến cung thăm người”

Thẩm Chiêu xua tay, ngăn tiểu công công lại, nói với bệ hạ, “Tấn vương đang truy tra năm thích khách ám sát bệ hạ, hơn nữa tối qua Tấn Vương đã nói với thần, có mặt ngài ấy chắc là truy tra cả đêm rồi. Lúc này mà truyền Tấn vương tiến cung chẳng phải là chậm trễ tra án sao?”

Sở Minh Phong phát tay, “Nếu đã vậy thì cứ tiến cung bẩm tấu với trăm đi”

Tiểu công công tuân lệnh đi ngay. Thẩm Chiêu cũng không ngại. Mấy ngày trước Tấn vương ở ngự tiền xin đi giết giặc, liền thủ cùng Thẩm Chiêu truy tra năm thích khách, bệ hạ chuẩn. Như thế, Tấn vương mới có căn cứ mạnh mẽ để truy tra tiếp, liền tiếp không ngừng. Bởi vậy hẳn cảm thấy Tấn vương và sự mất tích của Diệp Vũ không liên quan.

“Chi tiết năm thích khách, lúc trước người đã nói trước rồi, cũng chưa cần bẩm tấu với trăm, hôm nay có thể nói được rồi” Sở Minh Phong uống xong ly trà nóng, xoay người, ánh mắt sắc bén.

“Bệ hạ, thần tra được, năm thích khách kia là người trong giang hồ” Thẩm Chiêu nói thẳng ra, “Thích khách ẩn nấp ở nơi dân thường mà bệ hạ gặp chuyện, nếu có xuất nhập, sẽ có người thấy. Một lão bá nghe thấy chúng nói chuyện, nhắc tới giúp phủ Trần Giang, Thiên Thanh”

“Nói vậy, thích khách này là người của Thiên Thanh sao?” Con người đen Sở Minh Phong trong nháy mắt tròn tròn.

“Không phải là người của Thiên Thanh ả, mà là Thiên Thanh mời sát thủ tới”

“Vì sao Thiên Thanh lại ám sát trăm chứ?” Sở Minh Phong bỗng nhiên mở rộng lòng. “Thích khách này đến vì trăm, nhất định đã mai phục nhiều ngày rồi, nên đã đi thăm dò chi tiết các nơi gần đó, tự dưng sẽ

biết Vũ Nhi ở tại biệt quán, chúng mới có thể biết vũ Nhi là người của trẫm. Hôm nay Vũ Nhi mất tích, có thể có liên quan gì với thích khách này không nhỉ?”

Mắt Thẩm Chiêu sáng lên, “Bệ hạ phân tích như thế thật ra vô cùng là có khả năng vô cùng ạ”

Ánh mắt Sở Minh Phong sắc như dao, “Giả sử thật sự thích khách bắt Vũ Nhi đi, như vậy Vũ Nhi biết đâu đã bị mang tới phủ Trấn Giang rồi cũng nên!”

Thẩm Chiêu nói lảng, “Thiên Thanh là vùng ven có nhiều bang phái nhất, là bang phái có thế lực lớn nhất, lúc Đại Sở ta lập quốc, Thiên Thanh đã khống chế vùng thủy vận Giang Nam, cấu kết với các quan viên cùng làm việc xấu, giành tư lợi, khống chế gạo lương kinh thành. Tiên Hoàng đã có hai lần chinh đồn thủy vận, nhưng tổng đốc Xảo Ngôn thủy vận rất xảo hoạt, khiến tiên hoàng chẳng thể tra ra được”

Cầm Sở Minh Phong banh ra kiên nghị, “Trẫm vẫn muốn chinh đồn thủy vận, mỗi lần nhắc tới, người đều nói thời cơ chưa tới. Giờ thì sao đây?”

“Tổng đốc Lý Xương thủy vận tuổi trẻ tài cao từng là thuộc hạ dưới trướng Thụy Vương, là nanh vuốt của Thụy Vương. Vì bảo vệ chức quan tổng đốc thủy vận béo bở này, hàng năm Lý Xương đều tiến cống ba vạn lượng vàng cho Thụy vương. Giờ Thụy vương đã bị dền tội, Lý Xương mất đi chỗ dựa, tóm lấy mạng chó của hắn dễ như trở bàn tay”

“Lần này, trẫm định tiêu diệt Thiên Thanh! Đem Lý Xương ngũ mã phanh thây!”

Mắt Sở Minh Phong sắc bén như đao kiếm bắn ra ngoài điện.

**

Lúc Sở Minh Hiền bước vào ngự thư phòng, tìm bắt giác chợt đập rộn chút. Sau khi hành lễ, hắn liếc mắt nhìn Thẩm Chiêu một cái, hỏi cung kính, “Hoàng huynh truyền thần đệ tiến cung, không biết có sai bảo gì ạ?”

Do mất ăn mất ngủ truy tra lai lịch năm thích khách kia, ba đêm liên tục không được nghỉ ngơi tốt, bởi vậy, khí sắc hắn không được tốt, mắt hơi đục ngầu, khuôn mặt có chút tiêu tụy.

Sở Minh Phong ngồi sau ngự án, thần sắc thản nhiên hỏi, “Hoàng đệ truy tra lai lịch năm thích khách kia, có tiến triển gì không?”

“Thần đệ đã tra ra được, năm thích khách kia hẳn là người của Thiên Thanh” Sở Minh Hiền trầm giọng đáp.

“Sao Người lại kết luận chúng là người của Thiên Thanh chứ?”

“Bẩm hoàng huynh. Thần có mấy bằng hữu trên giang hồ biết khá nhiều chuyện, từ trên người họ thần đệ tìm hiểu được, một tháng trước, Thiên Thanh đã bí mật vào kinh. Thần đệ còn tra ra, Thiên Thanh năm qua chỉ nhập kinh tiến cống, lúc này nhập kinh, tất là có chuyện khác thường. Năm thích khách ám sát hoàng huynh, thân thủ cao cường, chỉ có Thiên Thanh mới có thể quy tụ được nhiều cao thủ vậy. Hơn nữa, thời gian vô cùng ăn khớp, bởi vậy, thần đệ kết luận, Thiên Thanh không thoát được có liên quan”

“Nếu chẳng có căn cứ chứng minh, thật không thể định tội được” Con người Sở Minh Phong neho lại, không ngờ hắn còn đi lại với nhân sĩ giang hồ, “Còn một chuyện nữa. Hai tội phạm kia chạy ra khỏi đại lao hình bộ, thần đệ nhìn qua, xiềng xích trọng phạm và phạm nhân bình thường khác hẳn, lấy huyền thiết cứng nhất để đúc ra thì đao kiếm bình thường không thể chặt đứt được. Ở Sở quốc, cao thủ có thể chặt đứt được xiềng xích thì vô cùng hiếm có, chỉ có trên thế gian có tình đao Hữu Hữu, vô tình kiếm mới có thể chặt đứt nổi” Sở Minh Hiền nói nhẹ nhàng, “Xiềng xích huyền thiết bị chém thành ba đoạn, các đầu đều như gọt, thần đệ kết luận, chỉ có hữu tình đao, vô tình kiếm chém sắt như chém bùn mới có thể chém ngọt như thế ạ”

“Đao hữu tình, kiếm vô tình chặt đứt được xiềng xích huyền thiết, có gì liên quan tới năm thích khách kia chứ?” Thẩm Chiêu hỏi, Tấn Vương hiểu biết việc giang hồ khiến người ta kinh ngạc.

“Đao hữu tình, kiếm vô tình là binh khí nổi tiếng nhất trên giang hồ, ban đầu là được công công hữu tình, bà bà vô tình làm chủ. Hai năm trước, công công hữu tình, bà bà vô tình bị người ám toán, trúng độc bỏ

mình, bởi vậy, đao hữu tình, kiếm vô tình bị rơi rớt không rõ. Nửa năm trước, hai binh khí Vô song trên đời này tái xuất giang hồ, tục truyền là vật của Thiên Thanh. Có nhân sĩ giang hồ chính mắt thấy Thiên Thanh giúp Nhị đương gia mang kiếm vô tình” Sở Minh Hiền nói chậm rãi, “Bởi vậy thần đệ có thể kết luận, Thiên Thanh đã mua chuộc người của đại lao hình bộ, để cho hai trọng phạm chạy thoát, muốn chúng lạm sát kẻ vô tội trong kinh thành, tạo thành huyết án, nhiễu loạn trị an, đến mức khiến người người toàn thành lo sợ”

“Thiên Thanh giúp kẻ tội phạm giết người trong thành, là có ý thế nào?” Thẩm Chiêu lại hỏi, vẫn không thể liên hệ được hai chuyện này là một, tuy hẳn cũng tra ra việc bệ hạ gặp chuyện là có liên quan đến Thiên Thanh.

Sở Minh Hiền nhìn về phía hoàng huynh, nói thong dong, “Thiên Thanh ám sát hoàng huynh, tội phạm được người thả ra, hai chuyện này nhìn có vẻ như không liên quan, nhưng thời gian lại khớp quá mức, khiến cho người ta không thể không phỏng đoán. Gần hai năm Thiên Thanh giúp ban chúng quá vạ, không chế thủy vận, giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm, phạm án liên tục, làm việc hung hãn, công khai khiêu khích triều đình. Nếu triều đình mặc kệ, ép dân chúng bị an nguy không để ý, tự phát nổi dậy tiêu diệt. Tuy thần đệ không chứng minh thực tế thích khách ám sát hoàng huynh là Thiên Thanh, nhưng thần đệ kết luận, Thiên Thanh dám can đảm phóng túng tội phạm, nhất định có mưu đồ gây rối”

Nghe xong lời hấn bầm tấu, hơn nữa y như lời lúc trước của Thẩm Chiêu, Sở Minh Phong kết luận, thích khách ám sát chính mình, lại tự thả hai tội phạm ra, đều là do Thiên Thanh gây nên. Thiên Thanh có gan lớn khiêu chiến hoàng thất, như vậy phải có gan gánh lấy hậu quả.

Một ý nghĩ nổi lên trong đầu, hấn hỏi, “Hoàng đệ vất vả rồi. Y theo ý của Hoàng đệ, vậy đối phó với Thiên Thanh thế nào đây?”

Sở Minh Hiền đáp, “Thiên Thanh và Tổng đốc thủy vận Lý Xương cầu kết với nhau làm việc xấu, giành tư lợi, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, đáng ra nên phái binh bao vây tiêu trừ”

Thẩm Chiêu nói, “Phái binh bao vây tiêu trừ, chỉ e sẽ hại đến kẻ vô tội, máu chảy thành sông”

Sở Minh Phong hỏi hấn có thượng sách gì, hấn chấp tay nói, “Tiêu diệt sạch chằng bằng sử dụng, để tránh chết quá nhiều”

Sở Minh Hiền nắm tay xin đi giết giặc, “Thần đệ xin nguyện cải trang đi phủ Trấn Giang trước, tìm được sào huyệt Thiên Thanh, liên hợp với quan binh phủ Trấn Giang, mới tiêu diệt được Thiên Thanh”

“Thần nguyện đi trước trợ giúp Tấn Vương một tay” Thẩm Chiêu nói.

“Hai người các ngươi cứ đi phủ Trấn Giang trước, toàn quyền xử lý việc này, đừng có phụ kỳ vọng của trẫm” Sở Minh Phong nói lạnh giọng, “Hoàng đệ, người đi điện Từ Ninh bái biệt mẫu hậu trước. Thẩm Chiêu, trẫm có một mật chiếu muốn xử lý Lý Xương, người ở lại cùng nghĩ thảo”

Sở Minh Hiền cáo lui rồi đi, Thẩm Chiêu lo lắng nói, “Thiên Thanh một tay che trời, nếu không lo, chẳng may vô tình, không thể khống chế bao vây tiêu trừ được, sẽ để cho dân chúng gặp nguy hiểm”

Sở Minh Phong nói trêu, “Hữu tướng Đại Sở cơ trí Vô song, việc nhỏ bậc này sao có thể làm khó người được chứ?”

Thẩm Chiêu bật cười, “Bệ hạ lại trêu thần rồi”

“Người và hoàng đệ đi trước, qua hai ngày nữa trẫm sẽ tới Trấn Giang cùng tụ họp với các ngươi”

“Bệ hạ cũng đi ă?” Thẩm Chiêu cả kinh, “Việc này rất nguy hiểm, bệ hạ thân thể ngàn vàng, sao có thể đi tới chỗ hiểm nguy được chứ? Còn nữa, Thiên Thanh tính tình hung tàn, nếu biết Bệ hạ ở Trấn Giang, nhất định....”

“Vũ Nhi bị người của Thiên Thanh bắt, trẫm sao yên tâm được chứ?” Nhớ tới Vũ Nhi, trái tim Sở Minh Phong bỗng như bị bóp nghẹt, “Trẫm muốn đích thân cứu Vũ Nhi ra”

Thẩm Chiêu đau khổ khuyên, “Bệ hạ nên nghĩ tới giang sơn xã tắc Đại Sở, vì lê dân bá tánh Sở quốc. Xin bệ hạ ngàn vạn lần đừng mạo hiểm!” Giọng Sở Minh Phong chợt cương quyết, “Ý trẫm đã quyết rồi!”

Thẩm Chiêu chỉ đành nhượng bộ, “Nếu bệ hạ tâm ý đã quyết, chẳng bằng đợi thần không chế được Thiên Thanh và mấy đương gia, đại cục đã định rồi thì cải trang ra cung cũng được”

Nghĩ ngợi, tóm lại Sở Minh Phong cũng đồng ý, bảo hần mỗi ngày viết thư hàm bẩm tấu tình hình.

Sau khi bị hôn mê ở lầu Tiêu Tương, Diệp Vũ vẫn chìm trong hỗn loạn. Có lúc nửa tỉnh nửa mê, có lúc tỉnh táo hẳn lại không mở nổi mắt, cũng không thể động đậy nổi. Tại sao lại vậy chứ?

Lúc có vẻ gần tỉnh táo, nàng tập trung tinh thần, cảm giác rất xóc nảy, chẳng lẽ là đang ở trên xe ngựa sao? Nàng định ngồi dậy muốn nhìn ra bên ngoài chút song lại mềm nhũn, chân tay vô lực, chẳng lẽ là bị người bỏ thuốc ư? Vậy kẻ bắt mình là người nào? Đa số thời điểm nàng đều mê man bất tỉnh, cho đến khi không bị xóc nảy nữa thì mới tỉnh hoàn toàn, chỉ là toàn thân rất mệt mỏi.

Đây là một gian nhà dân đơn sơ, chỉ có chiếc bàn gỗ và phản, nàng nằm trên giường, chân tay bị dây thừng to thô trói lại, muốn động mà không động nổi. Ánh nắng rọi từ cửa sổ vào, xem ra hiện đang là ban ngày. Lục phủ ngũ tạng kêu gào âm ỉ, phải làm sao đây?

Có người đẩy cửa tiến vào, bưng một chén cơm, một chén rau xanh, đặt trước giường. Cô gái trẻ này hẳn là nha hoàn, Diệp Vũ thấy nàng ta rời đi thì vội vàng nói, “Tay ta không động đậy nổi thì ăn thế nào? Có thể cởi dây thừng trói trên tay ta được không?”

“Người không nằm úp sấp mà ăn được sao?” Nha hoàn trừng mắt lạnh lùng nhìn nàng.

“Cô nương à, ta biết cô lòng dạ tốt.... Chỉ cần thả tay ra, dĩ nhiên là ăn được cơm rồi... Ta tuyệt đối sẽ không trốn, toàn thân ta vô lực, sao còn sức mà trốn chứ, có phải không?” Nàng cầu xin rất đáng thương, “Xin cô nương thương xót cho, ta đói tới mức bụng lép kẹp rồi này, chỉ mong được ăn một bữa thật ngon thôi. Nếu cô lo ta chạy trốn, thì cứ nhìn ta ăn mà, ta ăn xong rồi, cô lại trói tay của ta lại có được không?”

Nha hoàn này nổi lên lòng trắc ẩn, bị nàng thuyết phục, cởi trói cho nàng. Diệp Vũ ăn như sói đói hổ vồ, gió cuốn mây tan. chỉ lát sau cả tô cơm chỉ còn tro lại bát không. Nàng ăn no rồi lại cười xấu hổ, đưa hai tay cho nha hoàn trói lại.

Vừa trói chắc rồi, nàng thấy một nam tử đứng ở cửa, giống như một pho tượng ôn thần. Nha hoàn xoay người, sợ tới mức cả người phát run lên, “Nhị đương gia”

“Người thật to gan!” Nhị đương gia bước mạnh tới, lớn tiếng quát to, “Ta đã nói gì nhỉ, người không nhớ rõ sao?”

“Tay nàng ấy không động nổi, không tiện ăn cơm... Tiểu Nguyệt có võ nghệ phòng thân, nàng ấy tay trói gà không chặt, không chạy thoát được...” Tiểu Nguyệt gục đầu xuống, sợ hãi giải thích, giọng càng ngày càng nhỏ dần.

“Bốp” một tiếng, Nhị đương gia tát nàng một bạt tai. Nàng ta lạnh run, hai má hiện rõ năm ngón tay. Nhị đương gia quát, “Nếu còn có lần sau, ta đánh gãy chân ngươi! Đi ra ngoài!”

Diệp Vũ không đành lòng, chẳng ngờ lại hại đến nàng ta. Nhị đương gia này thuộc bang phái nào đây? Bộ dạng thanh tú, mặt mũi nhu hoà tuấn tú, mà lúc mở miệng thì lại sắc giọng khiến người ta sợ hãi; vóc dáng hần ta gầy yếu, cũng không cao lắm, nhưng từ chưởng vừa rồi kia có thể thấy lực đạo rất lớn. Hần mặc bộ quần áo vài thô xanh, là chất liệu may mặc của lê dân bá tánh bình thường, lại khiến người ta có cảm giác khí lạnh bức người. Nàng không mở miệng chỉ thăm nghiêng cứu hần ta.

“Người nhất định muốn biết ta là ai, vì sao bắt ngươi đây” Nhị đương gia cúi xuống, nhìn nàng mắt lạnh băng.

“Nhị đương gia định nói gì?”

“Định...” Hần bốp chặt miệng nàng, “Nhưng thời cơ vẫn chưa tới”

“Vậy lúc nào thời cơ tới thì nói cho ta biết” Diệp Vũ bình tĩnh nói, miệng cũng không đau, biết hần cũng không dùng lực mạnh.

“Xem ra nghe đồn hư thực, Nhị phu nhân hữu tướng bình tĩnh cơ trí, gan dạ sáng suốt hơn người”

“Nhị đương gia khen trật rồi”

“Ta khen người lúc nào thế?”

Nhị đương gia biến sắc, dùng sức bóp chặt miệng nàng méo đi, lúc nói sắc mặt cũng thay đổi.

Đau quá.... Cứ như miệng bị gã ta bóp chảy máu ra vậy, có mùi máu tanh tràn ngập, răng chắc cũng bị gã ta bóp nát, càng ngày càng đau.

102. Chương 105: Làm Cho Ta Thích Nhất (6000+)

Gã cười lạnh, mắt loé lên chán ghét, “Gương mặt như ngọc này có thể nói là đẹp như thiên tiên, quyền rũ không ít hồn người ta. Ta cực oán hận! Hận thấu xương! Hận không thể khiến bộ mặt này biến thành đoá hoa nát!”

Diệp Vũ hơi hiểu ra, hắn oán hận mình, mới bắt mình đi, nhưng vì sao hắn lại oán hận mình chứ?

“Nếu để lại vài vết sẹo trên người người vĩnh viễn không biến mất được, bệ hạ và Tần vương có còn coi người thế nào nữa không đây?” Nhị đương ai lạnh lẽo. Lòng nàng nhảy lên hoảng sợ. Hắn lấy một cây roi ngựa từ đằng sau, lùi về sau hai ba bước, ánh mắt lạnh thấu xương, thật đáng sợ.

Roi ngựa vút tới, may mà nàng cố gắng úp người lại, roi vút trên lưng và cánh tay.... Đau xót vô cùng, cứ như có ngọn lửa đang liếm đau tới tận xương tủy vậy...

Vẫn còn chưa dừng, lại từng roi từng roi quật xuống, xen lẫn tiếng cười hiểm ác và đầy thỏa mãn của gã. Giống như trong nồi chảo vậy, lại giống như bị đao cắt qua, toàn thân đều đau, đau thấu xương cốt, đau thấu tim gan, đau thấu tận óc ăn mòn ý chí nàng.

Có người ở ngoài nói, “Nhị đương gia, đại đương gia đang tìm ngài, bảo có chuyện quan trọng cần thương lượng cùng ngài ạ. Mời Nhị đương gia đi ngay đi ạ”

Nhị đương gia đang định giơ roi lên tiếp, nghe thấy tiếng bấm báo, không thể không rời đi. Trước khi đi gã dặn kẻ nọ coi kỹ tù nhân.

Diệp Vũ đau tới mức toát mồ hôi, toàn thân phát run, tuy chỉ có năm roi, nhưng lại như năm mươi roi vậy, cái loại đau đớn tới tận gân cốt, không chỗ nào không đau, như tra tấn nàng vậy. Nhị đương gia này chắc không dễ tha cho nàng, sau này biết làm sao đây?

Ngày đó, Nhị đương gia không thấy tới, Diệp Vũ lại lo lắng đề phòng có kẻ nào đó tới ban đêm. Tiểu Nguyệt mang cơm chiều và chăn bông tới, nàng cảm kích nói cảm ơn, Tiểu Nguyệt bảo không cần cảm ơn là do đại đương gia sai bảo.

Như thế xem ra, đại đương gia này còn tốt bụng hơn Nhị đương gia. Nàng định hỏi chúng xem là loại người nào, nhưng vẫn không hỏi, có hỏi Tiểu Nguyệt cũng sẽ không nói.

Trên người rất đau, tốt xấu gì cũng sống qua một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu Nguyệt lại mang điểm tâm tới, mừng không nhận được cười. Diệp Vũ hỏi nàng ta sao lại vui vậy, Tiểu Nguyệt bảo, “Tiểu Ngũ ca đã trở lại, còn mang theo hai xe gì đó về nữa, sau giờ trưa đang phân phát ở từ đường, tới lúc đó tất cả mọi người đều tới từ đường hết đó”

“Vậy Tiểu Ngũ ca mua cho cô cái gì thế?”

“Tiểu Ngũ ca mua son phấn trong thành cho ta, cả khăn lụa và trâm ngọc nữa” Mặt mày Tiểu Nguyệt cười rạng rỡ.

“Tiểu Nguyệt thanh tú, chỉ nghĩ thôi nhất định sẽ làm nam nhân toàn thôn mê đảo đó” Diệp Vũ cười nói, một ý nghĩ chậm rãi hiện lên trong đầu. Tiểu Nguyệt cười tủm tỉm đi, Diệp Vũ thầm tính toán.

Rốt cuộc đã đợi được tới sau bữa trưa, bên ngoài im ắng, không nghe thấy tiếng người và tiếng chân đi lại, nàng giấu được một cái bát lấy ra, đập nát, rồi nhặt một mảnh sứ nhỏ nắm trong tay, thô nhon.

Bát này là lấy lúc sáng thừa lúc Tiểu Nguyệt cả đầu đều chìm ngập trong ảo tưởng của thiếu nữ thì mang giấu đi, lúc nàng ta đi cũng không phát hiện ra một chiếc bát bị mất.

Tuy không nhìn thấy đằng sau, rốt cuộc nàng cũng cắt đứt được dây thừng, lại cởi dây thừng trói chân, sau đó lên trèo ra ngoài từ cửa sổ. Đi ra bên ngoài, thân hình nàng như con mèo, đưa mắt nhìn bốn phía, nơi này thật sự là một thôn trang, nhà dân thấp bé, đơn sơ. Nhìn khắp xung quanh không một bóng người, cũng không nghe được tiếng động gì, chắc hẳn mọi người đang ở hết từ đường.

Nàng tránh tầm mắt thủ vệ, mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám hướng, đi mất nửa vòng mới ra tới đường. Đi một lúc nàng thấy cổng thôn cách đó không xa, bên cạnh còn một đồng lúa đã tàn. Vì thế nảy ra một ý hay.

Châm lửa bốc lên, ném vào mấy nhà dân gần đó, sau đó nàng chạy vội tới cổng thôn. Hoảng hốt chạy không được rõ, Diệp Vũ quay đầu lại nhìn thấy cả thôn trang kia khói đặc gần như bốc lên cuộn cuộn, có mấy con rồng đen đang bốc tận trời cao, mấy hộ nhà dân lửa bốc rất cao.

Làm vậy thậm chí sẽ phân tán lực chú ý của chúng, ai cũng đều đi dập lửa, sẽ không có ai tới truy đuổi nàng nữa. Nàng không dám ngừng không dám nghỉ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: nhất định phải chạy thoát thật xa, không thể cho họ đuổi theo kịp.

Cứ chạy, chạy mãi, ước chừng hơn nửa canh giờ thì chạy càng ngày càng mệt, càng ngày càng thở không nổi, hai chân nặng tựa ngàn cân, không bước nổi nữa.... Miệng nàng đắng lưỡi khô, thở phì phò như trâu, đầu càng ngày càng choáng váng... Thật sự không chạy nổi nữa...

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng vó ngựa, đi rất thần tốc. Là cứu binh hay truy binh đây? Chỉ có một, nhất định là truy binh. Nàng hồn bay phách lạc, cứ liều mạng chạy, cho dù không chạy nổi cũng phải chạy! Nhưng tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, nàng nhin không được quay đầu lại thì thấy một con ngựa đang phi vội đến. Bốn vó tung trời, nàng sao chạy thoát khỏi tuần mã chứ?

Thấy không rõ người đó là ai, nàng chỉ mãi lo chạy... Gần, tiếng vó ngựa đã như ở ngay sau lưng... Kẽ đó phi lướt qua nàng, tuần mã hí vang, là tiếng kêu thê lương hoang dã duy nhất.

Nhị đương gia!

Tim Diệp Vũ như ngừng đập, trong nháy mắt không thở tiếp được, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết nữa. Lúc tỉnh lại thì vẫn ở tại gian phòng nóng đó, chân tay cũng không bị trói. Chân tay đau nhức, còn có vết roi bị đánh trên người ngày hôm qua vẫn đau, đau tới mức nàng chỉ động chút thì trái tim lại nhói lên chút, đau tới mức nàng mềm nhũn không còn sức, chỉ đành nằm xuống. Nhị đương gia tiến vào, sắc mặt ủ dột, ánh mắt thâm độc, thân hình nàng run lên, bất giác co rúm người lại.

“Thừa lúc chúng ta đều ở từ đường cả, ngươi lại cắt đứt dây thừng chạy trốn, còn phóng lửa thiêu nhà nữa” Hần híp mắt lại, ngồi ở mép giường, “Có dũng có mưu, ta đã coi thường ngươi rồi”

“Ngươi định thế nào?” Nàng hỏi lo ngại.

“Ha ha... ha ha...” Hần cười to âm ỉ, “Nữ nhân hoàng đế chẳng phải loại nữ nhân bình thường, nhất định đã hưởng *** trăm ngàn lần rồi” Nàng kinh ngạc, hẳn biết rõ mình là tư sủng của Sở Minh Phong.

Nhị đương gia túm chặt lấy tay nàng, kéo nàng lại, cười thâm tà, “Nếu như cầu hoàng đế mà biết nữ nhân của mình bị ta chà đạp qua, không biết là nổi trận lôi đình hay là giận tím mặt nhỉ?”

Diệp Vũ lại hỏi, “Chẳng phải ngươi oán hận ta sao? Nếu oán hận ta, vì sao lại chạm vào ta?”

Gọi Sở Minh Phong là cầu hoàng đế, như vậy, hẳn cũng oán hận Sở Minh Phong. Hần xiết chặt má nàng, nói sáng giọng, “Ta hận không thể băm ngươi thành nhiều khúc! Trước khi đem ngươi băm vằm nhiều khúc vậy làm trước là điều ta thích nhất” Nàng không thể bối rối! Không thể! Phải thật bình tĩnh!

“Người có thù với ta ư?”

“Đúng là có thù oán!”

Hắn vạch hai vạt áo nàng ra, búng vào y bào nàng, nàng liền mạng ngăn lại, giãy dụa mà chẳng có tác dụng. Dù thể lực nàng có khỏe đi chăng nữa, cũng không ngăn được hắn, huống chi giờ toàn thân lại mệt mỏi như vậy?

Trong phút chốc, e ngại, tuyệt vọng ập tới, khiến nàng mất hết can đảm. Trong lòng máu chảy, đau lòng sắp chết. Trong lúc nguy cấp, ai có thể cứu được nàng đây? Sở Minh Phong ư? Thẩm Chiêu? Hay là Sở Minh Hiên? Có lẽ, họ vốn không biết nàng đang ở đâu, biết cứu nàng thế nào đây?

Y bào nát hết, trên người nàng chỉ còn lại đồ lót. Nhị đương gia nhìn thân hình gầy mà no đủ, xinh đẹp tuyệt diễm, hai mắt sáng ngời, tuy trên người có ít vết thương, nhưng khuyết điểm cũng không che được ưu điểm. Thân thể mê người như thế, khiến hắn cảm xúc mê mông sôi trào. Hắn cười điên cuồng, áp sát tới, hôn lên vai, lên cổ đầy hương thơm của nàng... “Dừng tay!”

Trong khoảng không yên lặng như chết, một tiếng quát vang lên hết sức đột ngột. Nhị đương gia cứng đờ, lớn tiếng hỏi, “Ai dám quấy nhiễu chuyện tốt của ta hử?”

Hắn dĩ nhiên là nhận ra thanh âm này, vẫn không tình nguyện đứng dậy, thả nàng ra. Diệp Vũ nghiêng đầu nhìn, lại thấy nam tử nói chuyện kia không tiến vào, chỉ nói chuyện ở bên ngoài. Thanh âm này hình như đã từng quen biết, hình như đã được nghe thấy ở đâu đó.

Có thể khiến Nhị đương gia dừng tay, hắn chỉ có đại đương gia. Đại đương gia là loại người nào? Vì sao không cho Nhị đương gia chạm vào mình chứ? Vì sao bảo vệ mình? Nếu dùng lương tâm miễn cưỡng giải thích, biết giải thích thế nào đây? Nhị đương gia đi ra ngoài, lập tức tiếng kẻ đó vang lên tức giận, “Lời ta nói, người dám không nghe?”

“Đại ca, nàng ta là nữ nhân của cầu hoàng đế, ta chơi chút thì có gì đâu chứ?” Nh đương gia không cam lòng cãi lại, “Đại ca đến tột cùng là đang sợ gì hử? Cầu hoàng đế thì có gì mà phải sợ chứ? Cũng là huynh coi trọng nàng ta...”

“Cam mờm!” Kẻ đó tức giận, giọng đầy nghiêm khắc, “Đến cả lão già thiên hoàng ta cũng chẳng ngại. Nhưng nữ nhân này, cam không được chạm vào, ta đã có chủ trương rồi. Ta cảnh cáo người, nếu còn có lần sau, ta phê chân người đi!”

“Đại ca...”

“Cút!”

Ngay sau đó, là tiếng chân phẫn nộ của Nhị đương gia rời đi. Bên ngoài yên tĩnh không tiếng động, nói vậy kẻ đó cũng đi rồi. Người ngăn cản Nhị đương gia, chính là đại đương gia. Diệp Vũ có thể kết luận, giọng đại đương gia này nghe rất quen, rất giống một người.

Sở Minh Hiên và Thẩm Chiêu một mình đến phủ Trấn Giang, Vương thống lĩnh dẫn theo ba mươi tinh vệ đi theo, âm thầm bảo vệ họ, nghe họ sai khiến. Tối giữa trưa, Lý xương ở phủ Tổng đốc thủy vận thiết yến đón gió tẩy trần cho họ.

Lý Xương năm nay đã hơn năm mươi, tai to mắt lớn, thân thể to béo, nhìn thì biết mấy năm nay lão cướp đoạt không ít mồ hôi nước mắt của dân. Vốn chức Tổng đốc thủy vận ba năm đổi một lần, Sở Minh Phong sau khi đăng cơ, Thụy Vương thượng tấu, bang Thiên Thanh giúp khống chế thủy vận, nắm giữ cả một đường sông Trường Giang, nếu như Tổng đốc thủy vận cứ ba năm đổi một, chỉ e quan mới không khống chế được bang Thiên Thanh. Vì cam đoan gạo lương thuận lợi trong kinh thành, chức Tổng đốc thủy vận vẫn nên xem xét rồi mới đổi mới. Bởi vậy, Lý Xương nhậm chức đã kéo dài tới hơn mười năm trời, vang dội mạnh mẽ, độc ác mưu mô, tung hoành cả hai lực lượng hắc bạch, đến cả tri phủ Trấn Giang cũng phải nể lão ba phần.

Lý Xương phát tay cho vũ kỹ lui, nâng cốc nói, “Vương gia, Thẩm đại nhân tới phủ Trấn Giang, hạ quan nghênh đón. Theo hạ quan được biết, lần này Vương gia và Thẩm đại nhân đến phủ Trấn Giang là vì chính

đón thủy vận”

“Lần này ý thánh đã quyết, bang Thiên Thanh dám can đảm đối nghịch với triều đình, lấy trứng chọi đá” Thẩm Chiêu cười như gió xuân, “Lý đại nhân là người thông minh, biết chọn hay không chọn cái nào, đừng để Thẩm mỗ phải chỉ điểm ra”

“Hạ quan thấp cổ bé họng, ngu xuẩn như lợn, đã làm quan nhiều năm mà vẫn cô độc, hai bàn tay trắng” Lý Xương ngoài cười trong không cười, “Bệ hạ đã quyết tâm tiêu diệt bang Thiên Thanh, hạ quan một mạng không từ. Nếu cần, mặc nhị vị sai phái”

“Bốn vương thiết yến ở lầu Hoàng Hạc, sẽ đãi chủ của bang Thiên Thanh, lấy danh nghĩa Lý đại nhân, mời họ đêm nay tới lầu Hoàng Hạc” Sở Minh Hiên lấy thân phận Vương gia ra lệnh.

“Vương gia, nếu hạ quan có bản lĩnh này, hạ quan nguyện ý cống hiến sức lực. Nhưng mà hạ quan và bang Thiên Thanh cũng chẳng qua lại với nhau, chẳng biết tổng đàn Thiên Thanh ở đâu, cũng chẳng biết liên lạc với người của Thiên Thanh thế nào ạ” Lý Xương nói buồn rầu.

Thẩm Chiêu cười lạnh, “Lý đại nhân làm quan nhiều năm, tung hoành khắp cả hai phái hắc bạch Trần Giang, sao không có bản lĩnh gì chứ? Nếu không có bản lĩnh, chỉ e đã sớm bị người bang Thiên Thanh ném vào sông Trường Giang cho cá ăn rồi”

Sở Minh Hiên nheo mắt, khóe mắt phụt ra khí lạnh băng, “Nếu người không có bản lĩnh, cũng sẽ không làm tới chức Tổng đốc Thủy vận đâu nhỉ!” Lý Xương toát mồ hôi lạnh, ra vẻ khó xử, ầm ỨC, “Hạ quan thử liên lạc với bang Thiên Thanh xem, nếu bang Thiên Thanh không nể mặt mũi hạ quan, hạ quan cũng đành bó tay”

Thẩm Chiêu cười cười, “Có Lý đại nhân ra tay, chúng không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, nhất định sẽ đến”

Lý Xương lại kể khổ, “Vương gia, Thẩm đại nhân có điều không biết chứ, bang Thiên Thanh một tay che trời, người người hung tàn, làm xằng bậy ở mấy vùng ven sông, phạm án liên tục, mấy năm nay các châu phủ đều dán thông báo truy bắt chúng, nhưng bang Thiên Thanh tin tức nhanh nhạy, đã sớm bỏ trốn mất tăm, gần như không bắt được ai. Chức Tổng đốc thủy vận này của hạ quan, chỉ là mang tiếng, thật ra rất khổ, cùng giao tiếp với bang Thiên Thanh, như đao kề cổ vậy, kinh hồn táng đờm, tâm lực hao quá độ đó ạ”

Sở Minh Hiên uống cạn ly rượu, ném “bụp” một cái chén lên trên bàn, gầm lên, “Người nhậm chức Tổng đốc thủy vận những mười năm, tổn hại pháp luật và kỷ luật, lại cấu kết với bang Thiên Thanh làm việc xấu, tham ô hối lộ, ức hiếp dân chúng, hoạt động phi pháp không biết bao nhiêu, còn dám nói khổ quá hả?”

“Oan uống quá Vương gia ơi” Lý Xương đứng bật dậy, khom người chấp tay, “Hạ quan an phận thủ thường, mười năm như một, trung thành và tận tâm với triều đình, chưa bao giờ làm chuyện trái lương tâm ạ”

“Muốn bốn vương hủy nhà riêng của người, đào tường, đào đất moi vàng bạc châu báu người giấu ra người mới biết sợ hả?” Sở Minh Hiên lớn tiếng quát, rút kiếm trên bàn ra, chỉ thẳng vào ngực lão, lóe lên tia thất vọng, mặt Lý Xương tái nhợt.

“Hạ quan oan uống quá...” Lý Xương cả người run rẩy.

“Mười năm nay, người đi trên sông thế nào, làm chuyện xấu ra sao có trời biết đất biết và trong lòng người biết rõ nhất” Thẩm Chiêu bộ mặt ôn hòa, nói chậm rãi, “Bệ hạ đã quyết thu đường thủy về triều đình quản, tiêu diệt bang Thiên Thanh, nếu người giúp một phần sức lực, xem như lập công chuộc tội, Thẩm mỗ đảm bảo cho người toàn mạng và gia tài bạc triệu của người. Nếu người không biết tốt xấu, dám can đảm mặt báo, làm bạn với bang Thiên Thanh, tự làm bậy, không thể sống, bệ hạ mà giận, chu di cửu tộc!”

Nói lời này, giọng vẫn ôn nhu như gió ngày xuân, thổi vào trên người khiến toàn thân thoải mái cũng giống như đao kiếm sắc bén vậy. Mặt Lý Xương đen sì, sợ tới mức miệng méo xệch. Sở Minh Hiên tra kiếm vào vỏ, “Tự giải quyết cho tốt đi!”

Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiên, một nhu một cương, một văn một võ, cứng mềm phối hợp, phối hợp hoàn mỹ vô cùng.

Vì đề phòng Diệp Vũ lại trốn, Nhị đương gia bịt mắt nàng lại, đem nàng giam ở một chỗ khác. Đây là một gian phòng đá khá rộng, bốn phía đều là tường đá, lạnh lẽo đen tối, khí lạnh len lỏi vào người, nàng cuộn chặt mình trên giường đá, dùng chăn bọc chặt lấy mình. Chẳng bao lâu nàng cảm giác càng ngày càng lạnh, lạnh phát run lên, chân tay lạnh cứng, tim co chặt lại, thái dương đau buốt. Nhị đương gia đi vào, chầm nển trên tường lên, bắt giác cả gian phòng đá sáng bừng, nàng hé mắt nhìn ánh lửa kia, cảm giác hơi lo lắng.

“Người có biết Tần Vương và Thẩm Chiêu hôm nay đã đến Trấn Giang chứ?” Hắc nói kỳ lạ, “Tiếc là chúng lại không biết người đang ở đây, chúng không phải tới cứu người, mà phụng mệnh làm việc, chỉnh đốn đường thủy”

“Đúng thế không?” Nàng khẽ nhếch miệng, cho dù họ không biết, Sở Minh Phong chắc chắn biết nàng mất tích, nhất định sẽ tra ra nàng đã bị bắt cóc.

“Cầu hoàng đế định tiêu diệt bang Thiên Thanh ta, không dễ vậy đâu!” Hắc vung mạnh cánh tay, nói cuồng vọng.

“Hóa ra người là Nhị đương gia bang Thiên Thanh” Nhị đương gia cười ha ha, “Đúng! Ta là Nhị đương gia bang Thiên Thanh, ta gọi là Hoa Minh Sở!”

Diệp Vũ nghĩ ngợi, Hoa Minh Sở ư? Tên này hơi lạ. Mắt hắc toát ra ngông cuồng và thù hận, “Ta vốn có tên là Sở Minh Hoa, có cảm thấy rất quen hay không?”

Sở Minh Hoa ư?

Nàng kinh hãi mãi, hắc và Sở Minh Phong, Sở Minh Hiên có quan hệ gì? Khí lạnh và lệ khí lấp đầy mắt hắc, “Cha ta là Thụy Vương, Thụy vương bị tên cầu hoàng đế giết chết !”

“Người là cá lọt lưới sao?”

“Đúng! Ta là cá lọt lưới đó! Nói đúng hơn là không kẻ nào biết Thụy vương còn có một đứa con trai là ta! “ Sở Minh Hoa nói vung lên, thần sắc bất thường. Theo lời hắc nói, Diệp Vũ hiểu ra, hắc là một đứa bé được một thị thiếp của Thụy vương sinh ra.

Hai mươi năm trước, Thụy Vương về kinh báo cáo nhiệm vụ, trên đường cứu được một cô gái còn trẻ xinh đẹp, đêm đó đã cưỡng bức cô gái này, cũng mang nàng ta về kinh. Thụy vương phi thấy Thụy vương bị cô gái này dụ dỗ mê hoặc, thê thiếp trong phủ bị bỏ rơi, tâm tồn oán hận, lại thiết kế bẫy tình vì sau khi Thụy Vương không ở kinh thành đuổi bà ta ra khỏi phủ. Lúc ấy, bà ta đã có mang. Vì bảo vệ đứa nhỏ, bà ta chịu nhục, trốn ở một thôn dã thành Kim Lăng, thuận lợi sinh ra một trai, nghĩ đợi Thụy vương về kinh thì ôm đứa trẻ tới gặp Thụy Vương, mách tội Thụy vương phi tâm địa ác độc. Đáng tiếc, bà ta đợi được là Thụy vương phi đuổi giết. May mà Thụy Vương phi phải tới một gia đình có lòng tốt, không đành lòng giết hai mẹ con đáng thương này, thả bà ta ra, để bà ta đi tha hương.

Bà ta đi tới Trấn Giang, một mình nuôi lớn đứa trẻ, ngâm đắng nuốt cay, nhịn nhục mười năm, mắc bệnh, rồi bỏ thế gian. Lúc lâm chung, bà ta giao một cây trâm ngọc hoa đào cho con, dặn con cần phải giữ cẩn thận, cho dù chết đói cũng không được bán trâm ngọc.

Đứa trẻ mười tuổi mất đi mẫu thân, chỉ có thể ra bờ sông làm cừu vụn nuôi thân, cứ vậy mà qua được mấy năm. Sau đó, hắc ta lại gia nhập bang Thiên Thanh, đi theo một lão già học võ, ỷ vào võ nghệ cao siêu khiến bang chúng kính phục, một bước lên trời, cuối cùng trở thành Nhị đương gia.

Trước khi Thụy vương bị thua một tháng trước, tới phủ Trấn Giang lung lạc bang Thiên Thanh, muốn bang Thiên Thanh làm việc cho mình, nhưng bất ngờ lại cùng nhận con! Diệp Vũ kiểu gì cũng không nghĩ ra Thụy vương lại còn có một con trai như vậy, mà mình lại bị chính hắc bắt được! Quả nhiên là tai bay vạ gió mà!

“Phụ vương nói, đợi nghiệp lớn của ông thành, để cho ta được nhận tổ quy tông, Còn phong vương cho ta nữa” Mặt tuấn tú của Sở Minh Hoa bị thù hận vẩn vơ, “Vinh hoa phú quý sắp đến tay rồi thì lại biến thành bọt nước, tất cả đều là lỗi của cầu hoàng đế! Cầu hoàng đế giết phụ vương ta, ta muốn hắc nợ máu trả bằng máu!”

“Thụy vương là thần tử của người, lại đi ngược lại, mưu nghịch phạm thượng, lão bị đền tội là đáng!” Nàng hạ giọng nói, đầu càng ngày càng đau, càng ngày càng khó chịu.

“Ta mặc kệ, giết chết phụ vương ta, nợ máu phải trả bằng máu!” Hắc trợn ngược mắt lên, thù hận và lửa giận ngập tràn.

“Bởi vậy người ám sát bệ hạ, bắt cóc ta” Giọng nàng yếu ớt, “Phụ vương người bị giết chẳng liên quan gì đến ta”

“Phụ vương muốn người mê hoặc cầu hoàng đế, người làm không được, sao không liên quan tới người chứ?” Sở Minh Hoa nói âm độc, “Cầu hoàng đế thích người nhất, đem giấu người ngoài cung, ta bắt người tới Trấn Giang, kiểu gì mà hắc lại không đến chứ?”

“Sao hắc phải tự đẩy mình vào hiểm cảnh chỉ vì một cô gái chứ?”

“Vậy mỗi mắt mong chờ. Hai tội phạm kia là ta thả, chúng giết người khắp nơi, khiến toàn thành khủng hoảng, không những để tên cầu hoàng đế sút đầu mẻ trán, còn thừa lúc loạn mà tóm lấy người. Không ngờ Tấn Vương lại đột nhiên xuất hiện, cứu người, đến nỗi ta bị thất bại trong gang tấc. May mà lần Tiêu Tương có việc vui, ngày ấy mới náo nhiệt làm sao, người người đổ xô ra đường. Nhưng mà nếu không thế sao ta lại dễ dàng bắt được người tới Trấn Giang chứ”

Diệp Vũ kinh hãi, hai tội phạm kia giết nhiều người vậy, là do một tay gã tạo thành! Sở Minh Hoa cười âm u xót xa, “Người đau một thì cầu hoàng đế đau mười, ta thống khoái một lần! Thân người bị thương tích đầy mình, cầu hoàng đế đau triệt tim gan, ta thống khoái đầm đìa!”

Tinh thần nàng căng thẳng, tuy đầu vẫn đau nhức, nhưng vẫn phải cố chống đỡ ứng phó gã. Gã định tra tấn mình sao đây? Tay gã ôm cầm, như đang suy tư, “Ta phải ngẫm cho kỹ, nên tra tấn thế nào cho người đau đớn nhanh nhất đây!”

Đầu óc nàng chuyển nhanh, nghĩ đối sách. Nghĩ một lát, gã mất kiên nhẫn hẳn, “Tiếng roi vút trên người người là âm thanh đẹp tuyệt nhất trên đời. Cầu hoàng đế mà thấy trên thân trắng nõn của người đầy vết roi, thì đau lòng biết bao ha... Chắc hẳn cầu hoàng đế hận nghiêng răng trèo treo ấy... Nghĩ đến bộ dạng cầu hoàng đế thống hận, ta vui vẻ quá mà...”

Hắc lấy roi ngựa từ sau lưng ra, cười âm hiểm. Diệp Vũ bất giác run lên, không muốn cầu xin một kẻ bị thù hận nhồi tim tha cho. “Vút” một tiếng, một roi vút tới, quất trên vai nàng, đau nhức ngập tràn... Nàng biết mình đang bị nhiễm phong hàn, giờ lại bị làn roi ác độc, không biết chống đỡ được lâu không nữa... Một roi quật xuống, tựa như bị ném vào một dòng nước nóng bỏng vậy, cả lưng bỏng rát đau nhức, đau không chịu nổi....

103. Chương 106: Một Đêm Xuân Mất Hồn

Mỗi lần nàng kêu một tiếng, Sở Minh Hoa lại hứng thú một lần, cười lại càng vui vẻ, càng sung sướng, đánh càng ngày càng hăng, lâm vào trạng thái điên cuồng. Có người xông tới, thở hồng hộc nói, “Nhị đương gia, có chuyện rồi...”

Hắc dừng tay, nổi trận lôi đình vung roi về phía kẻ nọ, tức giận hỏi có chuyện gì xảy ra. Kẻ đó đáp, “Đại đương gia đang đi tìm Nhị đương gia đó, Nhị đương gia đi nhanh đi”

Tưởng sẽ được tra tấn nàng một trận sung sướng, thế mà lần nào cũng bị cắt ngang, Sở Minh Hoa hờn dỗi chẳng có chỗ phát tiết, lại không thể không đi. Diệp Vũ cuộn chặt người lại, tuy chỉ có năm roi, nhưng đau nhức đã phá hủy ý chí nàng, khí lạnh như con tằm ăn mòn dần thân nàng... Gian phòng đá lạnh như băng, nàng chẳng còn chỗ nấp, dần dần lâm vào hôn mê...

**

Tri phủ Trấn Giang an bài cho Sở Minh Hiên và Thẩm Chiêu một gian biệt uyển có rường cột chạm trổ tinh mỹ, lịch sự, tao nhã, đi theo làm tùy tùng hầu hạ.

Từ phủ Tổng đốc đường thủy trở về, Thẩm Chiêu về phòng nghỉ tạm, chẳng bao lâu, Vương thống lĩnh cũng vội vã trở về. Thẩm Chiêu vội vàng hỏi, “Tìm hiểu sào huyệt của bang Thiên Thanh thế nào rồi?”

“Người bang Thiên Thanh có tính cảnh giác rất cao, ty chức cùng cấp dưới cải trang dịch dung, nói bóng nói gió, có hỏi thế nào cũng không tra ra được ạ” Vương thống lĩnh đáp, “Ty chức vô năng”

“Ta sớm đã đoán ra kết quả này mà, người ngoài khó mà lẫn vào bang Thiên Thanh được” Ánh mắt Thẩm Chiêu đầy sầu lo, “Vũ Nhi đang ở trong tay bang Thiên Thanh, không biết có bị tra tấn gì không nữa”

“Ty chức xin đi tìm hiểu lần nữa” Vương thống lĩnh lại chấp tay nói.

Thẩm Chiêu gật gật đầu, nhìn lá cây đại thụ bên ngoài cửa sổ, xoay người sắc mặt như thường nói, “Vương gia”

Sở Minh Hiên lo lắng đi tới, nghi hoặc hỏi, “Vũ Nhi sao lại ở trong tay Thiên Thanh được chứ?” Thẩm Chiêu biết, mới rồi hẳn ta nhất định cũng nghe được mình và Vương thống lĩnh nói chuyện, vì thế bảo, “Vương gia, việc Vũ Nhi, để ta là phu quân lo lắng là được”

“Bốn vương sao không quan tâm được chứ?” Sở Minh Hiên vừa sốt ruột vừa giận, “Vũ Nhi đến tốt cùng xảy ra chuyện gì? Vì sao lại ở trong tay bang Thiên Thanh hả?”

“Ngày ấy lâu Tiêu Tương có việc vui, Vũ Nhi bị người ta bắt có ở lâu Tiêu Tương, ta hoài nghi là do bang Thiên Thanh gây ra”

“Bang Thiên Thanh ư?” Sở Minh Hiên nắm chặt tay, gân xanh nổi lên, sát khí ngập tràn trong mắt. Thẩm Chiêu lại thấy yên tâm, may Tấn Vương không bị tức mờ mắt, không truy vấn tiếp xem vì sao bang Thiên Thanh lại bắt Vũ Nhi.

Theo hẳn quan sát, từ lúc Tấn Vương ở đài quan sát về phủ, đã khác hẳn lúc trước. Tấn Vương ở ngự tiền xin đi giết giặc, truy tra thích khách ám sát bệ hạ; tội phạm giết người bên đường, Tấn Vương cầm kiếm chặn lại. Nếu là lúc trước Tấn Vương say mê phong hoa tuyết nguyệt tuyệt đối sẽ không chủ động tham gia chuyện triều chính hoặc những chuyện liên quan đến triều đình. Không những thế, tính tình Tấn Vương trầm ổn hơn lúc trước, không còn xúc động bất chợt, lỗ mãng, trong mắt không còn vui giận rõ ràng nữa mà đã biết che giấu cảm xúc.

Hắn đoán Tấn Vương thay đổi lớn thế nhất định là vì biến cố chữ “tình”. Có lẽ Tấn Vương trầm ổn thật sự rồi. Chỉ là Thẩm Chiêu không rõ, Tấn Vương có thể thay đổi hoàn toàn hay không.

Dựa theo kế hoạch, lấy danh nghĩa Lý Xương thiết yến ở lầu Hoàng Hạc để khoản đãi bang Thiên Thanh, đợi chủ bang Thiên Thanh tới, họ sẽ đi ra. Quả nhiên, chủ bang Thiên Thanh đã tới, là Nhị đương gia và mấy thuộc hạ.

Thẩm Chiêu và Sở Minh Hiên đứng ở sau cửa sổ phòng trong quan sát, thấy Lý Xương và Nhị đương gia đang nói chuyện. Nhị đương gia tuổi còn rất trẻ, thân thể gầy gò, bộ mặt thanh tú, cũng là một kẻ luyện công phu, võ nghệ không tầm thường, hơi khó dò xét.

“Lý đại nhân, ngài là quan, ta là tặc, nước giếng không phạm nước sông, hôm nay có gì chỉ giáo đây?” Bộ mặt Sở Minh Hoa âm độc, vừa thấy đã biết ngay là kẻ rất khôn khéo.

“Sau đó sẽ biết ngay mà, sau đó sẽ biết ngay mà” Lý Xương cười hỏi, “Đúng rồi, đại đương gia sao lại không tới?”

“Đại ca ta có việc gấp, mọi chuyện lớn nhỏ đều do ta quyết định tất”

“Là như vậy, có hai người muốn gặp Nhị đương gia”

“Vậy gọi họ ra đi. Lão đây tranh thủ lúc rảnh mới tới đây, chẳng có sức đâu mà cùng các người tán gẫu, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt đâu” Sở Minh Hoa nói cuồng vọng.

“Nhị đương gia thật khí phách quá” Thẩm Chiêu cùng lúc cất giọng ôn nhu. Hần và Sở Minh Hiên cùng xuất hiện, mặt như ngọc, mặc áo gấm hoa đào, phong độ tiêu sái khiến người ta hoa cả mắt.

Sở Minh Hoa lúc thấy họ lại tức, bởi gã vốn có thể nhảy vọt trở thành Vương gia tôn quý, ăn trắng mặc trơn, lại bị cầu hoàng đế và hai kẻ giảo hoạt này làm bị thua. Hần tức nghẹn trong lòng, cũng chẳng đứng dậy đón chào, “Tần Vương, hữu tướng đường xa mà đến, thiết yến khoản đãi người thô tục như ta đây, là quá đề cao ta rồi, ta đây phải tu ba kiếp mới có phúc khí ấy, không biết phải làm sao đây?”

Buổi chiều, đại ca nói với gã, Tần Vương và hữu tướng đã tới Trấn Giang, việc hàng đầu là tìm được sào huyệt bang Thiên Thanh. Bởi thế, chúng sẽ dụ rấn ra khỏi hang, trên danh nghĩa là khoản đãi chủ bang Thiên Thanh, thực ra sau yến tiệc sai người theo dõi, tìm được sào huyệt của bang Thiên Thanh.

“Thiên Thanh là bang phái đầu tiên giúp Đại Sở ta, bốn vương sớm muốn biết từ lâu rồi” Sở Minh Hiên vung áo bào lên, tiêu sái ngồi xuống.

“Bang Thiên Thanh giúp khống chế đường thủy đã nhiều năm, đồng tâm hiệp lực với Tổng đốc quan nha đường thủy, vì triều đình và các châu phủ vận chuyển lương thực, vất vả nhiều năm rồi, bệ hạ sai Thẩm mỗ và Vương gia tới để khao thưởng” Thẩm Chiêu cười nói.

“Không dám, triều đình không diệt bang Thiên Thanh chúng ta thì chúng ta đã hàng phục rồi” Sở Minh Hoa cười lạnh, “Chỉ cần triều đình không nhúng tay, bang Thiên Thanh sẽ rất thích tận lực vì triều đình và các châu phủ”

“Cũng là thế, bang Thiên Thanh sẽ nghe lệnh triều đình, không hề ức hiếp dân chúng, giết người phòng hỏa, làm những chuyện táng tận lương tâm” Thẩm Chiêu mở miệng mỉm cười, “Đổi lại, chỉ cần bang Thiên Thanh có quy củ, an phận thủ thường, làm dân lương thiện Đại Sở, triều đình sẽ không can thiệp”

Sở Minh Hoa dĩ nhiên biết ý những lời này, muốn bang Thiên Thanh nghe lệnh triều đình, thì nhất định phải đầu hàng triều đình; muốn bang Thiên Thanh biến thành lương dân, lại không thể. Gã ra vẻ lưu manh nói, “Ta cũng muốn làm lương dân lắm chứ, cũng muốn sống an nhàn lắm, nhưng bang thiên Thanh một tay che trời, chẳng phải rồi gỗ, thả chút lại động chút. Họ đều là những hán tử tâm huyết, chẳng muốn ràng buộc, không chịu nổi chút quản thúc, cho dù ta Nhị đương gia này có muốn họ làm lương dân họ cũng sẽ không nghe đâu”

Trong lòng Sở Minh Hiên bốc lên lửa giận, “Là hán tử tâm huyết, nên ra chiến trường giết địch, chứ không nên giết người phòng hỏa! Bang Thiên Thanh chuyện ác nào mà không làm, ức hiếp dân chúng, dân chúng đều thống hận cả, các ngươi cũng dám tự xưng là hán tử tâm huyết sao?”

Sở Minh Hoa đứng dậy, bộ mặt âm trầm, “Nếu không hài lòng, nhiều lời vô ích, xin cứ tự nhiên!”

Sở Minh Hiên gầm lên, “Người cho là người đi được sao?”

Lời chưa dứt hần đã ném một ly rượu trên bàn xuống. Sở Minh Hoa cảm giác đằng sau có gió lạnh ập tới, cả người nhanh như chớp tránh thoát ly rượu, ngay sau đó, một luồng chưởng mạnh ập tới, gã lại nhanh nhẹn tránh, ra chiêu đón đánh.

Năm thuộc hạ của hần thấy vậy cũng lập tức xuất chiêu hỗ trợ; tình vệ trốn ở nơi bí mật gần đó cũng đều xuất động, trong khoảng khắc, cả căn phòng rộng sáng biến thành bãi chiến trường hỗn độn.

Thẩm Chiêu và Lý Xương đứng một bên, vừa nhìn vừa quan sát tình hình chiến đấu. Tần Vương và Nhị đương gia đều không mang vũ khí, lấy quyền cước so chiêu, đánh nhau hết sức kịch liệt.

Quyền cước vù vù, bóng người liên hoàn, kiếm thuật của Sở Minh Hiên vô cùng tinh sâu, công phu quyền cước cũng nhuần nhuyễn nóng bỏng, lấy linh mẫn và sở trường tàn nhẫn; Võ nghệ Sở Minh Hoa cao cường, lực nặng như núi, lại dần không địch lại. Sau một trăm chiêu, cả người Sở Minh Hoa bị trúng hai chưởng, bị nội thương. Thuộc hạ của hần đỡ lấy hần, chạy trốn ra ngoài.

Sở Minh Hiên đuổi theo không bỏ, Thẩm Chiêu cũng đi trên đường, nhưng thấy hai bên đánh càng thêm kịch liệt ai cũng bị thương. Bỗng Sở Minh Hoa ném một viên gì đó, một tiếng nổ “oành” khói đặc tràn ngập, trước mắt nhìn không rõ.

Lúc khói đặc tan hết, người bang Thiên Thanh đã không thấy tung tích. Sở Minh Hiên ra lệnh, “Đuổi theo! Cần phải tìm bằng được chúng!”

**

Thẩm Chiêu bố trí cục diện này, cố ý dẫn chủ bang thiên Thanh xuất hiện, sau đó, Vương thống lĩnh theo dõi họ trở về, cũng sẽ biết sào huyệt chúng ở đâu. Tiếc là thất bại trong gang tấc. Trấn Vương xúc động quá mức, không nên xung đột với Nhị đương gia.

Trở lại biệt uyển, Thẩm Chiêu đợi nửa canh giờ, Sở Minh Hiên đã trở lại, tức giận mặt đen sầm lại, “Lật tung cả phủ TRấn Giang lên, bốn vương cũng quyết tìm cho ra gã!”

“Giờ đánh rắn động cỏ rồi, bang Thiên Thanh đã biết triều đình đối phó với chúng, tiếp theo sẽ không dễ làm nữa” Sắc mặt Thẩm Chiêu nặng nề.

“Bốn vương không tin sẽ không tìm thấy sào huyệt của bang Thiên Thanh!” Sở Minh Hiên nắm chặt tay, khớp xương vang lên răng rắc.

Hai người không thềm nhắc lại nữa, cũng không đi đi lại lại, mà chỉ ngồi xuống uống trà. Qua một ly trà nhỏ, cuối cùng cũng có người bấm báo, Nhị đương gia bang Thiên Thanh đi vào một toà nhà dân, rồi không thấy ra nữa.

Đôi mắt Sở Minh Hiên phụt lửa, “Lúc này bốn vương nhất định làm dễ như trở bàn tay” Thẩm Chiêu xoa tay, nói trầm ngâm, “Tòa nhà kia đâu cứ nhất thiết là sào huyệt của bang Thiên Thanh chứ, cứ thăm điều tra trước chút đi”

Sở Minh Hiên không nói thêm gì, người đó liền đi. Lại thêm một khoảng ly trà nữa, một tinh vệ trở về bấm báo, nói toà nhà kia ngày nào cũng có người ra vào, đại đa số là nam nhân. Trước mắt ngoài Nhị đương gia và năm thuộc hạ, còn có sáu bảy nam tử nữa.

“Như thế xem ra tòa nhà kia là điểm dừng chân trong thành của bang Thiên Thanh rồi” Sở Minh Hiên kết luận.

“Vương gia đoán cũng trùng hợp với ta” Thẩm Chiêu cười khê.

“Nhị đương gia không về tổng đàn, vậy chúng ta xôi hồng bỏng không sao?”

“Vương gia an tâm chút chờ sốt ruột, Vương thống lĩnh hẳn sẽ mau trở lại, xem hẳn có thu hoạch được gì không” Thẩm Chiêu cất giọng đều đều, gần như không thấy lo lắng gì.

Chẳng bao lâu, Vương thống lĩnh đã trở lại, nói đã tìm hiểu được tổng đàn của bang Thiên Thành. Hai người vui mừng quá sức, nói vài câu rồi rời biệt uyển đi.

Nửa đêm, gió lạnh tê lương, khí lạnh tập kích người. Bóng đêm đêm nay hết sức nặng nề, giống như đang ẩn chứa điều mạo hiểm không muốn ai biết. Vết roi trên người do không được chữa trị kịp thời mà trong gian phòng đá lại lạnh lẽo vô cùng, Diệp Vũ sốt cao mãi, thần trí không rõ.

Có thể bị chết ở chỗ này không đây? Hay chết rồi mà chẳng có ai biết không? Thật ra chết rồi chẳng phải tốt lắm ư? Đây chẳng phải là điều nàng vẫn hy vọng sao? Cả người khó chịu, đầu vầng mắt hoa, nàng cố sức mở mắt, hơi tỉnh táo chút rồi lại vẫn mơ mơ màng màng.

Không biết mê man bao lâu, nàng cảm giác như có người đỡ mình dậy, như có ai đang bón nước cho mình uống, nhưng nước rất đắng, chua xót khó nuốt vô cùng, nàng chỉ muốn nhổ ra thôi... Giống như có người ôm lấy mình, như có một vòng tay ấm áp bao bọc quanh mình, thật ấm quá, cả sau lưng đều ra mồ hôi ướt đẫm... Nàng cố sức mở mắt muốn nhìn chút xem là ai đang chăm sóc mình.

Trong朦胧 lung, nàng thấy một nam tử lộ ra khuôn mặt mơ hồ, nhưng nàng mệt quá, khó mà tiếp nhận nổi, cũng không rõ hẳn là ai, mí mắt đã sụp xuống.

“Đại đương gia, cô nương này sốt cao mãi, nóng dọa người, chỉ uống thuốc này e là không được” Tiểu Nguyệt lo lắng, cau mày, “Hay đưa nàng ấy vào trong thành chữa trị đi ạ”

“Thuốc này trị phong hàn, không vượt qua được cửa này thì phải xem chính nàng ấy” Ánh mắt lạnh lẽo của đại đương gia lướt qua nàng ta, nàng ta lập tức cúi đầu không dám nhìn gã. Yên tĩnh một lúc, đại đương gia bảo, “Người ôm nàng đi”

Tiểu Nguyệt ngồi xuống ôm lấy Diệp Vũ. Đại đương gia đi ra tới cửa phòng đá, chẳng bao lâu có kẻ vội vã chạy tới nói, “Đại đương gia, Nhị đương gia bị thương nặng, đã bị người triều đình bao vây, chắc không thoát thân được ạ”

Mắt gã lạnh như chim ưng, “Tần Vương và hữu tướng có động tĩnh gì không?”

Người đó đáp, “Ta làm theo ý lời đại đương gia bảo, tiết lộ chút ít vị trí tổng đàn, Tần Vương và Hữu tướng đã biết tin, nhất định sẽ tới khuấy đảo sào huyệt”

“Sáng sớm mai tới Minh Nguyệt loan tìm ta, đi thôi”

“Vâng”

Người đó chạy vội đi biến mất trong đêm. Đại đương gia trở lại gian phòng đá, ôm lấy Diệp Vũ mê man, Tiểu Nguyệt vội vã đuổi theo. Đi ra bên ngoài, gã ôm nàng lên một chiếc xe ngựa, Tiểu Nguyệt liếc mắt nhìn thôn trang chìm trong bóng tối yên tĩnh, nhảy lên xe ngựa.

Từ sau khi Nhị đương gia rời đi, đại đương gia phân phó tất cả huynh đệ giải tán nấp kín, rồi tất cả mọi thứ của bang Thiên Thanh tới Minh Nguyệt loan, chỉ còn lại thôn dân bình thường, bởi vậy, nếu quan binh tìm tới nơi này, cũng chẳng lực soát ra cái gì.

Sau nửa canh giờ Thảm Chiêu và Sở Minh Hiên dẫn nhiều quan binh đuổi tới đây, không thu hoạch được gì. Thôn trang yên tĩnh, do quan binh đột nhiên đi vào, phá tan sự yên tĩnh vốn có. Cả dân thôn nghe được tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc, tiếng ngựa hí vang thê lương, nghĩ tới đại họa rớt xuống đầu, vội vã mặc quần áo đi ra ngoài.

Gió lạnh se sắt, đuốc cháy rừng rực, họ vẫn còn buồn ngủ sợ tới mức tim gan như sắp vỡ ra, chẳng rõ có chuyện gì xảy ra, không rõ vì sao lại có nhiều quan binh như thế. Tri phủ vừa nói thông suốt, đằng hoàng, trấn an thôn dân khiến họ không sợ hãi nữa. Sau đó quan binh lục soát từng nhà, trong khoảng khắc, toàn bộ thôn trang gà bay chó sủa, cảnh tượng loạn hết.

Lòng Thảm Chiêu không đành, nhưng lại không thể làm vậy, bảo tri phủ sau này miễn trừ thôn trang này nửa năm thuế má. Quan binh lục tục hồi báo, không lục soát được nhân vật khả nghi nào. Sở Minh Hiên tức giận nắm chặt tay, “Bổn vương đi tước nã Nhị đương gia trước!”

Thảm Chiêu không ngăn lại, thấy hắn làm gương tiến nhanh vào màn đêm mịt mờ mà đi, sai mười tinh vệ và trăm quan binh chạy đuổi theo.

Một đêm ở phủ Trấn Giang, máu tanh ngập tràn. Một hồi kịch chiến, Sở Minh Hiên đã đánh cho Nhị đương gia bang Thiên Thanh một trận tơi bời, hộc máu, mười người tới bị áp nhập đại lao phủ nha Trấn Giang. Bóng tối tan hết, ánh rạng đông nhú lên, một ngày mới lại bắt đầu.

Sở Minh Hoa bị trói vào cọc gỗ, mặt không chút máu, thân thể xệch xoạc, trước ngực có hai vết kiếm chém, áo bào loang lổ máu, khác hẳn kẻ điên cuồng lúc trước.

Dùng xong bữa sáng, Sở Minh Hiên và Thảm Chiêu đi vào nhà giam. Hai bóng phiêu diêu, áo trắng gió thổi nhẹ bay phất phơ bước vào một nơi ẩm ướt hôi thối, người này mắt lóe sáng có một không hai, chói chang như ánh nắng, chiếu sáng toàn bộ khu vực tối tăm và xấu xí này. Đi sau hai người là tri phủ cung kính.

Sở Minh Hiên nhớ tới tối qua lục soát mà không tìm thấy Vũ Nhi, lửa giận bùng lên trong ngực, quát, “Nói! Vũ Nhi ở đâu?”

“Vũ Nhi?” Mắt Sở Minh Hoa đảo vòng, cười quỷ dị, “Vũ Nhi à, ta mang giấu nàng ở một nơi mà chẳng ai tìm được nơi bí mật đó đâu”

“Bốp!” Sở Minh Hiên phẫn nộ tát hắn một nhát, “Người cũng xứng gọi tên nàng đó sao?”

“Xứng hay không cũng chẳng phải do người định đoạt!” Sở Minh Hoa lạnh lùng cười trộm, “Con gái Diệp tướng quân thật đúng là khác, da thịt trắng nõn nà, ngực mềm mại, chỗ đó mới thật thơm *** làm sao! Bão ta chết dưới váy nàng ta cũng cam tâm tình nguyện!”

“Người đối nàng ấy thế nào rồi?” Sở Minh Hiền trừng to hai mắt, như chiếc chuông đồng vậy, trong mắt bắn ra hoa lửa mãnh liệt.

“Dĩ nhiên là ăn sạch rồi. Đời này, có thể được ân ái với một mỹ nhân tuyệt sắc như thế, thật mất hồn, đáng giá lắm...”

Sở Minh Hiền túm vạt áo gã, tức giận nổ bùng, lửa giận làm đỏ cả mắt, hận chỉ muốn chém chết gã! Thảm Chiêu nói lạnh nhạt, “Vương gia, gã có lòng chộc giận ngài, ngài đừng phần nộ thế chứ”

Những lời này như một dòng suối trong mát, chảy vào trong tim Sở Minh Hiền, dập tắt lửa giận, khiến cảm xúc hần bình phục lại. Sở Minh Hiền buông Sở Minh Hoa ra, hỏi, “Nàng đâu?”

Sở Minh Hoa cười âm u, “Cho dù người có giết ta, ta cũng sẽ không nói cho người, ta muốn nàng sinh con cái cho ta...”

Lửa giận Sở Minh Hiền lại bùng nổ, bị lời hần nói tức giận tới mức không khống chế nổi, cầm miếng sắt trong lò lửa áp vào ngực gã. Trong mắt Sở Minh Hoa lóe lên hoảng sợ, “Ta nói, ta nói...”

104. Chương 107: Ôm Vào Tay

“Nói!”

“Nàng ở...” Sở Minh Hoa cười khi khi bảo, “Nàng ở trong lòng ta”

Sở Minh Hiền nổi trận lôi đình, áp chặt miếng sắt đỏ vào ngực gã, tiếng kêu la thảm thiết, thê lương xen lẫn tiếng da thịt cháy “xèo xèo”.

Thảm Chiêu cảm thấy sao giống như nghiêm hình bức cung thế mà Nhị đương gia cũng không thấy nói. Còn Tấn Vương thì đã tức tới điên lên rồi, sẽ không dừng tay. Sau khi ấn xong, Sở Minh Hoa gần như sắp hôn mê, hấp hối.

Khuôn mặt tuần tú của Sở Minh Hiền bị lệ khí làm méo mó thành một kẻ xa lạ, “Không chịu nói hử, bỗng vương sẽ cùng chơi đùa với người thật tốt, thay phiên nhau dùng các loại khổ hình!”

Sở Minh Hoa không nói gì, cúi đầu xuống, Sở Minh Hiền rút roi ngựa ra, quất vun vút lên trên người hần, âm thanh vang lên vun vút khiến người ta sợ hãi, mỗi một roi quất xuống thật ác độc. Nhân quả tuần hoàn, Sở Minh Hoa quất Diệp Vũ, giờ cũng bị người quật lại. Nhưng hần coi như không có cảm giác gì, không rên một tiếng nào, ngọn roi kia vút trên người, cứ như đập vào bịch bông vậy.

Như thế, Sở Minh Hiền xuống tay càng ngày càng ác độc, đôi mắt đỏ rực như biến thành ma vậy. Thảm Chiêu lắc đầu, mắt ngưng nhanh, như một Quan Âm bồ tát đầy từ bi nhân ái, giữa trán nổi lên hắc ám. Tấn Vương thay đổi quá lớn.

Cặp mắt đỏ rực lộ ra ma tính và thô bạo, tính thiện lương trong hần đã biến mất sạch sẽ, khiến hần trở nên tàn bạo như thế. Sở Minh Hoa bị trúng ba bốn chục roi, da thịt gần như bong tróc hết, thê thảm vô cùng, nghe chừng chẳng còn một khối thịt lành nào nữa. Tri phủ Hà sợ tới mức cả người run lên, không dám nhìn, Thảm Chiêu hạ giọng bảo ông ta, “Làm phiền Hà đại nhân nghĩ cách ra thông báo, giờ Dậu ngày mai mang đám người Nhị đương gia bang Thiên Thanh tới trước phủ nha thi hành ngũ mã phanh thây. Nghĩ ra được rồi, lập tức sai người trong thành dán khắp mọi nơi”

Hà tri phủ vội vã đi.

“Vương gia, nghỉ một lát đi” Thảm Chiêu khuyên nhủ, “Gã cũng chẳng chết được, ta còn định dựa vào gã để dụ rắn ra khỏi hang nữa đó”

“Dụ rấn ra khỏi hang ư?” Sở Minh Hiền thu roi lại, đánh hơn năm mươi roi, trên cánh tay hơi mỏi.

“Ta muốn một lưới bắt gọn tất cả những kẻ đầu não quan trọng của bang Thiên Thanh”

“Đúng! Tuyệt đối không thể có cá lọt lưới! Nếu để lại dư nghiệt, nhất định hậu hoạn vô cùng!”

Hai người đi ra ngoài, rời khỏi nhà giam, Sở Minh Hiền khó hiểu hỏi, “Lần trước đã định dụ rấn ra khỏi hang, lần này lại là dụ rấn ra khỏi hang nữa ư?” Thẩm Chiêu cười cười, đi thẳng tới trước, cố ý thừa nước đục thả câu.

Lúc tỉnh lại, Diệp Vũ không còn cảm thấy khó chịu mà chỉ thấy đau đầu, hoặc là khó ở. Lần này lại đổi nơi nhất, là một gian nhà trúc nhỏ gọn, ngoài Tiểu Nguyệt chăm sóc nàng ở đó, cũng không thấy người thứ ba.

Nàng cố sức xuống giường, lết người đi ra ngoài, bên ngoài không một bóng người, Tiểu Nguyệt đang làm cơm trưa ở gian bếp. Sắc trời âm u, mây đen che kín, gió lạnh thổi tới khiến nàng run mình một cái. Lúc này không đi, còn đợi đến bao giờ chứ? Nàng men theo con đường kia đi ra ngoài, cho dù chẳng còn bao nhiêu sức, cho dù có bị bắt trở lại, cho dù có bị bệnh nằm ở ven đường, nàng cũng tìm mọi cách để trốn.

Từ lúc bị phong hàn chưa khỏi, đi một lúc cũng chẳng có sức, chỉ đành dừng lại nghỉ một lúc rồi lại đi tiếp. Nàng ôm ngực, thở dốc, đường đằng trước lay động, lá cây hai bên đường đong đưa... Nàng cố gắng chống đỡ, trời đất xoay tròn, trước mắt cũng xoay tròn...

Nàng ngã ập xuống, đã có một cánh tay cứng như sắt đỡ lấy nàng, ôm nàng vào trong ngực. Trước mắt lơ mơ, Diệp Vũ nhìn không rõ khuôn mặt nam tử, chỉ cảm thấy hơi quen. Rồi sau đó nàng chìm vào trong bóng đêm.

Lúc tỉnh lại thì vẫn ở gian phòng trúc, Diệp Vũ giật mình tỉnh mộng, mới nhớ ra nàng đã bị người ta ôm trở lại. Nam tử vừa rồi kia là người của bang Thiên Thanh ư? Chỉ tiếc lúc ấy nàng chóng hết cả mặt, gần như chẳng thấy rõ lắm. Tiểu Nguyệt vào phòng, vui vẻ nói, “Cô nương, cháo vẫn còn nóng, ta bón cho cô ăn nha”

Diệp Vũ gật gật đầu, lúc ăn cháo, nàng hỏi, “Đây là đâu? Sao chỉ có hai chúng ta?”

“Nơi này là Minh Nguyệt Loan, cô yên tâm đi, ở đây rất an toàn” Tiểu Nguyệt nói ngọt như mía lùi.

“Vừa nãy ta thấy một nam tử tiến vào, người đó là ai vậy?” Nàng hỏi bóng gió.

“Hả? Là ai vào được chứ?” Tiểu Nguyệt cau mày nghĩ ngợi, “Chắc là đại đương gia rồi”

“Đại đương gia gọi là gì? Là người thế nào?”

“Đại đương gia cơ trí chín chắn, liệu sự như thần, tuy trong một tháng chỉ ở tổng đàn có bảy tám ngày, quản rất ít chuyện, nhưng tất cả mọi người ai cũng tôn kính đại đương gia đó. Còn về tên của ngài ấy, ta cũng không biết, ai cũng gọi ngài ấy là Đại đương gia hết”

Diệp Vũ nghĩ Tiểu Nguyệt thật đúng là đơn thuần, Nàng lại hỏi, “Nhị đương gia cũng ở trong này sao?” Tiểu Nguyệt nói trấn an, “Cô nương yên tâm đi, Nhị đương gia không ở trong này, nghe nói Nhị đương gia bị bắt...”

Diệp Vũ cả kinh, tiện hỏi vui, “Bị ai bắt vậy?” Tiểu Nguyệt bỗng ý thức được mình nói những điều không được nói, chẳng hề đáp lại nữa, Diệp Vũ cầu xin một lúc, Tiểu Nguyệt mới rụt rè sợ hãi bảo, “Ta nghe nói, Nhị đương gia bị người triều đình bắt, ngày mai giờ Dậu sẽ bị hành hình năm ngựa xé xác”

Lòng Diệp Vũ nở hoa, bất giác cảm thấy tinh thần sảng khoái hẳn. Xem ra, Sở Minh Phong đã phái người tới cứu mình, chỉ là vẫn còn chưa tìm được mình mà thôi. Có lẽ ngày mai, từ giờ trở đi, ngày bị giam cũng sắp hết rồi. Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, ba tiếng rất trầm, Tiểu Nguyệt sau khi nghe thấy lập tức đặt bát xuống, vội vã đi ra ngoài.

Diệp Vũ càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ tiếng gõ cửa kia là ám hiệu ư? Do dự một lát, nàng cố chống đỡ đi ra ngoài, đi tới cửa chính. Cách đó không xa thấy Tiểu Nguyệt nói chuyện với một nam tử áo đen, tiếc là nàng vừa thấy thì nam tử đối diện nàng cũng đúng lúc xoay người, cất bước rời đi, chỉ nhìn

thấy vai lưng của hắn. Nhưng thân hình khôi ngô của nam tử kia, bất luận là hình dạng hay là bóng vắn rất giống một người.

**

Đột nhiên Sở Minh Phong giá lâm, khiến Thẩm Chiêu, Sở Minh Hiên không kịp trở tay. Lúc Tống Vân và năm tinh vệ hầu hạ, hần bước tùy ý vào phủ nha Trần Giang cứ như đang tiến vào điện Trùng Tâm vậy. Lúc ấy Sở Minh Hiên, Thẩm Chiêu và tri phủ Hà đang thương nghị trong phòng, người hầu trà thấy bảy vị kia ngang nhiên tiến vào, quát lớn, ‘Nơi này là phủ nha tri phủ, kẻ tạp vụ cấm tiến vào, các người là ai?’

Ba người nghe thấy tiếng quát cùng quay đầu lại, mặt biến sắc, vội vã đứng dậy, vội vã đi ra ngoài nghênh giá. Kẻ hầu kia thấy họ quỳ xuống, hô “Bệ hạ” thì một tiếng nổ “bùm” trong đầu, run rẩy quỳ xuống, trán lạnh ngắt.

Sở Minh Phong đứng ở tiền đình, động thân mà đứng, dưới có ba người quỳ, dáng cao ngất như cây tùng, dài như ngọn núi, mặc quần áo cẩm bào che giấu khí chất đế vương, lại khiến hắn càng có khí độ cao ngạo hơn, không gì sánh kịp.

Phủ nha là nơi trang nghiêm, lại coi như không dung nổi con rồng rớt xuống nhân gian này, nhìn có vẻ rất chật chội. Sau khi nghênh giá, Thẩm Chiêu đưa tay mời bệ hạ nhập phòng. Khi đi qua kẻ hầu kia, Sở Minh Phong dậm chân, nói trầm trầm, “Pha một bình trà nóng mang đến”

Hạ nhân gật đầu liên tục, cả người đầy mồ hôi. Sở Minh Phong ngồi lên ghế chủ tọa, tùy ý lướt mắt lạnh lùng nhìn, “Chuyện Trầm bảo các người làm đến đâu rồi?”

Thẩm Chiêu đáp, “Tiến triển thuận lợi, bệ hạ tới, sao không phái người đến thông tin trước, để cho thần còn chuẩn bị kỹ”

“Trầm cải trang xuất hành, đều đơn giản cả, không cần chuẩn bị gì”

“Bệ hạ giá lâm, đi đường mệt nhọc, vi thần sẽ bảo người hầu chuẩn bị tiệc” Hà Tri phủ cung kính nói. Sở Minh Phong phát tay, Hà tri phủ tuân lệnh khom người rời đi. Sở Minh Hiên bấm tấu, “Hoàng huynh, thần đệ đã bắt được Nhị đương gia bang Thiên Thanh, hiện giờ nhốt ở đại lao ạ”

Sở Minh Phong chậm rãi gật đầu, nhìn về phía Thẩm Chiêu. Thẩm Chiêu dĩ nhiên hiểu ánh mắt bệ hạ, vì thế nói, ‘Bệ hạ, nội tử thần đang nằm trong tay bang Thiên Thanh. Tồi qua Vương thống lĩnh đi tìm hiểu tới sào huyệt của bang Thiên Thanh, nhưng lúc thần mang quân tới thì đã chẳng có ai, chỉ còn mỗi dân thường, không tìm được nội tử’

“Bệ hạ yên tâm, Thẩm Chiêu đã thiết kế xong bố cục, không hết ngày mai, có thể tìm được sào huyệt khác của bang Thiên Thanh, sẽ cứu Nhị phu nhân ra” giọng Sở Minh Hiên lạnh lùng.

“Hoàng đệ và Thẩm Chiêu làm việc, trầm dĩ nhiên là yên tâm rồi” Sở Minh Phong nói bình thản, “Mới rồi trầm đi trên đường, có không ít dân chúng nói bang Thiên Thanh làm việc hung tàn, Thẩm Chiêu, Nhị phu nhân có thể gặp nguy hiểm không chứ?”

“Tạ bệ hạ quan tâm, nhờ hồng phúc của bệ hạ, nội tử nhất định gặp dữ hoá lành” Lúc này Thẩm Chiêu cũng chỉ đành nói mờ ám vậy. Tiếp đó ba người trao đổi làm cách nào bắt được đại đương gia và đầu não của bang Thiên Thanh, rồi sau đó đi dùng bữa. Mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi gió đông.

Đêm nay, họ đều không ngủ, đứng trên vọng gác cao nhất đối diện với phủ nha quan sát. Bóng đêm tối như mực, trong yên lặng chỉ thỉnh thoảng có tiếng chó sủa xa xa. Qua giờ tỵ, họ vừa uống trà vừa đợi.

Sở Minh Phong vẫn lo sự an nguy của Diệp Vũ, lo nàng bị khổ, bị bắt nạt, lại lo bang Thiên Thanh giận dữ mà giết nàng, lại càng lo càng loạn. Tuy mặt hắn không thay đổi, nhưng lòng đã sớm loạn như ma.

Thẩm Chiêu nhìn thấu tâm tư bệ hạ, lại ngại Tấn Vương ở đây, không thể trấn an bệ hạ được, Nhìn bệ hạ lại nhìn Tấn Vương, lại quay lại nhìn mình, bất giác bật cười khế. Ba đại nam nhân có quyền lực cao nhất, được chào đón nhất Sở quốc, trong lòng lại đều chứa một cô gái, lo âu bất an vì nàng, nóng gan nóng ruột vì nàng.

Giờ tý canh ba, Sở Minh Hiền hạ giọng bảo, “Có động tĩnh” Ba người cùng đi tới trước cửa sổ nhìn về phía phủ nha.

Trong bóng tối, có bốn bóng đen quăng dây thừng lên tường đại lao phủ nha, mở cửa ra, kẻ còn lại thuận lợi tiến vào phủ. Thấm Chiêu dự liệu, người giang hồ đều nói tới nghĩa khí, Nhị đương gia sắp bị triều đình dùng năm ngựa xé xác, người bang Thiên Thanh nhất định sẽ tới cứu ngục.

“Thấm Chiêu, thật sự không cần bốn vương chơi đùa hai chiêu với chúng sao?” Cuối cùng Sở Minh Hiền hỏi một lần nữa.

“Hoàng đệ cùng chơi hai chiêu với chúng cũng tốt, người bang Thiên Thanh sẽ không để cho chúng ta có ý thả chúng đi đâu” Trong bóng tối đôi mắt Sở Minh Phong sáng quắc như con báo.

“Vào thời điểm hai bên đánh nhau kịch liệt, Tấn vương tới cũng chưa muộn” Thấm Chiêu cười bảo. Chẳng bao lâu, trong đại lao truyền ra tiếng đánh nhau, xem ra người bang Thiên Thanh đã đắc thủ, đang tìm cách phá vòng vây.

Thế cục biến hoá rất nhanh, mười tên bang Thiên Thanh vọt tới sau vườn, lửa đỏ ngập trời, tiếng binh khí va nhau lạnh canh làm kinh động bóng đêm, lan ra. Cai ngục trực đêm và nha dịch có hơn mười người, thân thủ không rõ thế nào, đánh không lại mười người bang Thiên Thanh, bởi vậy, trong kịch chiến, phủ nha chết ngày càng nhiều.

Việc này không để chậm được, Sở Minh Hiền hoả tốc xông tới cứu. Thân hình hần mạnh mẽ, như con rồng vọt xuyên qua trận địa tới tận bên trong, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, hơn mười chiêu đã xoay chuyển thế cục.

Nhân sĩ phủ nha được kích ứng phản chấn, hai bên địch ta đánh nhau càng kịch liệt, có kẻ bị chặt đứt tay, đao đâm trúng đùi, có kẻ ngã xuống bỏ mình...Sở Minh Hiền cố ý phóng thuỷ, bị một kẻ áo đen bang Thiên Thanh đánh đuổi. Lúc này một kẻ bang Thiên Thanh tung một quả pháo nổ đánh “đoàn” một cái, khói mù mịt. Trong màn khói mù mịt, Nhị đương gia được hai gã áo đen dìu đi, chạy từ sau hậu uyển. Nha dịch giả vờ đuổi theo, đuổi một lúc thì chẳng thấy bóng một gã áo đen nào cả. Vương thống lĩnh ẩn mình trong chỗ tối đợi tình vộ, từ lúc bang Thiên Thanh chạy trốn đã đuổi theo sau. Thấm Chiêu châm nến lên, “Bệ hạ, nếu thuận lợi, sáng sớm mai sẽ tìm được Diệp Vũ”

Sở Minh Phong nhìn ngọn nến sáng lung linh, “Người luôn liệu sự như thần, hy vọng lúc này người dự đoán không sai”

Một lúc sau, Vương thống lĩnh cho người báo về, Nhị đương gia bang Thiên Thanh và bang chúng chạy trốn tới phía Bắc, tới một làng chài của một người tên là Minh Nguyệt Loan.

Thấm Chiêu, Sở Minh Hiền tự mình dẫn một ngàn binh tới Minh Nguyệt Loan. Sở Minh Phong vốn tự mình đi tiêu diệt, lại được Thấm Chiêu cực khổ khuyên can mãi, mới đành bỏ ý nghĩ trong đầu đi.

Lúc chỉ còn cách Minh Nguyệt Loan khoảng mười dặm, trời vẫn chưa sáng. Đây là thời điểm bình minh trời còn tối đen, tối thui, tối mò, tối yên tĩnh vô cùng, Minh Nguyệt Loan tựa như một chú thỏ trắng nhỏ vô tội nằm bên bờ sông ngon giấc, hồn nhiên đến mức hoạ sát thân sắp trùm tới. Nhưng một thôn trang lớn vậy thì Diệp Vũ ở đâu đây?

Vương thống lĩnh mở đường, Thấm Chiêu và Sở Minh Hiền giục ngựa tiến vào làng chài, tìm từng nhà. Mà lúc này Tiểu Nguyệt đang kéo Diệp Vũ chạy trốn, tuy Diệp Vũ vốn không muốn chạy, nhưng chẳng có sức thoát khỏi nài ta, thật khổ không sao tả hết.

“Tiểu Nguyệt, buông ra...” Diệp Vũ bị nài ta túm kéo chạy, thở hồng hộc, đến nói chuyện cũng khó khăn.

“Cô nương, đại đương gia đã bảo ta rồi, cố gắng chăm sóc cho cô thật tốt, không thể bỏ cô lại được” Tiểu Nguyệt đi lại nhẹ nhàng, “Vừa rồi ta nhìn thoáng qua, tất cả các huynh đệ đều bị bắt cả, vì thế, chúng ta phải chạy thật nhanh”

Đột nhiên, một trận choáng váng cả đầu óc, Diệp Vũ thấy rất khó chịu, cuối cùng không chống đỡ nổi nữa, ngã sập xuống. Tiểu Nguyệt ôm nài, nài nói suy yếu, “Quan binh này là tới cứu ta... Chính cô đi thôi”

Tiểu Nguyệt ngậy người kinh ngạc, đúng lúc này nàng ta bị một người đẩy ra, ngã trên mặt đất, Diệp Vũ cũng ngã xuống theo... Sở Minh Hiên nhanh tay nhanh mắt ôm được nàng, cảm giác nàng mềm yếu nhẹ tựa lông hồng, chỉ cần một cơn gió thổi cũng sẽ bay đi vậy.

“Vương gia...” Diệp Vũ an tâm.

“Bổn vương tới chậm, để nàng phải chịu cực khổ như vậy” Giọng hắn đầy đau khổ, ánh mắt sáng như ngọc ngập tràn đau xót. Hắn hận không thể đem tên Nhị đương gia kia băm vằm, hận không thể giết sạch người bang Thiên Thanh, hận không thể cho thời gian ngừng mãi mãi, dừng ở giờ khắc này, cứ ôm nàng vậy, chỉ có hai người họ, vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Tiểu Nguyệt ngồi dưới đất, nghe thấy tiếng cô nương gọi hắn là “Vương gia” mới biết được nam tử này dĩ nhiên là Vương gia, còn cô nương ấy là loại người nào đây?

Thẩm Chiêu xuống ngựa đi tới, giọng lạnh nhạt thâm trầm, ‘Vương gia, Vũ Nhi là Nhị phu nhân của ta, vẫn nên để ta lo đi’ Nói xong hắn đưa tay luôn ra sau lưng nàng, định ôm lấy nàng. Trong nháy mắt, thời gian như ngưng lại. Bốn mắt nhìn nhau, một kẻ chết không cam lòng, một kẻ thông dong mây bay gió thoảng.

Diệp Vũ nhìn họ, bất giác oán hận Sở Minh Phong, vì sao cùng lúc phải hai người này tới chứ? Một người không phải đã đủ rồi sao?

“Vương gia, mọi người đang nhìn!” Thẩm Chiêu tăng cao giọng, “Vũ Nhi là Nhị phu nhân của ta”

Cánh tay Sở Minh Hiên lỏng ra, cứ vậy trở mắt nhìn người con gái yêu thương được người ta ôm đi, trong lòng tê lương, lạc lõng. Nếu được, nàng nguyện tự mình đi, nhưng bệnh phong hàn nàng chưa khỏi, suy yếu vô cùng.

Thẩm Chiêu ôm nàng lên ngựa, nàng quay đầu nhìn lại, ánh mắt Tiểu Nguyệt ngơ ngác, kinh ngạc với thân phận cao quý của hai người đàn ông mặc quần áo sang trọng này.

Diệp Vũ có cảm giác cánh tay ôm bên hông đầy ôn nhu và mạnh mẽ, cảm giác sau lưng chạm vào lồng ngực ấm áp rộng dày, tim dần đập mạnh hơn, trên người như nóng lên. Ổn định tâm thần, nàng bảo, “Đại nhân, mang nàng ấy cùng về”

Trở lại phủ nha, Thẩm Chiêu bế Diệp Vũ lên. Đi vào hậu viện, nàng lơ đãng nhìn, nam tử kia, khuôn mặt lạnh băng, đứng sừng sững trước mắt, vững chãi như núi, thẳng tắp như tùng, quần áo đen biến mặt hắn thành màu đen. Sở Minh Phong cũng đến đây ư?

Bộ mặt hắn hơi lạnh, như đang nhìn một trò hay, lại dường như thờ ơ. Nàng không sờ được cảm xúc của hắn, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn lạnh như băng. Lần trước, nàng ở cùng Tấn Vương tại y quán nửa canh giờ, hắn đã nặng tay “Trừng phạt” nàng; hiện giờ nàng lại tựa vào người Thẩm Chiêu, y theo tính tình của hắn, hắn có ghen không nhỉ?

Nghĩ vậy, nàng bất giác cảm thấy cả thể xác và tinh thần nặng hẫ, yếu tới mức đi không nổi, hai chân mềm nhũn. Thẩm Chiêu ôm lấy nàng đi thẳng tới sương phòng.

105. Chương 108: Hợp Nhất

Sở Minh Phong và sở Minh Hiên đứng ở đình uyển, Thẩm Chiêu ở trong phòng cùng nàng.

“Thầy thuốc sẽ tới nhanh thôi” Hắn sờ trán nàng, “chỉ trong mấy ngày ngắn ngủn mà đã bệnh thành như vậy. Người Thiên Thanh đã tra tấn nàng thể nào vậy?”

“Không sao, tất cả đã qua rồi” Nàng không muốn nói, Nhị đương gia điên cuồng quát lên trên thân thể nàng như bị huỷ rồi, đã để lại vết sẹo, khiến cho người ta thấy sợ hãi những vết sẹo, Nàng hỏi, “Bệ hạ sao lạ đến đây vậy?”

“Bệ hạ lo cho nàng, đến từ hôm qua” Hắc nói ôn nhu, “Nếu sức khoẻ nàng không ngại, ngày mai hồi kinh”

Nàng gật gật đầu, cảm thấy mệt chết đi được, chỉ thăm nghĩ muốn nhắm mắt ngủ say. Hắc đem tay nàng đặt trong chăn, “Nàng ngủ một lát, thầy thuốc tới, ta sẽ gọi nàng”

Ông tay áo hơi lật ra, hiện lên vết máu lớn, Thảm Chiêu sợ quá, vén ông tay áo lên, đôi mắt kinh ngạc mở to, “Họ quát nàng ư?”

Diệp Vũ rút tay về, lại không rút được, chỉ đành nói ra tình hình thực tế, Hắc lại xem cánh tay kia của nàng, cũng có vết máu y thế, cũng kinh hãi như thế, bất giác, tức giận dâng trào lên tận óc. Nàng chưa từng thấy bộ dạng hắc giận như thế bao giờ, chẳng còn lạnh nhạt bình tĩnh như thường nữa. Hắc sửa chăn ổn rồi, rời khỏi phòng.

Sở Minh Phong, Sở Minh Hiên cùng đồng loạt xoay người, bốn mắt đều cùng nhìn hắc, ánh mắt giống nhau – muốn biết thân thể Diệp Vũ ra sao.

“Bệ hạ, Vương gia, Nhị đương gia Thiên Thanh quát nội tử, trên người nội tử vết thương chồng chất, dẫn tới sốt cao, cả người vô cùng suy yếu, cần phải điều dưỡng thật tốt mới được” Thảm Chiêu nói nặng nề.

“Nhị đương gia!” Sở Minh Hiên nói rặn từng từ một, gần như cắn chặt răng. Mày kiếm Sở Minh Phong cau lại, lệ khí trong mắt bốc lên, phân phó với Hà tri phủ, “Đi mời ngay thầy thuốc có y thuật cao nhất phủ Trấn Giang đi!”

Hà tri phủ chạy nhanh đi sai kẻ hầu. Bỗng Sở Minh Hiên nhớ tới một chuyện, nói, “Hoàng huynh lần này bắt được tổng cộng hơn mười kẻ đầu não bang Thiên Thanh, nhưng lại không có tên Đại đương gia ở trong số đó, chắc nghe được gì đó đã sớm bỏ trốn mất tích rồi”

Sở Minh Phong nói nặng, “Sai người toàn lực truy bắt! Ngày mai dán thông báo tới các châu phủ truy nã phạm nhân!”

“Đám người Nhị đương gia xử trí thế nào đây?” Thảm Chiêu hỏi.

“Ngày mai hành hình!” Sở Minh Phong ánh mắt lạnh băng khiến người ta không rét mà run, “Nhị đương gia ngũ mã phanh thây! Số còn lại thì lập tức hành quyết chén đầu! Số còn lại, nếu nguyện cải tà quy chính, sung quân Vân Châu; còn chết không chịu hối cải, lập tức xử trảm!”

“Hoàng huynh xử trí thế nào với Tổng đốc đường thuỷ Lý xương?” Bộ mặt Sở Minh Hiên âm trầm, “Lão ta đang đợi ở bên ngoài đó”

“Truyền” Sở Minh Phong nói lạnh lẽo.

Chỉ một lát sau, Lý Xương khom người tiến vào, thấy nhóm bệ hạ đang đứng ở đình uyển, bất giác thấy kỳ quái.

Lão phủ phục trên mặt đất, cất giọng nặng nề, thành khẩn, “Vi thần nhậm chức đã nhiều năm, vô công vô lao, chẳng những không tạo phúc được cho dân, mà còn giúp bang Thiên Thanh làm bậy, vi phạm pháp lệnh, ức hiếp dân chúng, gây hại cho triều đình, vi thần vô năng, vi thần thẹn với thánh ân, xin bệ hạ giáng tội...”

Sở Minh Phong nói thống hận, “Nếu thế, trẫm thành toàn cho ngươi, ban thưởng ngươi được “Ở một nơi khác”

“Bệ hạ thứ tội... Vi thần... Vi thần.... “ Lý Xương kinh hoảng, lưỡi lú lại, nói không nên lời.

“Ngươi thân là mệnh quan triều đình, lại cấu kết với bang Thiên Thanh, cùng một giuộc, cấu kết với nhau làm việc xấu, không những ăn hối lộ trái pháp luật, mà còn dung túng bang Thiên Thanh vi phạm pháp luật, ức hiếp dân chúng, ngang nhiên phạm pháp, phụ thánh ân, tội người không thể tha thứ!” Sở Minh Phong lần lượt kể từng tội danh của lão, đôi mắt văng toé lửa giận, “TRẫm ban thưởng ngươi được “Ở một chỗ khác”, chu di cử tộc!”

“Hoàng huynh, chẳng bằng tử hình ngay tại chỗ đi” Sở Minh Hiên tay cầm chuôi bảo kiếm, hận không thể rút ngay kiếm ra khỏi vỏ luôn.

“Bệ hạ tha mạng...bệ hạ tha mạng...” Lý xương khóc rống lên nước mắt đầm đìa cầu xin, chuyển hướng sang khẩn cầu Thẩm Chiêu, “Thẩm đại nhân...”

Sở Minh Phong khẽ gật đầu, Sở Minh Hiên lập tức rút kiếm đánh “soạt” một cái, ánh sáng loé lên, mũi kiếm xoẹt qua tạo thành một hình vòng cung lạnh băng, cái đầu kia đã lặn xuống, máu phụt lên. Thẩm Chiêu lẳng lặng nhìn cảnh này, trong lòng thấy nặng nề.

Dòng máu đỏ nóng hồi kia, thật đỏ tới chói mắt là màu đỏ kinh khủng nhất trên thế gian này, khiến người ta nhìn thấy mà kinh sợ. Nếu là lúc trước, Tấn Vương tuyệt đối không thô bạo như thế. Vì sao Tấn vương lại biến thành tàn bạo như vậy chứ?

Hà tri phủ giới thiệu, thầy thuốc Lý là người có y thuật cao minh nhất trong thành Trấn Giang. Ba người cùng ở trong phòng, đợi kết quả thầy thuốc chẩn bệnh. Đợi khám xong rồi, Lý thầy thuốc cung kính nói, “Thảo dân đã khám rất kỹ, vết thương trên người vị phu nhân này là do roi làm bị thương, do không chữa trị kịp thời đã dẫn tới sốt cao, bởi vậy cả người vị phu nhân này cực kỳ yếu, phải điều dưỡng ít nhất một tháng mới khỏi hẳn”

Thẩm Chiêu lo lắng hỏi, “Vậy vết roi trên người có để lại sẹo không?”

“Thảo dân từng chẩn trị cho hai người cũng bị roi quất như thế, nhưng hai người đó chỉ có hai vết roi mà thôi, được thảo dân chữa trị, sẹo cũng đã mờ đi rồi” Thầy thuốc Lý nói chậm rãi.

“Làm phiền thầy viết đơn thuốc cho” Thẩm Chiêu đưa tay ra mời ông ra ngoài, sai người hầu đi sắc thuốc.

“Đồ lang băm!” Sở Minh Phong ngồi yên tĩnh, lòng lại rực lửa, nghĩ đến nhìn nàng trên giường lại ngại cho địa vị hoàng đế, không thể làm theo ý muốn. “Thẩm Chiêu, sau khi hồi kinh, trầm bảo Từ thái y tới chữa trị cho nàng”

“Tạ bệ hạ” Thẩm Chiêu ngồi ở mép giường, đỡ Diệp Vũ ngồi dậy. Chỉ ngắn ngủi có mấy ngày mà nàng đã gầy, cảm nhợt hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tờ giấy, đôi môi khô nứt, ánh mắt mờ đục, phảng phất như ở tận nơi chân trời xa lắc lơ vợi.

Cứ nghĩ tới cảnh Nhị đương gia tra tấn nàng, Sở Minh Hiên lửa giận ngập tràn, nhịn không được hỏi, “Nhị đương gia kia tra tấn nàng thế nào?”

Diệp Vũ dựa người vào vai Thẩm Chiêu, nói yếu ớt, “Hắn dùng roi ngựa quất ta, ngoài lần đó ra, cũng không còn làm gì với ta nữa”

Thẩm Chiêu lại bảo, “Vương gia đã quất cho gầy hơn năm mươi roi rồi, cũng coi như đã trả được thù”

Nàng nhớ tới thân thể của Nhị đương gia, nói chậm rãi, “Nhị đương gia Hoa Minh Sở tên thật là Sở Minh Hoa, là do một thị thiếp của Thụy vương sinh ra”

Ba người khiếp sợ, với thân tướng này khó tin nổi. Sở Minh Phong khiếp sợ, “Thụy vương thế mà lại có một đứa con lưu lạc bên ngoài chứ!”

“Thụy vương đã dền tội, Sở Minh Hoa muốn báo thù giết cha, đã cùng với huynh đệ trong bang ám sát bệ hạ, kể một không thành, hắn cố tình thả hai tội phạm ra, làm nhiễu loạn trị an trong kinh thành” Nàng bỗng ý thức được, Tấn Vương còn chưa biết mình có quan hệ với bệ hạ, chỉ đành không nói ra.

“Vì sao hắn bắt nàng chứ?” Sở Minh Hiên không ngốc, rất nhanh đã nghĩ tới điểm đáng ngờ nhất.

“Chuyện Thụy vương thua, kẻ thù lớn nhất của hắn là bệ hạ, nhưng đại nhân và Vương gia đều làm việc cho bệ hạ, trong mắt hắn, các ngài chính là đồng lõa” Nàng ho khụ hai tiếng, uống tiếp một ngụm trà rồi nói tiếp, “Hắn bắt ta, đây chỉ là cái cớ, còn dụ đại nhân tới Trấn Giang nữa”

“Nàng vẫn bị nhốt ở Minh Nguyệt Loan sao?” Thẩm Chiêu hỏi.

“Lúc đầu là ở một thôn trang. sau đó mới chuyển tới Minh Nguyệt Loan”

“Nàng đã gặp qua đại đương gia rồi sao?” Hấn lại hỏi, giọng mềm mại.

Diệp Vũ lắc đầu, “Ta chỉ gặp được Nhị đương gai thôi, còn cô nương mang về kia gọi là Tiểu Nguyệt, cô ấy phụ trách chuyện cơm nước. Ở Minh Nguyệt Lan, lúc ta đau ốm trên giường, cô ấy vẫn chăm sóc ta”

Tuy trong lòng vẫn còn chút băn khoăn, nhưng cũng không thể xác định, chỉ đành chọn không đề cập tới nữa.

Đại đương gia sai Tiểu Nguyệt chăm sóc mình cho tốt, có lẽ hấn vốn không muốn bắt mình, tất cả đều là do chủ ý và mưu tính của Nhị đương gia. Trước mắt đại đương gia đã trốn rồi.

Con người Sở Minh Phong đen híp lại, “Đại đương gia bang Thiên Thanh vẫn đang lẩn trốn, nếu không bắt được gã, nhất định sẽ hậu hoạn vô cùng”

Lúc này người hầu mang thuốc tiến vào, Thẩm Chiêu nhận chén thuốc, giúp nàng uống. Hiện giờ chỉ có Thẩm Chiêu là phu quân trên danh nghĩa mới có thể gần gũi quan tâm nàng, thể hiện tình cảm vợ chồng.

Sở Minh Phong, Sở Minh Hiên trở mắt nhìn giai nhân trong ngực hấn, tức trong ngực mà chẳng có chỗ phát tiết.

Thẩm Chiêu sau khi hầu hạ phu nhân bị bệnh xong, với huynh đệ hoàng thất ở đây đều thấy mình rất lợi, hấn cũng nên công khai loại tình cảm thân thiết vốn thuộc về mình với phu nhân, vô cùng thân thiết.

Uống thuốc xong, hấn cất giọng nói, “Thần bảo nha hoàn rửa mặt lau người cho nội tử, hay là bệ hạ, Vương gia về phòng nghỉ trước đi ạ”

Hai người đành đứng dậy, hung hăng lườm mạnh hấn một cái rồi mới rời đi.

Lau người rửa mặt thật sạch, rồi bôi thuốc, thay quần áo, Diệp Vũ cảm thấy thư thái chút, mơ màng ngủ. Thẩm Chiêu vào phòng, ngồi ở mép giường ngơ ngác nhìn nàng, ánh mắt dần si mê.

Từ lúc thanh danh nàng ở lầu Tiêu Tương lên cao, đã bị cuốn vào bên trong ba người họ, bị cuốn vào cuộc tranh đấu hoàng quyền, cuốn vào một mê mụ, cứ liên tiếp bị hại, mấy lần suýt chết, không phải bị thương thì lại chịu khổ, cứ bị bệnh không ngừng, vô tội vô cùng, đáng thương vô cùng.

Đến cả hấn là hữu tướng đương triều, dưới một người trên vạn người, lại chẳng có cách nào bảo vệ nàng chu toàn, không làm nàng bị thương tổn. Đây là mệnh nàng hay là do hấn bất lực?

Tuy nàng đã là người của bệ hạ, nhưng trên danh nghĩa lại vẫn là Nhị phu nhân của hấn, trước mặt người khác, hấn vẫn phải làm tròn chức trách của một phu quân, dùng hết sức mình, bảo vệ nàng khỏe mạnh.

Hấn chỉ nguyện nàng bình an, vui vẻ, chỉ cần nàng vui thì hấn đã thấy thỏa mãn, đến ông trời cũng không thành toàn tâm nguyện đơn giản này cho nàng, còn khiến nàng phải chịu kiếp nạn liên tục, vì sao thế?

Thẩm Chiêu thở dài một tiếng, lòng đau như xát muối. Có người gõ cửa, là Tấn Vương.

Sở Minh Hiên nhìn khắp xung quanh, lắc mình tiến vào, đóng cửa lại, trên mặt lộ ra xấu hổ ba phần, ba phần tình cảm thân thiết, “Bốn vương... đến xem Vũ nhi... Vũ Nhi thế nào rồi...”

“Vũ Nhi đã ngủ rồi, xin Vương gia đừng đánh thức nàng ấy” Thẩm Chiêu sớm đã đoán được Tấn vương sẽ đến, bởi vậy ngồi đợi trong phòng.

“Ừ” Sở Minh Hiên ngồi xuống, mắt dừng lại trên khuôn mặt chẳng có chút máu nào của nàng, như có một con dao nhỏ đâm trong lòng, mũi sao sắc nhọn đau đớn chậm rãi biến thành kẻ tra tấn. Nàng ngủ rất say, hơi thở khe khẽ, đôi mắt rợp dài như cánh bướm nhắm lại khẽ rung rinh.

Ở y quán, hấn nói những lời kia với nàng, để nàng hiểu, cũng nói với chính mình, không cần nhớ nữa, không cần cưỡng đại nữa, nếu cố chấp sẽ không có kết quả. Như vậy, chẳng bằng buông tay, nhưng mà buông tay lại đau đến vậy, đau tới cả xương cốt như muốn nứt ra, đau tới mức bản tính thiện lương chẳng còn là của mình nữa, đau tới mức máu chảy ngược, nóng lạnh đan nhau...

Chỉ cần nhìn thấy nàng, mọi khắc chế của hắn sẽ bị phá hủy, sự bình tĩnh và tín niệm sẽ bay sạch không còn một mống...

Vũ Nhi, nàng dạy cho bổn vương biết, bổn vương nên làm sao đây? Vũ Nhi, nàng đối tốt với bổn vương quá, bổn vương luôn ghi nhớ trong lòng. Một ngày nào đó bổn vương sẽ nhìn nàng khác xưa.

Ngồi được một lúc Sở Minh Hiền rời đi. Ngay sau đó, là đệ hạ. Thảm Chiêu biết điều trở về phòng, đem căn phòng này dành lại cho họ. Lúc đóng cửa lại một khắc kia, hắn cười bi thương.

Sở Minh Phong kéo tay nàng ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong lòng có muôn vàn lời muốn nói, lại tắc trong cổ không nói nên lời.

Nàng bị Nhị đương gia Sở Minh Hoa bắt đi, tất cả là vì mình, nàng bị quất, bị ăn khổ tất cả cũng đều bị mình liên lụy. Bởi vậy hắn mới là kẻ đầu sỏ gây ra.

Hắn chậm rãi vén ống tay áo nàng lên, thấy một vết thương dài đọng máu, tim bất giác co thắt lại.

Một vết, hai vết, ba vết... Hắn xúc chấn lên, cởi bỏ toàn bộ quần áo nàng ra, từng vết roi sâu dài khiến cho người ta thấy sợ hãi nhói mắt, càng đau đớn lòng hắn, lòng đau như cắt.

Lúc quất roi trên người nàng chắc chắn đau lắm, rất đau, hắn cảm thụ được sự đau đớn của nàng lúc đó, sợ hãi và tuyệt vọng... Cả thân thể hoàn mỹ ấy mà giờ bị hàng đồng vết lằn roi kinh tâm động phách, nói vậy nàng chắc cũng chịu không nổi rồi... Hắn nắm tay quá chặt, gân xanh nổi lên, lửa bốc ngập mắt, dần dần trở thành một đôi mắt đỏ rực, phun ra ngọn lửa hừng hực...

Hắn thề, nhất định phải làm cho những vết thương này biến mất! Nhất định phải để cho da thịt nàng khôi phục lại như ban đầu!

Nhị đương gia bang Thiên Thanh bị ngũ mã phanh thây, số đầu não còn lại bị chặt đầu thị chúng, dân chúng vây xem vô tay ăn mừng, lòng vui khoan khoái. Đáng tiếc vẫn còn chưa bắt được đại đương gia, đến cả đại đương gia có bộ dạng thế nào thì ai cũng không biết. Công vụ xong xuôi, họ khởi hành về kinh.

Thảm Chiêu và Diệp Vũ cùng ngồi chung một xe ngựa, để dễ bề chăm sóc, Sở Minh Phong ngồi một mình một xe ngựa, Sở Minh Hiền cưỡi ngựa.

Trên đường vào những lúc nghỉ ngơi, Sở Minh Phong đều tóm lấy hắn tới bên, “Ồ biệt quán, người cũng có hạnh kiểm xấu như vậy hả?”

“Đệ hạ minh giám, thần chưa bao giờ có ý nghĩ không an phận, cũng chưa bao giờ vượt quá phận” Thảm Chiêu đáp thông dong, “Lúc trước mặt Tấn Vương, thần vì không muốn để cho ngài ấy nghi ngờ, nên mới làm ra cử chỉ thân thiết chút. Nhưng thần và Diệp Vũ vẫn xa cách như hai người xa lạ, với cách nghĩ của Tấn Vương tất sẽ nghi ngờ. Vẫn xin đệ hạ thứ tội cho”

Sở Minh Phong nói cảnh cáo, ‘Lần này tiện cho ngươi rồi. Nếu ngươi dám can đảm động tay động chân, trảm chém tay ngươi!’

Thảm Chiêu cười thần nhiên, “Vậy thần sẽ là hữu tướng có một cánh tay độc nhất vô nhị rồi”

Có chuyên gia hầu hạ, cả đường đi Diệp Vũ thấy khá thoải mái, chỉ là phong hàn vẫn chưa khỏi hẳn, tinh thần hơi sa sút chút.

Có lúc có vẻ tỉnh táo, nàng bỗng nghe thấy Thảm Chiêu hỏi, “Người có nghe thấy Tiểu Nguyệt từng nhắc qua tới đại đương gia không?”

“Ta hỏi rồi, Tiểu Nguyệt cũng không rõ tính danh của đại đương gia”

“Sau khi Bang Thiên Thanh chuyển nàng tới Minh Nguyệt Loan, nàng có thật là chưa từng gặp đại đương gia không?” Hắn rút cuộc phát giác ra điểm nàng có ý giấu.

“Trước trước khi chuyển tới Minh Nguyệt Loan, ta bệnh mơ hồ, không rõ bị mang tới Minh Nguyệt loan khi nào. Ở Minh Nguyệt Loan ta vẫn ốm nằm trên giường, chỉ có Tiểu Nguyệt chăm sóc ta, chưa từng gặp đại đương gia” Nàng nhẹ giọng đáp.

“Đại đương gia này có chút thần bí, sớm đã nghĩ cách thoát thân rồi, lại đẩy huynh đệ trong bang vào hố lửa, lo mỗi thân mình” Thẩm Chiêu cười lạnh.

Diệp Vũ cũng có cảm giác này, đại đương gia không lấy tính mạng mình để áp chế triều đình, vốn chẳng muốn quản chuyện sống chết của huynh đệ. Còn Nhị đương gia thì sau khi được cứu về Minh Nguyệt Loan, vì sao không ai bắt lấy nàng, lấy tánh mạng của nàng áp chế triều đình chứ?”

Diễm này nàng nghĩ mãi không ra.

Trở lại Kim Lăng, họ lại trở về biệt quán, Sở Minh Phong hồi cung, Sở Minh Hiên về phủ, mỗi người đi một ngã. Nhưng lúc Diệp Vũ nằm lên trên giường thì Sở Minh Phong lại đến, có Từ thái y đi đằng sau. Hóa ra hẳn cũng không về cung mà vòng tới phủ đệ Từ thái y, rồi sau đó tới thẳng biệt quán.

Thẩm Chiêu cũng không có ý về phủ, Sở Minh Phong lại bảo, “Như người có chuyện quan trọng trong người, về phủ trước đi, trăm muện chút sẽ về cung”

Bệ hạ hạ lệnh trực khách, Thẩm Chiêu còn không thể không đi hay sao? Khoảnh khắc hẳn bước chân ra cổng lớn, hẳn lại cười bi thương, biệt quán này là của hẳn, nhưng mà khắp thiên hạ đều là đất của vua cả.

Trong tấm phòng, Sở Minh Phong lo âu nhìn Từ thái y khám bệnh, “Sao rồi? Vết thương roi có nặng lắm không? Da thịt có khôi phục lại như lúc đầu nữa không?”

Từ thái y bắt mạch xong, bấm tấu, “Bệ hạ, Nhị phu nhân bị phong hàn là chuyện nhỏ, còn về phần vết roi có chưa khỏi hay không vì thần nhất thời cũng không thể trả lời ngay với bệ hạ được ạ”

“Vết thương roi nhỏ ấy làm khó người sao? Người gọi là thần y gì chứ?” Sở Minh Phong buồn bực nói.

“Bệ hạ bớt giận, bệ hạ đừng vội, vì thần cũng chưa nói là không thể chữa khỏi” Từ thái y vô tình cười.

“Trăm muện những vết roi này biến mất sạch sẽ không còn tăm hơi, cấm không còn để lại chút sẹo gì nữa!” Sở Minh Phong bị ông chẳng có thái độ để ý gì làm tức lên, nói đe dọa, “Hay là, trăm để lại trên người người mười vết roi mà xem!”

“vì thần về viện Thái y tìm sách thuốc, hẳn là có thể tìm được phương thuốc trị vết roi ạ” Từ thái y cười tủm tỉm.

Sở Minh Phong càng tức hơn, phát tay áo lên, muốn ông lui ra. Từ thái y lui ra ngoài, Diệp Vũ trấn an, “Bệ hạ tức giận gì chứ? Từ Thái y đã nói vậy, hẳn là có cách rồi”

Sở Minh Phong ngồi xuống, nhìn nàng chăm chút thật lâu, rồi đột nhiên vươn tay ra ôm nàng vào lòng. Nàng ngả đầu lên bờ vai rắn chắc của hẳn, lặng im không nói, hiện giờ cũng không biết rõ tâm tư hẳn. Mãi lâu sau, hẳn buông nàng ra, đưa ngón tay vuốt thẳng đôi mày của nàng, mặt, má, cằm lưu luyến chậm rãi, ánh mắt bốc lửa. Nàng biết hẳn muốn cái gì.

Hắn hôn lên môi nàng, mềm nhẹ như lo lắng chạm vào làm hỏng cô gái yếu ớt như men sứ, dần dần nồng hơn, triền miên lên, bá đạo hơn.

Nàng không tự chủ được khép mắt lại, chìm trong lửa nóng si mê quán quít, như có một cảm giác rất kỳ lạ, giống như loại da thịt cùng hợp nhất say mê vậy... Nàng cảm giác được đôi tay rắn chắc của hẳn ôm chặt, cảm giác được ngực nóng bỏng của hẳn, cảm giác được tình yêu say đắm của hẳn...

106. Chương 109: Cây “củ Cải” Nóng Bỏng

Hắn kim lòng không được âu yếm thân thể mềm mại của nàng, càng muốn giao hoà nhiều hơn... chỉ ngần ngừ mấy ngày, hẳn điên cuồng nghĩ tới nàng, nhớ nàng, hẳn không thể đêm ngày quán quít si mê cùng nàng... Bất giác hẳn càng lớn mật hơn...

Diệp Vũ khẽ “ưm” một tiếng, không biết có phải tay hắn đụng phải vết thương của nàng hay vì linh hồn động tình mà lên tiếng. Thanh âm ngân nga nhẹ nhàng này như một đám lửa nhỏ châm lên lửa dục của hắn.

Toàn thân Sở Minh Phong kích động, cởi bỏ quần áo của nàng, nàng chấn động toàn thân, dè cổ tay hắn lại, nói sắc nhọn, “Đừng!”

“Trẫm biết nàng lại sợ cái gì, trẫm không thêm để ý, nàng cũng không cần để ý, được không?” Hắn trầm giọng an ủi.

“Đừng mà...” Nàng kinh hoảng lắc đầu, thô lỗ đẩy hắn ra, rồi lùi lại, “Đừng mà...”

“Vũ Nhi...” Hắn đưa tay túm lấy cánh tay nàng, “Nghe trẫm nói nè...”

“Đừng lại đây!” Nàng kêu lên thê lương, như thay đổi thành một người khác, kháng cự sự gần gũi của hắn. Hắn rút tay về, không muốn ép nàng, “Bất luận nàng đẹp hay xấu, bất luận nàng có biến thành cái gì, trong lòng trẫm, nàng vô cùng hoàn mỹ; kể cả dung mạo của nàng có bị huỷ, kể cả người nàng đầy ngập vết thương, trẫm cũng coi trọng nàng như vật quý.”

Lời thổ lộ như thế đúng là khiến người ta rung động. Nhưng Diệp Vũ cũng biết, hiện giờ hắn nói thế là an ủi nhiều hơn. Hắn nói thế nào nàng cũng quyết không để cho hắn nhìn.

Nàng phụng phịu, “Bệ hạ về cung đi, ta muốn nghỉ ngơi”

Sở Minh Phong nhìn ra, nàng sẽ không thay đổi chủ ý, trước khi những vết roi chưa khỏi hẳn, nàng vẫn cứ vậy. Như thế hắn chỉ đành về cung.

Ngày thứ hai về cung, Sở Minh Phong truyền triệu Từ thái y. Từ thái y bước vào ngự thư phòng thì bắt đầu ngáp vặt, khí sắc không tốt, mắt đục ngầu, tóc hỗn độn, giống như đã một đêm không ngủ vậy.

Thấy ông thế, Sở Minh Phong lại tức, ‘Người làm cái gì thế hả? Trước khi tới ngự thư phòng không sửa sang cho tốt mặt mũi của người trước hay sao?’

“Bệ hạ, vi thần sao mà kịp cửa sang dung nhan được chứ?” Từ thái y thấy Tống Văn bưng một ly trà nóng tiến vào thì chẳng khách sáo cầm lấy, hớp thẳng vào miệng, chẳng có ý nghĩ tôn ti trật tự gì.

“Từ thái y, đây là trà của bệ hạ....Người....Người...” Tống Văn kinh ngạc nói lắp bắp.

Sở Minh Phong tức giận phẫn nộ, “To gan!”

Từ thái y cố tình ọc ọc hai tiếng thô lỗ rồi mới nuốt vào, “Bệ hạ đừng nhỏ mọn như vậy chứ, chẳng phải chỉ mỗi một ly trà thôi sao, Thái y viện vẫn còn nhiều mà”

Mây kiếm Sở Minh Phong dựng ngược lên, “Thái Y viện vẫn còn nhiều, vì sao người lại cướp trà của trẫm hử? Coi thường quá rồi đấy!”

“Bệ hạ, vi thần vì phi tần ngài sủng ái nhất cả một đêm lật sách thuốc xem, đến một ly trà cũng chưa uống. Nếu hiện giờ bệ hạ để cho vi thần về Thái y viện uống trà, vi thần sẽ về ngay ạ” Nói xong, Từ thái y định đi.

“Làm càn! Quay về!” Sở Minh Phong quát, đứng bật dậy, con người đen híp lại, “Người đã cướp trà nóng của trẫm rồi, trẫm sẽ ban thưởng hắn cho người một trăm ly trà nóng nữa, cứ thế mà uống mãi, cấm được đi nhà xí!”

“Bệ hạ...” Từ thái y biết thảm rồi, đang định ra đòn sát thủ, lại bị cắt ngang.

“Giả sử không tìm được thuốc trị vết roi, trẫm sẽ thưởng cho người hai trăm chén!”

“Bệ hạ anh minh! Bệ hạ thật ác độc!” Từ thái y hết cách, nghiêng rằng trèo trẹo. Sở Minh Phong ghen cười, đi tới trước mặt ông, “Hôm qua người bắt mạch cho nàng, có tìm thấy độc trên người nàng không?”

Nói tới vấn đề này, Từ thái y thu lại thần sắc bông đùa, “Bệ hạ, vi thần không biết nên xưng hô với nàng ấy thế nào đây ạ?”

Sở Minh Phong sững sốt, nàng không danh không phận, đúng thật là không biết nên gọi nàng thế nào cả, “Người cứ thoải mái gọi nàng là “Hoàng quý phi” đi”

Trở lại vấn đề y thuật, tinh thần Từ thái y lập tức bay vút lên cao, “Trong cơ thể hoàng quý phi có một luồng khí hơi quý dị, lúc thì rất mạnh, lúc thì lại như không có, có lúc vô tung vô ảnh, quái thai quái lạ lắm”

Sở Minh Phong như ngập vào trong sương mù, hỏi, “Luồng khí này là độc khí sao?”

“Vi thần vẫn chưa thể kết luận được, vi thần vẫn còn muốn xem sách thuốc nhiều thêm nữa” Từ thái y làm như thật nói.

“Người đến tột cùng có đúng là thần y không hả? Động tý thì lại xem sách thuốc là sao!” Sở Minh Phong tức giận nói.

“Vi thần tuy là thần y, nhưng cũng chưa từng thấy căn bệnh quái lạ bao giờ, bệ hạ chắc hiếm thấy là phải ạ” Từ thái y lắc đầu bảo.

“Người...” Sở Minh Phong lại bị ông làm cho tức hộc máu, “Vậy người có tìm được phương thuốc chữa vết roi không hả?”

Từ thái y nắm vuốt chòm râu, lại giả vờ giả vệt như ôm bó râu lớn, “Vi thần đã một đêm không ngủ rồi, đã tìm được phương thuốc, nhưng vẫn phải đợi, vì thần phải về Ngự hiệu thuốc để phối được mới được ạ”

Dứt lời ông cũng không nói cáo lui mà trực tiếp xoay người, nghênh ngang ra khỏi ngự thư phòng. Sở Minh Phong nhìn theo bóng ông dần biến mất, nghĩ đến lời ông nói – trong cơ thể Vũ Nhi có thật tồn tại một loại độc quý dị không? Là loại độc gì? Vì sao lại trúng độc?

Uống thuốc ba ngày chứng bệnh phong hàn đã khỏi hẳn, vết thương roi trên người Diệp Vũ cũng dần đỡ hơn. Từ thái y điều chế ra một loại thuốc mỡ trắng như tuyết, chuyên trị vết roi, được gọi là “Mĩnh cơ tuyết”. Theo lời ông nói, Mĩnh cơ tuyết được dùng bảy thứ dược liệu quý, bảy đoá hoa nghiên cứu chế tạo thành, có thể làm da thịt đã bị tổn thương khôi phục lại như lúc ban đầu, bởi vậy mới lấy ý thơ này để đặt cho tên thuốc.

Ngày này, nàng cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, liền đi tới lầu Tiêu Tương trước. Lãnh Tiêu Tương bảo, màn ca múa mới biên soạn coi như thành công, chỉ là không còn rầm rộ như lúc trước, bởi vì không có sự giám sát nghiêm ngặt của nàng.

Nàng nói an ủi, chỉ cần nàng chưa chết, nếu rảnh sẽ tới lầu Tiêu tương biên soạn múa, giám sát. Tiếp đó hai người lại trò chuyện việc bố trí màn ca múa mới.

Sau khi tán gẫu xong, Lãnh Tiêu Tương lại bảo vừa rồi có một tiểu nhị đến nói, đài quan sát Hồng Mai có một người khách muốn gặp nàng. Diệp Vũ biết công tử Kim đang ở đài quan sát Hồng Mai.

Công tử Kim trước sau như một, chưa bao giờ thay đổi, thần thái ánh mắt cũng vẫn giống như trước, phảng phất như không gì không biết, đã định liệu được tất.

“Công tử Kim càng ngày càng không sợ ban ngày khiến người ta thấy tò mò” Nàng cười trầm ngâm.

“Tiếp theo, người biết nên làm thế nào tìm hiểu “Thần binh phổ” trên người Sở hoàng rồi chưa?” Hắn chẳng tiếp lời nàng hỏi.

“Bệ hạ đã động tình với ta, ta đều có chủ ý, công tử Kim sao không thấy hỏi chứ?”

“Tốt! Chậm nhất Tết Nguyên tiêu sang năm, ta muốn lấy được cuốn “Thần Binh Phổ”. Nếu người lại thất bại, ta sẽ cho người sống không bằng chết!” Công tử Kim giọng đe nẹt.

Diệp Vũ mỉm cười bảo, “Công tử Kim võ công cái thế, coi trời bằng vung, rốt cuộc vì sao không cùng triều đình đối đầu chứ? Vì sao lại đem huynh đệ trước đây đẩy vào hố lửa? Vì sao cam tâm để cho triều đình tiêu diệt sạch bang Thiên Thanh chứ? Bang Thiên Thanh tung hoành Trường Giang hơn mười năm, cứ vậy mà bị huỷ trong tay người, người không thấy tiếc sao? Huynh đệ chết thảm này, bị sung quân đến giúp

Vân Châu, tuyệt đối không thể nghĩ được đại đương gia được họ kính trọng như thế lại không thêm để ý tới sống chết của họ, chỉ lo thân mình”

Nghe vậy, hần cũng không thấy kinh ngạc, cứ như đang nói một câu chuyện quá bình thường vậy, mặt không thay đổi, “Người đã biết rồi?”

Nàng cười khê, “Tuy ta rất ngạc nhiên, nhưng nếu người không muốn nói, ta cũng chẳng có cách nào ép người được cả”

“Ta đúng thật là đại đương gia bang Thiên Thanh, sao người lại đoán được vậy?”

“Nhị đương gia lắng nhục ta, người ở bên ngoài quát bảo hần dừng lại, lúc ấy sao ta lại cảm thấy giọng đại đương gia giống giọng người thế. Nhị đương gia hai lần quát ta, đại đương gia lại sai người tới gọi Nhị đương gia đi, khiến cho da thịt ta không bị chịu khổ. Trong phòng đá, tuy ta bị bệnh mơ hồ, thấy không rõ lắm, nhưng ta nhìn thấy ánh mắt đại đương gia, ánh mắt của hần rất giống người. Ở Minh Nguyệt Loan, ta thấy bóng đại đương gia, bóng hần rất giống bóng người. Có nhiều trùng hợp như vậy, thì không còn là chuyện trùng hợp nữa, bởi vậy, ta kết luận, Công tử Kim chính là đại đương gia bang Thiên Thanh.”

Công tử Kim im lặng không nói, tuy rằng vô tâm để cho nàng biết thân phận mình, nhưng là cố ý để lại dấu vết. Diệp Vũ bảo, “Người ba lần bốn lượt cứu ta, xin đa tạ”

Khoé môi hần hơi nhếch lên, “Nếu muốn đáp tạ ta, không chỉ một câu “đa tạ” đơn giản”

Nàng hỏi, “Vậy người định bảo ta đáp tạ thế nào đây?”

Hần hỏi ngược lại nàng, “Còn nghi vấn gì cần hỏi nữa không?”

“Người đã sớm biết Nhị đương gia muốn báo thù giết cha, mới nhắc ta để ý sao? Người biết rõ Nhị đương gia báo thù giết cha sẽ liên lụy đến nhiều dân chúng, vì sao lại mặc kệ hả?”

“Tuy bang Thiên Thanh ai cũng đều có nghĩa khí, song lại hung tàn quá mức, phạm án liên tục, nhất là hai năm nay, ức hiếp dân chúng, chuyện xấu làm tất, đến nỗi khắp nơi kêu gào, triều đình sớm muộn gì cũng tiêu diệt thôi. Thụy vương vừa chết, tổng đốc đường thủy sẽ mất đi chỗ dựa, triều đình chắc chắn sẽ chém đầu Lý Xương, chinh đồn đường thủy. Bởi vậy Nhị đương gia báo thù giết cha là tự chịu diệt vong, chẳng liên can đến ai”

“Người không ngăn hần lại ư?”

“Thù giết cha không đội trời chung, ngăn được sao? Còn nữa, cho dù ta có ngăn đi nữa, triều đình cũng không bỏ qua bang Thiên Thanh. Thứ ba, bang Thiên Thanh nghiệp chướng vô số, tục ngữ nói, nợ máu phải trả bằng máu, họ phải chịu trách nhiệm vì mình tạo nghiệt thôi”

Diệp Vũ vỗ tay, “Ba lý do này đành hoàng quá đi. Nhưng sao ta lại cảm thấy người cố ý đẩy Nhị đương gia đến đầu sóng ngọn gió, còn người lại ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, chỉ lo thân mình”

Công tử Kim chậm rãi nhấp trà, “Người nghĩ như vậy, thì cứ vậy đi”

Nàng ý nghĩ vừa đổi lại nói, “Người liệu định, bệ hạ chắc chắn tiêu diệt bang Thiên Thanh, người lại vì chính mình mà an toàn trở ra, lại đẩy Nhị đương gia vào miệng hổ”

Hần cười lạnh lùng, “Tính người nói đúng lắm”

“Người gia nhập bang Thiên Thanh, dựa vào võ công tuyệt đỉnh mà trở thành đại đương gia của bang Thiên Thanh, chỉ muốn lợi dụng bang Thiên Thanh giúp tìm được cuốn “thần binh phổ” mà thôi”

“Càng ngày càng thông minh”

“Nhưng mà đã tìm lâu vậy, vẫn không tìm được cuốn “Thần binh phổ” người sớm đã không còn muốn quản bang Thiên Thanh nữa, để cho Nhị đương gia toàn quyền làm chủ”

“Đúng luôn”

“Người không phải là người nước Sở” Đột nhiên Diệp Vũ lại chuyển đề tài. Công tử Kim rất cảnh giác, chẳng e dè nhìn thẳng vào nàng, “Ta là người nước Sở, hay là người nước Ngụy, hoặc là người nước Tần, với người mà nói chẳng quan trọng”

Nàng đàm phán miệng, “Ta sẽ cố gắng hết sức để giúp người tìm “Thần Binh phổ” nhưng ta có một điều kiện”

Hắn ung dung hỏi, “Điều kiện gì?”

Nàng nói kiên quyết, “Tìm được sách rồi, người phải giải tình độc trong cơ thể cho ta, thả ta ra”

Hắn sáng khoái đồng ý, còn nàng ngược lại cảm thấy hắn chỉ nói cho có ước lệ mà thôi.

Tiểu Nguyệt ở lại phòng củi của biệt quán làm mấy việc nặng nhọc, sương sống thất lưng đau ră rồi, lúc Diệp Vũ truyền nàng ta tới, hai tay nàng ta còn sưng đỏ như cây củ cải vậy.

Nàng ta không ngờ được, Nhị đương gia đem một cô nương về dĩ nhiên lại là Nhị phu nhân của hữu tướng đương triều, thân phận tôn quý, lại còn ở trong một biệt quán to như vậy, đẹp như vậy, còn có rất nhiều kẻ hầu người hạ, sống cuộc sống thật sung sướng an nhàn.

“Tiểu Nguyệt, lúc trước người đã chăm sóc cho ta, ta rất cảm tạ người. Nếu người nguyện ý làm lại người lần nữa, ta có thể cho người tiếp tục được hầu hạ ta”

“Thật vậy ư?” Tiểu Nguyệt vốn đang cúi đầu, nghe được câu thế, mừng rỡ như điên ngẩng đầu lên, “Nhị phu nhân, có thật vậy không ạ?”

Diệp Vũ gật đầu, Tiểu Nguyệt mừng như sắp khóc, “Nhị phu nhân là cha mẹ tái sinh ra tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt nguyện được làm người một lần nữa, làm nô làm tì, cả đời hầu hạ cho Nhị phu nhân”

A Tử mất hứng, nói thầm, “Nàng ta đã hầu hạ Nhị phu nhân, vậy nô tỳ sẽ hầu hạ ai đây?”

Diệp Vũ cười bảo, “Người và Tiểu Nguyệt cùng hầu hạ ta cả”

Tiểu Nguyệt chạy nhanh tới nói, “A Tử cô nương là tỷ tỷ, Tiểu Nguyệt không hiểu chuyện, chân tay thô, kính xin A Tử tỷ tỷ chỉ dạy nhiều hơn ạ”

A tử cũng cười, đi dậy cho nàng ta pha trà.

Đã nhiều ngày, Sở Minh Phong đến hai lần, định âu yếm, đều bị Diệp Vũ cự tuyệt, không cho hắn tới gần, hắn cũng vốn không muốn ép nàng.

Hơn nửa tháng dùng Minh cơ tuyết, vết roi trên người cũng nhạt dần. A Tử nói thuốc Minh cơ tuyết rất tốt, chỉ thêm nửa tháng nữa vết thương sẽ biến mất sạch sẽ. Có một ngày, Bích Cẩm phụng ý chỉ của Tôn thái hậu đến thăm nàng, mang tới năm loại dược liệu bổ dưỡng. Diệp Vũ tạ ơn, Bích Cẩm cười bảo, “Thái hậu mong nhờ Nhị phu nhân, khi nào sức khoẻ Nhị phu nhân đỡ rồi, thì tiến cung thăm thái hậu đi ạ”

Lúc gần đi, nàng ta còn bảo, “Hai mươi tháng giêng là tiết vạn thọ, Nhị phu nhân có thể nghĩ tặng quà cho tiết vạn thọ là được”

Hoá ra hai mươi tháng giêng là sinh nhật của Sở Minh Phong. Đêm nay, hắn giá lâm tới biệt quán. Nàng đã đi ngủ rồi, không ngờ hắn lại đến phía sau, còn chưa kịp ngênh đón, hắn đã vào phòng. Diệp Vũ đang định châm nến lên, hắn ôm thẳng nàng lên giường, dùng chân găm dày đắp lên người nàng.

“Muộn thế này rồi, bệ hạ vẫn còn ra cung ạ?”

“TRẫm nhớ nàng” Sở Minh Phong cởi áo choàng, khoác lên giá treo, sau đó lên giường. Nàng lấy từ bên sườn giường ra huyết ngọc uyên ương khẩu, ôn nhu hỏi, “Bệ hạ, uyên ương khẩu này là một đôi sao ạ?”

Hắn rất ngạc nhiên, “Theo lời nàng nói thì là tập tục ở nông thôn, uyên ương khẩu lại là một đôi ư?”

Trong bóng tối nàng thấy mặt hắn ngăm đen hơi ngạc nhiên, không giống giả vờ. Nàng lúc nào cũng nghĩ sở Minh Phong tặng cho nàng huyết ngọc điều lữ uyên ương khẩu, không biết có thể mở ra cánh cửa thời

không duyên ương khẩu không. Trong mộng đã nói rõ, duyên ương khẩu hẳn là một đôi, không biết hẳn có còn một cái nữa không?

Giờ thấy hẳn nói vậy, rõ ràng hẳn chỉ tạo ra một cái duyên ương khẩu. Mà duyên ương khẩu này, cái chính là một trong những quả duyên ương khẩu mở ra cánh cổng thời không kia.

Trong mộng còn nói, nếu muốn tìm được đôi duyên ương khẩu kia, sẽ hiểu thấu đáo câu thơ: mười dặm bình hồ sương đầy trời, tóc tóc đen sâu hoa năm. Đối nguyệt hình đan vọng tướng hộ, chỉ tiện duyên ương không tiện tiên.

Xem ra muốn tìm được đôi duyên ương khẩu đó, đều không phải dễ dàng như vậy. Sở Minh Phong không biết đêm nay vì sao nàng lại nhắc tới duyên ương khẩu, không chạm được tới lòng nàng, cũng không nguyện làm hồng một đêm đẹp như thế. Hắn cởi bỏ quần áo trong, sau đó lại gỡ quần áo ngủ của nàng, nàng hoàn hồn, hoảng sợ giãy dụa, hẳn nắm hai tay nàng, nói những lời thắm thía, “Vũ Nhi, nàng đến tột cùng còn mất tự nhiên tới khi nào nữa?”

“Từ thái y nói Minh tuyết cơ có thể khiến cho da thịt phục hồi như lúc ban đầu, đợi tới lúc đó...” Trong bóng tối, nàng kinh hoảng lùi người lại.

“Trong phòng tối như vậy, trẫm không nhìn thấy, nàng còn định cự tuyệt trẫm nữa sao?” Hắn hỏi hốt hển.

“Nhưng mà, ta không thể.... Vết roi vẫn còn chưa biến mất...”

“Đúng! Trẫm thích dung nhan thanh mị của nàng, thích thân hình hoàn mỹ của nàng, thích điệu múa xinh đẹp của nàng, nhưng mà giả sử nàng mất đi tất cả những thứ đó trẫm vẫn thích nàng, không gì thay đổi”

Nàng sửng sốt, bị phần tình cảm này lay động. Một người đàn ông thích một phụ nữ, thích sự tuyệt mỹ hời hợt là không thể tránh được. Hắn thích sự hời hợt của nàng nhưng cũng không phải chỉ có mỗi hời hợt.

Diệp Vũ thì trào hỏi, “Ta không đẹp, cũng không còn thân hình hoàn mỹ, không thể nhảy múa được, bệ hạ còn thích ta cái gì nữa đây?”

Sở Minh Phong nói nặng nề, “Từ đầu tới chân nàng, trẫm đều thích cả. Đầu óc nàng, sự gan dạ sáng suốt của nàng, cái cần của nàng... Đều thích hết...”

Nàng như được uống rất nhiều rượu, choáng váng choáng váng mãi, trong lòng lại thấy ngọt ngào, đến cả khi hắn cởi bỏ sạch đồ ngủ của nàng mà cũng không biết, cho đến khi khí lạnh ập vào người, thân hình nóng như lửa ôm nàng, nàng mới giật nảy mình. Nhưng mà nàng đã muốn được chìm sâu trong lòng hắn, trốn cũng không thoát.

Lưỡi hắn chạy dọc từ trên gáy nàng xuống phía dưới, qua hai vai, trần trọc đến bộ ngực của nàng. Bên cạnh bộ ngực còn có một vết roi, nàng chấn động, theo bản năng đẩy hắn. Hắn cầm tay nàng, đặt lên trên cục than rắn nóng, phân tán sự chú ý của nàng... Tay ngọc chạm phải vật cứng nóng bỏng kia, nàng định rụt lại lại bị hắn đè lại.

“Cầm nó” Hắn thì trào bên tai nàng giọng mị hoặc.

“Chẳng bằng cây củ cải tỳ nào” Diệp Vũ nẩy ra ý hay, khẽ cười trộm trong lòng.

“Cây củ cải á?” Sở Minh Phong đang hưởng thụ thứ cảm xúc tuyệt vời này, trong chốc lát không hiểu được ý nàng.

“Cái này của ngài là cây củ cải đó” Nàng ra sức nắm, cố ý nói phóng đại lên. Hắn ghen hòng nhìn trân trân, nàng thế mà dám nói nó là “cây củ cải”! Thế mà dám đem vận mệnh của mình biến thành cây củ cải!

107. Chương 110: Liều Chết Triền Miên

Nhưng mà nàng làm thế lại khiến lòng hắn nở hoa, tâm thần nhộn nhạo. Hắn trầm giọng ám mị, tay áp lên ngực trắng như tuyết của nàng, “Càng ngày càng to gan rồi, nhưng trầm thích”

Nàng quần bách xấu hổ, làm vậy chẳng qua cũng là bất đắc dĩ. Sở Minh Phong ôm chặt lấy nàng, hôn chặt môi nàng, giao triền không ngớt, đất trời tối sầm. Chẳng bao lâu hắn cảm giác thân thể nàng gần như đã mềm như nước, liền đè lên nàng, nhẹ nhàng che lấy nàng, lấy cánh tay chống cả thân mình để khỏi đụng phải vết thương của nàng.

Chưa cần hắn tách ra, nàng đã tự nguyện tách hai chân, nghênh đón hắn đến. Tay nhỏ bé của nàng vòng lên thắt lưng hắn, bỗng nhiên vỗ một cái lên hông hắn, tiếng đét vang lên rất rõ.

Hắn cũng không giận, ngược lại mặt rùng rợn, “Hóa ra Vũ Nhi đã không đợi kịp nữa” Nói xong hắn chậm rãi tiến vào, sợ nàng đau, cứ đặt ở trước cửa động va chạm nhẹ nhẹ. Diệp Vũ lại nhấc tay lên vỗ mạnh xuống hông hắn, “Đét...Đét..”

“Được một tác lại muốn tiến một thước” Tuy hắn rất thích sự phối hợp và biểu hiện của nàng, nhưng lại giả vờ tức giận, “Đánh lại lần nữa đi, trầm sẽ cho nàng biết sự lợi hại của trầm”

“Bốp” một tiếng vang lên, nàng lại vỗ một cái, không sợ lời cảnh cáo của hắn.

“Oán trầm chậm quá sao?”

Hắn hạ giọng nỉ non, rồi đột nhiên vọt mạnh vào, đâm thẳng vào hoa kính tận sâu bên trong, khiến nàng rên lên một tiếng. Hắn va chạm càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh, lại không quên hỏi, “Thấy thế nào?”

Tiếng giường vang lên kéo kẹt, trong màn trước vang lên tiếng rung động kịch liệt. Nàng cố ý khích hắn, “Bệ hạ còn có thể ác độc hơn được nữa không?”

Sở Minh Phong vừa tăng thêm lực vừa thì thầm bên tai, “Vũ Nhi càng ngày càng chẳng biết xấu hổ rồi” Trong lòng nàng tối sầm lại, đúng vậy, vì để lấy lòng hắn, vì không muốn để hắn nghi ngờ mà nàng càng ngày càng chẳng biết xấu hổ thật. Bỗng nhiên cơn đau ập lại, Diệp Vũ than nhẹ. Hóa ra trong lúc hắn vô tình đã chạm phải vết roi của nàng.

“Đụng tới vết thương rồi ư? Đau lắm sao?” Hắn chậm lại hỏi.

“Vâng”

Tay nàng nhẹ nhàng vuốt từ vai hắn xuống lưng, chậm rãi đi xuống, sau đó dùng móng tay, cào nhẹ từ tận xương cụt lên trên. Cảm giác xúc cảm tăng lên, hơi ngứa ngứa, lại sản sinh ra một cảm giác kỳ diệu, xộc thẳng lên óc, khiến hắn không tự chủ được chấn động, ôm chặt lấy nàng, còn đóng đưa nhanh hơn, cho tới khi da thịt dung hợp vào nhau, liều chết triền miên. Khoái cảm đạt tới đỉnh điểm, họ ôm chặt lấy nhau, hơi thở quần quít. Thời điểm kích tình lui, họ ôm chặt lấy nhau cùng say ngủ.

Có một ngày, có một vị khách đã tới biệt quán. Trong phòng Diệp Vũ đánh giá nàng ta, còn nàng ta cũng không lên tiếng, cứ đứng yên cho chủ nhà nhìn đủ.

Vị cô nương trẻ tuổi thanh lệ thoát tục này, búi sơ một búi tóc thanh nhã, đội trên đầu một vòng hạt trân châu sáng lấp lánh, trên búi cắm một cây trâm bạch ngọc, trên người mặc một bộ quần áo lụa màu hồng cánh sen, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng trắng như tuyết, nhìn phẳng phất giống như một đóa sen trắng duyên dáng yêu kiều, không nhiễm chút bụi trần, toàn thân quần quanh một luồng tiên khí xuất trần. Nhưng lúc nàng ta mở miệng thì luồng tiên khí đó đã biến mất sạch.

“Ai cũng nói Nhị phu nhân hữu tướng thông minh, Nhị phu nhân nếu không ngại thì đoán xem ta là ai nào” Nàng ta cười thần nhiên trêu chọc.

“Ta thật ngu dốt, không đoán ra được thân phận cô nương, vẫn xin cô nương báo cho biết đi vậy”

“Đây là công chúa An Nhạc” Thị tỳ thân cận của nàng cười nói.

“Mạc Nhan, lắm lời” Công chúa An Nhạc lườm thị tỳ của nàng ta một cái.

Diệp Vũ cười nói, “Hóa ra là công chúa An Nhạc. Công chúa đại giá quang lâm, thật vẻ vang cho kẻ hèn này quá”

Nàng nhớ rõ, công chúa An Nhạc Sở Minh Lượng là do cung tần sinh ra. Bởi mẹ đẻ không được sủng ái, trong thời gian ở cử không được chăm sóc chu đáo, bị bệnh không trị khỏi, lúc con gái được sáu tháng thì rời bỏ nhân gian. Công chúa An Nhạc lúc nhỏ dung mạo rất xấu, cứ hai ba ngày thì bị bệnh liên tục, lẻ loi hiu quạnh, cả cung nhân cũng chẳng để tâm chăm sóc, càng không có phi tần nào nguyện mang nàng về nuôi. Tôn thái hậu lúc này thấy đứa bé đáng thương, đã ôm về nuôi nàng, bà lại còn được tiên hoàng khen ngợi.

Được Tôn thái hậu hết lòng chăm sóc, công chúa An Nhạc lớn lên khỏe mạnh. Năm mười tuổi, Tôn thái hậu mang nàng tới chùa hộ quốc để dâng hương cầu phúc, đã gặp một cao tăng đắc đạo nói nếu công chúa An Nhạc cứ tiếp tục sống trong cung thì vào năm mười hai tuổi cả người sẽ bị nhiễm bệnh nan y mà chết. Tôn thái hậu sợ hãi hỏi cách giải cứu. Cao tăng đắc đạo đã nói, công chúa An Nhạc không thể ở trong cung, mà nên ở trong vòng năm dặm gần chùa Hộ quốc, đêm ngày nghe tiếng chuông chùa, tiếng niệm kinh, ngày nào cũng niệm kinh Phật hai canh giờ, mới có thể được Phật Tổ phù hộ. Cứ kiên trì bền bỉ chín năm như thế, mới có thể hóa giải lệ khí và kiếp số nàng trúng.

Bởi vậy, Tôn thái hậu đành dứt bỏ, để công chúa An Nhạc được ở nhà gần chùa Hộ Quốc, để ba chục cung nhân, một trăm tám mươi hộ vệ bảo vệ nàng. Tính toán ra, thời hạn chín năm đã hết, công chúa An Nhạc về kinh. Nàng ấy năm nay đã tròn mười chín, Tôn thái hậu hẳn sẽ lo an bài hôn sự cho nàng.

“Hôm trước bản công chúa hồi kinh, chợt nghe đồn rất nhiều về người” Sở Minh Lượng khẽ xoay người, áo choàng trắng như tuyết bay lên, “Trong ngoài cung ai cũng nói, người biết khiêu vũ, biết soạn những điệu vũ kỳ lạ, còn lợi hại hơn cả mẫu hậu lúc trẻ nữa”

“Công chúa có gì xin chỉ giáo cho”

“Công chúa thích khiêu vũ, từ nhỏ đã học vũ với thái hậu, chỉ là trong mấy năm nay thì không” Mạc Nhan nói, “Công chúa muốn học vũ với Nhị phu nhân”

“Công chúa muốn học loại vũ gì?” Diệp Vũ không ngờ là kết quả này. Sở Minh Lượng đi tới, áo choàng trắng như tuyết vắn vít lấy khuôn mặt trắng hồng như trái táo của nàng. “Người biết cái gì, bản công chúa sẽ học cái đó. Bản công chúa muốn học hết mọi bản lãnh của người!”

Chí hướng này quả thật không nhỏ. Diệp Vũ lại nghĩ, bị công chúa An Nhạc này bò lên người chắc chẳng dễ thoát thân, nên đành bảo, “Công chúa, ta có mấy lời không biết nên nói hay không nữa”

Sở Minh Lượng gật đầu, bảo nàng nói.

“Công chúa học vũ, chẳng có gì đáng trách, nhưng ta muốn biết công chúa thật tình thích khiêu vũ, hay là muốn mượn khiêu vũ để lấy lòng người khác?”

“To gan!” Mạc Nhan quát, “Chuyện của công chúa, người cũng dám quản sao?”

Diệp Vũ thất rõ cả, Sở Minh Lượng vốn đang mỉm cười, nghe thấy rõ vấn đề mình, khuôn mặt cứng đờ, ngưng cười. Như thế xem ra, công chúa An Nhạc cũng không phải là thật tình thích khiêu vũ.

Nàng nói chân thành, “Công chúa vì sao học vũ, ta không muốn hỏi nhiều, nhưng hẳn công chúa cũng nên đặt tay lên ngực tự hỏi xem, có thích thật không. Nếu không thích thật, chỉ e học sẽ rất vất vả, cố hết sức cũng khó mà đạt được”

Sở Minh Lượng như lấy lại được tinh thần, ánh mắt kiên định, “Bản công chúa nghĩ kỹ lắm rồi, mẫu hậu thích nhất là Tết Nguyên tiêu. Hàng năm vào dịp Tết Nguyên Tiêu, mẫu hậu đều ra cung xem hoa đăng, bản công chúa muốn đêm Tết Nguyên tiêu đó, trước cửa Triều Dương mở rộng treo tất cả các kiểu hoa đăng, còn muốn biểu diễn một màn ca múa tuyệt luân, mời thật nhiều thật nhiều vũ kỹ tới múa liên tục, để cho mẫu hậu nhìn cho thỏa. Bản công chúa còn muốn học một màn múa riêng, hiển vũ cho mẫu hậu”

Nàng nói rất êm tai, cứ như thấy Tết nguyên tiêu rầm rộ vậy, đôi mắt đẹp lóe sáng. Diệp Vũ hiểu ra, người công chúa An Nhạc muốn lấy lòng là Tôn thái hậu.

Nhưng chủ ý của công chúa An Nhạc quả thật không tồi, dựa theo ý tưởng của nàng ấy, tổ chức một buổi hoa đăng tiết và vũ hội ở bên ngoài cung Triều Dương rất được.

“Ý tưởng của công chúa có thể thử một lần, có thể được gọi là hoa đăng tiết, vũ hội ca múa”

“Hoa đăng tiết ư? Vũ hội ca múa sao?” Đôi mắt Sở Minh Lượng sáng ngời, đột nhiên vỗ tay, “Cái này tuyệt lắm, Bản công chúa rất thích! Cứ vậy mà làm đi!”

“Công chúa, Tết nguyên tiêu cũng chỉ còn có hai tháng nữa, có kịp không ạ?” Mạc Nhan hỏi.

“Bản công chúa nói kịp là kịp” Đôi mày thanh tú của Sở Minh Lượng dướn lên, “Bản công chúa sai Nghê thường các và các vũ y đi làm, mời cả người lầu Tiêu Tương khiêu vũ nữa, bản công chúa trả tiền gấp hai. Nhưng mà Nhị phu nhân phải biên soạn ra một điệu vũ thật độc đáo, kích thích, đừng để bản công chúa thất vọng đó”

Diệp Vũ mỉm cười đồng ý, bảo sẽ nghĩ thật kỹ. Lãnh Tiêu Tương thấy tiền thì mắt sáng lên, dĩ nhiên là không từ chối rồi. Bỗng Sở Minh Lượng buồn rầu nhíu mi, “Nhị phu nhân, bản công chúa đã nhiều năm không khiêu vũ rồi, cánh tay, thắt lưng đều cứng cả, làm sao bây giờ?”

Diệp Vũ bảo nàng ta làm ra hai động tác xem xem, nàng ta nhảy hai cái, đúng thật là chân tay không đủ mềm mại. Nàng ta lo lắng dậm chân, “Làm sao bây giờ? Bản công chúa còn có thể khiêu vũ được không?”

Diệp Vũ bảo, “Công chúa có nền tảng khiêu vũ, đừng lo. Mười ngày này, công chúa trước tiên cứ luyện chân tay đã, để cho chân tay mềm mại một chút đi”

Nghe vậy, Sở Minh Lượng thấy có hy vọng, nặng nề gật đầu.

Công chúa An Nhạc tìm được một cửa hàng chế tác hoa đăng, còn vũ hội ca múa, một nửa vũ kỹ lấy từ Nghê thường các, một nửa còn lại lấy từ lầu Tiêu Tương, cả bộ múa và nhạc công tấu nhạc nữa.

Diệp Vũ nghĩ ba ngày, thiết kế được mười tiết mục múa, tiếp đó là bố trí vũ đạo và cải biên nhạc khúc.

Đến lúc hoàng hôn, trời âm u, gió lạnh gào thét, giống như quỷ khóc. Sở Minh Phong giá lâm biệt quán, vừa mới vào cửa, mưa gió chợt rơi từ trên trời xuống tí tách lách nhách, triền miên triền miên.

Ăn xong bữa tối, hần ôm lấy nàng đứng trước chậu than sưởi ấm. “Hoàng muội hồ nháo, nàng cũng hồ nháo theo nàng ấy à?”

“Công chúa không phải hồ nháo, là muốn cho thái hậu vui vẻ thôi”

“Cái gì mà hoa đăng tiết, cái gì mà vũ hội ca múa, lại còn muốn tổ chức ở ngoài cổng Triều Dương nữa, chắc chắn có không ít dân chúng xem, chẳng may gặp chuyện gì xui xẻo, thì phải làm sao?”

“Vậy đành phiền bề hạ phái thật nhiều thị vệ đến hộ phượng giá rồi” Nàng cười.

“Nếu trăm không làm được thì sao?” Hần cất giọng trầm mặc.

Diệp Vũ lườm hần, rồi đẩy hần ra, “Bề hạ định ngăn cản cũng không ngăn được đâu”

Hần chắc tay như thép, kéo hai người lại gần hơn, “Trăm chỉ không muốn nàng phí hơi phí sức mà thôi”

Nàng chẳng dễ thỏa hiệp, “Ta không thấy phiền, hơn nữa, tổ chức biểu diễn ca múa, có thể còn kiếm được rất nhiều phí quảng cáo... a, ta định nói là, có thể kiếm được rất nhiều tiền đó.”

Mây Sở Minh Phong căng thẳng, “Phí quảng cáo hử? Là cái gì vậy?”

Vì sao nàng lại luôn nói ra bất ngờ một số từ ngữ cổ quái nhỉ? Cái gì mà giải trí tiêu khiển, cái gì mà vũ hội ca múa, cái gì mà phí quảng cáo, đều là cái gì vậy nà? Nàng cười gượng không đáp, hần mặt càng cau hơn, “Nàng cần bạc, trăm cho nàng. Thế gian còn có cái gì mà trăm không cho được chứ?”

“Bề hạ được hưởng sự giàu có của quốc gia, những thứ đó cũng không phải là của ta, ta dùng chính cách nghĩ của mình, hai tay trắng kiếm tiền, loại cảm giác thành tựu này chẳng ai cho nổi, bề hạ hiểu chưa ạ?”

”Dĩ nhiên là hiểu rồi” Tuy nói vậy, nhưng hẳn thật sự không rõ nàng tới tột cùng là nghĩ gì nữa, cảm giác thành tựu à? Nàng muốn có cảm giác thành tựu sao?

“Vậy bộ hạ đừng can thiệp nữa, đây là ước định hợp tác giữa ta và công chúa đó”

Đề tài này cứ tiếp tục đi tiếp, Sở Minh Phong lại càng không hiểu nàng nói gì cả. Hắn lấy trong lòng ra một quả huyết ngọc, Diệp Vũ kinh ngạc, lật đi lật lại xem, “Cái uyên ương khẩu này giống y cái uyên ương khẩu của ta đó”

Khóe môi hắn khẽ nhếch lên cười khế, “Trẫm sai người tạo ra một đôi uyên ương khẩu, sau này nàng một quả, trẫm một quả, như thế là thành một đôi rồi”

Nàng hiểu ra, đêm đó, nàng hỏi uyên ương khẩu có phải là có một đôi không, hẳn liền tạo ra thêm một quả nữa, tạo thành một đôi. Như thế, chấp nhất lẫn nhau, đứng bên nhau thành đôi. Nghĩ thế lòng nàng càng nặng nề thêm.

Sở Minh Phong ôm lấy nàng đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, “Chỉ tiện uyên ương, không tiện tiên”

Một màn kiều diễm, ấm áp như xuân.

Ngày hôm sau, Diệp Vũ tiến cung yết kiến Tôn thái hậu. Tôn thái hậu và nàng không quen vô cớ, lại tìm mọi cách quan tâm nàng, nàng cảm thấy Tôn thái hậu là thật lòng thích mình, thật tình đối đãi tốt với mình.

Nói chuyện phiếm khoảng chừng một canh giờ, nàng định cáo từ Tôn thái hậu hồi phủ, cung nhân điện Phượng Tê lại đến truyền lời. Văn quý phi vừa biên soạn một khúc ca mới, định dùng khúc ca mới này biên soạn ra một điệu múa, mời Nhị phu nhân tới điện Phượng Tê một chuyến, cùng nhau nghiên cứu.

Diệp Vũ không muốn đi, không muốn để Văn quý phi có cơ hội mưu hại mình, đang định nói lời dượng cự tuyệt, Tôn thái hậu lại bảo, “Người đi thì cứ đi đi, Quý phi mới sáng tác ca khúc mới là món quà mừng tiết Vạn thọ, người tinh thông ca múa, cùng quý phi nghiên cứu một chút đi”

Tôn thái hậu đã nói vậy nàng còn biết chối từ thế nào nữa? Theo cung nhân đi tới điện Phượng Tê, Văn quý phi đang ngồi đánh đàn, thấy nàng đến, lập tức đứng dậy nghênh đón, sai cung nhân pha trà.

Nói khách sáo hai câu, Văn Hiểu Lộ nói nhanh, “Chẳng bằng bản cung đàn cho người nghe, người nghe xem phù hợp với điệu múa nào”

Diệp Vũ ngồi xuống, vừa uống trà vừa nghe khúc. Văn Hiểu Lộ bên ngoài khoác áo xanh, trang dung đơn giản tự nhiên, tóc vấn không cấm đầy ngọc ngà châu báu, chỉ có một cây trâm ngọc duy nhất, tiếp dưới là một viên ngọc bích sáng trong suốt, khiến khuôn mặt nàng ta trở nên trắng nõn như tuyết. Ngón tay ngọc thon dài đánh đàn, vừa linh hoạt vừa mềm mại, tiếng đàn róc rách, lúc đầu như tiếng suối chảy chậm rãi, dần dần trở nên dồn dập, mạnh mẽ tựa như dòng nước lớn chảy xiết, như có ngàn quân vạn mã vậy. Đến cuối cùng tiếng đàn có chút xơ xác tiêu điều, phảng phất như có hai quân đối đầu trên chiến trường, bóng đao kiếm loang loáng, máu tanh ngập trời. Một khúc đàn đã xong, tiếng đàn ngưng bật.

Diệp Vũ vỗ tay tán thưởng, “Khúc này của quý phi, mở ra hợp lại, hùng hồn tráng trải, giống như nước sông chảy mạnh, thiên quân vạn mã vậy”

“Nhị phu nhân quá khen” Văn Hiểu Lộ cười khiêm tốn, “Khúc này có thể có điệu múa nào phù hợp nhất đây?”

“Điệu múa này là do quý phi nhảy hay là do vũ kỹ nhảy ạ?”

“Ai cũng được”

Diệp Vũ nghĩ ngợi, “Múa kiếm vừa nhu vừa cương, có thể thể hiện vẻ ôn nhu của một cô gái, vừa có năng lực thể hiện khí thế hùng hồn của ca khúc này”

Văn Hiểu Lộ vui mừng nói, “Đúng rồi, chính là múa kiếm, vì sao bản cung lại không nghĩ ra được cơ chứ? Vẫn là Nhị phu nhân tinh thông ca múa”

Diệp Vũ hỏi, “Quý phi định múa kiếm hay sao?”

Đôi mắt đẹp của Văn Hiểu Lộ khẽ nheo, “Chu cô cô Nghe thường các đã dạy múa kiếm rồi, bản cung sẽ mời nàng ấy chỉ điểm cho bản cung”

Diệp Vũ nhin không được oán thầm, nàng ta trở nên khiêm tốn từ lúc nào vậy nhỉ?

Linh Nhi tiến điện bẩm, “Quý phi, bữa trưa đã chuẩn bị xong rồi ạ” Văn Hiểu Lộ gật đầu, chuyển sang phía Diệp Vũ, nói vô cùng thành khẩn, “Nhị phu nhân, nhờ người chỉ điểm, bản cung vô cùng cảm tạ. Nhị phu nhân nếu vui lòng, cùng bản cung dùng bữa trưa đi”

Lại dùng một chiêu độc nào nữa đây?

Diệp Vũ nghĩ, lần này là ở điện Phượng Tê, nếu nàng ta hạ độc, cũng không dễ thoát thân giống lần trước. Hơn nữa, Tôn thái hậu tán thành chuyện mình đến điện Phượng Tê, hẳn cũng đã định liệu được Văn Quý phi không dám ngang nhiên hạ độc mình. Vậy ở lại nhìn xem Văn quý phi đến tột cùng là dùng chiêu gì!

Tám món ăn được bưng lên, còn bốc hơi nóng hổi, mùi hương thơm lừng. Một món ăn trong đó nhìn rất quen mắt, Diệp Vũ nhìn cẩn thận, đó chẳng phải là món cua biển đó sao?

“Nhị phu nhân, món này được gọi là cua biển, đây là món cua biển cuối cùng do phủ Tô Châu tiến cống. Cua biển này giương nanh múa vuốt, trông vừa xấu vừa quái, nhưng mà chỉ cần bóc xác ngoài ra, thịt bên trong nhìn rất ngon, thái hậu và bệ hạ đều rất thích ăn đó” Văn Hiểu Lộ thấy nàng có thần sắc như thế, lại tỷ mỉ giới thiệu nói là món ăn kỳ lạ, “Nhị phu nhân đã từng ăn chưa ạ?”

“Hàng năm cứ đến mùa thu, thiếp thân đều có đi phủ Tô Châu ăn cua ạ” Diệp Vũ không ngờ ở triều đại dĩ thế này cũng có cua biển, bất giác chảy nước miếng.

“Người đi phủ Tô Châu ăn cua sao?” Văn Hiểu Lộ kinh ngạc.

“À, thiếp thân nói là, mẫu thân có bà con xa thân thích là nhân sĩ Tô Châu, cứ mùa thu hàng năm đều mang tới một con cua biển”

“Vậy Nhị phu nhân mau nếm thử xem sao”

Diệp Vũ không khách sáo cầm một càng cua lên ăn, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ, không lẽ bà ta định hạ độc trong cua sao. Văn Hiểu Lộ cũng không ăn cua, mà là ăn đồ ăn khác, Diệp Vũ hỏi, “Quý phi vì sao không ăn cua ạ?”

“Bản cung sẽ ăn sau” Nàng ta nói mềm nhẹ, “Tuy bản cung rất thích ăn cua, nhưng bản cung lại cảm thấy ăn cua phiền phức nhất là vỏ bóc vỏ”

“Vậy chẳng bằng thiếp thân bóc vỏ giúp quý phi ạ”

“Vậy xin làm phiền Nhị phu nhân rồi”

Diệp Vũ nhanh chóng bẻ chân càng cua, bóc mai cứng ra, rồi đưa cho nàng ta, lại gấp tiếp một con nữa bóc vỏ. Văn Hiểu Lộ mỉm cười ăn, “Thật ngon quá, Linh Nhi, bản cung thưởng cho người một con này”

Linh Nhi cười tủm tỉm cảm tạ. Diệp Vũ thầm cân nhắc, Văn Hiểu Lộ đã ăn cua, còn các thức ăn khác nữa, hẳn cũng không đến mức hạ độc trong thức ăn đi. Chẳng lẽ nàng ta trước đó đã ăn thuốc giải rồi sao?

Diệp Vũ vừa ăn vừa nghĩ, lo lo lắng lắng, càng ăn càng chẳng thấy ngon nữa. Nếu thật sự trúng độc, Văn Hiểu Lộ chắc chắn không thoát được liên can, Sở Minh Phong sẽ không dễ tha cho nàng ta. Nghĩ vậy, Diệp Vũ lại yên tâm hơn chút. Cứ vậy một bữa trưa ăn thật sự rất ngon.

Cung nhân dọn dẹp bát đĩa, dâng hai ly trà nóng lên. Văn Hiểu Lộ đang uống trà, Diệp Vũ cảm thấy là lúc nên cáo từ, định mở miệng thì thấy nàng ta cầm ly trà không vững, ly trà rơi xuống, vỡ tan dưới đất, nước trà bắn tung tóe.

Ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ của Văn Hiểu Lộ thống khổ, tay ôm lấy bụng, “Đau quá...” Diệp Vũ chấn động, tự trong lòng nhìn biểu hiện của nàng ta thì đã biết là có chuyện gì xảy ra. Cảnh này nhìn rất quen.

108. Chương 111: Xấy Thai

“Quý phi, sao lại đau? Có phải bị đau bụng không?” Linh Nhi mặt tái nhợt, đỡ lấy Văn Hiểu Lộ, lập tức gọi người đi truyền thái y.

“Linh Nhi, mau đỡ quý phi lên giường” Diệp Vũ đi tới, chỉ đạo. Linh Nhi gọi hai công công đến, mang Văn Hiểu Lộ đến tắm điện. Diệp Vũ thấy ghế Văn Hiểu Lộ ngồi, có một đám máu đỏ tươi, nhìn rất chói mắt.

Thái y tới, Sở Minh Phong cũng tới, Tôn thái hậu cũng tới luôn. Dưới thềm điện Phượng Tê đứng đầy cung nhân, trong tắm điện, đại diện người đi đi lại lại, không phải bưng chậu thì lại bưng nước ấm tiến vào.

Diệp Vũ nhìn cảnh rối ren này một lúc, lẳng lặng, ngơ ngác, hơi lo lắng, hơi hoài nghi. Văn quý phi xảy thai sao? Sao lại vô duyên vô cớ xảy thai chứ? Làm sao mà lại khéo tới nỗi, vào lúc mình ăn trưa xong thì lại xảy thai chứ?

Còn nhìn sự kinh ngạc của tôn thái hậu thì có thể thấy được, bà và Sở Minh Phong cũng không biết Văn Quý phi mang thai.

Diệp Vũ ngồi nghĩ kỹ lại một lần, nhớ tới thứ đã ăn, đúng rồi, là cua biển. Cua biển là vật lạnh, phụ nữ có thai không thể ăn được, hoặc không thể ăn bừa. Nàng đã từng nhìn thấy tiết mục, bảo phụ nữ có thai ăn không ổn, hoặc là sau khi xảy thai thì phụ nữ lại mang thai, không thể ăn loại cua biển tính lạnh này được, có nguy cơ xảy thai. Đúng vậy, là cua biển gây họa.

Nàng vốn không biết Văn quý phi đang mang thai, nếu không nàng chắc chắn sẽ khuyên Văn quý phi không ăn cua biển. Văn quý phi xảy thai, chẳng có liên quan gì đến nàng cả.

Nàng đứng bên cạnh Tôn thái hậu, thấy Sở Minh Phong cứ nhìn mình chăm chăm, nàng lắc đầu với hắn, hắn chỉ là không nghe, không để ý tới Tôn thái hậu và cung nhân trong đại điện, cứ ngang nhiên nhìn nàng.

Hắn biết hôm nay nàng tiến cung, lại nghĩ có mẫu hậu nhìn, chắc cũng không nghĩ đến lại có sóng gió gì, ai ngờ Văn quý phi lại truyền nàng tới điện Phượng Tê, lại còn bị xảy thai.

Tôn thái hậu thấy mắt họ giao nhau cùng một chỗ, từ những ánh mắt này có thể nhìn ra hai người này tâm ý tương thông, lòng có linh tê, cũng thấy được an ủi.

“Vũ Nhi, người nói xem đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Bẩm thái hậu, nô tì nghe xong khúc mới của quý phi, định cáo từ về phủ. Quý phi lại bảo muốn đa tạ nô tì đã chỉ điểm cho, giữ nô tì lại ăn trưa, nô tì thấy quý phi có lòng, mới ở lại ạ” Diệp Vũ quyết định bỏ qua chuyện ăn cua biển, cho rằng không biết, “Sau khi ăn xong, nô tì và quý phi cùng uống trà, bỗng nhiên quý phi liền bị đau bụng...”

Tôn thái hậu gật gật đầu, nói với con, “Bệ hạ, có thể có thứ gì đó khiến quý phi xảy thai không đây?”

Sở Minh Phong nghiêm mặt nói, “Nhi thần sẽ cho người điều tra rõ”

Lần con chết này, thần sắc hắn bình thường, dường như cũng chẳng thấy đau đớn gì. Còn lần trước, Diệp Vũ mất con, nỗi đau con mất của hắn như vậy mà đau triệt nội tâm, khắc cốt minh tâm. Trong lòng nàng than nhẹ, hắn quý trọng mình, thích mình, mới biết đau.

Lúc này, Ôn thái y từ tắm điện đi ra, bẩm, “Bệ hạ, thái hậu, vi thần vô năng, không giữ được hoàng tự, vi thần vô năng...”

“Hiện giờ quý phi sao rồi?” tôn thái hậu cất giọng thờ dài.

“Quý phi không sao, chỉ cần điều dưỡng mười ngày sẽ khỏi hẳn, chỉ e nỗi đau mất con sẽ ảnh hưởng đến tính tình của quý phi, tích tụ công tâm”

“Vậy quý phi có thai từ khi nào vậy? Vì sao không bẩm báo cho ai gia và bệ hạ chứ? Vì sao lại vô duyên vô cớ xảy thai hả?” Tôn thái hậu hỏi nặng.

“Bẩm thái hậu” Ôn thái y cũng không chút kích động, nói chậm rãi, “Hôm trước, vi thần chẩn đoán được quý phi có thai, vốn định bẩm tấu thái hậu và bệ hạ, nhưng quý phi lại bảo muốn đích thân đem chuyện vui này nói cho bệ hạ. Bởi vậy, vi thần nghe xong lời quý phi nói, cũng không bẩm tấu ngay. Nếu thái hậu không tin, có sổ sách Thái Y viện làm chứng, hôm trước vi thần đã ghi xong bệnh án’

“Quý phi trước khi bắt mạch không ổn, hay sau này mới xảy thai?”

“Quý phi có thai hơn một tháng, mạch thai ổn định, Nhưng mà năm kia quý phi có bị xảy một lần, lần này lại do để ý thức ăn, cũng không muốn xảy ra chuyện bất ngờ, ai ngờ...”

Tôn thái hậu sốt ruột nói, “Bẩm báo nhanh lên”

Ôn thái y đáp, “Quý phi xảy thai, là không thể ăn cua biển. Cua biển là vật cực lạnh, phụ nữ có thai phải kiêng. Buổi trưa quý phi có ăn ba con cua, mới dẫn tới xảy thai”

Diệp Vũ chỉ biết rằng cua biển đã gây ra họa. Tôn Thái hậu bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói trách, ‘Quý phi thật hồ đồ, người cũng hồ đồ nữa sao? Vì sao người không nói cho quý phi biết là không thể ăn cua biển hả?’

Ôn thái y quỳ xuống, vỗ trán, “Vi thần nhất thời thật không ngờ được, vẫn là do vi thần tắc trách, xin thái hậu, bệ hạ giáng tội”

Sở Minh Phong nói trầm ngâm, “Ôn thái y, người không cần bẩm nữa, đây là người sai; người vì sợ sẩy mà làm quý phi xảy thai, đây là cái sai thứ hai. Mấy ngày nay, người đi ngự hiệu thuốc sắc thuốc đi”

Sắc thuốc ở ngự hiệu thuốc là trừng phạt không nặng. Ôn thái y quỳ tạ thánh ân, rồi khỏi đại điện.

Ban người tiến vào tắm điện xem Văn quý phi, Linh Nhi mang ghế đôn tới cho Tôn thái hậu ngồi, rồi đứng bên cạnh. Sở Minh Phong ngồi ở mép giường, vỗ vỗ tay Văn quý phi, an ủi.

Diệp Vũ đứng cạnh Tôn thái hậu, nhìn về người nằm trên giường. Văn Hiểu Lộ mở to đôi mắt vô tội, đau thương, son phấn nhợt nhạt khiến mặt tái nhợt không chút máu, yếu mềm cùng cực, thật sao thấy giống đoá sen quá.

“Quý phi đừng đau lòng, người còn trẻ, còn có thể lại mang thai nữa” Tôn thái hậu trấn an.

“Mẫu hậu nói đúng, nếu đứa con này vô duyên với mẫu hậu, và với trẫm, vậy đừng cố ép nữa” Mặt mày Sở Minh Phong cũng không biểu hiện đau đớn lắm.

“Đều không phải là vô duyên ạ, bệ hạ, thái hậu...” Văn Quý phi khụ một tiếng, nói tiếp, “Nô tì xảy thai, đều không phải bất ngờ, mà là bởi...”

“Bởi vì sao?” Tôn thái hậu ngạc nhiên, “Nói thế nào?”

Trong lòng Diệp Vũ nẩy mạnh lên, đây mới là mục đích chính mà Văn quý phi muốn đẩy mình tới đi. Giọng Văn Hiểu Lộ yếu ớt, khiến người ta đau xót, “Ôn thái y nói, nô tì ăn cua biển mới xảy thai.... Nô tì khẩn cầu bệ hạ, thái hậu làm chủ cho nô tì và đứa con chưa kịp chào đời của nô tì”

Tiếng Sở Minh Phong lạnh lẽo, “Người ăn là cua biển, cũng chẳng có ai ép người, chẳng lẽ còn định xử tử cả cung nhân phòng ăn sao?”

Nàng ta nói đau khổ, “Nô tì khiêm tốn mời Thảm Nhị phu nhân tới dạy ca múa, để đáp tạ sự chỉ điểm của nàng ấy, mới giữ nàng ấy ở lại cùng ăn trưa với nô tì. Cung nhân mang một đĩa cua biển lên, nô tì cảm thấy cua biển vừa xấu lại tanh, không muốn ăn, Thảm Nhị phu nhân có nói năm nào nàng ấy cũng đều ăn cua biển, bảo cua biển rất ngon, ăn ngon lắm, lại càng không ngừng khuyên nô tì ăn. Nô tì lấy cớ nói là vỏ của rất cứng, rất khó bóc, lại còn nhiều chân như vậy, sợ sẽ đâm phải tay, Thảm Nhị phu nhân tự nói là sẽ bóc cua biển cho nô tì. Ăn xong một con, nàng ấy lại bóc tiếp một con nữa, cứ thế nô tì mới ăn cả ba con...”

Nói xong, nước mắt từ khóe mắt nàng ta rơi lã chã, nhìn rất thống khổ, “Bệ hạ, thái hậu đều biết, nô tì lúc nào cũng không thích cua biển, mới bảo cung nhân làm một đĩa cua biển dâng lên, chỉ là đáp tạ Thảm Nhị phu nhân. Nàng ấy khuyên nô tì ăn cua, có dụng tâm kín đáo, tâm địa độc ác, nô tì cầu bệ hạ, thái hậu làm chủ, cho nô tì và con một công đạo đi”

Lời trần thuật bị ai thống thiết, thật khiến người ta thấy thương xót. Linh Nhi lại nhào tới, quý mệnh xuống đất nói, “Nô tì có thể làm chứng, quý phi chỉ vì muốn đáp tạ Thẩm Nhị phu nhân, Thẩm Nhị phu nhân trong lòng còn đầy tạ tội, dùng cua biển làm vũ khí, mưu hại hoàng tự. Nô tì có nói là quý phi đang có bầu, không thể ăn bữa cái gì cả. Thẩm Nhị phu nhân lại nói cua biển chẳng có hại với thai nhi, bảo phụ nữ mang thai có thể ăn. Bệ hạ, thái hậu, con quý phi bị oan quá, không thể để cho hung thủ cứ như ngoài vòng pháp luật như thế ạ...”

“Bệ hạ, thái hậu, Quý phi và Linh Nhi cô nương nói dối” Diệp Vũ lập tức phản bác, “Linh Nhi chưa từng nói quý phi có bầu gì, nô tì cũng không biết chuyện này. Quý phi cũng không có nói với nô tì là người không thích ăn cua biển, nô tì cũng không phải liên tục khuyên quý phi ăn, quý phi và Linh Nhi cô nương có ý định vu hãm nô tì, bệ hạ, thái hậu minh giám”

“Bệ hạ, thái hậu, quý phi và nô tì nói không sai, không vu hãm Thẩm Nhị phu nhân đâu ạ” Linh Nhi cứ vừa khóc vừa nói bị thương, đau đớn, “Hôm trước, Ôn thái y chẩn ra quý phi có thai, quý phi vừa mừng vừa lo, vốn định bắt đầu ngay với bệ hạ, thái hậu. Nhưng mà mấy ngày nay, quý phi soạn ca khúc mới, biên soạn múa, cũng vì tiết vắn thọt vì bệ hạ hiển vũ. Nếu bệ hạ, thái hậu biết được quý phi mang thai, nhất định sẽ để quý phi an tâm dưỡng thai, không để cho quý phi lo ca múa nữa. Bởi vậy, quý phi mới quyết định sau khi biên soạn ca múa kỹ xong thì sẽ bắt đầu với bệ hạ, thái hậu chuyện hoàng tự. ai ngờ, mới có hai ngày, hoàng tự đã bị Thẩm Nhị phu nhân hại chết ạ”

“Nô tì nghĩ đến giấu chuyện này mấy ngày, không muốn có gì bất ngờ xảy ra, ai ngờ được...” Văn Hiểu Lộ nghẹn ngào khổ sở, “Nô tì không biết có thai thì không thể ăn cua biển, Thẩm Nhị phu nhân thích ăn cua biển, nói năm nào cũng ăn, hẳn là biết nô tì có mang thì phải kiêng ăn. Nếu nàng ấy không đề cập tới nô tì, còn khuyên nô tì ăn, lại bóc vỏ vì thần thiếp, tâm tư như thế, giấu đầu lòi đuôi. Bệ hạ, nếu như Linh Nhi có lí do thoái thác, không tin được, vậy xin bảo cung nhân ngoài điện có thể làm chứng ạ”

Khuôn mặt Sở Minh Phong trong veo lạnh lùng như nước, bảo Tổng Vân đi hỏi. Đối với đôi chủ tớ kẻ xướng người họa này, ngôn từ chuẩn xác, có tình có lí, người không biết thì chỉ nghĩ là các nàng ấy nói chính là chân tướng. Diệp Vũ tức giận hai tay phát run lên, định cười to phóng túng, lại chỉ biến thành cười lạnh trên môi. Tóm lại, vẫn bị Văn quý phi cắn mạnh một miếng. Nếu muốn oán, thì chỉ có thể tự trách mình quá tự phụ, cũng không đủ sức để đề phòng lòng người hiểm ác.

Còn Tôn thái hậu bảo nàng tới điện Phượng Tê cùng nghiên cứu ca múa với Văn quý phi, lại là vì sao? Bằng cơ trí của Tôn thái hậu, chắc cũng không biết tâm tư và tính toán của Văn quý phi đâu.

Nàng nhìn về phía Văn quý phi, mày Văn quý phi cau lại, đôi mắt ngập tràn bi thương; nàng lại nhìn về phía Sở Minh Phong, thần sắc hẳn vẫn như thường, trong đôi mắt đen kia lại càng tỏa ra sâu thẳm, khó dò tâm tư.

Chẳng bao lâu, Tổng Vân trở về bắt đầu, lúc ấy có vài cung nhân đã tới ngoài tầm điện để được gọi đến đều thấy Diệp Vũ bóc cua cho Văn quý phi.

“Bệ hạ, thái hậu, con nô tì còn chưa ra đời, vẫn còn chưa được nhìn thấy hoàng tử mẫu, phụ hoàng, mẫu phi, thì đã bị người ta bóp chết...” Lòng mi dài của Văn Hiểu Lộ khẽ run lên, nói đau thương, “Cầu bệ hạ, thái hậu làm chủ cho thần thiếp, nghiêm trị hung thủ”

“Thần thiếp xin hỏi Văn quý phi, thiếp thân và Văn quý phi không thù không oán, vì sao lại mưu hại con quý phi chứ? Thiếp thân cũng không biết quý phi sẽ làm một đĩa cua biển, tại sao lại bảo là mưu hại chứ hả?” Diệp Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh chút nào, tiếp đó nói với bệ hạ, “Thứ nhất ta không biết quý phi có thai, thứ hai ta không biết phụ nữ có thai thì không thể ăn cua biển; thứ ba, ta vì sao lại mưu hại hoàng tự hả? Xuất phát từ động cơ gì? Bệ hạ, quý phi định đem tội danh mưu hại hoàng tự đặt lên đầu ta, thật gượng ép quá đi. Vẫn xin bệ hạ nắm cho rõ, cho ta một công đạo”

“Nếu Nhị phu nhân đã nói vậy, vậy bản cung vẫn phải nói thẳng ra. Người trên danh nghĩa là Nhị phu nhân của Thẩm đại nhân, thật ra người giống y bản cung, chỉ là thiếu mỗi danh phận mà thôi” Tuy giọng Văn Hiểu Lộ yếu ớt, nhưng lại nói rất có trật tự, “Đấu tranh trong hậu cung ngày nào mà chẳng có, người đang ở ngoài cung, nhưng cũng là kẻ địch của bản cung, là uy hiếp lớn nhất của bản cung và con. Bởi vì, người lo bản cung sinh ra hoàng tử, mẹ quý nhờ con, đoạt mất ân sủng. Hôm nay bản cung giữ người lại dùng

bữa, vừa mới bung đĩa cua lên, người đã liền tương kế tựu kế, khổ sở khuyên bản cung ăn cua biển, lại còn ân cần bóc cua cho bản cung nữa, như thế, là đã đem bóp chết đứa con còn trong bụng bản cung rồi”

Diệp Vũ tức tới hộc máu, “Quý phi tử mỹ bầy ra cảnh này, thật quá cao minh. Bệ hạ, ta không có mưu hại hoàng tử, có trời chứng giám” Văn quý phi không giống Tô Hoàng hậu ở chỗ sáng, mà là ở trong tối, tâm tư kín đáo, mỗi một bước đi đều thiết kế tinh vi, thật sự đáng sợ tới cực điểm.

Văn Hiểu Lộ làm ra vẻ đau lòng sắp chết, “Nô tì xảy thai một lần rồi, vốn tưởng rằng lần này sẽ dốc lòng vì bệ hạ, thái hậu sinh ra hoàng tử, nối dõi tông đường, lại không ngờ được... Nô tì khẩn cầu bệ hạ điều tra rõ chân tướng, làm chủ cho thần thiếp, còn trả lại công đạo cho con nô tì”

Mặt Sở Minh Phong càng ngày đen lại, càng ngày càng lạnh, càng ngày càng trầm, như tức giận mà lại như không giận.

Tôn thái hậu vỗ nhẹ lên mu bàn tay Văn quý phi, an ủi, “Quý phi yên tâm, bệ hạ nhất định sẽ làm chủ cho hai mẹ con các người”

Lúc này Tống Vân bầm, “Bệ hạ, Thẩm đại nhân đang đợi ở bên ngoài ạ”

Sở Minh Phong gật đầu, rất nhanh, Thẩm Chiêu đã vào tắm điện, Diệp Vũ quay đầu nhìn, lại thấy ánh mắt ôn hoà, quan tâm của hắn, trong lòng ấm áp.

“Bệ hạ, thái hậu” Thẩm Chiêu khom mình hành lễ.

“Thẩm Chiêu, quý phi chỉ chứng Vũ Nhi mưu hại hoàng tử” Sở Minh Phong trầm giọng lạnh lẽo.

“Nếu đã điều tra rõ là thật, cứ y theo luật pháp Đại Sở, mưu hại hoàng tử, tội tử khó tránh”

“Hiện nay người nghĩ thế nào?”

“Nếu là lời của các Chấp pháp, chắc không thể phán nhầm được, phải tra rõ” Giọng Thẩm Chiêu thông dong.

“Tống Vân, đem tống nàng vào trong đại lao, sau tái thẩm” Sở Minh Phong hạ lệnh vô tình. Diệp Vũ ngây người. Nàng hiểu ra, mình chính là nghi phạm lớn nhất án này, hẳn nên nhốt nàng vào tù, chẳng có gì đáng trách, nhưng nàng không thể không thất vọng đau lòng

109. Chương 112: Đi Đến Trên Giường

Sở Minh Phong an ủi hai câu, để cho Văn quý phi nghỉ ngơi cho khoẻ, bảo tối nay lại tới thăm nàng ta, rồi cùng Thẩm Chiêu về ngự thư phòng.

Tôn thái hậu ngồi lại một lát, sai cung nhân hầu hạ cho tốt, cũng về điện Từ Ninh. Trong ngự hoa viên, chỉ còn Tống Vân hầu hạ. Thẩm Chiêu nghe xong lời Tống Vân thuật lại án mưu hại hoàng tử, “Thần nghĩ tới, Diệp Vũ chẳng có lòng hại người vô tội, lại càng không mưu hại hoàng tử”

Dĩ nhiên Sở Minh phong cũng biết bản tính của Diệp Vũ, chỉ là, Văn quý phi lên án hình như đã được sắp sẵn, chỉ trong thời gian ngắn, hắn tìm không ra sơ hở, đành tạm thời giam Diệp Vũ lại. Mặt hắn lạnh trầm, hỏi, “Theo ý của khanh, án này bắt đầu tra từ đâu đây?”

“Thần nghĩ, có hai giả thiết. Thứ nhất, quý phi mang thai hoàng tử, ăn nhầm cua biển, dẫn đến xảy thai, mới đem tội danh ấy đổ lên đầu Diệp Vũ, loại bỏ kẻ tình địch. Thứ hai, quý phi không mang thai, thông đồng với Ôn thái y nói mình mang thai hoàng tử, lại tử mỹ bầy ra thế cục này, để Diệp Vũ gánh lấy tội mưu hại hoàng tử, loại trừ thống khoái” Thẩm Chiêu to gan giả thiết, “Nếu là hai tình huống, quý phi có tâm cơ rất sâu, tâm địa độc ác, có thể thấy rất rõ”

“Mẫu chốt của án này là ở chỗ quý phi có mang thai hay không” Tận trong đáy mắt loé lên chút sáng, “Nếu như quý phi không mang thai, vậy đó là đã mua chuộc được Ôn thái y và Linh Nhi. Nếu muốn điều tra rõ chân tướng, chỉ có thể từ hai người này mới tra ra”

“Xin hỏi bệ hạ, gần đây có sủng hạnh qua quý phi không ạ?”

Sở Minh Phong gật đầu, giọng sâu kín, “Hơn một tháng trước”

Thẩm Chiêu suy nghĩ nói, “Linh Nhi là tâm phúc của quý phi, chỉ sợ không nói thật. Vậy thần đi ngự hiệu thuốc hỏi Ôn thần y một chút xem” Bỗng Sở Minh Phong nhìn về phía Tống Vân, bảo, “Tìm một danh sách, đem thay toàn bộ cung nhân điện Phượng Tê, rồi sau đó thẩm vấn họ”

Tống Vân trả lời, “Nô tài biết nên làm thế nào, chẳng bằng lấy lý do “Hầu hạ quý phi bất lực” để lên danh sách, đem tất cả cung nhân biếm đi làm tạp dịch, rồi thẩm vấn thêm”

Sở Minh Phong chuẩn, Tống Vân đi ngay. Thẩm Chiêu hỏi, “Lần trước Diệp Vũ trúng độc, đã tra ra dấu vết gì chưa ạ?”

“Vài ngày trước, Tống Vân đã tìm ra được manh mối rồi, nhưng hung thủ đằng sau lại rất cảnh giác, manh mối bị huỷ, manh mối cứ vậy mà bị cắt đứt”

“Xem ra tâm tư hung thủ đằng sau thật quá kín kẽ, tâm như rắn rết”

Sau đó họ đi ra khỏi thư phòng, một người đi ngự hiệu thuốc, một người đi tới trước điện Từ Ninh. Sở Minh Phong đi thẳng vào tẩm điện, Tôn thái hậu đang ngồi dựa ở trên giường đối diện, đắp chăn bông mỏng, nhắm mắt nghỉ ngơi, chầu than bốc hơi nóng nghi ngút. Nghe thấy tiếng động, bà mở mắt ra, thần sắc hơi trầm đục, “Bệ hạ tới, Bích Cẩm, pha trà đi”

“Mẫu hậu mệt mỏi, vì sao không nghỉ trên giường ạ?” Hắc ngồi ở trên ghế đơn.

“Con quý phi đã không còn, ai gia sao mà ngủ được chứ?” Bà ôm ngực, nhẹ giọng thở dài, “Trong lòng ai gia, thật sự rất đau”

“Nhi thần có một chuyện không rõ, mong thái hậu nói chi tiết cho nhi thần biết”

“Chúng ta là hai mẹ con, có gì mà không thể nói ra được chứ?”

Giọng Sở Minh Phong rất nặng, như chất vấn vậy, “Mẫu hậu biết rõ nhi thần thích Vũ Nhi, biết rõ, Vũ Nhi ở trong cung sẽ bị kẻ khác hãm hại, biết rõ, lòng dạ quý phi sâu hiểm, chẳng phải là kẻ dễ bắt nạt, vì sao lại để cho Vũ Nhi tới điện Phượng Tê chứ? Vì sao không ngăn lại?”

Tôn thái hậu sớm đã đoán ra hắc sẽ nghĩ ra điểm đó, sẽ đến chất vấn, đúng là bà đã để cho Diệp Vũ tới điện Phượng Tê, bà cố ý bảo Diệp Vũ đi.

Bà tâm địa cứng rắn, đôi mắt ngập tràn bí hiểm, khiến người nhìn mà không hiểu, “Quý phi mới sáng tác ra khúc mới, mời vũ nhi đi nghiên cứu ca múa, ai gia sao mà biết quý phi có dụng tâm kín đáo chứ? Sao biết sẽ có chuyện xảy ra chứ? Vũ Nhi bị chỉ mưu hại hoàng tự, ai gia không lo lắng hay sao? Quý phi con chết, ai gia không đau lòng hay sao?”

Bỗng Sở Minh Phong đứng dậy, “Sau này, mẫu hậu đừng có truyền Vũ Nhi tiến cung nữa, trăm sẽ không để cho Vũ Nhi bước vào hoàng cung nửa bước đâu!”

Tiếng nói đánh thép, vang dội như tiếng đao kiếm chạm nhau vậy. Rồi sau đó, hắc phát tay áo rời đi. Tôn thái hậu vẫn ngồi im không nhúc nhích, mắt lóng lánh, như có gì trong mắt sắp tuôn ra, cổ chịu đựng sự đau thương.

Nhà tù Phía Tây Bắc Hoàng cung là nơi giam cung nhân phạm tội, bên ngoài có thị vệ canh, bên trong ngục tối om. Đã lâu chưa thấy ánh mặt trời, mùi hôi từ trong nhà tù toả ra bất giác cảm thấy cả người lạnh băng. Diệp Vũ ngồi ôm gối, trên giường chỉ có mỗi cái chiếu, một cái chăn vừa bẩn vừa hôi, chỉ ở trong này một đêm mà lạnh tới mức không ngủ được.

Trên đỉnh gần trần có một cửa sổ vuông be bé có chút nắng chiếu vào rồi dần ảm đạm tắt hẳn, lúc này đã tối đen, lính canh ngục đã chầm nển lên, đang ngồi uống rượu, ăn chân vịt.

Người thấy mùi thơm lừng của chân vịt, nước miếng nàng cứ túa ra, lúc này mới cảm thấy thật đói bụng. Canh ngục ăn no rồi, cũng không mang cơm tới cho nàng. Chẳng lẽ đêm nay không có cơm mà ăn sao? Đang nghĩ vậy thì có người vào nhà tù, canh ngục rất cung kính với kẻ đó, cúi đầu khom người, dẫn người đó tiến vào. Thì ra là Thẩm Chiêu.

Kết quả là, chỉ có mình hắn là quan tâm đến nàng, chỉ có hắn quan tâm nàng nhất. Mà từ xưa đến nay, đế vương bạc lạnh, đế vương sủng ái chỉ là mây trôi nước chảy.

Nàng bị nhốt trong tù lâu vậy cũng không nhìn thấy Sở Minh Phong đến an ủi chút nào. Bình thường thì sủng ái vô cùng, nói nhiều tới mức rung động lòng người, hoá ra chỉ là lời ngon tiếng ngọt mà thôi, đều là giả, biết đâu chừng hắn ta cũng đã từng nói thế với mỗi một phi tần vậy. Hơn nữa, cứ nghĩ đến hắn sủng hạnh mình, lại cùng lúc không quên sủng hạnh cả Văn quý phi, lại để cho Văn quý phi to bụng, nàng phân tích, thì tức giận lại tăng cao.

Tuy nàng cũng biết hắn không thể độc sủng có mình nàng, không có khả năng vì nàng mà bỏ qua đám hậu cung đẹp, nhưng mà nàng thấy rất khó nuốt trôi. Nhất là lúc biết Văn quý phi mang thai con của hắn, nàng cũng rất không thích!

“Đói bụng rồi đi, ta mang theo thức ăn tới nè” Thẩm Chiêu cầm một hộp thức ăn trong tay đặt lên giường đá, có nhiều ngăn, một ngăn đựng thịt gà ngon lành, một ngăn đựng cơm, một ngăn canh bổ dưỡng nóng ngào ngạt, vẫn đang bốc hơi, “Vũ Nhi, ăn nhanh đi”

Diệp Vũ ngồi lại gần, bưng cơm lên ăn ngấu ăn nghiêng. Hắn cười khê, ‘Ăn chậm chút đi, cẩn thận không nghẹn’ Nàng không sợ hắn giễu cợt, nhưng vẫn ăn chậm rãi hơn, đỡ bị nghẹn mà khó chịu. Thấy nàng ăn xong rồi, hắn nói rất nhanh, “Đồ ăn này là bệ hạ sai ngự phòng làm cho đó” Nàng “a” một tiếng, rồi lấy tay lau miệng đi.

“Yên tâm đi, sẽ điều tra rõ chân tướng nhanh thôi, bệ hạ sẽ trả lại sự trong sạch cho cô” Thẩm Chiêu nói thông dong, “Chỉ là cần cô chịu chút uất ức ở trong nhà tù một tý”

“Ngài tin tưởng ta sao?”

“Ta biết cô là người vô hại, bệ hạ cũng tin cô”

“Đừng có nói tốt cho người ấy”

Diệp Vũ thốt ra, thở phì bực mình quay đi, lửa giận ngập tim. Hắn thản nhiên cười, tìm lại lạnh thêm mấy phần – nàng tức thế này, thần thái như này, đã nói rõ nàng ấy có tình yêu nam nữ với bệ hạ. Mà ban đầu nàng ấy nói, nàng ấy chỉ thích là mình. Lòng người đều được làm bằng da bằng thịt, bệ hạ trả giá, tóm lại sẽ chiếm được lòng của nàng. Lần đó, nàng nói đúng, là hắn tự tay đẩy nàng về phía vòng ôm bệ hạ. Giờ nàng có tình với bệ hạ, hắn còn oán được ai đây?

Thẩm Chiêu lại bảo, “Mưu hại hoàng tử, nếu điều tra rõ là thật, đó là tội chết. Lúc ấy, quý phi chỉ chứng là cô, lại có cung nhân làm chứng, bệ hạ không tìm được ý nào để phản bác lại, dựa theo luật pháp, án này cô là nghi phạm lớn nhất, bệ hạ cũng không thể không đem nhốt cô vào tù. Cô cũng đừng có oán bệ hạ”

“Ta hiểu rồi” nàng cả giận nói, chép miệng, ‘Nhưng mà ta sẽ không tha cho ngài ấy’

“Vũ Nhi...”

“Lại nói một câu hay cho ngài ấy, ta cũng hận cả ngài nữa!”

Diệp Vũ biết mình cũng không nên oán Sở Minh Phong, nhưng lại thấy tức giận, lòng nàng lúc đầu thấy uất nghẹn, giờ thì lạ thấy đau lòng thất vọng. Có lẽ, sáng mai tỉnh lại thì cơn giận sẽ tan, nhưng hiện giờ vẫn rất tức giận.

Thẩm Chiêu biết ở trong ngục là khổ, không có trà nóng, không có người hầu hạ, khí lạnh bức người, lại còn ngửi thấy mùi mốc meo, hôi thối, ở có nửa khắc mà đã cảm thấy khó khăn, huống chi một cô gái mảnh mai yếu đuối chứ? Nhưng hắn không thể để nàng thấy, chỉ có thể thương tiếc trong lòng.

Yên lặng nhìn nàng thật lâu, hần tỉnh táo lại nói, “Ta đã chuẩn bị xong, cai ngục cũng sẽ không đối xử gì với cô đâu, cô cứ an tâm đợi ở trong này đi. Ta còn có chuyện quan trọng, đi trước đây...” Nàng giữ chặt lấy ống tay áo trắng như tuyết của hần, “Không được đi!”

Hần nhìn nàng chăm chú, nàng đau khổ nhìn mình, thần sắc âu sầu, đôi mày cau lại, cứ đợi như vậy, cứ mảnh mai như vậy, cứ đáng thương như vậy, khiến người ta không đành lòng cự tuyệt nàng.

“Có con gián, con chuột, còn kêu chít chít nữa...” Diệp Vũ khẩn cầu nhìn hần, “Ở lại giúp ta một lát đi, có được không?”

“Được” Thẩm Chiêu tóm lại cũng không nỡ ác. Cả bốn vách tường nhà tù đều bắn thủ hồi hám, song sáng lạnh lẽo, mùi hôi tràn ngập, ánh sáng tối mờ, chỉ có ánh sáng ngọn nến phía trước hắt đến mờ nhạt.

Nàng mặc bên trong màu phấn hồng, bên ngoài là áo choàng màu sáng, quần áo hần màu trắng, bên ngoài khoác áo tối hơn. Hai người cứ lặng mà ngồi, đám trắng nõn là nơi sạch nhất trong tù, bởi trắng như tuyết có vẻ chẳng hợp với nhà tù tẻ nhạt. Bỗng nàng nghe được tiếng chít chít nhỏ nhỏ vang lên. Thấy hai con chuột đi nhanh qua giường đá, “Con chuột!”

Nói xong nàng nhảy vọt lên người hần, ôm chặt cánh tay hần, dựa sát vào hần, “Con chuột... Có lên trên giường không...”

“Nếu leo lên giường, ta sẽ đánh chết con chuột” Thẩm Chiêu an ủi nàng, mặc nàng cọ cọ bên cạnh.

“A...” Nàng thét chói tai, sợ tới mức mặt mũi tái nhợt, ôm lấy cổ hần, “Lại tới nữa... Đi đến đây này...”

Hần nắm lấy tay nàng, ôm nàng vào lòng, nàng ghé lên vai hần, nhắm chặt hai mắt lại không dám nhìn. Đúng là một lát sau, tiếng chít chít này cũng biến mất. Giờ khắc này rất chân thật, cảm giác có giai nhân trong hư cảnh, như đang uống một tách trà nóng vậy, lo lắng trong đầu. Hần hy vọng, vĩnh viễn nhớ kỹ thời khắc tốt đẹp này, vĩnh viễn quý trọng tận đáy lòng, mãi trọn đời không quên.

Tuy chỉ là mơ ước thiết tha, nhưng cho dù là mộng cũng sẽ không thực hiện được, bởi vì có trùng mục tiêu chắc chắn mong cũng còn không được. Bởi vậy hần chỉ hướng lên trời cầu nguyện, nguyện cho giờ khắc này biến thành một kiếp. Chẳng ai lý giải được hần, không ai biết lòng hần bất đắc dĩ, bị thương thế nào.

Diệp Vũ yên lặng trợn mắt, phát hiện ra mình đang ngồi trong lòng hần, lại còn ôm cổ hần, ôm rất chặt, bắt giác mặt đỏ tai hồng, lập tức đẩy hần ra, nhưng hần vẫn không buông tay, nói thì thầm, “Có lạnh không?”

Nàng lắc đầu.

“Vậy khi nào tay mỗi, ta sẽ đi” Giọng Thẩm Chiêu nhẹ nhàng lại bao hàm đầy thâm ý. Nàng không rõ, vì sao hần nói vậy? Vì sao lại không buông ra? Nhớ tới lúc đó mê luyến với hần, nhớ tới lúc đó cứ một lòng đoán tình hần, lại không chiếm được. Giờ nàng đã trở thành người của Sở Minh Phong, hần lại nói một số câu khó hiểu, không phải không hợp lẽ nghi sao? Quả nhiên là ý trời trêu ngươi.

Tóm lại Thẩm Chiêu cũng buông tay, cởi áo khoác ra, khoác lên người nàng. Cứ vậy cùng nàng, cứ vậy ngồi lẳng lặng, không nói gì, cứ như thời gian ngưng lại, tất cả mọi thứ quanh mình không có, chỉ có hai người họ, nàng và ta, ta và nàng, không xa không rời.

Ngồi mãi, Diệp Vũ cũng thấy hơi lạnh, hơi mỏi, cổ chống đỡ một lát, nhưng vẫn không ngăn được cơn buồn ngủ, chìm vào ngủ. Hần ôm nàng đem người nàng dựa vào vai mình, để cho nàng được ngủ thật ngon. Chẳng biết ngồi bao lâu, không biết lúc nào thì mới rời đi, hay cứ ngồi một lát vậy... Lại đợi một lát nữa thì tốt rồi...

Bên ngoài có tiếng chân bước. Theo tiếng chân hỗn độn bước tới, hần là có không ít người, nhưng hần vẫn không nhúc nhích. Cứ làm cố một lần đi vậy. Hai công công đi tới trước nhà tù, một người là Tống Vân, người còn lại là...

“Thẩm đại nhân” Tống Vân nháy mắt mạnh với hần. Thẩm Chiêu vẫn không hề động, cứ nắm chặt tay nàng, tuy thấy ấn đường người nọ đen sì.

“Thẩm Chiêu”

Chỉ ngần ngừ hai từ, giọng trong veo lạnh lùng, gần như tức giận, lại khiến người ta thấy lạnh khốc vô cùng. Thẩm Chiêu nói thần nhiên, “Cánh tay thần tê nhức, vẫn mời bệ hạ tôn quý tới nhà tù đỡ bớt thay thần đi ạ”

Sở Minh Phong thấy cảnh ái muội này, lại nghe như trong giọng ngậm ý mỉa mai, trong lồng ngực cơn giận tăng vọt. Hắn cúi thấp đầu, bước vào trong phòng giam, ngồi xuống bên cạnh Diệp Vũ, đỡ thân nàng dựa vào người mình. Nàng hơi có chút cảm giác, cọ cọ trong lòng hắn, tìm kiếm một tư thế thoải mái nhất, sau khi tìm được rồi, mắt mày nàng hơi cau lại rồi giãn ra, tiếp tục say ngủ.

Thẩm Chiêu đứng lên, thấy bệ hạ mặc quần áo công công, lòng hiểu ra. Bệ hạ ăn mặc thế là vì dấu không cho ai biết, không cho ai biết hắn có tư tình với Nhị phu nhân của hữu tướng. Hơn nữa, hắn đường đường là thiên tử, thế mà lại vì một cô gái vào phòng giam, nếu truyền ra ngoài chẳng phải rất mất mặt sao?

110. Chương 113: Luân Hãm Trong Vòng Tay Âu Yếm Của Hắn

“Bệ hạ, thần xin cáo lui” Thẩm Chiêu nói ôn tồn, trên mặt chẳng có chút e ngại hay xấu hổ gì cả.

“Trẫm có người làm phụ tá, giang sơn được củng cố, quốc thái dân an; Vũ Nhi có trẫm sẽ có tất cả, người không cần phải lo” Sở Minh Phong nói lạnh lùng, giọng hơi chút trịnh trọng. Nói thẳng ra như vậy, chẳng có chút đùa đây cũng là lần đầu. Thẩm Chiêu biết, lần này đụng phải râu hổ rồi.

Đôi mắt Sở Minh Phong sâu thẳm, sâu không thấy đáy, đều có một thứ ánh sáng khiến con người ta sợ hãi, “Nếu còn có lần sau nữa, trẫm cũng sẽ không tha đâu” Thẩm Chiêu cất cao giọng, “Thần sẽ ghi nhớ trong lòng, thần xin cáo lui”

Nói xong, hắn xoay người, ra khỏi nhà tù, đầu ngẩng cao rời đi. Ngực hơi phập phồng, tim rầu rĩ đau, cứ như bị người ta đâm một đâm vậy.

Tổng Vân đưa mắt nhìn quanh, lo lắng nói, “Nhà tù này mùi thật khó ngửi, lại đơn sơ như thế, bệ hạ sao có thể đợi ở trong này được chứ? Hay là...”

“Ý trẫm đã quyết, đừng nhiều lời” Sở Minh Phong mắt kiên nhẫn nói.

“Vâng”

Tổng Vân vỗ ba cái, đã có cung nhân mang những vật gì đó nối đuôi nhau đi vào, biến nhà tù thành hai nửa khác nhau, vô cùng khổng lồ.

Sở Minh Phong ôm lấy Diệp Vũ, đứng trong góc phòng, Tổng Vân chỉ huy đám cung nhân bố trí nhà tù. Trên giường đá trải chiếu, rồi lại trải đệm, bố trí giống y hệt long tháp ở điện Trường Tâm, trên cùng là trải một chiếc chăn thật mềm, thật dày, thật thoải mái, có thêu đôi uyên ương, đường vân trên chăn cũng thêu uyên ương đồ thắm, đôi nền, giống như đêm động phòng hoa chúc vậy. Tiếp đó, cung nhân lại treo từng đám lụa đỏ dài, ngăn không cho người ngoài nhìn vào; trên nền thổ rập có rải thảm màu xanh, đặt chậu than, bô, bàn án, trà nóng và các vật dụng cần thiết khác để đủ dùng.

Sau khi mọi thứ sắp xếp xong xuôi, cung nhân ra ngoài, Tổng Vân khom người nói, “Nô tài sẽ đợi bên ngoài, bệ hạ nếu có gì sai bảo, thì cứ gọi một tiếng ạ”

Sở Minh Phong vẫn ôm nàng, tay đã hơi mỏi, hiện giờ mới đem nàng đặt trên giường. Lúc vừa rời bố trí ở nhà tù tiếng động cũng không nhỏ, Diệp Vũ hơi có cảm giác chút, nhưng sau khi hắn buông xuống mới tỉnh.

“Vũ Nhi” Hắn hạ giọng thì thầm.

“Bệ hạ?” Nàng kinh ngạc đứng dậy.

Không phải là Thẩm Chiêu sao? Sao tự dưng lại biến thành Sở Minh Phong chứ? Thẩm Chiêu đi rồi ư? Sở Minh Phong khoé mắt cười tới tận trong mắt, trong tim, “Xem này”

Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, lại kinh ngạc. Chỉ là ngủ có một lát mà nhà tù đã biến thành thế này. Đây là nhà tù hay là động phòng đây?

Hai mặt song sắt treo vải lụa đỏ, cả nhà tù đỏ rực lấp lánh, các bức tường ố vàng cũng hồng rực. Dưới trái thảm dày màu xanh đi rất mềm mại, phía góc sáng có đặt hai bàn, trên bàn để một số vật, chén bạch ngọc uyên ương, bầu rượu bạch ngọc uyên ương, ở giữa là lư hương uyên ương có cắm hai cây nến long phượng đỏ tươi.... Còn có giường đá, chăn đệm mềm mại, dày ấm, chăn uyên ương ấm áp đỏ thắm. Ánh nến chiếu sáng cả gian tù, hắt lên bóng hồng, khung cảnh kiều diễm rực rỡ.

“Có thích không?” sở Minh Phong hỏi, ôm chặt eo nàng.

“Ngài chắc định làm phòng tân hôn đó chứ?” Điều này cũng khó tin quá đi.

“Không được sao?” Mắt hấn ánh lên kiên định, “Không thích à?”

“Không, lãng mạn lắm”

“Lãng mạn?”

“Thích lắm” Diệp Vũ cười híp mắt, bỗng nhớ ra là tự hấn hạ lệnh đem nàng nhốt vào tù, “Không thích!”

Nàng gỡ tay hấn ra, lùi ra xa, khuôn mặt nhỏ héch lên, “Cho dù bệ hạ có bố trí nơi này đẹp tới cỡ nào, lãng mạn tới đâu thì cũng chẳng thay đổi được sự thật: đây là nhà tù!”

Nói trịnh trọng vậy mới là chuyện lạ, do vẫn tức giận vờn quanh, nên khuôn mặt nhỏ nhẩn toả ra quyền rũ mê người. Ánh mắt Sở Minh Phong thâm trầm chút, “Chính mồm trẫm hạ lệnh, đem nàng nhốt vào nhà tù. Trẫm cũng đem bản thân nhốt mình vào tù theo, cùng chung hoạn nạn”

Nàng lại sững sốt, đây là lời ngon tiếng ngọt, hay là lời nói thật lòng? Thật ra, lời ngon tiếng ngọt cũng chẳng thay đổi được sự thật, mà tất cả trước mắt đều là sự thật. Hấn kéo nàng lại gần, hai tay bưng lấy mặt nàng, “Trẫm và nàng vẫn chưa động phòng hoa chúc, tối nay cũng được. Tuy là nhà tù, nhưng cũng có đặc thù, trước nay chưa từng có, có đúng không?”

Nàng còn biết nói gì nữa đây, oán khí, tức giận trong lồng ngực chậm rãi tan. Thật sự là chịu không nổi nữa rồi.

“Nằm trong ổ chăn có vẻ ấm áp quá”

Sở Minh Phong cởi áo cho nàng, sau đó duỗi hai tay ra, đợi nàng cởi áo cho mình. Diệp Vũ bắt đắ dĩ đành cởi áo cho hấn, nhưng lại chui vào ổ chăn, cùng ôm nhau, nhìn nhau.

“Trẫm biết nàng chẳng có lòng hại người” Hấn hạ giọng thì thầm, “Quý phi lên án rất bất lợi cho nàng, lại tìm được cả nhân chứng, vật chứng, đành phải để nàng uất ức ở trong nhà tù một thời gian nữa”

“Bệ hạ tin tưởng ta, ta đã biết”

“Trẫm tin nàng”

Hấn nhìn nàng, nàng cười nhợt nhạt, khuôn mặt ngọc mịn màng đỏ hồng lên, đôi mắt đẹp hơi đảo, lấp lánh ngàn đoá hoa tươi đẹp, đẹp tới mức khiến người ta thấy mà run.

Ngắm rất lâu, hấn không kìm lòng nổi ghé sát, chạm khê lên môi nàng. Chỉ chạm nhẹ thôi mà không thể thu lại nổi, hấn khởi động nửa người trên, hôn nàng thật sâu. Diệp Vũ mở miệng, đáp lại hấn, mút lại môi hấn. Chủ động như vậy khiến cho tinh thần hấn rung động, không kìm chế được, thả sức hôn. Bỗng nàng đẩy hấn, “Vẫn còn chưa uống rượu hợp cần”

Sở Minh Phong không dừng được, đáp lại khàn khàn, “Để uống sau đi”

Nàng không thuận theo, mất sức chín trâu hai hổ đẩy hấn đi rót rượu. Hấn đành phải đi rót rượu, trở lại trên giường, đưa cho nàng một ly. Hai người cùng uống chén bạch ngọc uyên ương, nàng cười rất vui vẻ bắt đầu, “Ngày tốt đẹp thế này, bệ hạ có phải nên nói chút gì không nhỉ?”

“Nói gì cơ?” Mày kiếm hấn hơi nhếch lên.

“Nói chút gì cho ta vui vẻ, cảm động đi” Nàng cười híp mắt lại, “Bệ hạ không am hiểu cách dỗ phụ nữ hay sao?”

Hắn yên lặng chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt nhẵn lại, như cảm xúc đang trôi dạt vậy. Một lúc sau, hắn nghiêm mặt bảo, “Vũ Nhi, nếu trẫm phụ nàng, thì sẽ bị băm vằm tan xác, nếu trẫm làm tổn thương nàng, cả người sẽ bị vết thương đầy mình; nếu trẫm giận nàng, sẽ bị vạn kiếp bất phục”

Diệp Vũ khiếp sợ ngơ ngẩn cả người. Chỉ là đùa hấn, lại không ngờ hấn làm thật, nói ra những lời chấn động tâm hồn. Đây là lời thề tàn khốc, đáng sợ tới mức nào! Nghe xong lời thề này, nàng không bao giờ hoài nghi tình cảm của hấn với mình nữa.

“Vũ Nhi... Vũ Nhi...” Sở Minh Phong hạ giọng gọi, “Sao vậy?”

“Bệ hạ khiến người ta cảm động quá” Nàng cảm giác trái tim bốc lửa nóng, “Uống rượu hợp cần nào”

Cánh tay giao nhau. cùng uống cạn. Thả chén bạch ngọc xuống, hấn vọt tới trên người nàng. Diệp Vũ ngăn lại đúng lúc, “Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, bệ hạ hãy nghe ta một chút, có được không?”

Sở Minh Phong cười, đồng ý với yêu cầu của nàng, ngoan ngoãn nằm xuống, “Nương tử định lấy lòng trẫm thế nào đây? Cứ tự nhiên đi!”

Nàng đè nửa người lên hấn, tay trái vuốt ve đùi non của hấn, hấn nuốt nước bọt, yết hầu cứ lên lên xuống xuống. Nàng lại cười khê, ngón tay dò lên trên, âu yếm cơ bụng rắn chắc của hấn, “Bệ hạ luyện võ thường xuyên, khối cơ bụng sáu múi này thật gọi cảm làm sao”

“Cơ bụng hả? Gọi cảm ư?” Hắn không hiểu rõ, tay nhỏ bé của nàng chạm tới thế nào, khiến ngọn lửa bốc lên bất ngờ ra sao.

“Đây là lông phúc nè” Nàng không giải thích, giật giật mấy sợi lông ở dưới, cố ý hạ giọng, nói mỉa hoặc, “Đàn ông có lông phúc, vô cùng gọi cảm”

“Vũ Nhi đến tột cùng định làm gì nào?” Yết hầu hấn chẳng rõ lên xuống mấy lần rồi. Tuy nàng chỉ vuốt ve mấy cái trên người hấn, nhưng thật kỳ lạ, lại bất giác trêu chọc cho hấn thấy khó chịu.

Chấn Uyên ương đồ thăm che họ lại, Diệp Vũ không nhìn thấy toàn thân trần trụi của hấn, chỉ dùng tay đo. Tay nhỏ bé tiếp tục lần lên trên, miêu tả nhanh cơ ngực của hấn, “Đây là cơ ngực” Tay nàng đặt lên điểm nhỏ trên ngực khê ẩn một cái, “Đây là đầu tay”

Cứ vậy mà sờ sờ mãi, mềm quá ha, toàn thân Sở Minh Phong trở nên nóng hầm hập, không ngờ cô gái này lại còn một chiêu lợi hại đến vậy.

“Đầu tay á?” Hắn hỏi thô thiển.

“Đầu tay là một loại trái cây, nhưng ta nói đầu tay là đầu tay này này” Diệp Vũ khê nhéo đầu tay của hấn, khe khe cười.

“Hay là Vũ Nhi ném thử xem?”

“Không vội không vội” Nàng lấy tay chạm nhẹ lên góc cạnh môi của hấn, “Phiền môi này của bệ hạ, có phải đã hôn qua rất nhiều phi tần rồi không?”

Bụng hấn lại dâng trào lên, nếu không phải đồng ý với nàng, đã sớm áp đảo nàng, tử hình ngay tại chỗ rồi. Đầu ngón tay lại hướng lên trên, nàng khê chạm nhẹ lông mi của hấn, mày hấn, “Đây là lông mũi, lông mi, đây là lông mày”

Cảm giác này thật chẳng tốt tí nào, giống như dao thốt đặt trên thịt bò vậy, chỉ đợi để người ta băm chặt. Sở Minh Phong bất đắc dĩ chịu đựng, mặc nàng giở trò, “Hay là cũng để trẫm kiểm tra nữa nhỉ?”

Diệp Vũ bỗng nhiên thả ra, bóp hai hàng lông mày hấn lại, “Đây là lông khỉ”

Hắn túm chặt cổ tay nàng, ánh mắt thâm trầm đáng sợ, “Sờ xong rồi sao? Sờ xong rồi thì làm chuyện chính nhé!”

“Bệ hạ đã đồng ý với ta rồi, phải nghe ta đó”

“Cấm không được hồ nháo!” Hần trầm giọng nói, cũng giọng điệu sủng nịch.

“Ta không thích cùng một phụ nữ khác chung một người đàn ông, nhưng bệ hạ là cửu ngũ chí tôn, ba ngàn phi tần, đẹp như mây là bản sắc đế vương, ta chỉ có thể than một câu là “bất đắc dĩ”. Nàng khê thở dài, hơi cau mày, biểu hiện mỉa mai xen lẫn chút ưu sầu, hơi bá đạo một chút, “Bệ hạ đã làm Văn quý phi to bụng, tối nay liền phạt bệ hạ.... không được chạm vào ta! Cấm vận một lần!”

Sở Minh Phong kiêu gì cũng không đoán ra có kết quả thế này, nàng thế mà lại ra lệnh không cho mình được sủng hạnh nàng! Nhớ lại hần lại cảm thấy đau đầu – nàng đã để ý chuyện hần sủng hạnh phi tần, trừng phạt hần, điều này có phải nói rõ là nàng đã có tình cảm nam nữ với hần không đây?

Rồi đột nhiên hần nhanh nhẹn xoay người, trong nháy mắt đặt nàng dưới thân, “Nàng muốn cấm vận trẫm thật sao?” Diệp Vũ gật đầu, hần cười giả dối, “Cấm vận thì có thể, nhưng tối nay là đêm động phòng hoa chúc, phải sinh con để cái!”

“Vậy chẳng phải giống nhau rồi sao?” Nàng bất mãn kháng nghị.

“Nàng cứ sờ soạng sạch trẫm từ dưới lên trên, cũng không để trẫm chạm vào nàng, nàng là có ý định từ trước hử?” Hần cắn khê đoá hoa môi mềm mại của nàng.

“Bệ hạ định lực thật kém quá đi!” Nàng cất giọng mỉa mai.

“Đêm động phòng hoa chúc, không cần định lực ư?”

Sở Minh Phong hôn xuống, nàng liêu mạng tránh, bảo hần trở mặt vô tình, mắng hần không tuân thủ lời hứa....

Náo loạn một trận trong chăn, dưới sự vừa đấm vừa xoa của hần, tấn công bá đạo mạnh mẽ, nàng tức vũ khí đầu hàng, bị luân hãm trong vòng âu yếm của hần. Đã vận động chờ từ lâu rồi, dục hoả đã đốt người từ lâu, hần khắc chế, không cho mình làm nàng bị thương.

Trong sóng nhiệt ngập trời, mắt nàng mê loạn, tóc đen tán loạn trên gối đồ uyên ương, vây quanh khuôn mặt đỏ hồng nhỏ nhắn. Đẹp như thế, khiến lòng người bốc nhanh, toàn thân nóng bỏng, hần hạ thất lưng xuống, đem phần cứng rắn của mình lấp đầy cơ thể nàng...

Bên trong hoa kính ẩm ướt trơn nóng, loại này bao bọc lấy hần, kích thích hần, khiến hần máu sôi trào kích động, càng ngày càng tấn công mãnh liệt. Nhà tù biến thành động phòng, sung sướng, rục rờ, đồ tươi. Trong chăn uyên ương, hai người hoà hợp thành một, điên loạn phượng đảo, mây mưa nóng bỏng.

Nền cấm trên lư hương khói bay lượn lơ, át chút thứ mùi lạ của nhà tù. Đôi nền long phượng cứ lẳng lẳng cháy, ngẫu nhiên tuôn ra hoa lửa, phảng phất như kích tình bắn ra khắp nơi vậy.

Mà mấy canh ngục ở phía trước đã sớm được Tống Vân mời ra bên ngoài, trong phòng giam chỉ còn lại mình ông trông. Bên trong truyền đến những âm thanh khiến ông nghe thấy, sớm đã thành thói quen, mặt không đỏ, tim không đập. Lại đứng một lúc khá lâu, Tống Vân mới đi ra bên ngoài, cất lời răn dạy, “Việc tối nay, các người coi như không thấy, nếu không, lúc đại hoạ rơi xuống đầu, các người có hối cũng không kịp!”

Qua một đêm, án mưu hại hoàng tự vẫn không tiến triển. Thẩm Chiêu lại thẩm vấn Ôn thái y, lời khai Ôn thái y cũng giống y như trước, mặc cho hần dụ dỗ cường bức thế nào cũng không lay chuyển được Ôn thái y.

Cung nhân điện Phượng Tê, công công, cung nữ và tất cả hơn mười người, Tống Vân đều thẩm vấn tất, không phát hiện ra điểm khả nghi nào. Nghe xong Thẩm Chiêu, Tống Vân bấm tấu, đôi mắt Sở Minh Phong rùng mình, lâm vào trầm tư.

“Bệ hạ đừng có lo, án này nhìn bố cục có vẻ hoàn mỹ, chẳng bằng nên cân nhắc lại từ đầu, biết đâu chừng lại phát hiện ra điểm đáng ngờ hoặc sơ hở gì đó” Thẩm Chiêu trấn an, trước mắt cũng chỉ đành vậy, lại lần nữa tra lại vụ án.

“Đành thế vậy” Sở Minh Phong phát tay áo rồi đứng dậy rồi đi, ra khỏi ngự án, nói tới vụ án. Tống Văn nhìn thoáng qua ngoài cửa có một tiểu công công thò đầu ra nhìn, liền đi ra ngoài. Nghe tiểu công công bẩm báo xong, ông ta lập tức trở về, bấm tấu với bệ hạ, “Bệ hạ, hai cung nữ chuyên giặt chăn đệm, y phục của điện Phượng Tê tự dưng chết đột ngột ở phòng kẻ hầu ạ”

Hai người nghe vậy cùng khiếp sợ. Thẩm Chiêu nói quả quyết, “Hai cung nữ này nhất định rất quen với kỳ kinh nguyệt của quý phi, lúc này tự dưng chết đột ngột, nhất định là bất thường rồi”

111. Chương 114: Mỹ Nhân Tắm Câu Hồn (1)

Đôi mắt Sở Minh Phong trầm lại, “Nếu là quý phi giết người diệt khẩu, đó là giấu đầu lòi đuôi: quý phi không mang thai”

Thẩm Chiêu nói, “Thần đi xem thi thể hai cung nữ kia”

Sở Minh Phong đồng ý, “Đi nhanh về nhanh”

Thẩm Chiêu đi, chưa tới nửa canh giờ thì về, thần sắc nặng nề, “Thần nhìn kỹ thi thể cung nữ, lúc đầu không phát hiện gì, sau đó thần lại phát hiện ra phía sau đầu các nàng ấy có một cây ngân châm dài nhỏ cắm vào huyết. Phong bế huyết không cứu nổi, nếu toàn bộ ngân châm ngập hết, chắc chắn sẽ chết ngay, hơn nữa rất khó phát hiện, thần không biết quý không hay”

“Thủ đoạn như thế, giết người vô hình, hung tàn, thật cao minh” Lòng mày Sở Minh Phong khẽ nhướng lên, có chút lạnh lẽo, “Hung thủ giết cung nữ biết y thuật, huyết vị, thật không đơn giản”

“Tổng công công vừa mới thẩm vấn qua, hai cung nữ kia đã bị sát hại, thần suy đoán, các nàng ấy biết nội tình, mới có thể bị giết diệt khẩu”

“Hung đồ ở trong tối, làm như không biết hai cung nữ kia chính là người chết, người âm thầm truy tra, tránh đánh rắn động cỏ”

“Thần hiểu rồi” Thẩm Chiêu nói rõ, “Vậy hai cung nữ kia trước khi chết đã gặp qua ai, hay không có khác thường, hần cũng có quen biết cung nhân. Thần về phủ trước, đêm lại vào cung truy tra”

Sở Minh Phong chuẩn tấu, ngồi lên ngự liễn đi tới điện Phượng Tê.

Văn Hiểu Lộ nằm trên giường điều dưỡng, quý phi ngày xưa xinh đẹp một thời biến thành mỹ nhân bị bệnh mặt tái nhợt. Nhưng dù ả ta vẫn chưa trang điểm thì nhan sắc cũng vẫn khá được, lông mi cong dài, đôi mắt trong như hồ nước, đôi môi đầy bóng, chẳng qua hơi tái chút, lại có một phen động tình khác người.

Thấy bệ hạ bước nhanh tiến vào, ả ta khẽ nhắc người định xuống giường hành lễ, hần đã bước ngay lên trước, xua tay ngăn lại, “Cứ nằm đi”

“Bệ hạ yên lặng đến không một tiếng động, nô tì vẫn còn chưa rửa mặt chải đầu, thật khó diện thánh” ả ta nói quần bách, lo lắng bệ hạ thấy cảnh ẩm đạm xám xịt, nhan sắc mờ mịt thế này thì sẽ bị dọa người.

“Cho dù quý phi không trang điểm đi nữa, thì vẫn là mỹ nhân khuynh thành” Sở Minh Phong cười nói, không hỏi ả ta nhiều.

“Hôm nay thật ra cũng khoẻ lên đôi chút, cũng có tý sức. Nếu bệ hạ rảnh, cùng nô tì dùng bữa được không?” ả ta mềm mại đáng yêu dò xét hần.

“Tiếp đó sẽ còn có đại thần cầu kiến, để khi khác lúc nào nàng khoẻ đã, trẫm sẽ cùng dùng bữa với nàng” Hần xoa xoa tay ả ta.

“Được” Văn Hiểu Lộ nói thân thiết, “Chính vụ bận rộn, bệ hạ cần phải giữ gìn long thể”

“Nàng cứ nghỉ ngơi cho khoẻ, trẫm đi trước đây”

Sở Minh Phong xoa bóp mặt ả ta, đứng dậy rời đi. Cố ý đến thăm ả ta, là định mượn cơ hội này quan sát ả, hy vọng tìm ra chút ít manh mối. Giả sử ả ta sai người giết người diệt khẩu, hẳn ả ta sẽ lộ ra sơ hở. Nhưng mà hẳn cũng không thấy lộ ra tia sơ hở, là do ả ta nguy trang rất tốt, hay là ả ta không có giết người diệt khẩu.

Vết roi tạo thành vết thương vẫn chưa biến mất hẳn, Diệp Vũ thì phiền não, may mà Thảm Chiêu lại mang Minh cơ tuyệt đến. Ánh mắt hẳn nhìn theo đoạn vải lụa đỏ trên song sắt, nhìn lướt qua mấy thứ trên bàn, “Tối qua bệ hạ ở một đêm chỗ này với cô sao?”

Nàng gật đầu, cup mắt quần bách, giống như cô phụ hẳn vậy.

“Nhà tù biến thành động phòng, bệ hạ đối đãi thật lòng với cô, chẳng giống phi tần bình thường tí nào” Hẳn nói thế, giống như tự tát mình một cái vậy.

“Có lẽ là vậy đi” Nàng nhớ rõ hẳn nói qua cùng loại, lúc ấy nàng còn cười nhạt, không tin, nhưng mà hiện tại nàng chẳng muốn tiếp tục đề tài này nữa, “Đúng rồi, đã tra thế nào rồi? có manh mối gì chưa?”

“Để khỏi đánh rần động cỏ, ban đêm ta lại vào cung thăm vấn cung nhân” Hẳn mỉm cười trấn an, “Yên tâm đi, đã có manh mối”

Nàng cười cười, biết hẳn an ủi chính mình thôi. Đêm nay Sở Minh Phong đúng hạn tới, mang đến đồ ăn ngon. Diệp Vũ nói sầu khổ, “Bệ hạ, đêm mai ta vẫn còn ở trong tù nữa sao?”

Mặt trời lặn thì cần tắm, nhà tù lại có nhiều chuột, gián, trên người nàng lại rất ngứa, rất khó chịu, khát vọng nhất chính là tắm rửa. Hẳn vuốt ve vai nàng, nói thương tiếc, “Trẫm cam đoan, đêm mai trẫm sẽ không đến, nàng cũng sẽ không phải qua đêm ở nhà tù nữa”

Nàng nhắc tới vụ án, nói trầm ngâm, “Hôm nay ta luôn nghĩ ngợi, nếu quý phi tử mĩ bố cục vây hãm ta, nếu quý phi thật sự có thai, nhất định sẽ không lợi dụng đứa con trong bụng hai ta. Như vậy, chỉ có hai khả năng, một khả năng là: quý phi có thai, nhưng đã bị xảy, liền lợi dụng chuyện mất con để bố trí kết cục, hãm hại ta; còn một khả năng khác là: quý phi giả vờ mang thai, cùng Ôn thái y, Linh Nhi hãm hại ta”

“Suy đoán của nàng không phải không có lý, trẫm và Thảm Chiêu cũng đã phỏng đoán ra được một số tình huống nảy sinh, nhưng bất hạnh thay là chẳng tìm được nhân chứng, vật chứng.

“Quý phi cứ vậy mà hận ta sao? Hận tới mức muốn ta chết trước mặt nàng ta ư?”

“Bởi vì, nàng đoạt mất ân sủng của nàng ta” Sở Minh Phong cười.

“Nếu có được sự sủng ái của bệ hạ, hai ba ngày đầu sẽ bị trúng độc, bị hại, chịu khổ, vậy ta nguyện chọn lựa bình an, cuộc sống bình thản, vô tai vô nạn” Diệp Vũ than nhẹ.

Hẳn im lặng nhìn nàng, trầm mặc, mắt lạnh băng. Đúng thật sự là hẳn cho nàng sự sủng ái, cũng gây ra cho nàng nhiều tai nạn khổ sở. Nàng không ở hậu cung, cũng mấy lần bị hại thành như vậy, nếu mà nàng ở hậu cung nữa thì chẳng phải là càng thêm kinh tâm động phách hơn sao? Nghĩ đến đây, hẳn thấy rung mình.

Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt đẹp tuyệt diễm kia, bóng hình ôn nhu xinh đẹp kia, giờ này khắc này, trong lòng hẳn, ân tình ngày xưa, sớm đã biến thành chán ghét, oán hận. Đột nhiên nhà tù yên tĩnh lại vang lên tiếng ồn ào, bên ngoài có kẻ kiên trì tiến vào, đang tức giận mắng canh ngục và nhóm người Tổng Vân.

Họ cùng lắng tai nghe, thanh âm vang dội đó hẳn là của công chúa An Nhạc. Không hiểu sao lại thế nữa, Tổng Vân không ngăn công chúa An Nhạc lại, cứ để nàng ấy xông thẳng tới. Diệp Vũ đẩy vội hẳn ra, muốn hẳn rời khỏi nhà tù, hẳn không chịu, cứ đứng im một bên.

“Ai dám ngăn cản bản công chúa, bản công chúa chém tay hẳn luôn!”

Sở Minh Lượng lớn tiếng uy hiếp, chạy vội tới trước phòng giam, lúc thấy phòng này khác hẳn, chưa từng có nhà giam thế bao giờ, thì sợ hãi vô cùng, kinh ngạc nhìn quanh, “Đây là nhà tù hay là động phòng vậy?”

Diệp Vũ gọi, “Công chúa”

Thấy cánh cổng sắt của nhà tù mở ra, Sở Minh Lượng đi vào, như đang đi giữa một đám mây đủ màu, một thế giới tương lai đầy màu sắc, khó hiểu nhìn nhìn, lên tiếng chắc chắn than, “Đây là nhà tù sao? Nhị phu nhân, Thẩm đại nhân thật biết thương hương tiếc ngọc làm sao”

“Nhà tù không phải nơi để công chúa tới, công chúa vẫn cứ nên trở về đi thôi” Diệp Vũ khuyên, lo lắng nàng ta phát hiện ra trong tù còn có người thứ ba.

“Gian tù này mới thật thú vị làm sao, thú vị lắm lắm!” Sở Minh Lượng quay đầu lòng vòng, cười hơ hớ nói, “Ai mà ngờ được Thẩm đại nhân lại bố trí thành phòng sung sướng thế này, hử, hẳn là ai vậy hả?”

“Công chúa tìm ta có chuyện gì vậy?” Diệp Vũ có ý dẫn dắt sự chú ý của nàng ta đi nhưng lại thất bại. Sở Minh Lượng cúi đầu, bởi vì mặc quần áo công công, Sở Minh Lượng nhất thời không nhận ra, quát hỏi, “Người là công công ở điện nào? Ở trong này làm gì hả?”

Hắn vẫn không nói, vẫn cúi gục đầu xuống. Diệp Vũ giữ chặt nàng, giải thích, ‘Công chúa, hẳn là người hầu hạ ngự tiền, Tổng công công bảo hắn tới hỏi ta một việc’

Sở Minh Lượng càng thấy kỳ quái, công công này thấy mình mà chẳng hành lễ. Không đúng, vì sao hắn lại nhìn quen mắt vậy nè? Nàng ta vươn tay, nâng mặt hắn lên, định mở miệng lại bị hắn hạ giọng quát, “To gan!”

Vừa nhìn thấy mặt hắn, nàng ta nghẹn họng cả kinh nhìn trân trối, “Hoàng huynh...” Diệp Vũ thầm nghĩ không xong, cái này biết giấu thế nào đây? Nàng trừng mắt với hắn, trách hắn bại lộ thân phận.

“Tính nét bức đồng vẫn chẳng chịu sửa” Hắn túm chặt lấy cổ tay nàng ta, quăng đi.

“Hoàng huynh, vì sao huynh ở trong tù vậy?” Sở Minh Lượng nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hắn, càng thêm hoài nghi, “Vì sao hoàng huynh lại mặc thành như vậy?”

“Chuyện của trẫm, muội không cần lo” Sở Minh Lượng phát tay áo bình thản.

“Thần muội biết rồi, hoàng huynh tới là tra án” Nàng cười hì hì bảo, “Đừng đánh rần động cỏ, không thì chủ mưu đằng sau đề phòng, hoàng huynh cải trang thành công công, khom người tới tận nhà tù tra án”

“Người tới làm gì?” Sắc mặt hắn lạnh trầm.

“Nhị phu nhân bị chỉ mưu hại hoàng tự, thần muội không tin, dĩ nhiên là muốn đến thăm Nhị phu nhân” Nàng nói rõ đạo lý xong, “Thần muội có hỏi qua vài cung nhân rồi, cảm thấy án này có điểm đáng ngờ rất mạnh...”

“Người là công chúa, tham thêm làm cái gì?” Hắn khiển trách, “Người mới từ chùa Hộ quốc trở về, có nhiều thời gian thì bồi cùng mẫu hậu đi. Canh giờ cũng muộn rồi, nên về tắm điện nghỉ ngơi đi!”

Sở Minh Lượng uất ức cau mày, bĩu môi, “Sao hoàng huynh lại ác như vậy?”

Diệp Vũ hiểu được tâm tư của hắn, công chúa An Nhạc xông vào nhà tù, phá huỷ “chuyện tốt” của hắn, dĩ nhiên hắn mặt rỗng không giận được sao. Vì thế, nàng mỉm cười bảo, ‘Bệ hạ, công chúa có lòng tốt đến thăm ta. Hay là nghe ý tưởng của công chúa một chút, biết đâu sẽ có chút vui mừng ngoài ý muốn thì sao’

Sắc mặt Sở Minh Lượng hơi ảm lại, nhấc áo bào lên, ngồi lên giường đá. Diệp Vũ hỏi, ‘Công chúa cảm thấy án này có điểm đáng ngờ gì không?’

Sở Minh Lượng khoa chân múa tay, cứ như chỉ điểm giang sơn vậy, ‘Hoàng huynh, thần muội cảm thấy lời hoàng tẩu khai cần phải xem lại. Thứ nhất, hoàng tẩu tự xưng là lúc nào cũng không thích của biển, vì sao lại bảo cung nhân đi làm của biển chứ? Bản thân muội mà không thích của biển, nhất định sẽ không để cho cung nhân đi làm của biển đâu. Nói như vậy, chẳng lẽ Hoàng tẩu lại tính được ngày đó Nhị phu nhân sẽ tiến cung, nên chuẩn bị vì Nhị phu nhân sao?’

Diệp Vũ bắt giác nghĩ sâu, chấp nhận, “Công chúa phân tích rất có lý”

Sở Minh Lượng cũng đồng ý gật đầu, “Thế thứ hai đâu?”

“Hoàng tẩu đánh một khúc, sau đó cùng Nhị phu nhân bàn luận khúc này có điệu nhảy nào phù hợp, cả trước cả sau đều chỉ mất có một ly trà nhỏ. Sau đó Nhị phu nhân cáo từ, lúc này cung nhân mới báo lại là giờ ăn đã chuẩn bị xong, hoàng tẩu liền giữ lại Nhị phu nhân cùng dùng bữa. Rồi sau đó, đĩa cua biển được đặt lên bàn ăn” Sở Minh Lượng chậm rãi nói, phân tích tỷ mỉ theo thực tế, thấy mammals biết cây, kiến giải rất có lý, chặt chẽ, “Tám món ăn, tính cả là một sư phụ có tay nghề giỏi đi chăng nữa, thế mà chỉ ngần ngừ công phu một ly trà thì cũng chẳng làm nổi, mà trước lúc Nhị phu nhân đến điện Phượng Tê, hoàng tẩu đã sai cung nhân chuẩn bị bữa ăn rồi, mà trong những món đó lại là cua biển. Như vậy thấy rõ, cua biển này là chuẩn bị cho Nhị phu nhân”

“Quý phi vì đáp tạ ta mà chuẩn bị cua biển trước, cũng có thể nói rõ vậy” Diệp Vũ đưa ra điểm nghi ngờ.

“Mấu chốt ở chỗ là, hoàng tẩu sao lại biết Nhị phu nhân thích ăn cua biển, mà cứ chắc chắn phải là cua biển chứ?” Sở Minh Lượng càng nói càng hưng phấn, thần thái tung bay, “Chỉ có một giải thích, bất kể là Nhị phu nhân có ăn cua hay không, hoàng tẩu đều đã ăn cua biển, dẫn tới xảy thai, rồi đổ hết mọi tội danh mưu hại hoàng tự lên đầu Nhị phu nhân”

“Ý của muội là, quý phi tỉ mỉ bày bố, cố ép nàng ấy tới chỗ chết sao?” Sở Minh Phong hỏi, thấy hồ thẹn cho chính mình thế mà thật không thể ngờ được điểm đáng ngờ rất nhỏ này, quả nhiên là quan tâm quá sẽ bị loạn mà.

“Hoàng huynh, thấy thần muội phân tích thế nào?” Nàng áp sát lại, mỉm cười nở rộ như đoá lan nở.

“Muội đưa ra điểm đáng ngờ, đúng là có thể suy đoán được quý phi tỉ mỉ bày bố, vu hãm nàng ấy, nhưng mà cũng chẳng có chứng minh thực tế”

Sở Minh Lượng nhún vai, “Đó là một việc khổ cực, sẽ cần Thẩm đại nhân đi tìm rồi”

Diệp Vũ cười tán thưởng, “Tâm tư công chúa tinh tế, người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo”

Sở Minh Lượng nắm chặt tay nàng, nói hưng phấn, ‘Nhị phu nhân à, bản công chúa luyện mấy ngày rồi, cảm thấy chân tay đã nhuần nhuyễn nhiều đó. Tuy xương sống thắt lưng rất đau, nhưng mà bản cung sẽ kiên trì luyện tập mỗi ngày”

Sở Minh Phong mày giãn ra, giữa trán nhăn lại thành một vết, “Hoàng muội định ở lại trong tù cùng nghi phạm à?”

Nàng vỗ tay vui sướng, nói kích động, “Ý kiến hay đó! Gian tù này được bố trí đẹp như vậy, ở qua một đêm trong này thật chẳng khác nào tình thú”

Con người đen của hần lập tức tới mấy phần, quát khê, “Hồ nháo!”

“Hoàng huynh lại hung dữ với muội...” Nàng ta hoảng sợ gương mặt tú lệ nhăn nhó lại.

“Công chúa cảnh vàng lá ngọc, sao có thể ở qua đêm trong tù được chứ? Còn nữa, ta là nghi phạm, công chúa sao có thể đi lại gần gũi với nghi phạm được?” Diệp vũ nói hiền hòa, “Đợi bệ hạ rửa sạch tội cho ta, ta sẽ nói chuyện cùng công chúa”

“Được thôi” Sở Minh Lượng nghe khuyên xong, cười nói với hoàng huynh: “Hoàng huynh về điện Trùng Tâm chưa? Hay là cùng muội đi thôi”

Sở Minh Phong cố sức đè nén cơn giận trong lòng lại, “Muội về tắm điện trước đi!” Nàng ta “ah” lên một tiếng, mày cau lại, như đang nghĩ gì đó, rồi chậm rãi đi. Diệp Vũ cười ghen, khuyên, “Bệ hạ đừng tức giận vậy chứ? Tâm tư công chúa đơn thuần, sao đoán được nhiều thứ như vậy?”

Hần kéo nàng ngồi vào lòng, cơn giận vẫn còn sót lại chưa tan, “Nha đầu đáng ghét”

“Như lời công chúa nói về điểm đáng ngờ, ít nhất có thể chứng minh, quý phi có ý hại ta, định loại bỏ kinh địch là ta. Xem ra thì bệ hạ cũng chẳng thấy tức giận nhỉ?”

“Không giận cũng chẳng sao, phải xem bản lĩnh của nàng đã” Hần cười trộm, có ý chỉ chỗ.

“Đã hai ngày chưa tắm rồi, bệ hạ không theo ý ta một lần được à?” Nàng khổ sở khẩn cầu. Sở Minh Phong cũng không ép nàng, chỉ cùng nàng ôm nhau mà ngủ.

Lại một ngày lo lắng đi qua, gió lạnh kêu gào, trời thêm rét hơn. Trong ngự thư phòng rộng rãi có đặt ba chậu than, cũng không nóng lên được là bao nhưng cũng chẳng mạnh lên được. Đêm Thẩm Chiêu thẩm vấn cung nhân diện Phượng Tê, có hai cung nhân quen hai cung nữ bị giết. Các nàng ấy nói, sau khi rời khỏi điện Phượng Tê, hai cung nữ đó tinh thần rất hoảng hốt, mắt hồn mất vía, bình thường phải gọi ba lần các nàng ấy mới đáp lại; hơn nữa các nàng ấy lúc nào cũng chụm đầu vào nhau thì thầm bàn luận, không rõ đang nói gì. Tiếc là các nàng không thấy ai trước một hai canh giờ hai cung nữ bị giết. Manh mối lại bị chặt đứt!

Sở Minh Phong nói chuyện cùng hần một lúc, rồi bảo hần đi nghỉ trước, sau giờ nghỉ trưa sẽ cùng bàn lại.

Thẩm Chiêu đi tới trước nhà giam, vừa đi vừa nghĩ về toàn bộ vụ án từ đầu tới cuối. Trong phòng giam, Diệp Vũ nằm, chân tay lạnh ngắt, toàn thân mệt mỏi, lục phủ ngũ tạng rất khó chịu, đau râm râm, loại cảm giác lực bất tòng tâm này khiến cho con người ta có vẻ như thấy tử thần đã đến vậy.

Tại sao lại vậy chứ? Chẳng lẽ là do chấn kinh quá độ sao? Chẳng lẽ lại bị nhiễm lạnh sao? Sáng sớm nay, Sở Minh Phong đi rồi, đi vào triều sớm, nàng tiếp tục ngủ. Lúc tỉnh lại nàng chậm rãi trợn mắt, còn nghe thấy tiếng chít chít vang lên, rồi còn cảm thấy trên người là lạ. Trong khoảng khắc, da đầu run lên, cả người run lấy bầy. Sợ hãi rung trời chuyển đất ập tới bao trùm lấy nàng.

Nàng thấy có hơn mười con chuột đang ở trên chần, trên giường đá đi đi lại lại liên tục, còn có hơn hai mươi con gián đang bầu kín giường, cả trên cánh tay cũng có nữa.

“A...”

Giọng nàng kêu lên sợ hãi, tiếng kêu thê lương lọt ra ngoài nhà tù, sau đó nàng nhảy vội xuống giường lại phát hiện ra trên người còn sót lại mấy con gián. Rất là to! Thật chấn động tinh thần! Thật là khủng bố! Nàng suýt ngất đi...

Canh ngục tới, truy đánh chuột, gián, đánh một trận, chuột gián mới ít đi, rồi cùng trốn. Diệp Vũ thở hồng hộc, tìm đập bình bịch, vừa nhớ lại cảnh vừa rồi kia mà thấy đáng sợ, ghê tởm suýt nôn, không ăn được gì, chỉ ăn được vài miếng thì đã làm cho canh ngục bỏ chạy.

Chẳng bao lâu nàng thấy rất khó chịu, lại nằm xuống, càng nằm càng khó chịu hơn. Hôm qua thì thật hoàn hảo, sáng nay đã lại bệnh, sao thế chứ? Đầu váng mắt hoa, cổ họng đau rát, cái loại đau đớn khó chịu và lo lắng thế này, ngay sau đó, cả người đau đớn kịch liệt, tựa như bị ai đó giằng vạy, cổ họng nuốt nuốt, bỗng một mùi chua vọt lên, nàng vội vàng đứng dậy, nôn ra. Cứ nôn liên tiếp hai lần, nàng cảm giác càng đau hơn, đau rung chuyển trời đất, chống đỡ không nổi, yếu ớt ngất đi...

Lúc Thẩm Chiêu tiến vào, thấy nàng vẫn nằm im không động dậy, mặt cả kinh, bước nhanh tới coi. Xem kỹ, thấy nàng vẫn còn thở, nhưng miệng nàng lại sùi bọt mép, mặt trắng như tờ giấy, hai tay lạnh lẽo, bất tỉnh nhân sự. Lòng hần đau đớn quá, ôm lấy nàng, chạy ra khỏi nhà tù... nhắm thẳng tới Thái Y viện...

Vén đường thấy công công ngự tiền, hần kêu lên, “Nhanh đi bẩm báo bệ hạ, mau bảo bệ hạ đi Thái Y viện ngay!”

Cả hai chân nặng tựa ngàn cân, đến cả hai tay đau nhức cũng cố chịu, cung nhân ai ai cũng nhìn, hần cũng không thể để gặp chuyện được! Nàng không thể chết được! tuyệt đối không thể chết được!

Cuối cùng cũng đến Thái Y viện, may mà Từ thái y đang trực, nếu không mạng nhỏ này của nàng cũng không biết có còn cứu được nữa không?

Diệp Vũ nằm trong sương phòng của Thái Y viện, Từ thái y thông thả khám bệnh, động tác nhanh nhẹn, đầu vào đấy. Thẩm Chiêu đứng ở chân giường, nhìn có vẻ bình chân như vại, thật ra trong lòng đang nóng như lửa đốt.

“Từ đại nhân, thân thể Vũ Nhi bị bệnh gì vậy? Vì sao miệng lại sùi bọt mép, hôn mê bất tỉnh hả?” Hần không thể tưởng tượng nổi, nếu hần không tới nhà tù, có phải nàng đã mất mạng rồi không?

“Đừng ồn!” Từ thái Y hạ giọng nói.

Sau khi bắt mạch, ông vén tay áo nàng lên nhìn cẩn thận. Thẩm Chiêu lo lắng nói, “Vũ nhi mặc vù không danh phận, nhưng tóm lại đều là người của bệ hạ, người không hề kiêng kị như thế, bệ hạ...”

Từ thái y mất kiên nhẫn bảo, “Lầm lời quá. Nếu kiêng kị này nọ, còn chữa trị sao được? Giả sử không cứu sống được, vậy người và bệ hạ cứ ôm đầu mà khóc đi”

Nói xong ông lại lật chăn lên, xem hai chân nàng. Quần cạp vén cao lên, cao tới tận đầu gối, ông thấy bên cạnh sườn chân trái có một vết thương nhỏ, như là bị rắn cắn vậy.

Thẩm Chiêu hoảng sợ, sao trên đùi nàng ấy lại có vết thương thế, hình như là chuột cắn, hay là rắn cắn nhỉ? Khám bệnh xong, Từ thái y viết đơn thuốc, bảo công công Thái y viện lập tức đi sắc thuốc. Lúc này Sở Minh Phong cũng đến, cả hai vội vã nghênh giá.

Hắn bước vào sương phòng, liếc mắt một cái thấy Diệp Vũ đang nằm trên giường, phẩy tay cho họ cùng đứng lên, bước dài tới bên giường, thấy nàng mê man, khí sắc tái nhợt, trong khoảng thời gian ngắn, vừa lo vừa sợ cùng đồng loạt công tâm. Chỉ mới xa có hai ba canh giờ mà Vũ Nhi sao lại biến thành như vậy chứ?

“Sao lại thế này? Vũ Nhi sao vậy?” Giọng hắn run rẩy sợ hãi.

“Bẩm bệ hạ, sườn chân trái của hoàng quý phi có một vết cắn nhỏ, hẳn là do chuột cắn ạ” Từ thái y đáp, thần sắc hơi nặng nề, “Theo mạch tượng của hoàng quý phi và bệnh trạng thì biết, hoàng quý phi bị một con chuột bệnh cắn, là chuột bị bệnh dịch”

“Dịch chuột ư?” Cả người Sở Minh Phong chấn động, đôi mắt lạnh thấu sương bắn ra lệ khí, “Nếu là bị nhiễm dịch chuột, chẳng phải hết cách trị rồi hay sao?”

Thẩm Chiêu biết rất rõ, Từ thái y gọi Vũ Nhi là hoàng quý phi, là mưu kế bệ hạ bày ra. Nói đi nói lại, trong cảm nhận của bệ hạ, nàng ấy đứng ở hàng hoàng quý phi, là phi tần đứng đầu hậu cung.

Gọi nàng ấy là hoàng quý phi, mà không phải hoàng hậu, là bởi ngôi vị hoàng hậu phải được gọi sau khi sắc phong, nếu không là làm trái với gia quy của tổ tiên. Y theo sự sùng ái và thích nàng của bệ hạ, sắc phong nàng làm hoàng hậu không thể nghi ngờ, chỉ còn đợi thời gian.

Hắn nói kinh sợ, “Hơn năm mươi năm về trước, phủ Tô Châu phát sinh dịch chuột, đã chết hơn hai vạn người, không người nào nhiễm bệnh mà may mắn thoát khỏi”

Từ thái y gật đầu, “Dịch chuột là bệnh nan y, hết cách cứu chữa. Hai năm nay, vi thần luôn nghiên cứu ra cách trị dịch chuột, cũng có chút thành tựu, chỉ là chưa có ai thử dùng phương thuốc này”

Sở Minh Phong lo lắng hỏi, “Người nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc hữu dụng không? Vũ Nhi có cứu được không?”

“Người bị nhiễm dịch chuột, lập tức bị phát bệnh ngay, chỉ trong vòng hai ba ngày sẽ phát bệnh. Từ miệng vết thương cho thấy, hoàng quý phi hẳn là bị chuột cắn sáng nay, phát bệnh ngay. May mà phát hiện kịp thời, chữa trị đúng lúc, nếu không hậu quả không tưởng nổi” Từ thái y thật ra nói không sai, trầm trọng chút, ‘Bệ hạ thả lỏng người đi, vi thần đã cho người đi sắc thuốc sau đó có thể cho hoàng quý phi uống’

“Y thuật của Từ đại nhân cao minh, nhất định có thể cứu sống được hoàng quý phi” Thẩm Chiêu an ủi, cũng xưng hô theo Từ thái y.

Tình hình trước mắt, chỉ đành phải đợi. Một ý nghĩ đáng sợ trong đầu nổi lên, Sở Minh Phong hai tay nắm chặt lại, “Chuột cắn người trong tù, chắc chắn có nhiễm dịch chuột không?”

Từ thái y nói, “Cũng không hẳn, nhưng có mười tám chín chi nhánh, bất kể là hình bộ đại lao, hay là các phòng giam khác, tất sẽ có chuột lui tới, nhưng vẫn chưa nghe thấy có ai nói là tù nhân bị dịch chuột cả”

Sở Minh Phong nhìn về phía Thẩm Chiêu, mắt thâm trầm, “Người cho là Vũ Nhi nhiễm dịch chuột là bất ngờ, hay là vì cái gì?”

Thẩm Chiêu đột nhiên cả kinh, “Nếu là vì cái gì cũng sẽ nghĩ là do bất ngờ. Bệ hạ có cảm thấy, có kẻ mượn cơ hội mà trừ khử cho thống khoái không?”

“Nếu là quý phi hạ độc thủ, trăm nhất định sẽ bắt nàng ta trả gấp bội” giọng sở Minh Phong vồng cao sáng giọng.

“Có thể có kẻ nào hạ độc thủ trong tối, giả họa cho quý phi không?” Thẩm Chiêu suy nghĩ nói, “dù sao hậu cung cũng không phải chỉ có mình quý phi một người tâm địa độc ác”

“Nói có lý, vậy người cứ âm thầm điều tra xem sao”

Sở Minh Phong nhìn về phía Diệp Vũ, thầm nghĩ: Vũ Nhi, trăm sẽ không để nàng phải chịu khổ mãi đâu.

Hơn hai mươi loại dược liệu được sắc thành một chén thuốc đen sì, Thẩm Chiêu bưng bát trắng, Sở Minh Phong ôm lấy nàng, cứ bốn từng miếng từng ngụm vào miệng nàng. Sau đó Thẩm Chiêu đi thăm vấn canh ngục trước.

Qua nửa canh giờ, Diệp vũ cuối cùng cũng tỉnh, giật mình như đã trải qua một đời vậy.

Đang ngủ, nàng lại thấy đám ánh sáng kia, nghe thấy giọng nói non nớt của hần. Nàng hỏi Sở Minh Phong có bảo cung nhân tạo ra hai quả huyết ngọc điều lý uẩn ương khẩu, có phải có thể mở ra cánh cổng thời không không, hần bảo không phải hai quả này. Nàng lại hỏi, linh hồn Diệp đại tiểu thư đi đâu rồi, hần đáp, linh hồn Diệp đại tiểu thư vẫn ở trong thân xác, tương đương với việc hai người cùng dùng chung một xác vậy.

Nàng bị dọa, nhưng vì sao không thấy linh hồn Diệp đại tiểu thư xuất hiện vậy? Hần bảo, bởi do linh hồn nàng, tư tưởng, cá tính quá mạnh mẽ, đã ép chặn linh hồn Diệp đại tiểu thư lại, để cho khối thân xác này dần trở thành của nàng thống trị. Diệp Vũ lại hỏi, vậy thân thể nàng ở thế kỷ hai mươi mốt sao rồi. Hần đáp thành thật, nàng ở trên thuyền hoa thưởng cảnh uống trà, linh hồn xuyên qua, thân thể còn lại, biến thành kẻ thực vật, vẫn được y tá chăm sóc ở bệnh viện.

Sau đó đám ánh sáng trắng kia biến mất. Tất cả những gì muốn biết đều biết cả, nàng yên tâm hơn. Mất thấy mình không còn trong phòng giam nữa, nàng đã hỏi có chuyện gì xảy ra. Sở Minh Phong lại nói những chuyện đã qua, Diệp Vũ giật mạnh, thế mà lại bị nhiễm dịch chuột!

“TA chưa chết sao?” Theo nàng biết, dịch chuột là một loại bệnh truyền nhiễm, tỷ lệ tử vong rất cao.

“Tuy ta không nắm chắc mười phần, nhưng cũng nắm chắc tới bảy tám phần” Từ thái y cười ha hả, chứng nào tật vậy.

“Trăm sẽ không để nàng chết đâu?!” Sở Minh Phong trong mắt càng thâm đen hơn, đen sâu thẳm như hồ vạn năm vậy.

Một lúc sau Diệp Vũ lại uống thêm một chén thuốc nữa, sau khi Từ thái y bắt mạch cho nàng, trên mặt hiện lên nét vui sướng, mỉm cười, “Bệ hạ, bệnh hoàng quý phi đã không chế được rồi. Nếu đêm nay bệnh không lặp lại nữa, hoàng quý phi đã hết lo ngại”

Nàng nở nụ cười vui vẻ, lại vớt được cái mạng nhỏ về, mỗi lần đều đại nạn không chết, xem ra mạng nàng rất kiên cường. Sở Minh Phong mừng không kìm nổi, ôm chặt lấy nàng. Nàng khuyên hần về, nói đã có Từ thái y chăm sóc, bảo không sao. Hần còn có tấu chương phải phê duyệt, bảo tối nay lại tới thăm nàng.

Trên đường trở về ngự thư phòng, hần gặp Thẩm Chiêu. Hai người tới đình bên cạnh, tổng Vân sai cung nhân tỉnh táo chút, không được để bất kỳ kẻ tạp vụ nào tới gần nửa bước.

“Tra thế nào rồi?”

“Thần hỏi canh ngục trực sáng nay, họ đều nói sáng nay sau khi bệ hạ rời đi, thì cũng không có gì đặc biệt, mọi thứ vẫn y như cũ, không có gì khả nghi” Thẩm Chiêu trả lời, mắt ngưng mãi.

“Nếu không phải canh ngục làm, vậy thì đó là hung thủ đứng phía sau hạ lệnh cho cung nhân làm rồi” Áo choàng vàng sáng của Sở Minh Phong đang xen cùng áo choàng trắng được gió cuốn vào nhau, ngay dưới bầu trời đầy lo lắng, vệt sáng này còn lóa cả mắt.

“Thần hỏi thị vệ bên ngoài nhà tù, trong đó có một người nói, bệ hạ rời khỏi nhà tù không bao lâu, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, hần thấy ở góc tường không xa có một bóng người. Lúc ấy vẫn còn khá tối, bóng người nọ nhanh nhẹn vô cùng, hần không xác định được là người hay chuột, vốn chẳng để ý cho lắm”

“Theo trầm đoán, có người ở bên ngoài nhà tù thả một con chuột bị bệnh, con chuột đó chạy thẳng vào nhà tù, Vũ Nhi đang ngủ say, bị cắn một miếng cũng không biết. Như thế, Vũ Nhi bị nhiễm dịch chuột” Sở Minh Phong nhìn bốn phía hiu quạnh tiêu điều xơ xác của cảnh vào đông, trong lòng dấy lên lửa giận.

“Bệ hạ đoán hợp tình hợp lý lắm, dù có thể tra ra có kẻ quyết chí muốn mạng của hoàng quý phi, nhưng cũng không thể kết luận kẻ này là quý phi được”

“Về ngự thư phòng trước !”

Sở Minh Phong cất bước đi trước, Thẩm Chiêu đuổi theo sau, cả hai bước những bước đi nặng nề.

Nửa canh giờ đi qua, Từ thái y bắt mạch lần nữa, đề phòng bệnh đột biến. Diệp Vũ nghe ông nói lại bệnh tình tiến triển tốt, lòng dần yên tâm hơn.

Uống xong chén thuốc, thấy buồn ngủ, sắc trời đã tối đen. Từ thái y bảo tối nàng muốn ăn gì, nàng nghĩ ngợi, đang định mở miệng, thì bên ngoài có tiếng công công truyền tới, “Thái hậu giá lâm...”

Từ thái y đứng sang một bên, nàng xuống giường nghênh đón phượng giá, khom mình hành lễ. Bích Cẩm đỡ tôn thái hậu tiến vào, ngồi xuống giường, Bích Cẩm đỡ Diệp Vũ dậy, nằm trên giường.

Gió bên ngoài lạnh thấu xương, Tôn thái hậu khom người thấy Thái y viện tới vấn an mình, trong lòng Diệp Vũ cảm động, “Nô tì vô dụng, khiến thái hậu lo lắng nữa rồi”

“Thái hậu nghe nói Thẩm đại nhân vội vã đưa Nhị phu nhân tới Thái Y viện, nhớ tới bệnh tình của Nhị phu nhân, muốn đi thăm Nhị phu nhân một cái” Bích Cẩm cười thông thả, “từ đại nhân, Nhị phu nhân bị bệnh gì vậy/”

“Thái hậu, Nhị phu nhân bị nhiễm dịch chuột, nhưng vì thần đã chẩn trị kịp thời nên giờ đã không ngại nữa rồi” Từ thái y đáp.

“Dịch chuột!” Tôn thái hậu sắc mặt cả kinh thay đổi đột ngột. Bích Cẩm lại cười bảo, “Từ thái y, mấy ngày nay thái hậu cảm thấy lòng bồn chồn, làm phiền Từ đại nhân viết một đơn thuốc cho Thái hậu đi”

Sau đó họ rời khỏi sương phòng. Tôn thái hậu ngồi bên giường, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, ‘Đứa nhỏ đáng thương, người chịu khổ rồi’

Diệp Vũ cười khê, “Đây là kiếp số của nô tì, có trốn cũng trốn không thoát”

Tôn thái hậu mặc bên ngoài áo lông cừu, trên đầu vấn cao cấm rất ít châu ngọc, chỉ có duy nhất một cây trâm Phượng hoàng, thể hiện thân phận tôn quý của bà; nếp nhăn trên dung nhan hơn năm mươi tuổi cũng không thấy rõ, cũng là do bảo dưỡng tốt, thỏa đáng, sắc mặt trắng nõn, nét mặt rõ ràng.

“Lần trước là bị trúng độc, lần này lại bị người vu hãm hại hoàng tự, tiếp theo nữa là kiếp nạn gì đây?” Giọng bà bao hàm đau đớn, đôi mắt ngập tràn thương tiếc, “Vũ Nhi, đấu tranh trong hậu cung xưa nay đã vậy rồi, không phải người chết, thì ta mất mạng, không phải trí tử, thì là hạ độc thủ. Tuy người không ở trong hậu cung, nhưng lại bị phi tần hậu cung coi như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt”

“Nô tì hiểu ạ”

“Trong lòng người chẳng có lòng hại người, ở tại thời điểm chiến trường tàn khốc như hậu cung, muốn giữ lại một mạng mà khó, khó quá, quá khó!”

“Xin thái hậu chỉ điểm cho ạ” Diệp Vũ nói thành khẩn.

Tôn thái hậu đáp bí hiểm, ‘Bị ép chết rồi sau đó mới sống được’

Diệp Vũ bỗng tỉnh ngộ, “Bởi vậy, thái hậu mới khiến nô tì đi diện Phượng Tê ư?”

Tôn thái hậu bảo, “Tâm cơ quý phi rất nặng, tâm địa độc ác, xuống tay chẳng chút lưu tình, lại càng không để lại dấu vết. Như nàng ấy quyết ý loại bỏ người, sẽ có bố cục tỉ mỉ, cũng sẽ không để lại dấu vết gì cho bệ hạ tra ra được. Bởi vậy, ngay cả bệ hạ có lòng truy tra, cũng chẳng tra ra gì cả”

Diệp Vũ kinh sợ nói, “Quý phi thật đáng sợ làm sao!”

Tôn thái hậu trấn án, “Người cũng đừng có sợ, bệ hạ có lòng bảo vệ người, người sẽ không sao. Lần này quý phi làm việc cẩn thận, tạm thời vẫn chưa phát hiện ra sơ hở gì, theo thời gian, quý phi tất sẽ lộ ra dấu vết. Một khi có sơ hở, bệ hạ tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta!”

“Tạ thái hậu chỉ điểm cho” Diệp Vũ nói, không ngờ tôn thái hậu đã nhìn thấu triệt để Văn quý phi.

“Người là con dâu ai gia, ai gia thật lòng thương người, mong người sớm vì bệ hạ sinh được một trai một gái, để bệ hạ vui”

Diệp Vũ mỉm cười, bỗng nàng thấy Tôn thái hậu cứ lẳng lẳng nhìn về phía cửa.

Hóa ra là Sở Minh Phong đang đứng ở cửa, gương mặt đen như than, lạnh tựa như khối băng vạn năm.

“Bệ hạ” Diệp Vũ kêu lên một tiếng.

“Mẫu hậu” Hần vào phòng, cất giọng lạnh lùng, “Trời lạnh thế này, mẫu hậu vẫn cứ nên ở lại tắm điện cho thỏa đáng đi, tránh bị nhiễm phong hàn”

“Ai gia vẫn còn chưa có ăn, về trước, mau nghỉ ngơi cho khỏe đi” tôn thái hậu cười hiền hòa, lờ đi sự bất kính của con với mình. Diệp Vũ nhìn bà chậm rãi đi ra ngoài, thấy bệ hạ cũng chẳng đỡ lấy tý nào, vẫn là Bích Cẩm tiến vào đỡ dậy, lúc này mới đi hẳn.

Sở Minh Phong ngồi ở mép giường, ánh mắt tối tăm đã biến sạch, ‘Mẫu hậu nói gì với nàng vậy/’

Nàng cả giận nói, “Tôn thái hậu là mẹ đẻ của bệ hạ, mẫu thân dù có nhiều lúc không phải, con trai cũng không thể đối xử với mẫu thân như vậy được”

Mây hán căng thẳng, “Nàng đang dạy trẫm ư/”

Nàng không thuận theo nói dai dẳng, “Bệ hạ sai, ta cứ nói, bởi vì tới tình cảm mẹ con”

“Cũng vậy thôi” Hần uyển chuyển lái sang chuyện khác, “Giờ cảm thấy thế nào rồi? Đờ hơn chưa?”

“Đờ nhiều rồi” Diệp Vũ cố ý đáp lạnh nhạt.

Đêm nay Diệp Vũ nghỉ ở trong dương phòng của Thái Y viện. Sở Minh Phong định ở lại với nàng, nàng lại khuyên bảo tận tình nhiều lần cuối cùng mới khuyên hẳn trở về được.

Trời còn chưa sáng, hần đã lên triều sớm, lại chẳng có tâm tư gì, triều thần cũng không có việc khẩn cấp bẩm tấu, chỉ một lúc thì tan triều.

Hần vội vã chạy tới Thái Y viện, Từ thái y bấm tấu, dịch chuột hoàng quý phi đã chữa khỏi tám phần, uống đến tám chén thuốc mỗi ngày, thì có thể khỏi hẳn. Thận trọng theo dõi, cứ cách nửa tháng lại tới khám lại một lần, để phòng trường hợp bất trắc.

Diệp Vũ lại không muốn trở lại nhà tù nữa, nhưng thân là nghi phạm, cũng không thể ra cung, đang lúc do dự, hần đã kéo nàng lên kiệu.

“Vũ Nhi...” Hần ôm nàng vào lòng, thật chặt, cứ như sợ nàng bị Diêm vương cướp mạng đi vậy.

“Bệ hạ, ta vẫn còn chưa khỏi hẳn...”

“TRẫm không sợ”

Hần dời qua mặt nàng, hôn lên môi nàng, bị nàng đẩy ra. Hần không ép nàng, “Nàng có biết, trẫm lo lắng hãi hùng hẳn một đêm không?”

Bên tai là tiếng hần khàn khàn, tình ý chân thành tha thiết, nàng bị hần ôm, cảm thụ được sự mạnh mẽ và uy vũ của hần, thâm tình và hậu ái, gân cốt dần mềm ra, sức lực trên người dần bị xói mòn... Nàng cũng không biết mình làm sao nữa....

Kiệu ngự hạ xuống, xuống kiệu nàng mới biết hần đã mang nàng về điện Trùng Tâm. Đã ba ngày chưa được tắm, trên người vừa bẩn vừa thối, vừa vào tới bể tắm, Diệp Vũ đã lao thẳng tới bể, cởi quần áo nhanh chóng, hồn nhiên quên mất đằng sau còn có một mảnh thú như hổ rình môi nữa. Theo chân nàng chạy,

xuyên qua, rèm màn lụa mỏng bay lên, rồi lại hạ xuống, dần dần yên lặng, nhẹ nhàng như thơ, huyền ảo như mộng.

Nàng chìm trong làn nước ấm áp, cảm thụ sự thoải mái của nước suối quanh thân mình thì thả lỏng người nhắm mắt hưởng thụ. CẢM GIÁC này thật sung sướng quá!

Có giọt mưa rơi trên vai nàng. Diệp Vũ mở mắt ra thấy Sở Minh Phong đang ngồi ở bên bờ bể, vốc nước rảy lên người nàng. Còn may là nàng vẫn còn mặc bộ ngủ tơ tằm bên trong, chẳng sợ hấn thấy.

“Hay là tắm tắm cùng nàng nhé” Ánh mắt hấn nhìn đắm đắm vào thân hình tinh tế đầy đặn trong nước, như nhìn xuyên qua bộ y phục tơ lụa mềm mỏng kia của nàng.

“Đừng mà, ta sẽ tắm rất nhanh thôi” Diệp Vũ cự tuyệt thẳng thừng.

Mắt hấn cứ găm chặt trên thân thể mê người ở trong làn nước kia, quần áo ướt đầm, dán sát da thịt, nổi lên cặp tuyết lê trắng nõn cao ngạo, như chọc vào mắt hấn, khiến cho cảm xúc của hấn lay động, định thò tay ra nắm. Hơi nước bốc lên nghi ngút, mờ mịt, vây quanh thân thể trắng nõn mềm mại này, cảnh mỹ nhân tắm thật câu hồn làm sao.

Nàng ngước mặt lên, cười cười, “Bệ hạ, mời người ra ngoài đợi một lát đi”

Sở Minh Phong thấy buồn cười bảo, ‘Đây là tắm điện của trẫm, nàng đã chiếm bể của trẫm, lại còn định bảo trẫm ra ngoài nữa à?’

Nàng cười tủm tỉm bảo, ‘Bệ hạ không ra cũng được, nhưng mà ngắm mỹ nhân tắm thì phải trả tiền đó’

“TRẫm ngồi ôm tiền của cả nước, nàng muốn bao nhiêu đây?” Hấn hưng phấn đùa với nàng.

“Nhiều hay không không quan trọng, ta chỉ muốn ánh trăng và năm ngôi sao trên trời thôi, bệ hạ có không?”

Hấn cười vang, tiếng cười ngập tràn sung sướng, lại cười mãi một trận mới ngừng, “Giả sử trẫm không có tiền thì sao?”

Giọng Tống Văn xuyên qua tầng tầng lớp lớp màn mỏng, “Bệ hạ, quý phi cầu kiến”

Diệp Vũ ngạc nhiên, thầm đoán, hấn hấn sẽ không tiếp kiến quý phi ở chỗ này đi, xấu hổ quá ha.

Sở Minh Phong mặt không đổi, gương giọng, “Nói với quý phi trẫm đang tắm, bảo nàng ấy cứ đợi ở bên ngoài là được rồi”

Tống Văn đáp lại, nàng không rõ dụng ý của hấn, nếu Văn quý phi biết hấn và mình cùng tắm với nhau, vậy chẳng phải càng hận mình hơn sao?

Hấn cởi sạch áo bào, cả người trần trụi nhảy xuống bể, chẳng nói hai lời cởi sạch quần áo lót của nàng, ôm chặt lấy nàng.

112. Chương 115

“Bệ hạ....” Nàng đẩy hấn, trong ngực hấn là tường đồng vách sắt, đẩy không được.

“Đem động phòng hoa chúc, nàng cứ sờ soạng ta mấy lần, hay là sờ thêm lần nữa đi” Hấn thì thầm bên tai, hơi thở nóng phun ra, “Còn dấu tay, và cả thân thể nữa chẳng phải là cách tốt nhất ư?”

“Ta lo quý phi biết ta và bệ hạ cùng đang tắm, sẽ xé xác ta ra” Nàng dò xét sắc mặt hấn.

Sở Minh Phong chẳng nói gì, hơi mù ấm áp cũng hoà tan trên mặt băng. màn lụa mỏng bay lên, Văn Hiểu Lộ khom mình hành lễ, tiếng nói mềm mại thân thể tha thướt.

Hôm nay nàng mặc áo trong màu trắng, bên ngoài khoác áo choàng sữa, sắc mặt tái nhợt, mặt trang điểm chút, nhìn hơi suy nhược, trông gầy gò ý vị. Bên ngoài, khí lạnh bức người, trong bể tắm bốc hơi nóng nghi ngút, chân tay chậm rãi ấm áp. À ta cảm thấy kỳ lạ, vì sao bệ hạ lại tắm lúc này?

Lại nghĩ lại mới nhớ, giả sử bệ hạ thương nàng có con chết, để cho nàng hầu tắm, vậy chẳng phải giết chết chúng phi tần sao?

Nghĩ đến đây ả ta chậm rãi ngược mắt lên, nhìn xuyên thấu qua màn lụa mỏng lấp loá. Trong bể tắm mênh mông mông lung, nhìn không rõ, nhưng lại thấy một màn sương mù ẩm ướt mênh mông. Nhưng mà nàng tưởng tượng ra, trong điện ấm áp như xuân, suối nước nóng ấm áp, kiểu diễm loang loáng.

Bể tắm trong điện Trường Tâm được tiên hoàng kiến tạo vì Tôn thái hậu, phải mất nửa năm mới hoàn thành. Bể tắm lấy tảng bạch ngọc lớn tạo thành, hai bên sườn bể có khắc hoa văn, dưới đáy điêu khắc trông rất sống động, ánh sáng màu phản lại long phượng trình tường, ngụ ý long phượng tình thâm, cầm sắt cùng minh. Bể tắm có hai vòi nước suối lớn đổ vào, khắc tạo thành gáy long phượng giao nhau, tiếng nước suối nóng chảy ồ ồ. Mà suối nước nóng này được dẫn từ nguồn suối phía đông vào cung, nhập điện, chia ra thành nhiều đường, năm đó kiến tạo đã không biết mất bao nhiêu nhân lực, vật lực.

Lúc Tiên hoàng còn sống, Tôn thái hậu được sủng ái, thường xuyên vào điện Trường tâm hầu tắm với bệ hạ, hoàng hậu và các phi tần khác chưa từng được đặt chân đến bao giờ. Bởi vì vào điện Trường Tâm hầu tắm phải có ý chỉ của bệ hạ.

Như vậy bất luận là tiền triều hay hoàng triều, phi tần hậu cung được vào điện trường Tâm hầu tắm là chuyện vinh sủng tới tột đỉnh thế nào.

Tiền triều chỉ có một Tôn thái hậu, mà đương triều bệ hạ đã đăng cơ mười năm rồi, chưa từng truyền một phi tần nào vào hầu tắm.

Văn Hiểu Lộ vào cung đã nhiều năm, vẫn đợi tới một ngày nhận được ý chỉ, vào điện Trường Tâm hầu tắm, nhưng mà mãi cho tới giờ ả ta vẫn còn chưa có được vinh dự ấy. Trong mông lung mờ mịt, ả ta thấy bệ hạ đứng trong bồn tắm, dường như không phải chỉ có một mình.

Vóc dáng tên còn lại nhỏ nhắn, chẳng lẽ là phi tần? Hay là Diệp Vũ? Chẳng phải Diệp Vũ đang chữa bệnh ở Thái Y viện sao?

“Quý phi cũng biết, bệ hạ tắm rửa không muốn có người quấy rầy” Tống Văn hạ giọng bảo, “Quý phi có chuyện gì cầu kiến bệ hạ, cứ bẩm tấu đi ạ”

“Quấy rầy bệ hạ tắm, nô tì biết tội rồi ạ” ả ta nheo mắt lại, muốn nhìn rõ xem bóng cô gái nhỏ kia là ai, nhưng làm kiểu gì cũng nhìn không rõ, “Nô tì nghe nói Thẩm Nhị phu nhân ở trong tù đang bị bệnh nặng, trị liệu ở Thái y viện. Nô tì còn nghe nói nàng ấy gần như ngất đi rồi ạ”

“Thì tính sao?” Sở Minh Phong nói lạnh nhạt.

“Quý phi thấy ta” Diệp Vũ lo lắng nói, hạ giọng.

“Thấy không rõ lắm đâu” Hấn cũng hạ giọng thì thầm, hình như có một ma lực, mê người vô cùng, “Tống Văn đứng bên cạnh, nàng ta không dám tiến vào đâu”

Nàng gỡ móng vuốt hấn ra, hấn lại bập lên trên người, vuốt ve tấm lưng thon thả nồn nà của nàng.

Văn Hiểu Lộ cất giọng đáng yêu mềm mại, “Thẩm Nhị phu nhân bị bệnh nặng ở nhà lao, suýt nữa bỏ mạng, nô tì thấy không đành lòng cho lắm. Tuy nàng ấy đã hại chết con của nô tì, nhưng mà nàng ấy cũng ngập nghề cửa quý rồi, coi như đã bị trừng phạt đúng tội. Dù bệ hạ có xử chết nàng ấy, thì con nô tì cũng không thể sống lại được. Ông trời có đức hiếu sinh, nô tì không muốn truy cứu nàng mưu hại con nô tì chết nữa, cũng là tích đức cho con của nô tì ạ”

Lời này mới chân tình tha thiết làm sao, như ả ta đã nhìn thấu hồng trần thế tục ân oán hận thù vậy, tha được một mạng cũng coi như là thắng cuộc.

Nghe vậy, Diệp Vũ kinh ngạc mãi, Văn Quý phi này xem như lấy lui để tiến sao? Sở Minh Phong cũng hơi kinh ngạc, “Án này vẫn còn đang thẩm tra, chân tướng chưa rõ ràng, sao có thể qua loa chấm dứt được

chứ?”

Văn Hiểu Lộ cười buồn bã, “Nô tì tang con, trong lòng bi thống, trong khoảng thời gian ngắn bị tâm ma khống chế, thậm chí cách đem hung thủ sát hại con ra công lý, mới khẩn cầu bệ hạ làm chủ cho thần thiếp và con. Hai ngày nay, nô tì đã nghĩ rất nhiều, nghĩ thông suốt, chính như lời bệ hạ nói, có lẽ đứa con đó vô duyên với nô tì, mới có thể rời nô tì đi. Do thần thiếp quá cố chấp, đã cô phụ trời xanh, bệ hạ ân sủng. Bệ hạ cũng nói, sau này nô tì còn có thể có con nữa, bởi vậy, chỉ cần bệ hạ vui, nô tì cũng thấy vui ạ”

“Người thật sự không muốn truy cứu nữa sao?” Sở Minh Phong hỏi, trên mặt không rõ vui buồn, tức giận.

“Thẩm Nhị phu nhân suýt nữa thì chết, đã là trừng phạt với nàng ấy rồi, nô tì nghĩ đến, trừng phạt thế này là đủ. Nô tì khẩn cầu bệ hạ, đừng truy cứu thêm nữa” Giọng ả ta khẩn cầu chân thành tha thiết, đầy ôn nhu, cũng biểu hiện ra sự am hiểu lòng người của ả ta, “Thẩm Nhị phu nhân và nô tì có duyên cùng phụng dưỡng chung bệ hạ, là tỷ muội trong nhà, dĩ nhiên sẽ nghĩ thay cho bệ hạ, không cho phép bệ hạ phiền vì việc hậu cung. Tục ngữ nói, gia còn thì mọi việc mới thịnh, nô tì đã nghĩ kỹ rồi, hậu cung hoà thuận yên ổn, thì con cháu mới đầy đàn được ạ”

“Trẫm hiểu tâm ý của nàng, nàng cứ về trước đi, bồi dưỡng cho tốt đi”

“Bệ hạ giữ gìn long thể, nô tì xin cáo lui”

Văn Hiểu Lộ cuối cùng liếc mắt nhìn cô gái ở bên bệ hạ, cho dù có cố muốn nhìn cho rõ, cho dù mắt có sáng đến mấy, cũng không nhìn thấy bóng nàng ta, hướng chỉ là mặt nàng ta chứ?

Tống Văn xua tay ý bảo mời Văn quý phi rời bể tắm đi. ả ta chậm rãi xoay người, ánh mắt nhu hoà lướt qua bể tắm, lưu luyến mãi không muốn rời đi. Cho dù không thấy rõ cô gái kia, ả ta cũng biết, cô gái hầu tắm chắc chắn là Diệp Vũ. Ngoài Diệp Vũ ra, còn có ai nữa đây?

Trong bể tắm ẩm áp tĩnh lặng. Diệp Vũ nghĩ mãi không hiểu vì sao Văn quý phi tha cho mình? Vì sao bỗng dưng lại thay đổi sách lược? Tội tột cùng là định bán thuốc gì trong hồ lô đây?

Sở Minh Phong ôm lấy nàng, trầm tư không nói. Ánh sáng rọi vào trên mặt hần, lơ mơ, khiến cho ngũ quan hần thêm lập thể, khắc sâu, giống như núi non hùng vĩ, như đao tước khảm bạc vậy. Có mấy bóng di động trong mắt khiến đôi mắt hần càng thêm thâm thúy hơn. Nàng nhìn hần một lát, thừa lúc hần lơ đãng trốn đi. Nhưng nàng vừa đi được hai bước, hần đã vươn tay ra kéo nàng vào trong lòng.

“Ta tắm sạch lắm rồi, mời bệ hạ cứ tiếp tục hưởng thụ đi ạ”

“Trẫm sao bỏ mặc nàng đi được chứ?” Giọng hần trầm đục đến giới hạn cực thấp, đều có một sức quyến rũ cực hạn. Diệp Vũ bỗng cảm thấy lưng rung mình, hình như có một luồng điện xuyên qua nhanh. Sở Minh Phong khẽ vuốt ve trước ngực nàng, phía sau lưng có rất nhiều vết roi nhạt, “Đã mờ đi rất nhiều rồi, mấy ngày nữa chắc sẽ khôi phục như cũ thôi”

Nàng chợt nhớ ra trên người còn có vết roi xấu xí vẫn chưa khỏi hần, đã vội vã lộ cả người ra, lộ ra dưới con mắt của hần, bất giác thấy quần bách hần lên.

Thấy nàng cúi thấp đầu xuống, đôi mắt đẹp sụp lại, không ra then thùng, tâm thần hần rung động, lại vừa đau xót yêu thương, “Nàng đẹp hay xấu, trẫm đều muốn có cả. TRẫm vẫn coi nàng như bảo vật trân quý”

Giọng nói rớt xuống lòng nàng, khẽ đẩy ra lớp sóng lòng nhẹ nhẹ. Hần dừng môi ẩm áp lên gáy nàng, hôn lên mỗi tắc da thịt, nhắm nháp cả cái đẹp và xấu của nàng. Lại một dòng điện tê dại truyền từ lưng tản ra khắp người, kích thích khắp chân tay toàn thân nàng.

“Từ đại nhân nói ta vẫn chưa khỏi hần, hay là hai ngày nữa lại...”

“TRẫm không sợ” Sở Minh Phong nói chắc chắn, “Nếu trẫm mà nhiễm dịch chuột, vậy đó là số mệnh, tránh không được kiếp số. TRẫm và nàng đều cùng bị cả!”

“Bệ hạ ngồi cửu ngũ chí tôn, long thể quan trọng hơn, sao có thể làm bậy tùy hứng được chứ?” Nàng tiếp tục khuyên bảo. Đầu lưỡi hần ẩm ướt chạm nhẹ lên vết roi của nàng, chậm rãi nhẹ nhàng lưu luyến, như cố gắng thể hiện tất cả tình ý và tâm lực vậy.

Diệp Vũ bắt đắ dĩ đành để mặc hắ ðua nghịch. Nếu có một nam tử chấp nhận tất cả cái xấu và đẹp của một cô gái, cùng nàng ðồng cam cộng khổ, thậm chí còn hôn lên miệng vết thương xấu nhất của nàng, nam tử như vậy, thâm tình như vậy, có khắc cốt ghi tâm không? Hay không hắ là cảm ðộng mà có vẻ như ðã yêu thương hắ rồi sao?

Nàng không biết nữa, tâm loạn như ma. Dòng suối nước nóng nhập vào bể, vang lên những tiếng róc rách, trong yên tĩnh chỉ có tiếng nước và tình cảm hoan ái nồng nhiệt của họ.

Nàng không thể kiềm chế nổi tiếng rên rỉ, nhưng cổ quá mềm mại, gần như ðứng không nổi nữa. Sở Minh Phong ôm nàng ðứng lên, áp nàng vào vách bể, chậm rãi tiến vào... Trong nháy mắt bị ngập tràn, nàng nhin không ðược than nhẹ, hai chân quặp chặt lấy eo hắ, hai tay ôm lấy cổ hắ.

Mỗi một lần hắ thân, suối nước nóng lại trào ra, vọt vào, sự ấm áp tràn vào, như ðoá sen nở rộ, trên bức tường lấp lánh ánh sáng, chiếu theo ðôi bóng ðan nhau, hoà cùng nhau.

Bộ ngực tròn của nàng cứ rung lên, ðáng yêu như chú thỏ con trắng, khiến người ta muốn cắn một miếng. Không hiểu sao lại thế, hắ hôn nàng ra khỏi bể ðặt lên giường nhỏ. ðôi ðùi ngọc thon dài ðặt bên hông hắ, tay nhỏ bé vuốt ve bộ ngực rộng phẳng của hắ, chậm rãi rờ xuống.

“Lại ðịnh sờ thêm lần nữa hả?” Hai con mắt hắ đen nóng, giọng nói khàn khàn.

“Ta nghĩ...” Trong lòng nàng cười thầm, dùng sức giật mạnh lông phú của hắ. Sở Minh Phong chẳng cau mày tí nào, hơi nhắc người nàng lên, cúi ðầu ngâm chặt nụ hoa ðỏ bồng kia, hôn hít thoải mái.

TRận tê dại tinh tế lập tức bốc lên, Diệp Vũ ôm ðầu hắ, không kìm lòng ðược nhắm mắt lại. Sau ðó hắ lại ðỡ lấy vòng eo nhỏ của nàng, hướng ðẫn nàng ðiều chỉnh vòng eo.

Nước mật trong hoa kính trào ra, cảm cảm giác ðược và hắ cũng cảm giác ðược, mỉm cười nhìn nàng chăm chú. Nàng vừa then vừa quăn, vui mặt lên vai hắ, “Cảm ðược cười”

**

Sau khi tắm xong, Sở Minh Phong và Thẩm Chiêu cùng nhau ăn trưa, sau ðó mới ði ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

Nửa canh giờ sau, Thẩm Chiêu cầu kiến, bẩm tấu với bệ hạ, truy tra vẫn chẳng có tiến triển gì. Sở Minh Phong nói lại lời Văn quý phi ở bể tắm, Thẩm Chiêu hơi chút kinh ngạc, nghĩ một lát rồi nói, “Chỉ chỉ này của quý phi, quả là thâm sâu”

“Người nói vậy là có ý gì?”

“Hoàng quý phi ở trong tù hai ba ngày, thì ðã xảy ra hai sự kiện. Thứ nhất, hai cung nữ phụ trách việc chăn ðệm, y phục của quý phi bị giết, thứ hai, hoàng quý phi bị nhiễm dịch chuột, suýt chết” Thẩm Chiêu cất tiếng nói rõ ràng, “Sau ðó, quý phi lại nói với bệ hạ, không muốn truy cứu tội hoàng quý phi mưu hại hoàng tự nữ. Ba sự kiện này, ðan xen với nhau, có vẻ chẳng liên quan gì, mà nghĩ kỹ thì lại có liên hệ với nhau”

“Liên hệ gì?” Sở MINH Phong ðã ðịnh nghĩ lại từ ðầu tới cuối, lại muốn nghe ý tưởng của hắ trước.

Thẩm Chiêu giãn mày ra, “Vì sao quý phi không hề truy cứu nữa chứ? ðiều này chẳng phải rất kỳ lạ hay sao? Quý phi không phải muốn ðẩy hoàng quý phi tới chỗ chết hay sao?”

Sở MINH Phong ðồng ý, bảo hắ cứ nói tiếp.

“Bổn ðưng quý phi thay ðổi chủ ý, là vì, giả sử cứ tiếp tục tra tiếp, sẽ nguy hiểm ðến tính mạng quý phi. Vốn thật là ðắc tội mưu hại hoàng tự có thể ðẩy hoàng quý phi vào chỗ chết rồi. Hai cung nữ kia bị giết ðiệt khẩu, thân hoàng quý phi nhiễm dịch chuột, hai chuyện này ðáng chú ý quá mức, ðộc ác, án này tự nhiên bị thọc ngang, vụ án này càng ngày càng phức tạp, bệ hạ tất sẽ tra rõ kết quả. mà cho ðù có phải quý phi ra tay hay không, quý phi lại lo lắng sẽ tra ra nàng ta, bởi vậy, nàng ta ðành chọn việc bảo toàn tính mạng trước, thả cho hoàng quý phi một ðường sống”

“Trẫm cũng ðoán như thế, quý phi biết trẫm quyết ý tra rõ, sẽ tra ra nàng ta”

Thẩm Chiêu nói nhanh, “Án này thật khó phân biệt. Hai cung nữ bị giết kia, thân hoàng quý phi bị nhiễm dịch chuột đó, thần nghĩ đến, nếu thật sự là quý phi làm, quý phi cũng sẽ không bỏ đi vậy đâu”

Đôi mắt Sở Minh Phong chợt bắn ra những tia sáng sắc nhọn, “Trẫm cảm thấy phi tần hậu cung mượn cơ hội phạm án này, nhất định đem mọi tội danh đổ hết lên người quý phi, lại còn có thể loại bỏ được Vũ Nhi, một mũi tên trúng hai con chim, tiện cả đôi đường”

Thẩm Chiêu cũng gật đầu đồng tình, hỏi, “Bệ hạ cảm thấy phi tần nào có khả nghi nhất?”

“Quan Thục phi, Lý chiêu nghi, Tần quý nhân, cả ba đều là những kẻ khả nghi”

“Bệ hạ có định tra tiếp nữa không?”

“Để trẫm nghĩ một chút trước đã”

“Xin hỏi bệ hạ, bệnh hoàng quý phi thế nào rồi ạ?” Thẩm Chiêu nhìn thẳng bệ hạ trước ngự án, trong nội tâm bình lặng, phẳng phất như là người thân quan tâm đầy tình nghĩa mà thôi.

Ánh mắt sắc bén của Sở Minh Phong cũng dừng trên mặt hắn, “Vũ Nhi vẫn còn phải uống tám bát thuốc nữa thì mới có thể khỏi hẳn, hiện giờ vẫn đang nghỉ tạm ở tẩm điện của trẫm”

Thẩm Chiêu cũng không hỏi nhiều, trong lòng lại như lạc đi. Còn phần Diệp Vũ lúc nào ra cung trở về biệt quán, không phải là chuyện hắn nên hỏi, hắn cũng sẽ không hỏi.

Ngay lúc hắn cáo lui, xoay người rời đi, đột nhiên Sở Minh Phong lên tiếng, “Trước trưa mai, người đón vũ Nhi ra cung đi”

Thẩm Chiêu dậm chân, xoay người chấp tay, “Thần tuân chỉ”

**

Không trung mây u ám, gió lạnh thấu xương, thổi qua khe hở, lạnh như sắp đứt cả tay vậy. Trời vẫn còn chưa tối, tuyết từ trên trời rơi xuống, bay lả tả. Đầu tiên như hạt muối, rơi xuống lại biến thành bông tuyết, bay lả tả từ trên cao xuống, càng ngày càng nặng, càng ngày càng dày.

Diệp Vũ đứng ở trong hành lang ngoài điện, khoác áo lông cừu, hai tay đút vào bao tay lông chồn bạc, cứ lặng nhìn đám tuyết bay này.

Cung nữ hầu hạ trong điện Trùng Tâm tên TRÂM nói, mặc áo lông cừu này là dùng loại da trâu quý hồ kỹ mà thành, còn bao tay được làm bằng lông chồn bạc cũng thế, là do lúc trước bệ hạ sai cung nhân chế tạo gấp. Đúng thật là mặc áo lông cừu và đeo bao tay lông chồn bạc thật sự rất ấm áp. Tâm tư và tâm ý của hắn, nàng rất hiểu.

“Hoàng quý phi, bên ngoài gió lớn, hay là vẫn nên đợi trong điện đi ạ” Trâm cài khuyên nhủ.

“Ta muốn nhìn tuyết. Hết cách thôi, ta không thấy lạnh”

Diệp Vũ biết cung nhân điện Trùng Tâm đều gọi mình là hoàng quý phi, là do mưu kế Sở Minh Phong đặt ra.

Có thể tưởng tượng, chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ trở thành một thành viên phi tần chốn hậu cung, ngôi vị đó là: hoàng quý phi, phi tần đứng đầu trong đội ngũ phi tần.

Nhưng mà nàng rất ghét hậu cung, oán hận hoàng cung. Cung nhân bắt đầu cầm đèn, đèn cung đình ở hành lang dưới trận tuyết bay bay, đèn đỏ cũng lay động theo, đong đưa theo gió, không thể như mong muốn được.

“Hoàng quý phi, bệ hạ đã trở lại” Trâm Cài cất giọng vui vẻ.

Chẳng phải sao? Sở Minh phong bước nhanh tới, như rồng bay hổ cuốn vậy. Tống Vân đi ở bên cạnh, mang ô che hắn. Áo lông bào màu vàng sáng bay lên trong gió tuyết, nhìn chói mắt vô cùng, bên ngoài áo choàng bay lại khiến hắn càng trở nên hiên ngang, uy vũ, khí phách.

Cửu ngũ chí tôn, tuần nghị lạnh lùng, khí phách phúc hắc, nhu tình ngẫu nhiên chân thành, tuy cũng khá độc ác, tay dính đầy máu tanh, nhưng trên thế gian này rất ít có nam tử thâm tình, sao không hấp dẫn được phi tần hậu cung chứ? Chỉ thất thần một lát mà hắc đã đến trước mặt.

Nàng mỉm cười, hai tay bị hắc nắm chặt, trong mắt hắc tràn đầy tình cảm mềm mại, “Gió tuyết bay đầy trời, sao lại ra ngoài chứ? Tay lại lạnh như vậy”

Diệp Vũ không đáp, để mặc hắc tự tìm lấy đáp án. Sở Minh Phong ôm nàng vào điện, cửa điện chậm rãi đóng lại, tránh cho lò sưởi tản mạn hơi ấm ra khắp nơi.

Ở dưới cửa sổ lớn có đặt một chậu than, cửa sổ hơi hé, một chút gió lạnh thổi vào, mang theo luồng không khí tươi mát. Họ đứng trước chậu than, hai tay hơi lên, hắc cầm tay nàng, “Đứng bên ngoài lâu rồi, không sợ lạnh sao?”

”Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, hay là cùng dùng bữa đi” Nàng cười ôn nhu, “Bữa tối nay là do ta sai ngự phòng bếp chuẩn bị đó”

“Vậy đêm nay trăm nhất định ăn nhiều một chút”

Ngồi trước bàn ăn, hắc nhìn cả bàn đầy đồ sống, trợn tròn mắt lên, “Cái này...ăn thế nào?”

Diệp Vũ không ngồi xuống, vỗ vỗ lên vai hắc, cười bảo, “Dùng miệng ăn thôi”

Sở Minh Phong bật cười lắc đầu, “Đây đều là những đồ còn sống, hay là nàng định học theo người Ngụy ăn sống nuốt tươi hả?”

Lò lửa để nấu canh đã chuẩn bị xong, nàng đem bỏ từng miếng thịt lợn, thịt bò, thịt dê còn tươi để vào trong nồi nhỏ, lại cho củ từ và rau cải xắt lát vào, “Bệ hạ, canh này được hầm xương thành canh, ăn rất ngon đó”

Cung nhân bưng lên một chén canh nóng mùi thơm lừng, nàng đỡ lấy lại giới thiệu tiếp, “Bát này là nước canh thịt dê nguyên chất, bệ hạ mau nếm thử đi”

Hắc uống một ngụm, mày dướn lên, “Đúng là ngon thật”

Sau đó hắc húp một hơi hết sạch bát canh.

Diệp Vũ gấp một miếng thịt, chấm tương, rồi đưa vào miệng hắc, hắc cứ khen mãi.

“Vũ Nhi, đây là lần đầu tiên trăm được ăn như vậy, nóng hôi hổi, vị rất ngon, mùi vị kỳ lạ, thú vị thú vị thật. Loại ăn thế này được gọi là gì?”

“Cái này được gọi là nồi lẩu ạ”

“Lẩu ư?” Sở Minh Phong nghe chẳng hiểu gì cả.

“Đây là...tự ta phát minh ra đó” Nàng nói mặt không đỏ tim không đập. Hắc gấp một miếng thịt đưa tới miệng nàng, nàng há mồm ăn, hắc cười híp mắt lại, con ngươi đen loé sáng đầy ôn nhu sung sướng.

Tổng Vân và Trâm Cại thấy bệ hạ cùng Diệp Vũ ăn ngon lành, nhìn nhau cười. Bên ngoài gió tuyết kêu khóc, trong điện hoà thuận vui vẻ, không khí nóng tràn ngập.

Sau khi ăn xong, cung nhân thu dọn bàn ăn, Sở Minh Phong nắm tay nàng đi vào tắm điện. Nàng mở cửa sổ ra, “Bệ hạ cùng thưởng tuyết với ta đi”

Hắc dùng áo choàng phủ lên người nàng ôm vào ngực, hai người phẳng phất như một thể thống nhất, vĩnh viễn không tách biệt.

“Ta kể một câu chuyện xưa cho bệ hạ nghe có được không?”

“Được”

“Có một năm có một cô gái đã ba mươi thích một người đàn ông đã nhiều năm rồi, tình yêu đơn phương thật khổ sở. Nam tử này tài hoa hơn người, vốn không biết có một cô gái làm bạn nhiều năm lại thích mình. Có một ngày, huynh ấy tìm được một cô gái mình thích, bàn hôn luận gả, cô gái này không thể chấp nhận

nổi sự tra tấn như vậy, đã bỏ chạy đến sông Tần Hoài để giải sầu” Diệp Vũ nói tới bản thân mình ở thế kỷ hai mươi mốt, nói chậm rãi, ‘Nàng ở sông Tần Hoài trên một chiếc thuyền hoa nằm ngủ, lúc tỉnh lại thì thế giới mà nàng quen thuộc đã biến mất, lại biến thành một thời đại hoàn toàn xa lạ... Rốt cuộc nàng không tìm thấy người thân, bạn bè, cô độc...’

“Thời đại hoàn toàn xa lạ ư?” Sở Minh Phong hiểu ý nghĩa của câu chuyện xưa là gì, lại như không hiểu được, đến tột cùng nàng định nói gì đây?

“Chính là Sở quốc hiện giờ” Nàng cũng không hiểu sao lại nói với hắn nữa, lại nói tiếp uể oải, “Cô gái này rất muốn về nhà, rất muốn được trở lại thế giới thuộc về chính mình kia, nhưng mà nàng không thể quay về được...”

“Vì sao không thể quay về được chứ?” Hắn lại khó hiểu, “Là một nơi rất xa, thiên lý mã cũng có thể tới được mà”

“Từ Sở quốc đến Ngụy quốc có thể cưỡi ngựa được, nếu từ năm mười năm trước đến hôm nay thì biết làm thế nào đây?”

Lòng hắn chấn động, chân tay cứng đờ, hoá ra, ý nàng là thế. Cô gái trong câu chuyện xưa này là chính nàng ư? Nàng định nói với mình, nàng từ năm mười năm trước đến Sở quốc, rất muốn nhà, muốn trở về ư? Không! Không phải đâu!

Theo lời nàng kể chuyện xưa, lại chỉ là chuyện xưa thôi không phải là sự thật.

Sở Minh Phong xoay người nàng lại, mày cau chặt, ‘Vũ Nhi, nàng định nói gì thế?’

Diệp Vũ nói thản nhiên, “Ta chỉ muốn cho bệ hạ biết, có một ngày, có lẽ cô gái ấy sẽ từ thành Kim Lăng Sở quốc biến mất, trở lại thế giới thuộc về nàng ấy”

Hắn nhìn nàng chằm chằm, muốn tìm ra tâm tư trong mắt nàng. Nhưng mà đôi mắt nàng lúc nào cũng sâu thẳm hơn cả dĩ vãng, thần bí, hắn hỏi tới nghĩa, “Cô gái này là nàng ư?”

“Bệ hạ nghĩ nhiều rồi, đây chính là câu chuyện xưa ta tạo ra thôi” Nàng cười híp mắt lại, nhìn rất nghịch ngợm thản nhiên.

“Nàng định trêu trắm hử?” Đôi mắt hắn trầm xuống.

Nàng cười như không cười, hắn ôm lấy nàng, vọt thẳng lên long tháp.... Khi họ trần trụi quấn quýt, liêu chết triền miên, khi họ thở hồng hộc, thể xác và tinh thần giao hoà nhau, nàng cảm thấy khoái cảm tới cực hạn, lòng càng thêm nặng nề hơn.... Vừa rồi nói với hắn, nàng lúc đó đột nhiên biến mất, lòng nàng lại ngập tràn bi thương...

Sửa sang lại tinh thần, nàng nằm gọn trong lòng hắn, “Ngày mai ta muốn đi Tàng thư các tìm mấy quyển thơ xem có được không?”

113. Chương 116: Chẳng Kém Gì Bạo Quân

Sở Minh Phong nói, “Được” giọng nói âm ịch. Ngày hôm sau, dùng bữa xong, Diệp Vũ đi tới Tàng Thư các, Trâm Cài nhắm mắt đuổi theo. Có ý chỉ của bệ hạ, công công Tàng thư các không dám ngăn lại, còn sai người mang bình trà nóng đến. Nàng bảo không muốn bị ai quấy rầy, nên để Trâm Cài đứng đợi ở cửa. Cứ vậy, Trâm Cài liền đứng đợi ở cửa.

Nàng cầm một quyển lên vừa xem vừa lật, giả vờ tìm sách, lật vô số tập thơ. Lấy tính cách đa nghi của Sở Minh Phong, nhất định sẽ không để “thần binh phổ” giao cho Thẩm Chiêu quản lý, như vậy cuốn “thần binh phổ” nhất định được giấu trong cung. Từ trong miệng Sở Minh Phong do thám ra thì biết cuốn “Thần binh phổ” được giấu ở đâu, cũng thật khó giấu. Chiều qua lại tìm một lần cả điện Trường Tâm, nàng suy nghĩ lại muốn quyết định đến tìm Tàng Thư các một lần nữa.

Tập thơ Tăng thư các rất nhiều, có đủ cho nàng tìm. Nàng nhìn liếc mắt một cái toàn bộ Tăng Thư các, biết vậy nên mới thúc giục tìm. Có tới mấy ngàn sách thơ, lật tìm cả từng quyển một, biết tìm tới ngày tháng năm nào đây? Bỗng nhiên, đôi mắt nàng sáng ngời, trái tim gần như sắp bật ra-tập thơ này vì sao lại có nhiều hình vẽ binh khí vậy nè?

Tim như nhảy vọt lên, nàng lật qua lật lại xem, rốt cuộc đã biết mấu chốt. Quyển sách này, bìa ngoài là tập thơ, mà tên sách lại biết ba chữ cứng cáp “Thần Binh Phổ” to tướng hùng hồn. Nàng hiểu ram vì đề phòng sách bị trộm, Sở Minh Phong đã làm thêm bìa cho cuốn “Thần binh phổ, kẻ trộm sách vừa nhìn thấy là tập thơ thì sẽ không lật xem nữa, cũng sẽ không bị trộm.

Nàng kích động lật xem, trong sách ghi tường tận hơn mười loại binh khí, có hình thù kỳ lạ, lời hay tranh đẹp, mô tả tỉ mỉ sống động, nghe thấy mà sờ không thấy, hẳn chính là cuốn “Thần binh phổ” mà công tử Kim cần tìm rồi. Hôm nay quả thật rất may mắn!

Nàng cố kìm chế sự xúc động muốn cười to lên, quay đầu nhìn về phía TRÂM CÀI. TRÂM CÀI đang cùng BÁCH HIỂU SANH VÕNG công công nói chuyện phiếm, vì thế nàng đem giấu cuốn “Thần binh phổ” ở vị trí tầng thứ ba từ trái sang, đánh dấu kỹ vị trí đó. Tìm được cuốn “Thần Binh phổ” rồi, nàng có thể thoát khỏi công tử Kim, có thể cao chạy xa bay, tuyệt vời quá đi.

Trở lại điện Trùng Tâm, đúng lúc THẨM CHIÊU tới đón nàng, nàng chưa từng cáo biệt với Sở Minh Phong, đi thẳng ra cung. Trở lại biệt quán, A Tử và Tiểu Nguyệt hỏi han ân cần, coi nàng như bệnh nhân cần chăm sóc cẩn thận.

Suy nghĩ hai ngày, Diệp Vũ quyết định hành động vào đêm tết Nguyên Tiêu đó, để cho công tử Kim lên vào trong cung đêm Tết Nguyên Tiêu đó để trộm sách. Bởi vậy, trước vài ngày sắp đến Tết nguyên Tiêu nàng sẽ nói với công tử Kim là tìm được sách rồi, đỡ phải để hắn chịu không nổi, trộm sách trước, làm loạn kế hoạch của nàng.

Ngày tiếp theo, nàng bận rộn việc chuẩn bị biểu diễn ca múa, dạy múa, biên soạn khúc nhạc, thiết kế bộ múa, đợi chút mà tối mất tối mày. Tuy ban ngày bận rộn, nhưng cũng bình yên vô sự. Văn quý phi cũng không hề ra chiêu đối phó với nàng, không biết là đang tính toán cái gì, nàng cũng không tiến cung, tránh lằm vào cái bẫy cùng âm mưu của Văn quý phi.

Sở Minh Phong cứ cách ba ngày thì ra cung gặp nàng, nàng lại tiếp tục lấy lòng hắn, không để hắn nghi ngờ. Mỗi ngày càng thêm rét lạnh, sắp tới cửa ải cuối năm, trong cung thay hình đổi dạng hoàn toàn, treo đầy vải đỏ từng đoạn. Từ lần đầu đến mười lăm, trong cung có các loại yến ẩm tổ chức liên tiếp, nàng không phải chính thất của Thẩm Chiêu nên không được tham dự, cũng không ra khỏi phủ, tình nguyện đợi ngủ yên ở biệt quán.

Cuối cùng tết Nguyên Tiêu cũng tới.

Mấy ngày liên tục trời mưa lạnh, cuối cùng cũng có mặt trời lên nhẹ, như nắng xuân, biến toàn bộ thành Kim Lăng thành những viên ngọc lấp lánh. Trời không mây, xanh màu lam, mây như những đám bông tơ, lấp lánh ánh nắng, bay nhẹ nhẹ giữa không trung, khiến con người ta cũng thấy sáng khoái.

Cổng ngoài hoàng cung Triều Dương đã được bố trí xong, cao khoảng một trượng, ở giữa dựng một vũ đài múa cao, hai bên tường thành có treo mười dải lụa trắng, trên viết quảng cáo các hiệu buôn của thành Kim Lăng. Đây là kết quả thuyết khách của Diệp Vũ với các thương nhân hùng hậu có tiền có quyền trong thành, đặt biển quảng cáo dựng thẳng, treo cả ba ngày, thu một ngàn lượng, Tết nguyên Tiêu có khá đông dân chúng vây quanh xem đã nhìn thấy biển quảng cáo của mười hiệu buôn, có quán rượu, khách sạn, còn có hiệu trang sức, buôn bán tơ lụa. Phí quảng cáo này, có tất cả một vạn lượng, nàng bỏ vào túi.

Bên hai sườn Đông Tây của vũ đài, treo khá nhiều các loại hoa đăng rất đẹp tinh xảo, đằng trước thiết kế một dãy ghế ngồi, còn mặt sau là cửa dân chúng.

Diệp Vũ, công chúa An Nhạc và Chu cô cô kiểm tra một lượt, không phát hiện ra chỗ nào không ổn cả.

Sở Minh Lượng rất hưng phấn, vội vã rời đi, luyện tập với bạn nhảy lần cuối.

Giờ Dậu, màn đêm từ từ buông xuống, thị vệ đã sớm vào vị trí, duy trì trật tự, đề phòng có kẻ lừa đảo, làm loạn, ám sát. Bên ngoài cổng Triều Dương, dân chúng càng ngày càng nhiều, một bên vừa xem hoa đăng,

một bên vừa đợi buổi diễn bắt đầu.

Ba người đứng ở cửa cung đợi Tôn thái hậu, lúc thấy phượng giá chậm rãi tới, cung nhân đông như mây, mui xe phượng liền dưới mắt người đó thật đẹp mắt, quý giá đoan trang làm sao, đúng là trang phục của Tôn thái hậu.

Mọi người cùng quỳ xuống nghênh giá, cả dân chúng bên ngoài cũng đều quỳ xuống. Tôn thái hậu xuống xe phượng, Bích Cẩm đỡ bà chậm rãi đi tới, Sở Minh Lượng đỡ bên kia, cười hì hì bảo, “Mẫu hậu, nhi thần chuẩn bị cho người một trăm hoa đăng, chỉ ngắm một lần là đủ ạ”

“Ai gia biết con hiếu thuận rồi” Tôn thái hậu nói hoà ái, mặt mày hớn hở.

“Mẫu hậu, nếu vui thì nhớ thưởng cho đó, hôm nay họ vì muốn thái hậu cười nên đã vất vả rất nhiều ngày rồi”

“Được được được”

Gần như tất cả phi tần trong hậu cung đều tới giúp vui, ngắm hoa đăng, thưởng ca múa, dĩ nhiên Văn quý phi cũng đi theo. Diệp Vũ chạm phải ánh mắt ả ta, cười thản nhiên, Văn quý phi cũng mỉm cười.

Mỗi một chiếc đèn nhìn rất tinh xảo, cái thì đáng yêu, cái thì khéo léo treo trên dây thừng thành một hàng, đủ các hình dạng, kích cỡ khiến người ta nhìn no mắt. Chỉ liếc qua một cái đã thấy các hoa đăng toả ra ánh sáng nhiều màu đẹp dễ, khiến người ta nhìn say sưa.

Sở Minh Lượng vừa đi vừa giới thiệu chỗ tinh xảo của hoa đăng, Tôn thái hậu thỉnh thoảng lại thốt lên sợ hãi, mỉm cười trông rất hoà thuận vui vẻ, phi tần phía sau cùng phụ hoạ theo.

Hoa đăng treo thành một hàng thẳng, ánh sáng ngọc lấp lánh trải dài, khiến cho cả vùng sáng rực toả ra nhiều màu sắc. Đèn phồn hoa thịnh thế, đẹp tuyệt diệu.

Diệp Vũ bất giác nghĩ, vì sao Tôn thái hậu lại thích tết Nguyên Tiêu chứ? Vì sao công chúa An Nhạc lại muốn treo hoa đăng, biểu diễn ca múa tối nay để lấy lòng Tôn thái hậu chứ? Chẳng lẽ là có liên quan đến tiên hoàng sao?

Sau khi thưởng hoa đăng xong, Tôn thái hậu cười cười, thưởng hai mươi lượng bạc cho chủ nhân của tất cả số hoa đăng đó, hơn nữa với những hoa đăng đẹp tinh xảo thì thưởng năm mươi lượng bạc. Người chế tác hoa đăng nào mà không vỗ tay tạ ơn chứ.

Tiếp đó là vũ hội biểu diễn ca múa, Tôn thái hậu ngồi trên phượng toà, hai bên là chỗ ngồi của phi tần, ai cũng chờ đợi buổi biểu diễn mở màn.

Hơn trăm thị vệ tay cầm thương hộ giá, dân chúng ở bên ngoài cách phượng toà gần nửa trượng vây xem, người càng ngày càng đông, đại khái có khoảng hơn một ngàn người.

Tôn thái hậu hưng phấn ngẩng cao đầu, mặt tươi cười, nói chuyện phiếm cùng các phi tần. Bỗng bà rời mắt nhìn quanh thấy Diệp Vũ đang đứng ở một bên thì bảo Bích Cẩm đi truyền lời. Diệp Vũ đi tới, Tôn thái hậu bảo Bích Cẩm lấy một cái ghế đặt bên trái, bảo nàng ngồi xuống bên cạnh. Trong mắt đám phi tần, có đủ thần sắc. Còn Văn quý phi sắc mặt vẫn bình thường, uống trà thản nhiên.

“Nghe nha đầu nói, tối nay có hơn mười tiết mục ca múa tuyệt luân, đều là do người bố trí cả” Tôn thái hậu mỉm cười mắt sáng như sao.

“Trong những tiết mục đó có một tiết mục Tề do công chúa biểu diễn vì Thái hậu ạ”

“Ai gia mỗi mắt mong chờ” Nàng cười tủm tỉm nói, “ai gia thật đúng là muốn nhìn một chút xem nha đầu kia nhảy thành dạng gì”

“Thái hậu, bắt đầu rồi” Diệp Vũ cười bảo.

Nghê thường các, lầu Tiêu Tương phụ trách mỗi bên năm tiết mục ca múa nhạc, bởi vậy, Lâm Trí Viễn coi như là thống lĩnh ca múa của lầu Tiêu Tương.

Màn múa mở màn rất quan trọng, có đủ để khiến người xem rung động hay không, có giữ lại được người xem hay không. Múa mở màn là bản nhạc cổ trang Giang Nam, được hán cải biên, lời lẽ nhẹ nhàng, độc

đảo, mới lạ, da diết, phối cùng các nhạc khí cổ điển tạo ra ca khúc mãnh liệt, các nam nữ vũ kỹ lầu Tiêu Tương nhảy trên vũ đài như múa nhảy ngựa. Cô gái thì mặc váy dài, chàng trai choàng áo choàng tiêu sái bắt chước động tác cưỡi ngựa, lúc thì để chàng trai đỡ cô gái lên ngựa, lúc thì để cô gái xuống ngựa với chàng trai, họ thể hiện các động tác phối hợp nhuần nhuyễn, gây hài, khiến người xem beê dưới cười vang, tiếng cười lan xa, vang vọng mãi trong đêm.

Tôn thái hậu cười đến chảy nước mắt, kéo tay Diệp Vũ chỉ trỏ không nhin được cười. Cảnh tượng lên ngựa xuống ngựa kích tình sung sướng, tiếng cười vang lên giòn rã khắp toàn trường.

Tiết mục thứ ba là của công chúa An Nhạc múa. Nàng ăn mặc cũng không khác gì cảnh Diệp Vũ nhảy điệu Rumba ngày đó, búi tóc lên cao, trang điểm chìm nổi, sườn sảo bó sát xẻ lộ ra dáng người đẹp lung linh của nàng ấy. Lúc nàng ấy lên vũ đài cùng bạn nhảy, đôi mắt tôn thái hậu sáng ngời.

Khúc nhạc tăng gô vang lên, là bài “TRue lie” là vũ khúc tăng gô kinh điển. Bạn nhảy cầm trong tay một cành hồng, chạm nhẹ lên trán nàng, rồi chậm rãi đi xuống, lướt qua mũi, đến môi, nhìn hơi ái muội. Tiếp đó Sở Minh Lượng nhận cành hồng đó, cắn trong miệng, cùng bạn nhảy nhảy lên điệu múa đôi.

Tiết tấu khúc nhạc nhanh thanh thoát, điệu tăng gô bước những bước cao nhả, nồng nhiệt mà không bị ngăn cản, lãng mạn đầy kích tình, mãnh liệt mà thâm tình, trên đài chân tay quấn quít nhau, bước mẫu kỹ thuật nhảy triển miên, chấn động thần kinh người xem, khiến người ta nhìn chăm chăm không rời. Tôn thái hậu thì nhìn mãi điệu múa không chớp mắt, mặt ngược về phía trước, tình cảm trước mặt mà lại như đang nhớ lại cảnh múa cùng với phu quân yêu của mình.

“Ngọn lửa của điệu nhảy này cùng với điệu nhảy kia của người có hiệu quả tuyệt diệu như nhau, Vũ nhi, sao người có thể soạn ra được màn múa đôi thâm tình, triển miên như thế chứ?” Tôn thái hậu nắm tay nàng, khoé mắt ướt át.

“Công chúa nhảy điệu vũ này thật phần khích thú vị, Thẩm nhị phu nhân soạn ra hay quá” Phía sau có phi tần khen.

“Thái hậu quá khen rồi” Diệp Vũ khiêm tốn nói.

Tiếp đó là bài “Cô gái Thiên Trúc”, múa bụng, đem kết hợp giữa múa cổ điển với hiện đại phối hợp với nhau, đã khuấy động không khí toàn trường, khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt, nhìn mà thấy nghiệm.

Một tiết mục ca múa mà xong, có phi tần tán thưởng, Diệp Vũ nghe vô số lời ca ngợi thì cười cười.

Sở MINH Lượng thay xong quần áo, trở về bái kiến, ‘Nhi thần từ nhỏ đi theo mẫu hậu học múa, hôm nay cũng không đến nỗi làm mất mặt mẫu hậu chứ ạ’

Tôn thái hậu xoa xoa đầu nàng, cười bảo, ‘Không, không đâu, con nhảy rất khá, ai gia thích lắm’

Chúng phi tần lập tức phụ họa theo, ai cũng ca ngợi kỹ thuật múa của công chúa.

Trong lòng Diệp Vũ đầy tâm sự, hơi không yên lòng. Dựa vào võ nghệ của công tử Kim, xuất nhập cung cấm hẳn là như dẫm trên đất bằng, hẳn thị vệ trong cung không làm được gì hấn dẫu.

Vốn là công tử Kim nghĩ đến giờ tỵ sẽ lẫn vào trong hoàng cung, lại cảm thấy thời điểm biểu diễn vũ hội mới là thời cơ tốt nhất để trộm sách, do dự mãi, cuối cùng hẳn cũng quyết định vào ngay lúc này tiến vào Tàng thư các trộm sách.

Hiện giờ hẳn hẳn đã ở Tàng thư các rồi, có lấy được không đây? Nếu thất bại, hẳn phải có tin truyền đến rồi chứ.

Nàng tinh thần không yên, Tôn thái hậu hỏi nàng làm sao, nàng vội vã đáp là không sao. Đôi mắt lơ đãng nhìn, nàng thấy một người. Người đó đứng ở chỗ có gió, quần áo choáng trắng tung bay trong đêm nhìn rất thu hút. Gió lạnh từng trận, đột nhiên Diệp Vũ cảm thấy khí lạnh dày đặc. Sở Minh Hiền.

“Mẫu hậu, Tấn Vương đang tới” Văn Hiểu Lộ nói nhẹ nhàng.

Tôn thái hậu quay đầu lại nhìn, hẳn trông thấy, khoan thai đi tới, bái kiến mẫu hậu. Đã lâu không thấy, Tấn Vương phong lưu tuấn nhã vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn là tuấn mỹ khuynh thành như vậy, đứng trong đám đông, như hạ giữa bầy gà, thu hút phần lớn ánh mắt của các thiếu nữ chưa chồng.

Hắn chưa từng nhìn về phía Diệp Vũ, cứ coi như không biết nàng, đến cả khoé mắt cao ngạo cũng chưa từng liếc.

Sở Minh Lượng cười hỏi, “Tứ hoàng huynh đến khi nào vậy? Thấy muội nhảy thế nào?”

Hắn lại cười, “Tạm được, vẫn còn phải luyện nhiều hơn”

Nàng không vui chép miệng, “Mẫu hậu, Tứ hoàng huynh lại bắt nạt nhi thần ạ”

Tôn thái hậu lắc đầu cười, “Tứ hoàng huynh con lúc nào mà chẳng nói lời không hay, con đừng có hỏi nó”

“Trong phủ Tấn vương có nhiều ca cơ, vũ kỹ như thế, thấy ca múa nhiều hơn, sẽ có ánh mắt tự nhiên không giống người bên ngoài” Lời nói này của Văn Hiểu Lộ gần như có thâm ý.

“Vậy cũng đúng” Sở Minh Lượng như trong mộng khẽ gật đầu.

“Mẫu hậu, nhi thần xin cáo lui đi trước” Sở Minh Hiền tiêu sái không kiềm chế được nói, ‘Ngày khác tiến cung để thỉnh an mẫu hậu’

Diệp Vũ nhìn hắn thông dong rời đi, thu mắt rất nhanh, tránh thất lạc. Tôn thái hậu rất vừa lòng với hoa đăng và biểu diễn ca múa Tết nguyên tiêu, tươi cười rạng rỡ, khuôn mặt rạng ngời. Sau đó công chúa An Nhạc nói với Diệp Vũ, năm đó mẫu hậu được phụ hoàng sung hạnh, cũng vẫn chưa yêu phụ hoàng ngay, mà cho tới Tết Nguyên tiêu....

Tết Nguyên Tiêu năm ấy, tiên hoàng vì nụ cười của mỹ nhân, cùng tôn thái hậu cải trang ra cung xem hoa. Giữa phố xá phồn hoa náo nhiệt, họ cùng ngắm hoa đăng, đoán đố đèn, đi ăn phố, tựa như đôi vợ chồng dân gian bình thường chơi đùa. Sau khi về họ ở điện Trường Tâm múa... Chính từ đêm đó Tôn thái hậu đã yêu tiên hoàng Văn thao vũ lược.

Bởi vậy Tết nguyên tiêu là hồi ức tốt đẹp nhất của Tôn thái hậu, hồi ức ngày hội tiên hoàng, ôn lại chuyện cũ.

Diệp Vũ hiểu ra, nếu là mình cũng sẽ đem chuyện phát sinh đêm Nguyên Tiêu năm đó nhớ mãi trong lòng.

Tối nay, Sở Minh Phong không xuất hiện, vũ hội biểu diễn ca múa sau khi kết thúc, nàng liền về biệt quán.

Mấy ngày trước đây, hắn đã nói qua với nàng, tết Nguyên Tiêu đêm nay không thể ra cung bồi cùng nàng. Còn phần nguyên nhân gì, hắn cũng không nói gì. Nàng thầm may mắn, càng kiên định việc quyết tâm trốn đi đêm nay.

Tuy mẫu thân sẽ bị đau lòng, dù có không ít người bị liên lụy, tuy thấy thẹn trong lòng, nhưng nàng không thể không đi.

Như vô tình, công tử Kim sẽ ở Thập Lý Đình đợi nàng, đưa thuốc giải cho nàng. Qua giờ tỵ, nàng lặng yên đứng dậy, thay một thân y phục đen, đem theo tay nải, chui từ chuồng chó trong vườn hoa ra.

Biệt quán có ít nhất hai ba mươi thị vệ, bảo vệ sâm nghiêm, muốn từ cổng lớn, cửa hông đi ra, vốn là không thể. Nếu muốn chạy trốn, chỉ có lỗ thông chó ở phía bắc của vườn hoa là có khả năng ra ngoài được, hơn nữa đi tuần trong vườn cũng hơi lỏng, chỉ cần nắm bắt đúng thời cơ, có thể tránh được hộ vệ. bởi vậy nàng chỉ có thể chui từ chuồng chó ra.

Thuận lợi chạy ra khỏi biệt quán, Diệp Vũ bước nhanh mà đi, di chuyển qua hai con phố, ngồi lên xe ngựa, người đánh xe sẽ đưa nàng tới phía Tây.

Đêm yên tĩnh, chỉ có trăng sáng tỏ, ánh trăng bàng bạc như sữa, chỉ có tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe chuyển động. Xe ngựa nhanh chóng rời xa biệt quán, ra cửa phía Tây, nàng kích động gần như vỗ tay hoan hô, trong lòng nở rộ.

114. Chương 117: Đột Ngột Động Thân Vào

Tới chương này có cảm giác như nó chẳng ăn nhập gì với chương trước nhưng đọc kỹ thì mới thấy là Diệp Vũ chạy trốn nhưng chưa kịp chạy xa đã bị tóm lại nên chương này mở đầu mới thấy đột ngột như vậy.

“Chân tướng gì?” Sở Minh Phong tìm đập mạnh.

“Thật ra ta đã sớm biết mình mang thai, nhưng ta tuyệt đối sẽ không sinh nghiệt chủng!” Nàng cố tình kích thích hắn, lấy lý do này đập tan hắn.

“Nghiệt chủng ư?” Hắn nóng vội trầm xuống, như rơi xuống vực không đáy. Nàng thế mà lại miệt thị con hắn là nghiệt chủng cơ đấy!

Diệp Vũ cười lạnh băng, “Ta hận người thấu xương, sao lại sinh con cho người chứ? Vì thế ta cố tình nói vậy để chọc giận người, để người tát ta ba cái, ta thuận tiện đập mạnh lên góc bàn, đứa bé sẽ không còn nữa”

Sở Minh Phong gần như suýt cắn phải đầu lưỡi, “Đồ ác độc!”

Thấy hắn tức điên lên rồi, nàng thấy thống khoái vô cùng. Mày kiếm hắn cau nhanh, luồng giận nóng cháy và lạnh băng xông lên ngập mắt, bỗng hắn giơ tay lên, lấy tốc độ nhanh như chớp tát mạnh lên mặt nàng đến ù cả tai, không phải nói chính xác là tát cả tai và mặt nàng.

Định tránh mà không kịp. Nàng bị một tát mạnh này ngã xuống ngay, đập lên giường... Hắn dùng mười hai thành lực đạo, nếu không tai phải đã không bị ù, cũng sẽ không bị đau thấu xương như thế...

Miệng Sở Minh Phong há ra, Diệp Vũ nghe được hắn nói mà nghe không rõ cho lắm.... Giọng hắn cúi đầu rầu rĩ, rất xa, xa tận cuối chân trời vậy....

Tại sao lại có thể vậy chứ? Hắn túm chặt lấy nàng, mắt long lên, môi mấp máy, định nói một câu gì đó, nàng cố nghe nhưng chẳng nghe thấy rõ gì cả.

“Người nói gì thế?”

“Nàng lừa trầm, có đúng không?” Hắn rống lên, tựa như con sư tử nổi giận há chiếc mồm to như vạc máu vậy, rồi sau đó sẽ nuốt ngay cả người nàng vào trong bụng.

Rốt cuộc nàng cũng nghe thấy hắn trong cơn giận dữ, cười lạnh lùng, “Ta chọc giận bệ hạ, thì được lợi gì chứ?”

Sở Minh Phong túm chặt lấy nàng, mắt long sòng sọc, con ngươi đen trở nên đỏ như máu, gần như sắp lòi ra hồng mắt...

Diệp Vũ cười thống khoái, hắn quả thật đã bị cái gọi là “chân tướng” này đập tan, thật tốt quá đi... Tai phải ngứa ngáy, hình như có dịch nào đó đang chảy ra từ trong tai, nàng lấy tay sờ sờ, thấy ngón tay bị nhuộm máu đỏ tươi... Mà trong khoang miệng cũng trào ra một luồng máu tanh ngọt...

Nhìn máu trên tay, nàng ngây cả người. Hắn khiếp sợ sững sờ, như bị dọa vậy, cứ ngơ ngẩn. Mãi một lúc sau, hắn mới gọi Tống Vân ở bên ngoài, “Truyền Từ thái y”

TRải qua chẩn đoán xem xét, Từ thái y nói, tai phải của Diệp Vũ đã bị tổn thương, lực nghe cũng bị tổn hại, chỉ nghe được một nửa, tổn thương rất nặng, khó mà chữa khỏi. Không những tai phải bị thương mà khoang miệng cũng bị thương.

Nàng không ngờ, một cái tát kia của hắn, lại làm vỡ tai phải và màng tai của nàng. Lần đầu tiên đánh nàng, Sở Minh Phong đã xoá sạch đứa con trong bụng nàng. Lần thứ hai đánh nàng, hắn làm cho tai phải nàng bị điếc.

Nàng và hắn, là duyên hay là nghiệt?

Sau khi băng bó xong, Từ thái y viết phương thuốc rồi rời khỏi tầm diện. Nàng ngồi thẳng, chỉ liếc mắt nhìn bạo quân ngồi bên cạnh, trong lòng đầy oán hận.

Nếu bảo mùa đông năm trước ở chung mấy tháng kia, nàng ít nhiều cũng bị sự chân tình của hần lay động, cảm động thật sự, giờ thì hần càng ngày càng quá đáng, đã đập tan sự cảm động này. Giờ đây trong lòng nàng chỉ còn lại có rét lạnh và thống hận.

“Vũ Nhi, nàng có trách trẫm không?” Khuôn mặt Sở Minh Phong vẫn trầm tĩnh, đôi mắt nhìn sâu như hồ vạn năm, khiến cho nàng vĩnh viễn nhìn không thấu.

“Trách thì sao? Mà không trách thì sao nào?” Diệp Vũ cười lạnh nhạt, “Bệ hạ sẽ hối hận ư? Cho dù sai thì cũng vẫn đúng tất”

Hần nghe ra đây là lời nói mát đầy châm chọc.

Nàng cười khẽ, thân là đế vương, quen thói ở tít trên cao, tâm cao khí ngạo, dù có làm sai thì cũng sẽ không nhận. Hần là một bạo quân thô bạo đen tối, sao lại cảm thấy mình sai chứ? Hần chắc chắn cho là mình lừa gạt hần, phản bội hần, mới có thể ra tay nặng khiến mình bị thương như thế.

“Ta muốn nghỉ ngơi, xin bệ hạ cứ tự nhiên” Nàng đứng dậy đi tới long tháp, cởi áo khoác ngoài ra.

“Nghĩ ngơi cho tốt đi” Sở Minh Phong bỏ lại một câu, vội vã rời đi. Nằm lạnh băng trong chiếc chăn bông, lòng Diệp Vũ càng thêm lạnh, cứ lạnh dần lạnh dần từng chút một. Cứ theo tình hình này, hần sẽ không buông tay. Làm thế nào thì hần mới có thể bỏ qua cho nàng đây?

Chẳng bao lâu, Trâm Cài nhanh nhẹn vào trong điện, đem bát thuốc đủ mùi vị đến, nói khẽ, “Hoàng quý phi, tới giờ uống thuốc rồi”

Được nàng ta nâng lên, Diệp Vũ ngồi dậy, uống thuốc.

“Nô tì có mấy lời muốn nói với Hoàng quý phi” Trâm Cài phục vụ ở tấm điện thiên tử đã quen, thói quen nói nhỏ nhẹ, hành động cẩn thận, cũng bất giác quên mất là tai nàng bị tổn thương, nghe không được rõ lắm.

“Người nói gì thế?”

“Hoàng quý phi, nô tỳ phụng dưỡng bệ hạ đã năm năm, chưa bao giờ thấy bệ hạ tức giận như thế ạ” Trâm Cài nói to hơn, “Sở dĩ bệ hạ tức lớn như thế là vì bị hoàng quý phi lừa, phản bội bệ hạ, lại còn chạy trốn nữa. Nguyên nhân cũng vì bệ hạ đối đãi người thật tình, sủng người, yêu người, quan tâm hết lòng với người, dùng hết cả tâm tư, tình ý, mới đối đãi với hoàng quý phi như thế, mới bị thương nặng như thế, mới có thể thịnh nộ như thế, mới có thể ra tay nặng làm người bị thương như thế ạ”

“Ta hiểu rồi” Diệp Vũ thản nhiên đáp.

Trâm Cài thấy nàng nghe được thì lại tiếp tục khuyên, “Bệ hạ yêu sâu, hận kỹ, thật ra là do bệ hạ quá yêu hoàng quý phi ạ. Sao người không chịu lùi bước ngẫm lại chút xem, vua một nước mà dùng tình sâu như thế, nhìn khắp cả thiên hạ, còn có nam tử nào có thể văn thao vũ lược, anh minh thần võ, si tình như bệ hạ chứ?”

Diệp Vũ cười lạnh, “Đúng là bệ hạ giỏi văn thao võ, anh minh thần võ, si tình, ta đoán kiểu gì cũng không nổi”

Trâm Cài cười cười, “Hoàng quý phi, chỉ cần người bỏ ra chút lòng để cảm thụ, để thể nghiệm, thì sẽ cảm nhận được tình của bệ hạ với người ạ”

Diệp Vũ không muốn nàng ta nói lảm lỏi nữa bảo mình mệt mỏi, muốn nàng ta ra ngoài.

Cho dù Sở Minh Phong có tình cảm sâu nặng, cho dù hần có sủng nàng nghiêng trời lệch đất đi chẳng nữa, cũng chẳng thể ép nàng thích nổi hần. Hơn nữa, hần đã làm chuyện gì cho nàng chứ? Chuyện giữa nam nữ không phải là vậy sao? Hần chẳng phải vì thỏa mãn riêng mình mới dỗ dành nàng, khiến nàng vui vẻ sao? Nàng vẫn còn nhớ rất rõ, ngay tại trên chiếc giường này, hần cứ lần lượt bắt nạt nàng, làm tổn thương đến nàng, tàn nhẫn, thô bạo, hung hãn, cảm thú khác hẳn bình thường...

Tổn thương như vậy, trọn đời không quên; khuất nhục như vậy, muôn đời khắc ghi.

Sở Minh Phong cũng chẳng thấy hối hận với việc ra tay nặng như thế, nếu không nặng tay, nàng ấy vĩnh viễn không biết mình đã sai, không biết sợ, nàng ấy còn có thể vẫn nghĩ chạy trốn. Vì để cho nàng biết sợ, hắn mới ra tay nặng.

Chỉ là làm tai phải nàng bị thương, cũng không phải điều hắn muốn. Thấy thân hình mảnh mai của nàng bị thương, lòng hắn đau như dao cắt...

Một canh giờ rồi, tẩu chương vẫn chất cao như núi, nhìn vẫn còn ba phần tẩu chương nữa. Chữ cứ như cố tình đối nghịch với hắn vậy, lúc hắn tập trung tinh thần nhất, thì một hàng chữ sẽ hiện lên đôi mắt u oán của nàng, cái tai quần băng, nàng nói chân tướng xảy thai ra cứ lặp đi lặp lại, nhắc nhở hắn, nàng chỉ có hận với hắn, hận thấu xương, cũng chẳng có chút tình ý gì hết.

Tổng Vân đứng cạnh, nhìn bệ hạ tinh thần không yên, bộ dạng phiền chán bất an, bất giác thấy sợ khiếp vía.

Bệ hạ lúc lúc lại uống trà, lúc lại ngẩn người, lúc lại xem tẩu chương, lúc lại thấy ánh mắt đại ra, lúc lại thở dài... tóm lại, ông chưa bao giờ thấy bệ hạ phiền muộn, lo âu như thế, cũng chẳng biết khuyên thế nào, tuy ông biết khúc mắc của bệ hạ là hoàng quý phi.

Bỗng Tổng Vân thấy tiểu công công ở bên ngoài cửa thăm dò, thì đi ra, hoá ra là hữu tướng Thẩm Chiêu cầu kiến. ông truyền lời với bệ hạ, bệ hạ truyền Thẩm Chiêu vào.

Thẩm Chiêu bước vào ngự thư phòng, sau khi hành lễ thì đứng yên, thấy thần sắc bệ hạ ủ dột, “Bệ hạ truyền triệu thần, có chuyện quan trọng gì không ạ?”

“Trẫm đã đem Vũ Nhi về” Sở Minh Phong ra ngự án, khí sắc u ám, mặt mũi nhăn nhó.

“Bệ hạ có tính toán gì không?” Tối qua Thẩm Chiêu đã biết chuyện gì xảy ra, Diệp Vũ trộm sách, chạy trốn, y theo tính tình bệ hạ, tuyệt đối sẽ không tha nàng dễ dàng như vậy. Lần trước, nàng và Tần Vương cao chạy xa bay, bệ hạ đã đánh nàng, vì thế mới mất đi đứa bé; lần này, bệ hạ làm thế nào đây?

“Vũ Nhi định ở trong cung mấy ngày.... Nàng bị thương, tai phải bị thương...” Sở Minh Phong nói giọng đứt quãng, khó khăn lắm mới nói được đủ câu.

“Tai phải bị tổn thương ư? Sao lại bị thương chứ?” Thẩm Chiêu kinh ngạc vô cùng, trong lòng chấn động. Hắn là bệ hạ đã đánh nàng, ra tay nặng, đánh phải tai phải, mới có thể khiến tai phải bị thương.

Mặt Sở Minh Phong cau có đen sì, cũng chẳng nói quá trình đánh người, cũng giấu loại tình cảm áy náy tự trách, “Từ thái y đã chẩn trị rồi, bảo tai người một khi bị tổn thương sẽ khó mà phục hồi lại như cũ nữa”

Thẩm Chiêu đề nghị, “Hay là thần cho điều tra danh y ở dân gian xem, có lẽ danh y dân gian sẽ có cách đó”

Sở Minh Phong gật đầu, “Cố sức rồi. Đến cả Từ thái y còn bó tay, huống chi là thầy thuốc dân gian chứ?”

“Thần sẽ cố hết sức” Thẩm Chiêu nhìn ra, bệ hạ là đang đau lòng. “Hoàng quý phi biết bệnh rồi chứ ạ”

“Biết rồi” Sở Minh Phong chưa xót nói, “Tuy trẫm tức giận, cũng không muốn ra tay nặng như vậy, nhưng mà nàng ấy nói...Nàng ấy nói lần xảy thai đó cũng là do nàng ấy cố ý.... Nàng ấy cố ý chọc giận trẫm, khiến trẫm đánh nàng ấy, nàng ấy thuận thế ngã đụng phải bàn, đứa bé mới có thể không còn..... Nàng ấy còn nói, nàng ấy nói con trẫm là nghiệt chủng.... Trẫm tức điên lên mới đánh nàng ấy...”

Thẩm Chiêu hiểu tâm tình của hắn lúc ấy. Bệ hạ đã lâm vào tình quá sâu, sao chịu nổi chuyện Diệp Vũ lừa gạt, phản bội, chạy trốn chứ? Sao chịu được chân tướng xảy thai đã kích chứ? Vì sao Diệp Vũ lại nói vậy? Lúc ấy nàng ấy nhất định cũng tức điên lên rồi mới buột miệng nói vậy.

Sáng nay, hắn nghe người hầu bẩm báo, biệt quán có sự khác thường, mới biết Diệp Vũ chạy trốn. Hắn biết, bệ hạ sẽ không dễ bỏ qua cho nàng, nhưng mà hắn lại không ngờ tới, nàng bị thương nặng như vậy... Hắn nghĩ đến, bệ hạ và Diệp Vũ đi cùng nhau, sẽ trở thành sủng phi, thậm chí sẽ thành hoàng hậu mẫu nghi Thiên Hạ Đại Sở, không ngờ nàng thế mà dám một mình trốn... Lúc trước, hắn nghĩ nàng có tình với bệ hạ, giờ cần phải đánh giá lại.

Trong lòng Thẩm Chiêu thở dài, “Việc đã đến nước này, chỉ sợ hoàng quý phi với bệ hạ....Khó mà có lại tình ý” Sở Minh Phong kinh ngạc hỏi, “Khó có lại tình ý là sao? Vũ Nhi từng có tình ý với trẫm ư?”

“Thần nhìn ra được, bệ hạ trả giá, nhìn trong mắt hoàng quý phi, ghi tạc trong lòng, ít nhất đã bị bệ hạ dùng tình cảm làm cảm động” Thẩm Chiêu không nói hết ra, “Hoàng quý phi đều không phải là cô gái bình thường, tâm tính khác hẳn với người thường, nếu bệ hạ muốn thu phục nàng ấy, hẳn là nên dùng tâm tư nhiều hơn, dành nhiều thời gian hơn”

“Trẫm cũng nghĩ thế” Mày Sở Minh Phong giãn ra.

“Bệ hạ, nếu thời cơ chín muồi, thần sẽ tuyên cáo với thiên hạ rằng Nhị phu nhân của thần bị bệnh cấp tính mất ả” Thẩm Chiêu nói vậy cũng chỉ là thử mà thôi.

“Cũng tốt. Nhưng mà thời cơ vẫn chưa chín muồi”

Ánh mắt hung ác nham hiểm của Sở Minh Phong bắn ra ngoài điện, mũi nhọn như tên truy phong trực nguyệt vậy.

Đêm nay, Sở Minh Phong đã khuya mới về điện Trường Tâm. Thật ra, tấu chương đã phê duyệt xong sớm, hẳn cũng định trở về sớm chút, nhưng mà lúc đi đến ngự thư phòng thì lại dừng chân, nghĩ ngợi, rồi lại trở lại ngự án, ảo não đọc sách. Đây được gọi là tình kiếp. Cuối cùng vẫn là Tống Văn tới khuyên vào câu, hẳn mới về tẩm điện.

Trâm Cài nói, hoàng quý phi đã đi nghỉ sớm, lúc hẳn chắc là ngủ say rồi. Bước vào tẩm điện mờ ảo, Sở Minh Phong đi nhẹ chân, cởi áo cổ không phát ra tiếng động lớn. Nàng nằm ở bên ngoài long tháp, thì hẳn cũng đành ngủ ở bên cạnh sườn.

Nhìn nàng ngủ hiền lành, khuôn mặt nhỏ thanh mị và cái tai bị thương, lòng hẳn thấy nhoi nhói rầu rĩ. Nhìn thật lâu thật lâu, hẳn tìm được tay nàng trong chăn, nắm vào lòng bàn tay, nhắm mắt ngủ.

Từ lúc hẳn tiến vào tẩm điện, Diệp Vũ đã tỉnh, nhưng không muốn đối mặt với bạo quân nên giả vờ ngủ. Tay bị hẳn nắm chặt, nàng chỉ đành thừa lúc nửa đêm xoay người rút ra. Lần đầu tiên, họ bình an vô sự trải qua một đêm, cũng gọi là an ổn.

Ngày hôm sau, nàng ăn sáng, đang định tìm chút chuyện giải trí, Sở Minh phong đã trở lại. Quần áo thường phục màu xám nhạt, bên ngoài choàng áo choàng, càng khiến khuôn mặt hẳn đen hơn. Lúc đi áo đen và áo choàng nhảy lên, tạo ra thành hình vòng cung đung đưa. Cả hẳn uy phong凛冽, khí thế bức người, tiếng nói khiếp người, trong lòng nàng chỉ còn lại thù hận.

“Hôm nay Từ thái y đã tới khám lại chưa?” Sở Minh Phong nhớ tới bệnh tình của nàng, cố ý về xem.

“Vẫn còn sớm lắm” Diệp Vũ cất giọng cực kỳ lạnh băng.

Hắn cảm thụ được tức giận, kháng cự và hận ý trong giọng nói nàng, lại không tức giận, “Vậy trẫm sai người đi mời vậy”

Nàng nói chậm rãi, “Không cần, bệ hạ bận rộn chính sự, đừng có để ý tới việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này”

Hắn biết nàng hận mình, mới dùng thái độ này đối xử với mình, nhưng hẳn không thể chịu đựng được sự lạnh lùng và đối địch, tức giận phình cả ngực, “Nàng tới tốt cùng muốn trẫm làm thế nào đây?”

“Thế nào?” Diệp Vũ buồn cười nhìn hẳn, “Là người muốn ta làm thế nào mới đúng đi”

“Nàng không muốn ở trong điện Trường Tâm, cũng phải ở!” Trong mắt Sở Minh Phong mắt thâm quầng hơi co giật, bắn toé lửa, “Nàng không muốn phục vụ trẫm, cũng phải phục vụ!”

Nàng trợn mắt nhìn, thần sắc quật cường, kiệt ngạo không tuân theo. Rồi đột nhiên, cổ bị một tay cứng như sắt bóp chặt, hơi thở như ngừng lại.

Hắn bóp chặt cổ nàng, nắm ngón tay càng siết chặt, sức càng ngày càng lớn, gân xanh nổi lên, khuôn mặt hẳn rần đanh như đá, lệ khí tuôn trào.

Diệp Vũ nhắm mắt lại, hy vọng có thể chết ngay sau đó, chẳng bao giờ muốn gặp mặt ác ma này nữa. Không thể thở, thật khó chịu, thật khổ, nhưng mà chỉ cần nhịn một chút nữa thôi thì lập tức được giải thoát rồi, có thể thoát khỏi tay kẻ bạo quân này.... Đúng vậy, chỉ cần nhịn một lát nữa thôi....

Nhưng nguyện vọng của nàng lại thất bại. Tóm lại hắn nói lỏng tay, không tự tay bóp chết nàng. Ngay thời điểm nàng thở dốc, Sở Minh Phong ôm nàng lên bàn, gạt tay một cái ầm chén trên bàn rơi cả xuống đất, vỡ tan tành, văng tung toé khắp nơi.

Giật vạt áo ra, cởi xuống, các động tác liên tiếp này khiến cho người ta chẳng kịp nhìn, nàng vẫn còn đang tức, ngăn lại không kịp, đã bị hắn giật sạch quần áo... Nàng không cam lòng bị hắn bắt nạt, dùng móng tay cào vào mặt hắn, hắn đang bận cởi quần áo mình cũng định ngăn lại đã không kịp.

Thoáng chốc trên mặt hắn xuất hiện một vết cào máu, hơi đau khiến lửa giận lại càng như bốc cao, hắn túm chặt lấy hai tay nàng, bẻ quặt ra sau, dùng vạt áo trói chặt lại.

“Buông ra....Đồ cầm thú...” Diệp Vũ chửi ầm lên, “Cầm thú còn không bằng.... Đồ khốn nạn! Tên khốn nạn! Đồ rùa khốn nạn! Cút con mẹ khốn nạn mày đi!”

“Mắng thêm câu nữa, trăm sẽ giết sạch người lâu Tiêu Tương chẳng còn một ai!” Sở Minh Phong nói tà ác, “Quân không nói chơi!”

115. Chương 118: Khổ Hình Triền Miên

Tuy chịu đủ đau đớn, tra tấn, nhưng Diệp Vũ gần như không nghĩ đến lá mặt lá trái, không ngờ hận đến tận xương tủy mà vẫn phải miễn cưỡng cười vui với một bạo quân.

Như thế, đối địch, thù hận của nàng đổi lại bằng khổ hình vĩnh viễn. Mỗi một lần sướng hạnh, là một lần đan xen giữa máu và mồ hôi, thù và hận, sống và chết triền miên.

Mỗi một đêm, Sở Minh Phong đều thay đủ mọi cách để tra tấn nàng, vũ về chơi đùa nàng bữa bãi từng tác da thịt, từng đốt xương, biến nàng từ sợi gân bò thành sợi bún kiệt sức, sống không bằng chết mới tha cho nàng. Ngày hôm sau tỉnh lại chân tay đau nhức, toàn thân như tan ra, nhúc nhích một tý cũng thấy đau đớn vô cùng, nàng bất giác thấy hoài nghi, sau khổ hình thế mà mình vẫn còn sống, lại còn mở to mắt, lại còn dùng được cơm, nói chuyện nữa.

Muốn chết mà cũng chỉ có một ý nghĩ chọt loé lên trong đầu. Nàng còn có thể chịu đựng được, cũng sẽ không chết dễ như thế. Hai mươi tháng giêng là tiết vạn thọ, giờ Dậu ngày này mở tiệc ở điện Duyên Khánh, quân thần đồng lòng, cùng vui hưởng.

Cách giờ Dậu khoảng nửa canh giờ nữa, Sở Minh Phong sẽ không trở về, đi thẳng từ ngự thư phòng đến điện Duyên Khánh. Diệp Vũ tưởng tượng ra, Kim Ngọc mãn điện, tiệc rượu sống động kiêu diễm, quân chủ, triều thần trong ngoài hài hoà vui vẻ, ăn uống linh đình, là một cảnh yếm ả cung đình phồn hoa thịnh thế.

Bên kia rừng trúc thì huyền ảo, có rượu ngon thơm lừng nức mũi, bên này cảnh vắng lặng như chết, hình ảnh cô đơn. Nàng hỏi Trâm Cài, “Bệ hạ không nói là để cho ta đi điện Duyên KHánh sao?”

“Bệ hạ không nói gì ạ, nô tì cũng không biết ý chỉ bệ hạ thế nào” TRâm Cài đáp lại, dò xét thần sắc của nàng.

“Trang điểm cho ta”

“Hoàng quý phi muốn đến điện Duyên Khánh sao?”

Diệp Vũ trịnh trọng gật đầu.

Trâm Cài khó xử nói, “Hoàng quý phi thương thể chưa lành, bệ hạ bảo nô tì phải hầu hạ cho tốt ạ”

Diệp Vũ cười cười hỏi, “Bệ hạ cũng không nói chính xác là ta có được tới điện Duyên Khánh không, có đúng thể không?”

Trâm Cài nghĩ ngợi, “Hình như là thế ạ”

Diệp Vũ bảo nàng ta đi gọi hai công công đến, rất nhanh, công công cũng đến, nghe xong sự phân phó của hoàng quý phi, cả hai nhìn nhau, không rõ hoàng quý phi định làm gì.

“Chỉ mất có một ly trà thôi, các người cần phải chuẩn bị kỹ thứ ta cần, chuyển đến điện Trùng Tâm”

“Vâng, nô tài sẽ đi tìm ngay” Công công lĩnh mệnh đi.

“Hoàng quý phi, người cần tơ lụa, cây gậy gỗ, và mấy cái bàn làm gì thế ạ?” Trâm Cài khó hiểu hỏi.

“Hôm nay là tiết Vạn thọ, ta là hoàng quý phi, sao có thể không có lòng mà không để ý chứ?” Diệp Vũ thấy trong gương là khuôn mặt tái nhợt của một cô gái, môi cười yếu ớt, nụ cười kia lạnh lẽo.

Trâm Cài lo lắng mãi, cũng chẳng dám nói gì. TRang điểm, thay quần áo xong chỉ mất có một ly trà nhỏ, nàng vừa lòng nhìn mình trong gương, có năm phần yêu mị, năm phần đẹp lạnh, có thể nói là yêu phi tuyệt đại.

Phủ thêm bên ngoài chiếc áo choàng đỏ tươi, đầu chùm mũ lông, chuẩn bị sắp xếp xong xuôi, hai công công kia chỉ đạo cung nhân đưa tới thứ mà hoàng quý phi cần, Diệp Vũ nhìn nhìn, thấy có thể dùng được. Tại dị thế này, chỉ đành chấp nhận vậy.

Đồ trong cung cực sang quý, một đoạn lụa cực mềm mại, có một cây gỗ chất lượng khá có thể dùng được, độ cao vừa phải, còn mấy chiếc bàn có độ cao bằng nhau. Diệp Vũ kiểm tra xong, cầm lấy đoạn vải lụa, cuốn vào cây cột. Được TRâm Cài giúp đỡ nhanh chóng mang cây cột cuốn mấy vòng đoạn lụa.

Sau đó Diệp Vũ phân công công công mang cây cột buộc lên mấy chiếc bàn, dặn là phải buộc thật kỹ. Rồi lại phân công họ đem giăng mấy cái bàn lại thành một, dùng dây thừng to thô cột lại cho chắc. Tất cả đã chuẩn bị sắp xếp xong, nàng đi điện Duyên Khánh trước, cung nhân nối đuôi theo sau.

Đèn đuốc trong điện Duyên Khánh sáng trưng, toả ra ánh sáng như ngọc, yến vạn thọ đã tiến hành được nửa canh giờ, phi tần đều dâng lễ lên. Bốn góc đại điện đều đặt chậu than to, hơi ấm như mùa xuân toả ra khắp.

Diệp Vũ đứng ở trước điện, thấy trong điện sáng đẹp khác hẳn ngày thường, nhạc công tấu khúc nhạc Văn quý phi sáng tác ra, Văn quý phi thì đang ở trong điện cầm kiếm múa.

Màn múa kiếm này vừa nhu vừa cương, có những động tác cao khó, có thể thấy được Văn quý phi đã tốn khá nhiều công sức. Vì để đoạt được ân sủng, vì muốn được nụ cười của bệ hạ, ả ta đã tốn không biết bao tâm tư. Múa xong, quần thần vỗ tay khen ngợi. Văn quý phi khom người tạ ơn, khoe môi Sở Minh phong khê cong lên, “Màn múa kiếm này của ái phi, điệu múa tình diệu, trẫm rất thích, thưởng!”

“Tạ bệ hạ” Giọng ả ta mềm nhẹ.

Hắn tùy tay lấy ngọc bội bên hông, Tống Vân tiếp nhận, đưa tới tận trong tay của Văn quý phi. ả ta tạ ơn, mặt mày rạng rỡ, trở lại chỗ ngồi.

Thị vệ canh bên ngoài điện không cho Diệp Vũ vào, công công đi phía sau tức giận mắng một câu, “Người có mấy cái đầu hử? Ý chỉ của bệ hạ người cũng dám làm trái sao?”

Thị vệ biết ông ta là cấp dưới của Tống Vân tâm phúc ngự tiền, không dám ngăn lại. Lúc các vũ kỹ của Nghê Thường các đang múa, Diệp Vũ xông thẳng vào đại điện, đứng thẳng, cất cao giọng, “Thiếp thân bái kiến bệ hạ”

Giọng nói này vô cùng ôn nhu, giống như hòn đá nhỏ, rơi tõm xuống dòng nước sông chảy xiết, cũng không có bắn bọt tung toé, mà ngược lại bị dòng nước mạnh cuốn xiết đi. Ca múa trong điện vẫn tiếp tục, nhưng mà quan viên ở gần cửa điện nghe thấy, quay đầu ra nhìn.

Nàng lập tức bước lên tấm thảm đỏ thẫm, Trâm Cài định giữ chặt lấy nàng mà không kịp. Nàng đẩy các vũ kỹ đang khiêu vũ ra, các nàng không nhảy được, đều liếc mắt nhìn một cái, rồi khom mình lùi vào bên trong.

Thẩm Nhị phu nhân công khai vào điện, có vẻ hùng dũng không sợ thiên nhan, bộ dạng hiên ngang lắm liệt, chúng thần không biết thì thôi, lại cảm thấy rất thú vị, phần khích chờ có trò hay để xem.

Thẩm Chiêu chấn kinh đứng dậy, liếc mắt nhìn bệ hạ, lập tức tham dự, nhảy mắt “nói cho” nàng biết, không được lỗ mãng. Sau đó, hần cung kính nói, “Nội tử ngang nhiên vào đại điện, xúc phạm mặt rồng, vẫn kính xin bệ hạ tha tội cho”

Ánh mắt sắc bén của Sở Minh Phong bắn ra xa, rọi thẳng vào mắt nàng, “Nếu đã vào rồi thì ngồi đi”

Thấy nàng trong nháy mắt đi vào, hần đã biết nàng đến điện Duyên Khánh tất không bình thường.

Sở Minh Hiền cứ thông dong nhìn, thấy cảnh này cũng không kỳ lạ, khó hiểu, cứ uống rượu thản nhiên.

“Thiếp nguyện vì Đại Sở thiên thu muôn đời, quốc tộ dài lâu, nguyện chúc bệ hạ Vạn thọ vô cương, cô độc mãi mãi” Tiếng Diệp Vũ nói mềm nhẹ, song lại tràn đầy khí phách. Giống như một tảng đá to đập mạnh xuống tầng băng ngàn năm.

Một câu như nguyên rửa này, khiến cho chúng thần sững sốt, khiến cho sắc mặt Thẩm Chiêu méo xệch, khiến cho Sở Minh Phong tức giận dâng trào. Trong khoảng khắc, chúng thần khe khẽ xì xào.

“Bệ hạ thứ tội, gần đây nội tử ốm đau luôn, thần trí không rõ, nói chẳng nghĩ gì, kính xin bệ hạ thứ tội cho” Thẩm Chiêu vội vàng nói, không chút bối rối, “Thần trước mang nội tử lui ra ạ”

“Hết cách rồi, trẫm xem như nàng ấy bị bệnh mà xá tội cho nàng ấy” Ánh mắt Sở Minh Phong giãn ra, lấy lòng khoan dung độ lượng, tự mình rót rượu. Thẩm Chiêu giật nhẹ áo choàng của nàng, định bảo nàng ngồi xuống. Diệp Vũ hất tay hần ra, giọng thánh thót như châu như ngọc, “Nhà tôi được bệ hạ coi trọng, vị cực nhân thần, nổi tiếng khắp nơi, được kẻ sĩ thiên hạ ngưỡng mộ, kính trọng. Hôm nay là ngày mừng bệ hạ vạn thọ, thiếp có chuẩn bị một điệu múa hiến cho bệ hạ, cũng là vì nhà mình tạ ơn bệ hạ đã chiếu cố ân sủng mười năm nay”

“Cô đến tột cùng là định làm gì thế?” Hần hạ giọng, đáy mắt hơi giận.

“Mọi chuyện đều do lời người nói, thưa đại nhân” Nàng cười thản nhiên, vui vẻ, mỉa mai, “Thiếp chẳng qua chỉ muốn nhảy một điệu, để làm lễ mừng tiết vạn thọ hôm nay mà thôi”

“Cũng được, trẫm sẽ nhận phần tạ lễ này của ngươi” Sở Minh Phong trầm giọng nói, “Tạ bệ hạ”

Diệp Vũ xoay người, vỗ tay hai cái, Trâm Cài đứng ở cửa đại điện chỉ huy cung nhân đem này nọ chuyển vào.

Thẩm Chiêu đành lui xuống ngồi, âm thầm cân nhắc, nàng hiến vũ vì bệ hạ, mục đích cũng không đơn giản, nàng đến tột cùng là định làm gì? Chẳng lẽ...

Cung nhân tiến vào mang đến một vật kỳ lạ, chúng thần đều cùng nhìn nhau khó hiểu. Thẩm Chiêu, Sở Minh Phong, Sở Minh Hiền cũng rất ngạc nhiên, tôn thái hậu, Văn quý phi đều cùng cau mày nhìn.

Có sáu cái bàn nhỏ cùng ghép lại với nhau dùng dây thừng chằng lại, mặt trên cuốn chặt hai tầng lụa đỏ, ở giữa có dựng một cây gậy cao sừng sững, bọc bằng lụa. Đây là tất cả vũ đài để múa, đạo cụ đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu gió đông nữa mà thôi – âm nhạc múa cột sống động đây kích thích.

Sáng nay, Trâm Cài và Ngân Châm cùng nói chuyện ở đại điện, nhắc tới tiết vạn thọ hôm nay, nàng nghe thấy được, lúc này mới nhớ ra hôm nay là ngày sinh nhật của Sở Minh Phong. Vì thế, nàng liền nghĩ tới một phần lễ kinh hải thể tục tặng hần.

Chỉ tiếc là, nàng thân ở trong cung, mà chẳng tìm được Lâm Trí Viễn tấu nhạc cho nàng, cho dù hần có ở ngay bên cạnh, thì nhất thời cũng không thể nào đem được nhạc như nàng muốn.

Quần thần đều cùng nghiên cứu kỹ quái vật kỳ lạ này, không rõ cây gỗ thật to cao này dùng để làm gì.

Ngón tay Sở Minh Phong gõ nhẹ lên mặt bàn, đôi mắt đen thâm thúy, giấu kín sự vui giận.

Vốn sau khi thị yến kết thúc, hấn muốn ở cùng nàng làm một buổi sinh nhật mới hoàn toàn. Nếu nàng không chạy trốn, không phản bội mình, hấn sẽ sủng nàng tới tận trời... Nhưng mà hấn đã nhìn lầm nàng rồi.

Tối nay, trang phục của nàng rất kỳ lạ, bên ngoài choàng áo choàng đỏ rực, tuy có đội mũ trùm đầu, nhưng có thể nhìn ra được, tóc nàng rối tung. Điều khiến người ta càng ngạc nhiên là gương mặt trang điểm của nàng, gương mặt ấy trang điểm rất đậm, bôi phấn trắng, môi đỏ chót, mắt lúng liếng, viền mắt đỏ hồng. Dung nhan cực kỳ xinh đẹp điểm lạnh, trông thật dọa người.

Nhưng trang điểm như thế cũng là vì nhảy điệu nhảy ngày hôm nay.

Dưới ánh sáng của nến, gương mặt yêu mị này lại toả ra thứ ánh sáng khác hẳn.

Đã có mấy lần hấn đã được xem nàng múa điệu múa kinh hãi thế tục, khiến người ta dục hoả đốt người, giờ nàng lại hiển vũ, sẽ khác hẳn người thường thế nào nữa đây?

Diệp Vũ cởi giày, đi chân trần trên bàn, ở trước mặt Sở Hoàng, cả triều văn võ, thái hậu phi tần và trước mặt các cung nhân, cởi áo choàng ra vứt sang một bên. Tất cả mọi người đều hít hà, hoá ra nàng chỉ mặc bên trong một bộ váy lụa mỏng dính, dù có rộng thùng thình, nhưng lụa mỏng chẳng che được thân hình thon thả, uốn lượn kia. Phần trước và sau đều lộ rõ toàn bộ thân thể kiều mị trước mắt mọi người, da thịt trắng nõn nà như ẩn như hiện, cũng tương đương tức giận. Chúng thần ghen hòng nhìn trần trụi.

Nhưng Thẩm Nhị phu nhân chuyên đời cả gan làm loạn, đây có phải là lần đầu đầu. Hai tay Sở Minh Phong nắm chặt thành nắm đấm, tức giận lờ lờ trong đầu. Nàng cố ý thế.

Tay phải Diệp Vũ cầm lấy cây cột, thoải mái tự nhiên xoay chuyển một vòng, tóc dài đen rối tung lên khi nhảy lại nhìn hết sức mê người. Cho dù chẳng có âm nhạc đệm múa cột, nàng cũng tìm được cảm giác múa, nhảy điệu múa cột kinh bạo, đập nát bươm thần kinh của họ, khiến cho trái tim họ vỡ tan tành.

Tiếp đó, các đôi mắt cứ nhìn chăm chăm lên chính giữa vũ đài nhỏ- cô gái mặc đồ lụa đỏ mỏng, trang điểm kỳ lạ, yêu mị, sẽ nhảy ra điệu múa gì đây?

Hiện giờ họ mới biết được, thì ra, cái cột dài đó lại có thể sử dụng để tạo ra điệu múa. Nàng bắt đầu múa, điều chỉnh tư thế mị hoặc nhẹ tênh như mây, câu hồn chọc mắt người xem, lúc thì lấy tay từ từ vuốt hai bên sườn, lúc thì bờ vai, bộ ngực, cái mông, lúc thì uốn éo vặn vẹo vòng eo nhỏ, lúc thì thân hình uốn thành hình chữ S ... Tuy chân tay đau nhức, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng tới nàng, bất luận thế nào nàng nhất định phải nhảy thật tốt, làm tức chết hấn ta!

Uốn lưng xuống, chống tay chuyển động, chuyển động lần một, uốn cổ, rồi uốn lưng, rồi tới chân, rồi tới mông... Tất cả các kỹ thuật nhảy gợi cảm nhất, câu hồn nhất, kích tình nhất đều đem ra. Sau khi làm nóng thân, nàng dễ dàng áp lên cây cột, cứ thứ tự từ trên xuống, chân tay duỗi ra, mềm mại mà lửa nóng, mạo hiểm mà kích thích, làm mù mắt mọi người.

Trông mắt họ như sắp rớt ra, Sở Minh Phong cũng nhìn không chớp mắt, lệ khí ngập mặt, hàn khí bốc khói.

Tiếp đó, Tay phải Diệp Vũ nắm lấy cây cột, uốn mình xuống hai chân, ngồi xổm xuống, rồi lại vươn lên, làm cùng lúc, lại tạo ra động tác múa, mị hoặc hết sức, khả năng quyến rũ lên tới cực hạn.

Mọi người ở đại điện xem ra, vũ đạo như thế, động tác như thế, không phải là cảnh hoan ái ở trên giường, trong chốn khuê phòng hay sao? Điệu này cũng quá kích thích, kinh hãi thế tục quá đi!

Sở Minh Hiền trợn mắt há mồm, Thẩm Chiêu cũng ngây ngốc chưa hoàn hồn được, Sở Minh Phong thì gần như bóp nát xương tay của mình, con người đen hung ác nham hiểm biến thành hàn băng vạn năm... Hấn cảm giác trong cơ thể mình như có hàng ngàn con ngựa chạy, lửa giận hừng hực, thiêu huỷ sự bình tĩnh, thiêu huỷ toàn bộ sự kiềm chế, nếu không phải còn ngại cả văn võ trong triều, hấn nhất định sẽ vác nàng mang về! Trừng phạt nàng thật mạnh vì sự cả gan làm loạn này!

Diệp Vũ cứ nhảy tiếp, thấy thần sắc của tên bạo quân trên ngai cao tít kia, lòng nở hoa tuôn trào.

Lại làm ra mấy động tác gợi dục đầy ám chỉ, hạ lưu, điệu nhảy này cũng hoàn thành. Nàng cuối cùng cũng trượt từ trên cột xuống, cố tình trượt tay, ngã thẳng xuống dưới.

Mọi người đều thẩn thức, bàn luận trào dâng. Rốt cuộc Thẩm Chiêu cũng hoàn hồn, vội vã tới nâng nàng dậy.

“Phủ thêm áo choàng cho ta” Nàng nói khẽ.

“Được” Hần mang áo choàng tới, mặc cho nàng, còn đi giày cho nàng. Nhìn cảnh nhu tình mật ý này, Sở Minh Phong thật khó chịu hết biết.

Giây phút nàng ngã sấp xuống kia, hần toàn thân chấn động, theo bản năng đứng dậy – nhưng lại giật mình, hần đứng lúc kiềm chế được cơn xúc động theo bản năng. Hần chỉ đành trơ mắt nhìn Thẩm Chiêu đi qua, trơ mắt nhìn Thẩm Chiêu nâng nàng dậy, trơ mắt nhìn họ ở trước mặt người khác thể hiện cử chỉ vô cùng thân thiết, ân ái, ngoài bất đắc dĩ ra thì vẫn chỉ là bất đắc dĩ.

Được Thẩm Chiêu nâng dậy, Diệp Vũ đứng vững vàng, giọng âm nhu thản nhiên, “Thiếp bêu xấu. Thiếp bị thương ở xương lưng rồi, phải chạy về phủ chữa trước, hy vọng bộ hạ ân chuẩn cho thiếp và gia đưa thiếp ra khỏi đại điện ra cung”

Thẩm Chiêu bỗng tỉnh ngộ, nàng lấy chính bản thân ra hiến vũ, vì là thời điểm thích hợp để nói những lời này ra.

Như vậy hần sẽ giúp nàng một phen.

“Thần xin đưa nội tử về phủ trước, mong bộ hạ ân chuẩn”

“Mời rồi nhảy điệu này, là hoàn toàn mới, khiến người ta ấn tượng khắc sâu. Đáng tiếc, phút cuối cùng kia lại trượt chân, không đủ hoàn mỹ” Sở Minh Phong nói bình tĩnh, giấu sự giận dữ, “Thẩm Chiêu, phần lễ này của Thẩm Nhị phu nhân, trẫm rất thích. Nàng ngã bị thương, trẫm ban thưởng nàng được chạy chữa ở Thái Y viện”

“Bộ hạ...” Thẩm Chiêu nói ngay, lại bị đoạt mất lời.

“Tổng Vân, đưa Nhị phu nhân đi Thái Y viện” Sở Minh Phong vẫn không để cho hần có cơ hội mở miệng, cất giọng sai Tổng Vân, “Làm không xong, trẫm biếm người đi quét rác”

“Nô tài lĩnh chỉ” Tổng Vân biết tính nghiêm trọng của việc này, đi ngay. Diệp Vũ tức xì khói, giận trừng mắt lườm hần một cái, bực bội rời đi. Kế hoạch tốt lắm, mượn hiến vũ bị thương, mượn bị thương ra khỏi cung. Tất cả đều nhìn, hần cũng không ngăn nổi nàng ra cung, về biệt quán. Lại không ngờ, còn sơ hở, hần thể nhưng lại “thường” nàng đi chạy chữa ở Thái Y viện.

Thất bại trong gang tấc, tức chết mất thôi.

Sở Minh Phong sai Tổng Vân đưa nàng tới Thái Y viện, muốn Tổng Vân đưa nàng về điện Trùng Tâm. Trở lại điện Trùng Tâm, Diệp Vũ càng nghĩ càng giận, cho cung nhân lui, tức giận nắm chặt thành nắm đấm, định hét lên chói tai, muốn giết người. Nhưng mà việc cấp bách trước mắt là phải ứng đối thế nào với ác ma kia.

Sở Minh Phong nhất định là giận không tưởng nổi rồi! Thật ra hần còn có thể đối xử với nàng thế nào nữa đây? Chẳng lẽ là tra tấn suốt cả đêm ư? Nghĩ thế, nàng lên giường nằm ngủ. Chẳng bao lâu, hần sẽ trở lại, cởi quần áo, chui vào trong chăn, bịt chặt nàng lại.

“Hay là lại nhảy lại một lần nữa, để cho trẫm nhìn xem người nhớ trẫm tới mức nào” Hơi thở hần nóng cháy mà lại lạnh băng.

“Với người, ta chỉ có hận vô cùng tận!” Diệp Vũ cười lạnh.

“Người nhảy điệu vũ đòi phong bại tục, kinh hãi thế tục như vậy, đơn giản chỉ muốn mượn cơ ra cung, trẫm sao lại để cho người ra cung chứ?” Sở Minh Phong nói lạnh lẽo, ‘Cả cuộc đời này người đừng có mơ chạy ra khỏi lòng bàn tay của trẫm!’

“Vậy xin mỗi mắt mong chờ!”

“Người ở trước mặt cả văn võ triều thần nhảy một điệu phóng đăng như thế, mà trước mặt trẫm lại giả vờ là loại gái trinh tiết liệt nữ, không biết biết là đáng buồn cười lắm sao?” Hấn vạch áo nàng ra, giở trò văn vờ.

Nàng tức giận, “Trong lòng nam nhân khác, ta chẳng phải là trinh tiết liệt nữ gì”

Hấn cười sằng sặc, “Vì dụ như trong lòng ai thế?”

Nàng cười nhạo, “Nói cho người biết, mời là đồ con lợn”

Hấn ung dung cười hỏi, “Ồ trong lòng hoàng đệ, hay là trong lòng Thẩm Chiêu hử?”

Diệp Vũ không nói, rồi đột nhiên cảm giác được phần thân cứng rắn của hấn đặt ở nơi tư mật, biết thế nên sợ hãi, co rúm người lại.

116. Chương 119: Nhanh Trí Bao Dung

“Hiện mới biết sợ hử?” Sở Minh Phong cười tà, “Không nghe lời trẫm, mai trẫm sẽ chém mẹ người thành hai mảnh”

“Đồ vô sỉ!” Nàng nghiêng răng tức giận.

“Ngoan...”

Hấn lật nhẹ thân nàng, định bắt nàng quỳ xuống, còn mình thì quỳ gối phía sau nàng, tách hai chân nàng ra, đâm thẳng vào khu vực hoa kính thần bí kia.

Tư thế mới mẻ như thế, nàng giống như chú chó nằm úp sấp, trong lòng đầy khuất nhục, hận tới mức lan tràn khắp toàn thân. Nhưng hấn lại rất hưởng thụ, thoải mái hưởng thụ tư thế cơ thể, nhanh trí bao dung, có kích thích kiểu khác, đầy kích thích mới mẻ.

Da thịt va chạm vào nhau, phát ra thứ tiếng khiến người ta mặt đỏ tim đập, cảm giác cực nóng xâm nhập, rất rõ ràng, nàng chôn mặt trên gối to, không nhìn thấy gương mặt đáng giận kia... Khí lạnh nhập thân, khiến cả người phát run lên, nàng không chống đỡ nổi, cả người sụp xuống, đến cuối cùng ghé trên giường.

Sở Minh Phong đi từ dưới lên, lao thẳng vào eo nàng, ép chặt lấy hông nàng, lại lần nữa tiến vào, kết hợp thành một... Hấn nằm trên người nàng, có chặn hông, không còn rét lạnh nữa...

Nàng chỉ hy vọng duy nhất là khổ hình nhanh chấm dứt, nhưng hình như cứ mãi kéo dài không dứt... Cuối cùng hấn dừng lại...

“Trẫm trả giá nhiều như vậy, vì sao còn muốn đào tẩu hử?” Hấn khế hôn lên vai nàng, giọng nhỏ thật đáng thương.

“Bệ hạ có muốn nghe lời nói thật không?” Diệp Vũ căng cứng người cũng nhất thời thả lỏng.

“Nói”

“Bệ hạ có còn nhớ rõ câu chuyện lúc trước ta kể không?”

“Nhớ rõ”

“Cô gái trong câu chuyện xưa ấy, chính là ta”

“Ý nàng là, nàng từ năm mười năm trước đến Sở quốc hiện giờ ư?” Sở Minh Phong khiếp sợ.

Nàng giải thích, “Không phải, ta chỉ có thể nói, ta không thuộc về nơi này, cũng không phải là Diệp Vũ trước đây... Ta sẽ không thích bất kỳ ai, cả bệ hạ cũng vậy. Ta nhớ nhà, ta muốn tìm được tín vật để về nhà, tìm được tín vật rồi, là có thể về nhà”

Hắn không tin nổi, trên thế gian lại có chuyện hoang đường, vô căn cứ như thế, “Tín vật gì? Trẫm giúp người tìm”

Diệp Vũ xoay người đối mặt hắn, nói thành khẩn, “Minh phải tự tìm, tìm được tín vật rồi, ta mới có cơ hội trở lại thế giới thuộc về ta”

Hắn vẫn không tin, rất khó tin, “TRẫm trả giá nhiều như vậy, người chẳng cảm động chút nào sao?”

Nàng mỉm cười nói, ‘Không phải là không cảm động, bệ hạ hẳn hiểu được, cảm động không phải là tình cảm. Ta với bệ hạ, không có tình yêu nam nữ”

Giờ khắc này, họ trần trụi giao nhau, đã làm chuyện thân mật vui vẻ nhất, nàng lại nói, nàng không có tình yêu nam nữ với hắn. Sở Minh Phong không tin.

“Giữa nam và nữ, có thể vừa gặp đã yêu, có thể lâu ngày sinh tình. Người và trẫm đã có vợ chồng thật sự, ở chung lâu ngày, người sao lại chẳng có chút tình ý nào với trẫm chứ?”

“Vợ chồng thật sự, là do bệ hạ bức bách, đều không phải là do ta tự nguyện”

Tim hắn như đóng băng lại, “Nàng thật sự không muốn ở lại bên cạnh trẫm thật sao?”

Diệp Vũ lắc đầu, thống khổ cầu xin, “Khẩn cầu bệ hạ buông tay cho!”

Hắn nghiến răng nặn từng từ từng chữ, “TRẫm có chết cũng muốn nắm chặt lấy tay người, người đừng có mơ trốn! Sống cùng ngủ, chết cùng huyết, đời đời kiếp kiếp chẳng xa chẳng rời!”

Nàng tức chết mất thôi, vung tay đánh hắn, hắn túm chặt lấy cổ tay nàng, xâm nhập mạnh mẽ, muốn được nhận cả, sát phạt đến cùng.

Tối giữa trưa hôm sau, Diệp Vũ đi tới trước chỗ tập dịch. Tập dịch ở phía đông bắc của hoàng cung, phụ trách các loại tập dịch, hay nói một cách khác, là mọi thứ hạ thấp nhất đều do tập dịch phụ trách.

TRâm Cài mang nàng tới tập dịch, dẫn đi gặp quản sự Trương cô cô. Trương cô cô có thân hình gầy gò, vẻ mặt khôn khéo, thấy cung nữ ngự tiền cứ một câu lại “cô cô” thì ân cần thân thiện.

“Vị cô nương này phụng chỉ đến làm ở tập dịch, không được phạt, mắng cũng không được, càng không thể làm bị thương, nếu nàng ở đây bị đứt một sợi lông, không những người mất cả mạng nhỏ, mà còn liên lụy cả tộc nhân người nữa” TRâm Cài dặn dò, “Người cho nàng làm mấy việc đơn giản nhẹ nhàng là được”

“Nàng ấy là loại người nào?” Trương cô cô tò mò hỏi, thấy Diệp Vũ xinh đẹp như hoa, thân thể thuần thục thon thả, biết đâu chừng lại là phi tần thất sủng cũng nên.

“Biết càng nhiều, càng chết nhanh hơn” TRâm Cài căn dặn, “Tóm lại, người làm không xong chuyện này, ta không đảm bảo được người có còn ở chỗ tập dịch này tác oai tác quái được nữa không”

Trương cô cô vội vã đồng ý, chuẩn bị phòng cho Diệp Vũ. TRâm Cài nói với Diệp Vũ, “Hoàng quý phi, đợi khi nào bệ hạ bớt giận, sẽ đón người về. Người đừng có lo, nô tì đã chuẩn bị hết rồi, Chưởng sự Trương cô cô sẽ hiểu rõ, không gây khó dễ cho người đâu”

Diệp Vũ gật gật đầu, “Tai phải ta bị thương còn chưa khỏi, sau này phải làm sao đây?”

“Bệ hạ đã phân phó rồi, Từ thái y mỗi ngày sẽ cho người mang thuốc tới, một ngày hai lần, người cứ đúng hạn uống thuốc, mấy ngày nữa sẽ hết chảy máu thôi”

“Được”

“Hoàng quý phi yên tâm đi ạ, nô tì và Tổng công công sẽ cố gắng khuyên nhủ bệ hạ, có lẽ qua hai ngày bệ hạ mềm lòng thôi” TRâm Cài an ủi.

“Người mau về đi, ta sẽ quen nơi này thôi”

Trâm Cài đi rồi, Diệp Vũ đứng trong đình, đôi mắt lướt nhìn quanh. Chỗ tạp dịch là cung thất đơn sơ nhất trong cung, chẳng khác nào nhà dân, giáp phía đông bắc có hai cây không biết tên gì, nhưng lại trụi lủi chẳng còn chiếc lá nào.

Trương cô cô đến đây, dẫn nàng đi vào một phòng nhỏ, bảo nàng sau này sẽ ở đây. Diệp Vũ liếc mắt nhìn qua một cái, nhìn phòng nhỏ chẳng sót gì. Phòng tuy nhỏ, mà lại không có gì. Giường nhỏ hẹp, bàn thấp bé, còn có ít quần áo, tạp vật. Ngoài những thứ đó ra thì chẳng còn gì khác.

Cung nhân ở tạp dịch, cứ một gian ba người ở, nàng một mình chiếm một phòng, đã là được hưởng đãi ngộ lắm rồi.

Trương cô cô phân phó, “Sáng mai, đi quét ở ngự hoa viên”

Diệp Vũ đồng ý, bà đi ngay. Bị biếm đến chỗ tạp dịch làm việc nặng, không có dự liệu được. Diệp Vũ không rõ vì sao Sở Minh Phong lại quyết định như vậy, có phả là vì màn múa cột đã chọc giận hán không nữa? Hán tức tới điên lên rồi mới ra quyết định trừng phạt nặng nàng ư?

Cũng chỉ có giải thích như thế. Ở đâu quen đấy, làm việc trong này, còn tốt hơn là bị khổ hình ở điện Trùng Tâm.

Đêm đầu tiên, cứ vậy mà trôi qua bình thản.

Sáng sớm đã dậy, ăn qua điểm tâm, nàng đi theo cung nữ tạp dịch đi vào ngự hoa viên quét tước. Lúc đầu nàng nghĩ sống cũng không quan trọng, quét xong rồi thì sẽ không sao, lại không ngờ rằng quét ngự hoa viên xong, lại còn phải quét ở những chỗ khác nữa, cứ thế, mãi cho tới tận trưa ăn cơm thì mới được nghỉ một lát.

Gần cả buổi sáng, nàng đói tới mức ngực dán vào lưng rồi, hai tay tê mỗi đầu nhức. Đã lâu không làm việc nặng, đột nhiên làm đã đến tận trưa, thất lưng mỗi tới mức chẳng đứng thẳng lên nổi.

Đồ ăn trong phòng tạp dịch đều khô khốc, chẳng có canh, không có thức ăn mặn, vốn kén ăn rồi, nên khó mà nuốt xuống nổi. Nhưng mà không ăn sẽ bị đói, Diệp Vũ đành cố nuốt chút một. Không ngờ, chỉ trong nháy mắt, đồ ăn đã sạch bách. Bởi vì cung nữ ở đây hàng năm không được ăn ngon, còn phải làm việc nặng, thể lực tiêu hao rất lớn, ăn cơm nghiêng ngáu, gió cuốn mây tan. Nhìn cơm sạch sẽ và thức ăn không còn, nàng tròn tròn cả mắt lên. Cung nữ ăn cơm xong đều về nghỉ, bởi vì thời gian nghỉ chỉ có một ly trà nhỏ.

Trương cô cô đi tới, “Sau này ăn cơm phải nhanh hơn chút, phải cướp, nếu không thì chỉ có bị đói thôi” “Tạ cô cô chỉ điểm” Trong lòng Diệp Vũ than nhẹ, chuẩn bị về phòng.

“Ngài là...” Trương cô cô mở to mắt nhìn nam tử đứng ở cửa. Bộ dạng nam tử này cũng thật tuấn tú, tuy trên người không mặc quan phục, nhưng vải vóc quần áo này được thêu rất tinh xảo cũng không phải là người bình thường. Còn nữa, nếu không phải là trọng thần trong triều thì cũng không được vào tận vườn hoàng cung. Hán đến tột cùng là ai? Đang tìm ai?

Diệp Vũ vốn định nghiêng mình, nghe thấy tiếng Trương cô cô, vội vã xoay người, ngơ ngác.

Sao hán lại có thể tới chỗ ở của tạp dịch chứ?

“Chào cô cô, ta là Thẩm Chiêu” Thẩm Chiêu cười khê.

“Ah, hoá ra là hữu tướng đại nhân, thất lễ thất lễ” Trương cô cô cười tủm tỉm, nhận trước, “Đại nhân quý nhân nhiều việc, sao lại đến đây ạ? Có gì cần nô tì giúp không?”

“Xin phiền cô cô một chút” Hán đặt một thỏi bạc trắng vào tay cô ta, nói rất khiêm tốn lễ độ, “Từ thái y của Thái Y viện bảo ta mang thuốc tới cho nàng ấy dùng”

“Ồi chuyện nhỏ thôi, đại nhân đừng khách sáo” Thấy tiền sáng lóng lánh kia, hai mắt Trương cô cô mở to toả sáng, nói với Diệp Vũ, “Người trở về phòng uống thuốc đi, rồi nghỉ nhiều chút”

“Cám ơn cô cô”

Diệp Vũ khê gật đầu với cô ta, rồi đi ra khỏi phòng ăn. Trở lại phòng nhỏ, Thẩm Chiêu đóng cửa lại, khê liếc mắt nhìn một lượt nơi đơn sơ này, tim hơi đau nhói.

Nàng mỉm cười trêu ghẹo, “Sao đại nhân lại biến thành công công đưa thuốc rồi?”

Hắn đặt hộp lên bàn, vừa nhấc nắp thuốc ra đã ngửi thấy mùi thơm ngát bay bốn phía, bánh hấp trong suốt, nói nhẹ như mây bay gió thoảng, ‘Nào cô xem đi. Đây là bánh hấp, ném thử xem hương vị thế nào?’

Vừa rồi chỉ ăn được có một ít chưa no, Diệp Vũ chẳng khách sáo ăn liền một hơi hết ba miếng, “Ngon mà không ngấy, ngon vừa miệng, bánh hấp này chẳng phải là do ngự thiện phòng làm à”

“Mang từ phủ vào” Đuôi mắt hắn hơi ần ần đau, “Nếu nàng thích, ngày nào ta cũng mang tới một ít”

“Chẳng muốn làm phiền đại nhân đâu” Nàng mỉm cười, “Chỗ tạp dịch này rất hẻo lánh, cũng là trong vườn hoàng cung, ngoại thần không thể xuất nhập bừa bãi được. Sau này, ở đây nhiều người lắm miệng, cũng không hay cho lắm”

“Cô cũng đừng có lo, cả bệ hạ cũng biết ta tới thăm cô, cũng sẽ không làm khó gì đâu”

“Ý ta không phải vậy...” Diệp Vũ định nói mà không nổi, không cho hắn đến, là không muốn để cho Sở Minh Phong có cớ để tra tấn mình thôi. Thẩm Chiêu khéo léo chuyển đề tài, “Thuốc vẫn còn nóng, uống thuốc đi”

Nàng uống một hơi cạn sạch, lấy thuốc viên thành cao ăn xong, định lấy tay áo lau miệng, lại thấy hắn lấy ra một chiếc khăn tay trắng muốt. Nàng nhận lấy, lau lau miệng, “Ngày khác sẽ trả lại ngài”

Hắn mỉm cười gật đầu, hỏi, “Thọ yến đêm qua, vì sao cô lại nhảy điệu vũ như vậy hả?”

Diệp Vũ biết, múa cột đêm qua, ở cổ đại mà nói có thể là phóng đảng tới cực điểm. Nhị phu nhân hữu tướng, công khai nhảy điệu phóng đảng trước mặt cả văn võ trong triều, cái tên phóng đảng của nàng đã xâm nhập vào lòng người. Nàng làm vậy, không những tổn tại tới danh dự bản thân, mà còn làm tổn hại đến danh dự của hắn, danh dự gia tộc. Nhưng mà nàng đành phải làm vậy.

Thứ nhất nàng muốn mình có tiếng xấu, lưng đeo tội danh dâm đảng, sau này Sở Minh Phong sẽ không sắc phong nàng được. Một khi sắc phong, quần thần sẽ cực lực phản đối. Thứ hai, nàng muốn khéo léo nói nói tất cả văn võ trong triều rằng, nàng và Sở Minh Phong không hề có tư tình gì. Thực mới vực được đạo, cả văn võ trong triều cứ phỏng đoán mãi vì sao nàng lại nhảy múa như thế, là chủ ý của hữu tướng, hay là nàng mượn cơ hội để “quyến rũ” bệ hạ? Hay là nàng và bệ hạ vốn có tư tình gì?

Và đây cũng là kế phá sạch tất cả.

Thật ra nàng cũng không muốn nghĩ đập lên danh dự mình vậy đâu, vừa liên lụy Thẩm Chiêu, chỉ nghĩ muốn thoát khỏi hắn, chạy ra khỏi hoàng cung mà thôi.

“Ta muốn ra cung, đại nhân có cách nào không?”

“Tình hình thế này, bệ hạ sẽ không cho cô ra cung đâu” Ánh mắt Thẩm Chiêu ngưng đọng, loé lên ánh sáng nhỏ.

“Khi nào thì bệ hạ mới thả ta ra cung chứ?” Diệp Vũ biết, quân quyền phía trên, hắn chỉ là thần tử, không thể thay đổi quyết định của Sở Minh Phong được.

“Cô yên tâm đi, ta sẽ nghĩ cách khuyên nhủ bệ hạ”

Nàng gật đầu, nhìn nhau không nói.

Lúc trước nàng khẩn cầu sự ấm áp của hắn, mà cầu không được; còn giờ nàng lại khẩn cầu sự che chở, giải cứu của hắn, lại cầu không nổi. Nhưng mà nàng hiểu hắn đã cố hết sức rồi.

Nàng với hắn, đã chẳng còn tâm tư gì nữa, chỉ còn lại tình bạn mà thôi.

Thẩm Chiêu nhìn nàng chăm chú, thấy sắc mặt nàng rất kém, tai phải bị thương vẫn chưa khỏi, lại còn phải làm việc nặng ở trong này, chịu khổ, tim hắn càng ngày càng đau nhói, loại đau này tra tấn kéo dài không mất mạng nhưng lại khiến con người ta chịu đau đến đêm ngày.

Cổ họng như có gì chặn lại, hắn trầm thấp hỏi, ‘Vũ Nhi, vì sao trộm sách? Vì sao lại chạy trốn?’

“Ngài nói gì?” Diệp Vũ đang nghĩ ngợi, không nghe kỹ, chợt nghe không rõ cho lắm.

“Vì sao trộm sách? Vì sao chạy trốn? Kẻ đó là ai? Vì sao cô lại làm việc cho hắn?”

“Ta chỉ có thể nói, làm việc cho hắn, không phải ta tự nguyện, ta cũng bị ép buộc” Giọng nàng trong veo lạnh lùng cười, “Còn về chạy trốn.... Ta chẳng có tình yêu với bộ hạ, vì sao lại phải làm tư sủng của hắn chứ? Ta đương nhiên là muốn chạy đi thật xa rồi”

Được câu trả lời trịnh trọng như thế, Thẩm Chiêu kinh ngạc mãi, trong lòng hiện lên tia vui sướng, “Bộ hạ sủng cô như vậy, cô lại chẳng có tình ý gì với bộ hạ sao?”

Nàng nặng nề lắc đầu. Hắn định hỏi nàng, nàng có tâm ý với mình đã từng thay đổi chưa. Nhưng hắn chung quy chẳng dám hỏi, bởi vì, hắn không dám hỏi, sợ nghe được đáp án không muốn nghe.

Diệp Vũ neho mắt lại, nói thống hận, “Hắn tàn nhẫn, thô bạo, là bạo quân máu lạnh tàn khốc, ở cùng một chỗ với bạo quân, chẳng khác chết là bao”

“Tai phải còn đau không?” Hắn tới gần nàng, đưa tay ra chạm nhẹ vào tai phải của nàng.

“Không thấy đau” Nàng thấy trong mắt hắn quẩn quanh tia tình cảm, mặt má nóng lên, khẽ nghiêng đầu tránh đi. Thẩm Chiêu rút tay về ngưỡng ngừng.

Nàng bảo, “Ta phải đi làm để sống rồi, xin đại nhân cứ tự nhiên cho”

Hắn cầm tay nàng, dùng sức, không cho nàng lùi đi, “Ta sẽ cố sức nghĩ, nàng chịu khổ mấy ngày nữa nhé”

Từ sáng tới tối mịt, càng làm việc không ngừng, cứ ba ngày liên tục như thế, Diệp Vũ mệt chết rồi, xương sống đau, ngã xuống giường thì ngủ luôn.

Tới giữa trưa hôm sau, nàng quét ở ngự hoa viên ven Bích Hồ.

Ánh nắng hôm nay thật tươi sáng, đem trang điểm ngự hoa viên như thể giới ngọc lưu ly, nhưng tháng giêng gió lạnh vô cùng, lạnh tới cắt da cắt thịt. Nàng không có áo lông dày mặc như trước, cũng chẳng có áo choàng, chỉ áo chiếc áo mỏng, gió lạnh xuyên thấu qua sợi vải len lõi vào tận da thịt, rét thấu xương.

Nàng kiên trì ngày ngày, đem hy vọng duy nhất ký thác trên người Thẩm Chiêu. Hắn đã đồng ý rồi, sẽ nhất định làm được, nàng tin tưởng hắn.

Bỗng có ba cung nữ đứng trước mặt nàng, ưỡn thẳng ngực, lạnh lùng nhìn nàng, vênh váo tự đắc.

Diệp Vũ nghe nói, phòng nhỏ nàng ở kia ban đầu là của cung nữ Cho Hiểu Hồng ở. Cho Hiểu Hồng nịnh bợ Trương cơ cô, làm việc ác độc tàn nhẫn, làm không ít chuyện xấu vì Trương cơ cô, là tay sai của Trương cơ cô. Bởi vậy ở chỗ tạp dịch, Cho Hiểu Hồng là một người dưới một người trên vạn người, có không ít cung nữ sợ ả ta. Do TRÂM CÀI đã nói trước, nên Trương cơ cô mới lệnh Cho Hiểu Hồng ra khỏi phòng. Cho Hiểu Hồng bị ép phải ra khỏi phòng đó, lại cho rằng là do Diệp Vũ chiếm lấy phòng ả ta, coi nàng như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt vậy. Bởi thế, đã nhiều ngày, Cho Hiểu Hồng luôn dùng ánh mắt đối địch trừng nàng.

Diệp Vũ cảm thấy không ổn, xoay người định đi, Cho Hiểu hồng ra lệnh cho hai thuộc hạ chặn đứng nàng lại.

“Ta mặc kệ ngươi là loại người nào, ngươi chiếm phòng của ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Cho Hiểu Hồng cả vú lấp miệng em quát.

“Là do Trương cơ cô an bài, ngươi có thể hỏi Trương cơ cô mà xem” Diệp Vũ cãi cố.

“Ngươi nhất định là đã cho cô cô cái gì đó rồi, nên cô cô mới làm vậy” Một cung nữ phụ hoạ theo.

“Ngươi đây đang nói xấu Trương cơ cô nhận hối lộ sao?” Diệp Vũ mỉm cười.

“Ngươi...”

Cho Hiểu Hồng cả giận nói, “Biết điều thì trả lại phòng cho ta, nếu không ta cho ngươi sống không bằng chết!”

Diệp Vũ thương lượng, “Ta có thể đem phòng trả lại cho cô, nhưng phải bấm báo Trương cô cô trước đã”

Cho Hiểu Hồng nói ác độc, “Không biết tốt xấu! Các chị em, dạy dỗ cô ta một trận đi”

Diệp Vũ bỏ chạy, nhưng chân chạy sao bằng các ả, rất nhanh đã bị các ả đuổi kịp.... Sáu cánh tay túm lên người nàng, cấu nàng, véo nàng, đánh nàng, túm tóc nàng, giật áo của nàng....

Đau! Chỗ nào cũng đau hết!

Nàng liều mạng giãy dụa, phản kháng, có ý phản kích lại, nhưng không đánh nổi ba người đàn bà chanh chua, chỉ đành lấy tay che đầu và mặt, ngồi sụp xuống. Cứ thế, các ả lại càng ra sức bắt nạt nàng, cơn đau ngập tràn.

Cung nhân gần đó cũng sẽ không giúp nàng, có thể giúp được nàng chỉ có Trương cô cô mà thôi, nhưng lúc này Trương cô cô không có ở đây. Như vậy nàng chỉ có thể bị đánh, chịu đủ đau đớn.... Đang đau đớn, tim càng đau hơn... Trong lòng đau khổ ngập tràn, bi phẫn, chua xót...

“Dừng tay!”

Bỗng có người hét to một tiếng. Đám người Cho Hiểu Hồng không đánh nàng nữa, trong lòng Diệp Vũ vui sướng, như nghe được lệnh thiên thần triệu hồi vậy. Chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng thấy đứng cách đó không xa có mấy người, giữa hai người là một nam, một nữ. Nàng chỉ nhìn thấy có nửa trang phục, người nữ thì mặc quần áo màu đỏ thêu chỉ ngũ sắc, đẹp dễ quý giá tuyệt luân, nam tử thì mặc đôi giày thêu hoa văn rồng màu vàng sáng, khoác áo choàng. Trong lòng Diệp Vũ chấn động, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên.

Sở Minh Phong ngang nhiên đứng đó, trên cao nhìn nàng chăm chú, mặt lạnh băng, mắt sáng quắc chẳng chút ảm áp, cứ như đang nhìn một kẻ xa lạ vậy. Còn dựa sát vào hắn là Văn Quý phi ăn mặc đoan trang hoa mỹ.

117. Chương 120: Trên Người Nóng Rực

Đám người Cho Hiểu Hồng quỳ trên mặt đất, sợ tới mức mặt trắng bệch, cả người run rẩy như cây trong gió lớn.

“Bệ hạ, là nàng ấy” Văn Hiểu Lộ nói khẽ bên tai hắn, không cho ai nghe thấy.

“Mất hứng quá” Sở Minh Phong nói lạnh giọng.

“Các người đều là những cung nhân ở chỗ tạp dịch sao?” Văn Hiểu Lộ nũng nịu hỏi, giọng có chút uy nghiêm,

“Vâng” Cho Hiểu Hồng đáp.

“Vì sao ba người các người lại đánh một mình nàng ta thế hả?” Văn Hiểu Lộ dẫn đo với cái giá duy ngã độc tôn, đứng đầu phi tần hậu cung.

“Nô tì...” Cho Hiểu Hồng hai tay hai chân phát run lên, chẳng nói nên lời.

“Nếu có giấu diếm, bản cung tuyệt đối không tha!” Văn Hiểu Lộ ôn nhu quát, “Mau bấm báo cho nhanh”

“Phân tranh giữa các cung nhân ở tạp dịch, cứ để cho quản sự cung nhân quản lý đi” Ánh mắt Sở Minh Phong lạnh tanh, “Trẫm không muốn thấy kẻ không biết phân biệt”

Diệp Vũ hiểu hắn nói cụm từ “Kẻ không biết phân biệt người” là nói mình. Văn Hiểu Lộ mỉm cười ôn nhu, “Vậy nô tì xin được bồi cùng bệ hạ đi phía trước giải sầu, sau đó về điện Phượng Tê uống món canh cầu kỷ nhân sâm ba ba nô tì làm cho bệ hạ”

Hai người đi trước, nhìn rất hoà hợp. Hắn uy vũ hiên ngang, ả ta nép vào hắn như chim nhỏ nép vào người, thướt tha yếu điệu, cứ như một đôi người ngọc, chộc mắt người ngoài. Diệp Vũ cúi đầu, lúc họ đi qua, một cơn gió lạnh nổi lên, ập vào mặt nàng, thật lạnh tận xương.

Họ đi chưa xa, nàng chậm rãi đứng lên, đám người Cho Hiểu Hồng cũng đứng lên thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Vũ không xoay người nhìn họ, khoé môi khẽ nhếch lên cười lạnh. Lời thề để vương thật không thể tin được, lời thề ấy ngay bên tai, rất đẹp, cũng thật giả dối. Một khi xúc phạm tới điểm mấu chốt của hắn, hắn sẽ tức người, đem ném người vào một hoàn cảnh hiểm ác, khiến cho người tự sinh tự diệt, nhận hết mọi tra tấn, ăn hết mọi đau khổ, mà cũng chẳng thấy nhần chút nào. Không dính chặt lấy hắn là sáng suốt.

Nàng đang định đi trước, bỗng không rõ là ai dùng sức đẩy mạnh nàng một cái, nàng lão đảo hai bước, còn chưa đứng vững, lại có người đẩy mạnh nàng một cái, nàng ngã thẳng xuống Bích Hồ, chìm xuống.

“A...” Diệp Vũ thét lên chói tai.

“Có người rơi xuống nước.... Có người rơi xuống nước...” Đám người Cho hiểu Hồng cùng cất giọng kêu to. Sở Minh Phong và Văn Hiểu Lộ vẫn chưa đi xa, nghe thấy tiếng kêu, xoay người nhìn lại.

Ả ta nhìn, kinh ngạc nói, “BỆ hạ, hình như là Thẩm Nhị phu nhân rơi xuống nước đó”

Trong lòng hắn tối tăm, trên mặt lại lạnh te, đúng thật là chỉ có ba cung nhân kia, Vũ Nhi không thấy, hẳn là Vũ Nhi rơi xuống nước rồi.

Đang yên đang lành, sao nàng lại rơi xuống nước được chứ?

“Bệ hạ, hay là ở đây nhìn một cái xem, xem có ai cứu Thẩm Nhị phu nhân không” Ả ta nói cẩn thận.

“Vậy ý theo lời ái phi” Sở Minh Phong nói hồ hững. Diệp Vũ vốn đã biết bơi, lúc rơi xuống Bích Hồ, chỉ cảm thấy nước hồ lạnh băng, lạnh thấu xương, làm chân tay đông lạnh cứng ngắc. Nàng liều mạng bơi đi, trôi lên mặt nước, bơi hướng về bờ, đột nhiên đuôi phải bị chuột rút, cứng ngắc, không dùng sức được.... Nàng biết vậy nên tuyệt vọng cứ chìm xuống, chìm xuống dần, ngực bị nén chặt, chân tay đông cứng, tuyệt vọng ngập đầu...

Đế vương yêu, chẳng hơn gì điều này. Trong lúc nguy cấp, hắn lại lạnh khốc vô tình đến thế, không thèm nhìn sự sống chết của nàng. Trái tim lạnh hẳn, lấp đầy băng tuyết. Đau chút, oán chút, hận chút, lòng đã chết, đèn đã tắt....

Một người vội vã chạy đến, nhảy nhanh xuống Bích Hồ. Sở Minh Phong trông thấy là Thẩm Chiêu. Thẩm Chiêu chìm xuống tận đáy hồ, mở to hai mắt tìm kiếm, trong lòng nhìn khắp mọi nơi, mong Vũ Nhi đừng xảy ra chuyện gì.

Tìm một hồi lâu cuối cùng cũng thấy nàng, hắn túm nàng bởi lên trên, mang nàng lên bờ, đặt nàng nằm thẳng, cất tiếng to gọi nàng.

Cả áo Diệp Vũ ướt đầm, trên mặt, trên đầu đầy nước, môi trắng bệch, sắc mặt tái xanh. Bất kể hắn kêu to thế nào, nàng vẫn chẳng có phản ứng, mặt và tay lạnh lẽo, cứ như chết vậy.

Đám người Cho Hiểu Hồng đứng một bên nhìn, làm ra vẻ chẳng liên quan đến chúng. Cung nhân gần đó đều cùng chạy tới vây xem, nhìn xem đến tột cùng là ai rơi xuống nước, là ai đã cứu người rơi xuống nước.

Sở Minh phong không tự chủ được đi tới, đứng ở bên ngoài đám đông, thấy Thẩm Chiêu lo lắng gọi nàng, vỗ mạnh vào hai má nàng, vừa sợ vừa vội lại sầu lo, đã không còn là Thẩm Chiêu lúc nào cũng bình tĩnh thông dong trước đây nữa. Còn Diệp Vũ nằm trên mặt đất, cứ như bị Diêm Vương cướp mất hồn phách đi vậy, lẳng lẳng nằm cứ như đã chết.

Trong nháy mắt hắn tỉnh mộng, cứ như trời đất rung chuyển vậy.

Hình như có một mũi tên nhọn đâm thẳng vào ngực hắn vậy, đau nhức ngập tràn. Nàng có phải đã chết rồi không? Sẽ không đâu, sẽ không đâu, nàng sẽ không chết như vậy đâu...

Giả sử nàng chết rồi, hắn phải làm sao đây?

Văn Hiểu Lộ im lặng nhìn bệ hạ bên cạnh, ánh mắt hắn như đang ngưng lại trên người Diệp Vũ không rõ là sống hay chết, sắc mặt lạnh trầm. Nhưng ả ta nhìn thấy sự đau đớn, đau xót, ghen ghét dữ dội tận đáy mắt.

Ả ta không thể không hận, Diệp Vũ dựa vào cái gì mà được bệ hạ chiếu cố? Chẳng phải chỉ là mỗi điệu vũ kinh hãi thế tục, câu hồn đoạt phách quyến rũ bệ hạ hay sao? Diệp Vũ là yêu nữ, hồ ly tinh, gần như không thể cùng một giuộc với ả ta được!

Thẩm Chiêu càng ngày càng sốt ruột, nàng vẫn không nhúc nhích, hơi thở như có như không, cứ tiếp tục như vậy, nhất định hồn không thể về được nữa. Hắn hét to một tiếng, ra lệnh cho người vây xem tản ra, khiến nàng trên vai, áp bụng nàng trên vai hắn, đầu chúc xuống. Tiếp đó, hắn chạy thật chậm cố ý để chân động mạnh, như thể nước trong cơ thể có thể chảy ra bất cứ lúc nào.

Sở Minh Phong biết mục đích hành động quái dị này của hắn, lo lắng sốt ruột. Rốt cuộc trong miệng Diệp Vũ nước cũng chảy ra, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Chiêu thả nàng xuống, thấy hai mắt nàng khê động, nở nụ cười vui sướng, kêu lên hai tiếng. Nàng biết Sở Minh Phong không cứu mình, nhưng mà rốt cuộc vẫn hy vọng hắn cứu mình.... Hoá ra hắn có ý chí sắt đá vậy, rõ ràng là ở phía trước, lại trở mặt nhìn chính mình chết....Người cứu mình là Thẩm Chiêu.

Thấy mặt hắn đầy ưu sắc, trái tim lạnh băng của nàng như được một dòng nước ấm áp chảy.

“Ta ôm nàng trở về” Thẩm Chiêu ôm lấy nàng, thấy Trương cô cô vội vã tới rồi, phân phó nói, “Làm phiền cô cô phái người đi Thái y viện mời Từ Thái y, cứ bảo là ta mời ngài ấy đến.”

“Được được được, ta sẽ đi mời Từ thái y” Trương cô cô vội vã đi.

Đám người Cho Hiểu Hồng từ đầu đến cuối nhìn hắn cứu người, không biết hắn là ai, lại biết đã chọc tới phiền toái lớn.

Sở Minh Phong nhìn hắn chạy vội đi, thần sắc lo âu, trong lòng buồn bã. Văn Hiểu Lộ hạ giọng gọi nhẹ, “Bệ hạ”

Hắn hoàn hồn, khôi phục lại thần sắc lạnh trầm như trước, “Người không phải bảo thích ăn canh đôn cầu kỷ nhân sâm ba ba sao? Về ăn canh đi”

Trên mặt ả ta tràn ra nụ cười sáng lạn, kéo hắn đi trước.

Phòng nhỏ có hơn hai đại nam nhân, trông có vẻ rất chật chội. Thẩm Chiêu đã thay một bộ quần áo khô ráo, mặt và tóc lau khô, đứng một bên, nhìn Từ Thái y bắt mạch cho Diệp Vũ, sầm lo hỏi, “Vũ Nhi sao rồi?”

Nàng hất xì mạnh, tiện tay lấy chiếc khăn ở dưới gối lau mũi. Thẩm Chiêu thấy đó là chiếc khăn tay của mình, đặt ở bên gối, trong lòng thấy hơi cảm động.

“Nước hồ lạnh băng, hoàng quý phi bị lạnh, trên người hơi sốt chút” Từ thái y sau khi bắt mạch, nhìn vết thương tai phải của nàng, “Tai phải không thể dính nước, giờ bệnh lại lặp lại, phải những mười ngày nữa mới có thể khỏi hẳn được”. “Làm phiền Từ đại nhân rồi” Nàng nói cảm kích.

“Giả sử đêm nay không số, thì sẽ không sao nữa” Giọng ông có chút nặng nề, “Nếu không sẽ không ổn lắm”

“Vậy phải làm sao cho được?” Thẩm Chiêu cau mày lo lắng.

“Vết thương cũ chưa lành, giờ lại bị bệnh thêm, thân thể hoàng quý phi vốn yếu ớt, chịu sao nổi? Giờ đành nghe theo mệnh trời thôi” Từ thái y lắc đầu nói, “Sau đó ta sẽ cho người mang thuốc đến”

Thẩm Chiêu đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn hỏi, “Tối nay Từ đại nhân có bận không ạ?”

Từ thái y đáp, “Không trực”

Thẩm Chiêu bảo, “Chẳng may bệnh Vũ Nhi nặng thêm, thì biết làm sao đây? Ta biết tìm ai được?”

Từ thái y cười khì khì, “Nếu hữu tướng nổi tiếng thiên hạ mà cầu thái y vô danh là ta đây, ta có thể lo được”

Thẩm Chiêu sững sốt, lập tức khom mình thở dài, “Vẫn xin Từ thái y tối nay ở lại trong cung, Thẩm mỗi ngày khác sẽ hậu tạ đầy đủ”

Từ thái y cười ha ha, đồng ý ở lại Thái y viện đêm nay, có thể xử lý bất kỳ tình huống nào.

Thẩm Chiêu tiến Từ thái y về, ngồi xuống bên giường, ngón tay khẽ chạm nhẹ lên trán nàng, thái dương, vén tóc mai nàng, cử chỉ nhẹ mềm, mang theo sự thương tiếc đầy ôn nhu.

“Ta không sao, nếu đại nhân có chuyện quan trọng, xin cứ đi làm việc đi ạ”

Thấy thần sắc hần thê, hành động như thế, Diệp Vũ cảm thụ được, hần không còn giấu kỹ như trước nữa, sớm thể hiện tình ý rõ ràng với mình. Hần có tâm tư với mình từ lúc nào vậy? Lúc trước, hần cự tuyệt nàng mấy lần, giờ vì sao lại không khắc chế nữa chứ?

Hần cười khẽ, “Đợi cô uống thuốc xong, ta sẽ đi”

Chân tay nóng lên, thái dương hơi đau, nàng thấy không được khoẻ, hỏi, “Đại nhân sao có thể ở ngự hoa viên được ạ?”

“Ta đi tập dịch thăm cô. Trương cô nói cô đang quét ở ngự hoa viên” Thẩm Chiêu kinh hãi hỏi, “Ta thấy ba cung nhân kia cố tình đẩy cô, cô mới bị rơi xuống bích Hồ. Vì sao các nàng ấy lại đẩy cô chứ?”

“Phòng này vốn là của Hiếu Hồng, ta chiếm mất phòng cô ta, cô ấy dĩ nhiên là hận ta rồi” Diệp Vũ kể lại cảnh ba người họ bắt nạt mình.

“Bệ hạ thế mà nhẫn tâm như vậy” Hần khó hiểu nói, chợt có một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu.

“May mà bệ hạ vô tình với ta, nếu không thể xác và tinh thần ta lại bị tổn thương” Do vậy, nàng đã bị tổn hao cả thể xác và tinh thần quá độ, cứ bị thương liên tục, vết thương đầy mình, đau lòng chết lặng. Nàng cười lạnh, “Để vương tử xưa vốn bạc tình, để vương không thể yêu; nếu yêu, bị tổn thương chỉ có bản thân mình”

“Vũ Nhi, trước cô từng nói...” Hần thấy khó nói quá, cố lấy dũng khí mấy lần, mới đem nghi vấn trong lòng nói ra, “Lần ở thư phòng đó, cô nói đau triệt nội tâm, ta nhớ mãi khắc sâu trong lòng. Nếu tâm ý cô vẫn không đổi, ta nguyện nghĩ cách mang cô rời khỏi nhà giam. Từ nay về sau, cô ta cùng rời xa hồng trần, ở một nơi thanh tịnh, gán bó làm bạn với gió, cùng ngắm trăng một đời, lấy trà xanh làm rượu thanh đạm, vườn trúc, hoa trúc, cùng cầm tay cô gái sống trọn đời”

“Vậy phu nhân ngài thì sao?” Diệp Vũ thốt lên, thấy hỏi hận ngay.

“Cô yên tâm, chỉ có hai người ta và cô thôi” Thẩm Chiêu nói buồn bã, “Ngâm sương ôn nhu hiền thực, lại am hiểu lòng người, là một người vợ biết giúp chồng dạy con. Ta và nàng ấy là vợ chồng nhiều năm, cũng chỉ có tình nghĩa thân nhân, không có tình yêu. Ta sẽ an bài cho nàng ấy thích đáng”

Nàng kinh ngạc, hần thật sự không có chút cảm tình nào với Thẩm phu nhân ư? Nhưng giữa nàng và hần, sớm đã từ là “Khó thành nước chảy”, rốt cuộc không trở lại như trước được nữa.

bị đau lòng, đã chết tâm, phần tình ý còn sót lại với Hạ Phong đặt trên người hần, sớm đã tiêu tan theo mấy lần hần cự tuyệt mất rồi. Nàng hần là nên nói với hần thế nào đây?

Thấy sắc mặt nàng sợ sệt, Thẩm Chiêu nhìn ra, nàng với mình khác hần trước kia rồi, Mất đi, có lẽ vĩnh viễn đã mất đi.

Hần nói ôn nhu, “Cô ngủ trước một lát đi, người ở ngự hiệu thuốc đưa thuốc tới, ta sẽ gọi cô”

Diệp Vũ ngoan ngoãn nhắm mắt, bên tai vẫn vang lên lời hần nói vừa rồi. May mà hần cũng không ép mình cho hần đáp án.

Đêm nay, Thẩm chiêu vào cung, đưa một thỏi bạc cho Trương cô, để bịt miệng bà ta lại. Cửa phòng khép hờ, hần ngồi mép giường, lặng lẽ nhìn cô gái đang ngủ say, lòng bình thản.

Hần vốn định tiến cung từ sớm, lúc ra khỏi phủ xử lý việc nhỏ, xong rồi mới đi.

Diệp Vũ ngủ rất say, hơi thở đều đều, hai má ửng hồng, dưới ánh nến khiến mặt nàng lay động, tiếc là không thể làm tăng thêm chút hồng trên mặt nàng.

Hắn sờ trán nàng, giật mình mãi, lo lắng chuyện xảy ra: trán nàng nóng bỏng, phong hàn tăng thêm.

Hắn gọi hai tiếng, nàng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Hắn gọi nàng to hơn, vỗ nhẹ hai má nàng, lắc thân thể nàng, cố đánh thức nàng. Sốt cao như vậy, ngủ như vậy nhất định không ổn.

Rốt cuộc hai mắt nàng cũng hé ra, gần tỉnh, lại thấy rất khó chịu, mày cau chặt lại. Thấm Chiêu đi tìm Trương cô cô, lại đưa cho bà ta một thỏi bạc, bảo bà ta đi mời Từ thái y ở Thái y viện. Đêm khuya như thế, gió lạnh thấu, nhưng thấy tiền, Trương cô cô đội gió lạnh mà đi.

Diệp Vũ cảm thấy mình như đang ở trong đám cháy, toàn thân nóng bỏng, lòng bàn tay bàn chân, trong ngoài cơ thể đều là lửa, lửa cháy sạch, cháy sạch khiến miệng lưỡi nàng khô, xương cốt đau nhức, khát làn nước mát, muốn băng tuyết bao trùm... Trước mắt như có một người, nàng cô trợn to mắt lên nhưng vẫn không thấy rõ khuôn mặt đó... Nóng quá, nàng cố sức đá văng chăn bông ra, lắc lắc, giãy dụa, chăn bông vẫn ở trên người...

Hắn thấy nàng khó chịu như vậy, bị đau ốm tra tấn, đau xót nắm tay nàng, hận không thể chịu đau đớn thay cho nàng được.

Vật man mát lành lạnh là gì thế? Diệp Vũ cầm lại tay hắn, đặt trên má, ôm, ọ...Thật thoải mái quá, thật mát quá, nàng muốn mát mẻ nhiều hơn...

Thấm Chiêu biết nàng bị bệnh thần trí không rõ mới làm vậy, lại vui vẻ chịu đựng. Chỉ cần nàng dễ chịu chút, hắn nguyện làm bất cứ cái gì.

Một lúc sau, hắn rút tay về, định đổi tay khác nhưng cứ bị nàng nắm chặt lấy không buông, giọng thì thào, “Đừng đi...đừng đi”

“Ta không đi” Hắn đáp đầy chân thành tình cảm.

“Đừng có đi...” Nàng lại thì thào.

“Ta không đi” Hắn lại lặp lại.

Trong lòng Thấm Chiêu tràn ngập tình cảm, nhìn nàng một lúc lâu, rồi ôm lấy nàng vào trong lòng, dùng chăn bông cuốn chặt lấy người nàng.

Trong sương mù, Diệp Vũ chỉ cảm thấy mình như dựa vào một vách tường mát lạnh mềm mại, thật thoải mái quá, thật thích quá, cơn nóng trên người cũng hơi giảm đi chút.... nàng hừ mấy tiếng, tìm một tư thế thoải mái, mơ màng ngủ say.

Chỉ có thời khắc như vậy, chỉ có lúc nàng bị bệnh tra tấn, hắn mới có thể được ôm giai nhân trong lòng, mới có thể được gần gũi với nàng. Chẳng may có ai nhìn thấy, mà bị tội, rồi bị đầy xuống Địa phủ, hắn cũng không hối tiếc, không buông tay.

“Vũ Nhi, rất lâu trước đây, cô ở sông TẦN Hoài mượn rượu hôn ta, khi đó bóng hình xinh đẹp của cô đã ở mãi trong lòng ta, cũng chẳng cách nào hắt đi được” Giọng Thấm Chiêu trầm thấp, đầy thâm tình, “Nói không rõ, nói không rõ, cuối cùng ta vẫn nhớ tới từng cái nhăn mày của cô, nhớ tới cô đã từng nói tất cả, nhớ tới cô và ta cùng ở một chỗ với nhau có nhiều điểm chung...”

“Lần đó, ngươi bị đông cứng trong hầm băng của phủ Thụy Vương, ta mang cô đi biệt quán, cô và ta cùng ở trong làn nước ấm.... Tuy ta nhìn thấy hết người cô, nhưng mà ta cũng chẳng có chút ý nghĩ nào mạo phạm cô” Tiếng hắn càng ngày càng trầm hơn, trầm thấp tới tận xương tuỷ, “Bởi vì, ta không muốn lợi dụng cô lúc gặp khó khăn, cũng không nguyện danh bất chính, ngôn không thuận”

“Sau đó cô lại là Nhị phu nhân của ta, cô cũng biết ta vui vẻ, kích động tới mức nào không? Nhưng mà ý trời trêu ngươi, trời xanh cố ý trêu đùa ta, ta không thể danh chính ngôn thuận chạm vào cô, không thể để lộ chút tư tình nào với cô. Bởi vì cô là con mỗi bệ hạ nhìn trúng, ta thân là thần tử, không thể nhúng chàm, càng không thể có tâm tư khác mơ ước”

“Vũ Nhi, cô có hiểu thấu nỗi khổ và tâm ý của ta không?” Giọng hắn hàm chứa sự bi thương vô tận.

Chỉ có tại một đêm bình thản ở đây, Thấm Chiêu mới có thể biểu lộ cõi lòng, nói liên miên cần nhàn tâm sự mình. Một cảnh này đều được Sở Minh Phong thấy hết.

Từ lúc Diệp Vũ nắm chặt lấy tay Thẩm Chiêu không buông, tới tận bây giờ hắn thấy hết, cũng nghe được hết.

Tay phải nắm rất chặt, đôi mắt lạnh khốc của hắn bắn ra lọt qua khe cửa dừng trên người đôi nam nữ đang ôm nhau kia, trong lòng hình như có ốt xát vào, lại như có băng tuyết bao trùm, nóng lạnh thay nhau, khiến mờ cả tâm trí.

Sớm biết Thẩm Chiêu che giấu tâm tư với Vũ Nhi, không ngờ lại khắc cốt ghi xương như thế.

118. Chương 121: Cận Kề Sống Chết

Có tiếng chân bước! Sở Minh Phong lập tức đi ngay, nấp vào chỗ tối. Từ thái y và Trương cô cô đi nhanh tới, Thẩm Chiêu trong phòng nghe thấy tiếng động, đỡ nàng nằm ngay ngắn.

Từ Thái tư vừa bắt mạch vừa bảo, “Bệnh hoàng quý phi nặng thêm, đêm nay nếu có thể hạ sốt thì không ngại nữa”

“Từ đại nhân cần phải cứu được Vũ Nhi” Thẩm Chiêu lo lắng khẩn cầu.

“Ai nha, giờ còn cần người nói sao?” Trong mắt Từ thái y càng ngày càng nặng nề. Tuy lo lắng sự an nguy của nàng, nhưng Sở Minh Phong vẫn rời khỏi nơi tập dịch. Đã có Thẩm Chiêu và Từ thái y ở đây, cho dù tính mạng nàng nguy hiểm, cũng sẽ vượt qua được một kiếp này.

Sau khi chẩn đoán xong, Từ thái y vội vã chạy về ngự hiệu thuốc sắc thuốc, bảo sẽ nhanh chóng quay lại.

Thẩm Chiêu bảo Trương cô cô đi nghỉ tạm, tự mình chăm sóc Vũ Nhi, lại lần lượt thay khăn đắp trán cho nàng, để cho nàng giảm sốt.

Diệp Vũ vẫn còn biết chút ít, biết người chăm sóc mình là Thẩm Chiêu, vết thương sâu trong lòng cũng thấy ấm áp hơn. Sở Hoàng, Tần Vương, hữu tướng, nhìn khắp vẫn chỉ có Thẩm Chiêu là đối đãi mình tốt nhất, ôn nhuận lễ phép, khiêm tốn, chưa bao giờ cần báo đáp, dùng sức lực ít ỏi của hắn cùng cách thức độc đáo để che chở cho mình.

Hắn làm tổn thương nàng, nếu lúc đó nàng kiên trì chút, có lẽ nàng và hắn có thể tới với nhau, ý hợp tâm đầu. Nhưng giữ họ đã có một ngọn núi nguy nga sừng sững chắn, dù hắn có muốn nhóm ngọn lửa tình yêu lên, cũng sẽ bị Sở Minh Phong chia rẽ mạnh mẽ.

Nàng kéo tay hắn, nhìn người nam tử toàn tâm toàn ý che chở cho mình, muốn ní gì đó mà lại chẳng biết nói gì, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại.

“Vũ Nhi, vẫn khó chịu sai?” Thẩm Chiêu hỏi ôn nhu.

“Được đại nhân che chở, là vinh hạnh của ta” Giọng nàng yếu ớt như người sắp chết vậy.

“Thẩm Chiêu ta tự xưng là thông minh mà cả một cô gái cũng chẳng bảo vệ nổi” Hắn nói đau lòng, “Ai cũng nói, Thẩm Chiêu tài trí thông minh nổi tiếng thiên hạ, thật ra trên đời này ta là kẻ ngu dốt nhất”

“Đại nhân đừng tự coi thường mình thế ạ” khoé môi nàng khẽ nhếch, “TA muốn hỏi đại nhân một chuyện”

“Cô nói đi”

“Đại nhân có uyên ương khẩu không? Hay là đã từng nghe thấy uyên ương khẩu bao giờ chưa?”

Thẩm Chiêu khó hiểu hỏi, “Uyen ương khẩu à? Là cái gì thế?”

Diệp Vũ rất thất vọng, nhìn vẻ mặt hắn chắc chắn không phải là chủ nhân của uyên ương khẩu rồi. Nàng nói mất mát, “Ta cũng chưa thấy uyên ương khẩu bao giờ”

Hắn hỏi, “Uyen ương khẩu rất quan trọng với cô sao?”

Nàng gật đầu, “Đại nhân, ở thế giới kia, ta thích một nam tử. Đại nhân có dung mạo giống huynh ấy năm phần, bởi vậy ta lần nào cũng coi đại nhân như huynh ấy, hy vọng được đại nhân chiếu cố”

Hắn khiếp sợ, không tin nổi chân tướng này, hoá ra nàng thích là người bên ngoài, còn chỉ coi mình là người thế thân. Mà theo lời nàng nói thì thế giới kia là gì vậy?

“Sau đó ta lại thấy rõ đại nhân không phải huynh ấy” Nàng nói chua xót, “Đại nhân đối xử rất tốt, che chở ta, còn tốt gấp trăm ngàn lần huynh ấy, nếu như được ta nguyện cùng sánh vai với đại nhân, ân ái một đời”

“TA vĩnh viễn không thay thế được người đó, có đúng không?” Thẩm Chiêu mỉm cười còn thấy đắng chát hơn cả thuốc.

“Không phải. Có lẽ ta và huynh ấy không thể, bởi thế, phần tình của ta với huynh ấy, bất giác cũng phai nhạt dần”

“Vậy cô....”

“Đại nhân, ở Sở quốc, ta không thể thích bất cứ ai, bởi vì ta không thuộc về nơi này”

Không hiểu vì sao đêm nay Diệp Vũ lại muốn nói bí mật này ra với hắn. Bí mật này chôn sâu tận đáy lòng, đè nặng nàng, nàng cảm thấy thật khổ sở. Cũng cách đó không lâu nàng có nói qua với Sở Minh Phong, nhưng hắn gần như không tin, vẫn còn đối vạy với nàng.

Thẩm Chiêu thấy khó hiểu, “Không thuộc về nơi này ư? Có ý gì thế?”

Nàng cười thản nhiên, “Ta từ thế giới kia đến nơi đây, phải hoàn thành hai sứ mệnh, mới có thể trở về”

Hắn càng không hiểu, đầu óc nàng bị hỏng rồi sao? Nói gì như bị mê sảng thế? Nàng thở dài, “Ta sớm muộn gì cũng phải về thế giới thuộc về ta, sao có thể nói chuyện yêu đương với người ở nơi này chứ?”

Hắn hơi hiểu ra, vì để cho mình một lý do chính đáng, vì không muốn mình bị tổn thương, nàng đành bịa có ra thế.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ không ép cô” Thẩm Chiêu vỗ nhẹ tay nàng, “Vũ Nhi, cả đời này, ta sẽ ở bên cạnh cô, ủng hộ cô hết mình”

Lúc trước hắn nghĩ đến nàng thần trí mù mờ, sẽ không nghe thấy, mới nói ra lời giấu tẩn trong lòng, không ngờ nàng nghe được, lại nghĩ ra một câu chuyện kỳ lạ, khéo léo cự tuyệt mình.

Nghe xong những lời hắn nói trong lòng Diệp Vũ nóng lên, mắt vừa đau vừa xót, từng giọt lệ thánh thót rơi.

Uống xong thuốc, vất vả mất một canh giờ, Diệp Vũ mới giảm sốt, bình yên ngủ. Từ Thái y về Thái y viện ngủ, Thẩm Chiêu ở lại trông, ghé lên mép giường ngủ. Sáng sớm hôm sau, nàng tỉnh lại thấy hắn cứ đông lạnh một đêm như vậy vừa cảm động vừa đau lòng.

Thấy nàng đã hết sốt, hắn yên tâm, dặn nàng uống thuốc đúng giờ, cần phải nằm tĩnh dưỡng trên giường hai ngày nữa mới có thể làm việc được. Sau đó hắn ra cung về phủ.

Nàng nhớ tới canh giờ lâm triều đã qua lâu. Hắn không đi vào triều sớm, Sở Minh Phong chắc chắn sẽ hỏi, sớm muộn gì cũng biết hắn ở trong này trông một đêm. Không biết sở Minh Phong có thể....

Hai ngày sau, Thẩm Chiêu cũng tới thăm hai lần, một lần là sau lâm triều, một lần là lúc hoàng hôn, mang cho nàng món điểm tâm và canh bổ dưỡng nhẹ nhàng, thể hiện sự che chở hết lòng với nàng.

Phong hàn đã khỏi, nàng lại tiếp tục làm việc ở ngự hoa viên, ngày nào cũng uống hai lần thuốc do Từ thái y sai người mang đến.

Giữa trưa hôm nay, lúc Diệp Vũ đang quét ở gần điện Từ Ninh, bỗng lục phủ ngũ tạng đau quặn lại, nàng ngồi sụp xuống. Cung nhân tạp dịch thấy vậy xúm lại hỏi han. Nàng khẩn cầu họ mang nàng tới Thái y biện nhưng họ không dám. Bởi vì cung nhân tạp dịch là cung nhân ti tiện bậc thấp nhất trong cung, không thể tới Thái y viện bừa bãi được.

Sự đau đớn càng ngày càng mạnh hơn, cứ như có kẻ nào đó cầm gậy đập nát lục phủ ngũ tạng nàng vậy, máu thịt lẫn lộn... Nàng đau tới mức trán toát mồ hôi, chân tay rét run, nôn ra một ngụm máu đen sì... Nàng biết mình đã trúng độc, nhưng nàng không thể chết được, nàng phải còn sống. Cho dù đi, cũng phải tới Thái Y viện!

Nàng lấy tay chống đỡ mà đi, mỗi một bước lại đau đớn vô cùng... Nàng lại nôn ra máu đen, hai mắt chậm rãi khép lại...

Cung nhân tạp dịch thấy nàng bất tỉnh nhân sự, lại không ra tay cứu giúp. Một tiểu công công ngồi xuống, ôm lấy nàng, mang thẳng tới Thái y viện.

Từ thái y lại thấy nàng trúng độc, chấn động, vội vã bảo tiểu công công ôm nàng đến sương phòng, sau đó bảo tiểu công công đi ngự thư phòng bẩm báo với hữu tướng Thẩm đại nhân.

“Nếu như không thấy Thẩm đại nhân ở ngự thư phòng thì sao ạ?” Tiểu công công hỏi.

“Ngu ngốc! Không thấy Thẩm đại nhân, thì bảo Tổng công công chuyển lời tới Thẩm đại nhân!” Từ thái y tức giận cốc đầu hắn.

“Nếu Tổng công công cũng không thấy thì sao ạ?” Tiểu công công xoa đầu, vẻ mặt ngây ngốc thành thật.

“Ngu! Vậy thì bẩm tấu với bệ hạ, bảo bệ hạ chuyển lời với Tổng công công, rồi lại chuyển lời với Thẩm đại nhân là được” Từ thái y hầm hè đá hắn, “Cái này mà cũng không biết hả?” Tiểu công công khó xử tìm ra manh mối, “Vậy chẳng bằng cứ bẩm tấu với bệ hạ ạ”

“Ồ heo! Nhanh đi!” Từ thái y tức giận quát to.

Tiểu công công chạy nhanh như chớp. Từ thái y rung đùi đắc ý, bắt đầu chẩn trị vị hoàng quý phi suốt ngày bị nạn này.

Ngón tay vừa đặt lên mạch của nàng, ngóng tai lắng nghe chút, mày ông lại cau chặt, mắt càng ngày càng lạnh hơn. Kẻ hạ độc này lòng dạ như rắn rết, thật quá âm độc.

May mà ông hiểu biết rộng, biết tất cả các loại độc trong thiên hạ, cũng biết giải kịch độc, nếu không, vị hoàng quý phi mà bệ hạ cực yêu quý khó mà giữ được mạng nhỏ này. Ông gọi hai y nữ, bảo các nàng giúp hỗ trợ, trước tiên dùng châm bảo vệ mạch của nàng, sau đó lại dùng châm châm vào các huyệt lớn quanh thân nàng. Tiếp đó, ông lấy trong hộp gỗ ra mấy con đĩa, để đĩa lên mấy huyệt quan trọng trên người nàng hút máu độc tím đen ra.

Nhìn thấy đĩa kinh khủng ấy, thật đáng sợ, nhưng nếu biết dùng, thì lại là tuyệt chiêu chữa bệnh, có thể hút máu độc trong cơ thể người ra.

Sau đó, ông bảo người ta bưng tới một chén nhỏ có mùi thối hoắc, đến cả ông còn phải dùng vải bịt chặt mũi miệng mình lại.

Một nữ y đỡ lấy nàng, còn một nữ y khác thì bóp miệng nàng ra, ông rót thuốc từng chút một, đem vật hôi thối nhét vào miệng nàng.

Ăn ba bốn miếng, Diệp Vũ vốn đang hôn mê, lúc này bị một mùi tanh tưởi làm tỉnh lại, bụng nhộn nhạo sôi trào, mọi thứ ở bên trong cứ thế dâng lên phun ra khỏi miệng, bắn lên người lên mặt Từ thái y.

Từ thái y bưng bát thối hoắc kia, cả người cứng ngắc, hai mắt khép hờ, ngũ quan rối bời. Hai y nữ nín cười. Ngay người một lát, ông hét to một tiếng, chạy vọt ra ngoài.

Diệp Vũ tiếp tục nôn, đem cả vật thối hoắc và độc cùng nôn ra, nôn cho tới hết, y nữ mới đỡ nàng tới bên giếng rửa mặt.

“Sao lại thối như thế chứ? Vừa rồi Từ đại nhân cho ta ăn gì vậy?” Nàng vẫn cảm thấy mùi thối trên người, giống như mùi phân thối vậy.

“Từ đại nhân làm vậy là vì giải độc đó ạ” Một y nữ cười bảo, “Chỉ làm vậy mới có thể bức nọc độc trong cơ thể ra hoàn toàn”

“Là phân ạ” Một y nữ khác nói thẳng toẹt. Trời ơi! Thề xác và tinh thần Diệp Vắcun lên, cơn buồn nôn kinh tởm lại tới, nôn hết ra cả mật xanh mật vàng. Cách giải độc này, cũng thật kỳ lạ, thiên địa kinh khủng, quỷ thần khiếp hãi!

Sau khi giải độc xong, nàng trở lại sương phòng, Từ thái y cũng đã làm mình sạch sẽ. Nàng nói chẳng có hơi sức, “Từ đại nhân đã cứu ta một mạng, biện pháp giải độc này mới tuyệt diệu làm sao!”

Ông cười gượng bảo, “Người đừng có trách ta, không làm vậy người sẽ đi đời nhà ma rồi đó”

Nàng lườm ông, tuy trên người cũng có tý sức lực nào, ông mở miệng đếm,

”Một, hai, ba...”

Vừa dứt lời, nàng đã hôn mê, ông đứng lúc đỡ được nàng, còn tạo ra tư thế tiêu sái, khiến hai nữ y bật cười, mày nhướn cao, mắt mở to, “Ta nói thật chuẩn nha”

Đột nhiên nụ cười của ông ngưng lại trên môi, chẳng thấy kinh hoảng, chỉ hơi xấu hổ chút. Thấy thần sắc ông như thế, hai y nữ xoay người, kinh hoàng hành lễ, “Nô tỳ bái kiến bệ hạ”

Sở Minh Phong bước tới, Từ thái y chậm rãi chuyển cô gái trong lòng ông đưa cho hắn, cười hờ hớ nói, “Bệ hạ tới thật đúng lúc quá, hoàng quý phi đã tỉnh, chỉ là nghe thấy tiếng chân bước của bệ hạ nên lại hôn mê rồi ạ”

Tổng vân đứng một bên phát phát tay, hai y nữ khom người lui ra. Mặt Sở Minh Phong lạnh lẽo, ôm Diệp Vũ đi vào trong phòng, đặt nàng lên giường, đắp chăn bông lên.

Tổng Vân thấy khó hiểu hỏi, “Không phải hoàng quý phi đã tỉnh rồi sao? Sao lại bị hôn mê chứ?”

“Thiên cơ không thể tiết lộ!” Từ thái y gơ ngón trở lên, lắc lắc trước mặt ông.

“Tổng Vân, vừa rồi Từ đại nhân đã mạo phạm quý thể của hoàng quý phi, phải làm thế nào nhỉ?” Sở Minh Phong chậm rãi hỏi.

“Bẩm bệ hạ, cho dù là thái y chần trệ đi nữa, mạo phạm hoàng quý phi, dựa theo cung quý, thì chém tay ạ” Tổng Vân nói nghiêm túc.

“VẬY thì kéo ra ngoài chém tay ông ta đi” Sở Minh Phong ngồi ở mép giường không giận mà uy.

Từ thái y biết bệ hạ trêu, cười tủm tỉm bảo, “Bệ hạ mà chém tay vi thần, vi thần biết chần trệ hoàng quý phi thế nào đây? Hoàng quý phi chắc sẽ đi toi ngay ạ”

Tổng Vân lại bảo, “Thái y viện cũng chẳng phải có mỗi Từ đại nhân là thái y”

Từ thái y hơi bối rối, “Bệ hạ soi xét lại cho ạ, vi thần không có mạo phạm hoàng quý phi. Nếu vi thần không ra tay, hoàng quý phi sẽ ngã luôn trên đất đó ạ. Kể từ đó hoàng quý phi bị thương nặng. Bởi vậy, vi thần nếu không vô tội mà ngược lại còn có công nữa ạ”

Sở Minh Phong bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn ông, Tổng Vân cười bảo, “Từ đại nhân, trước mắt tính mạng hoàng quý phi có nguy hiểm không?”

Từ thái y làm như thật hỏi, “Bệ hạ muốn nghe vi thần bẩm kỹ trước hay là muốn vi thần cứu hoàng quý phi trước ạ?”

Sở Minh Phong đứng lên, bị ông làm cho tức điên, “Còn không mau cứu người?”

Từ thái y ngồi xuống, lấy ngân châm, thi châm nhanh như gió. Trong nháy mắt trên tay, đầu, vai Diệp Vũ cắm đầy ngân châm.

“Khi nào thì Vũ Nhi có thể tỉnh hả?” Sở Minh Phong lo âu hỏi, thấy khuôn mặt nhỏ của nàng tái xanh, tim đau nhói từng cơn.

“Vi thần cũng không rõ lắm, chắc sẽ tỉnh ngay, hoặc có lẽ là mai, từ giờ tới đó mới có thể tỉnh được ạ” Giọng Từ thái y không giống nói đùa.

“Mới rồi Vũ Nhi còn không phải đã tỉnh hay sao? Sao thế nào mà lại lâu thế? Độc trong cơ thể Vũ Nhi vẫn chưa giải hết sao?” Sở Minh Phong vội vã hỏi.

“Kịch độc trong cơ thể Hoàng quý phi đã giải được hơn một nửa rồi, còn một nửa nữa ạ”

Sắc mặt Sở Minh Phong sầm xuống, ánh mắt sắc lẹm, bức thẳng mắt ông, “Tính mạng vũ Nhi vẫn còn nguy hiểm sao? Vậy người còn không mau cứu nàng hả?”

Từ thái y giảm bớt cảm xúc nôn nóng của bệ hạ, “Bệ hạ đừng vội, để vi thần bẩm báo rõ đã ạ”

Sở Minh Phong túm vạt áo ông, khuôn mặt vặn vẹo, mày như đao kiếm gần như sắp giết người vậy, “Không cứu sống Vũ Nhi, người đừng có mơ làm nghề y nữa! TRẫm cho người thành khát cái ở đầu đường ngay!”

Đối mặt với mãnh báo đang tức giận, Từ thái y cười khê, “Vi thần sẽ dốc hết sức mình. Bệ hạ, buông vi thần ra... Bệ hạ không muốn biết Hoàng quý phi trúng kịch độc gì ư?”

Sở Minh Phong lỏng tay, tức giận hừ lạnh.

“Lần trước, hoàng quý phi trúng Thiên Diệp U Lan là một trong ba đại kịch độc của Tây Vực, lần này, hoàng quý phi trúng kịch độc có tên là Hoa Hồng Tuý, là kịch độc đầu bảng của ba kịch độc Tây Vực ạ” Từ thái y nói nước bọt bay tung toé.

“Đứng đầu bảng ba loại kịch độc, vậy chẳng phải là độc tính mạnh nhất à?” Tống Vân kinh hãi nói.

“Độc tính Hoa Hồng Tuý rất lợi hại, chỉ cần một chút thì có thể đoạt mạng người. Nhưng mà Hoa Hồng Tuý lợi hại ở chỗ là nếu mỗi ngày bỏ tí xíu trong nước trà, người ăn vào trong cơ thể, cũng chưa phát tác ngay, độc tố ẩn sâu trong lục phủ ngũ tạng. Mấy ngày sau độc tích lũy trong cơ thể nhiều chút thì cùng phát tác đồng loạt, càng không thể cứu vãn nổi” Từ thái y nói sinh động như thật vậy.

“Ý người là, Vũ Nhi trúng độc lần này là có người mấy ngày liền hạ độc, kéo cho tới giờ mới phát tác sao?” Con người đen của Sở Minh Phong đột nhiên trợn to lên.

Từ thái y gật đầu, “Hoa hồng Tuý ẩn sâu trong lục phủ ngũ tạng, rất khó nắm bắt được, cũng không có thứ nào có thể phát hiện ra trong cơ thể có độc tố. Mới vừa rồi, hoàng quý phi ói ra hơn phân nửa máu độc, còn hơn phân nửa độc tố nữa vẫn ẩn sâu trong các góc tạng phủ. Vi thần ít nhất cần phải giải độc hai lần nữa mới có thể trục sạch độc trong cơ thể hoàng quý phi ra” Sở Minh Phong hiểu ra, sắc mặt lạnh lẽo, “Vậy tiếp theo phải giải độc thế nào?”

Từ thái y đáp, “Vi thần trước tiên sẽ viết ra phương thuốc, bảo cung nhân đi sắc trước đã “

Sở Minh Phong gật đầu, tiếp đó sai Tống Vân, “Thời cơ thành thực, đi làm đi”

Tống Vân khom người nói, “Nô tài xin đi làm ngay”

Khuôn mặt Diệp Vũ yên lặng giống như đang sinh ra ảo giác vậy, giống như nàng đã không còn ở trên đời nữa, hồn phách đã thoát ra khỏi cơ thể. Sở Minh Phong nắm nhẹ tay nàng, cảm giác tay nàng lạnh băng tới kinh người.

Đúng vậy, thật kinh hồn táng đờm.

Hắn sợ nàng cứ vậy mà bị tiện nhân hại chết, sợ nàng sẽ không bao giờ còn mở mắt, sợ cuộc đời này không còn có nàng làm bạn nữa... Kết quả như vậy, hắn sao chịu nổi chứ?

Vũ Nhi, trẫm không phải cố ý biếm nàng đi tạp dịch đâu, trẫm biết nàng bị khổ rất nhiều, bị đau đớn rất nhiều, biết nàng trải qua rất nhiều kiếp nạn, sống chết không rõ, nàng yên tâm, trẫm sẽ đòi lại công bằng cho nàng!

Vũ Nhi à, nếu nàng có chuyện gì bất trắc, trẫm biết chấp nhận sao đây? Biết sống tiếp như thế nào nữa đây?

Vũ Nhi à, trẫm cầu xin nàng, mau tỉnh lại đi..... TRẫm sẽ không làm tổn thương nàng nữa, nàng muốn thế nào, trẫm cũng làm theo nàng....

Ánh mắt hắn chưa đầy đau thương, tâm tính thiện lương như bị ai cào xé, từng giọt máu cứ nhỏ giọt tóc tách.

Thi châm, tắm nước thuốc, uống thuốc, tất cả các biện pháp giải độc đều dùng hết, Diệp Vũ vẫn cứ hôn mê bất tỉnh, tay càng ngày càng lạnh, hơi thở trên mặt càng ngày càng nhẹ đi, chỉ còn mạch đập mong manh.

Sở Minh Phong vẫn không rời đi nửa bước, cả bữa tối cũng không ăn, mắt cứ dán chặt lên người nàng.

Từ thái y cũng hết cách, sốt ruột tới mức cố tìm cách cứu. Thảm Chiêu nghe tin, vội vàng tới, thấy bệ hạ ngồi ngơ ngác bên mép giường, cứ nắm tay nàng mãi, gần như cứng ngắc lâu ngày. Còn cô gái nằm trên giường, mặt tái xanh, trông như đã không còn thở nữa vậy.

“Từ đại nhân...” Hắn dùng ánh mắt hỏi Từ thái y.

“Ta đã dùng hết mọi cách rồi, nhưng hoàng quý phi trúng kịch độc Hoa Hồng Tuý quá nặng, vẫn còn ít độc tố ẩn sâu bên trong, đang ăn mòn lục phủ ngũ tạng của hoàng quý phi” Từ thái y chẳng chút nề hà đáp, “Giờ ta cũng đành bất lực, chỉ mặc cho số phận vậy”

Thảm Chiêu cảm thấy như sét đánh bên tai, như đang nằm trong mơ vậy. Nói vậy, Vũ Nhi đang ở nguy cơ cận kề sống chết?

119. Chương 122: Lửa Tình Trêu Chọc

Dưới chân nặng tựa ngàn cân vậy, mỗi bước hắn đi tới nhìn lên đôi môi trắng bệch của cô gái, xương cốt đau nhức, lệ dâng lên khoé mắt.

Từ thái y nói thêm, “Nếu hoàng quý phi qua được đêm nay, thì còn có đường sống sót”

“Cả bệ hạ cũng định dụ rắn ra khỏi hang rồi, muốn bắt được kẻ chủ mưu mưu hại hoàng quý phi, cũng không chắc sẽ biếm nàng ấy tới chỗ tập dịch đâu” Thảm Chiêu nói đau đớn kịch liệt, “Kết quả thế này, bệ hạ vừa lòng rồi chứ?”

“Tim trầm đau quá” Sở Minh Phong vẫn không nhúc nhích, cả người lạnh cứng như băng.

“Bệ hạ chưa từng nghĩ tới hậu quả ư?”

“Đã nghĩ đến”

“Nếu Hoàng quý phi không cứu sống được, ngay cả có bắt được chủ mưu, lại còn tác dụng gì nữa chứ?” Thảm Chiêu vừa buồn vừa giận nói.

“Trầm cũng hối hận quá” Sở Minh Phong nói đầy bi thương.

Hắn kinh ngạc thấy Thảm Chiêu thật khí phách. Thân là thần tử, đây cũng là lần đầu tiên Thảm Chiêu dùng giọng này nói với mình, cũng là lần đầu tiên chất vấn mình, lần đầu tiên lấy hạ phạm thượng.

Thảm Chiêu à Thảm Chiêu, người không muốn biểu lộ ra sự để ý, sốt ruột của người với Vũ Nhi, hay là gặp phải đại loạn mới quyết không che giấu cảm xúc nữa hả?

Giọng Thảm Chiêu càng ngày càng tức giận, “Bệ hạ cũng biết đó, Vũ Nhi ở chỗ tập dịch ăn khổ thế nào rồi? Bệ hạ lại cũng biết, mấy ngày trước Vũ Nhi suýt chết không?”

Sở Minh Phong biết nhưng mà chẳng nói lại được gì. Từ Thái y thấy có vẻ như không đúng, kéo ống tay áo Thảm Chiêu, “Hoàng quý phi hôn mê bất tỉnh, việc cấp bách là nghĩ cách giải độc cho hoàng quý phi”

Đối với lời khuyên của ông, họ làm như không nghe thấy, bốn mắt nhìn nhau trừng trừng như băng với lửa, không cam lòng yếu thế. Thảm Chiêu là thần tử, nhìn thẳng Quân Thượng như thế là đại bất kính.

Nhưng mà hắn cũng không muốn che giấu cảm xúc nữa, không muốn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nữa, không muốn nhìn trên nhìn dưới nữa... Vũ Nhi sống chết không rõ, hắn muốn tùy hứng một trận, dẫn tới bộc phát một lần, phun ra toàn bộ oán khí và hờn dỗi trong lòng.

“Bệ hạ có định đem nàng bức chết không? Bệ hạ có từng nghĩ tới cảm thụ của nàng ấy không?” Hắn ép hỏi, đã hoàn toàn quên mất quân thần chi lễ.

“Trẫm sao lại bức chết nàng ấy chứ? TRẫm làm vậy là có lý riêng của trẫm, không cần người xen vào! Người không phải ngày nào cũng tới chỗ tạp dịch thăm nàng, bảo vệ nàng ấy sao? Sao thế nào mà không phát hiện ra đồ ăn, thức uống của nàng ấy bị người ta bỏ độc chứ hả?”

Mây Sở Minh Phong dướn cao, vốn chột dạ, thấy thái độ hắn ác liệt như thế thì lửa giận ngập não. Thẩm Chiêu nói giận dữ, “Dem hung đồ ra công lý còn có cách khác, sao bệ hạ không lấy Vũ Nhi làm đầu hả? Giờ Vũ Nhi sống chết chưa rõ, hung thủ thì ở đâu?”

Giờ quân thần cùng tranh chấp mặt đỏ tai hồng, hơn nữa lại vì một cô gái, còn ra thể thống gì nữa? Thái y viện nhiều người lăm miệng, chỉ một lúc mà truyền ra ngoài là thật sự. Từ thái y vội vã bảo, “BỆ hạ, vi thần đã nghĩ ra một cách giải độc ạ”

Quả nhiên chiêu này có hiệu quả nhanh chóng, họ không còn âm ỹ nữa, cùng đồng loạt nhìn ông, hỏi ông có biện pháp gì.

Ông giả vờ giả vỵ suy nghĩ chút, viết ra phượng thuốc, bảo Thẩm Chiêu đi sắc thuốc. Sau khi Thẩm Chiêu rời đi, cơn giận của Sở Minh Phong còn sót lại chưa tan, “Thẩm Chiêu này càng ngày càng chẳng coi trẫm ra gì rồi”

“Bệ hạ bớt giận, Thẩm đại nhân cũng do là quan tâm quá sẽ bị loạn đó ạ” Nói ra lời này từ thái y mới ý thức được là nói sai, lấy tay bịt miệng lại.

“Vậy hắn cũng đừng có lấy hạ phạm thượng chứ!” Sở Minh Phong tức giận hừ một cái. Tổng Vân tiến vào, rồi thi lễ, “Bệ hạ, mọi chuyện đã chuẩn bị ổn thoả, chỉ thiếu có gió đông thôi ạ”

Sở Minh Phong gật đầu, “Vũ Nhi vẫn chưa tỉnh, ngay mai tái thẩm”

Tổng Vân hỏi, “Bệ hạ có ở lại Thái y viện ngủ không ạ?”

Sở Minh Phong phân phó, “Người đi ngự thiện phòng, trẫm và Từ thái y muốn ăn cháo lúa mạch, cứ làm nhiều chút” Tổng Vân lĩnh chỉ đi, Từ thái y nghĩ, bệ hạ đã quyết định nghỉ trông đêm nay tại chỗ này rồi.

Diệp Vũ còn hơi thở cuối cùng, dùng nhân sâm tốt nhất trong cung để duy trì, cứ mỗi nửa canh giờ, Từ thái y lại tới bắt mạch cho nàng, khám bệnh một lần.

Giờ Tý trôi qua.... Giờ Sửu trôi qua...

Sở Minh Phong và Thẩm Chiêu ngồi trên ghế, trên người khoác áo choàng, gục đầu, đang ngủ. Từ thái y nhắm chợp mắt chút, đang nghĩ ra cách giải độc tố rõ nhất. Nhưng nghĩ nát cả óc mà cũng chẳng nghĩ ra cách nào.

Dưới ánh nền thiêu đốt, rồi tàn dần. Hình như có một cơn gió lạnh từ cửa sổ tràn vào, ánh nền nhảy nhót mấy cái, rồi càng ngày càng tối, càng ngày càng tối, giống như có kẻ thổi tắt nến vậy. Ông trợn mạnh mắt, vội vã đi ra ngoài.

Hai người đang mê man thì bị tiếng động làm bừng tỉnh, cùng mơ màng nhìn lẫn nhau một cái, sau đó thì tỉnh táo hẳn, vội vã chạy tới bên giường xem nàng đã tỉnh hay chưa. Nhưng mà Diệp Vũ vẫn ngủ say như chết. Họ cùng thở dài, sắc mặt nặng nề.

Từ thái y lật mấy quyển sách lên, mới tìm ra được quyển cần tìm, lật xem rất nhanh. Bỗng nhiên ông như tìm ra được cái cần tìm, vui mừng quá mức, vội vã y theo như trên sách bốc thuốc, sau đó đi nhóm lửa sắc thuốc...

Ép buộc chừng nửa canh giờ, Diệp Vũ cũng uống xong chén thuốc đen sì. Sở Minh Phong và Thẩm Chiêu không biết thuốc lần này có cho nàng tỉnh lại nữa không, cùng hướng lên trời cầu nguyện, cầu trời xanh thương xót.

Bỗng Sở Minh Phong ôm lấy nàng, Từ Thái y và Thẩm Chiêu hỏi hấn định làm gì, hấn không đáp lại, chỉ ôm chặt lấy nàng, hai má dán sát má nàng.

Thẩm Chiêu cứ ngây ngốc nhìn, biết bệ hạ lo lắng nàng rốt cuộc có tỉnh lại hay không nữa nên mới ôm lấy nàng. Nếu có thể được, hấn cũng nguyện ôm nàng, không cho nàng rời đi, không cho thân thể nàng chết dần biến thành lạnh băng.

“Vũ Nhi à, trầm van cầu nàng, mau tỉnh lại đi, có được không?” Giọng Sở Minh Phong ướt sũng nước mắt đau thương và bi thống.

“Chỉ cần nàng tỉnh lại, trầm đều theo ý nàng.... Nàng muốn thế nào thì cứ làm y thế...”

Mây cau chặt lại, lông mi cong dài trùm hết mắt hấn, hai hàng lệ chảy xuống. Thẩm Chiêu động lòng, bệ hạ thế mà rơi lệ vì nàng.

Nam nhi cao bầy thước, thiên tử tôn sư, nhưng lại rơi lệ vì phụ nữ, có thể thấy bệ hạ đã có tình cảm rất sâu. Từ thái y khuyên bệ hạ buông nàng xuống, nhưng hấn không chịu, vẫn cứ ôm lấy nàng.

Chẳng bao lâu ngón trở Diệp Vũ khẽ động, họ cũng không phát hiện ra, cho đến khi mây nàng nhú lại, khẽ hừ một tiếng, họ mới nghe thấy. Sở Minh Phong buông nàng ra, vừa mừng vừa sợ gọi nàng.

Nàng hơi hé mắt, cảm giác như đã ngủ rất lâu rất lâu, mí mắt rất nặng, ngực như bị một khối đá lớn đè nặng, thở không nổi, tạng phủ đau âm ỉ. Mắt thấy Sở Minh Phong và Thẩm Chiêu đều ở trước giường, trên mặt nở nụ cười sung sướng, nàng như có vẻ lọt vào trong sương mù.

Từ thái y bắt mạch cho nàng, cười bảo, ‘Cám ơn trời đất, bệ hạ, hoàng quý phi cuối cùng cũng từ Quỷ Môn quan trở lại rồi’

“Thật sao?” Sở Minh Phong vui quá không kìm nén được, vui vẻ cầm tay nàng, “Vũ Nhi, Diêm Vương địa phủ nói nàng dương thọ chưa hết, sẽ không nhận nàng nữa”

“Đây là sao?” Nàng lạnh nhạt rút tay về, phát hiện sương phòng này không phải phòng chỗ tạp dịch.

“Nơi này là Thái Y viện” Mặt hấn cứng đờ, lại bởi vì quá vui sướng mà không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này.

“Từ đại nhân, hoàng quý phi uống chén thuốc kia thì mới tỉnh, thật thần kỳ quá” Thẩm Chiêu bắt giác bội phục y thuật của Từ thái y.

“Đây là canh hồi hồn” Từ thái y giương mây dướn mặt cười, ra vẻ thần bí.

“Trong cơ thể vũ Nhi vẫn còn có độc nữa sao?” Sở Minh Phong cười hỏi. Bỗng Diệp Vũ cong cả người lại, nôn ra một ngụm máu tím đen. Thẩm Chiêu vội vã bưng một ly trà nóng tới, để cho nàng súc miệng. Từ thái y cười ha hả bảo, “Lần này phun ra máu độc, độc trong cơ thể hoàng quý phi cũng gần như không còn, lại uống thêm ba chén nữa thì khỏi”

Bốn người cùng nhìn nhau cười cười. Thẩm Chiêu cười tán, “Từ đại nhân có thể nói là thần y đương thời”

Từ thái y xua tay ngưỡng ngừng, “Qua một nửa thời gian nữa thì trời đã sáng, Thẩm đại nhân, hay là đến phòng ta nghỉ một chút đi”

Thẩm Chiêu hiểu ý, ánh mắt đảo qua Diệp Vũ và bệ hạ, gật đầu đồng ý. Sau khi họ rời đi, Diệp Vũ nằm xuống, thấy Spr Minh Phong cởi áo, cau mày bảo, “Bệ hạ nên về điện Trường Tâm đi ngủ đi”

“Trầm bị ép đã quá nửa đêm rồi, lại vừa mệt vừa nhọc, mệt mỏi quá rồi” Hấn cởi nhanh y bào xuống.

“Không được lên!” Nàng hạ giọng quát, tuy giọng rất mỏng, nhưng vẫn kiên quyết cự tuyệt.

“Vũ Nhi....” Hấn run run, “Nàng cứ mặc trầm bị đông lạnh như vậy sao?”

“Bên cạnh có sương phòng, bệ hạ nên tới phòng bên cạnh đi ngủ đi” Nàng nói phụng phịu, cho dù chân tay mệt mỏi, cũng muốn ngăn cản hắn đi lên.

Sở Minh Phong nhìn nàng, có chút vô tội, có chút đáng thương, có chút khẩn cầu, Diệp Vũ cường ngạnh trừng hắn, chỉ là không mềm lòng, kiên quyết, cứ mặc hắn đứng chịu đông lạnh vậy.

Giằng co một hồi, lòng nàng dần mềm lại, nghĩ cách phải làm sao đây? Hắn nhận thấy nàng mềm lòng, không nói hai lời nhảy lên giường, chui vào trong chăn, ôm lấy nàng.

“Bỏ móng vuốt của ngươi ra ngay!” Diệp Vũ quát khê.

“Ah” Hắn ngoan ngoãn buông tay.

“Lùi ra!”

“Ah”

“Lùi ra sau một chút nữa!”

“Lùi ra thêm chút nữa thì ngã đó” Sở Minh Phong cười hề hề trông đáng thương.

“Ngã xuống là tốt nhất !” Nàng nói hung tợn.

“Nương tử ý chí sắt đá làm sao!” Hắn kháng nghị yếu ớt.

“Ta có thể dành nửa chiếc giường cho ngươi, nhưng cấm không được chạm vào ta!” Diệp Vũ bá đạo hạ lệnh.

“Trẫm tuân chỉ” Hắn đáp ứng sảng khoái. Nàng thở phào nhẹ nhõm, lùi lại sang một bên. Hai người cùng nằm song song, phân chia rõ ràng, nàng trầm tĩnh lại, rồi nhanh chóng tiến vào ngủ say.

Sở Minh Phong khó có thể ngủ say. Cô gái âu yếm gần ngay trước mắt, lại không thể đụng vào, không thể âu yếm, chẳng có thiên lý tỷ nào. Nhưng mà ai bảo hắn đã làm sai chứ? Hắn chỉ có thể giải khát trong mơ thôi.

Mấy ngày nay, hắn chịu đựng sự tưởng nhớ cuồng nhiệt, chịu đựng sự lo lắng khát cầu, chờ mà, hãm nào, cuối cùng cũng đợi cho tới tối nay, cũng có kết quả thế này: nàng cự tuyệt hắn ra ngoài ngàn dặm.

Đau đớn, yêu thương cắn sạch tim hắn, tóm lại hắn đã để mặc cho lửa tình trêu chọc, ôm nàng say ngủ vào trong lòng. Gần như là ôm nhau cùng ngủ. Ngủ gần một canh giờ hắn mới dậy đi vào triều sớm.

Diệp Vũ ngủ khá lâu, mới được Từ thái y đánh thức, bảo nàng uống thuốc. Sau khi uống thuốc, Tống Văn tới thỉnh giá, bảo bệ hạ đang ở đại đường phía trước, đang thẩm vấn phạm nhân.

Diệp Vũ vẫn còn rất suy yếu, ngồi trên ghế, hai cung nhân đỡ nàng đi vào đại đường. Sở Minh Phong, Thẩm Chiêu đều có mặt, Văn Quý phi cũng có đó, ngoài ra còn có thái y của Thái Y viện và cung nhân nữa.

Nàng nhìn Văn Quý phi, trầm nghĩ, lần trúng độc này Văn Quý phi là chủ mưu sao?

Văn hiều Lộ mặc cung trang màu xanh ngọc, dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, sắc mặt đông lạnh. Thấy Diệp Vũ được đỡ đi ra, khoé miệng ả ta khẽ cong lên, đôi mắt đẹp toé tia lạnh lẽo.

Ả biết hôm qua Diệp Vũ bị trúng độc, được đưa đến Thái Y viện, Từ thái y cứu một đêm, bệ hạ cũng đã đợi ở Thái y viện một đêm. Vốn ả nghĩ đến chuyện bệ hạ đem biếm Diệp Vũ tới nơi tập dịch, là vì tâm tư đã phai nhạt với Diệp Vũ rồi, đoán chừng thời kỳ tới sẽ không còn sủng ái Diệp Vũ như vậy nữa. Như thế xem ra, bệ hạ không những giảm bớt tâm tư với Diệp Vũ mà ngược lại còn nặng tình hơn trước.

Diệp Vũ không rõ, thẩm vấn phạm nhân vì sao lại ở Thái y viện chứ? Tống Văn liếc mắt nhìn bệ hạ một cái, nhận được chỉ thị của bệ hạ, nói luôn, “Bệ hạ, tất cả mọi người liên qua đều đang đợi ở hầu ở bên ngoài điện ạ”

“Truyền” Giọng Sở Minh Phong lạnh lùng, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Vũ ảm áp triền miên.

“Bệ hạ thẩm vấn phạm nhân, vì sao lại truyền nô tì tới ạ?” Văn Hiều Lộ cười hỏi, thấy bệ hạ nhìn Diệp Vũ với ánh mắt miên man như thế, bất giác nắm chặt tay lại.

“Sẽ biết ngay thôi” Hấn lạnh giọng nói.

Một lát sau, một công công dẫn một nam một nữ tiến vào. Một nam một nữ này quỳ trên mặt đất, cúi đầu, hai tay bị trói lại.

Tổng Vân quát, “Ngự tiền nói dối là khi quân phạm thượng. Các người cứ nói hết sạch ra, lấy công chuộc tội, nếu không thì chém cả nhà”

Từ thái y nhận ra người nam kia nói, “Hấn không phải là Tiểu An tử ngự hiệu thuốc chuyên sắc thuốc, đưa thuốc đó sao?”

Nam tử nói, “Bẩm bệ hạ.... Nô tài là Tiểu An Tử ngự hiệu thuốc, phụ trách việc sắc thuốc và đưa thuốc... Đã nhiều ngày nay, ngày nào Từ đại nhân cũng lấy một gói thuốc phong hàn đưa cho nô tài sắc, còn dặn nô tài phải thật cẩn thận, nếu sai một ly sẽ mất đầu như chơi... Nô tài không dám chậm trễ, đúng hạn sắc thuốc, sắc xong rồi thì lập tức đưa ngay tới chỗ tạt dịch...”

Mày kiếm Sở Minh Phong khê nhúc nhích, “Trên đường đưa thuốc có gặp ai không?”

Tiểu An Tử đáp, “Nô tài đồ kinh Thính phong các, lúc chạng vạng có gặp Tiểu Linh ở Thính Phong các ạ” Hấn chỉ cung nữ bên cạnh lại nói tiếp, “Nàng nói nàng ấy là Tiểu Linh. Nàng bảo với nô tài, cố ý đợi nô tài ở Thính Phong các, tới tận lúc hoàng hôn cùng tán gẫu với nô tài, ngắm tịch dương”

“Còn có việc này nữa sao?” Sở Minh Phong hỏi sảng, là hỏi cung nữ Tiểu Linh.

“Bẩm bệ hạ... Đúng là có chuyện này ạ....” Tiểu Linh run rẩy kịch liệt, khớp hàm rung lạch cạch, nói lắp bắp.

“Vẫn còn không chịu nói thật?” Tổng Vân lớn tiếng quát.

Văn Hiểu Lộ có dự cảm không ổn, cuối cùng đã biết vì sao bệ hạ lại cho truyền mình tới Thái y viện rồi.

Từ lúc Tiểu Linh bước vào, ả đã nhận ra Tiểu Linh. Tiểu Linh là cung nữ điện Phượng Tê, tuy không gần gũi hầu hạ ả, nhưng Linh nhi thường xuyên kéo Tiểu Linh làm việc, rất có tài. Chẳng lẽ Tiểu Linh và án Diệp Vũ trùng điệp là có liên quan tới nhau ư?

Tiểu Linh hoảng sợ run lên, “Bẩm bệ hạ, nô tỳ chỉ là ở Thính phong các cùng trò chuyện việc nhà với Tiểu An Tử thôi, không có chuyện gì khác.... Nô tỳ biết, cung nữ và công công qua lại với nhau là tội chết.... Nô tỳ biết tội rồi, nô tỳ đáng chết...”

“Người đâu, đại hình! Bấm ngón tay, ngón chân ả ta!” Sở Minh Phong sắc mặt tối sầm lại.

“Nô tỳ xin khai....nô tỳ xin khai...” ả ta sợ tới mức mặt trắng bệch, “Nô tỳ chính là phụng mệnh làm việc.... Nô tỳ và Tiểu An Tử là đồng hương, biết Tiểu An Tử có tâm tư khác với nô tỳ.... TRưa nào, vào giờ Dậu, Tiểu An Tử cũng mang thuốc tới chỗ tạt dịch, giờ Dậu, nô tỳ cố ý chờ Tiểu An tử ở Thính Phong các. Nô tỳ mang chút xiu độc ở móng tay, thừa lúc tiểu an Tử không chú ý, sẽ thả ngón tay có kịch độc xuống chén thuốc... Bệ hạ minh giám, nô tỳ chỉ phụng mệnh làm việc thôi.... Nô tỳ dù có trăm ngàn lá gan cũng không dám mưu hại người khác mà...”

“Kịch độc Theo lời người nói, có phải là Hoa Hồng Tuý không?” Tổng Vân quát hỏi.

“Là Hoa Hồng Tuý ạ” Tiểu Linh co rúm người lại.

“Ai sai người bỏ kịch độc vào trong chén thuốc?” Sở Minh Phong chẳng chút để ý, giọng lạnh băng tới cực điểm.

Tiểu Linh định nói lại thôi, cuối cùng cũng nói ra kẻ chủ mưu, “Là...Là....Quý phi ạ...”

Văn Hiểu Lộ biến sắc, tức giận, “Người nói láo!” ả ta bước nhanh tới, nói bi phẫn, “Bệ hạ, con tiện tỳ này vu oan cho nô tỳ, nô tỳ không sai ả hạ độc, xin bệ hạ minh giám” Sở Minh Phong nói lạnh lẽo, “Trăm dĩ nhiên là rõ, cũng sẽ không làm oan cho người khác”

Diệp Vũ nhìn cảnh này lạnh lẽo bình thản, hôm nay, Sở Minh Phong quyết ý báo thù rửa hận cho mình sao? Quả nhiên là Văn quý phi hạ độc thủ ư?

Văn Hiểu Lộ cảm tức nhìn Tiểu Linh, nói lạnh lùng, ‘Tiện tì, bản cung không sai người hạ độc... Bản cung đối đãi người không tệ, vì sao người lại hãm hại bản cung chứ? Là ai sai người vu hãm bản cung? Nói!’

Tiểu Linh bị bộ dạng hung ác của ả làm cho sợ hãi co rúm lại, “Quý phi, là ngài sai nô tì làm vậy..... Nô tì có gan thổ, sao dám mưu hại người khác chứ ạ? Nô tì ngu như lợn, sao lại nghĩ ra cách hạ độc như thế chứ ạ?”

Tống Vân nói, “Bệ hạ, Hoa Hồng tuý là loại độc đứng đầu bảng ba loại kịch độc của Tây Vực, còn quý hơn cả nhân sâm vương, Tiểu Linh chỉ là cung tì dê tiện, lấy Hoa Hồng Tuý từ đâu chứ?”

Từ thái y gật đầu nói, “Hoa hồng tuý là kịch độc đầu bảng, trong kinh có bán loại dược liệu kịch độc hiếm này không hẳn là không có. Cho dù cung nhân có tiền mua cũng mua không được”

Tiểu Linh dập đầu, khóc cầu xin, “Xin bệ hạ minh giám, nô tì phụng lệnh quý phi hạ độc, nô tì đáng tội chết... Nô tì khẩn cầu bệ hạ bỏ qua cho người nhà nô tì đi ạ...”

“Bệ hạ...” Văn Hiểu Lộ quỳ mạnh xuống đất, đôi mắt đẹp loé lên chút hoảng sợ, nói bi thương, “Nô tì xin thề với thiên tuế, nô tì không có sai cung nhân hạ độc.... Nhất định là có kẻ khác sai ả ta hạ độc, bảo ả nói xấu nô tì...Xin bệ hạ nắm rõ...”

“Đúng vậy không?” Sở Minh Phong thái độ nhàn nhã nói, “Nàng ta là cung tì điện Phượng Tê, không nghe lời người làm việc, thì nghe ai hả? Chẳng lẽ nghe lệnh một phi tần khác tới vu hãm người sao?”

“Đúng, nhất định là phi tần khác đã mua chuộc Tiểu Linh, bảo Tiểu Linh hạ độc, vu hãm cho nô tì...” ả ta giật mình hiểu ra nói, “Bệ hạ, mua chuộc cung tỳ, vu oan hãm hại, chuyện này không phải là không có khả năng ạ”

“Theo ý người, là ai mua chuộc Tiểu Linh hả? Là ai vu hãm cho người?” Hắn có vẻ hưng phấn hỏi tiếp.

Ả ta túm lấy cổ tay Tiểu Linh, đôi mắt đẹp mở to, lớn tiếng hỏi, “Tiện tỳ! Bản cung chưa bao giờ sai người hạ độc hại người, là ai muốn người vu hãm bản cung? Nói!”

Tiểu Linh kinh sợ mãi, môi run rẩy, lông mi cũng run rẩy, “Quý phi, là ngài sai nô tì hạ độc... Tuy ngài đối đãi nô tì không tệ, nhưng mà hạ độc hại người là tội chết... Giờ chuyện đã bại, nô tì có ăn gan hùm gan báo cũng không dám giấu... Đây chính là tội chết khi quân ạ...”

Văn Hiểu Lộ quát to đánh thếp, ‘Bản cung nói cho người biết, tưởng nói xấu bản cung à, không dễ vậy đâu! Nếu không nói, bản cung chém người thành trăm mảnh, người nhà người cũng sẽ bị liên lụy, trở thành cô hồn dã quỷ!’

Tiểu Linh khóc nói, “Xin bệ hạ minh giám... Lúc đầu nô tì không dám hạ độc, quý phi lấy tánh mạnh người nhà nô tì ra uy hiếp nô tì... Nếu nô tì không thuận theo lời quý phi sai làm, quý phi sẽ gây bất lợi với người nhà nô tì...”

“Nói vớ vẩn! Bản cung không có uy hiếp người!” Văn Hiểu Lộ căm giận nói, chuyển sang Sở Minh Phong, “Bệ hạ, ả ta ngấm máu phun người, nô tì không có sai ả hạ độc, không có lấy tánh mạng người nhà của ả ra uy hiếp ả, xin bệ hạ minh giám cho...”

“Ái phi và cung tì cứ cãi nhau vậy, trăm cũng thấy thật khó, hay là cứ thắm vấn tiếp đi” Sở Minh Phong mắt lạnh băng không chớp, nhìn về phía Tống Vân.

Tống Vân phất tay ý bảo tiểu công công đứng ở cửa, tiểu công công lập tức đi nhanh ra ngoài, một lát sau mang hai cung nhân vào. Tống Vân giới thiệu nói một người là kẻ quét chỗ công công, còn một người là cung nữ Tiểu Đào của điện Phượng Tê.

Tiểu Đào chẳng chút hoang mang nói, “BẨM bệ hạ, lúc trước nô tì phụng dưỡng ở điện Phượng Tê, có phụ trách việc quét tước trong ngoài điện. Sau khi quý phi xảy thai, nô tì bị an bài tới quét ở điện Không, Hạnh nhi, Tiểu Nhu và nô tỳ ở cùng nhau ạ”

Tống Vân lại nói xen vào, ‘Bệ hạ, Hạnh Nhi và Tiểu Nhu phụ trách chuyện giặt dũ chăn đệm, màn chiếu của điện Phượng Tê, quý phi xảy thai không lâu thì đã chết đột ngột đó ạ”

Thẩm Chiêu nói lảng bãng, “BỆ hạ, thần kiểm tra chuyện thực hư qua thi thể của cung nữ Hạnh nhi, Tiểu Nhu. Hai người này không phải là chết đột ngột mà là do bị sát hại. Huyệt sau gáy các nàng ấy đã bị người ta đâm vào một cây ngân châm mảnh dài”

Từ thái y nói thêm vào, “Ngân châm đâm vào huyết phong phủ, đâm hết cả châm, chắc chắn là chết không thể nghi ngờ”

Tổng Vân nói với Tiểu Đào, “Người đã thấy cái gì, cứ bẩm báo cho rõ”

“Bẩm bệ hạ, ngày ấy, nô tì bị nhiễm phong hàn, đầu vầng mắt hoa, mời nghỉ tạm trong phòng” Thần thái Tiểu Đào có chút thông dong, “Nô tì ngủ chừng một canh giờ, miệng đắng lưỡi khô, đứng lên uống trà. Đúng lúc đó, nô tì thấy Linh Nhi cô cô đi qua trước cửa, vào phòng bên cạnh. Hạnh Nhi và Tiểu Nhu ở ngay phòng bên cạnh nô tì, sau khi nô tì uống trà xong định ngủ tiếp, lại nghe thấy tiếng động lớn ở phòng bên, như là tiếng ghé đổ xuống đất vậy. Nô tì cảm thấy kỳ lạ, mới đứng dậy, định ra xem có chuyện gì xảy ra. vừa định mở cửa, nô tì nhìn thấy Linh Nhi cô cô đi qua cửa sổ. Đợi nàng ấy đi xa rồi, nô tì nhìn Hạnh Nhi và Tiểu Nhu thì không ngờ các nàng ấy đã tắt thở rồi ạ”

“Lúc trước thẩm vấn người, vì sao người lại giấu diếm?” Tổng Vân hỏi.

“Tổng công công, lúc trước nô tỳ bệnh phong hàn chưa khỏi hẳn, lại bị bệnh mơ hồ, sợ nói ra tình hình thực tế sẽ bị hoạ sát thân, nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện mới giấu diếm chân tướng ạ” Tiểu Đào nói, “Nếu bệ hạ không tin, xin mời Linh Nhi cô cô ra nói cùng nô tì”

Lát sau, Linh Nhi tiến vào, quỳ xuống hành lễ. Thẩm vấn đến đây, Văn Hiểu Lộ lại không rõ tâm tư bệ hạ, vậy thì ngu lắm. Diệp Vũ vừa mới cứu sống, bệ hạ đã khẩn cấp tính sổ rồi. Nghĩ đến đây ả ta nghiêng răng trèo treo, nhìn về phía thị tì thân cận Linh Nhi thêm sâu, dùng ánh mắt cảnh cáo nàng ta, cấm không được nói lung tung.

120. Chương 123: Cùng Hoà Hợp Một Thể Với Nàng Hoàn Toàn

Linh Nhi liếc mắt nhìn Văn quý phi một cái, thu hồi ánh mắt kinh hoàng.

“Hạnh Nhi, Tiểu Nhi bị giết hại ngày ấy, Tiểu Đào thấy người đi ngang qua phòng các nàng, có chuyện này không?” Sở Minh Phong hỏi lạnh giọng.

“BẮM bệ hạ, đúng là có chuyện này ạ” Giọng Linh Nhi thấp lạnh rõ.

“Sau khi người rời đi, Hạnh Nhi và Tiểu Nhu đã chết” Giọng hần lại đột ngột tăng cao, lớn tiếng khiến người ta sợ hãi, “Người giết các nàng ấy, có đúng không?”

Thân hình Linh nhi run rẩy kịch liệt, sắc mặt trắng bệch sợ hãi, “Bệ hạ tha mạng... là nô tì giết, nhưng mà nô tì cũng phụng mệnh làm việc thôi ạ... Nô tì và Hạnh Nhi, Tiểu Nhu không thù không oán, sao lại giết các nàng ấy được ạ? Là do quý phi sai nô tì giết các nàng ấy... Quý phi còn dạy nô tì cách giết người sao có thể biến thành cái chết đột ngột mà không phát hiện ra...”

Hai tròng mắt Văn Hiểu Lộ như sắp lòi ra, không thể tin nổi Linh Nhi sẽ nói ra những lời như thế, “Linh Nhi, người thế mà dám vu hãm bản cung! Bệ hạ, nô tì không có sai Linh Nhi giết người, càng không dạy nàng ấy giết người...”

Tay phải của Sở Minh Phong đặt lên tay vịn, ngón trở ngón giữa gõ nhẹ, cứ như mọi việc hôm nay đều nằm trong sự khống chế của hần, “Quý phi có thể nói ra xem vì sao lại giết Hạnh Nhi và Tiểu Nhu không?”

Ánh mắt Linh Nhi rung động, sợ hãi như Văn Quý phi sắp xé xác nàng ta ra vậy, “BẮM bệ hạ, quý phi sai nô tì sát hại Hạnh Nhi và Tiểu Nhu, là giết người diệt khẩu ạ”

“Vì sao lại giết người diệt khẩu hả?”

“Quý phi xảy thai, đều không phải là như bệ hạ đã biết...” Giọng nàng ta càng ngày càng nhỏ xuống.

“Nói chi tiết ra xem” Sở Minh Phong mất lạnh băng.

“Linh Nhi, người dám can đảm nói xấu bản cung, bản cung sẽ không tha cho người!” Văn Hiểu Lộ mắt loé lên.

Hai tay Linh Nhi ôm chặt lấy đầu, ‘Sau khi quý phi ăn cua biển bị xảy, nhưng mà quý phi vốn đã có thai hơn hai tháng rồi ạ, chứ không phải là hơn một tháng. Năm ngoái, quý phi không biết trong bụng có hoàng tử, khiêu vũ mới chảy máu, lúc này mới truyền Ôn thái y tới chẩn trị. Ôn thái y chẩn đoán, cái thai quý phi này khó giữ được, có hai nguyên nhân: thứ nhất, quý phi từng đã xảy thai một lần, tuy đã cẩn thận điều dưỡng, nhưng do bị thương bên trong, không dễ mang thai, có thai cũng dễ bị xảy; thứ hai, quý phi thích múa, ngày nào cũng múa một canh giờ, điều đó khiến quý phi dễ bị xảy thai. Ôn thái y còn nói, chỉ có một cơ hội nhỏ để giữ được thai. Quý phi lệnh cho Ôn thái y bằng bất cứ giá nào cũng phải giữ được đứa nhỏ, còn bảo hân không được lộ ra trước, bởi vậy, Ôn thái y mới lén dùng thuốc để cho quý phi giữ thai một tháng.’

Văn Hiểu Lộ ngồi sụp xuống, không còn tranh cãi, vẻ mặt nản lòng. Từ thái y cất cao giọng bảo, ‘Quý phi uống liền một tháng thuốc dưỡng thai, vẫn không giữ được thai nhi, có phải thế không hả?’

Linh Nhi gật đầu, “Quý phi vừa đấm vừa xoa, Ôn thái y cả cái chết cũng không giữ được thai nhi của quý phi. Qua một đêm, quý phi đã nghĩ thông, quyết định lợi dụng chuyện hãm hại con trong bụng để hãm hại Thẩm Nhị phu nhân. Vì thế, ngày ấy quý phi lấy danh nghĩa chuẩn bị màn ca múa mời Thẩm Nhị phu nhân đến, giữ Thẩm Nhị phu nhân lại dùng bữa, mượn cơ hội vu hãm Thẩm Nhị phu nhân mưu hại hoàng tử. Nếu bệ hạ không tin có thể truyền Ôn thái y tới hỏi ạ”

Diệp Vũ không ngờ chuyện mưu hại hoàng tử lại còn có tin tức như thế. Văn Quý phi cũng thật quá độc ác, rõ ràng là mình không giữ được thai nhi, thế mà dám thiết kế vu hãm người khác!

Sở Minh Phong tính sổ chuyện hôm nay, chỉ e Văn Quý phi cũng không sống được lâu. Truyền Ôn thái y, Ôn thái y cũng khai y như lời Linh Nhi. Mặt Văn Hiểu Lộ xám như tro tàn, nói vậy cũng biết là cãi không nổi nữa.

Linh Nhi nói tiếp, “Bệ hạ, chuyện quý phi xảy thai, chỉ có nô tỳ, Ôn thái y và Hạnh Nhi, Tiểu Nhu biết rõ chân tướng, quý phi lo Hạnh Nhi và Tiểu Nhu tiết lộ cơ mật, mới lệnh cho nô tỳ tới giết người diệt khẩu, cắt đứt hậu hoạn. Quý phi còn dạy cho nô tỳ biết cách giết người thế nào, mới có thể khiến người ta nghĩ là các nàng ấy chết đột ngột, mà không hoài nghi là quý phi giết người diệt khẩu ạ”

Văn Hiểu Lộ bị phần chất vấn, “Đến tột cùng là ai cho người hưởng lợi, để người vu hãm bản cung thế? Bản cung không có bảo người giết người diệt khẩu! Bệ hạ, nô tỳ không có giết người diệt khẩu!”

Linh Nhi lại nói, ‘Quý phi dám nói theo lời nô tỳ chuyện xảy thai là giả sao? Hạnh Nhi, Tiểu Nhu không phải là quý phi giết thì là ai chứ?’

“Con tiện nhân ăn cây táo, rào cây sung!” Văn Hiểu Lộ tức giận mắng, “Bệ hạ, nô tì...”

“Người bắt cho rõ” Sở Minh Phong nhìn thẳng về phía công công quét tước kia.

“Bắt bệ hạ, nô tài quét ở đó đã ba năm rồi” Công công quét tước đáp, ‘Mùa đông năm trước, Linh Nhi cô cô dẫn nô tài đi gặp quý phi. Nô tài mới biết được người ở điện Phượng Tê tài trí hơn người, được thưởng cũng rất nhiều tiền, mới cao hứng đi. Quý phi bảo nô tài làm một chuyện, sau khi xong đã thưởng cho nô tài năm mươi hai lượng. Nô tài khổ cực những một năm mới kiếm được có năm mươi hai lượng, thế mà chỉ làm có một chuyện nhỏ đã được thưởng năm mươi hai lượng rồi, nô tài liền đồng ý. Nghe xong quý phi sai khiến, nô tài thấy may là không xúc phạm tới cung quy nên nô tài liền làm’

“Quý phi sai người làm cái gì?”

“Quý phi giao cho nô tài một hộp gỗ, bên trong có một con chuột nhỏ, nô tài làm theo đúng như quý phi sai, sáng sớm tới trước nhà tù, thả con chuột nhỏ ở bên ngoài. Con chuột nhỏ chui vào lỗ tường, rồi vào trong tù”

“Bản cung vốn không biết người! Cũng chưa từng thấy người! Càng không sai người làm chuyện gì cả!” Văn Hiểu Lộ nghiêng răng ken két, “Bệ hạ, định gán tội cho người khác, sợ gì chẳng có lý do, bản cung không làm!”

“Nếu người chưa từng làm, vì sao ai cũng nói là người sai cả hả?” Sở Minh Phong tức giận, trừng mắt với Linh Nhi, “Người nói đi!”

“Nô tì là thị tỳ thân cận của quý phi, quý phi đúng là sai nô tì đi tới chỗ quét tước tìm một công công lạ mặt, nô tì tìm được hẳn, quý phi liền sai hẳn làm việc, mang một con chuột nhiễm bệnh vào trong nhà tù. Thảm Nhị phu nhân bị nhiễm dịch chuột, là như thế ạ” Linh Nhi đáp, “Quý phi hận Thảm Nhị phu nhân thối xương, quyết định thừa dịp nàng ấy ở trong tù, đã ác độc ra tay, để cho nàng ấy bị nhiễm dịch chuột, từ nay sẽ không còn có cơ hội tranh sủng với quý phi nữa ạ”

“Nô tì không làm chuyện như vậy, nô tì bị oan, bệ hạ minh giám” Văn Hiểu Lộ lửa giận ngập trời, lại không có chỗ phát tiết, cũng chẳng còn sức mà tranh cãi nữa.

Sở Minh Phong nói chán ghét, “Người có làm hay không, không phải do người quyết định. Linh Nhi, người hầu hạ quý phi đã nhiều năm, vẫn trung thành và tận tâm, vì sao tới giờ mới ra mặt nói hết mọi chuyện thế hả?”

Linh Nhi nói thành khẩn, “Nô tì toàn tâm toàn ý hầu hạ quý phi, quý phi cũng đối xử tốt với nô tì lắm, để cho nô tì quản tất cả điện Phượng Tê, nô tì cam tâm tình nguyện phụng dưỡng quý phi, cả một đời, không có lòng nào khác. Nhưng vì tranh giành tình cảm, vì nhỏ cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, quý phi đã làm tổn hại ân đức của tổ tiên, xúc phạm chuyện cung quy, tay dính máu tươi. Nô tì không muốn quý phi càng ngày càng lún vào sâu hơn, vạn kiếp bất phục, đã khuyên nhủ nhiều lần, nhưng quý phi vốn không nghe nô tì khuyên, càng không buông tay mà lại càng ngày càng độc ác hơn, ép người ta tới chết”

Văn Hiểu Lộ quát to, “Câm mồm! Tiệp Tỳ! Uống cho bản cung đối tốt với người như vậy, thế mà người dám thọc dao sau lưng bản cung...”

Linh Nhi không để ý tới sự tức giận của ả, nói tiếp, “Bệ hạ, nô tì đã hầu hạ quý phi nhiều năm, làm không ít chuyện xấu, nô tì biết rõ đây là vẽ đường cho hươu chạy, biết rõ mình không có kết quả tốt gì. Nô tì không sợ chết, nhưng nô tì không muốn người đã từng bị quý phi và nô tì hại chết ở âm phủ thấy.... Bởi vậy, nô tì quyết định tố giác quý phi, để cho bệ hạ định đoạt”

Văn Hiểu Lộ suýt cắn đứt lưỡi mình, “Tiệp tỳ....” Tổng Vân nói, “Lần đó ở điện Từ Ninh, thái hậu, quý phi và Thảm Nhị phu nhân ăn Hồng Tảo Tây Vực, chỉ có Thảm Nhị phu nhân bị trúng kịch độc Thiên Diệp U Lan, là có chuyện gì xảy ra?”

Diệp Vũ nghe thấy mà lòng run sợ, tâm địa Văn Quý phi như rắn rết, mấy năm nay đã hại không biết bao nhiêu phi tần, cung nhân rồi. Hơn nữa, thủ đoạn của ả ta độc ác vô cùng, không để lại dấu vết, Sở Minh Phong tra ra được thế này, hẳn là mất không ít thời gian, tâm sức. Càng không ngờ được là Linh Nhi phản lại, tố giác chủ tử độc ác, Tổng Vân hẳn đã tổn không ít tâm tư công sức trên người Linh Nhi, mới khiến cho Linh Nhi trở thành nhân chứng có sức thuyết phục nhất hạ gục quý phi.

“Cha quý phi có biết một thương nhân người Tây Vực, quý phi liền bảo phụ thân nói với thương nhân Tây Vực mua về hai loại kịch độc là Thiên Diệp U Lan và Hoa Hồng tủy” Linh Nhi càng nói càng vững, không hề sợ, “Quý phi nói, ra tay ở điện Từ Ninh, sẽ không ai hoài nghi tới quý phi. Cung nhân điện Từ Ninh cùng với ca ca Nhụy Hoa ở phủ Tô châu cùng giết người phóng hỏa, hại chết năm mạng người, Văn đại nhân đã xử lập tức hành quyết. Nhụy Hoa tới cầu kiến quý phi, xin quý phi dàn xếp, hoãn năm ngày sau mới hành quyết, để cho người nhà và ca ca được gặp mặt một lần. Quý phi đồng ý với Nhụy Hoa viết một bức thư gửi cho Văn đại nhân, nhưng lại muốn Nhụy Hoa làm một chuyện”

“Làm chuyện gì?” Sở Minh Phong hỏi.

“Đồ ăn của Thái hậu, trái cây là do Nhụy Hoa dâng tặng, quý phi bảo Nhụy Hoa hạ độc vào Hồng Tảo Tây Vực trước khi dâng lên” Linh Nhi nói rõ ràng rành mạch, “Quý phi nghĩ ra cách, lấy ngân châm ngâm kịch độc Thiên Diệp U Lan, sau đó đâm vào Hồng Tảo, do lỗ kim rất nhỏ không dễ phát hiện ra. Quý phi còn nói với Nhụy Hoa, bảo Hồng Tảo có chân là dính độc, chỉ có một hai quả thôi. Như thế quý phi sẽ gắp Hồng Tảo có chân đưa cho Thảm Nhị phu nhân, Thảm Nhị phu nhân ăn Hồng Tảo sẽ bị trúng độc”

“Vậy Nhụy Hoa vì sao lại ăn Hồng Tảo tự sát chứ?” Hắc khó hiểu hỏi.

“Nhụy Hoa biết hạ độc hại người là tội chết, bệ hạ sẽ nhanh chóng tra ra nàng ta. Dù sao sớm muộn thì cũng chết, nàng ta không chịu được tra tấn, dùng độc tự sát thì sẽ hết chuyện”

Văn Hiểu Lộ cảm tức Linh Nhi, hận không thể ăn sống nuốt tươi nàng ta. Bởi vậy có thể thấy, theo lời Linh Nhi nói là sự thật. Ánh mắt Sở Minh Phong lạnh băng quét về phía Văn Hiểu Lộ, “Người còn gì để nói nữa không?”

Văn Hiểu Lộ ngược khuôn mặt kiều diễm lên, vành cằm, mi tâm đầy ngạo khí, “Xin hỏi bệ hạ, bệ hạ đã từng có nửa phần thật tình với nô tì không ạ?”

Đuôi mắt hắc tràn ngập sự chán ghét, “Trẫm có cần trả lời không nhỉ?”

Thần sắc ả ta quật cường, “Đúng là bệ hạ không cần trả lời nhưng nô tỳ khẩn cầu bệ hạ báo cho biết ạ”

Hắc nói hờ hững, “TRẫm quá sủng người, cho người thân phận “quý phi” người cũng phải thấy đủ rồi chứ”

Diệp Vũ bắt giác cảm thán, đế vương sủng ái, mới bạc bẽo làm sao. Có thể nói, đế vương sủng ái, phần lớn cũng không phải là yêu.

Nghe vậy, Văn Hiểu Lộ suy sụp ngồi xuống, nước mắt chảy rào rào, khuôn mặt vặn vẹo, “Xưa nay đế vương bạc tình, nô tì thế mà lại tin tưởng bệ hạ khác hẳn với với đế vương xưa nay, hy vọng được bệ hạ thật lòng, chân tình... Nô tì đã nhìn nhầm bệ hạ rồi... Sai cuồng dại.....Tính toán sai...”

Tiếng kêu rên cuối cùng, thống thiết tới cực điểm, giống như ả ta tỉnh ngộ hoàn toàn, giống như ả ta mấy năm nay lún sâu vào cơn lốc xoáy tranh thủ tình cảm của hậu cung mà vỡ vạc ra được.

Nước mắt mỹ nhân giàn dựa trên mặt, che lấp đi vẻ đẹp của ả, hao tổn hết tâm sức của nàng, nét bi thương khiến người ta động lòng.

Diệp Vũ khóc than thay cho tất cả mọi phi tần hậu cung, may mà mình vẫn chưa yêu Sở Minh Phong.

“Nô tì đáng chết, không nên tiến cung phụng dưỡng bệ hạ. Nô tì đáng chết, không nên yêu bệ hạ. Nô tì đáng chết, không nên ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần thật tình thì sẽ có được trái tim bệ hạ. Nô tì đáng chết, không nên vì một kẻ không yêu mà tay dính máu tươi, bỏ phí biết bao thời gian” Văn Hiểu Lộ nói bi phẫn, khuôn mặt yêu hận đan xen đầm đìa nước mắt.

“Trời làm bậy còn có thể sống, chứ tự làm bậy thì không thể sống. Chính người đã tạo nghiệt, đừng có trách móc ai” Sở Minh Phong nói lãnh khốc.

“Đúng! Tay nô tỳ dính đầy máu tươi, có bao cung nhân đã chết vì nô tì. Bệ hạ và nô tì cũng không khác là mấy, có bao người cũng chỉ vì một đạo thánh chỉ của bệ hạ mà chết, cả nhà xử trảm, cửu tộc diệt sạch, bệ hạ tay cũng dính máu tanh, là bạo quân tàn bạo bất nhân” ả ta nói ác độc, “So với bệ hạ nô tì còn kém xa!”

Tổng Vân đi tới, bắt giác rút hai tay ả ta, lực đạo rất mạnh. Khoé miệng Văn Hiểu Lộ chảy máu, hạ giọng cười rộ lên, cười như điên không ngừng, tiếng cười chưa đầy trào phúng, đau xót, tuyệt vọng và nhiều cảm xúc.

Cười đủ rồi, ả ta mới dừng lại, lau nước mắt, trên mặt đầy ngạo khí, “Bệ hạ định cho nô tì chết thế nào đây?”

Mặt Sở Minh Phong lạnh tanh, “Người muốn chết thế nào?”

Tục ngữ có nói, một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa. Diệp Vũ bắt giác nghĩ, hắc làm vậy là thống hận ả ta sao? Có thật là chẳng có chút tình nghĩa nào sao?

“Bố cục của nô tì hoàn mỹ vô cùng, nếu không có Linh Nhi tráo trở, bệ hạ đừng có mơ mà trị nô tì đắc tội” Văn Hiểu Lộ cười lạnh leo, bất cần, và cũng đáng sợ vô cùng, ‘Lời Linh Nhi nói chẳng sai, Thiên Diệp U Lan là do nô tì bảo Nhụy Hoa hạ độc vào trong Hồng Tảo Tây Vực. Con nô tì không giữ được thì nghĩ tới chiêu giá hoạ, vu hãm nàng ta hại chết con của nô tì. Nhưng mà nô tì không bảo Linh Nhi giết người diệt khẩu, cũng không sai người thả chuột cắn nàng ta, càng không ra lệnh cho Tiểu Linh bỏ kịch độc Hoa Hồng

Tuý trong thuốc. Nô tì chỉ có bảo Cho Hiểu Hồng bắt nạt nàng ta, đẩy nàng ta rơi xuống nước, để thử xem bệ hạ có để tâm gì đến nàng ta không mà thôi, không có gì hơn”

“Thật thế không?” Trong lòng Sở Minh Phong vừa động, nếu thật sự không phải là ả ta, như vậy nhất định còn có một kẻ mưu hại Vũ Nhi nữa. Nhưng mà vì sao cung nhân nào cũng chỉ là ả ta sai khiến chứ? Chẳng lẽ họ cũng bị mua chuộc cả?

“Chuyện nô tì đã làm, tuyệt không phủ nhận; nô tì không làm tuyệt không nhận” Ả ta cười âm u, “Nhưng đừng có lo, đều có kẻ báo thù thay nô nì!”

“Là ai?” Hấn giận dữ hỏi.

“Giả dụ thần thiếp mà biết cũng sẽ không ngậm chặt miệng thôi” Văn Hiểu Lộ cười ác độc, nụ cười tươi rói, phảng phất như cảnh xuân tươi đẹp, “Bệ hạ dùng tình như thế, thì chiếm được gì chứ? Kết cục của nô tì cũng là kết cục của bệ hạ, thương tích đầy mình! Vạn kiếp bất phục!”

Nói xong, ả ta lập tức đứng lên, lao mạnh vào tường, nhanh đến nỗi chẳng có ai ngăn kịp. Trong hàng ngàn con mắt khiếp sợ của mọi người, ả ta ngã xuống đất, trên vách tường trắng nhuốm đầy máu tươi.

Từ thái y đi qua, lấy tay thăm dò hơi thở của ả, bảo đã tắt thở rồi. Sở Minh Phong sai cung nhân mang thi thể ra ngoài, lưu đầy cả gia tộc họ Văn tới Vân Châu, Linh Nhi đợi cung nhân giải đi, định thêm tội, hình phạt.

Diệp Vũ nhìn thi thể Văn quý phi bị lôi ra ngoài, thấy cảm khái vạn phần. Gặp trở ngại tự sát, máu tươi trước mặt, chắc sống không thể yêu mới có thể chết kịch liệt như thế. Văn quý phi không thừa nhận ba loại tội, chỉ e là có kẻ khác nhân cơ hội ra tay, giả họa cho ả ta, như thế một mũi tên trúng hai con chim, thủ đoạn thật cao minh.

Thẩm vấn chấm dứt, trên đại đường chỉ còn lại có năm người, Sở Minh Phong đứng lên, sắc mặt hơi ảm lại chút, hỏi Từ thái y, “Vũ Nhi hết lo rồi chứ”

Từ thái y cười đáp, “Vi thần sẽ bắt mạch cho hoàng quý phi”

Trong sương phòng, Diệp Vũ ngồi trên giường, Sở Minh Phong và Thẩm Chiêu đều đứng, đợi kết quả. Trước khi bắt mạch, Từ thái y cười khì khì, lúc bắt mạch, sắc mặt ông càng ngày càng nặng nề. Mắt thấy vậy, Sở Minh Phong cau mày hỏi, “Trong cơ thể Vũ Nhi vẫn còn độc ư?”

Vì sao lại vậy chứ? Nàng thấy cái miệng của ông động đấy, nhưng lại không nghe thấy tiếng, chẳng phải tai trái vẫn rất tốt đó sao? Vì sao mà...

Thẩm Chiêu thúc giục bảo, “Có gì không ổn hả? Từ đại nhân nói mau”

Lòng nàng suy sụp, cũng không nghe thấy cả giọng của Thẩm Chiêu nữa, chẳng lẽ lại biến thành một kẻ điếc ư?

“Từ đại nhân, vì sao ta không nghe thấy họ nói gì thế ạ?”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Sở Minh Phong và Thẩm Chiêu biến sạch, vội vã hỏi vì sao lại thế?

Từ thái y bắt mạch xong, đứng lên bặm tấu nghiêm trang, “Tai phải hoàng quý phi không nghe được, tai trái cũng không bị tổn thương gì, vẫn có thể nghe thấy. Mấy ngày nay, hoàng quý phi bị rơi xuống nước, lại sốt cao một đêm, rồi lại bị trúng kịch độc Hoa Hồng Tuý, rồi hôn mê hai hôm, đến nỗi tai phải càng bị tổn thương nặng thêm, tai trái cũng chịu ảnh hưởng theo, chỉ e tai trái cũng sẽ không nghe thấy giống tai phải, điếc hoàn toàn”

Diệp Vũ không biết ông nói gì cả, lại thấy biểu hiện kinh hồn của Sở Minh Phong, Thẩm Chiêu thì nhìn ra, tình hình không ổn.

“Y thuật của người cao minh, nhất định có thể trị khỏi bệnh cho Vũ Nhi” Trong mắt Sở Minh Phong dâng lên từng đợt đau đớn, “Vũ Nhi đã hôn mê mất mấy canh giờ, rồi người đem canh hồi hồn kéo hồn phách của nàng từ Quỷ Môn Quan trở về, chỉ là lần này lại thêm tai trái, người nhất định sẽ có cách”

“Đúng vậy, Từ đại nhân, ngài nhanh nghĩ cách đi” Thẩm Chiêu cũng lo lắng mãi không thôi.

“Bệ hạ, chuyện này không thể chấp làm một được ạ. Kính vỡ không thể hàn gắn lại được, cắt đi chân tay cũng không nối trở lại được, tai người không nghe thấy, đã bị cầm điếc rồi thì không ai có thể chữa được, vì thần cũng bó tay”

“Nhất định sẽ có cách, người nghĩ kỹ lại đi!” Sở Minh Phong nói rắn đanh.

“Vi thần đã hết sức rồi, nếu có thể tìm được cách thì tốt, đó là phải xem kỳ tích của hoàng quý phi ạ” Từ thái y bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy không nghe thấy, nhưng Diệp Vũ lại đoán được, cả hai tai đều điếc, rốt cuộc chẳng nghe thấy âm thanh gì.

Vì sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy? Ông trời già à, vì sao ông lại chơi ác tôi thế?

Thẩm Chiêu mang giấy và bút từ ngoài vào, viết vội viết vàng trên đó, lưu loát sinh động như mây trôi nước chảy, vung lên là được. Sau đó hắn đưa tờ giấy trắng cho nàng. Nàng xem, tim bỗng đập nhanh, như rút xuống tận vực sâu không đáy... Hắn thông qua chữ viết nói cho nàng biết nguyên nhân tai nàng không nghe thấy, bảo nàng đừng lo lắng, Từ thái y nhất định sẽ nghĩ ra cách trị liệu cho nàng.

Sau đó, Sở Minh Phong cũng truyền đạt bằng một tờ giấy trắng, trấn an nàng, bảo nàng đừng nghĩ bậy bạ, sẽ nhanh nghe thấy thanh âm một lần nữa thôi. Nhưng nàng biết việc khôi phục lại tai nghe là chuyện cực kỳ nhỏ bé. Cho dù nàng không nguyện rời Thái y viện, hắn cũng sẽ mang nàng về điện Trùng Tâm.

Cái tẩm điện tràn ngập cảnh khuất nhục ấy khiến nàng thấy mà không chịu nổi, nàng không muốn bước chân vào đó nữa bước; rồi cái Long tháp kia đã gây thương tổn vĩnh viễn cho nàng khiến nàng không sao quên nổi, nàng không muốn nhìn lại nữa. Nhưng mà nàng cũng không có cơ hội để nói “Không”. Đó là một nhà giam hoa lệ trang nghiêm, một kẻ lấy tình yêu làm danh nghĩa giam lại. Đến cả sự thống hận nàng cũng vẫn bị trở thành con chim hoàng yến được hắn nuôi dưỡng.

Sau khi dùng bữa xong, dưới con mắt nhìn của cung nhân, Sở Minh Phong ôm nàng vào bể tắm, cởi sạch quần áo nàng, tự mình hầu hạ nàng tắm.

Diệp Vũ biết mình chẳng có đường phản kháng lại, cứ đành mặc hắn tùy ý đùa nghịch. Nước suối nóng ấm lấp lánh, lẫn tẩn, đủ màu sắc, giống như tắm lụa mỏng nhiều màu sa xuống, che lấp đi cảnh xuân và xuân tình trong điện.

Hắn dùng khăn lau người nàng, cử chỉ mềm nhẹ, “Minh cơ tuyệt thật lợi hại, da thịt nàng đã khôi phục lại như cũ rồi, chẳng có tỳ vết tí nào, cũng giống hệt trước. Lần này Từ đại nhân cũng nhất định sẽ trị khỏi tai cho nàng”

Mãi chẳng thấy nàng đáp lại, hắn mới nhớ ra nàng đã không còn nghe thấy, tự dưng mình lại nhất thời quên mất.

Tóc nàng đen dài, được hai cây trâm cố định, hắn rút Kim Trâm ra, làn tóc dài đen mượt trượt xuống, rơi xuống vai nàng, như mộng như ảo. Sau đó hắn gội đầu cho nàng, chà xát ôn nhu những sợi tóc mềm ấy, cứ như sinh mạng trân quý của mình vậy.

Giờ khắc này, Diệp Vũ chẳng chút cảm động, trong lòng ngoài oán hận thì vẫn là oán hận, ngoài chán ghét thì vẫn là chán ghét.

Cho dù hắn có tra ra Văn Quý phi, bức Văn Quý phi chết, cho dù hắn đau lòng vì nàng, cho dù hắn đối xử với nàng thế nào, sủng ái nàng ra sao, hắn vẫn làm tổn thương tới nàng, không những là tai phải nàng bị thương, còn đánh mạnh vào lòng nàng, để lại vết thương sâu trong lòng nàng, khiến nàng không thể nào quên được sự thô bạo và tàn nhẫn của hắn.

Tóc đen dài phấp phồng trên mặt nước chậm rãi lay động, phảng phất như đám bèo trôi dập dềnh trên biển lớn, khiến cho người ta tim đập thình thịch.

Sở Minh Phong ở phía sau ôm nàng, rốt cuộc nhìn không được sự quyến rũ của nàng. Bất kể là ở đâu, bất kể là lúc nào, chỉ cần được ở cùng nàng, hắn khó mà kháng cự nổi dung nhan của nàng, những muốn đem

nàng nuốt vào trong bụng, hoàn toàn hoà hợp một thể cùng nàng, liều chết triển miên. Hấn cũng không rõ vì sao lại mê luyện thân thể nàng đến vậy, vì sao lại cứ bị sa vào tới nỗi không kiềm chế nổi thể.

Diệp Vũ cảm giác được ở đằng sau có vật xâm nhập đột ngột, lặng yên gỡ Kim trâm để ở cổ họng, “Bệ hạ mà động chút, ta sẽ đâm xuống ngay!”

121. Chương 124: Ôm Nàng Lên Long Tháp

Hấn chấn động, chậm rãi buông tay ra, cảm thấy bất đắc dĩ. Làm thế nào thì mới có thể khiến nàng không còn hận mình nữa đây?

Ngày này hơi muộn chút, Từ thái y tới bắt mạch, khám bệnh một lúc, vẫn lắc đầu thở dài. Từng giọt lạnh lẽo bám trên đầu ngón tay, Sở Minh Phong hỏi, “Bố tay thật sao?”

Từ thái y đáp, “Vi thần đã xem hết các sách thuốc rồi nhưng vẫn không tìm thấy phương thuốc nào. Nhưng vi thần sẽ căn cứ vào bệnh tình của hoàng quý phi mà viết đơn thuốc, giờ cũng đành trông chờ vào ý trời mà thôi”

Thấy biểu hiện của hai quân thần, Diệp Vũ đã đoán ra, dù y thuật của Từ thái y có cao minh tới đâu, cũng hết cách để cho mình được nghe thấy thanh âm của thể giới này lần nữa. Có lẽ, từ nay về sau, thể giới này yên tĩnh không có tiếng động, không còn âm thanh tạp nham quấy nhiễu nữa.

Sở Minh Phong cũng không đi ngự thư phòng, ở cùng nàng cả ngày, che chở hết lòng với nàng, mọi chuyện đều nghe theo nàng, chẳng dám chọc nàng giận.

Nàng vốn vẫn lấy lạnh lùng mà chống đỡ, không nghe thấy, cũng không nói, tay hấn có xấu xa để lên người nàng, thì nàng trừng mắt cảm tức, làm thể hấn mới ngoan ngoãn buông tay.

Ngày thứ hai, hấn cuối cùng cũng đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, rốt cuộc nàng cũng có thể được ở một mình.

Từ thái y lại tới đây bắt mạch, nàng hoa chân múa tay, hỏi xem mình có phải vĩnh viễn không nghe thấy nữa không. Ông viết trên giấy mấy chữ: sẽ cố hết sức.

Diệp Vũ hiểu ra, ý của ông là, mặc cho số phận. Nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, chữa trị màng tai chỉ là một thủ thuật quá nhỏ bé, ở cổ đại, điều kiện y học không sánh được, biến nàng vĩnh viễn trở thành một phế nhân chẳng nghe thấy gì.

Phế nhân! (Người tàn phế)

Đúng vậy, giờ nàng đã biến thành một phế nhân. Trời xanh khiến nàng xuyên không, muốn nàng hoàn thành hai sứ mạng thần thánh, muốn nàng trải qua muôn chuyện dày vò và đau khổ, nàng có thể chịu được, chẳng hề oán hận. Nhưng ông trời lại còn biến nàng thành một kẻ điếc nữa... Nàng thành một phế nhân, sao có thể hoàn thành sứ mệnh được chứ?

Ông trời ơi, ông còn muốn đùa chết ta sao nữa đây?

Không có ai nghe thấy được thanh âm đau đớn và tuyệt vọng, không ai có thể hiểu được tâm tình của nàng... Không nghe thấy cái gì, thể giới này vốn mất đi ý nghĩa.... Nàng còn ở tại chỗ này làm gì nữa chứ? Nàng vốn gần như không muốn ở lại hoàng cung Sở quốc, ở lại dị thể này, không muốn trở thành sủng phi của bạo quân, không muốn chấp nhận chút thống khổ...

Mẫu thân, Thảm Chiêu, Tấn vương, những người này cho tới bây giờ cũng không phải là lưu luyến của nàng, Sở Minh Phong cũng thế, cứ vậy, nàng muốn dùng hành động thực tế để nói với ông trời già rằng: Ta sẽ không chịu một sự an bài nào nữa!

Trong tấm điện chỉ có mình nàng, nàng làm vỡ ly trà, lấy một mảnh nhỏ, đặt lên cổ tay rạch xuống, cổ sức rạch xuống.

Cơn đau nhức tràn ngập, máu chảy như suối, nàng cười vui vẻ, ngồi lên long tháp chậm rãi nằm xuống, hai dòng nước mắt tuôn rơi, yên lặng khẩn cầu máu chảy nhanh chút, nhanh hơn nữa....

Máu nhiễm đỏ rực, lại đỏ tựa như đoá hoa lửa ở trên đệm, nổ rộ, làm chói mắt người ta.

Mặt nàng dần tái nhợt, còn cổ tay đặt trên đệm, đã nhiễm đỏ cả một mảng. Ngoài tấm điện, vang lên tiếng ồn ào.

“Công chúa, người không thể vào,,,” Là tiếng Trâm Cài ngăn lại, “Công chúa, bệ hạ đã bảo không thể tự tiện tiến vào tấm điện.”

“TRánh ra!” Công chúa An Nhạc quát to, “Hôm nay bản công chúa sẽ thiện sấm tấm điện thiên tử!”

“công chúa!”

Sở Minh Lượng đẩy mạnh Trâm Cài ra, thị tỳ Mạc Nhan của nàng giữ chặt lấy Trâm Cài, “Dám cản trở công chúa, sẽ phải chịu tội”

Cứ thế nàng ta thuận lợi xông thẳng vào tấm điện. Trâm Cài vội vã theo vào, nhưng lúc nhìn thấy công chúa đứng cạnh bàn, đang trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía long tháp.

Trên long tháp, nửa người hoàng quý phi nằm, cánh tay đặt trên đệm giường đã nhuốm đầy máu tươi, còn trên cổ tay vết thương vẫn chảy máu tí tách, làm người ta sợ hãi.

Tại sao lại vậy chứ?

Trâm Cài cả kinh bịt chặt miệng, sợ tới mức chân tài luống cuống, không biết nên làm thế nào.

Sở Minh Lượng hoàn hồn trước, bước nhanh tới, thấy mặt Diệp Vũ trắng nhợt không có chút máu, gần như đã chết vậy, hai tay run rẩy, tâm hồn chấn động. Làm sao đây?

“Công chúa....Cái này.... Thấm Nhị phu nhân đã chết rồi sao? Nhanh truyền thái y đến xem xem....” Mạc Nhan run run nói.

“Đúng đúng đúng, truyền thái y... Trâm Cài, nhanh đi truyền thái y đi...” Sở Minh Lượng bị lời nàng ta nói bình tĩnh, “Lập tức phái người đi ngự thư phòng bẩm báo với hoàng huynh, bảo hoàng huynh nhanh trở về...”

Trâm Cài hoang mang lo sợ, vội vã chạy đi.

Sở Minh Lượng chưa bao giờ nhìn thấy máu nhiều như thế, tay chân hoảng loạn, đẩy nhẹ bả vai Diệp Vũ, đẩy hai cái không thấy nàng có phản ứng gì, lại gọi hai tiếng, nàng vẫn chẳng có phản ứng.

Mạc Nhan hỏi, “Công chúa, Thấm Nhị phu nhân là tự sát sao?”

“Chắc là thế” Sở Minh Lượng tìm đập mạnh bình bịch.

“Thấm Nhị phu nhân thế mà lại ở trong tấm điện thiên tử, sao lại thế ạ?”

“Nàng vẫn chảy máu, biết làm thế nào đây?” Sở Minh Lượng cũng không muốn nàng ấy cứ vậy mà chết đi.

Sở Minh Lượng nhận khăn lụa trong tay thị tỳ, cột cổ tay nàng cẩn thận. Nhưng khăn lụa cũng nhanh chóng bị nhiễm máu. Sở Minh Lượng lại buộc thêm một cái khăn nữa, cũng biến tay mình nhiễm đầy máu.

**

Sở Minh Phong và Từ Thái y học tốc chạy tới. Nhìn đám máu đỏ tươi chói mắt ấy, cô gái nằm trên giường không chút máu đập vào mắt, Sở Minh Phong ngơ ngác. Nàng thế mà lại tìm đến cái chết!

Hắn bước xa tiến lại, đứng ở trước giường, không dám chạm vào nàng, nỗi bi thống xé rách người hắn, tim hắn, khiến cả người như bị phanh làm bốn, tim tan nát thành từng mảnh.... Cứ vậy đứng lặng nhìn nàng, mặt méo mó, giống như đất đai khô hạn vậy....Lệ nóng dâng trào, đau triệt nội tâm...

Từ thái y lập tức trị liệu, vội vã bắt mạch, tiếp đó cầm máu, rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc, băng bó, động tác thành thạo thông dong.

“Từ đại nhân, nàng không chết chứ?” Sở Minh Lượng e ngại hỏi.

“May mà phát hiện đúng lúc, nếu trễ một chút thì cũng hết cách” Ông đứng ở bàn viết phương thuốc, viết rất thần tốc.

Nghe vậy, Sở Minh Lượng vỗ ngực, Sở Minh phong cũng thở phào nhẹ nhõm, Vũ Nhi không chết, đã tìm được mạng trở về.

Tổng Văn nhận đơn thuốc, “Bệ hạ, nô tài đi bốc thuốc ở ngự hiệu thuốc, sắc thuốc, rồi sẽ mang nhanh về ạ”

Sở Minh Phong gật đầu, ôm lấy Vũ Nhi, đặt lên giường nhỏ, Trâm Cài, Ngân Châm và Hoà Ngọc, đem thay toàn bộ đệm dính máu.

“Vì sao vũ Nhi còn chưa tỉnh thế?”

“Hoàng quý phi chảy nhiều máu, nhưng mà cứu kịp thời nên tánh mạng cũng không ngại nữa” Từ thái y đáp, “Bệ hạ đừng có lo, hoàng quý phi sẽ tỉnh lại ngay”

Hoàng quý phi ư?

Sở Minh Lượng tâm hồn chấn động, Thẩm Nhị phu nhân là phi tần của hoàng huynh sao? Là hoàng tẩu của mình ư? Cung nhân đồn đại là thật à?

Tại sao lại vậy chứ?

Mấy ngày nay, nàng nghe thấy rất nhiều lời đồn, không thể tin nổi hoàng huynh lại chiếm đoạt vợ thần. Lại nghe nói Thẩm Nhị phu nhân bị biếm tới chỗ tạp dịch, lại bị trúng độc, rồi sau đó, hoàng huynh đã tra ra là do Văn quý phi gây chuyện hại người, để cho ả ta hấp trở ngại tự sát... Tóm lại, trong cung đồn đại vô số, nàng quyết định tới điện Trùng Tâm xem đến tột cùng là gì.

Không ngờ lời đồn là thật, Diệp Vũ thật sự là phi tần hoàng huynh, hơn nữa lại là hoàng quý phi, là phi tần đứng đầu hậu cung.

Sở Minh Phong hỏi hoàng muội, “Lúc muội tiến vào, Vũ Nhi đang gục trên giường sao?”

“Thần muội muốn tới nhìn một chút xem.... hoàng tẩu, Trâm Cài không cho thần muội tiến vào, thần muội cứ xông vào” Mặt Sở Minh Lượng lộ vẻ xấu hổ, “Lúc thần muội tiến vào, thấy hoàng tẩu đang nằm trên giường, ở cổ tay có một vết thương, chảy rất nhiều máu... Thần muội bảo Trâm Cài đi bẩm tấu hoàng huynh, truyền thái y tới, sau đó dùng khăn lụa buộc chặt miệng vết thương của hoàng tẩu” “Ừ”

Hắn thấy Từ thái y nhặt được một mảnh sứ vỡ ở dưới đất lên, “Có phát hiện cái gì?”

“Hoàng quý phi cắt cổ tay tự sát ả” Từ thái y giơ mảnh sứ vỡ lên.

“Vì sao Vũ Nhi lại tìm chết chứ?” Tim Sở Minh Phong nhói đau.

“Hoàng quý phi bị điếc, hơn nữa gần đây chịu nhiều đau đớn, nghĩ nhiều mà tâm lao lực quá độ, tuyệt vọng, nhất thời luẩn quẩn trong lòng, lại nổi lên ý nghĩ trong đầu muốn phỉ hoài bản thân” Từ thái y nói chậm rãi, “Bệ hạ, hoàng quý phi không muốn sống nữa, mới tìm tới cái chết để kết thúc là chuyện thường tình”

“Vậy nàng có còn tìm cái chết nữa không/” Sở Minh Lượng lo lắng hỏi.

“Hoàng quý phi tâm tình không lối thoát, tích tụ đầy tim, chẳng thể giải sầu, nếu không khai thông cho nàng ấy, chỉ e nàng ấy lại có thể tìm cái chết lần nữa” Từ thái y đáp.

Sở Minh Phong buồn rầu nói, “Vũ Nhi không nghe được, trầm biết khai thông thế nào đây, cũng không biết làm chuyện gì nữa”

Sở Minh Lượng xưng phong nhận việc bảo, ‘Hoàng huynh, hay là để cho hoàng muội khai thông cho hoàng tẩu nhé’

Hắn trừng mắt lườm nàng một cái, “Muội có cách gì hả?”

Đôi mắt như thuỷ tinh của nàng long lanh chuyển động, “Hiện giờ cũng chưa nghĩa ra, nhưng không phải là không có nha”

Hắn mới không giao vũ Nhi cho nàng ấy, “Người làm phiền trăm thêm quá, về tắm điện đi!”

Sở Minh Lượng biết điều ngậm miệng, cáo lui rời đi. Từ thái y cau mày nói, ‘Vi thần lúc nào cũng tìm cách nghiên cứu chế thuốc, hy vọng nhiều ngày sẽ chế tạo ra phương thuốc chữa khỏi tai cho hoàng quý phi”

Nghe thấy những lời này, Sở Minh Phong thấy như tìm được một đường sống. Đôi mắt Diệp Vũ khẽ chớp một cái, Từ thái y thấy, lập tức bắt mạch cho nàng. Sở Minh Phong thấy nàng tỉnh, mày kiếm mới giãn ra.

Nàng không hiểu vì sao cắt mạch máu rồi mà vẫn không chết được? Vì sao ông trời không cho mình chết chứ? Vì sao....

Cung nhân đã thay đệm tốt rồi, hắn ôm nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, sau đó hỏi Từ thái y, “Thế nào rồi?”

Từ thái y nói, “Mạch của hoàng quý phi đập ổn chút rồi, sau khi uống thuốc ngủ một giấc chắc là không còn ngại nữa”

Lòng Sở Minh Phong vẫn thấy lo, bảo Trâm Cài tiễn ông ra ngoài, sau đó ngồi xuống cứ lẳng lẳng nhìn Diệp Vũ chăm chú.

Muốn khai thông cho nàng, nhưng mà nàng không nghe thấy, hắn biết phải làm sao cho nàng hiểu được đây? Thôi, đành đợi khi nào nàng có thể nghe thấy rồi nói sau.

Diệp Vũ không muốn thấy hắn, đơn giản nhắm mắt, nhắm mắt làm ngơ. Hắn vẫn ngồi im không nhúc nhích, cố kiềm chế cơn xúc động muốn nắm cổ tay nàng, cảm xúc phập phồng, mãi vẫn chưa bình ổn lại.

Vũ Nhi, nàng tình nguyện chết cũng không nguyện ở lại bên cạnh trăm, có thể thấy nàng hận trăm mãnh liệt tới mức nào. Giả sử trăm thả nàng ra cung, nàng có còn phí hoài bản thân nữa không? Nàng có bớt hận trăm chút nào không?

Từ đó, Diệp Vũ không bao giờ ở một mình, Trâm Cài, Ngân Trâm Hoà ngọc thay nhau trông nàng, để phòng nàng lại tự sát.

Ngoài việc phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng, Sở Minh Phong kiểu gì cũng không đi, cứ ở tắm điện bồi nàng. Ban đêm, hắn cùng ngủ với nàng trên giường, ở giữa để một khoảng trống, không chạm vào nàng, để tránh kích thích nàng lần nữa.

Tuy nàng không tự sát nữa, nhưng hắn nhìn ra mày nàng cau lại không tan, đáy mắt nàng hận tầng tầng lớp lớp, đuôi lông mày nàng lạnh lùng khó chịu, trên mặt nàng đầy lạnh lùng quyết tuyệt khiến người ta thương tâm.... Hắn biết, nếu như tai nàng không khôi phục lại được, thì vĩnh viễn sẽ coi mình như kẻ thù...

Ba ngày, Từ thái y vẫn chưa nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc nào. Tuy vẫn uống thuốc nhưng chẳng hề có hiệu quả.

Hắn chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi, sai cung nhân hầu hạ cẩn thận, chú ý tới mức không thể để ra sơ sẩy.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng nóng, giống như kéo dài hai tháng gió xuân có kèm theo chút lo lắng, ngự hoa viên không còn xơ xác tiêu điều, cành cây cũng không còn trụi lủi nữa, lá xanh đã trỗi lên từng điểm nhỏ, khiến người ta vui sướng.

Trâm Cài và Ngân Trâm mang nàng đến ngự hoa viên giải sầu, bởi vì Từ thái y nói trong lòng nàng tích tụ, không thể cứ ở mãi trong tắm điện buồn bực, muốn đi ra ngoài, giải sầu, ức khí trong lòng nàng mới có thể chậm rãi tiêu tán.

Các nàng một trái một phải che chở nàng, rời đi hơn nửa ngự hoa viên, mặt nàng vẫn lạnh te không đổi, đôi mắt lạnh băng.

Đứng ở bên bờ Bích Hồ, Diệp Vũ nhớ tới cái ngày rơi xuống nước ấy, Thẩm Chiêu đã quên mình nhảy vào trong hồ cứu mình, còn Sở Minh Phong vì không muốn để Văn quý phi nhìn ra sơ hở, đã không ra tay. Tuy

hắn có lý do suy tính của mình, nhưng mà nếu không có Thẩm Chiêu ra tay kịp thời, nếu không có những người khác xuống nước, hẳn chắc là nhìn mình chết chìm chẳng? Có lẽ, cũng không đâu.

Gió lạnh thổi tới, thổi qua má, như ngọn dao cắt vào mặt vậy. Ánh nắng chói chiếu xuống, dừng trên mặt nước, phẳng phất như phủ trên mặt nước một lớp vàng vậy.

Trâm Cài và Ngân Trâm cùng nhìn nhau, bảo hoàng quý phi đi bộ tới bên kia xem.

Giả sử hoàng quý phi vẫn luẩn quẩn trong lòng, đột nhiên nhảy vào trong hồ, các nàng chắc chẳng tha thứ nổi cho mình.

Diệp Vũ xoay người đi theo các nàng ấy tới phía sườn đông của vườn đào. Bỗng nàng bất ngờ chạy thẳng tới Bích Hồ, nhảy thẳng xuống hồ “ầm” một cái, cả người chìm vào trong nước.

Trâm Cài, Ngân Trâm không biết bơi, chỉ biết kêu to kinh hoàng, một người trông bên bờ hồ, còn một thì chạy đi tìm người xung quanh tới cứu hoàng quý phi. Bỗng có một người chạy đến, nhảy vọt xuống Bích Hồ, trong nháy mắt chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Trâm Cài, Ngân Trâm khẩn trương nhìn mặt hồ, dậm chân lo lắng.

Một lát sau, người đó kéo cả người hoàng quý phi bơi lên bờ, Trâm Cài kêu lên, “Là Tấn vương!”

Sở Minh Hiên ôm Diệp Vũ lên bờ, đặt nàng xuống, bình tĩnh xoa bóp mấy cái lên ngực nàng, nước chảy từ trong miệng nàng ra, mãi sau mới tỉnh lại. Trâm Cài, Ngân Trâm vừa mừng vừa sợ, cảm ơn trời đất, cuối cùng hoàng quý phi cũng tỉnh.

“Đa tạ Vương gia đã ra tay cứu giúp, nếu không hậu quả chắc không tưởng nổi. Tạ Vương gia” Ngân Trâm cảm động tới mức suýt rơi nước mắt.

“Hầu hạ cho tốt” Sở Minh Hiên thần nhiên nói, khuôn mặt tuấn mỹ dính nước. Các nàng định đỡ hoàng quý phi về tắm diện thay quần áo, nàng lại tự mình ngồi xuống, ngơ ngác nhìn hắn.

Ánh mắt như thế, mê luyến, cuồng dại, tình ý kéo dài, khiến người ta hết hồn. Diệp Vũ nhào tới ôm lấy eo hắn, giọng chất chứa đầy tình tứ, uất ức, “Vương gia, Rốt cuộc Vũ Nhi cũng nhìn thấy Vương gia rồi, Vũ Nhi ngày nào đêm nào cũng đều nhớ tới Vương gia.... Van cầu Vương gia, mang Vũ Nhi đi có được không?”

Trâm Cài, Ngân Trâm chấn động, cả kinh trợn tròn mắt lên. Hoàng Quý phi công khai ôm ấp cùng Tấn Vương, còn nói ra lời vô liêm sỉ như vậy, còn ra thể thống gì nữa chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn, các nàng cũng không biết phải làm sao.

“Vũ Nhi, nàng đã là phi tần của hoàng huynh rồi” Sở Minh Hiên ngồi xuống, mặc nàng ôm mình, giọng lạnh nhạt.

“Vương gia, Vũ Nhi không muốn ở trong này, Vũ Nhi chỉ thầm nghĩ muốn cùng vương gia sát vai bên nhau....”
Diệp Vũ nước mắt bi thương chảy ròng ròng, không nghe thấy hắn nói gì, nghĩ tới hắn không mở miệng nói, “Vũ Nhi đối với vương gia chưa bao giờ thay đổi”

“Có thật không?” Hắn nói lạnh lùng, không rõ nàng nói là thật hay giả. Nhưng giờ đã chẳng còn quan trọng nữa, hắn sẽ không truy vấn là thật hay giả.

“Vũ Nhi không biết sao lại biến thành vậy nữa.... Tuy Vũ Nhi đã lâu chưa từng thấy Vương gia, nhưng trong lòng vũ Nhi, Vương gia là nam tử duy nhất Vũ Nhi muốn gần...” nàng khóc lóc nói, “Vương gia, mang Vũ Nhi rời nơi này đi... Vũ Nhi không muốn đợi ở một nơi không có thiên lý, thật đáng sợ, Vũ Nhi thật khổ quá....” Sở Minh Hiên gỡ tay nàng ra, cảm giác nàng lại thay đổi, chẳng giống lúc trước.

Bất luận là giọng điệu, thần thái hay là lời nói, có cảm giác chẳng thật. Chẳng lẽ nàng trải qua kiếp nạn, chịu đủ mọi đau đớn mới biến thành vậy ư? Nàng coi hoàng cung không có thiên lý sao? Nàng không muốn ở lại bên cạnh hoàng huynh sao? Điều này thật kỳ lạ.

Trâm Cài nói vội vàng, “Nô tỳ xin đỡ hoàng quý phi về trước”

Nói xong nàng ta và Ngân Trâm liền thủ đỡ lấy Hoàng Quý phi, kéo mạnh nàng đi. Diệp Vũ như nổi điên vậy đẩy các nàng ra, kéo lấy tay Tấn Vương, khóc lóc như mưa cầu xin, “Vương gia, mang Vũ Nhi rời nơi này đi đi...”

Thần sắc thống khổ, ai oán, hơn nữa cả người nàng ướt đầm, mặt tái nhợt dính đầy nước, trông rất nhu nhược khiến người ta sinh lòng trắc ẩn.

Sở Minh Hiên cố kìm nén cơn xúc động kia, kéo tay nàng đang cầm tay mình ra, “Người là hoàng tử, chuyện này cũng chẳng có cách nào thay đổi được”

Nàng không nghe thấy, cũng không biết vì sao không nghe thấy, thì thào khóc lóc cầu xin hân. Cách đó không xa có một nam tử đứng, gió lạnh thổi bay áo choàng bào màu vàng của hân, đông lạnh cả mặt hân, cũng làm cả mắt hân lạnh băng. Nàng thế mà lại đau khổ cầu xin hoàng đế đưa nàng đi!

122. Chương 125: Đặt Nàng Lên Đùi

“Bệ hạ” Trâm Cài, Ngân Trâm thấy bệ hạ trước thì hoảng hốt hành lễ.

“Thần đệ bái kiến hoàng huynh” Sở Minh Hiên khom mình hành lễ. Diệp Vũ vẫn kéo tay hân, thấy bệ hạ cũng không kinh hoảng, chỉ là cứ dính sát bên người đàn ông. Sở Minh Phong đi tới, hơi sầm xuống, mặt lạnh băng.

Trâm Cài, Ngân Trâm biết bệ hạ tức giận, chạy vội tới kéo hoàng quý phi, không cho nàng dựa vào Tấn vương nữa. Diệp Vũ giãy dụa kịch liệt, kêu lên, “Buông ra... Sao các người lại túm ta...”

Sắc mặt Sở Minh Phong tái mét, lạnh lẽo tận đáy mắt càng ngày càng nặng thêm.

Sở Minh Hiên giải thích nói, “Thần đệ tiến cung tới vấn an mẫu hậu, đi điện Từ Ninh, cung nhân nói mẫu hậu ở ngự hoa viên, thần đệ đến ngự hoa viên tìm mẫu hậu. Đi tới gần bên, thần đệ nghe thấy có người kêu cứu mạng, liền chạy tới, hoá ra là có người rơi xuống nước. Thần đệ liền nhảy vào Bích Hồ cứu người, không ngờ cứu lên là hoàng quý phi”

“Vương gia nói đúng thế à, nô tỳ đáng chết, nô tỳ không coi kỹ hoàng quý phi” Trâm Cài cúi đầu nói.

“Hoàng quý phi tự đứng xoay người chạy gấp, nhảy vào Bích Hồ, hai người nô tỳ không đề phòng kịp à” Ngâm Trâm nói kinh sợ, “Nô tỳ đáng tội chết vạn lần”

“TRẫm ôm Vũ Nhi hồi cung trước, một lúc nữa người tới điện Trùng Tâm đi” Sở Minh Phong nói lạnh lùng.

“Vâng” Sở Minh Hiên đáp.

Sở Minh Phong ôm lấy Diệp Vũ, nàng tìm mọi cách từ chối, từ chối một lúc cũng vẫn không chống lại được sự cường ngạnh của hân, bị hân ôm vào trong ngực.

Nàng nhìn Tấn Vương, thê thảm kêu lên, “Vương gia... Vương gia.... Vì sao lại vậy chứ?”

Sở Minh Hiên thấy nàng bị thương thấu xương, thấy bóng lưng cứng ngắc của hoàng huynh, tim đau đốn từng cơn.

Trở lại điện Trùng Tâm, Trâm Cài, Ngân Trâm thay quần áo cho nàng, lau khô tóc, sau đó đắp chăn cho nàng, rời khỏi tắm điện. Sở Minh Phong ngồi ở mép giường, khuôn mặt lạnh lùng.

Vừa rồi, Diệp Vũ thấy họ đang nói chuyện, lại không nghe thấy, ngổn ngang trăm mối. Còn bệ hạ vì sao lại ôm mình về điện Trùng Tâm chứ? Vì sao lại trở thành hoàng quý phi của bệ hạ? Vì sao lại ở hoàng cung? Đến tận cùng có chuyện gì xảy ra rồi?

Nàng hơi hơi cau mày, không dám nhìn thẳng hần, giọng cũng trở nên cung kính hơn, “Bệ hạ, vì sao thần nữ lại ở trong này? Thần nữ hình như không nghe thấy thanh âm, thần nữ đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Nghe vậy, hần có cảm giác rất kỳ lạ, vì sao nàng lại hỏi thế chứ? Chẳng lẽ nàng không còn nhớ rõ chuyện xảy ra lúc trước sao? Thêm nữa, vì sao nàng lại nói vậy với hoàng đệ chứ? Nàng thích hoàng đệ ư?

Thật kỳ lạ. Lúc này hần sai người đi truyền Từ Thái y.

Ở ngự hoa viên, thấy nàng ôm hoàng đệ, cầu xin hoàng đệ mang nàng đi, thống khổ chưa xót như vậy, mảnh mai đáng thương như vậy. Sở Minh Phong tức giận dâng lên, cổ nén đi, kiềm chế rồi lại kiềm chế. Bởi vì, hần làm bị thương thân thể nàng, tim nàng, nàng đã phải chịu nhiều khổ cực như vậy, tuyệt vọng tìm tới cái chết, hần sao dám làm bị thương nàng nữa đây?

Từ thái y vội vã tới, nghe xong lời hần thuật lại, lại bắt mạch cho nàng.

Nhưng mà mạch của nàng, thương thế của nàng giống y hôm qua, chẳng có chuyển biến xấu gì, cũng không không có tốt hơn.

“Hình như Vũ Nhi không nhớ rõ vì sao mình bị điếc ạ, dường như đã quên mất một chuyện, vì sao vậy chứ?” Sở Minh Phong không hiểu chút nào.

“Vi thần cũng hiểu được sự kỳ lạ đó” Từ thái y cúi đầu trầm tư, một lúc sau mới nói, “Hay là do bị đả kích quá độ, hoàng quý phi tạm thời quên đi một chuyện? Hay là do hoàng quý phi không muốn đối mặt sự thật, tình nguyện quên đi sự thương tổn này?”

“Từng có loại bệnh hoạn như thế sao?”

“Có chứ. Giả sử một người không thể chấp nhận được sự thật tàn khốc, sẽ khoá chặt lòng mình lại, cự tuyệt để người khác tiến vào; giả sử một người bị kinh hoàng quá độ hoặc bị kích thích quá độ, không chấp nhận nổi, sẽ quên đi sự tổn thương và đả kích này, tình nguyện quên đi, giống như chưa từng xảy ra bao giờ vậy”

Thần sắc Sở Minh Phong ngưng trâm, “Theo lời người nói, Vũ Nhi tình nguyện quên đi thương tổn, làm như chưa từng xảy ra sao?”

Từ thái y gật đầu, “Có thể nói như vậy”

Sở Minh Phong lại hỏi, “Vũ Nhi có nhớ tới chuyện đã từng rời phủ tướng quân trước hay không?”

Từ thái y cau mày nói, “Khó mà nói được”

Trong lòng Sở Minh Phong nặng nề, giờ trí nhớ của nàng không có trâm, chỉ có hoàng đệ, biết làm sao đây?

Từ thái y trấn an, “Bệ hạ đừng lo lắng quá, vi thần sẽ mau chóng nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc”

Sở Minh Phong nói, vừa rồi Vũ Nhi rơi xuống nước, không biết có bị cảm lạnh, sốt cao không nữa. Từ thái y bảo dựa theo mạch, chắc là không, rồi bảo cung nhân đi sắc một chén canh gừng cho hoàng quý phi uống.

Chẩn trị xong, Từ thái y cáo lui, về Thái y viện. Còn Sở Minh Phong ngồi xuống, thấy thần sắc nàng ngây ngốc, trong lòng đau nhức. Một người đang khoẻ mạnh như thế, thế mà bị mình ép bản thân thành vậy.... Sở Minh Phong ơi Sở Minh Phong à, người có còn là nam tử hần đại trượng phu nữa không?

Hần chậm rãi đưa tay ra, định sờ má nàng, lại thấy hai mắt nàng sáng ngời, tỉnh ngủ, cánh tay hần cứng đờ, chậm rãi rút về. Vừa định nói lại nghĩ ra nàng không nghe thấy, cũng không mở miệng được.

Vũ Nhi, cả lần tìm danh y thiên hạ, trâm cũng muốn chữa cho tai nàng khỏi!

Diệp Vũ cup mắt xuống, lông mi cong dài che khuất sự thẹn thùng và khiếp đảm của nàng. Vừa rồi, nàng thấy hần nói chuyện với một người khác, người nọ hần là thái y của Thái y viện, lại hoàng toàn không nghe thấy gì. Nàng tuyệt vọng kết luận là mình đã bị điếc. Vì sao lại điếc? vì sao cổ tay trái có vết thương? Vì sao lại biến thành hoàng quý phi của bệ hạ? Nàng nghĩ như sắp nát cả óc, cũng nghĩ không ra cái gì cả.

Giống như đang mơ một giấc mơ dài, như nàng đang ở một nơi không rõ, bốn phía tối đen như mực vậy, nàng nửa mơ nửa tỉnh, rồi hiểu ra chút, mà lại không sao tỉnh táo được, cứ như bị một luồng lực lượng áp

chế vậy. Lúc này luồng lực kia nhỏ đi, nàng cố gắng giãy dựa cuối cùng cũng phá tan sự trói buộc, mở to mắt ra. Nhưng lại xảy ra trận biến hoá long trời lở đất.

Nàng muốn hỏi, nhưng lại không nghe thấy, có hỏi cũng như không. Sở Minh Phong cảm thấy kỳ lạ, vì sao nàng lại không dám nhìn thẳng mình chứ? Vì sao lại khiếp sợ?

Nàng chưa bao giờ sợ mình, cho tới tận bây giờ đều nhìn thẳng mình, chưa từng giống hiện giờ vừa nhát gan lại quần bách đến thế. Hắn cảm thấy nàng khác hẳn lúc trước, lại nói không rõ ràng được.

Uống xong thuốc, Diệp Vũ ngủ, Sở Minh Phong đi vào đại điện, Tống Vân nói, Tần Vương đang ở ngoài điện cầu kiến.

Hắn ngồi trên ghế chủ toạ, thấy hoàng đệ bước qua cửa, đi lại thông dong, khuôn mặt tuần tú như được chạm chỗ tinh xảo, sáng lấp lánh. Hắn đã thay một bộ quần áo trắng, phát phơ, bay phiêu diêu như gió.

Sau khi hành lễ, Sở Minh Hiên đứng nhàn nhã, phong thái tuần tú.

“Hoàng đệ, trăm biết trong lòng ngươi đang có chút nghi hoặc, cứ nói đừng ngại” Sở Minh Phong nói trầm lãnh.

“Thần đệ đúng là có chút nghi vấn” Sở Minh Hiên cười, phảng phất như nắng xuân bị màu đông xua tan về lo lắng, “Thần đệ muốn biết, hoàng huynh có thật lòng với Hoàng quý phi không ạ?”

Sở Minh Phong gật đầu, giọng kiên định, “TRẫm chưa từng thích cô gái nào như thế, Vũ Nhi là cả cuộc đời này trẫm yêu”

Sở Minh Hiên cười tươi như cánh trắng lên, “Như vậy thần đệ cũng không thể nghi ngờ mà hỏi nữa”

“Hoàng đệ không muốn trẫm sung hạnh Vũ Nhi sao?”

“Hoàng huynh muốn nói gì, thần đệ xin rửa tai lắng nghe”

Sở Minh Phong đứng dậy rời ngự án, mặt không đổi sắc, “Thật ra, lúc trước trẫm không biết mình lại thích Vũ Nhi, Thẩm Chiêu đã nhìn ra được. TRẫm ban Vũ Nhi cho hắn, hắn đã nhìn thấu tâm tư trẫm, liền vui vẻ chấp nhận chuyện trẫm ban cho, dần xếp cho Vũ Nhi ở bên trong phủ hữu tướng. Thẩm chiêu là chính nhân quân tử, cũng không có tư tưởng gì với Vũ Nhi, an bài nàng ấy ở biệt quán, trẫm ra cung thăm nàng, đã sung hạnh nàng” Sở Minh Hiên nghĩ một đằng nói một nẻo, “thì ra là thế”

“Gần đây trong cung cứ đồn đại khắp nơi, nói vậy hoàng đệ cũng nghe thấy không ít nhỉ” Sở Minh Phong không muốn nói ra hết sự thật, không muốn kích thích hắn, “TRẫm không mang Vũ Nhi tiến cung, không cho nàng danh phận, là vì con tiện nhân Văn quý phi này. Văn quý phi nhiều lần mưu hại Vũ Nhi, Vũ Nhi tâm địa thiện lương, chẳng hại ai bao giờ, vừa vào hậu cung sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của phi tần hậu cung”

“Bởi vậy, hoàng huynh mới cho hoàng quý phi ở tạm tại biệt quán của Thẩm Chiêu, lấy cái này để bảo vệ nàng ấy”

“Đây là điều đầu tiên, thứ hai là Vũ Nhi chán ghét hậu cung, không muốn tiến cung, trẫm liền tùy theo nàng”

Sở Minh Hiên nói tiếp, “Sau đó hoàng quý phi bị Văn quý phi mưu hại, chịu đủ mọi khổ sở”

Mắt Sở Minh Phong lộ ra đau đớn, “Lần này hai tai Vũ Nhi đều không nghe thấy, đến nỗi tâm tình không thông, ức chế công tâm, mới có ý niệm muốn chết. Từ thái y đang nghiên cứu cách chế tạo thuốc để trị thương tai cho nàng, hy vọng sẽ có khả quan”

Sở Minh Hiên nói thần nhiên, “Hoàng huynh đừng có lo quá, hoàng quý phi cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ vượt qua được kiếp nạn này”

“Hoàng đệ” Sở Minh Phong vỗ vỗ vai trái hắn, “Năm trước trẫm quyết ý đem Vũ Nhi ban cho Thẩm Chiêu, có lẽ khi đó trẫm cũng đã có tâm tư với nàng rồi, chỉ là trẫm không biết thôi. Hoàng đệ cũng cuồng đại một thời với Vũ Nhi, trẫm lại ngang nhiên cướp mất, đệ có oán trẫm đã chia rẽ các người không?”

“Thần đệ nếu nói không oán chắc hoàng huynh cũng không tin đâu” Sở Minh Hiên vẫn cười lạnh nhạt, giấu kín mọi cảm xúc, hoàn mỹ không che vào đâu được, “Khi đó, thần đệ đúng là rất oán bệ hạ cầm gậy đánh uyên ương, giờ đã lâu rồi, thần đệ cũng phai nhạt. Thần đệ và hoàng huynh như chân tay ruột thịt, thần đệ càng coi trọng phần tình nghĩa này. Hoàng huynh đối xử tốt với hoàng quý phi, thần đệ cũng vui thay nàng, thành tâm mong hoàng huynh và hoàng quý phi sánh bước bên nhau, sống đến bạc đầu, tình thâm nghĩa nặng”

“Được! Hoàng đệ có thể rộng lượng như thế, trẫm rất vui”

Hai huynh đệ cùng bắt tay nhau, nhìn nhau cười. Tống Vân bấm tấu, Thầm đại nhân xin cầu kiến. Sở Minh Hiên cáo lui, gặp Thầm Chiêu ở cửa, hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, ánh mắt thần nhiên. Thầm Chiêu và bệ hạ cùng trao đổi chuyện lớn của quốc gia, sau đó nói tới Diệp Vũ.

Sở Minh Phong đau lòng nói, “Bệnh Vũ Nhi vẫn chưa chuyển biến tốt, sáng còn ở ngự hoa viên nhảy xuống hồ, đúng lúc hoàng đệ tới kịp, cứu được Vũ Nhi”

Thầm Chiêu nghĩ ngợi, nói, “Hoàng quý phi chán đời, do hai tai không nghe thấy. Hơn nữa, hoàng quý phi lúc nào cũng không thích hoàng cung, ở trong cung, tâm tình tích tụ lâu dài. Bệ hạ có nghĩ tới hay là để cho hoàng quý phi về biệt quán tĩnh dưỡng không?”

Thật ra Sở Minh Phong biết Vũ Nhi ở tại biệt quán dưỡng thương cũng có nhiều cái lợi, chính là tự mình nhìn nàng chăm chăm mới thấy yên tâm. Nếu không để nàng ở biệt quán muốn chết, hẳn sẽ hối hận mãi.

“Tuy tĩnh dưỡng ở biệt quán có tốt, nhưng trong cung có Từ thái y, để mấy ngày nữa nói sau đi”

“Y thuật của Từ đại nhân rất giỏi, nói vậy lần này cũng chắc sẽ có niềm vui bất ngờ”

Thầm Chiêu nói vậy là an ủi bệ hạ, cũng chính là tự an ủi mình, lừa mình dối người thôi.

Đêm nay Sở Minh Phong về điện Trùng Tâm, vừa mới tiến vào trước đình chợt nghe trong đại điện có mấy tiếng người kêu lên.

Đi đến cửa đại điện, hắn thấy Trâm Cài, ngân trâm đang ngăn Diệp Vũ lại, không cho nàng ra ngoài. Diệp Vũ liều mạng giãy dụa, vừa đẩy người vừa kêu lên, “Buông ra.... Ta không phải là hoàng quý phi... Ta là đại tiểu thư của phủ Tướng quân... Buông ra...”

“Dừng tay!”

Một tiếng gầm lên, quát cho hai cung nhân kia ngừng lại, Diệp Vũ cũng ngừng giãy dụa. Trâm Cài khom người bấm tấu, “Bệ hạ, sau khi hoàng quý phi tỉnh lại, cố ý ra cung, nô tỳ ngăn lại, thì...”

Diệp Vũ không nghe thấy họ nói gì, thấy bệ hạ trở về, bộ dạng sợ hãi phục tùng. Sở Minh Phong đi tới, đưa tay dắt nàng, nàng theo bản năng lui lại, cứ như rất sợ hắn vậy. Hắn phát tay cho tất cả cung nhân lui đi, trên đại điện chỉ còn lại có hai người.

Bất luận hắn có nói cái gì nàng cũng đều không nghe thấy, bởi vậy, vớ họ mà nói, lời nói chẳng có tác dụng gì. Nàng cúi thấp đầu, cổ hơi rụt lại, tránh ánh mắt của hắn, trong mắt dâng lên từng chút e ngại.

Hắn kéo mạnh tay nàng, ngồ xuống, túm nàng ngồi trên đùi mình, ôm lấy nàng. Nàng xấu hổ vịn vẹo, vẫn nhấp nha nhấp nhồm, cất giọng van xin, “Bệ hạ đừng như vậy mà...”

Hắn vạch vạt áo nàng ra, nàng thở khê một cái, hai tay đẩy mạnh ngực hắn, trong mắt càng dâng lên sự e ngại và kháng cự đan xen nhau, “Bệ hạ, vết thương thân nữ chưa lành...”

Thần nữ ư?

Lại một lần nữa nghe được câu tự xưng chói tai, Sở Minh Phong kết luận, lúc trước nghe không nhầm.

Lúc trước, ở trước mắt hắn, Vũ Nhi tự xưng là “Tiểu nữ tử”, cách đây không lâu còn nói “ta”, cũng không tự xưng là “Thần nữ”. Còn hiện giờ, nàng thế mà lại tự xưng là “Thần nữ”, nàng thật sự là Vũ Nhi sao?

Nàng mất đi một phần trí nhớ nên mới xưng là thể, hay là nàng cố ý giả vờ mất đi một phần trí nhớ? Hoặc là cô gái trước mặt không phải là Diệp Vũ mà hần yêu kia? Nhưng sao nàng không phải là Diệp Vũ chứ? nàng rõ ràng là Diệp Vũ mà!

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra đây?

Sở Minh Phong buông nàng ra, gọi với ra ngoài, TRâm Cài, Ngân Trâm tiến vào, đỡ nàng về tắm điện nghỉ ngơi.

Hần xoa mũi, nghĩ lung tung, rồi kiêu gì cũng thấy không rõ lắm. Diệp Vũ nằm trên giường, đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bốn phía tối đen như mực không thấy tay đâu, nàng cuộn chặt mình trong góc, từ từ nhắm mắt lại, giống như một pho tượng cứng ngắc vậy. Bỗng có một đám ánh sáng hiện lên thấp thoáng, rung rinh trước mặt nàng, lúc bên trái lúc bên phải, gọi tên của nàng, cứ từng tiếng từng tiếng một, chẳng chút nề hà... Gọi năm mươi lần, nàng rốt cuộc trợn mắt lên, “Ầm ỹ chết lên được, cam miệng!”

“Người đừng có giả vờ chết, giả vờ chết thì thiên hạ đại loạn” Thanh âm của nó không còn ngây thơ như lần trước nữa.

“Cho dù thiên hạ có đại loạn, dân chúng có lầm than, cũng chẳng liên quan gì đến ta, đừng làm phiền ta nữa!” Nàng nản lòng thoái chí nói.

“Nếu người cứ giả chết như vậy, mới khiến thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than. Diệp cô nương, chỉ cần cô trở về, sẽ không sao nữa”

“Các người không phải muốn đùa chết ta sao? Ta đây chết sẽ tốt hơn nhiều”

“Chuyện dân gian, trên trời không quản được, trời chỉ quản những việc lớn, bởi vậy, chúng ta không có đùa cô” Nó tận tình khuyên bảo giải thích.

“Ta không tin”

“Nếu cô không muốn bị bắt nạt, bị khổ, thì thông minh một chút, nhẫn tâm một chút, người khác bắt nạt cô, thì cô cũng bắt nạt lại họ thôi”

“Những kẻ đó rất ác độc, ta chẳng thể nào tính kế với chúng được”

“Cô có thể mà, phải tin chính mình chứ”

“Nhưng mà ta bị điếc, không nghe thấy gì, là một phế nhân, còn có thể làm được gì nữa chứ?”

“Yên tâm đi, có người y thuật cao minh, sẽ không để cho cô bị điếc cả hai tai đâu”

Diệp Vũ tức chết lên được, “Ý người là, ta sẽ bị điếc một tai hả? Không thể chữa khỏi hả?”

Đám ánh sáng nhảy nhót lên xuống, gần như gập đầu, ‘Ai bảo cô nói những lời kích thích Sở Minh Phong chứ? Nam nhân đều không thể bị kích thích, cô hẳn là nên bình tĩnh một chút, đừng có lấy cứng đối cứng...hắn lập tức đập lại cô ngay’

“Đổi lại là người, người có thể bình tĩnh được sao? Người làm được không?”

Đám ánh sáng này cười hê hê, “Có lẽ là không được, ta cũng chưa từng trải qua. Nhưng mà cô cũng không thể giả vờ chết được, linh hồn Diệp đại tiểu thư gần như đã tỉnh, Sở Minh Phong đang nghi lắm đó”

Nàng dừng cảm, “Vậy đúng lúc quá, người tóm linh hồn ta ra, ta mang xác trả lại cho cô ấy, Nè, nhanh chút đi!”

Nó khuyên nhủ, “Nàng ấy quá nhất gan yếu đuối, không hoàn thành được sứ mệnh thần thánh mà trời cần, không thu dọn được cục diện rối rắm mà cô để lại. Ta lệnh cho cô, mau mau trở về ngay!”

Diệp Vũ ôm chặt hai vai, tiếp tục giả chết. Nó đành chỉ có thể dùng sức mạnh, xách nàng dậy, đem đẩy mạnh linh hồn nàng rời đi. Hồn phách đã trở về vị trí cũ, Diệp Vũ mở choàng mắt.

Tay đặt lên trên mi mắt nàng đột nhiên cứng đờ, Sở Minh Phong tiến lui không được, lại hơi xấu hổ,

Nàng giật tay hấn ra, cổ dùng sức, thấy hấn cứ nhanh đặt lên mình, cả giận nói, “CẤM được chạm vào ta!”

Bị đám ánh sáng kia túm trở về, đang tức đầy bụng, đúng lúc đem hấn phát tiết. Hấn sững sốt, rồi lập tức cười vui vẻ, Vũ Nhi của hấn đã trở lại rồi.

Đã nhiều ngày, thần sắc tư thái của nàng, ngôn hành cử chỉ của nàng khác hẳn lúc trước, cứ cầu xin hoàng đế mang nàng rời đi, tự xưng là “Thần nữ”, tuy hấn không biết vì sao nàng lại thay đổi mạnh thế, nhưng nếu nàng lại khôi phục tính tình cũ, hấn cũng không nghĩ nhiều nữa.

Nàng nhìn thấy tận trong đáy mắt hấn chỉ có cười, kinh ngạc, cơn giận còn sót lại chưa tan, liền xoay người quay lưng lại hấn.

Đã hai ngày rồi, Từ thái y nghiên cứu được ra phương thuốc, sắc một chén thuốc đưa cho Diệp Vũ uống.

Mọi người lo lắng chờ đợi hiệu quả của thuốc, đợi nửa canh giờ, Từ thái y kêu lên mấy câu, “Hoàng quý phi có thấy cái gì không ạ?”

123. Chương 126: Cùng Ngủ

Thật ra nàng nghe thấy, tuy thanh âm vẫn rất thấp, thật buồn, có cảm giác rất xa xôi, nhưng vẫn nghe thấy, tai phải đã khôi phục rồi.

Nhưng nàng giả vờ như không nghe thấy, chẳng có chút phản ứng nào. Sở Minh Phong sốt ruột như mình bị phát bệnh vậy, “Vũ Nhi, có nghe thấy trầm nói gì không?”

Nàng cứ nhìn họ chăm chăm, không hề đáp lại, giấu giếm sơ hở.

“Tại sao có thể vậy chứ?” Hấn chất vấn Từ thái y, “Chẳng phải người nói phương thuốc của người có hiệu quả sao?”

“Vi thần đã nắm chắc chín phần, đến cả tai phải cũng không thể khôi phục hoàn toàn, nhưng cũng không phải không nghe thấy mà” Từ thái y không rồi rắm không giải thích được, “Vi thần về ngấm lại xem tai sao không ổn đã nhé”

“Nghĩ nhanh lên”

Sở Minh Phong ngồi ở mép giường, sầu lo công tâm, biết vậy cũng vô lực. Chẳng lẽ thật sự phải đưa nàng ra cung đến tỉnh dưỡng ở biệt viện sao? Từ thái y nói chắc chắn, “Bệ hạ, vi thần nghĩ phương thuốc này tuyệt đối là được, có lẽ thuốc vẫn chưa có hiệu quả ngay, để ba ngày sau xem xem thể nào ạ”

Sở Minh Phong chẳng có ý kiến gì thêm. Cứ thế, Diệp Vũ uống liên tục thuốc ba ngày, tai phải dần nghe được thanh âm rõ hơn, còn tai trái thì vĩnh viễn bị điếc.

Nàng tiếp tục giả điếc, mặt Từ thái y cau có, nội tâm Sở Minh Phong thống khổ, mảy mảy cũng cau chặt.

Ngày này, Trâm Cài, Ngân Trâm bồi nàng đi dạo ngự hoa viên. Nàng lưu luyến mãi nửa canh giờ, đi tới Thính Phong Các, thì đi lên tầng ba tỉnh xảo kia.

Đài quan sát là nơi để nghe xem múa rất hữu hiệu, Thính Phong các là nơi để ngắm tốt nhất. Có tất cả 108 bậc thang, nối thẳng lên gác cao, Trên đỉnh gác cao kia, mái cong như cánh chim, phẳng phất như chim đại bàng tung cánh. Mầu ngói lưu ly rực rỡ muôn màu, nhìn từ dưới lên thấy sáng vàng lấp lánh, phẳng phất như dát vàng vậy. Còn bốn mái cong lên như vành trăng có lấp chuông đồng, chỉ cần có gió thổi, thì trong vòng vào dậm đều nghe thấy tiếng chuông kêu lanh canh... lanh canh...

Đứng ở trên đình các, tầm nhìn trải rộng bốn phía, tám mặt đều có gió, nhìn thấy cả toàn bộ cảnh hoàng cung không sót cái gì. Ở góc kia có một ngôi chùa toạ lạc, màu ngói đỏ tường vàng hợp thành một đám,

hướng về phía Nam Bắc, thông với các cung thất.... Nhìn hoàng tráng, cả hoàng cung như một toà nhà giam chạm trổ xa hoa, lộng lẫy.

Ở Thính Phong các, có thể nghe được tiếng gió to nhỏ, cũng có thể nghe thấy gió hát lúc khoan lúc nhặt, có thể nghe được tiếng gió gào thét như tiếng quỷ khóc, rồi lại càng nghe thấy được tiếng vạn ngựa chạy chồm gào thét qua tiếng gió, có thể nghe thấy đủ loại tiếng gió.

Diệp Vũ nhìn khoảng không rộng lớn vô ngần, ngược lên trời cao xanh nhìn đàn chim bay ngoài cung, cứ mong mình được thành một con chim lớn, bay ra khỏi hoàng cung, không bao giờ trở về nữa.

“Ngân Trâm, hoàng quý phi đã tới giờ uống thuốc rồi” TRâm Cài nói.

“Được, đây” Ngân TRâm nói.

Đúng lúc đó, Diệp Vũ thấy người nọ từ dưới đi lên Thính Phong các, đi lại vội vã, hẳn là đang đi ở trước ngự hoa viên.

Là Sở Minh Phong.

Trong lòng nàng chấn động, tim đập mạnh, xoay người, chỉ về phía trước, TRâm Cài, Ngân Trâm không rõ vì thế xoay người nhìn lại. Nàng nắm chắc cơ hội, tiến lên hai bước, thả người nhảy xuống.

TRâm Cài, Ngân Trâm nghe thấy tiếng động lạ, quay người lại, bịt miệng hét chói tai— Hoàng quý phi thể mà nhảy xuống rồi!

Lúc rơi xuống một khắc kia, trái tim như bị ép chặt, rất khó chịu, Diệp Vũ nghĩ cứ vậy mà ngã chết, cũng tốt thôi.

Loại rơi nhanh cấp tốc như thế tư vị thật khó chịu, chẳng có bằng chứng, cứ như hoa bồ công anh, bay nhẹ theo gió, nhẹ như lông hồng.

Sở Minh Phong bước nhanh tới, rồi đột nhiên trông thấy có người rơi xuống, cảm thấy chấn động. Lúc thấy rõ người đó, hẳn hồn phi phách tán, bước dài tới, chân đạp vách tường, thân hình bay lên, dùng khinh công tuyệt diệu nhảy lên, đưa tay ra ôm lấy nàng.

Tổng Vân trợn mắt há mồm, nhìn bệ hạ nhảy lên, đỡ được hoàng quý phi, rồi chậm rãi bay xuống. Trong nháy mắt, chuyện xấu xảy ra liên tiếp này khiến cho tim người ta lúc lên cao lại tụt xuống thấp.

Cảnh kinh động hồn phách này, chỉ e là cả đời mới thấy có một lần. Quá trình rớt xuống này, chỉ trong tích tắc, mà như đã trải qua một đời, chính mắt người nào thấy mà nói, cứ như đã qua một kiếp vậy.

Hai chân và con tim Sở Minh Phong vẫn còn chưa hết run, ôm chặt lấy nàng, thở hổn hển mãi. Sắc mặt nàng vẫn còn kinh hãi đến trắng bệch, tim đập mạnh mãi vẫn chưa bình tĩnh nổi,

Cái cảm giác hai người gần bó giữa không trung, thật kỳ diệu, cũng thật vi diệu.

Tổng Vân nghĩ giả sử không có võ, không có khinh công tuyệt đỉnh, chỉ e là hoàng quý phi sẽ ngã chết. Hoàng quý phi có ý nghĩ muốn chết trong đầu vẫn chưa tan, biết làm thế nào cho tốt đây?

Sở Minh Phong ôm chặt lấy nàng, sợ hãi nếu lỏng tay ra thì nàng lại như rơi từ trên trời xuống, loại kinh hãi này khiến người ta sợ hãi, kinh hồn, tuyệt đối không thể có lần hai.

Nàng cung may mắn là hẳn thấy đúng lúc, cũng đỡ được mình đúng lúc, nếu không lần mạo hiểm này chắc mất mạng ở hoàng cung Sở quốc rồi.

Đêm nay, Sở Minh Phong trần trọc, không thể ngủ say. Cất mạch, nhảy hồ, rồi hôm nay còn bay vọt từ trên Thính Phong các xuống nữa. Ba lần, nhất định còn lần thứ tư. Vũ Nhi gần như chết tâm rồi, đáng sợ thật. Hẳn không thể chấp nhận nổi lần thứ tư được nữa, không thể chấp nhận nổi cái loại hồn phi phách tán này lần nữa, không thể chấp nhận nổi cả thể xác lẫn tinh thần bị xé rách đau đớn lần nữa.

Nàng đau, hẳn còn đau hơn.

Như vậy hẳn hẳn là nên thả nàng ra cung, như lời Thẩm Chiêu nói, nàng tĩnh dưỡng ở biệt quán, có lợi mà vô hại.

Hắn nghiêng người, chân tay đứng dậy nhìn nàng. Trong bóng tối, nàng như ngủ rất say, hơi thở lúc có lúc không, mặt mày bình lặng, lại chẳng chút đau đớn.

Chỉ có lúc ngủ say, nàng mới chịu ở yên một chút, nỗi đau đớn này mới tạm rời xa nàng.

Cố ép nàng ở lại bên cạnh, sẽ chỉ làm nàng càng ngày càng tiêu tụy hơn, sẽ tìm mọi cách để chết, chẳng lẽ đây là điều hắn muốn sao? Không, hắn muốn một Diệp Vũ vui vẻ khoẻ hoạt, cả thể xác và tinh thần đều vui vẻ đầy đủ.

Như vậy cũng nên để cho nàng được dễ chịu hơn chút. Trong đêm tối, có tiếng thở dài vang lên. Sở Minh Phong đã hạ quyết tâm, nhắm mắt ngủ.

Diệp Vũ cuối cùng đã được như ý, sáng hôm sau, Tống Vân, TRâm Cài hộ tống nàng ra cung, đi tới biệt quán suối nước nóng.

Cuối cùng cũng rời hoàng cung, cuối cùng cũng thoát khỏi nhà giam ấy, nàng cố nén xúc động không nhảy lên hoan hô. Tuy vẫn chưa thoát khỏi lòng bàn tay của Sở Minh Phong, nhưng mà nói tóm lại là rốt cuộc cũng được ở biệt quán ngoài cung đã.

A Tử, Tiểu Nguyệt thấy nàng trở về, mặt mày hớn hở chào đón, thấy nàng chỉ cười không nói, nụ cười tươi đọng lại trên mặt.

Tống Vân nói với các nàng, “Từ nay về sau, cô nương TRâm Cài là người hầu hạ Nhị phu nhân nhất, các người phải nghe lời cô nương TRâm Cài sai bảo, không được lỗ mãng, hiểu chưa?”

Tuy nói các nàng ấy là “ma cũ” ở biệt quán, nhưng cũng chỉ là nghe lệnh làm việc thôi. Diệp Vũ quay đầu liếc mắt nhìn các nàng ấy một cái, rồi đi vào tắm phòng.

A Tử, Tiểu nguyệt, hãy đợi khi nào ta “khôi phục” lực nghe, lại cùng trò chuyện với các người.

Trở lại biệt quán như được trở về nhà, thể xác và tinh thần thả lỏng, muốn làm gì thì làm, chẳng mong cầu gì. Tối thích nhất là không bao giờ nhìn thấy tên bạo quân kia nữa, nhắm mắt làm ngơ, cảm giác thật tốt quá.

Đêm đầu tiên, nàng ngủ rất ngon, lúc nằm mơ cũng cười.

Từ thái y chuẩn bị thuốc uống ba ngày cho nàng mang về biệt quán, bởi vậy cả ba ngày nàng lại uốn thuốc, rồi tự bảo là đã nghe thấy được thanh âm.

Nghe thấy tin tốt, Sở Minh Phong, Từ thái y vội vã tới, Thẩm Chiêu cũng đến. Sau khi Từ thái y bắt mạch, cười hơ hớ bảo, “Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng hoàng quý phi, tai phải của hoàng quý phi đã khôi phục lại rồi”

“Vũ Nhi” Sở Minh Phong vui quá mà quên mất mọi thứ, cầm lấy tay nàng, trên mặt nở nụ cười tươi rói, “Thật tốt quá”

“Từ đại nhân, vết thương ở tai trái đã hết cách rồi sao?” Mặc dù Thẩm Chiêu cũng cao hứng thay, nhưng lại đưa ra phần tiếc nuối này.

“Ta cũng đã cố hết sức rồi” Từ thái y cười nói, “Nếu ai mà trị được tai phải của hoàng quý phi khỏi thì ta sẽ bái người đó làm thầy”

Thần sắc Diệp Vũ thản nhiên, khoé môi khẽ nhếch lên cười. Từ thái y dò xét vết thương ở cổ tay trái của nàng bảo, “Miệng vết thương ở cổ tay trái đã khép lại rồi, mấy ngày nữa thì sẽ khỏi hẳn”

Sở Minh Phong cười sáng lạn, “Vũ Nhi, hôm nay trăm dùng bữa cùng nàng được không?”

Sắc mặt nàng càng lạnh nhạt hơn, khoé môi đang cười bỗng mất tăm, hẳn bỗng ý thức được là nàng đang kháng cự mình, sắc mặt ngưng ngùng.

Thẩm Chiêu nói xen vào, “Bệ hạ, hay là thần bồi bệ hạ uống mấy chén nhé, thấy sao?”

Sở Minh Phong không từ chối, Từ thái y kéo ống tay áo Thẩm Chiêu, ý bảo hần ra ngoài. Trong tấm phòng chỉ còn có hai người, tim Diệp Vũ chậm rãi đập bình thường trở lại, sốt ruột hần lên.

“Vũ Nhi, trầm thật cao hứng” Sở Minh Phong cười giễu cợt, “Chúng ta nói chuyện chút được không?”

“Bệ hạ định nói gì ạ?” Nàng nói đậm mạc, cho dù nàng không muốn nói, hần cũng sẽ không rời đi.

“TRẫm biết, trẫm đã làm chuyện sai, biến nàng thành như vậy” Hần nắm nhẹ tay nàng, giọng thành khẩn, bao gồm cả bi thống, ‘Trẫm không nên đánh nàng, dẫn đến nàng bị xảy thai là thật; thật không nên biếm nàng tới chỗ tập dịch, dù trẫm muốn dụ răn ra khỏi hang, muốn bắt con tiện nhân kia.... Tóm lại trẫm sai rồi, trẫm không cầu xin nàng tha thứ, nhưng trẫm hy vọng, nàng đừng cự tuyệt trẫm xa tận ngàn dặm như thế”

“Bệ hạ không phải không biết, ta chỉ có hận với bệ hạ hay sao?” Nàng hỏi lại lạnh băng.

“Trẫm biết, trẫm biết đã bị ứng nghiệm thế nào rồi, trong lòng nàng hận ít đi chút được không?”

“Bệ hạ muốn ta nói thật không?”

Sở Minh Phong gật đầu. Diệp Vũ nói chậm rãi, “Bệ hạ buông tay, thả cho ta tự do, ta sẽ không còn hận bệ hạ nữa”

Tuy đã sớm đoán được nàng sẽ nói vậy, nhưng hần vẫn hỏi. Chỉ cần hần thả nàng, nàng dĩ nhiên sẽ không còn hận hần nữa. Nhưng điều này là muốn bắt hần dứt bỏ tình yêu trong lòng đi, thành toàn cho nàng, thành toàn cho nàng không còn hận nữa. Trong lòng hần vẫn vương chưa xốt khó nói nên lời, “Ngoài điều này ra, trẫm không muốn nàng làm một chuyện gì cả”

Nàng nói tuyệt nhiên, “Ta cũng có một câu, ngoài chuyện đó ra!”

Hần thả lỏng tay, nhìn nàng chăm chú, ánh mắt nặng nề. Diệp Vũ cũng nhìn hần, không cam lòng yếu thế, tuyệt không thoả hiệp. Sau khi đối đầu khá lâu, Sở Minh Phong nói, “Trẫm còn có chính sự cùng bàn với Thẩm Chiêu, nàng đi nghỉ trước đi”

Dứt lời bước nhanh rời khỏi tấm phòng, gần như không muốn nghỉ ở thêm lát nữa.

Tối hoàng hôn, Trâm Cài bởi Diệp Vũ đi vào phòng ăn, Sở Minh Phong đã ngồi trước bàn ăn với Thẩm Chiêu. Ở giữa bàn ăn có một nồi canh to bốc hơi nóng hổi, bốn phía bày đầy những đồ ăn nguội đủ màu sắc. Hôm nay là ăn lẩu tối sao?

Trâm Cài đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh Sở Minh Phong, hần cười bảo, “TRẫm nhớ tối vào đông năm ngoái được cùng ngồi ăn lẩu với Vũ Nhi, mùi vị độc đáo, vẫn còn đọng mãi, bởi vậy mới bảo Tống Văn chuẩn bị nồi lẩu và các nguyên liệu đồ ăn. Thẩm Chiêu, người nhất định phải ăn nhiều một chút”

“Lúc trước bệ hạ còn cố tình giấu, hoá ra đây gọi là ăn lẩu, là do hoàng quý phi dạy bệ hạ sao” Thẩm Chiêu cười ôn hoà.

“Trẫm vẫn nhớ mãi hương vị của lẩu, nhưng năm sau mọi việc phức tạp, giờ mọi thứ đã ổn định, cuối cùng cũng thấy nhàn nhã mà nhớ về mùi hương độc đáo kia” Giọng sở Minh Phong mỉm cười, như đang nói chuyện, ánh mắt ý bảo Tống Văn nhắc nắp nồi lên.

“Bệ hạ vẫn nhớ mãi không quên, lẩu này chắc chắn chẳng giống bình thường rồi” Thẩm Chiêu rót hai ly rượu, rồi lại rót một ly trà nóng đưa cho nàng.

Với quân thần kẻ xướng người hoạ này, còn xướng lên thế nào nữa đây? Diệp Vũ lạnh lùng không nói, nghĩ đến khiến Sở Minh Phong hoài niệm đêm đó chính là thái độ của nàng rồi.

Tống Văn đem các loại thịt đã thái, đồ ăn nguội để vào trong nồi lẩu sôi nghi ngút, đầy nắp lại. Thấy sắc mặt nàng lạnh lạnh, Thẩm Chiêu không lo về mặt ghẻ lạnh, hỏi, ‘Cách ăn như thế, hoàng quý phi học được ở đâu thế?”

“Ta từng đọc qua sách của quốc gia Tây Vực, trong đó có một quyển giới thiệu về lẩu, nên học được”

“Thần cũng đã từng xem không ít sách nước Quan Tây vực, không rõ hoàng quý phi còn nhớ là quyển sách nào ạ?” Hần truy tiếp.

“Xem mấy năm trước, không nhớ rõ” Diệp Vũ trả lời lạnh nhạt.

Thẩm Chiêu cười khê, lập tức lại cùng nói chuyện quốc gia đại sự với Sở Minh Phong, chẳng qua cũng đều là các nơi tấu lên.

Tống Vân mở nắp nồi lên, gấp rau cho bệ hạ. nàng chán sắp chết, chẳng bằng mình ra tay, cầm lấy một đôi đũa và cái thìa gấp thịt và đồ ăn vào chén nhỏ, chẳng coi ai ra gì.

Sở Minh Phong và Thẩm Chiêu liếc nhìn nhau, rồi bắt đầu ăn.

Tiếp đó, họ cùng nhắc tới tấu chương của phủ Tùng Giang, phủ Hàng Châu và phủ Tô Châu. Từ tháng giêng tới tháng mười, ba phủ này liên tiếp xảy ra án mạng chấn động toàn thành, cùng lúc xảy ra, sáu người chết. Án mạng xảy ra đều là ở thanh lâu, người chết không ngoại lệ là kỹ nữ đẹp nhất và khách làng chơi, có ba khách làng chơi bị giết, đều là mệnh quan triều đình cả. Ba án mạng này xảy ra cùng lúc khiến cho người ta sợ hãi, toàn thân người chết không có vết thương nào, bị treo ở giữa, cả người trần trụi, cứ như tự sát vậy, trên bàn ló ra một mặt nạ quỷ và đoá hoa tường vi, bởi vậy, dân gian đều đồn ba mạng người này là án “Mặt quỷ tường vi”. Kẻ giết người thông minh tuyệt đỉnh, chưa từng để lại dấu vết gì, bởi vậy, bộ khoái ba phủ và tri phủ cũng không tìm ra manh mối để phá án.

“Bệ hạ, phủ Tùng Giang, phủ Hàng Châu và phủ Tô Châu không tìm được điểm mấu chốt manh mối để phá án. Tuy án mạng xảy ra ở nơi thanh lâu, nhưng trong ba người chết lại là mệnh quan triều đình, giờ đã khiến cho mọi người khắp nơi sợ hãi linh hồn, lòng người hoảng sợ, dân gian nổi lên lời đồn khắp nơi” Thẩm Chiêu nói lo lắng.

“Lòng người hoảng sợ” Sở Minh phong hừ lạnh, “Nếu không đi xóm cô đầu tìm hoan mua vui thì sẽ không bị chết thảm như vậy”

“Thần đã tra rồi, ba mệnh quan triều đình, một là tri huyện, một là thần bộ, một là lễ bộ lang trung hồi hương về thăm người thân. Ba kẻ này làm quan thanh liêm, cũng không dám ăn hối lộ, chỉ là ba người này còn có mấy thị thiếp, thế mà lại thường xuyên đi thanh lâu tìm hoan”

“Trẫm cho ba phủ một thời gian nữa, nếu chúng vẫn còn không bắt được hung đồ, thì để người tiếp nhận đi”

Thẩm Chiêu cười ôn nhuận, gật gật đầu.

Sở Minh Phong uống cạn ly rượu, “đúng rồi, người đã truy tra kẻ trộm sách hơn một tháng rồi, có tin gì chưa?”

Lòng Diệp Vũ căng thẳng, kẻ trộm sách à? Thẩm Chiêu đang tra kẻ trộm sách là công tử Kim kia sao?

Thẩm Chiêu đáp, “Tuy bệ hạ cố ý để cho kẻ trộm sách ra vào Tàng thư các như chỗ không người, nhưng mà kẻ trộm sách có khinh công rất cao, võ nghệ bất phàm, nếu không ra vào hoàng cung sớm muộn cũng bị thị vệ phát hiện ra. Thần nghĩ, kẻ này trộm cuốn “Thần Binh phổ” tất đã có mưu tính sẵn”

Diệp Vũ bất giác nghĩ, vì sao họ lại nhắc “thần binh phổ” trước mặt nàng chứ? Không kiêng kỵ nàng sao? “Kẻ này thật to gan lớn mật, không phải người của Tần quốc thì là người Ngụy quốc” Sở Minh Phong cười lạnh, “Từ lúc trẫm đăng cơ đến nay, Tần quốc, Ngụy quốc mơ ước “Thần binh phổ” rồi, đã nhiều lần sai người tới trộm sách. Trẫm sớm nắm rõ kỹ xảo của chúng, định trộm “Thần binh phổ” à, không coi trẫm ra gì sao!”

“Kẻ trộm đi cuốn “Thần binh phổ” này là giả, nói vậy vẫn chưa từ bỏ ý đồ đâu. Thần nghĩ đến, hẳn nhất định sẽ quay lại”

“Trẫm đánh cuộc hẳn quay lại đó!” Mắt Sở Minh Phong bắn toé lạnh, “Hắn có gan quay lại, trẫm sẽ khiến hắn chẳng có mạng rời đi!”

Diệp Vũ không rõ, họ biết mình mà thông đồng cùng kẻ trộm sách, nhất định sẽ hiểu rõ kẻ trộm sách, vì sao họ không hỏi mình nhỉ? Thật ra nàng đã sớm nghĩ tới, sớm muộn gì công tử Kim cũng sẽ phát hiện ra

cuốn “Thần binh phổ” kia là giả, biết đâu chừng hiện giờ hắn đã ở trong thành Kim Lăng rồi. Còn nữa, công tử Kim có tức giận không nhỉ? Có còn bắt mình làm việc cho hắn nữa không đây?

Nàng hy vọng, không muốn gặp lại công tử Kim.

**

Trước khi vết thương khỏi, Diệp Vũ không muốn ra khỏi cửa, cả ngày cứ ở trong biệt quán. Thiển Hề nghe nói con gái đã trở lại biệt quán, vội vã tới thăm nàng, hỏi nàng nhiều chuyện, hỏi cả chuyện nàng mang thai.

Ba ngày sau, Sở Minh Phong giá lâm biệt quán. Sau bữa tối, hắn vẫn không có ý hồi cung, hắn hạ quyết tâm qua đêm ở biệt quán. Tống Văn mang tất cả tấu chương chuyển đến tấm phòng, đặt ở bàn ngoài, Sở Minh Phong ngồi xuống nói với nàng, “Trẫm xem tấu chương trước”

Nàng kinh ngạc, hắn thế mà dám chuyển tấu chương đến biệt quán để xem chứ! Canh giờ vẫn còn sớm, cũng không ngủ được, nàng lấy một quyển sách, ngồi trước bàn đèn đọc.

Trong tấm phòng có ba người, lại yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng nàng lật từng trang sách. Nhìn một lát, nàng quay đầu lại nhìn, Tống Văn đang đứng bên thư án hầu hạ, Sở Minh Phong thì chăm chú xem tấu chương, mày cau lại, mắt bắn ra những tia sắc nhọn.

Đây là lần đầu tiên nhìn hắn phê duyệt tấu chương, hắn rất chú tâm, khuôn mặt hồng lên dưới ánh nến, giống như pho tượng, tuấn nghị hoàn mỹ, Quý Phủ thần công, khí phách ẩn sâu bên trong người toát ra khiến cho người ta không thể bỏ qua được...

Hắn cảm giác được nàng đang nhìn mình, đột nhiên ngẩng đầu, mắt lướt tới, nàng vội vã quay đầu đi, tim đập hoảng hốt, như làm chuyện xấu vậy.

“Tống Văn, ba vụ hung án này, ngươi có nghĩ gì không?” Sở Minh Phong dựa lưng vào ghế, hỏi nhàn tản.

“Nô tài sao có ý tưởng gì chứ? Ý tưởng của nô tài chính là hầu hạ bảo vệ bệ hạ, không để bệ hạ soi mói, quở trách” Tống Văn nhếch môi cười.

“Ba vụ hung án này, sáu người chết kiểu này giống nhau như đúc, đều là một mặt nạ bạch quỷ và đoá hoa Sắc Vi, rõ ràng, hung đồ đều là một người, đây là vụ án giết người liên hoàn” Sở Minh Phong mày cau lại, “Hung đồ giết người thật lợi hại, căn cứ vào bản trình tấu của ba phủ, trẫm cũng không nhìn ra có điểm đáng ngờ”

“Điểm đáng ngờ cần phải đi tận hiện trường tìm, bệ hạ cứ ngồi mãi ở ngự thư phòng, chỉ nhìn bản tấu của quan viên thì cũng không nhìn ra điểm đáng ngờ được đâu” Diệp Vũ thốt ra, nói xong mới ý thức được là mình lẩm miệng.

Hắn đứng dậy đi tới, mày đang cau lại giãn ra, “Vũ Nhi nghĩ gì, không bằng nói ra, nói ra với trẫm xem?”

Nàng cũng đứng lên, mỉm cười nói, “Vụ án giết người liên hoàn quan trọng nhất là động cơ của hung thủ, nói cách khác, vì sao hung thủ lại giết người? Vì sao lại chuyên giết kỹ nữ và mệnh quan triều đình chứ? Vì sao mỗi lần lại để lại mặt nạ bạch quỷ và một đoá hoa? Phỏng đoán động cơ giết người, lại đi tìm manh mối, có lẽ còn có thể tìm được dấu vết để lại đó”

Thật ra nàng đâu biết phá án thế nào đâu? Nhưng mà do Hạ Phong đã từng diễn vở kịch phá án, ngày nào nàng cũng đi theo hắn, nghe nhiều lời kịch của hắn nên thuộc cả, dĩ nhiên biết một chút mấu chốt phá án. Bộ kịch phá án kia cũng trùng hợp là án giết người liên hoàn, nàng mới nói ra chút này nọ.

“Động cơ giết người ư?” Sở Minh Phong hơi hiểu chút với từ này, lại cũng không hỏi nhiều, “Động cơ hung thủ giết người là cái gì?”

“Bệ hạ ngẫm lại xem, hung thủ tiến vào trong phòng giết người như thế nào? Lại giết người ra sao? Vì sao trên người chết không có vết thương nào? Là bị treo cổ, hay là chết kiểu khác? Vì sao hung thủ giết người còn để cho người chết trần trụi, treo giữa không trung chứ?” Nàng nói chậm rãi, đôi mắt đẹp sáng ngời, trên mặt loé lên rạng rỡ nhiều màu.

“Lời vũ Nhi nói rất có lý, đây đều là mấu chốt để phá án” Hấn bị thần thái của nàng mê hoặc, mắt loé lên tán thưởng, “Hung thủ cời sạch quần áo người chết, để cho tất cả mọi người nhìn thấy bộ mặt thật khó chịu của người chết, là vì sao?”

“Có lẽ là hung thủ muốn cho chính mắt mọi người nhìn thấy kỹ nữ và mệnh quan triều đình có dáng vẻ phóng đảng vô sỉ tới mức nào” Nàng đoán. “Có lẽ hung thủ vô cùng oán hận kỹ nữ và khách làng chơi, nếu không sao hung thủ lại liên tục giết ba kỹ nữ và ba khách làng chơi chứ”

Sở Minh Phong gật đầu, “Nói có lý lắm”

Tổng Vân vui mừng nhìn họ, họ cứ anh một câu tôi một câu thảo luận về vụ án, tựa như đôi vợ chồng ân ái sánh bước bên nhau vậy.

Nếu bệ hạ và hoàng quý phi cứ bình an vô sự như vậy thì tốt quá.

Diệp Vũ bảo, “Còn có một thứ rất quan trọng, khám nghiệm tử thi là muốn kiểm tra thực hư xem người chết là chết thể nào, là treo cổ hay là bị trúng độc bỏ mình, đây là điểm mấu chốt nhất phá án”

Sở Minh Phong càng nghe càng ngạc nhiên, vì sao nàng biết nhiều vậy? Nàng tinh thông ca múa thì khỏi nói rồi, nhưng nàng lại nắm vững việc phá án như lòng bàn tay. Nàng còn có bao tài cán mà không muốn ai biết hoặc không cho hấn biết nữa đây?

Hấn yêu cô gái, tài hoa hơn người, tài cán không lu mờ, sâu không lường nổi, tất cả đều khiến hấn thấy ngạc nhiên, tán thưởng.

“Nghe vũ Nhi nói vậy, trẫm cũng thấy có hứng thú với việc tự mình tra án đó”

“Bệ hạ, hung thủ giết người liên hoàn mà chưa bắt được ngày nào, thì vẫn còn có thể phạm án nữa. Bởi vậy, nên để cho các quan phủ ra thông báo, cảnh báo với các thanh lâu để ý kỹ hơn” Nàng thấy phần nóng lòng trong mắt hấn, bất giác thấy không ổn.

“Hoàng quý phi thật lợi hại quá, cả điểm ấy cũng nghĩ ra” Tổng Vân giơ ngón tay cái lên, cười bảo, “Phòng ngừa chu đáo quá”

“Phủ Hàng Châu, phủ Tùng Giang, phủ Tô Châu, nếu hung thủ lại gây án lần nữa, sẽ gây án ở đâu đây? Phủ Trấn Giang” Hay Kinh thành?” Sở Minh Phong nhướn mày lên hỏi.

“Có lẽ là phủ Thường Châu, hoặc có thể là phủ Trấn Giang, biết đâu được.”

Tổng Vân nhắc nhở, “Bệ hạ, canh giờ không còn sớm nữa, nên đi ngủ rồi ạ”

Sở Minh Phong từ trong vụ án hoàn hồn trở lại, Diệp Vũ cũng bừng tỉnh, khôi phục lại sắc mặt lạnh nhạt.

Nhìn thần sắc của nàng thì thấy nàng không muốn ngủ cùng giường với hấn. Sau một hồi lặng im, hấn nói trầm lắng, “TRẫm sẽ tới ngủ ở phòng bên cạnh, nàng nghỉ ngơi đi”

Nàng vẫn không nhúc nhích, thấy hấn rời đi, tim đập nhanh cũng chậm rãi chậm lại. Đột nhiên cái cảm giác quen thuộc đã lâu ngày theo đầu dây thần kinh ngứa ngáy bốc lên, trong khoảng khắc lan tràn, trải rộng khắp người. Nàng vô lực chống đỡ, dựa vào cạnh bàn, cắn môi chịu đựng.

Tổng Vân đang định đóng cửa, thấy nàng như thế, chấn động, “Bệ hạ, hoàng quý phi...”

Sở Minh Phong chạy nhanh tới, ôm lấy nàng, “Vũ Nhi, sao vậy? Không khoẻ chỗ nào?”

Nàng cố chống đỡ, song lại thấy khó chịu vô cùng, chỉ trong tích tắc, sắc mặt lại trắng như tờ giấy, tại sao lại vậy chứ? Hấn gọi, “Tổng Vân, mau đi truyền Từ thái y.” “Không... Ta không sao...” Nàng ngứa ngáy vô cùng, định lấy tay ra gãi, song cố sức chịu đựng. “Ta lên giường nằm ngay là không sao... Bệ hạ đi nghỉ đi...”

“Lúc này còn nói vậy sao?” Hấn hờn hển, đem nàng ôm tới trên giường. Mỗi một tác da thịt đều ngứa sấp chết, cái loại ngứa kinh người, chui sâu trong lục phủ ngũ tạng thể này thật khó chịu, như có vạn con sâu há miệng nhỏ ra cắn, chân tay khắp người đều đau, cả máu cũng thấy đau... Nàng cuộn tròn mình lại, khớp hàm rung bần bật, đôi mắt cũng run rẩy, trán toát mồ hôi, chịu đủ tra tấn...

Hắn thấy nàng thống khổ như thế, cũng bó tay, hận mình không hiểu tý y thuật nào, hận mình không thể chịu khổ thay nàng, hận sắp phát điên lên, phải làm sao đây?

“Cố chịu chút, Từ thái y sẽ tới nhanh thôi” Sở Minh Phong cũng chỉ biết nói như thế.

“Bệ hạ đi mau đi... Đi mau đi mà...” Diệp Vũ khàn khàn rống lên, giọng đứt quãng.

124. Chương 127: Vui Sống Dâng Trào

Bởi vì đây là tình độc phát tác. Tiếp đó là nhu cầu khát khô cổ, hắn là thuốc giải duy nhất trước mắt, nhưng nàng lại không muốn.... Công tử Kim chết tiệt, thế mà dám lừa nàng! Nuốt lời! Đồ ti bỉ vô sỉ!

Hắn sao tới đúng điểm mấu chốt thì bỏ lại nàng chứ? Hắn hỏi, “Vũ Nhi, trong cơ thể nàng có phải còn kịch độc khác nữa phải không?”

Diệp Vũ lắc đầu, đẩy tay hắn ra, không cho hắn chạm vào mình. Đúng lúc đó, trong cơ thể dâng lên một ngọn lửa hùng hực, tràn ngập toàn thân... Nàng ôm chặt mình, lùi lại, đôi mắt lộ ra khẩn cầu... Hắn đưa tay ra ôm nàng, trong mắt đầy đau thương xót xa, nàng khàn giọng kêu lên, “Đừng lại đây... Đừng mà...Bệ hạ đi mau đi mà...”

Mồ hôi nhiễm ẩm tóc mai nàng khiến cho bộ váy mảnh mai của nàng càng đáng thương hơn, khiến cho người ta không thể không đau xót thay. Sở Minh Phong cởi giày ra, định ôm nàng vào lòng, muốn cùng chịu đựng với nàng. Nhưng vừa chạm tới nàng, nàng đã nhanh chóng lùi lại, hai tròng mắt đầy lệ long lánh, đau khổ cầu xin, “Thật khó chịu quá... Cứu ta với...”

“Trầm biết... Trầm ở cùng nàng...” Hắn an ủi suy yếu vô lực, “Cố nhịn chút nữa thì tốt rồi...”

“Không... Bệ hạ đi mau đi... Đi đi mà...” Nàng đuổi hắn, hai tay lại ôm lấy mặt hắn, lời nói và hành động trái ngược nhau. Bởi vì nàng đã không khống chế được chân tay mình nữa rồi.

Sở Minh Phong thấy kinh ngạc, nàng bị trúng độc gì? Vì sao tính tình nàng lại thay đổi đột biến như thế? Khuôn mặt nhỏ của Diệp Vũ bị mồ hôi ướt đầm, đôi mắt đỏ vằn tơ máu, tay run rẩy kịch liệt... Tình độc này lợi hại quá, lợi hại gấp trăm ngàn lần các loại mị dược khác, đem tra tấn nàng tới mờ lý trí.... Nàng chịu không nổi, nhịn không được nữa, vọt lên, cởi hết áo choàng ngoài của hắn, hôn môi hắn, dồn dập mà kịch liệt. Sở Minh Phong sửng sốt, không ngờ nàng lại chủ động hôn mình, “Vũ Nhi, nàng cam tâm tình nguyện có phải không?”

Nàng sao mà trả lời được chứ? Trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất là: hôn hắn, cởi quần áo của hắn... Nhưng cử chỉ của nàng làm hắn xác định chắc chắn nàng cam tâm tình nguyện. Hắn nhanh chóng cởi sạch quần áo của nàng và mình, ôm chặt lấy nàng, vừa ôn nhu xoa một bên ngực nàng, vừa điên cuồng hôn lấy nàng, không kiềm chế nổi.

Đã nhiều ngày chưa chạm vào nàng rồi, hắn ngày nào cũng kiềm chế tưởng nhớ tới nàng, đợi tâm tình nàng ổn rồi mới nói sau. Vừa rồi, nàng đột nhiên điên cuồng khiến cho hắn thấy được yêu mà sợ, hắn không bao giờ chống chế nổi dục vọng chôn sâu trong lòng được nữa. Sự chủ động của nàng, sự cuồng dã của hắn, hai người như nước và lửa, va đập ào ào, lửa bắn tung toé.

Sở Minh Phong biết, sự “cam tâm tình nguyện” của nàng là do vừa rồi đau đớn, nhưng mà lúc ấy hắn cũng chẳng nghĩ được nhiều, chỉ chăm chú hoan ái... Hắn đem phần nóng rực của mình đặt ở cửa ra vào, muốn cho thân thể của nàng được chuẩn bị thật đầy đủ, nàng cũng không vịn vịn, chỉ thì thào kêu lên, “Bệ hạ... Bệ hạ...”

Nhiệt tình của nàng khiến hắn phát điên lên rồi, vì thế hắn chẳng còn cố kỵ gì nữa, vọt thẳng tới, trong nháy mắt lấp đầy nàng. Trong khoảng khắc, hư không đáng sợ như được lấp đầy, Diệp Vũ rên rỉ, nỗi lo lắng cùng cực đã giảm bớt, chân tay cũng không còn co quắp nữa, mày đang cau chặt cũng giãn ra.

Luồng tuôn trào mãnh liệt kia gây cho nàng khoái cảm không lời nào tả xiết, nàng vẫn cảm thấy chưa đủ, nhếch mông lên cao áp sát hân, ngẩng đầu, uốn người vươn tay ôm lấy cổ hân, vai hân, ra sức cắn hôn, như muốn để lại dấu ấn trên người hân.

Sở Minh Phong cũng không biết nàng còn có bộ dạng như thế, tuy nổi bắn khoăn mỗi lúc một lớn, song tốc độ bên hông lại tăng mạnh theo từng động tác.

Bắt đầu luận hân yêu cầu cái gì, nàng đều phối hợp phi thường; hân thoáng động thân thể, nàng cũng thay đổi tư thế ngay cho phù hợp.... Nàng ngồi trên người hân, hai tay đưa ra sau, đặt trên đùi hân, người uốn lên cao, vừa uốn lên vừa đóng đưa, hai quả cầu tuyết mềm mại tuyết vời cũng rung rinh, chọc cho hân đưa tay ra vuốt ve...

Hân nhìn nàng chăm chú, rất thích bộ dạng điên cuồng như vậy của nàng, lại không thể nghĩ ra nguyên nhân sao tính tình nàng thay đổi lớn như thế.

Hai mắt nàng khép hờ, như đang hưởng thụ cảm giác sung sướng trong hoan ái, hoàn toàn chẳng có thần sắc xấu hổ quẫn bách tí nào.... Một lát sau nàng nằm lên người hân, như nước và sữa hoà nhau, nàng khẽ động nhẹ, tuy độ mạnh yếu rất nhỏ, nhưng tư thế cơ thể như vậy cũng đẩy hân lên cao nhanh hơn, ***khác hân.

Bỗng Diệp Vũ bất động, khoái cảm như sóng biển dâng tràn khắp toàn thân, khắp mọi góc ngách, cứ như được giải thoát vậy, cả người rất thoải mái. Sở Minh Phong cảm giác được sóng triều của nàng, đứng thẳng dậy, ôm lấy nàng, đặt nàng dưới thân, tiến mạnh vào. Trên giường hỗn độn không chịu nổi, mỗi một góc chăn, trên đệm, quần áo tán loạn khắp nơi; cảnh hoan ái kịch liệt của nam nữ trên chiếc giường kia khiến rèm màn lay động kịch liệt.

Họ không biết khí lạnh xâm nhập là gì, cả người như bùng cháy vậy, nóng rực, cứ trần trụi ôm nhau, chân tay quăn quật. Khoái cảm giữa hai nơi ân ái giáp nhau kia bùng nổ, cơn cực khoái dâng tràn khắp cơ thể, họ thở dồn dập, mặt mày giao nhau.

Diệp Vũ lại lần nữa cảm nhận được cơn cực khoái dâng tràn, tình độc đem tới sự khát khô cũng như rời xa, không còn quẫn quít lấy nàng nữa. Chân tay nàng mềm nhũn, nằm vật trên giường như chết vậy, mặc hân đùa nghịch. Sở Minh Phong ôm nàng thật chặt, lấy chân đạp lại, cứ lẳng lặng nhìn nàng. Nàng đang ngủ, tóc ướt sũng vì mồ hôi, hai má đỏ hồng khiến lòng người lưu luyến, chọc cho hân không kìm được cúi đầu hôn nàng.

Giữa bọn họ, đây là cảnh đẹp nhất, triền miên nhất, cuồng dã nhất, bộc phát lửa nóng một lần, đẩy người ta trở về với hư không. Lúc này trong đêm tĩnh lặng vang lên tiếng gõ cửa, là giọng của Tống Vân, “Bệ hạ, Từ thái y đã tới ạ”

Sở Minh Phong không động dậy, nàng cũng thế, ngủ rất say. Do dự mãi hân mới gọi Tống Vân vào, tránh sáng sớm mai sẽ bỏ vuột mất thời cơ bắt mạch tốt nhất.

Tống Vân đóng cửa lại, cúi đầu, theo sự sai bảo của bệ hạ, thu dọn quần áo tán loạn, mặt không đỏ tim không đập, bởi vì đây không phải lần đầu thấy cảnh tượng như vậy.

Từ thái y tiến vào, thấy bệ hạ ngồi ở bên ngoài giường, đắp chăn, khoác áo choàng bên ngoài, cơ ngực rắn chắc trần trụi lộ ra, cảnh xuân lộ ra, nhất thời hiểu được trong tấm phòng vừa xảy ra chuyện gì, mắt chớp chớp, mặt đỏ bừng.

Sau khi hành lễ, ông đứng trước giường, đợi bệ hạ lên tiếng. Sở Minh Phong không muốn phiền toái, vẫn chưa mặc quần áo cho Diệp Vũ, đưa tay nàng ra, đặt tay nàng lên ngực mình, cứ vậy chấp nhận cho Từ thái y bắt mạch. Mặt Từ thái y càng đỏ hơn, đầu cúi thấp xuống, khom mình, ngón tay đặt trên cổ tay nàng, tập trung tinh thần bắt mạch.

Một lúc sau, ông đứng lên, “Bệ hạ có thể miêu tả một chút bộ dạng vừa rồi hoàng quý phi mới phát tác không ạ?” Sở Minh Phong nói tóm tắt tình hình lúc đó ra, “Vũ Nhi hình như là bị trúng kịch độc đó”

“Hoàng quý phi toàn thân vừa ngứa vừa đau, sau đó tính tình thay đổi hẳn...” Từ thái y dừng lại, như ngưng ngừng nói tiếp, “Theo vi thần bắt mạch, bệnh trạng của hoàng quý phi đúng là trúng kịch độc ạ”

“Kịch độc gì?” Sở Minh Phong hoảng sợ.

“Loại kịch độc này có thể sánh ngang với các loại kịch độc phi thường khác, lúc đầu là ngứa đầu không chịu nổi, như có vụn con sâu cắn vậy, sau đó sẽ thay đổi hẳn tính tình, giống y hoàng quý phi vậy, cả người khát khô, còn lợi hại gấp trăm ngàn lần mị dược. Loại kịch độc này là thuộc vùng tây nam, là tình cổ, cũng được gọi là tình độc”

“Tình cổ? Tình độc à? Có thuốc giải không?” “Tình độc lợi hại ở chỗ, tuy có thuốc giải, nhưng lại phải dùng máu của người hạ độc làm thành canh thuốc rồi đưa vào từ dưới lên”

Sở Minh Phong khiếp sợ, tim đột nhiên đập mạnh, sao Vũ Nhi lại bị trúng loại tình độc lợi hại này chứ?

Từ thái y lại nói, “Thuốc giải Tình độc được chế ra có hơn mười loại tất cả, bình thường chỉ có kẻ hạ độc mới có thuốc giải”

Sở Minh Phong kinh hồn táng đờm hỏi, “Người có cách nào giải độc không?”

Từ thái y lắc đầu, “Vi thần đành bó tay”

Sở Minh Phong phát phát tay, Từ thái y đi hai bước rồi xoay người lại nói, “Bệ hạ, vi thần nhớ tới, trúng tình độc, phát tác hai lần, phải cùng nam tử ân ái để giải độc, lần thứ ba thì vô dụng”

Thế mà lại có chuyện này.

ày kiếm Sở Minh Phong nhướn cao lên gần như đứng thẳng,.

“Bệ hạ, vi thần rất có hứng thú với tình độc, ngày mai tới Thái Y viện đi xem sách thuốc xem biết đâu có thể tìm được cách giải” Từ thái y lại nói, “Nếu có chút tiến triển, vi thần sẽ bẩm tấu với bệ hạ kịp thời”

“Làm phiền Từ ái khanh rồi” Sở Minh Phong gật đầu, “Không còn sớm nữa, Từ Ái khanh nên ở lại biệt quán nghỉ một đêm đi. Tổng Vân, chuẩn bị một phòng cho Từ ái khanh”

“Nô tài sẽ đi chuẩn bị ngay” Tổng Vân lĩnh mệnh mà đi.

Sở Minh Phong nhìn Diệp Vũ ngủ say, vuốt nhẹ cánh tay trơn mềm của nàng, đôi mắt ưu sầu. Nàng bị trúng độc như thế nào?

Trâm Cài phụng chỉ hầu hạ Diệp Vũ, không dám sơ suất, bởi vậy nàng ra ngoài, Trâm Cài cũng đi theo. Ngày này, Diệp Vũ đi lầu Tiêu Tương, bởi lẽ công tử Kim có thể đã sớm đợi nàng ở tại đài quan sát Hàn Mai rồi.

Lúc nàng đến đã khiến cho cả lầu Tiêu Tương cuối cùng cũng bị chấn động, kéo tới, xúm quanh nàng, cầu xin nàng dạy cho chị em ca múa, nếu không lầu Tiêu Tương thành Kim Lăng sẽ sớm không sống yên ổn, nói màn ca múa trước kia dù có tốt, nhưng khách xem mãi cũng thấy chán.

Nàng đồng ý bảo đêm nay sẽ soạn màn múa mới. Trong vườn hoa muôn màu rực rỡ, hoa đào, Hải Đường, nở rộ trên cây, cùng dáng người yếu điệu của các vũ kỹ, ríu ra ríu rít cùng tôn nhau lên. Lâm Trí Viễn và Diệp Vũ đứng ở trước cây đào nói chuyện, Trâm Cài đứng cách đó không xa nhìn mỗi cử chỉ hành động của nàng.

“Đã lâu không gặp, cô lại gầy hơn rồi” Hần vẫn giống như trước, thanh dật như vậy, ánh mắt đầy u buồn khiến người ta đau lòng.

“Sẽ tắm bổ nhanh lại như cũ thôi, yên tâm đi” Nàng cười khê.

“Có một chuyện, ta không biết nói thế nào cho phải”

“Về ta ư?”

Lâm Trí Viễn gật đầu, mặt mày hơi có tia buồn rầu, “Mấy ngày trước, khắp phố phường có đồn đại về cô”

Diệp Vũ đã đoán ra, đêm tiết vạn thọ đó, màn múa cột đã khiến cả triều văn võ biến sắc, cũng khiến cho tên tuổi của nàng truyền khắp kinh thành Sở quốc, phố phường đồn đại đơn giản chính là thế. Nàng cười khẽ, “Xin được rửa tai nghe”

Giọng hần đều đều, “Ta nghe nói, cô nhảy một điệu múa ở tiết vạn thọ, còn câu hồn đoạt phách hơn cả điệu múa trước, có thể nói là dâm dăng, có thật vậy không?”

Nàng không phủ nhận, cũng không thừa nhận, cứ lẳng lặng nghe.

“Cô vô ý ngã bị thương, bệ hạ ban thưởng, cho cô được ở Thái Y viện chạy chữa” Hần lại nói tiếp, giọng như không tin lời đồn đó, “Nghe nói, cô thân là Nhị phu nhân hữu tướng, lại ở trước mặt văn võ bá quan trong triều múa điệu múa quyến rũ bệ hạ, không biết liêm sỉ, là dâm phụ đứng đầu Sở quốc”

“Huynh tin không?”

“Đó chỉ là lời đồn, cũng lại chính là văn võ trong triều tiết lộ, hoặc là do cung nhân tiết lộ, giờ khắp nơi đều nghe được cả” Lâm Trí Viễn không đáp, giọng hoà hoãn, “Cả thành Kim Lăng nói, cô tóm lấy hồn bệ hạ, khiến bệ hạ thần hồn điên đảo. Tuy bệ hạ không sắc phong cô, nhưng lại giữ cô ở lại trong cung, có thể thấy bệ hạ rất sủng ái”

“Còn lời đồn nào nữa không?” Diệp Vũ sớm đã đoán ra lời đồn kiểu này, cũng không biết là đáng cười hay đáng buồn nữa.

“Có người hiểu chuyện thì bảo, tuy cô ở tại biệt quán của Thẩm thị, hữu tướng đại nhân cũng rất ít tới biệt quán, lại thường xuyên có một cỗ xe ngựa xa hoa tới bên cửa gác biệt quán. Nhưng người đó nói chuẩn xác, bệ hạ lúc nào cũng ra cung, cùng hẹn hò với cô ở biệt quán”

Nàng biết, quan hệ bí mật giữa nàng và Sở Minh Phong không giữ được lâu, sớm muộn gì cũng sẽ biết hết. Đêm tiết Vạn thọ đó, nàng hiến vũ trước ngự tiền, màn múa kia xong cũng đã khiến cho nàng thành thứ dâm phụ trong miệng người ta, nhưng nàng bất cần, chỉ cần có thể thoát khỏi lòng bàn tay hần, danh dự có bị huỷ thì đáng gì chứ?

Lời đồn toàn thành trước mắt nổi lên khắp nơi, nàng muốn nhìn thấy nhất là, chuyện ‘tư tình’ giữa nàng và bệ hạ sáng tỏ. Một kẻ dâm phụ vô liêm sỉ không biết xấu hổ, một vị đế vương ngu ngốc chiếm đoạt vợ thân, dùng ngòi bút của dân chúng là vũ khí, xem hần duy trì đoạn ‘tư tình’ này thế nào? Ứng phó thế nào? Nàng đợi tới ngày đó.

Diệp Vũ hỏi, “Nếu ta nói thật là có chuyện này, huynh có cảm thấy ta đúng là dâm phụ không?”

Lâm Trí Viễn lặng yên nhìn nàng, “Trong cảm nhận của ta, cô không phải”

Nàng biết vậy nên rất vui, “Ồ đời quý nhất là có tri kỷ, thế là đủ”

“Với lời ấy của cô, ta có chết cũng không hối tiếc” Hần cùng cười vang, “Nếu cô không muốn nói, ta cũng sẽ không ép cô”

“Ta không biết nên nói thế nào nữa” Giọng nàng nhẹ nhàng chậm rãi, lại ướm sừng sự bi thương không bút nào tả nổi, ‘Ta chỉ là Nhị phu nhân trên danh nghĩa của Thẩm Chiêu thôi, thực tế, ta là người của bệ hạ’

Hần kinh hãi, đôi mắt rung động, trong mắt loé lên chút thương xót, nàng không thấy trong mắt có rừng hoa đào chói mắt. Nàng cứ thế mà gặp được vậy! Bệ hạ đối xử nàng có được không?

Lâm Trí Viễn định hỏi xem bệ hạ đối xử với nàng có tốt không, song lại cũng nói ra lời. “Cô cam tâm tình nguyện làm phi tần của bệ hạ sao? Bệ hạ vì sao không sắc phong cô? Vì sao không tiếp cô tiến cung chứ?”

Diệp Vũ lắc đầu, đoá hoa đào sáng lạn kia thật chói mắt, ‘Tâm không cam lòng, tình không muốn, nhưng mà ta trốn không thoát’

Hần nhìn nàng, thương xót trong mắt càng dày hơn. Nếu được, hần nguyện giúp nàng một tay, giúp nàng thoát khỏi thành Kim Lăng, rời xa Sở quốc, thoát ly khỏi móng vuốt của Sở Minh Phong.

Một lúc lâu sau, nàng rời mắt hỏi, “Gần đây phủ Hàng Châu, phủ Tùng Giang và phủ Tô châu xảy ra án giết người liên hoàn, huynh đã nghe nói chưa?”

“Quan phủ đã phát công văn rồi, bảo chúng ta phải cẩn thận, đề phòng” Lâm Trí viễn nói thản nhiên, “Dì Lân cũng không tin điều này khiến người ta sợ hãi án mạng sẽ xảy ra ở lầu Tiêu Tương chúng ta, việc không đáng lo”

“Ta cảm giác, hung thủ giết người đã không phải là người thường nữa” Nàng vốn định nói là “Người bình thường”, lại sửa lại là “Hung thủ còn có thể giết người nữa”

“Triều đình rất quan tâm tới án giết người này sao?”

Nàng gật gật đầu, “Hung thủ này thông minh tuyệt đỉnh, nghe nói chưa bao giờ để lại dấu vết”

Sắc mặt Lâm Trí Viễn hiện lên chút nặng nề, “Như thế xem ra, đúng thật là đáng sợ”

Diệp Vũ dặn hần, mấy ngày nay cần phải tăng mạnh tuần tra, chú ý người xa lạ ra vào.

Lân Tiêu Tương nói, trong sảnh Hồng Mai có một người khách đang đợi nàng, Diệp Vũ liền đi, Trâm Cài đi sát theo sau. Công tử Kim nhất định sẽ gặp nàng, nhưng mà hần không sợ Trâm Cài thấy sao?

Diệp Vũ không cài trâm vàng, cũng không biết gỡ ra. Đẩy cửa ra, trong phòng không một bóng người chỉ còn một bình trà nóng.

Kỳ lạ, Công tử Kim không phải muốn gặp nàng sao? Sao lại không thấy? Bỗng nàng nghe thấy phía sau có tiếng rên rỉ vang lên, xoay người thấy Trâm Cài mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất. Nàng đẩy Trâm Cài hai cái, gọi hai cái, Trâm Cài vẫn nhắm tịt mắt lại không hề phản ứng, rõ ràng là ngất rồi. Vô duyên vô cớ sao Trâm Cài lại té xỉu chứ nhỉ?

Ngay sau đó, Diệp Vũ nghe thấy tiếng động nhỏ của một người từ trên trời giáng xuống, ngẩng đầu lên, công tử Kim từ trên nóc phòng nhảy xuống, dáng người tiêu sái, áo choàng đen bay lên, như đại bàng giương cánh vậy.

Hần vững vàng dừng xuống trước người nàng, mặt nạ màu vàng lộ ra đôi mắt đen sâu như đầm lạnh, sâu không lường được.

“Người làm nàng ấy sao rồi?” Nàng đỡ Trâm Cài ngồi trên ghế, tuy Trâm Cài là do Sở Minh Phong đưa tới bên mình, nhưng Trâm Cài lại rất trung thành và tận tâm với mình, chưa làm gì sai với mình cả.

“Ta chẳng qua đâm một ngàn châm vào huyết quản của nàng ấy thôi, nàng ấy sẽ ngủ chừng nửa canh giờ, lúc tỉnh lại sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra, người có thể yên tâm đi”

“Người nói mà chẳng giữ lời!” Nàng tức giận bảo, “Tình độc trong cơ thể ta vốn chưa giải sạch”

“VẬY cuốn “Thần binh phổ” kia là giả, ta sao có thể giải độc trong cơ thể người được chứ?” Khoé miệng công tử Kim nhếch lên.

“Là người trộm, ta sao biết thật hay giả chứ? Trộm được là sách giả, thì là do người không có bản lĩnh, đừng trách ta!” Diệp Vũ cố cãi, “Hơn nữa, lúc người cho thuốc giải cho ta, vốn không biết đó là sách giả mà! Người cố ý!”

“Đúng! Ta cố ý đó!” Mắt hần cười lạnh, “Tình độc trong cơ thể người không giải hết được, vẫn còn một ít. Nhưng mà người yên tâm đi, sẽ không phát tác được đâu, chỉ có ta thúc dục, tình độc mới phát tác thôi”

“Đồ ti bỉ!” Nàng oán hận mắng, mới nhớ tới thời điểm tình độc bộc phát gần đây, vẫn phải cùng Sở Minh Phong điên loạn phượng đảo mới xong. Nàng càng tức càng nói, “Lúc trước người vì sao lại thúc cho tình độc phát ra hả?”

Công tử Kim vung áo choàng lên ngồi xuống, rót một ly trà nóng, uống nửa chén, “Bởi vì, ta không thể để cho người và ả Sở Hoàng lâm vào cục diện bế tắc được, Ta giúp người một lần, người còn không cảm tạ ta hả?”

Nàng càng tức hơn, “Không cần người xen vào việc người khác!”

Hắn lạnh lùng cười, “Đêm đó, ngươi và Sở Hoàng ân ái, quần quít si mê kịch liệt, nghiêm nhiên là vợ chồng ân ái rồi, có gì không tốt chứ?”

Diệp Vũ nhớ rõ, đêm đó đúng thật là quá bất thường, cứ ôm chặt lấy Sở Minh Phong tác hoan, bốc lửa tới đáng sợ.

Nghĩ đến đây, nàng mặt đỏ bừng, hai má bừng đỏ như ánh bình minh vậy. Nàng cố ép cơn giận trong người lại, “Ngươi thúc tình độc phát ra, khiến cho ta và bộ hạ đánh vỡ cục diện bế tắc, là vì, ngươi nghĩ thông suốt muốn ta trộm lại sách, có phải không?”

Công tử Kim cười tà, “Đúng!”

Nàng nói kiên quyết, “Ta sẽ không làm việc cho ngươi nữa! Ngươi lập tức đưa thuốc giải cho ta, nếu không ta cũng không khách sáo đâu!”

Hắn cười khê, “Ngươi cứ nói đơn giản với Sở hoàng, ngang nhiên giúp đại đương gia có ý trộm sách. Dù ngươi không nói, ta cũng không sợ, Sở Hoàng không bắt được ta.”

Diệp Vũ biết rõ điều này, theo như lời hắn nói, cho dù Sở Minh Phong có biết đại đương gia bang Thiên Thanh trộm sách, bày ra thiên la địa võng, nhưng bằng thân thủ của công tử Kim, chỉ sợ là rất khó bắt hắn. Hơn nữa, công tử Kim sẽ không ngu như vậy mà tự chui đầu vào lưới đâu.

“Ngươi giúp ta một lần, lấy được cuốn “Thần Binh phổ” thật sự, ta sẽ giải độc còn lại trong người ngươi, còn giúp ngươi rời Sở quốc đi” Công tử Kim thề nghiêm túc, “Ta cam đoan, Sở Hoàng sẽ không biết ngươi rời đi, cũng không phái người đuổi bắt, ngươi rời thành Kim Lăng đi, Sở quốc, thần không biết quỷ không hay”

“Thật không?” Nàng kích động.

“Ta lừa ngươi làm gì chứ? Ta chỉ cần “Thần binh phổ” thôi” Hắn như định liệu trước, nàng chắc chắn sẽ đồng ý.

“Ta rất lo lắng, ba ngày sau, nếu ta đồng ý, thì sẽ bao cả đài Hồng Mai”

“Một lời đã định! Ta đợi tin tốt của ngươi!”

Công tử Kim đáp hào sảng, đứng lên, ghé sát bên tai nàng, hít một hơi thật sâu, Nàng tâm thần căng thẳng, tránh đi theo bản năng. Hắn cười ồm ồm, đứng thẳng người, “Ai cũng nói xương nam nhi cứng như sắt lại nhu tình, mùi hương phụ nữ cũng có thể khiến nam nhi thân cao bảy thước xương cứng như sắt trở nên mềm như bún. Sở Hoàng cũng vậy”

Diệp Vũ trừng mắt với hắn, hắn cười buồn bã, “Sở Hoàng đã bị ngươi là mê đảo thần hồn, nhưng mà hắn tỉnh táo vô cùng, ta khuyên ngươi, ngươi đừng có dùng mỹ nhân kế nữa”

Nàng tức giận hỏi, “Thế Ngươi có mưu kế gì hay hả?”

Công tử Kim đi tới cửa, nói, “Hắn biết ngươi hận hắn, chẳng bằng ngươi lấy thái độ đối với hắn, hắn sẽ không nghi ngờ gì”

**

Đêm nay, Diệp Vũ soạn ra một màn múa mới, ngày hôm sau tới lầu Tiêu Tương dạy múa, lúc trở lại biệt quán thì đã sang chiều. Lúc dạy múa chảy không ít mồ hôi, nàng bỗng hưng phấn muốn đi tắm suối nước nóng.

Trâm Cài đứng bên ngoài, nàng cởi quần áo, ngâm mình trong dòng suối ấm áp, toàn thân thoải mái, bất giác nhắm mắt dưỡng thần.

Suối nước nóng biệt quán kém xa với điện trường Tâm xa hoa, song lại có một mặt u tĩnh, thanh nhã, ba phía đều là tường, phía bắc đối diện là một vườn hoa, bốn mùa cây cối xanh tươi che khuất toàn cảnh suối nước nóng, ngăn ánh mắt người ngoài nhìn vào.

Có tiếng chân bước!

Nàng trợn mắt, xoay người, theo bản năng ngồi thụp xuống, hơi hoảng hốt. Sao hắn lại khéo tới lúc này như vậy?

Mặt Sở Minh Phong cau có, ngồi xuống cạnh bờ ao, con ngươi đen sáng lạnh, “Hôm qua nàng và vị nhạc công kia tán gẫu gì mà vui vậy?”

125. Chương 128: Mút, Cấn, Cấn...

Diệp Vũ không nói, cứ thản nhiên nhìn hắn chăm chú. Quả nhiên TRâm Cài để ý từng tí hành động của nàng rồi bấm báo với hắn, hắn lo nàng lại trốn, nên mới để TRâm Cài giám sát nàng liên tục.

Mặt hắn không đổi, lại hỏi, “Sau đó nàng đi đài quan sát Hồng mai của lầu Tiêu Tương gặp ai hả?”

“Bệ hạ coi ta là cái gì thế? Là đồ chơi sao?” Cảm xúc nàng phập phồng, khí thế bức người nói, ‘Ta và lâm đại ca tán gẫu vui vẻ, không được sao? Có người bỏ số tiền lớn ra mời ta dạy múa, không được sao? Ngài bảo TRâm Cài nhìn chăm chăm ta, chẳng bằng cứ lấy dây mà trói chặt ta lại đi, rồi giam ta lại trong tấm phòng, làm kiểu gì cũng không cho đi!’

“nàng thế mà đem nghĩ trẫm tới mức không chịu nổi vậy sao?” Sở Minh Phong áp chế cơn giận.

“Bệ hạ tự tung tự tác cho tới tận bây giờ đúng là thật không chịu nổi rồi!” Lửa giận nàng bùng cháy, lời vừa ra khỏi miệng mới biết là không nên nói.

Đôi mắt hắn hơi co rút lại, lại nhin, mới áp chế được cơn giận kia; tiếp đó hắn cũng không cời áo choàng, cứ vậy mà nhảy xuống ao. Nàng trong lúc hắn nhảy xuống thì có phản ứng, lập tức chạy trốn.

Nhưng trong nước khó di chuyển, chỉ mới đi được ha ba bước thì đã bị hắn bắt lại. Hắn ôm lấy nàng, dùng cánh tay sắt ôm chặt lấy nàng. Diệp Vũ không hề giãy dụa, cũng không rõ tâm tư hắn, nhưng lại lo hắn đánh bất ngờ, dù sao trên người cũng không có gì che chắn.

Sở Minh Phong nói nhỏ, “Trẫm cho TRâm Cài đi theo nàng chỉ là không muốn nàng không từ mà biệt, trẫm cũng không có ý nào khác...”

Nàng không tin, “Không thờ nổi nữa, buông ra...”

Hắn buông nàng ra, đôi mắt đen sâu toả ra ánh sáng rực rỡ, “Từ thái y nói nàng trúng tình độc, nàng cũng biết chứ?”

Nàng kinh ngạc ngẩng người, Từ thái y thế mà lợi hại thật! Thế mà lại từ mạch tượng chẩn ra chuyện nàng trúng tình độc chứ! Nếu Sở Minh Phong đã biết, vậy có cần thừa nhận không? Nếu thừa nhận, vậy có cần nhắc tới công tử Kim không?

“Ai hạ tình độc cho nàng vậy? Nói cho trẫm, trẫm bắt hứn giao thuốc giải ra!” Ánh mắt lạnh khốc của hắn khiến người ta thấy không rét mà run.

“Là đại đương gia bang Thiên Thanh” Diệp vũ chỉ có thể bịa chuyện như vậy, cũng không khai ra công tử Kim, còn cần dựa vào hắn giúp đỡ, rồi thành Kim Lăng đi, thoát khỏi móng vuốt của bạo quân.

“Bang Thiên Thanh!” Hắn nắm chặt tay rất nhanh, đôi mắt trợn tròn.

“Nhị đương gia bị bắt, đại đương gia biết đại thế đã mất, mới hạ độc cho ta, trả mỗi hận đó”

Trong lòng Sở Minh Phong đau xót loé lên trong mắt, “TRẫm bảo Từ thái y xem nhiều sách thuốc, cố sức tìm thuốc giải tình độc cho nàng”

Tóm lại là mình liên lụy nàng chịu nhiều khổ cực như vậy. Nàng hất tay hắn ra, lùi lại sau hai bước, “Bệ hạ sao lại ra cung lúc này chứ?”

Hắn cởi quần áo ẩm ướt, đặt tay lên bên bờ, “Xem tấu chương cả ngày, thấy phiền lòng buồn bực, mới ra cung đi thăm Vũ Nhi chút, nàng đoán không sai, sáng nay phủ Thường Châu tấu, một nhà thanh lâu lại xảy ra án mạng, thủ pháp giết người giống y nhau, cũng để lại mọt nạ quỷ và đoá tường vi”

Nàng bắt giác cảm thán, “Hung thủ giết người này rất hung ác! Gần đây đã lan rất nhanh, bộ khoái các châu phủ đang đuổi bắt hung thủ, hung thủ thể mà vẫn còn gây án!”

Sở Minh Phong nghĩ nói, “Hung thủ còn có thể gây án ở phủ Trấn Giang nữa không?”

“Bệ hạ định cho Thẩm Chiêu tiếp nhận bốn vụ án mạng này sao ạ?”

“TRẫm đang có ý này, ngày mai sẽ bảo Thẩm Chiêu đi thường Châu một chuyến, tới thanh lâu xảy ra án mạng kia xem thế nào” Hắn bỗng như chợt nhớ tới gì đó, ánh mắt căng thẳng, “Thời gian này nàng cũng đừng đi lầu Tiêu Tương nữa”

“Hung thủ giết là kỹ nữ và mệnh quan triều đình, không sao đâu” Diệp Vũ không muốn bị hắn quản thúc, tuy rằng cũng chắc vẫn sẽ tới lầu Tiêu Tương. Bỗng thấy yên tĩnh, lòng nàng bất ổn, thấy hắn lâm vào trầm tư, mới thoáng yên tâm.

Khá trần trụi, đang tắm rửa, cứ như vợ chồng son đã nhiều năm vậy. Giữa Nàng và hắn, có ít khi bình tĩnh, hài hoà như thế. Giờ khắc này nàng cảm thấy thật kỳ diệu.

Im lặng một lúc, Sở Minh Phong mới đi tới trước mặt nàng, khoe miệng mỉm cười, nói giọng mờ ám, “Vũ Nhi, đêm đó nàng tình độc bộc phát, đôi trâm như vậy, trâm thấy vui sướng vô cùng”

Chẳng biết đã tắm bao lâu, thế mà vẫn nhớ tới đêm bùng lửa lúc đó, tim nàng đập nhanh, lòng bàn tay và hai má nóng bừng lên, hai chân như nhũn ra, “Ta lên trước đây”

Hắn nhìn theo bóng nàng rời đi, thưởng thức tấm lưng thon thả như ngọc, đôi mắt nóng cháy. Một lúc sau đôi mắt sâu thẳm như hồ thu kia dần mới tắt lửa.

**

Giữa trưa ngày hôm sau Diệp Vũ đi lầu Tiêu Tương dạy múa. Sau khi dạy xong các động tác múa, nàng đi tìm Lâm TRÍ Viễn, muốn hắn đàn một khúc nhạc cho nàng nghe, nghe kỹ xem có chỗ nào cần sửa không. Đi được nửa đường, TRâm Cài bỗng đau bụng, đi nhà xí, nàng chậm rãi đi tới, lúc đi qua vườn hoa đào, bỗng cảm thấy là lạ... Phiến cửa sổ kia như không cài, để hơi hé, nàng gần như thấy một cảnh trong phòng khiến người ta sợ hãi.

Theo thường lệ, sau giờ trưa không có khách nào, chỉ có mấy khách quen tìm cô nương biết hát, uống rượu, bởi vậy, hành lang này rất im ắng, không một bóng người. Do dự mãi, cố nén e ngại, nàng đẩy cửa mà vào... Cảnh trước mắt, cố định chân nàng, lòng nàng lạnh băng, nàng gần như không thở nổi.

Dưới khoảng vườn đào rộng mở, trong phòng có hai dải lụa trắng, phân biệt rõ là một nam một nữ, trần truồng treo lên, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nam là khách làng chơi, nữ là hoa khôi Ngọc Tú kế cận sau Lăng vô Hương của lầu Tiêu Tương. Cả hai đều bị treo lên giữa không trung, trông thật đoạ người! Hung thủ giết người đó thể mà dám gây án ở lầu Tiêu Tương!

Mãi một lúc sau nàng mới khôi phục lại bình thường. Nàng nhìn lên bàn tròn xem, trên bàn có rượu và đồ ăn, rõ ràng, trước khi hai người chết đang uống rượu. Ngoài lần đó ra, còn lộ ra mặt nạ quỷ và đoá hoa tường vi nữa.

Nàng rút cây trâm trên búi tóc, thử độc trong bầu rượu. Ngân châm biến đen, trong rượu có độc. Nàng lại cầm lấy mặt nạ quỷ và đoá tường vi, nhìn kỹ. Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng chân hỗn loạn, Diệp Vũ theo bản năng thả mặt nạ quỷ và đoá tường vi xuống, do kinh hoảng quá độ, nàng thả không chuẩn, đoá tường vi rơi trên mặt đất, nàng đành phải nhặt lên.

Đúng lúc đó, nàng thấy ở ngoài cửa có nhiều người đứng, ở giữa là Lãnh Tiêu Tương.

“Di Lãnh, ta vừa tới trước đi một chút” Lòng nàng gần như sắp nhảy vọt ra, đây có thể nói là có lấy nước cũng tẩy không sạch không?

“Sao người lại ở trong này hả?” Lãnh Tiêu Tương đứng ở cửa liếc mắt nhìn thấy ở giữa không trung treo lủng lẳng hai người, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch lại.

“Lúc ta đi qua nơi này, thấy qua cửa sổ trong phòng có chút cổ quái, mới tiến vào xem, thì đã thấy cảnh như vậy rồi”

“Đi báo quan nhanh lên” Lãnh Tiêu Tương sai tiểu nhị gõ người chết xuống.

“Đừng!” Diệp Vũ ngăn lại, cổ lấy kiến thức phá án giải thích, “trong phòng này là hiện trường hung thủ gây án, muốn giữ nguyên hình dạng gây án thì phải đợi quan phủ và khám nghiệm tử thi tới đây xử lý ạ”

Lãnh Tiêu Tương không nói gì, sai người hầu canh giữ ở cửa, sau đó bước đi, những người khác ai cũng sợ hãi, như chim sợ thú chạy tan tác.

Diệp Vũ cũng đi ngay đỡ bị kẻ khác hoài nghi. Lúc quan phủ đến, nàng đã về biệt quán, tri phủ phủ Kim Lăng Hà đại nhân tự mình tới hỏi, nàng trả lời chi tiết.

Hà đại nhân không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, “Thẩm phu nhân, bản phủ biết người là Nhị phu nhân Thẩm đại nhân, nhưng lâu Tiêu Tương có không ít người thấy một mình người ở chỗ gây án, tay cầm đoản trường vi. Bản phủ tin tưởng Thẩm phu nhân là người trong sạch, nhưng y theo luật lệ Đại Sở, Thẩm phu nhân là kẻ hiềm nghi giết người, xin mời Thẩm phu nhân tới nha phủ một chuyến”

Trâm Cài quát, “To gan! Phu nhân nhà ta sao có thể đi theo người tới phủ nha chứ hả? Ta có thể làm chứng cho phu nhân, ta vẫn ở cùng một chỗ với phu nhân, sau đó ta lại đi nhà xí, phu nhân đi một mình, mới phát hiện ra án mạng tại lầu Tiêu Tương. Chỉ trong thời gian ngắn, sao phu nhân lại giết người được chứ?”

“Bản phủ cũng không nói Thẩm phu nhân giết người, cô nương đừng có nói là thả người nữa?” Hà đại nhân cười khê, “Theo lời cô nương nói, sau khi cô nương rời Thẩm phu nhân đi, Thẩm phu nhân chỉ còn một mình, vậy trong khoảng thời gian này, Thẩm phu nhân gây án giết người, cũng không phải không có khả năng”

“Người già mồm cãi láo!” Trâm Cài nóng nảy.

“Thân chính không sợ tà, Thẩm phu nhân vẫn nên đi cùng bản phủ tới phủ nha một chuyến đi”

“Không được!” Trâm Cài tức giận hét to, “Phu nhân được thái hậu sủng ái, ngày nào phu nhân cũng phải tiến cung để bồi. Nếu thái hậu không thấy phu nhân đâu, phượng nhan giận dữ, người có chịu nổi không?”

Diệp Vũ trấn an nói, “Đừng tức giận, ta sẽ đi nha phủ một chuyến. Hà đại nhân, ta không giết người, cũng không phải hung thủ, ta sẽ đi nha phủ hỗ trợ điều tra”

Hà đại nhân gật đầu, “Vân là Thẩm phu nhân hiểu rõ”

Trâm Cài kéo nàng sang một bên, hạ giọng bảo, “Hoàng quý phi, thân phận người như thế, sao lại bị coi là kẻ giết người rồi đi tới nha phủ chứ? Người đi thật, nô tỳ biết bẩm báo sao với bệ hạ đây?”

Diệp Vũ vỗ nhẹ tay nàng, “Yên tâm đi, hết thấy đã có ta cả”

Hà đại nhân cũng chưa thắng đường thẩm án ngay, bởi vậy Diệp Vũ bị nhốt tại nhà tù. Lần thứ hai vào tù, thật đúng là cảm khái vạn lần. Nàng nhớ tới mùa đông năm trước trai qua hai ba ngày trong đại lao hoàng cung, Sở Minh Phong đã mạnh mẽ biến phòng giam thành động phòng, còn giờ hần cứu mình thế nào đây?

Sở dĩ tự nguyện tới đại lao của phủ nha Kim Lăng, hần không phải không biết đại lao đó.

Chẳng bao lâu, nhóm Thiến Hề, Lãnh Tiêu Tương và Lâm Trí Viễn tới thăm nàng, an ủi nàng, bảo Thẩm Chiêu sẽ về gấp để cứu nàng ra.

“Sao cô lại có thể tới nơi gây án chứ?” Lâm Trí Viễn ưu sầu hỏi.

“Có lẽ là trùng mục tiêu nhất định đi” Nàng vẫn cảm thấy bị liên lụy vào, nhìn có vẻ ngẫu nhiên mà không phải là ngẫu nhiên. Lúc họ gần đi, nàng nói với Lãnh Tiêu Tương, bao cả đài Hồng mai ba ngày, nếu có ai hỏi, thì bảo là nàng bao.

Tuy Lãnh Tiêu Tương cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều. Trời tối rất nhanh, cai ngục mang đồ ăn khó ăn vào, nàng hơi đói, cũng chẳng muốn ăn, đơn giản không ăn.

Nhà tù tràn ngập mùi tanh hôi, mùi hôi thối bốc lên, còn khó ngửi hơn cả đại lao trong cung, ngồi lâu chút đã cảm thấy khó thở rồi. Nhưng nàng cũng chỉ cố chịu đựng.

Khí lạnh bức người, suốt ngày không thấy ánh mặt trời cả đại lao tràn ngập không khí ẩm ướt, chui vào da thịt, càng cảm thấy lạnh băng. Nàng ôm chặt lấy mình, cuộn tròn lại, vừa phát run vừa mê man.

Ngủ không say, nửa tỉnh nửa mộng, nàng hình như trông thấy giữa không trung có treo một nam một nữ, hai mắt chảy máu, lưỡi thè ra, cả người chân tay trần truồng, chết rất thảm trông rất dọa người.... Bỗng họ từ trên không trung lao xuống, hướng tới nàng, thò hai tay ra như sắp bóp cổ nàng vậy....Bỗng tỉnh lại, nàng thở gấp kịch liệt, tim đập bình bịch. Đúng lúc này bên ngoài có mấy tiếng động truyền tới, có vài người tiến vào.

Diệp Vũ ngược mắt lên nhìn, cai ngục đi đầu dẫn Tống Vân và Trâm Cài đi tới, mở xích sắt nhà tù ra.

“Hà đại nhân đã nói rồi, Tống công công được thái hậu bảo tới nhận người, ngài có thể mang Thẩm phu nhân đi lúc nào cũng được” Cai ngục nói nịnh nọt.

“Làm phiền rồi” Tống Vân nói lạnh lùng.

Trâm Cài tiếu vào, đỡ Diệp Vũ dậy, “Phu nhân, nô tỳ và Tống công công tới đón ngài”

Nàng nói kiên quyết, “Án này vẫn còn chưa thẩm vấn,ắt không thể đi được”

Tống Vân khổ sở khuyên, “Phu nhân, nhà tù này không thể ở, chẳng may có con chuột, lại sốt cao nữa thì sao? Phu nhân cũng đừng làm khó nô tài nữa, theo nô tài đi thôi”

Họ phụng lệnh Sở Minh Phong tới đón nàng về, nàng không đi, bọn họ sẽ quyết không từ bỏ. Diệp Vũ theo họ ra khỏi tù, lên xe ngựa. Trong xe tối om, nàng nghĩ là không có ai, thế nào mà vừa nghĩ tới lúc nàng lên xe, đã bị người khác nắm được tay, ngã thẳng vào lòng người đó, bị hắt ôm chặt. Hắt ôm rất chặt, ép tới mức xương cốt nàng hơi đau.

Cho dù không thấy rõ mặt hắt lắm, nàng cũng biết là Sở Minh Phong. Trên người hắt có mùi long tiên hương là độc nhất vô nhị, rất dễ phân biệt.

“Trầm sợ nhất là nàng vào tù” Giọng sở Minh phong có tình ý triền miên rõ ràng.

“Cũng chẳng có ai cố ý thả chuột cắn ta đâu” Diệp Vũ định ngồi sang bên, thử hai lần hắt cũng không buông tay.

“Tên quan kia thế mà dám coi nàng là nghi phạm giết người, trầm thấy hắt làm quan thế này không yên nữa rồi” Tiếng nói hắt đầy khí phách.

“Ta lại cảm thấy, Hà đại nhân làm vậy cũng rất nghiêm cẩn, không phải chỉ nghi một nghi phạm, không sai. Hơn nữa, ông không sợ cường quyền, không e ngại với thân phận của ta, là một vị quan tốt hiếm có”

“Theo như lời nàng, trầm cần phải khen ngợi hắt hả?”

“Ta chỉ ăn ngay nói thật”

Không đẩy hắt ra được, tạm thời án binh bất động. Diệp Vũ âm thầm suy nghĩ, cùng hợp tác với công tử Kim, có lẽ nên gọi là bảo hồ lột da, có lẽ hắt thật sự có thể trợ giúp mình một tay, giúp mình rời thành Kim Lăng. Chỉ là nàng biết tìm “Thần binh Phổ” quý giá ở đâu đây?

Nàng nói chậm rãi, “Bệ hạ, ta đã xem qua hiện trường hung án, người chết ở lầu Tiêu Tương hẳn là trùng độc chết, nhưng nhìn bề ngoài thì thể thì thấy họ không có dấu hiệu trùng độc, còn phải đợi kết quả khám nghiệm tử thi xem thực hư ra sao nữa”

Sở Minh Phong hỏi, “Nàng tới hiện trường làm cái gì? Không sợ sao?”

Nàng giải thích nói, “Ta đi quan hiện trường hung án, từ cửa sổ thấy trong phòng có người đang lẩn lút giữa không trung, lòng nổi lên tò mò mới tiến vào xem”

Tim hắn như nhảy vọt lên, “Nàng không sợ hung thủ vẫn còn chưa đi, cũng giết cả nàng hay sao?”

“Nếu quả thật là thế, thì phải trúng mục tiêu nhất định rồi”

“Sau này không được mạo hiểm vậy nữa!” Tay hắn đột nhiên tăng mạnh lên.

Nàng không nói, vẫn không đẩy được tường đồng vách sắt này, đành thôi, dù sao cũng sắp tới biệt quán rồi.

Sở Minh Phong bảo, “Trẫm nhận được bản tấu, người chết là hoa khôi lầu Tiêu Tương, nhưng nam tử lại không phải là mệnh quan triều đình mà là phú thương Lý thị”

Diệp Vũ chợt thấy kỳ lạ, suy nghĩ nói, “Vì sao vụ án này lại không giống ba vụ trước nhỉ? Đúng vậy, người chết của ba vụ trước đã tra rõ người chết chưa?”

“Thẩm Chiêu vẫn chưa truyền tấu” Hắn cau mày, “Trẫm nghe nói, lầu tiêu Tương có không ít người nhìn thấy nàng ở hiện trường hung án”

“Đúng” trong lòng nàng bỗng loé lên chút nghi hoặc, “Ta phát hiện ra án mạng, vào phòng coi, chẳng bao lâu, đám người Lãn Tiêu Tương đã đuổi tới. Nói vậy, hẳn là có người tới trước phát hiện ra án mạng, nếu không họ cũng sẽ không cùng nhau tới vườn hoa đâu”

“Người đó là kẻ thứ nhất phát hiện ra án mạng, là ai vậy?” Sở Minh Phong cũng hiểu được điểm đáng cân nhắc này.

“Ta cũng không biết, lúc án này bắt đầu, ta đã đưa ra điểm đáng ngờ này rồi”

“Vũ Nhi, trẫm cảm thấy nàng...sâu không lường được” Trong ánh sáng mờ mờ trên xe ngựa, nhìn không thấy rõ mặt nhau, hắn chỉ có thể tưởng tượng ra mặt mày nàng như vẽ, ngồi ngoan ngoãn ở trong lòng mình như một con mèo cái.

Diệp Vũ lãnh tránh, “Ta vẫn nên ngồi ở bên cạnh”

Bằng cơ ngọc cốt trong ngực, hắn khó mà kiềm chế nổi tình triều đang dâng lên, nói khàn khàn, “Nhanh thôi, cũng không lâu đâu” Nàng vẫn giả vờ, rồi đột nhiên cơn ngứa ngáy quen thuộc bắt đầu bốc lên từ đầu ngón tay ngón chân, trong nháy mắt lan toả khắp toàn thân. Nàng nắm chặt tay, khắc chế cơn xúc động, cắn chặt môi, chân tay run run...

Công tử Kim, người thế mà dám lại thúc cho tình độc phát ra! Sở Minh Phong thấy nàng khác thường, “Vũ Nhi, sao thế?”

Khớp hàm nàng rung lên, “Tình độc....phát tác...”

Hắn chấn động toàn thân, tim đập nhanh hơn, “Nhanh thôi, nhẫn nại một chút nữa đi”

“Đau quá...” Nàng cất giọng khàn khàn, mồ hôi chảy ra, cuộn tròn mình trong lòng hắn.

“Giống lần trước sao?” Hắn nhớ tới lần trước hắn và nàng cùng trải qua trận bốc lửa, hoan ái triền miên, mới giải được tình độc của nàng. Diệp Vũ gật đầu, cơn đau ngứa đan xen, như bị hai lần tra tấn vậy, xé rách thân thể, tim nàng, nhót nàng vào tận mười tám tầng địa ngục vậy.

Không rõ là muốn nàng giải độc nhiều hay ít, hay là tưởng niệm tới thân thể nàng hơn, Sở Minh Phong cởi vạt áo nàng ra, cởi từng lớp từng lớp quần áo. Nàng không ngăn lại, coi như tiếp nhận chuyện thật này, tách chân ra ngồi trên đùi hắn, ôm lấy cổ hắn... Hắn vực đầu vào hôn lấy nụ hoa nở rộ tình dục kia, mút, cắn cắn... Bất giác một dòng nước mát chảy từ bộ ngực lan toả ra toàn thân, kích thích thần kinh của nàng... Loại khát khô cổ này hình như không giảm đi mà lại càng ngày càng nặng hơn, cắn nát lòng nàng...

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Tổng Vân định nhắc màn xe lên, Trâm Cài dè cổ tay ông lại, hơi bĩu môi. Trong toa xe truyền ra tiếng âm thanh nghẹn ngào, có thể nghĩ, hai người trong xe bắt đầu động tình. Họ và phu xe xuống xe, đứng đợi trong gió lạnh, không nhìn chiếc xe ngựa rung rung kia.

Trong bóng tối, Diệp Vũ trần trụi toàn thân ngọc toả ra ánh sáng mềm mại nhu hoà, cứ như là một mỹ nhân được đúc bằng ngọc vậy. Còn Sở Minh Phong lại càng giống một nghệ nhân có kỹ thuật tài tình, đang hết sức chăm chú tạo hình cho mỹ ngọc này.

“Trẫm ôm nàng đi vào, có nhìn một lát nữa nhé, được không?” Hấn hỏi giọng khàn khàn.

“Vâng” Nàng thì thào đáp lại.

126. Chương 129

Hấn dùng áo choàng bọc lại thân hình không chỉnh của nàng, ôm nàng xuống xe, Tống Vân, Trâm Cài lập tức gõ cửa. Dưới con mắt nhìn của thị vệ, người hầu, nàng cuộn chặt mình trong lòng hấn vào biệt quán, còn lợi hại hơn nữa là, hấn không thể không đi nhanh hơn sao.

Vào tẩm phòng, Tống Vân, Trâm Cài hoả tốc đóng chặt cửa phòng lại, đứng đợi ở bên ngoài. Sở Minh Phong đặt nàng lên giường, Diệp Vũ liền quỳ đứng dậy, ôm lấy mặt hấn, hôn lên đường nét góc cạnh môi hấn... Môi hấn lạnh nhạt, mềm mại, nàng như lâm vào mê muội, nóng bỏng đòi lấy...

Hấn cởi quần áo, ôm lấy nàng lên giường, gấn bó dây dưa càng bốc lên nóng rực, hơi thở càng ngày càng dồn dập.

Nàng vốn đã không phải là bộ dạng thường ngày nữa, bị tình độc khổng chế, bộc phát ra bản năng nguyên thủy nhất, đáng sợ nhất, dùng hết sức mình hôn lên cổ hấn, cắn vai hấn... Hấn vì sự cuồng nhiệt của nàng mà càng cuồng dã thêm, chà sát vai nàng, ngực nàng, cọ nhẹ lên đùi non nàng.... Nàng than khẽ một tiếng, coi như âu yếm của hấn mang đến sự khoái trá vô cùng...

TRần trụi ôm nhau, họ như bị thiêu đốt vậy, cứ như chỉ có càng quần quít si mê nóng bỏng hơn mới có thể giảm bớt được sự đau đớn thể xác và tinh thần của họ.

Sở Minh Phong đem phần cứng rắn của mình xen vào giữa hai chân nàng, chậm rãi vuốt phẳng, phần cảm xúc trắng mịn ập thẳng tận óc hấn, khiến cho hấn gần như muốn nhập thẳng vào nàng, muốn tiến thẳng vào tận phần sâu bên trong cơ thể nàng.

Diệp Vũ cảm giác bụng nóng lên, luồng nhiệt nóng bỏng trào dâng, loại lo lắng càng ngày càng mạnh, loại sợ hãi không ngừng ngày càng lo hơn, ép nàng nằm xuống... Hấn cúi người xuống, ngón tay vuốt ve má nóng của nàng, “Vũ Nhi...”

Nàng tách hai chân ra, cảm phần nóng rực của hấn lên, chẳng cảm thấy hổ thẹn chút nào, “mời mọc” hấn yêu thương chính mình.

Hấn không khác chế được nữa, hạ lưng xuống một cái...nước sữa hoà vào nhau, cảm giác thật mê người, họ không hẹn mà cùng rên rỉ, như chiếm được thứ gì đó giải thoát ra... Sau đó hấn bốc lên như lửa, nàng mềm mại như nước, trong tiếng nước va chạm, nước lửa dung hoà vào nhau, vắt kiệt toàn bộ sức lực của mình cho đối phương, cũng đem toàn lực đòi đối phương yêu thương, chỉ cầu mong được dung nhập vào nhau sâu hơn nữa....

Chiều hôm sau, Thẩm Chiêu chạy về thành Kim Lăng. Hấn không vào cung diện thánh mà là đi tri phủ tiếp nhận hung án lầu Tiêu Tương. Làm tới tận khuya, hấn mới tới ông tuyên biệt quán. May mà tối nay bộ hạ không ở biệt quán. Diệp Vũ vẫn chưa đi ngủ, nghe Trâm Cài nói có Thẩm đại nhân muốn gặp mình, liền đi thư phòng.

Trâm Cài đợi ở bên ngoài, Diệp Vũ đẩy cửa vào. Trong thư phòng tối om, chỉ có ánh nến duy nhất, Thẩm Chiêu đang đứng trước cửa sổ, khoanh tay đứng.

Vai lưng hắn không dày rộng rắn chắc như Sở Minh Phong, thân hình hắn không khô ngô xốc vác như Sở Minh Phong, lại lấy phong thái riêng của hữu tướng để bảo vệ xã tắc, phụ tá quân chủ, lấy cách độc đáo nhất của hữu tướng che chở nàng, bảo vệ nàng hết lòng.

Nàng hạ giọng gọi một câu, hắn xoay người, khuôn mặt hồng lên dưới ánh nến rực đỏ. Hắn tiều tụy đi nhiều. Đã nhiều ngày chạy bôn ba, sao không tiều tụy được cơ chứ?

“Ngày mai ta sẽ thăng đường, nàng cũng phải đi” Thẩm Chiêu đi tới, gương mặt nhiễm chút phong sương.

“Được”

“Án mạng lần này xảy ra ở lầu Tiêu Tương, lúc ấy nàng ở đó, có phát hiện gì không?”

Diệp Vũ không đáp mà hỏi lại, “Đại nhân, ba vụ án sáu người chết trước là chết thế nào ạ?”

Hắn cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời, “Theo địa phương khám nghiệm tử thi kiểm tra thực hư, sáu người chết đều không phải là trúng độc chết, mà là bị hạ thuốc mê, sau khi hôn mê mới bị treo giữa không trung, cứ thế mà chết”

Nàng lại hỏi, “Hai người chết ở lầu Tiêu Tương thì sao? Có phải trúng độc chết không?”

Thẩm Chiêu lại gật đầu, “Theo khám nghiệm tử thi nói, là trúng độc chết, rồi mới bị người ta treo lên”

“Đúng như dự đoán của ta, hiện trường vụ án lầu Tiêu Tương có rượu và thức ăn, ta đã dùng ngân châm thử, trong rượu có độc” nàng khẽ chớp mắt nói. “Án này người nam chết không phải là mệnh quan triều đình, chết kiểu này thấy rất khác, ta cảm thấy án này khác với ba án trước, có lẽ không phải là cùng một hung thủ”

“Theo như lời cô nói, chắc có khả năng là thế” Hắn trầm chấp nhận, “Ta đối chiếu qua, mặt nạ vụ án lầu Tiêu Tương khác hẳn với mặt nạ quỷ của ba vụ án kia hơi sáng hơn, hơn nữa không phải cùng một loại. Giả sử có một chút không giống, mới có thể là ngoài ý muốn, nếu cả ba đều không giống vậy thì lại là một kẻ khác hoàn toàn”

“Hung thủ ở lầu Tiêu Tương giết người, có lẽ đã nghe nói tới vụ án giết người liên hoàn, nên phỏng theo thủ pháp của hung thủ, đem tội giết người liên hoàn đổ lên hung thủ, còn mình thì nhỡ như ngoài vòng pháp luật”

“Nói có lý lắm” Thẩm Chiêu có cảm giác sâu sắc kỳ lạ, nàng thế mà cũng biết hình ngục, phá án. Cô gái như thế, tới tột cùng có năng lực tới mức nào? Diệp Vũ lại hỏi, “Đại nhân đã tới phủ Thường Châu rồi, có thu hoạch gì không?”

Hắn nói bình thản, “Ta đã tới Vạn Hoa lâu xem án mạng xảy ra ở phủ Thường Châu rồi, cũng đã xem qua thi thể, như tri phủ địa phương báo cáo, đúng là hung thủ không để lại dấu vết gì. TA nghĩ mãi không hiểu, vì sao hung thủ có thể thần không biết quỷ không hay bỏ thuốc mê như thế, giết người, bỏ trốn mất tích, thật chẳng có sơ hở nào chứ?”

Nàng lâm vào trầm tư, “Hung thủ gây án đều ở thanh lâu, nhất định nắm rõ thanh lâu như lòng bàn tay. Nếu là người ngoài, lẻn vào thanh lâu giết người, rất dễ bị người ta phát hiện; nếu là người thanh lâu, hành tung gây án cũng sẽ không bị ai phát hiện ra. Ta nghĩ hung thủ nhất định là người của thanh lâu”

Đôi mắt hắn sáng lên tán thưởng, “Phỏng đoán của cô và ta tự đúng trùng hợp. Ta đã hỏi qua tú bà Vạn Hoa lâu ở phủ thường Châu rồi, gần đây có người nào mới tới không. Tú Bà nói, có ba người tới. Một là thanh quan bán nghệ không bàn thân, một là tỷ nữ bưng trà rót nước, một là đại thúc làm việc vất vả nhọc”

“Ba người này có điểm nào không ổn không?”

“Ta đã thẩm vấn qua họ, nhìn bề ngoài thì cũng không thấy không ổn. Vị thanh quan kia hơi chút kỳ lạ, không rõ là khẩn trương quá mức hay sợ quá mức mà mặt trắng bệch đi, trả lời còn lạc đề nữa”

“Đại nhân cảm thấy nàng ta hiểm nghi sao?”

“Ta đã cho người quan sát nàng ta đêm ngày rồi”

Diệp Vũ bỗng nhớ tới bảo, “Ngài ở Thường Châu, vị Thanh quan kia cũng ở Thường Châu, nếu thanh quan chính là hung thủ, như vậy vụ án lầu Tiêu tương lại là một hung thủ khác rồi”

Thẩm Chiêu tiếp lời, ‘Giả sử thanh quan kia không phải hung thủ, như vậy hung thủ gây án ở lầu Tiêu Tương kia mới có thể là kẻ khác, mới có thể là cùng một hung thủ’

Hai người nhìn nhau, nói tới kích động, bỗng lại yên tĩnh, hơi có chút đột ngột. Nàng rời mắt, vì ánh mắt hần dần trở nên âm áp hần. Hần cảm giác được sự né tránh của nàng, tim hơi đập mạnh, “Hai ba ngày này, bệ hạ đối đãi cô thế nào?”

Nàng gật đầu, không muốn nói tới Sở Minh Phong.

“Vũ Nhi, ta hiểu lòng cô” Thẩm Chiêu nói ôn nhã, ‘Cô không thuận theo, sẽ khiến mặt rồng tức giận, với cô mà nói, khó mà hầu hạ được kẻ làm khó người’

“Ta phải làm sao đây?” Lòng nàng bắt đầu nổi lên ý nghĩ khác.

“Vài ngày trước, hai tai cô bị điếc, không muốn sống nữa, cứ ba lần bốn lượt muốn chết” Giọng hần đầy ưu thương sâu bi, “Cô cũng biết đó, tim ta như bị đao cắt vậy”

Diệp Vũ chẳng biết nói gì, trong lòng thấy nặng nề. Hần nói chậm rãi, ‘Ta biết cô đã mất hết lòng tin, cảm thấy hai tai điếc đã trở thành phế nhân, không muốn sống nữa, mới nổi lên ý nghĩ muốn chết.’

Nhưng con người ở đời, có sinh ra mới mất đi, lên bổng xuống trầm, có mở ra mới khép lại được, cô đã ở tận đáy vực sâu nhất, lâm vào tuyệt cảnh, có hoàn cảnh không còn tệ hơn được nữa.

Bởi vậy tiếp đó lại điếc rồi thông, bóng tối rồi mới tới bình minh, ánh rạng đông sắp nở rộ rồi”

Nàng hiểu ra, nhưng mà lúc đó nàng thật sự không muốn sống tiếp để tiếp tục chịu tội nữa, chết thì xong hết mọi chuyện, được giải thoát hoàn toàn. Thẩm Chiêu nắm lấy hai tay nàng, hai mắt hiện lên tia nóng bỏng, ‘Ánh rạng đông sắp nở rộ rồi, nàng đừng có ý nghĩ phí hoài bản thân mình nữa, đồng ý với ta, có được không?’

“Nếu có một ngày, ta nằm giữa lằn sống chết, không chết thì là sống” Diệp Vũ hỏi trịnh trọng, “Ngài sẽ cho ta hy vọng sống, giúp ta một tay sao?”

“Ta sẽ không trơ mắt nhìn cô chết” Đôi mắt hần yên tĩnh như đại dương mê mông, bao dung tất cả.

“Nếu có một ngày như thế, hy vọng ngài đừng nuốt lời” Nói xong nàng rút tay ra, rời khỏi thư phòng.

Trên công đường, Thẩm Chiêu mặc quan phục màu đỏ ngồi sau bàn thẩm án, quan sai đứng thành hai hàng, Diệp Vũ đứng một bên, xung quanh có rất nhiều dân chúng đứng vây xem, nghe thẩm án.

Người đứng thẩm án đang đợi, khá đông, cuối cùng mới đến n thấy tiểu thư và Lý đại gia đang treo lủng lẳng giữa không trung... Nhị phu nhân đang ngẩng đầu nhìn tiểu thư... Dân nữ chưa bao giờ thấy người chết...Rất sợ, dân nữ trong đầu trống rỗng...thậm nghĩ muốn chạy càng xa càng tốt...Dân nữ gặp Lãnh ma ma, liền nói ngay cho Lãnh ma ma biết...”

“Nói láo!” Diệp Vũ mắng, “Lúc ta tiến vào vườn đào, thì dì Lãnh đã tới đây, chỉ trong thời gian ngắn, vốn không đủ để đi ngay”

“Là thật đó... Nhị phu nhân không tin có thể hỏi Lãnh ma ma mà...” Tiểu Nga e ngại với sự biến sắc mặt mày của nàng, chân tay loạn lên.

“Vũ Nhi, tiểu nga nói là thật. Lúc ấy sắc mặt nàng ta tái xanh, thần sắc kinh hoàng, đi nghiêng ngả lão đảo, hẳn là bị kinh sợ lớn” Lãnh Tiêu Tương nói.

“Tiểu Nga” Thẩm Chiêu đập một cái, quát, “Nếu có nói chút lời giả dối, bản quan tuyệt đối sẽ không tha!”

“Dân nữ nói đều là thật cả, sao dám lừa gạt chứ?” Tiểu Nga kinh hoảng nói.

“Bản quan hỏi người, người chính mắt nhìn thấy Diệp Vũ treo người chết lên xà nhà sao?”

“Không thấy...Dân nữ thấy Nhị phu nhân đứng ở cạnh bàn tròn, ngẩng đầu nhìn tiểu thư ạ..”

“Người chính mắt nhìn thấy nàng ấy giết người sao?”

“Không thấy...”

Thẩm Chiêu nói, “Theo lời tiểu Nga khai, không thể phán Diệp Vũ tội hành hung giết người được, chỉ có thể nói, lúc ấy Diệp Vũ ở chỗ gây án thôi”

Diệp Vũ nghĩ ngợi lời tiểu Nga khai này, chỉ e mình vẫn không thể thoát tội được. Nhưng dựa theo lời tiểu Nga nói, tính theo thời gian thì không thể. Nếu tiểu Nga phát hiện hung án trước nàng, thì nói vậy còn nghe được.

Trong dân chúng chợt có người cất cao giọng nói, “Thẩm đại nhân phụng chỉ tra án, nghi phạm lại chính là Nhị phu nhân của mình, như vậy sẽ giải vây tội cho Nhị phu nhân, quả thật làm việc không công bằng trái pháp luật”

Tiếng nói này rầu rĩ, lại khiến cho tất cả đều nghe thấy, rõ ràng là cố ý nói.

Nhưng dân chúng khác đều phụ họa, nói Thẩm đại nhân thiên vị Nhị phu nhân, làm việc không công bằng trái pháp luật, bất công với những người khác. Còn có người nói, hẳn là nên để cho HẢ tri phủ thẩm án thì đúng hơn.

Bị dân chúng gây áp lực, Thẩm Chiêu tạm thời bắt Diệp Vũ lại, ngày khác thẳng đường. Lần thứ ba tiến vào đại lao, Diệp Vũ thật tình cảm thấy mình có duyên gần bó keo sơn với nhà tù. Vẫn là phòng giam kia, cai ngục rất khách sáo với nàng, có gì cần thì cứ nói với hắn.

Sau giờ trưa, Thẩm Chiêu lập tức vào nhà tù thăm nàng.

“Là ta không tốt, để cô phải chịu khổ rồi” Trên mặt hắn tràn ngập áy náy.

“Không sao, nhà tù đều không phải là không đúng. Tuy trong tù vừa bẩn vừa thối, nhưng mà ít nhất có thể thoải mái rất nhiều”

“Cô yên tâm, ta sẽ nhanh chóng trả lại trong sạch cho cô”

“Ta cảm thấy lời khai tiểu Nga có vấn đề, đại nhân thấy sao?” Diệp Vũ đưa ra nghi vấn.

“Ta cũng nghĩ thế” Đôi mắt Thẩm Chiêu nheo lại, “Tiểu Nga nhất gan như vậy, nhưng mà sợ như thế cũng sẽ không phải không vào xem tiểu thư Ngọc Tú nàng ta hầu hạ chứ. Hơn nữa, lúc ấy nàng ta cũng không kết luận được cô là hung thủ giết người, không sợ cô giết người diệt khẩu. Người phản ứng đầu tiên phải vào xem tình hình thế nào, sau đó mới chạy đi bẩm báo, lời khai của nàng ta xác thực là có vấn đề”

“Nhưng làm thế nào để cho nàng ta nói thật chứ?”

“Chuyện này cứ để ta lo” Hắn đứng ở giữa gian tù âm u bẩn thỉu, không có hạt bụi nào dính đầy áo bào thêu trắng của hắn trái ngược hẳn với nhà tù, tựa như khối khăn trắng như tuyết đặt trong dòng nước bẩn thối, sẽ nhanh chóng bị nhiễm đen, nhiễm bẩn.

Diệp Vũ mỉm cười, hắn cầm tay nàng, “Vũ Nhi, hẳn nài một đêm thôi, được không?”

Nàng lộ vẻ mặt xấu hổ, rút tay ra hỏi, “Bệ hạ cũng biết ta ở trong tù chứ?”

Thẩm Chiêu đáp thản nhiên, “Hắn là đã biết rồi, nhưng cô yên tâm, ta sẽ khuyên bệ hạ”

Nếu thế nàng yên tâm rồi. Lấy tính cách của Sở Minh Phong, chỉ sợ không để cho nàng ở lại một đêm trong tù. Có Thẩm Chiêu khuyên nhủ, Sở Minh Phong chắc sẽ nghe thôi.

Sau khi Thẩm Chiêu rời đi, Diệp Vũ nhớ lại một lượt vụ án từ đầu tới cuối. Vụ án này không thuộc loại án giết người liên hoàn, như vậy hung thủ vì sao lại dùng cách giết người như thế? Vì sao mình lại bị liên lụy vào trong đó? Giống như đang có một luồng lực lượng kéo nàng vào lốc xoáy hung án, không cho nàng thoát ra. Vậy hung thủ là ai đây?

Đêm nay, Thẩm Chiêu sai người mang thức ăn và chăn bông đưa cho nàng. Như thế xem ra, Sở Minh Phong đã nghe hắn khuyên, không dùng quyền để mang nàng rời nhà tù đi.

Không biết ngủ bao lâu, trong cơn mơ hồ, Diệp Vũ hình như nghe thấy tiếng bước chân, còn có tiếng nói thì thầm, không rõ là mộng hay thật nữa. Hai cai ngục đứng trước phòng giam, thổi khói mê vào phòng. Diệp Vũ nhanh chóng chìm vào ngủ, mãi lâu sau mới tỉnh lại.

Ánh nắng chiếu sáng khắp mặt đất, giống như nước tẩy sạch khiến bầu trời càng trong xanh rộng lớn vô ngần, xanh thâm trầm. Sáng sớm, Thẩm Chiêu sai người đi truyền tiểu nga, quan sai báo lại nói tiểu nga không ở lầu Tiêu Tương, lầu Tiêu Tương có nói nàng ta tối qua đã từ đã về quê rồi. Hắn càng cảm thấy kỳ lạ, tự mình tới lầu Tiêu Tương.

Nghe hắn hỏi xong, Lãnh Tiêu Tương đáp, “Thẩm đại nhân, hình như là khoảng tháng sáu, tiểu nga tới xin việc làm, ta thấy nàng bộ dạng trắng nõn thanh tú, mới bảo nàng ta đến hầu Ngọc Tú. Tiểu nga chân tay lanh lẹ, chịu khó làm việc, chỉ là nhất gan, con gián, con chuột đều sợ sắp chết, nửa đêm đi nhà xí còn kéo theo người trong phòng đi nữa”

“Trong đó bà có phát hiện ra nàng ta có chỗ nào bất thường không?”

“Đây thật không có” Lãnh Tiêu Tương hỏi tỳ nữ và kỹ nữ, “Các người có phát hiện gì không?”

“Đại nhân tiểu nga ấy tự nói là rất sợ gián, nhưng mà có một lần ta tới phòng ăn lấy điểm tâm cho tiểu thư, thấy một người ngồi xổm ở một góc. Ta đi qua nhìn, hóa ra là tiểu nga. Nàng ấy quỳ trên mặt đất như đang bái tế cha mẹ vậy” Một vũ kỹ nói, “Nàng ấy lẩm bẩm như đang nói, có thể nhanh cầm lại tâm huyết cả đời của cha mẹ. Ta nghe không hiểu nàng ấy đang nói gì, trở về phòng.” Ngoài lần đó ra thì không còn gì nữa.

Thẩm Chiêu rời lầu Tiêu Tương, kết luận tiểu nga đang giấu một chuyện. Lãnh Tiêu Tương nói, tiểu nga từ bên ngoài tới, tới ở chỗ một người thân thích – tại nhà bác chồng nông thôn. Lúc trở lại phủ nha, hắn sai quan sai tới Bạch Mã thôn truy nã tiểu nga. Quan sai vừa đi, Tống Vân đã vội vã tới.

“Thẩm đại nhân, có chuyện không ổn rồi”

“Chuyện gì?” Thẩm Chiêu biết vậy nên lo lắng.

“Sáng nay, bệ hạ lâm triều liền ra cung vấn an hoàng quý phi, nhưng mà hoàng quý phi không ở trong tù” Tống Vân sốt ruột mãi. Tâm thần Thẩm Chiêu chấn động, “Thật ư? Sao hoàng quý phi không ở trong tù chứ? Chẳng lẽ Hà đại nhân thắng đường rồi sao?”

Khuôn mặt Tống vân u sầu rầu rĩ, “Không có. Tìm khắp nhà tù và phủ nha vẫn không tìm thấy hoàng quý phi, bệ hạ nổi trận lôi đình, đi tới biệt quán, bảo nô tài ở chỗ này đợi đại nhân, bảo đại nhân mang hoàng quý phi tới biệt quán gặp bệ hạ”

Khuôn mặt Thẩm Chiêu không bối rối, lòng cũng đã rối loạn, “Tìm người trước đi”

Vì thế họ chia thành hai nhóm người đi tìm người. Nhưng đem lật tung cả nhà tù, cả phủ nha vẫn không tìm thấy bóng Diệp Vũ đâu. Thật kỳ lạ, sao nàng vô duyên vô cớ mất tích chứ?

127. Chương 130: Thống Khổ

Thẩm Chiêu thẩm vấn cai ngục trực tối qua, trong đó có một cai ngục mất tích. Hắn kết luận, Vũ Nhi hẳn là bị bắt đi rồi. Người nào bắt Vũ Nhi đi? Vì sao lại bắt nàng ấy đi?

Hắn phái rất nhiều người điều tra trong thành, sau đó cùng Tống Vân tới biệt quán bẩm tấu. Vừa nghe Vũ Nhi bị người ta bắt trong tù đi, Sở Minh Phong giận tím mặt, đập bàn tức giận, “Thẩm Chiêu, người làm tốt thật đấy! Nếu không phải người khuyên trầm để Vũ Nhi trong tù một đêm, cam đoan lần nữa không sao, trầm sớm đã đón nàng ra, nàng sẽ không bị ai bắt đi cả!”

“Thần cũng không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy, thần đáng tội chết!” Thẩm Chiêu không sợ bị hạ tức giận, chỉ trích, chỉ là lo lắng Vũ Nhi chịu khổ, bị thương.

“Người thật sự đáng chết!” Sở Minh Phong tức điên mất rồi, hận không thể cổ sức đánh hấn.

“Thần đã sai người truy tìm khắp trong thành rồi, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức thôi ạ”

“Nếu Vũ Nhi có chuyện gì xảy ra, trẫm tuyệt không tha!” Sở Minh Phong nói ác độc.

Một canh giờ...Hai canh giờ trôi qua...

Sở Minh Phong càng đợi càng mất kiên nhẫn, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi đầy, đôi mắt thâm sâu như hai khối băng vạn năm, lệ khí bùng nổ.

Người được phái đi lục tục trở về bẩm tấu, mỗi một lần là một lần thất vọng, làm hấn kiểm chế không được, đánh mất bình tĩnh thường ngày.

Mắt thấy Thẩm Chiêu nhìn hoa Mộc trong đình, không biết nghĩ gì, hấn tức giận kêu lên, “Thẩm Chiêu”

Thẩm Chiêu hoàn hồn, xoay người, khom mình, “Bệ hạ”

“Cứ tìm vậy cũng không phải là cách, không biết Vũ Nhi có còn ở trong thành nữa không?” Mày Sở Minh nhăn tít lại.

“Thần đã biết” Thẩm Chiêu coi như định liệu trước.

“Người có biết Vũ Nhi đang ở đâu không?”

“Hoàng quý phi mất tích, chỉ sợ có liên quan với hung án của lầu Tiêu Tương thôi”

“Thẩm Chiêu kết luận, lời khai tiểu Nga bắt lợi với Vũ Nhi, dường như cố ý hãm hại Vũ Nhi. Tối qua Tiểu Nga bỏ việc, Diệp Vũ cũng mất tích, điều này không phải rất kỳ lạ hay sao? Chỉ có một giải thích, Tiểu Nga bắt Diệp Vũ đi.

Thấy thần sắc hấn thông dong như thế, Sở Minh Phong bình tĩnh chút, “Ý người là, Vũ Nhi bị hung thủ bắt đi?”

Thẩm Chiêu chớp mắt, hơi có chút lạnh, “Thần không thể ngắt lời, nhưng thần đã đoán được hoàng quý phi đang ở đâu”

Sở Minh Phong nói, “Trẫm đi cùng với người!”

Thẩm Chiêu không khuyên bệ hạ để ý nguy hiểm, mà có khuyên bệ hạ cũng sẽ không nghe, bởi vì bệ hạ thương Vũ Nhi, lo lắng cho an nguy của nàng, biết cứ đợi ở biệt quán mà không làm gì thì phải thế nào?

Tổng Vân đi tới, hai tay dâng một phong thư hàm, “Bệ hạ, có một đứa bé đưa một phong thư tới”

“Đứa bé đó đưa thư tới tận tay thị vệ xong thì bỏ chạy mất rồi” Tổng Vân đáp.

Sở Minh Phong tiếp nhận thư, thấy trên chữ đó có hàng chữ nhỏ xinh đẹp viết: thân gửi cầu hoàng đế” bất giác thấy tức giận đầy ngực.

Thẩm Chiêu thấy bệ hạ tức giận nói luôn, “Hay là để cho thần nhìn rồi bẩm bệ hạ sau ạ”

Sở Minh Phong vung tay đầy sức mạnh. Thẩm Chiêu nhận bức thư, mở thư ra xem, vội vàng cau lại, hơi cười, “Bệ hạ, đúng như thần dự liệu, người bắt hoàng quý phi đi đã đưa thư tới, muốn bệ hạ lấy vật trao đổi, nếu không sẽ chém chân tay hoàng quý phi, để cho hoàng quý phi đói chết”

Sở Minh Phong vung tay đầy sức mạnh. Thẩm Chiêu nhận bức thư, mở thư ra xem, vội vàng cau lại, hơi cười, “Bệ hạ, đúng như thần dự liệu, người bắt hoàng quý phi đi đã đưa thư tới, muốn bệ hạ lấy vật trao đổi, nếu không sẽ chém chân tay hoàng quý phi, để cho hoàng quý phi đói chết”

“Dám lấy tánh mạng Vũ Nhi ra ép trẫm sao!” Sở Minh Phong tức giận nắm chặt tay. “Kẻ này muốn bệ hạ dùng vật trân quý gì trao đổi vậy ạ?” Tổng Vân hỏi.

“Thần bình phở” . Thẩm Chiêu trả lời lạnh nhạt. Sở Minh Phong mày nhăn lại, “Người thấy sao?”

Thẩm Chiêu hiểu thấu tâm tư hần, “Có phải Bệ hạ đang nghĩ kẻ bắt hoàng quý phi đi, là kẻ lần trước trộm “Thần Binh phổ” không ạ?”

Sở Minh Phong gật đầu, lần trước Vũ Nhi và kẻ trộm sách thông đồng với nhau, lần này có phải nàng ấy lại thông đồng với hần nữa không?

Thẩm Chiêu nói, “Như lời kẻ này nói trong thư, sau khi đưa thư xong, thì trong vòng nửa canh giờ nữa, nếu bệ hạ không mang “Thần Binh phổ” đến đúng nơi, hần sẽ chén hai chân hoàng quý phi đó ạ”

Chuyện lòng vòng này hần có vẻ không rõ lắm, Vũ Nhi đến tột cùng có phải bị tiểu nga bắt đi không? Tiểu Nga có đồng lõa với kẻ trộm sách lần trước không? Vũ Nho có phải vẫn ở Bạch Mã thôn không?

“Nếu kẻ trộm sách lần trước bắt Vũ Nhi đi, như vậy, hần sao lại bắt Vũ Nhi vào ngục chứ?” Sở Minh Phong cảm thấy chuyện này càng ngày càng phức tạp, rối tinh lên, làm thế nào cũng tra không rõ.

“Bệ hạ, hay là cứ ngồi đợi bức thư thứ hai xem sao ạ” Thẩm Chiêu hỏi thản nhiên, “Lấy “Thần binh phổ” đổi lấy hoàng quý phi, bệ hạ nghĩ sao?”

Sở Minh Phong không đáp, nhìn ra bên ngoài, hoa đào nở rộ trước mặt hiện lên một gương mặt thanh thoát như ngọc.

Thẩm Chiêu biết, bệ hạ tức vì Vũ Nhi mà phải trả giá cũng chưa từng bao giờ trả giá vì cô gái khác bao giờ, còn lần này thì sao? Bệ hạ coi “Thần binh phổ” quý báu, nghĩ mãi mới nghĩ ra cách tuyệt diệu giấu Thần binh phổ đi, mặc cho người Tần quốc, Ngụy quốc có tìm kiếm gì cũng tìm không thấy “Thần binh phổ”

Nhưng hần biết, mất nàng, bệ hạ sẽ thống khổ vô cùng, Bệ hạ tuyệt đối không cho phép mình mất nàng ấy! giữ “Thần binh phổ” và con người, bệ hạ sẽ chọn thế nào đây?

Diệp Vũ bị nhốt ở một gian nhà gỗ đơn sơ, chân tay bị trói, miệng bị bịt bằng miếng vải thô, ngồi trên một đồng rơm khô, chẳng động đậy được.

Sáng tỉnh lại, bụng kêu rồn rột, miệng khô lưỡi đắng, nàng cố nhin, cuối cùng cũng tới tận chiều.

Nàng luôn nghĩ, đến tột cùng là kẻ nào bắt mình tới đây? Vì sao lại đem nhốt mình vào trong này? Có ý đồ gì? Vì sao người bắt mình còn chưa xuất hiện chứ?

Có người đẩy cửa vào, nàng cảnh giác nhìn cửa phòng, lúc chạm vào ánh mắt kẻ nọ, Diệp Vũ sợ ngây người, dĩ nhiên là ả ta!

“Có phải rất ngạc nhiên không?” Tiểu Nga cười lạnh, đóng cửa phòng chặt lại.

“Người nói cái gì?” Diệp Vũ nghe không rõ lắm.

“Ta quên mất là tai trái ngươi bị điếc” Tiểu Nga ngồi xổm trước mặt nàng, cất cao giọng, “Không ngờ là ta hử”

“Người vì sao bắt ta?”

Tiểu Nga nắm chặt cằm nàng, đôi mắt thanh tú hơi trợn to lên, loé lên ác độc mấy phần, khác hẳn vẻ nhất gan lúc trước, nhìn rõ là hia người khác nhau. “Ta bắt ngươi, đừng có trách ta, có trách thì trách bản thân ngươi, ai cho ngươi lộ ra mặt kiêu my, nhẩy điệu nhẩy câu hồn, khiến cậu hoàng đế thần hồn điên đảo. Nếu ngươi không có quan hệ với tên cậu hoàng đế, thì ta cũng sẽ không bắt ngươi đâu”

Diệp Vũ nghĩ ngợi, ả ta gọi Sở Minh Phong là cậu hoàng đế, nhất định là có thù không đội trời chung với hần rồi,

Tiểu Nga cười lạnh, “Người yên tâm đi, ta sẽ không làm gì ngươi đâu. Nếu tên cậu hoàng đế thật lòng đối với ngươi, sẽ mang thứ gì đó ta cần tới cứu ngươi, nếu hần hư tình giả ý với ngươi, như vậy ngươi cũng nhìn rõ bộ mặt thật của hần rồi, có đúng không?”

Diệp Vũ hỏi, “Người muốn bệ hạ dùng thứ gì để trao đổi thế?”

“Thần Binh Phổ”

Trong lòng Diệp Vũ khẽ động, Sở Minh Phong sẽ chọn cái gì? Có thể vì mình mà giao Thần Binh phổ ra không đây?

Giọng Tiểu nga cao vút, “Thần Binh phổ vốn là của ta, ta cầm lại là chuyện đương nhiên”

Diệp Vũ đoán, “Ngươi là người đời sau của kẻ sáng tác ra “Thần Binh phổ” sao?”

“Cứ coi như là thế đi” Tiểu nga thả cảm nòng ra, đứng lên, mắt nhìn ra xa, như đang nhìn thấy thân nhân của ả ta vậy, “Gia gia ta là Trấn quốc đại tướng quân được tiên hoàng coi trọng, cha ta từ nhỏ đã lớn lên trong quân, có không ít chiến công, cũng được tiên hoàng coi trọng cuốn “Thần binh phổ” là gia gia và phụ thân ta cả đời tâm huyết mà có, tiên hoàng tạo ra binh khí như trong sách, bí mật tạo binh khí. Vì muốn được La gia nể trọng cùng tín nhiệm, tiên hoàng mới đem cuốn “Thần binh phổ” giao cho gia gia giữ gìn, bởi vậy “Thần Binh phổ” vẫn là báu vật của nhà ta. Đã nhiều năm qua, người TẦN quốc, NGUY quốc đã sai nhiều người tới trộm sách, đều tay không mà về. Sau đó, Gia gia ta bị bệnh qua đời, phụ thân luôn chính trực, không xu nịnh đắc tội Thụy Vương, Thụy vương ghi hận trong lòng, nói xấu phụ thân thông đồng với địch bán nước, còn trình chứng cứ phạm tội lên, liệt phụ thân vào bốn tội lớn nhất: tự nắm binh, có công nhất, không coi ai ra gì, thông đồng với địch bán nước. Tên cầu hoàng để nhìn thấy chứng cứ phạm tội này, đã tin ngay, đem phụ thân và tất cả con cháu La gia nhốt vào đại lao, còn bức phụ thân giao ra cuốn “Thần binh phổ” nữa”

“Cha ngươi đã giao ra rồi sao?” Diệp Vũ hỏi, không thể ngờ được cuốn sách này còn có một câu chuyện bí hiểm không ai biết trước nữa.

“Cha ta biết khó thoát khỏi kiếp nạn, mới lấy “thần binh phổ” ra với điều kiện, khấn cầu cầu hoàng để tha cho con cháu La gia” Tiểu Nga vốn đang bị thương, bỗng biến sắc, trong mắt thù hận thêm dày hơn, “Tên cầu hoàng để đồng ý với thỉnh cầu của phụ thân, lấy được “Thần binh phổ” rồi, lại nuốt lời, đem cả nhà La gia chém sạch”

“Sao ngươi lại tránh được một kiếp vậy?”

“Năm ấy ta bảy tuổi, cũng là thời điểm cầu hoàng để lên ngôi được nửa năm. Bà vú mang ta về quê thăm người thân, trở lại Kim Lăng mới biết được cả nhà bị tội giam vào ngục. Bà vú không cho ta xuất hiện, vào cái ngày chém đó dẫn ta đi xem” Tiểu Nga ngồi thụp xuống, bịt chặt miệng, mắt toé lửa nói hung tợn, “Trơ mắt nhìn tất cả người thân bị chém đầu, ngươi có biết cái mùi vị sống không bằng chết kia không? Ngươi đã từng trải qua loại đau tới tận xương tuỷ chưa?”

Diệp Vũ thở dài, chẳng trách mà nàng ta lại hận Sở Minh Phong tới chết, chẳng trách mà nàng ta gọi hần là cầu hoàng để, “Ngươi làm cách nào biết được bộ hạ lừa gạt cha ngươi?”

Tiểu Nga nói, “Bà Vú đi tìm Thẩm Chiêu, cầu hần biện hộ cho La gia. Thẩm Chiêu nói, chỉ cần phụ thân giao ra “Thần Binh phổ”, con cháu La gia sẽ không sao, nhiều nhất là đi đày Quỳnh Châu. Nhưng mà tên cầu hoàng để tàn bạo bất nhân kia, lại đem trảm cả nhà La gia ta!”

Ả ta càng nói càng kích động, mắt sắc như dao, bóp miệng Diệp Vũ rất đau. Diệp Vũ thấy thương xót hỏi: Sau đó, bà vú mang ngươi đi tha hương sao?”

Tiểu Nga thả miệng nàng ra, tiếp tục nói, “Bà Vú lo tên cầu hoàng để biết La gia còn có một con gái, mới mang ta rời thành Kim Lăng đi, đặt chân lên phủ Tùng Giang. Mười năm nay, ta chưa bao giờ quên cảnh cha mẹ, người thân bị chém đầu kia, vĩnh viễn không quên được đau của họ đổ nhào thế nào, máu nhiễm đỏ cả mặt giờ khắc kia... Thù không đội trời chung này, ta thề, mười năm sau, nhất định sẽ trở lại Kim Lăng báo thù!”

Diệp Vũ hỏi, “Bộ hạ ngươi mang võ nghệ, ngươi là một thiếu nữ, sao báo thù được?”

Tiểu Nga nói quái đản, “Ngươi nên lo lắng là, tên cầu hoàng có bỏ được “Thần Binh phổ” không.

“Nếu hần không bỏ được thì sao?”

“Vậy người sẽ chết oan uổng thôi” Trong mắt Tiểu Nga lệ khí lấp đầy, đáng sợ khiến người ta sợ hãi, “Toàn bộ thành Kim Lăng đều biết nói cầu hoàng đế bị người làm thần hồn mê đảo, nếu cầu hoàng đế không tha chết cho người, người có thể được miễn chết ngay”

“Chuyện trên thế gian, thường thường người định không bằng trời định”

“Vậy xin mỗi mắt mong chờ”

“Nếu bệ hạ dẫn tinh vệ tiến đến, người chỉ có sức một người, chống lại thế nào?”

“Người lo lắng cho ta sao?” Tiểu Nga cười lạnh lẽo, “Có tay người đây, ta sợ cái gì chứ? Cùng lắm thì chết thôi, đi theo làm bạn với phụ thân và mẫu thân ta. Nhưng có thêm người chôn cùng, chẳng tốt hơn sao, để cho cầu hoàng nếm thử mùi vị nổi đau mất đi tình cảm chân thành thế nào”

Diệp Vũ hỏi lại, “Người biết cách nghiệm chứng ra “Thần binh phổ” là thật hay giả sao?”

Tiểu Nga cười nhạo, “Thần Binh phổ” là bảo vật của La gia, thân là con cháu La gia, sao ta không có cách để nghiệm chứng chứ?”

Diệp Vũ cố ý nói, “Ta thật ra rất hứng muốn biết, người có thể nói ra cho ta biết được không?”

Tiểu Nga cười đắc ý, “Nói cho người cũng chẳng sao. Gia gia sử dụng một loại giấy đặc thù có tìm khắp thiên hạ cũng chẳng đâu thấy”

“Đặc thù thế nào?”

“Ban ngày có thể thấy một chữ di động tự nhiên, chữ này là chữ “Tĩnh” của Gia gia ta”

“Thì ra là thế. Nếu bệ hạ hiểu rõ bí mật này thì sao?”

“Cầu hoàng đế sẽ biết sao? chỉ có Gia Gia, phụ thân và mẫu thân ba người là biết thôi”

“Vậy sao người lại biết?”

“Lúc Phụ thân nói cho mẫu thân, ta đứng ở ngoài phòng nghe lén, thì biết thôi”

Diệp Vũ mỉm cười hỏi, “Vì sao người lại nói cho ta biết? Không sợ ta nói cho bệ hạ sao?”

Tiểu Nga cười lạnh, khoe môi loé lên cười nham hiểm, “Ta sẽ không để cho người có cơ hội nói cho tên cầu hoàng đế đâu!”

Sau đó Diệp Vũ mới chân chính hiểu hết hàm nghĩa của những lời này. Nàng hỏi bình tĩnh, ‘Người phỏng theo thủ pháp gây án giết người liên hoàn để giết Ngọc Tú và Lý đại gia sao?’

Tiểu Nga sắc mặt thừa nhận, Diệp Vũ lại nói, “Người nấp trong lầu Tiêu Tương, tìm hiểu chuyện của ta. Gần đây có rất nhiều lời đồn về ta, người tin lời đồn, nhận định bệ hạ và ta khác hẳn những phi tần khác. Bởi vậy người bày kế hoạch chu đáo, vào cái ngày ta đi dạy múa ở lầu Tiêu Tương đó, phỏng theo thủ pháp gây án “Quỷ mặt Sắc Vi”, độc chết Ngọc Tú và Lý đại gia, rồi đem treo họ trên trần nhà, cố ý mở hé cửa sổ ra. Ta từ vườn đào đi qua, sẽ thấy ngay. Tiếp đó, để cho không ít người ở lầu Tiêu Tương chính mắt thấy ta ở vườn đào, ta lại còn bị hiềm nghi giết người, là nghi phạm, nên bị bắt vào đại lao”

“Lời người nói không sai” tiểu Nga cười, “Uổng cho người thông minh, cũng bị trúng kế ta”

“Có một điều ta nghĩ mãi không ra, phiên người giải đáp dùm cho”

“Người muốn biết, trong phòng rất cao, ta tay trói gà không chặt sao có thể đem thi thể của Ngọc Tú và Lý đại gia treo lên chứ gì?”

“Chẳng lẽ người trời sinh ra thần lực ư?”

“Ta cũng không phải là tay trói gà không chặt” Tiểu Nga bóp chặt cổ họng nàng, “Chỉ cần ta dùng năm thành lực đạo, người sẽ chết ngay. Ta chỉ đá một đá vào người người, lực phủ ngũ tạng của người cứ thế vỡ nát mà chết”

Diệp Vũ không sợ, nói thản nhiên, “TRên người người mang võ nghệ không tầm thường ư?”

Tiểu Nga cười không nói, Diệp Vũ lại nói tiếp, “Người định biến ta thành nghi phạm giết người, rồi nhốt vào tù, người lại có thể thần không biết quỷ không hay bắt ta đđ. Thật ra, người làm gì giết người mà lại hoảng hốt như thế? Chẳng bằng bắt ta ngay lại lần Tiêu Tương chẳng hay hơn sao?”

Tiểu Nga nói oán hận, “Ta muốn tên cẩu hoàng đế ném thử mùi vị tình cảm chân thành bị oan, hơn nữa, bên cạnh người lúc nào cũng có tỳ nữ và thị vệ đi theo, ta muốn xuống ta cũng không dễ. Nếu người ở trong tù, vậy thì dễ hơn nhiều... Sợ thật đã chứng minh, kế hoạch của ta hoàn hảo, chẳng chút sơ hở”

Diệp Vũ hiểu ra, nhin không được nghĩ, Sở Minh Phong có thật lấy “Thần Binh phổ” đổi với mình sao? Nếu là “Thần binh phổ” giả, tiểu nga có thể cùng chết chung không?

Tiểu Nga lấy dây thừng trói chân nàng lại, kéo nàng rời khỏi nhà gỗ, đi ra ngoài. Diệp Vũ bị ả ta kéo đi, kinh ngạc với lực đạo đáng sợ của ả ta, có thể nói là nam nhi không bằng.

Vùng đất vào xuân, bên sườn núi cây cối xanh tươi, ven đường có rất nhiều cây đại thụ che khuất bầu trời.

Đi tới một chỗ đất bằng phẳng, không rộng lắm, Diệp Vũ bị ả ta túm tới tận cuối. Đó là vách núi vực sâu, ở dưới là vực sâu hun hút không đáy khiến người ta sợ hãi, không muốn bị rơi xuống, thịt nát xương tan.

Diệp Vũ kinh hồn, lùi nhanh về sau mấy bước. Như lời tiểu nga nói, đợi một lúc nữa, Sở Minh Phong sẽ mang theo hai mươi kỵ tinh vệ tới, Thẩm Chiêu làm cánh quân phải trái.

Tiểu Nga đặt chuỷ thủ lên cổ nàng, họ cùng đứng cách hai trượng, gió lạnh giăng co. Hôm nay trời trong xanh không một gợn mây, chỉ là sắp hoàng hôn, ánh nắng sớm đã bị gió đêm gần xua tan, phía tây không còn rắng hồng, chỉ còn lại tầng mây lớn. Gió núi thổi phần phật, lướt qua tấm áo choàng của Sở Minh Phong, xơ xác tiêu điều xen lẫn màu xanh tươi bất tận, giống như một cánh chim ưng giương cánh, khí khách ngút trời.

Diệp Xu nhìn Sở Minh Phong ngồi hiên ngang trên lưng ngựa, quần áo hần màu đen, nhìn từ xa mặt hần cũng đen. Bên cạnh hần là Thẩm Chiêu mặc quần áo trắng, ôn nhuận như gió xuân, hình thành sự tương phản lớn với hần.

Một đen một trắng, lãnh khốc và ôn nhu, phù hợp với bản tính từng người.

“Trẫm đã mang “Thần binh phổ” tới rồi” Sở Minh Phong cất cao giọng nói.

“Tiểu nga cô nương, hay để cho ta và bệ hạ cùng đi bộ tới, mang “Thần binh phổ” giao cho cô” Thẩm Chiêu đề nghị, người bắt Vũ Nhi đi đúng thật là tiểu nga, nhưng vì sao tiểu nga này lại cần “Thần binh phổ” chứ?

“Thẩm Chiêu, một mình người tiến lên đi” Tiểu Nga kêu lên.

Sở Minh Phong chấp thuận, Thẩm Chiêu cầm lấy cuốn “Thần binh phổ” Xuống ngựa đi lên trước. Ngay lúc hần cách phía trước nửa trượng, tiểu nga quát, “Đứng lại!”

128. Chương 131: Trẫm Sắc Phong Nàng Làm Hậu

Thẩm Chiêu dừng chân, ả ta túm chặt lấy Diệp Vũ, quát, “Ném qua!”

“Nếu ta đoán không nhầm, người họ La, La Tĩnh là tổ phụ của người” Hần cầm “Thần binh phổ” trong tay giơ lên, “Người cho là tổ phụ và phụ thân người muốn lấy lại “Thần binh phổ” sao?”

“Lấy lại là thế nào?” Giọng tiểu nga cười lạnh băng.

Sở Minh Phong cũng xuống ngựa, bước nhanh tới, ‘Sao người đoán được nàng ta là hậu nhân của La thị chứ?’

Thẩm Chiêu đáp, ‘Bệ hạ, năm đó cả nhà La gia bị chém, thần đếm rồi, có tất cả là sáu mươi tám mạng người, không sai. Nhưng quan sai nhất xác có nói, nhị tiểu thư La gia chắc là đã bị đánh tráo. Như thế, la nhị tiểu thư trở thành cá lọt lưới’

Diệp Vũ nhìn Sở Minh Phong, hần và Thẩm Chiêu sánh vai đứng bên nhau, mặt lạnh như băng, ánh mắt như kiếm, dừng trên người mình cũng chẳng thấy ấm áp bao nhiêu.

Nàng không ngờ được hần thân từ trước tới nay, chỉ không biết bản ‘Thần binh phổ’ kia có là thật hay không nữa.

‘Vì sao lại không bẩm báo cho trẫm biết?’ Sở Minh Phong lạnh giọng hỏi.

‘Bệ hạ, năm đó thần nhất thời nổi lên lòng trắc ẩn, nghĩ tới chắc một cô gái nhỏ hần sẽ không gây ra sóng gió gì, không ngờ mười năm sau nàng ấy lại trở lại thành Kim Lăng, mới gặp phải chuyện này’

‘Muốn làm việc lớn, không thể mũi lòng’

‘Cha ta không thông đồng với địch bán nước, là Thụ vương hãm hại cha ta, người chưa điều tra rõ chân tướng, đã lạm sát kẻ vô tội, là bạo quân tàn bạo bất nhân! Hôn quân!’ Tiểu nga tức giận, mặt ửng đỏ.

Thẩm Chiêu nói ôn hoà, ‘La cô nương, sau khi cha cô bị chém, ta dành thời gian nửa năm để truy tra án này rồi’

Sở Minh Phong hứng thú hỏi, ‘Tra được gì không?’

Thẩm Chiêu đáp, ‘Thần tra được, La tướng quân không có thông đồng với địch bán nước, nhưng con trưởng lại vì năm mươi lượng vàng, sao bán cuốn ‘Thần binh phổ’, đem bán bản ‘Thần binh phổ’ này cho thái tử Ngụy quốc. La cô nương, huynh trưởng cô và thái tử Ngụy quốc lúc giao nhận, người Thụ vương đã bắt được quả tang, tóm lấy huynh trưởng cô. Tuy cha cô không thông đồng với địch bán nước, nhưng huynh trưởng của cô chính xác đã xúc phạm tới luật pháp Đại Sở. Thụ Vương đem chuyện này thêm mắm thêm muối, bịa đặt cho cha cô thông đồng với địch bán nước trở thành tội chứng, vu hãm La gia, cuối cùng mới gây ra thảm họa diệt môn’

Hai tròng mắt tiểu nga đầy nước mắt, nói khàn cả giọng, ‘Hôn quân vẫn là hôn quân! Năm đó vì sao không điều tra rõ đã xử trảm chứ? Vì sao lại giết nhiều người vô tội như thế chứ?’

Thẩm Chiêu nói, ‘Năm đó bằng chứng cao như núi, bệ hạ không thể làm việc thiên vị được, không thể không trảm. Sau ta tra xét nửa năm mới biết được chân tướng, việc này chẳng trách được bệ hạ... La cô nương, cô hẳn là hiểu được, tội thông đồng với địch bán nước là tội chết...’

‘Tuỳ người muốn nói thế nào thì nói, hôn quân vẫn cứ là hôn quân!’ Ả ta lớn tiếng trách mắng, giọng bi thống, ‘là bởi một đạo thánh chỉ của hôn quân, mà sáu mươi tám người đã chết ngay tại chỗ...’

‘Người điều tra rõ chân tướng, vì sao không bẩm báo với trẫm?’ Sở Minh Phong hỏi Thẩm Chiêu.

‘Thần giấu không nói chân tướng là không hy vọng bệ hạ sau khi biết chân tướng thấy bứt rứt trong lòng’ Thẩm Chiêu nói bình thản.

‘La cô nương, năm đó trẫm đúng là sơ xuất, xin lỗi La gia các người. Chỉ cần người thả nàng ra, trẫm lập tức sửa lại án sai cho phụ thân người. Thái hậu sẽ nhận người là con gái nuôi, trẫm sẽ phong người là quận chúa...’ Sở Minh Phong nói thật lòng ra.

‘Phụ thân đã chết mười năm rồi, sửa lại án sai thì còn tác dụng gì đây? Phụ thân có thể sống lại được sao?’ Tiểu nga lệ rơi đầy mặt, thân hình run lên.

‘Nếu không sửa lại, cha cô sẽ mãi đeo tội danh thiên cổ’ Thẩm Chiêu khuyên, ‘Tuy cha cô đã chết mười năm rồi, nhưng mà để đời sau nói tới cha cô, cha cô sẽ không phải bị tội thông đồng với địch bán nước’

Tiểu nga do dự, hần nói đúng, thanh danh phụ thân là quan trọng nhất, phụ thân không thể đeo mãi tội danh trên người được.

Diệp Vũ cảm giác được lực mạnh yếu của ả ta, hợp thời khuyên, ‘Bệ hạ đã nhận sai rồi, người cũng nên nghĩ đến phụ thân người sửa lại án sai, đây là kết cục tốt nhất, có đúng không?’

Tiểu Nga lau nước mắt, cũng hạ quyết tâm nói, “Ta muốn “Thần binh phổ”, đốt trước mộ phần của phụ thân. Đem “Thần binh phổ” cho ta!”

Thẩm Chiêu liếc mắt nhìn bệ hạ một cái, nhận được sự chấp thuận, liền tung “Thần Binh phổ” lên.

Tiểu Nga vươn tay lên đón, tiếp nhận dễ dàng, để cho Diệp Vũ mở ra một tờ giấy cao lên soi dưới ánh nắng.

Bản “Thần Binh phổ” Đây là giả, mặt trên không hiện lên chữ “Tĩnh”

Diệp Vũ cười lạnh, Sở Minh Phong rút cuộc luyện tiếu giao bản “Thần Binh phổ” thật ra, lại dùng một quyển giả để che mắt người La gia. Bởi vậy có thể thấy được, trong lòng hắn, mình còn chẳng bằng một quyển sách.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái, tiểu nga liền biết là giả. Nhưng mà một thanh chuỷ thủ đã nhanh như gió bay vọt đến, tốc độ cực nhanh khiến người ta kinh hãi. Mới vừa rồi, Sở Minh Phong thừa dịp các nàng nghiêm chứng sách thật giả, nắm chắc cơ hội, lập tức tung chuỷ thủ ra, bay vọt ra ngoài. Diệp Vũ ngây người, nhìn chuỷ thủ sượt qua bên tai, tim nhảy vọt lên tới tận cổ họng. Nếu chỉ sai chút, người chết đó chính là mình.

Tiểu nga cũng không kịp tránh, chuỷ thủ đâm thẳng vào vai trái ả ta, đau nhức ập tới...

Diệp Vũ thấy Sở Minh Phong nhảy vọt tới, có phản ứng, ra sức giãy ra, chạy lên trước, song tiểu nga phản ứng thần tốc, cước lực nhanh, tóm lấy nàng, lôi nàng tới tận bờ vực, đem đẩy nàng xuống Diệp Vũ túm chặt lấy nàng ta, trong lúc giãy dụa, cả hai cùng trượt chân, ngã xuống vực sâu...

Sở Minh Phong đã đuổi tới, mắt thấy Vũ Nhi ngã xuống vực sâu, đầu óc bùng nổ, lực phủ ngũ tạng như bị xé nát ra vậy.... Hình như có luồng lực lượng đem hắn lấy tốc độ nhanh nhất túm lấy áo choàng của Vũ Nhi, hắn quỳ rạp trên mặt đất, túm chặt lấy không dám buông... Một khi buông tay, nàng liền rớt thẳng xuống vực sâu, tan xương nát thịt..

Thẩm Chiêu kinh hãi, vội vã nhảy tới. Tiểu nga túm lấy chân Diệp Vũ, Sở Minh Phong kéo hai tay Doệp Vũ, dùng lực kéo lên.

Nhưng tiểu nga lại dùng sức kéo xuống, cười âm ỉ, “Hôn quân, ta muốn cho ngươi nếm thử mùi vị mất đi tình cảm chân thành, thống khổ!”

Diệp Vũ nhìn hắn, càng nhìn không thấu lòng hắn. Trong lòng hắn, nàng so ra kém hắn một quyển sách, hắn cũng không cố nguy hiểm để cứu nàng. Hắn cứ tự tin như vậy, chỉ bằng một quyển sách giả thì sao có thể cứu nàng được chứ?

Treo giữa không trung, hung hiểm vô cùng, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào; nhưng họ bốn mắt nhìn nhau, trong mắt chỉ có nhau, chỉ có giờ khắc sinh tử này, trong đầu trống rỗng.

Gió núi lạnh lẽo thổi tới, thổi bay tóc mai của nàng.

Giờ khắc sinh tử, trong lòng hắn chỉ có nàng, trong lòng nàng cũng chỉ có hắn. Hắn thân mang võ nghệ, nếu chỉ là một mình nàng thì dễ dàng kéo nàng lên được. Nhưng phía dưới nàng còn có tiểu nga, hơn nữa tiểu nga vẫn kéo xuống, hắn một tay cũng không thể kéo hai người lên được. Cho dù võ nghệ hắn có cao tới đâu, lúc này cũng không thi triển ra được. Nếu hai tay hắn kéo lên, thì có thể lại bị cả hai kéo xuống, rồi cả ba đều cũng rơi xuống vực sâu.

“Ta chết, cũng kéo nàng ta chôn cùng!” Tiểu Nga cười nham hiểm.

Sở Minh Phong nhìn Diệp Vũ thật chăm chú, mày kiếm như cây kiếm, ánh mắt sắc như đao. Thẩm Chiêu đưa tay ra, giữ chặt lấy Diệp Vũ, hai người cùng hợp sức, đem nàng kéo lên. Đúng lúc này, Tiểu nga không ôm được chân Diệp Vũ nữa, rơi xuống vực sâu, ở sườn núi vang lên tiếng kêu thê lương của ả ta.

Một khắc kinh tâm động phách, cuối cùng cũng qua.

Diệp Vũ ngồi dưới đất, thở kịch liệt, vừa rồi treo giữa không trung, cũng chẳng có cảm giác khủng bố gì, rõ ràng nàng đã được người ta ôm chặt.

Sở Minh Phong muốn ôm chặt nàng vào trong lòng, cảm thụ được hơi thở và tim đập của nàng, mới tin rằng nàng thật sự không sao. Cái loại tận mắt nhìn thấy nàng ở giữa lần sinh tử khiến tim hắn như bị bóp

chặt, cảm giác vô lực không cứu được nàng thật đáng sợ làm sao, đau thấu tim.... giờ rốt cuộc nàng đã bình an, hẳn như lấy lại được tâm hồn....

Nàng vẫn không nhúc nhích cứ mặc hấn ôm. Nếu hấn thật sự để ý tới mình như vậy, vì sao lại không mang cuốn “Thần Binh phổ” thật tới đổi chứ?

Thẩm Chiêu nhìn thoáng qua vực sâu, chậm rãi đứng lên, “Bệ hạ, không sao rồi, trở về đi thôi”

Sở Minh Phong buông nàng ra, kéo nàng đứng dậy cùng nhau trở về. Cùng cưỡi một con ngựa, hấn ôm chặt lấy nàng, nàng cảm giác ngực người đứng sau nóng rực áp sát lưng mình.

Trở lại ôn tuyền biệt quán, màn đêm đã buông xuống. Thẩm Chiêu biết điều, nói án giết người vẫn còn chưa bắt được hung thủ, phải về xem tấu chương, mau chóng bắt được hung thủ.

Dùng bữa tối xong, hai người về tắm phòng. Đứng trước tắm phòng, Sở Minh Phong ôm lấy thân thể nàng rất chặt, “Vũ Nhi, nàng đang thăm trách trẫm sao?”

“Bệ hạ nói vậy là ý gì?” Diệp Vũ cười mủm mỉm.

“TRẫm không lấy bản “thần binh phổ” thật ra đổi...nàng hẳn là cảm thấy trẫm coi chuyện sống chết của nàng không ra gì sao?”

“Thần Binh phổ” ghi lại cách chế tạo nhiều binh khí lợi hại như vậy, nếu trong tay người Tần quốc, Ngụy quốc, Đại Sở sẽ gặp nguy cơ nguy ngập. Bệ hạ cùng thần binh phổ giả để ứng phó tiểu nga, cũng vì đề phòng kẻ ngoài mơ ước có được quyển sách đó, nhằm nhiễu loạn sinh sự. Bệ hạ làm vậy, cũng chẳng có gì đáng trách”

Sở Minh Phong không tin hỏi lại, “Nàng thật không oán trẫm sao?”

Nàng cười chậm rãi, biểu hiện rất hiểu lòng người, rộng lượng hiền lương, “Ta hiểu dụng tâm của bệ hạ, bệ hạ chăm chiêu suy nghĩ vì giang sơn xã tắc, vì đại cục”

Không phải không oán mà nguyên bản vốn chẳng có chút mong chờ nào, thì cả thất vọng cũng thấy không sao hết.

Hấn xin lỗi thành thật, “TRẫm không ngờ tới hậu nhân La thị lại phát sinh chuyện này, còn tưởng là kẻ trộm sách lần trước nữa. Nếu là người Tần quốc, Ngụy quốc, nhất định sẽ không thể nghiệm chứng được cuốn “Thần binh phổ” kia là thật hay giả. Không ngờ lại đúng là hậu nhân La thị báo thù”

“Chỉ có hậu nhân La thị mới biết được cách nghiệm chứng thật giả, ai cũng không ngờ được” Diệp Vũ cười hỏi, ‘Nói vậy, bệ hạ chắc hẳn đã làm ra mấy bản “Thần binh phổ” để đối phó với kẻ trộm sách rồi nhỉ?’

“Không làm vậy, sao dám ứng đối với một đám trộm sách chứ?” Sở Minh Phong cười khở, thả lỏng tay, trên mặt tràn ngập ưu tư sâu khổ, “Kỵ binh Tần quốc đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, hùng binh Ngụy quốc có hổ lang xưng danh, theo ta nhìn nhận mà nói, tướng sĩ Đại sở quốc ta tương đối yếu, chỉ dựa vào sông Trường giang mới ngăn cản quân tiên phong của Tần quốc, Ngụy quốc. Nếu Tần quốc, Ngụy quốc mà chiếm được “Thần Binh Phổ”, họ cũng chẳng có chút kiêng kị nào, tạo ra thần binh lợi khí, như hổ thêm cánh, đến lúc đó phát động quân xuôi Nam, Kim Lăng, thậm chí toàn bộ Sở quốc trở thành máu chảy thành sông, người Sở quốc sẽ trở thành nô lệ mất nước”

Nghe lời hấn nói, nàng mới hiểu, cuốn “Thần binh phổ” có ý nghĩa to lớn thế nào với Sở quốc, hẳn mới có thể coi “Thần Binh phổ” quan trọng hơn cả mạng nàng. Thân là đế vương, thì là thế đó.

Giang sơn xã tắc, vĩnh viễn là suy tính hàng đầu của đế vương, trước tiên đem giang sơn xã tắc bình ổn, rồi mới nói tới chuyện yêu đương.

Điều này chẳng có gì đáng trách, nàng hiểu được.

Hấn nắm tay nhỏ bé của nàng, “Trẫm đem “Thần binh phổ” giấu ở một nơi rất bí mật, không ai có thể tìm cách thấy được. Vũ Nhi, lúc trước nàng thông đồng với kẻ trộm sách, trẫm không trách nàng”

Diệp Vũ gật đầu cười cười. Mắt hắn lấp lánh sáng thật sâu, “Nàng cũng biết, ở bờ vực sâu kia, giây phút trầm kéo nàng kia, trầm nghĩ gì không?”

Nàng lắc đầu. Ánh mắt Sở Minh Phong híp lại thành một đường sáng, “Trầm nghĩ, giả sử trầm không thể cứu được mạng nàng, trầm sẽ thế nào đây/”

“Bệ hạ không thể nào hết, tình yêu nam nữ như mây khói, sẽ quên nhanh thôi”

“Trầm có lẽ sẽ hối hận cả đời, có lẽ sẽ không yêu một cô gái nào nữa, nhưng mà trầm tự nói với mình, tuyệt không buông tay!” Hắn lấy giọng mềm nhẹ nói ra lời khắc cốt ghi tâm, “Tay mà mềm, trầm nguyện cùng ôm nàng nhảy xuống vực sâu!”

Nàng ngậy ngốc nhìn hắn, một lúc sau mới hoàn hồn. Cùng chết với mình ư? Hắn thật sự yêu đến thế sao?

Hắn nói những lời này, là giải thích, cũng mượn cơ hội chiếm được lòng nàng. Nhưng mà hơn nửa năm nay, giữa họ đã xảy ra rất nhiều chuyện, có sủng cũng có yêu, có thương xót cũng có bạo ngược, ai đúng ai sai, cũng không tính rõ. Tuy nàng bị thâm tình của hắn làm cảm động, lại cũng chẳng có cách nào động lòng, không thể yêu được một Sở Hoàng thô bạo thế này. Hắn có cố gắng thế nào, cũng tìm mọi cách ôn nhu ra sao, cũng không nắm chặt được lòng nàng.

Trong lòng Sở Minh Phong không yên, không biết những lời nói này có làm nàng cảm động không, có khiến cho lòng nàng cứng rắn trở nên mềm đi một chút nào không.

Diệp Vũ thấy hắn vẫn không có ý về cung, hỏi, “Bệ hạ có tắm không?”

“Hay là cùng tắm đi, thấy sao?” Hắn nghĩ là nàng chủ động mời mình.

“Bệ hạ đi ngâm suối nước nóng đi, ta ở trong phòng tắm là được, A Tử và Tiểu Nguyệt đã chuẩn bị nước nóng rồi”

“Đừng phiền phức như vậy, suối nước nóng lớn như thế...”

“Ta mệt rồi, muốn đi ngủ sớm một chút. Sau khi bệ hạ tắm xong, xin chớ gõ cửa có được không?” nàng tủm tỉm nói.

Nụ cười trên mặt hắn ngưng lại, định mở miệng. nàng đã xoay người đi vào tắm phòng. Cũng được, tối nay cứ để cho nàng nghỉ ngơi thoải mái một đêm đi. Theo thái độ này của nàng thì thấy, hắn cố sức cũng vẫn chưa đủ. Đêm nay, hắn không ở lại biệt quán tắm cũng không ngủ lại mà về cung.

Hôm sau Diệp Vũ đem mọi lời tiểu nga nói thuật lại cho Thẩm Chiêu, hung án lầu Tiêu Tương như này chấm dứt, nhưng vụ án giết người liên hoàn kia thì lại không rõ ràng.

Nghỉ ngơi một ngày, nàng định đi lầu Tiêu Tương, song lại phải phối hợp nhuần nhuyễn.

Nàng bảo A Tử bỏ thuốc xổ trong đồ ăn của TRâm Cài, khiến TRâm Cài đi nhà xí năm sáu lần, mặt mũi trắng bệch, suy yếu đi không nổi, chỉ đành nằm trên giường nghỉ ngơi, cho dù muốn bồi nàng đi lầu Tiêu Tương cũng đi không nổi.

Bốn thị vệ hộ tống Diệp Vũ tới lầu Tiêu Tương, nàng bảo họ ở sau vườn hoa đợi, sau đó hỏi Lãnh Tiêu Tương, đài quan sát Hồng mai có ai đợi nàng không.

Quả nhiên là công tử Kim đang ở đài Hồng mai.

“Đối phó tỷ nữ, hơi thủ đoạn đấy” Giọng hắn trong vắt mỉm cười.

“Lại thúc tình độc phát lần nữa, hợp tác giữa ta và ngươi cứ vậy mà huỷ!” Nàng hung tợn nói.

“Hai lần cũng đã đủ rồi, không có lần ba” Mày công tử Kim hơi cau lại, ánh mắt hơi chút nhu hoà, “Ta làm vậy, cũng là vì tốt cho ngươi. Ngươi không thể thi triển mỹ nhân kế, lại không thể cứ mỗi ngày dùng lạnh băng để đối đãi, tính tình như vậy dù cho nam nhân có yêu thì cũng chẳng chịu nổi cô gái lạnh lùng. Tình độc bộc phát là cái cớ tốt nhất, hắn chiếm được thân ngươi, sẽ được hưởng mùi vị ***tận xương tủy, rồi

cực cũng chẳng bỏ được người. Còn nữa, người không kèm chế được, hẳn sẽ không nghi ngờ, đây chẳng phải là tốt lắm sao?”

Đôi mắt Diệp Vũ bắn toé lửa giận, “TA nói một lần cuối cùng, lại có lần sau, ta thà chết cũng không giúp người được!”

Hắn cười đồng sy. Nàng cũng vội vã rời đi, hắn nắm chặt lấy cổ tay nàng, “Vẫn nói chưa xong, đừng vội đi thế”

“Có gì chỉ giáo cho” Nàng gạt tay ra, nhìn chán ghét.

“Con riêng la thị quay lại trả thù, gây ra hung án lầu Tiều Tương, rồi tổng người vào ngục, sau đó lại thuận lợi bắt người đi” Công tử Kim nhìn nàng chăm chăm, mắt chậm rãi ngược lên, trong mắt loé lên tia lạnh buốt, “Tiểu nga đem nhốt người tại nhà gỗ bên sườn núi, nói với người cái gì?” “còn có thể nói gì nữa chứ? Chẳng phải là nói lại hoạ diệt môn La gia từ đầu tới cuối mười năm trước sao?” Diệp Vũ thông dong đáp lại, cũng đoán ra được hẳn sẽ biết cái gì, không chừng cũng nghe thấy lời tiểu nga và mình nói chuyện với nhau “Người biết tiểu nga đem nhốt ta tại nhà gỗ, sao không cứu ta?”

“Cứu người thì sao dụ được “Thần binh phổ” ra chứ? Hắn cười lạnh, “Đáng tiếc, Sở Hoàng rút cuộc cũng tiếc đem cuốn “Thần binh phổ” thật ra”

Nhưng lời này ít nhiều có ý châm chọc. Đôi mắt đen của Kim công tử loé sáng, “Tiểu nga chỉ liếc mắt một cái thì đã nhìn ra “Thần binh phổ” kia là giả, người cũng biết mấu chốt trong đó chứ?”

Nàng tức giận trừng hắn, “Sao nàng ta lại nói cho ta biết chứ?”

Thần xác và tinh thần cũng thả lỏng, may mà hắn không nghe thấy tiểu nga nói gì ở nhà gỗ, nếu không cũng sẽ không truy.

Hắn hỏi, “Nàng ta bảo người giờ trang sách lên, nhìn cái gì? Hay trang sách có ấn ký đặc thù sao đây?”

Diệp Vũ nói chắc chắn, “Người yên tâm. ta nhất định sẽ tìm được cuốn “Thần Binh phổ” thật giao cho người. Tới lúc đó người đừng có nuốt lời, đưa ta thuốc giải độc, mang ta rời thành Kim Lăng đi”

Công tử Kim cười, “Một lời đã định”

**

Đêm nay Sở Minh Phong lại giá lâm ôn tuyền biệt quán. Diệp Vũ lười tiếp hắn nhưng cũng đành bắt đắc dĩ. Hắn nói có một tin tốt, Từ thái y xem hết sách thuốc của Thái y viện, rốt cuộc tìm được một cuốn có ghi lại sự tình liên quan tới tình cổ. Theo sách thuốc ghi lại, tình cổ thuộc vùng Tây Nam có thịnh hành thuật cổ độc, một khi xâm nhập vào cơ thể con người, rất khó giải độc, phải lấy máu người hạ cổ với cách giải độc đao cùng lúc mới có thể giải độc hoàn toàn. Cho dù có giải được cổ độc hoàn toàn, vẫn để lại vết tích căn bệnh.

Nếu không có máu người hạ cổ, chỉ có thuốc giải, tình cổ sẽ phát tác mỗi tháng một lần. Lúc phát tác là chết đi sống lại, rất thống khổ.

Hắn nói, Từ thái y đã chế tạo ra một loại thuốc Thanh Tâm Hoàn giảm bớt được tình cổ phát tác là thời điểm tình cổ ngứa đau, khát khô cổ, mai sẽ cho người mang tới.

“Vũ Nhi, Từ thái y sẽ tiếp tục nghiên cứu chế tạo thuốc giải, lấy y thuật của ông ấy, có thời gian, hẳn là sẽ nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải thôi” Khoé miệng Sở MINH Phong nhếch lên, vẻ mặt hưng phấn.

“Được, vậy đành chờ thôi”

“Yên tâm đi, trăm sẽ phái người đi truy tra tung tích đại đương gia Bang Thiên Thanh cho” Hắn mỉm cười ngưng lại, sắc mặt hắn đột nhiên lạnh trầm lại. “Không tìm thấy hắn, trăm tuyệt không bỏ qua!”

Diệp Vũ hỏi tiến triển của vụ án giết người liên hoàn đến đâu rồi, hắn nói trước mắt Thẩm Chiêu đã tới tra án ở phủ Tô Châu, đã có chút manh mối.

Nàng chỉ hỏi hắn cho có lệ rồi sau đó nghĩ cách cự tuyệt hắn dụ dỗ, đêm nay hẳn có thể bảo trì phong độ quân tử không đây?

Dưới ánh nền hồng đỏ, soi rõ đường nét cứng rắn trên mặt hấn, tăng thêm mấy phần nhu hoà, “Vũ Nhi, nay Trầm chỉ có sáu phi tần...Ngôi vị cao nhất đã rộng khá lâu rồi, chúng đại thần ai cũng tấu lên, trẫm cũng hiểu được đã tới lúc phong hậu rồi...”

Nàng yên lặng không nói, đợi câu tiếp theo. Hấn ôm lấy vai nàng, trong mắt tràn đầy chân tình và nhu tình chân thành, “Như ý nguyện của nàng, trẫm sắc phong nàng làm hậu”

Tim đột nhiên nhói lên, Diệp Vũ cảm giác tim đập nhanh hơn, là sao đây?

“Có bằng lòng không?” Hấn hỏi, đôi mắt sáng rỡ, như tất cả đang mong chờ nàng gật đầu.

“Chỉ cần bệ hạ làm được ba yêu cầu của ta, ta sẽ đồng ý” Nàng đột nhiên nghĩ cách.

“Ba yêu cầu gì?”

“Một, bệ hạ phải cầu hôn với ta, hơn nữa phải là ở trước mặt văn võ bá quan trong triều cầu hôn ta. Nơi cầu hôn là giáo đường, lúc cầu hôn, bệ hạ phải quỳ một gối xuống, tay trái cầm sâm bạch hoa hồng, tay phải cầm nhẫn kim cương. Sau đó, bệ hạ hỏi ta, có nguyện ý gả cho bệ hạ không” Nàng thấy vẻ mặt hấn kinh ngạc, khó hiểu, mơ hồ, đủ loại biểu tình thay nhau xuất hiện, trong lòng rất vui.

“Đợi chút” Sở Minh Phong cắt ngang nàng, con ngươi đen nổi lên tia kinh hãi, “Muốn trẫm quỳ xuống, hỏi nàng có nguyện ý gả cho trẫm không ấy à? Nàng nói giáo đường, sâm bạch hoa hồng, nhẫn kim cương, là cái gì?”

“Thứ hai, ta không có thói quen cùng chung một chồng với nữ nhân khác, ta muốn một vợ một chồng. Nếu bệ hạ quyết cưới ta, phải phân tán tất cả các phi tần, giải tán hậu cung, chỉ có một ngôi vị cao nhất, cả đời này chỉ có một người vợ là ta” Diệp Vũ nói trong sáng.

“Cái này...” Ánh mắt hấn ngưng lại, trong lòng thấy kinh hãi mãi. Nàng không cho hấn có cơ hội mở miệng, nói nghiêm trang, “Thứ ba, nếu bệ hạ làm hơn hai yêu cầu trên, ta sẽ gả cho bệ hạ. Nhưng mà từ nay về sau bệ hạ không thể ăn vụng thêm, không thể có cử chỉ thân mật với cô gái khác. Nếu bị ta phát hiện, ta vĩnh viễn biến mất”

Hấn thả lỏng tay, cứ lẳng lặng nhìn nàng chăm chú, tim đã sớm bắt đầu đập, cứ như có dòng nước chảy xiết trên sông Giang, lại giống như mưa rền gió dữ, kênh đào sụp đổ, cả quả núi lở tuyết cuộn cuộn nổi lên.

129. Chương 132: Mê

Vì sao nàng lại đưa ra yêu cầu cổ quái khiến người ta sợ hãi, ba yêu cầu kinh tâm động phách thế chứ? Hấn nghĩ thế nào cũng không rõ, cái đầu nhỏ này của nàng tới tột cùng suy nghĩ cái gì, vì sao lại có một ít ý nghĩ kỳ kỳ quái quái thế chứ?

Diệp Vũ giọng trong veo lạnh lùng, “Nếu bệ hạ không làm được, vậy cũng đừng ép ta”

Đây là lần thứ mấy nàng nói không rõ nhỉ? Mặt Sở Minh Phong hơi xấu hổ, “Trẫm trong thời gian ngắn vẫn không thể hiểu nổi ba yêu cầu kia của nàng, hay là nàng nói trước cho trẫm, giáo đường, sâm bạch hoa hồng, nhẫn kim cương là gì?”

Nàng cười thản nhiên, “Ta đã đưa ra ba yêu cầu nhỏ, bệ hạ làm được thì ta sẽ gả! Còn phần lý giải thế nào, hoàn thành ra sao, đó là chuyện bệ hạ. Nếu ta nói cho bệ hạ, vậy có vẻ bệ hạ vẫn chẳng có thành ý, có đúng không?”

Hấn cười khổ, “Nhưng mà, nàng không nói với trẫm, sao trẫm lại biết rõ được chứ”

“Bệ hạ không phải có quân sư là hữu tướng đó sao? Bệ hạ có thể hỏi Thảm Chiêu, cố gắng ngài ấy cũng đoán được đó”

“Trẫm biết, nàng cố ý ra đề khó cho trẫm” Mày Sở Minh Phong cau có, “Hai yêu cầu sau làm cũng không khó, chỉ có yêu cầu thứ nhất hơi có chút...”

“Nếu không khó, ta sẽ không đề xuất” Trong lòng Diệp Vũ cười to, vốn chính là cố ý đưa ra yêu cầu hà khắc như thế, xem hần chạy đi đâu tìm giáo đường, sâm banh hoa hồng và nhẫn kim cương, “Bệ hạ không có thành ý, hay có thành ý thế nào, thì ở tất cả chỗ đó”

Hần thấy nàng cười khanh khách, trông thật xinh đẹp, nhất thời mê mẩn, thầm quyết định, nếu nàng đưa ra yêu cầu, bất kể thế nào, hần cũng muốn làm được ba điều này, cưới nàng làm vợ, tặng ngôi hoàng hậu cho nàng.

Hai ngày sau, Thẩm Chiêu về Kim Lăng, tiến cung diện thánh, bẩm tấu tiến triển vụ án giết người liên hoàn.

Tổng Vân bưng ly trà vào ngự thư phòng, đặt trà nóng lên góc ngự án, bệ hạ vẫn không nhúc nhích, phảng phất như không biết có người tiến vào. Sở Minh Phong dựa vào lưng ghế dựa, mắt nhắm hờ, mặt bình thản trầm tĩnh, như đang lâm vào trầm tư.

Tổng Vân đứng đó một lúc lâu, mới thấy bệ hạ giật mình. tay vẫn vịn ở tay vịn gỗ nhẹ nhẹ.

“Tổng Vân” Sở Minh Phong mở to mắt không chớp.

“Có nô tài” Tổng Vân không dám quấy rầy, bệ hạ thần thái như thế, thường là đang suy nghĩ chuyện cực kỳ quan trọng.

“Người đã từng nghe nói tới giáo đường, sâm banh hoa hồng và nhẫn kim cương chưa?” Mắt rồng đột nhiên mở to, loé tia sáng.

“Giáo đường...Sâm banh hoa hồng... nhẫn kim cương...” Tổng Vân thuật lại một lần, nhú mày nghĩ ngợi, “Nô tài kiến thức hạn hẹp, chưa từng nghe nói ạ”

“Hoa hồng là một loại hoa, cái này trăm biết, nhưng sâm banh hoa hồng là gì? Là một loại hoa khác nữa sao?” Sở Minh Phong đứng dậy uống trà, húp một ngụm nhỏ.

“Đại khái là thế. Còn phần nhẫn kim cương... Nhẫn có phải là nhẫn ngọc hay là nhẫn vàng gì đó không nhỉ?”

Tổng Vân nói, “Giáo đường... Có thể là giáo tràng không ạ”

Sở Minh Phong vô cùng phiền não, “Vũ Nhi nghĩ thế nào mà lại nghĩ ra thứ ngạc nhiên cổ quái gì đó, thật khó hiểu quá”

Tổng Vân nói hối lỗi, “Bệ hạ thứ tội, nô tài kiến thức hạn hẹp, thật cũng chưa từng nghe nói qua thứ này gì cả”

Sở Minh Phong vẫy tay, “Pha một ly trà cổ chữ Tử Duẩn đi”

Tổng Vân đồng ý, ra khỏi ngự thư phòng, gặp Thẩm Chiêu mặc một thân quan phục phong trần mệt mỏi đã tới, lập tức lên đón, mừng rỡ nói, “Thẩm đại nhân vừa mới hồi kinh ạ?”

Thẩm Chiêu gật gù đầu, “Bệ hạ đang phê duyệt tấu chương sao? Ta có thể vào được không?”

Tổng Vân cười, “Thẩm đại nhân tới vừa lúc, bệ hạ đang đau đầu đó”

Bước vào ngự thư phòng, Thẩm Chiêu thấy bệ hạ đang chống tay phải nhăn nhó. Tư thái bệ hạ như thế, hiếm khi có, chỉ có những lúc gặp chuyện khó giải quyết mới như vậy.

“Vụ án giết người liên hoàn tra thế nào rồi?” Sở Minh Phong rời khỏi ngự án, khác hần uể oải vừa rồi, bởi vì “quân sư” đã trở lại.

“Bẩm bệ hạ, thần đã tra ra hung thủ nổi lên án giết người liên hoàn rồi” Thẩm Chiêu thông dong trả lời, “Tuy hung phạm chưa tróc nã quy án, nhưng bộ khoái hình bộ và các bộ khoái phủ bộ khác đã bày ra thiên la địa võng rồi”

“Hung thủ là người nào?”

“Theo lời khai của bốn thanh lâu phủ Hàng Châu, Tùng Giang, Tô Châu và Thường Châu xảy ra vụ án giết người liên hoàn nói lại, án giết người xảy ra mấy ngày trước, đều có một nam tử tới thanh lâu làm nhân viên. Nam tử đó tuổi chừng khoảng trên dưới ba mươi, lại cải trang khác nhau, lúc thì trên mặt có vết sẹo, lúc thì bên miệng có nốt ruồi. Sau khi xảy ra án mạng ngày thứ ba, nam tử đó liền xin nghỉ việc, biệt vô âm tín. Cả bốn hung án nổi lên đều thế, Thẩm Chiêu hoài nghi nam tử này có kẻ giết người, căn cứ vào bốn thanh lâu cũng cấp, đã vẽ ra bức hoạ Nhược nam tử. Tuy cả bốn bức mặt mũi không giống nhau, nhưng trong tranh ngũ quan vẫn hiện rõ, hợp thành bức hoạ nghi phạm chân chính, bộ khoải và bộ khoải hình bộ các nơi liền căn cứ vào bức vẽ này để truy bắt nghi phạm.”

Thẩm Chiêu nói, “Thần nghĩ, kẻ này có khả năng là hung thủ thật sự, nhưng việc truy bắt còn cần thời gian, nghe xong lời khai của hần mới có thể định án được. Bởi vậy, thần không loại trừ còn có một nghi phạm khác, vẫn đang tiếp tục truy tra án này.”

Nghe xong bẩm tấu, Sở Minh Phong thần nhiên gật đầu.

Thấy mặt mày bệ hạ cau có, Thẩm Chiêu hỏi, ‘Bệ hạ sao vẫn phiền não vậy ạ?’

“Trẫm hỏi người, người đã từng nghe nói tới giáo đường, sâm banh hoa hồng và nhẫn kim cương chưa?” Sở Minh Phong chờ mong nhìn hần.

“Giáo đường...” Thẩm Chiêu nghiền ngẫm từ này, chẳng hiểu tý nào, “Sâm banh hoa hồng... Hoa hồng là một loại hoa, mọc ở trong cảnh nội Ngụy quốc, tới mùa xuân thì nở hoa. Sâm banh hoa hồng này có thể là một loại hoa hồng không nhỉ?”

“Trẫm cũng nghĩ thế, nhưng không dám kết luận. Thế còn nhẫn kim cương thì sao?”

“Thần đã đọc rất nhiều nhưng mà nhẫn có phải cũng là một loại như nhẫn ngọc không nhỉ?”

“Người nghĩ thế mà lại trùng hợp với trẫm vậy”

“Bệ hạ, loại cổ quái này đó, là nghe được từ đâu ạ?”

Môi Sở Minh Phong phụng ra chua xót, “Vũ Nhi cho trẫm một đề khó. Chỉ cần trẫm làm được yêu cầu nàng đề ra thì sẽ gả cho trẫm”

Hoá ra bệ hạ đang nghĩ tới việc Vũ Nhi yêu cầu. Thẩm Chiêu cười thần nhiên, “Bệ hạ, thần tin tưởng một câu: kiến tha lâu cũng đầy tổ, phải kiên định. Nếu bệ hạ thật không làm được như hoàng quý phi yêu cầu, vậy chẳng bằng bệ hạ cứ thể hiện hết tâm lòng chân thành, tin rằng sẽ đả động được hoàng quý phi thôi”

Sở Minh Phong thở dài, “Người cũng không phải không biết tính nàng ấy, nàng ấy ý chí sắt đá.... Hay người dạy cho trẫm một chiêu xem làm cách nào đả động nàng ấy được?”

Thẩm Chiêu nói khó xử, ‘Thần cũng chưa bao giờ làm việc thế này, chỉ sợ sẽ dạy lầm cho bệ hạ. Nhưng mà giả sử khó có thể làm được hết yêu cầu của hoàng quý phi, vậy cứ làm đại khái có được hay không?’

Đôi mắt Sở Minh Phong ngời sáng, yêu cầu Vũ Nhi làm được một nửa, có thể nói là toàn tâm toàn ý, biết đâu chừng Vũ Nhi sẽ cảm động thì sao.

Hai ngày sau, Sở Minh Phong kích động tới ôn tuyền biệt quán, nhưng mà không làm theo yêu cầu của nàng, bị nàng hất một chậu nước lạnh.

Diệp Vũ thấy Tổng Vân dâng một đoá hoa khô làm thành hoa hồng vàng, một một cái nhẫn ngọc phi thủy sáng chói, cười kiểm chế, “Bệ hạ thành ý không đủ”

Sở Minh Phong biết đuối lý, dùng cả một quả tim chân thành, “Vũ Nhi, trẫm thành ý mười phần, có trời chứng giám. Nhưng mà cả Thẩm Chiêu cũng không rõ ba loại kia của nàng là gì, trẫm làm sao làm được chứ?” Hần lấy hoa hồng vàng và nhẫn ngọc tới, “Nàng bảo sâm banh hoa hồng, trẫm lấy hoa hồng vàng thay thế; theo lời nàng nói nhẫn kim cương, trẫm nghĩ là nhẫn ngọc, mới sai người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, khắc ra một chiếc nhẫn ngọc đây” Hần đặt nhẫn ngọc trước mặt nàng, “Nàng xem nè, bên trong nhẫn ngọc có khắc hai chữ đó”

Nàng cầm nhẫn ngọc, đúng thật là bên mặt trong nhẫn ngọc có khắc chữ “Phong” và chữ “Vũ” tuy rất nhỏ, nhưng có thể nhìn ra được. “Tuy bệ hạ có lòng như thành ý chưa đủ”

“Nàng thật muốn trăm quý gối sao, hỏi nàng có nguyện ý gả cho trăm không à?” Hấn cười gượng.

“Ta biết dưới trướng nam nhi có hoàng kim, hơn nữa bệ hạ lại vì ngôi cửu ngũ, chỉ có thần dân mới quý dưới bệ hạ, bệ hạ sao quý dưới người dân chứ?” Diệp Vũ nói hoà hoãn, “Đoá tề quyền này làm hoa hồng vàng, tạm được thôi, nhưng ta muốn là hoa thật kia, chứ không phải là hoa giả. Nhẫn ngọc này cũng coi như có giá trị liên thành, nhưng ta lại không thích ngọc. Như thế, hôm nay bệ hạ không cần quý gối xuống cầu hôn với ta nữa”

“Vũ Nhi, trước mắt không phải là thời điểm hoa hồng nở, trăm sao tìm được hoa hồng hả?” Sở Minh Phong vừa tức vừa vội, “Nàng có phải có ý định làm khó dễ trăm không?”

“Ý định cũng tốt, vô tâm cũng thế, ta cũng sẽ không thay đổi tâm ý. Sau bảy ngày, nếu bệ hạ không làm được, ba yêu cầu này sẽ huỷ, ta sẽ không gả cho bệ hạ nữa” Nàng cười dài nói.

“Bớt đi một chút không được sao?” Ánh mắt hấn đầy ưu sầu, “Trăm có thể phế hậu cung, giải tán tất cả các phi tần, cả đời chỉ có một mình nàng là vợ, tuyệt không có phi tần, cho tới tận trăm tuổi. Nếu trái lời thề thì trăm sẽ bỏ ngôi vị và giang sơn này!”

Diệp Vũ nghe lời thề chân thành tha thiết của hấn thổ lộ, rốt cuộc cũng cảm động, nhưng thế thì sao? Nàng không muốn sống mãi cả đời bên một tên bạo quân chẳng coi ai ra gì.

Hấn tiếp tục biểu hiện lòng thành, ‘Trăm đăng cơ mười một năm, không thích nữ sắc, phi tần hậu cung lại như hoa như ngọc, cũng chẳng lọt được vào mắt trăm. nàng lại khác hấn, nàng cứ lẳng lặng chui sâu vào lòng trăm, chiếm trọn trái tim trăm. Nếu nàng không ở bên cạnh trăm, lòng trăm sẽ trống rỗng, nàng bảo trăm chịu sao nổi chứ? Biết sống tiếp thế nào nữa đây?’

Trong lòng nàng than khẽ, ‘Được bệ hạ ưu ái, ta sẽ không thay đổi, vẫn xin bệ hạ thông cảm cho’

Sở Minh Phong vô cùng thất vọng, không nề hà, rã rời hồi cung. Hôm sau Diệp Vũ mặc quần áo, đi tới lầu Tiêu Tương, lại gặp lại Thẩm Chiêu ở đài quan sát Phù Dung.

Hấn không rõ vì sao nàng lại hẹn mình tới lầu Tiêu Tương, không biết bệ hạ có biết không nữa?

“Vũ Nhi, có chuyện quan trọng gì cần nói với ta sao?”

“Đại nhân đã từng đồng ý với ta, nếu ta ở giữa lần sống chết, ngài sẽ cho ta một hy vọng sống, giúp ta một tay” Nàng đi thẳng vào vấn đề, “Đại nhân có thay đổi tâm ý không?”

“Chưa từng thay đổi” Thẩm Chiêu thần nhiên nói, cứ như tùy ý nói, không suy nghĩ. Nhưng mà điều này là hấn nói thật tình, vô tình hình như có tình.

“Chỉ có một thứ nợ mới có thể cứu ta được, đại nhân bỏ được sao?”

“Cái gì cơ?”

“Thần binh phổ” Diệp Vũ theo dõi hấn, cẩn thận quan sát vẻ mặt thay đổi của hấn, “Có thần binh phổ, ta có thể thoát khỏi bệ hạ nắm trong tay, tiêu điều tự tại, cao chạy xa bay”

“Vì sao nói vậy?” Hấn cảm thấy kinh ngạc, trong nháy mắt bỗng tỉnh ngộ, “Người từ trước tới nay có mưu đồ bí mật muốn trộm sách sao?”

“Đại nhân không cần để ý tới việc này, ta chỉ mong thoát khỏi bệ hạ, rời khỏi Kim Lăng” Nàng buồn bã khẩn cầu, “Mong rằng đại nhân thành toàn, đem “Thần binh phổ” thật cho ta”

Thẩm Chiêu giải thích, “Đều không phải do ta không muốn giúp cô, thần binh phổ liên quan giang sơn xã tắc, giấu ở đâu, chỉ có bệ hạ biết, ta cũng chịu”

Diệp Vũ cười lạnh nhạt, “Bệ hạ được ngài phụ tá đắc lực, mọi chuyện lớn nhỏ trong triều đều cũng thương nghị với ngài, Thần Binh phổ là vật thể nào, phòng trộm ra sao, sao bệ hạ lại không cùng thương nghị với ngài chứ? Đại nhân coi ta là đứa trẻ ba tuổi hay sao?”

Hắn nói lảng tránh, “Cô không tin ta, ta cũng chẳng nề hà”

Nàng lại hỏi, “Đại nhân thật không muốn giúp ta sao?” Thấy hắn thờ ơ, nàng thất vọng cực kỳ, “Cho tới bây giờ, ta mới nhìn ra bộ mặt thật của ngài. Vốn tưởng rằng ngài là một người có lòng vị tha, hoá ra ngài vẫn là kẻ giả nhân giả nghĩa” Nàng càng nói càng thất vọng đau khổ, giọng càng bi thương, “Từ lúc bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân, cho tới tận bây giờ gần một năm rồi, đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Ta bị hại mấy lần, không phải bị thương thì gần như đang ở gần kè Quỷ Môn quan, chưa từng bao giờ có một khắc an toàn. Ta vẫn coi đại nhân như tri kỉ, vì nghĩ đến đại nhân vừa là tri kỉ và vừa là đại quân tử, đâu ngờ được là, chuyện tới trước mắt, ngài lại nuốt lời, là rùa đen rúc đầu bo bo giữ mình”

Thẩm Chiêu nói trịnh trọng, “Cô cũng biết, một khi “Thần binh phổ” lọt vào tay người Tần quốc, Ngụy quốc, sẽ có hậu quả thế nào không? Ta là hữu tướng, có thể nào mà không vì giang sơn xã tắc, vì lê dân bá tính chứ? Nếu như bởi ta là người cố chấp, khiến cho Sở quốc lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, ta sao lại để bệ hạ và tiên hoàng thất vọng chứ?”

“Ta chỉ là một cô gái nhỏ, không hiểu chuyện quốc gia đại sự, thiên hạ đại thế, chỉ biết bảo vệ bản thân mình” Nàng biết mình rất tùy hứng, hắn không giúp mình, cũng không giao ra “Thần Binh phổ”, tình có thể nguyên, là đúng. Nếu bởi vì bản thân mình mà đẩy Sở quốc vào hiểm cảnh, nàng cũng sẽ không an tâm, nhưng mà, nàng không có rời đi Kim Lăng, tất cả là “Thần binh phổ”. Nàng chỉ có thể ép hắn, “Hôm nay ngài không giúp ta, như vậy, ta chết. Nếu ngài không giúp ta, như vậy, ta sống. Sống Hay chết, chỉ do một ý nghĩ của ngài thôi”

“Vũ Nhi, đừng có ép ta” Hắn trầm giọng nói, đôi mắt loé sáng.

“Cuối cùng ta hỏi lại một lần, đại nhân có thể giúp ta không?” Nàng sao không ép buộc hắn chứ?

Nếu không ép hắn, nàng vĩnh viễn không lấy được cuốn “Thần binh phổ” thật, vĩnh viễn không thoát khỏi móng vuốt của Sở Minh Phong. Nàng chỉ đành ti bỉ một lần, lợi dụng Thẩm Chiêu nhân hậu, có tình ý với mình...

Thẩm Chiêu nhìn nàng chăm chú, trong đầm mắt lay động. Đó là nước mắt. Diệp Vũ biết với hắn mà nói, đây là lựa chọn thống khổ, hắn chân chính đang giao chiến với tà, rối rắm giữa tình và ý.

Bốn mắt nhìn nhau, chỉ ngẩn ngẩn trong một chớp mắt, mà đã dài như một năm vậy.

Hắn vẫn mãi trầm mặc, nàng lấy từ tổng lòng ra một chiếc khăn lụa trắng, đưa cho hắn, “Cũng đành vậy, chiếc khăn này trả lại cho ngài. Cám ơn Thẩm đại nhân một năm nay quan tâm và che chở, từ nay về sau, giữa ngài và ta chẳng còn tình nghĩa gì, sống chết không cần quan tâm”

Ánh mắt Thẩm Chiêu dừng trên chiếc khăn, không nhận khăn, nước mắt càng tụ nhiều hơn, rơi càng nhiều hơn.

Nói ra những lời thế, nàng cũng là bất đắc dĩ, tâm tính lương thiện như bị chính tay mình cắt thành hai nửa.

Thật xin lỗi, ta cũng chẳng còn cách nào nữa. Kết quả như thế, Diệp Vũ không đoán được, tuyệt vọng đi ra ngoài, lại nghe thấy giọng khàn trầm của hắn.

“Trưa mai. ta sẽ sai người đưa tới tận biệt quán”

“Hy vọng không phải giả” Nàng quay lưng về phía hắn, không có chút vui sướng, hưng phấn, chỉ cảm thấy bi thương.

“Thần binh phổ thật, bệ hạ giấu ở một nơi mà không ai biết” giọng Thẩm Chiêu trong sáng mấy phần, “Lúc trước ở Tàng Thư các ta cũng lật xem vài lần, sớm đã ghi tạc mười tám loại binh khí ghi tạc trong đầu rồi. Bởi vậy, ta dựa vào trí nhớ sao lại một quyển”

“Ngài đưa cho ta bản sao, ta sao biết là thật hay giả chứ? Sao biết ngài có thêm bớt gì không chứ?”

“nếu Thẩm Chiêu ta không để cô được tín nhiệm, cô cần gì phải cầu ta tương trợ chứ?” Hắn cười chua xót.

Diệp Vũ lặng lẽ lau nước mắt, xoay người, ngoài mỉm cười chút, “Trong cuộc sống, chỉ có ngài, ta mới nguyện ý tin tưởng” Thẩm Chiêu đi tới trước mặt nàng, nhu tình tận đáy lòng tràn ngập trong mắt, “Rời thành Kim Lăng, cô định đi đâu?”

Đây là lần gặp mặt cuối của họ đi, đây cũng là lần cáo biệt cuối cùng của họ đi. Nghĩ đến sắp rời hẳn đi, nàng rốt cuộc cứ thấy lưu luyến mãi. “Ta cũng không biết, đi đến đâu thì tới đó, cứ đi khắp nơi du ngoạn thôi”

Hắn cười ôn hoà, “Nếu có một ngày, cô nhớ tới ta, thì nhớ viết một bức thư báo bình an gửi tới ta nhé”

Nàng gật đầu, tại dị thể Sở quốc này, hắn đối mình tốt nhất, lấy cách độc đáo nhất của hắn che chở cho mình, cố sức làm cho mình khỏi bị thương tổn. Mà giờ nàng đã phải rời xa hắn, sẽ không còn được gặp lại hắn nữa... Đột nhiên nàng nhào lên, ôm chặt lấy hắn, lệ nóng chảy xuống má, “Ngài đối đãi cẩn thận tý một, ta khắc sâu trong lòng, cả đời không bao giờ quên”

Thẩm Chiêu chậm rãi giơ hai tay lên, chậm rãi định ôm lấy người nàng, thì nàng buông hắn ra, xoay người chạy ra khỏi đài Phù Dung.

Nước mắt tuôn thành hàng, mắt hắn mờ đi, nhìn bóng hình xinh đẹp rất nhanh biến mất...

Hắn muốn thế này, lại chậm từng bước, vào thời điểm nàng sắp rời đi mới hành động song đã chậm.

Năm ngày sau. Sở Minh Phong cuối cùng không nhịn được, ra cung tới biệt quán. Lúc hoàng hôn, Diệp Vũ đang ăn, thấy hắn bước vững vàng đến, đứng lên, khẽ khom mình coi như hành lễ.

“Trẫm cũng đói, cùng nhau ăn đi” Hắn liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy nàng dịu dàng hơn so với trước đây chút.

“Bệ hạ, hay bảo phòng ăn làm mấy món nóng lên vậy” Tống Vân cười bảo.

“Thôi” Sở Minh Phong ý bảo ông lui ra, nói với Diệp Vũ, “ăn xong trẫm mang nàng tới một nơi”

“Nơi nào?”

“Trước giữ bí mật đã, trẫm sẽ cho nàng một niềm vui”

Diệp Vũ mỉm cười gật đầu, cup mắt dùng bữa. Hắn tự dưng cảm thấy kỳ lạ, vì sao hôm nay nàng là lạ sao vậy? Là ở chỗ nào, lại chẳng nói nên lời.

130. Chương 133: Để Người Nóng Hơn

Ăn xong. hắn kéo tay nàng đi, nàng theo bản năng rút ra, độ mạnh yếu vừa phải, khiến hắn hơi kinh ngạc chút. Trước đây nàng không muốn thế nào cũng sẽ không phản ứng ngay, cũng sẽ không biểu hiện rõ như vậy, hôm nay nàng sao vậy?

Trong lòng Sở Minh Phong nghi hoặc, hỏi, “Vũ Nhi, sao vậy?”

Giọng nàng nhu hoà, “Không sao, chỉ là hôm nay hơi mệt chút, muốn đi nghỉ sớm, hay là bệ hạ về cung trước đi ạ”

Nỗi nghi hoặc trong lòng hắn lớn hơn, Vũ Nhi trời không sợ, đất không sợ thế mà lại cup mắt, gần như không dám nhìn mình. Điều này rất kỳ lạ, nàng tới tốt cùng làm sao vậy? Chẳng lẽ tình độc lại phát tác sao?

“Hay tình độc lại phát tác rồi?”

“Không phải...ta, kỳ kinh tới, hơi không khoẻ lắm ạ” Mắt Diệp Vũ lộ vẻ xấu hổ, mới ngược mặt lên lại lập tức cup ngay xuống.

“Hết cách thôi, trầm nghĩ ở phòng bên cạnh” Sở Minh Phong nâng hai tay nàng lên, “Trầm ôm nàng trở về phòng, được không?”

Thân hình nàng run lên, lại lần nữa định kháng cự theo bản năng, rồi lại nghĩ đến gì đó, rồi cũng không kháng cự hẳn tới gần nữa, “Nhiều người nhìn như vậy, để ta tự đi”

Hắn chẳng những không thả nàng xuống mà ngược lại ôm nàng, “Vũ Nhi, tối nay nàng có vẻ đặc biệt sợ trầm”

Mây nàng cau nhanh, hơi hạ thấp rèm mi xuống, nói lấp bắp, “Không phải... Ta chỉ thấy mình không khỏe lắm...”

Sở Minh Phong phát giác ra, toàn thân nàng đột nhiên run lên, hẳn là bị hoảng sợ cực độ rồi... Hắn đột nhiên lại nhớ tới, lần trước cũng là thế này, nàng hình như thay đổi thành một người, cứ như con chuột nhỏ vậy, rất sợ mình... Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra chứ?

Hắn nâng mặt nàng lên, để nàng nhìn mình. Vẫn là gương mặt như ngọc khắc sâu trong lòng này, đây là lông mi nàng xoắn xít như đoá hoa, đôi mắt đầy sợ hãi.

“Cầu bệ hạ... Buông ra...” Diệp Vũ bối rối khẩn cầu.

“Trầm ôm nàng về phòng trước”

Hắn bá đạo ôm lấy nàng, đi về tắm phòng. Một đường này, hắn vẫn thăm quan sát thần sắc của nàng, nàng dường như vẫn kinh hồn táng đờm, mà càng ngày càng sợ thêm. Hắn mấy lần ôm lấy nàng, nàng lại hận mình, cũng không nguyện thị tẩm, cũng không sợ hãi mình đến vậy. Trong lòng cô gái này, thật sự đã đổi thành người khác.

Trở lại tắm phòng, Sở Minh Phong đặt nàng trên giường, Diệp Vũ câu nệ ngồi, “Ta...muốn nghỉ ngơi, hay là bệ hạ tới phòng bên ngủ đi ạ”

“Được, trầm sẽ đi ngay” Hắn hỏi tùy ý, “Vũ Nhi, có còn nhớ mấy ngày trước nàng đưa ra ba yêu cầu không?”

“Nhớ rõ ạ”

“Trầm nhớ không được rõ cho lắm, nàng lặp lại lần nữa được không?”

“Bệ hạ thế mà lại không nhớ rõ sao” Nói đến chuyện này, nàng lại khôi phục thần thái như cũ chút, “Có thể thấy bệ hạ chẳng có thành ý nhiều lắm”

“Nhấn kim cương, sâm banh hoa hồng, còn có cái gì nữa nhỉ?” Sở Minh Phong cố tình lấy này ra thử.

Diệp Vũ mấy ngày trước đã đề ra yêu cầu thứ nhất lặp lại một lần.

“Trong bảy ngày phải làm xong, ta mỗi mắt mong chờ đó”

Mây hắn hơi giãn ra, nổi băn khoăn trong lòng biến mất. Nhưng sâu trong lòng hắn vẫn chưa tiêu tan bóng ma, vẫn cảm thấy cô gái trước mắt như là một người khác vậy.

Diệp Vũ xác thật là không phải Diệp Vũ hắn vốn yêu, cảm giác của hắn rất sâu sắc, với từng cử chỉ hành động của nàng, một cái nhăn mày cau mặt có thể nói là như ý chỉ, cũng gián tiếp nói rõ hắn thật sự yêu nàng mới để ý tới nàng như vậy.

Thẩm Chiêu không nuốt lời, ngày hôm sau đã cho người đưa bản sao “Thần binh phổ” tới. Người đưa thư tự xưng là con gái Thiên Hề, thị vệ biệt quán và Trâm Cài cũng không để ý cho lắm, Diệp Vũ yên lặng nhận lấy bản sao, để tới đêm dài yên tĩnh mới cầm đuốc soi đèn đọc.

Bên trong có ghi lại mười tám loại thần binh lợi khí, quả nhiên là vũ khí tuyệt thế, cấu tạo tinh xảo mà phức tạp, lực sát thương cực mạnh, gấp mấy lần binh khí bình thường. Một binh lính bình thường cầm loại thần binh lợi khí này trong tay, có thể lấy một địch được trăm, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Nếu mà chế tạo ra nhiều loại thần binh lợi khí thế này, dùng cho hai quân đối trận, tướng sĩ Sở quốc như hổ mọc thêm cánh, đủ để bảo vệ quốc gia. Nếu sách này ở trong tay người Tần quốc, Ngụy quốc, vậy đó là ác mộng Sở quốc, là mở đầu đoạn mất nước.

Vì thế nàng mất ba đêm, sao lại một bản sao khác, ở mỗi một loại cấu tạo thần binh lợi khí sửa một vài chi tiết, cách tạo ra cũng thay đổi, làm thành một quyển “Thần binh phổ” giả.

Khoảng cách bảy ngày chỉ còn lại có ba ngày, Diệp Vũ đi trước lầu Tiêu Tương, Trâm Cài đi theo.

Ở đài Hồng Mai, công tử Kim lại khiến cho Trâm Cài hôn mê, hỏi nàng đã lấy được chưa. Nàng rút quyển “Thần binh phổ” trong tay áo ra, “Bệ hạ giấu sách rất kỹ, Thẩm Chiêu đặt trong phủ một quyển để tỳ nữ nhìn một lần mà không sao quên được, sau đó nhớ ghi lại, thế gian liền có hai quyển “Thần binh phổ”

“Thẩm Chiêu thế mà lại có tâm tư này!” Hấn cảm thấy kỳ lạ, lập tức cười nói, ‘Sở hoàng coi hấn là tâm phúc, triều chính quá mức nể trọng hấn, hấn dưới một người trên vạn người, là nhân thần cực kỳ được coi trọng. Nếu ngày sau có người tóm được một quyển trên tay hấn, Sở Hoàng nổi lòng nghi ngờ, hấn liền vạn kiếp bất phục. Có được “Thần binh phổ” trong tay, thì có thể cam đoan, Thẩm Chiêu thông minh tuyệt đỉnh, đã sớm lưu lại một bản”

“Lấy tiểu nhân đo lòng quân tử thôi” Nàng nói khinh thường.

“Không tin cũng thế” Hấn cười cười, đoạt cuốn sách trong tay nàng dễ dàng, “Bản này chắc không phải là giả đâu nhỉ”

“Người không tin ta hay vẫn không tin Thẩm Chiêu?”

“Ta chỉ tin vào bản thân mà thôi”

“Không tin, vậy trả lại cho ta” Diệp Vũ vươn tay ra.

Công tử Kim lật từng trang một, sự phối hợp tinh xảo nhuần nhuyễn của thần binh lợi khí này đúng thật không phải giả. Hai tròng mắt hấn phát sáng, sáng như mắt sói, như hổ tham lam vậy. “Phụ tử La thị quả thật là lợi hại sáng tạo ra thần binh lợi khí, đủ có thể lấy một địch trăm”

Thể xác và tinh thần nàng căng thẳng cũng được thả lỏng, cuối cùng cũng lờ được.

Hấn nhìn đến tờ cuối, hơi chút nghi ngờ khó hiểu, “Phụ tử La thị chỉ tạo ra mười tám món thần binh lợi khí thôi sao?”

Nàng cười lạnh, “Mỗi một loại đã lấy một địch trăm rồi, mười tám loại còn chưa đủ sao?”

Hấn gấp sách lại, nàng nói ngay, “Ta đã giúp ngươi lấy được sách, ngươi sẽ không nuốt lời tới mức đẩy ta tới chỗ sống chết đấy chứ?”

“Ta sao lại nuốt lời được chứ?” Công tử Kim lấy trong lòng ra một bình ngọc tinh xảo, “Bên trong có ba viên thuốc giải, vào mỗi đêm trăng tròn thì uống một viên, sau khi uống hết ba viên thì coi như đã giải độc xong”

“Nếu còn sót lại độc chưa giải hết thì sao?” Diệp Vũ cầm lấy bình ngọc, lắc lắc hai cái nghe thấy tiếng đĩnh đĩnh đang nghe thật vui tai.

“Trong cơ thể ngươi làm sao mà lại có nhiều tình độc như vậy chứ?” Công tử Kim bật cười.

“Vậy ngươi sao để cho ta rời khỏi thành Kim Lăng đi mà thần không biết quỷ không hay hả?”

Hấn vỗ ba cái, lập tức có một người đi từ trong phòng chậm rãi ra, nàng nhìn người đó, trợn mắt há hốc mồm.

Trên đời sao lại có chuyện đáng sợ kinh người đến thế chứ? Cô gái này có bộ dạng giống y nàng. Dung mạo giống nhau hoàn toàn! Váy sam cũng giống y nhau! Thân hình cũng giống y chang! Tại sao có thể vậy được?

Diệp Vũ không tin vào hai mắt mình, xoa xoa mắt, như thấy chính mình trong gương vậy. Nếu không phải kiên định tín niệm, nàng còn tưởng rằng mình là kẻ giả mạo nữa cơ. Trên thế giới này sao có hai người có bộ dạng giống nhau như đúc thế chứ? Rất khó tin.

“Vì sao nàng ấy...” Nàng nói lắp bắp.

“Máu chốt trong đó, người không cần biết, chỉ cần biết chút là, thay mặt đổi đào” Sắc mặt Kim công tử nặng nề. Nàng thật chấn động, đúng vậy, là thay mặt đổi đào, kẻ giả mạo lần này thay thế chính mình trở về biệt quán, như vậy nàng sẽ có thể thân không biết quỷ không hay rời thành Kim Lăng đi. Đợi lúc Sở Minh Phong phát hiện ra kẻ giả mạo bên cạnh, nàng đã bỏ trốn mất tăm rồi.

Cô nương kia mở miệng, ‘Diệp cô nương đừng lo, ta thăm quan sát cô từ lâu rồi, đã quen với từng lời ăn tiếng nói của cô, bắt chước giống y như đúc, thay cô trở về ôn tuyền biệt quán, không có vấn đề gì, cô có thể yên tâm’

Diệp Vũ càng kinh ngạc hơn, cô nương này nói giống y chang mình, lợi hại quá đi.

“Sở Minh Phong rất khôn khéo, nếu phát hiện ra nàng là giả, nàng ấy có thể gặp nguy hiểm không?” Nàng lo lắng hỏi.

“Nàng sẽ biết tự cứu mình, người yên tâm đi” Mặt công tử Kim không đổi nói.

“Vậy là tốt rồi”

Diệp Vũ thấy cô nương này nhìn mắt hấn chăm chú, loại ánh mắt này tuy yên tĩnh mà hèn mọn, đã có năm phần thống khổ, năm phần không muốn rời xa. Chẳng lẽ cô nương này thích hấn ta?

Công tử Kim xuất chiêu di hoa tiếp mộc này, chỉ sợ kế hoạch đã có từ lâu rồi. Hấn có dụng tâm hay ý đồ khác không nhỉ? Mặc kệ thôi, nàng có thể thuận lợi đào tẩu thì tốt quá, còn nghĩ nhiều mà làm gì?

Nàng nói với cô nương giả mạo mình ra ba yêu cầu, đỡ cho Sở Minh Phong chỉ ngần ngừ trong hai ngày đã phát hiện ra nàng chạy mất.

Như thế ngày này, Diệp Vũ không về biệt quán, cô nương không biết tên này cùng Trâm Cài trở lại biệt quán.

Sau đó nàng thay quần áo nam, nàng không tìm được quay đầu, tìm đập pháp phòng, cảm khái vạn lần. Chưa kịp cùng mẫu thân, Lâm Trí Viễn, Thẩm Chiêu và Tấn vương cáo biệt, có tiệc nuôi và cả bắt đắc dĩ nữa. Các người không trách ta đó chứ?

Vào thành Kim Lăng đã được một năm, giờ sắp tới giờ khắc phải đi, tâm tình nàng lúc này đầy phức tạp, hình như có vẻ u sầu thản nhiên quần quanh trong lòng. Tóm lại, nàng xoay người, giờ roi giục ngựa đi, chạy như bay lên phía trước.

Rời cánh cổng ngày càng xa, vẻ u sầu càng đậm hơn, trong đầu nàng hiện ra khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn, có sủng ái và bạo ngược đan xen, có thương tổn và thâm tình giao hoà xuất hiện trong đầu...

Sở Minh Phong, vĩnh biệt! Hy vọng người sẽ quên ta...

Thời hạn bảy ngày đã đến, Sở Minh Phong ra cung lúc trời hoàng hôn. Diệp Vũ đang đánh đàn sau vườn, thê lương ai oán, bi thống tuyệt vọng cứ lớn vồn quanh kỳ hoa dị thảo, chảy dọc theo các tường trắng, tiến thẳng vào tim hấn.

Hấn xua tay, bảo người hầu không cần thông báo. Tống Vân vẫy tay, ngăn mọi người đi theo, để một mình bệ hạ tiến đến. Mỗi một âm, một đoạn, đều chua chát, bi thương, giống như tâm tình nàng vậy, vì sao nàng lại bi thương như thế?

Hấn đứng ở cửa vườn, nhìn nàng ngồi ở bàn đá đánh đàn. Tịch dương đã khuất sau đỉnh núi, phía tây chỉ còn lại chút tàn hồng, rọi trên người nàng, quần áo trắng như tuyết kia như nhiễm máu, rất hợp với tiếng đàn thê tuyệt của nàng. Bất giác lòng hấn đau nhói nhói ê ẩm.

Tiếng đàn ngừng rồi, mà ngón tay nàng chưa động, vẫn đứng im, như phong hoá ngàn năm vậy, mắt vẫn nhìn vào đoá Hải Đường, lại như đang tán loạn thật sự vậy. Trâm Cài thấy hấn, vội vã hành lễ, ‘Nô tỳ tham kiến bệ hạ’

Diệp Vũ nghe thấy thanh âm, lấy lại tinh thần, đứng lên, hạ mình hành lễ. Sở Minh Phong chậm rãi đi tới, ánh mắt mỉm cười, “Tiếng đàn hay quá, Vũ Nhi không những nhảy đẹp mà cầm nghệ cũng rất tuyệt” Bộ dạng nàng phục tùng yếu ớt, nói thản nhiên, “Bệ hạ quá khen”

“Đi chuẩn bị cơm đi” Ánh mắt hắn dừng trên mặt nàng, lại sai Trâm Cài.

“Vâng, nô tỳ xin đi chuẩn bị” Trâm Cài cười tủm tủm lui ra. Diệp Vũ nhớ rõ, kỳ hạn bảy ngày đã tới, hẳn nhất định sẽ đến. nàng ngược đôi mắt lên, “Bệ hạ ra cung tới, nói vậy đã chuẩn bị kỹ rồi”

Hắn vung áo choàng lên ngồi, kéo nàng tới trước ngực, nắm tay nhỏ bé của nàng, ‘Vũ Nhi, thời điểm hoa hồng nở vẫn còn chưa tới, trầm nghĩ, hay là đợi bốn tháng nữa, sẽ sai người đi Ngụy quốc hái một ít hoa hồng về, trầm sẽ lại cầu hôn với nàng’ Trên mặt nàng đoá mây đỏ chợt phai nhạt dần, mỉm cười, “Chiêu hoân binh này mới tuyệt diệu làm sao”

“Trầm cũng bị bắt đắc dĩ mà” Sở Minh Phong lấy ngón cái vuốt nhẹ mu bàn tay nàng, “Nàng không vội gả cho trầm, trầm lợi dụng kế hoân binh kia đưa ra ba yêu cầu với nàng”

“Bệ hạ không lo sẽ có thay đổi sao?” Diệp Vũ không sợ hãi.

“Vì để tỏ thành ý của trầm, trầm lúc này ban chỉ, phế hậu cung, giải tán phi tần” Hắn kéo nàng ngồi trên đùi, ôm lấy nàng, ‘Nếu nàng hiểu được lòng trầm, sáng sớm mai trầm sẽ ban chỉ ngay’

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng coi nhẹ hành động hắn, cứ lẳng lặng nhìn hắn chăm chăm. Hắn nói nghiêm trang, “Trầm chỉ nguyện nắm tay nàng một đời, giữa nàng và ta, tuyệt không có kẻ khác”

Nàng như thất thần, thân là đế vương, đã hy sinh như thế, nói ra lời thề, có thể thấy thâm tình của hắn đã xâm nhập vào tận xương tủy. Nam nhi trên đời, có mấy ai làm được như thế chứ? Chắc là hiếm lắm. Nàng bất giác đổ lệ, Diệp Vũ thật may mắn, chiếm được thật tình, chân ái của hoàng đế Sở quốc.

Chỉ cần nàng dụng tâm cải trang thành Diệp Vũ, giấu giếm sơ hở, lúc thời điểm thích hợp thì lấy lòng hắn, mới vĩnh viễn thay thế được Diệp Vũ, được vua một nước độc sủng, làm mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng mà trong lòng nàng vĩnh viễn chỉ có nam tử kia, cái người cho mình một tính mạng hoàn toàn mới, một nam tử tâm cao khí ngạo chiếm trọn lòng mình, ai cũng kém hắn hẳn.

“Làm sao vậy?” Sở Minh Phong thấy nàng sững sờ, không đoán được lòng nàng.

“Không có gì” Diệp Vũ đáp lại nghĩ, “Bệ hạ vẫn còn chưa có đối sách, nếu lúc này phế hậu cung, chỉ sợ triều thần phản đối cực lực”

“Ai cũng không lay chuyển được quyết định của trầm!”

“Vậy tới lúc đó lại bàn đi, bệ hạ đừng bởi vì ta mà cùng triều thần tranh đua”

Nàng giãy dụa đứng lên, lại bị hắn ôm lấy, nhắm thẳng vào tấm phòng, lòng nàng nhảy bắn lên, “Bệ hạ, nói vậy Trâm Cài đã chuẩn bị xong bữa tối, hay là dùng bữa trước đi ạ”

Hắn đá văng cửa ra, lại đá tới cửa, nàng biết hắn muốn làm gì, tâm hoảng ý loạn giãy dụa, rốt cuộc hai chân rơi xuống đất. Không ngờ hắn đè nàng ép lên cánh cửa phòng, nhanh chóng xâm nhập, hôn lên phiến môi mềm mại của nàng.... Nàng hoảng sợ tránh lại vẫn bị hắn tóm lấy, đầu lưỡi hắn lại nuốt trọn, đến cả thở cũng thấy khó khăn..

Nàng như nằm mộng, không hiểu được chuyện giữa nam và nữ lại có thể thân mật hôn kịch liệt như thế... Thích nam tử, chờ đợi nhiều năm, chưa từng được biết đến nụ hôn nồng nhiệt triển miên đến thế, chỉ có sống không bằng chết xé rách thân thể đau đớn... Còn đây lại dùng tình sâu đậm của cửu ngũ chí tôn lại cho nàng một nụ hôn tha thiết mơ ước triển miên, đây là vinh hạnh hay là nỗi bi ai của nàng đây?

Diệp Vũ muốn chạy trốn lại trốn không thoát, bị hắn giam cầm trong cửa phòng, trong ngực hắn. Sở Minh Phong cứ đơn giản ôm lấy nàng, hôn lên thùy tai của nàng, cổ nàng. Mùi thơm cơ thể của nàng như là độc dược của hắn, chỉ cần vào mũi hắn lại không thoát ra khỏi được mùi thơm ngào ngạt, thân thể mềm mại của nàng cho tới tận khi thỏa mãn mới thôi.

Nếu nàng không phản đối, đó là lời nói đã cảm động tới nàng, nàng chậm rãi tiếp nhận mình rồi, biết đâu chừng cũng đã thích mình, chỉ là trong khoảng thời gian quá ngắn còn chưa biết thôi. Hắn ần chịu không nổi, mấy ngày liền còn bận rộn chính sự, chưa từng đặt chân tới hậu cung, ở biệt quán nàng lại cự tuyệt hắn nhiều lần, hắn sớm lửa tình đã thiêu đốt tới nóng cả người... Nàng đẩy vai hắn, hắn ôm nàng vào giường, một tay giữ lấy nàng, một tay gỡ lấy váy nàng.

“Bệ hạ...” Nàng định ngăn lại, lại không biết nên nói gì để ứng đối cho đúng nữa.

“Vũ Nhi, coi như trẫm bị tình độc phát tác, trẫm cần nàng giải độc cho trẫm...”

Sở Minh Phong nói khàn khàn, hai ba lượt đã cởi sạch quần áo nàng, cuối cùng chỉ còn lại đồ lót bên trong.

Cảnh xuân chợt tiết ra ngoài, bức nóng mất, đôi quả đồi tuyết trắng mềm mại kia đột nhiên nhảy ra, nhìn thật mê người, từ từ dựng đứng lên. Máu nóng nổi lên dưng mãnh, hắn cũng khó dần nổi lòng mình đưa tay ra xoa nắn, nàng kêu “a” lên một tiếng, như rên rỉ, cũng rất nhanh tỉnh táo lại đem hết sức lực đứng bật dậy, “Bệ hạ...Ta... Bệ hạ...”

Hắn ôm nàng ngồi trên đùi mình, để cho phần nóng bỏng của mình đặt ở cửa hoa cốt của nàng, ngón tay đưa phần cánh đào mềm mại đỏ hồng kia, khiến cho cả khối thân thể này trở nên mềm mại nóng hơn, mềm mại hơn.

Diệp Vũ không biết nên làm gì bây giờ, nỗi sợ hãi bao trùm lấy nàng, nàng vẫn phải nghe lệnh chủ nhân, lấy lòng Sở Hoàng, trở thành nữ nhân được Sở Hoàng sủng ái. Nhưng mà tận sâu đáy lòng nàng bài xích, không biết theo ai... Động tác của Sở Minh Phong dần chậm lại, nhìn chằm chằm vào bộ ngực của nàng, đôi mắt rực lửa chợt trở nên lạnh lẽo.

Vì sao bộ ngực nàng lại nhỏ hơn trước? Chẳng lẽ là nàng gầy đi rồi? Tuy thân hình này rõ ràng của Vũ Nhi, nhưng chính hắn lại cảm thấy không giống. Không những ngực nàng nhỏ, hơn nữa chân tay nàng còn ngây ngô như trước, cứ như đang e sợ chuyện sắp xảy ra vậy, e lệ quẩn bách, chân tay lóng ngóng, thật kỳ lạ.

Hắn và Vũ Nhi đã từng trải qua nhiều trận chiến kịch liệt, nàng sớm đã không còn ngây ngô nữa, sao tự dưng lại ngượng ngùng lóng ngóng như vừa rồi chứ?

Loại cảm giác này toát ra, hắn cảm thấy cô gái trong lòng là lạ, là Vũ Nhi mà không phải Vũ Nhi. Rõ ràng là Vũ Nhi mà sao lại có cảm giác như vậy chứ? Vào thời điểm hắn ngây ngốc, Diệp Vũ đã sớm giật váy che lại thân mình, trong mắt còn đọng lại sự sợ hãi, e lệ không dám nhìn phần to lớn trần trụi của hắn.

“Nàng không muốn, trẫm cũng không ép nàng” Sở Minh Phong mặc quần áo lại.

“Ta bệ hạ” Nàng vội vã mặc váy áo vào, chân tay luống cuống. Mắt hắn lạnh lẽo nhìn nàng, Vũ Nhi của hắn hận hắn, nếu không nguyện thị tẩm, cũng sẽ không sợ hãi, e lệ, thất kinh như vậy, Vũ Nhi của hắn còn là một con cộp cái hung ác, còn biết mắng chửi người nữa. Nàng thấy hắn ngồi bất động, trong mắt lóe sáng lợi hại, thâm nghĩ không ổn, hạ giọng kêu, “Bệ hạ...”

Hắn hỏi, “Vũ Nhi, trẫm nhớ rõ từng tặng cho nàng một quả ngọc bội”

“Ngọc bội ư?” Nàng thở phào nhẹ nhõm, may mà trước khi chạy trốn Diệp Vũ có nói qua cho mình biết về huyết ngọc điều lũ uyên ương khẫu. “Bệ hạ cũng không tặng cho ta ngọc bội, nhưng thật ra có tặng cho ta uyên ương khẫu”

“À, xem ra trẫm nhớ lầm rồi”

“Nếu bệ hạ muốn nhìn chút, để ta mang tới cho”

Sở Minh Phong gật đầu, nhìn nàng xuống giường, mở một hộp gỗ trầm hương trên bàn, lấy uyên ương khẫu ra. Nhìn hai mắt, hắn như thuận miệng nhắc tới, “Mới rồi lại nhớ tới sáng sớm nay dậy quên đeo, liền thuận miệng hỏi. Vũ Nhi vì sao nàng không đeo hả?”

Nàng giải thích, “Ta thỉnh thoảng muốn khiêu vũ nghĩ nếu không cẩn thận ngã bị vớ sẽ đáng tiếc lắm”

Hắn cười bảo, “Nói tới khiêu vũ, tiết vạn thọ đêm đó của trẫm, nàng đã nhảy một điệu múa vì trẫm, trẫm vẫn còn nhớ rất rõ”

Nàng cười trong veo, “Bệ hạ cũng biết, điệu nhảy kia ở dân gian lưu truyền, cũng là điệu nhảy nổi tiếng, có không ít vũ kỹ muốn đánh cuộc đó. Bệ hạ lại muốn nhìn ta nhảy lần nữa sao?”

Trong lòng nàng sáng như tuyết, hần nhắc tới uyên ương khẩu và tiết vụn thọt đêm đó, là vì hần nổi lên nghi ngờ với mình. Chủ nhân liệu sự như thần, chỉ bằng một lỗi rất nhỏ, Sở Hoàng cũng sẽ nhìn ra manh mối.

“Nếu nàng có thể khiến trăm dục hỏa đốt người, trăm sẽ có thưởng” Trong mắt Sở Minh Phong đen bóng nổi lên tia khí lạnh nhẹ nhàng.

“Ta muốn được thưởng gì đó, bệ hạ sẽ thưởng cho sao?” Mặt mày Diệp Vũ như vẽ, cười yếu ớt nói.

“Được” Hần nói sáng khoái.

“Tiết Vụn thọt đêm đó, dụng cụ ta cố ý khiêu vũ, hôm nay không có, bệ hạ có thể tạm chấp nhận xem đi vậy”

Nàng chỉnh lại chút váy áo, tạo thành hình chữ S, chậm rãi múa.

Sở Minh Phong nhìn chăm chăm nàng rất nhanh, nàng ở trước mặt hần tạo ra các loại động tác quyến rũ người, lúc đá hất lên, lúc xoay thắt lưng, lúc giơ hông, chân tay giãn ra mềm mại, động tác thư giãn lúc có lúc không hàm xúc ý tứ quyến rũ. Tuy không có cây cột kia làm nền phụ trợ, không thể hoàn thành được một số động tác phấn khích, nhưng nàng vẫn nhảy múa cột đầy thần vận, gợi cảm mê người.

Diệp Vũ liếc mắt đưa tình, làm nóng người bắt đầu nhảy điệu vũ kinh điển: lúc xoạc hai chân ra, lấy tay che mặt ảo tưởng là cây cột, vừa uốn éo múa.

131. Chương 134: Hận Vô Cùng Tận

Tính ám chỉ quyến rũ như thế, ôm lấy hồn hần. Hần nhìn nàng, yết hầu lên xuống. Gương mặt quen thuộc này không thể quen thuộc hơn, quen thuộc đến nỗi không thể có thân thể quen thuộc mềm mại hơn, để hần không khống chế nổi mình. Trên đời này còn có người thứ hai nhảy điệu nhảy này nữa hay sao? Ngoài Vũ Nhi, còn có ai nữa đây?

Sở Minh Phong không còn hoài nghi nữa, kim lòng không nổi tiến lên, kéo nàng ôm vào trong lòng, hôn liếm cổ nàng, thủy tai nàng.

“Bệ hạ...” Diệp Vũ khẽ đẩy nhẹ hần, “Bệ hạ thua rồi...”

“Nàng muốn được thưởng cái gì?” Hần nói khàn khàn.

“Bệ hạ trước tiên nghe ta nói được không?” Nàng nói giọng thánh thót mềm mại. Hần không hôn nàng nữa, đợi câu tiếp theo.

Tay nàng đặt lên ngực hần, “Bệ hạ long tinh hổ mãnh, nhưng mà ta... bệ hạ cũng không cố ép ta nữa chứ?”

Trong lòng hần khẽ nhúc nhích, “Vì sao?”

Nàng quần bách cụp mắt xuống, “Ta nghĩ.... Đợi ta chấp nhận được bệ hạ rồi... thích bệ hạ, mới vì bệ hạ sinh con cái, có được không?”

Vạn hạnh, tiết vụn thọt, đêm đó, nàng ta cũng ở điện Duyên Khánh, chính mắt thấy Diệp Vũ nhảy điệu múa phóng đảng kia, ghi lòng tạc dạ, khổ luyện mấy ngày, cũng giống tới tám chín phần.

Đúng vậy, nàng ta là vũ kỹ của Nghê Thường các, đã từng là vũ kỹ của lầu Tiêu Tương, là tự Diệp Vũ dạy dỗ mình, cùng Lăng Vô Hương nhảy được mấy điệu vũ. Sau đó nàng ta tham gia vũ đạo tài nghệ đại tài, là nhân tài múa điệu luyện, vào Nghê Thường các, trở thành vũ kỹ cung đình. Nàng ta là Phán Phán.

Sau khi hạ triều, Thẩm Chiêu tự mình xuất cung, một tiểu công công đến truyền lời, bảo bệ hạ truyền triệu. Bệ hạ không ở trong ngự thư phòng, mà ở Tiểu Hoa uyển phía sườn đông của ngự thư phòng. Từ xa hẳn thấy bệ hạ đứng ở trước tấm màn lụa mỏng đang tung bay trong đình, nhìn cảnh muôn hoa khoe sắc bên ngoài đình.

Hoa đào ẩn hiện, Hải đường kiều diễm, Hạnh hoa thanh thoát, đủ các loại màu sắc, chiếm hết gió xuân, khiến cho cả vườn hoa lung linh sắc màu.

“Bệ hạ truyền triệu thần, không biết có gì quan trọng không?” Hần khom người hỏi.

“Gần đây người có đi tới biệt quán không?” Sở Minh Phong khoanh tay đứng gần.

“Không đi” Tâm tư Thẩm Chiêu lay động, hay là bệ hạ đã phát hiện ra cái gì rồi?

“TRẫm tự dừng cảm thấy... Vũ Nhi là lạ...”

“Bệ hạ nói thế là ý gì ạ? Hoàng quý phi đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Vũ Nhi vẫn tốt lắm, chỉ là trầm cảm thấy...” Sở Minh Phong xoay người, ngồi xuống ghế đá. Tống Vân rót hai ly trà, Sở Minh Phong xua tay, ngồi xuống nói với Tống Vân, “Đi xem TRâm Cài đã tiến cung chưa?”

Tống Vân mới ra tiểu đình, TRâm Cài tiến lên, hạ mình hành lễ. Sở Minh Phong nhấp một ngụm trà nóng, trầm giọng hỏi, “Gần đây Vũ Nhi có khác gì không? Hoặc có chỗ nào bất thường không?”

TRâm Cài bộ dạng phục tùng nói, “Bẩm bệ hạ, Hoàng quý phi vẫn thường đi tới những chỗ khác giống nhau, không có chỗ nào bất thường cả ạ”

Giọng hẳn lại trầm lạnh hơn, “Thật không có sao?”

Trong lòng nàng ta nhảy dựng lên, trả lời bình tĩnh, ‘Nô tỳ không phát hiện ra, hoàng quý phi vẫn vậy, có lúc thì đi lầu Tiêu Tương, nhưng năm sáu ngày nay chưa đi rồi ạ’

“Sau này để ý chặt chẽ Vũ Nhi, nếu có phát hiện gì, lập tức hồi báo”

“Nô tỳ tuân mệnh”

TRâm Cài rời khỏi tiểu đình, ra cung về biệt quán. Ngày xuân hoà thuận vui vẻ, cảnh xuân tươi đẹp, gió xuân lướt lờ phát phơ, mang theo mùi hương nồng đậm, khiến cho người ta say mê, mê mẩn tới ngẩn ngơ.

Thẩm Chiêu bình tĩnh hỏi, “Bệ hạ cảm thấy hoàng quý phi có gì khác ạ?”

Không giống nhất dĩ nhiên là bộ ngực Vũ Nhi. với Sở Minh Phong quen thuộc nhất là thân thể nàng, trên người nàng có một nốt ruồi rất nhỏ, hoặc có một điểm nhỏ gì đó không giống, hẳn đã phát hiện ra. Cặp ngực tuyết trắng no đủ kia của nàng là hẳn yêu nhất, hẳn thật sự cảm thấy nhỏ, chỉ dựa vào cảm xúc mà đã cảm giác được.

Ngày ấy, nàng múa màn múa kia, lúc ấy hẳn tiêu tan nghi ngờ, nhưng sau khi hồi cung hẳn lại cảm thấy điệu nhảy ấy chẳng có gì ngạc nhiên cả. Cung yển Vạn thọ không hề thiếu cung nữ, vũ kỹ, có kẻ có dụng tâm nhớ kỹ điệu nhảy kia, cố gắng nghiền ngẫm khổ luyện cũng không thể không múa được.

Đôi mày đột nhiên cau lại, “TRẫm cũng không biết nói thế nào, chỉ cảm thấy lời nói cử chỉ của nàng ấy không giống trước, cứ như là một người khác vậy”

Thẩm Chiêu cảm thấy ngạc nhiên, “Chuyện này kỳ lạ. Xin hỏi bệ hạ, dung mạo hoàng quý phi có...”

“Dung mạo không thay đổi, giống nhau như đúc” Sở Minh Phong hơi buồn rầu, “Trẫm cảm thấy, rõ ràng là Vũ Nhi, mà lại chẳng giống Vũ Nhi”

“Hay là bệ hạ thử xem”

“Trẫm đã thử qua rồi, Vũ Nhi ở tiết vạn thọ đêm đó hiến vũ, nàng lại nhảy một lần, trẫm cũng không nhìn ra sơ hở gì”

Sắc mặt Thẩm Chiêu nặng nề, “Bệ hạ dò xét thử xem, đúng rồi, chẳng phải hoàng quý phi dạy bệ hạ ăn lấu thế nào sao? Hay là lấy lấu để thử xem”

Sở Minh Phong gật đầu, “Giờ Dậu ngày mai trẫm ra cung, người cũng tới biệt quán đi. Nếu cảm giác của người giống như trẫm, như vậy, Vũ Nhi chắc chắn có vấn đề.”

Thẩm Chiêu đồng ý, trong lòng tràn ngập nghi vấn.

Theo báo lại, Diệp Vũ vẫn còn ở biệt quán, hẳn nghĩ là nàng vẫn chưa rời thành Kim Lăng đi. Tuy hẳn đã mang “thần binh phổ” đưa cho nàng, nhưng hẳn kết luận là nàng trốn không thoát, bởi vì bộ hạ tuyệt sẽ không tha cho nàng con đường sống.

Mới rồi bộ hạ lại nói như vậy khiến hẳn ngạc nhiên mãi, nghĩ tới tột cùng nên tìm hiểu xem sao.

Ngày thứ hai, Thẩm Chiêu cố ý ra cửa, tới ôn tuyền biệt quán, giờ Dậu vẫn chưa tới. Hẳn cũng không đi tìm Diệp Vũ mà đi tìm A Tử trước. Trâm Cài là người hầu hạ gần nàng nhất, A Tử và Tiểu Nguyệt dạo này không tiếp cận được với nàng, chỉ quét tẩm phòng, thời điểm trong vườn mới có thể nhìn thấy nàng.

“Mấy ngày gần đây, Vũ Nhi có đi lầu Tiêu Tương không?” Hẳn hỏi lạnh nhạt.

“Không ạ” A Tử đáp. “Sao đại nhân lại hỏi vậy ạ?”

“Ngày nào người cũng đều thấy nàng sao?”

“Ngày nào cũng thấy ạ”

Thẩm Chiêu liếc mắt nhìn bốn phía, mắt không thấy ai, lại hỏi, “Người có cảm thấy nhiều ngày nay nàng ấy khác với trước đây không?”

A Tử nghiêng đầu, nhú mày trầm tư, “Không có gì là không giống cả... Hoàng quý phi vẫn y như trước.... Đúng rồi, nô tỳ nhớ rõ, hoàng quý phi trước đây cũng không đánh đàn, đã nhiều ngày nay thật ra ngày nào cũng ngồi đánh đàn lúc hoàng hôn. Nếu có gió to, hoàng quý phi sẽ đánh đàn trong phòng, nếu có gió nhỏ, thì đánh ở đình uyển. Hơn nữa, vì sao hoàng quý phi cứ luôn đánh khúc kia chứ? Khúc ấy rất bi thương, rất thê lương, khiến người ta nghe xong mà muốn khóc đó”

Ở lầu Tiêu Tương hẳn đã từng nghe nàng đánh đàn tỳ bà, sau đó thì không còn thấy nàng đánh đàn nữa. Đã nhiều ngày, cứ vào giờ mỗi ngày, nàng sẽ đánh đàn, điều này chẳng phải rất kỳ lạ sao?

“Còn có gì khác không?” Trong lòng Thẩm Chiêu đã rõ.

“Để nô tỳ nghĩ lại xem” Nàng ta cố gắng nghĩ, “Đã nhiều ngày nay, tâm tình hoàng quý phi không tốt, như đang có chuyện gì phiền lòng vậy, cứ lúc nào cũng ngơ ngác nhìn trời, hoặc ngơ ngác ngắm hoa, mãi mà chẳng có động tĩnh gì cả”

“Lúc trước nàng ấy có vậy không?”

“Không đâu” A Tử khẳng định, “Lúc trước hoàng quý phi cũng có lúc phiền lòng, nhưng chưa bao giờ nhìn trời, nhìn hoa lâu vậy mà chẳng động đậy tí nào”

“Nếu người còn thấy cái gì nữa, nhớ nói cho ta biết” Hẳn khẽ nháy mắt nói nhỏ.

“Vâng, đại nhân” Nàng ta đồng ý lại lo lắng nói, “Hoàng quý phi không có chuyện gì chứ”

“Không có gì, đi đi” Thẩm Chiêu đi tới trước chỗ Diệp Vũ ở hậu uyển, nghe thấy tiếng đàn róc rách như nước chảy xuôi. Khúc nhạc dạo qua, đó là âm điệu khắc cốt ghi tâm, tuyệt vọng thấu xương, như đoạn tâm tư trong lòng nàng không có can đảm nói ra như tiếng đàn.

Hẳn đứng ở trước cửa động, nghe tiếng đàn như than như khóc này, xộc thẳng tới khiến cho lòng người thêm tê tái hơn. Đằng sau có tiếng chân bước, hẳn xoay người, thấy bộ hạ và Tổng Vân đang đi tới, khom người hành lễ, không nói gì.

Sở Minh Phong gật đầu ý bảo, cùng hẳn nghe tiếng đàn bi thống đắm nước mắt mà ai oán triền miên này xem. Dư âm lượn lờ, họ mới cất bước đi vào hậu uyển.

Sau khi hành lễ, Phán Phán bảo TRâm Cài đi chuẩn bị cơm. Sở Minh Phong ý bảo TRâm Cài dừng bước, cười nói, “Vũ Nhi, bữa tối nay hay là làm giống lần trước đi”

“Lần trước ư?” Nàng không kịp giấu đi sự mờ mịt trong mắt.

“Hoàng quý phi không nhớ rõ sao?” Thẩm Chiêu giả vờ như thật, cười nói, “Lần trước cũng là thần và bệ hạ, hoàng quý phi ba người cùng nhau dùng bữa, mùi vị độc đáo kia, thần cứ nhớ mãi không quên cho tới tận bây giờ, hôm nay mới theo bệ hạ tới để ăn cơm”

“Trâm Cài, vậy đi chuẩn bị cơm đi” Nàng phân phó nói.

“Vâng” TRâm Cài đi, biết họ nói là lừa. Sở Minh Phong và Thẩm Chiêu liếc mắt nhìn nhau, gần như cùng nói, mới vừa rồi nàng ta đã lộ ra giấu đầu lòi đuôi, nàng ta căn bản không biết họ nói là lừa.

Sở Minh Phong giả vờ như không có việc gì hỏi, “Vũ Nhi, vì sao nàng cứ luôn đánh khúc này thế? Khúc này rất bi thương, tuyệt vọng, là do nàng sáng tác sao?”

Phán Phán ôn nhu trả lời, “Bệ hạ chê cười rồi, gần đây không hiểu sao lại thế nữa, thích ca khúc độc đáo, nhàn nhã quá, mới sáng tác ra khúc này”

Thẩm Chiêu cười bảo, “Theo ý thần, thần thích nhất là ca khúc như gió thổi không bị cản trở, có ca từ độc đáo. Bệ hạ còn nhớ rõ không? Thần và bệ hạ, Tấn vương ba người lần đầu tiên đi lầu Tiêu Tương, biết hoàng quý phi soạn múa, lại càng biết hoàng quý phi tài tình vô cùng, và ca khúc đó đã khiến cho bệ hạ mặt hồng giận dữ đỏ”

“Nhớ rõ” Sở Minh Phong bật cười, “Trẫm đăng cơ mười năm, đây vẫn là lần đầu tiên bị người ta châm chọc khiêu khích, nhục mạ, vẫn là một cô gái tay trái gà không chặt giáp mặt khiêu khích.”

“Hoàng quý phi, khúc đó gọi là gì nhỉ? Thần không nhớ rõ lắm” Thẩm Chiêu ngừng cười, chỉ cười cho qua, không còn là bộ dạng bình tĩnh lúc bình thường nữa.

“Khúc đó đã châm chọc khiêu khích bệ hạ như thế, chẳng có sự tôn kính, cũng tốt nhất là không nên đề cập đến nữa” Nàng khẽ cười, lấy lời khéo léo tránh né, trong lòng biết rõ Sở Hoàng và Thẩm Chiêu cùng đến là thử mình.

“Bệ hạ, thần nhớ rõ hoàng quý phi thích nhất là bánh hoa đào và bột lọc, thần đã cho kẻ hầu chuẩn bị, sau đó bệ hạ cũng ném thử trù nghệ trong phủ thần xem” Thẩm Chiêu cười nói. Phán Phán không đáp lại, bởi vì nàng không biết nên đáp lại thế nào.

Sở Minh Phong cười sang sảng nói, “Cũng là thứ Vũ Nhi thích nhất, về lý trẫm cũng nên ném thử. Nếu như ngự thiện trong cung còn kém với trong phủ của người, trẫm sẽ bảo người ở ngự thiện tới phủ hữu tướng người bái sư học nghệ mới được”

Thẩm Chiêu bỗng như nhớ tới chuyện gì bảo, “Bệ hạ, thần ra cửa có nhận được một mật hàm, chuyện liên quan đến án giết người liên hoàn. Bữa tối chưa chuẩn bị xong, hay là bệ hạ đi giá tới thư phòng, thần xin bẩm tấu chuyện mật hàm ạ”

Sắc mặt Sở Minh Phong sầm xuống, nói với nàng, “Vũ Nhi, trẫm đi thư phòng trước, sau đó sẽ dùng bữa cùng nhau”

Nàng mỉm cười gật đầu nhìn theo họ rời đi. Họ đã phát hiện ra sơ hở, nhưng nàng cũng không thể đào tẩu được, đành kiên trì đi tiếp. Bởi vì, khuôn mặt này họ không nhìn ra sơ hở gì.

Trong thư phòng, Thẩm Chiêu đóng cửa lại. Sở Minh Phong ngồi xuống, vung áo bào lên, hỏi thẳng, “Người cũng hiểu được nàng ta không phải là Vũ Nhi rồi chứ?”

Thẩm Chiêu đáp, “Lời nói cử chỉ của hoàng quý phi đúng thật là không giống với trước, tương đối dịu dàng. Bệ hạ và thần thử nhiều lần, nàng đã lộ ra sơ hở rồi, nàng ấy cũng biết mình có sơ hở”

“Thứ nhất, nàng ấy rõ ràng không biết người nói là lừa; thứ hai, nàng không biết tên ca khúc kia. Nàng tính nhậy bén, dùng lời nói dối để che giấu sơ hở”

“Bệ hạ nói cực kỳ đúng. Thần nói câu cuối, hoàng quý phi thích nhất là bánh hao đào và bánh bột lọc. Nàng ấy không dám phản bác lại, rõ ràng là không biết cũng không biết nên đáp lại thế nào cả, nên cứ đơn giản không lên tiếng”

“Nghịem chứng mãi, nàng ấy không phải là Vũ Nhi” Đôi mắt Sở Minh Phong đen co giật, “Nhưng mà vì sao nàng ấy lại có bộ dạng giống y chang Vũ Nhi thế? Trên đời này chẳng lẽ có hai người có bộ dạng giống nhau như đúc sao?”

“Thế gian nhiều chuyện kỳ lạ, thần cũng không rõ vì sao nữa” Thẩm Chiêu cũng mê hoặc. Thật ra hẳn đã sớm biết Diệp Vũ sớm muộn gì cũng ra đi, lại không đoán được, ở biệt quán lại xuất hiện một người có dung mạo giống Diệp Vũ như đúc. Đến tột cùng là kẻ nào giả mạo Diệp Vũ đây? Có âm mưu gì không? Nàng ta không sợ chết sao? Chuyện này có liên quan gì tới Diệp Vũ không?

Nghi vấn liên tiếp nhét đầy tim, hẳn tìm không ra đáp án. Hắn thấy mắt bệ hạ loé lên tia hung ác nham hiểm, hỏi, “Bệ hạ có tính toán gì không?”

“Nếu nàng ấy là giả mạo, trăm tuyệt không nương tay!” Sở Minh Phong nhớ tới lần trước đó không lâu hai tai Vũ Nhi bị điếc cũng thay đổi cả người, vì thế nói, “Thời gian trước, Vũ Nhi không phải hai tai bị điếc đó sao? Vũ Nhi muốn chết, cung nhân bồi nàng đi giải sấu ở ngự hoa viên, nàng thừa dịp cung nhân lơ đãng, đâm đầu xuống hồ tự sát. Hoàng đế cứu nàng ấy lên, nàng đã thay đổi thành một người khác, không những sợ hãi trăm mà còn quên rất nhiều chuyện”

“Lại có chuyện như thế nữa à?” Thẩm Chiêu càng thấy khiếp sợ, “Sau đó thì sao?”

“Chỉ trong vòng hai ba ngày ngắn ngủn, Vũ Nhi trăm quen đã trở lại, bởi vậy trăm mới không để bụng chuyện ấy nữa”

“Bệ hạ cảm thấy, lần này và lần trước giống nhau, hoàng quý phi không phải là hoàng quý phi bệ hạ quen thuộc đúng không à?”

“Tình hình hai lần không khác nhau lắm, lại có chút không giống” Sở Minh phong nhớ lại tình hình lần trước, mày kiếm cau nhanh, “Trăm cảm thấy, lần này nàng ấy không những thay đổi thành một người khác, hơn nữa trên người còn không thấy giống nhau, chỉ có khuôn mặt kia là giống y thôi”

Mặt Thẩm Chiêu nhăn nhó cau có, “Thật cổ quái làm sao. Hôm nay có muốn thử nữa không?”

Sở Minh Phong đứng lên, mắt đen lạnh lẽo, “Thôi, dùng bữa xong thì cứ thế tính tiếp”

Đêm nay Sở Minh Phong không ngủ lại biệt quán. Hắn cùng Thẩm Chiêu xác định, Diệp Vũ ở biệt quán không còn là Diệp Vũ đầy mê hoặc nữa, còn về phần kẻ giả mạo, hoặc là không thể biết tình hình, phải đợi tiến thêm bước nữa để kiểm chứng.

Thẩm Chiêu hẹn nàng gặp mặt ở đài Phù dung lầu Tiêu Tương, nàng đi, bảo người ở trong lầu giữ TRâm Cầm lại, nàng thuận lợi đi vào đài Phù Dung.

Phán Phán sơ lược đoán được hắn hẹn mình tới có mục đích, ung dung hỏi, “Đại nhân có gì chỉ giáo à?”

“Nếu người không phải Diệp Vũ, thì nên sớm rời xa Kim Lăng đi, nếu không có hối hận cũng không kịp” Lời lẽ hắn nói chính nghĩa.

“Đại nhân làm vậy, không sợ bệ hạ biết sao à?” Nàng cười nhợt nhạt, “Không sợ bệ hạ có lòng nghi ngờ sao?”

“Bệ hạ sẽ không biết đâu” Hắn nói lạnh nhạt, giọng điệu lại chắc chắn như thật,

“Tự tin quá mức, đó là cuồng vọng”

“Bệ hạ sẽ không thương hương tiếc ngọc, người sớm nên bỏ rời ra đi. Lời ta đã nói xong, tùy người nên làm thế nào thì làm”

Nàng mỉm cười nói, “Tạ đại nhân chỉ bảo. Đại nhân không muốn ta là ai sao? Không muốn biết vì sao mặt của ta lại giống Diệp Vũ như đúc sao?”

Thẩm Chiêu thản nhiên uống trà, hỏi, “Ta chỉ muốn biết, Vũ Nhi có biết người giả trang nàng không?” Phán Phán cười lạnh, “biết thì sao? Không biết thì sao? Đây là mạng của ta” Nàng cất tiếng thề lương bất đắc

dĩ, “Ngài nghĩ ta và ngài không nghĩ sao? Ngài nghĩ rằng ta và ngài không muốn chết sao? Ngài nghĩ rằng ta và ngài không biết thủ đoạn của bệ hạ sao?”

Hắn hiểu ra, làm người có nhiều bất dĩ, cũng có nhiều chuyện “phải” làm. Hắn nói thản nhiên, “Tự giải quyết cho tốt đi, xin cứ tự nhiên”

Nàng rời khỏi đài Phù dung, đứng thẳng người, xương như sắp vỡ ra. Lệ chảy xuống, trong lòng đầy bi thương.

Trở lại biệt quán, nàng thấy cung nhân, đoán biết trước tính mạng nguy tới mức nào rồi. Sở Minh Phong đang đợi nàng trong phòng, nàng chậm rãi tới gần hắn, tựa như đi vào cốc tử vong vậy, ôm hắn ý nghĩ phải chết chắc.

Chủ nhân à, cả đời này ta chết vì ngài, kiếp sau ngài có thích ta không?

Hắn nhìn nàng chăm chăm, mắt lạnh như băng như lửa, trong mắt chứa đầy sự nguy hiểm dữ dần đáng sợ.

Hai ngày nay, hắn phái người bí mật tìm người trong thành, tuy đã sớm kết luận là Vũ Nhi đã rời thành Kim Lăng đi rồi, nhưng hắn vẫn ôm hy vọng là nàng chỉ có trốn đi mà thôi...

Không để lại dấu vết gì, hắn chết lòng rồi... Vũ Nhi đã thật sự đi rồi, đi lặng lẽ không có tiếng động nào....Nàng đi lúc nào hắn thế mà lại không biết...Nàng đi thoải mái như thế, chẳng để lại đôi lời nào, đến cả huyết ngọc điều lũ uyên ương khẩu cũng không mang đi...

Vũ Nhi, nàng thế mà lại nhẫn tâm như vậy!

Vũ Nhi, nàng khiến tim trầm rất đau!

Vũ Nhi, trầm nhất định tìm được nàng!

Sau bi thống thì là hận! Hận vô cùng tận! Hận tới mức muốn huỷ diệt trời đất!

132. Chương 135: Trầm Rất Nhớ Nàng...

Cô gái trước mắt này, có khuôn mặt giống Vũ Nhi như đúc, nhưng mà chính khuôn mặt này lại chính như nàng có biểu hiện rất biết vâng lời, khiến cho hắn ghét cay ghét đắng.

Sở Minh Phong đột nhiên xông tới bóp chặt cổ họng nàng, gần từng chữ ra gồm cả hận ý, ‘Vũ Nhi đang ở đâu?’

Phán Phán bị bắt ngược khuôn mặt nhỏ lên, nhìn hắn chăm chú lạnh lùng. Hắn nhìn nàng chăm chăm, lệ khí trong mắt di động. Thần sắc nàng như thế, nhìn cũng giống y chang Vũ Nhi.

“Nói! Vũ Nhi đang ở đâu?” Hắn quát lớn, bàn tay to tăng sức thêm, gần như sắp bóp gãy chiếc cổ mỏng manh tinh tế của nàng.

“Chẳng phải ta đang ở trước mặt bệ hạ đó sao?” Tiếng nói khàn khàn, cứ như lọt từ khe hở mà đến.

“Người không phải Vũ Nhi!” Dấu ấn ở giữa trán Sở Minh Phong đen lại, mắt toé lửa, “nếu không nói, trầm bóp chết người!”

Khoé môi Phán Phán khẽ nhếch lên hình như là cười mỉm, chậm rãi nhắm mắt lại, biểu hiện chịu chết an tường, chẳng còn gì thống khổ nữa.

Thật ra, hơi thở bị bóp nghẹt, thở không nổi, khó chịu muốn chết. Nàng cảm thấy quanh mình hết sức yên tĩnh, cảm giác được cái chết đang triệu hồi, cảm giác được giờ phút này tuyệt vọng và lưu luyến... Lực cánh tay càng lúc càng mạnh, toả ra lớn hơn, bao trùm nàng, thế giới nàng đen tối như bóng đêm.

Sở Minh Phong cuối cùng cũng buông tay, nàng ta không thể chết được, còn phải biết từ miệng nàng ta xem Vũ Nhi đang ở đâu nữa, trước tiên tạm để mạng nàng ta lại. Thêm nữa, chẳng may nàng ấy thật sự là Vũ Nhi thì sao?”

Nàng trợn mắt vừa ho khan vừa cười lạnh.

“Vũ Nhi có tìm người làm thể thân không? Vì sao người lại có bộ dạng giống y Vũ Nhi thế hả?” Hắc ép hỏi, lệ khí phủ mờ mắt.

“Bệ hạ nói gì, ta nghe không hiểu” Phán Phán cất giọng lạnh nhạt, giọng mong manh., “Ta chính là ta, không phải thể thân”

“rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Hắc nói tức giận, “Trẫm sẽ cho người một cơ hội nữa, nói!”

“Chẳng có gì để nói cả” nàng đáp lại đầy trong trẻo và lạnh lùng. Lửa giận thiêu sạch sự bình tĩnh của hắc, hắc giận không thể dừng được, hô lên với Tống Vân đứng bên ngoài, “Dùng hình!”

Tống Vân lĩnh chỉ, sai cung nhân bên ngoài tiến vào, đợi bệ hạ ra lệnh một tiếng, sẽ dùng hình hầu hạ.

Sở Minh Phong nói tàn nhẫn, “Người thích đánh đàn hả, trẫm sẽ bấm sạch mười ngón tay của người! Tống Vân, dụng hình! Cho tới tận khi nào nàng nói mới thôi!”

Tống Vân đồng ý, bảo hai tiểu công công bắt đầu làm việc. Phán Phán thấy dụng cụ kia, nghĩ là hôm nay nhất định không trốn thoát được kiếp này, mười ngón tay nhất định sẽ bị phế.

Tiểu công công cầm lấy hai tay nàng, dùng hình cụ kẹp lấy mười ngón tay của nàng. Sau khi chuẩn bị xong, nàng cố áp chế cơn sợ hãi, thản nhiên đối mặt.

Thật ra, nàng hoàn toàn có thể thừa nhận là thể thân, nhưng mà chủ nhân đã căn dặn ngàn vạn lần, sau mười ngày Diệp Vũ đào tẩu, nàng mới có thể nói được. Trước mắt, nàng ta chỉ đành cắn chặt răng chịu đựng mười ngón tay bị đập, đau tới tận xương tủy.

Nàng ta sớm nhìn ra, trong mắt chủ nhân chỉ có Diệp Vũ, hoàn toàn không có mình. Nhưng chủ nhân phân phó nàng chỉ thay thể diệp Vũ để lấy lòng Sở Hoàng, nàng ta không muốn lấy lòng một nam tử khác, lại cũng không có cự tuyệt, bởi vì, chủ nhân phân phó nàng làm cái gì, thì nàng làm cái đó, chẳng nói hai lời.

Giờ khắc này nàng ta chỉ cảm thấy bi thương. Tống Vân nhìn bệ hạ, thấy hắc vẫn chưa uống trà, liền ý bảo hai tiểu công công dụng hình.

Trong khoảng khắc, cơn đau nhức ập tới, ngón trở như bị chặt đứt... Phán Phán cắn chặt môi cố nén, nhưng cơn đau nhức càng ngày càng lợi hại, càng ngày càng lợi hại, mười ngón tay gần như không phải là của mình nữa... Nàng chịu không nổi cơn đau tra tấn, kêu lên thảm thiết, nước mắt tuôn trào như suối đầm đìa khuôn mặt, rơi xuống đất...

Tống Vân có chút không đành lòng, nhìn về phía bệ hạ, xem bệ hạ có nổi lên lòng trắc ẩn không.

Mặt Sở Minh phong không thay đổi nhìn nàng chịu hình, ánh mắt lạnh băng, chẳng có chút tình cảm thương hương tiếc ngọc gì.

Mười ngón tay vừa sưng vừa chảy máu đầm đìa, thê thảm vô cùng. Nàng cúi đầu, mặt không chút máu, mắt đẹp vô thần, lông mi khẽ rung lên, cứ như mười ngón tay bị tra tấn đau đớn giờ chỉ còn có nửa cái mạng vậy.

“Bệ hạ hỏi gì, người đáp nấy, đừng có giấu, nếu không mười ngón tay của người cứ thế àm bị phế đi” Tống Vân khuyên nhủ, “Nhanh trả lời bệ hạ đi”

“Chẳng có gì để nói” Phán phán cất giọng khàn khàn mong manh, trán chảy mồ hôi. Tống Vân cũng không ngại, ra ý bảo hai tiểu công công tiếp tục dụng hình. Từng tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên, đau lòng người ta, ông không đành lòng nhìn, xoay người khẽ thở dài.

Sở Minh Phong nghe được tiếng kêu thảm thiết khá yếu ớt, thờ ơ, ánh mắt lạnh băng. Bỗng Phán phán trợn ngược mắt lên bất giác lâm vào hôn mê.

Tống Vân bấm tấu, “Nàng ta đã hôn mê rồi, hay là đợi tái thẩm sau được không ạ”

Sở Minh Phong nói lạnh khốc, “Tổng Vân, hay người thay nàng ta chịu tội đi”

Tổng Vân kêu “ôi” một tiếng, “Cái này không được, nô tài vẫn còn muốn hầu hạ bệ hạ ạ” Sau đó nói với tiểu công công, “đi lấy nước, hắt cho nàng ta tỉnh lại”

Chẳng bao lâu tiểu công công mang nước lạnh tới, hắt lên mặt Phán Phán. Nước lạnh tấp vào mặt, nàng bừng tỉnh, khí lạnh chui vào người, lạnh tới mức rùng mình. Nước lạnh từ cổ chui vào, da thịt lạnh băng co giật, tim cũng đập nhanh hơn, lạnh run. Điều này không lo, mà không thể chịu đựng được chính là mười ngón tay bị đau đớn. Tổng Vân lại hỏi nàng ta, nàng ta vẫn im miệng.

“Nếu là thế, vậy thì đập gãy hai chân nàng ta, rồi cuộc xem xem nàng ta có còn nhảy múa được nữa không” Mấy kiếm Sở Minh Phong dướn cao lên, “Tổng Vân, khuyên một lần cuối cùng xem”

“Hoàng quý phi đi đâu, người nói ra thì có thể giữ được đôi chân, bệ hạ cũng sẽ không làm khó dễ cho người” Tổng Vân tận tình khuyên bảo, “Đừng để cho mình không sống nổi...”

“Hoàng quý phi ư? Ta không phải sao?” Phán Phán nói lạnh lùng châm biếm.

“Đánh!” Mất Sở Minh Phong bắn toé lửa lạnh.

Nàng quỳ rạp trên mặt đất, chuẩn bị tốt tinh thần nghênh đón gậy tàn ác đập xuống kia, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: làm việc cho chủ nhân, chịu khổ vì chủ nhân, thậm chí chết vì chủ nhân nàng cũng phải làm, là nàng cam tâm tình nguyện trả giá, nàng không thể oán hận chủ nhân.

Hai tiểu công công cầm gậy to trong tay đánh xuống chân nàng ta, mỗi lần đánh, là một lần đau tới tận xương, là một lần kiếp nạn sinh tử.

Cẩn môi chịu đựng... Đau nhức toàn thân... Cả tim cũng đau... dần dần chết lặng... Bóng tối bao trùm, chậm rãi phủ xuống, nàng ta lại ngất đi, bất tỉnh nhân sự.

Sở Minh Phong lạnh giọng hạ lệnh, “Kéo ra sương phòng, tìm một thầy thuốc chữa bệnh cho nàng ta!”

Gian tẩm phòng kia là tẩm phòng của hần và Vũ Nhi, chỉ có Vũ Nhi mới có thể được ở, bất kỳ kẻ nào cũng không thể chiếm dù chỉ một chút.

Sau khi Phán Phán tỉnh lại, phát hiện ra mình ở trong một gian phòng xa lạ. Do hai chân bị thương nặng, nàng chỉ có thể nằm úp sấp, Tiểu Nguyệt hầu hạ nàng uống thuốc, còn bôi thuốc trị thương giúp nàng.

Tiểu Nguyệt nghe A Tử nói, hoàng quý phi này vốn không phải là hoàng quý phi, là giả mạo, không cần hầu hạ nàng ta. Tiểu Nguyệt thấy nàng ta bị bệ hạ đánh thành như vậy, nếu không dùng thuốc tốt bôi, sẽ đi đời nhà ma ngay, bất giác nổi lòng trắc ẩn, xung phong nhận việc tới chăm sóc cho nàng ta.

Thấy thuốc tới đây một chuyến, nhìn vết thương của nàng, mười ngón tay có thể hồi phục được như cũ, nhưng vết thương hai chân quá nặng, bị thương nặng hơn, sẽ không còn đi lại được nữa, khiêu vũ là không thể.

Phán Phán mất hết can đảm, cứ nghĩ tới sau này không bao giờ có thể khiêu vũ được nữa, lòng đau như đao cắt. Tiểu Nguyệt khổ sở khuyên vài lần, Phán Phán vẫn tâm tình hậm hực, suốt ngày ủ rũ.

Mấy ngày sau, Sở Minh Phong đi vào biệt quán, tới thẳng phòng Phán Phán. Tiểu Nguyệt đang bôi thuốc cho nàng ta, nghe thấy tiếng cửa bị đá ra, kinh hoảng suýt nữa làm rớt chén thuốc xuống.

Tổng Vân phát tay, bảo Tiểu Nguyệt rời đi, sau đó đóng chặt cửa phòng lại. Sở Minh Phong đi tới giường, trên mặt dù không giận dữ nhưng mắt lạnh lẽo khiến người ta nhìn không rét mà run.

Phán Phán nằm dựa vào gối to, im lặng chăm chú nhìn hần, cũng không có tia e ngại nào.

“Xem ra lần trước đánh vẫn còn nhẹ” Hần ngồi xuống, giọng lạnh lạnh.

“Đa tạ bệ hạ chỉ giáo” Nàng đáp lại thản nhiên.

“Trẫm đã nghĩ kỹ rồi, hôm nay xem tra tấn người thế nào thì người mới biết sợ” Hần làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

“Xin mỗi mắt mong chờ” Nàng cười tủm tỉm.

“Tính tình này của ngươi, có chút hơi giống với Vũ Nhi, trầm thích”

“Là vinh hạnh của ta sao?”

Sở Minh Phong đưa tay ra vuốt hai má nàng, ấm áp trong lòng bàn tay chỉ khiến người ta thấy khí lạnh dày đặc, “Khuôn mặt này, cả cuộc đời trầm đều yêu, ngươi dám dùng khuôn mặt này mê hoặc trầm, lừa gạt trầm. Ngươi cũng biết, ngươi có chết mười lần, cũng không giải được hận của trầm!”

Phán Phán nhếch môi cười lạnh, ‘Bệ hạ nếu có bản lĩnh, xin cứ vạch trần quỷ kế này đi’

Hắn cười lạnh lẽo, ngón tay chà xát thật mạnh mặt nàng, “Trầm nhất định sẽ làm được”

Gương mặt này giống nhau như đúc, lại khiến cho hắn căm thù đến tận xương tuỷ, hắn nhất định sẽ tìm ra sơ hở.

Nàng mặt hắn chà xát, mặc hắn vạch trần chân tướng, bởi vì, mười ngày đã qua, nàng không cần giữ mồm giữ miệng nữa.

Sở Minh Phong càng chà xát, càng cảm thấy thú vị, khuôn mặt này thật tốt được đắp một tầng son phấn, mỡ, do bị hắn chà sát, số son phấn cứ rơi xuống âm âm, lộ ra bộ mặt có sáu phần giống Vũ Nhi.

Khoảng cách chân tướng càng ngày càng gần, hắn bắt giác hưng phấn hẳn lên, càng chà sát nhanh hơn.

Nhưng mà sau khi son phấn rơi xuống hết, chỉ còn có mỗi khuôn mặt này. Không! Trên thế gian này không có khuôn mặt nào tương tự như Vũ Nhi nữa! Nhất định còn có sự kỳ lạ!

Hắn tiếp tục chà xát, tiếp tục tìm kiếm chân tướng, bỗng hắn đụng tới điểm mấu chốt bên tai nàng ta, chọc mấy cái. Phán Phán cũng không ngăn lại, thật tình bội phục sự lợi hại của hắn.

Hoá ra là da mặt tương tự như Vũ Nhi. Sở Minh Phong dùng sức xé toạc xuống, kéo da mặt ra, bộ mặt thật của Phán Phán liền lộ ra rõ ràng trước mặt hắn. Đây là một bộ mặt thanh tú, nhanh nhẹn.

“Ngươi là ai?” Trong trí nhớ của hắn, không nhớ rõ đã thấy nàng ta trước nữa không.

“Nếu bệ hạ có bản lĩnh, thì có thể điều tra rõ xem ta là người ở đâu rồi” Phán Phán cười nhợt nhạt nói.

“Ngươi làm da mặt này ở đâu? Ai sai ngươi giả mạo Vũ Nhi?”

“Bệ hạ anh minh thần võ, việc nhỏ này, dĩ nhiên sẽ tra ra ngay, không cần ta tốn nước miếng đâu”

“Trầm muốn biết, chưa từng bao giờ không tra ra!” Sở Minh Phong nghiêng răng nói.

“Bệ hạ anh minh!” Nàng ta nói chậm rãi.

Đôi mắt hắn lay động, “Ngươi là vũ kỹ của Nghê Thường các?”

Mi tâm nàng run lên, lại bội phục năng lực của hắn. Tuy mặt vẫn không đổi, nhưng ánh mắt nàng nói cho hắn biết, hắn đoán đúng rồi. Hắn gọi Tống Vân, để cho Tống Vân nhìn xem đã gặp nàng ta hay chưa.

Tống Vân xem hai mắt nàng, nghĩ ngợi, “Bệ hạ, nàng hẳn là vũ kỹ Nghê Thường các, chẳng sự cung nhân Nghê thường các biết rõ nàng ấy”

Mắt Sở Minh Phong lạnh băng, “Ngươi không nhận tội cũng không sao, nửa canh giờ nữa, trầm sẽ điều tra rõ chi tiết về ngươi ngay”

Tống Vân khuyên nhủ, “Hay ngươi cứ nên khai đi, không mất nửa canh giờ đâu”

“Cũng được, ta nói cho bệ hạ nghe” Phán phán cười khanh khách nói, “Ta thật sự là vũ kỹ của Nghê Thường các, tên là Phán Phán”

“Bệ hạ, nô tài đã nghĩ ra rồi, nàng ấy là vũ đạo tài nghệ đại tái được chọn vào Nghê Thường các” Tống Vân nói, “Phán Phán..... Bệ hạ, Lăng Vô hương đạt được vũ khôi, Phán Phán đạt được vũ ưu. Phán Phán trước khi đến Nghê thường các là vũ kỹ của lầu Tiêu Tương”

“Lầu Tiêu Tương!” Tay phải hắn nắm chặt lấy, lập tức rời nhanh khỏi phòng.

Tổng Vân lập tức đi ra ngoài, Phán Phán thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà sắc mặt càng ngày càng nặng nề.

Đợi nửa canh giờ, thị vệ mới mang tú bà Lầu Tiêu Tương là Lãnh Tiêu Tương đến. Bà ta bước vào phòng thấy trên ghế chủ tọa là hoàng đế mặc áo bào kia, thân hình nghiêm trang, tư thế tùy ý, không giận tự uy, có một luồng khí đế vương ẩn sâu quanh quần bên người hẳn.

Quỳ xuống đất, cúi đầu, bà kính cẩn nói, “Dân nữ bái kiến bệ hạ”

Sở Minh phong thả ly trà xuống, Tổng Vân hiểu ý, cất tiếng nói đầu tiên, “Câu hỏi của bệ hạ, người cần phải trả lời chi tiết. Nếu có chút giấu giếm, đó là tội khi quân, hiểu chưa?”

Bà đáp cung kính, “Vâng, dân nữ hiểu rồi ạ”

“Phán Phán lúc trước chưa vào Nghê thường các, là người của lầu Tiêu Tương sao?” Giọng sở Minh Phong không còn giận như cũ nữa.

“Vâng” Lãnh Tiêu Tương đáp.

“Người có biết lúc nàng ta ở lầu Tiêu Tương có thường đi lại với kẻ nào không?”

“Chuyện này...” Bà do dự không đáp.

“Bẩm tấu chi tiết” Tổng Vân quát.

“Là như vậy, bệ hạ, dân nữ chứng quần lầu Tiêu Tương, lầu Tiêu tương nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ, ít nhiều cũng có năm sáu chục người. Khách tới lầu Tiêu Tương đông như kiến, chuyện to nhỏ gì đều phải quần tất, bởi vậy dân nữ đã sớm làm việc từ sáng đến khuya, không thể nào chu toàn tất mọi việc được, giống như chuyện vũ kỹ thế này là việc nhỏ, thì sai người trông nom. Phán Phán lúc làm vũ kỹ ở lầu Tiêu Tương, có đi lại với ai, dân nữ thật đúng không biết, xin bệ hạ minh giám” Giọng Lãnh Tiêu Tương mềm mại, như rất thành khẩn vậy.

Lời nói ấy nghe rất có lý, hợp lý hợp tình, khiến cho người ta không thể không tin bà nói đều là giả cả.

Sở Minh Phong tủm tỉm cười nói, “Cũng được, người làm đại đương gia lầu Tiêu Tương, làm vậy chẳng xứng chức chút nào, ngày mai trẫm lệnh cho tri phủ Kim Lăng niêm phong lại”

Đôi mắt bà chợt loe, khuôn mặt trang điểm đậm chợt tái đi, “Cái này không thể được. Bệ hạ, dân nữ phải dựa vào lầu Tiêu Tương mới có miếng ăn, nếu mà niêm phong, tâm nữ suốt đời của dân nữ sẽ mất sạch. Bệ hạ giờ cao đánh khẽ, lầu Tiêu Tương cũng chưa có làm chuyện gì phạm pháp ạ”

Tổng Vân nói uy hiếp, “Người bẩm báo chi tiết đi, nếu không không những niêm phong lầu Tiêu Tương mà mọi việc cũng cấm tất”

Lãnh Tiêu Tương nói, “Dân nữ biết gì nói nấy, không dám giấu giếm, chỉ là bệ hạ không tin...”

Khí lạnh trong mắt Sở Minh Phong lấp đầy, “Khoảng mười ngày trước, Diệp Vũ có tới lầu Tiêu Tương không?”

“Mười ngày trước ạ...” Bà làm ra vẻ như đang nhớ lại, “Có, Vũ Nhi có tới lầu Tiêu Tương ạ”

“Sau đó có đi nữa không?”

“Sau đó không thấy tới nữa... Dân nữ nghĩ đến, mấy ngày trước cũng có tới một lần”

“Nàng ấy làm gì ở lầu Tiêu Tương? Đã gặp qua ai?”

“Không có gì, chỉ là xem vũ kỹ luyện múa. Ngày ấy vừa vặn có một người tới gây sự, bảo dân nữ cướp không ít khách, dân nữ bận việc cãi nhau với kẻ đó, không để ý Vũ Nhi đã gặp ai. Dân nữ biết Vũ Nhi đến lầu Tiêu tương, vẫn là tới tận đêm mới nghe được ạ” Lãnh Tiêu Tương nói lưu loát.

Con người đen của Sở Minh Phong loé sáng bốn phía, khoá chặt ánh mắt bà, “Mười ngày trước Vũ Nhi đi lầu Tiêu Tương, đã gặp ai? Phán Phán đã ở lầu Tiêu Tương rồi sao?”

Bà cười đáp, “Phán Phán là người của Nghê Thường các, thân phận khác hẳn, sao lại ra cung tới lầu Tiêu Tương chứ ạ?” Từ lúc nàng ấy tiến cung, vốn không trở lại lần nào. Còn phần vũ Nhi tới lầu Tiêu Tương, bình thường vẫn em vũ kỹ múa, luyện múa, nói chuyện phiếm cùng dân nữ mấy câu, gặp ai dân nữ thật sự không biết, xin bệ hạ minh giám cho”

Hắn chẳng chút để ý bảo, “Tổng Vân, vậy người tới nha phủ truyền ý chỉ của trẫm, nói lầu Tiêu Tương có kẻ gây loạn, bảo hắn dẫn người tới thăm dò truy tra cho ta”

Bà cả kinh biến sắc mặt, vội vã nói, “Bệ hạ, dân nữ nói đều thật cả... Dân nữ sao dám lừa gạt bệ hạ chứ ạ... Dân nữ có gì cũng không dám giấu diếm bệ hạ, xin bệ hạ minh giám...”

“Nếu người nào cũng lừa gạt trẫm giống người cả, trẫm dù có trăm tay nghìn mắt thì cũng chẳng có cách nào nắm rõ được!” Sở Minh Phong đột nhiên giận quát lớn.

“Còn không mau đem bằng chứng tới” Tổng Vân quát, “Người muốn được Tướng đại hình hầu hạ sao?”

Lãnh tiêu Tương bị Sở Minh Phong dọa cho sắc mặt tái nhợt sợ hãi, cả người chấn động, e ngại trước mắt, mồm nói run rẩy, “Dân nữ thật sự không có...nói dối... những lời dân nữ nói đều là thật... Cho dù bệ hạ có dụng hình, dân nữ vẫn nói như thế...”

Tổng Vân đề nghị, “Bệ hạ, dụng hình đi ạ”

Bà quỳ rạp trên mặt đất dập đầu khóc thảm thiết, “Xin bệ hạ minh giám... Dân nữ chỉ là con kiến, dân đen, mạng chỉ là vật vãn, vẫn an phận thủ thường... Hôm nay thế mà lại bất ngờ bị tai hoạ ập tới, dân nữ thật sự oan uổng quá...”

Sở Minh Phong bị tiếng khóc của bà biến thành phiền lòng, phát phát tay, Tổng Vân liền mang bà ra ngoài.

Theo lời bà nói, trong mười ngày này, Vũ Nhi đã tới lầu Tiêu Tương hai lần, lần đầu hẳn là vũ Nhi, lần thứ hai chắc là Phán Phán. Như vậy chính là lần đầu tiên, Phán Phán đã thay thế Vũ Nhi trở về biệt quán, giả mạo nàng ấy.

Nắm tay hắn nắm chặt, Vũ Nhi, nàng trăm phương nghìn kế đào tẩu, dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào để rời trẫm đi, đau thấu lòng trẫm. TRẫm thề, cả cuộc đời này nhất định sẽ tìm được nàng!

Nếu không tìm thấy nàng, cứ để cho trẫm mất nước, mất giang sơn, mất đế vị đi!

Phủ Thường Châu, Tô châu, Tùng giang, Hàng Châu, Diệp Vũ vừa đi vừa du ngoạn, du chơi khắp cả Giang Nam, thăm quan được hết sự giàu có và đông đúc phồn hoa của Sở quốc, vừa tròn hai tháng.

Tiếp đó, nàng định từ phủ Tùng Giang vượt qua Trường Giang, tới trước phủ Dương Châu, cũng vừa đi vừa du lịch, cơm áo không lo, tiêu điều tự tại.

Lúc còn ở lầu Tiêu Tương dạy múa, cũng có được số tiền khoảng bảy tám ạng lượng, đủ để nàng dùng trong một thời gian dài.

Qua sông xong, một đường này đến phủ Dương Châu, lại mất mười ngày nữa.

Phủ Dương Châu cách Kim Lăng rất gần, chỉ cần thúc ngựa chừng hai canh giờ là có thể tới. Nàng lo bị móng vuốt Sở Minh Phong phát hiện ra, lo lắng đề phòng. Nhưng mà phủ Dương Châu lại là nơi phía bắc của Ngụy quốc, nàng muốn được tới ngắm phủ Dương Châu phồn hoa, tuy nguy hiểm, nhưng vẫn quyết định tới phủ Dương Châu.

Đã hơn hai tháng, nàng quá vô ưu vô lo, cứ thoải mái khoái hoạt, ngày nào tỉnh lại cũng hé mắt mỉm cười, đắm chìm trong cảnh nắng xuân không có việc gì. Đi du lịch là chuyện sung sướng hạnh phúc nhất.

Nàng may mắn chẳng có truy binh.

Có lẽ Sở Minh Phong sẽ nhanh chóng biết Diệp Vũ ở ôn tuyền biệt quán là giả, nhưng mà cho dù hẳn có phái người đi tìm nàng, cũng tìm không thấy, bởi vì nàng cải trang thành một nam tử ba mươi tuổi, có râu, trên mặt đầy nếp nhăn li ti, khác hẳn với dung mạo lúc trước, thay đổi hoàn toàn. Cho dù nàng có đứng trước móng vuốt cũng không nhận ra nàng.

Vào thời điểm đêm yên tĩnh, Diệp Vũ ngẫu nhiên nhớ tới mẫu thân, Thẩm Chiêu, Lâm Trí Viễn và Tấn Vương, nhớ tới chuyện xảy ra một năm nay. Đương nhiên còn có Sở Minh Phong, còn có một đoạn tình duyên không nói rõ được giữa họ... Có lúc nhớ lại, nếu lại thấy hắn, mình sẽ thế nào, hắn sẽ ra sao.... Nhưng mà nàng không muốn gặp cái tên bạo quân ấy nữa. Chỉ là, lúc khuất nhục hay ngọt ngào này, lúc đau đớn, hoặc lúc triền miên lại bất giác từ tận sâu trong lòng toát ra, khiến cho nàng cảm khái vạn lần...

Chơi ở phủ Dương Châu hai ngày, ngày này nàng tính đi chơi ở Phụng Hoàng Sơn. Tiểu Nhị khách sạn nói, miếu Quan âm ở Phụng Hoàng Sơn rất linh, chỉ cầu quẻ gỏi trước Quan âm đại sĩ thành tâm cầu nguyện thì mọi chuyện có thể thành. Tuy nàng không tin thần phật, nhưng vẫn quyết định đi du ngoạn.

Phụng hoàng sơn non xanh nước biếc, nước trong vắt từ từ chảy ra, cánh lá xanh tươi, lượn lờ trong sương khói, có thể nói là phong cảnh tú lệ, Miếu Quan Âm hương khói mờ mờ, khách hành hương đi đông kéo dài mãi không dứt, gần như là chen chúc trong miếu. Diệp Vũ vốn định đi vào, thấy đám đông chật chội kia, ngấm lại vẫn thôi.

Ở lương đình ngoài miếu Quan âm chừng một dặm nhìn cảnh người đi người đến, thưởng thức cảnh non xanh nước biếc, lắng nghe tiếng chuông cổ thánh thót, vui tai.

“Tới Phụng Hoàng sơn ngắm hương khói thật thoải mái nhàn hạ làm sao”

Nàng chấn động, giọng trào phúng châm biếm này có vẻ khá quen... Là hắn. Xoay người, bóng dáng khôi ngô kia đập vào mắt, nàng không rõ là mừng hay lo nữa.

“Người theo dõi ta?”

“Ta theo dõi người làm gì chứ?”

Công tử Kim chậm rãi đi tới, áo choàng hơi bay lên. Loại vải làm áo choàng này là loại cực đỉnh, tay áo và viền áo dùng sợi tơ vàng dệt nên, không phải là kẻ thường có thể mặc.

Diệp Vũ không những đang phỏng đoán, hắn là loại người nào? Sao tự đứng lại ở chỗ này?

Hắn vẫn đeo mặt nạ màu vàng, chỉ lộ ra đôi mắt và chiếc miệng, ý cười điểm môi, “Tình độc không phát tác nữa rồi chứ”

“Là do người ban tặng” Nàng chưa từng bao giờ nghĩ đến sẽ gặp lại hắn, có dự cảm không tốt.

“Người chơi khắp cả Giang Nam, sao lại tới phủ Dương Châu đây hả? Không sợ bị bắt trở lại sao?” Hắn ngồi cạnh nàng, ngồi rất gần.

“Ai cần người lo!” Nàng tức giận nói, hắn tới gần đem tới tín hiệu nguy hiểm cho nàng, trên người hắn có một loại hơi thở vô hình bao trùm nàng, khiến nàng tự động thấy hoảng hốt.

Hắn cười khê, tiếng cười trầm hậu. Diệp Vũ trừng mắt, quay đầu, nhìn vóc dáng tiêu tụy của khách hành hương này. Bỗng nhớ tới mình cải trang thành nam tử, hoàn toàn thay đổi, vì sao hắn lại nhìn ra mình chứ? Chẳng lẽ hắn theo dõi mình sao?

Công tử không chút để ý hỏi, “Người cải trang thành như vậy, ta vẫn nhận ra được người, người cảm thấy khó hiểu, muốn biết nguyên nhân có phải không?”

Nàng nói đơn giản, “Đúng vậy, người cao hứng nói, ta sẽ chăm chú lắng nghe”

Khoé môi hắn hơi cười tủm tỉm, “Từ thời khắc người rời thành Kim Lăng kia đi, ta đã sai người âm thầm bảo vệ người”

“Còn chẳng phải là theo dõi sao” Nàng cười nhạt, “Người mặc kệ chính sự, tìm ta làm gì?”

“Ta nghĩ muốn người nhìn bộ dạng vốn có” Hắn hạ giọng nói trầm thấp.

“Người không phải đã gặp vô số lần rồi ư?” Diệp Vũ không rõ ý hắn, “Ta đều chưa thấy rõ bộ mặt thật của người, người còn không biết xấu hổ nói ra”

“Vậy chẳng bằng cho người thấy” Giọng công tử Kim cất lên lạnh nhạt trầm trầm.

Nàng nghĩ là hấn nói đùa, vừa lúc quay đầu đã thấy lộ ra một khuôn mặt tuấn tú kiên nghị đập vào mắt bất giác nàng ngây ngẩn cả người.

Khuôn mặt này cũng góc cạnh như sở Minh Phong, so với hấn ba phần tục hơn, lãnh lệ hơn.

Sở Minh Phong còn tuấn tú hơn hấn ba phần. Sao tự đứng lại lấy Sở Minh Phong so sánh với công tử Kim chứ? Thật mù đầu rồi mà.

Diệp Vũ lấy lại tinh thần, không thể ngờ được là hấn vạch mặt nạ màu vàng ra, để cho mình nhìn thấy phong thái thật của hấn.

“Doạ người rồi sao?” Công tử Kim nói tự giễu, “Bộ mặt này của ta không thể chói mắt quá sao”

“Không phải, người đột nhiên vạch ra, ta bất giác không phản ứng kịp mà thôi”

Không thể phủ nhận, công tử Kim cũng là một nam tử cao lớn tuấn nghị. Nàng cười nói, ‘Hay là người đem nói chi tiết về nơi nói cho ta biết đi, ví dụ như tên tuổi, hay gia đình’

Hấn tiến lại gần, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng, “thời cơ chưa tới. Nhưng nếu người nguyện ý theo ta tới phía Bắc, đi du ngoạn khắp nơi, dĩ nhiên sẽ biết rõ gia đình ta thôi” Nàng do dự, “Phía Bắc....”

“Ngụy quốc cũng có không ít châu phủ phồn hoa, phong thổ cũng khác hoàn toàn Giang Nam nước Sở, người nhất định sẽ thích” Công tử Kim dụ dỗ nàng.

“Nói sau đi, trước tiên cứ ở lại Dương Châu chơi mấy ngày đã” Diệp Vũ nói khê, trong lòng biết hấn thích mình đi Ngụy quốc, mục đích cũng chẳng đơn giản chút nào. Trong lương đình cứ trầm mặc vậy. Họ chẳng ai nói lời nào, ai cũng có tâm sự.

Mãi lâu sau, hấn bỗng nhiên ôm lấy người nàng, nhìn nàng chăm chú, đôi mắt ngưng trâm. Nàng lẳng lẳng nhìn hấn, lát sau mới hoàn hồn, hấn định làm gì? Nàng lấy tay gỡ tay hấn ra, hấn túm chặt lại.

“Trước hãy nghe ta nói chút, được không?” Thấy nàng không động, giọng công tử Kim nặng nề, “Nếu người đã quyết không về Kim Lăng nữa, như vậy, Sở quốc cũng không còn để cho người lưu luyến. Người ở lại trong Sở quốc, tóm lại rất nguy hiểm, chẳng bằng theo ta đi Ngụy quốc, ta sẽ chăm sóc cho người, để người cơm áo không lo, bảo hộ người cả đời”

“Ta với người chẳng thân chẳng quen... Không hay lắm đâu...” Tim Diệp Vũ nhảy dựng lên, không đoán được hấn sẽ nói ra những lời như thế, xấu hổ mãi, “Ta sẽ không để mình chết đói, ta có tiền”

“Nhưng người lại không có nhà. Chẳng lẽ người cứ muốn cả đời dạo chơi bốn bể, du ngoạn khắp nơi hay sao/”

“Ta cứ đi chơi đủ đã, còn lo lắng tới sau này làm gì”

“Người chơi đã hơn hai tháng rồi, còn chưa đủ sao?” Hấn hơi chút nóng nảy.

“Không phải... Ta ghêxi muốn chơi một hai năm nữa...” Nàng thê mà thấy hơi chột dạ.

Công tử Kim nắm chặt lấy hai tay nàng dùng sức, “Lấy bản tính Sở hoàng, biết người đào tẩu, tuyệt không từ bỏ ý đồ đâu. Nói thật với người, mấy ngày sau khi người rời Kim Lăng, hấn đã phái người tới tìm người ở khắp các châu phủ. Người cải trang như vậy, nhất thời tay chân của hấn chưa nhận ra, nhưng giả sử theo thời gian, nhất định sẽ nhận ra người. Đến lúc đó người sẽ lại bị bắt về Kim Lăng thôi”

Diệp Vũ biết, hấn phân tích rất có lý, Sở Minh Phong sẽ không bỏ qua mình, sớm hay muộn cũng sẽ tìm được mình. Nhưng mà đi cùng công tử Kim tới Ngụy quốc.... Thật sự muốn đi sao...

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không thể quyết định ngay được. Thần sắc hấn thay đổi, trở nên nghiêm túc, mắt thâm trâm, “Vũ Nhi, ta từng lợi dụng người, uy hiếp người, cũng để người bị ăn đau khổ, nhưng ta tuyệt đối không có lòng hại người”

Tim nàng đập nhanh hơn, hấn thê mà dám gọi mình là “Vũ Nhi” chứ, hấn có phải đối với mình....

“Chẳng lẽ người thật sự không biết ta là ai sao?”

“Ta đã thấy người rồi ư/”

“Đã gặp rồi, nhưng có lẽ người cũng không nhớ rõ bộ dáng của ta, cũng sẽ không cố ý mà nhớ đâu” Đôi mắt công tử Kim trở nên khó dấu mắt mắt.

“Gặp ở đâu vậy nà?” Diệp Vũ thật sự không nghĩ ra mình đã gặp hấn ở đâu nữa.

“Tháng ba năm trước, người bị công chúa An Dương đuổi ra khỏi phủ Tướng quân, ta đã đưa người và Nhị phu nhân rời đi. Còn có lần, công chúa An Dương đánh chân người, là ta đánh người đó”

“Người đánh ta?” nàng còn nhớ ra thật, cuối cùng cũng nhớ tới, người đuổi mình ra phủ và người đánh mình là một người, là con của quản gia phủ Tướng quân, hình như tên là Cao Siêu gì đó. Lúc trước nghe được tên này, còn tưởng hấn là Cao TRIều chứ.

Hấn là Cao Siêu sao?

Công tử Kim thấy hấn như nghĩ ra, nói, “Ta là con quản gia, tên Cao Siêu”

Nàng hỏi, “Người là người Sở quốc?”

Hấn lắc đầu, nàng lại nói, “Người Ngụy quốc ư?”

Lần này hấn gật đầu, giải thích, “Ta là người Ngụy quốc, lúc mười lăm tuổi đã tới thành Kim Lăng, trở thành con của Cao quản gia, cho tới hai thành trước đây, vừa tròn mười lăm năm”

Diệp vũ với thân phận thật của hấn càng thêm mê hoặc, hấn là người Ngụy quốc, nấp trong phủ tướng quân, lại là đại đương gia bang Thiên Thanh, trù tính trộm cuốn “Thần binh phổ” hấn đến tột cùng là kẻ nào? Có ý đồ gì?

“Còn nhớ rõ không? Công chúa an Dương đánh người, nhất định phải phế chân người đi, nếu không có ta khéo đánh người, chỉ dùng một thành lực đạo, thì e rằng chân người đã sớm bị phế rồi. Người bị Nhị đương gia bắt đi, nếu không có ta ra tay vài lần, người sớm đã bị hấn lăng nhục, hại chết rồi” Mắt công tử Kim thật sâu, như tiến thẳng vào trong đôi mắt nàng vậy.

“Là người ư...” Nàng nói lầm bầm. nếu không phải hấn nói, nàng thật sự không đoán được lần đánh đó, là do hấn âm thầm tương trợ.

“Tết Nguyên Tiêu, người thất bại trong gang tấc, bị Sở Hoàng bắt trở lại, giam lỏng trong cung; ta sai người giết người ở các phủ, tạo thành án giết người liên hoàn, cố ý làm loạn lớn, khiến cho Sở Hoàng và Thẩm Chiêu đặt hết tâm tư lên hung án, người liền có thể có nhiều tâm tư trù tính cách đi tìm sách. Còn nữa, người tìm được kế thoát thân, dễ dàng rời Kim Lăng đi, Sở Hoàng không phát hiện ngay tức khắc, giờ này cũng bắt đầu truy tìm”

“Người thế nhưng dám sai người giết nhiều người vô tội như vậy, người chết này là vô tội...”

Hấn nói nặng nề, “Ta làm vậy là vì...”

Diệp Vũ cắt ngang, xua tay ngăn lại hấn, “Ta không muốn nghe nữa!”

Tuy nàng biết bất luận là cổ đại, hay dị thế, kẻ có quyền giết người tựa như bóp chết một con kiến, có quyền sinh sát trong tay, nhưng nàng trong khoảng thời gian ngắn không thể chấp nhận nổi những chuyện này thật sự có liên quan tới mình.

Công tử Kim không hiểu nàng sao tự dừng lại biến thành vậy, hơi chút lo lắng, ‘Vũ Nhi, sao vậy?’

Nàng lắc đầu mãi, nàng có tức giận cũng vô dụng, vô lực thay đổi cái gì. Hấn coi như nóng lòng nhìn thấu nội tâm, “Ta hạ tình độc trong người người, chỉ là ép người trộm sách cho ta, tuyệt đối không thật lòng hại người”

Nàng hất tay hấn ra, không muốn tranh cãi cùng hấn, bởi vì có nói thế nào hấn cũng sẽ không hiểu. Trong cơ thể nàng bị hạ độc, ép nàng trộm sách, nàng không “nghe lời” hấn liền đẩy tình độc tra tấn nàng, còn lấy các thủ đoạn ép nàng, những điều này cũng không tính là thương tổn ư? Thật buồn cười làm sao.

“Vũ Nhi, ta thật sự hy vọng người theo ta về Ngụy quốc” Công tử Kim nói thành khẩn, đôi mắt thâm trầm.

“Cảm ơn ý tốt của người, nhưng ta không muốn nghĩ tới phía Bắc, thật ngại quá” Nàng khách sáo cự tuyệt.

“Hay để cho người suy nghĩ ba ngày, ba ngày sau, ta tới khách sạn tìm người”

“Không cần, hiện giờ ta nói thẳng với người, ta sẽ không đi Ngụy quốc” Diệp Vũ nói kiên quyết.

Hắn cau mày nhanh lại, yên lặng nhìn nàng, đôi mắt dần trở nên lạnh lẽo, trong mắt có đốm lửa nhỏ bốc lên.

Nàng nhất quyết từ chối, thấy sắc mặt hắn thay đổi, lạnh trầm đáng sợ, đang định đứng lên, hắn đã nhanh hơn một bước, ôm mạnh lấy nàng, nhanh chóng quặc chặt môi nàng, đè ép thô bạo, cường hôn cuồng dã... Nàng chấn động chút, né tránh, giãy dụa, nhưng do hắn quá thô bạo, không những giam chặt người nàng, còn túm chặt lấy gáy nàng, không cho nàng lộn xộn... Hắn tiến quân thần tốc, hút chặt lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng, hút toàn bộ mùi hương của nàng, nuốt trọn mật nước, biến thành thành không thở nổi, hơi thở hai người cũng thay đổi dần trở nên dồn dập ồ ồ...

Diệp Vũ không nhúc nhích được, sức hắn quá mạnh, ngực hắn rắn chắc như thép, gần như không lay động được, nàng cũng không có chỗ trốn, bị hắn tiến dần từng bước, triền miên giao đấu.

Kể này trình độ thô bạo chẳng kém gì Sở Minh Phong. Sao tự dừng lại nghĩ tới Sở Minh Phong chứ?

Nàng vừa ảo não vừa tức giận, trong đầu thoáng hiện chân tay bị vén lên, liều chết triền miên... Đoạn nhớ ngắn này không tha nàng, cứ đột nhiên hiện ra, khiến cho cả người nàng toát đầy mồ hôi...

Bất đắc dĩ nàng ra sức cắn, mùi máu tươi ngập tràn khoang miệng, công tử Kim thả môi nàng ra, khoe môi còn cười tà tếu, “Người cũng cắn Sở hoàng như vậy hả?”

“Đừng nhắc tới hắn!” Nàng càng cay, ra sức giãy dụa, chỉ là không thoát ra được, “Buông ra... Để người ta nhìn thấy, còn ra thể thống gì nữa hả?”

“Thế thật ra ta cùng một nam tử ôm ấp, chẳng ra thể thống gì” Hắn mỉm cười, vừa rồi ép hôn nàng là thử xem nàng có kháng cự mình không. Sự thật chứng minh, nàng đúng là kháng cự hắn, nhưng nàng có một lúc thất thần. Dù chỉ là một chút thất thần, hắn liền nắm chắc là sẽ nắm được cả thể xác lẫn tâm hồn nàng.

Hắn giống như kẻ trộm được mèo tinh, hơi chút thỏa mãn, “Ta họ Thác Bạt, tên một chữ Hoàng”

Diệp Vũ sững sốt, “Thác Bạt...Người là hoàng tộc Ngụy quốc?”

Thác Bạt đích thị là hoàng tộc Ngụy quốc, nhưng nàng lục soát trong đầu cũng không nhớ nổi Thác Bạt Hoàng là hoàng tử hay là Vương gia. Trong trí nhớ Diệp đại tiểu thư, không có người nào tên là Thác Bạt Hoàng.

“Ở Ngụy quốc, Thác Bạt đích thị là vọng tộc, người đứng đầu, mười lăm năm trước mới trở thành hoàng tộc. bởi vậy, đều không phải chỉ có mỗi người trong hoàng tộc mới có họ Thác Bạt” Công tử Kim giải thích.

“Vậy người tìm cuốn “Thần Binh phổ” làm gì? Hiến cho Ngụy hoàng, tranh giành chức quan cao nhất trong triều ư?” Trước kia nàng đoán ra, hắn hẳn là vâng lệnh Ngụy hoàng hoặc Tần hoàng, không ngờ lại đúng là thật.

“Chỉ cần cùng ta về Ngụy quốc, mọi nghi hoặc của người đều có thể giải quyết dễ dàng”

Nàng không lên tiếng, nghĩ ngợi, nếu mình cự tuyệt đi cùng hắn về Ngụy quốc, hắn có dùng sức mạnh ép mình không.

Ánh mắt Thác Bạt Hoàng căng thẳng, hỏi, “Người thích Sở hoàng sao?”

Diệp Vũ tức giận, lườm hắn, “Người nhắc tới hắn ta làm gì? Nếu còn có lần ba, ta không bao giờ để ý tới người nữa”

Hắn không thềm để ý tới thái độ thô lỗ của nàng, đôi mắt thâm thúy, “Vũ Nhi, nếu người thật sự không thích hắn, như vậy theo ta đi Ngụy quốc, thử tiếp nhận ta, thích ta xem. Người cô độc, cũng không thể cứ phiêu bạt mãi, thế nào cũng cần tìm một nơi thích hợp để đặt chân, có đúng không?”

“Cho dù ta không thích hắn ta, cũng không nhất định phải thích người, đi theo người tới Ngụy quốc” Nàng cười lạnh, “Ta sẽ tự chăm sóc cho mình, không cần người lo cho ta”

“Hay là như vậy, người theo ta đi Ngụy quốc, lấy ba tháng làm hạn định, người không thích ta, ta thả người đi, tuyệt không ngăn người lại” Thác Bạt Hoàng nói thành khẩn.

Nàng vẫn nghĩ không muốn đi cùng hắn tới Ngụy quốc, bởi vì, một khi bị rấn cắn, còn sợ mười năm, nàng kiên quyết không muốn dây dưa gì với người hoàng tộc hoặc người có quan hệ không rõ với hoàng tộc. Nhưng cự tuyệt hẳn như vậy có vẻ không hay lắm.

Cuối cùng nàng bảo để nghĩ ba ngày, ba ngày sau sẽ có đáp án cho hắn. Diệp Vũ đứng lên, muốn cùng hắn cáo biệt lại bị hắn ôm vào lòng.

Cùng lúc đó, chỉ nghe thấy một tiếng “viu” tới, trong tay hắn ném hai cây kim bay ra ngoài, cố định hai con rắn tại chỗ.

Nàng bị hắn ôm chặt như vậy, còn chưa định thần, lại thấy hai con rắn ở ngay bên sườn, tim đập thình thịch, sợ quá mức.

“Ở đây sao lại có rắn chứ?”

“Trời nóng, rắn thường hay lui tới, cũng chẳng lạ gì” Thác Bạt Hoàng đỡ nàng đi ra lương đình, “Ta đưa nàng về khách sạn vậy”

Đêm tối đen như mực. Diệp Vũ hình như nghe thấy một tiếng gọi quen thuộc, lặng lẽ tỉnh lại. Trong bóng đêm, bóng đen đứng bên ngoài là ai. Thân hình hiên ngang tuấn tú, là nam tử mà nàng thấy rất quen. Tuy không thấy rõ mặt hắn, nhưng nàng nhận ra là Sở Minh Phong.

Hắn sao ở trong này? Hắn đến Dương Châu rồi sao?

Nàng kinh hoảng đứng dậy, tim đập mạnh, đưa tay chậm rãi ra, chậm rãi vén màn lên... Hắn cũng đưa tay ra, rất chậm rất chậm, rồi đột nhiên xốc mạnh lên, ôm lấy nàng.

“Bệ hạ...” Nàng định đẩy hắn ra, lại không tự chủ được ôm chặt lấy hắn.

“Vũ Nhi...” Hắn điên cuồng hôn nàng xé rách quần áo ngủ của nàng, “Trẫm rất nhớ nàng...”

“Ta cũng nhớ bệ hạ” Diệp Vũ hạ giọng nỉ non, cởi sạch quần áo hắn, ngồi lên người hắn, ôm lấy đầu hắn, đem cả bộ ngực của mình đưa thẳng vào miệng hắn.

133. Chương 136: Diên Cuồng H

Sở Minh Phong ngậm chặt đỉnh phần hồng dựng cao kia, mút ôn nhu, nàng không kìm lòng nổi kêu lên một tiếng “a”, một dòng nước chảy xiết toả ra từ bộ ngực lan dần ra bốn phía, chạy khắp toàn thân, châm thân hình nàng vốn đã mềm mại bốc lên cao... Hắn vuốt ve mông nàng, bàn tay to chậm rãi chuyển tới vườn hoa cấm địa, chỉ xoa nhẹ âu yếm mấy cái đã có mặt dịch ẩm áp trào ra..

Nàng khó chịu vặn vẹo, hai mắt khép hờ, mê loạn, cả người mềm nhũn không chịu nổi sự trêu chọc của hắn, thật muốn mềm nhũn dưới thân hắn, cùng hắn diên cuồng bay vút lên mây.

“Vũ Nhi, có muốn không?” Tay hắn đặt chạm vào điểm nhạy cảm của nàng day nhẹ.

“Có...” Nàng cảm giác hồn phách nàng đã rời khỏi thể xác, chỉ cảm thấy bản thân trống rỗng, càng ngày càng dựa sát vào thân hình trắng kiện của hắn.

Hắn ôm lấy nàng cùng ngã xuống, nhanh chóng đắm vào, tới tận nơi sâu nhất... Nàng bỗng trợn mắt, cảm giác giờ phút này như được lấp đầy thoải mãn, định hôn hắn, lại thấy hắn trước mắt ác độc, khuôn mặt đen sì khiến người ta thấy mà sợ.

Diệp Vũ kinh ngạc nhiên hẳn, vì sao hẳn có thần sắc kỳ lạ như vậy? Nàng ôm chặt hẳn, hỏi ôn nhu, “Bệ hạ, sao vậy?”

Sở Minh Phong vừa tiến ra còn hung ác gấp vạn lần thời điểm trước đây, như muốn làm nát bươm nàng vậy, “Trẫm muốn nàng sống không bằng chết!”

“Vì sao?”

“Bởi vì...”

Nàng ôm lấy vai hẳn, hai chân vòng lên người hẳn, nhưng vẫn không nghe thấy hẳn trả lời, còn chưa được hưởng thụ thời khắc vui sướng tận cùng kia, hẳn đột nhiên biến mất, tựa như một cơn gió, biến mất không tung tích.

Nàng ngồi xuống, tìm khắp giường, khắp cả phòng, cũng không tìm thấy hẳn... Vì sao lại vậy chứ? Hẳn đột nhiên biến mất là trừng phạt mình sao? Nàng cuộn tròn mình lại, khóc rầm rức...

Diệp Vũ mở bừng mắt ra, thở hồng hộc, hai mắt đầm lệ, gối mềm ướt đầm. Vừa rồi triền miên chỉ là một cảnh mộng xuân, mà lại chân thật như vậy, chân thật tới mức nàng còn không biết là thật hay giả nữa.

Vì sao lại mơ giấc mộng xuân ấy? Vì sao lại mơ thấy Sở Minh Phong? Vì sao... Nàng lau nước mắt, nằm nghiêng cuối cùng cũng không ngủ được.

Sở Minh Phong...

Không biết hiện giờ hẳn đang làm gì, đang phê duyệt tấu chương, hay đang sủng hạnh mỗi một phi tần?

Trong đầu đều là hẳn, tận dưới đáy lòng dần nhớ lại từng cảnh từng cảnh cứ như đang chiếu phim trong rạp vậy, thoáng như mới hôm qua. Nàng lúc thì mỉm cười, lúc thì cau mày, lúc thì thở dài... cho tới khi rơi vào mộng đẹp.

Ba ngày sau, Diệp Vũ trả lời rõ là nàng vẫn cự tuyệt.

Thác Bạt Hoảng không ép nàng, bảo hôm nay sẽ rời Dương Châu.

“Vũ Nhi, người sẽ nhớ ta chứ?”

“Hy vọng thế”

“Có lẽ đây cũng là lần gặp cuối cùng, người cũng chẳng nói lời nào cho hay cả” Hẳn hơi thất vọng, lấy từ trong lòng ra một cây đao bằng sắt.

Chuôi đao màu vàng, thân đao loé sáng, chém sắt như chém bùn. Nàng nhìn thấy chuôi đao khắc một con đại bàng trông rất sống động, tư thế như đang muốn vọt xuống chộp lấy con mồi.

Thác Bạt Hoảng đặt Kim Đao vào tay nàng, cầm tay nàng, bảo nàng cầm lấy Kim Đao, “Cái chuôi Kim Đao này là thứ quý giá nhất mà ta mang bên người, đã theo ta từ lúc mới lọt lòng. Người cầm Kim Đao, nếu gặp nguy hiểm thì dùng để phòng thân”

“Ta không cần” Nàng ý thức được giọng quá cứng nhắc lại bảo, “Cái chuôi Kim Đao này có ý nghĩa lớn với người, ta không thể nhận”

“Người không theo ta đi nguy quốc, từ nay về sau không biết khi nào mới gặp lại, người giữ lấy chuôi đao này, coi như là chúng ta đã quen biết nhau, giữ lấy làm kỷ niệm đi” Hẳn càng nắm chặt tay nàng hơn.

Diệp Vũ đành nhận lấy Kim Đao.

Thác Bạt Hoảng ôm lấy vai nàng, “Nếu người thay đổi chủ ý, hoặc là gặp việc gì khó, cứ tới Lạc Dương tìm ta, tới hiệu buôn tơ lụa lớn nhất TRang Cẩm nói lại cho ta, ta sẽ đi tìm người. Nhớ kỹ nhé?”

Nàng nói cho có lệ, “Nhớ rồi”

Chỉ sợ cả đời này sẽ không đi Lạc Dương, có nhớ hay không chẳng là gì hết. Hẳn hơi nhếch môi cười gượng ép. Sau đó hẳn dùng sức tay ôm chặt nàng vào lòng, ôm thật chặt. Nàng cũng không đẩy ra, coi như cho hẳn một cái ôm cáo biệt thôi.

Một lúc sau, Thác Bạt Hoàng buông nàng ra, véo nhẹ má nàng, xoay người đi trước. Đi như bay, áo choàng bay lên cao. Bóng của hắn, cứ dừng mãi trong tầm mắt nàng.

Một người vội vã đi tới ngự thư phòng, đi như bay, mặt nào nước. Tống Vân vừa lúc bước ra cửa, thấy Thẩm Chiêu vội vã đi tới, cũng không dừng bước, mắt thấy sẽ đụng phải mình vội vã lùi ra sau cũng không kịp, cứ há hốc mồm tại chỗ. Hai người đụng vào nhau rất mạnh, Thẩm Chiêu bỗng vụt sang bên trái, đụng mạnh vào bả vai của Tống Vân.

Tống Vân không rõ, Thẩm đại nhân luôn thông dong bình tĩnh, chuyện gì đã khiến cho hắn luống cuống như vậy chứ?

Sở Minh Phong đang cầm một phần tấu chương, mặt mày rối rắm, sắc mặt nặng nề. Nghe thấy tiếng Thẩm Chiêu hành lễ, hắn đứng dậy rời ngự án, cầm tấu chương trong tay đưa cho Thẩm Chiêu, khoanh tay đứng, trong mắt đầy nét ưu sầu.

Thẩm Chiêu tiếp nhận, vội vã liếc mắt nhìn một cái, “TRi phỉ dương châu Lý đại nhân tấu tới, nghĩ đến là sai người ra roi thúc ngựa trình lên. Thần vừa nghe nói, phủ Dương Châu nóng hoành hành, tình hình dịch bệnh khá nghiêm trọng”

“Lý đại nhân nói, trong thành dương Châu rắn thường tới nhiều, đến nỗi trong thành xuất hiện quá nóng” Sở Minh Phong giọng nặng nề lại nghiêm khắc, “vì sao trong thành lại có nhiều rắn lui tới vậy? Chuyện này có phải rất kỳ lạ không?”

“Bệ hạ việc cấp bách là ngăn chặn dịch nóng ôn dịch lan tràn, nghiên cứu chế tạo phương thuốc để trị bệnh cho dân” Thẩm Chiêu nói nặng nề, “Dân chúng phủ Dương Châu đang ở trong thế nước sôi lửa bỏng, thần nguyện đi trước giúp Lý đại nhân...”

“Người là hữu tướng đương triều, sao đi Dương Châu được chứ?” Sở Minh Phong lập tức cắt ngang hắn, “Chẳng may người nhiễm dịch nóng, biết phải làm sao đây/”

“Thần sao có thể dễ bị nhiễm bệnh vậy được...”

Sở Minh Phong lặng lẽ lườm hắn một cái. Thẩm Chiêu nói, “Ôn dịch hoành hành, người chết càng ngày càng nhiều, dân chúng Dương châu đều chạy ra khỏi Dương Châu, nếu để tình hình bệnh dịch lọt vào trong kinh thành hoặc lan ra các châu phủ khác, vậy thì bệ hạ, ôn dịch là chuyện đáng sợ nhất. Nếu không khống chế được, thì sẽ không thu dọn ngay được, người chết vô số”

Sở Minh phong gật đầu, “Trong triều ai có khả năng đảm nhiệm trọng trách này?”

Thẩm Chiêu định nói tiếp, Tống Vân đã tiến vào, ‘Bệ hạ, Tẩn Vương cầu kiến’

Một lát sau, Sở Minh Hiền vào ngự thư phòng, thấy sắc mặt hai người nặng nề, tiện nói luôn, “Có phải Hoàng huynh và Thẩm Chiêu đang trao đổi về dịch nóng ở phủ Dương Châu không ạ?”

Thẩm Chiêu gật đầu. Sở Minh Hiền nhìn như rất quan tâm đến dịch nóng ở phủ Dương Châu, “Hoàng huynh đã có đối sách gì chưa ạ?”

Sở Minh Phong hỏi ngược lại, “Vậy hoàng đệ có thượng sách gì?”

“Dịch nóng hoành hành, không giống là nhỏ, thần đề nguyện đi trước Dương Châu, giám sát quan viên Dương Châu một chuyến, toàn quyền xử lý, giám sát quan viên Dương Châu khống chế tình hình dịch bệnh” Sở Minh Hiền chấp tay nói.

“Hoàng đệ lấy dân làm trọng, trăm cảm thấy rất vui” Sở Minh Phong nói lảng đãng, “Như vậy, hoàng đệ liền đi thay trăm một chuyến, toàn quyền xử lý, giám sát quan viên Dương Châu bằng mọi cách trong thời gian ngắn nhất ngăn chặn toàn bộ dịch bệnh lan tràn”

“Thần đề lĩnh chỉ” Sở Minh Hiền nói thành khẩn, “Thần đệ xin về phủ thu dọn hành trang, nửa canh giờ sau sẽ đi phủ Dương Châu trước”

Thẩm Chiêu nhìn theo hần rời đi, trên mặt đầu ưu sầu. Sở Minh Phong đã từng hoài nghi, chuyện Vũ Nhi chạy thoát khỏi thành Kim Lăng có liên quan tới hoàng đế, cùng nguyên với hoàng đế sánh đôi bên nhau trọn đời. Nhưng mà lúc trước hoàng đế tự mình xin đi Tây Nam, tuần tra vùng đông Nam. Vũ Nhi rời đi sau nửa tháng thì hần mới về. Từ đó về sau hần lại chẳng rời kinh thành tý nào, Sở Minh Phong cũng không còn hoài nghi hần nữa.

Vũ Nhi, nàng đến tột cùng đang ở đâu? Đã hơn hai tháng rồi, vì sao chẳng có chút tin tức nào cả?

Trải qua một trận đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Diệp Vũ quyết định ở lại Dương Châu, mở một quán nhỏ bán hành, ngày nào cũng buôn bán thuận lợi, không cầu mong giàu có ngất trời. Nhưng mà chuyện lần trước du ngoạn ở Dương Châu lại lần nữa thấy lo.

Hai ngày sau, nàng đang đi dạo trên đường, cảm thấy phở xá ngày hôm nay khác hẳn ngày thường.

Người đi trên đường rất ít, phần lớn các cửa hàng đều đóng cửa, dưới ánh nắng tháng năm chiếu xuống nổi lên từng đợt gió lạnh, khiến cho cả đường đều như bị giăng mây mù, cảnh tượng thật thê lương. Thỉnh thoảng có một người tới, lại kỳ lạ là, cứ đi sát chân tường, như sợ đụng phải nàng bị bệnh vậy.

Thành Dương Châu nhất định đã có chuyện xảy ra rồi, hay là về khách sạn hỏi thăm chút xem sao. Chương quỳ nói, chỉ trong một đêm cả thành Dương Châu phồn hoa náo nhiệt đã trở thành một toà thành chết dịch nóng.

Dịch nóng sao?

Chương quỳ lại giải thích bảo, gần đây trong thành bỗng có nhiều rắn lúi tới, gần như nhà nào cũng đều có, người nào cũng sợ tới mức chẳng dám ngủ. Như thế trong thành có dịch nóng rồi, ở phía đông Nhật Thành còn có hơn tám mươi người chết. Giờ người chết không có ai thân thích, nên chẳng có ai nhặt xác cho, cứ phơi thây đầy đường.

Diệp Vũ càng nghe càng sợ, dịch nóng này hẳn là một loại dịch, dịch bệnh nóng có tính lây rất mạnh, có lẽ hôm nay sẽ có nhiều người chết hơn, chẳng mấy chốc mà cả Dương Châu sẽ biến thành một toà thành chết chóc.

“Quan phủ có để ý tới chuyện này chưa? Thầy thuốc trong thành có thuốc để trị dịch nóng không?”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, quan phủ sao có thể mặc kệ được chứ? Trong thành gần như tất cả các thầy thuốc đều đang nghiên cứu phương thuốc trị dịch nóng” Chương quỳ kinh sợ nói, “Có không ít người muốn ra khỏi thành để tránh dịch nóng, lão gia nhà ta bảo ta phải ở lại, ta mới ở lại, cô nương vẫn nên nhanh chóng rời khỏi thành đi thôi”

Đúng vậy, không muốn chết thì ra khỏi thành ngay lập tức. Nhưng mà tri phủ Dương Châu biết cách ngăn chặn dịch nóng sao? Biết cách phòng bệnh nhân nhiễm lây cho người khác sao? Hẳn là chưa đâu... Nàng cũng không phải thánh mẫu, để ý tới chuyện sống chết của dân chúng thành Dương Châu làm gì chứ? Hay là đi là thượng sách nhất.

Cuối cùng nàng tóm lại cũng không rời đi mà đi tới phủ nha tri phủ. Tri phủ Dương Châu Lý đại nhân vốn là một vị quan tốt, có lòng quan tâm tới an nguy của dân chúng, đang tuần tra dịch nóng ở Thành đông. Diệp Vũ đi tới Thành đông, chặn lại bên đường, nói mấy câu với ông ta.

Ông cũng không bảo quan sai đuổi nàng đi, không có kiểu cách làm quan mà chỉ nói, ‘Huynh đài không có người thân bị nhiễm dịch nóng chứ?’

“Không, đại nhân, xin đừng bước nói chuyện chút” Nàng nói khách sáo.

“Huynh đài có chuyện gì cứ nói, mọi chuyện đều cứ nói ra đi”

Nàng không cần giấu diếm dịch bệnh nữa, “Trong thành có dịch nóng hoành hành, xin hỏi đại nhân, trước mắt tổng cộng có tất cả bao nhiêu người chết? Đây là tình trạng gì?”

Lý đại nhân nói, “Theo bản quan tính toán, trước mắt có tất cả khoảng hai trăm ba mươi người bị nhiễm bệnh chết, dịch ở Thành đông là nặng nhất, Thành tây là thứ hai, thành nam thì có hơn mười người bị nhiễm dịch nóng, thành bắc chưa phát hiện ra cái gì”

Ông ta nói rất rõ ràng, có thể thấy ông ta nắm rất chắc chuyện dịch nóng hoành hành. Diệp Vũ sốt ruột hỏi, “VẬY đã tìm được nguồn gốc dịch nóng hoành hành chưa ạ? Có cách nào trị liệu không?”

“Dịch nóng hoành hành, hẳn là có liên quan tới chuyện mấy ngày gần đây rắn lui tới. Thầy thuốc trong thành đã suốt đêm nghiên cứu chế tạo phương thuốc, tin rằng sẽ nhanh có phương thuốc trị dịch nóng, xin huynh đài đừng lo lắng”

“Đại nhân, thảo dân bất tài, xin có mấy đề nghị nhỏ có thể có hiệu quả ngăn chặn tình hình dịch bệnh tràn”

“Hả? Nói mau đi”

Diệp Vũ nói, “Thứ nhất thì thể nhiễm bệnh cần phải mau chóng xử lý, tốt nhất là mang ra ngoài thành hoá táng, để tránh lây bệnh sang người khác. Thứ hai tập trung tất cả bệnh nhân bị bệnh lại một chỗ, ngăn cách với người ngoài, phòng ngừa họ lây nhiễm cho người khác; đại nhân nên phân thầy thuốc biết y chăm sóc bệnh cho người bị bệnh, không để họ tự sinh tự diệt. Thứ ba, đại nhân nên mời mấy vị thầy thuốc sắp xếp tra dân chúng xem có bị nhiễm bệnh không, nếu có hiềm nghi, thì đưa tới một chỗ khác, cách ly bên ngoài, chú ý bệnh tình biến hoá của họ liên tục, lấy thuốc trị liệu ngăn chặn. Thứ tư, đóng cửa thành lại, cấm những bệnh nhân bị nhiễm bệnh hoặc nghi nhiễm bệnh ra khỏi thành, cũng cấm những người bên ngoài vào thành, để tránh dịch nóng lây lan sang các châu phủ khác, đề phòng dịch nóng khuếch tán. Thứ năm, đại nhân nên phái người trong thành tới khắp nơi để dạy dân biết cách phòng bệnh, còn sắc thuốc bốc thuốc, phái nha phủ đi phân phát, hô hào dân chúng tới uống thuốc phòng dịch bệnh”

Nghe xong, Lý đại nhân trầm tư một lúc mới nói, “Năm điều huynh đài đề nghị, đúng là cao kiến, bản quan sẽ sai đi làm ngay. Đa tạ huynh đài đưa ra đề nghị quý giá như thế”

Nàng nói thản nhiên, “Đại nhân lấy dân làm trọng, là một vị quan tốt”

Cuối cùng thì yên tâm rồi, khó mà được một tri phủ đại nhân đứng ở ven đường nghe đề nghị của mình, thậm chí còn chọn dùng đề nghị đó, không biết là vậy, thật sự là vị quan tốt.

Diệp Vũ cáo từ với ông ta, chạy ra khỏi cửa thành trước khi cửa thành đóng cửa. Nhưng mà lúc nàng xoay người đi, cách trước đó không xa có sáu người đang bước nhanh tới, đi giữa đúng là Tấn Vương. Hẳn sao lại tới đây nhỉ?

Nàng ngẩng người ra chút, chạy nhanh nghiêng người, không để hắn thấy mình. Lại bỗng nghĩ với bộ dáng này, hẳn sao có thể nhận ra mình chứ?

Sở Minh Hiên vẫn mặc bộ quần áo trắng, tinh khiết như mây trắng dưới thành Dương Châu bị ôn dịch tàn sát bữa bãi vẫn hết sức phiêu dật. Dưới ánh nắng ảm đạm, soi lên gương mặt như ngọc của hắn, phẳng phát như dát một lớp vàng mỏng.

Hắn đi lướt sát qua bên nàng, ánh mắt trái phải quét ngang thấy một nam tử cổ quái. Nam tử đó mặc quần áo vải thô, ngực rộng thẳng, cổ rụt, đầu cúi xuống, còn khe liếc trộm hắn một cái.

Sở Minh Hiên cảm thấy kỳ lạ, vì sao nam tử kia lại nhìn lên mình vậy? Vì sao lại sợ mình nhìn thấy hắn chứ?

Diệp Vũ hít sâu một hơi, cuối cùng hắn cũng không nhận ra. Nàng quay đầu, thấy hắn là Lý đại nhân nói chuyện, thì bước nhanh lên trước, quyết định ra khỏi thành phía nam.

Nghe Lý đại nhân bẩm tấu lại, Sở Minh Hiên hỏi, “Lý đại nhân nghĩ tới việc cấp bách nên làm là sao chưa?”

Lý đại nhân mới nói ra năm điều mà Diệp Vũ vừa đề nghị, Sở Minh Hiên thấy kỳ lạ, thiêu thi thể, cách ly bệnh, sắp xếp phân loại bệnh nhân, đóng cửa thành và sắc thuốc cho dân chúng uống, có thể nói là diệu chiêu để khống chế tình hình dịch bệnh.

Hắn đã từng thấy trong sách ghi lại ôn dịch, cũng chưa thấy có diệu chiêu nào ngăn chặn được tình hình bệnh dịch cả, phần lớn chết trăm ngàn, xác chết không ai thu dọn. Năm chiêu này là do Lý đại nhân nghĩ ra sao?

“Lý đại nhân tài cán trác tuyệt quá, bốn vương sau khi về kinh sẽ bẩm báo chi tiết với hoàng huynh”

“Vương gia, năm chiêu này đều không phải do hạ quan nghĩ ra, là vừa rồi có vị huynh đài đề nghị hạ quan vậy. Hạ quan cảm thấy rất dễ hiểu, đang định sai cấp dưới làm như vậy đấy ạ” Lý đại nhân nói.

“Là kẻ nào?” Sở Minh Hiên càng cảm thấy kỳ dị hơn.

Lý đại nhân nhìn trước sau, “Ồ, vừa rồi hắn mới ở chỗ này mà”

Sở Minh hiên chỉ về một chỗ phía trước, “Có phải là đứng ở đó, nam tử vóc dáng nhỏ gầy không?”

Lý đại nhân gật đầu, mày Sở Minh Hiên căng thẳng, mắt chợt loé lên, “Bỏ vương sẽ chóng trở về thôi”

Lời còn chưa dứt, hắn đã nhanh chóng chạy như điên. Diệp Vũ bước đi rất nhanh, người lên trời cầu nguyện, lần này nhất định phải thuận lợi ra khỏi thành, đừng để Tần vương nhận ra.

Đi tới một con phố, bỗng có người đột ngột xuất hiện, túm lấy nàng kéo tới một ngõ nhỏ. Nàng gỡ tay ra, thấy khuôn mặt kia, kinh ngạc nói, “Không phải là người đi rồi đó sao?”

Thác Bạt Hoàng hơi sốt ruột, giải thích, ‘Hai ngày trước ta đã đi phía Bắc rồi, trên đường đi nghe nói thành Dương Châu có ôn dịch hoành hành, thì lộn trở lại ngay. Vũ Nhi, tình hình dịch bệnh ở đây rất nghiêm trọng, người không thể ở lại chỗ này được, theo ta đi”

“Ta đương nhiên sẽ không ở lại chỗ này chờ chết, nhưng mà ta cũng sẽ không theo người đi” Nàng nói kiên quyết.

“Vậy người định đi đâu?”

“Ta đi đâu, chẳng liên quan gì đến người”

Hắn nắm chặt tay nàng, “Người cứ vậy mà chán ghét ta sao?”

Diệp Vũ nói đơn giản, ‘Đúng! là ta chán ghét người! Ta sẽ không đi Ngụy quốc, người sớm hết hy vọng đi!”

Thác Bạt Hoàng lớn tiếng chất vấn, “Người không quên được hắn, có đúng không?”

Nàng cũng rống lên, “TA nói lại lần nữa, chẳng liên quan gì đến người!”

Hắn túm chặt lấy hai tay nàng, cứ vậy mà nhấc nàng lên, cơn tức trong mắt dâng lên ngàn ngạt thành ngọn lửa giận, “Người không thể ở lại Sở Quốc!”

“Buông ra!” Nàng giãy dụa, TA có chết cũng không đi theo người tới Ngụy quốc, buông ra...”

“Ta đây sẽ ép người phải đi!” Trong mắt hắn loé lên ác độc. Nói xong, Thác Bạt Hoàng đã ép nàng lên vai, bước nhanh như bay.

Nàng vừa giãy dụa vầu đánh hắn, tiếng kêu sắc nhọn lan truyền đi, Bỗng hắn dừng chân, nàng ngẩng đầu lên, thấy một người mặc quần áo trắng trong mắt ngập tràn khí lạnh.

Tần vương.

Nàng thềm nghĩ không ổn, giãy dụa định xuống, Thác Bạt Hoàng lỏng tay, thả nàng xuống bên cạnh.

“Thả nàng ấy ra!” mắt Sở Minh Hiên sầm lại.

“Dựa vào cái gì chứ?” Thác Bạt Hoàng cười tủm tỉm.

“Chỉ bằng thanh kiếm này trong tay ta!” Sở Minh Hiên rút soạt thanh nhuyễn kiếm bên hông ra, thân kiếm mềm mà cứng cáp, mềm như rồng lượn, loé sáng.

“Vậy còn xem bản lĩnh các hạ đã!” Thác Bạt Hoàng cũng rút bảo đao bên hông ra. Diệp Vũ buồn rầu mãi, xong rồi, Sở Minh Hiên nhận ra mình, có phải nên thừa dịp họ đánh nhau thì nên tranh thủ trốn đi không đây?

Bảo đao và nhuyễn kiếm loé sáng giao nhau, tạo ra hàn khí và sát khí kinh người. Trong mắt họ chỉ có nhau, mặt cứng ngắt, mắt lạnh băng như lửa, coi như có thể giết chết đối phương ngay vậy. Nàng cảm giác được sát khí giữa hai người, không rét mà run. Làm sao đây?

Sở Minh Hiền đánh đầu tiên, Thác Bạt Hoằng tiếp nhận, đao kiếm giao nhau một khắc kia, loé sáng khắp nơi, cùng ánh nắng tôn nhau lên, ánh sáng càng sáng thêm. Sau đó là trận đánh nhau kịch liệt.

Hai người đều là cao thủ, cao thủ so chiêu, tất chỉ có một đường sống chết, nguy hiểm vô cùng.

Một kẻ tàn nhẫn âm độc, một kẻ mạnh như vũ bão, chiêu ra chiêu nhận, đánh tới mạng người ta sống chết, đâm vào mạch chủ của người, người lại đâm vào ngực ta, đánh đi đánh lại, càng đánh càng kịch liệt, tiếng chan chất vang lên chói tai.

Diệp Vũ đứng một bên xem cuộc chiến, tim nóng ruột khẩn trương toát mồ hôi, Trận đấu như vậy, tất có tổn thương,

Lòng nàng như nhảy vọt lên, vừa lên chút, một trái một phải, cứ thay đổi theo chiêu thức biến hoá mà bất ổn, làm sao đây? Không thể để cho họ tiếp tục đánh tiếp nữa.

Tốc độ họ ra chiêu càng nhanh, chiêu thức càng ngày càng ác độc, nàng nhìn không rõ lắm, không biết thế nào. Cánh tay Thác Bạt Hoằng đã bị chém một vết thương, không rõ ra sao, cánh tay trái Sở Minh Hiền cũng bị một vết thương chảy máu... Cứ thế này tiếp tục vậy còn rất nhiều nữa sao?

Nàng lên tiếng ngăn cản, bảo họ đừng đánh nữa, nhưng người đang đánh nhau kịch liệt sao mà nghe lời nàng dừng đánh chứ?

Bất đắc dĩ Diệp Vũ rống lên với họ, “Các người thích đánh nhau thì cứ đánh cho thoải mái đi! Đánh cho tới trời đất mù mịt đi!”

Sau đó nàng xoay người bỏ chạy. Còn hai kẻ đang đánh nhau thấy nàng chạy, cũng chậm rãi thu chiêu, cùng đuổi theo.

Thật Ra Diệp Vũ cũng không chạy xa, chỉ trốn ở trong một phòng gần đó. Thấy họ từ trước chạy tới, nàng vỗ vỗ ngực, đợi một lát nữa thì thò đầu ra nhìn bốn phía.

Cầu trời phù hộ, trăm ngàn lần đừng để họ thấy... Cầu trời phù hộ.... Cả con phố đi chưa hết, chẳng may có một người đứng đằng trước,, khoanh tay mà đứng, nhìn rất nhàn nhã, như đang đợi nàng vậy. Nàng thở dài, sao thế nào mà lại xui xẻo vậy chứ.

Sở Minh Hiền đi tới, cứ yên lặng nhìn nàng chăm chú. Nàng cũng nhìn hắn, nghĩ xem hắn làm cách nào mà lại nhìn ra mình trong thuật dịch dung chứ, tiếp đó nên ứng phó với hắn thế nào.

Đã mấy tháng không gặp, hắn vẫn tuấn nhã mê người như thế, giữa cảnh ôn dịch hoành hành ở đây, cảnh tượng Dương Châu thê lương, lại có vẻ phiêu dật xuất trần như hạc giữa bầy gà vậy.

Hắn đưa tay ra, chậm rãi ôm nàng vào lòng, ôm chặt hai tay, ôm chặt lấy nàng.

134. Chương 137: Tim Như Đao Cắt

“Người đừng như vậy...” Diệp Vũ đẩy đẩy, nhưng cũng biết hắn chẳng bỏ tay ra. “Bốn vương về kinh mới biết được, nàng đã đào tẩu rồi” Sở Minh Hiền nói khàn khàn.

“Buông ra... Ta không biết người...” Nàng giãy dụa lần cuối cùng. Hắn buông nàng ra, xé toạc chòm râu trên mặt nàng, gỡ lấy kiểu tóc nam tử của nàng.... Một làn tóc dài đen nhánh chảy xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh mị, giọng hắn đầy nhu tình, “Vũ Nhi, nàng vẫn còn muốn phủ nhận sao?”

Nàng bất đắc dĩ hỏi, “Vương gia nhận ra ta thế nào vậy?”

Sở Minh Hiền cười lạnh nhạt, “Vừa rồi nàng sợ bốn vương nhận ra nàng, xoay người còn nhìn lên bốn vương, khiến bốn vương cảm thấy kỳ lạ. Sau đó Lý đại nhân nói với bốn vương diệu chiêu của nàng ngăn chặn ôn dịch lan tràn, bốn vương hoài nghi, người đó chính là nàng”

“Vì sao thế?”

“Bổn vương đã đi du lịch không ít nơi, chưa từng bao giờ gặp ai như nàng thường xuyên nói ra những lời kinh hãi, cử chỉ kinh hãi thế tục như thế, cũng chưa từng bao giờ gặp một ai như nàng có nhiều thứ kỳ diệu trong đầu như thế. Bổn vương đoán, năm diệu chiêu đó có lẽ là ý tưởng kỳ diệu của nàng. Bổn vương chạy đuổi theo, nghe thấy giọng nàng, càng thêm chắc chắn, nàng chính là vũ Nhi”

Hoá ra vấn đề là ở đây. Diệp Vũ than nhẹ, “Ta tình nguyện Vương gia không nhận ra ta”

Hắn mỉm cười bảo, “Trời xanh đã định bổn vương nhận ra nàng”

Nàng cười bảo, “Tình hình dịch bệnh khẩn cấp, Vương gia vẫn nên đi làm chuyện chính trước đi”

Sở Minh Hiên gật đầu, kéo tay nàng, giọng lạnh nhạt mà chắc chắn, ‘bổn vương sẽ không cho nàng đi’

Nàng không tránh, khoé môi khẽ nhếch lên cười.

**

Tấn Vương mang năm thầy thuốc có y thuật cao minh từ Kim Lăng tới, khám bệnh xong, thì cùng thầy thuốc thành Dương Châu nghiên cứu, thảo luận cách trị ôn dịch. Lý đại nhân sai cấp dưới đi làm việc, y theo năm chiêu của Diệp Vũ nói, cứ tiến hành thuận lợi, ngăn chặn được tình hình dịch bệnh tiếp tục khuếch tán.

Lý đại nhân an bài chỗ ở cho Tấn vương, đêm nay, Tấn vương và Diệp Vũ ở lại biệt uyển của Lý đại nhân.

Diệp Vũ không muốn bị móng vuốt Sở Minh Phong phát hiện ra, lại khôi phục giả dạng nam tử, hắn đẩy nàng ra một lúc rồi cười phì một tiếng, cứ cười mãi không ngừng.

“Cười cái gì?”

“Người chết như vậy, cười vui lắm”

“Có cái gì mà buồn cười chứ?” Nàng lườm hắn.

“Bổn vương cảm thấy, như đang nhìn một nam tử thật sự vậy” Sở Minh Hiên đi tới, buồn cười.

“Vậy ngài đừng có mà nhìn nữa!” nàng tức giận xoay người. Hắn chậm rãi nhin cười, cầm lấy cổ tay nàng, trong mắt ngập tràn những đốm sao cười, ‘Vũ Nhi, nàng cũng biết tâm tình hiện giờ của bổn vương chứ?’

Nàng lắc đầu, trong lòng biết hắn hẳn là rất vui rồi. Vốn tưởng rằng, rời Kim Lăng rồi, đi du ngoạn hơn hai tháng, sẽ không gặp lại cố nhân nữa, ai ngờ nghĩ tới Dương Châu xảy ra ôn dịch, sẽ gặp Tấn Vương. Có thể thấy nàng không nên tới Dương Châu.

Hắn nhìn vào mắt nàng, hỏi, “Vì sao rời Kim Lăng? Nàng không thích hoàng huynh sao?”

Diệp Vũ cảm thấy, bất kể nói thật hay nói dối, đều khó mà hiểu rõ được, “Ta có thể không trả lời vấn đề này được không?”

“Được, bổn vương không hỏi nữa”

“Cám ơn”

“Nàng có tính toán gì không?”

“Không tính gì cả”

Trong mắt Sở Minh Hiên sáng loé như tinh thạch, thâm tình cứ vờn quanh nhẹ nhàng. “Vũ Nhi, bổn vương sẽ không ép nàng. Nếu như nàng muốn dạo chơi bốn bể, bổn vương sẽ cùng nàng đi du ngoạn khắp nơi, làm bạn cùng nàng, chẳng cầu cái gì, chỉ cầu được ở bên nàng, cùng nàng cùng nhau ngắm mặt trời lặn, nghe gió hạ mưa thu”

Lời nói này, tuy hơi có ý ép buộc và vô cùng bá đạo vô lý. Ôn nhu hắn trả giá khiến cho ai đó khó mà cự tuyệt nổi.

Diệp Vũ chỉ đành nói, “Tuy ta không biết cự tuyệt Vương gia thế nào, nhưng ta nghĩ, có lẽ cả đời này ta sẽ không thích Vương gia đâu”

Hắn cười, ‘Bổn vương không ngại, chỉ cần có nàng làm bạn, bổn vương đã thấy đủ rồi”

Nàng rời mắt, “Chuyện sau này, cứ để sau này hãy nói. Sáng sớm mai còn phải dậy sớm, nên đi nghỉ sớm chút đi”

Hắn cười lạnh nhạt, “Tâm ý bổn vương đã quyết, nàng đừng mơ chạy trốn”

Giọng điệu như thế thật bá đạo làm sao.

Sở Minh Hiền lại bảo, “Sau khi ôn dịch ở dương Châu đã khống chế được, bổn vương hồi kinh diện thánh, bẩm tấu hoàng thượng, an bài thích đáng người trong phủ, bổn vương sẽ cùng nàng dạo chơi bốn bể”

Nàng nhếch môi cười, chẳng nói gì. Hắn vỗ vai nàng, “Nghỉ ngơi cho khoẻ đi, sáng mai theo bổn vương đi dò xét tình hình dịch bệnh ở Thành đông”

Diệp Vũ gật đầu, nhìn theo hắn rời đi. Nằm trên giường, nàng lo lắng nghĩ, vẫn không hạ quyết tâm được, đi hay là ở?

TRần trọc tới nửa đêm, nàng đứng dậy mặc quần áo, ôm tay nải, mở cửa ra, đã thấy có hai kẻ canh cửa đứng trước phòng. Họ nghe thấy tiếng động, xoay người nói, “Ngài định đi nhà xí sao?”

Nàng lập tức đóng cửa lại, thở phì phì cắn môi: Sở Minh Hiền, đồ khốn!

Hai ngày tiếp theo, Sở Minh Hiền phân lớn cùng Lý đại nhân đi thị sát dịch bệnh, phân phát chén thuốc, dạy dân chúng cách dự phòng bị nhiễm bệnh, ngăn chặn hữu hiệu tình hình dịch bệnh lan tràn. Diệp Vũ “nhắm mắt theo đuôi” hắn, mấy lần định chạy đều bị hắn phát hiện.

Ngày này, mấy thầy thuốc liên kết nhau nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc, vội vã sắc thuốc cho người bệnh dùng, đợi bệnh tình biến chuyển tốt đẹp. May mà dịch bệnh giảm bớt, thuốc có thể dùng được.

Phương thuốc Trị bệnh ôn dịch đã nghiên cứu chế tạo ra, thì sẽ không còn có người chết liên tiếp nữa. Tin này khiến cả dân chúng Dương Châu đều vui mừng phấn chấn mãi.

Ban đêm, trở lại biệt uyển, Diệp Vũ rất mệt lao thẳng lên giường định ngủ một giấc thật ngon.

Nàng đi về hướng tắm phòng mình, đã thấy Sở Minh Phong té xỉu, vội vã chạy tới, đỡ hắn dậy, gọi mấy câu nhưng hắn không có phản ứng. Sắc mặt hắn tái nhợt, chắc là mệt chết rồi chăng?

Nàng vội vã đi gọi người, hợp lực đỡ hắn đến tắm phòng, đặt hắn nằm trên giường, sau đó cho người đỡ mời thầy thuốc.

Bỗng trong đầu nàng toát lên một ý nghĩ đáng sợ: Vương gia chắc không bị nhiễm bệnh ôn dịch đó chứ. Chắc không đâu, thân hắn xương cốt chắc như vậy sao có thể bị nhiễm ôn dịch chứ?

Chẳng bao lâu thầy thuốc đến, sau khi bắt mạch chẩn đoán chính xác là hắn nhiễm ôn dịch. Lý đại nhân nghe thấy vậy thì tới, biết Tấn vương cũng bị nhiễm ôn dịch, vội vã bảo người hầu biệt uyển rời đi, chỉ để lại hai tỷ nữa chăm sóc và nấu ăn. Diệp Vũ xung phong nhận việc, bảo gần người chiếu cố Vương gia, hai tỷ nữ kia thì phụ trách đưa cơm, đưa nước là được.

Đêm nay nàng uống xong chén thuốc dự phòng, đỡ lấy Sở MINH Hiền, cho hắn uống thuốc, chú ý liên tục bệnh tình của hắn. Đêm càng ngày càng tối thâm trầm, nàng mệt mỏi thật sự, nằm úp trên bàn ngủ, mãi cho tới khi hắn xuống giường lấy chăn đắp cho nàng thì mới giật mình tỉnh lại.

“Vương gia, ngài tỉnh rồi à?” Diệp Vũ chạy nhanh tới dìu hắn trên giường, để hắn nằm ổn thì bảo, “Vương gia cảm giác thế nào? Có thấy đỡ không?”

“Đỡ rồi” Sở Minh Hiền cầm tay nàng, lại nghĩ đến mình đang nhiễm bệnh không tiện tiếp xúc với nàng, thả lỏng tay, “Nàng trở về phòng nghỉ đi, bổn vương không sao”

“Sắc mặt ngài còn kém lắm, bệnh vẫn chưa khỏi, ta sao có thể đi được chứ? Nếu nửa đêm về sáng mà bệnh lặp lại, biết làm thế nào cho tốt đây?” Nàng cười, “Ta đã uống xong chén thuốc rồi, sẽ không bị ngài lấy bệnh đầu”

“Vũ Nhi, để cho nàng tự mình chăm sóc... Bồn vương cảm thấy trận bệnh này thật có giá” Hấn hơi thở không nổi, “Ta rót một ly trà cho ngài uống nhé”

Uống hết ly trà, Sở Minh hiên mỉm cười nhìn nàng, đây là nụ cười hạnh phúc, “Nàng gần bên để chăm sóc cho bồn vương, không sợ bị nhiễm ôn dịch sao?”

Diệp Vũ cười bảo, “Chẳng phải có thuốc trị bệnh rồi sao? Sợ gì chứ?”

Hấn cười tủm tỉm nhìn nàng chăm chú, cứ như nhìn chẳng bao giờ thấy đủ vậy. Chỉ có hai ngày mà trông hấn rất tiêu tụy, môi nhợt nhạt, mặt chẳng có chút máu, không còn là vị công tử xuất trần thanh nhã lúc trước nữa, mà là bị bệnh suy yếu vô lực.

“Vũ Nhi, bồn vương không tin nàng không hề có tình với bồn vương, đã thấy nàng kiên quyết như vậy, bồn vương không thể không buông tay. Bởi vì bồn vương không muốn làm cho nàng khó xử” Hấn kể rõ năm trước bị bắt buộc phải buông tha cho tâm tình cô gái yêu thương, giọng trầm hẳn, “Nếu nàng có chút tình ý với bồn vương, bồn vương tuyệt đối sẽ không buông tay, chắc chắn sẽ cùng cố gắng tranh với hoàng huynh. Nhưng mà bồn vương thật sự không ngờ, nàng thật sự không có tình ý với bồn vương. Như thế, bồn vương quyết định buông tay, cũng cho mình một con đường sống”

“Ta cũng không ngờ lại biến thành như vậy” Diệp Vũ bình thản nói.

“Sau đó, bồn vương mới biết, nàng không phải là Nhị phu nhân của Thẩm Chiêu, mà là người của hoàng huynh” Hấn tạm dừng một lát, đôi mắt mờ đục dần sáng lên, “nàng cũng biết bồn vương hận tới mức nào không? Bồn vương hận hoàng thượng ngang nhiên chiếm đoạt tình ái, hận Thẩm Chiêu cố ý lừa gạt, lại càng hận chính mình chẳng phát hiện ra, hận mình cứ lần lượt buông tha nàng... Thế cho nên mới bị hoàng huynh đoạt nàng...”

Tuy giọng hấn yếu ớt chẳng có sức, nhưng cũng chứa đầy hàm ý và tức giận. Nàng tưởng tượng ra, khi hấn biết được chân tướng, thấy không cam lòng và phẫn nộ thế nào.

Khuôn mặt Sở Minh hiên tràn ngập bi thống, “Nàng nói xem, nàng đã không còn tình ý gì với bồn vương nữa, bồn vương sao cũng không thể tin, lại không thể không tin... Nếu là thật bồn vương chỉ có buông tay, chỉ cần nàng vui vẻ, hạnh phúc, bồn vương sẽ vui. Bởi vậy bồn vương tự xin đi nam hạ, đi Tây Nam, Đông Nam tuần tra. Đối mặt với bồn bề, bồn vương làm chính là ngồi cả ngày, trong đầu tràn ngập hình ảnh và nụ cười của nàng, tràn ngập những hình ảnh đẹp lúc ở cùng một chỗ với nàng ...

Diệp Vũ biết ý hấn là hấn không quên được mình. Hấn lại nói tiếp, “Càng muốn quên, càng khó quên. Bồn vương nói vô số lần với mình là đừng có si tâm vọng tưởng nữa, nhưng mà mỗi cái nhăn mày cười của nàng, bóng hình xinh đẹp của nàng đã sớm khắc sâu trong lòng, tựa như sinh ra đã có, tựa như chết đi vẫn nhớ vậy”

Nàng còn biết nói gì nữa? Cũng không biết nói gì cả. Hấn ôn nhu nhìn nàng, “Ở Dương Châu gặp được nàng, là may mắn của bồn vương. Lúc này đây, bồn vương sẽ không buông tay, cũng sẽ không để cho hoàng huynh biết được, bồn vương sẽ đem giấu nàng ở một nơi bí mật, sau đó cùng nàng cao chạy xa bay”

Nàng định nói, một khi người từ già kinh thành, dạo chơi tứ hải, Sở Minh Phong nhất định sẽ hoài nghi, khi đó họ sẽ bị bắt trở lại Kim Lăng. Ôn dịch của hấn chưa khỏi hẳn, không nói cũng thế.

“Vũ Nhi, đáp ứng bồn vương, đừng đi có được không?” Sở Minh Hiên khẩn cầu nói.

“Ngài nghỉ ngơi trước đi, chuyện này để nói sau vậy” Diệp Vũ khuyên nhủ.

Hấn cũng không nói thêm nhiều, nằm xuống, chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng nhìn hấn, trong lòng cảm khái, ở Dương Châu gặp được hấn, chẳng lẽ thật sự là ý trời sao?

Điện Trùng Tâm. Bóng đêm Hoàng cung phẳng phất như mực hắt, tối như mực, cả đại điện chẳng có tí tiếng động nào. Bỗng có một người mang theo đèn cung đình đi vào đại điện, nhắm thẳng tẩm điện, cố ý đi từng bước chậm rãi.

Nam tử nằm trên long tháo mặc áo màu vàng tơ tằm chất lượng cao, đột nhiên mở mắt, “Tổng Vân”

“Có nô tài” Người vào đó là Tổng Vân, đứng ở bên ngoài long tháp, “Nô tài có việc gấp cần bẩm tấu”

“Nói” Sở Minh Phong vẫn nằm im.

“Từ Lục đã trở lại, đang ở ngoài điện đợi”

“Truyền” Hắc nháy dựng lên, lưu loát dị thường, “Cầm đèn”

Tổng Vân cầm đèn đi trước, sau đó ra ngoài truyền người vào. Đã hơn hai tháng, Sở Minh Phong phải đi hơn trăm người tới các châu phủ thẩm tra tung tích Vũ Nhi, cho tới tận giờ cuối cùng cũng có hồi âm.

Hắc ngồi bên trong màn, đôi con ngươi đen hung ác như mắt ưng nham hiểm khiến người ta sợ hãi, chẳng bao lâu một người áo đen Từ Lục đã cúi đầu tiến vào, khom mình hành lễ.

“Có gì bẩm tấu?” Sở Minh Phong trầm giọng hỏi giọng sôt ruột không kiềm chế được.

“Bẩm bệ hạ, ty chức đã ở trong phủ Dương Châu một tháng, có phát hiện chút” Từ Lục đáp, “Tình hình dịch bệnh phủ Dương Châu rất nghiêm trọng, Tấn Vương đã tới trước Dương Châu. Hai ngày nay, Tấn Vương bận không chế tình hình dịch bệnh lan tràn, bên người có một tiểu nam lạ mặt gầy gò đi theo ạ”

“Nam tử đó có đặc điểm gì?” Trong lòng Sở Minh Phong căng thẳng.

“Nam tử này gầy tong teo nho nhỏ, nhìn thân hình thì thấy, chẳng giống nam tử chút nào. Mặt hắc cũng nhỏ, trên mép có râu, trên mặt nhiều sẹo, tướng mạo cực kỳ xấu. Kỳ lạ là Tấn Vương và hắc nhìn rất tương xứng, có thể nói là như bóng với hình. Hơn nữa Tấn Vương đối hắc tốt lắm, thường xuyên chuyện trò vui vẻ với hắc. Tội nay ty chức cố ý ẩn vào bên trong biệt uyển Tấn Vương, mới biết được Tấn Vương bị nhiễm ôn dịch, nam tử kia là người chăm sóc gần nhất Tấn Vương, không bước ra cửa nửa bước. Thần liền đem khuya về kinh bẩm tấu với bệ hạ”

Sở Minh Phong tay nắm chặt thành đấm, “Ngày mai tới Tổng Vân lĩnh thưởng, trước đi xuống đi”

Từ Lục lặng lẽ biến mất. Tổng Vân nói cẩn thận, “Bệ hạ, hắc nói nam tử kia, có thể là hoàng quý phi cải trang không ạ?”

Sở Minh Phong giơ tay lên, vén màn, “Chuẩn bị ngựa”

Tổng Vân vội khuyên, “Bệ hạ, điều này không được. Trước mắt nửa đêm, bệ hạ lẽ nào lại đi suốt đêm? Nguy hiểm lắm ạ”

“Người dám quản trẫm sao?” Sở Minh Phong đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo.

“Bệ hạ ngẫm lại đi ạ, Tấn Vương bị nhiễm ôn dịch, hoàng quý phi chăm sóc Tấn Vương, ngày mai cũng sẽ không rời Dương Châu đi ngay đâu ạ. Sáng Ngày mai bệ hạ khởi hành cũng còn kịp, nửa đêm đi, vô cùng nguy hiểm ạ”

“Đành vậy thôi” Sở Minh Phong nghe khuyên xong, ngồi xuống. “Ngày mai miễn triều, người phái người nói với đại thần giúp là long thể trẫm không khỏe. Thêm nữa, Tổng Vân, ngày mai cứ đứng canh giờ lâm triều đánh thức trẫm”

“Vâng, nô tài xin nhớ” Tổng Vân cười nói.

Hắc thổi tắt đèn cung đình, canh giữ ngoài tẩm điện. Sở Minh Phong nhắm mắt lại, lại mở, nghĩ ngày mai có thể nhìn thấy Vũ Nhi, hưng phấn không thấy buồn ngủ, khóe môi tràn ra nụ cười sung sướng. Vũ Nhi, cuối cùng cũng tìm thấy nàng...

Nhưng đang cười thì chậm rãi ngưng lại biến thành một đóa hoa lạnh băng. Đôi mắt hắc càng ngày càng lạnh lẽo, ánh mắt càng ngày càng hung ác nham hiểm, vui sướng lúc đầu đã bị trận giận dữ giết tan tành, tìm hắc bị oán hận bao trùm, tay hắc nắm chặt thành đấm chặt chẽ....

Vũ Nhi, một ngày này cuối cùng đã tới!

Bệnh tình Sở Minh Hiên có vẻ chuyển biến tốt, nhưng sang hôm sau, lại thấy lặp lại, còn nặng hơn cả tối qua. Diệp Vũ lo lắng mãi, vội vã sai người đi tìm thầy thuốc.

Hai thầy thuốc sau khi bắt mạch nói, Vương gia bị ôn dịch có chút biến hóa, thuốc kia không thể dung được nữa.

Nhìn hần hơi thở mong manh suy yếu, nàng khẩn cầu, “Thầy thuốc, các ngài cần phải mau chóng nghĩ ra phương thuốc mới cứu Vương gia”

Một thầy thuốc bảo, “Có mấy bệnh cũng xuất hiện như bị Vương gia cứ lặp đi lặp lại, nặng thêm, chúng ta đã nghiên cứu phương thuốc mới rồi” Đợi một canh giờ nữa, thầy thuốc viết phương thuốc mới tới. Sau khi sắc thuốc xong, Diệp Vũ cho Tần Vương uống thuốc, cứ bón cho uống hết.

Sau đó nàng dịu hần nằm xuống, bỗng hần nôn ra một ngụm máu đen ngòm, ngã vào vai nàng.

“Thầy thuốc, Vương gia sao lại vậy chứ?”

“Đừng lo” Thầy thuốc vội vàng bắt mạch cho Tần Vương/ Một lúc sau, họ đều nói, mạch của Vương gia đã mạnh hơn chút, thuốc kia có hiệu quả.

Nghe vậy Diệp Vũ cuối cùng cũng yên tâm. Thầy thuốc đề nghị để cho Vương gia nghỉ một lát, nàng dịu hần nằm xuống, lại đắp chăn cẩn thận cho hần, canh giữ bên giường.

Sở Minh Hiên ngủ an ổn, tuy mặt còn tái nhợt nhưng hơi thở cũng không còn mong manh nữa.

Mấy ngày trước. hần rõ ràng vẫn là một nam nhi cao bẩy thước, còn đánh nhau với Thác Bạt Hoảng kia, giờ lại yếu thành như vậy, gấp ghé quý môn quan. Đúng rồi, Thác Bạt Hoảng đi đâu rồi? Ngày ấy hai người họ cùng đuổi theo mình, sau đó chỉ thấy Tần Vương, Thác Bạt Hoảng lại biến mất không tăm tích từ đó, hay là hần đã rời Dương Châu đi rồi?

Mặc kệ, chỉ cần hần đừng có dây dưa mình nữa, nàng nghĩ hần muốn làm gì thì làm.

Ngủ một mạch tới tận trưa, Sở Minh Hiên tỉnh, nhìn còn khỏe hơn cả buổi sang. Diệp Vũ bưng cháo nhạt tới, cười nói, “Vương gia chịu ăn cháo chút đi, ta bón cho ngài”

“Còn nóng, để đó ta ăn sau đi” Hần ngồi dựa vào giường, chẳng có sức gì, trong lòng ngọt ngào, “Mới rồi dọa nàng sợ rồi hả”

“Bệnh Vương gia cứ lặp đi lặp lại, ai cũng không ngờ được” Nàng thổi cháo, “Sau đó ta đã mời thầy thuốc tới bắt mạch cho Vương gia”

“Vũ Nhi, nếu không có nàng, ta sẽ đi gặp Diêm Vương rồi” Hần cầm tay nàng, đôi mắt ướt át, rõ ràng là động tình, “Nàng đối đãi ân tình thế, ta khắc sâu trong lòng, cả cuộc đời này sẽ không phụ bạc”

“Vương gia nghĩ nhiều rồi, ngài bị bệnh, chẳng lẽ ta mặc kệ ngài sống chết sao? Chỉ cần là bạn bè, ta cũng sẽ không thấy chết mà không cứu” Nàng để ý thấy hần không xưng là “Bổn vương” trong lòng lo sợ.

“Điều này khác hần, ta cả người bị nhiễm ôn dịch, chẳng phải bệnh thường”

“Vương gia ăn cháo đi ạ”

Sở Minh Hiên kéo nàng lại gần ôm lấy nàng, “Mặc dù là vợ chồng cũng khó mà cực nhọc chăm sóc đêm ngày như thế, hơn nữa ta đây sẽ bị ôn dịch chết bất cứ lúc nào. Vũ Nhi, Sở Minh Hiên ta thề với trời, cuộc đời này nếu phụ nàng, thì ta sẽ sống không bằng chết”

Nàng gần gũi chăm sóc hần, không sợ bị nhiễm dịch bệnh, không sợ chết, khiến cho hần kiên định rằng, nàng không phải là không có tình với mình, chỉ là nàng không chịu thừa nhận mà thôi; càng làm cho hần tin tưởng là, không buông tay, mới có thể đoạt được lòng nàng.

Diệp Vũ đẩy hần, “Ngài buông ra trước đi...”

Chân tay hần vô lực, nàng dung sức đẩy, hần đã ngã ra sau, nàng kinh hoảng kéo lại, hần dựa thế tựa vào người nàng, ôm sát nàng, coi như có nàng vĩnh viễn, “Vũ Nhi, đêm qua ta mơ một giấc mơ, trong mơ đều có nàng”

Đẩy không được, nàng đành bảo, “Ngài thật nặng quá mà, ép ta đau lắm”

Hần cười khê, cười vô lại mà đắc ý, lại không buông tay, nàng tức giận nghiêng răng kèn kẹt, đấm lưng hần.

Đúng lúc này cửa phòng bị người dung sức mạnh đá văng đi. Họ bị tiếng nổ vang làm chấn kinh quay đầu, hai mắt đồng loạt nhìn lại.

Người đó đứng ở ngoài cửa, nhìn một nam một nữ có tư thế mờ ám chằm chằm, sắc mặt xanh mét, trong mắt lóe lên khí lạnh lẽo.

Hần mặc bộ quần áo màu tím trầm, là màu rất phù hợp với người, khiến người ta không dám nhìn, hần không có ba đầu sáu tay, đứng ở đó lại giống như ngọn núi Thái sơn cao vút đè xuống khiến người ta thở không nổi.

Diệp Vũ khiếp sợ mãi, vẫn chưa hoàn hồn, vì sao hần lại đến Dương Châu chứ? Sở Minh Hiên cũng chờ người, vì sao hoàng huynh lại đến Dương Châu?

Hoàng huynh gần gũi nhất, mọi thứ tốt đẹp đều là của hần, Vũ Nhi không bao giờ là của hần nữa, hoàng huynh sẽ cướp ngang ngay.

Người tới đúng là Sở Minh Phong. Lúc tức giận quá cũng không thể nào hình hung nổi tâm tình lúc này của hần, lửa giận bốc cao dâng lên cùng hận ý, hần nắm chặt tay phải, chậm rãi buông ra, sắc mặt giãn ra, bước vào tấm phòng chẳng chút thay đổi.

Diệp Vũ ngơ ngác, tim trong lồng ngực đập càng ngày càng mạnh, không thể ngờ được sẽ gặp lại hần trong tình cảnh này.

Tống Vân đi theo vào nói, “Vương gia, bệ hạ nghe nói Vương gia bị nhiễm ôn dịch, lo lắng cho an nguy của Vương gia, liền tới Dương Châu thăm Vương gia”

“Hoàng huynh lo lắng cho ta sao” Spr Minh Hiên thản nhiên, vẫn ôm lấy nàng, tuy còn yếu và mệt, cánh ta kia lại có vẻ như còn có sức.

“Bệnh tình hoàng đệ có đỡ chút nào không? Thầy thuốc nói thế nào?” Ánh mắt của Sở Minh Phong dừng lại trên cánh tay hần, hận không thể giật mạnh tay hần ra.

“Thần đệ đỡ hơn nhiều rồi, không cần hoàng huynh quan tâm” Sở Minh Hiên nói lạnh nhạt.

Diệp Vũ hồi phục tinh thần, giờ mới phát giác ra Tấn Vương vẫn đang ôm mình, kinh hoảng đẩy hần ra, đứng bên cạnh giường, cúi đầu, buồn rầu mãi.

Hôm nay nàng chưa kịp cải trang, chỉ mặc quần áo nam tử, búi sơ kiểu tóc nam tử, sao Sở Minh Phong không nhận ra chứ?

Trong mắt Sở Minh Phong tích tụ giận dữ nặng nề, “Hoàng đệ nàng là hoàng tẩu của đệ, lần sau đừng có viện cớ này nọ nữa. Nếu còn có lần sau, trẫm không khách sáo đâu”

Sở Minh Hiên không đáp, trở mắt nhìn hoàng huynh kéo tay nàng rời khỏi tấm phòng. Diệp Vũ quay đầu nhìn hần, liếc mắt nhìn lạnh nhạt một cái, rồi quay đầu lại. Không hiểu vì sao hần lại ho kịch liệt, ho mãi không ngừng, nước mắt tứa ra. Tất cả đều như ảo ảnh trong mơ. Tim như đao cắt.

135. Chương 138: Ép Nàng Một Đêm

Sở Minh Phong ở lại Dương Châu, tìm tri phủ Lý đại nhân trước, rồi mới đến biệt uyển. Lúc này hần túm lấy Diệp Vũ vào một gian tắm phòng khác, Tống Vân đóng chặt cửa phòng, canh giữ trước phòng. Bốn tình

vệ đứng ở đình uyển, làm hết phận sự hộ giá.

Vào phòng, hần liền buông tay nàng ra. Nàng không biết vì sao mình lại có cảm giác chột dạ, định nói gì đó lại không biết bắt đầu từ đâu, đành rót trà, “Bệ hạ, uống ly trà nóng đi”

Hần ngồi xuống nâng ly trà lên, uống một hơi cạn sạch. Nàng bất giác phỏng đoán, cảnh vừa rồi kia, hần tận mắt thấy, chắc hẳn rất giận. Nhưng vì sao hần lại đến Dương Châu? Chẳng lẽ là nanh vuốt của hần phát hiện ra tung tích của mình nên hần mới đích thân tới? Lại rơi vào trong tay hần, chỉ e khó mà trốn thoát.

Sở Minh Phong kéo nàng ngồi trên đùi mình, ngưng mắt nhìn nàng chằm chằm. Diệp Vũ đón nhận ánh mắt lạnh như băng của hần, mình lại không làm sai cái gì, có gì mà phải sợ chứ?

Mặt hần rắn như sắt, mắt như vực sâu, trong vực sâu có nổi lên cuồn cuộn từng đợt lốc xoáy, đem nàng cuốn vào, nàng chẳng cách nào kiềm chế nổi.

“Vừa rồi hoàng đế ép người rất đau, ép người thế nào?” Tay hần xoa vai nàng, “Ồ đây?” Tay hần lại đi xuống, chà đập bộ ngực tuyết của nàng, “Hay là ở đây?”

“Ngài định thế nào?” Diệp Vũ lạnh người, hần dùng sức mạnh, đau quá! Nàng tức giận đánh tay hần.

“Là trẫm hỏi người mới đúng” Hần nói lạnh lẽo, vạch vạt áo nàng ra, bóc sạch quần áo nàng.

Nàng không kháng cự, cứ để mặc hần đùa nghịch, bởi vì càng phản kháng chỉ càng chuốc lấy hần muốn chinh phục thật mạnh.

Sở Minh Phong ép nàng đứng lên, ôm lấy chiếc eo nhỏ của nàng, cắn cắn đầu ngực của nàng. Nàng hít thở nhẹ, cơn đau nhẹ nhẹ cứ từng cơn từng cơn đan xen cùng sự tê dại một chỗ, nàng định trốn lại không hiểu sao ôm lấy đầu hần.

Đã lâu chưa từng chạm qua nàng, hần sớm đã chịu không nổi, lại bởi vì một cảnh vừa rồi ngực càng hoảng hốt. Hần thật ra đang kìm giữ lửa giận, muốn nhìn chút phản ứng của nàng.

Cảm giác quen thuộc như vậy, dưới sức mạnh của cánh tay hần, cả người mềm nhũn, bụng dâng vọt lên một luồng sóng khiến người run lên, Diệp Vũ yếu đuối, ngồi trên đùi hần, hôn môi hần, nhắm mắt lại.

Đôi mắt hần sáng ngời, nhìn nàng chằm chằm, xem vẻ mặt say mê của nàng, mà mới vừa rồi, nàng vẫn còn cùng hoàng đế ôm ôm ấp ấp một cái; huynh huynh muội muội.

Một từ xuất hiện ngay trong đầu hần: dâm phụ.

Sở Minh Phong ôm nàng đi tới giường, thả nàng ra, nàng thấy hần cởi bỏ quần áo, nhìn thân hình to lớn xóc vác của hần, chịu không nổi, đứng dậy ôm lấy lưng hần hôn lên vành tai của hần, cổ, bả vai rắn chắc của hần... Nàng cũng không hiểu vì sao lại làm vậy, thậm chí trong lòng cảm giác nội tâm và thể xác đều nguyện đi làm..

Hai người cùng ngã xuống, hần hôn lên thân thể thơm ngào ngát mềm mại đầy cuồng nhiệt, cắn nuốt mùi hương tốt đẹp nhất của nàng. Tay nàng chỉ vuốt nhẹ sau lưng hần, trầm mê mang niềm vui thích đến cho hần.

Trong mê loạn bỗng nàng nhớ tới giấc mơ đêm hôm đó thấy hần, cũng kích cuồng như vậy. Mà nay mộng xuân đó đã biến thành sự thật, hần quả thật đã tới Dương Châu... Nàng cảm giác hần trượt vào, lại như đang đứng ở cửa ra vào, cứ tri tri không chịu tiến vào. Mở mắt ra, nàng nhìn thấy hần cũng đang nhìn mình chằm chằm, hai mắt lạnh khốc, mặt phủ đầy sương.

“Bệ hạ...” Diệp Vũ cảm giác được cảm xúc hần thay đổi, tỉnh táo chút ít.

“Người đào tẩu là định cùng hoàng đế sánh đôi bên nhau sao?” Sở Minh Phong mặt dày hỏi, cứ như không tức giận vậy.

“Tần Vương đến Dương Châu làm chuyện chính, vừa mới gặp ta thôi” Nàng biết hần không dễ bỏ qua cho mình.

“Có thật không?” Hấn nói tản mạn, “Vây vì sao người cực nhọc đêm ngày chăm sóc hấn? Người không sợ chết sao?”

“Hấn bị nhiễm ôn dịch, bên người chẳng có ai chăm sóc, ta liền chăm sóc hấn thôi”

“Biệt uyển chẳng phải có tỳ nữ sao? Người tốt nhất đừng có giải thích, chỉ càng thêm rắc rối hơn thôi”

“Ta chỉ nói sự thật thôi!” Diệp Vũ tức giận nói.

“CẢ cuộc đời kiếp này, người đừng có mơ chạy thoát khỏi lòng bàn tay của trẫm!” Mày kiếm Sở Minh Phong dướn lên.

Nàng biết hấn đang nổi nóng, lại không muốn nghe giải thích, nhưng giải thích cũng vô ích, lúc trước nàng đào tẩu, lại bị hấn tóm được, cuối cùng có kết cục thế nào nàng chấp nhận hết.

Trời xanh không cho nàng thoát khỏi kẻ bạo quân này, có lẽ đây là đoạn tình duyên giữa hấn và nàng, nhất định là vậy. Nàng nói u oán, “Bệ hạ không tin ta, vì sao lại tới Dương Châu tìm ta chứ?”

Khí lạnh trong mắt hấn ngập tràn, rồi đột nhiên vọt thẳng tới, tràn ngập nàng, “Đây là mạng của người!”

Diệp Vũ cười u lạnh, “Bệ hạ không nhẹ chút được sao?”

Sở Minh Phong cũng không giảm bớt tốc độ, ngược lại càng hung mãnh, ác liệt, chẳng có chút ôn nhu nào, cứ như coi nàng là chỗ để phát tiết ra vậy. Giác mộng kia, dĩ nhiên là dự liệu trước.

Dịch bệnh ôn dịch phủ Dương Châu đã được khống chế hữu hiệu, trận dịch bệnh này đã được an toàn và có thuốc để trị liệu, chậm rãi trở lại bình thường. Tri phủ Lý đại nhân bẩm tấu tình hình mới nhất, tường tận chân thật, xứng đáng được khen.

Sở Minh Phong định đi tuần tra một phen, Lý đại nhân ngăn lại, bảo bệ hạ thân thể vàng ngọc, lại là chỗ dựa cho giang sơn xã tắc, cực lực khuyên bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Cứ thế hấn ở lại Dương Châu một đêm, tới trưa hôm sau thì khởi hành hồi kinh. Bệnh tình Tấn Vương cũng ổn dần, bởi vì ôn dịch nên vẫn chưa thể rời Dương Châu đi được, lúc này phải ở lại mấy ngày, đợi khỏi hấn rồi mới hồi kinh.

Lúc Diệp Vũ đi, Sở Minh Hiên đứng trước cửa sổ, nhìn nàng rời đi, lòng đau như cắt. Nàng không quay đầu, nhưng cũng biết trong lòng Tấn Vương rất khổ sở. Đêm nay họ cuối cùng cũng trở lại hoàng cung.

Thúc ngựa vào cung, chạy vội trên đường lớn, bóng kéo dài, ánh sáng ng của lầu đài đình các xẹt qua trước mắt nàng, nàng như có một cảm giác hư ảo và chân thật, giật mình như đang nằm mơ..

Thấy bảng hiệu có ba chữ “điện Trùng Tâm” sơn son thếp vàng sang chói, cứ như thời không đã quay về, về tới lúc trước, nàng nhớ tới lao tù hoa lệ, tôn quý, lại trở thành một phi tần không đứng dậy nổi là chìm hoàng yển.

Lúc này đây, tuy cảm khái, đi theo hấn vào bể tắm, trong lòng mãi không yên. Bể tắm vẫn như cũ, nước vẫn sóng sánh, lấp lánh lặn tẩn, nhìn màn nước long lánh tươi đẹp kia, soi rõ đôi mắt kiều my sáng rõ của nàng cùng bóng hình trong đó nàng mỉm cười thanh nhã, màn sa mỏng kia rủ xuống đã từng chứng kiến cảnh họ cùng triền miên đau đớn...

Sở Minh Phong giang hai tay ra, “Lại đây”

Nàng đi qua hiểu được ý hấn, thoát ý cho hấn. Sau đó, hấn xuống bể, lạnh giọng hạ lệnh, “Cởi áo, hầu tắm”

Đây là ý chỉ lạnh băng, chẳng có ôn nhu. Nàng như con dâu nhỏ nhắn nại, thừa nhận hấn phát tiết, cởi quần áo xuống bể, đi tới bên cạnh hấn, “Bệ hạ muốn ta làm gì?”

“Kỳ cọ người”

“Vâng” Nàng lấy khăn mềm bên bờ, lau sát người hấn, rất thành thật.

“Dùng sức nữa”

Diệp Vũ dung sức, lau cánh tay hắn, hắn lại bảo nàng dung sức quá lớn muốn lột da hắn. Nàng uất nghẹn nhẫn nại, cứ để hắn phát tiết cho đủ.

Sở Minh Phong nói lau thế nào thì nàng lau thế đó, cuối cùng hắn bảo nàng lau chân, nàng chỉ đành cong người xuống, nói mềm không mềm cứng không cứng tiểu bảo bối của hắn cứ thế đập thẳng vào mắt nàng.

Nàng mặt đỏ tai hồng, cố nhịn, mới ngăn được luồng quần bách kia, lại không ngăn được một tiếng cười “xi” phụt ra. “Cười cái gì?” Giọng hắn vẫn lạnh băng vậy.

“Không có gì” Nàng cố nín cười, nhưng làm thế nào cũng không nín được.

“Đến tột cùng là cười cái gì?” Giọng hắn hơi chút xấu hổ tức giận.

Nàng đứng thẳng lên, hai tay ôm lên sườn hắn, “Tiểu Minh Phong muốn hãnh diện, nhưng bộ hạ lại không cho”

Sở Minh Phong không hiểu được ý nàng, nàng chỉ chỉ phía dưới, hắn bỗng tỉnh ngộ, mặt càng đen kịt, mắt lạnh đảo qua nàng. Diệp Vũ nẩy ra ý hay, cười mỉa hoặc, dựa sát vào ngực hắn, “Bộ hạ...”

Ai ngờ hắn lùi cách xa nàng, nàng đứng không vững ngã xuống nước, một tiếng “ào ào” bọt nước văng tứ tung, nàng cũng bị uống một ngụm nước. Nàng nghĩ đến hắn sẽ đưa tay ra kéo mình đứng dậy, nhưng lại không. Hắn thờ ơ xem nàng, trong mắt chẳng có chút tình ý gì.

Nàng từ trong nước đứng lên, nước ẩm áp chảy từ đỉnh đầu xuống, làm mờ mắt. Trong mơ hồ, hắn đi lên bờ, lấy áo bào mặc vào, gọi cung nữ tới hầu hạ.

Nàng vội vã xoay người, đưa lưng về phía hắn, lặng lẽ lau, lại không nhịn được nghĩ, nàng chạy trốn hắn sẽ rất tức giận, hắn sẽ không chịu tha thứ cho mình, còn có thể trừng phạt mình.

Chẳng bao lâu Sở Minh Phong rời đi thẳng, để lại nàng một mình. Vòng Ngọc nói ôn nhu, “Hoàng quý phi, nô tỳ hầu hạ ngài mặc quần áo ạ”

Diệp Vũ lên bờ, nàng tự lau khô mình, mặc bộ quần áo trong tơ tằm vào, đi tới trước tắm điện.

Hắn không hứa an bài chỗ ở cho nàng, như vậy nàng chỉ đành về tắm điện. Bên trong tắm điện truyền ra tiếng cười như chuông ngân, nàng đột nhiên ngừng lại, đứng trước tắm điện, không dám tiến lên trước.

Bên trong có phụ nữ.

“Bộ hạ nô tỳ thấy hơi nóng ạ” Tiếng nói mềm mại không xương đáng yêu này khiến cho toàn bộ gân cốt nam tử đều mềm như bún, là phi tần nào đây?

“Nóng thì cởi ra” Tiếng Sở Minh Phong trầm thấp mà mỉa hoặc.

“Hay quá” Giọng phi tần kia nói dịu dàng, “Nô tì cởi áo cho bộ hạ nhé”

Sau đó, trong điện truyền ra tiếng cười của nam nữ. Diệp Vũ lùi ra sau một bước, một luồng khí lạnh leo bò từ bàn chân lên tỏa ra khắp người, giống như có gió lạnh thổi từ cửa sổ vào vậy. Mà đêm hè thế này lại còn có gió lạnh chứ.

Không thể tin nổi, vừa rồi hắn còn cùng mình tắm, xoay người lại thì đã cười đùa cùng phi tần khác trên giường rồi. Sở Minh Phong, đây là ý định tức giận của ngài sao?

“Hoàng quý phi” TRÂM CÀI hạ giọng gọi nàng, hai tay bưng một mâm, trên đó chất đầy trái cây tươi.

“Ta...ta nên đi thiên điện...” Tim Diệp Vũ đập mạnh, trong tai tràn ngập tiếng cười nói của hắn và phi tần.

“Bộ hạ có lệnh, bảo hoàng quý phi mang số trái cây này đưa vào đi ạ” Trâm CÀI cũng không ngại, chính bộ hạ đã lệnh như vậy.

“Ta ư?” Diệp Vũ kinh ngạc.

TRầm Cài gạt đầu, đặt mâm gỗ ở trước mặt nàng. BẮt đắc dĩ Diệp Vũ tiếp nhận mâm gỗ. Mâm gỗ này tự đứng nặng tựa ngàn cân, ép cho tay nàng hơi phát run lên, hai chân như đứng không vững nữa. Trầm Cài cổ vũ nàng, “Không sao đâu, vào đi thôi”

Diệp Vũ hít sâu một hơi, bỏ qua tiếng nói cười của họ, đi một bước lên trước, đi vào tấm điện. Sở Minh Phong nằm trên giường, một cô gái quyến rũ ngồi bên cạnh dựa vào hắn, đang cầm trong tay một trái cây bỏ vào miệng hắn, cười nhỏ nhẻ.

Cô gái này mặc bộ đồ màu hồng mỏng, thân thể nõn nà mềm mại cùng da thịt trắng như tuyết ẩn hiện, khiến con người ta mất hồn; gương mặt trái xoan của nàng kia chỉ to bằng bàn tay, ngũ quan thanh tú, nhất là cặp mắt kia sáng long lanh, lơ đãng cười, liền có chút câu hồn đoạt phách người ta, chỉ sợ có không ít nam tử không ngăn được con mắt mê hoặc này. Còn nam tử nàng dựa, vạt áo mở rộng, trước ngực lồ lộ, cơ ngực rắn chắc sáng bóng mê người.

Đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch lên, tủm tỉm cười, ăn trái cây, cô gái quyến rũ này chính là Lý Chiêu nghi. Lý Chiêu nghi thấy nàng, rõ ràng sững sốt chút, lại chỉ chớp mắt một cái, mắt sáng hơi đổi, “Bệ hạ, nàng ta...”

“Nàng là cung nữ trẫm mới nhận, nghe TRầm Cài sai bảo” Sở Minh Phong chưa từng liếc mắt nhìn nàng cái nào, bàn tay to ôm lấy eo Lý Chiêu nghi, dùng sức vuốt ve.

“Vâng” Chiêu nghi cười, nói ôn nhu với Diệp Vũ, “Đặt trên bàn đi”

Diệp Vũ đặt mâm trái cây trên bàn, thấy bàn tay to trên eo Lý Chiêu nghi, ngực hoảng hốt. Sở Minh Phong, đây là ngài trừng phạt ta đó có phải không?

Lý Chiêu Nghi cầm một miếng trái cây nhỏ bỏ vào miệng hắn, liếc mắt quyến rũ, hắn cắn nhẹ nhàng, mặt mày mỉm cười, ý bảo nàng ta tới cắn. Nàng ta dướn người lên, cắn một miếng trái cây khác, bỗng trái cây bị hắn nuốt trọn, nuốt cả môi của nàng ta....

Diệp Vũ trở mắt nhìn hắn hôn nàng ta, trở mắt nhìn hắn ôm nàng ta sát lại, trở mắt nhìn họ lửa nóng quần quít say mê, tâm tính thiện lương như bị ai đâm một nhát dao, máu tươi trào ra...

Thương tâm... Thất vọng... Khuất nhục... Phẫn nộ... Lòng lộn xộn, nàng lặng lẽ rời khỏi tấm điện, xương cốt đau nhức, lệ nóng trào ra, nàng cố nén...

Trầm Cài tiếp nhận mâm gỗ trên tay nàng, biết trong lòng nàng khó chịu, nói ôn nhu, “Hoàng quý phi cứ đợi ở trong này đi, bệ hạ sẽ gọi đó ạ”

Diệp Vũ chung quy nén nước mắt lại, đứng thẳng ngực, ngẩng cao đầu, để cho tiếng dâm gầm tới càng mãnh liệt hơn.

Trong tấm điện truyền ra tiếng nam nữ dây dưa, vang lên tiếng hoan ái, có tiếng Lý Chiêu nghi rên rỉ, có tiếng Sở Minh Phong cười khê, đan xen vào nhau, biến thành một mũi tên nhọn sắc, bắn thẳng vào lòng nàng, khiến máu thịt lẫn lộn...

Ánh sáng trong tấm điện mờ ám, trái cây trên bàn lấp lánh nước sáng bóng, trên giường có bóng hình giao triền, phong tình kiều kiêu.

Sở Minh Phong nằm trên giường, Lý Chiêu nghi nằm sát bên cạnh hắn, giống như một con rắn nước quần quít lấy thân cường tráng của hắn, càng nhanh dựa sát vào người hắn.. Khuôn mặt hắn lạnh lùng, đôi mắt chẳng có chút lửa nóng, mặc cho nàng ta giả trò... Nàng ta bàn tay mềm mại như nước âu yếm sau lưng hắn, đầu lưỡi nhọn đỏ nho nhỏ ra sức lấy lòng hắn...

Thân hình cường tráng này là mơ ước tha thiết của nàng ta, đã đợi chờ hàng đêm mới được ơn mưa móc, nhưng mà nàng ta cũng biết hắn là cửu ngũ chí tôn, không thể tin một phi tần nào, có thể được hắn thương tiếc và chiếu cố đã phải cảm ơn trời đất lắm rồi.

Nàng ta định làm mềm thân hắn nhưng lại không được, bàn tay mềm mại chuyển xuống dưới, vuốt ve tấm lưng phẳng của hắn, cho tới tận chân... Điều khiến nàng ta thấy kinh ngạc là, ở đó chẳng có biến hóa nào,

nàng ta lấy lòng hần lâu vậy mà hần lại vẫn cứ thờ ơ! Vì sao bệ hạ lại chẳng có hứng thú gì với mình chứ? Nàng ta không hiểu gì cả, lại càng cố sức thêm. Vì thế, bộ mặt trang điểm tinh xảo của nàng ta nở nụ cười mỉa hoặc lòng người, nhẹ nhàng cầm bảo bối làm điên cuồng biết bao phi tần kia... Rồi đột nhiên cổ tay bị đau, nàng ta kinh ngạc cau mày, thả lỏng tay, sợ hãi nhìn hần.

Con người đen của Sở Minh Phong như hồ sâu không đáy, giống như đầm lầy huyền bí, có thể cắn nuốt cả người. Nàng ta thấy không rét mà run, cổ tay vừa đau, vừa uất ức nùng nịu kiêu ngạo, “Bệ hạ...”

“Ai cho người gan to vậy hả?” Giọng lạnh lẽo như băng, “Nô tì đáng chết... Nô tì chỉ thà muốn tận hưởng vì bệ hạ...” Lý Chiêu nghi hoảng sợ nói, nước mắt dâng đầy.

“Vậy thì nói nghe chút!” Hần bỏ tay nàng ta ra. Nàng vâng lệnh hần, đoan chính ngồi xuống, rồi lại buồn rầu nghĩ tới tốt cùng là làm sao lại chọc giận bệ hạ rồi. Sở Minh Phong nói lãnh khốc, “Kêu lên, giống con mèo nhỏ kêu vậy đó”

Lý Chiêu nghi kinh ngạc, dưới ánh mắt dày đặc của hần chẳng dám cãi lời, kêu lên.

“Người không phải đã kêu rồi sao? Sao lúc này lại không được hả?”

“Bệ hạ... Điều này cũng không đơn giản ạ.” Nàng ta làm nũng, bộ dạng mảnh mai uất ức.

“Có thật không?” Hần chẳng chút để ý, mắt lạnh không chớp.

Nàng ta nghe ra ngữ điệu này không giấu sự giận dữ và nguy hiểm, lập tức giả vờ giả vệt kêu lên, “A... Ừ... Ừm...”

Nàng ta đã sáng mắt ra rồi, bệ hạ chẳng có hứng thú với mình, mà muốn kêu ra như thế đều là vì người đó. Diệp Vũ!

Kêu liên tục một lúc lâu, cuối cùng Sở Minh Phong cũng cho nàng ta dừng lại, nói lạnh lùng, “Trở về nghỉ ngơi đi”

Trong lòng Lý Chiêu nghi lộ vẻ khuất nhục và chua chát, đứng dậy, hạ mình, làm một phi tần nghe lời, không hề khổ sở, “Nô tì xin cáo lui”

Sau đó nàng ta vừa đi vừa sửa lại váy áo. Ra khỏi tấm điện, nàng ta ưỡn ngực ngẩng cao đầu, lấy tư thế sủng phi xinh đẹp nhìn xuống Diệp Vũ, mỉm cười mắt dưng trên mặt Diệp Vũ, coi như khoe ra là mình đoạt được sủng hạnh.

Diệp Vũ thấy ánh mắt đắc ý của nàng, lòng đau đốn nhè nhẹ. Lý Chiêu nghi nghênh ngang mà đi, TRâm Cài nhìn Diệp Vũ lắc đầu cảm thán.

Lần này trở về, Hoàng quý phi đã thay đổi, đáy mắt đuôi long mày nhuộm đầy đau xót. Đối với bệ hạ mà nói, đây là chuyện tốt đi.

Trong tấm điện truyền ra tiếng bệ hạ gọi vang, “Người đâu”

“Hoàng quý phi bệ hạ cho gọi người vào đó ạ” TRâm Cài đẩy đẩy Diệp Vũ

“Hần lại không bảo ta, người đi đi” Diệp Vũ mới không muốn thấy hần, bởi vì mình khó chịu không tìm nổi phát hỏa.

“Nếu không vào, mặt rồng lại càng giận thì tệ hơn đó ạ” TRâm Cài đẩy nàng đi vào.

Diệp Vũ đành phải bước vào tấm điện còn lưu lại mùi hoan ái, thấy hần dựa nằm trên giường. Hần mở mắt nhìn, khuôn mặt trầm tĩnh như nước, váy áo mở rộng, dưới ánh nến soi tỏ, cơ ngực cường tráng càng phẳng phất sâu kín, dù hoặc vô cùng.

Nàng đứng ở trước long tháp, như nhìn thấy một màn vừa rồi xảy ra, Lý Chiêu nghi nằm trên người hần, hoặc là hần đè lên Lý Chiêu nghi, nước sữa hòa nhau, chân tay giao triền, nam nữ hoan ái..

Sở Minh Phong miễn cưỡng nói, “Đi lên”

“Bệ hạ có gì sai bảo ạ” Trên long tháp còn vương mùi vị phụ nữ khác, nàng mới không cần đi lên làm gì.

“Đi lên” Hấn ngồi thẳng dậy, lặp lại.

“Bệ hạ có gì sai bảo ạ?” Diệp Vũ càng quật cường nhắc lại. Hấn tức giận túm lấy nàng, nàng không kịp phòng bị, ngã vào lòng hấn, bị hai tay hấn khóa chặt.

Nàng bất động, cứ như người thấy mùi son phấn thản nhiên còn sót lại kia, vẫn nói câu đó, “Bệ hạ có gì sai bảo ạ?”

Sở Minh Phong xé toạc quần áo nàng ra, lửa giận nàng bốc cao, càng ngày càng cao, phản kháng kịch liệt...

Ngay cả kháng cự, nàng vẫn bị hấn cởi sạch, lại còn bị hấn giam cầm, nàng rống giận, “Đừng đụng vào ta!”

“Phát điên cái gì?” Hấn túm chặt lấy hai tay nàng, trong lòng cũng bốc lửa.

“Buông ra...” Diệp Vũ vịn vẹo kịch liệt, như một phụ nữ điên vậy, tóc đen hôn loạn, che kín mặt.

“An phận chút đi” Hấn thả nàng ngã xuống, áp chế nàng, “Lại động một chút, trẫm sẽ không khách sáo đâu”

“Gặp mặt ta chút, ta cần chết người!” Nàng nghiêng răng nói, trong mắt lửa giận hừng hực. Sở Minh Phong hừ lạnh, “TRẫm không những muốn đụng người còn muốn ép buộc người cả đêm nữa!”

Nàng trợn mắt nhìn, “Người cứ thử xem xem!”

Nữ nhân này hơi quá đáng. Hấn thô bạo tách hai chân nàng ra, ngón tay tìm được đường vào, đột ngột thọc vào.

“Khốn nạn!”

Lời chưa dứt, nàng đã vùng tay tát cho hấn một cái. Hấn sững sốt một chút, rồi đột nhiên bóp chặt miệng nàng, ánh mắt như đao, “Người tự tìm nhé!”

Diệp Vũ phản ứng rất nhanh, đẩy hấn, phản kháng, nhưng sức hấn mạnh vô cùng, làm thế nào nàng cũng không thoát. Đẩy hai ba cái, hấn đã trói chặt hai tay nàng, miết mạnh hai má nàng đang bị lửa giận thiêu đốt, “Là chuyện vô sỉ, trẫm cũng làm được hết”

“Người vừa mới sung hạnh Lý chiêu nghi xong...” Việc đã đến nước này, nàng chỉ đành nói thẳng ra lòng nàng không muốn.

“Thì tính sao?” Ánh mắt Sở Minh Phong cười có một loại mê người mị hoặc, “Người không muốn, trẫm cũng cố tình muốn người chấp nhận”

“Đừng...”

Ngón tay của hấn vói vào mạnh, nàng lập tức khép chặt nhanh hai chân lại, hấn thô lỗ banh ra, kích thích nàng cuồng dã.

Diệp Vũ càng không ngừng lắc đầu, xương cốt đau nhức, lệ nóng trào ra. “Bệ hạ, đừng đối ta như vậy”

136. Chương 139: Thừa Sủng Hàng Đêm

Hấn bừng tỉnh không nghe thấy, vỗ về chơi đùa một trận, đã không kiên nhẫn nữa, che nàng, đâm mạnh vào huyết mê người kia. Nàng không hề động, nước mắt chảy xuống, rơi xuống gối mềm.

Hận, trong cơ thể tích tụ đã rất lâu, giờ phút này trong cơ thể kêu gào, dâng trào, Sở Minh Phong cuồng mạnh phát tiết, coi như chỉ có vậy mà công thành chiếm đoạt mới có thể giảm bớt được lo lắng và lửa giận trong lòng.

Tóc mai bị nước mắt nhiễm ướt, dính trên mặt nàng, thống khổ đáng thương. Có một chớp mắt như vậy mà hấn lại mềm lòng, nhưng gần như chỉ một chớp mắt thôi, thì lòng hấn đã rắn đanh, cứ như một mảnh

thú, muốn cắn xé nát khối thân thể này khiến hắn không khống chế được, không tự kiềm chế được bản thân với thân thể mềm mại này.

Diệp vũ nghiêng đầu, trong lệ đầm hai mắt mơ hồ, màn mỏng bay lên kịch liệt, cả tấm điện cũng run rẩy kịch liệt...

**

Quả thật Sở Minh Phong ép buộc nàng cả một đêm. Chân tay Diệp Vũ đau nhức, mệt mỏi tới chết được, giữa nửa mơ nửa tỉnh như thấy hắn vẫn nằm trên người mình, nhưng lại cảm thấy như đang mơ. Đến cuối cùng, nàng cũng đã không phân biệt rõ là mơ hay tỉnh nữa.

Ngủ hỗn loạn, nàng không muốn động, vừa động đã đau. Giống như có ai đó đang gọi nàng bên tai vậy, nàng xoay người tiếp tục ngủ. Trâm Cài gọi hai tiếng, thấy nàng vẫn ngủ say, vốn không định đánh thức nàng, đành lắc đầu thở dài. Cho tới tận giữa trưa, bệ hạ đã trở lại, nàng vẫn còn đang ngủ.

Sở Minh Phong đi thẳng vào tấm điện, Trâm Cài chạy nhanh tới nói, “Bệ hạ, hoàng quý phi vẫn chưa dậy ạ”

Hắn đi thong thả, “Sao không gọi nàng dậy?”

“Hoàng quý phi chắc là mệt lắm ạ, gọi mãi cũng không tỉnh” Nàng đáp cẩn thận.

“Đi xuống đi”

Hắn ngồi ở mép giường, nhìn một bên mặt nàng, tâm tình hết sức bình tĩnh. Tối qua ép buộc nàng cả một đêm, nàng không mệt mỏi mới là lạ.

Hơi thở nàng đều đều, cánh môi mềm mại như đoá hoa, màu phấn hồng sáng bóng khiến người ta muốn âu yếm; nàng nhắm mắt lông mi cong dài, cứ yên lặng, cách hắn với thế giới bên ngoài; nàng hơi cau mày rồi lại giãn ra, trán trơn bóng, hắn nhìn không được đưa tay ra xoa hai má trắng hồng của nàng.

Cảm xúc trắng mịn màng từ đầu ngón tay truyền tới tận trong lòng, hắn không thể khắc chế được muốn sờ, vuốt phẳng cánh môi nàng; có lẽ nàng cảm thấy ngứa, xấu hổ đẩy tay hắn ra, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Khoé môi Sở Minh Phong cười rộ lên, áp xuống cái trán trắng nõn của nàng, bỗng hắn nổi lên ý nghĩ, cầm mấy sợi tóc đen của nàng lên, ngoáy nhẹ má và mũi. Nàng cảm thấy ngứa, ưỡn người lên, rồi lại ngủ tiếp. Hắn tiếp tục đùa nàng, nàng cau mày nhanh chóng xoay người, tìm một tư thế thoải mái nhất tiếp tục ngủ say.

Hắn vẫn không bỏ qua, vẫn trêu nàng, nàng “ưm” mấy tiếng, tiếng nói mềm mại mà khàn, sau đó dùng chiếc chăn mỏng trùm lấy đầu. Hắn lại đổi cách khác, nằm sát bên người nàng, thường thức mái tóc trơn đen mượt của nàng.

Diệp Vũ bị hắn náo loạn mà tỉnh, cầm lấy chăn, thấy hắn ngồi ngay bên cạnh, lập tức ngồi dậy, trong mắt loé lên hoảng sợ.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt chế nhạo di chuyển xuống, hình như có ánh lửa bắn toé ra. Nàng cúi đầu nhìn vừa thấy lập tức cầm chăn che lấp cả người trần trụi của mình. Nhớ tới tối qua bị khổ hình cả một đêm, nàng chậm rãi lùi lại phía sau, chậm rãi rời xa hắn.

Khoé môi Sở Minh Phong khẽ nhếch lên, đứng dậy, trên mặt chẳng có chút âm áp, “Người đâu”

Trâm Cài canh giữ bên ngoài tấm điện tiến vào, “Bệ hạ có gì sai bảo ạ?”

“Hầu hạ nàng tắm rửa” Hắn đi ra ngoài, chưa từng quay đầu liếc mắt nhìn cô gái đầy quan tâm đau lòng trên giường cái nào.

“Nô tỳ tuân chỉ”

Trâm Cài lấy quần áo lót, “Hoàng quý phi, theo nô tỳ đi tắm đi ạ”

Diệp Vũ chậm rãi mặc quần áo lót vào tới bể tắm tắm. Tắm rửa, thay quần áo xong, trang điểm, dùng bữa, thì đã là nửa canh giờ sau rồi. Sau đó, nàng muốn đi dạo ngự hoa viên chút, TRâm Cài bảo, “Bệ hạ nói, hoàng quý phi muốn giải sầu, thì có thể đi ngay bên cạnh điện trường Tâm ạ”

Diệp Vũ biết, Sở Minh Phong quyết ý giam lỏng mình ở điện Trường Tâm. Vì thế không có tự do, hàng đêm bị triển miên qua ngày tháng, nàng cảm giác như mình bị bệnh vậy, cảm thấy không còn sức lực, nên công chúa An Nhạc đưa nàng ra điện Trường Tâm.

Giữa trưa hôm sau, Sở Minh Lượng vào điện Trường Tâm, muốn gặp hoàng quý phi. Diệp Vũ đang ở hành lang sau điện hưởng chút ấm áp cho bớt lạnh, nghe thấy ồn ào ở đằng trước mới đi xem có chuyện gì xảy ra.

Sở Minh Lượng thấy nàng, vui sướng chạy lại, cười ngọt ngào, “Hoàng tẩu”

“Công chúa có chuyện gì sao?” Diệp Vũ thản nhiên hỏi.

“Khí sắc tẩu không được tốt cho lắm” Sở Minh Lượng ghé sát tai nàng nói, “Hay là hoàng huynh thương hương tiếc ngọc không đủ, vì thế hoàng tẩu mới...”

Mặt Diệp Vũ nóng lên, “Công chúa!”

Sở Minh Lượng cười tới nỗi hai mắt híp lại, “Ngày sinh mẫu hậu đã tới nhanh rồi, ta muốn hiến vũ cho mẫu hậu ở ngày thọ yến, tẩu dạy ta nhảy một điệu vũ cho mọi người có cảm giác mới mẻ đi”

Diệp Vũ chẳng có lý do gì cự tuyệt, đồng ý với nàng ta. Không ngờ, công chúa An Nhạc nhất định cứ bảo Diệp Vũ hiện giờ phải tới điện Xuân Hoa, hai người cùng nhau nhảy một điệu múa gì đó hay chút.

Trâm Cài mặt lạnh nghiêm, nói cung kính, “Công chúa, không có khẩu dụ của bệ hạ, hoàng quý phi không thể rời khỏi điện Trường Tâm”

Sở Minh Lượng kéo tay Diệp Vũ, nâng cằm lên, chẳng chút sợ hãi, “Bản công chúa hiện giờ sẽ mang tẩu ấy đi, người dám ngăn ta sao”

“Xin công chúa chớ làm khó nô tỳ” Trâm Cài không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Công chúa, hay là vậy đi, ngày mai vào thời điểm này công chúa lại đến điện Trường Tâm, ta sẽ dạy công chúa...” Diệp Vũ khuyên nói.

“Không được!” Sở Minh Lượng kiên quyết, ưỡn ngực, cứ như sắp lao vào đao vì bạn bè vậy, “Việc này cứ để bản công chúa lo, tẩu không cần lo lắng. TRâm Cài, hoàng huynh muốn tìm người, thì phải tới điện Xuân Hoa của công chúa”

“Công chúa, nô tỳ không thể làm nổi ạ...” Trâm Cài cản lại, lại bị thị tỳ thân cận của công chúa là Mạc Nhan đẩy ra.

Sở Minh Lượng túm Diệp Vũ rời đi, thị vệ điện Trường Tâm định ngăn lại, lại bị công chúa An Nhạc cả vú lấp miệng em cứ thế đi. Bởi vì công chúa an nhạc về kinh chưa lâu, thái hậu sủng nịch, cái gì cũng nghe theo nàng ta. Trước đó không lâu bệ hạ còn muốn chọn một phò mã văn võ song toàn cho công chúa an Nhạc, công chúa An Nhạc nói mãi mới khiến thái hậu thay đổi chủ ý, để nàng ấy tự tìm lấy phu quân rồi mới tứ hôn.

Điện Xuân Hoa cũng không lớn lắm, chủ điện, rồi hai bên điện, và cả hậu uyển, lập tức đi một cái đã hết. Nhưng công chúa An Nhạc rất thích điện Xuân Hoa, bởi vì ở hậu uyển có một giàn hoa Tử Đằng và một bàn đi dây.

Giữa hè ánh nắng chói chang, phơi nắng một lúc sẽ rất. Hành lang hoa tử Đằng lại râm mát, cuối vườn có một gốc cây khô, trong cung làm thành một giàn lớn, tạo thành hành lang, hoa Tử Đằng từ một gốc mọc lên, leo lên như rồng rắn uốn lượn mấy vòng, rồi ra lá cành, khiến cho cây khô như được đâm chồi nảy lộc. Lá cây rậm rạp xanh biếc, ngàn vạn cánh hoa vây quanh một chỗ, như sóng nước dập dờn, toả ra râm mát. Nếu là cuối xuân, hoa tử Đằng tím đỏ, từng đoá hoa to cực đẹp rủ xuống trên đầu, trong tím có xanh lam, lóng lánh như đám mây mềm mại. Mà giờ đã kết thành quả, treo lủng lẳng giữa không gian xanh lá.

CẢ dãy hành lang màu sắc trong suốt, gió thổi phát phơ, lá xanh lay động, vang lên tiếng sần sạt.

Sở Minh Lượng mặc áo váy màu xanh nhạt, nhảy thoải mái dưới giàn hoa Tử Đằng, nhảy, mà giống như một tinh linh sáu màu mùa, hoà cùng với cảnh sắc nhìn rất đẹp.

“Hoàng tẩu, múa điệu gì mới khiến cho người ta cảm thấy mới mẻ chứ?” Nàng ta đứng ở đó, giữa khung cảnh lá xanh, cười thần nhiên yếu ớt, thanh xuân động lòng người. “Ta đang nghĩ đây” Diệp Vũ cười nói, thường thức cả dãy hành lang dài đẹp xa hoa như tiên cảnh này, “Đây là nơi nghỉ hè tuyệt đẹp”

“Không phải chứ? vừa tới trưa, ta đã trốn ở chỗ này, mát lắm” Sở Minh Lượng cười khi khi nói, vì nhiều năm không ở trong cung, nàng ta đã sớm không quen xưng là “Bản công chúa” rồi.

Diệp Vũ ngồi lên bàn đu dây, nhẹ nhàng bay lên, trong đầu ngập tràn các điệu múa. Sở Minh Lượng ngồi cạnh bên nàng, “Đã nghĩ ra chưa?”

Diệp Vũ đứng lên, nhớ tới lúc cùng lâm Trí viễn nhảy điệu Rumba kia, thì bắt đầu múa. Tuy không có bạn nhảy, nhảy không có cảm giác thể này, nhưng bằng bản lĩnh của nàng, chỉ nhảy một chút điệu vũ đơn giản đã đẹp lắm rồi.

Lãng mạn, triền miên, lúc thì chậm lúc thì nhanh, chân tay mềm mại như không xương vậy, hai tay đưa lên tạo thành tư thế duyên dáng, rần rần đong đưa uốn éo vòng vèo... Nàng mặc bộ quần áo lụa mỏng, bên ngoài khoác tầng tơ mỏng bay theo từng động tác múa của nàng, màn tơ mỏng bay lên, như mộng như ảo, đẹp tới say lòng người.

Hành lang xanh dài, có chút bóng áo màu vàng xinh đẹp nhảy múa mềm mại, thâm tình, phiêu dật nhẹ nhàng, tựa như tiên nữ hạ phàm vậy.

Một cảnh này đẹp không cách nào hình dung nổi.

“Hoàng tẩu, đây là múa gì? đẹp quá à, ta cũng muốn bắt chước” Sở Minh Lượng nhìn tới ngay người, không kìm lòng nổi vỗ tay.

“Đây là điệu Rumba”

“Rumba ư?”

Diệp Vũ nhớ tới năm trước tại thọ yến của Tôn thái hậu, nàng nhảy điệu nhảy này. Chính là đêm đó, cũng chính là điệu nhảy này, đã khiến Sở Minh Phong không bao giờ buông tay, ngang ngạnh biến mình trở thành người của hắn. Đây là ý trời sao? Nghĩ đến đây nàng cảm thấy như đã trải qua mấy đời vậy.

Sở Minh Lượng nói hưng phấn, “Hoàng tẩu, ta muốn học điệu múa này! Ta muốn học!”

Diệp Vũ cười, “Năm trước ở thọ yến của Thái hậu, ta đã nhảy qua rồi”

Sở Minh Lượng thất vọng tràn trề, cau mày bảo, “Tẩu còn muốn nghĩ xem còn có điệu múa nào có thể khiến thái hậu thấy mới mẻ không”

Diệp Vũ nhảy tùy ý, có điệu cổ điển vừa ôn nhu mềm mại, lại cũng có điệu hiện đại biểu đạt cảm xúc, ý nghĩ trong đầu hiện lên càng ngày càng rõ... Lúc đầu ngọt ngào tốt đẹp, sau đó lại lo lắng, đau đớn, chân tay ngôn ngữ của nàng càng ngày càng mãnh liệt, biểu hiện trên mặt càng ngày càng thống khổ, cứ như bị tra tấn vậy...

Đoạn múa này, nhìn thì tùy tiện, cũng rất thoải mái, trông cũng không khó gì. Sở Minh Lượng nhìn như si như say, mà hành lang dài cách đó không xa có một người đứng nhìn mãi không chớp mắt.

Sở Minh Phong thấy cả màn múa này của nàng, thấy ngụ ý không rõ lắm, điệu múa vừa động tình vừa ôn nhu, nhìn dáng người nàng mềm mại, xinh đẹp, nhìn vẻ mặt nàng thống khổ, nội tâm chấn động. Vì sao nàng lại nhảy điệu nhảy năm trước chứ? Nàng nhớ tới cái gì vậy?

Chỉ là màn múa thâm tình, triền miên mà đầy ưu thương này, khiến hắn không bao giờ nguyện ý buông tha cho nàng.

Bỗng nàng mềm nhũn ngã xuống đất, giống như chiếc lá xanh, từ từ chậm rãi rơi trên mặt đất, bay phiêu diêu, mất đi sinh mệnh vậy.

Hắn từ xa xông tới, trước khi Sở Minh Lượng đỡ nàng dậy thì đã ôm lấy nàng trước, sốt ruột nói, “Vũ Nhi... Vũ Nhi...”

“Hoàng huynh, sắc mặt hoàng tẩu tái nhợt, chẳng còn sức gì cả... Sở Minh Lượng lo lắng nói.

“Vũ Nhi...” Hắn vỗ nhẹ mặt nàng, nàng chẳng có phản ứng gì, hắn nói lạnh lùng, “Vũ Nhi có chuyện gì, trầm sẽ hỏi tội người!”

“Hoàng huynh, điều này sao lại trách thần muội được chứ” Sở Minh Lượng cố nói, “Hoàng huynh không cho hoàng tẩu đi ra, giải sầu, tẩu ấy cả ngày cứ buồn bã ở trong tấm điện, sao thấy vui vẻ được chứ? Có tốt mấy cũng sẽ buồn mà bệnh thôi”

Sở Minh Phong lườm nàng ta một cái, lúc này không muốn đôi co với nàng ta, cố gắng đánh thức Diệp Vũ tỉnh.

Diệp Vũ chậm rãi tỉnh lại, thấy hắn ôm mình, nói suy yếu, “Bệ hạ...”

Trong mắt hắn đầy lo lắng thân thiết, nàng thấy rất rõ, rốt cuộc hắn cũng để ý tới mình. Sở Minh Lượng đề nghị, “Hoàng huynh, trước ôm đến đại điện đi, để cho hoàng tẩu uống chút trà nóng đi”

Sở Minh Phong ôm nàng đi vào đại điện, Sở Minh Lượng rót một ly trà nóng, hắn bưng lại bón cho Diệp Vũ uống. Nhìn quá mức chăm sóc, Diệp Vũ cười yếu ớt, “Ta không sao... Vừa rồi mất bỗng tối sầm, nên cái gì cũng không biết...”

“Hoàng huynh, huynh không thể cứ đóng cửa nhốt hoàng tẩu thế được, hoàng tẩu đã bị huynh nhốt thành bị bệnh rồi, cả ngôi mới yếu đến vậy” Sở Minh Lượng chỉ trích thẳng thừng.

“Công chúa đừng nói bừa, ta không bị bệnh”

Hắn biết đã nhiều ngày ép buộc nàng quá độc ác, chân tay nàng đau nhức, cả người vô lực, mới có thể bị ngất đi. Sở Minh Lượng nhớ tới một chuyện, đôi mắt đẹp sáng ngời, “Hoàng huynh, ngày mai mẫu hậu và chúng hoàng tẩu đều ở ngự hoa viên ngắm hoa, thần muội mang hoàng tẩu đi giải sầu, có được không?”

Sở Minh Phong ôm lấy Diệp Vũ rời đi ngay. Diệp Vũ nhìn về phía công chúa An Nhạc, nhưng lại nghe nàng ấy cáo giọng nói, “Hoàng huynh không nói, thần muội coi như hoàng huynh đã ân chuẩn rồi đó”

Từ Xuân Hoa đến điện Trùng Tâm là một quãng đường đi không ngắn. Diệp Vũ ôm lấy cổ hắn, co gọn người trong lòng hắn, thấy ngọt ngào, như được uống mật ngọt vậy. Mặt Sở Minh Phong lạnh tanh, mắt nhìn về phía trước, đôi mắt lạnh nhạt, nhìn không rõ cảm xúc gì. Nhưng nàng biết hắn quan tâm, để ý tới mình, cho dù hắn lạnh khốc với mình như vậy, ác độc, cũng là bởi vì yêu mình. Lúc trước nàng đào tẩu, chọc giận hắn, giờ nàng lại lọt vào trong tay hắn, hắn không nói ra những lời ác độc, cũng vẫn chưa nguôi giận.

“Xuống dưới đi đi” Hắn dừng lại, nói giọng lạnh lùng.

“Đi không được” nàng cười khê.

“Đi không được cũng phải đi”

Lời chưa dứt, hắn đã lỏng tay, thả nàng xuống dưới, trên mặt chẳng có chút ý cười. Nàng biết hắn cố ý giận dỗi, cố ý lãnh khốc vô tình, tỏ vẻ hắn chẳng còn đối xử với nàng giống trước nữa.

Hắn đi thẳng về phía trước, Diệp Vũ chậm rãi đi sau, thật sự bước không kịp sải chân của hắn, lại cũng không chịu gọi hắn. Đi một hồi, Sở Minh Phong bỗng phát giác ra nàng vẫn chưa đi ngang cùng, nhìn lại thấy nàng đi từng bước một, bộ dạng yếu đuối khiến người ta thương tiếc, cứ như thể có trận gió có thể thổi bay nàng đi được vậy.

Cả đoạn đường này có rất cung nhân đi lại, lúc này cũng chỉ có họ. Ánh tịch dương đã ngã sang tây, nắng chiều còn sót lại quanh co như một con sông dát ngọc lóng lánh, đổ au rọi nghiêng xuống đường, soi rọi trên đường, soi bóng họ hiện ra dưới đất. Tóm lại hắn không đành lòng, quay lại, ôm lấy nàng.

Khoé miệng Diệp Vũ khẽ nở nụ cười ngọt ngào, yên lặng nhìn hắn chăm chú. Giờ khắc này, gương mặt cố tình lạnh khốc, lạnh lùng kiên nghị, cứ vậy nhìn thật đẹp.

Dần dần cung nhân đông lên, đều cùng ghé nhìn, Nàng nhịn không được nghĩ ngợi, trước mắt mình ở tại điện Trường Tâm, đêm nào cũng được sung hạnh, chẳng biết đã trêu chọc không biết bao nhiêu phi tần oán hận rồi.

**

Ngày hôm sau, Diệp Vũ vừa ăn sáng xong, công chúa An Nhạc đã tới điện Trường Tâm, muốn dẫn nàng đi ngự hoa viên. Sở Minh Lượng đánh giá nàng từ đầu tới chân rồi lại lắc đầu nhíu mi, “Hoàng tẩu, váy sam này rất thanh lịch. Trâm Cài đổi cho hoàng quý phi một bộ quần áo diễm lệ hơn váy sam này chút”

Diệp Vũ vội vã nói, “Không cần”

Bộ váy sam bạch sa này đúng là rất thanh lịch, nhưng nàng vốn không thích loại váy diễm lệ. “Ngự hoa viên có Hoa Thục Dược, Hoa hồng kiều diễm ướt át, nhưng người còn đẹp hơn cả hoa, phi tần người nào cũng đều trang điểm xinh đẹp hết. Hoàng Tẩu, tẩu cứ đi như vậy, chỉ e khiến người ta cảm thấy keo kiệt thôi” Sở Minh Lượng nói đều là lời nói thật.

“Ai cũng trang điểm xinh đẹp, xinh đẹp động lòng người, ta một thân thanh lịch nhẹ nhàng, vậy chẳng phải là người siêu quần xuất chúng nhất đó sao?”

“Cũng đúng ha”

Sở Minh Lượng không hề khuyên nàng nữa, kéo tay nàng đi tới trước ngự hoa viên, Trâm Cài chạy đuổi theo.

Mặt trời nhô lên cao, bầu trời trong xanh không một gợn mây, ánh nắng vàng óng toả khắp không trung, nhìn có chút chói mắt. Ngự hoa viên đủ màu sắc, Hoa Mộc sum suê, toả hương thơm, các nàng đều mặc hoa phát phơ, đi tới trước lương đình. Tuy là vào trung tuần tháng năm, nhưng canh giờ vẫn còn sớm, có gió thổi nhẹ ở lương đình, thổi lên người thấy sáng khoái vô cùng.

Diệp Vũ trông thấy ở lương đây không ít người, bên ngoài đình có đầy cung nhân, trong đình ngồi đầy người.

Nghe công chúa nói, Thục Dược, Hoa hồng nở rộ nhất, Quan Thục Phi nổi lên hứng thú, mời Tôn thái hậu và các tỷ muội tới lương đình ngắm hoa, uống trà.

Nàng hỏi qua Trâm Cài, Tô Hoàng Hậu, Văn quý phi lần lượt qua đời, hậu cung trước mắt lấy Quan Thục phi làm chủ. Tuy chỉ có sáu phi tần, nhưng thường xuyên xảy ra một số chuyện linh tinh, Sở Minh Phong mặc kệ, coi như cố ý để các nàng ấy tự sinh tự diệt.

Lương đình khá rộng, Tôn thái hậu ngồi ở giữa, mặc quần áo thanh nhã, mặt mũi hiền lành, mỉm cười nhìn con dâu ngồi bàn luận việc nhà.

Quan Thục phi cũng lần lượt ngồi xuống cạnh bà, bên phải; Lý Chiêu nghi ngồi bên trái Tôn thái hậu, Vương mỹ nhân, Tô Tài tử, Tần Quý nhân và Chu quý nhân đều ngồi ở một bàn đá khác.

Sáu phi tần, có dung mạo khác nhau, người xinh đẹp, người thanh lệ, người mị hoặc quyến rũ, ai cũng đều kiều diễm dị thường, cứ như các loài hoa Thục Dược, Hoa Hồng, tranh nhau đua sắc, đều muốn đẹp nhất.

“Mẫu Hậu” Sở Minh Lượng vui vẻ kêu lên một tiếng, vọt vào trong đình, cười hì hì nói, “Nhi thần mang tới một người cho mẫu hậu đó”

“Hả? Ai vậy?” Tôn thái hậu chậm rãi cười quay đầu nhìn qua. Dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người, Diệp Vũ đi vào lương đình, khom mình hành lễ, “Nô tì bái kiến thái hậu”

Tôn thái hậu vui mừng cười, “Hoá ra Minh Lượng nói là người. Vũ Nhi, mau tới đây, để cho ai gia nhìn một cái xem nào”

Diệp Vũ tiến lên hai bước, tôn thái hậu kéo tay nàng qua, nhìn thương tiếc vào khuôn mặt nhỏ tái nhợt của nàng, “Đứa nhỏ đáng thương, người lại gầy rồi. Thân hình là của mình, cần phải giữ gìn vì mình, có biết không?”

Nàng đáp, “Tạ thái hậu quan tâm”

Sáu phi tần thấy Thái hậu đối đãi Diệp Vũ tốt như vậy, ánh mắt khác nhau, đều có nhiều tâm sự.

Đôi mắt Tôn thái hậu đều toát lên yêu thích và quan tâm nài, “Tuy bộ hạ cũng chưa cho người danh phận, nhưng ai gia cũng muốn nghe người gọi một tiếng “Mẫu hậu”

“Thái hậu, không nỡ danh phận thì danh bất chính ngôn bất thuận ạ” Diệp Vũ nói dịu dàng.

“Ai nha, mẫu hậu còn sợ không có ngày đó sao ạ?” Sở Minh Lương cười hơ hớ nói.

“Công chúa nói đúng lắm, biết đâu ngày mai bộ hạ liền ra hầu dụ với cả lực cung chứ” Quan thực phi mỉm môi cười, trong mắt giấu khinh thường.

“Mẫu hậu vừa nói đến chỗ nào rồi ạ/” Lý Chiêu nghi khéo léo chuyển hướng câu chuyện, cười khanh khách, “Diệp muội muội đúng lúc đến đây, Thực phi tỷ tỷ đang là hội Thưởng hoa, càng đông người càng tốt đó”

“Mới vừa nói đến, lấy hoa Thược Dược làm đề thi đó” Tần Quý cười nói.

“Thực phi tỷ tỷ tài tình trác tuyệt, có một không hai trong hậu cung, Diệp muội muội cũng mới tới Kim Lăng, chẳng bằng Thực phi tỷ tỷ và Diệp muội muội cùng làm thơ đi, để cho chúng tỷ muội được thưởng thức” Chu quý nhân mắt thay đổi, nói nhẹ mà như có kim chọc rất hợp lý hợp tình.

Phi tần này đó kẻ xướng người hoạ, cứ người một câu ta một câu, tìm mọi cách để tạo cảm giác bắt nạt người khác.

Diệp Vũ kinh hãi, khiêu vũ thì khỏi nói rồi, còn làm thơ thì không được. Tuy Diệp đại tiểu thư tinh thông cầm kỳ thư hoạ, nhưng nàng chỉ có trí nhớ của Diệp đại tiểu thư, làm sao làm thơ đây?

Quan Thực phi việc nhân đức chẳng nhường ai, nóng nùng biểu hiện, “Các vị muội muội đừng chê cười, bản cung lấy đề tài Thược dược ra đề cũng vì muốn hiến bài thơ đầu tiên”

Lương đình an tĩnh trở lại, chỉ có tiếng uống trà vang lên. Ánh mắt nàng dừng lại ở chỗ màu sắc đẹp lộng lẫy kia, quyến rũ nhiều vẻ giống hoa Thược Dược, đồng tử hơi chuyển động, cất giọng ngân nga, “Nhất tịch khinh lôi vạn lạc ti, tề quan di động ngoã bích so le. Hữu tình Thược dược hàm xuân lệ, vô lực Sắc Vi nằm hiểu chi”

Mọi người vỗ tay tán thưởng, “Thơ hay”

Diệp Vũ nôn nóng bất an, làm sao đây? Phi tần này đó hận không thể đạp chết mình, sao có thể dễ mà tha cho mình chứ?

Quả nhiên, Chu Quý nhân mỉm cười nói, “Đến lượt Diệp muội muội rồi. Diệp muội muội, chư vị tỷ muội đang đợi đó”

Diệp Vũ xấu hổ mãi, nhìn Sở Minh Lương lại nhìn chúng phi tần.

Sở Minh Lương định mở miệng giải vây cho nàng, con mắt Ly Chiêu nghi ngời sáng mỉm cười, “Thái hậu, nếu Diệp muội không làm ra thơ được, hay là phạt cái gì đó đi ạ, cũng để cho chư vị tỷ muội được vui, có được không?”

Đúng lúc này có người kinh hãi kêu lên, “Bộ hạ tới”

Chúng phi tần đều vui sướng quay đầu lại nhìn, Sở Minh Phong đang đi bộ tới, trên đầu đội mũ kim quan, sáng lấp lánh, quần áo màu vàng để vương cũng lấp lánh ánh ngọc, phảng phất như thần tiên, khiến cho người ta ngượng mộ, lại nhìn không được bị ánh sáng kia chói mắt.

137. Chương 140: Thuận Theo Trẫm

Mọi người ai cũng đứng dậy hành lễ, Tôn thái hậu ngồi thẳng mỉm cười hoà thuận vui vẻ. Sở Minh Phong bước vào lương đình, thân hình anh tuấn, khí phách khiếp người, lương đình vốn rộng rãi mười lần mà giờ

có vẻ rất chật chội. Trên người hắn được vàng gọt giữa như chiếu sáng khắp lương đình, chúng phi tần đều lặng lẽ ngắm hắn, cùng thể hiện hết phong thái nhằm được hắn để mắt tới.

Hắn hướng về Tôn thái hậu thản nhiên thi lễ, bà cười nói, “Bệ hạ sao rảnh rồi tới đây thế/”

Ánh mắt chẳng lộ chút cảm xúc nào quét một vòng, từ mặt Diệp Vũ lướt qua, cuối cùng lại nhìn về phía mẫu hậu, “Hôm nay gió hơi lạnh, nhi thần muốn đi ra ngoài hưởng gió chút”

Sở Minh Lượng cáo trạng, “Hoàng huynh tới vừa đúng lúc lắm, chư vị hoàng tẩu đang làm thơ đó. Thực phi hoàng tẩu đã làm xong một bài rất hay rồi, vừa lúc tới phiên hoàng tẩu. Mới rồi có người nói, giả sử không làm được thơ thì sẽ bị phạt nhỏ, để cho chư vị hoàng tẩu được vui sướng một trận”

Nói xong, nàng ta ôm lấy vai Diệp Vũ, nháy mắt với hoàng huynh, ý bảo hắn tới giải vây giúp Vũ Nhi.

“Nghe thấy cũng khá thú vị đó” Sở Minh Phong cười ôn hoà, “Mới rồi là ai nói muốn phạt vậy?”

“Là nô tì ạ” Lý Chiêu nghi chợt dạ nói, không dám không thừa nhận. Tuy rằng bệ hạ nhìn như không tức giận, nhưng lấy bệ hạ sủng ái với Diệp Vũ, nhất định sẽ bảo vệ Diệp Vũ.

“Ý hay, nói nghe chút coi” Đôi mắt hắn vẫn đang mỉm cười.

“Nô tì nghĩ, cũng không phải là phạt thật, chỉ để cho chư vị tỷ muội được vui thôi ạ” Lý Chiêu nghi cười my, “Giả sử Diệp muội muội không làm thơ được, vậy thì để cho Diệp muội muội rót một ly trà nóng cho thực phi tỷ tỷ đó ạ”

“Cũng không coi là phạt nhỏ” Sở Minh Phong lấy trái cây bỏ vào miệng, cũng không bảo hộ Diệp Vũ.

Lòng Diệp Vũ bị kim hãm, tuy châm trà cho Quan Thục phi cũng không khuất nhục gì, cũng chẳng phải là trừng phạt gì, nhưng hắn dung túng cho phi tần trêu đùa mình, chẳng hề có ý bảo vệ, đây là tâm tư chân chính của hắn – mượn tay phi tần khiển trách chính mình.

Lý Chiêu nghi cười nhạt, “Nếu bệ hạ ân chuẩn, Diệp muội muội dùng hoa Thục Dục hoặc Hoa Hồng để làm thơ đi”

Tần Quý nhân mỉm cười nói, “Diệp muội muội đừng vội, cứ từ từ mà nghĩ. Sớm nghe nói Diệp muội muội tài tình tuyệt, trong kinh thành không ai không biết, chư vị tỷ muội đều ngóng trông được xem sự tài tình của muội đó”

Diệp Vũ biết ánh mắt mọi người đều dừng trên người mình, nếu hắn và chúng phi tần đều muốn xem mình bị thất thoát, vậy thì cứ thế đi.

“Diệp Vũ không tài, sao so được với Thục phi chứ?” Nàng rót một ly trà nóng đưa cho Quan Thục phi, “Mời Thục phi dùng trà”

“Hoàng huynh” Sở Minh Lượng dậm chân, trách móc hắn. Quan Thục phi xấu hổ cười, không biết có định tiếp nhận ly trà này không, nhìn về phía bệ hạ. Bệ hạ đang hạ giọng nói gì đó với Vương mỹ nhân, trong lòng nàng ta vừa động, đưa tay nhận lấy ly trà kia.

Diệp Vũ khom mình đợi một lúc lâu, mới đợi được nàng ta đưa tay ra, lúc này hắn thế mà lại nói nói cười cười với một phi tần, chẳng nhìn chính mình.

Không hiểu sao lại thế, trên tay bắt chợt nóng, cả ly trà nóng hắt hết lên tay, Diệp Vũ kêu lên kinh hãi, cùng lúc ly trà rót xuống đất. Chén trà rơi xuống đất, mảnh sứ vỡ tan tành.

Mọi người đều kinh hoảng, Tôn thái hậu trách hỏi, “Sao lại thế này?”

Quan Thục phi kinh hoảng đứng dậy, hạ mình nói, “Bệ hạ bớt giận, mẫu hậu bớt giận, là nô tì không cẩn thận... Nô tì cũng không biết sao lại thế nữa, còn chưa nhận ly trà thì... Nô tì ngốc, đã liên lụy Diệp muội muội bị bỏng tay, xin bệ hạ trách phạt...”

Nước trà này mới thay, còn rất nóng, chỗ bị đổ trên tay nóng đỏ, đau buốt. Diệp Vũ nhìn hai tay đỏ rực, cắn môi chịu đựng. Quan Thục phi cố ý. Nàng ta rõ ràng đã nhận được ly trà, lại cố tình bắt cần làm đổ nghiêng ly trà, đổ vào tay mình.

Trâm Cài vượt lên trước, cầm lấy hay tay Diệp Vũ, thổi hơi lạnh. Sở Minh Phong mắt lạnh nhìn không rõ cảm xúc gì, “Cũng không cần phải lo. Trâm Cài, đỡ nàng trở về, truyền Từ thái y nhìn tay nàng một cái”

Chúng phi tần kinh ngạc, bệ hạ thế mà không tức giận! Thế mà lại không quở trách Quan Thục phi! Thế mà không bảo vệ Diệp Vũ!

Sở Minh Lượng dậm chân tức giận, “Hoàng huynh...”

“Mẫu hậu, nhi thần về ngự thư phòng phê duyệt tấu chương đây” Sở Minh Phong chưa từng liếc mắt nhìn Diệp Vũ cái nào.

“Đi thôi” Tôn thái hậu gật đầu. Chúng phi tần nhìn theo bệ hạ rời đi, sau đó nhìn về phía Diệp Vũ, có đắc ý, có giận dữ, có âm độc, hoặc có cười lạnh.

Diệp Vũ chiếm lấy bệ hạ, hàng đêm chuyên sủng, hôm nay xem ra nàng ta gây chuyện trước mặt mọi người, tay nàng ta còn bị phỏng nữa, mà bệ hạ cũng không bảo vệ nàng ta, cũng không lộ ra chút đau xót nào, thật thống khoái.

Tôn thái hậu nói lo lắng, “bỗng thành vậy rồi, thật đáng thương, mau đi về đi”

Diệp Vũ cáo lui, Sở Minh Lượng và Trâm Cài đỡ nàng rời đi, chúng phi tần đều nhìn nàng chậm rãi rời đi, tâm sự khác nhau.

Tôn thái hậu mặt lạnh băng, “Chuyên hôm nay, ai gia tạm thời không truy cứu, nhưng ai gia hy vọng lại có chuyện xảy ra nữa.

Chúng phi tần cùng đồng thanh hô lên, “Vâng”

Từ thái y nhìn hai tay Diệp Vũ, nói bị bỏng không nặng lắm, chỉ cần bôi thuốc mỡ hai ngày thì sẽ khỏi. Nhưng ông lại viết phương thuốc, bảo là điều trị thân thể của nàng.

Trâm Cài đưa Từ thái y ra ngoài, Sở Minh Lượng thở phì phì nói, “Hoàng huynh sao có thể đối xử với tỷ như vậy chứ? Sao lại để các nàng ấy bắt nạt tỷ chứ? Rõ ràng là Quan Thục phi đổ nước trà lên trên tay tỷ mà”

Diệp Vũ mỉm cười nói, “Đừng tức giận, vết thương lại không nặng lắm”

Tuy nói thế nhưng lòng lại đau đớn. Sở Minh Phong, người mượn các nàng ấy trút giận, có phải không?

Nàng khuyên Sở Minh Lượng đi về trước, bảo mình muốn nghỉ một lát. Sở Minh Lượng bảo ngày khác sẽ tới thăm nàng rồi cuối cùng mới đi.

Ngồi trên giường, Diệp Vũ nghĩ phản ứng lúc ấy của hắn, càng nghĩ càng giận càng buồn, tức giận tới đau nhức cả xương cốt, nước mắt lưng tròng. Trâm Cài trở về khuyên nhủ, “Hoàng quý phi, đừng nghĩ nhiều nữa”

“Ta không phải là hoàng quý phi” Diệp Vũ đột nhiên quát lên, “Đúng có gọi ta là hoàng quý phi!”

“Hoàng quý phi...” Trâm Cài hoảng sợ, biết nàng bị thái độ của bệ hạ làm tổn thương.

“Ta không muốn nghe ba từ kia nữa!” Diệp Vũ bịt chặt tai lại.

“Vậy nô tỳ gọi người là gì chứ?” Trâm Cài thấy rất khó xử.

“Tuỳ”

“Mới rồi bệ hạ như vậy.... Hay là người cùng nói chuyện với bệ hạ xem thế nào...”

“Ta muốn được yên lặng một chút”

Trâm Cài đành rời khỏi tấm điện, lắc đầu thở dài. Bệ hạ sủng ái hoàng quý phi như vậy, vì sao lại không khiển trách Quan Thục phi chứ?

Diệp Vũ phiền lòng tới ảo não, định đi ngủ lại ngủ không được, đơn giản ra tắm điện, đi một mạch ra ngoài. Trâm Cài vội vã đuổi theo, hỏi nàng định đi đâu. Nàng một mạch chạy nhanh, chạy tới điện Trường Tâm, lại chẳng còn mục đích để chạy nữa.

Ánh mắt đã soi tới đỉnh đầu, rọi thẳng vào mặt từng luồng khí nóng bỏng, chạy một trận, mồ hôi trên người tuôn đầm đìa, cả váy áo cũng đều đầm mồ hôi.

Có tiếng huyền não, ngày càng chói mắt, nàng chạy không nổi chân mềm nhũn ra, thở hồng hộc, dừng lại, lúc này mới thấy Trâm Cài đang đi theo phía sau mình.

“Hoàng quý phi, đằng trước là TRIêu Dương Môn rồi, không thể đi tới trước được nữa” Trâm Cài cũng chạy mồ hôi đầm đìa, trán đầy mồ hôi, chảy xuống khuôn mặt, giống như nước mắt vậy.

“TRIêu Dương Môn...” Diệp Vũ nhìn cửa cung xa xa, bất giác thấy sợ hãi. Nếu là trước đây, nàng sẽ đi ra phía ngoài cung được tự do tự tại, giờ chỉ có được nghỉ trong đầu mà thôi.

Trâm Cài khuyên nhủ, “Hoàng Quý phi, trở về đi, nô tỳ hầu người tắm thay quần áo” Thôi, Trong cung hay ngoài cung chẳng phải cũng giống nhau sau? Sở Minh Phong sẽ không bỏ qua mình đâu.

Diệp Vũ xoay người, đã thấy một người đứng đằng trước, mặc quan phục màu đỏ, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn, đôi mắt trong suốt không nhiễm bụi trần. Cả ánh nắng thiêu đốt lại ở trên người hần thuần khiết vô cùng, dưới ánh mặt trời vẫn rạng rỡ hào quang.

Thẩm Chiêu.

“Đại nhân có thể dừng bước nói chuyện chút được không?” Diệp Vũ nói.

“Mời Hoàng quý phi”

Trâm Cài theo chân họ đi vào vùng bên râm mát, đứng cách xa họ chút, nghe không rõ lắm chuyện họ nói với nhau.

Thẩm Chiêu cười lạnh nhạt, “Bệ hạ tự mình đi Dương Châu đón cô về cung”

Diệp Vũ hỏi lạnh lùng, “Ngài đã sớm đoán được kết quả này rồi?”

Hắn gật đầu, mắt khẽ chớp nhẹ nhàng. Cứ chớp nhẹ như vậy mà lại hiểu rõ thế sự, liệu sự tương lai như thần. Nàng nói ra nghi vấn trong lòng, “Lúc trước ngài đưa cho ta bản sao “Thần binh phổ” không lo bị lọt vào tay người Ngụy quốc hay Tần quốc sao? Không lo họ sẽ mang quân xâm chiếm sao?”

Hắn không đáp hỏi lại, “Cô nghĩ thế nào?”

“Trong ngực đại nhân mang giang sơn xã tắc, sao có thể làm ra chuyện bất lợi với Sở quốc được chứ? Sao tự dưng lại đem “Thần binh phổ” đưa cho Tần quốc hay Ngụy quốc chứ? Vậy bản sao “Thần binh phổ” kia là giả”

“Là thật hay giả, thật giả khó phân biệt”

“Có ý gì?” Nàng không rõ lắm, vì sao Thác Bạt Hoảng nhận định “thần binh phổ” kia là thật chứ?

“Thần Binh phổ thật không chỉ có mười tám loại thần binh lợi khí, ta đưa cho cô bản đó, chỉ sao có mười tám loại, cũng đã cải biến, người chưa từng thấy qua “Thần Binh phổ” thật, không nhìn ra sơ hở gì đâu”

“Nếu trên thế gian thật sự có kẻ nhận ra sơ hở thì sao?”

Thẩm Chiêu chắc chắn lắc đầu, “Đây mới là chỗ lợi hại của “Thần binh phổ”, thần binh lợi khí thần kỳ ở chỗ, ai cũng không thể tưởng tượng nổi nó lại có cấu tạo tinh xảo như thế”

Diệp Vũ hiểu ra, “Nếu có kẻ dựa theo bản “Thần binh phổ” giả chế tạo ra thần binh lợi khí, sẽ thế nào? Lực sát thương ra sao?”

Hắn nói lảng đàng, “Mỗi một loại thần binh lợi khí, nếu có thay đổi đôi chút, lực sát thương giảm hẳn một nửa, nếu thay đổi hai chỗ, thì chẳng có lực sát thương nào, không những không giết được kẻ địch mà ngược lại tự làm mình bị thương”

Lúc trước nàng lo Thác Bạt Hoảng sẽ đem sửa bản “Thần binh phổ” kia lại, giao cho Ngụy Hoàng, Ngụy Hoàng lại giao cho khắp nơi tạo ra thần binh lợi khí, chẳng bao lâu mang quân đi xâm chiếm, khi đó chiến hỏa liên miên, khói lửa nổ lên khắp nơi. Nghe hần nói vậy, nàng cũng không lo nữa, nhưng còn một vấn đề nàng hỏi, “Nếu có kẻ nhìn ra đó là giả, lại thay đổi điểm chính của “Thần binh phổ”, sửa đúng thành sai, trùng hợp sửa lại giống như thật, vậy chẳng phải Sở quốc sẽ tràn ngập nguy cơ sao?”

“Nếu trên đời thật sự có cao nhân đó, vậy đó là kiếp số của Sở quốc” Giọng Thẩm Chiêu nhẹ như mây bay gió thoảng.

“Như vậy, kiếp số Sở quốc, đó là từ ta mang đến. Là ta đã đặt Sở quốc vào hoàn cảnh nguy hiểm”

Diệp Vũ ý thức được tình thế nghiêm trọng, nếu Thác Bạt Hoảng tìm được một kẻ chuyên nghiên cứu về binh khí nghiên cứu ra cuốn “thần binh phổ” kia là giả, thì sẽ có thể sửa bản “thần binh phổ” giả thành thật cũng nên.

Hần nói trấn an, “Kiếp số do trời định. Cô đừng có áy náy trong lòng làm gì, cái gì đến khắc đến, chỉ là thời cơ thôi”

**

Đêm nay Sở Minh Phong tới khuya mới về tắm điện, Diệp vũ đã ngủ rồi. Nhìn nàng bôi thuốc mỡ trên tay, trong lòng hần có nỗi khổ riêng, trên mặt cũng chẳng lộ ra cảm xúc nào. Một lúc sau, hần cởi áo choàng ngoài, nằm xuống ngủ.

Thật ra, lúc hần tiến vào nàng đã tỉnh rồi, giả vờ ngủ thôi, xem hần có để ý tới vết thương trên tay mình không, chờ mong hần quan tâm và ôm ấp. Không ngờ, hần chỉ ngồi một lát rồi chẳng thể hiện gì mà ngủ luôn.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng đầy cảm giác chua xót, thương tâm, khổ sở...

Ngày hôm sau, Diệp Vũ soạn ra điệu nhảy đẹp, đi tới điện Xuân Hoa dạy cho công chúa An Nhạc khiêu vũ.

Nàng nói tóm tắt một lần, Sở Minh Lượng lại hưng phấn và kích động, ngắt lời bảo điệu nhảy này nhất định sẽ gây chấn động cho mà xem.

Sau đó nàng bắt tay vào dạy múa, chọn một vũ nam từ trong Nghệ thường các ra nhảy cùng với một số vũ nữ. Cho tới tận chiều tà, Diệp Vũ mới về điện Trùng Tâm.

Lần này cùng nàng đi không phải là TRâm Cài mà là Phỉ Thuý. Phỉ Thuý cười tán thưởng, “Hoàng quý phi nhảy đẹp lắm, nô tỳ đều muốn học nhảy rồi này”

Diệp Vũ không đáp, cứ lẳng lặng nhìn đằng trước. Cung này mà nói, một bên trồng hoa lan, một bên trồng cây Hợp Hoan. Vào tiết này, cây xanh trở lá, ngăn cách ánh nắng ác độc soi vào. Hoa Ngọc Lan tinh khiết như những bông tuyết trắng, hoa hợp Hoan nửa trắng nửa đỏ, trên đường màu hoa trắng đỏ đan xen nhau, mùi thơm nức mũi, khiến người ta như chìm ngập vào trong biển hương.

Chỉ có chút nắng xuyên qua tán lá rớt xuống, hình thành nên những đốm sáng tinh tế sắc sỡ, lấp lánh như những viên ngọc.

Hần đứng ở đằng trước, một tia nắng sáng rực chiếu thẳng vào quần áo trắng của hần, khiến cho khuôn mặt tuần tú của hần hơi tối lại.

Buổi sáng trong lành, trong cung càng vắng vẻ yên tĩnh. Sở Minh Hiền đi lên trước, nàng đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn hần.

Lúc trước nàng cảm thấy hần tiêu sái không kiềm chế được, giờ lại cảm giác khác, cảm thấy hần mặt nặng nề trầm lặng hơn.

Một đoá Hợp Hoan đỏ trắng bay từ trên cây xuống, nhìn giống như một chiếc ô tình xảo, chậm rãi bay từ trên không trung xuống, đẹp như vậy.

“Hoàng quý phi” Hần dừng trước mặt nàng cách hai bước chân.

“Vương gia” Diệp Vũ không biết nên nói gì, “Vương gia vẫn khỏe chứ?”

“Hoàng quý phi có lòng” Hần cười khẽ tự nhiên, “Thần nhất định sẽ sống thật lâu, bởi vì thần đang đợi tương lai tốt đẹp còn chưa thực hiện được”

“Tương lai thật là đẹp, cũng quá hư ảo, Vương gia không bằng nên thấy chuyện thực tế trước mắt, tự mua dây buộc mình làm gì cho khổ”

“Thật không?” Sở Minh hiên cười như gió hè, mà lại nói nhỏ, “Nói chuyện với Hoàng quý phi, thật sao không thể quên được, Tiểu vương khắc sâu trong tâm khảm”

“Xin vương gia cứ tự nhiên”

Diệp Vũ bước đi lên trước, khoé mắt nhìn thấy hần cười tủm tỉm, khuôn mặt tuần tú khiến người đau lòng, đuôi mắt hần che giấu sự đau xót khiến người ta đau buồn.

Nếu, không gặp hần ở Dương Châu, nếu hần chết tâm rồi tro tàn không cháy nữa; nếu hần không bị mắc ôn dịch, nàng sẽ không chăm sóc cho hần... Họ sẽ không có khúc mắc, hần sẽ không bị thống khổ, nàng cũng cảm thấy không thiếu nợ hần.

Tiếc thay, thế gian không giống như quả, thế sự sẽ không nặng nề, tất cả đều đã xảy ra.

**

Đêm nay Sở Minh Phong trở về sớm, cùng ăn cơm với Diệp Vũ. Hần bỗng nói, “Hôm trước hoàng đệ hồi kinh, hôm nay tiến cung thăm mẫu hậu”

Nàng không cười, giọng thản nhiên, “Vừa mới về thì trên đường gặp Vương gia”

Hần uống một ngụm trà bị tắc nghẹn, đi tắm điện trước rồi lại không thấy ra. Nàng lại tiếp tục ăn cơm. ăn cho tới khi nào no rồi mới đi hành lang trước điện ổn định tinh thần.

Gió đêm cảm giác mát rượi, phủ đi sự khô nóng trong lòng. Hần nhắc tới Tần Vương, đơn giản là thử, nàng trả lời chi tiết, hần còn muốn thế nào nữa đây?

Bóng đêm tối như mực, bao phủ cả hoàng cung, cũng bao phủ cả lòng nàng, lòng của nàng, tối đen một khoảng. Nàng không biết hần đến tốt cùng là định thế nào nữa, không biết tới khi nào hần mới hết giận, không biết hần còn định tra tấn nàng đến bao giờ nữa...

Bỗng tay nàng bị người khác nắm lấy, là Sở Minh Phong. Nàng vẫn còn chưa bình tĩnh lại, hần đã túm nàng kéo ra ngoài. Tay hần rất mạnh, cổ tay nàng bị đau, cũng không kêu lên đau đớn, cứ đi theo hần.

Ngồi lên xe ngựa, ra cửa cung. Diệp Vũ không đoán được là hần mang mình đi đâu, chẳng lẽ là tới ôn tuyền biệt quán sao? Đã muộn thế này rồi, đi biệt quán làm gì?

Quả nhiên, xe ngựa đã dừng lại trước cửa ôn tuyền biệt quán, Sở Minh Phong xuống xe, nàng nghĩ tới hần sẽ vào cửa trước, ai ngờ hần đứng ở xe ngựa ôm nàng xuống xe. Sau đó hần thả nàng ra, bước mạnh mẽ như rồng như hổ vào biệt quán.

Nàng kết luận, hần tuyệt đối sẽ không để mình lại biệt quán đâu. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, hần ngồi ghé chính, kẻ hầu bưng trà rót nước, nàng đi tới bắt giác cảm khái.

Lúc trước rời Kim Lăng đi, nàng chưa từng nghĩ sẽ trở lại, thế mà lại trở lại, đây cũng là số mệnh của nàng.

A Tử và Tiểu Nguyệt vẫn còn ở đây sao? đúng rồi, còn có cô gái trẻ tuổi có khuôn mặt giống mình như đúc kia nữa đâu? Đúng rồi, lấy sự khôn khéo của bệ hạ, đã sớm nhìn thấu nàng kia, sau đó sai người đi các nơi để tìm mình đã ở đâu. Hần đối đãi nàng kia thế nào rồi?

Hai thị vệ kéo một người tiến vào, vứt người đó xuống đất, giống như một miếng giẻ rách, cứ tiện tay quăng bừa vậy, người đó ngã nhào xuống đất. Nàng ấy tóc đen tán loạn, che khuất hết mặt, trên người vấy sam bẩn thỉu không chịu nổi, vết máu loang lổ, nhìn mà thế ghê người cũng lại khiến người ta buồn nôn. Vết máu trên váy, đã biến thành màu đỏ sẫm, có thể vẫn đang chảy máu, mới cũ chồng chất, từng vết từng vết.

Diệp Vũ trợn to mắt muốn thấy rõ nàng ta là ai. Phán Phán cũng trợn to mắt lên nhìn Diệp Vũ chăm chăm, đôi con mắt đen tròn, trong trẻo, sắc bén, đáng sợ. Diệp Vũ nghĩ nàng ấy chính là cô gái có gương mặt giống y chang mình đó sao?

Phán Phán cúi đầu cười, giống như một kẻ ngốc vậy, ngây ngốc, ngờ ngác. Diệp Vũ lòng nổi lên trắc ẩn, nhìn vết máu trên người nàng ta cũng biết, nàng ấy nhất định bị tra tấn đủ, Sở Minh Phong sao lại tra tấn nàng ấy như thế chứ?

Phán Phán lấy tay ra vuốt những sợi tóc hỗn độn, khuôn mặt tú lệ dần hiện rõ, mặt chẳng có chút máu, trắng nhợt như Bạch quỳ vậy.

“Người không nhận ra ta sao?” Nàng ta nhìn Diệp Vũ chăm chăm, tiếng nói khàn khàn.

“Người là... Phán Phán ư?” Rốt cuộc Diệp Vũ cũng nhớ ra là Phán Phán cải trang thành mình, bị Sở Minh Phong nhìn thấu, nàng ấy là người của Thác Bạt Hoảng sao?

“Đây là kết cục của ta!” Phán Phán nói bi phẫn, giơ hai tay sưng to tím bầm lên, “Hai tay này đã bị phế rồi, không còn đánh đòn được nữa; còn hai chân này, cũng đã bị phế rồi, đi đứng đều rất khó khăn; hần sai người mỗi ngày đều đánh ta mười roi, trên người ta chỗ nào cũng đầy vết thương!”

Diệp Vũ khiếp sợ không nói được câu nào, lúc trước Thác Bạt Hoảng không phải bảo nàng ấy tự có thể bảo vệ mình được đó sao? Thác Bạt Hoảng hẳn là biết sớm muộn gì nàng ấy cũng bị phát hiện ra, vì sao lại không nghĩ cách cứu nàng ấy chứ? Phán Phán đúng thật rất đáng thương, thủ đoạn Sở Minh Phong mới thật tàn nhẫn làm sao.

“Sớm biết người không trốn thoát, ta sẽ không cải trang thành người” Phán Phán trợn tròn hai tròng mắt, trong mắt chứa đầy thù hận, “Ta có kết cục thế này, đều là do người ban tặng!”

“Ta không ngờ được... sẽ liên lụy người thành như vậy...” Trong lòng Diệp Vũ khổ sở, chân tay bị phế, trên người đầy vết thương, đó là tuyệt vọng tới mức nào, nàng đã từng trải qua rồi.

Sở Minh Phong phất tay, hai thị vệ kéo Phán Phán đi, mang ra ngoài. Diệp Vũ khổ sở rơi nước mắt, tuy Phán Phán nghe lệnh Thác Bạt Hoảng, cam tâm tình nguyện giả trang mình, lấy chiêu thay mận đổi đào giúp mình chạy thoát khỏi thành Kim Lăng, nhưng mà Phán Phán thật sự là vì mình mới rơi vào kết cục như thế.

Ánh mắt hần lạnh lẽo, trừ lần đó ra, thì vui buồn đều giấu sạch. Nàng cất giọng bi thương chất vấn, “Nàng ấy vô tội, vì sao lại đánh nàng ấy thành như vậy chứ?”

“Ai cũng thế mà thôi” Giọng Sở Minh Phong cất lên tà tà, khoé môi lạnh buốt, cười lạnh lùng, “Nàng có gan dám giả trang người, phải có gan chấp nhận!”

“Vậy hiện giờ có thể thả nàng ấy đi đi”

“Vì sao lại thả nàng ấy?”

“Không phải ta đã trở lại rồi sao?”

Hần đi tới, nâng cằm nàng lên, dùng một giọng tàn mạn nói, “Nếu trăm không thả thì sao?”

Diệp Vũ cổ căi, “Ngài giam nàng ấy thì có lợi gì chứ?”

Mắt Sở Minh Phong lạnh buốt, “Đúng thật là chẳng có lợi gì, nhưng trăm thích”

Nàng hất tay hần ra, tức giận chẳng biết nói gì cho đúng nữ, “Ngài tới tột cùng là định thế nào? Ngài muốn ta làm sao thì mới bằng lòng thả nàng ấy?”

Cơn tức của hần vẫn chưa tan, nàng trăm phương nghìn kế đào tẩu, tìm một cô gái khác giả trang thành nàng, thừa lúc hần sơ hở nàng bỏ trốn mất dạng... Lửa giận ấy vẫn chưa tan, bất luận nàng có làm thế nào, tra tấn nàng ra sao, lửa giận cũng chẳng có cách nào dập tắt được. Đợi khi nào hần cảm thấy đủ rồi, mới tha cho nàng ta.

“Chỉ cần ngài thả nàng ấy, ngài muốn ta làm gì cũng được hết” Nàng giữ chặt ống tay áo hần, cúi thấp người xuống, giọng mềm mại, “Coi như ta cầu xin ngài, thả nàng ấy ra, có được không?”

“Vì một con tiện nhân, người mới ngoan ngoãn thuận theo trăm, có phải không?” Hần đột nhiên rống lên, hất tay nàng ra, trán càng tối đen lại, “Trong lòng người, trăm chẳng bằng một con tiện nhân sao?”

138. Chương 141: Nóng Rực Như Thép

“Không phải...Không phải như thế...” Diệp Vũ vội vàng giải thích, “Nàng ấy chịu chấp nhận vì ta nên mới có kết cục như thế... Ta chỉ là không đành lòng thấy nàng ấy trở thành một phế nhân như vậy thôi...”

“Hoặc là nàng ta trở thành phế nhân, hoặc là ngươi trở thành phế nhân, tự ngươi chọn đi!”

Sở Minh Phong bóp chặt miệng nàng sau đó nghênh ngang mà đi.

**

Nghĩ một đêm, Diệp Vũ vẫn không nghĩ ra được cách nào hay cả. Mời Thẩm Chiêu giúp, hay là khẩn cầu Sở Minh Phong đây?

Theo tính tình của Sở Minh Phong, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đồng ý thả người. Có lẽ Thẩm Chiêu sẽ có cách cứu Phán Phán ra, nhưng mà Sở Minh Phong biết thì sẽ tức giận phát tiết lên chính người mình. Làm sao bây giờ?

Đêm nay dùng bữa tối xong, hắn không về điện Trùng Tâm ngay, Diệp Vũ ngồi trước gương đồng trang điểm, sai Ngân Trâm đi ngự thư phòng, bảo Vòng Ngọc châm lư hương lên.

Ngân Trâm vội vã vào ngự thư phòng, trên mặt đầy nét hoảng sợ, chưa kịp hành lễ đã nói, “Bệ hạ, Hoàng quý phi tự dừng ngất”

Sở Minh Phong đang xem tấu chương, nghe cung nhân bẩm tấu, cả kinh đứng lên, “Truyền Từ thái đi chưa?”

“Đã truyền rồi ạ, bệ hạ không về nhìn hoàng quý phi một cái không ạ?” Ngân Trâm dò xét thẳng bệ hạ.

“Tổng Vân” Hần đùa đi vừa gọi, chạy như bay. Ngân Trâm thở phào nhẹ nhõm, chạy nhanh đuổi kịp. Trở lại điện Trùng Tâm, Sở Minh Phong không ngừng khắc nào, bước nhanh vào tắm điện.

Tắm điện không có người, trên giường không có người, chỉ có một chiếc đèn cung đình đang tỏa ra ánh sáng đỏ ảm áp xung quanh, khiến cho cả trong điện có màu sắc kiêu diễm. Vũ Nhi không phải bị ngất đó sao? Vì sao không ở trên giường chứ?

Hắn định xoay người đã có một dải lụa đỏ vương trên đầu hắn, thơm quá đi... Hắn đưa tay bắt lấy lụa đỏ, lụa đỏ lại bị người ta kéo rút đi, chạm rãi chảy tuột khỏi tay hắn... Lụa đỏ vuốt ve lòng bàn tay, lạnh lạnh, ram ráp, cảm giác rất kỳ lạ... Lưng hắn bị một đôi tay ôm lấy, người nọ áp sát sau lưng hắn, đông đưa trái phải hắn... Hắn cảm nhận được bộ ngực đầy đặn của nàng đang kích thích sau lưng hắn, cảm nhận được tấm thân mềm mại kia...

Diệp Vũ đi tới trước người hắn, đem hai tay hắn đặt bên hông mình, sau đó ôm lấy lưng hắn, “Làm phiền bệ hạ cùng ta nhảy một điệu vũ đi”

“Nhảy thế nào?” Sở Minh Phong hỏi khàn giọng, hiểu được “ngất” của nàng chính là cái cố nàng ấy lừa mình về.

“Đi theo chân ta lắc lư là được” Nàng mang theo hắn dong đưa, đi từng bước vũ chậm rãi, là trường hợp xã giao bình thường nhất, cũng là điệu vũ có sự giao tình thân mật nhất.

Hắn nhìn nàng trong lòng, không ngờ nàng lại hao tổn tâm tư để lấy lòng mình, khẽ cười từ khoé miệng ra.

Đây là điệu vũ gì? Vì sao tư thế lại đơn giản như thế, thân mật như thế chứ?

Nàng cố ý trang điểm đậm, điểm lệ, mặc bộ váy quá dị... Cả bộ màu đỏ bó sát lấy thân hình, lộ ra nửa bộ ngực sữa và vai, bao lấy bộ ngực no đủ kia của nàng, một đôi ngực trắng như tuyết miêu tả sinh động, lộ ra khe rãnh sâu, chọc người bốc lửa dục... Hai tay nàng mặc loe ra, phía dưới mặc bộ cùng màu bó sát, ống quần cũng loe, lộ ra chiếc eo trắng nõn nà thon nhỏ.

Bộ quần áo này thật đẹp làm sao, lộ gần hết ngực, bộc lộ toàn bộ vẻ xinh đẹp của nàng, cùng dáng người mê hoặc.

“Bộ quần áo cổ quái này ở đâu ra vậy/” Sắc mặt Sở Minh Phong hơi sầm xuống.

“Nghê Thường các có không ít các loại quần áo đủ kiểu, quần áo trên người ta nhìn rất phong tình đi” Diệp Vũ cười nói, hai tay ôm lấy cổ hắn.

“Lần sau không được viện cớ này nọ nữa”

“Chỉ là mặc trước mặt bề hạ thôi” Nàng cười mềm mại đáng yêu.

Lại nhảy một trận, nàng ẩn hẳn ngồi xuống ghế, lùi ra sau mấy bước bắt đầu khiêu vũ. Ban đầu nàng định nhảy điệu vũ Ấn Độ, lại cảm thấy điệu vũ này quá thô, mới quyết định nhảy sang điệu khác.

Trước là múa một đoạn điệu Ấn Độ, tay, eo, cổ vặn vẹo phối hợp, rồi lại tới một đoạn này khác hoàn toàn, xoay eo lắc hông; rồi tiếp đó lại là đoạn múa ba lê, không ngừng xoay tròn xoay tròn, xoay tròn, xoay tròn vào lòng hắn... Bất luận là múa cái gì, cũng đều lấy quyến rũ mê hoặc lòng người.

Sở Minh Phong ôm lấy nàng, nàng cũng ôm cổ hắn, “Bề hạ không thích ư?”

“Định quyến rũ trăm sao?” Ánh mắt hắn mỉm cười, mày kiếm như đao cũng nhu hoà mấy phần.

“Bề hạ định quyến rũ ta sao?” Diệp Vũ dáng vẻ hớn hở kiêu kỳ, lắc lư vặn vẹo thúc giục hương tình đã nổi lên tác dụng, mắt hắn dần thâm trầm, dần nổi lên tia lửa nóng.

“Người nghĩ thế nào?”

TRÂM Cài tìm được hương giục tình quả nhiên lợi hại, nàng cảm thấy chân tay nóng rực, máu đi nhanh, bụng hình như có một dòng nước ấm, đẩy nàng áp sát ngực hắn... Khuôn mặt tuần nghị này, bộ ngực rắn chắc như tường đồng vách sắt này, nàng không biết là hương giục tình có tác dụng nhiều hay ít, hay dục niệm trong lòng nhiều hơn... Nàng hôn lên môi hắn, hôn nhẹ nhàng, nháy mắt thấy không cách nào khắc chế được, cắn mút kịch liệt.

Sở Minh Phong đảo khách thành chủ, hôn kích cuồng đòi môi non mềm của nàng. Giữa hai người lúc đó lửa nóng bốc lên, hơi thở trở nên dồn dập, ồ ồ. Diệp Vũ thấy mắt hắn đen như mực, vẻ mặt say mê, tay nhỏ bé hướng về hông hắn, cởi áo tháo thắt lưng cho hắn.

Hắn ôm nàng ngồi trên bàn, kéo quần áo nàng xuống, bàn tay to úp lên đôi tuyết trắng no đủ kia, chậm rãi xoa vuốt.

Họ đã vô cùng quen thuộc với thân hình của nhau, chỉ hai ba chỗ đã đánh trúng điểm trí mạng mất cảm... Chẳng bao lâu, thân thể nàng mềm như nước, thân hình hắn cuốn chặt, nóng rực như thép, hơi thở dồn dập đan xen lẫn nhau như sắp đứt ra vậy...

Sở Minh Phong nhìn nàng, má nàng đã ứng đỏ trắng nõn, mắt đẹp khép hờ, ánh mắt mê loạn mà câu hồn người, khiến người ta không thể buông ta. Hắn đem hai chân nàng vòng bên hông mình, tay dời xuống, nàng nhận ra ý đồ của hắn, nắm lấy tay hắn, “Hay là lên giường...”

“Vì sao quyến rũ trăm?” Bàn tay to của hắn ôm trọn ngực nàng, giọng đột nhiên lạnh.

“Bề hạ không thích sao?” Trong lòng Diệp Vũ khẽ choáng.

“thích” Hắn bỗng dùng sức vuốt ve, tia sắc dục trên mặt lui dần, “Nếu người định lấy cái này quyến rũ trăm thả con tiện nhân kia, trăm khuyên người đừng phí tâm tư đi”

“Bề hạ...” Nàng kêu lên kinh hãi.

Tuy đã sớm đoán được hắn nhìn thấu được kế mỹ nhân này, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần. Sở Minh Phong bước nhanh đi, vung tay về phía chiếc lư hương đang tỏa mùi hương kia.

“Ầm” một tiếng lư hương rơi xuống đất, tro hương bay tung toé. Sức mạnh to lớn, lửa giận bốc cao, khiến người ta bất ngờ. Diệp Vũ cứ lẳng lặng nhìn hắn, tim đập mạnh, hai tay hắn bóp lấu má nàng, đôi mắt

lạnh băng, “Dùng tình hương thúc giục tình với trẫm cũng vô dụng thôi. Người đã coi thường trẫm, cũng coi thường chính người rồi”

Hắn nói đúng, nàng đã coi thường hắn. Dùng hương giục tình, chẳng qua là đề phòng thôi. Nàng không ngờ được hắn lại tự chủ cao đến vậy.

Giọng sở Minh Phong ác độc, đầy châm chọc, “Người đã là bỏ tất quá mức rồi, trẫm xin khuyên người, đừng tự chuốc lấy khổ vào mình nữa”

Nàng nắm lấy tay áo hắn, hắn dứt khoát xoay người rời đi, tay áo bóng loáng trong tay lúc hắn rời đi cũng rút theo, chỉ còn lại một tia cảm giác man mát.

Bóng hắn vậy mà quyết liệt như thế. Diệp Vũ lấy áo choàng phủ lên người, chạy đuổi theo, hắn đã không thấy bóng nữa. TRâm Cài nói, bệ hạ đi tới tấm điện của Quan Thục phi.

Trên long tháp rộng mênh mông chỉ còn lại mình nàng, nàng nghiêng người nằm xuống, đợi hắn về, nhưng mà nàng biết hắn sẽ không trở về. Nằm hồi lâu, nàng rốt cuộc cũng mơ nàng ngủ.

Sáng sớm hôm sau nàng tỉnh lại, trên long tháp cũng chỉ có mình nàng, bên cạnh không có hơi ấm nào của người ta. Nàng hỏi Trâm Cài, “Bệ hạ có trở về không/”

TRâm Cài gật gật đầu, thấy nàng ôm hai chân, vẻ mặt cô đơn, trong lòng than nhẹ. Thật ra tối qua bệ hạ đi ra ngoài hơn một canh giờ, lúc về thấy hoàng quý phi đã ngủ say không phát hiện ra bệ hạ về. Bệ hạ ngủ bên ngoài, sáng sớm đã dậy vào triều sớm, cố ý hành động nhẹ, sợ đánh thức hoàng quý phi dậy.

Lúc bệ hạ vào triều sớm, còn bảo nàng, đừng nói với hoàng quý phi là hắn trở lại. Nàng ta thật sự không hiểu, vì sao bệ hạ lại làm như vậy. Rõ ràng là bệ hạ và hoàng quý phi có thể hiểu nhau yêu nhau, vì sao lại có những chi tiết rườm rà như thế chứ? Tình yêu giữa nam và nữ thật khiến con người ta khó hiểu mà.

Ngày này, trời dần về chiều, Diệp Vũ nghe xong Trâm Cài khuyên, đi ra ngoài chút, rồi trở về đúng lúc ăn tối. Lúc đi qua Thính Phong Các, Diệp Vũ thấy trên không trung có con điều hình bướm đang bay theo gió, bất giác nổi lên hiếu kỳ.

Trâm Cài cười bảo, “HẮN là có người ở ngự hoa viên thả điều, hoàng quý phi, hay là đi ngự hoa viên xem chút đi?”

Vì thế các nàng đi tới ngự hoa viên. Ở xa Diệp Vũ thấy hai cung nữ đang bồi một cô gái nhỏ khoảng bảy tám tuổi chơi thả điều. TRâm Cài nói, cô gái nhỏ kia là công chúa Hân Nhu, do Quan Thục phi sinh ra, đầu tháng sau là tròn bảy tuổi.

Đến gần chút, Diệp Vũ thấy công chúa Hân Nhu thả điều, bộ dáng vui vẻ, sung sướng, cười khanh khách ngây thơ chất phác hoạt bát như tuổi của nàng vậy. Thân hình cô bé nhỏ nhắn xinh xắn, mặc bộ quần váy lụa màu vàng nhạt, búi tóc hai bên, có hai dải lụa cũng màu vàng, mặt mày như vẽ, trắng nõn đáng yêu. Cô bé cầm dây, ngửa đầu nhìn con điều bay tít trên bầu trời cao xanh, tia nắng chiều tà in xuống bộ mặt nhỏ nhắn trắng hồng của cô, tiếng cười thánh thót vang lên như chuông ngân ngập tràn sung sướng, khiến người ta bất giác cũng cười rộ lên theo.

“Hôm nay gió lớn, đúng lúc thả điều” Trâm Cài cười nói, “Nô tỳ còn nhớ rõ Vòng ngọc có làm một con điều mỹ nhân, ngày xuân sẽ thả đó, hoàng quý phi muốn thả điều sao? Nô tỳ trở về lấy tới”

“Cũng được” mãi lâu nhìn con điều không chớp, Diệp Vũ thấy công chúa Hân Nhu vui vẻ, cũng nổi hứng lên.

Trâm Cài trở về trước, bảo nàng đợi ở đây, nói sẽ nhanh quay lại. Diệp Vũ nhìn con điều bướm kia, nó theo gió tung bay, tiêu điều tự tại, vô ưu vô lự, nhưng mà nó vẫn bị người ta nắm, chỉ có thể bay trên không trung hoàng cung, vĩnh viễn không bay được xa, không được cao. Có lẽ nó cam tâm tình nguyện đem đầu sợi dây giao cho chủ nhân, cam tâm tình nguyện bị vây chặt trong hoàng cung, bởi vì nó là con điều, trời xanh là vận mệnh của nó; không có chủ nhân, nó vĩnh viễn không bay lên nổi, vĩnh viễn không thể bày ra giá trị và sự xinh đẹp của nó. Nói tóm lại, chủ nhân thành toàn cho nó, cũng trói buộc nó.

Có lẽ nàng cũng như tờ giấy kia, trời xanh nhất định muốn nàng trở lại bên cạnh sở Minh Phong. Sở Minh Phong yêu nàng, cũng trói buộc nàng.

Lúc này trở về nàng cũng sẽ không cự tuyệt sự sủng ái của hắn nữa. Đã từng nhiều lần đặt tay lên ngực tự hỏi, mình thích hắn sao? Cam tâm tình nguyện vì hắn mà buông tha cho sự kiên trì và nguyên tắc của nàng sao?

Không có đáp án.

Bỗng con điều kia bị đứt dây, rơi nhanh xuống, rớt xuống một nơi nào đó không rõ. Công chúa Hân Nhu kêu la, dậm chân, một cung nữ vội vã đi tìm con điều. Đợi một lát, cung nữ kia vẫn chưa trở về, công chúa Hân Nhu lại lệnh cho một cung nữ khác đi tìm.

Diệp Vũ lắc đầu, con gái nhà trời đã được sủng từ nhỏ tới lớn, tính tình cũng lớn thật sự. Công chúa Hân Nhu chẳng kiên nhẫn được nữa, đơn giản tự mình đi tìm con điều, nàng định khuyên công chúa đừng đi loạn, nghĩ ngợi thôi vẫn cứ quên đi.

Công chúa Hân Nhu hướng về phía Bích Hồ, Diệp Vũ đã mất hứng chơi điều, quyết định về điện Trùng Tâm.

Đi một hồi, nàng thấy Trâm Cài mang con điều mỹ nhân tới, nghĩ Trâm Cài cũng đi lại không dễ, mới đi tới Thính Phong Các thả điều.

Chơi một hồi, các nàng trở về ăn tối. Dùng bữa xong, Vòng Ngọc bưng trà vào, nói, “Hoàng quý phi, nô tỳ nghe một cung nữ nói, cách đây không lâu công chúa Hân Nhu chơi thả điều ở ngự hoa viên vô ý trượt chân ngã xuống nước ạ”

“Đã cứu được chưa?” Diệp Vũ kinh ngạc, bất giác suy nghĩ, có phải mình rời đi không lâu thì công chúa Hân Nhu đã rớt xuống Bích Hồ hay không.

“Cung nhân nói, cung nữ hầu hạ công chúa Hân Nhu đi tìm con điều, khi trở về thì thấy công chúa đã ở dưới Bích Hồ kêu cứu, lập tức nhảy xuống Bích Hồ cứu người” Vòng Ngọc đáp.

“Hay sau khi hoàng quý phi rời đi thì công chúa Hân Nhu mới rơi xuống nước ạ?” Trâm Cài cũng hiểu việc này là bất thường, lại hỏi Vòng Ngọc, “Công chúa Hân Nhu không sao chứ?”

“Nghe ba thái y hợp tác cứu chữa nói, nhưng công chúa Hân Nhu vẫn hôn mê bất tỉnh” Vòng Ngọc mày cau lại, “Thái y sắc ba chén thuốc, công chúa Hân Nhu vẫn bất tỉnh, nói là sinh mệnh tùy trời”

“Bệ hạ và thái hậu đều ở điện Thanh Ninh của Quan Thục phi sao?” Trâm Cài hỏi. Vòng Ngọc gật đầu, Diệp Vũ nghĩ rằng công chúa Hân Nhu bất tỉnh, chỉ sợ đêm nay bệ hạ sẽ không trở lại. Nghĩ xong, nàng đứng lên, “Chuẩn bị nước tắm”

Đúng lúc đó, Tống Vân dẫn hai công công bước vào đại điện, khom mình hành lễ rồi nói, “Hoàng quý phi, nô tài phụng ý chỉ bệ hạ, mời hoàng quý phi đến điện Thanh Ninh một chuyến”

Diệp Vũ chợt thấy không ổn, hỏi, “chuyện gì?”

Hắn nói ôn hoà, “Hoàng quý phi theo nô tài đi, nô tài sẽ bảo vệ với người”

Cũng là ý chỉ của Sở Minh Phong, nàng liền đi xem cho dù điện Thanh Ninh có là đầm rồng hang hổ đi chăng nữa. Trâm Cài cảm thấy không ổn tý nào, đi theo nàng tới trước điện Thanh Ninh.

Đi ra khỏi điện Trùng Tâm, Tống Vân nói, “Công chúa Hân Nhu trượt chân rơi xuống nước, có cung nhân nhìn thấy lúc ấy hoàng quý phi đang ở gần bên, bệ hạ truyền hoàng quý phi qua, hỏi chút tình huống lúc đó thế nào”

Diệp Vũ cười lạnh, có hỏi chút tình huống đơn giản thế hay không, vậy mỗi mắt mong chờ.

Nàng hỏi công chúa Hân Nhu đã tỉnh hay chưa, hắn đáp, “công chúa Hân Nhu vẫn chưa tỉnh, ba thái y bó tay. Thục phi thì khóc đứt ruột đứt gan, aizz...”

Đèn đuốc trong điện Thanh Ninh sáng như ban ngày, lại tự dưng khiến người ta có cảm giác thê lương, tái nhợt. Tiền đình không hề ít cung nhân đợi lệnh, họ bước vào đại điện lại thấy Sở Minh Phong và Tôn thái hậu ngồi ở phía Bắc, Lý Chiêu nghi và Tần Quý nhân đứng ở một bên, trên mặt lộ vẻ ưu sầu.

Nhiều người như vậy, lại im lặng, toàn bộ đại điện bị mấy đen sương mù che phủ, hơi chút áp lực.

Diệp Vũ tiến lên hành lễ, Tôn Thái hậu khẽ gật đầu, không mở miệng, khuôn mặt đầy u sầu. Sở Minh Phong lườm nàng một cái, xua tay cho nàng bình thân, ánh mắt lạnh lẽo giấu vui giận. Lúc này, một thái y từ tẩm điện đi ra, trên trán đầy mồ hôi, “Bệ hạ, công chúa đã tỉnh rồi”

Tôn thái hậu kích động đứng dậy, được Bích Cẩm đỡ, đi vào tẩm điện vấn an cháu gái. Mọi người trong điện lộ vẻ mặt vui mừng, Sở Minh Phong mặt không đổi sắc, mắt lạnh lùng, cũng không tiến vào tẩm điện đi thăm con gái.

“Công chúa Hân Nhu đến Quỷ Môn Quan rồi quay lại, thật đáng thương” Tần Quý nhân hạ giọng nói, ánh mắt liếc tà tà về phía Diệp Vũ. “Cũng không phải chứ? Không biết là công chúa Hân Nhu trêu chọc phải ôn thần nào, mà lại trượt chân rơi xuống nước chứ” Lý Chiêu nghi giận dữ nói.

Ba thái y đi ra, bầm tấu nói công chúa Hân Nhu đã không còn lo nữa, uống xong thuốc nghỉ ngơi cho tốt, tỉnh dưỡng hai ngày thì khỏi hẳn.

Cung nhân đỡ Quan Thục phi từ tẩm điện đi ra, Diệp Vũ liếc mắt nhìn nàng một cái, lắc đầu than nhẹ. Cặp mắt thanh lệ sừng đỏ của nàng ta như hạch đào, nước mắt ứa ra, sắc mặt tái nhợt, trên mặt tràn ngập bi thương. Tính mạng con gái bị đe dọa, nàng ta chịu đủ đả kích, hao tâm tổn sức quá độ, đi thẳng tới Quỷ Môn quan cũng không khác cho lắm.

Bỗng nàng ta tiến lên phía trước, quỳ gối trước mặt bệ hạ, nước mắt như mưa, “Bệ hạ, mấy ngày nữa, Hân Nhu mới tròn bảy tuổi, còn nhỏ như vậy...Nô tì khẩn cầu bệ hạ làm chủ cho Hân Nhu...”

Sở Minh Phong khẽ cau mày, không nói gì.

“Tỷ tỷ vì sao lại nói như vậy chứ?” Lý Chiêu nghi đi lên trước, tò mò hỏi, “Hân Nhu trượt chân rơi xuống nước, chẳng phải là bất ngờ sao ạ?”

“Không phải bất ngờ” Quan Thục phi nước mắt chảy xuống, đối mặt với bệ hạ, bi phần khóc nói, “Hân Nhu tỉnh rồi, đã nói với nô tì, không phải nó bất cẩn trượt chân ngã, mà có người ở sau lưng đẩy nó...”

“A...Thế chẳng phải định đẩy Hân Nhu vào chỗ chết sao?” Lý Chiêu nghi khiếp sợ nói, “Người đẩy Hân Nhu là ai vậy/”

“Hân Nhu không nhìn thấy” Quan Thục phi lấy khăn lụa lau lệ, lại không ngừng được nước mắt rơi xuống, “Bệ hạ, Hân Nhu tốt xấu gì cũng là Cành Vàng lá Ngọc, bị người làm hại suýt nữa mất mạng, là mẫu thân, nô tì không thể không vì con gái mà chủ trì lấy công đạo. Kể đâu Hân Nhu này tâm địa độc ác, tội này phải giết sạch, nô tì khẩn cầu bệ hạ tra rõ việc này, tra ra hung thủ, cho Hân Nhu một công đạo!”

Nói lời này, thấy lộ rõ là tình cảm của mẫu thân bảo vệ con cái, cũng biểu lộ rõ thái độ kiên quyết theo đuổi công nghĩa.

Lý Chiêu nghi nói thành khẩn, “Bệ hạ, nô tì cũng thân làm người mẹ, tâm tình của Thục phi, nô tì cảm động lây. Công chúa Hân Nhu bị người đẩy xuống nước, hung thủ ở ngay ngự hoa viên ngang nhiên có gan mưu hại công chúa, tâm địa này thật hiểm ác, khiến người ta giận sôi. Nô tì nghĩ, cần phải tra rõ ra hung thủ, nghiêm trị không tha”

Tần Quý nhân cũng lên tiếng khẩn cầu, Tôn thái hậu từ tẩm điện đi ra, vào chỗ ngồi, “Hân Nhu là cháu gái ai gia, suýt nữa chết, thật đáng thương làm sao. Bệ hạ, chuyện này cần phải tra rõ”

Diệp vũ thật không ngờ chuyện này sao có thể lại liên lụy đến mình được chứ? Sở Minh Phong sai Tổng Vân mang hai cung nữ kia tiến vào, một lát, hai cung nữ hầu hạ công chúa Hân Nhu vào đại điện, quý xuống đáp lời.

“Bệ hạ, nàng này là Tùng Nhi, còn nàng kia là Hồng Quyên” Tổng Vân nghiêm khắc nói với các nàng, “Nhóm các người nói rõ hết mọi chuyện ra, không bỏ sót cái gì, nếu có giấu diếm, đó là phạm tội khi quân”

“Bẩm bệ hạ, nô tỳ hầu hạ công chúa Hân Nhu đã tròn bốn năm, vẫn tận tâm tận lực không dám lơ là” Tùng Nhi kinh sợ nói, “Giữa trưa hôm nay, công chúa muốn đi thả diều, nô tỳ liền cùng Hồng Quên bồi công chúa tới ngự hoa viên chơi thả diều. Diều bị đứt dây, nô tỳ vâng lệnh công chúa đi tìm con diều ở phía trước. Tìm một hồi lâu cuối cùng nô tì cũng tìm được diều, khi về đã thấy công chúa kêu cứu dưới Bích Hồ, mắt thấy công chúa sắp chìm xuống, lập tức nhảy xuống hồ cứu công chúa lên ạ”

Hồng Quên cũng khai y như lời nàng ta vừa nói, chỉ là, Hồng Qurn về đã thấy công chúa được cứu lên rồi.

Quan Thục phi hỏi, “Lúc ấy các người có để ý thấy ở gần bên Bích Hồ có người nghi ngờ nào không?”

Các nàng không hẹn mà cùng lắc đầu. Hồng Quên nghĩ ngợi, lại nói, “Nô tì lúc về, có mấy cung nhân đứng vây quanh xem”

Ánh mắt Sở Minh Phong lạnh rung lên, “Công chúa tuổi còn nhỏ, các người tự tiện rời công chúa đi, hầu hạ bất lực, sáng sớm mai đi lĩnh năm mươi gậy đi”

Quan Thục phi đau khổ nói, “Bệ hạ xin làm chủ cho Hân Nhi a...”

Diệp Vũ nghĩ, kế tiếp theo chính là muốn thăm vấn mình sao?

“Lúc ấy nô tì ở ngự hoa viên, có chuyện... Chiêu Nghi, nô tì có nên nói không ạ?” Cung nữ bên cạnh Lý Chiêu nghi hạ giọng nói, sợ hãi rụt rè, thần sắc kinh sợ.

“Thật hồ đồ!” Lý Chiêu nghi trách, “Còn không mau bẩm tấu với bệ hạ hả?”

“Nô tỳ tên là Lục Tụ, là người hầu ở điện Vân Trạch Chiêu Nghi ạ” Lục Tụ quỳ xuống đất nói, “Khoảng chừng vào giờ Dậu, chiêu nghi sai nô tì đi ngự hoa viên cắt mấy cành hồng, nô tỳ thấy...”

Trâm Cài thì thảo bên tai Diệp Vũ, “Lục tụ là thị tỳ của Lý Chiêu nghi, bình thường cũng chẳng bao giờ đi cùng với Chiêu Nghi ạ”

Diệp Vũ gật gật đầu, chỉ sợ lời khai của Lục tụ gây bất lợi với mình mà thôi. Lục tụ nói, “Nô tì cắt cành hồng, ở xa thấy công chúa Hân Nhu đi về phía Bích Hồ, nô tì đang định quay lại, bỗng thấy có một người rất nhanh đi về hướng công chúa, đẩy công chúa một cái, công chúa liền rơi ngay xuống Bích Hồ. Tiếp đó, kẻ đó đã nhanh chóng thoát đi”

Quan Thục phi khàn cả giọng rống hỏi, “Là ai đẩy Hân Nhu? Là ai...”

Lục Tụ nhìn về phía Diệp Vũ, trỏ ngón tay, “Là nàng ta... Nô tỳ không biết gọi nàng ta thế nào ạ...”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Vũ, dùng ánh mắt khiển trách nhìn nàng, cứ như nàng phạm phải tội không thể nào tha thứ nổi.

Diệp Vũ không nói gì, cũng đoán được lời khai là vậy, đoán được một cảnh này, lòng cười lạnh. Nàng nhìn về phía Sở Minh Phong, mặt hân lạnh như nước, mắt như nhiễm băng tuyết vậy, khiến người ta phát lạnh.

139. Chương 142: Toàn Thân Đau Đớn

Người khác lên án, hẳn có tin không?

“Hoá ra là người!” Quan Thục phi bị phần cảm tức, gạt nước mắt, giọng phần hận chất vấn, “Vì sao người đẩy Hân Nhu? Hân Nhu tuổi còn nhỏ, cái gì cũng không biết, vì sao người hại Hân Nhu chứ? Bản cung đã biết, mấy ngày trước đây ở ngự hoa viên, bản cung bắt cần làm đồ nước trà, bỗng tay người, người tâm tồn oán hận, liền hại Hân Nhu trả thù bản cung, có đúng không?”

“Ta không hại công chúa Hân Nhu” Diệp Vũ bình tĩnh biện giải, “Khoảng giờ Dậu, đúng là ta có đi qua ngự hoa viên, đúng là có thấy hai cung nữ bồi công chúa Hân Nhu thả diều. Con diều bị đứt dây, ta liền rời khỏi ngự hoa viên, cũng không đẩy công chúa Hân Nhu”

“Nô tỳ có thể làm chứng... Bệ hạ, Thục phi, nô tỳ bồi hoàng quý phi...” Trâm Cài bỗng nhớ rớt cách xưng hô này không thể nói ra trong tình huống này, tuy bệ hạ ngầm đồng ý, nhưng dù sao vẫn chưa chính thức sắc phong, xưng hô như thế, sẽ chọc lờ ra tiếng vào. Nhưng mà, không gọi “Hoàng quý phi” thì gọi là gì chứ? Nàng ta cũng không bận tâm tới chuyện nhỏ này, nói tiếp, “Nô tỳ bồi hoàng quý phi đi ngự hoa viên giải sầu, thấy công chúa Hân Nhu đang thả diều. Nô tỳ bảo Vòng Ngọc đã làm được một con diều, nên về lấy diều. Sau đó lúc nô tỳ quay lại gặp Hoàng quý phi ở Thính Phong các, nên cùng hoàng quý phi thả diều. Bệ hạ, Thục phi, hoàng quý phi sao lại hại công chúa Hân Nhu chứ ạ? Xin bệ hạ minh giám”

Quả nhiên, Quan Thục phi, Lý chiêu nghi và Tần Quý nhân nghe thấy ba chữ “Hoàng quý phi” sắc mặt khế biến. Làm các nàng kinh hãi là, trong lòng bệ hạ, vị trí Diệp Vũ dĩ nhiên là hoàng quý phi, còn được sủng ái hơn cả Văn Quý phi lúc trước cùng với chúng phi tần ở trên.

“Người quay về lấy con diều, trong khoảng thời gian này nàng ấy ở một mình trong ngự hoa viên, đã làm cái gì, làm sao người biết?” Quan Thục phi giận dữ hỏi, ánh mắt chuyển sang Sở Minh Phong, “Bệ hạ, sau khi Trâm Cài rời đi, Diệp muội muội mất thấy có mình Hân Nhu, lòng nổi lên độc ác, đẩy Hân Nhu xuống hồ, trả thù nô tỳ lúc bắt cần làm bóng tay nàng ấy. Giờ chân tướng đã rõ, là Diệp Vũ muội muội làm hại Hân Nhu suýt chết trong hồ...” Nàng ta buồn rầu khóc, có loại tình cảm bảo vệ khiến người ta động lòng, “Nô tỳ chẳng qua chỉ làm bóng tay Diệp muội muội mà thôi, nàng ấy thế mà lại dám hạ độc thủ với Hân Nhu còn nhỏ tuổi, bệ hạ, tốt xấu gì Hân Nhu cũng là cốt nhục của bệ hạ sinh ra, Diệp muội muội sao có thể làm vậy chứ? Bệ hạ nên làm chủ cho Hân Nhu a...”

“Bệ hạ, nô tỳ không ngờ được Diệp muội muội lại nhẫn tâm tới mức ấy ạ” Lý chiêu nghi mặt quẩn rừ đầy tự trách, ‘Ngày ấy, nô tỳ đề nghị Diệp muội muội rót trà cho Thục phi tử tử, không ngờ lại gây ra mầm tai vạ như thế. Chuyện này là từ nô tỳ, xin bệ hạ trừng phạt, nô tỳ không oán không hận. Nhưng dù Thục phi tử tử có làm bóng tay Diệp muội muội đi chăng nữa, thì Diệp muội muội cũng không nên xuống tay với công chúa Hân Nhu còn nhỏ chứ. Nô tỳ thân làm một người mẹ, cũng thấy bi thống và cảm động thay cho Thục phi tử tử, nô tỳ khẩn cầu bệ hạ làm chủ cho Thục phi tử tử và công chúa Hân Nhu ạ”

Cả đại điện yên lặng, như có đám mây đen bao phủ vậy, không khí như ngưng lại, đầy áp lực. Diệp Vũ nhìn Sở Minh Phong, hẳn nghe mọi người nói, mặt không buồn không vui, cứ như chuyện mọi người nói chẳng liên quan gì hẳn. Tội danh mưu hại công chúa rất lớn, nàng tin, hẳn thích mình, để ý đến mình, chắc chắn sẽ không để mình bị oan, để người bắt nạt mình đâu; nàng cũng chờ đợi, hẳn chẳng hề giống lần trước để người ngoài tự đập lên mình.

Mặt Tôn thái hậu lạnh lẽo, “Chính mắt cung nhân nhìn thấy, lời nói chuẩn xác, Vũ Nhi, người còn gì để nói nữa không?”

Diệp Vũ trấn định tự nhiên nói, “Bẩm thái hậu, nô tỳ không hại công chúa Hân Nhu, xin thái hậu, bệ hạ minh giám”

Nước mắt Quan Thục phi đầm đìa, khóc nức nở bi thống, “Thái hậu, Hân Nhu là cháu gái ruột của người, người nên làm chủ cho Hân Nhu đi.... Bệ hạ, chuyện đã sáng tỏ như thế, nô tỳ chẳng cầu mong gì, chỉ cầu bệ hạ cho Hân Nhu một công đạo...”

Diệp Vũ nhìn mọi người đang chờ mong bệ hạ mở miệng, lòng bất ổn. Giọng Sở Minh Phong lạnh lẽo, “Hôm nay muộn rồi, ngày mai tái thẩm” Hắn đứng lên, cất bước đi trước, đi lại vội vã, giọng cũng vội càng, “Tổng Vân, mang Diệp Vũ tới Đài Quan Sát đi”

Ý chỉ này nói, khiến người ta vừa hết giận vừa phẫn hận. Hết giận là, rốt cuộc Diệp Vũ không còn độc chiếm long tháp điện Trùng Tâm nữa, phẫn hận là, bệ hạ lại chỉ bảo bắt giữ lấy nàng ta.

Diệp Vũ ngơ ngẩn cả người, cứ như có một bàn tay vuốt ve lòng, đau đớn, khó chịu. Ý chỉ hẳn như thế, tuy nói là hoãn thẩm vấn lại, nhưng cũng không phải hoàn toàn tin tưởng mình. Nàng không biết mình may mắn hay thương tâm nữa.

Thân là nghi phạm mưu hại công chúa, dĩ nhiên không thể ở lại điện Trùng Tâm được. Tổng Vân đưa Diệp Vũ tới Vũ đài Quan Sát, sau khi dàn xếp xong xuôi khuyên nàng đi nghỉ sớm. Trâm Cài khẩn cầu được ở

lại chăm sóc cho nàng, Tống Vân bảo Trâm Cài là cung nhân diện Trùng Tâm, không thể ở lại đài quan sát, như thế Trâm Cài đành phải về.

Đài quan sát là một toà nhà hoang dã, ngấm toàn cảnh chỉ có mấy gian phòng, Diệp Vũ ở một trong những gian đó, bên trong chỉ có giường, một bàn tròn, hai cái ghế và hai bàn nhỏ, ngoài những thứ đó ra, thì không còn gì khác, nhìn có chút trống trải. Vốn là nơi lâu rồi không có ai ở, cung thất rách nát, còn có thứ mùi khó ngửi nữa. Trần trọc mãi kiểu gì cũng không ngủ được.

Nàng không biết Sở Minh Phong đang nghĩ gì, hẳn chắc là đang bận tâm tới cảm thụ của mọi người, không thiên vị mình, hay cố ý lạnh nhạt mình, khiến cho mình đau lòng khổ sở? Nàng không đoán được tâm tư của hắn.

Lần đó, Văn quý phi vu hãm nàng mưu hại hoàng tử, hẳn tin nàng trong sạch, cho dù có bắt nàng vào đại lao, cũng vững vàng biến phòng giam thành động phòng, cùng ở nhà tù bởi nàng một đêm. Lúc đó hẳn đối đãi nàng thật tình, tình thâm ý nặng, giờ nghĩ tới, nàng thấy thổn thức cảm khái làm sao.

Đêm không ngủ, đơn giản đứng dậy, Diệp Vũ đứng bên cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài. Mùi gió mát lướt lơ phất phơ tới, lướt qua đầu ngón tay, tới cổ tay, lướt qua mặt, thấy hơi lạnh lạnh, cũng có cảm giác man mát sâu trong lòng. Bóng đêm đen mịt, màn đêm như dải mực đen trải rộng ra xa, ánh trăng treo trên cao lơ lửng một góc, tựa như một khối ngọc băng khảm lên tấm vải thô; ánh sáng như sữa rơi xuống nhân gian, cả đình uyển như được giắt một màn lụa mỏng, nhìn bóng đêm càng trong veo lạnh lùng đầy cô tịch.

Trong veo, lạnh lùng, cô tịch đó chính là đêm ở Đài Quan Sát. Nàng thở dài, bỗng thấy trong ánh trăng sáng có một người đi tới, bóng đen khoác lên màn lụa trắng mỏng, khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm rõ ràng, tựa như một khối ngọc lạnh, toả ra màu sáng lam cũng lạnh lạnh.

Đêm đã khuya, sao hắn vẫn còn ở trong cung chứ? Vũ đài quan sát có thị vệ gác, hẳn vào bằng cách nào?

Sở Minh Hiên đi tới cửa sổ, cùng nàng đứng cách nhau một cửa sổ. Diệp Vũ không nói, nếu hắn không mở miệng thì cũng duy trì im lặng.

Hắn vẫn mặc bộ quần áo trắng, bị ánh trăng như sữa nhuộm lên như tạo thành một làn sương trắng lạnh, cứ vậy đứng ở cửa sổ, thân cao thon như ngọc, độc lập, khuôn mặt vô song bị ánh trăng soi vào đầy lạnh lùng.

Nàng không nhận được thăm nghĩ, sáng mai sẽ có người bắt tấu ngay với Sở Minh Phong chuyện xảy ra tối nay ở đài Quan Sát.

“Từng có một đêm, ta và một cô gái gần bó bên nhau, cùng phơi nắng ánh trăng” Hắn thản nhiên nói, mắt nhìn về trước, “Chuyện cũ như mây khói, Vương gia cần gì phải nhớ mãi trong lòng nữa?”

“Đều không phải là ta cố ý nhớ. Một năm có Xuân Hạ Thu Đông, một ngày có mặt trời mọc lặn, vòng đi vòng lại, cũng không thay đổi; có một số việc cũng giống Xuân Hạ Thu đông, mặt trời mọc lặn vậy, không cố ý cũng không quên được, sẽ không đổi được”

Diệp Vũ không biết nói gì, sự bướng bỉnh và kiên trì của hắn, nàng bất lực. Yên tĩnh một lát, nàng nhẹ giọng nói, “Xin Vương gia cứ tự nhiên, ta đi nghỉ đây”

Giọng Sở Minh Hiên lạnh nhạt giống y ánh trăng, “Đêm không ngủ, cần gì phải ép chính mình chứ?”

Nàng kiên trì, “Xin vương gia cứ tự nhiên”

Hắn xoay người, “Nàng nghỉ đi, ta ngồi trên bậu cửa sổ với nàng”

Nàng trở mặt, hẳn đây chẳng phải chơi xấu đó sao? Nếu thật là vậy, Sở Minh Phong đã biết thì còn thành ra cái gì nữa chứ. Cũng đành vậy, cứ để mặc hắn đợi một hồi đi.

“Vì sao không ngủ được thế?” Hắn dựa cửa sổ, khuôn mặt phẳng phất như dưới ánh trăng, soi xuống tận đáy nước có đá cuội vậy, lại toả ra ánh sáng lạnh lạnh.

“Vương gia cần gì phải hỏi nhiều như vậy chứ?” Diệp Vũ nói lạnh lùng.

“Nếu nàng không cần một người, bất luận hấn làm tổn thương nàng thế nào, nàng cũng sẽ không bị đau lòng. Nếu nàng để ý, thì sẽ ngược lại hoàn toàn”

Nàng hiểu, để ý Sở Minh Phong, Mới có thể bởi vì mỗi lời ăn tiếng nói của hấn mà bị tổn thương. Giọng nói của hấn tựa như nước suối trong vắt, ‘Có chuyện, ta muốn hỏi, mà lại không dám hỏi’

Nàng mắt sáng ngời, nói, “Mời vương gia nói, ta nhất định sẽ không không nói gì ngăn lại đâu”

Hấn cười tự giễu, “Thôi, vốn đã biết đáp án rồi, cần gì phải nhiều lời hỏi nữa?”

“Vậy Vương gia sao lại tiến vào đây vậy?”

“Tuy Vương phủ ta ở ngoài cung, nhưng trong cung cũng có quen mấy người. họ cho ta một bộ y bào thị vệ, ta giả trang thị vệ, trà trộn vào đài quan sát, sau đó cởi bộ quần áo thị vệ tới gặp nàng” Sở Minh Hiên cười nói, khuôn mặt sáng ngời lên như ánh trăng trong đêm.

Diệp Vũ nhớ tới, năm trước hấn mang chính mình cao chạy xa bay, bị Sở Minh Phong tóm trở về, sau đó, hấn bị cấm chững ở Đài quan sát, mà nay, lại tới lượt nàng bị giam ở đài quan sát. Sự đời sao mới kỳ diệu làm sao.

Hấn nhìn nàng chăm chú, nàng khoác áo khoác trắng như tuyết, nét mặt lặng lẽ, đứng trước cửa sổ, cứ như ánh trăng vậy, thanh lệ quyến rũ, mảnh mai khiến người ta thương tiếc.

“Nghe nói có kẻ giả trang thành nàng, lừa gạt hoàng huynh, mà giờ kẻ đó lại bị giam ở biệt quán. Nàng đó là nàng an bài sao/”

“Dù không phải ta an bài, cũng được ta đồng ý”

“Nàng ấy bị ngược đãi đánh cho rất thảm, nàng cứ trơ mắt nhìn nàng ấy bị tra tấn tới chết sao?” Sở Minh Hiên toát lên không đành lòng, đầy bất bình”

“Ta có lòng mà chẳng có lực”

“Ta có thể giúp nàng một tay”

“Việc này quá mức nguy hiểm, Vương gia vẫn không cần nhúng tay làm gì”

“Nàng lo ta bị hoàng huynh trách phạt, hay là lo hoàng huynh hoài nghi người xúi giục ta âm mưu cứu người, hay có tâm tư nào khác?” Vấn đề của hấn bén nhọn khiến người ta thấy run sợ. Diệp Vũ không đáp được, hấn đoán đúng rồi.

Thứ nhất, nàng không muốn liên lụy tới hấn; thứ hai, luôn có tai vách mạch rừng, Sở Minh Phong sẽ nhanh biết ngay là có Tần Vương giúp nàng cứu người, sẽ hoài nghi nàng và Tần Vương dẫu lia ngổ ý mà vẫn vương tơ lòng, khi đó nàng chẳng còn biết nói gì nữa.

Nàng không muốn bị thọc ngang tự nhiên như thế. Sở Minh hiên hơi bĩu môi, “Nàng đó đóng giả nàng, mà hoàng huynh lại tức, lại hận rồi tra tấn nàng đó, trừng phạt thế cũng đủ rồi. Ta chỉ không đành lòng thấy người nào đó chết thảm, chẳng có tâm tư gì khác”

Nàng than nhẹ, “Lời tuy nói như thế, nếu bề hạ biết việc này có liên quan tới ngài, sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua đâu”

“Nàng yên tâm, ta sẽ làm việc cẩn thận, hoàng huynh sẽ không biết là ta ra tay cứu người đâu”

“Ta còn cảm thấy không ổn, Vương gia cần gì phải tranh giao du này với kẻ xấu chứ? Còn còn tưởng đã chết...”

“Nàng óc còn không mang nổi mình óc, còn có cách nào khác sao?” Hấn dướn mày khinh thường, “Ta ra tay cứu người, chỉ là không muốn có người bị thiệt mạng uống thôi”

Diệp Vũ không hề khuyên, bởi vì tâm ý đã quyết. Nàng dạn dò, “Ngài đã nghĩ ra cách cứu người, nói trước cho ta biết”

Hắn gật đầu đồng ý, nàng đang muốn khuyên hắn ôm một chút ra cung, hắn lại nhắc tới chuyện cảm chừng năm trước. “Ta đang đợi vũ đài quan sát một tháng. Chỉ là trong này ta đã biết chân tướng.... Người tuân lệnh chân tướng xấu xí này không thể tin được, khiến người ta đau triệt nội tâm....”

Nàng kinh ngạc sững sốt, chân tướng gì cơ? Sở Minh Hiền ngưng mắt ra xa, ánh mắt đầy trong trẻo và lạnh lùng, “Lúc ở đài quan sát mười ngày, có người cải trang tới gặp ta...”

Đó là một đêm trăng tương tự. Sở Minh Hiền đứng ở trước cửa sổ, trăng rằm nhớ người, thấy một người đi tới, mặc áo bào thị vệ, khuôn mặt phụ nữ. Là Văn quý phi. Nàng ấy tới làm gì?

Mặc quần áo thị vệ, dung mạo xinh đẹp, nhưng thật ra có ba phần anh khí, ba phần hiền ngang. Trong ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, gió đêm lất lự, rơi trên người nàng ta, lờ mờ, quỷ mị. Nàng ấy trong suốt đứng ở bên ngoài cửa sổ, đáy mắt đuôi lông mày được gọt giữa nụ cười lạnh mĩ mai.

“Hoàng tẩu cười cái gì?” Hắn biết, nàng ấy mạo hiểm tới vũ đài Quan Sát, mục đích tất không đơn giản.

“Vương gia nghĩ bản cung rất nhân nhã sao?” Văn quý phi lạnh lùng cười nhạo, “Bản cung nói thật, nhưng bản cung cảm thấy Vương gia thật không đáng, thật đáng thương”

Sắc mặt Sở Minh Hiền thay đổi, nóng vội rơi xuống, mạnh tay túm chặt tay nàng ta, “Hoàng tẩu đừng nói hươu nói vượn!”

Nàng ta dùng sức rút tay ra, tay nam nhân cũng thật lớn, “Bản cung lừa người làm gì? Nếu bản cung có một câu nói láo, thì sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Đầu như bị người ta đập một gậy vậy, đầu hắn rung động ầm ầm, rất choáng, rất đau đớn, đau đớn nhất là trái tim, “Vũ Nhi không phải là loại người như vậy! Người ngậm máu phun người!”

Nàng cười ngẩn nga, “Nàng ấy không phải dụ dỗ đến chết là gì? Nhảy một điệu vũ câu hồn đoạt phách, bồi phong bại tục, không phải là quyến rũ bệ hạ sao? Vương gia cầm giữ không được mà bệ hạ dĩ nhiên cũng không cầm giữ nổi”

“Không đúng...” Hắn rống lên.

“Mặc dù nàng ấy không phải dụ dỗ, Vương gia cũng bị nàng ấy thần hồn điên đảo, bệ hạ cũng thế” Giọng Văn quý phi lạnh thấy xương, “Vương gia cũng biết vì sao bệ hạ không ban nàng ấy cho ngài làm sủng phi chứ? Cũng biết bệ hạ vì sao ban nàng ấy cho Thẩm Chiêu làm sủng phu nhân không? Đó là bởi, Thẩm Chiêu là người khiêm tốn, sẽ không động tới phụ nữ của bệ hạ, cũng không dám động”

“Câm miệng!” Sở Minh Hiền rống giận, lại không muốn nghe, cự tuyệt biết chân tướng.

“Vương gia chắc còn nhớ rõ đêm thọ yến của thái hậu chứ? Thẩm Nhị phu nhân hiến vũ vì Thái hậu, chính là điệu nhảy đó, khiến bệ hạ nhớ thương” Nàng ta nói lải nhải, coi như nói ra chân tướng này, khiến hắn thống khổ, nàng ấy như được báo thù vậy, thật khoái lòng người. “Đêm đó, bệ hạ mạnh mẽ ép nàng ở lại cung bồi với thái hậu, cũng chỉ là lấy cớ. Sau đó, bệ hạ đón nàng ta vào trong điện Trùng Tâm, sung hạnh nàng ta! Ngày tiếp theo, bệ hạ đã ban nàng ấy cho Thẩm Chiêu”

Chân tướng như thế, coi như sét đánh “Oành” một tiếng, nổ oành khiến lỗ tai hắn ong ong, vỡ nát thân và tim hắn... Khuôn mặt tuần tú của hắn như bị bóp chặt, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, cổ rung rung, gần như không đỡ được vậy... Văn quý phi cười khanh khách, “Nhìn cao thấp ai chẳng biết Vương gia tình thâm ý nặng với Thẩm Nhị phu nhân sao? Ai chẳng biết các người ra vào có đôi sao? Nhưng bệ hạ ngang nhiên cướp đoạt, chiếm đoạt cô gái Vương gia yêu nhất, còn nghĩ ban nàng ấy cho thần hạ. Nữ nhân bệ hạ, dĩ nhiên Thẩm Chiêu không dám động tới một sợi lông rồi, lại còn để nàng tới biệt quán, cũng tiện cho bệ hạ được hội ngộ cùng giai nhân”

Hắn lẩm bẩm, “Đừng nói nữa.... đừng nói nữa....”

Nhưng hắn đau đớn sắp chết, đau tới mức nói không ra lời... Theo lời nàng ta nói chân tướng ấy cứ như một thành chủy thủ sắc bén đâm vào tim hắn; mỗi một câu nàng ta nói kia, thì là một lần đâm vào, từng chút từng chút một, đâm sâu vào tim huyết mạch máu thịt lẫn lộn, toàn thân đều đau không tả nổi...

Nàng ta vẫn cứ nói, cái miệng nhỏ ấy cứ không ngừng mở ra, xé rách toàn bộ thể xác và tinh thần hần khiến cơn đau càng ngày càng tăng cao...

“Qua lâu vậy rồi, Vương gia vẫn chưa biết gì, thậm chí còn mang theo phụ nữ của hoàng huynh bỏ trốn, trong cung ai cũng nói Vương gia mới ngốc làm sao” Văn quý phi lạnh lùng nhìn hần, trong lòng thấy thống khoái vô cùng.

“Vương gia và bệ hạ cùng yêu một phụ nữ, nhất định sẽ không chiếm được” Nàng ta giả vờ giả vịt nói, “Bất luận là bệ hạ ngang nhiên cướp đoạt, hay là Thảm Nhị phu nhân quyến rũ bệ hạ, giờ ván đã đóng thuyền, Vương gia vẫn còn nhớ nhung mãi, đừng có làm chuyện điên rồ, đừng có bị một kẻ chẳng ra gì dụ dỗ làm mất hết tiền đồ”

“Aizzz, giả sử là bản cung, bản cung cũng sẽ cố giết lại” Nàng ta lắc đầu thở dài, “Cô gái yêu nhất bị hoàng huynh cướp đoạt, còn sao nữa đây? Y theo tính tình của bản cung, thứ gì đã thuộc về mình thì bất kể dùng cách nào cũng cố mà đoạt lại được. Không làm thì thôi, mà đã làm thì làm đến cùng, đem thứ yêu nhất ấy cướp về, cùng cao chạy xa bay, vĩnh viễn không cần trở lại. Nhưng Vương gia không phải bản cung, Vương gia cứ cân nhắc đi”

Văn Quý phi nhìn hần bị chân tướng này tra tấn chết đi sống lại, chẳng chút thương hại, đáng vẻ hơn hờ ngập tràn. Khuôn mặt tuấn tú của Sở Minh Hiên như bị xé rách, cả người thương tích đầy mình... Vũ Nhi, thế mà đã sớm là người của hoàng huynh! Vì sao lại vậy... Vì sao... Hần không cam lòng!

Diệp Vũ cứ lặng nghe, nghe hần kể lại đêm kinh tâm động phách đó, đau triệt nội tâm. Đêm đó, Văn Quý phi nói rõ chân tướng cho hần, tâm tư rõ ràng: mượn lực Tấn Vương, “diệt trừ” mình. Nhưng Văn quý phi lại không ngờ, Tấn Vương cái gì cũng không làm, giả vờ không biết, cũng chẳng khác người thường. Có thể tưởng tượng được, sau khi hần biết chân tướng đã bị dày vò khổ sở và tra tấn thể nào. Sở Minh Hiên chậm rãi nói xong, giọng bình tĩnh, tâm tình cũng bình tĩnh, cứ như thời gian thật sự có thể làm phai nhạt đau đớn khi đó.

“Ta đã ở Đài Quan sát nghĩ rất nhiều, rất nhiều, mãi cho tới khi về phủ, ta lúc nào cũng nghĩ, hần là nên thành toàn cho nàng và hoàng huynh, hay là cố sức tranh thủ” Giọng hần lạnh nhạt, cười chua xót, “Rốt cuộc ta cũng nghĩ thông suốt, nàng đã trở thành người của hoàng huynh, có lẽ là ý trời. Như vậy ta thành toàn cho hoàng huynh”

“Sau đó, ngài làm như không có chuyện gì, không biết chân tướng, là cứ như thế sao?” Nội tâm Diệp Vũ áy náy nẩy lên.

“Nàng đã không còn tình ý gì với ta nữa, như vậy ta buông tay. Chỉ cần nàng được vui vẻ, hạnh phúc, ta sẽ chúc phúc cho nàng” Hần nhìn nàng, tiến sâu vào trong mắt nàng hy vọng tới tận nội tâm của nàng.

“Tạ Vương gia thành toàn” Nàng nói thật lòng.

Sở Minh Hiên cầm cổ tay nàng, nói chân thành tha thiết, “Nói cho ta biết, ở trong cung, làm người phụ nữ của hoàng huynh, nàng có vui vẻ, hạnh phúc không?”

Biết nói thế nào đây mới khiến hần hết hy vọng? Nếu như nói dối, hần cũng sẽ không tin đâu,

“Vương gia, ta tin bệ hạ yêu ta thật tình, nếu có thời gian, ta sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi tốt với bệ hạ” Nàng hất tay hần ra, còn hần thì lại ra sức nắm chặt tay nàng.

“Ta nhớ rõ nàng có nói, thề không làm thiếp, cũng không thiết cùng chung một phu quân với nhiều phụ nữ khác. Nàng không ngại hoàng huynh có phi tần khác sao? Nàng cam tâm sao?” Hần hỏi như vậy, cũng biểu lộ sự không cam lòng và khí phách của hần.

“Dù sao bệ hạ cũng là vua một nước, triều đình và hậu cung có nhiều sợi dây liên quan, cũng không có khả năng vì ta mà phế lục cung, ta chỉ nguyện bệ hạ thật tình đối đãi”

“Thì ra là thế”

Sở Minh Hiền cười thê lương, buông lỏng tay nàng ra. Nàng thấy hai gò má hần mỉm cười, mắt mát như vậy, vô vọng như vậy.

Hôm sau, lâm triều xong, Sở Minh Phong vừa trở lại ngự thư phòng, thì có thị vệ báo lại. Thấy là thị vệ ở Vũ Đài, tâm thần hần căng thẳng, “Chuyện gì?”

Thị vệ đáp, “Bẩm bệ hạ, tối qua Tần Vương cải trang thành thị vệ trà trộn vào Vũ Đài”

Mắt Sở Minh Phong sầm xuống, tay chậm rãi nắm chặt lại, một lát sau mới hỏi, “Hắn ở bao lâu?”

Thị vệ nói, “Khoảng chừng hai tuần trà”

Sở Minh Phong đi về phía ngự án, Tống Vân cho thị vệ lui ra, thấy mặt bệ hạ không vui, trong khoảng thời gian ngắn không dám nói, cứ yên lặng dâng trà nóng.

Uống một hớp trà, khuôn mặt Sở Minh Phong âm trầm đáng sợ, như mây đen cuộn cuộn bao phủ, giữa trán hiện lên một vạch đen.

140. Chương 143: Véo Hạt Đậu Đỏ Nho Nhỏ

“Tối qua hoàng quý phi đang ở Vũ Đài, không ai hầu hạ, nói vậy cũng không tốt cho lắm ạ” Tống Vân dò xét sắc mặt bệ hạ, nói cẩn thận, “Tần Vương trà trộn vào Thính Vũ Đài, chắc là lo cho hoàng quý phi, mới đi thăm một chút đi”

“Người định nói cái gì?” Ánh mắt Sở Minh Phong bỗng chặn ngang ông ta.

“Nô tài không định nói gì cả, chỉ là cảm thấy tâm địa hoàng quý phi thiện lương, khinh việc tranh thủ tình cảm, sao lại mưu hại công chúa Hân nhu chứ?” Tống Vân thất kinh, “Chuyện Công chúa Hân Nhu rơi xuống nước chỉ sợ có nội tình khác”

“thì tính sao?”

“Theo nô tài thấy, lần này hoàng quý phi hồi cung, đã không còn giống trước nữa, bệ hạ không biết sao? Nô tài nghĩ tới, bệ hạ đem giam hoàng quý phi ở Vũ đài quan sát, hoàng quý phi sẽ rất đau lòng”

“Trẫm biết, nhưng trẫm không thể không làm vậy” Sở Minh Phong có chút hơi đau đầu, “Lời cung nhân nói chuẩn xác, nếu không có ai làm chứng, Vũ Nhi đắc tội là sự thật”

“Bệ hạ định thẩm vấn khi nào”

“Trước xem tấu chương đi đã”

Hắn mở tấu chương đầu tiên ra xem, trong đầu lại hiện ra hình ảnh nàng và hoàng đệ cầm đèn soi đuốc nói chuyện vui vẻ thâu đêm, càng ngày càng không bình tĩnh nổi, lửa giận bốc cao, tức giận ném bộp tấu chương xuống đất.

Tống Vân kinh hãi, thấy bệ hạ cau mày, không đoán được tâm tư bệ hạ, cũng không lên tiếng khuyên bảo. Chợt có cung nhân của điện Từ Ninh tới gặp, báo công chúa Hân Nhu bảy tuổi đã qua được kiếp nạn, thấu hậu bảo tiểu công chúa rơi xuống nước sống sót sau tai nạn, muốn tổ chức yến tiệc mừng cho tiểu công chúa, vui vẻ náo nhiệt một hồi, mới cho người tới hỏi ý bệ hạ thế nào.

Cũng là ý tứ của thái hậu, Sở Minh Phong không lý nào phản đối, cung nhân liền trở về đáp lời. Tiếp đó là Thảm Chiêu cầu kiến.

Sở Minh Phong đơn giản ngồi sau án, hỏi, ‘Có việc bẩm tấu sao?’

“Thần nghe nói công chúa Hân Nhu rơi xuống nước, là do hoàng quý phi đẩy xuống hồ” Thảm Chiêu thấy mày bệ hạ không động đậy, biết hắn còn đang phiền lòng vì việc này.

“thẩm Chiêu, người liệu sự như thần, hay không gì không biết chứ?” Giọng Sở Minh phong có ý châm chọc, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Thân là ngoại thần, lại đối việc nội cung rõ ràng như vậy, chẳng trách bệ hạ sẽ nói thế. Thẩm Chiêu không đáp ngay lại, mà cười bỏ qua, “Quả nhiên là hoàng quý phi đẩy công chúa Hân Nhu sao?”

Sở Minh Phong cười lạnh, “Với sự hiểu biết của người về Vũ Nhi, người cảm thấy nàng ấy là người vậy sao?”

Thẩm Chiêu lắc đầu, “Hoàng quý phi không phải là người như thế”

Tống Vân nói, “Nhưng mà có cung nhân chính mắt nhìn thấy hoàng quý phi đẩy công chúa Hân Nhu. Nếu không có người khác làm chứng, hoàng quý phi chắc chắn mắc tội danh mưu hại công chúa là thật. Bệ hạ cả đêm sai người đi tra hỏi cung nhân nghi vấn, vẫn không có tin tức”

“Người có diệu chiêu gì không?” Sở Minh Phong hỏi thẩm Chiêu.

“Chuyện này hết cách rồi, chỉ có thể tìm ra những người khác làm chứng chứng minh hoàng quý phi không mưu hại công chúa thôi” Thẩm Chiêu mặt nặng nề.

“Cả Thẩm chiêu cũng bó tay, chỉ e Vũ Nhi khó mà lấy lại trong sạch được” Mày kiếm Sở Minh Phong cụp xuống.

Đúng lúc đó, Vương thống lĩnh tới báo lại, nói suốt đêm tra hỏi trăm cung nhân nghi vấn, không phát hiện được gì khác lạ.

Ngự thư phòng yên tĩnh, bốn người đều suy nghĩ tới sơ hở của án này, hết một ly trà nhỏ, hai ấm trà cũng đã hết, vẫn không thu hoạch được gì.

Chẳng bao lâu, Quan Thục phi, Lý Chiêu nghi ở bên ngoài cầu kiến. Tống Vân đi ra ngoài, báo với các nàng ấy là bệ hạ đang cùng mấy đại thần thương nghị chuyện quan trọng, các nàng ấy mới phần nộ ra về.

Tới gần giờ ăn trưa, Thẩm Chiêu cười nói, “Bệ hạ, ăn xong rồi mới thẩm vấn đi”

Sở Minh Phong nói vui vẻ, “Người có diệu chiêu gì rồi?”

Thẩm Chiêu nói thần bí, “Hồi sau sẽ rõ”

Sau giờ ăn trưa, Tống Vân sai người đi truyền những kẻ liên quan tới ngự thư phòng. Chẳng bao lâu, người đến đông đủ, ngự thư phòng mở rộng vốn rất nóng, lúc này càng nóng hơn, cả bốn góc phòng đều dựng đồ dựng đá mới mát chút ít.

Diệp Vũ nhìn vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên của Thẩm Chiêu, lại nhìn sở Minh Phong không buồn không vui, bỗng không thấy lo lắng nữa. Hôm nay nhất định có thể tắm thoát oan khuất rồi.

“Bệ hạ, Hân Nhu rơi xuống nước, là Diệp muội muội đẩy, việc này đã tra ra manh mối, còn muốn thẩm vấn gì nữa ạ?” Qua một đêm, đôi mắt Quan Thục phi không sưng lên nhưng vẫn đỏ, túi mắt khá lớn nhìn hơi dọa người. Hai tròng mắt của nàng ta lại đầy nước mắt, nói thương tâm, “mặc dù Hân Nhu đã tỉnh, nhưng vẫn bị ác mộng liên tục, vẫn gọi ‘Mẫu phi’ cả đêm hoảng sợ... Bệ hạ, nô tì nguyện rơi xuống nước là nô tì chứ không muốn Hân Nhu chịu khổ... Nô tì khẩn cầu bệ hạ làm chủ cho Hân Nhu, nghiêm trị hung thủ!”

“TRẫm cũng không bênh vực kẻ gian!” Sở Minh Phong nói nặng, “Hôm qua kẻ chính mắt nhìn thấy Vũ Nhi đẩy Hân Nhu xuống là ai?”

“Là cung nhân Lục Tụ ở điện nô tì, thưa bệ hạ” Lý Chiêu nghi đáp, ý bảo Lục Tụ đi ra.

“Hôm qua người thấy cái gì, nói lại lần nữa” Hắn nhìn Lục Tụ chăm chăm, ánh mắt hung ác.

“Vâng, thưa bệ hạ” Lục Tụ quỳ trên mặt đất, thuật lại một lần lời khai tối qua, “Nô tì không có nửa câu nói dối, xin bệ hạ minh giám”

“Lúc ấy chỗ người đứng cách Bích hồ có xa lắm không?” Thẩm Chiêu đột nhiên hỏi, vẫn lạnh nhạt, phảng phất như chỉ tiện nhắc tới, “Một Trượng, hay là ba trượng? Hoặc xa hơn? Năm trượng? Mười trượng?”

“Để nó tì ngấm lại đã ạ” Nàng ta có chút khấn trương, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Lý Chiêu nghi. Diệp Vũ để ý tới thần sắc bất an của Lục Tụ, như đang muốn được chủ tử kia chỉ điểm, Lý Chiêu nghi cũng không nhìn nàng ta, làm như mình chẳng có liên quan, bộ dạng ưỡn cao.

Đột nhiên Thẩm Chiêu cất cao giọng, dùng giọng điệu chất vấn nghiêm khắc tra hỏi, “Đến tột cùng là bao xa? Mau mau trả lời! Đến tột cùng là xa bao nhiêu?”

Lục Tụ quay đầu, chột dạ co quắp lại, “Nô tì ngấm lại đã.... Khoảng chừng là năm trượng, ...à không, là mười trượng....”

Hắn đứng ở trước người nàng ta, càng lớn tiếng ép hỏi hơn, “Lúc ấy người thấy kẻ đẩy công chúa Hân Nhu rơi xuống nước, vì sao người không đi cứu công chúa? Vì sao không gọi người cứu? Vì sao trở mắt nhìn công chúa rơi xuống nước mà thờ ơ hả?”

“bởi vì.... bởi vì Chiêu nghi sai nô tì sau khi hái được hoa đồng thì phải nhanh chóng trở về...Nô tỳ không dám chậm trễ...” Nàng ta nói lắp bắp.

“Người chính mắt nhìn thấy mọi chuyện, cũng không cứu công chúa, cũng không gọi người cứu công chúa. Tuy người là cung nhân của Chiêu Nghi, nhưng chủ tử của người không phải chỉ có mỗi Chiêu nghi, chủ tử người còn có bệ hạ, thái hậu!” Thẩm Chiêu hung ác như quỷ sai, cổ ý bức nàng ta chỉ tử, ‘Công chúa Hân Nhu cũng là chủ tử của người, người không cứu công chúa, đó là đồng mưu!’

“Nô tỳ.... Không phải như thế.... Nô tì cũng muốn cứu công chúa.... Nhưng mà nô tì lo lắng hoàng quý phi phát hiện ra, sẽ giết nô tì diệt khẩu....” Lục Tụ nói khùng hoảng, ánh mắt cứ nhấp nháy mãi.

Hắn càng nói hung ác hơn, “Mới rồi không phải người nói, hung thủ sau khi đẩy công chúa xong thì lập tức thoát đi, nếu người cứu công chúa, hung thủ sao thấy người được chứ hả? Người là đồng mưu! Mưu hại công chúa, về lý nên phạt đánh!”

Nàng ta thất kinh, cả người run lên, môi cũng run nói không ra lời, “Không phải.... Bệ hạ tha mạng.... Nô tì không phải là không cứu công chúa, mà là....”

Lý Chiêu nghi thấy nàng ta nói như thế, mày cau lại, trông hững hờ thật sự.

“Người không cứu công chúa, còn định nói dối sao?”

“Không phải.... Là vì nô tỳ ở quá xa Bích Hồ, lúc nô tì chạy tới cũng không kịp nữa rồi....”

“Có xa lắm không? Năm trượng? Hay vẫn là mười trượng?” Thẩm Chiêu gầm lên, khó có được ác độc trên mặt, “Mười lăm trượng... Là mười lăm trượng ạ...” Lục Tụ sắc mặt hoảng sợ.

“Mới rồi, người rõ ràng nói là mười trượng, giờ lại nói là mười lăm trượng” Tuấn mi hắn cau nhanh, gương mặt lạnh lẽo, giận dữ chỉ thẳng vào nàng ta, “Lời khai của người mâu thuẫn với lời khai trước, bởi vì lúc ấy người vốn không ở ngự hoa viên, căn bản không tận mắt thấy những chuyện đã xảy ra”

“Không phải, là nô tì tận mắt thấy ạ....” Nàng ta càng hoảng, hoang mang lo sợ, lại nhìn về Lý Chiêu nghi.

Thẩm Chiêu chuyển nhìn bệ hạ, tổng kết nói, “Bệ Hạ, Lục Tụ nói lúc đầu chẳng giống lúc sau, lời khai của nàng ấy không đủ tin”

Diệp Vũ giờ mới biết hắn lợi hại tới mức nào, tựa như luật sư trên phim truyền hình bức cung với nghi phạm, tài ăn nói lưu loát, khí thế như núi cao biển vùi, bất giác thấy khâm phục sát đất.

Sở Minh Phong cười tủm tỉm, cũng bội phục diệu chiêu bức cung này của hắn. Mắt thấy Diệp Vũ sắp thoát tội, Quan Thục phi sốt ruột, vội vã nói, ‘Bệ hạ, Thẩm đại nhân dùng lời lẽ sắc bén thẩm vấn Lục Tụ như vậy, Lục Tụ chưa từng gặp được cung nhân quen mặt, dĩ nhiên là sợ rồi. Vừa sợ hãi nàng ấy dĩ nhiên là hoảng hốt, không nhớ nổi tình hình ngay lúc đó, chẳng có gì lạ. Lời khai Lục Tụ cũng không có gì không ổn, bệ hạ, thật bất công với Hân Nhu’

Sở Minh Phong ra vẻ công chính, nói, “Nếu thực phi cảm thấy bất công quá, Thẩm Chiêu, hỏi lại lần nữa”

Thẩm Chiêu cất cao giọng, lại dùng giọng sắc bén hỏi, “Lục Tụ ta hỏi người một lần cuối, người đứng cách mười trượng hay là mười lăm trượng tận mắt nhìn thấy mọi chuyện xảy ra hả?”

Lục Tụ lại bị kích động chợt dạ, môi run rẩy trả lời lập bập, “Mười...năm tượng...”

“Cách xa tận mười năm tượng, được, ta tin người lần này” Hắc mỉm cười, “Bệ hạ thần muốn mời mọi người cùng đến ngự hoa viên ạ”

“Chuẩn” Sở Minh Phong cất cao giọng nói. Diệp Vũ kinh ngạc, chẳng lẽ Thẩm Chiêu định dự lại vụ án kiện lần nữa sao?

Mọi người cùng đi vào ngự hoa viên, lúc này đúng là một ngày có thời tiết nóng nhất, nhưng mà vì biết được chân tướng, mồ hôi có chảy đầm đìa cũng đáng.

Trời nắng như đổ lửa, trong vườn một mảnh tình xuân, ánh mắt trời rực rỡ, tuy có cây cỏ thụ âm mát, nhưng sóng nhiệt cuộn cuộn, đợi một lúc mà mồ hôi đã bắt đầu túa ra.

Mọi người đứng ở bên bờ Bích Hồ, cung nhân và Lục Tụ đứng ở cách Bích Hồ mười năm tượng. Tiếp đó tổng Vân dẫn theo nữ tử đứng ở ven hồ Bích hồ, quay lưng về phía Lục Tụ, trong đó có một người là Diệp Vũ, còn hai người còn lại là cung nữ.

Sở Minh Phong và Diệp Vũ biết dụng ý của Thẩm Chiêu, người còn lại kinh ngạc tốt độ, không rõ hắc đến tốt cùng làm trò gì.

Thẩm Chiêu ra hiệu về phía Lục Tụ ý bảo bên kia bắt đầu nhận biết. Không lâu sau, công công bên kia cũng ra hiệu, tỏ vẻ đã biết. Sau đó, công công mang theo Lục Tụ trở về.

“Bệ hạ, Thẩm đại nhân, mới rồi Lục Tụ từ ba người nhận ra, ở giữa trung gian chính là kẻ hôm qua đã tận mắt nhìn thấy là người kia” Công công kia bẩm báo.

“Bệ hạ, Lục Tụ nhận ra kẻ đó ở giữa là người nọ, là nàng ta” Thẩm Chiêu chỉ vào một cung nữ. Lục Tụ nghẹn họng nhìn trân trối, Sở Minh Phong và Diệp Vũ thần sắc thản nhiên, Quan Thục phi, Lý Chiêu nghi kinh ngạc không hiểu.

Quan Thục phi không thể nhận được kết quả như ý, biện giải nói, ‘Bệ hạ, mười năm tượng xa như vậy, khiến cho Lục Tụ phải nhận biết trong ba người, sao mà nhận biết được chứ? Thẩm đại nhân biện pháp này có sự che chở chi ngại, nô tì không phục’

Sở Minh Phong không nói, đứng ở dưới cây hoa, không giận mà uy; dưới ánh nắng chói chang soi vào mặt hắc, phảng phất lóng lánh như đao phong khiến người ta không rét mà run.

Thẩm Chiêu mặc quan phục màu đỏ dưới ánh nắng chiếu xuống. nhưng lại trở nên đỏ tươi chói mắt, “Thục phi không phục, vậy thần xin tiếp tục nói. Hôm qua án phát giống nhau, cả ba người này đều mặc đồ trắng, Lục Tụ đứng cách mười năm tượng có thể nhận ra, nhận ra cung nữ này là kẻ hôm qua đẩy công chúa. Vì sao nàng ấy không nhận ra hoàng quý phi chính là hung thủ ngày hôm qua? bởi vì, mười năm tượng cách quá xa, lại thêm cây cối hoa lá xum xuê trong ngự hoa viên, cản trở tầm mắt, căn bản chẳng thấy rõ hình dạng người đứng bên bờ Bích Hồ này là gì, Lục Tụ làm sao kết luận được hung thủ ấy là hoàng quý phi chứ? Mà Lục Tụ nhận định hoàng quý phi là hung thủ mưu hại công chúa Hân Nhu, chỉ e có nội tình khác. Bởi vậy lời khai của Lục Tụ không đủ tin, hoàng quý phi vị tất phải là hung thủ đẩy công chúa Hân Nhu”

“Bệ hạ, Lục Tụ rõ ràng là thấy Diệp muội muội đẩy Hân Nhu, chuyện này không thể nghi ngờ ạ” Quan Thục phi lo lắng không yên nói, “Lục Tụ đứng ở cách mười năm tượng, từ trong ba người nhận ra hung thủ, điều này không hợp lý hợp tình. Các nàng ấy đều mặc đồ trắng, ánh nắng lại mạnh như vậy, lại xa như vậy, sao có thể nhận ra được chứ? Bệ hạ, đem nhận biết ra một người cũng chẳng có cách nào nhận ra được ạ”

“Lời Thục phi nói rất hay, để nhận biết ra một người, đều không nhận biết được” Hắc nói chắc chắn, “Bởi vì, mười năm tượng là quá xa, bị cây cỏ chặn tầm mắt, gần như chẳng thấy rõ bộ dạng người bên bích hồ này. Còn Lục Tụ công bố là hoàng quý phi đẩy Hân Nhu, chẳng phải rất kỳ lạ hay sao? Bệ hạ, lời khai Lục Tụ là giả, nhất định bị kẻ khác sai khiến, vu hãm cho hoàng quý phi!”

Hắc chỉ vào Lục Tụ, cứ coi như đang ngồi trên công đường thẩm án uy nghiêm chính khí như vậy.

Hai vai Lục Tụ co lên, rụt cổ, nghe được án như thế, chạm tới tia sáng hung ác của mắt hắc, kinh hoàng cúi đầu, ánh mắt láo liên không ngừng, cứ như là phạm nhân bị tóm gáy, chẳng dám biện giải.

Vu hãm hoàng quý phi!

Nghe được giọng điệu này khiến người người kinh sợ, khắp nơi yên tĩnh, chỉ có tiếng chim hót mới huyền ảo thật sự.

Sở Minh Phong vẫn mãi không nói gì, sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén có thể nhìn xuyên thấu tâm tư Quan Thục phi, Lý Chiêu nghi vậy, cứ đảo qua trên mặt hai người.

Quan Thục phi nao núng, e ngại Lục tụ, bất giác nổi lên lòng nghi ngờ, “Lục tụ, là người chính mắt thấy mọi chuyện xảy ra sao? Hay chẳng thấy rõ người/”

Lục Tụ chột dạ liếc mắt nhìn Quan Thục phi một cái, cúi đầu, không đáp. Lý Chiêu nghi mặt mày trát đầy phần nhìn rất bình tĩnh, làm ra vẻ chẳng có chuyện gì, trán trắng nõn chảy đầy mồ hôi.

Dù cho nàng ta có nguy trang hắc cũng nhìn ra được, chuyện này có liên quan tới nàng ta. Bởi vì, nàng ta bình tĩnh như thế, thông dong, vừa lúc tiết lộ tâm tư nàng ta.

Lục Tụ là cung nữ của nàng ta, giả sử Lục Tụ có ý vu hãm Vũ Nhi, nàng ta không thoát được liên can. Nếu nàng ta không sai khiến Lục Tụ, sẽ bị lo lắng liên lụy; nếu nàng ta sai Lục Tụ vu hãm Vũ Nhi, lòng có ý đồ xấu, lo lắng Lục Tụ ra khỏi cung nàng ta, tựa như nàng ta hiện giờ vậy, sẽ giả vờ trấn định, khiến cho người ta nhìn không rõ tâm tư nàng ta.

“Lục Tụ, khi quân là tử tội, người bị ai sai khiến, còn không mau khai ra?” Thẩm Chiêu quát.

“Nô tì thật sự chính mắt thấy hoàng quý phi đẩy công chúa Hân Nhu... Nô tì nói đều là thật...” Lục tụ sợ tới mức sắp khóc, song vẫn mạnh mẽ.

“Thẩm đại nhân, nếu lời khai Lục tụ không đáng tin, vậy là kẻ nào mưu hại Hân Nhu chứ?” Quan Thục phi vội vàng hỏi.

“Ta đã biết là ai đẩy công chúa Hân Nhu rồi”

Giọng nói này từ phía sườn Đông truyền đến, hơi chút trẻ con, lại còn trong vắt, tựa như giữa trưa hè nóng nực gặp dòng suối mát, rửa được cái nóng trên trán.

Mọi người cùng nhìn lại theo tiếng nói, thấy đứng ở giữa đám cây cỏ xanh biếc có một cậu bé cao gầy. Nó có khuôn mặt gầy yếu, cứng rắn, mặt mày cũng có ba phần tương tự Sở Minh Phong, đôi mắt đen bóng, cái mũi cao ngất, môi góc cạnh rõ nét, chân tay dài, quần áo màu xanh, đứng dưới gốc cây, một vệt nắng rơi xuống quần áo nó, ánh lên khuôn mặt có mấy phần chính trực mà chưa thành thực.

Nó chính là đại hoàng tử mười tuổi năm ấy, Sở Lăng Thiên. Sở Minh Phong nhìn nó, trên mặt bất giác cũng không vui, có thể nói là thờ ơ.

Thẩm Chiêu có phản ứng đầu tiên, “Đại hoàng tử thấy mọi việc đã xảy ra sao?”

Diệp Vũ cảm thấy kỳ lạ, vì sao bệ hạ thấy đứa con duy nhất, lại có biểu hiện như thế chứ? Sở Lăng Thiên bước vững vàng tới, hành đại lễ với phụ hoàng, lại làm lễ chu đáo với Quan Thục phi, Lý Chiêu nghi rất đúng lễ nghĩa, “Phụ hoàng, hôm qua nhi thần ở ngự hoa viên”

“Người nhìn thấy gì?” Giọng Sở Minh Phong lạnh lùng.

“Bẩm phụ hoàng, hôm qua vào khoảng giờ Dậu, nhìn thần đang ở một chỗ hái lá sơn trà”, Sở Lăng Thiên chỉ phía Đông Bắc, nói tiếp, “Lúc ấy bụng nhi thần râm râm đau, ngồi dưới đất nghỉ một lát, bởi vậy không ai thấy nhi thần ở đâu. Nhi thần thấy, hoàng quý phi đứng ở đó xem công chúa Hân Nhu thả giều” Nó chỉ về một chỗ khác, “Con điều công chúa bị đứt dây, hai cung nữ đi tìm điều, chỉ còn lại một mình công chúa. Lúc này, hoàng quý phi xoay người rời đi; còn công chúa Hân Nhu không kiên nhẫn đợi được nữa, phải đi tìm con điều. Chính mắt nhi thần nhìn thấy, hoàng quý phi không tới gần công chúa, sao lại đẩy công chúa rơi xuống nước chứ?”

“Theo lời đại hoàng tử nói, hoàng quý phi không đẩy công chúa Hân Nhu, vậy là người nào đẩy công chúa?” Thẩm Chiêu không ngờ lại có chuyện bất ngờ vậy. Diệp Vũ bất giác cảm thán, quả nhiên là hy vọng lại tăng thêm.

Sở Lăng Thiên chỉ về phía Lục Tụ, “Nàng ta tránh ở sau cây, đợi công chúa đến bờ Bích Hồ, thì đẩy công chúa một cái, công chúa rớt xuống hồ, nàng ta vội vã thoát đi. Phụ hoàng, cung nữ này mưu hại công chúa, lại chỉ hươu nói ngựa, vu hãm người bên ngoài, xin phụ hoàng minh giám”

Nghe vậy, Lục Tụ không hề kinh hoảng, cũng không tranh cãi nữa, mà đứng ngây ra như phỗng. Diệp Vũ không ngờ được chân tướng là thế, Lục Tụ vu hãm chính mình lại chính là hung thủ. Như vậy kẻ sai khiến Lục Tụ là Lý Chiêu nghi sao?

Mây Sở Minh Phong giãn ra, ánh mắt loé lên hung ác, nham hiểm, lạnh lùng quét mọi người. Thẩm Chiêu quả quyết quát hỏi, “Lục Tụ, là ai sai người mưu hại công chúa? Mau khai thật ra!”

“Không ai sai nô tì cả, là nô tì tự ý mưu hại công chúa” Lục Tụ đột nhiên quỳ xuống, giọng kiên quyết, mặt xám như tro tàn, tựa như dũng sĩ thông dong chịu chết, quyết không sợ chết.

“Vì sao người lại mưu hại công chúa?”

“Công chúa Hân Nhu kiên cường mãnh liệt, ý vào mình là công chúa, bắt nạt nô tì. Hai tháng trước, nô tì bất cẩn va chạm công chúa, công chúa đã sai người đánh nô tì, vả miệng hai mươi cái. Không những thế, mỗi lần nhìn thấy nô tì, công chúa đều bắt nô tì bắt chước tiếng mèo kêu, chó kêu, chim kêu.” Nàng ta nghiêng rằng trèo treo nói, hận ý cuộn cuộn trong mắt. Nô tì không chịu nổi nhục này, ghi hận trong lòng, thừa lúc công chúa không chú ý, đã ra tay đẩy công chúa xuống nước, công việc quan trọng là đẩy xuống Bích hồ. Nô tì biết hoàng quý phi ở ngự hoa viên, đúng lúc gỡ thay cho mình, vì thế mưu vu hãm hoàng quý phi mưu hại công chúa”

“Tiện tỳ! Người dám hại Hân Nhu!” Quan Thục phi nhào tới, bóp má Lục Tụ, cứ tát liên tục, “Bản cung đánh chết người.... Bản cung sẽ không cho người chết tử tế được...”

Tổng Vân ý bảo thị tì thân cận của Quan Tục phi tách nàng ta ra, Thẩm Chiêu nói, “Bệ hạ, án này chân tướng đã rõ, xin bệ hạ xem xét ra quyết định”

Diệp Vũ bất giác nhíu mày cười lạnh, tuy Lục Tụ nói rất chính xác, nhưng có phải là chân tướng hay không, chỉ có chính nàng ta biết mà thôi. Giọng Sở Minh Phong lạnh lẽo, “Bắt giam đại lao!”

Hai công công tóm lấy Lục Tụ, ép giải nàng ta vào đại lao. Thẩm Chiêu cười nói, “Chân tướng án này đã rõ, là công lớn của đại hoàng tử”

Sở Lăng Thiên khom mình hành lễ, nói cung kính, “Phụ hoàng, nhi thần còn phải về đi học, nhi thần xin cáo lui”

Sở Minh Phong bình tĩnh như không nghe thấy, chưa từng liếc mắt nhìn cái nào. Sở Lăng Thiên dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người, trong sự coi thường của phụ hoàng rời đi, bóng dáng nhỏ nhỏ ấy nhìn giống Sở Minh Phong quá, đầu ngẩng cao ngực ưỡn, có luồng ngạo khí lạnh liệt.

Vụ án Công chúa Hân Nhu rơi xuống nước chân tướng cuối cùng cũng rõ. Sở Minh Phong đi ngự thư phòng, Diệp Vũ trở lại điện Trường Tâm, cung nhân chuẩn bị nước nóng, hầu hạ nàng tắm thay quần áo. Đêm nay nàng đợi đã lâu tới lúc buồn ngủ rồi hẳn mới trở về.

Hắn thấy nàng nằm nghiêng mà ngủ, hơi thở phảng phất đều đều, khẽ nhẹ chân tay cởi quần áo rồi lên giường đi ngủ.

Vừa nằm xuống xong, nàng đã áp sát tới, dán chặt vào lưng hắn, cánh tay vòng qua, ngón tay vuốt nhẹ bụng hắn. Khối cơ bụng sáu múi rắn chắc, sờ thấy rất thích, tiếp đó, bàn tay bé nhỏ đi dần lên trên, âu yếm ngực hắn, miết nhẹ hạt đậu đỏ nho nhỏ kia. Hạt đậu đỏ kia vốn mềm, qua một lúc nàng xoa nắn vỗ về, chơi đùa, vuốt ve, nó đã trở nên đứng thẳng.

Nàng khẽ véo hấn, hai mắt hấn nhắm nghiền, khuôn mặt trầm tĩnh, cứ như đang ngủ vậy. Nàng biết hấn đang giả vờ ngủ, kéo cánh tay hấn ra, dựa sát vào hấn, nằm trong ngực hấn vỗ về chơi đùa một lúc, rồi trượt tay xuống bụng, tới mấy sợi lông bụng, rồi lại tiếp tục đi xuống, vuốt ve nhẹ nhàng đùi non của hấn. Xem ngài có thể nhịn được bao lâu đây.

Giả vờ vô tình quét nhẹ qua bộ phận cứng rắn ngẩng cao đầu kia, Diệp Vũ cười trộm, tiếp tục trêu chọc hấn.

“Làm gì thế?” Sở Minh Phong trợn mắt.

“Bệ hạ nghĩ sao?” Nàng đè nặng xuống người hấn, cười nhợt nhạt. “Mệt rồi, ngủ đi” Giọng hấn lạnh lùng, đẩy tay nàng ra.

141. Chương 144: Cổ Sức Dụ Dỗ

Nàng cứ đơn giản nằm lên trên người hấn, cúi đầu hôn lên hạt đậu đỏ nhỏ kia, ra sức mút. Hấn dĩ nhiên đã cứng như thép rồi, nàng cọ cọ lên, hôn cổ hấn, mí mắt của hấn, đôi môi của hấn...

Mùi long tiên hương và mùi mồ hôi trộn lẫn vào nhau trở thành một mùi độc đáo bao trùm lấy nàng. Tuy nàng là người chủ động dụ dỗ hấn, nhưng cảm giác mình càng ngày càng cần hấn, nhớ nhung hấn.

Sở Minh Phong không đáp lại, cứ để nàng tùy tiện nháo, xem nàng làm thế nào nếu mình nằm im, cũng để xem mình có thể chịu đựng được bao lâu. Cái lưỡi thơm tho kia cứ như có một ma lực, hôn hấn bốc cháy khắp nơi, khiến cho sóng tình hấn dâng lên xao động, thân thể mềm mại kia cứ quẩn lấy hấn, tựa như dây leo quẩn quanh một cây cổ thụ, càng quẩn càng chặt, cứ như đã quẩn lấy từ ngàn năm rồi, chẳng có cách nào chặt đứt...

Diệp Vũ cố sức dụ dỗ, tuy hấn lửa tình sớm đã đốt người, nhưng hấn cố tình khắc chế, cố ý lạnh lùng, nàng cũng đành bất lực. Nàng dục hoả khó nhịn, cứ đơn giản ngồi dậy, sờ soạn một lúc, rồi chậm rãi ngồi lên, để cho mình hoà hợp một thể với hấn.... Hấn nhìn nàng chăm chăm, với hành động lớn mật của nàng, có chút vui sướng, lại có chút kinh dị. Vũ Nhi của hấn, thật có năng lực mà.

Nàng vẫn còn đóng đưa chiếc eo, tóc đen dài cứ nhảy lên theo từng đợt đóng đưa. Mấy lọn tóc đen rơi xuống bầu ngực trắng như tuyết, màu đen tuyền và màu tuyết trắng tạo thành một khối liên kết rõ ràng, nhìn xinh đẹp vô cùng. Một giọt mồ hôi từ cổ chảy xuống, rơi xuống bên vú trái, trong suốt lóng lánh.

Sở Minh Phong đưa tay lên gạt giọt mồ hôi đó ra, sau đó cho vào miệng nhắm nháp, hơi cau mày, “Mặn”

“Mồ hôi dĩ nhiên là mặn rồi” Diệp Vũ lấy tay hấn đặt vào bộ ngực của mình. Hấn ngồi dậy, nàng áp sát vào ngực hấn, tới gần môi hấn, hai má cọ mặt hấn... Hấn cũng cọ lại mặt nàng, chậm rãi, ánh mắt thâm trầm, chậm rãi hôn lên bờ môi mềm nòn của nàng... Gắn bó quẩn quít, kích tình triền miên.

Hấn ôm lấy chiếc eo thon của nàng, hướng dẫn cho nàng càng đóng đưa thích hợp hơn.

Mấy ngày nay chưa từng được hoan ái, hấn sớm đã nghĩ tới điên lên rồi, giờ nàng chủ động khiến dục hoả trong người hấn càng thêm mạnh mẽ, muốn đem nàng nuốt trọn vào bụng mới thôi. Đại chiến trên long tháp, thở ồ ồ, tiếng rên rĩ ngâm nga, quẩn quít chân tay với nhau, va chạm bên trong, mồ hôi tuôn đầy. Đêm càng ngày càng thêm thâm trầm, thần bí.

Mặt trời lên cao, Diệp Vũ mới dậy. Sau khi rửa mặt dùng bữa xong, nàng đang định đi ra ngoài chút, TRâm Cầm nói, “Hoàng quý phi, trước khi bệ hạ vào triều đã sớm nói rồi, hoàng quý phi tạm thời ở tại thiên điện ạ”

Diệp Vũ kinh ngạc mãi, vì sao Sở Minh Phong không cho mình ở nơi này chứ? Chán ngấy rồi sao? Trâm Cài dò xét thấy sắc mặt nàng thì sợ, lắc đầu thở dài bảo, “vòng ngọc đã quét tước thiên điện sạch sẽ rồi ạ, sau đó nô tì sẽ bồi hoàng quý phi đi tới đó”

Nàng lặng đi, như không nghe thấy Trâm Cài nói gì. Trâm Cài nói trấn an, “Thiên điện vẫn ở điện Trường Tâm ạ, đi hai bước chân là tới, hoàng quý phi đừng lo. Bệ hạ an bài như thế, nói vậy có nỗi khổ bất đắc dĩ, hoàng quý phi đừng nghĩ nhiều”

Diệp Vũ không rõ, tối qua chẳng phải họ vẫn rất tốt sao, sao sáng sớm hôm nay lại có quyết định này thế?

Thôi, ở thiên điện có gì mà không tốt chứ, đỡ phải đêm ngày lo lắng. Không phải nói khoảng cách là đẹp sao? Cùng ăn cùng ngủ, không có không gian riêng, ngược lại còn gây bất lợi để tình cảm tăng lên.

Vì thế nàng chuyển tới thiên điện. Vừa dần xếp xong xuôi, công chúa An Nhạc đã tới. Hôm nay Sở Minh Lượng mang tới nhạc công giỏi nhất trong cung tới, giới thiệu bảo, nhạc công này là nhạc công nổi tiếng lẫy lừng trong kinh thành. Lúc đối mặt Diệp Vũ thấy vô cùng kinh ngạc, rồi lại cười rộ lên.

Hắn vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn là đôi mắt u tối nhất thế gian, sâu thẳm nhất, lại có nụ cười cực ám áp nhưng đầy trong trẻo lạnh lùng song lại vô cùng xuất trần khiến cho con người ta cảm thấy thoải mái vô cùng. Quần áo hắn vẫn một màu xanh, đứng nhàn nhã, cười thanh tao, phảng phất như đang nói với nàng rằng: ta tốt lắm, đừng lo.

Sở Minh Lượng thấy họ nhìn nhau cười, ngạc nhiên, “Các người sao vậy/”

“Công chúa, hắn gọi là Lâm Trí Viễn, là nhạc công lâu Tiêu Tương, có phải không?” Diệp Vũ cười hỏi.

“Ah, ta nhớ ra rồi, lúc trước hoàng tẩu soạn múa ở lầu Tiêu Tương, dĩ nhiên là có quen với Lâm công tử rồi” Sở Minh Lượng vỗ nhẹ đầu mình, ngưng ngưng cười.

“Lâm đại ca, sao huynh lại tiến cung làm nhạc công thế?”

“Chuyện này nói ra thì dài lắm, để khi khác hoàng quý phi có rảnh, ta sẽ kể lại cho người nghe” Lâm Trí Viễn nói xa lạ.

“Cũng tốt” Diệp Vũ gật đầu, bỗng trong lúc đó cảm thấy hắn và mình thật xa lạ.

“Hoàng tẩu, lúc trước không phải tẩu nói là muốn tìm nhạc công đó sao? Ta liền dẫn hắn tới rồi” Sở Minh Lượng nói hưng phấn, “Hay là bắt đầu đi”

Diệp Vũ ngồi trước bàn cầm, Lâm Trí Viễn cũng chuẩn bị sẵn sàng, Sở Minh Lượng quyết định lúc nàng đàn thì bắt đầu múa.

Công chúa An Nhạc hiển vũ trong buổi thọ yến của Tôn thái hậu, điệu nhảy này hơi dài, Diệp Vũ nghĩ ra ba khúc, lúc này mới phân biệt để đàn, hắn nhớ kỹ từng tỷ một, sau đó lại ngồi cải biên.

Lâm Trí Viễn vừa một bên ghi lại, nhìn nàng chăm chú, đánh đàn, bàn tay trắng nõn thon dài tấu ra từng khúc riêng, tiếng đàn như nước, róc rách chảy xuôi, cứ như nước suối chảy, thản nhiên ưu thương, lại giống như kẻ độc hành trong mưa thu rả rích, tràn ngập chua chát và mê man.

Đã lâu không thấy nàng, nàng cũng chẳng có thay đổi gì lớn, lại hình như có thay đổi rất nhiều, không bao giờ còn là cô gái mạnh mẽ, luôn mỉm cười thông dong tiêu sái nữa, mà đã biến thành một cung phi cô độc trong lòng chất chứa nhiều tâm sự.

Ba khúc đàn xong, Sở Minh Lượng tán thưởng mãi. Sau đó, Diệp Vũ lại vạch ra tỳ vết trong động tác múa của nàng ta. Suốt một canh giờ, họ mới cáo từ rời đi. Diệp Vũ định đi ngự thư phòng, do dự một lúc vẫn kiềm chế không đi. Chờ đợi, mùi vị chờ đợi, thật khó chịu làm sao.

Sau bữa tối, nàng thấy Sở Minh Phong vẫn chưa trở lại, đã sai Trâm Cài đi hỏi thăm xem bệ hạ có còn ở thư phòng nữa không.

Rất nhanh, cung nhân báo lại, bệ hạ đang ở điện Thanh Ninh bồi công chúa Hân Nhu, chắc đêm nay không trở lại.

Nàng đã chết lòng, chẳng còn ôm hy vọng chờ được hân nữa. Ngân Trâm từ bên ngoài trở về, nói thần bí, “Hoàng quý phi, nô tì nghe nói, Lục Tụ cắn lưỡi tự sát trong tù”

Diệp Vũ khiếp sợ, Lục Tụ quả nhiên là sợ tội tự sát ư? Nhớ tới hôm qua cảnh cuối cùng ở ngự hoa viên kia, Lục Tụ bị giải đi rồi, Quan Thục phi nói phần hận, “Lục Tụ con tiện nhân này mưu hại Hân Nhu, bệ hạ, tuyệt đối không thể tha cho nó được!”

“Nàng có chủ ý gì không?” Sở Minh Phong hỏi thản nhiên.

“Hân Nhu tốt xấu gì cũng là huyết mạch của hoàng thất, mưu hại Hân Nhu, tội không thể tha. Bệ hạ xem thế nào quyết định đi, nô tì không oán không hận, chỉ cầu bệ hạ lấy lại công đạo cho Hân Nhu” Nàng bỗng đứng nói vòng vo thản nhiên.

Chắc là nàng ta vốn thể hiện ôn nhu trước mặt bệ hạ, là người hiểu lòng người, không thể vì chuyện này mà phá hủy thành quả đã cố gắng suốt nhiều năm.

Lý Chiêu nghi cùng chung mối thù nói, “Tỷ tỷ, mưu hại công chúa, tội nên xử chết. Tuy Lục Tụ là người trong cung của muội muội, nhưng muội tuyệt đối không thiên vị. Loại tiện tỳ này tốt nhất là nên xử chết sớm, miễn cho sau này lại mưu hại công chúa Đoan Nhu của muội muội”

Giờ nghĩ đến, nếu Lục Tụ bị người ta ép chết, như vậy, Quan Thục phi và lý Chiêu nghi mới có thể chính là thủ phạm ép Lục Tụ tự sát.

Bởi vì, Quan Thục phi hận Lục Tụ, giết Lục tụ để tiết hận; Lý Chiêu nghi lo lắng Lục Tụ bán đứng mình, liền giết người diệt khẩu. Giờ chết chẳng có đối chứng, chân tướng đến tột cùng là thế nào chỉ có trời mới biết.

Đêm dài chậm chậm, Diệp Vũ trần trọc, nghĩ Lục Tụ có vâng lệnh Lý Chiêu nghi không, nghĩ Sở Minh Phong có sủng hạnh Quan Thục phi không, nghĩ mãi chả lẽ cả đời cứ phải ở tại chỗ này chờ đợi như vậy, cố vượt qua sự dày vò như vậy...

Nàng không biết mình còn nhịn được bao lâu nữa, không biết có thể có một ngày bỗng không nhịn được nữa.... Đêm đã khuya, nàng mơ màng ngủ. Sáng tỉnh lại, nàng thì thào hỏi, “Tối qua bệ hạ có về không?”

Trâm Cài lắc đầu, mày cau lại, khổ sở thay cho nàng.

Tại phủ Tấn Vương.

Có người cố vào phủ, thị vệ ở cửa biết thân phận của hắn, cố ngăn cũng không ngăn nổi. Thẩm Chiêu bước nhanh vào phòng, trên mặt tuy không thấy tức giận, giọng cũng vội vã đầy xao động mà ương ngạnh, “Mời Vương gia các người đến đây!”

Quần gia biết quan hệ giữa hắn và Vương gia, nghĩ đến chắc có chuyện lớn xảy ra, không dám chậm trễ, vội vã đi bẩm báo Vương gia.

Chẳng bao lâu, Sở Minh Hiên bước khoan thai đến, quần áo sáng rực nổi bật hình thù tinh xảo, khoe môi như cười như không, ánh mắt ôn nhuận như nước, chẳng chút vừa ý. Xem ra tâm tình hắn tốt lắm.

“Vì sao làm vậy?” Thẩm Chiêu thấy hắn thông dong nhàn nhã như vậy, bất giác tức lên, giọng vồng cao chút.

“Bốn vương không rõ người định nói gì” Sở Minh Hiên chẳng chút để ý nói, “Thẩm đại nhân chắc vừa xuống triều đi, sáng sớm đã xông vào phủ Tấn Vương, người chẳng coi bốn vương ra gì, hay là chẳng coi hoàng thất ra gì hả?”

“Vương gia đừng có nói lảng sang chuyện khác” Thẩm Chiêu đẩy hắn ngồi xuống, hai tay đè tay vịn của ghế, khoá chặt hắn lại, trừng mắt với hắn, “Ta vừa hạ triều vừa về phủ, có người ở ôn tuyên biệt quán tới báo với ta, tối qua người phụ nữ giả Vũ Nhi kia đã không thấy nữa”

“Hả? Không thấy nữa à?” Sở Minh Hiên ra vẻ giật mình, lại cố ý giả vờ, “VẬY vì sao người lại tới phủ Tấn Vương nói với bốn vương chuyện này chứ? Không phải người nên đi tìm người khác hay sao?”

Thẩm Chiêu tức giận trừng hắt, “Khó mà vương gia không biết, một khi ngài đã ra tay cứu người, bệ hạ sẽ biết ngay thôi, sẽ biết ngài âm mưu với Vũ Nhi, đã có chuẩn bị trước? Ngài làm vậy, chẳng khác gì đẩy Vũ Nhi xuống hố lửa!”

Sở Minh Hiên lạnh lùng cười nhạt, “Thật không? Tài trí của bốn vương thật chẳng sánh bằng với tiếng tăm của hữu tướng đại nhân, càng không hơn việc liệu sự như thần của ngài, sẽ không liệu được tới hậu quả nghiêm trọng như thế”

Cuối cùng Thẩm Chiêu cũng hiểu, tức giận nghiêng rằng, “Ngài cố ý!”

Sở Minh Hiên cười nhìn hắt, cười như gió xuân, “Thẩm Chiêu, người đã yêu Vũ Nhi từ bao giờ thế?”

Thẩm Chiêu ngạc nhiên, coi như đau khổ giấu trong lòng bị người ta vạch trần, còn định giấu, lại giấu không được, thật khó khăn.

“Đã từng mấy lần, bốn vương hận mình chết được, hận mình yếu đuối!” Sở Minh Hiên đẩy hắt, đứng dậy, ngưng mắt theo dõi hắt, lớn tiếng lên án, “Người còn yếu đuối hơn cả bốn vương! Người không dám thừa nhận mình thích Vũ Nhi! Người cưới người phụ nữ của hoàng huynh, cũng không dám chạm vào nàng! Người để Vũ Nhi ở lại biệt quán, tiện lợi cho hoàng huynh sung sướng nàng! Thậm chí người không dám đường đường chính chính liếc mắt nhìn nàng cái nào! Người là kẻ nhu nhược!”

“Đủ rồi!” Thẩm Chiêu xấu hổ ảo não nói, “Đúng! Ta là kẻ nhu nhược! TA chỉ hy vọng Vũ Nhi được vui vẻ, khoái hoạt!”

“Người cho là Vũ Nhi ở trong cung sẽ vui vẻ, khoái hoạt sao?”

“Người không phải nàng, sao biết nàng không vui không vẻ chứ?”

Hai người trợn mắt đối nhau, đối chọi gay gắt, lửa giận ngập tràn trong mắt, trừng tới mắt đỏ tai hồng. Giờ khắc này, họ đều trừng mắt với nhau, chẳng chút cam lòng yếu thế.

Thẩm Chiêu tính tình luôn khiêm tốn ôn nhu, trước sau đều là phong độ quân tử như một, mà hôm nay lại biến thành bộ dạng khác, cứ như một con thú nhỏ bị nhốt lâu ngày đột nhiên nảy sinh ác độc, đang giãy dụa lần cuối. Hắt nói nghiêm túc, “Ta thích nàng, thì tính sao? Nàng có lựa chọn của mình, ta thành toàn cho nàng ấy, còn ngài thì sao? Ngài cứu nàng kia ra, chẳng khác nào đẩy Vũ Nhi vào hố lửa, ngài không định cho Vũ Nhi được yên, có phải không?”

Sở Minh Hiên chẳng chút hối lỗi, “Người nói đúng, ý định của bốn vương không muốn Vũ Nhi được yên, người quản được sao?”

“Tốt tốt cùng người định muốn thế nào?”

“Chuyện của bốn vương, không cần nói với người!”

“Người!” Thẩm Chiêu tức giận tới mức hai má đỏ bừng, trong mắt cũng vẩn máu lên. Sở Minh Hiên mở áo bào ra, ngồi xuống, khoé môi cong lên mỉm cười chút lạnh băng, “Xin cứ tự nhiên”

Thẩm Chiêu ép lửa giận xuống, có ý dả động hắt, “Phi tần hậu cung như sói như hổ, Vũ Nhi đang ở hoàng cung, vốn đang nước sôi lửa bỏng, người còn định làm một ít chuyện vô vị khiến bệ hạ nghi ngờ nàng ấy. Nàng ấy nhận hết mọi khổ sở trong cung, ăn hết mọi đau khổ, người nhấm tâm sao? Người trơ mắt nhìn nàng chịu đủ tra tấn, không thấy đau lòng sao?”

Mặt Sở Minh Hiên lạnh nghiêm, ánh mắt thâm trầm, chẳng buồn trả lời. Thẩm Chiêu đau khổ khuyên, “Việc đã đến nước này rồi, sao Vương gia không lui bước, nghĩ cho nàng, để nàng được sống yên ổn chút?”

Mặt Sở Minh Hiên âm trầm lạnh lẽo, “Người cho là bốn vương chưa từng nghĩ tới sao? Bốn vương còn có chuyện quan trọng, xin cứ tự nhiên”

Dứt lời, hắt cất bước rời đi, Thẩm Chiêu kéo cánh tay hắt, hắt giơ tay lên đẩy Thẩm Chiêu ra. Thẩm Chiêu thở dài, vì sao Tấn Vương lại cố chấp như thế chứ?

Ngự thư phòng.

Vừa hạ triều không lâu, Sở Minh Phong chính tai nghe thấy Tống Vân bẩm tấu. Tống Vân nói, “Bệ hạ, lúc trước Lục Tụ cắn lưỡi tự sát, không có ai tới nhà tù”

“Thăm vấn thế nào rồi?”

“Nô tài cho Tiểu An Tử đi thăm vấn Lục Tụ, nghiêm hình bức cung, cưỡng bức lợi dụng, Lục Tụ vẫn mạnh miệng, chẳng nói câu nào. Sau đó, Tiểu An Tử đập nát miệng nàng, nàng mới phun ra mấy câu bảo chẳng có ai sai khiến nàng ta cả”

“Thế người nhà nàng ta thì sao?”

“Tiểu An Tử có nhắc tới người nhà nàng ta, nếu nàng ta vẫn mạnh mẽ, sẽ liên lụy tới người nhà nàng ta. Nhưng nàng ta vẫn không khai. Tiếp đó, nàng ta liền cắn lưỡi tự sát” Tống Vân cẩn thận trả lời.

Ánh mắt trong trẻo và lạnh lùng của Sở Minh Phong dừng trên bàn, quả nhiên là một cung nữ không sợ chết!

Tuy Lục Tụ không khai ra Lý Chiêu nhân, nhưng hấn kết luận, Lục tụ làm tất cả, nhất định có liên quan tới Lý Chiêu nghi. Lý Chiêu nghi có thể khiến cho cung nhân im miệng, thà chết không nói, không rõ dùng cách gì, Lần này là thế, trước kia mấy lần cũng thế. Ánh mắt hấn càng ngày càng lạnh hơn, ngay giữa mùa hè nóng bức mà khí lạnh khiến người ta thấy rét run.

Một tiểu công công đứng ở cửa thò đầu ra nhìn, Tống Vân dõ ra ngoài, tiểu công công đã dâng mẫu giấy nhỏ, lập tức trở về.

Ông dâng tờ giấy nhỏ lên, “Bệ hạ, biệt quán dùng bồ câu đưa tin tới”

Sở Minh Phong liếc mắt nhìn tờ giấy nhỏ một cái, tức giận đập bàn, giọng cự lớn, mạnh mẽ, khiến Tống Vân đứng cạnh kinh sợ.

Tống Vân dò xét bệ hạ, thấy mặt rồng giận dữ, liền biết biệt quán xảy ra chuyện lớn rồi.

Mây kiếm Sở Minh Phong cau chặt lại, nổi giận đùng đùng rời khỏi ngự thư phòng, đi tới trước điện Trùng Tâm.

Một đường này, lửa giận trong cơ thể có giảm xuống chút, nhưng khí lạnh trong mắt không hề giảm.

Điện Trùng Tâm, trong thiên điện.

Diệp Vũ đang định đi điện Xuân Hoa, đã thấy Sở Minh Phong đi nhanh vào, mặt lạnh băng, hình như đang giận.

“Lui ra!” Giọng hấn lạnh như băng, vung áo choàng ngồi xuống.

Trâm Cài và Vòng Ngọc khom người rời khỏi đại điện, nàng hơi lo lắng, nghĩ chắc hấn đang giận vì chuyện gì đó, có phải là vì mình không? Hấn khiến người ta thấy lạnh ở chỗ ánh mắt dừng trên mặt nàng, cứ như muốn đông cứng mặt nàng vậy. “Tối qua, con tiện nhân kia đã được người ta cứu đi rồi”

Nàng ngậy người chấn kinh, Phán Phán đã được người cứu đi ư? Là Tấn Vương làm sao? Như vậy, Sở Minh Phong đã biết là do Tấn Vương gây ra rồi sao?

“Người vừa lòng chứ?” Mặt Sở Minh Phong lạnh băng.

“Chẳng phải thị vệ bảo vệ biệt quán nghiêm lắm đó sao? Sao Phán Phán lại được người ta cứu đi chứ?” Diệp Vũ chỉ đành giả vờ như không biết.

“Hoá ra người không biết” Hấn nói bất thường, giọng đầy châm chọc, “Theo thị vệ hồi báo, tối qua đêm khuya có hai lão già rất khả nghi, hấn là hai lão già này đã giấu trong thùng mang ra ngoài biệt quán”

“Nhưng mà chẳng có phải có người trông nàng ấy sao? Nàng ấy rời đi thế nào chứ?”

“Xem ra người thật không hiểu rồi” Sở Minh Phong đi tới, hai tay bóp chặt má nàng, “Vậy hai lão già này là người của hoàng đệ”

“Thật không?” Nàng trong lòng sáng như gương, hẳn kết luận là Tấn Vương cứu Phán Phán là vì mình, cùng mình hợp mưu. Hắn dùng sức đè ép, khiến miệng nàng nhô lên, trong mắt đầy lệ khí, “Người đem đó ở dài quan sát, hoàng đệ trà trộn vào Vũ đài, mãi lâu sau mới ra cung. Chính là lần đó, người năn nỉ hắn ra tay cứu con tiện nhân kia, có phải không?”

Diệp Vũ nói lặng lẽ, “Bệ hạ không nên giết chết Phán Phán mà có phải không?”

Cho dù nàng không cầu xin Tấn vương cứu người, cho dù Tấn Vương có xung phong nhận việc, cũng không nói rõ được, Tấn vương cứu Phán Phán, nàng biết, hơn nữa còn đồng ý, nàng không thể chối được.

Sở Minh Phong nghiêng răng trèo treo nói, “Trẫm đã cảnh cáo người rồi”

Nàng mềm giọng cầu xin, “Coi như là vì ta đi, bệ hạ thả cho Phán Phán một con đường sống có được không? Bệ hạ, ta sẽ không trốn nữa” Nàng ôm chặt lấy thắt lưng của hắn, hạ thấp người, từ bỏ tự tôn, tha cho nguyên tắc, “Ta ở lại bên cạnh ngài, làm phi tần của ngài, toàn tâm toàn ý phụng dưỡng ngài có được không? Chúng ta bắt đầu lần nữa có được không?”

Đôi đồng tử đen như hắc thạch khẽ chuyển động, nhìn gương mặt sáng như ngọc ngày, dung nhan thanh mị này, chỉ trong nháy mắt, hẳn mềm lòng. Chỉ cần nàng nguyện ý ở lại, cùng hắn, hẳn còn cao hứng không kịp nữa là, cái khác chẳng có gì mà ngại.

Nhưng có một giọng nói cảnh cáo hắn: Không thể mềm lòng! Trăm ngàn lần không thể mềm lòng.

Nàng vì con tiện nhân kia mới nói vậy, nàng đều không phải cam tâm tình nguyện làm phi tần của hắn, đều không phải vì thương hắn mới cam tâm tình nguyện ở lại. Nguyên do như thế hắn sao chấp nhận được chứ? Có lẽ hắn có thể nhận nhưng hắn vẫn còn chưa thể tha thứ cho nàng!

“TRẫm nói rồi, hoặc nàng ta biến thành phế nhân, hoặc người biến thành phế nhân. Người đã chọn như thế, đừng trách trẫm vô tình!” Sở Minh Phong nói ác độc.

“Vậy bệ hạ khi nào thì biến ta thành phế nhân đây?” Diệp Vũ không tin hắn thật sự làm vậy. “Bệ hạ còn định đánh ta một tát sao? Hay là đánh gãy chân ta, biến ta thành một kẻ bất lương, phế nhân?”

“Trẫm sẽ suy nghĩ cẩn thận, làm cách nào tra tấn người!” Hắn bóp chặt má nàng, giống như nàng là kẻ thù lớn nhất cuộc đời này vậy. Nàng nhìn hắn rời đi, bóng dáng hiên ngang lẫm liệt ngập tràn tức giận, khiến nàng không thấy phiền gì cả.

Ba ngày tiếp theo, vừa vào đêm, TRâm Cài có nói đêm nay bệ hạ sẽ nghỉ ở tấm điện của phi tần nào.

Lần đầu tiên, Diệp Vũ cười thê lương;

Lần thứ hai, nàng đỡ gối gác đầu;

Lần thứ ba nàng lập tức ngủ trên giường.

Sở Minh Phong, nếu đây là người tra tấn ta, như vậy, người thành công rồi. Công chúa Hân Nhu những ngày này, Trâm Cài nói, nàng phải đi yến thọ,

Lần này công chúa Hân Nhu bảy tuổi thọ yến, do Tôn thái hậu làm chủ, mời các mệnh phụ phu nhân, con cháu đệ tử trong ngoài tới. Giờ Dậu chưa tới, trước điện Thanh Ninh người tới người đi, tiền đình đứng đầy người, cả nam và nữ, tốp năm tốp ba tùm tùm nói chuyện phiếm, đợi bắt đầu tiệc.

Lúc Diệp Vũ đến, đã là giờ Dậu. Nhưng thấy tiền đình giăng đèn kết hoa, từng đám rèm sa mỏng treo đầy trời, các loại kỳ hoa dị thảo toả hương thơm ngát, nức mũi, lộ ra trên chiếc bàn yến chính giữa cung nhân đang bày đủ các món ăn đầy màu sắc và hải sản lạ.

Phía Tây mặt trời đỏ hồng, chỉ cần đưa tay bừa ra có thể như nắm được dải mây đẹp; lại chỉ tiện đưa tay ra có thể tóm được từng luồng sáng rực rỡ, vì hôm nay thọ yến này mà sắc mặt vui thêm mấy phần.

Nàng không muốn nghe mệnh phụ trong ngoài bàn luận về mình, nên tới góc sườn đông ngồi.

Phía góc tường có một cây tùng đã gần khô héo, có hoa gồng và hồng nguyệt cùng loại, nàng hái được một cành hồng, bất giác nhớ tới điều kiện tiên quyết đưa ra ba yêu cầu mấy tháng trước.

Khi đó nàng có chết cũng không nguyện ở lại Kim Lăng, có chết cũng muốn đào tẩu; mà giờ ý nghĩ nàng đã thay đổi, thử ở lại bên cạnh hắn, làm phi tần của hắn. Khi đó, hắn sủng nàng, yêu nàng, làm tổn thương đến nàng, nhưng cũng rất để ý đến nàng; mà giờ hắn cố ý tra tấn nàng, có ý không cho nàng được yên, cố ý làm tổn thương nàng.

Thế sự khó lường, đi một vòng mà lòng nàng đã thay đổi, hắn cũng thay đổi, mỗi một bước đi càng ngày càng không đồng nhất. Nàng nhẹ thở dài, với tình cảm chính mình có cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ.

“Vương gia” TRÂM CÀI khom mình hành lễ. Nàng xoay người, thấy Tấn Vương đứng trước mặt, trong lòng bị đè nén, nói lạnh nhạt, “Vương gia”

Sở Minh Hiên thân cao thon, mặc quần áo trắng nhiễm chút nắng chiều hồng, khuôn mặt tuấn lãng cũng ánh lên chút tàn hồn, cả người như bị nhiễm một màu máu hồng vậy.

“Bốn vương nói với hoàng quý phi mấy câu, người đi lên trước canh đi” Hắn nói thẳng với Trâm CÀI.

“Nô tì không thể rời hoàng quý phi nửa bước” Trâm CÀI không chịu rời đi, lo hoàng quý phi ở cùng với Tấn Vương sẽ gây ra sai lầm gì đó.

“Bốn vương lúc này, hoàng quý phi của người không có chuyện gì đâu, đi thôi” Hắn lại cười nói, giọng ép mạnh.

Trâm CÀI nhìn Diệp Vũ, Diệp Vũ cũng không muốn chọc cho kẻ khác nghi ngờ, “Chuyện gì cũng sợ lời ra tiếng vào, Vương gia có chuyện gì xin mời cứ nói”

Sở Minh Hiên cười vô tình, “Vũ Nhi, ta đã đưa Phán Phán tới một nơi an toàn, nàng đừng lo nữa”

Nàng liếc mắt nhìn Trâm CÀI một cái, cười miễn cưỡng, không đáp, biết là hắn cố ý.

142. Chương 145: Quán Quít Kịch Liệt Lấy Hắn

Trâm CÀI nghiêng người, nhìn về nơi khác.

“Vũ Nhi, đồng ý với nàng ta nhất định làm được” Hắn hạ giọng nói, giọng điệu ôn nhu hàm chứa chút tình ý.

“Bệ hạ đã biết việc này là do Vương gia gây ra, Vương gia không sợ bệ hạ trách phạt sao?” Diệp Vũ đơn giản nói thẳng toẹt cũng không sợ Trâm CÀI bầm tấu chỉ tiết với Sở MINH Phong.

“Vì nàng, cả bệ hạ có trừng phạt ta, ta cũng không sợ chút nào” Hắn ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm.

“Vương gia cứu Phán Phán ra bằng cách nào? Không có ai trông coi ở ngoài cửa phòng sao?” Nàng chọn nhìn về mặt của hắn.

Sở Minh Hiên cười ôn hoà, “Cứu người có đầy chiêu vô cùng, nàng không cần biết” Nàng cười khẽ, nghĩ hắn vì sao lại tích cực giúp nàng cứu Phán Phán ra như thế, chẳng lẽ thật sự vì chính mình giải ưu sao? Hắn cười hỏi, “Đúng rồi, Phán Phán đóng giả nàng, thật giống như đúc sao? Hay chỉ có vài phần tương tự?”

“Nếu chỉ có mấy phần tương tự thì sao có thể gạt được bệ hạ chứ?”

“Vậy nàng ấy làm sao có khuôn mặt giống y nàng chứ?”

“Chuyện đã qua, cũng không cần nhắc lại nữa”

“Đành vậy” Sở MINH Hiên cười lơ đãng, “Nàng tặng lễ gì cho công chúa Hân Nhu vậy?”

“Bệ hạ từng thưởng cho ta một dây xích tay có thể ngưng thần ra đàn hương, ta chuyển tặng công chúa Hân Nhu, thế Vương gia thì sao?”

“Lễ của ta cũng là một sợi dây xích tay trên châu Tây vực tiến cống, Vũ Nhi, nàng và ta thật ra tâm ý tương thông đó” Hân lại cười, ánh mắt sáng lạn.

Diệp Vũ cũng cười lạnh nhạt, thọt yến cũng sắp bắt đầu rồi, hẳn là nên ngồi vào vị trí rồi.

Sở Minh Hiên nhìn theo bóng hình xinh đẹp của nàng lẫn trong đám đông, khoé môi khẽ nhếch lên, mỉm cười mê người. Trâm Cài đuổi kịp nàng nói, “hoàng quý phi, bệ hạ phân phó, người cùng ngồi với công chúa An Nhạc ạ”

Diệp Vũ hiểu, hẳn an bài như vậy, tuy có nói lừa mình dối người, nhưng cũng cố sức để tránh lời ra tiếng vào. Bàn yến Công chúa An Nhạc xếp ngay sau bàn yến của Tôn thái hậu, cũng gần ngay với ngự án.

Đưa mắt nhìn lại chỉ thấy con cháu trong hoàng thất có mấy nam tử, còn những người khác đều là nữ. Bởi vậy, thọt yến công chúa Hân Nhu tóc mây da phấn, má hồng, mặc bộ gấm hoa, tranh nhau đua sắc, giọng điệu nũng nịu mềm nhẹ.

Tôn thái hậu dắt tay công chúa Hân Nhu, Quan Thục phi ngồi xuống, mọi người sau khi hành lễ cũng cùng ngồi xuống. Công chúa Hân Nhu là tiểu thọt tinh, cho rằng vốn là hoa tiên tử trên tiên giới, mặc bộ quần áo thêu màu hồng, bao bọc thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, mặt mày như vẽ, đôi mắt đẹp long lanh, nhìn vừa đáng yêu vừa kiêu diễm. Tôn thái hậu ôm lấy cháu gái, cười toe toét, hiền lành và đầy sung sướng.

Mệnh phụ trng ngoài, con cháu đệ tử thế gia dâng lễ, sau đó thọt yến bắt đầu.

“Thọt yến Mẫu hậu sắp đến rồi, khi nào hoàng tẩu mới rảnh tới điện Xuân Hoa nhìn mấy người nhảy xem thế nào” Sở Minh Lượng sán lại gần, thì thầm.

“Nếu hai ngày nay không có chuyện gì, ta sẽ đi” Diệp Vũ cười nói, “Muội và bạn nhảy kia phối hợp thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm, đang đợi hoàng tẩu chỉ giáo cho. Đúng rồi, Lâm công tử đã soạn xong nhạc khúc, ta sẽ bảo nhạc công tấu, luyện tập thêm mấy ngày nữa”

“Có vất vả không?”

“Không vất vả, dù sao thì ta cũng không có việc gì làm, đúng lúc đang có thời gian”

“Bệ hạ giá lâm...” Công công cất tiếng báo vang dội đột ngột.

Tất cả mọi người đứng lên nghênh giá, cùng đồng thanh hô to. Sở Minh Phong bước mạnh từng bước tới, như rồng đi hổ bộ, mặt mày nghiêm nghị, mắt sáng đầy thông tuệ, tự cao tự đại, bề ngoài cứng rắn. Long bào màu vàng cứ mỗi bước hất đi đều bay lên hạ xuống, tạo thành vòng cung màu vàng long lanh. Nhìn tổng thể dáng vẻ tràn khí độ, khiến lòng người say mê.

Diệp Vũ nhìn hắn, giống như nhìn nam tử âu yếm, si mê không nhìn thấy ai quanh mình nữa. Thần sắc của nàng dừng lại trong mắt người đối diện.

Sở Minh Hiên nhìn nàng chằm chằm, khuôn mặt tuần tú lạnh như sương, tay phải nắm chặt. Mà người phụ nữ bên hắn, là Tấn Vương phi. Nàng ta nhìn thần sắc phu quân, mày cau nhanh lại đầy lo lắng.

Sau khi Sở Minh Phong ngồi xuống, mọi người cũng ngồi xuống, công chúa Hân Nhu đi tới trước ngự án, quỳ xuống làm lễ bái, “Nhi thần bái kiến phụ hoàng”

“Bình thân” Mặt cứng lạnh của hắn hiện lên chút mỉm cười hiền hoà.”

“Hôm nay nhi thần bảy tuổi, trong ngày vui này, nhi thần chân thành mong phụ hoàng đạt được sự nghiệp to lớn, mong Đại Sở ta thiên thu muôn đời” Công chúa Hân Nhu mồm miệng lanh lợi cất tiếng nói mềm mại.

“Nói hay lắm!” Mặt rồng hất nở rộ, cười nói, “Hân Nhu, phụ hoàng thưởng cho con trên châu ngọc quan trên đầu này”

“Tạ phụ hoàng ban thưởng” Công chúa Hân Nhu cười bái tạ. Tổng Vân bưng một mâm gỗ lên, trong mâm gỗ kia có một viên trân châu ngọc quan cũng không lớn lắm, là để cho trẻ con đeo. Nhưng viên trân châu này từng viên to tròn, sáng lóng lánh, ánh sáng bạch ngọc loé lên, màu ngọc bóng nhuận, nhìn đã biết không phải là ngọc bình thường. Có thể nói vành ngọc quan TRân Châu này là xa hoa tinh xảo, có giá trị liên thành.

Mệnh phụ trong ngoài bàn luận, đều nói đây là vành ngọc quan TRân châu có một không hai trên thế gian. Quan Thục phi vội vã đi trước ngự tiền, cùng nữ nhi nhận ban thưởng, bái tạ long ân, sau đó dắt con gái đi mời, vui sướng không kìm nén được.

Công chúa An Nhạc nhìn qua nói, “đỉnh ngọc quan TRâm Châu này là do hoàng huynh cố ý lệnh cho cung nhân chế tạo ra, Trân Châu trên là loại trân châu Nam Hải trân quý, còn Bạch Ngọc là do Bạch Ngọc dương chi Tây Vực. Đỉnh ngọc quan Trân Châu này, không chỉ có giá trị liên thành, mà có thể nói là giá trị mười thành”

Diệp Vũ hiểu ra, chẳng trách mà Quan Thục phi cười toe toét, vui sướng dị thường, khó trách Lý Chiêu nghi phụng phụ tức giận trừng người.

Sở Minh Hiền cười to, “Hoàng huynh của nay thích công chúa Hân Nhu và công chúa Tuyết Nhu. Hôm nay là ngày sinh của công chúa Hân Nhu, hoàng huynh thưởng đỉnh ngọc quan TRân Châu. Đợi tới ngày sinh của công chúa Tuyết Nhu, hoàng huynh định thưởng gì đây?”

Diệp Vũ nhú mi, hần có vẻ như cố ý nói vậy. Lý Chiêu nghi nghe thấy Tấn Vương nhắc tới con gái mình, thì vênh tai lên nghe ngóng xem bệ hạ trả lời thế nào, muốn biết bệ hạ thưởng cho con gái cái gì.

“Không vội không vội, Tuyết Nhu còn nhỏ, trầm cong những ba năm nữa để nghĩ cho kỹ mà” Sở Minh Phong cũng tránh né những vấn đề không hợp lễ nghi này.

“Hoàng huynh cần phải xử lý cho công bằng đó, nếu không Tuyết Nhu lúc nhỏ sẽ oán trách phụ hoàng thiên vị tỷ tỷ Hân Nhu đó” Sở MINH hiền cười tủm tỉm nói.

“Không nhọc hoàng đệ lo lắng”

Sở Minh Phong nâng chén, mọi người cũng nâng chén lên theo. Sau đó là đến màn ca múa.

Cho dù không nhìn Diệp Vũ cũng nhận thấy, ánh mắt kẻ đối diện nọ lướt qua đến. Thật giận là, nàng không ngăn lại được. Sở Minh Hiền cũng quá lớn mật, không những không để ý đến ánh mắt của mọi người nhìn, hơn nữa ánh mắt thâm thúy, triền miên, bao hàm tình ý, như rất sợ kẻ khác không biết hần chung tình với nàng vậy. Tình hình như thế, Sở Minh Phong sao không nhìn ra chứ?

Có hai lần nàng nhìn về ngự án, vừa vặn hần cũng nhìn qua, bốn luồng mắt cùng chạm nhau. Nhưng mà ánh mắt hần không dừng lại, chỉ phảng phất như chim yến bay qua mặt hồ vậy nhìn lướt qua nàng, nhẹ như không.

Nàng không nhìn lên cung yến nữa, hơn nữa Tấn Vương cố ý quấy nhiễu nàng, nàng liền thấy óc choáng váng với công chúa an Nhạc, đi ra ngoài chút, chỉ lát sẽ trở lại.

Trâm Cài cùng đi ra, hỏi thân thiết, “Hoàng quý phi choáng váng đầu óc thật sao?”

“Ừ, đầu óc choáng váng sưng to” Diệp Vũ nẩy ra ý hay, “Người về nói với bệ hạ, bảo ta không uống được rượu, về nghỉ trước” .

“Hay hoàng quý phi ở bên ngoài hít thở không khí trước, giả sử vẫn choáng váng đầu, thì về tắm điện ạ” Trâm Cài đề nghị.

“Không được, người đi tắm tầu đi, ta về trước”

Trâm Cài bất đắc dĩ, đành phải về tắm báo. Diệp Vũ lưng thưng ra sân vắng, mặc dù không có gió mát, và hương hoa, nhưng cũng cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Màn đêm từ từ buông xuống, phía Tây không còn chút ánh hồng, cả vườn hoa màu xanh bao trùm yên tĩnh, cũng có một cảnh tượng khác hẳn.

Đại đa số cung nhân đều ở điện Thanh Ninh hầu hạ, bởi vậy, trên đường đi, nàng không gặp một cung nhân nào. Lúc đi qua ngự hoa viên, tới Thính Phong Các, nàng liếc mắt nhìn lên lầu cao một cái, rồi tiếp tục đi lên trước.

“Vũ Nhi” Một giọng nói vang lên. Nàng bỗng ngẩng đầu, kinh ngạc thấy Tấn Vương đứng ở đằng trước. Nàng nhớ rõ, lúc đi ra thì hắn vẫn còn ở yến tiệc, sao hắn cũng đi ra rồi? Hơn nữa hắn còn đi phía trước mình, thật khó hiểu.

Sở Minh Hiền đi tới, áo quần trắng như tuyết, dưới ánh hoàng hôn toả ra chút lạnh lẽo.

“Ta về tắm điện trước, xin Vương gia cứ tự nhiên” Diệp Vũ mỉm cười nói, không muốn dây dưa lãng nhãng với hắn.

“Ta là mãnh thú, hồng thuỷ sao? Nàng sợ ta ư?” Hắn đứng cách nàng ba bước chân, ánh mắt sầm xuống.

“Vương gia nói đùa rồi, ta chỉ thấy đầu óc choáng váng, không thoải mái, định về nghỉ”

Nàng không muốn dừng lại chút nào, đi lướt qua bên cạnh hắn. Ngay thời khắc đã lướt qua hắn kia, cổ tay nàng bị hắn cầm chặt, nàng nhìn thẳng về phía trước. nói nặng nề, ‘Xin Vương gia tự trong cho’

Sở Minh Hiền cũng nhìn thẳng về phía trước, lấy sự bình tĩnh và cường ngạnh nói mạnh mẽ, “Ta có mấy câu nói với nàng, theo ta lên trên lầu”

“Vậy cứ nói ở trong này là được rồi”

“Nàng định để cho cung nhân thấy ta và nàng dây dưa không rõ sao?”

Diệp Vũ cắn môi, do dự, thấy hắn vẫn đi lên Thính Phong các, chỉ đành cùng đi tới. Sắc trời càng càng tối đen, đứng ở Thính Phong các, đưa mắt nhìn, cả cung điện và vườn hoa đều bị ánh hoàng hôn u ám bao phủ, càng ngày càng thần bí. Nàng để ý thấy, bên trong vườn có hơn hai bồn hoa hồng, chắc là chuẩn bị cho thọ yến của công chúa Hân Nhu, mới đặt ở trong này hai bồn hoa hồng xiêm.

Sở Minh Hiền đứng trong một góc tối bí ẩn, nhìn bên ngoài từ dưới nhìn lên, không nhìn thấy trong các có người.

Đây là lần thứ ba gặp lại, nàng cảm thấy hắn đã thay đổi, khác hẳn lúc trước, lại không biết là khác thế nào, cái cảm giác này nói không rõ được.

Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của hắn di động trong bóng tối, cặp mắt kia chớp chớp ám bụi. Hắn để cho nàng đứng một chút, tránh cho người khác nhìn thấy.

“Mời Vương gia nói”

“Ta sai người đỡ cứu Phán Phán, vốn tưởng rằng không ai biết, hoàng huynh cũng không biết là ta ra tay cứu người, cũng sẽ không liên lụy đến nàng” Hắn tuấn mi cau lại, “Không ngờ, ta sai hai thuộc hạ đi lại bại lộ thân phận, để cho hoàng huynh biết. Vũ Nhi, là ta không tốt, ta lời thề son sắt, lại vẫn làm phiền đến nàng”

“Việc đã đến nước này, Vương gia cũng chẳng có cách nào thay đổi được. Vương gia không cần tự trách”

Diệp Vũ nhin không được nghĩ, nếu hia người ở biệt quán cứu người kia bị bại lộ thân phận, lại sao mà toàn thân trở ra được chứ? Sở Minh Hiền vui sướng hỏi, ‘Nàng không trách ta ư?’

Nàng lắc đầu, nàng thật sự không trách hắn, chỉ là thấy hối hận để cho hắn ra tay cứu người mà thôi. Hắn cười rộ lên, lại thở dài, “Tuy nàng không trách ta, nhưng ta vẫn cứ thấy ảo não. Vì chuyện này, Thẩm Chiêu đã mắng ta một trận, mắng ta không nên ra tay, còn bảo ta làm vậy là đẩy nàng vào hổ lửa”

Nàng kinh dị, Thẩm Chiêu thật sự nói vậy sao? Thật đáng hận sao? Đúng thật Thẩm Chiêu liệu sự như thần, liệu được hậu quả Tấn Vương cứu Phán Phán ra. Nhưng mà Tấn vương lại không rõ là thật hay giả nữa. Kỳ lạ, sao lại thấy choáng váng đầu thật thế này? Vừa rồi, đầu choáng váng chỉ là cái cố, không ngờ

lúc này thấy choáng đầu thật sự. Nàng ôm đầu, cơn choáng càng thêm lợi hại hơn, nhin không được nhắm mắt lại, “Ta về trước đây”

“Vũ nhi, sao vậy?” Giọng trầm thấp mà thuần hậu này là giọng của Sở Minh Phong.

“Không sao, chỉ thấy choáng váng đầu thôi” Diệp Vũ lẩm bẩm. Lung lay nghiêng ngả đất trời, có người đỡ lấy nàng. Vì sao bỗng thấy choáng váng chứ? Lại không uống nhiều rượu. Nàng được người đỡ xuống, mở mắt ra, thấy khuôn mặt này dần từ mơ hồ tới rõ dần, là khuôn mặt tuần nghị, cứng rắn, là Sở Minh Phong.

Hả? Không phải hấn ở điện Thanh Ninh sao? Thế nào mà lại ở trong này chứ? Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, ơ, chẳng phải là đang ở Thính Phong các sao? Sao thế nào lại ở tẩm điện chứ? Chẳng lẽ hấn tìm tới mình, mang mình về tẩm điện? Nhất định là vậy.

“Vũ Nhi, đầu còn choáng sao? Đã đỡ chưa?” Sở Minh Hiên quan tâm hỏi, ôm lấy nàng, quan sát thần sắc của nàng.

“Đỡ rồi” Diệp Vũ cảm thấy không còn nghiêng trời lệch đất nữa, đầu cũng không thấy đau nữa.

Mắt đẹp khe nheo, lông mi cong dài như bóng đêm chum xuống trước mắt nàng, vừa kiều diễm vừa xinh đẹp, khiến lòng người u hoài. Khuôn mặt đẹp như ngọc này tựa như đoá thược được sáng rực lộng lẫy, toả ra từng đợt hương dịu dịu, len vào từng thớ da tác thịt, dụ hoặc người. Hấn ép cơn sóng tình trong cơ thể xuống, “Vũ Nhi...”

Mắt Diệp Vũ híp lại, “Vâng?”

Cứ vậy mà nằm gọn trong lòng Sở Minh Phong. hưởng thụ tình ý yêu thương của hấn, là hạnh phúc nhất.

“Ôm ta được không?” Sở Minh Hiên nói ôn nhu.

“Vâng” Nàng cọ cọ trong lòng hấn, cổ đứng lên, ôm lấy cổ hấn, ngả đầu lên vai hấn, không bao giờ buông tay nữa, không cho hấn đi tìm phi tần khác nữa.

Hấn đẩy nàng ra, tay ôm nhẹ sau gáy nàng, rót cuộc nhin không nổi lửa tình trêu chọc, hôn lên đôi môi non mềm của nàng.... Tới tốt cùng đã bao lâu chưa chạm qua nàng rồi? Hấn không thể khắc chế được ngọn lửa nóng trong cơ thể, cứ hôn quện lấy môi nàng, nuốt lấy vị ngọt và hương thơm của nàng.

Diệp Vũ cảm giác cả người không tự chủ được áp sát lấy hấn, ôm lấy đầu hấn, ra sức hút cánh môi hấn. Minh Phong...Minh Phong...Minh Phong... đừng bỏ rơi ta một mình, có được không? Chúng ta bắt đầu lại lần nữa, có được không?

Nàng lo hấn dứt rời đi, lo lắng không bao giờ về điện Trùng Tâm nữa, cứ ôm chặt lấy hấn, quẩn quít kịch liệt lấy hấn, không cho hấn rời đi nửa bước...

Sở Minh Hiên chìm đắm trong tình ý của nàng, bị nàng chủ động mà nổ bùng, càng điên cuồng hôn nàng, cố sức mút hết vị ngọt của môi nàng... Hấn nghe thấy tiếng chân bước lên lầu, lại vẫn hôn kích cuồng như thế...

Cả cảnh này, ở trong mắt người tới, nàng và Sở Minh Hiên kích tình ôm hôn nhau chọc giận người tới.

Sở Minh Phong trong cơn giận dữ, con người đen nháu lại, co lại thành đống, mày kiếm như đao, ánh mắt sắc như kiếm. Hấn chết trân nhìn nàng chăm chăm, lửa giận hừng hực thiêu đốt hấn, như hấn đang đứng trên chiến trường cùng kẻ địch chém giết nhau, con người đen nhem máu, máu lạnh tàn khốc, hung ác thô bạo.

Sở Minh Hiên chậm rãi buông nàng ra, nhưng vẫn ôm lấy nàng, không sợ hãi nhìn hoàng huynh, cũng không có chút kinh hoảng nào.

“Trẫm nói rồi, lần sau đừng có viện cớ vớ vẩn thế nữa!” Sở Minh Phong gần như cắn đầu lưỡi.

“Hoàng huynh, thần đệ và Vũ Nhi là thật lòng yêu nhau!” Sở Minh Hiên ôm chặt lấy nàng, cứ như giữ rịt lấy vậy, “Cầu hoàng huynh thành toàn!”

Diệp Vũ chợt tỉnh táo lại, trong cơn mê loạn nghe thấy tiếng hai người nói chuyện, lại không rõ tình hình cho lắm. Nàng quay đầu lại thấy một người đứng ở đó, hình như rất tức giận. Hẳn là Sở Minh Phong!

Sao lại thế này?

Nàng nhìn kẻ đang ôm mình, cũng là Sở Minh Phong, tới tột cùng là sao thế? Vì sao có hai sở Minh Phong? Ai mới là thật?

“Buông nàng ra!” Sở Minh Phong rống lên tàn nhẫn bước nhanh tới, giật lấy cổ tay nàng.

“Hoàng huynh nhìn còn chưa thấy đủ sao? Vũ Nhi yêu chân chính là thần đệ!” Sở Minh Hiên cũng nói lạnh lùng.

“Các người.... Diệp Vũ bỏ tay ra, lùi về sau từng bước, hoảng sợ nhìn họ, “Vì sao...”

A Đầu đau quá.... Như nổ bùng lên vậy.... Nàng rất loạn, thống khổ lắc đầu. Sở Minh Phong dẫn đầu tiến lên, ôm chặt lấy nàng, không cho nàng lộn xộn. Sở Minh Hiên cũng chậm rãi đứng lên, cười tủm tỉm, cứ như chẳng sao cả, không hề tranh cãi với hoàng huynh. Sở Minh Phong ôm nàng xuống Thính Phong các, túm nàng về điện Trường Tâm.

Lúc rời khỏi Thính Phong các, Diệp Vũ cuối cùng cũng liếc mắt nhìn một cái, phát hiện ra Tấn Vương đứng ở đó, đang nhìn nàng mỉm cười.

Chẳng lẽ vừa rồi nàng ôm hôn không phải là Sở Minh Phong mà là Sở Minh hiên. Trời ơi...

Trên đường đi, thần trí nàng chậm rãi tỉnh táo lại, bị Sở Minh Phong kéo đi, vừa nghĩ, đến tột cùng có chuyện gì đã xảy ra vậy. Vì sao hẳn lại tức giận như thế? Vừa rồi sao lại có hai người hẳn? Hẳn thấy nàng và Tấn Vương ôm hôn, mới giận như vậy sao?

Trở lại điện Trường Tâm, Sở Minh Phong kéo nàng vào đại điện, bỏ nàng ra, ngồi xuống. Lửa giận thiêu đốt trong ngực, sắc mặt lạnh như thép, trong mắt hẳn loé lên chút thô bạo đáng sợ. Tổng Vân và cung nhân đều ở trước đình đại điện, không dám tiến vào.

“Bệ hạ...” Nàng đi tới, sợ hãi kêu lên, hơi chút chột dạ, “Vừa rồi... Ta cũng không biết có chuyện gì đã xảy ra nữa...”

“Người không biết xảy ra chuyện gì sao?” Hẳn hỏi lại bất thường, vừa buồn cười vừa tức giận, “Người không biết, trầm đều thấy cả, nhìn cũng rất rõ ràng!”

Đúng vậy một cảnh kia, nàng và hoàng đệ ôm hôn, triền miên, lửa nóng, giống như có hàng ngàn mũi tên nhọn xuyên qua tim hẳn.

Trong lòng Diệp Vũ sôi ruột, nóng lòng giải thích, “Không phải như bệ hạ thấy đâu... Xin người hãy nghe ta nói...”

Hẳn giận lườm nàng, gương mặt này mới vô tội làm sao, đôi mắt loé lên, thật đúng là mảnh mai yếu đuối khiến người ta thấy thương hại, “Được, trầm nghe người nói đây!”

“Ta không biết là Tấn vương.... Ta nhớ rõ là bệ hạ... Ta xem thấy là bệ hạ... Bệ hạ hôn ta....Ta mới hôn lại bệ hạ....”Nàng nói lắp bắp, cố nhớ lại cảnh trước kia không lâu, “Khi đó đầu óc ta choáng váng căng lên, lảo đảo nghiêng trời lệch đất, tiếp đó bệ hạ ôm lấy ta... Bệ hạ còn hôn ta, ta liền...”

“Thì ra là thế!” Sở Minh Phong đột nhiên bóp chặt miệng nàng, giọng đanh thép, “Nói vậy, người coi hoàng đệ là trầm, người mới không biết liêm sỉ theo hẳn như vậy hả?”

“Bệ hạ không tin sao?” Nàng thống khổ nhìn hẳn, bởi vì miệng méo, tiếng nói cũng thay đổi.

“Nói dối như thế, người thế mà cũng nói ra được hả? Trầm chưa từng bao giờ gặp được người như người không biết xấu hổ như thế!” Hẳn rống lên, càng dùng sức bóp chặt nàng. Diệp Vũ không nói nên lời, xương cốt đau nhức, nước mắt trào ra. Minh Phong, vì sao không tin ta?

Sở Minh Phong tức điên lên rồi, bị nữ tử yêu phản bội mà bị phẫn, đau lòng thương tâm, khiến cho giọng hần khàn khàn hẳn, “Người nói lại lần nữa với trẫm, người nói sẽ ở lại bên cạnh trẫm, làm phi tần của trẫm, trẫm tin người nói, nghĩ tới người có tình ý với trẫm....Không ngờ, người lừa gạt trẫm! Thế như người lại cùng hoàng đế làm ra việc xấu!”

Nàng lắc đầu, nước mắt đầm đìa, định giải thích lại không nói được. Hần chịu nổi đau vạn tiễn xuyên tim, như vậy, nàng cũng chịu bầm vằm tan nát.

“Từ nay về sau, người cứ đợi ở thiên điện, kiểu gì cũng không được đi!” Con người đen của hần hiểm lộ đau đớn, “Trẫm không muốn nhìn thấy người nữa!”

“Bệ hạ!...”

Hần buông tay ra, đi nhanh phía trước, nàng vội vàng đuổi theo, giữ chặt tay hần nói đau đớn, “Không phải vậy.....Người hãy nghe ta nói....Ta không lừa người....”

Sở Minh Phong gần như giật tay ra, do dùng sức quá mạnh khiến nàng ngã ngồi xuống, hai tay lại lạnh lẽo tới cầm góc áo màu vàng của hần, “Bệ hạ, ta thật sự không lừa người mà... Vì sao lại không tin ta chứ...”

“Trẫm chỉ tin khi tận mắt nhìn thấy!” Hần không xoay người nói tàn nhẫn, “Bỏ tay ra!”

“Không bỏ!” Diệp Vũ nói quật cường, “Bệ hạ để ý tới ta, vì sao không tin ta chứ? Chẳng lẽ đây là yêu mà người gọi đó sao? Như vậy, tình yêu của người cũng quá hẹp hòi”

“Cả cuộc đời kiếp này trẫm làm một chuyện sai nhất chính là để ý tới người!”

Hần hồi hận ư? Hần nói vậy là có ý gì? Hần không hề thích nàng nữa? Chính mắt thấy nàng và Tấn vương ôm hôn nhau, hần vĩnh viễn không thể tha thứ cho nàng nữa ư?

Nam nhân như vậy, không nghe giải thích, chẳng một lời đáp lại. Có đáng cho nàng thích không? Đáng để nàng ở lại sao?

Diệp Vũ nắn lòng thoái chí, nói thê lương lạnh nhạt, “Ta không nên trở về, không nên hạ mình dụ dỗ người người giận, cực không nên là thích người!”

Nghe vậy, Sở Minh Phong cười nhạt, cực lạnh lẽo, chậm rãi xoay người, bất ngờ đá chân, lại đúng lúc đá vào vai trái của nàng.

143. Chương 146: Tâm Hồn Mê Muội

Một đá này, là dùng năm thành lực đạo. Gần như là sáu thành, cũng khiến cho nàng ngã xuống, ngực trái đau lặn đi. Càng đau hơn nữa là trái tim, một đá kia đã khiến cho nó máu thịt lẫn lộn. Hần đi nhanh như bay, gần như chẳng muốn nghĩ tới ở lại thêm chút nào nữa.

Trâm Cài đã trở lại, vừa lúc thấy một cảnh kia, cả kinh che miệng. Thấy Hoàng quý phi ngã xuống, nàng ta vội vã tiến lên, đỡ hoàng quý phi dậy, “Nô tì đỡ người về” Diệp Vũ đứng lên, ngực trái đau khiến cho nàng ho khan vài tiếng.

“Để nô tì truyền thái y tới xem thế nào” TRÂM Cài nói đau lòng, lo lắng một đá kia của bệ hạ làm bị thương người nàng.

“Không cần”

Diệp Vũ nhìn đau đứng dậy, được Trâm Cài đỡ tới thiên điện. Tựa vào giường, uống nửa ly trà, nàng mới thả lỏng người, cơn đau nhức trong lòng vẫn chưa nguôi.

Sở Minh Phong chẳng những nghi ngờ nặng thêm, mà hơn nữa chỉ tin vào hai mắt mình, thấy một cảnh kia, thì đã kết luận là nàng và Tấn Vương có tư tình, rồi giận không kìm được, không nghe giải thích gì, lại

còn dùng chân đá nàng. Nam tử thô bạo như thế, có đáng để nàng yêu sao? Đáng để nàng tiếp tục chờ đợi sao? Hẳn là nên nghĩ kỹ xem mình nên đi tiếp thế nào.

Một đêm này nàng bình tĩnh mấy lần, vai trái và ngực trái đau như tra tấn suốt cả đêm. Sáng hôm sau, Trâm Cài thấy khí sắc nàng không ổn, cũng chẳng có khẩu vị gì ăn sáng, nói luôn, ‘Hoàng quý phi, hay vẫn nên truyền thái y tới xem xem đi ạ’

Diệp Vũ vẫn lắc đầu, “Sau này đừng có gọi ta là “Hoàng quý phi” nữa, cứ gọi là tỷ tỷ đi”

“Vậy sao được?” Trâm Cài vừa mừng vừa sợ, “Người là hoàng quý phi, bệ hạ cho phép nô tỳ gọi vậy ạ”

“Ta không thích, sau này không được gọi vậy nữa”

“Vậy nô tì...Gọi người là tỷ tỷ ạ”

Trâm Cài vui mừng mãi, chủ tử đối đãi tốt như thế, lại muốn mình làm tỷ muội, vậy thật là có phúc quá. Diệp Vũ vỗ vỗ tay nàng ta, phân phó nói, “Muội tự mình đi Thính Phong các nhìn xem, ta nhớ rõ tối qua ở trong đó có hai bồn hoa hồng, muội đi mang về đây”

Trâm Cài dù thấy kỳ lạ nhưng không hỏi nguyên do. Nàng ta vừa đi tới cửa điện, Diệp vũ lại bảo nàng ta quay lại, dặn dò, “Nếu trong đó không còn hai bồn hoa hồng nữa, thì muội nên đi hỏi thăm chút là ai đã đem hoa hồng đặt ở Thính Phong các, là ai đã chuyển đi nhé”

Trâm Cài đồng ý, vội vàng đi. Ước chừng nửa canh giờ sau, nàng đã trở lại, bấm báo, “Tỷ tỷ, đúng như tỷ định liệu, ở Thính Phong các đã không còn hai bồn hoa hồng nữa. Nô tỳ có hỏi chương lý hoa cỏ và vài cung nhân quét Thính Phong các, đều nói không biết trong Thính Phong các đặt hoa hồng ạ”

Mặt Diệp Vũ trầm tĩnh như nước. Như thế xem ra, hai bồn hoa hồng có người đặt ở Thính Phong các, tối qua nàng ở đó bỗng dưng choáng váng đầu óc, nghiêng ngã lão đảo, mới coi Tấn vương là Sở Minh Phong, có lẽ có liên quan tới hoa hồng.

Chuyện tối qua, Tấn Vương cũng biết nguyên do chẳng? Là do hấn bài bố sao? Giờ muốn tra cũng chẳng tra ra cái gì. Chẳng lẽ nỗi oan khuất này của nàng còn không rửa sạch nỗi sao?

Giờ Dậu đã qua, chẳng có chút gió nào, ngày còn nóng, ánh nắng nóng bỏng, có hơi nóng thì như nằm trên sắt nung, nóng như rang lên vậy.

Thẩm Chiêu đi ngự thư phòng điện thánh, đang đi trên đường mà mồ hôi nhỏ từng giọt to như mưa.

Đằng trước có một người đi tới, áo bào trắng tung bay, phong tư tuấn dật, sáng lạng dưới ánh mặt trời khiến hấn trở nên trong suốt, nhìn không rõ. Hấn biết, người đến là Sở Minh Hiên. Hai người tới gần, cùng đồng thời dừng lại.

“Vương gia đang định xuất cung sao?” Thẩm Chiêu nhìn Tấn Vương chằm chằm, nhưng thấy khoé mắt đuôi mày hấn như cười như ẩn, giống như tâm tình rất sung sướng.

“Bốn vương mới từ điện Từ Ninh đi ra” Sở Minh Hiên nói giọng lạnh nhạt.

“Nghe nói tối qua ở Thính Phong các có một chuyện xảy ra, sự tình có liên quan tới Vương gia và bệ hạ”

“Người không ở trong cung lại đối với trong cung rõ như lòng bàn tay. Thẩm Chiêu, có một ngày, bệ hạ nếu có lòng nghi ngờ người, bốn vương sẽ không thấy ngạc nhiên gì đâu”

Thẩm Chiêu cười cười bỏ qua, “Làm thần tử của người, dĩ nhiên lo cho quân thôi. Ta chỉ làm hết bổn phận của thần tử”

Sở Minh Hiên cười nhạt, “Tình cảm tốt quá nhỉ”

Thẩm Chiêu cũng cười nói, “Xin khuyên Vương gia một câu, lòng quân khó dò, Vương gia chớ vuốt râu hùm, nếu không có một ngày phủ Tấn vương sẽ đem tới họa sát thân, ta sẽ không ngạc nhiên đâu”

Sở Minh Hiên cũng cười, ‘Vậy sao’

“Ta cho tới bây giờ cũng chỉ quan tâm đến bầu không khí yên bình thôi, còn Vương gia thì lại khuấy động sự yên bình của Bích hồ, ý định không để người ta yên. Vương gia làm vậy, nàng ấy chỉ biết hận ngài mà thôi”

“Hận thì cứ hận đi, bốn vương chẳng sợ chỗ nào hết”

Sở Minh Hiền không thèm để ý đến lời lẽ khinh nhờn như mây khói, cất bước đi trước. Thẩm Chiêu lại tiếp tục đi lên, hai người cùng đi lướt qua nhau, trống đánh xuôi mà kèn thổi ngược.

Đi vào ngự thư phòng, Tống Văn nói bệ hạ không ở trong mà đang ở sườn đông của tiểu hoa uyển giải sầu.

Từ xa Thẩm Chiêu đã nhìn thấy bệ hạ trong đình, khoan tay đứng thẳng như cây tùng, dưới ánh tịch dương đỏ rực khiến bóng hắt ánh lên trên mặt đất, kéo dài ra. Màu áo long bào vàng dưới ánh chiều tà bị nhuộm đỏ, càng thêm chói mắt.

“Thần tham kiến bệ hạ” Thẩm Chiêu bước vào tiểu đình.

“Có việc gì?” Sở Minh Phong chưa từng xoay người, giọng nói nặng nề như ngàn cân vậy.

“Thần nghe nói tối qua ở Thính Phong các xảy ra chuyện”

“Người định nói cái gì?”

Thẩm Chiêu nghe ra giọng bệ hạ đặc sệt tức giận, “Hoàng quý phi không phải người như vậy”

Sở Minh Phong sáng giọng hỏi lại, “Hay là người còn hiểu nàng hơn cả trăm hử?”

Thẩm Chiêu xấu hổ, “Bệ hạ và hoàng quý phi sớm chiều bên nhau, dĩ nhiên là còn hiểu cách làm người của nàng hơn thần, chẳng qua là, trong nhà chưa tỏ mà ngoài ngõ đã tường, trong cuộc u mê ngoài cuộc tỉnh táo. Bệ hạ tận mắt thấy dễ bị lừa dối. Thần là người ngoài cuộc thì cố gắng chút thấy rõ hơn ạ”

“Vậy theo ý người nói, tận mắt thấy cũng không nhất định là thật sao?”

“Thần muốn nói, bệ hạ có thể nghe hoàng quý phi giải thích chút. Giữa vợ chồng nên thẳng thắn đối đãi nhau, như thế mới không cần thiết bị hiểu lầm và thương tổn”

“Thẩm Chiêu!” Sở Minh Phong tức giận, bỗng xoay người, “Trăm xử trí nàng ấy thế nào, không cần người dạy!”

“Bệ hạ...” Thẩm Chiêu sót ruột nói.

“Chuyện giữa Trầm và phi tần, người chỉ là ngoại thần, đừng có xen vào!” Giọng Sở Minh Phong nghiêm khắc, tức giận oanh mắt. Thẩm Chiêu thờ dãi, bệ hạ thịnh nộ như thế, chỉ sợ thật sự tức rồi. Tình hình thế này, chỉ đành đợi thêm vài ngày nữa bệ hạ bớt giận thì mới góp thêm vài lời.

Ba ngày liên tục, Sở Minh Phong đều không về điện Trùng Tâm nghỉ mà đi nghỉ ở tẩm điện của Quan Thục phi, Lý Chiêu nghi và Tần quý nhân.

Một ý nghĩ bốc lên, Diệp Vũ thấy khó chịu nhưng tâm vô hữu lực. Loại cảm giác này gần như bốc hỏa ngay một lúc, nhiệt độ tăng lên không ngừng như bị nướng lên vậy, kéo dài ra tra tấn, khiến người ta sống không bằng chết, còn chẳng bằng cho một đao có vẻ dứt khoát rõ ràng hơn.

Ở thiên điện đợi ban ngày, cả ngày không có việc gì làm, nhàm chán trôi qua, nhưng nàng còn biết làm thế nào đây? Dù Trâm Cài, Ngân Trâm và Vòng Ngọc thay phiên nhau bồi nàng tán gẫu, giải buồn, nhưng mà loại cô tịch và cô đơn khác sâu căn nuốt lòng nàng, nàng thật ra muốn đi ra ngoài, liêu lĩnh rời khỏi căn hầm chết người ở vườn ngự uyển này. Nhưng nàng cũng biết còn chưa lao ra khỏi điện Trùng Tâm thì đã bị áp tải tới rồi. Bị dây vô như vậy nhện suốt năm sáu ngày.

Ngày này, Trâm Cài luôn nói buồn ở tẩm điện không tốt, khuyên nàng nên ra ngoài giải sầu. Diệp Vũ hiểu ra Trâm Cài nói vậy thì chắc là nhận được thánh chỉ của hoàng thượng cho phép nàng được ra ngoài đi lại. Vì thế nàng lập tức dõ ra ngoài, tới trước ngự hoa viên.

Tuy là sáng sớm nhưng cũng đã nóng bức người, đi một lúc thì mồ hôi đã đầm đìa cả người. Vốn là định đi tới ngự hoa viên, nàng lại nghe được từng đợt tiếng đàn quen thuộc, mới đi theo tìm kiếm, đi vào tiểu hoa uyển ở gần Vũ Y các. Tiểu Hoa uyển này gieo trồng trúc phượng và tùng bách, mặt trời đã khuất, ánh nắng cũng râm, dưới bóng phượng vĩ và cây trúc nở rộ độc đáo có phong cách trong trẻo lạnh lùng khiến người ta có cảm giác như hưởng trong dòng nước trong mát.

Trong bóng râm đôi mắt đẹp, hiện ra một người đang ngồi khoanh chân dưới gốc phượng vĩ, trên đùi đặt một cây cầm bằng gỗ sam. Quần áo hần trắng dưới những ngọn cỏ xanh lại tựa đám mây trắng đáp nhẹ lên tấm thảm xanh vậy, trong trẻo và lạnh lùng, thanh nhã, tao kỳ; hần cúi đầu đánh đàn, mười ngón tay thon dài trắng nõn quen thuộc đang vỗ về cây huyền cầm, ánh mắt u buồn đầy u sầu, nổi bật trên khuôn mặt đầy tâm sự của hần, Cặp mắt đen bóng ấy như nhìn không thấy đây, khiến người ta như đang ở trong một căn nhà giữa một dòng suối mát.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Diệp Vũ đầy lo lắng cùng phiền não cũng chậm rãi lùi ra, chỉ cảm thấy khoan khoái không ít.

Tiếng đàn của hần, cũng giống y con người hần vậy, thuần túy, phong nhã, khiến người ta không thể kháng cự nổi. Nàng đi tới, Lâm Trí Viễn ngừng đánh đàn, ngẩng đầu, “Hoàng quý phi”

“Đừng gọi ta như vậy, ta không thích” Nàng ngồi xuống bên cạnh, ngồi chỗ râm, bớt chút cái nóng ngày hè đầy phiền nhiễu, hơi chút thích thú, “Sao huynh lại đánh đàn ở chỗ này vậy?”

“Nhàn nhã quá, mới trốn ra chỗ này” Hần cười, mày cau giãn ra, “Đúng rồi, cô ba khúc kia, ta đã biên soạn xong”

“Sau này ta sẽ đến Vũ Y các nghe chút, nhưng ta tin huynh, huynh biên soạn khúc chắc chắn không vấn đề gì”

“Tuy ta ở Vũ Y các, nhưng có nghe đồn một chút ít...” Đôi mắt Lâm Trí Viễn như nhiễm nhiều ánh sao nắng, sáng như thế, chói mắt như thế, “Có một số cung nhân nói cô bị bệ hạ cấm chường, có thật vậy không?”

Diệp Vũ gật đầu, dời mắt đi, nhìn về phía mấy cành tùng bách đằng xa kia. Phiền não vừa mới quên đi giờ lại tới nữa, aizzz...

Hần cứ lặng nhìn nàng, tuy nàng vẫn đẹp động lòng người như thế, tuy mắt nàng vẫn sáng đẹp như vậy, tuy mỗi cái nhìn mặt cười vẫn mỹ lệ thanh nhã như thế, nhưng cuối cùng nàng lại khác. Nàng khổ sở vì tình, càng ưu phiền nhiều hơn, mày càng ngày càng chùng chắt đầy ưu sầu.

“Nếu trong lòng cô khó chịu, ta chỉ có thể nghe sẽ không hỏi” Hần nói thanh đạm.

“Vốn ta đã định rời Kim Lăng đi rồi, trước đó không lâu, bệ hạ tìm được ta, ta lại nhớ tới trong cung” Nàng lựa chọn nói ra hết, bởi vì hần là người bạn đáng tin cậy, cũng là người bạn có thể nói ra hết tâm sự. “Trước đây ta cũng không thích bệ hạ, lúc này ta lại thấy rõ lòng mình, thử chấp nhận hần. Nhưng mà hần đã thay đổi...”

“Nhìn ra được bệ hạ sủng ái với cô, các phi tần khác chẳng ai sánh bằng”

“Ta sớm chỉ biết rằng, để vương bạc tình, để vương yêu càng bạc hơn. Nhưng ta tin hần có tình có ý với ta, bởi vậy, ta mới đánh cuộc được ăn cả ngã về không, vì hần mà yêu, bỏ đi sự kiên trì và nguyên tắc của ta, cam tâm tình nguyện ở lại, làm phi tần của hần” Diệp Vũ hạ giọng khàn khàn, nước mắt đọng đầy, như nhiễm ánh nắng, lóng lánh như những hạt trân châu vậy, “Nhưng mà ta không đoán được là sẽ biến thành như vậy...Không thể cứu vãn được nữa...”

“Hay cùng nói chuyện với bệ hạ xem sao?” Lâm Trí Viễn ức chế đau lòng, nói khẽ.

Nàng lắc đầu, nước mắt tuôn trào, “Hần vốn không muốn cùng nói chuyện với ta... Hần không muốn nhìn thấy ta.... vô dụng thôi.... Huynh biết không? Hần không tin ta, không muốn nghe ta giải thích... Hần nhận định là ta đã phản bội lại hần..”

Hần buông cầm, nhìn nàng nước mắt lưng tròng, đau lòng mãi, lặng lẽ đưa chiếc khăn tay cho nàng. Nàng lau nước mắt, đôi mắt đỏ hồng, “Ta nghĩ tới hần sẽ thay đổi, hoặc là ta có thể thay đổi được hần chút.... Nhưng mà ta bất lực, không thay đổi được gì... LÒNG nghi ngờ của hần quá nặng, cứ tỵ là lại dùng tới bạo

lực, tàn nhẫn vô tình... Ta cũng không hiểu vì sao lại thích người như vậy nữa...” Nàng khóc buồn bã, nước mắt đầm đìa như mưa trong hết sức thống khổ, ‘Nếu là trước đây, người như thế, ta vốn chẳng thích tý nào.... Thậm chí còn rất ghét nữa, nhưng mà ta lại không hiểu sao, lại thích hẳn rồi...”

Lâm TRÍ Viễn nói trấn an, “Có lẽ đợi bệ hạ hết giận rồi thì cùng nói chuyện thật rõ với bệ hạ đi”

“Ta hối hận rồi.... Hẳn người như thế, ta thật sự không hầu hạ nổi.... “Diệp Vũ giọng khàn đặc mũi, lệ rơi như mưa, “Ta chán ghét hoàng cung, chán ghét cảnh một chồng nhiều vợ, chán ghét cảnh phi tần tranh đấu... Càng chán ghét hẳn đánh người, huynh có biết không? Làm người phụ nữ của hẳn, chẳng có tự do, tôn nghiêm gì, lại chịu bị ngược đãi... Ta không muốn ở chỗ này nữa...”

“Cô còn muốn chạy nữa sao?” Hẳn cũng không kinh ngạc, nàng đã tránh được một lần, thì còn có thể có lần hai, lần ba nữa.

“Ta nhẫn nhịn không chịu nổi sự vắng vẻ của hẳn nữa, nhẫn nhịn không chịu nổi cảnh hẳn sủng hạnh phi tần khác, nhẫn nhịn không chịu nổi nữa.... “Nàng khóc thầm lặng lẽ.

“Nếu ta có thể giúp được cô, ta sẽ cố hết sức mình”

Lâm TRÍ Viễn ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay ra thân bắt do kỷ, lau đi nước mắt của nàng. Diệp Vũ khóc to, khóc bi thương lệ ngập tràn, ngã đầu vào vai hẳn.

Hẳn khẽ thở dài, nắm vai nàng, cho nàng khóc hết thì thôi. Có lẽ khóc ra rồi, nỗi uất ức và đau đớn trong lòng sẽ chảy ra theo nước mắt, nàng sẽ bớt khó chịu hơn chút.

TRÂM CÀI đứng một bên, nàng ta đối với các cung nhân Vũ Y các khóc kể, lại thấy cảnh đồng tình này không ổn, cũng không dám lên tiếng nhắc nhở. Có một người, đứng ở xa xa, cách xa ngàn vạn rừng xanh, nhìn thấy một cảnh này.

Tay phải nắm chặt thành nắm đấm, mắt lạnh băng, giận như đao, trong mắt hẳn ý thật đáng sợ, khiến người ta không rét mà run. Sở Minh Phong bỗng xoay người, đi lại cứng ngắc.

Khóc lớn một hồi, quả nhiên không thấy khó chịu vậy nữa. Nhưng hai ngày sau, Diệp Vũ càng thêm đau lòng, phần nộ.

Vừa vào đêm, đại điện vang lên tiếng nữ tử và nam tử cười du dương, dễ nghe, phóng dăng. Tiếng cười nàng kia nghe thật mềm mại, nhẹ nhàng hoạt bát và đầy mỉa mai, chẳng có nam nhân nào có thể ngăn được.

Nàng đoán ra, Sở MINH Phong đang cùng một phi tần ở đại điện chơi đùa, vui vẻ, cười nói liên tục. Ba đêm liên tục như thế, chỉ là nháo một canh giờ. Nàng chỉ đành vênh tai lên mà nghe, còn nghe thấy cả tiếng tìm hoan vui vẻ của họ nữa, có thể thấy được tình hình lúc ấy ra sao. Tiếng cười của nàng kia càng ngày càng chói tai, nàng đơn giản ôm lấy lỗ tai, mới có thể được yên tĩnh một lát.

Ngày thứ tư, vẫn thế. Nàng bỗng nhanh nổi điên lên rồi, nhanh bị tra tấn như vậy chịu không nổi nữa rồi, mới hỏi TRÂM CÀI phi tần kia là ai.

TRÂM CÀI không nói, nàng đành hỏi Vòng Ngọc. Vòng ngoạ bảo, sáng hôm nay bệ hạ vừa mới ra khẩu dụ Lục Cung, phong nàng kia làm Chiêu Viện, lại ban cho viện Phùng Chiêu.

Hoá ra, Sở Minh Phong nhìn trúng một cung nhân vũ kỹ ở Nghê Thường các gọi là Phùng Kiều Diễm, còn truyền triệu nàng ta tới điện trừng Tâm khiêu vũ, ba ngày sau thì sắc phong nàng ta làm Chiêu Viện.

Ở Sở quốc, từ cung nhân nhảy lên tới Chiêu Viện, nhảy lên bậc cao, không có tiền lệ nào. Tuy Diệp Vũ cũng là nhảy lên Hoàng quý phi, ngôi vị rất cao, nhưng dù sao cũng chưa chính thức sắc phong, chỉ là do Tống Vân và cung nhân điện Trừng Tâm gọi vậy thôi. Sở Minh Phong làm vậy không phải là không có mục đích.

Nàng không muốn nghĩ nữa, có lẽ hẳn dùng chiêu này để kích thích mình, trừng phạt mình, bởi vì, nàng để ý nhất chính là hẳn sủng hạnh phi tần khác.

Sở Minh Phong, người thắng rồi! Người thật có bản lĩnh!

Diệp Vũ nằm trên giường kiêu gì cũng không ngủ được, đơn giản đứng dậy, ra tắm điện. TRÂM CÀI cũng tỉnh, đứng lên, “Tỷ tỷ, tỷ đi đâu vậy/”

Diệp Vũ không đáp, lập tức đi ra ngoài, đi vào chính điện. Đèn đuốc trong chính điện sáng ngời, đèn cung đình tản mát ra ánh sáng xinh đẹp mờ ảo. Nàng đứng ở ngoài cửa, nhìn vào điện.

Một nhạc công đang ngồi đánh đàn, một cô gái dáng người yếu điệu trẻ tuổi đang nhảy điệu vũ mềm mại đáng yêu, đang đứng, vừa lắc lắc vòng eo mềm mại tinh tế, hai tay bắt chặt vào nhau làm ra đủ các loại tư thế. Tư thế này, lúc thì như mây bay nước chảy, lúc thì lên cao mang tính bản lĩnh cao.

Sở Minh Phong tà dựa, tư thế hững hờ, như đang rất hứng thú thưởng thức điệu nhảy này. Do trời quá nóng, áo bào tơ tằm màu vàng của hắn mở rộng, lộ ra bộ ngực rắn chắc, màu da đỏ đồng nhìn ấm áp sáng bóng, thân hình trắng kiêu như ẩn như hiện lực vô hình đầy khí phách siêu lòng người.

Ánh mắt hắn chợt loé, thấy nữ tử đứng bên ngoài cửa, cười lộ lên, đôi mắt lạnh lẽo bỗng dưng hơi cười, trở nên mềm mại sáng bóng.

Trong mắt hắn, Diệp Vũ mặc áo khoác trắng, tóc đen rối tung, lộ ra gương mặt tái nhợt, thân hình càng gầy mỏng hơn so với trước, suy nhược như vậy, lại vô cùng động lòng người, rung động lòng người.

Hắn không hề nhìn nàng, cứ chuyên tâm thưởng thức điệu múa đầy đặn độn và vô vị này. Cô gái khiêu vũ là Phùng Chiêu Viện, Phùng Kiều Diễm.

Nàng ta mặc quần áo màu đỏ bó sát người, đổi kỹ thuật nhảy, vừa lúc lắc hông, vừa chậm rãi đi xuống, ngồi xuống, nghiêng người mà ngồi, nhìn bộ hạ chăm chú, bày ra đường cong thân thể đầy mảnh mai tinh tế. Sau đó, nàng ta nằm xuống, lại bày ra tư thế khêu gợi, cứ như đang mời bộ hạ, đôi mắt lúng liếng đưa tình, câu hồn người.

Sở MINH Phong vỗ tay, tiếng vỗ tay đơn điệu khiến người ta cười nhạo,

“Bộ hạ, nó thì nhảy được chứ?” Phùng Kiều Diễm cất giọng yêu kiều mềm mại hỏi.

“Tuyệt!” Hắn cất cao giọng nói.

“Vậy bộ hạ kéo nó thì đứng lên đi, được không?” Nàng cất giọng điệu như nước nói. Hắn đi tới, khẽ liếc nhẹ Diệp Vũ một cái, cúi người xuống, vươn tay ra. Phùng Kiều Diễm đặt bàn tay nhỏ bé lên tay hắn, hắn dùng sức kéo, nàng ta mượn lực đứng dậy, theo luồng lực này nhào vào trong lòng hắn, ôm lấy cổ hắn, ngả đầu lên vai hắn, nói ngân nga, “Bộ hạ....”

Sở Minh Phong hôn lên vành tai nàng ta, cất cao giọng, “Vũ của nàng, trầm thích nhất”

Đầu hơi cúi thấp, đôi con ngươi đen lại nhìn phía trước chằm chằm, sắc bén như đao. Nàng ta lắc lắc, cọ cọ thân hình hắn, tiếng nói kiều nhuỷ, khiến gân cốt nam nhân bủn rủn, “Nó thì hầu hạ bộ hạ đi ngủ, được không?”

Hắn buông nàng ta ra, đứng thẳng người, Phùng Kiều Diễm bỗng cảm giác không đúng, nhìn nhìn bộ hạ, thấy hắn nhìn ra ngoài, thì cũng nhìn ra theo.

Hoá ra ở bên ngoài điện Trùng Tâm có nữ tử. Ở nơi này thì sao? Còn chẳng bằng nàng ta ấy chứ, cả danh phận cũng chẳng có nữa.

Rốt cuộc Diệp Vũ cũng thấy rõ hình dáng Phùng Kiều Diễm, trong lòng cười lạnh. Sở Minh Phong, thưởng thức của người càng ngày càng thấp quá đi. Phùng Kiều Diễm này, dáng người xinh đẹp, dung mạo tương đối, cặp mắt kia đầy mê hoặc lòng người, hơi nhếch lên thì đã có thể câu mất hồn phách người ta rồi.

Phùng Kiều Diễm nhìn nàng, vốn tưởng rằng sung phi không danh phận này chính là dựa vào điệu vũ và kỹ thuật nhảy mê hồn để mê hoặc bộ hạ, chưa từng nghĩ tới nàng ta đúng là một người đẹp. Tuy nàng ta chưa trang điểm son phấn, tóc đen rối tung, mặc bộ quần áo trắng xanh, gương mặt lại có đường nét hoàn mỹ nhất, có dung mạo tuyệt sắc nhất thế gian có thể đoạt mất hồn người, chẳng biết dùng từ gì để miêu tả vẻ đẹp không gì sánh kịp của nàng ta nữa.

Đứng trước mặt Một mỹ nhân như thế, Phùng Kiều Diễm chợt thấy xấu hổ, lần đầu tiên cảm thấy mình chẳng bằng người ta. Nàng ta đi lên trước, khách sáo nói, “Tài múa của ngươi không tầm thường, hay là ngươi ta đều nhảy một điệu múa cho bệ hạ xem, xem bệ hạ thích điệu múa của ai, được không?”

Diệp Vũ chẳng thèm để ý tới nàng ta, lập tức bước vào đại điện, đứng cách xa hăm năm bước chân thì dừng lại, cười thần nhiên yếu ớt nói, “Thường thức của bệ hạ càng ngày càng thấp rồi, ta thật đồng tình lắm. Bệ hạ hàng đêm thưởng vũ, tiếng hoan hô truyền theo tiếng cười, chỉ sợ uống phí tâm cơ thôi. Bởi vì mỗi một cử động của bệ hạ, ta đã không thêm quan tâm nữa, lòng ta đã gần như chết rồi! Thêm nữa, bệ hạ quản được người của ta, nhưng cũng chẳng quản được lòng của ta đâu!”

Sở Minh Phong yên lặng nhìn nàng, thấy vẻ yếu đuối và xinh đẹp kiên cường của nàng, hiểu rõ thâm ý lời này của nàng. Nụ cười của nàng tuy nhợt nhạt mà lại mê mẩn tâm hồn. Diệp Vũ cười trong trẻo và lạnh lùng, rồi xoay người rời đi.

Phùng Kiều Diễm đứng ngơ ngác nhìn bệ hạ, hắn cũng ngơ ngác nhìn theo bóng nữ tử đi thong dong kia.

Trâm Cài nhắm mắt chạy theo Diệp Vũ, thấy nàng ra khỏi điện Trùng Tâm, vội vàng đuổi kịp. Diệp Vũ đi lững thững đằng trước, dù sao lúc này cũng chẳng thấy buồn ngủ, đi dạo bên ngoài chút, hít thở không khí trong lành rồi trở về cũng được.

“Tỷ tỷ, đêm đã khuya rồi, hay là trở về đi ạ” TRâm Cài khuyên.

“Ngươi lắm lời quá, cũng đừng đi theo ta”

Trâm Cài không khuyên nữa, chỉ cần đi theo nàng, thấy nàng không gặp chuyện bất trắc gì thì mới bám rõ với bệ hạ được.

Đi đến Thính Phong các, Diệp Vũ nghĩ muốn đi xem, nghĩ ngợi hay là bỏ đi, lại tiếp tục đi về phía trước. Đi tới một lãnh cung khá hẻo lánh, đèn đuốc thưa dần, chỉ còn ánh sao sáng tỏ.

Ánh trăng toả khắp, như sương khói. Nửa vầng trăng như chiếc khăn lam, có mấy ngôi sao xoay quanh lấp lánh sáng, làm bạn với trăng sáng, lại không tới mức cô đơn như vậy.

Người đó đang đứng ở trong nước sương, thanh dật như vậy, trong veo như vậy, tay áo tung bay theo gió, nhìn thoáng như thần tiên. Tấn Vương, Sở Minh Hiên. Diệp Vũ buồn rầu, sao tự dừng lại gặp được hắn chứ!

144. Chương 147: Cùng Đêm Đẹp

Ánh trăng thanh tịch, tựa như quần lụa mỏng trắng nõn vậy, bao phủ cả vườn ngự uyển, cũng trùm lên hắn, tăng thêm ba phần thần bí cho hắn, còn ba phần lại trong trẻo và lạnh lùng.

“Vũ Nhi” Hắn đi tới trước nàng, mắt như ánh trăng, nhẹ như thế.

“Canh giờ không còn sớm nữa, ta đi trước đây”

“Nàng trốn ta sao?”

“Đúng” Nàng thẳng thắn thừa nhận.

“Vì sao?”

“Vương gia sao lại không biết chứ?”

Đôi mắt Sở Minh Hiên như lọt vào trăng sáng, thuần khiết đến mức vậy, “Ta đợi mấy đêm trong cung, cuối cùng cũng đợi được nàng”

Diệp Vũ nghĩ ngợi, ban đêm hắc sao lại ở trong cung được chứ? Sở Minh Phong sao lại dễ tha thứ cho hắc ở trong cung được? Nếu Sở Minh Phong biết Tấn Vương ở lại trong cung, vì sao không cho người nhắc hắc hồi phủ đi?

Hắc nhìn Trâm Cài một cái, cũng không kiên nhẫn gì, mỉm cười bảo, “Nàng nghĩ vì sao ta lại ở trong cung sao. Nàng muốn biết, ta sẽ nói cho nàng biết”

Trâm Cài tựa như cây gỗ, đứng một bên không nhúc nhích. Diệp Vũ không muốn nghĩ nhiều, lại nghĩ tới Sở Minh Phong đang triển miên cùng tân sủng trên giường, còn mình không hẹn mà gặp Tấn Vương, nói chuyện tán gẫu dưới ánh trăng, có gì mà không được chứ?

“Xin chăm chú lắng nghe”

“Ta bồi mẫu hậu dùng bữa, uống hơn hai ly trà, giả vờ uống thêm, rồi nghỉ ở điện Từ Ninh hơn một canh giờ”

Nàng cười khế, nói với Trâm Cài, “Người đi canh đằng trước, nếu có cung nhân hoặc cấm vệ nào tới gần thì nhanh tới bẩm báo”

Trâm Cài nghe nàng phân phó xong, đi tới đằng trước canh. Nàng ta khác hắc, hoàng quý phi coi nàng là tỷ muội, nàng ta phải hướng về hoàng quý phi, giúp đỡ một chút, bằng không hoàng quý phi thật càng khó sống nổi.

Diệp Vũ hỏi, “Vương gia muốn gặp ta, có việc muốn nói với ta sao?”

“Hoàng huynh đánh nàng thật sao?” Nỗi lo trong mắt Sở Minh Hiền nhuộm đầy ánh trăng, trắng nõn chẳng nhiễm chút bụi trần.

“Lúc ấy có một số ít cung nhân thấy, còn cung nhân ở điện Trường Tâm sẽ không nói vớ vẩn đâu, sao Vương gia biết được ạ?” Nàng bất giác phỏng đoán, chẳng lẽ hắc có cài người ở điện Trường Tâm nắm tình hình sao?

“Chuyện ta muốn biết, tự nhiên là biết thôi”

“Còn không phải do Vương gia ban tặng đó sao?” Nàng cố ý đổ tội lên người hắc, “Nếu không có chuyện ở Thính Phong các, bệ hạ sẽ không đánh ta”

“Vũ Nhi, tuy việc này nói là do ta dựng lên, nhưng hoàng huynh cũng không nên đánh nàng chứ!” Sở Minh Hiền tức giận nói.

“Con người nổi nóng, có gì mà chẳng làm được? Lúc Vương gia nổi nóng, lại có gì không làm được không?” Nàng nói đầy châm chọc.

Hắc chẳng nói lại được gì, nàng nói đúng, lúc nổi nóng, hắc cũng từng làm chuyện tổn thương tới nàng, hắc chẳng có tư cách nói hoàng huynh. Hắc ngưng mi nhìn nàng, đã nhiều ngày hoàng huynh có tân sủng, đêm nào cũng hoan ca, nàng ở tại thiên điện, sao không biết chứ? Nàng chắc rất khó chịu, mới vào giờ này ra ngoài giải sầu rồi.

Nàng mặc bộ quần áo trắng này, càng mảnh mai trong suốt, chọc người nhện hạo; trong mắt thâm trầm tối đen có cấu giấu sự u sầu, trên mặt tái nhợt hiện dưới ánh trăng, cứ như đoá sen nước, đầy bi thương uất ức, càng khiến hắc đau lòng thêm.

Hắc nghĩ, muốn được ôm nàng vào lòng, an ủi lòng bị tổn thương của nàng, cho nàng sự ấm áp và sung sướng. Nhưng mà không được, thời cơ chưa đến.

“Thọ yến Công chúa Hân Nhu ngày đó, Vương gia bố cục thật tinh diệu, cố ý đợi ta ở Thính Phong các, cố ý dẫn ta tới Thính Phong các, cố ý để bệ hạ thấy cảnh kia, có phải không?” Diệp Vũ giọng lạnh nhạt hỏi, tuy trong lòng biết rõ hắc không nói.

“Nàng coi thường ta vậy sao?” Sở Minh Hiền áp chế cảm xúc dâng trào, bị lời nàng làm tổn thương, hơi thất vọng chút.

“Vương gia dám nói là hoàn toàn không biết sao?” Nàng theo dõi hắn, ánh mắt trừng lạnh khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Nếu ta nói ta không biết hoàn toàn, nàng tin không?”

Nàng không nói, không biết có nên tin hắn hay không nữa. Nếu hắn thật sự không biết, thật sự không thiết kế khiến nàng mê loạn, khiến Sở Minh Phong tận mắt nhìn thấy cảnh ấy, vậy thì là ai?

Lý Chiêu nghi, hay là Quan Thực phi hoặc là phi tần khác? Sở Minh Hiền thấy nàng có chút dăm chiêu suy nghĩ, biết nàng đang nghĩ đến chuyện ngày ấy, muốn nói cùng nàng gì đó song lại không nói.

“Ngày sinh thái hậu sắp tới, không biết hoàng huynh có cho nàng tới điện Duyên Khánh không nữa?”

“Có đi hay không cũng chẳng sao cả” Diệp Vũ nói lạnh nhạt.

“Lần thị yến này, khác hẳn năm vừa rồi. Hôm qua, triều đình nhận được quốc thư của Ngụy quốc, Tần quốc, hai nước sẽ phái thái tử tới Kim Lăng mừng thọ Thái hậu” Hắn tuần mi ngưng trầm.

“Thái tử Ngụy quốc, Tần quốc đến mừng thọ ư?” Nàng kinh ngạc lặp lại.

Hắn gật đầu, “Việc này bất thường, hoàng huynh đã cho quan viên chuẩn bị tiếp đãi. Nói vậy hoàng huynh cũng sẽ không khinh thường, sẽ nghĩ mọi cách an bài chu toàn, để ngừa thọ yến có đột biến”

Không hiểu vì sao, nàng lại hơi lo lắng, “Vương gia cảm thấy Ngụy quốc, Tần quốc có ý đồ gì không?”

Sở Minh Hiền nhướn mày lên, “Tạm thời không biết”

Diệp Vũ nhớ tới Thác Bạt Hoàng, chẳng lẽ là Ngụy hoàng phát hiện ra “Thần Bình phổ” là giả, nên phái thái tử giả vờ tới chúc thọ, mượn cơ này tìm “Thần binh phổ” thật sự sao?

Hắn nhìn nàng si mê, nàng lâm vào trầm tư, không phát hiện ra ánh mắt hắn dừng trên mặt nàng đầy thâm tình vương vấn mãi.

Ánh trăng mờ mờ, bóng đêm vắng vẻ, trong bụi ảnh mờ ảo, hai người đứng gần nhau như thế, không nói, cứ im lặng cùng đêm đẹp, hai đầu trên mặt đất cùng xoắn xuýt bên nhau, không rời.

Sở Minh Phong đứng trong bóng tối không xa, nhìn thấy họ cùng đứng một chỗ nói chuyện thân mật với nhau. Mới rồi ở điện Trùng Tâm, hắn thấy nàng rời đi, vốn chẳng có tâm tư đuổi theo, nhưng Phùng Kiều diễm thật đáng ghét, hắn sớm đã mất hứng, không biết nữ nhân kia còn lại nhải tới bao giờ mới xong, hắn liền cho nàng ta lui.

Nghĩ tới Vũ Nhi ra ngoài tản bộ, hắn khắc chế không được xúc động cũng đi ra ngoài tìm nàng, do dự mãi mới đi ra, lại không ngờ thấy một cảnh này.

Nàng và hoàng đệ gặp mặt tại lãnh cung hẻo lánh này, là ngẫu nhiên hay là vì hẹn ước mà đến đây? Hắn thấy hối hận, hối hận đuổi theo tới, hối hận thấy họ nói chuyện dưới ánh trăng mà cười thật vui vẻ. Tay dùng sức, nhánh cây bị gãy, hắn rời nhanh đi, trong lòng lửa giận thiêu đốt.

Ngày mười sáu tháng tám, là ngày sinh của Thái hậu. Trong cung giăng đèn kết hoa, khắp nơi treo lụa đỏ, bố trí hoa cỏ, mùi thơm bay ra khắp nơi. Nhất là điện Duyên Khánh, bài trí khác hoàn toàn, có xa hoa, cũng có những đồ trang trí đẹp để quý giá.

Giống y như năm trước, giờ Dậu điện Duyên Khánh sẽ mở tiệc, còn ở phía đông tiền đình đại điện có dựng một vũ đài rất đẹp.

Giờ Dậu tới, Sở Minh Phong vẫn còn đang xem tấu chương tại ngự thư phòng, Tống Vân nhắc nhở, “Bệ hạ, càn giờ đã tới rồi”

Đúng lúc Thẩm Chiêu tiến vào, sau khi hành lễ nói, “Bệ hạ, mọi chuyện đã chuẩn bị xong”

“Thái tử Ngụy quốc, Tần quốc đã tiến cung chưa?” Mày kiếm Sở Minh Phong rung lên.

“Trước mắt bố trí ở điện Duyên Khánh, bệ hạ yên tâm đi, Tần Vương đang đợi đệ tử tôn thất đi tiếp khách trước” Thẩm Chiêu ánh mắt khẽ chớp.

“Hai ngày nay người bồi tiếp bọn họ đi dạo trên sông Tần hoài, có phát hiện ra cái gì không?”

“Hai ngày nay, thần và Tần vương tiếp khách, du thuyền trên sông Tần Hoài, chơi trò phong nguyệt, cũng không nói chuyện quốc gia đại sự, triều chính gì. Theo thần quan sát, thái tử Ngụy quốc, Tần quốc với sự phồn hoa giàu có và giai nhân của thành Kim Lăng, Giang Nam rất hứng thú. Đúng rồi, thái tử Ngụy quốc có nhắc tới lầu Tiêu Tương, tới qua thần và Tần vương dẫn họ đi tới trước lầu Tiêu Tương thưởng thức ca múa”

Sở Minh Phong đứng cách bàn, đôi mắt thâm đen hơi ngưng lại, “Một đêm không có chuyện gì phát sinh hả?” Thẩm Chiêu đáp, “Họ thưởng thức ca múa, nhìn trúng một vũ kỹ, có mời vũ kỹ tới ca hát, khiêu vũ. Ngoài lần đó ra, chẳng có chuyện đặc biệt gì xảy ra cả”

Sở Minh Phong hỏi, “Nghe đồn thái tử Ngụy quốc Thác Bạt Hạo hoang dâm cuồng vọng, Thái tử Tần quốc Mộ Dung Diễm âm hiểm xảo trá, người hai ngày quan sát kỹ thấy đúng thế không?”

Thẩm Chiêu lo lắng nói, “Theo thần nhận thấy, thật ra cũng không kém là bao. Giai phi thái tử hai nước là người lương thiện, thần lo lắng họ sẽ gây ra khó dễ ở trên yến tiệc ạ”

“Vậy thì binh đến tướng chặn, nước đến đất lấp”

“Canh giờ đã tới, bệ hạ nên tới điện Duyên Khánh rồi chẳng?”

Sở Minh Phong đi ra ngoài, Tổng Vân giương giọng thông báo, hai người một trước một sau bước vào, mọi người trong đình đều khom mình nghênh giá.

Ngự án đặt ở phía Bắc, ngang với phượng án của tôn thái hậu. Tôn thái hậu cười hiền lành, nhìn chăm chú con cháu phía dưới với ánh mắt hiền hoà.

Tôn vinh tuổi già, là bốn phận con cháu nước Sở, bà cũng không yêu cầu nghiêm khắc quá, chỉ cần huynh đệ trong cung hoà thuận, đoàn kết, chỉ cần mình bình yên vượt qua nửa đời người. Khi bà được trăm tuổi, sẽ không có chuyện gì xảy ra, cũng không gặp phải chuyện sóng to gió lớn kinh hãi, bà không biết và cũng không quản cần biết.

Bàn yến của khách quý được đặt bên trái, rồi lần lượt tiếp theo, bên phải là bàn yến của Tần vương, tiếp theo là thẩm chiêu. Gia quyến trong cung bố trí ở giáp hai sườn Đông bắc, Tây Bắc, ánh sáng góc tối, nhìn không rõ lắm dung mạo gia quyến cho lắm.

Sở Minh Phong phát tay cho mọi người ngồi xuống, lơ đãng nhìn bên sườn, lại nhìn về hướng đông, bàn tiệc công chúa An Nhạc không có ai.

Phùng Chiêu Viên mắt sắc, thấy bệ hạ nhìn qua, lập tức cười quyến rũ đón chào. Phi tần khác thấy vậy cũng đều cười tươi như hoa.

Tổng Vancúi người hạ giọng, “Đêm nay công chúa An Nhạc hiến vũ vì thái hậu, chắc là đang đi chuẩn bị, hoàng quý phi hẳn là đang cùng công chúa”

Sở Minh Phong giơ cao ly rượu lên, nói giọng lảng đãng, “Hôm nay là ngày sinh của Thái Hậu, thái tử Ngụy quốc, thái tử Tần quốc đều hạ mình tới tặng lễ chúc mừng, tể quốc thật vinh hạnh. TRẫm sẽ đích thân viết quốc thư tạ quý quốc bệ hạ chiếu cố sau”

Tôn thái hậu cũng giơ cao chén lên, giương giọng nói, “Ai gia sống tới ngàn này tuổi, có vinh quang hôm nay. Ai gia kính chư vị khách quý ngụy quốc, Tần quốc một ly!”

Quân thần Sở quốc cùng khách Ngụy quốc, Tần quốc cùng đồng loạt nâng chén uống cạn. Sau đó Tổng Vân tuyên bố buổi thọ yến bắt đầu, có màn ca múa góp vui.

Tiếng sáo trúc du dương cất lên, các vũ kỹ nhiệt tình khoa thai đi tới, ở giữa hai bên dãy bàn tiệc có trải thảm đỏ chỉ dành cho múa. Sáu vũ kỹ này thân hình mềm mại eo nhỏ nhắn, mặc váy màu xanh bó sát rủ dài xuống bọc chân tay, nhẹ nhàng nhảy điệu múa cung đình.

Trong lúc mọi người thưởng vũ, uống rượu, Diệp Vũ từ cung thất điện Duyên Khánh đi ra, tới bàn tiệc ngồi xuống. Từ vị trí nàng quan sát thấy đối diện vừa vặn là bàn tiệc của khách quý.

Bên tay trái hắn là thái tử Ngụy quốc rồi. Đó là nam tử tục tăng hơn ba mươi tuổi chắc là thái tử Ngụy quốc Thác Bạt Hạo, kiểu tóc và quần áo khác hẳn hoàng tộc Ngụy quốc, nhưng lại gần giống các ăn mặc của hoàng tộc Kim quốc, Nguyên quốc. Khuôn mặt Thác Bạt Hạo tục tằn, mày rậm rạp, môi thâm đen, điển hình]ống mạo Bắc quốc; thể tranh hắn cao lớn khôi ngô, quần áo màu đỏ sậm, tíc đen tét hai bên, rủ xuống hai bên sườn. Đối ngược với quân thần Sở quốc khá yếu ớt, thì hắn có vẻ vững vàng như núi, như hạ giữa bầy gà, đến cả Sở Minh Phong cao đốc, cũng không cao bằng hắn, cường tráng bằng hắn.

Còn Thái tử Tần quốc Mộ Dung Diễm, vóc dáng cũng không khác Sở Minh Phong là mấy, khuôn mặt cũng hào phóng, mặc quần áo chẳng khác Thác Bạt Hạo là bao, một đầu tóc đen cũng không để ý cho lắm, lộn xộn, chỉ đội một vòng Kim Ưng trên đầu.

Thái tử hai nước như long phượng trong biển người, cùng bàn bạc, cơ trí tâm cơ không nói chơi.

Bọn họ cũng có vẻ thích thú thưởng thức ca múa, như chưa từng bao giờ thấy mỹ nhân Giang Nam vậy, rõ dãi thềm muốn.

Bỗng Diệp Vũ có cảm giác có người nhìn mình chằm chằm. Lướt qua một vòng cuối cùng nàng cũng tìm được người nọ. Ánh mắt chạm nhau, nàng kinh ngạc cũng thấy khiếp sợ. Người đó chẳng phải chính là Thác Bạt Hoàng sao? Hắn là tùy tùng của thái tử Ngụy quốc, hay là người trong hoàng tộc Ngụy quốc?

Thác Bạt Hoàng ngồi bên phải thái tử Ngụy quốc, cũng để kiểu tóc nam tử hoàng tộc Ngụy quốc, mặc bộ quần áo xanh ngọc, dù có hứng thú nhìn nàng, cười tủm tỉm, khoé môi khẽ nhếch lên.

Diệp Vũ cảm xúc phập phồng, toi rồi, thái tử hai nước tới mừng thọ, chỉ e chẳng đơn giản tí nào.

Thác Bạt Hoàng nhìn nàng, đuôi mắt mỉm cười càng ngày càng rõ, như đang nói với nàng: Vũ Nhi, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Nàng thu ánh mắt lại, trong lòng lo sợ, hắn nhìn mình như vậy, nếu Sở Minh Phong nhìn thấy, chỉ sợ lại hiểu lầm thêm.

Nhưng nàng còn gì phải lo lắng nữa chứ? Nàng sớm đã quyết định không còn thích hắn nữa, chẳng còn hi vọng gì, hắn có hiểu lầm thế nào, nổi cơn thịnh nộ ra sao cũng chẳng liên quan tới nàng.

Sáu vũ kỹ lui ra, tiếp đó là màn múa của công chúa An Nhạc. Trên vũ đài rủ xuống đèn hoa sen cung đình, tất cả mọi người đều nhìn tới. Lâm Trí Viễn dời cả nhạc công rồi cùng ngồi một bên trên vũ đài, chuẩn bị sắp xếp. Bốn vũ nam, bốn vũ nữ đi lên trước vũ đài, biểu diễn đoạn múa mở màn ngắn, tiếp đó nhạc sĩ tấu lên khúc “Trục Mộng” Sở Minh Lượng và bạn nhảy lần lượt từ hai bên cánh gà đi lên vũ đài, nhảy điệu nhảy mềm mại nhẹ nhàng.

Nàng tóc đen rối tung, trang điểm tự nhiên, quần áo màu hồng phấn lụa mỏng váy dài, cứ theo từng điệu múa của nàng bay lên, nhìn lãng mạn phiêu dật.

Bạn nhảy lấy ra bốn dải lụa xanh thắm, múa lên xuống, tạo ra bầu không khí mùa hè xanh biếc uyển chuyển. Chậm rãi, nam tử mặc quần áo trắng như hoa đào ở giữa, đi tới làm quen với nàng... Cô gái ngưng ngừng, nam tử chủ động theo đuổi không bỏ, cứ truy tìm tung tích mỹ nhân... Cô gái dùng lụa xanh bao quanh mình, nam tử cầm một đầu lụa xanh, chậm rãi kéo lại, cô gái tuyệt đẹp cứ xoay tròn xoay tròn... Hai người càng ngày càng tiến gần nhau, đơn giản dùng lụa xanh kéo lại, cả hai biến thành một người, ôm nhau chặt chẽ... Tiếp đó bạn nhảy lại kéo lụa xanh ra, họ cùng nắm tay nhau múa, thâm tình nhìn nhau, nhẹ nhàng sung sướng.

Đúng vậy, Diệp Vũ soạn ra một nhạc kịch, Nhạc khúc thay đổi, tiết tấu nhanh mạnh mang tính “chính phục”.

Bỗng có mấy thị vệ hung ác xuất hiện, mạnh mẽ tách hai người họ đang say đắm trong tình yêu ra, họ khóc lóc thống khổ, khó khăn chia lìa... Họ bị người cả hai bên tóm lấy, muốn tới gần đối phương, lại bất lực... Hai tay chậm rãi tới gần, rồi lại chậm rãi rời xa... Thị vệ trở nam tử lại, ném lên giữa không trung, nữ tử ôm chặt lấy nam tử đầy âu yếm, lệ rơi đầy mặt, cuối cùng không ôm được, ngã xuống đất...

Thị vệ giật dây thừng, đem nam tử áp sát vào tấm ván phía sau vũ đài, trối lại lần nữa... Cô gái nhìn hấn bị treo lơ lửng giữa không trung, nhìn hấn bị thị vệ treo lên cao, nhìn hấn kêu thống thiết “công chúa”, nhìn hấn chịu khổ vì mình, điên cuồng, múa điên cuồng, biểu đạt nội tâm đau đớn của nàng...

Tất cả mọi người bị cảnh múa mới mẻ độc đáo, kỳ lạ này hấp dẫn, thu hút, bị điệu nhảy bày tỏ tình yêu này cảm động, kinh sợ, không chớp mắt nhìn lên khán đài. Mệnh phụ trong ngoài thấy nam tử kia bị thị vệ tra tấn mình đầy thương tích, bất giác lệ rơi đầm đìa. Tra tấn đủ rồi, nam tử kia bị thị vệ thả xuống, hấp hối, nhưng công chúa không thấy. Lúc này, nhạc khúc lại thay đổi, là sầu triền miên, đau triệt nội tâm “thời điểm trở lại”. Hấn lết cả người đầy thương tích đi tìm công chúa, tìm mãi tìm mãi, cuối cùng cũng tìm được công chúa-công chúa trốn tới, cũng hấp hối... Vì thế, họ cùng nhảy lên điệu múa hiện đại đầy thâm tình, biểu đạt họ cao chạy xa bay, bắt đầu một cuộc sống mới.

Khúc nhạc du dương, dư âm còn lượn lờ, họ đứng trên vũ đài dưới tiếng vỗ tay vang dội như sấm mãi không ngừng.

Mọi người hồi phục tinh thần, đều bàn luận, đại đa số tán thưởng điệu nhảy riêng độc đáo này, đầy phần khích tinh diệu.

Tôn thái hậu không ngờ con gái mình lại nhảy một điệu múa sầu triền miên, cảm động lòng người, rung động lòng người và có phong thái độc đáo như vậy, mắt đắm lệ, mãi vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

Sở Minh Lượng đi tới bên cạnh mẫu hậu, ngồi xuống, toát lên thái độ then thừng của con gái, “Mẫu hậu, nhi thần lấy điệu múa này để làm lễ mừng thọ mẫu hậu, hy vọng mẫu hậu thích”

“Thích, thích lắm” Tôn thái hậu cười vui mừng, ôm chầm lấy con gái.

“Nhi thần đi thay quần áo trước, sau đó sẽ quay lại bồi mẫu hậu” Sở Minh Lượng liếc mắt nhìn bàn yển của thái tử Ngụy quốc kia, sau đó rời đi.

Diệp Vũ cũng thấy sợ hãi than lên, công chúa An Nhạc đúng là có thiên phú vũ đạo, chỉ trong thời gian ngắn mà lại nhảy ra điệu nhảy đầy phần khích, kịch tính khiến mọi người kinh sợ như vậy.

Sở Minh Phong liếc nhìn về phía nàng, nàng cúi đầu xuống, không rõ đang nghĩ gì. Hấn không đoán được, nàng soạn ra điệu nhảy như vậy vì công chúa an Nhạc, giảng lại một câu chuyện tình yêu đau triệt nội tâm. Tình yêu như thế đúng thật là khiến người ta cảm động, đau lòng.

Thái tử Thác Bạt Hạo ngụy quốc bỗng nói, “Sở hoàng đệ hạ, nữ tử hiền vũ này là công chúa An Nhạc của quý quốc ư?”

Sở Minh Phong đáp, “Thái tử thật cơ trí”

Thái tử Mộ Dung Diễm của Tần quốc nói chế nhạo, “Công chúa An Nhạc không những vóc dáng rất đẹp mà múa lại điêu luyện nữa. Thác Bạt huynh, ngài sẽ không nghĩ là định cưới công chúa an Nhạc đó chứ?”

“Như công chúa An Nhạc xinh đẹp như tiên nữ vậy, người nam nhân nào mà chẳng muốn có được giai nhân chứ?” Thác Bạt Hạo cười to sảng khoái.

“Thác Bạt huynh, phủ thái tử của ngài mỹ nhân vô số, cần gì phải đáp hồng một công chúa An Nhạc cành vàng lá ngọc của Sở quốc chứ?” Mộ Dung Diễm nói châm chọc.

“Bản thái tử đúng thật là có vô số mỹ nhân, nhưng giống công chúa an Nhạc có thân phận tôn quý, tài múa điêu luyện, ý vị độc đáo như thế đây là lần đầu tiên bản thái tử được gặp” Thác Bạt Hạo cũng không giận, ngược lại còn hứng thú bưng bưng, ‘Mộ Dung huynh nhắc nhở bản thảo tử, nếu Sở hoàng đệ hạ nguyện ý đem gả công chúa An Nhạc cho bản thái tử, bản thái tử khi nào đăng cơ nhất định sẽ phong công chúa An Nhạc làm hậu. Từ nay về sau hai nước Ngụy Sở quan hệ tốt, vì tất cả huynh đệ hai nước’

“Dù Sở hoàng đệ hạ nguyện ý, chỉ sợ công chúa An Nhạc cũng không nguyện gả cho ngài đâu” Mộ Dung Diễm lại cất lời châm chọc khiêu khích.

Thái tử hai nước lấy công chúa An Nhạc ra trêu trọc, chẳng coi ai ra gì, triều thần Sở quốc tức giận tới phần nộ, Tôn thái hậu về mặt cũng sầm lại, Sở Minh Phong ngược lại như không nghe thấy, thần nhiên tự đắc uống rượu.

Diệp Vũ tức giận lườm họ, thái tử Ngụy quốc Tần quốc trước mặt mọi người lấy chuyện chung thân đại sự của công chúa An Nhạc ra làm trò đùa, cũng chẳng nhìn xem đây là nơi nào, trong tình huống gì.

Thác Bạt Hoàng thường thức bộ dạng tức giận của nàng, nàng lại đánh mắt đầy thâm ý lênhắn, vội vã tránh đi.

Hắn bồng nói, “Bệ hạ, xin hỏi điệu nhảy công chúa An Nhạc là do ai biên soạn ra ạ?” Thái độ của hắn có chút cung kính, “Nghe nói Thẩm Nhị phu nhân của hữu tướng quý quốc giỏi múa cũng giỏi biên soạn múa lắm, đêm nay điệu múa của công chúa an Nhạc khiến người ta có cảm giác mới lạ này có phải là do Thẩm Nhị phu nhân biên soạn ra không ạ?”

Tất cả yên tĩnh, lặng ngắt như tờ. Hơi thở Diệp Vũ như bị kìm nén, hắn hỏi như vậy là có ý đồ gì? Sở Minh Phong sẽ đáp lại thế nào? Sở Minh Phong cứ vờ uống rượu nhắm đồ ăn, ngón tay đeo nhẫn nhọc cứ tùy ý vuốt ve, khoe môi hơi cười, “TRẫm thật không biết, quay lại hỏi chút xem sao”

Cung quyền bên đó bồng vang lên một giọng nữ tử mềm mại, “Điệu múa mới lạ như thế, dĩ nhiên là do Thẩm Nhị phu nhân biên soạn ra rồi”

Lời chưa dứt, sắc mặt hắn đã sầm lại, trong mắt soẹt qua khí lạnh.

“Hoá ra thật sự là do Thẩm Nhị phu nhân biên soạn ra. Tiểu Vương ở tít tận Lạc Dương xa xôi cũng nghe nói tới Thẩm Nhị phu nhân nhảy, biên soạn ra không ít điệu múa kinh hãi thế tục, cũng muốn được chiêm ngưỡng phong thái một lần, hôm nay cuối cùng cũng được tận mắt nhìn thấy màn múa nàng ấy soạn ra, có cảm giác thật mới lạ làm sao” Thác Bạt Hoàng cười lớn.

“Tề Vương tán thưởng, Thẩm mỗ xin thay mặt nội tử đa tạ Tề Vương” Thẩm Chiêu nho nhã lễ độ nói.

Tâm thần Diệp Vũ chấn động, Thác Bạt Hoàng là Tề Vương ngụy quốc ư? Vì sao trong trí nhớ của Diệp đại tiểu thư lại chẳng có nhân vật nổi danh Tề vương này chứ? Là Diệp đại tiểu thư không biết sao?

Thác Bạt Hoàng đứng dậy, cười mắt long lanh rạng rỡ, “Sở hoàng bệ hạ, hoàng huynh phụng mệnh phụ hoàng tới mừng thọ quý quốc, nghe nói Nhị phu nhân hữu tướng quý quốc tài múa tinh thông, là đại mỹ nhân số một của sở quốc. Bởi vậy hoàng huynh cố ý mang tới vũ kỹ giỏi nhất Đại Ngụy quốc, cố ý muốn để Hương Nùng cùng so với Thẩm Nhị phu nhân, không biết ý bệ hạ thế nào?”

Diệp Vũ lại chấn động không thôi, tim gần như nhảy bật lên. Thác Bạt Hoàng, đến tột cùng là người định làm gì?

145. Chương 148: Xuân Tâm Nhộn Nhạo

Sở Minh Phong cúi người xuống tay trái nắm chặt, con ngươi đen hung ác thêm nham hiểm, lệ khí lạnh lẽo càng ngày càng chuyển động.

“Ý tốt của Tề vương, Thẩm mỗ xin nhận” Thẩm Chiêu phiêu dật đứng lên, lấy giọng nhẹ như nước nói, “Gần đây bệnh cũ của nội tử tái phát, phải nằm tĩnh dưỡng, chỉ sợ cô phụ ý tốt của Tề vương rồi”

“Nếu là thế, vậy thì thật đáng tiếc” Thác Bạt Hoàng nói với Thác Bạt Hạo, nụ cười chưa giảm, “Hoàng huynh, chuyện này cũng vô duyên nhìn thấy phong thái của Thẩm Nhị phu nhân rồi, phụ hoàng có hỏi, chẳng biết nên bẩm tấu thế nào đây”

“Thôi, đừng ép buộc” Thác Bạt Hạo nói hào khí. Thác Bạt Hoàng ngồi xuống lại nhìn về phía cung quyền kia, chẳng chút e dè, ánh mắt mỉm cười. Lúc này, Sở Minh Phong đã nhìn thấy rõ, trong lòng dao động. Tề Vương nhìn hình như là Vũ Nhi sao? Chẳng lẽ hắn và Vũ Nhi có quen biết?

Sau khi thay quần áo xong, công chúa An Nhạc trở lại thọ yến, ngồi cùng một chỗ với Diệp Vũ. Nàng không tự tin hỏi, “Mới rồi ta nhảy thế nào?”

Diệp Vũ cười nói, “Nhảy rất khá, tuyệt lắm, thái tử Ngụy quốc coi trọng muội đó”

Sở Minh Lượng tà nghệ liếc mắt nhìn nàng một cái, nói ghét, “Thái tử Ngụy quốc nhìn thì biết ngay là loại nam nhân dã man, ta mới thấy hấn chương mắt làm sao”

“Vậy công chúa An Nhạc của chúng ta coi trọng mỹ nam nào thế?”

“Tỷ giấu cợt ta” Sở Minh Lượng hừ lạnh một cái, quay người đi, chẳng thèm để ý tới nàng nữa. Lúc này, vũ kỹ nhảy một điệu múa mềm mại, lúc xem múa, lúc nói chuyện phiếm, có người uống rượu, không phải trường hợp cá biệt.

Cả đình uyển đèn đuốc rực rỡ huy hoàng, vô số đèn cung đình chiếu cả điện Duyên Khánh sáng như ban ngày, ánh sáng lan xa lấp lánh như ngọc.

Thời gian thò yển đã trôi qua hơn một nửa, đột nhiên Mộ Dung Diễm đứng dậy, đứng giữa thông đạo, hơi khom mình, “Sở Hoàng đệ hạ, bản thái tử phụng mệnh phụ hoàng trình lên hạ lễ, chúc Thái hậu Quý quốc phúc như đông hải, thọ sánh Nam Sơn. Người đầu mang lễ trình lên”

Tuỳ tùng của hấn tiến lên, hai tay dâng ra, là một hộp gỗ bọc vải đỏ, mặt trên còn kết một đoá hoa tinh xảo.

Mộ Dung Diễm nói sang sảng, “Trong hộp là thánh vật cự trân quý của Đại Tần quốc ta, nhưng nếu muốn xem vật trong hộp thế nào, vậy phải gỡ đoá hoa kết đằng trước”

Tổng Vân tiếp nhận hộp gỗ, đặt trên ngự án, thuận tay mở hoa kết ra nhưng kỳ lạ thay sao lại không mở ra được chứ? Ông giật mấy cái cũng không thể nào gỡ hoa kết ra được.

Ngay trong thò yển trước vạn người nhìn, sứ thần ngoại quốc có mặt, ông đã gặp khá nhiều trường hợp, thân kinh bách chiến, thế nhưng mà không gỡ nổi hoa kết ở hộp gỗ, thật dọa người làm sao!

“Đây là loại hoa kết đặc thù, không dễ cởi bỏ” Mộ Dung Diễm cười đắc ý dào dạt, cứ như người Sở quốc chẳng nhận được lễ vật, như là nhục nhã của Sở quốc vậy.

“Bệ hạ, nô tài vô năng” Mồ hôi trên trán Tổng Vân tràn trề.

“Chư vị ái khanh, ai có thể gỡ ra được?” Dù Sở Minh Phong thấy thái tử Tần quốc này có ý làm nhục nhưng cũng chẳng ngại. Tổng Vân cầm hộp gỗ đi tới, để cho triều thần nào có hứng thú thử một lần. Nhưng không ít triều thần đều thử mà chẳng thể gỡ hoa kết ra được.

Thẩm Chiêu thử, không được; Tần vương thử, lại càng không được. Hoa kết này gần như là bế tắc, bất kể để dây hồng vào tay thế nào cũng chẳng mở được.

Mộ Dung Diễm càng đắc ý, cười khiêu khích châm chọc, “Ồ Đại Tần quốc ta, hoa kết như thế, cô nương bảy tuổi bện đều cởi bỏ được, người Sở quốc nhiều dị sĩ tài ba như thế mà lại chẳng có ai có thể giải được sao?”

Quần thần Sở quốc mặt tối sầm, xấu hổ cúi đầu. Sở Minh Phong lửa giận bốc cao, lại cố ngăn lại, nói lạnh giọng, “Còn có ai thử một lần không?”

Diệp Vũ ghé vào tai Sở Minh Lượng thì thầm mấy câu. Sở Minh Lượng đi lên, cầm một chuỷ thủ của một thị vệ, giấu trong tay áo, đi tới ngự án, cất giọng trong trẻo nói, “Hoàng huynh, thần muội nguyện ý thử một lần”

Sở Minh Phong gật đầu, nàng nhìn về phía Mộ Dung Diễm cười sáng lạn, giơ chuỷ thủ lên, nhanh nhẹn cắt đứt đoá hồng kết, gỡ được hoa ra.

Chúng thần kinh ngạc mãi, Mộ Dung Diễm biến sắc, đang định mở miệng lại bị nàng giành nói trước,

”Thái tử Tần quốc, cách này là đơn giản nhất. Cả văn võ trong triều đều là võ giả không giải được là lo làm như vậy sẽ khiến lễ vật quý quốc tặng mẫu hậu làm tổn thương quan hệ tốt giữa hai nước. Bản công chúa chỉ là một cô gái, chẳng đại diện cho quốc gia đại sự gì, thăm nghĩ vì mẫu hậu mà muốn nhận lấy phần lễ vật quý giá này, miễn cho quý quốc bệ hạ có ý tốt mà bị vứt đi, vẫn xin thái tử thông cảm cho” Sở Minh Lượng không kiên ngoan không xiêm nịnh cười nói.

“Còn đây là hạ lễ của bệ hạ quốc gia chúng ta đã tỉ mỉ chuẩn bị, trong hộp là thánh vật của Đại Tần quốc mà hàng ngàn vạn dân chúng tha thiết mong có, lấy vật thành tín nhất để thể hiện tâm ý, sao có thể dùng vũ khí để mở ra chứ? Hành động này của công chúa là tổn hại thành ý của bệ hạ quốc gia ta” Lời lẽ hần nói chính nghĩa, trên mặt đầy tức giận, “Bệ hạ quốc gia ta biết được, nhất định sẽ nổi giận lôi đình ngay”

Sở Minh Lượng nghẹn lời, chẳng biết ứng đối thế nào, cứ nóng sốt chột dạ vô cùng. Diệp Vũ cảm thán, công chúa An Nhạc vừa hồi kinh không lâu, chưa từng thấy qua trường hợp lớn như thế, rốt cuộc cũng luống cuống.

Vì thế, nàng hạ mình cất cao giọng, “Bệ hạ quý quốc để cho thái tử dâng lên hạ lễ, lấy quan hệ ngoại giao hai nước làm nền tảng. Phần hạ lễ trân quý này có hoa kết như thế như dẹt hoa trên gấm, nếu “Dẹt hoa trên gấm” biến thành sự tình khơi mào đầu sở gây nên, vậy phần hạ lễ của Tần quốc này đến tột cùng có thành ý bao nhiêu, có thể nghĩ được. Thái tử, hoa kết kia chỉ là nhìn phần lễ vật thoát trông tinh xảo hơn thôi, quan trọng nhất là phần hạ lễ này có thành ý thế nào, nếu thái tử ở tại đây cứ dây dưa không rõ, vậy thái hậu không thể vui vẻ nhận phần lễ vật này rồi. Kể từ đó, thái tử sẽ công đạo sao với quý quốc bệ hạ đây? Nếu chỉ vì một cái hoa kết nho nhỏ mà gặp phải chuyện, ảnh hưởng tới bang giao hai nước, thái tử sẽ công đạo thế nào với quý quốc bệ hạ đây hả?”

Tuy nàng không muốn gây náo động, nhưng chuyện này chỉ có thể dùng lời của một cô gái ra tay giúp mới không chọc giận tới thái tử Tần quốc. Nếu Tấn Vương hoặc Thẩm Chiêu phụ hoạ theo, thái tử Tần quốc nhất định sẽ không buông tha, lại khiến chuyện to lên. Vốn thái tử Tần quốc đưa phần lễ này chính là cố ý gây khó dễ, cố ý làm nhục Sở quốc, khơi mào mọi chuyện. Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía phát ra tiếng.

Chỗ cung quyền có vẻ tối, không rõ là ai nói vừa có lý có tình lại không kiêu ngạo không siểm nịnh như thế. Tấn Vương, Thẩm Chiêu, Tôn Thái hậu và Sở Minh Lượng dĩ nhiên biết là ai nói, Sở Minh Phong lại càng rõ hơn, không quay đầu nhìn nàng, trong lòng tán thưởng sự cơ trí và tài hùng biện của nàng.

Mộ Dung Diễm nghe xong lời này, trong chốc lát chẳng biết phản bác thế nào, sắc mặt âm trầm, “Bản thái tử vốn nghe được Sở quốc địa nhân linh kiệt, hữu tướng Thẩm Chiêu nổi tiếng khắp thiên hạ về tài trí, không thể ngờ được trong cung Sở quốc còn có một nữ tử thần bí gan dạ, sáng suốt mà có tài hùng biện cao như thế. Sở Hoàng bệ hạ, không rõ nữ tử vừa nói rồi là người nào? Bản thái tử thật sự muốn được nhìn thấy mặt”

“Chỉ là một cung nhân mà thôi, khó được thái tử lại có hứng thú với cung nhân bên cạnh trẫm, vậy sẽ làm theo như thái tử mong muốn” Mặt rồng Sở Minh Phong cười tươi, sáng khoái, “Trâm Cài”

Trâm Cài lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Diệp Vũ, do dự một lát rồi mới đi ra, đứng bên cạnh ngự án. Nghe tới hai chữ “Trâm Cài” Diệp Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm, may là hần phản ứng nhanh.

Mộ Dung Diễm liếc mắt nhìn một cái thấy Trâm Cài diện mạo thanh tú, đứng im lặng, như hơi chút thất vọng, lại như nàng ta chẳng lọt được vào mắt hần. Trâm Cài đứng đó một lúc lâu, liền trở về, đứng đằng sau Diệp Vũ. Diệp Vũ cầm tay nàng ta, an ủi.

Thái tử Ngụy quốc, Tần quốc kiêu ngạo cuồng vọng, so với Sở Minh Phong có vẻ thấy trẫm ổn bình thản hơn gấp mười lần. Hần cất cao giọng nói, “Nếu là thánh vật Tần quốc, vậy trẫm và quần thần muốn được chiêm ngưỡng một phen”

Tổng Vân mở hộp gỗ ra, lại thấy một hộp gỗ tinh xảo, mở ra tiếp cũng thấy là một đoá sen Tuyết liên thiên sơn.

“Sở Hoàng bệ hạ, đây là thánh vật thánh liên Tuyết vực mà dân chúng và hoàng tộc Đại Tần quốc thờ phụng” Giọng Mộ Dung Diễm có chút tự hào, “Đại Tần quốc ta có một toàn núi cao, trên đỉnh núi quanh năm có tuyết đọng, mà chỉ có duy nhất một cây tuyết liên. Cây tuyết liên này mười năm mới nở hoa một lần, mỗi lần chỉ nở có ba đoá, ba đoá tuyết liên này không giống như tuyết liên núi Thiên Sơn của Trung nguyên, mà nó tụ tập linh khí thiên địa, là tinh khí Tuyết Vực, có thể giải được trăm độc, trị bách bệnh, kéo dài tuổi thọ, là cực phẩm trân quý, bởi vậy mới có tên là “Thánh liên tuyết vực”. Mùa đông năm trước, phụ hoàng lệnh cho mười cao thủ lên núi Tuyết Vực hai xuống ba đoá tuyết liên, chế thành thánh phẩm bổ dưỡng, giờ chỉ còn sót lại một đoá, đặc biệt hiến cho Thái hậu quý quốc kéo dài tuổi thọ”

“Thì ra là thế” Sở Minh Phong cười nói, “Vật trân quý như thế, ý tốt của quý quốc bệ hạ, trẫm cùng mẫu hậu xin nhận”

Như thế Mộ Dung Diễm mới lại ngồi xuống. Thác Bạt Hạo đi tới trước ngự tiền, nói dâng hoàng, “Sở Hoàng bệ hạ, bản thái tử cũng có lễ vật dâng lên. Phụ hoàng tử mĩ chuẩn bị phần lễ, xin mời Sở hoàng bệ hạ, Thái hậu vui lòng nhận cho”

Thác Bạt Hoàng đi lên, dâng hộp gỗ trong tay ra, cũng được bọc vải đỏ.

Tổng Vân nhận lấy, Thác Bạt Hạo nói, “Bản thái tử nghe nói La đại tướng quân tiền triều quý quốc có soạn ra một cuốn sách, ghi lại không ít cách chế tạo ra thần binh lợi khí, nếu bản thái tử nhớ không nhầm hẳn được gọi là “Thần Binh phổ” rồi. Thật khéo là Đại ngụy quốc ta cũng có một quyển “Thần Binh phổ” trong sách cũng ghi lại cách đúc về thần binh lợi khí, hai bản “Thần binh phổ” này đều là những thần binh lợi khí lợi hại, không biết của bên nào lợi hại hơn chút?”

Lời vừa nói ra, quân thần Sở quốc đều khiếp sợ. Diệp Vũ cũng khiếp sợ tột đỉnh, đây nhất định là chủ ý của Thác Bạt Hoàng, hẳn cố ý dâng lên cuốn “thần binh phổ” giả, làm nhục Sở quốc, đẩy Sở quốc tự loạn đâm đầu trận tuyến, Ngụy quốc có thể đục nước béo cò. Chẳng lẽ hẳn tướng thả con tép, bắt con tôm, dẫn tới cuốn “Thần binh phổ” thật sao?

“Đại Sở quốc đúng thật là có một quyển “Thần binh phổ” quý quốc cũng có, đúng là trùng hợp thật” Mặt Sở Minh Phong lạnh như thép, giọng cũng lạnh băng, “Phần đại lễ này của quý quốc, trẫm và mẫu hậu sẽ vui vẻ nhận”

“Như thế rất tốt” Thác Bạt Hạo cười âm hiểm.

“Sở hoàng bệ hạ, hữu tướng Thẩm Nhị phu nhân tinh thông ca múa, thái tử Ngụy quốc và bản thái tử hâm mộ đã lâu, chỉ mong được chiêm ngưỡng phong thái tuyệt thế và tài múa siêu quần của Thẩm Nhị phu nhân, mong bệ hạ đồng ý” Mộ Dung Diễm lại đứng lên, lễ phép khẩn cầu, “Thái tử Ngụy quốc cùng bản thái tử đề nghị, ba ngày sau, bệ hạ thiết yến ở trong cung, Thẩm Nhị phu nhân và Hương Nùng đồng thời hiến vũ, để các chư vị ở đây được mở rộng tầm mắt. Nếu bệ hạ đồng ý, bản thái tử sẽ dâng lên một phần lễ vật thật nặng cũng là một lễ vật được vui mừng lớn, bệ hạ, thái hậu chắc sẽ vui sướng vô cùng”

Quần thần Sở quốc đều biết, Thẩm Nhị phu nhân đã là phi tần của bệ hạ, tuy chưa có ngôi vị, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ sắc phong. Thái tử Ngụy quốc, Tần quốc vẫn có chủ ý với nàng, cả vú lấp miệng em, chẳng biết có ý đồ gì, khiến người ta tức giận.

Mặt Sở Minh Phong càng ngày càng đen sì, khí lạnh trong mắt càng tăng cao, lửa giận như kêu gào trong cơ thể, hận không thể giáo huấn hai tên Thái tử cuồng vọng hai nước này một trận.

Diệp Vũ lo lắng nhìn hần, trong lòng biết hần nhất định sẽ chẳng cho mình hiến vũ đâu, nhưng mà hần sẽ cự tuyệt thế nào đây?

Thẩm Chiêu đứng dậy, nói thong dong đầy hứng thú, “Thái tử Tần quốc, Ngụy quốc đã ngưỡng mộ tài múa của nội tử, đây cũng là vinh hạnh của nội tử. Để thể hiện tài hiến vũ với thái tử hai nước là phúc khí của nội tử, chỉ là thật không may, nội tử bệ bệnh nặng trong người, không thể hiến vũ, mong rằng thái tử hai nước bao dung cho. Hay là vậy đi, ngày mai Thẩm mỗ mời ngự ý trong cung tới chầu trị cho nội tử xem, nếu ngự ý nói nội tử có thể khiêu vũ được, vậy nội tử lại hiến vũ vì thái tử hai nước, có được không?”

Họ lấy khí thế bức người, hẳn biết bệ hạ tuyệt đối không đồng ý, đành phải lấy kế hoãn binh vậy.

Lời ấy lấy tiền làm lùi, thái tử Hai nước cũng chẳng biết nói gì nữa, ngày mai lại bàn tiếp. Diệp Vũ biết thái tử hai nước cố ép mình khiêu vũ, chỉ e là chủ ý của Thác Bạt Hoàng. Nhưng hần vì sao lại không tự mình bảo mình khiêu vũ? Hần tới tột cùng là có ý đồ gì?

Không lâu sau, mệnh phụ trong ngoài cũng ra khỏi hội trường, trong thọ yến chỉ còn lại có đàn ông, vừa uống rượu vừa thưởng thức ca múa.

Diệp Vũ và công chúa An Nhạc cùng rời khỏi điện Duyên Khánh, chậm rãi đi trên một con đường.

“Hoàng tẩu, tẩu có cảm thấy kỳ lạ không, vì sao thái tử Tần quốc, Ngụy quốc lại cứ mãi yêu cầu tẩu khiêu vũ chứ?” Sở Minh Lượng cũng hiểu việc này hơi bất thường, “Tẩu giỏi soạn múa thanh đánh đã truyền khắp ba nước, họ cảm thấy hứng thú với màn múa của tẩu hay cảm thấy hứng thú với tẩu chứ?”

“Đừng nói bậy”

Sở Minh Lượng bịt miệng, “Ta chỉ nói sai thôi, dù sao hoàng huynh lại chẳng nghe thấy. Đúng rồi, hoàng tẩu, nếu hoàng huynh đồng ý với yêu cầu của bọn họ, bảo tẩu hiến vũ, vậy tẩu định nhảy loại vũ gì vậy/”

Diệp Vũ nói quả quyết, “Hoàng huynh muội sẽ không cho ta nhảy đâu”

“Điều này cũng đúng ha”

“Công chúa, ta về điện Trường Tâm, cứ ở trong này mà ngắm nghĩ đi vậy”

“Hoàng tẩu, ta muốn....hỏi tẩu...” Sở Minh Lượng như khó mở lời, ánh đèn tối mờ mờ soi thấy thần sắc nàng ta thẹn thùng.

“Hỏi gì?” Diệp Vũ thấy nàng ta quần bách như thế, cũng đoán được sơ sơ, nói vậy là nàng ấy có người trong lòng rồi.

Sở Minh Lượng kéo tay áo nàng, lộ vẻ xuân tâm nảy mầm, “Mới rồi ở trên thọ yến, tẩu có thấy cái vị Tề Vương của Ngụy quốc kia không?”

Diệp Vũ kinh ngạc, trong lòng chấn động, “So với thái tử Ngụy quốc, Tề Vương còn tuổi lớn hơn năm phần, chẳng tục tăng giống thái tử Ngụy quốc tí nào”

Sở Minh Lượng nói ngượng ngùng, “Lúc trước, ta ở ngoài cung đã gặp qua hần, không ngờ hần lại là Tề Vương của ngụy quốc, không ngờ ta còn có thể gặp lại hần”

“Chuyện khi nào vậy?”

“Tháng hai năm nay đi, sao vậy?”

“Muội quen hần như thế nào?”

Nói tới việc này, sở Minh Lượng hưng phấn hẳn lên, hoa chân múa tay vui sướng nhớ lại, kể lại cảnh kỳ ngộ hai tháng trước.

Tháng hai gió xuân kéo đến, nàng ta cả ngày buồn bực trong cung, phiền muộn nhàm chán, nên lên ra khỏi cung, chỉ có Mạc Nhan đi theo.

TRên đường đi ăn uống các tửu lâu nô nê, nàng ta lại cùng Mạc Nhan đi du thuyền trên sông Tần Hoài ngắm cảnh, gặp phải kẻ háo sắc. Gặp tai ương giữa sông, kẻ háo sắc thấy các nàng không có tùy tùng đi theo, nổi lòng xấu xa, chặn mạnh thuyền hoa của các nàng lại, ép các nàng lên chiếc thuyền hoa khác. Bốn gã đàn ông thấy bộ dạng các nàng như hoa như ngọc, dục vọng nổi lên, đúng lúc có người ra tay cứu, đánh rớt chúng xuống sông Tần Hoài, cứu các nàng.

Nam tử đó chính là Tề vương Ngụy quốc, Thác Bạt Hoảng. Sau đó, hần còn mời các nàng tới tửu lâu uống trà, an ủi, rồi dẫn tới quen biết. Qua mấy ngày, sở Minh Lượng lại tới sông Tần Hoài, hy vọng có thể gặp được hần, không ngờ chẳng gặp.

Từ đó về sau, nàng mấy lần rời cung tìm hần, nhưng đều không tìm thấy. Diệp Vũ hiểu ra, tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân vừa ra, khiến cho Sở Minh Lượng để tâm đến hần. Nhưng Thác Bạt Hoảng lại cũng coi như nhân tài, khôi ngô tuấn tú, tuấn lãng cơ trí, đầy tiền đồ không có khả năng dò xét được.

“Vừa rồi trên thọ yến, hần luôn nhìn ta, có lẽ hần không ngờ được ta là công chúa nước Sở” Đôi mắt đẹp của Sở Minh Lượng long lánh như nước xuân, lấp lánh lẩn tẩn, “Hoàng tẩu, tẩu cảm thấy hần là người thế nào?”

“Lần đầu tiên ta thấy hần, không rõ hần là loại người thế nào nữa, khó mà nói được” Diệp Vũ chột dạ đáp, biết đâu chừng sự thật y như lời nàng nói, hần đang nhìn nàng ấy, mà không phải là đang nhìn mình.

Hay là do mình tự đa tình, nhưng nàng lại nghĩ đến Thác Bạt Hoàng từng nói lúc ở núi Phượng hoàng phủ Dương Châu, buồn rầu mãi không thôi.

Khoé môi Sở Minh Lượng nở nụ cười ngọt ngào, “Ta cảm thấy, hắn đứng ở bên cạnh thái tử hai nước, chẳng kém cõi chút nào. Tẩu có phát hiện ra không? Hắn rất giống hoàng huynh đo, trầm ổn chừng chặc, cơ trí có lẽ, chẳng giống thái tử Tần quốc, nguy quốc cuồng vọng tự phụ”

Diệp Vũ sững sốt, phía trước đi tới một người, quần áo màu xanh ngọc, dáng người cao ngất như ngọn núi, trong ánh hoàng hôn càng nhìn chói mắt.

Thác Bạt Hoàng.

Sở Minh Lượng cũng nhìn thấy, vui sướng tiến lên hai bước, lại dừng lại, thẹn thùng nói, “Huynh thật là Tề vương Ngụy quốc, Thác Bạt Hoàng sao?”

Thác Bạt Hoàng mỉm cười mắt liếc qua, lần lượt chạm vào mắt Diệp Vũ, lại dừng trên mặt Sở Minh Lượng, “Lúc trước dùng tên giả là công tử Kim, hơi giấu diếm chút, mong công chúa thông cảm cho”

“Không sao, lúc đó ta cũng chẳng phải dùng tên giả đó thôi?” Sở Minh Lượng cười nói, giống như cô gái nhỏ nổi lên xuân tâm nhộn nhạo khó cưỡng.

“Công chúa, Tề vương, ta đi trước chút” Diệp Vũ lập tức xoay người, bước nhanh rời đi. Hắn nhìn theo nàng rời đi, nàng như bị thương hoảng sợ bỏ chạy, đành cười bỏ qua, nói với công chúa, “Công chúa, trưa mai, ta ở trong tửu lâu Tùng Hạc đợi nàng. Không gặp không về”

Sở Minh Lượng gật đầu, mỉm cười ngọt như mía lùi.

“Ta không thể rời thọ yến được lâu, xin đi trước nhé”

Nói chưa dứt, hắn đã vội vã rời đi. Nàng ta nhìn theo hắn chậm rãi đi xa, xoay người lại, kích động trở lại tầm điện.

Thác Bạt Hoàng đi như bay, cuối cùng cũng đuổi kịp Diệp Vũ, ngón tay phi ra một cây ngân châm bay vút ra ngoài, đâm vào huyết ngữ của Trâm Cài. Diệp Vũ phát hiện ra Trâm Cài yếu ớt, kinh hãi ôm lấy nàng ta, kêu lên hai tiếng, đã thấy hắn đi tới, cả giận nói, ‘Người làm nàng ấy hôn mê sao?’

Đại đa số cung nhân đều hầu hạ ở điện Duyên Khánh, bởi vậy, trên đường chẳng thấy một bóng cung nhân nào, lúc này cũng không thấy cấm vệ đi tuần tra.

Hắn ngồi xuống ôm lấy Trâm Cài, “Chỉ hôn mê thôi, không sao”

Nàng đành đi theo hắn, đi vào sườn đông tây có nhiều cây. Hắn đặt Trâm Cài lên bãi cỏ, cũng tự ngồi xuống, cầm tay nàng, kéo mạnh nàng ngồi xuống, “Lâu không thấy, thật ra lại xa lạ quá”

Giọng điệu này xen chút ý cười.

“Ta và ngươi vốn cũng không quen” Nàng tức giận giật tay ra.

“Tốt xấu gì ta cũng đã cứu mạng ngươi, cũng coi như là ân nhân cứu mạng ngươi cơ mà” Lời này của Thác Bạt Hoàng đầy thâm ý.

“Vì sao ngươi cứ ép ta phải khiêu vũ chứ?” Diệp Vũ chất vấn.

“Vậy ta hỏi ngươi” Giọng hắn bắt gặp lạnh đi năm phần, “Vì sao ngươi lại đưa cho ta cuốn “Thần binh phổ” giả hả”

“Ai bảo là giả?” Nàng nhất quyết không thừa nhận, “Là Thẩm chiêu đưa cho ta, sao ta biết được là thật hay giả, ta lại chưa từng thấy qua thứ đó, lúc ấy ngươi chẳng phải cũng không phân biệt được là giả đó sao? điều này sao lại trách ta chứ?”

Hôm nay trăng sáng trong, toả khắp nhân gian, khiến cho cả vườn ngự uyển ngập tràn màu sữa, giống như dải lụa bạc liềm điểm phiêu diêu, như mộng như ảo. Tuy nơi này bị cây cối chắn lại, nhưng cũng vẫn sáng, ánh trăng soi xuống khuôn mặt tuần tú của Thác Bạt Hoàng cứ như nhiễm màn sương bạc vậy.

Hắn trịnh trọng hỏi, “Người cam tâm tình nguyện là phi tần của Sở hoàng sao?”

Diệp Vũ nói lạnh lùng, “Đây là chuyện của ta, chẳng liên quan đến ngươi”

Sau đó nàng đỡ TRâm Cài dậy, về điện Trường Tâm.

Bởi vì trong nội uyển thâm cung này, nàng và Tề vương ngự quốc lén lút gặp nhau, thực sự không ổn. Chẳng may bị ai đó thấy chắc gặp không ít chuyện chẳng lành.

Thác Bạt Hoảng không đuổi theo, nhìn nàng một lát rồi cũng xoay người rời đi.

Từ một chỗ khác có một người vội vã đi tới sở Minh Phong, thấy bóng hắc, thì vội vàng đi chậm lại, khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên.

Diệp Vũ đem TRâm Cài giao cho cung nhân, vừa bước vào tấm điện, thì đã nghe thấy tiếng chân bước đằng sau.

“Bệ hạ:” tim nàng đập nhanh mạnh, nguy hiểm thật, chỉ muộn chút thì cảnh vừa rồi đã bị hắc nhìn thấy rồi.

“Ngươi và Tề vương Ngụy quốc có quen biết nhau hả?” Giọng sở Minh Phong khàn đặc, bóp chặt cổ tay nàng, giọng cao lên.

Tấm điện chỉ có một đèn cung đình duy nhất, trong bóng sáng mờ tối, tia sáng hơi lọt vào con ngươi hắc, đan xen cùng lệ khí, nhìn vô cùng đáng sợ.

Nàng không biết trả lời thế nào, là thành thật nói ra hay vẫn nên giấu, trong khoảng thời gian ngắn thật không biết làm sao.

Trong mắt hắc cất giấu mãnh thú, hung mãnh như hổ, ác độc như báo, gần như muốn cắn nuốt cả người nàng, “Nếu không, sao chúng cứ nhất quyết bắt ngươi thể hiện tài múa chứ?”

“Ta sao biết được” Diệp Vũ phủ nhận ngay, quyết định giấu diếm, “Bệ hạ muốn biết, thì nên đi hỏi họ thì hơn”

“Ngươi cho là trẫm không biết sao?” Trước mắt Sở Minh Phong thấy thất vọng, vốn khuôn mặt sáng giọng, giờ đan xen với thất vọng, đau đớn và phẫn hận, “Trẫm cho ngươi cơ hội, chỉ cần ngươi nói chi tiết cho trẫm, trẫm có thể bỏ qua chuyện cũ...Không ngờ ngươi lừa gạt trẫm!”

Một câu cuối cùng, giận không thể tả, như sấm sét đánh xuống ào ào cuộn cuộn.

146. Chương 149: Dục Niệm Cuồng Dã

Vừa dứt lời hắc đã bóp chặt miệng nàng, dùng mười thành lực đạo, gần như bóp nát răng nàng. Một luồng chất lỏng tanh ngọt trào ra, nàng ngửi thấy mùi máu tươi. Hắc thể mà bóp nát khoang miệng của nàng! Có thể thấy hắc đã dùng sức mạnh tới mức nào! HẮC tức giận mới đáng sợ tới mức nào!

Sở Minh Phong bức nàng tới tận góc tường, nhấn nàng lên tường, “Trên thọ yến, Tề Vương thường nhìn về phía ngươi, mới rồi trẫm trở về, thấy hắc vừa mới đi, còn ngươi thì lại ở phía trước. Ngươi dám nói hắc không phải là tới gặp ngươi sao? Ngươi dám nói, ngươi không quen hắc sao?”

“Ngươi đã đoán ra rồi, vậy cứ cho là thế đi” Diệp Vũ bất đắc dĩ, nghĩ sai thì hỏng hết, nhưng khiến hắc tức giận như vậy. Vừa rồi nàng phủ nhận chỉ là không muốn gây thêm nhiều chuyện, khiến cho họ lâm vào cảnh hoạ vô đơn chí (không lối thoát) nên mới không thừa nhận. Không ngờ hắc lại tức thành như vậy. Điều này có phải là nàng tự gieo gió gặt bão không?

“Ngươi và hắc quen biết từ lúc nào, quen ra sao, trẫm không có hứng thú muốn biết” Hắc buông miệng nàng ra, mặt nhiễm đỏ, như tụ máu vậy khiến cho người ta thấy sợ hãi. “Thái tử Ngụy quốc dâng cuốn “thần binh phổ” giả, bản giả đó có phải là do ngươi đưa cho hắc không? Có phải không?”

Diệp Vũ do dự, thừa nhận hay là phủ nhận? Mày kiếm Sở Minh Phong cau chặt lại, đôi mắt vằn máu, hung ác như thú dữ, tà mị như yêu, khiến người ta kinh hãi. Nàng càng thấy sợ hãi, chân tay run rẩy, chưa từng thấy hấn như thế bao giờ. Hấn rống lên, “Có đúng không?”

Giống như ném một khối thuốc nổ vậy, gần như sắp bật tung óc nhà lên rồi. Nàng vẫn không đáp, hấn hiểu không đáp lại chính là cam chịu.

Năm ngón tay của hấn bóp chặt cổ họng nàng hơn, càng ngày càng chặt, gần như nghe cả tiếng xương vỡ vang lên. Hấn biến thành cuồng ma khát máu, trong mắt quay cuồng vì cơn đau như sóng trào biển dập, “Trẫm đối xử với ngươi như châu như báu, ngươi thế mà ăn cây táo rào cây sung (ăn cháo đá bát), giúp Tề vương Ngụy quốc trộm sách! Ngươi thật khiến trẫm mới thất vọng làm sao!”

“Không phải như thế...” Tính mạng bị uy hiếp, Diệp Vũ giãy dựa theo bản năng, muốn sống, âm thanh khàn khàn từ yết hầu vang lên, “Bệ hạ, hãy nghe ta nói...”

“Trẫm sẽ không nghe ngươi giải thích gì hết nữa!” Sở Minh Phong lớn tiếng quát, “TRẫm tình nguyện tự tay bóp chết ngươi cũng không nguyện gặp lại ngươi!”

Khớp xương ngón tay vang lên lách cách lách cách, nàng cảm giác cổ mình gần như bị hấn bóp gãy, không thở được, não thiếu máu, thiếu khí... Khuôn mặt hấn vằn vện càng ngày càng mơ hồ, trong tầm điện yên lặng như chết... Toàn bộ thế giới càng yên tĩnh hơn... Nàng nhắm mắt lại, nước mắt trào ra, đợi tử thần tiến đến...

Hấn nhìn chăm chăm nàng chết chóc, oán hận trong mắt ngập đầy, bóp chết nàng cũng chưa hả giận, bởi vì, cô gái mảnh mai đe dọa này lại khiến hấn vừa yêu vừa hận, hấn biết làm thế nào với nàng bây giờ.

Máu vọt lên não, chỉ trong nháy mắt như vậy, hấn tưởng đã thật sự bóp chết nàng, vĩnh viễn không còn thấy nàng được nữa, cuối cùng cũng không cần bị yêu hận tra tấn nữa. Nhưng ngay sau đó hấn lại muốn, nàng đã chết, thì vĩnh viễn không nhìn thấy nàng được, cả đời yêu cuối cùng cũng không trở lại được, hấn phải làm sao đây... Làm sao bây giờ... Hấn không thể mất nàng...

Nghĩ đến đây, lực trên tay bỗng giảm đi một nửa.

“Bệ hạ...Đừng... Bệ hạ...” Ngăn trâm vọt vào, thấy tình hình như vậy, hét lên thất thanh, vừa sợ hãi vừa lo lắng, “Nàng là hoàng quý phi, bệ hạ không thể giết nàng...”

Tinh thần Sở Minh Phong chấn động, đột ngột tỉnh táo lại, buông tay ra, ngơ ngác đứng nhìn.

Diệp Vũ tìm được đường sống trong chỗ chết, thở mạnh, ho khụ một lúc lâu mới chậm rãi bình thường trở lại. Hấn phát tay, Ngăn Trâm thấy hoàng quý phi tạm thời không sao, thì rời khỏi tầm điện luôn.

“Vì sao không giết ta đi/”

Nàng cười lạnh, trải qua giờ khắc kinh hoàng kia, nàng thật sự đã mất hết lòng tin. Tên quân vương thô bạo này, thật chẳng đáng để nàng lưu luyến. Cả lúc hấn tức giận, cũng không thể sử dụng bạo lực! Cả hấn có hận nàng đi nữa thì cũng không tùy tiện bóp chết tính mạng nàng! Nói cái gì mà “đối đãi với ngươi như châu như báu” chứ, nói cái gì mà “Rất để ý đến ngươi”, nói cái gì mà “yêu” chứ, tất cả đều là giả dối. Bị loại người thô bạo này yêu, thật là một bất hạnh to lớn làm sao!

“Trẫm giữ mạng ngươi lại, sẽ tra tấn ngươi cho đủ!” Sở Minh Phong cười hung ác, “Ngươi đã quen biết Tề Vương Ngụy quốc, biết đâu hấn cũng gục dưới vấy ngươi rồi, trẫm khiến cho ngươi hiển vũ vì hấn và thái tử hai nước”

“Bệ hạ ra lệnh, ta sao không thể vâng lời được chứ?” Nàng mỉm cười nói.

“VẬY ngươi cũng nên nghĩ cho kỹ đi, múa cái gì mà để cho tâm hồn chúng điên đảo, khiến cho chúng dục hoả đốt người, muốn ngừng mà không được!” Hấn lấy mu bàn tay vỗ vỗ chơi đùa hai má nàng.

“Bệ hạ không sợ danh dự của ta làm tổn hại sao?”

“Ngươi vẫn còn danh dự nữa sao?”

“Ta dĩ nhiên sẽ lo cho quân thôi, bệ hạ không cần hối hận” Diệp Vũ cười khẽ, con mắt sáng lóng lánh, nhìn vô cùng mê người.

Con người đen của Sở Minh Phong loé lên hung ác nham hiểm, xoa bóp mạnh má nàng, cảm tức nhìn nàng một lúc rồi sải bước rời đi.

Nàng dựa vào bức tường lạnh băng, cười đầy trong trẻo lạnh lùng cứ nở nụ cười mãi cười mãi.

Sở Minh Phong lại tới thọ yến, chẳng lâu thì thọ yến cũng xong, Thẩm Chiêu theo hắn tới ngự thư phòng. Đèn cung đình sáng ngời, soi lên rõ biểu hiện của con người. Thẩm Chiêu nhìn bệ hạ, bất giác lo lắng cho tình trạng Vũ Nhi.

Chuyện xảy ra trên thọ yến, mỗi một chuyện đều là bị khiêu khích, nhất là chuyện “Thần binh phổ” liên quan đến Vũ Nhi. Bệ hạ sớm muộn gì cũng sẽ đoán ra cuốn “Thần binh phổ” mà Ngụy quốc đưa kia là bản giả có liên quan tới Vũ Nhi, sẽ gây ra sóng gió gì, khiến người ta rất lo lắng.

Hắn đoán, Vũ Nhi sau khi nhận được bản “Thần binh phổ” giả kia, đã đem sách cho thái tử Ngụy quốc hoặc Tề vương, như thế có thể giải thích lần trước nàng ấy hỏi tới vấn đề kỳ lạ này.

Hoá ra nàng ấy cũng lo sau khi Ngụy hoàng lấy được cuốn “Thần binh phổ” sẽ đúc ra nhiều thần binh lợi khí, mang binh xâm lược Sở quốc, đến mức hai nước giao chiến, sinh linh đồ thác.

Hắn ở chung cùng bệ hạ hơn mười năm, chưa từng bao giờ thấy thần sắc bệ hạ như thế, thịnh nộ, ác độc, đau đớn... Các loại cảm xúc đan xen trên mặt, vừa giận vừa hận, muốn giấu cũng không giấu được.

“Bệ hạ...” Hắn nói trầm trầm, lòng lo lắng, trên mặt vẫn biểu lộ điềm đạm như nước.

“Mỗi cử chỉ hành động của Thái tử Ngụy quốc, Tần quốc trên thọ yến, người thấy sao?” Mắt Sở Minh Phong âm u, thật đáng sợ.

“Ngụy quốc, Tần quốc tự cho là nước giàu binh mạnh, cố ý làm nhục quân thần Sở quốc ta” Thẩm Chiêu suy nghĩ rồi nói, “Ngụy quốc thái tử đem bản “Thần binh phổ” giả kia tặng cho chúng ta, chỉ e là một chiêu thả con tép bắt con tôm mà thôi”

“Ngụy quốc lấy từ đâu ra cuốn “Thần binh phổ” giả ấy?” Ánh mắt sắc bén của Sở Minh Phong áp thẳng tới.

Thẩm Chiêu thấy kinh hãi, lại vẫn bình tĩnh như cũ, “Thần không biết, thần xem câu từ, thần nghĩ tới, họ mượn cơ mừng thọ, đi vào Kim Lăng, mục đích chính là “Thần binh phổ”

Sở Minh Phong cười lạnh băng, “Đoán được “Thần binh phổ” lại xem xem chúng có bản lĩnh hay không. Ai cũng không đoán được trăm đem “Thần binh phổ” giấu ở đâu cả”

Thẩm Chiêu cười thản nhiên. Sở Minh Phong nói nặng nề, “Vũ Nhi và Tề vương Ngụy quốc quen biết nhau” Nghe vậy, Thẩm Chiêu chấn động, “Thật sao/”

Sở Minh Phong gật đầu, Thẩm Chiêu bỗng đứng tính ngộ, “Thảo nào thái tử hai nước cứ nhất quyết muốn nhìn thấy hình dáng hoàng quý phi, lại muốn hoàng quý phi hiến vũ chức. thái tử Tần quốc còn lấy lễ nặng để dụ, bệ hạ định ngày mai từ chối thế nào ạ?”

“Ba ngày sau, trăm thiết yến, trăm bảo Vũ nhi hiến vũ, xem ý tứ chúng thế nào”. “Chuyện này... Không hay lắm đâu” Thẩm Chiêu lo lắng thái tử hai nước đưa ra yêu cầu vô lý.

“Ý trăm đã quyết, người đi nói với chúng, ba ngày sau, trăm thiết yến ở điện Duyên Khánh”

Sở Minh Phong nhìn đèn cung đình chầm chầm, nhiệt độ ánh mắt còn cao hơn cả ánh đèn cung đình nữa.

Sáng sớm hôm sau, Sở Minh Lượng chuẩn ra cung, đi tới trước lầu Tần Hạc. Giờ tỵ chưa tới, còn sớm, nàng ta chỉ đành ngồi chờ ở đại đường.

Nắng, khoé môi cười ngọt ngào giảo hoạt trà ra, nàng nhìn đám đông không biết chán, ngược lại cười tươi như hoa nở.

Nàng bắt giác nghĩ, Thác Bạt Hoàng hẹn gặp mình ở trong này, hơn nữa không gặp không về, là cố ý với mình sao? Nhất định thế.

Trong lơ đãng nàng vừa chuyển mắt thấy một người bước vào đại đường-hắn tuần tú khôi ngô, quần áo trắng càng khiến màu da hắn đen hơn, nhưng đen lại khí phách, uy nghi. Trong mắt nàng, hắn là người duy nhất hoàn mỹ không tỳ vết, quanh người toả ra khí thế nghiêm nghị, khiến nàng si mê mãi.

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, không hoàn hồn được, cho mãi tới khi hắn đi tới trước bàn thì mới giật mình tỉnh táo.

Thác Bạt Hoàng kéo tay nàng, bắt giác phân trần nắm tay nàng rời khỏi tử lâu. Nàng vốn tưởng họ sẽ ở lại tử lâu ăn chút, uống trà, không ngờ lại là thế này.

Đi trên đường cái náo nhiệt ồn ào, đi xuyên qua đám đông trên đường, hắn nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng đi theo hắn, nhìn bên mặt cứng rắn như đao tạc mà mê người, tuy không rõ hắn dẫn mình đi đâu, song lại cam tâm tình nguyện đi theo hắn, hắn đi đâu, nàng liền tới đó.

Cứ vậy mà đi tiếp, nàng cũng nguyện ý. Đi mãi tới bờ sông Tần Hoài, họ vào một tử lâu lịch sự tao nhã, vào một gian phòng riêng ven sông.

Từ cửa sổ ven sông có thể thưởng thức phong cảnh tú lệ sông Tần Hoài, lúc này ánh nắng tràn trề, phía trên mặt nước, trên cây lấp lánh sáng, nhìn chói mắt. Trong phòng mát mẻ chút, tiểu nhị mang lên nước và trà bánh.

“Sao lại tới đây?” Sở Minh Lượng cười hỏi.

“Chúng ta mới quen ở sông Tần Hoài, dĩ nhiên là phải trở về chốn cũ rồi” Thác Bạt Hoàng châm trà, rót trà.

“Ngày ấy huynh đã cứu ta, sau đó ta tới đây tìm vài lần, nhưng... tìm không thấy huynh...” Nàng xấu hổ quần bách mắt cụp xuống.

“Ngày hôm sau ta đã rời Kim Lăng đi rồi, công chúa dĩ nhiên không tìm thấy ta” Hắn cười, thuận miệng nói dối, ‘Ném thử bánh phu thê nơi này làm xem, nghe nói mùi vị độc đáo’

Nàng cầm một miếng bánh phu thê, xấu hổ liếc hắn một cái, cắn một miếng, thấy mềm trong miệng, mát cả tâm can.

Mắt hắn đen nhánh nhìn mỉm cười, “Tối qua trên thọ yến, thấy công chúa khiêu vũ, ta vẫn không thể tin vào hai mắt mình nữa, lại càng khiến cho ta thấy khiếp sợ là, tài múa của công chúa thật điêu luyện, xinh đẹp như hoa. Điều nhảy đó, là cuộc đời này của ta khó gặp một điệu múa khó quên nhất”

Trong lòng Sở Minh Lượng nhảy nhót, lại càng ngưỡng hơn, ‘Vương gia khen thật rồi. Ta cũng không ngờ được, người cứu ta ngày đó là Tề vương Ngụy quốc’

Thác Bạt Hoàng nhìn chăm chăm thần sắc của nàng, cười nói, “Công chúa dùng chuỷ thủ cắt đứt hoa kết, còn nói rất chính khí nghiêm túc, khiến cho thái tử Tần quốc chẳng nói được gì. Người có trí tuệ như công chúa, gan dạ sáng suốt, thật đáng mặt nữ tử, khiến người ta kính nể”

Nàng ngược mắt nhìn hắn, mặt mày trong suốt, chạm phải ánh mắt đầy thâm ý của hắn, chậm rãi rũ mắt xuống.

Hắn tới gần nàng, đưa tay ra chạm nhẹ vào khoé môi nàng, nàng khẽ kinh hãi, tim đập bình bịch, theo bản năng định nghiêng mặt đi.

“Đừng động” Hắn nói trầm thấp, đè lại cổ tay nàng, “Khoé miệng nàng còn dính chút bánh phu thê này”

Sở Minh Lượng ngồi im, thân hình cứng ngắc lại, đôi mắt đẹp rũ xuống, chẳng dám nhìn hắn.

Chưa bao giờ lại gần gũi với một nam tử xa lạ như thế, tim nàng đập mạnh, tim sắp nhảy bật ra khỏi lồng ngực... Trên người hắn toả ra mùi hương nam tính lượn lờ, chậm rãi bao phủ nàng, nàng chỉ cảm thấy xương cốt như mềm ra, chân tay vô lực...

Thác Bạt Hoàng đưa tay đặt lên vai nàng, để nàng dựa vào vai mình. Nàng dựa vào bờ vai rộng của hắn, hạnh phúc ngập tràn trong lòng; hắn nhìn miệng nàng cười, tủm tỉm, như ma mị vậy.

Sở Minh Phong vẫn đang ở trong chính điện thưởng thức điệu múa của Phùng Chiêu Viện, Diệp Vũ vẫn ở thiên điện tự sinh tự diệt, hai người tựa như quen mà xa lạ, cùng ở trong một điện, mà cả đời lại chẳng qua lại với nhau.

Nghe tiếng sáo tiếng đàn từ trong chính điện truyền tới, tim nàng tỉnh n] nước. Hắn muốn nàng hiến vũ, nàng sẽ nhảy. Nàng đã nghĩ ra nhạc khúc và điệu múa hay lắm rồi, chờ đợi ngày đó tới.

Trước đêm cung yến, màn đêm từ từ buông xuống, giờ Tuất, cung nhân điện Xuân Hoa tới truyền lời, nói công chúa An Nhạc bảo nàng đi qua đó. Sở Minh Phong không hạn chế tự do của nàng, nàng đang nhân nhả quá, nên cùng Trâm Cài đi tới điện Xuân Hoa.

Mà trước đó, Thác Bạt Hoàng lần tránh được cấm vệ, ban đêm xông vào hoàng cung, vào thẳng điện Xuân Hoa.

Sở Minh Lương đang định tắm, cung nhân đã chuẩn bị xong nước tắm, nàng một mình trong tắm điện, cởi quần áo, bỗng thấy bên trái xuất hiện một bóng đen, cả kinh che ngực lại, tuy bị kích động, nhưng cũng trấn định, lớn tiếng quát, “Cuồng đồ lớn mật! Dám xông vào tắm điện của bản công chúa!”

Bóng đen kia đi ra, dưới ánh nến sáng ngời lộ ra khuôn mặt mỉm cười của hắn. Thác Bạt Hoàng nhàn nhã đứng lên, tiêu sái tới cực điểm, ánh nến hồng rọi vào mặt hắn càng sáng lấp lánh.

“Sao lại là huynh?” Cả người căng cứng chợt buông lỏng, nàng không hề sợ, thở phào nhẹ nhõm, quên mất mình đang chẳng mặc quần áo, cười tới mức mắt đẹp híp cả lại, “Sao tự dưng huynh lại tới trong cung thế/”

“Đêm nay chẳng có chuyện gì, nên ban đêm xông tới cấm cung muốn được nhìn công chúa” Ánh mắt Thác Bạt Hoàng dừng lại trên vai, cổ lộ lồ của nàng, “Công chúa không trách ta quá đường đột đó chứ”

“Ta....thật vui lắm” Sở Minh Lương cười hạnh phúc.

“Công chúa nên mặc quần áo vào trước đã”

Nàng cả kinh, cúi mắt nhìn xuống xem người mình, trong nháy mắt mặt đỏ tai hồng, hai má nhiễm đỏ như trái táo chín, nhìn càng mê người. Hắn lấy áo khoác choàng lên người nàng, thuận tay ôm bọc, nàng liền tựa vào ngực hắn, hắn trầm giọng nói mê hoặc, “Một ngày không gặp như cách ba thu vậy”

Nghe vậy, Sở Minh Lương chìm sâu trong nhu tình mật ý của hắn, chẳng kiềm chế được, toàn thân bị vây chặt trong đó...

Tay trái Thác Bạt Hoàng vuốt ve vành tai nàng, cảm xúc da thịt trơn mịn mềm mại như nước, khiến toàn thân người ta thả lỏng.... thả lỏng... Nàng chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, như đi tới một biển hoa cỏ trước mặt, có ánh nắng, cả biển hoa trải dài bát ngát, thơm nức hương.. Nàng chậm rãi hít thở, ngụp lặn, như ngủ mà không ngủ, chìm nhỏ nép vào người hắn.

“Bảo cung nhân, gọi hoàng tẩu tới một chuyến, sau đó bảo cung nhân không cần hầu hạ nữa” Hắn hạ giọng đầy mê hoặc, “Công chúa, làm theo lời ta nói”

“Được” Nàng nói chậm rãi, đôi mắt đẹp như mất đi linh khí thường ngày, có vẻ dại ra.

Hắn dìu nàng cử chỉ nàng chậm chạp, chậm rãi đi đến đại điện, làm theo lời hắn sai bảo cung nhân.

Sau đó nàng lại trở về tắm điện, hắn kéo nàng lên ngồi trên giường, ôm lấy nàng, trạng thái thân mật như người yêu vậy.

Sở Minh Lương im lặng dựa vào hắn, con ngươi đen sáng dần híp lại, như đang ngủ, chẳng có ý thức gì....

Diệp Vũ đi vào điện Xuân Hoa, cung nhân nói công chúa đang ở tắm điện, nàng liền đi vào, bảo Trâm Cài đứng đợi ở đại điện.

Trong tấm điện đèn cung đình ảm đạm, yên tĩnh như mặt hồ, nàng càng cảm thấy quái dị, đi trước mấy bước, thấy công chúa An Nhạc nằm trên giường, từ từ nhắm hai mắt lại, như đang ngủ.

Sao lại thế?

Diệp Vũ tới trước giường, nhìn một cái, cũng may là công chúa đang ngủ, chỉ là ngủ rất say, nàng gọi mấy câu công chúa cũng chẳng có phản ứng gì.

“Công chúa không tỉnh được đâu” Bỗng trong không gian yên tĩnh vang lên một giọng cự thấp ép tới.

Cả người nàng chấn động, tim đập mạnh, rồi bỗng thấy kinh khủng, thấy Thác Bạt hoàng đứng đằng sau lưng, tim đập kịch liệt bỗng chốc như đập chậm lại, hạ giọng hỏi, “Sao ngươi lại ở trong này?”

Hắn ngồi xuống mép giường, cười ngả ngớn, “Công chúa muốn gặp ta, thì ta liền ở trong này thôi...”

“Ngươi làm công chúa ra sao rồi?” Diệp Vũ nhìn công chúa, tình hình công chúa giống y Trâm Cài, chẳng lẽ là bị hắn làm mê đi rồi?

“Ta chỉ cho công chúa ngủ một loại mê hương, do ta không chế, hiện giờ bất tỉnh nhân sự, nhưng nửa canh giờ sau sẽ tỉnh lại, quên mất đã từng có chuyện gì xảy ra” Hắn cứ thông thả giải thích.

“Ngươi sao lại đối xử với công chúa như vậy hả?” Nàng nói tức giận, “Ngươi biết rõ là công chúa thích người...”

“Ta biết công chúa thích ta”

“Ngươi lợi dụng công chúa?”

“Đừng nói khó nghe vậy chứ?” Thác Bạt Hoàng cười khê, “Có một số việc, chẳng lẽ ngươi không muốn biết chân tướng sao?”

Diệp Vũ cảm giận hỏi, “Vậy ngươi nói cho ta biết, vì sao ở Dương Châu ngươi không nói với ta ngươi là Tề Vương Ngụy quốc chứ hả? Vì sao giấu ta?”

Hắn “hm” một tiếng, ý bảo nàng nói nhỏ thôi, “Ta không nói cho ngươi biết, là vì ngươi không muốn đi theo ta tới Ngụy quốc. Nếu ngươi theo ta tới Ngụy quốc, dĩ nhiên sẽ biết thân phận thật của ta thôi”

Nàng cười lạnh, “Ngươi đường đường là Tề vương Ngụy quốc, vì sao lại ẩn nấp ở phủ tướng quân Sở quốc mười lăm năm hả? Mười lăm năm cũng không ngắn, ngươi ẩn nấp ở trong phủ tướng quân, có ý đồ gì?”

Mây rậm của hắn nhếch lên, môi khê cười xả ra, “Chuyện này nói ra thì dài, ngươi có hứng thú muốn nghe không?”

Nàng gật đầu, hắn liền nói lên thân thế mình.

Mẹ đẻ Thác Bạt Hoàng là người Sở quốc, rất có tài sắc, đi theo cha mẹ buôn bán ở kinh thành Lạc Dương Ngụy quốc. Ai ngờ mười chín tuổi năm ấy nàng ở cửa hàng gặp được Ngụy hoàng Ngụy quốc, được Ngụy hoàng coi trọng nàng, mạnh mẽ ép nàng tiến cung, sủng hạnh nàng. Nàng chỉ đành nhận mệnh, trở thành một trong phần đông phi tần trong hoàng cung. Ngày vui ngắn chẳng dài, nàng không được yêu sủng nữa, cũng không biết tranh thủ tình cảm, bị vắng vẻ, sinh ra Tứ hoàng tử xong liền bị phi tần mưu hại cho tới chết. Con trai của Ngụy hoàng rất đông, Tứ hoàng tử Thác Bạt Hoàng từ nhỏ đã tang mẹ, lại không được sủng ái, sống sót trong cuộc đấu tranh gay gắt trong cung đình đã là may mắn lắm rồi.

Mười lăm tuổi năm ấy, hắn đã biết phi tần hại chết mẫu thân mình, nửa đêm xông vào tấm điện của phi tần đó, giết chết bà ta. Vụ huyết án này làm chấn động bốn phương, không ít triều thần, phi tần dâng tấu xin Ngụy hoàng trừng phạt nặng hắn, còn một số ít thì cảm thấy hắn đáng thương, cầu tình thay hắn. Hoàng tổ mẫu của hắn cảm thấy hắn có khí phách, có can đảm, âm thầm an bài cho hắn chạy ra khỏi hoàng cung, đưa hắn tới tận Sở quốc, bảo hắn làm một chuyện, nếu làm xong chuyện này, Ngụy hoàng sẽ kính trọng hắn vài phần, sẽ không truy cứu chuyện hắn phạm tội nữa.

Cứ thế, Thác Bạt hoàng lấy thân phận con của Cao Quân gia ẩn nấp trong phủ Diệp đại tướng quân Sở quốc ở Kim Lăng, bắt đầu từ mười lăm tuổi năm ấy ẩn nấp cho tới giờ.

“Hoàng tổ mẫu người muốn người ẩn nấp ở Kim Lăng làm chuyện gì?” Diệp Vũ không ngờ, giờ thể diện của hần như thế, đã có một phần không cha không mẹ yêu thương, thời thơ ấu bi thảm, là một thiếu niên có năm tháng cô độc, thê lương, mười lăm tuổi bị rời xa đất mẹ, thân nhân, một mình ở dị quốc tha hương dốc sức làm, chỉ vì muốn có một tương lai đầy đủ.

“Đúng thật mà nói, chẳng phải là một chuyện, mà là ba chuyện” Thác Bạt Hoàng cong môi cười.

“Trộm “thần binh phổ” là một trong những chuyện đó à?”

“Đúng. Đánh cắp cơ mật của Sở quốc, trộm “thần binh phổ”, nắm đường thủy Sở quốc trong tay”

“Nắm đường thủy Sở quốc trong tay làm gì?”

“Ta là đại đương gia bang Thiên Thanh, liền mượn luôn phần tiện lợi này, hàng năm vận chuyển một ít gạo tới thành Lạc Dương”

Diệp Vũ hiểu ra, Giang Nam giàu có và đông đúc, thừa thãi lương thực, Ngụy quốc lại là nước lúc nào cũng thiếu lương thực, chỉ có thể lấy một khoản tiền lớn để mua gạo Sở quốc. Kể từ đó, hoàng tộc dân chúng Ngụy quốc kể sinh nhai đều ỷ lại vào Sở quốc, điều này khiến cho quân thần Ngụy quốc khủng hoảng vô cùng. Thác Bạt Hoàng nắm đường thủy trong tay, vận chuyển lương thực tới Lạc Dương, lấy giá rẻ bán cho quan phủ Ngụy quốc, vì Ngụy quốc giải quyết vấn đề thiếu lương thực.

Nàng hỏi, “Bang Thiên Thanh giải tán, Ngụy quốc thiếu lương thực thì phải làm sao đây?”

Thác Bạt Hoàng dùng giọng bất đắc dĩ nói, “Sở Hoàng quyết ý đem đường thủy thu vào tay triều đình, ta cũng bất lực. Lần này tới, hoàng huynh sẽ mang chuyện mua lương thực ra bàn, cố sức thuyết phục Sở Hoàng bán gạo với giá vừa phải cho chúng ta”

Nàng bắt giác nghĩ, Sở Minh Phong sẽ nói chuyện tốt vậy sao? Thái tử Ngụy quốc có việc cầu người mà vì sao trên thọ yến còn thiết kế nhiều chiêu làm nhục quân thần Sở quốc như thế chứ?

Hần cười, “Mặc dù Sở Hoàng không bán gạo cho chúng ta, chúng ta cũng có cách giải quyết, người đừng có lo”

Quả là thế. Diệp Vũ nói lặng lẽ, ‘Người ẩn nấp trong phủ tướng quân mười lăm năm, nói vậy cũng đánh cắp không ít cơ mật của Sở quốc, chỉ là kết quả mang về một quyển sách giả, phụ hoàng người không trách người sao?’

“Mấy năm nay, ta khổ tâm kinh doanh ở Sở quốc, như miếng băng mỏng, vì Ngụy quốc, vì phụ hoàng làm không ít chuyện, trong lòng phụ hoàng cũng hiểu. Tuy ta dâng “thần binh phổ” giả lên, nhưng phụ hoàng cũng không trách tội, còn khen ta ở bên ngoài mười lăm năm làm nhiều chuyện”

“Nói vậy hoàng tổ mẫu của người nói không ít lời hay cho người rồi”

“Hoàng tổ mẫu đã mất năm năm trước” Nhắc tới hoàng tổ mẫu, trong mắt Thác Bạt Hoàng hiện lên chút bi thương.

“Nói vậy trước lúc hoàng tổ mẫu người lâm chung không gặp mặt được người lần cuối, cũng thật đáng tiếc” Nàng nghĩ ngợi an ủi.

Khuôn mặt hần nặng nề, như lâm vào hồi tưởng hoàng tổ mẫu. Cả tấm điện yên lặng, trong lòng Diệp Vũ không ít nghi ngờ, đoán, vì thế lại hỏi tiếp, “Người chừng nào thì phát hiện ra quyển “thần binh phổ” đó là giả vậy?”

Thác Bạt Hoàng cúi đầu bảo, “Ta đem thần binh phổ hiến cho phụ hoàng, mặt rồng phụ hoàng nở rộ, phong ta làm Tề vương, lại còn thưởng đất nhà ở”

Một khi hồi hương, được phong hầu, thưởng phủ đệ, trở thành một triều thần cao quý, hưởng vinh quang, là hoàng tử được Ngụy hoàng yêu thích, tiền đồ vô kể.

Nàng cũng tưởng tượng ra, lúc ấy hần nhất định có cảm giác thành tựu làm sao. Lúc còn trẻ, hần khéo léo thâm cung, chẳng được sủng ái, khiến cho ai cũng không biết; mười lăm tuổi đã phải rời đất mẹ lên vào

Sở quốc, mãi cho tới năm nay mới về Lạc Dương, được phong Tề vương, chẳng trách mà Diệp đại tiểu thư không biết có nhân vật nổi danh này.

Hắn bình tĩnh kể lại, “Sau đó, Tiêu đại tướng quân trong triều nói bản “thần binh phổ” kia là giả, phụ hoàng tức giận, ta thành khẩn nhận tội, dâng lên một kế, mới khiến cho phụ hoàng nguôi giận, không bị trách phạt”

“Nói vậy, chiếm được “thần binh phổ” rồi, phụ hoàng người quyết định tạo ra thần binh lợi khí, mang binh xâm chiếm Sở quốc” Diệp Vũ nói phỏng đoán, “Lúc tạo ra, Tiêu đại tướng quân kia mới phát hiện sách đó là giả, bị bắt đình chỉ, tạm hoãn mang quân nam hạ”

“Vũ Nhi, người quá thông minh” Thác Bạt Hoàng đưa tay ra nắm lấy tay nàng, lại bị nàng giật lại, hắn cười khẽ, “Người đoán đúng rồi, nguyện vọng cả đời của phụ hoàng là bình định Sở quốc, Tần quốc, thống nhất thiên hạ. Phụ hoàng quyết định đi trước xuất binh, tạo ra thần binh lợi khí tốt rồi thì sau đó áp dụng trong quân, cứ thế, không tới ba tháng có thể san bằng hoàng cung Kim Lăng”

“Nhưng mà lại chẳng như mong muốn” Nàng biết hắn là một người làm đại sự, chẳng câu nệ tiểu tiết nhi nữ, “Người đi Dương Châu, chắc là có mục đích khác đi”

“Phủ Dương Châu là nơi đóng quân Sở quốc, phòng thủ nghiêm ngặt, chỉ cần trước mắt phủ Dương Châu bị tổn thương, dân chúng lâm than, thì tự khắc sụp đổ thôi” Đuôi mắt hắn mỉm cười lạnh nhạt đầy lạnh lẽo.

Diệp Vũ kinh hãi, “Rắn thường lui tới Dương Châu, ôn dịch hoàng hành chẳng phải là đột nhiên chăng?”

Thác Bạt Hoàng nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt ánh lên thông tuệ, “Đúng là không phải đột nhiên”

Sau khi nàng khiếp sợ một trận mãi chẳng nói nên lời, “Người hại chết nhiều người dân vô tội như thế....Người sao có thể làm vậy chứ?”

Hắn khoé môi cười tà tếu, nói khinh thường, “Một tướng công thành vạn cốt khô, người chưa từng nghe qua sao? Thành đại sự đừng nên có lòng dạ đàn bà!”

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn con người như thế, sao có lấy đạo lý gì nói cũng chẳng thông nổi.

Mắt hắn đầy lạnh khốc, “Còn nhớ rõ ta và Tần vương giao thủ ở Dương Châu không?”

Nàng gật đầu, hắn nói lạnh lùng, “Một trận ôn dịch, đủ để huỷ thành Dương Châu. Dịch chứng tàn sát bừa bãi, quan lại tránh thoát, dân chúng bị vây trong nước sôi lửa bỏng, nếu tình hình dịch bệnh không được khống chế hữu hiệu, Dương Châu liền biến thành một toà thành rỗng, phòng thủ đóng quân sẽ bị ảnh hưởng. Quân ta có cơ hội tấn công, chẳng cần tốn nhiều công sức đã có thể chiếm lĩnh Dương Châu, tiến sát Kim Lăng, san bằng Kim Lăng chỉ trong thời gian ngắn”

Hai câu cuối, giọng hắn lạnh thấu xương như đao phong, phảng phất như tướng soái có dã tâm bưng bưng thích chiến đấu hăng say, đẫm máu.

Lúc hai quân giao tranh, khói lửa cuộn cuộn, tư thế hào hùng, tình cảnh giết chóc máu tanh, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy thật đáng sợ.

Diệp Vũ nghĩ đây cũng là khát vọng của hắn hay là tâm nguyện của Sở Hoàng đây?

“Người không ngờ được tri phủ Dương Châu đã nhanh chóng bẩm báo lên triều đình tình hình dịch bệnh, không ngờ được Tần Vương sẽ tới Dương Châu sao”

“Càng khiến cho ta không ngờ được tới là, người chạy ta và Tần Vương cùng truy đuổi theo người, bỗng ta thấy cấp dưới của ta. Ta biết thành Lạc Dương đã có chuyện xảy ra, liền không đi tìm người nữa mà lập tức về kinh”

“Đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Lúc ấy nàng không đoán được nguyên do, hoá ra là hắn hoả tốc về phương bắc.

“Tiêu đại tướng quân phát hiện ra bản “thần binh phổ” kia là giả, phụ hoàng tức giận, triệu ta mau chóng hồi kinh”

Nếu không như thế, lúc ấy tình hình dịch bệnh ở phủ Dương Châu cũng không thể nhanh chóng không chế được như vậy. Nếu không như thế chỉ sợ hiện giờ là hai nước giao chiến, chiến hoả liên miên. Nguy hiểm thật!

Diệp Vũ có cảm giác kinh tâm động phách, không thể khắc chế được cơn sóng triều bắt đầu dâng trào trong người.

“Phụ hoàng người tức giận, người dâng một kế lên, phái người đến tới Sở quốc dâng lễ mừng thọ thái hậu, dâng lên cuốn “thần binh phổ” giả, thả con tép, bắt con tôm, tìm ra “Thần binh phổ” thật, có phải vậy không?”

“Nếu thả con tép, bắt con tôm có thể dụ cuốn “thần binh phổ” thật ra, Sở Hoàng bệ hạ người chẳng lẽ là kẻ ngốc sao?” Đôi mắt Thác Bạt Hoàng âm trầm, “Đã nhiều năm như vậy, chẳng ai tìm được chỗ giấu sách, có thể thấy Sở Hoàng đem giấu “Thần binh phổ” ở một chỗ cực kỳ bí ẩn”

“Người tới lần này là có ý đồ gì?” Nàng hỏi khẽ, trong lòng biết chắc hẳn sẽ nói thật.

“Để cho hoàng huynh của ta thưởng thức chút tài múa và tài mao vô song trên đời áp chế quần hùng của thẩm Nhị phu nhân, đồng thời cũng lãnh hội chút giàu có phồn hoa của vùng Giang Nam” Hắc túm chặt cổ tay nàng. “Ta giải tình độc cho người, người lại cho ta một quyển sách giả, món nợ này, ta tính với người thế nào đây?”

Diệp Vũ cả giận nói, “Người còn nói không biết xấu hổ thế hả? Tình độc trong cơ thể ta là người hạ, người giải độc cho ta là chuyện đương nhiên!”

Thác Bạt Hoàng đột nhiên dùng sức kéo nàng lại gần, túm chặt lấy người nàng lại, “Sở Hoàng trời sinh tính đa nghi, đã có nghi ngờ với người rồi, người lại ở bên cạnh hắn, chỉ biết tự chuốc lấy cực khổ, chẳng bằng theo ta đi. Ở phủ Tề Vương, chỉ có vương phi, không có thị thiếp, mỹ cơ. Ta cam đoan, cả cuộc đời một kiếp này chỉ có một Tề vương phi, tuyệt đối không có một phụ nữ nào khác cùng chia sẻ phu quân với người!”

Lời nói giọng điệu ấy, chân thành tha thiết động lòng người như thế, ánh mắt hắn kiên định phẳng phát như nhìn thấu đất trời, quang minh lỗi lạc, thật lòng đối đãi, chẳng chút lừa gạt.

Nàng cười khẽ kiều mỹ, “Lời ngon tiếng ngọt này, Tề vương vẫn nên nói cho công chúa nghe đi”

“Người thế mà đem tấm chân tình của ta dẫm nát dưới chân ư?” Hắc túm chặt cầm nàng, “Người không tin sao?”

“Nam nhân lời ngon tiếng ngọt, đều không thể tin được” Diệp Vũ lảng tránh, lại không tránh được, “Tin, thì là tự mình chuốc lấy cực khổ”

“Lúc này không tin, sau này người sẽ tin thôi” ánh mắt Thác Bạt Hoàng thâm trầm, dừng trên cánh môi phần hồng của nàng, như muốn nuốt chửng vào. “Hắn đối xử với người như vậy, người cần gì phải chịu khổ chứ?”

“Hắn đối xử với ta thế nào, người biết sao?”

“Người đã coi thường ta rồi” Hắc càng ôm chặt hai tay, “Xem ra trong mắt người chỉ có hắn ta là anh minh thần võ”

“Bất luận hắn đối xử với ta thế nào, trong lòng ta, hắn vĩnh viễn anh minh thần võ”

Nàng tâm hoảng ý loạn, trong ngực hắn, cánh tay như tường đồng vách sắt, kiểu gì cũng tránh không thoát. Tình hình này nếu để cung nhân thấy thì Sở Hoàng sẽ biết, nhất định sẽ giận dữ. Nhưng hắn sẽ có phản ứng thế nào, nàng đã không muốn biết nữa.

Giai nhân ngày đêm mơ tưởng ở trong ngực, lửa tình Thác Bạt Hoàng đã sớm bùng lên hùng hực, luồng dục niệm cuồng dã bùng bùng trong người dâng trào, cắn nuốt lấy nàng... Mùi thơm tinh khiết của mỹ nhân, đôi môi phần hồng mềm mại, mùi hương thanh nhã của cơ thể, đều chỉ nằm trong giấc mộng, so với trong mộng nàng còn chân thật hơn, mê người hơn, khiến người ta không khắc chế nổi... Hắn mê luyến nhìn nàng,

khóa chặt nàng trong ngực, đôi môi thơm ngọt của nàng chỉ gần trong gang tấc, hấn chẳng chút do dự, hôn tới... Chỉ là mới chạm nhẹ qua lại thất bại.

Diệp Vũ đã sớm cảnh giác mỗi cử chỉ hành động của hấn, lúc hấn cúi đầu thì nhanh chóng tránh né, né qua nụ hôn của hấn. Sau đó nàng điên cuồng giãy dụa, cất cao giọng lên, “Người đâu...Người đâu...”

Thác Bạt Hoàng bất đắc dĩ buông nàng ra, lén nấp vào trong góc tối, nhanh như tia chớp. Tim nàng như được giãn ra, sai cung nhân đi vào hầu hạ công chúa cho tốt, rồi vội vàng rời đi.

Giờ Dậu ngày hôm sau, yến tiệc được tổ chức tại điện Duyên Khánh.

Đại diện đặt năm đồ đựng đá, cung nhân cầm trong tay một chiếc quạt lông chim dài, lôi cuốn luồng khí lạnh cứ mở ra đóng vào, mang tới chút mát mẻ.

Ngoài Sở Hoàng ra, thái tử Ngụy quốc một hàng, thái tử Tần quốc một hàng, thì tiếp đó là Thẩm Chiêu, Tấn vương và năm vị trọng thần đãi khách.

Bên cạnh Thái tử Ngụy quốc, Tần quốc đều có một mỹ nhân dung mạo không tầm thường của Giang Nam, ôn nhu mềm mại như nước tiếp khách, gắp rau, rót rượu, giọng mời nũng nịu, ngọt ngào, hầu hạ cẩn thận. Còn bên cạnh Sở Minh Phong cũng có một vị giai nhân, mắt cong cong quyến rũ hồn người Phùng Chiêu Viên.

Mắt thấy vậy, Thẩm Chiêu bất giác thấy lo lắng. Một nữ tử xinh đẹp, dáng người thon thả bước vào đại điện từ từ đi tới.

Dung mạo nàng xinh đẹp, mặt ngọc như đoá hoa hồng lộng lẫy, kiều diễm ướt át; cặp mắt như nước hồ thu mở to, phẳng phất dung mạo đẹp ấy cùng tài múa, thật chẳng có kẻ nào lọt vào mắt. Người xinh đẹp như thế, không ngăn được ánh mắt mê hoặc nam nhân, chỉ sợ chẳng có mấy ai.

Nàng cúi người xuống, ngược mắt lên, long lanh mắt phượng nhìn lên người nọ trên ngự án, “Thiếp thân bái kiến Sở Hoàng bệ hạ, thái tử Ngụy quốc, thái tử Tần quốc”

“Sở Hoàng bệ hạ, vị này là vũ kỹ đứng đầu Đại Ngụy quốc, Hương Nùng” Thác Bạt Hoàng giới thiệu.

“Quả thật là nghiêng nước nghiêng thành” Sở Minh Phong tán thưởng.

“Tài múa của Hương Nùng, cũng ngang ngửa với Diệp tỷ tỷ, không biết là ai cao ai thấp đây?” Phùng Kiều Diễm mặc trang phục tự cho là một đoá hoa diễm lệ.

“Vậy cứ để cho các nàng ấy hiến vũ để so sánh đi” Mộ Dung Diễm hứng thú bưng bưng nói, “Sở Hoàng bệ hạ, Thẩm Nhị phu nhân đâu rồi? Vì sao còn không gặp người vậy?”

“Thái tử an tâm chờ sốt ruột, nội tử đang chuẩn bị, nói vậy cũng nhanh đến thôi” Thẩm Chiêu nói ôn hoà.

Hương Nùng ngân nga lên tiếng, “Hương Nùng lằm nhạp phong trần, tuy là vũ kỹ đứng đầu Ngụy quốc, cho dù có không hơn Thẩm Nhị phu nhân thì cũng gả cho một phu quân tốt”

Giọng Sở Minh Hiền thanh nhuận như nước, “Như nguyện ý của Hương Nùng cô nương, nếu ở lại vương phủ của bốn vương, cả đời cơm áo không lo”

Nàng ta cất giọng mềm nhẹ, “Nghe nói Tấn vương mỹ cơ vô số, xin hỏi Vương gia, Vương gia coi Hương Nùng là vũ kỹ hay là thị thiếp ạ? Hoặc là có lòng tốt thu nhận Hương Nùng đây?”

Hấn cười phong lưu, hỏi lại, “Hương Nùng cô nương muốn bốn vương theo ý cô nương sao?”

Hương Nùng cười càng ngày càng rạng rỡ, “Vương gia giễu cợt thiếp thân, thiếp thân xin không thuận theo”

Đúng lúc đó, ở cửa đại điện chợt tối sầm lại, hấn chuyển mắt nhìn lại, Sở Minh Phong cũng đồng thời nhìn qua, tất cả những người khác đều cùng quay đầu-ngoài đại điện có một cô gái đứng đó.

Nếu nói Hương Nùng là một đoá hoa hồng lửa đỏ, nàng lại là một đoá Bạch Liên thần bí được bóng đêm bao phủ. Mọi người ngạc nhiên, sao Diệp Vũ lại ăn mặc như thế?

Một đầu tóc đen chẳng có trang sức hoa mỹ gì, cứ thả buông xuống như thác nước, dùng một dải lụa trắng buộc nhẹ lên. Quần áo Diệp Vũ là loại quần áo lụa đen mỏng, chỉ có một màu duy nhất, cả thân thể tuyệt trắng như ẩn như hiện, vòng eo tinh tế, hai chân thon dài, nhìn hiệu quả thể hiện thật chẳng sai chút nào. Biến thành màu đen, bộ quần áo đen, chỉ có mặt và tay là trắng, như thể gương mặt thanh mị lại càng nổi bật, như đoá Bạch Liên mềm mại rung động lòng người. Cặp mắt đen sáng ngời, không có tia quyến rũ người, mà chỉ yên tĩnh như mặt hồ, lặn tẩn gọn sóng, khiến người ta không thể đỡ nổi loại vô thể vô tranh vậy, chẳng nhiễm tí bụi trần nào.

Thấy trang phục nàng như thế, Sở Minh Phong tức giận bốc lên, chẳng có chỗ phát tiết. Nàng có ý mặc như vậy đúng không?

Diệp Vũ và Hương Nùng cùng sống vai đứng, Hương Nùng không ngờ được nữ tử có điệu vũ mê hồn cả nước Sở này lại thật sự như tiên nữ không nhiễm bụi trần, ăn mặc giản đơn như thế, lại cực mê người, khiến trong lòng thấy đổ kỵ không cam tâm, loại cảm giác ấy chưa từng thi thố mà đã thấy thua khí thế.

“Thiếp thân Diệp Vũ bái kiến bệ hạ, Vương gia” Diệp Vũ hạ mình nói ôn nhu, “Bái kiến thái tử Ngụy quốc, thái tử Tần quốc”

Thái tử Ngụy quốc, Tần quốc cứ nhìn giai nhân chăm chăm chẳng rời mắt, người trước mắt toả sáng ngời, người sau thần thái bình tĩnh.

Sở Minh Phong hung ác nham hiểm nhìn nàng chăm chăm, nếu lúc này không có khách quý, nhất định sẽ quát lên lệnh nàng về thay ngay quần áo, hoặc là đem khiêng nàng về.

Phùng Kiều Diễm dựa nhẹ lại gần, dựa sát hần, kéo kéo ống tay áo bào màu vàng của hần, hần mới lấy lại tinh thần, sắc mặt hoà hoãn lại.

“Dung mạo tựa tiên nữ, thật mới đẹp làm sao. Bản thái tử đã nhìn rất nhiều nữ tử xinh đẹp rồi, người không nhiễm bụi trần như nàng, thật sự là lần đầu mới gặp” Thác Bạt Hạo bên cạnh Thác Bạt Hoàng cười tủm tỉm nói.

“Sở Hoàng bệ hạ, hay là để các nàng ấy hiến vũ đi ạ” Thác Bạt Hoàng đề nghị, ý bảo hoàng huynh an tâm chớ nóng ruột.

Sở Minh Phong gạt đầu, khắc chế cơn lửa giận trong người lại. Hương Nùng thấy thái tử hai nước có hứng thú vô cùng với nàng ta, trong lòng thấy uất nghẹn, “Hay là người trước đi”

Diệp Vũ cười, “Không cần, nhạc công sẽ tấu một khúc, người và ta cùng đồng thời theo đó mà nhảy, muốn nhảy cái gì thì nhảy, cứ ngẫu hứng phát huy, chỉ cần lần điệu phù hợp thì được, thấy thế nào?”

Chủ ý này rất mới mẻ, Hương Nùng chẳng còn dị nghị khác. Mọi người ai cũng mong chờ khúc nhạc tấu vang, chờ mong các nàng chẳng giống người thường, múa điệu múa câu hồn đoạt phách

147. Chương 150: Khê Vuốt Phẳng

Bốn nhạc sỹ ngồi bốn góc, đứng đầu là Lâm Trí Viễn. Khúc nhạc quen thuộc tấu vang, làn điệu tăng lên, dễ nghe, là khúc “Trục Mộng”

Diệp Vũ gạt đầu chào hỏi qua hần, rồi sử dụng nhạc khúc đã tấu lên cho công chúa An Nhạc khiêu vũ. Cuộc tranh tài này nàng không phải định so với Hương Nùng, chỉ muốn nhảy một màn vũ đạo độc đáo, hỗn hợp cổ điển và vũ đạo phong tình hiện đại.

Nàng vẫn chưa bắt đầu nhảy, Hương Nùng đã phản ứng rất nhanh, bắt đầu nhảy trước, lắc vòng eo mảnh khảnh, duỗi cánh tay mềm mại ra, bày ra vóc dáng chân tay mê người, múa ra điệu múa câu hồn mị hoặc người.

Có thể nói, vũ đạo của Hương Nùng có bản lĩnh sâu, không làm thất vọng danh hiệu vũ kỹ đứng đầu Ngụy quốc.

Trong nhạc khúc xa lạ, nàng ấy lại ứng phó tự nhiên, bắt lấy đặc điểm làn điệu, kỹ thuật nhảy thanh thoát mà mềm mại đáng yêu, vừa ra tay thì đã là điệu vũ đầy cổ điển đẹp. Hơn nữa, nàng còn không quên phối hợp với biểu hiện, không quên liếc mắt đưa tình, đem cảnh câu hồn diễn vừa phải.

Kỹ thuật nhảy của Diệp Vũ kém khá xa Hương Nùng, trong luồng cổ hương cổ sắc vận dụng điệu nhảy kích lửa tình và màn múa phong tình hiện đại.. Xoay thắt lưng, lắc hông, uốn ngực, ngoặt chân, các loại kỹ thuật nhảy đều mê hoặc người, đôi mắt híp lại, khiến cho ánh mắt trở nên mê ly mị hoặc... Nàng đưa theo điệu nhạc, hất mái tóc dài mượt ra, khẽ cắn lấy dải lụa trắng, cúi đầu, mắt đẹp ngước lên, nhìn lấp lánh phong ba, mị hoặc chúng sinh...mái tóc dài đen nhánh xoã ra, khuôn mặt nhỏ nhắn long lanh, khiến cho nàng thêm thần bí...

Vốn tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Hương Nùng, hiện giờ lại chậm rãi chuyển rời sang Diệp Vũ, thưởng thức mà chẳng nhảy mắt. Sắc mặt Sở Minh Phong càng ngày càng lo lắng, mây đen lặn lộn.

Hương Nùng kinh ngạc mãi, lại không lòng bị thua nàng ta, càng ra sức nhảy, đem hết mọi chiêu thức thắng được mọi ánh mắt của mọi người.

Nhạc khúc biến đổi, là điệu “chinh phục”

Diệp Vũ nhảy tới trước bàn tiệc của thái tử Tần quốc, lắc lắc ro nhỏ, hai tay ôm đầu, chậm rãi đi xuống, môi khẽ nhếch lên, hai mắt cứ long lanh, tay vỗ về mặt, trượt tới ngực rồi nhẹ nhàng vuốt phẳng...

Thác Bạt Hạo nhìn nàng chăm chú, như tên ngốc vậy, trông mắt vẫn không nhúc nhích, yết hầu lên cao xuống thấp.

Thác Bạt hoàng cũng nhìn nàng khiêu vũ, sóng tình đã sớm bốc lên, lòng bàn tay nóng như lửa.

Tay nàng tiếp tục đi xuống, chậm rãi vuốt phẳng sườn eo nàng... Tiếp đó hai chân nàng cong lại chậm rãi quỳ xuống trên đất, dùng vận luật rung lắc đùi, khiến cho tóc dài lộn xộn, che mặt, càng mị hoặc hơn... Nàng lúc thì quỳ, lúc thì ngồi, dùng các loại kỹ thuật nhảy câu hồn đoạt phách, phong tình, khiến cho thái tử hai nước muốn dừng cũng không được, dục hoả đốt người...

Thẩm Chiêu, Sở Minh Hiên nhìn nàng ở trước mặt thái tử Hai nước làm các động tác khêu gợi, tuy thấy không thể trách, lại lắng nàng nhảy điệu này sợ gây ra hậu quả.

Sau đó Diệp Vũ chuyển rời sang trước ngự án, thấy Phùng Kiều Diễm mềm nhũn dựa sát lên người Sở Minh Phong, cầm rượu tiếp hần uống, bất giác khí huyết dâng lên, tức không có chỗ nào bộc phát.

Sở Minh Phong tức giận toàn thân cứng ngắc, tựa như ngọn núi lửa sắp phun trào, lửa giận cháy sạch khiến hần sắp mất bình tĩnh. May mà Phùng Kiều Diễm càng không ngừng trấn an hần, khuyên hần an tâm chờ nóng ruột, hần mới không phát tác.

Nàng ta cũng không ngờ được Diệp Vũ lại nhảy ra điệu múa cổ quái đến thế, múa đẹp, điều này chẳng phải nói với nam tử rằng: đến đây đi, tới sủng hạnh ta đi sao?

Diệp Vũ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhảy càng hăng hơn, chưa bao giờ cố gắng nhảy tới mức ấy, ở trên sàn lặn qua lộn lại, làm ra các động tác ái muội, kỹ thuật nhảy câu hồn...

Sở Minh Phong bất luận thế nào, ta cũng tuyệt đối không chịu chấp nhận sự bài bố của người!

Cuối cùng nàng chậm rãi đứng lên đang định nhảy động tác cuối, bỗng ngực trái đau kịch liệt. Cơn đau nhức này chẳng có dự báo trước cứ thế ào tới, nàng mềm nhũn ngã xuống đất. Sở Minh Phong kinh hãi đứng lên ngay, Phùng Kiều diễm lạnh tay lẹ mắt túm lấy hần lại, hạ giọng nói, “Bệ hạ không thể đi”

Đúng vậy trong mắt người ngoài, nàng là Thẩm Nhị phu nhân, hần sao có thể đi được chứ? Vì thế hần trợ mắt nhìn Thẩm chiêu lao tới, đỡ ôm lấy nàng.

Diệp Vũ mềm nhũn trong tay hần, một ngụm máu tươi trào ra khoé miệng, sắc mặt trắng bệch, tương xứng với vết máu trên khoé miệng, nhìn hết sức kinh người. Thái tử hai nước đều khiếp sợ, không rõ tại sao lại thế.

“Bệnh cũ của nội tử lại tái phát, thân mình không được khỏe, hôm nay hiến vũ đã là miễn cưỡng lắm mới tham gia, mong rằng nhị vị thái tử rộng lượng cho” Thẩm Chiêu nói tạ lỗi.

“Hết cách rồi, hết cách rồi” Thác Bạt Hạo hơi lo lắng, “Nhanh truyền thái y tới xem thế nào”

Ánh mắt Sở Minh Phong nóng bỏng nhìn Tống Vân bảo, “Truyền Từ thái y”

Diệp Vũ ôm ngực trái, nói khẽ, “Không cần, bệ hạ.... Ta không sao...Làm hỏng hứng thú của nhị vị thái tử, thiếp thân thật có lỗi”

Hắn thấy nàng ôm ngực trái, cũng ngầm đoán ra, sợ dĩ nàng đau nhức hộc máu chắc là một cước đá ngày ấy làm nàng bị thương nặng, không chấn trị đúng lúc. Hôm nay khiêu vũ, động tác quá mạnh, tác động tới vết thương ngực trái, đến nỗi hộc máu.

Thác Bạt Hạo vung tay áo lên, “TRăm ngàn lần đừng nói vậy. Mỹ nhân bị bệnh trong người, lại còn hiến vũ vì bản thái tử nữa, bản thái tử thấy vinh hạnh vô cùng”

Mộ Dung Diễm cười nói, “Điều nhảy này của Nhị phu nhân, bản thái tử được mở to mắt nhìn. Bản thái tử thích lắm! Thẩm đại nhân, thật có phúc quá!”

Thẩm Chiêu cười nhẹ, đỡ nàng trở lại bàn tiệc, bảo cung nhân rót một ly trà tới. Diệp Vũ nhìn về phía Hương Nùng, Hương Nùng đứng một mình, bị lơ đi, sắc mặt lạnh lùng.

“Hai người cùng khiêu vũ, thật may mắn làm sao. Nhị thái tử thích ai múa vậy/” Sở Minh Hiên hỏi lãnh đạm.

“Hương Nùng múa, bản thái tử thấy hay hơn, Thẩm nhị phu nhân tuy múa có cổ quái, nhưng lại thú vị vô cùng, bản thái tử thích lắm” Thác Bạt Hạo bắn ánh mắt đầy thâm ý về phía Diệp Vũ.

“Anh hùng chứng kiến phải rõ ràng, bản thái tử cũng thích” Mộ Dung Diễm mỉm cười cũng đầy ý vị.

“Vậy chẳng phải nói, kỹ thuật Nhị phu nhân cao hơn một bậc sao?” Sở Minh Hiên cười, như ánh trăng soi trên mặt Bích Hồ, lấp lánh sáng, ánh trăng mộng mông.

Thái tử hai nước không hẹn mà cùng gật đầu, Hương Nùng mắt thấy vậy, trong đôi mắt đẹp có tia lạnh không cam lòng.

Thẩm Chiêu nói nhanh, “Thẩm mỗ cảm thấy Hương Nùng cô nương múa cũng không tầm thường, không lấy cổ quái thắng được, mà công phu rất ổn định”

Sở Minh Hiên nói thẳng thắn, “Ý nghĩ của bốn vương không ngờ lại trùng hợp với Thẩm đại nhân, chẳng biết hoàng huynh có cao kiến gì không/”

Sở Minh Phong đang cùng áp má kề môi bên Phùng Kiều Diễm, nghe nói thế, thì đưa mắt nhìn về phía Hương Nùng, cười tủm tỉm nói, “Theo trẫm thấy, kỹ thuật của Hương Nùng cao hơn một bậc”

“Bệ hạ, vì sao vậy/” Phùng Kiều Diễm ôn nhu hỏi.

“Hương Nùng lần đầu tiên nghe nhạc khúc này, lại nhảy xuất sắc như thế, thật ra chẳng dễ gì” Hắn ôm lấy nàng ta, đưa một miếng dưa và trái cây vào miệng nàng.

Trong lòng Diệp Vũ lạnh buốt đi, nếu không phải là vì “cao kiến” của hắn, mà là vì hắn với Phùng Chiêu Viên ân ân ái ái trước mặt mọi người.

Sở Minh Hiên và năm trọng thần đều tự nhìn thấy, cuối cùng, Diệp Vũ nhiều hơn Hương Nùng hai phần.

Diệp Vũ cũng chẳng muốn hư danh này làm gì, chỉ thầm muốn dùng cách này để chọc tức Sở Minh Phong, nếu hắn đã muốn nàng hiến vũ, như vậy, nàng sẽ tuân theo thánh chỉ, nhảy hết mình cho thái tử nước khác xem.

Sở Minh Hiên cất cao giọng nói, “Thái tử Tần quốc nói rồi, chỉ cần Thẩm Nhị phu nhân hiến vũ, thái tử liền dâng một phần lễ, chẳng biết phần lễ này có chỗ nào vui mừng không?”

Mộ Dung Diễm cười thật lớn, “Bản thái tử không phải là người nói không giữ lời” Người hầu bên cạnh hắn rời khỏi đại điện, rồi nhanh chóng trở lại, mang theo một phụ nữ tiến vào. Người phụ nữ này ước chừng ba

bốn mươi tuổi, khuôn mặt tiêu tụy, lại có thể thấy được lúc trẻ cũng rất sinh đẹp, nàng mặc một chiếc áo lam gấm, sợ hãi rụt rè, hoảng sợ nhìn chung quanh.

Con người Sở Minh Phong đen tĩnh lặng, trong mắt loé lên chút kinh ngạc, rồi lập tức biến mất.

Sở Minh hiên cũng kinh ngạc, không ngờ cuộc đời này còn có thể nhìn thấy nàng.

“Sở Hoàng đệ hạ có phải cũng nhận ra bà ấy chứ ạ?” Mộ Dung Diễm mỉm cười hỏi.

“Nàng ấy là.....công chúa Khánh Dương ư?” Sở Minh phong do dự nói.

“Đúng là công chúa Khanh Dương” Mộ dung Diễm nói với nàng kia, “Công chúa Khánh Dương, vị này là Sở Hoàng đệ hạ, cũng là hoàng đệ của ngươi, còn không mau bái kiến”

“Sở Hoàng đệ hạ ư?” Công chúa kHánh dương kinh ngạc nhìn người nọ trên ngự án, như đang cố nhớ lại, lại như đang nghiền cứu, tay ôm thái dương, vẫn thật sự chưa nghĩ ra cái gì”

“Công chúa Khánh Dương là con gái của tiên hoàng sao?” Diệp Vũ hỏi khẽ, xem thần sắc công chúa Khánh Dương này, có vẻ đầu óc không được tỉnh táo lắm.

Thẩm Chiêu hạ giọng nói, công chúa Khánh Dương nguyên là quận chúa Khánh Dương, có tên là Sở Vân Hi, con gái thứ bảy, cha mẹ mất sớm, chỉ còn lại một mình nàng. Ước chừng hai mươi năm trước, Tần quốc có ý tiến quân phía nam, tiên hoàng vì quốc khố trống rỗng, không muốn nghênh chiến, quyết định lấy kế hoà thân để đánh tan ý niệm tiến quân của Tần quốc trong đầu. Lúc ấy quận chúa Khánh Dương mới tròn hai mươi, đáng người lớn lên đoan trang thực nữ, quốc sắc thiên hương, được triều đình chọn làm người hoà thân. Cha mẹ nàng đã mất sớm, chẳng có chỗ nào dựa vào, lại không có sức đấu tranh, chỉ đành mặc cho tiên hoàng bài bố. Như thế, tiên hoàng mới nhận nàng làm con gái, phong nàng làm công chúa Khánh Dương, gả cho Tần Hoàng.

Tần hoàng đã hơi già, thấy công chúa Khánh Dương, liền bị sắc đẹp nàng mê hoặc, dẹp tan ý niệm trong đầu, Sở quốc thuận lợi qua được cửa này.

Diệp Vũ hiểu ra, xưa nay công chúa và chuyện hoà thân là quá bình thường. Vận mệnh phụ nữ là thế, bị phụ huynh thao túng, không thể tự chủ. Nhưng mà lúc đó cũng cách nhiều năm rồi, thái tử Tần quốc vì sao lại đưa công chúa Khánh Dương trở về?

Sắc mặt Sở Vân Hi trắng bệch như tờ giấy, như có bệnh vậy, bộ dạng vừa mê vừa tỉnh. Nàng chỉ ngay vào người nọ trên ngự án, nghiêng đầu, nói hoài nghi, “Hắn là Sở Hoàng đệ hạ sao?”

“Hắn chính là Sở Hoàng đệ hạ, nơi này là đất mẹ của ngươi, Kim Lăng” Giọng

Mộ Dung Diễm rất từ tính, “Ngươi không phải nghĩ ngày đêm về cố thổ sao? Bản thái tử mang ngươi trở lại rồi”

“Thái tử, công chúa Khánh Dương đã gả tới quý quốc, tiên hoàng quý quốc đã sắc phong nàng là quý phi, càng thêm sủng ái. Ba năm sau, sứ thần quý quốc lại báo lại, công chúa Khánh Dương bị bệnh chết rồi, giờ chuyện này là thế nào?” Thẩm Chiêu cất giọng hỏi.

“Thẩm đại nhân có điều không biết thôi” Mộ Dung Diễm nói chậm rãi, “Mười bảy năm trước, tiên hoàng bị bệnh chết, bên dưới có ba con trai, có thể lên ngôi để vương. Phụ hoàng ta là bào đệ của tiên hoàng, anh mình thân vô, tiên hoàng liền truyền ngôi cho phụ hoàng, bảo Đại Tần quốc ta ổn định và hoà bình lâu dài. Sau khi tiên hoàng bị bệnh chết, công chúa Khánh dương quá đau lòng muốn chết theo, thế tự tử vì tiên hoàng, phụ hoàng khổ sở khuyên nhiều lần, còn cứu nhiều lần, mới giữ được một mạng cho bà. Nhưng mà trải qua ép buộc lần này, công chúa Khánh Dương sức khoẻ quá yếu, lại bị bệnh ăn sâu trong người, thần trí không rõ. Tiên Hoàng thương nàng số quá khổ, lại rơi vào kết cục như thế, nên tuyên bố với bên ngoài là bị bệnh chết, rồi táng nhập hoàng lăng, thật ra lại nhờ cung nhân tin cậy chiếu cố cho bà ấy, hy vọng bà ấy sẽ khoẻ dần lên. Công chúa Khánh Dương tình thâm ý nặng, nhớ thương tiên hoàng quá mức, vì thế bị bệnh mãi không đỡ, mười mấy năm qua vẫn thế, thần trí không rõ, rất sợ người lạ”

Nội lời này, bao hàm đồng tình, thương hại với công chúa Khánh Dương, khiến cho người ta thấy cảm động.

Diệp Vũ nghĩ nói như vậy công chúa Khánh Dương thần trí không rõ, là điên rồi ư? Nhưng dù có tưởng niệm phu quân thế nào, cũng không đến mức thần trí không rõ nha. Điều này rất kỳ quái.

“thì ra là thế” Thẩm Chiêu nói cảm kích, “Mười mấy năm nay, ít nhiều Tần Hoàng và thái tử đã chăm sóc công chúa Khánh Dương, nếu không hôm nay công chúa Khánh Dương cũng không được gặp lại thân nhân”

“Khánh dương là công chúa Đại Sở quốc ta, có thể trở về với đất mẹ, là công lao của thái tử. Trẫm kính thái tử một ly”

Sở Minh Phong giơ chén rượu lên, Mộ Dung Diễm cũng mỉm cười giơ cao chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Bỗng công chúa KHÁNH DƯƠNG cười hì hì chỉ vào người nọ ở ngự án, “Bản cung nghĩ, hẳn là đại hoàng tử...hắc hắc...”

Hắn sai Tổng Vân, “Mang công chúa Khánh Dương tới điện Từ Ninh, chắc mẫu hậu sẽ rất vui mừng”

Tổng Vân cung kính nói, “Vâng, nô tài đi làm ngay”

Hắn đi xuống đỡ công chúa Khánh Dương, “Công chúa đi theo nô tài đi ạ, nô tài dẫn người tới đi dạo ngự hoa viên”

“Ngự hoa viên, được tốt...Có hoa đẹp tuyệt, còn có ong mật, con bướm... Tốt nhất tốt nhất...” Công chúa Khánh Dương vỗ tay cười vui vẻ, cao hứng phấn chấn đi.

“Phần lễ này, đúng thật là kinh hỉ. Thái tử có lòng, bốn vương cũng kính thái tử một ly” Sở Minh Hiền cười thông dong.

“Vương gia khách sáo rồi” Mộ Dung Diễm cười đầy dửng dưng cảm.

Diệp Vũ hơi sầu não, bất giác nghĩ, nếu Tần quốc không đưa công chúa Khánh Dương về, Sở quốc tuyệt đối cũng không biết rõ tình hình bà ấy ở Tần quốc, không biết bà ấy sống hay chết, cũng không để ý tới sống chết của bà ấy. Dù bà ấy có ở dị quốc tha hương chưa chết, Sở quốc cũng không quan tâm tới chuyện sống chết của bà ấy, bởi vì con gái đã gả đi rồi, tựa như hắt một chậu nước vậy. Hơn nữa, bà ấy gần như không phải con gái của tiên hoàng, chỉ là cháu gái. Tiên hoàng đã sớm băng hà, Sở Minh Phong sao có thể nhớ tới hai mươi năm trước từng có một cô công chúa đã gả xa nước hẳn chứ?

Phụ nữ cho tới tận bây giờ, thân giống như bèo trôi, mệnh phiêu bạt.

Thác Bạt Hạo đứng dậy nói, “Sở Hoàng đệ hạ, Hương Nùng là vũ kỹ đứng đầu Đại Ngụy quốc, bản thái tử đem tặng nàng cho Sở quốc. Bất luận là đệ hạ muốn nàng, hay chư vị ở đây đối nàng nổi lòng thương tiếc, bản thái tử quyết không dị nghị. Mong rằng đệ hạ vui lòng nhận cho.”

Lời vừa nói ra, quần thần Sở quốc hơi kinh ngạc chút.

“Thái tử khách sáo rồi” Sở Minh Phong dướn mày cười, chẳng rõ vui giận, “Trẫm vẫn luôn không thích sắc đẹp, phi tần hậu cung rất ít ỏi. Hoàng đệ, chưa vị ái khanh, nếu các người thấy có lòng với Hương Nùng, thì nhận lấy ý tốt của thái tử đi”

“Hoàng huynh, trong phủ thần đệ vũ kỹ như mây, đẹp vô số, nhiều cũng không nhiều lắm mà ít thì cũng chẳng ít. Nếu Hương Nùng nguyện ý, cổng lớn phủ Tấn vương lúc nào cũng mở, có thể tới bất cứ lúc nào, quần gia trong phủ sẽ dốc lòng an bài chỗ ở cho nàng” Sở Minh Hiền không kiềm chế được cười cười.

Lời ấy lại như nói rõ, nhìn nguyện ý của Hương Nùng, hẳn không có ý tiếp nhận ý tốt của thái tử Ngụy quốc.

Thẩm Chiêu và mấy vị trọng thần không phải là không thích sắc đẹp, nói đúng hơn là thị thiếp trong phủ đã quá nhiều, ý tốt của thái tử Ngụy quốc, chỉ đành thầm nhận trong lòng.

Bởi vì đệ hạ không nhận, họ sao dám nhận chứ? Thác Bạt Hoàng lấy giọng tán mạn nói, “Hoàng huynh, xem ra quần thần Sở quốc đã quen nhìn mỹ nhân rồi, Hương Nùng là mỹ nhân như thế, họ nhìn chường mắt rồi”

Mặt Thác Bạt Hạo không hề động nói, “Chương mắt cũng thế, không cần ép”

Hương Nùng đứng cô độc một mình, mặt lạnh băng, mắt đẹp sụp xuống, như bị người ta vứt bỏ bộ quần áo hoa mỹ nhưng đã cũ vậy, chẳng ai hỏi thăm.

Cung nhân phe phẩy quạt lông, đem cảm giác man mát nhờ nhạ hương tới chỗ mấy vị có địa vị cao. Cả đại điện gió mát phất phơ, đột nhiên lâm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng rót rượu vang lên.

Thái tử Ngụy quốc, Tần quốc còn trêu chọc mỹ nhân bên cạnh, Sở Minh Phong và Phùng Chiêu Viện thì lại thì thầm thân thiết vô cùng, còn số người còn lại thì dùng rượu thay bữa, không ai để ý tới Hương Nùng, quân thần Sở quốc đều không cần nàng, trên mặt nàng đã ảm đạm, lại chẳng có mặt đứng đợi tiếp nữa. Vì thế, nàng đi ra giữa, nói lãnh đạm, “Sở Hoàng bệ hạ, thái tử, thiếp thân xin cáo lui trước”

“Xin cứ tự nhiên” Sở Minh Phong nói thản nhiên.

“Hương Nùng cô nương, nếu có cơ hội lại muốn được thi thố tài máu tuyệt vời của cô” Sở Minh Phong cười sáng khoái phong lưu.

Nàng khẽ hạ mình, xoay người, phong thái yểu điệu bước ra đại điện. Diệp Vũ nhìn theo bóng hình xinh đẹp ngông nghênh kia, bất giác có chút đồng tình với Hương Nùng.

Lại nhìn bệ hạ, hắn ôm chặt Phùng Chiêu Viện vào lòng, thì thầm gì đó bên tai nàng ta, Phùng Chiêu Viện cười ngọt ngào, đặt tay ngọc lên ngực hắn, hắn càng cười vui sướng hơn, như cần nhẹ thủy tai nàng ta.

Lòng Diệp Vũ như có lửa đốt, lại hình như có dòng nước nóng bỏng rót xuống, làm phá hỏng cả dọc cơ thể từ trên xuống.

Nóng bỏng, đau rát, đau đớn. Loại tư vị này khó có thể chấp nhận nổi.

Thác Bạt Hạo đẩy mỹ nhân dựa vào mình ra, đứng lên, nói rõ, “Điều nhảy kia của Thẩm Nhị phu nhân, bản thái tử suốt đời khó quên. Sở Hoàng bệ hạ, bản thái tử lấy thành ý, khẩn cầu bệ hạ ban Thẩm Nhị phu nhân cho bản thái tử. Bản thái tử cam đoan, sau này bản thái tử đăng cơ nàng sẽ thành hoàng quý phi dưới một người trên vạn người. Hôm nay, bản thái tử xin thề ở đây!”

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều kinh hãi. Trên mặt Sở Minh Phong đang cười bỗng ngưng lại, thành băng sương, ánh mắt cũng ngưng lại, đôi mắt phượng ra khí lạnh, tay nắm chặt thành đấm gân xanh nổi lên như sắp nổ tung.

Thẩm Chiêu khiếp sợ mãi, cuối cùng cũng không bình tĩnh được. So với lúc trước, tuy Tần vương cũng giết mình, song lại như giả vờ. Diệp Vũ dĩ nhiên cũng khiếp sợ, hoảng sợ nhìn về phía Thác Bạt Hạo, rồi lại nhìn về phía Sở Minh Phong. Chẳng lẽ chủ ý này cũng xuất phát từ Thác Bạt Hoàng?

Nhưng mà hắn không thể không biết, Sở Minh Phong tuyệt đối không đồng ý. Thẩm Chiêu bỗng đứng bật dậy, mày cau chặt lại, tức giận ngập tràn, “Thái tử đừng khinh người quá đáng!”

“Thẩm đại nhân an tâm chớ nóng ruột” Thác Bạt Hạo chẳng để ý gì tới hắn, cứ nói thành khẩn với Sở Minh Phong, “Sở Hoàng bệ hạ, bản thái tử duyệt người đẹp vô số, lại chưa từng bao giờ gặp qua người nào như thẩm Nhị phu nhân chọc người thương tiếc, mảnh mai như thế. Bản thái tử cũng biết, nàng ấy là thiếp Thẩm đại nhân yêu nhất, bản thái tử cũng không ép, nếu cuộc đời này không còn được gặp nàng nữa, bản thái tử sẽ ngày nhớ đêm mong, vì thế mới to gan đưa ra yêu cầu như thế với bệ hạ, mong rằng bệ hạ đem tặng nàng cho bản thái tử. Bản thái tử cam đoan, nếu có được mỹ nhân như thế, quan hệ giữa Đại Ngụy quốc và Đại Sở quốc sẽ tốt mãi”

“Thái tử nói vậy, là định cướp đoạt sao?” Thẩm Chiêu tức giận tới mức mặt đỏ bừng lên, ánh mắt chưa từng bao giờ lại loé lên ác độc và phần nộ như thế.

“Thẩm đại nhân đừng giận, muốn Thẩm đại nhân bỏ những thứ yêu thích đi thì thật là ép buộc quá” Thác Bạt Hạo cười ha hả, “Bản thái tử có thể tặng cho hắn mười mỹ nhân để bồi thường...”

“Vậy Thẩm mỗ cũng tặng cho thái tử hai mỹ nhân, để thái tử đừng có ý nghĩ vớ vẩn như thế trong đầu nữa” Thẩm Chiêu đáp lại đầy mỉa mai.

Thác Bạt Hoàng ung dung đứng dậy, ung dung điều đình, “Hoàng huynh, Thẩm đại nhân, đừng làm tổn thương hoà khí, cùng thương lượng cho ổn”

Sắc mặt Thác Bạt Hạo đã thay đổi, trên mặt đầy lạnh lẽo, “Thẩm đại nhân, bản thái tử rất tôn trọng tài trí nổi tiếng thiên hạ của ngài, đã nói hết lời rồi, ngài không muốn uống rượu mời lại thích uống rượu phạt sao!”

Thẩm Chiêu cười lạnh, lập tức phản kích, “Thái tử ngang nhiên cướp đoạt vợ người, hành vi như thế giống sơn tặc cướp người bầy bạ, còn chẳng biết xấu hổ nói ra câu “nói hết lời rồi” thế sao?”

Diệp Vũ nghe cũng thấy buồn cười, điều này cũng quá hoang đường, thái tử Ngụy quốc thế mà lại bá đạo, ngang nhiên cướp người như thế. Chỉ là Sở Minh Phong sẽ ứng đối thế nào đây?

Thác Bạt Hạo cả giận nói, “Bản thái tử là hoàng đế tương lai Ngụy quốc, không đánh đồng với loại hữu tướng như ngài. Bản thái tử có thể cho nàng vô số vinh hoa phú quý, còn ngài có cho được không?”

“Vinh hoa phú quý nội tử coi như mây bay nước chảy, chẳng cầu vinh hoa, chỉ cầu được sánh vai, ân ái một đời. Thái tử vô lễ mãnh liệt như thế, còn biết chân ái sao?” Thẩm Chiêu tức giận, nói năng rất có khí phách.

“Các người dám coi thường người!” Mày rậm Thác Bạt Hạo cau chặt lại, lệ khí như gió lớn, quét ngang qua trên mặt hắn, “Bản thái tử đã định nàng rồi!”

“Đồ cường đạo! Nội tử Thẩm mỗ, tuyệt không cho phép kẻ ngoài nhúng chàm!”

“Vậy xem thử xem người có bản lĩnh ngăn cản được không?”

“Hoàng huynh, Thẩm đại nhân, hay là mời Sở hoàng đệ hạ giải toả, giải toả được không” Thác Bạt Hoàng cất lời khuyên can.

Mặt Sở Minh Phong lạnh lẽo, cũng không nhìn ra vui giận, chỉ có ánh mắt kia càng ngày càng thâm đen, lệ khí lưu chuyển, lạnh khốc sâu thẳm, khiến người ta nhìn thấy mà sợ hãi.

Hắn như đã lường trước có thái độ công chính, nhàn nhã mở miệng, “Việc này thật khó. Nhị phu nhân đã là vợ người ta, thái tử muốn cướp ngang cũng khó. Thẩm Chiêu là trợ thủ đắc lực của trẫm, là cánh tay phải của Đại Sở quốc ta, trẫm không muốn hấn đau đớn sống không yên, tiếc muối cả đời”

Nghe vậy, trong lòng Diệp Vũ cười lạnh, lời này nói ra thật mới mẻ hoàng làm sao. Tạm dừng một lát, hắn như nghĩ tới một chuyện quan trọng, “Hay là cứ để cho Thẩm Nhị phu nhân nói ra ý nguyện của mình đi”

Những lời này, khiến cho Thẩm Chiêu, Tần Vương và mọi người cùng kinh ngạc. Nàng cũng cảm thấy khó hiểu, hắn thế mà để cho mình tự chọn. Như vậy, thì cho hắn một sự vui sướng đi!

Diệp Vũ chậm rãi đứng lên, nhìn Thác Bạt Hạo, Thác Bạt Hoàng, rồi lại nhìn lại Sở Minh Phong, nói kiên định ôn nhu, “Bệ hạ, thiếp thân chỉ là giới nữ lưu, chẳng biết cái gì quốc gia đại nghĩa, chỉ biết một câu: quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Nếu bệ hạ đem thưởng thiếp thân cho thái tử Ngụy quốc, thiếp thân chỉ đành nhận mệnh, tới nước ngài ấy”

Cung yển hôm nay, có nhiều cái bất ngờ, cứ ba lớp sóng chưa dâng thì lại có ba lớp sóng khác bắt đầu.

Quân thần Sở quốc cũng không đoán được nàng sẽ nói như vậy.

148. Chương 151: Sống Chết Dây Dưa, Triền Miên Mãi Mãi

Lửa giận Sở Minh Phong tăng vọt, mặt đầy căng thẳng như dây cung, hai tay run lên, gân xanh mu bàn tay như sắp vỡ ra, trong mắt đỏ như máu sắp phọt ra ngoài, ánh mắt vừa sắc bén vừa lạnh lẽo như mũi tên vô hình bắn thẳng vào miệng nàng, như muốn nàng mất mạng ngay tại chỗ vậy.

Bởi hơi cách xa nhau, mọi người không thấy rõ thần thái của hắn, chỉ biết mặt rỗng không buồn giận. Thẩm Chiêu, Sở Minh Hiền kinh dị nhìn nàng, như đang nhìn một quái nhân. Những lời này thật to gan, rất kinh khủng!

Thân là phụ nữ, nên theo cái chung. Thái tử Ngụy quốc ngang nhiên cướp đoạt, nàng phải nói những lời dịu dàng xin miễn, cho thấy là theo chung một chí hướng. Cũng không ngờ nàng thế mà lại nói ba phải thế nào cũng được, còn cố ý đi theo thái tử Ngụy quốc đi tha hương.

Thác Bạt Hạo cười to đắc ý, “Sở Hoàng bệ hạ, Thẩm đại nhân, nàng nói những lời này lại rất hiểu rõ, nàng nguyện ý cùng bản thái tử đi Ngụy quốc. Thẩm đại nhân, lòng nàng cũng không còn ở trên người ngài nữa, ngài cần gì phải cột chặt lấy nàng chứ?”

“Thái tử làm rồi, nội tử chính là vâng lệnh ý chỉ bệ hạ, cũng không phải theo ý thái tử” Thẩm Chiêu giải thích.

“Thẩm đại nhân nói thế chính là không muốn bỏ những thứ mình yêu thích sao?” Thác Bạt Hạo hỏi giận dữ, đôi mắt chim ưng co rút kịch liệt, sát khí phụt ra, “Nếu Thẩm đại nhân không để bản thái tử như nguyện, thì phải gánh lấy hậu quả. Biết đâu chừng, thiết kỵ Đại Ngụy quốc xông thẳng Kim Lăng, san bằng hoàng cung Kim Lăng!”

“Ngài cho là tướng sĩ Sở quốc sợ thiết kỵ Ngụy quốc sao?” Thẩm Chiêu cắn răng nói.

“Vậy gấp lại trên chiến trường! Bản thái tử nhìn Thẩm Chiêu ngài xem có năng lực thế nào!” Thác Bạt Hạo cất giọng ngạo mạn.

Diệp Vũ ngồi ung dung, cứ như chẳng có liên quan tới mình, tùy bọn họ đấu khẩu nhau, mặt đỏ tai hồng. Sở Minh Phong đứng ở tư thế người hoà giải nói, “Thái tử, Thẩm Chiêu, đừng âm ỷ nữa. Trưa mai, chư vị tới ngự thư phòng, trẫm sẽ nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường, không thiên vị bất cứ ai”

Cứ thế hai người thờ phì phì ngồi xuống không hề khác khẩu nữa. Nàng nhìn về phía hắn, khoé môi khẽ nhếch lên, như đang cười. Hắn cũng nhìn nàng, ánh mắt càng ngày càng lạnh thấu xương.

Cung yến tan rã trong bầu không khí không vui.

Canh giờ cũng không muộn, Thẩm Chiêu theo bệ hạ về điện Trường Tâm. Cung nhân dâng trà nóng, đại điện chỉ còn lại có hai quân thần, yên lặng, đầy áp lực.

Thẩm Chiêu sớm đã không còn tức giận nữa, hoặc là nói, đem tức giận giấu sâu trong lòng. Hắn nói ôn nhuận, “Bệ hạ, hoàng quý phi nói những lời đó, hẳn không phải cố ý, chỉ sợ là tâm tình phiền chán nản lòng rồi”

Mặt Sở Minh Phong như nhiễm băng tuyết, lạnh thấu xương, đôi mắt cũng nóng rực lửa giận đang thiêu đốt hừng hực.

“Bệ hạ, vẫn nên thông cảm cho hoàng quý phi...” Thẩm Chiêu biết bệ hạ đã tức giận quá mức, vốn chẳng nghe khuyên, nhưng vẫn cứ khuyên.

“Người đó có thông cảm cho trẫm sao?” Hắn rống giận, khàn cả giọng, “Nàng dám nói vậy! Dám ở trước mặt mọi người tại thọ yến mà mặt đi mày lại với Tề vương Ngụy quốc! Lại dám cùng hoàng đệ đâm loạn cung đình! Nàng khiến lòng trẫm bị tổn thương, phản bội trẫm, ai thông cảm cho trẫm đây?”

“Hoàng quý phi và Tần vương ở Thính Phong các chỉ e là hiểu lầm thôi, chẳng bằng bệ hạ cho điều tra rõ rồi mới định tội” Thẩm Chiêu đau khổ khuyên, “Thần tin, hoàng quý phi không phải là phụ nữ đa tình”

“Trẫm không muốn nhắc lại nàng nữa” Sở Minh Phong nhắc chén trà lên, uống một hơi cạn sạch. Trong lòng Thẩm Chiêu than nhẹ, “Bệ hạ, hay là nói về công chúa Khánh Dương đi ạ”

Sở Minh Phong lạnh lùng nhếch môi, “Thái tử Tần quốc quả nhiên là trợn mắt nói dối, ngươi thấy sao?”

Thẩm Chiêu bảo, “Ai chẳng biết Tần Hoàng bây giờ hành thích vua giết huynh, mưu soán ngôi vị, mới ngồi được trên ngôi. Mộ Dung Diễm dùng cảnh thái bình giả tạo dựng lên, lật ngược phải trái, chỉ muốn giữ thanh danh cho phụ hoàng hắn thôi. Nhưng mà theo lời hắn nói công chúa Khánh Dương lúc tiên hoàng Tần quốc băng hà đã mấy lần tìm chết, bệnh tật quần thân, đến nỗi phải rơi vào kết cục như thế, chỉ e là không đúng sự thật, nhất định có ẩn tình bên trong”

Sở Minh Phong gật đầu, “Năm đó, Tần Hoàng giả truyền Khánh Dương đã bệnh chết, sợ là lo phụ hoàng truy cứu. Hắn còn chưa ngồi vững trên ngôi, lại chưa quy thuận được lòng trong ngoài, nếu Sở quốc chặn ngang một tay, cứu Khánh Dương, thì đó là loạn giặc trong thù ngoài, càng khó bình định thời cuộc. Hắn càng lo phụ hoàng nhân cơ hội huy quân Tây phạt, hoặc là cùng liên thủ Ngụy quốc xâm chiếm, bởi vậy, hắn mới đơn giản tuyên bố là Khánh Dương bệnh chết, Sở quốc sẽ không truy cứu nữa”

“Lời bệ hạ nói đúng lắm” Thẩm Chiêu hơi chút khó hiểu, ‘Khánh Dương công chúa là phi tần tiên hoàng Tần quốc, Tần hoàng giam cầm bà ấy, chỉ sợ là chẳng đối xử tử tế với bà ấy, đến mức mà bà ấy thần trí không rõ. Thần không hiểu, đã mười bảy năm rồi, vì sao Tần Hoàng lại đưa công chúa Khánh Dương về nước chứ?’

“Chuyện này rất kỳ lạ” Sở Minh Phong cũng không rõ lắm, “Đều đã mười mấy năm rồi, sớm không tiến, muộn không tiến, vì sao không đưa Khánh dương về lúc thọ yến xong chứ?”

“Chuyện này cứ để cho thái hậu lo đi, để cho thái y chẩn trị công chúa Khánh dương xem bệnh tình thế nào?”

“Thái tử Ngụy quốc mang cô nương Hương Nùng tặng cho trẫm, người cảm thấy hắn đang bài bố kế tiếp thế nào không?”

“Việc này có khả năng, nhưng hắn hẳn biết rõ, bệ hạ sẽ để cho người ta tranh cướp nàng ta, càng không tin tưởng nàng ta.” Thẩm Chiêu hơi nhíu mày, “Thần cảm thấy, hắn phóng khoáng tặng cô nương Hương Nùng cho bệ hạ, là vì muốn tiện cướp lấy hoàng quý phi. Nếu bệ hạ nhận cô nương Hương Nùng, lúc hắn muốn cướp hoàng quý phi, thì có lý do đầy đủ để phản bác lại, nói rõ là: Lễ tặng sẽ có thu lại”

Mắt Sở Minh Phong lạnh băng, “Lễ tặng sẽ có thu lại? Dù trẫm có nhận Hương Nùng, cũng chẳng y theo hắn”

Thẩm Chiêu nói lo lắng, ‘Thác Bạt Hạo đã muốn hoàng quý phi rồi, chỉ e là quyết phải có. Nếu bệ hạ khéo léo chối từ, hẳn biết đâu có thể phần nợ mà...’

Sở Minh Phong xua tay, “Đừng lo, trẫm sẽ để hắn tâm phục khẩu phục!”

Thẩm Chiêu thấy bệ hạ tính toán kỹ càng thì hỏi, “Bệ hạ đã có đối sách rồi sao?”

Mắt Sở Minh Phong khẽ nhấp nháy híp lại, đen sâu. Thẩm Chiêu nghĩ bệ hạ còn có chuyện quan trọng liền cáo lui. Trước khi đi, hắn thật tình khuyên nhủ, “Nếu bệ hạ thật tình thương tiếc hoàng quý phi, thì nên quý trọng nàng, tin tưởng nàng”

Sở Minh Phong thờ ơ, mắt chưa từng chớp cái nào.

Diệp Vũ quá mệt thật sự, sau khi tắm rửa thay quần áo xong, đã lên giường đi ngủ. TRâm Cài bước nhanh vào, hạ thấp giọng, “Tỷ tỷ, bệ hạ truyền người đi tới chính điện”

Đây cũng là trong dự đoán, Diệp Vũ lặng yên đứng dậy, mặc quần áo, đi tới trước chính điện. Bước vào tấm điện tối mờ, nàng thấy Sở Minh Phong dựa người vào đầu giường, chậm rãi đi tới. Khuôn mặt hắn trầm tĩnh, lông mi sụp xuống, cứ như một mảnh báo chớp mắt, chỉ đợi thời cơ tới là gào thét, khả năng nuốt người.

Nàng cũng không ngại, đứng ở trước long tháp, lẳng lẳng nhìn hắn. Hắn mặc bộ đồ tơ tằm màu vàng, vạt áo mở rộng, bộ ngực cường tráng hoàn mỹ lộ ra dưới ánh nến, toả ra ánh sáng u ám sáng bóng, mê người.

Sở Minh Phong vươn tay về phía nàng, chưa từng mở mắt ra. Nàng đặt tay vào lòng bàn tay hắn, phán đoán, hắn dùng sức giật lại, túm nàng ào tới. Nàng ngã vào trong lòng hắn, bị hắn giam cầm, chạm phải con mắt đầy tà ác nham hiểm, lạnh lẽo của hắn. Trốn không được cũng nhất định trốn, thì cần gì phải trốn chứ?

“Điều nhảy đẹp thế kia, lời nói hay thế kia, chỉ vì muốn thoát khỏi trẫm, có đúng không?” Giọng hắn trầm thấp thuần hậu, nghe rất êm tai, rất mê người.

“Đúng” Diệp Vũ cũng chẳng muốn phủ nhận, “Người hẳn phải biết, trẫm sẽ không như người mong muốn”

“Ta biết”

“Người định chọc tức trẫm sao?”

“Bệ hạ nghĩ sao?” Giọng nàng trong trẻo lạnh lùng cười, “Cũng vậy thôi”

Hắn cởi bỏ vạt áo bên hông nàng, “Trẫm cho người khiêu vũ, người thật sự nhảy điệu vũ đòi bại quyết dù đồ thái tử Ngụy quốc sao” Hắn đột nhiên bóp chặt bộ ngực no tròn của nàng, dùng sức, “Người tính kế thật chuẩn, chỉ cần câu lấy hồn hắn, hắn sẽ hưởng trẫm muốn người, người liền có cơ hội thoát khỏi trẫm. Nhưng người đã quên, trẫm sao bỏ được người tặng cho kẻ bên ngoài chứ?”

Nàng cười hỏi, “Vậy ngày mai bệ hạ định trả lời thái tử Ngụy quốc thế nào?”

Sở Minh Phong cởi hết quần áo nàng, vứt qua một bên, đám quần áo lụa trắng như một đoá hoa bị bão táp tàn phá, héo rũ đầy bùn đất.

“Đêm nay màn múa đẹp của ta, lại khiến cho bệ hạ dục hoả đốt người sao?” Diệp Vũ không lùi mà tiến tới, hai tay ôm lấy cổ hắn, cười nhợt nhạt quyến rũ, mắt long lanh, cất giọng mềm mại kéo dài thánh thót nói, “Lúc này cởi sạch hết quần áo của ta, chắc là thế rồi”

“TRên cung yến, người nhảy màn múa đẹp, nói thô tục, trẫm dĩ nhiên sẽ tha miễn người”

Nói vừa dứt, hắn đã bóp chặt miệng nàng, sắc mặt thay đổi đột ngột, hung ác lạnh lẽo nổi đầy trên mặt, “Trước mặt mọi người dù đồ đàn ông, thay đổi thất thường, trẫm chưa từng bao giờ gặp qua một phụ nữ phóng đảng như người vậy”

Nàng cười lạnh hoàn mỹ, “Bệ hạ giờ mới biết sao? Ta còn tưởng bệ hạ đã biết lâu rồi ấy chứ?” Nàng chẳng còn gì mà thống khổ nữa, cũng chẳng có thống khoái nào sánh kịp, “Bệ hạ phi tần như nước, hôm nay sung hạnh hết người này, ngày mai lại sung hạnh kẻ khác, từ giờ lại có thêm tân sung, hưởng hết mọi phúc khí nhân gian. Nam tử có thể làm được phóng đảng như thế, phụ nữ sao không chứ? Quen biết bệ hạ từ trước, ta sớm đã trải qua mấy đoạn tình rồi, có thích qua mấy nam tử. Giờ ta quyến rũ Tần Vương, nhảy điệu vũ phóng đảng dù đồ thái tử ngụy quốc, còn cái gì mà không làm chứ? Chỉ chút lòng thành mà thôi, bệ hạ đừng có nổi nóng quá”

Buổi nói chuyện khiến thái dương hắn giật giật, gân xanh bạo phát, sát khí cuộn cuộn trong mắt. Diệp Vũ mỉm cười, nói, “Bệ hạ định bóp cổ ta một lần nữa sao? Bóp chết ta thì sẽ không còn thấy tâm trí phiền nào nữa đâu”

Sở Minh Phong buột mồm nghiêng răng nói ra câu, “Phụ nữ dám đảng!”

Nàng “a” một tiếng cười to, đầy hàm ý châm chọc, “hôm nay bệ hạ mới biết ta là phụ nữ dám đảng sao? Năm trước đêm đó là thọ yến của thái hậu, cũng tại chiếc giường này, bệ hạ sung hạnh ta, có thấy máu trinh không?”

Lòng hắn nhảy dựng lên, đúng thật là không có.

Lúc ấy hắn có chú ý tới trên giường không có máu trinh tiết, thì lòng đã sớm nghi ngờ nàng đã ăn nằm với nam nhân khác. Nhưng mà nàng kháng cự như vậy, trúc trắc, tất cả đều là bộ dạng chưa từng trải qua sự đời, sao không phải là gái trinh chứ?

Sau đó hắn từng hỏi qua Từ thái y. Từ thái y nói, đại đa số có máu xử nữ, nhưng có một số ít nữ tử có thân mình đặc biệt, hoặc là lo lắng bị tổn thương, đến mức khi hành sự cũng không có máu trinh tiết, cũng chẳng có gì lạ.

Như thế nàng không có máu trinh, hắn cũng chẳng để trong lòng. Giờ điều nghi vấn này sắp được giải đáp, hắn hơi khẩn trương.

“Đêm đó, ta không có máu trinh tiết, là vì bệ hạ không phải là nam nhân duy nhất của ta” Diệp Vũ nhìn thần sắc của hắn, mặt hắn cứng ngắc, nói thật là rất dễ ý.

“Thật sao?” Tim Sở Minh Phong như rớt xuống vực sâu, vực sâu không đáy. Nàng cười lạnh lùng, chẳng hề đáp.

Sát khí trong mắt hấn bốc cao cháy sạch, con người đen biến thành đỏ như máu, lớn tiếng quát, “Là ai?”

Nàng buồn cười bảo, “Chẳng lẽ bệ hạ định giết hấn sao? Người tình ta nguyện, nam nữ hoan ái, hơn nữa trước khi quen với bệ hạ, bệ hạ chẳng xen được vào đâu”

Hấn bóp chặt cổ nàng, năm ngón tay xiết mạnh, lại lần nữa muốn giết chết nàng, “là ai?”

“Hoặc là giết ta, hoặc thả ta đi, cứ tùy mà làm” Giọng Diệp Vũ khàn đặc, tiếng nói cứ như thoát ra từ kẽ hở trong cổ tôi, rất thấp, rất nhỏ.

“là ai?” Khuôn mặt Sở Minh phong vận vẹo như bộ dạng mãnh thú, khiến cho người ta thấy sợ hãi, “Có phải là hoàng đệ không? Hay là Thẩm Chiêu?”

“Bệ hạ đã quên rồi sao? Trước đó ta sớm có mấy đoạn tình mà”

“Người với hoàng đệ cuồng dại một mảnh, lại còn đi phủ Tấn vương để biểu hiện tâm ý. Là hoàng đệ!”

Hấn bị chân tướng này chọc giận, đánh mất lý trí, lực đạo càng lúc càng lớn, cổ nàng như càng ngày càng chặt, sau đó cất tiếng dứt đoạn từng lời.

Nàng vừa lòng nhắm mắt lại, đầu càng ngày càng đau, tầm điện càng ngày càng im ắng, thế gian càng ngày càng rời xa.... Tốt lắm, thật tốt quá, rốt cuộc cũng rời khỏi ma quân này... Được giải thoát rồi...

Màn nhảy đầy phong tình, nói lời ấy, gần như đã chọc giận hấn, thứ hai có thể dụ dỗ thái tử Ngụy quốc, tuy nàng biết hấn sẽ không tha cho nàng. Mới rồi, nàng bảo hấn không phải là nam nhân suy nhất, là cố ý chọc giận hấn, ép hấn ra tay, để có một kết thúc thật nhanh.

Nàng lại không thể chịu đựng nổi cơn thô bạo lần nào của hấn nữa, lại cũng không thể chịu nổi việc hấn sủng hạnh phi tần này tới phi tần khác, cũng không thể chịu nổi ngày nào cũng bị nhốt trong chốn thâm cung, lại càng không thể chịu đựng nổi tất cả những bạo ngược này... Nàng không thể yêu nổi hấn, hay nói cách khác, nàng không thể lại thương hấn nữa, nàng chỉ đành buông tha cho hết tất cả hy vọng.... Hoặc là chết, hoặc rời đi, chẳng có lựa chọn nào khác.

Lúc tiến vào cảnh giới mờ mịt kia một khắc, nàng thật sự nghĩ mình đã chết rồi, rốt cuộc được giải thoát rồi... Nhưng mà một lúc sau, nàng lại tỉnh, lại thấy tên ma quân tàn nhẫn vô tình kia...

Trong bóng tối mờ mịt, cả người nàng trắng như tuyết toả ra mê người, núi non trùng điệp mỹ lệ, phong cảnh tuyệt vời.

Sở Minh Phong bóp chặt eo nàng, nói ác độc, “Người đã tự xưng là phụ nữ dám dấn, trẫm sẽ khiến cho toàn bộ cung quyền và cung nhân cùng nhau thưởng thức, để cho họa sỹ vẽ cảnh đầy đủ mà xem!”

Diệp Vũ kinh hãi, giấy lát sau cười nhợt nhạt, “Bệ hạ không ngại, sao ta phải để ý chứ?”

Hấn sẽ không làm vậy thật sự, chỉ là uy hiếp mà thôi.

Lại không ngờ hấn thật sự ra lệnh cho Tống Văn đi truyền hạo sĩ tới, sau đó cười tà mị, “Trẫm cho người lưu danh hiển hách muôn đời!”

“Đồ biến thái! Đồ khốn nạn!” Nàng bật thốt lên mắng.

“Hoá ra người còn biết thẹn cơ đấy, trẫm còn tưởng là người chẳng có tim chứ”

Sở Minh Phong ôm nàng ngã xuống, ngón tay thon dài xâm nhập vào bên trong đùi ngọc, cánh hoa hồng đẹp non mềm kia.... Cả người bị hấn đè nặng, nàng cố sức đẩy hấn, giấy dựa nhưng chẳng làm hấn xê dịch chút nào.

Nơi bí mật mãi cảm bị hấn xâm phạm mạnh mẽ, nàng cảm thấy nhục nhã, yêu hận đan xen trong lòng, đau đớn thấu tim gan.

Ngón tay kia dùng lực miết mạnh, kích thích mỗi sợi dây thần kinh, càng cảm giác phía dưới càng ngày càng mất cảm, càng ngày càng hư không, cả người cứ nóng dần lên, rồi mềm nhũn ra... Bất giác, đột sóng tê dại dâng cao, lan tràn toả ra khắp người, nàng ép chặt hai chân lại, mũi chân ro rút nhanh, muốn cho mình không để ý tới cảm giác phiền lòng kia, nhưng nàng thấy bất lực...

Hắn nhìn chăm chăm phản ứng của nàng, nói tà ác, “Người chẳng phải tự xưng là phụ nữ dân đảng sao? Sao không kêu lên, kêu đi....trẫm muốn người kêu lên...”

Diệp Vũ cắn chặt môi, nhắm chặt mắt không nhìn hắn. Cơ thể đại kích thích đại não vọt tới ào ào, hội tụ lại một điểm, trong nháy mắt toả ra... CÁ người nàng run run, khoái cảm trào dâng như nước vỡ bờ...

Sở Minh Phong thấy nàng như thế, không kìm lòng nổi hôn xuống, hôn lên cánh môi hồng phấn. Máu xuống nhanh, tình triều dâng lên, hắn đã sớm như tên đặt trên dây, không thể nhịn xuống được nữa.

Hôn đầy ôn nhu mà bá đạo khiến người ta si mê, loại cảm giác quần quít si mê vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy khiến người ta như được trở về chốn cũ. Nàng không tự chủ được hôn lại hắn, lên cổ hắn, chậm rãi luân hồi...

Đôi mắt hắn híp lại, thu hết mọi thần sắc của nàng vào trong mắt.

“Bệ hạ, hoạ sẽ tới rồi”

Tổng Vân đứng bên ngoài tấm điện bẩm tấu, biết trong điện phòng cảnh kiêu diễm, không thể đi vào. Sở Minh Phong ôm lấy nàng, dùng chân bực lấy hai người, gọi hắn tiến vào, bảo hắn làm thế nào.

Diệp Vũ hoảng sợ, thật sự muốn hoạ sẽ vừa nhìn vừa vẽ sao? Đây chẳng phải là kỹ xảo của Tống Thái Tông đó ư? Điều này cũng thật quá biến thái.

Tổng Vân đem một tấm bình phong đặt trước long tháp, ở trước bình phong đặt một chiếc bàn trà, tiếp đó lại đặt đèn cung đình ở trước cửa ra vào tấm điện, trong ánh sáng của đèn điện sẽ ngấm nhìn thấy nhưng không rõ lắm.

Nàng không thể chấp nhận nổi hành vi biến thái thế này, “Bệ hạ thật sự cho hoạ sẽ tiến vào sao?”

“Sợ rồi sao?” Sở Minh Phong cong môi lên, gọi lên chút lẹo lẹo, “Người có thể nhảy điệu vũ phóng đảng trước mặt mọi người, dĩ nhiên có thể giao hoan với trẫm trước mặt hoạ sẽ rồi”

“Điều này sao giống được chứ?” Nàng nói cả giận.

“Người không sợ chết, nhưng sợ cái này hả/”

Nàng tức giận đánh hắn, “Buông ra!”

Hắn túm chặt lấy cổ tay nàng, mắt sắc lạnh, “Kẻ đó là ai?”

Diệp Vũ trừng hắn, “Không biết!”

Hắn không nói đùa, “Không nói, trẫm cho hoạ sẽ tiến vào!”

Nàng không đáp lại, là bởi nàng thật sự không biết kẻ đó là ai. Nhưng biết ngăn cản hắn thế nào đây? Sở Minh Phong muốn cất giọng gọi người, nàng lập tức ngăn miệng hắn lại, ngồi khoát trên đùi hắn, hôn hắn kịch liệt, không cho hắn rảnh rỗi... Tuy oán hận hắn sừng hạnh phi tần, tuy hận hắn thô bạo, tuy tức hắn hiểu nhầm mình, tuy thời gian đó thật đau lòng, đau đớn, tuy đã định rời khỏi chốn thâm cung khiến người ta hồng mắt nhưng mà giờ khắc này nàng đã quên mất bộ mặt đáng ghét của hắn, đã quên nỗi đau và sự tổn thương này, chỉ thầm nghĩ được làm theo ý nguyện của thân thể, liêu lĩnh hôn hắn, muốn hắn...

Hắn bị nàng áp đảo, ôm nàng, bị lửa nhiệt tình và tằm cảm kích tình lấy nhiễm, cũng điên cuồng hôn lại... Rốt cuộc không khống chế được ngọn lửa nóng tuột trào, không ngăn nổi luồng cổ quái tăng cao, hắn vuốt ve mộng no đủ của nàng... Chỉ một cái xoay người nhanh hẹn, hắn đã đặt nàng dưới thân, dâng cực nóng thăm dò nơi hang sâu thẳm kia, như mũi tên nhọn bình thường từ bệ phóng phóng ra, đâm thẳng vực sâu...

Đã nhiều ngày rồi, họ chưa từng chạm qua nhau, lúc này tựa như lữ khách hành hương trên sa mạc khát vọng cực độ gặp mưa rào, khát cầu cực độ sự âu yếm lẫn nhau, muốn chiếm được nguồn nước suối trong mát từ trên người đối phương.... Sống chết đây đưa, triền miên mãi mãi.

Ngày đêm mong nhớ, chỉ trong khoảnh khắc mà hoá thành nước sữa hoà nhau đầy vui sướng; tình yêu khắc cốt, trong chớp mắt biến thành lửa dục đốt tình.

Trong tấm điện phát ra tiếng âm trầm, Tống Vân và hoạ sỹ đứng ở ngoài điện, không nghe thấy tiếng bệ hạ gọi, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ tinh tế và đầy ái muội vang lên.

Ông phát tay ý bảo hoạ sỹ lui ra, thổi tắt đèn cung đình, canh giữ bên ngoài điện. Không rõ bao lâu, trên long tháp khôi phục yên tĩnh, trong màn trước không hề bay lên, chỉ còn mỗi trên giường có bộ tơ tằm màu vàng và bộ lụa trắng chứng kiến cảnh lửa bốc và kích cuồng của nam nữ hoan ái.

Diệp Vũ nửa nằm trên người hần, cứ lẳng lặng nhìn hần. Sở Minh Phong nhắm mắt, lông mi cong dài rung rinh, hơi thở lúc nhanh lúc chậm, hình như đã ngủ rồi vậy.

Nàng biết hần không ngủ, chỉ cầm làn tóc đen của mình trong tay vuốt ve mặt hần. Hần trợn mắt, nói khàn khàn, “Còn chưa ngủ sao?”

“Ta nghĩ muốn nói chuyện cùng ngài” Có lẽ, nàng hần là nên cho hần cơ hội, không cần ra quyết định quá sớm.

“Ngày mai còn phải lâm triều, ngủ đi” mặt hần lạnh lùng, tiếng nói cực lạnh, như muốn đẩy người ta ra xa ngàn dặm vậy. Mặt ngọc nàng cứng đờ, chẳng muốn ép buộc nữa, quay lưng lại. Nếu thế, nàng cần gì phải ép mình chứ?

Hần nhìn phần lưng bóng loáng của nàng, một lúc sau cũng xoay người, quay lưng lại.

Trưa hôm sau, thái tử Ngụy quốc, Tấn Vương và Thẩm Chiêu cùng đi vào ngự thư phòng. Sở Minh Phong đưa ra một cách giải quyết, tuyệt đối không thiên vị ai. Một phe là do thái tử ngụy quốc Thác Bạt hạo dẫn đầu, phe kia là do Thẩm Chiêu dẫn đầu, trong đó có ba trận so tài nếu thắng được hai thì sẽ được ôm mỹ nhân về. Còn ba trận mà hoà nhau thì chưa vị cùng nhau thảo luận.

Rất nhanh họ đã bàn định ra nội dung của ba cuộc so tài, đi tới trước ngự hoa viên. Ở chỗ rộng nhất trong ngự hoa viên đứng đông người, có năm vị trọng thần trong triều làm chứng, phi tần hậu cung vây xem, không ít cung nhân thì thâm to nhỏ.

Công chúa an Nhạc đã nghe nói tới chuyện này, đi điện Trùng Tâm mang Diệp Vũ tới xem, dù sao ba trận so tài này của Sở quốc và Ngụy quốc là do nàng dựng nên, nàng sao có thể đứng ngoài mà xem được chứ?

Cung nhân sớm đã chuẩn bị nhiều thứ đánh cuộc, Diệp Vũ đưa mắt nhìn quanh, lại nhìn không rõ rốt cuộc họ định so tài cái gì?

Ánh nắng chói chang, chiếu xuống ngự hoa viên xanh tươi như một cái lồng hấp, cả một cơn gió cũng không có, đứng một lát mà mồ hôi đã đầm đìa.

149. Chương 152: Mị Hoặc Cực Kinh Người

Hai bên cùng đứng sang, Thác Bạt Hạo tràn đầy tự tin, cười cuồng vọng. Thần sắc Thác Bạt Hoàng hơi cau lại, chẳng chút e dè nhìn nàng đầy ăm ắp.

Bên Sở quốc, tuy nói là do Thẩm Chiêu dẫn đầu, nhưng đứng trong đó cũng là Sở Minh Phong. Hần cũng đã tính kỹ rồi, đứng dưới ánh nắng chói lọi, khí phách lộ ra, trong mắt cũng sáng ngời như mặt trời vậy. Sở Minh Hiền thì diễm đạm đứng bên, thưởng thức mỗi người một vẻ, coi như chuyện này chẳng có liên quan gì hần.

Diệp Vũ nghe được ít lời đồn, có vài phi tần thì thâm nho nhỏ, nói đây đều là do nàng nhảy điệu múa quá phóng đảng nên mới có chuyện như thế.

“Hoàng tẩu, miệng mọc trên người các nàng ấy, các nàng ấy thích nói gì thì cứ nói cho thoải mái đi” Sở Minh Lượng hạ giọng trấn an, “Phi tần hậu cung cả ngày chẳng có việc gì, dĩ nhiên nói linh tinh rồi, nếu không các nàng ấy thật nhàm chán lắm”

“Ta không sao” Diệp Vũ cười.

“Tỷ thí bắt đầu” Tống Vân cất cao giọng nói, “Trận thứ nhất, Thư Hoạ, Lấy chủ đề “mỹ nhân”

Mấy cung nhân khênh hai cái bàn lại đây, nhanh chóng mấy giấy bút các loại tới đặt lên đó. Thẩm Chiêu tiến lên, đứng ở trước bàn, người ứng chiến của bên Ngụy quốc là Thác Bạt Hoàng. Hắn từ từ đi tới, nhắc giấy lên, định thần nhàn nhã vẽ tranh.

Thẩm Chiêu đưa mắt ra trước, nhìn ra xa, gần như trầm tư ngẫm nghĩ xem nên vẽ tranh thế nào, lại giống như ngây người vậy, chẳng biết lúc nào mới hạ bút. Hắn mặc quần áo màu xanh, toàn thân tuấn tú, tựa như cành trúc thon cao, gầy yếu, đang thời kỳ thanh xuân, đứng giữa mấy nam tử cao to khôi ngô tuấn tú, hình dáng càng nhỏ bé lại, song khí chất xuất chúng, quanh người toả ra luồng tiên khí xuất trần thoát tục.

Thác Bạt Hoàng hạ bút thông dong, bút pháp thành thạo, như mây trôi nước chảy lưu loát sinh động, khiến người ta sợ hãi.

Lúc trước, hắn luôn mặc bộ quần áo màu đen, hôm nay lại mặc quần áo màu trắng, ngược với làn da đen. Quần áo trắng thanh nhã như thế, thật ra lại làm hiện lên một phần nhã nhặn của hắn, còn sống động hơn ba lần.

Diệp Vũ không ngờ hắn hoạ lại cẩn thận kỹ càng như thế, viết nhanh chóng, hoạ Hải Đường kiều diễm, mỹ nhân quyền rũ nhìn vô cùng sống động.

Sở Minh Lượng lấy làm ái mộ, ánh mắt sùng bái nhìn hắn, vui sướng không kìm nổi, “Hoàng tấu, Thác Bạt đại ca lợi hại quá đi, văn võ song toàn nhá”

Diệp Vũ cười bảo, “Hắn văn võ song toàn thì muội thế nào?”

Thẩm Chiêu rút cuộc cũng nhắc bút, hạ bút xuống nhẹ nhàng, thông dong đầy hứng thú, đúng y như tác phong làm việc nhất quán của hắn. Mọi người thấy hai người vẽ tranh, vừa nhìn vừa bàn luận.

Chẳng bao lâu, Thác Bạt Hoàng đã vẽ xong, một bức “Hải Đường xuân ngủ”, để cho người bình phẩm. Hải Đường lay động, chiếm hết xuân phong, mỹ nhân ngưng mắt thưởng thức hoạ Hải Đường, ở giữa trán có nét ưu tư. Điều khiến người ta kinh ngạc là, người trong tranh dung nhan như hoa, trầm mặc như đêm, dáng dấp yếu điệu, lụa mỏng khẽ bay, tha thướt như nước chảy, cứ như tiên nữ không thuộc trần gian vậy, da trắng như hoạ quỳnh tuyết. Ai cũng thấy kinh dị ở chỗ là, mỹ nhân trong tranh là Diệp Vũ.

Hoá ra, Thác Bạt Hoàng vẽ là Thẩm Nhị phu nhân mà hoàng huynh hắn nhìn trúng. Còn Thẩm Chiêu cũng đã hoạ xong, tiêu sái đi tới, khoẻ môi khẽ nhếch lên cười yếu ớt không tranh không đoạt.

Nếu so sánh, Bức hoạ “Vô đề” này của hắn đậm mực rất nhiều, nhìn như chẳng đủ màu sắc. Chỉ có vài nét bút ít ỏi, thì đã vẽ ra khoảng sông ngòi ngang dọc rộng lớn, còn mỹ nhân kia, đứng bên bờ sông, quay lưng lại phía mọi người, dưới ngòi bút nhẹ nhàng lướt quanh bóng nàng ả đậm như mấy dáng thướt tha mờ ảo, lấy toàn bộ làn tóc đen dài làm nền, lộ ra bóng dáng thon thả mềm mại, khẽ tung bay, nhẹ như mây khói, đậm mực như nước, mỏng như tờ giấy, lại gần như có trận cuồng phong có thể cuốn nàng đi.

Nhìn bóng dáng khiến cho người ta cảm thấy đây là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, tuyệt sắc vô song. Bức hoạ này kết cấu đơn giản cực điểm, chỉ dùng vài nét bút ít ỏi, ý cảnh lại tuyệt diệu, sâu xa, khiến cho người ta thấy mơ màng sâu lắng, vỗ tay hoan nghênh tán thưởng.

Năm trọng thần quyết định, bức “Vô Đề” của Thẩm Chiêu hơn chút, trận thứ nhất thắng.

“Tề Vương, quyết định như thế, ngài có vừa ý không?” Sở Minh Phong trầm giọng hỏi.

“Thẩm Đại nhân lấy cớ để thắng, Tiểu Vương tâm phục” Thác Bạt Hoàng cười sáng lạn.

“Trận thứ hai, bắn cung” Tổng Vân cất cao giọng hô lên công khai.

Sở Minh Lượng nói đầy mắt mát, “Thẩm đại nhân không hổ là tài tử đứng đầu Sở quốc, Thác Bạt đại ca bại vì ngài ấy, dù thua cũng thấy vinh hạnh. Hoàng tấu, mỹ nhân trong bức hoạ kia đẹp không gì sánh nổi, Thác Bạt đại ca vẽ tấu đẹp lắm” Nàng ghé sát tai Diệp Vũ cười tủm tỉm nói, “Ngày khác ta cũng muốn huynh ấy vẽ cho ta một bức”

Diệp Vũ mím môi cười rộ lên, trong lòng lại thấy nặng nề. Sở Minh Lượng nói đầy hưng phấn, “Yên tâm đi, chúng ta nhất định thắng rồi”

Diệp Vũ bảo, “Nói nhỏ chút đi”

Cung nhân cũng nóng lòng bị vật thử giống vậy, trận thứ hai mở màn. Tất cả mọi người không ai ngờ Thác Bạt Hạo lại tỉ thí với Sở Minh Phong. Sở Minh Phong xua tay nói sảng khoái, “Thái tử là khách, mời thái tử trước”

Thác Bạt Hạo chẳng khách sáo, giương cung đáp lễ, nhắm ngay vào tâm đồng tiền treo trên cây cách trăm bước chân.

Cách trăm bước, khoảng cách khá xa, lại bị lá cây che lại, tầm mắt khó nhằm tới tâm đồng tiền nhỏ kia, rất khó.

Người miền Bắc tinh thông cưỡi ngựa bắn tên, Thác Bạt Hạo thân là thái tử Ngụy quốc, dĩ nhiên cưỡi ngựa bắn cung là chuyện bình thường, ván này, phần thắng nghiêng về Ngụy quốc là tất nhiên.

Hắn hít mắt lại ngắm, sát khí trong mắt chuyển động, khí thế đỏ rực, thoạt nhìn rất nhẹ nhàng. Đột nhiên, mũi tên nhọn bay vọt ra ngoài, Truy Phong TRục Nguyệt bình thường, xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá xanh, xuyên trúng giữa đồng tiền.

Chỉ có một ít lá xanh rớt xuống từ từ, như đang ăn mừng kỹ thuật bắn cung thành thạo của hắn. Tiếp đó hắn bắn liên tiếp hai mũi tên, đều trúng giữa tâm đồng tiền, được từng đợt ủng hộ. Cung nhân nhanh chóng đem mũi tên bắn trúng đồng tiền lại để cho mọi người kiểm tra. Tình hình như thế, chỉ sợ Thác Bạt Hạo thắng lớn.

Hắn xoay người, đưa cây cung cứng cho Sở Minh Phong, cười đắc ý, “Bệ hạ, xin mời”

Sở Minh Phong nhận cây cung, chậm rãi kéo cung, không có chút khẩn trương nào, nhắm phía xa đồng tiền treo trên cây mai sáng lấp lánh.

Phi tần, cung nhân nhìn hắn không chớp mắt, hy vọng hắn bắn trúng tâm đồng tiền, nếu không, không những họ sẽ thất vọng thở dài, mà ngay cả chính hắn cũng sẽ bị mất mặt hết.

Chậm rãi đợi một lát, mũi tên kia cũng không thấy bắn ra, hắn buông lỏng tay, lại lấy thêm hai mũi tên nữa, ba mũi tên cùng đồng loạt bắn.

Thác Bạt Hạo nhường mày, “Sở Hoàng bệ hạ có nắm chắc không đó?”

Sở Minh Phong không đáp, nâng nửa cung lên, sát khí trong mắt bốc lên, lóe sáng tựa như đầu mũi tên sắc bén, tỏa ra ánh sáng lạnh khiến người ta khiếp sợ.

Buông lỏng tay, ba mũi tên cùng bay vọt đi, xé gió vút tới, xuyên mạnh qua đám lá xanh, bắn trúng tâm đồng tiền.

Cả hoa viên đang yên tĩnh bất giác đồng loạt vang lên tiếng vỗ tay hoan nghênh, nhất là đám phi tần, cười như hoa nở toé toét vậy. Sắc mặt Thác Bạt Hạo nhìn rất khó coi, tự giác thấy kỹ thuật bắn không bằng người ta.

“Không ngờ Sở hoàng lại có kỹ thuật bắn siêu như thế, bội phục! Thật bội phục!” Thác Bạt Hoàng cười tán thưởng.

“Ván này hoàng huynh thắng” Sở Minh Hiền cười thản nhiên, “Bên tai thắng hai ván, không cần tỉ thí nữa”

“Bệ hạ và hoàng huynh đều bắn trúng đồng tiền, cong phần trúng thế nào, cũng chỉ là bắn từng phát, hay là bắn ba phát cùng lúc, cũng không cần giải thích nữa. Tiểu Vương nghĩ, chỉ cần bắn trúng đồng tiền thì là thắng” Thác Bạt Hoàng mỉm cười biện giải, “Bệ hạ và hoàng huynh đều bắn trúng đồng tiền, đó là hòa. Bệ hạ nghĩ sao?”

“Lời Tề Vương nói có lý, trận thứ hai hòa” Sở Minh Phong thả cung tên, ánh mắt tùy ý lia về phía Diệp Vũ, Diệp Vũ đón nhận ánh mắt trầm ổn tự nhiên của hắn, tâm sinh kính phục.

Nam tử nước Sở văn võ song toàn, cả bắn tên cũng không kém người phương Bắc, quả thật còn con cưng của trời, chỉ là vì sao hắn thô bạo như vậy chứ?

Thác Bạt Hoàng cười hỏi, “Nếu trận thứ ba bên ta thắng, thì đó là hòa, vậy phải làm thế nào đây?”

Sở Minh Phong cất cao giọng nói, “Lại tỉ thí thêm một ván nữa thì được”

Sở Minh Lượng cười bảo, “Thuật bắn tên của hoàng huynh thật lợi hại, so với Thái tử Ngụy quốc cũng không bằng, hoàng tẩu nhìn bộ dạng phần nọ kia của huynh ấy kìa nhất định là tức chết rồi”

Diệp Vũ vỗ vỗ tay nàng ta, lắc đầu bật cười.

Cung nhân thu hồi cung tên, lấy ra hai thanh kiếm sáng loáng, Tống Vân nói, “Trận thứ ba, kiếm thuật, điểm đạt được. dĩ hòa vi quý”

Trận này, ai sẽ là người ứng chiến đây?

Thác Bạt Hoàng tiếp nhận kiếm, dưới ánh nắng chiều rơi xuống mắt, tựa như đôi ngọc đen sáng bóng, lóe lên. Sở Minh Hiền thong dong tiến lên, rút ngân kiếm ra, cười nhẹ như gió thoảng mây bay.

Diệp Vũ không ngờ trận thứ ba lại dĩ nhiên là Tấn Vương quyết đấu với Ngụy quốc Tề Vương.

Họ không hẹn mà cùng rút kiếm ra khỏi vỏ, trong khoảng khắc, ánh kiếm lóe sáng, cùng với ánh nắng lóe lên ngàn ánh sao. Giữa trưa hè tại nơi này, nhìn mà thấy lạnh cả người, khiến người ta không rét mà run.

“tứ hoàng huynh và Thác Bạt đại ca quyết đấu trận thứ ba...” Sở Minh Lượng khó xử cắn môi, “Kỹ thuật ai cao hơn đây?”

“Công chúa hy vọng ai thắng vậy?”

“Dĩ nhiên là hy vọng tứ hoàng huynh thắng rồi” Nàng ta cau nhanh mày, giọng sầu khổ mãi, “Nhưng mà ta cũng không muốn Thác Bạt đại ca thua đâu”

“Vậy thì là hòa” Diệp Vũ cười nói.

Hai người tiến lên trước vài bước, cách nhau tầm năm bước chân, đối diện nhau, ánh mắt dần thay đổi, trở nên lạnh thấu xương, run người.

Đó là sát khí. Tay phải cầm kiếm, trong mắt nếu không có sát khí thì không thể đem kiếm thuật phát huy tới tận cùng, không thể thắng được.

“Tâm nguyện cả đời của Tiểu Vương là được cùng so chiêu với Tấn Vương, không ngờ rằng việc này lại được như ý” Cong người đen nhánh của Thác Bạt Hoàng phụt ra sát khí, “Hôm nay lại được so cao thấp với Tấn Vương”

“Đây cũng là tâm nguyện của Tiểu Vương” Lệ khí trong mắt Sở Minh Hiền càng ngày càng nặng, sắc bén như thanh kiếm trong tay vậy.

Lời vừa dứt, họ không hẹn mà cùng ra chiêu tấn công đối phương, hai thanh kiếm tách ra, chạm vào nhau, thân kiếm vang lên tiếng “lách cách” nho nhỏ... Ánh mắt họ càng ngày càng lạnh khốc, lạnh lẽo tới mức khiến người ta sợ hãi, trong mắt chỉ có đối thủ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: đánh bại đối thủ!

Ngay sau đó, họ cùng văng ra, rồi lại nhanh chóng ra chiêu, bằng chiêu thức ác độc công kích đối thủ vào chỗ trí mạng. Thân kiếm chạm nhau, tiếng leng keng vang lên, lóe ra những tia sáng.

Tim Diệp Vũ lên xuống theo từng chiêu của họ, lúc lên thì suýt ngã, khản trương tới mức mồ hôi túa ra. Sở Minh Lượng cũng thế, vừa muốn ca ca thắng, lại lo Thác Bạt đại ca bị thương, cứ lắc lư mãi.

Lúc bay lên như chim, lại lượn như rồng, thân hình họ di chuyển thay đổi càng lúc càng nhanh, tốc độ ra chiêu càng lúc càng nhanh, tới lui vô hình, nhanh tới mức cả người xem cuộc chiến cũng nhìn không rõ lắm. Chẳng biết ở chỗ nào thổi tới một ngọn gió lạnh, khiến tay chân người ta lạnh cóng. Diệp Vũ tự nhiên hy vọng Tấn Vương thắng, như thế nàng sẽ không phải rời Sở cung đi. Trải qua chuyện tối qua, nàng đã thay đổi tâm ý, quyết định ném thử để cùng hòa hảo với Sở Minh Phong, lại bắt đầu lại lần nữa.

Aizz, nếu cung yến hôm qua cũng không nói ra những lời kia, sẽ không gặp phải nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc là nàng vẫn sai.

Họ đánh nhau tới đất trời tối sầm, người nhìn cuộc chiến cũng rất khản trương hồi hộp. Bỗng, Thác Bạt Hoàng bất ngờ rút tay phải về vùng tay trái lên, đúng lúc Sở Minh Hiền tránh, hai người cứ vậy đứng tại chỗ, kiếm vẫn chạm nhau.

Một miếng vải trắng từ trên người Tần Vương bay xuống, chậm rãi rơi xuống thảm cỏ xanh, như một chiếc lông ngỗng trắng tinh, trắng như tuyết. Cặp mắt đẹp kia cuộn cuộn âm khí và hàn khí, mây kiếm cau chặt lại. Mắt Thác Bạt Hoàng cũng chớp nhẹ, sát khí ngập trời.

Mọi người giật mình, Tần vương thua rồi ư? Ngay sau đó, hắc hắc há ra chiêu, trận đấu càng ngày càng gay cấn, giống như họ đang ở giữa trận đấu sống chết vậy. Tim Diệp Vũ như ngừng đập, nếu Tần Vương thua thật, vậy phải làm thế nào đây? Nàng thật sự phải tới Ngụy quốc ư?

Chiêu thức Sở Minh Hiên phát ra âm độc tàn nhẫn, chiêu nào cũng tuyệt mạng, thay đổi liên tục, bất ngờ khiến người ta không lường được. Còn Thác Bạt Hoàng thì trầm ổn ứng phó, cũng không bối rối, gặp chiêu so chiêu, chỉ có ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng.

Không hiểu sao lại thế, Thác Bạt Hoàng bại lộ mệnh môn trí mạng, Tần Vương tóm lấy cơ hội đâm thẳng một kiếm, vào phía ngực trái của hắn.

Mọi người kinh hồn táng đởm, ngay lúc mũi kiếm sắp đâm vào chỗ da thịt kia một khắc, đột nhiên trì trệ không tiến thêm được. Như vậy thắng bại đã rõ. Diệp Vũ thở phào nhẹ nhõm, Sở Minh Lượng nắm chặt cổ tay nàng, khẩn trương tới mức gần như linh hồn xuất khiếu.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, bất luận là phi tần hay cung nhân đều sợ hãi than lên, võ nghệ Tần Vương quả là xuất thần nhập hóa.

“Võ nghệ Tần vương trác tuyệt, tiểu vương thật bội phục!” Thác Bạt Hoàng ý cười lãnh liệt, trên mặt không có sự phẫn hận vì bại trận và mặc kệ.

“Kiếm thuật Tề vương thật điêu luyện, tiểu vương chỉ là thắng trong chỗ hiểm thôi” Sở Minh Hiên thu kiếm lại tra vào vỏ, ném cho cung nhân.

“Hoàng huynh, kỹ thuật tiểu đệ không bằng người, mong rằng hoàng huynh thứ lỗi cho” Thác Bạt Hoàng nói xin lỗi với thái tử Ngụy quốc.

“Thôi” Khuôn mặt Thác Bạt Hạo đen sì, không cam tâm.

“Thái tử, thắng bại đã rõ, thái tử không thể ôm mỹ nhân về được, có tâm phục khẩu phục hay không?” Sở Minh Phong hỏi trầm lãnh.

“Tỷ thí ba trận, thật sao mà phần khích thế, bản thái tử được mở to mắt rồi” Mộ Dung Diễm nói kỳ quái.

Khóe miệng Thác Bạt Hạo khẽ nhếch lên, nói bình thản “Bản thái tử không còn gì để nói rồi”

Sở Minh Lượng bĩu môi bảo, “Thái tử ngụy quốc không chiếm được mỹ nhân, dĩ nhiên là mặc kệ rồi”

Diệp Vũ nhắc nhở, “Đừng có lửa cháy đổ thêm dầu nữa”

Sở Minh Phong tỷ thí thắng, cười sảng khoái “Nhị vị thái tử, nếu quốc gia không có chuyện gì quan trọng nữa, chẳng bằng ở lại thành Kim Lăng chơi mấy ngày, hoàng đệ và Thẩm Chiêu dẫn chư vị đi thăm Kim Lăng”

Mộ Dung Diễm cười nói, “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh”

Tiến nhị vị thái tử ra cung, Tần Vương, Thẩm Chiêu tùy giá đi tới trước ngự thư phòng. Cung nhân dâng nước ô mai, dưa và trái cây ướp lạnh lên, ba người vừa ăn vừa trò chuyện, giải nắng nóng, mát lạnh thấu tâm khiến tinh thần người ta phần chấn hơn.

Thẩm Chiêu uống một ngụm ô mai, nghĩ nói, “Bệ hạ, thái tử hai nước muốn ở kinh thành vài ngày, thần lo họ có âm mưu gì đó”

“Kể cả có âm mưu gì, cũng là tính kế lấy được “Thần Binh phổ” thôi” Sở Minh Hiên tao nhã ăn mấy quả vải cồng phẩm Linh Nam, cười cười.

“Kể cả chúng có tính kế “Thần Binh Phổ” cũng chẳng trộm được bản thật kia đâu” Sở Minh Phong tự tin tới mức chẳng khác gì tự phụ.

“Vậy bản thật được cất giấu ở nơi bí mật như vậy, chỉ có mỗi hoàng huynh biết, có muốn trộm cũng chẳng trộm được” Sở MinhHiên cười.

“Thần lại cảm thấy, vừa rồi Vương gia và Tề Vương trận kia có chút kỳ lạ” Thẩm Chiêu cau mày nghĩ ngợi.

Sở Minh Phong tay xiết một viên quả trắng nõn, no đủ, “Trận tỷ thí đó thật sự rất kích động, võ nghệ Tề Vương và Hoàng đệ sà sà ngang nhau thật sự chẳng phân biệt được, không đến ngàn chiêu thì không thể phân ra thắng bại được. Tề Vương hẳn là cố ý tốc chiến tốc thắng, mới lộ ra sơ hở, khiến hoàng đệ chiếm được”

Sở Minh Hiên gật đầu, “Hoàng huynh nói rất hay. Thần đệ tự phụ có võ nghệ khó gặp địch thủ, cùng đối trận với Tề Vương thần đệ không nắm chắc thắng được, bởi vì võ nghệ của hắn quả thật thâm sâu không lường được” Thẩm Chiêu khó hiểu nói, “Nếu nói thế là Tề Vương cố ý để cho Tần Vương thắng, vì sao hắn lại không giúp hoàng huynh mình nhỉ?”

Nghi vấn này, không ai biết rõ chân tướng. Một ý nghĩ bất chợt nổi dần lên, Sở Minh Phong phỏng đoán, Thác Bạt Hoàng cố ý bại trận, là không muốn Vũ Nhi lọt vào tay hoàng huynh hắn. Nói vậy, hắn và Vũ Nhi thật sự có giao tình rất sâu.

“Hoàng huynh, thần đệ nghĩ tới, Thác Bạt Hạo mất mặt, trong lòng vẫn tức, hay là thần đệ mở tiệc trong vương phủ chiêu đãi thái tử hai nước, có rượu ngon gái đẹp, lại có vũ kỹ hiển vũ, có lẽ hắn sẽ coi trọng một trong những mỹ nhân nào đó, thần đệ liền thuận thế tặng luôn, khiến hắn bớt giận. Hoàng huynh nghĩ sao?” sở Minh Hiên lạnh nhạt đề nghị.

“Cũng được” Sở Minh Phong đồng ý, “Thẩm Chiêu, người cùng mấy đại thần đi dự tiệc tiếp khách đi”

“Thần lĩnh chỉ” Thẩm Chiêu cười nói.

“Đúng rồi, hoàng huynh, bệnh tình công chúa Khánh Dương thế nào rồi?” Sở Minh Hiên hỏi.

“Mẫu hậu tạm cho nàng ấy ở tại thiên điện của điện Từ Ninh trước, rồi truyền thái y tới xem, ba thái y cũng không xác định được bệnh gì” Sắc mặt Sở Minh Phong hơi trầm xuống.

Sau bữa tối, Diệp Vũ hỏi Trâm Cài xem bệ hạ có còn ở ngự thư phòng không, Trâm Cài nói chắc là vậy.

Vì thế nàng mang theo canh giải nhiệt hạt sen và ngân nhĩ đi tới trước ngự thư phòng. Trâm Cài lo nàng đi một mình nên đi cùng. Người tới ngự thư phòng sớm trước nàng một bước là Phùng Chiêu Viện.

Khi Tổng Vân thông báo, nàng phong tư yếu điệu bước vào đại điện, tay phải mang theo một chiếc hộp đựng thức ăn. Sở Minh Phong khép một quyển tấu chương lại, thấy nàng bước nhẹ nhàng tới, thì dựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt thản nhiên.

Sau khi hành lễ xong, Phùng Kiêu Diễm đi tới bên sườn đông ngự án, lấy trong hộp đựng thức ăn ra một bát canh, đưa tới trước mặt hắn, cười mỉa hoặc nói, “Bệ hạ, nô tì tự tay làm món canh vãi Bách Hợp, nếu bệ hạ cảm thấy ngon miệng thì ăn nhiều một chút đi ạ”

“Nhìn cũng được lắm” Hắn liếc mắt một cái, cùi vãi được tĩa thành những cánh hoa, xen lẫn với hoa Bách Hợp, màu trắng nõn tinh khiết nhìn trông rất bắt mắt”

“Vậy nô tì hầu bệ hạ ăn chút ạ” Nàng ta vui sướng không kìm được múc một thìa, đưa tới bên môi hắn”

“Để trẫm tự làm”

Sở Minh Phong không quen như thế, cố ăn, tiếp nhận một thìa mà ra vẻ như ăn rất ngon vậy. Trong canh cho chút đường phèn, ngọt mà không ngấy, tươi mát ngon miệng, lại được ướp lạnh có cảm giác mát mẻ giữa cái nóng oi bức.

Phùng Kiêu Diễm thấy hắn ăn xong một chén trong lòng mừng thầm, lặng yên cởi áo khoác ngoài màu trắng ra.

Hắn thấy kỳ lạ là vì sao nàng ấy lại mặc màu áo đỏ, bên ngoài khoác áo lụa trắng, trang phục kỳ lạ như thế, hiện giờ mới hiểu được ý của nàng ta.

Phùng Kiều Diễm tay xiết tấm lụa mỏng, ở trước ngực tòa cứ xoay đi xoay về, lụa mỏng bay lên, thỉnh thoảng mơn trớn mặt hắn, thân thiết. Khăn lụa mỏng này dùng cánh hoa ướp mấy ngày, nồng đượm mùi, lúc phất lên hương bay ra, tỏa khắp phòng.

Sở Minh Phong dựa lưng vào ghế, vẫn ngồi không nhúc nhích, nhìn nàng ta tự quyền rũ mình, nhìn nàng ta nhảy điệu vũ cực媚 hoặc.

Nàng ta mặc bộ quần áo lụa mỏng bó sát, thân hình trắng nõn như ẩn như hiện, đỏ ra đỏ mà trắng ra trắng, đỏ rực rỡ nhìn xinh đẹp vô cùng. Đường cong thân thể mềm mại lung linh không xương như ẩn như hiện, tựa như con rắn nước uốn éo vận vẹo, ánh mắt mê hoặc ôm ấp, bắn ra những tia dụ hoặc nhất, kỹ thuật nhảy kiểu媚 tới mức nhìn mềm yếu như sợi bún, lại nở rộ quyền rũ đến mê người...

Nàng ta là một đóa hoa kiều diễm ướm át, chỉ mong được người thưởng hoa hái. Nhưng hắn vẫn thờ ơ như trước. Phùng Kiều Diễm càng ra sức lắc eo, đánh hông, cố gắng đạt tới khiến bệ hạ huyết mạch sôi trào, muốn ngừng không được. Diệp Vũ làm được, nàng cũng nhất định làm được, nàng ta không tin mình không dụ dỗ được bệ hạ!

Vì thế, tay nàng ta nhẹ nhàng mơn trớn cằm hắn, lòng bàn tay vuốt ve ngực phẳng của hắn, nàng ta ngồi xuống âu yếm bên trong đùi hắn, đơn giản tách hai chân nàng ta ra ngồi lên đùi hắn. Cánh tay nõn nà như ngọc quyền luyến vuốt ve thân thể cường tráng của nam tử, hai mắt như đắm sương mù, mê mông mờ mịt.

Sở Minh Phong vẫn không động đậy, khuôn mặt tĩnh lặng, sắc đẹp trước mặt, mà chẳng chút động tâm, lại cũng không ngăn nàng ta lại, cứ để nàng ta tùy ý đem hết mọi chiêu thức ra dụ.

Phùng Kiều Diễm thấy hắn bình tĩnh như thế, vừa thẹn vừa giận lại không cam lòng, không thể không đứng lên, tiếp tục múa, lại dần cảm thấy hứng thú rồi.

“Mệt rồi thì về đi” Hắn nói lãnh đạm.

“Vâng...” Nàng cất giọng nũng nịu, nghiêng người ngồi trên đùi hắn, “Nô tì múa kém cỏi vậy sao? Bệ hạ cứ vậy mà thấy chán ghét nô tì rồi sao?”

“Còn có không ít tấu chương muốn phê duyệt, trở về đi” Hắn tốt bụng khuyên.

“Vâng” Tuy không cam lòng nhưng nàng ta cũng không có gan cãi lời thánh ý. Vì thế nàng ta không tình nguyện đứng lên, lại bỗng đưa tay lên tai phải, “Ôi, khuyên tai Bạch Ngọc của nô tì rồi rồi”

Sở Minh Phong thấy bên tai phải của nàng ta quả thật không có khuyên tai bạch ngọc, lại không giống giả vờ, “Vậy tìm xem”

Phùng Kiều Diễm ngồi xổm xuống “Bệ hạ cứ ngồi yên, nô tì tự mình tìm ạ”

Do ánh nến không đủ sáng, nhìn một lượt vẫn không thấy khuyên tai Bạch Ngọc đâu, nàng ta nhìn xuống ghế ngồi, hai tay đỡ hai bên tay vịn, eo nhỏ cong lên, hông nhếch lên, nhìn khắp chung quanh tìm kiếm. Một màn này trùng hợp lại bị người bên ngoài nhìn thấy.

Diệp Vũ mang theo một chiếc hộp thức ăn, cứ ngậy ngốc nhìn cảnh ái muội kiều diễm, bốc lửa kia, ánh mắt càng ngày càng lạnh đi. Họ đang làm gì vậy?

Hắn ngồi dựa thoải mái, còn nàng kia thì nhếch hông lên, cả nửa người cũng ép xuống thành một góc chín mươi độ. Có thể tưởng tượng ra cảnh nàng ta đang ghé trên đùi hắn, hoặc phần việc chính nào đó đang vận động kịch liệt cùng với chiếc miệng.

Mới rồi Tống Vân nói, Phùng Chiêu Viện ở trong điện. Như vậy, Phùng Kiều Diễm chính thức đang duyệt hắn đây mà.

Đêm đã về khuya, cơn nóng bốc người, lại có tia khí lạnh nhẹ nhẹ lan tỏa, nồng đậm áp vào ngực, trong nháy mắt trái tim lạnh hẳn. Diệp Vũ khắc chế hai tay đang run lên, xoay người rồi đi.

150. Chương 153: Một Cảnh Không Nên Nhìn

Thực ra nàng vừa mới đứng ở bên ngoài cửa, Sở Minh Phong đã thấy song lại im lặng, muốn nhìn chút phản ứng của nàng. Vũ Nhi của hắn, chính là để ý hắn ở cùng một chỗ với nữ tử khác như vậy đấy.

Trâm Cài vội vàng đi ra cùng, không rõ vì sao nàng vừa thấy một cảnh kia lại xoay người rời đi, nhưng cũng biết nhất định là vì Phùng Chiêu Viện. Phùng Chiêu Viện kia cũng thật kỳ, tư thế cổ quái ấy là đang làm cái gì thế chứ? Chẳng lẽ nàng ta ghé trên đùi bệ hạ sao?

Trâm Cài nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra điểm này, liền hỏi, “Tỷ tỷ à, mới rồi Phùng Chiêu Viện....có phải ghé trên đùi bệ hạ không nhỉ?”

Diệp Vũ khẽ gật đầu, trái tim tựa như có làn gió tuyết tàn sát bừa bãi tan nát, lạnh thấu tận xương.

Càng giãy vò hơn nữa là, trong tim nhói nhói đau, chút nhói này cứ cắn dần, sớm muộn gì cũng cắt nuốt cả trái tim nàng.

Vẫn rõ thời điểm hắn ở cùng một chỗ với phi tần có bộ dạng thế nào rồi, chỉ là nàng không muốn nghĩ, cũng không tận mắt nhìn thấy, rốt cuộc gái không đứng chỗ ngứa. Mới rồi tận mắt nhìn thấy, hơn nữa cũng là cảnh nên hạn chế nhìn, nàng lại không thể trốn, không thể lại mắt nhắm mắt mở, không thể lại tự lừa gạt chính mình nữa!

“Phùng Chiêu Viện ghé trên đùi bệ hạ làm gì thế nhỉ? Lại còn ngoe nguẩy cái mông nữa, không thấy mệt sao?” Trâm Cài nhíu mi hỏi, không biết là những lời này lại trúng chỗ đau của nàng.

“Không biết”

Trâm Cài nghe ra giọng nàng là lạ, hình như có thương tâm, mới giật mình hiểu ra, le lưỡi, yên lặng theo nàng. Đi trong lơ đãng, lại tới ngự hoa viên, các đó không xa có đèn cung đình đỏ sậm soi trên đường đi, như hắt một lớp máu loãng đỏ sậm vậy...

Tim Diệp Vũ đập loạn như ma, định nghĩ cho rõ hơn thì lại càng để ý càng loạn. Giữa họ có rất nhiều hiểu lầm, càng dây dưa lại càng không để ý rõ được, giờ đã loạn thành thế này, chỉ sợ có một ngày sự hỗn loạn này không để ý tới loạn nặng thêm, chắc họ cũng không thể trở lại được như trước nữa. Giữa họ đã có vết rách lớn như vậy, tựa như gương vỡ không thể lành lại được, tình cảm của họ cũng không còn giống như trước nữa, lòng nghi ngờ của hắn mạnh hơn, như mắc nghẹn ở họng, nàng cũng hết cách mà lay chuyển được lòng hắn nữa.

Đến cả miễn cưỡng cùng một chỗ mà họ cũng hết cách để đi yêu đôi phương rồi, chỉ biết tra tấn lẫn nhau, gây thương tổn cho nhau. Yêu nhau say đắm như vậy, vậy mà lại đau đớn cả một đời, cần gì phải khổ sở ở cùng một chỗ với nhau nữa chứ? Chẳng bằng buông tay ra, trời cao biển rộng, hắn có phi tần đẹp của hắn, mà nàng có sự tự do tự tại của nàng.

Hướng chi hắn cũng không có thành ý giải quyết vấn đề giữa họ, thậm chí hắn còn cự tuyệt nói chuyện với nàng. Nàng cần gì phải ép buộc chứ? Nghĩ đến đây, nàng thấy thoải mái hơn chút, đi lại cũng thấy nhẹ nhàng hơn.

“hoàng tẩu”

Sở Minh Lượng ở đằng trước kêu lên vui sướng chạy tới, thở hổn hển nói, “Hoàng tẩu, muội đang định đi tìm tẩu đó”

Diệp Vũ hỏi, “Có việc à?”

Sở Minh Lượng gật đầu, bảo Trâm Cài đứng xa chút, không để cho nàng ta nghe thấy, “Muội không biết nói thế nào cho phải, muốn hỏi tẩu chút...”

“Có liên quan với Tề vương nước Ngụy sao?”

“Hoàng tẩu thật đoán trúng rồi” Nàng ta kéo tay Diệp Vũ, bĩu môi nói giọng mát mẻ, “Mấy ngày nữa, Thác Bạt đại ca liền rời Kim Lăng đi rồi, hoàng tẩu, muội phải làm sao bây giờ?”

“Hay công chúa bảo ngài ấy cầu hôn với hoàng huynh muội xem, chẳng phải là có thể được gã người trong lòng làm phu quân đó sao?” Diệp Vũ nói trêu, tin tưởng ý nghĩ bí ẩn trong lòng công chúa là muốn thế.

Sở Minh Lượng quần bách mãi, hai má nóng rực lên, “Sao muội không biết xấu hổ lại nói ra mồm thế chứ?”

Diệp Vũ cười bảo “Vây cũng chẳng còn cách nào khác rồi”

Sở Minh Lượng loạng choạng túm tay nàng làm nũng cầu xin, “Hoàng tẩu, giúp muội nghĩ cách đi, đi mà...”

Diệp Vũ kéo nàng vào lương đình, ngồi xuống nói nghiêm trang, “Ta hỏi mấy vấn đề nhé, công chúa cần phải trả lời thật chi tiết đó”

Sở Minh Lượng vui sướng trịnh trọng gật đầu, Diệp Vũ hỏi, “Vì sao muội thích huynh ấy? Thích huynh ấy vì cái gì?”

“Chuyện này.... Thác Bạt đại ca văn võ song toàn, vũ khí hiên ngang, khí độ bất phàm, muội cũng không biết vì sao thích huynh ấy nữa... Tóm lại chính là thích huynh ấy thôi...” Sở Minh Lượng giọng thẹn thùng càng ngày càng nhỏ đi.

“Huynh ấy thích muội sao? Muội nhìn ra huynh ấy thích muội sao?”

“Thác Bạt đại ca thích muội, muội tự biết mà”

“Công chúa, muội không thể tự nghĩ như vậy” Diệp Vũ kinh hãi, “Huynh ấy có thể nói lời thề non hẹn biển không? Hay từng cử chỉ hành động của huynh ấy có cho người ta thấy là huynh ấy thích muội không?”

“Lời thề non hẹn biển gì ấy à, thật ra không có, nhưng mà huynh ấy có dẫn muội đi sông Tần Hoài du ngoạn... Huynh ấy đối xử với muội tốt lắm, rất tốt, ban đêm còn xông cả vào cấm cung chỉ vì muốn được gặp muội... Bởi vậy, muội biết, huynh ấy thích muội” Sở Minh Lượng cười rất ngọt ngào, ôn nhu, trong đầu bé nhỏ hiện lên hình ảnh của hân ôm đầy ôn nhu bá đạo, bất giác tâm thần ngơ ngẩn.

Diệp Vũ sợ, oán hận mãi. Nếu Sở Minh Lượng không hiểu lầm cử chỉ của hân, như vậy, Thác Bạt Hoàng đang cố ý lừa gạt nàng ấy, hay là thật lòng thích nàng ấy đây? Nếu hân chính là lừa gạt nàng ấy, lợi dụng nàng ấy, như vậy hân là một kẻ rất đáng giận.

Thác Bạt Hoàng, công chúa cuồng dại một mảng với người như thế, sao người lại đối xử với nàng ấy như thế? Đôi mắt đẹp của Sở Minh Lượng nhú lại, “Hoàng tẩu còn muốn biết gì nữa không?”

Diệp Vũ nói, “Nếu công chúa thật sự thích huynh ấy, không hân không lấy chồng, như vậy đi, công chúa hân nên giáp mặt hỏi cho rõ mới được. Bởi vì, lần này hân về nước Ngụy, các người không biết tới tận lúc nào mới được gặp lại đâu”

“Hoàng tẩu nói đúng lắm, tuy là nữ tử nhưng cũng nên vì hạnh phúc cả đời của mình mới được” Thần sắc Sở Minh Lượng kiên định.

“Công chúa theo ta vào tắm điện, ta có cái này tặng cho muội”

Trong đầu Diệp Vũ chợt lóe lên, kéo nàng ta vào điện Trường Tâm.

Trở lại tắm điện, kéo từ trong ngăn bàn một thanh đao chém sắt như chém bùn, Diệp Vũ đặt Kim Đao vào lòng bàn tay nàng ta, “Cái chuôi Kim Đao này vô cùng sắc bén, công chúa lúc gặp hân thì nên lấy ra, nói với hân rằng: ta Sở Minh Lượng xin lấy Kim Đao ra thề, cuộc đời này không có ngài không lấy chồng; nếu như hoàng huynh mẫu hậu bức ta lập gia đình, thì đó là lúc Kim Đao thấy máu”

Sở Minh Lượng kinh ngạc, trong nháy mắt cảm thấy cái chuôi đao này vô cùng nặng, “Vì sao lại nói vậy chứ?”

“Lời nói này là thử hân. Nếu hân có gan cưới muội, nghe xong lời thề son sắt này của muội, dĩ nhiên sẽ cảm động vô cùng, sẽ hưởng hoàng huynh muội cầu hôn. Nếu hân không có...”

“Được! Ta cứ làm y theo lời hoàng tẩu nói, Thác Bạt đại ca nhất định sẽ hưởng hoàng huynh cầu hôn thôi!” Nàng ta nói đầy hưng phấn, mím chặt môi cười. Diệp Vũ nhìn nàng hạnh phúc và tươi cười đầy kiên định, như có tảng đá đè nặng trong lòng khiến nàng không thể thở nổi.

Hôm sau hoàng hôn, Sở Minh Lượng cải trang thành nam tử, cùng thị tỳ thân cận chuẩn ra cung. Lúc tới phủ Tấn Vương, màn đêm như màn tơ lụa mềm mại phủ xuống lấp lánh sáng, xoay tròn, khiến người ta nhìn mãi cũng không đủ. Thị vệ ở cửa ngăn các nàng lại, Mạc Nhan xuất ra lệnh bài trong cung, mới vào trong cổng được. Lúc bước nhanh vào phòng tổ chức tiệc, bên trong đèn đuốc sáng choang, huy hoàng khiến cả sảnh đường rực sáng, khác chủ có gần mười người đang cười nói vui vẻ, ăn uống linh đình, nhìn rất hòa thuận vui vẻ.

Các nàng mặc nam trang, thò đầu ở cửa nhìn vào thì bị quản gia tóm được. Sở Minh Lượng từ chối mấy cái, giật tay ra khỏi quản gia, Mạc Nhan giận quát lên, “To gan!”

Quản gia đang định mắng các nàng, chợt một giọng ôn nhu mà uy nghiêm truyền tới, “Đã xảy ra chuyện gì thế?” “Vương phi, hai người này trà trộn vào vương phủ, không biết tại sao lại xuất hiện ạ” Quản gia chỉ vào hai nàng.

“Tứ tẩu” Sở Minh Lượng ngẩng đầu, ngọt ngào gọi một câu.

“Người.... Công chúa?” Tấn vương phi kinh ngạc trở mắt, “Sao công chúa lại mặc thành như vậy?”

Quản gia nghe Vương phi gọi nàng ta là công chúa, kinh ngạc trợn trừng mắt lên. Tấn Vương phi bảo ông ta lui đi, Sở Minh Lượng lay lay cánh tay nàng ta, khẩn cầu, “Tứ tẩu giúp ta một việc được không?”

Chẳng bao lâu Thác Bạt Hoàng đi ra, đi theo người hầu tới hành lang gần đó.

Đèn hành lang giắt bên trên lay động theo gió, bóng người lảo đảo, chân thấp chân cao. Sở Minh Lượng đứng ở giữa đám ánh sáng đỏ kiêu diễm, đã thay bộ váy áo màu sắc sặc sỡ, trên đầu cắm trâm ngọc bích thanh nhã, cả người nhìn giống như một cái cây màu xanh biếc, trong veo, thanh thoát, xinh đẹp động lòng người.

“Tại sao công chúa lại ra cung vậy?” Hắc vui mừng hỏi.

“Ta...Ta biết đêm nay tứ hoàng huynh tổ chức tiệc ...ta chẳng có việc gì làm...nên tới chơi một lúc...” Nàng thăm mắng mình chẳng chịu thua kém, song lại không dám nhìn hắc, cụp mắt xuống.

“Hay là cùng ta vào trong ngồi đi vậy”

“Không cần, yến tiệc kia...ta không thích... Ta chỉ muốn nhìn huynh một chút thôi...” Sở Minh Lượng nói lấp bắp, đầu lưỡi cứ như bị bó chặt lại, nói thế nào cũng không trôi chảy được.

“Công chúa vì ta mà chuẩn lạng lẽ ra cung, ta thật sự xấu hổ quá” Thác Bạt Hoàng cười cười.

“Cũng không phải thế”

Nàng ép mình ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt hắc, mặt má nóng bừng, cứ như bóng đèn tỏa sáng đỏ tỏa lên mặt nàng càng thêm đỏ rực. Đã hai ngày rồi không thấy, cứ nghĩ là nghĩ tới hắc, nhớ hắc, nàng rất không cam tâm.

Đêm nay hắc mặc quần áo màu sắc nhẹ nhàng, tuấn lãng cương nghị, phong thái như trước, thậm chí còn mê người hơn cả lúc trước. Nàng cứ si ngốc nhìn hắc, quên mất mục đích đêm nay tới đây.

Hắc mỉm cười nhìn nàng, biết nàng đã bị mình mê hoặc, thì cứ để nàng nhìn cho đủ. Mãi một lúc lâu, Sở Minh Lượng mới hoàn hồn, thăm mắng mình thất thốt, thế mà lại nhìn hắc chằm chằm thật chẳng biết xấu hổ gì cả.

“Công chúa nếu không có việc gì, ta đi vào đây” Thác Bạt Hoàng cười bảo.

“Có việc chứ” Nàng nói vội, “Ta có lời muốn nói với huynh”

“Xin mời công chúa cứ nói”

“Ta...” Nàng nhớ tới lời hoàng tẩu dạy, hạ quyết tâm, “Thác Bạt đại ca, hai ngày nữa thì huynh đã phải rời khỏi thành Kim Lăng rồi... Ta...”

“Nàng lo nàng không gặp được ta chứ gì?” Hấn cười nhũn nhặn, nói thành khẩn, “từ Lạc Dương tới Kim Lăng cũng không xa, ta sẽ nghĩ cách tới Kim Lăng”

“Vâng” Sở Minh Lượng hơi chút thất vọng, “Nói vậy trong Tề Vương phủ đã có vương phi, thị thiếp rồi”

“Tuy tuổi ta cũng không nhỏ, nhưng ta vừa mới phong vương không lâu, chỉ có hai thị thiếp, cũng chưa có vương phi” Hấn nói chi tiết, đã biết mục đích nàng tới hôm nay là gì rồi.

Nàng cứ do dự mãi, cuối cùng cũng quyết định: hoàng tẩu nói đúng, lần xa nhau này không biết tới khi nào mới gặp lại; cho dù hấn có nghĩ cách tới thành Kim Lăng để gặp nhưng cho tới bao giờ chứ? Nếu thích hấn, thì nên can đảm nói lời trong lòng ra, nếu hấn có gan cưới mình, dĩ nhiên sẽ động lòng, nếu hấn không muốn cưới mình, thì sẽ từ chối ngay.

NHư thế cũng biết rõ tâm ý của hấn, cũng không tới mức khiến cho mình mất đi cơ hội. Nàng lấy Kim Đao từ trong tay áo ra, chân thành tha thiết kiên quyết nói, “Thác Bạt đại ca, có thiên địa làm chứng, xin thề dưới Kim Đao, Sở Minh Lượng ta, cuộc đời này không có quân không lấy chồng! Sau này hoàng huynh, mẫu hậu ép ta lập gia đình, thì đó là lúc Kim Đao thấy máu!”

Thác Bạt Hoàng sao không nhận ra chuôi dao quen thuộc này chứ? Diệp Vũ nàng ấy thế mà lại đem Kim Đao tặng cho nàng ta!

Ý tứ đã rất rõ, Diệp Vũ đã biết chuyện giữa hấn và công chúa An Nhạc, chúc phúc bọn họ, cũng yêu cầu hấn đối tốt với công chúa.

Công chúa An Nhạc này tâm ý kiên quyết, hấn nghe là hiểu, nhưng tâm tư hấn đặt nặng lên Kim Đao, nghĩ tới Diệp Vũ thì cũng không bận tâm tới nàng ấy nữa.

Sở Minh Lượng thấy hấn nhìn Kim Đao phát sợ, nghĩ đến cái chuôi Kim Đao này cũng đại diện cho tấm lòng kiên quyết gây cho hấn thấy sợ, bất giác trong lòng như nở hoa.

Thần sắc hấn như thế chẳng phải là bị mình gây chấn động là gì? Nhưng mà vì sao hấn cứ nhìn mãi cái chuôi Kim Đao này thế nhỉ?

“Thác Bạt đại ca... Thác Bạt Đại ca..”

“Lời công chúa nói khiến cho ta thấy xấu hổ” Khuôn mặt Thác Bạt Hoàng tĩnh lặng, giật lấy Kim Đao trong tay nàng, nhìn kỹ Kim Đao.

Hấn đưa vật quý cho Diệp Vũ, vậy mà nàng lại bỏ mà chuyển tặng cho người ngoài, lại giẫm đạp lên tâm ý của hấn, trong khoảng thời gian ngắn ngủn, tức giận dâng lên trong lòng, trong mắt xoẹt qua khí lạnh.

Sở Minh Lượng không rõ vì sao hấn vẫn cứ nhìn chăm chăm Kim Đao? Cái chuôi Kim Đao này có chỗ nào đặc biệt sao?

Sắc mặt hấn lại thay đổi âm áp rất nhanh, cười lạnh nhạt, “Công chúa có thể tặng ta cái chuôi Kim Đao này được không?”

Nàng vừa mừng vừa sợ, “NHư vậy a...Chỉ là...”

“Cái chuôi Kim Đao này chém sắt như chém bùn, không phải là vật tầm thường, nói vậy cũng đã đi theo công chúa nhiều năm rồi” Thác Bạt Hoàng nói mười phần đầy thành ý, “Lần xa cách này, chẳng biết đến bao giờ mới gặp lại, công chúa tặng cái chuôi Kim Đao này cho ta, để ta được an ủi nỗi khổ tương tư, có được không?”

“Được” Nàng cười vui sướng, tuy cái chuôi Kim Đao này là do Diệp Vũ tặng, nhưng giờ đã là của nàng rồi, nàng muốn tặng cho ai đều được hết.

“Ý tứ của công chúa ta đã hiểu” Hấn sắc mặt lạnh lùng, “Nhưng mà ta cũng không thể hứa hẹn gì với công chúa được, cũng chẳng có cách nào hướng hoàng huynh nàng cầu hôn”

Sở Minh Lượng kinh ngạc, hấn nói vậy là có ý gì? Hấn không muốn cưới mình sao? Hấn thu Kim Đao vào trong tay áo, khẽ vuốt ve đôi má mềm nộn của nàng, “Như công chúa mỹ nhân như vậy, xinh đẹp như hoa, cành vàng lá ngọc, sao ta lại không thích chứ, không muốn cưới về Ngụy quốc chứ? Chẳng qua, ta vừa

phong vương không lâu, phụ hoàng vẫn chưa cho ta chỉ hôn, cho dù ta có muốn cưới công chúa, trước hết cũng phải về ngụy quốc báo cáo với phụ hoàng. Nếu được phụ hoàng ân chuẩn, nàng và ta thì liền có thể sống bên nhau cả đời, hai nước Sở Ngụy kết thành quan hệ thông gia, vĩnh viễn giao bang tốt đẹp, nhất định sẽ trở thành chuyện đẹp nhất”

Nàng mỉm cười gật đầu, “Ta đợi tin tức của huynh”

Thác Bạt Hoàng nói nặng nề, “Công chúa thôn cảm cho sự khó xử của ta, ta sẽ cố gắng hết sức khuyên phục phụ hoàng”

Nàng dựa vào trước ngực hắn, “Thác Bạt đại ca, cuối cùng ta sẽ đợi huynh”

Hắn ôm nàng, mắt híp lại, hơi nhếch ra nụ cười lạnh lẽo.

Thái tử Ngụy quốc, Tần quốc cuối cùng cũng rời thành Kim Lăng, may mà trong khoảng thời gian đó cũng không có chuyện đột ngột gì xảy ra.

Đã nhiều ngày, Sở Minh Phong đều ở điện Trùng Tâm, song thật khuya mới về, cả đời không qua lại với Diệp Vũ. Đêm nay, gió nổi lên, thổi bớt đi chút nóng bức.

Nàng vốn đã đi ngủ rồi, song lại không hề buồn ngủ, đơn giản đi ra ngoài một chút. Trâm Cài mang theo đèn cung đình đi cùng bên trái, bảo bệnh tình của công chúa Khánh Dương. Nàng hỏi, “Có mấy thái y hội chẩn rồi, đã chẩn đoán chính xác chưa?”

“Nghe mấy thái y nói đều là bệnh suy nhược” Trâm Cài đáp, “Bảo công chúa Khánh Dương do thân thể mắc chứng hư nhược cơ thể, thật không có bệnh gì hết”

“Chẳng phải thần trí không rõ đó sao? Thái y nói thế nào?”

“Thái Y cũng không nói rõ gì hết, chỉ bảo công chúa bị tâm bệnh, kê phương thuốc để cho công chúa dùng thôi”

Diệp Vũ nghĩ ngợi, y thuật thái y không tới mức kém vậy đi chứ. Bỗng đằng sau gáy đau nhức, cơn đau dâng lên nhẹ, như bị ong mật chích vậy... Nàng dừng lại, đầu óc càng ngày càng choáng váng, đầu vầng mắt hoa...

Lúc tỉnh lại, nàng khiếp sợ phát hiện ra trước mắt tối om, đưa tay ra không nhìn rõ, đây là sao? Là ai đã trói mình lại chứ?

Tay chân không bị trói, nàng đứng lên, dần thích ứng với nơi tối om như mực này, cảm giác đây hẳn là một phòng ở. Vì thế, nàng sờ soạng đi lên trước, hy vọng tìm được cửa phòng. Đi được vài bước, nàng đụng phải một người, là một gã đàn ông, có bộ ngực rộng chắc, khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn.

Nàng kinh hãi rút tay về, “Người là ai?”

Hắn lôi nàng đi đến cửa sổ, mở một cánh cửa sổ ra. Diệp Vũ giật khỏi sự kiềm chế của hắn, nhìn về phía hắn. Bóng đêm bên ngoài cũng chưa phải tối hoàn toàn, men theo ánh sáng mờ ảo, nàng nhìn rõ bộ mặt hắn, thấy kinh hãi. Thác Bạt Hoàng.

Chẳng phải là hắn đã rời thành Kim Lăng đi rồi sao? Sao thế nào mà ban đêm xông vào cấm cung thế?

“Nhìn thấy ta có phải rất kinh ngạc không?” Thác Bạt Hoàng nói giọng trầm thấp, đuôi mắt như có nét cười.

“Người muốn ở lại Kim Lăng làm gì?” Nàng giấu kín sắc mặt.

“Ở lại Kim Lăng làm gì à? Trộm sách sao?” Hắn cười nặng nề. Nàng nghĩ điều này không phải là không có khả năng. Hắn cầm tay nhỏ bé của nàng, “Đừng đoán mò nữa, sáng sớm mai ta sẽ tiến về phía Bắc đi Ngụy quốc”

Diệp Vũ cứng ngắc người giật ra, nhìn hắn như mãnh thú hồng thủy vậy, hắn cũng không tức giận, cười bỏ qua.

Chịu không được, hấn rời khỏi đội ngũ, một mình lại ở Kim lăng một đêm chỉ vì muốn được gặp mình ư? Hay là để gặp công chúa An Nhạc chứ?

“Đã gặp công chúa An Nhạc rồi?”

“Đêm nay ta xông vào Sở cung chỉ vì gặp nàng”

Thác Bạt Hoàng cúi đầu nhìn nàng, trong mắt hàm chứa ái muội sáng bóng, nàng theo bản năng lùi lại.

Diệp Vũ hiểu, vừa rồi hấn làm mình hôn mê, chỉ sợ TRÂM CÀI cũng bị hấn làm hôn mê rồi. Nàng không đoán được ý đồ của hấn, thử nói, “Gặp rồi, ta có thể đi rồi chứ”

Hấn cầm hai tay nàng nâng lên hỏi trịnh trọng, “Vì sao lại tặng Kim Đào cho công chúa?”

Nàng cười lạnh, “Công chúa đối với người cuồng dại, ta đem Kim Đào thuộc về người tặng cho công chúa, chẳng phải tốt lắm sao?”

Hấn nói hờn hển, “Nếu nàng không cần, thì cứ trả lại cho ta là được!”

“Nói vậy, người chỉ đối công chúa có lệ thôi hả? Người cũng không thích công chúa thật sao? Thậm chí, người còn lừa gạt lợi dụng công chúa nữa?” Nàng lấy khí thế bức người chất vấn.

“Việc này chẳng liên quan gì đến nàng cả”

“Công chúa gọi ta một tiếng ‘Hoàng Tẩu’ thì có liên quan với ta rồi.” Diệp Vũ cố lượn ý, lời lẽ nói đầy chính nghĩa, “Nếu người không thích công chúa, cũng không muốn cưới nàng ấy, thì cũng đừng có lừa gạt tình cảm của nàng ấy”

“Nàng sao biết ta không thích công chúa chứ? Sao biết ta không muốn cưới nàng ấy chứ hả?” Thác Bạt Hoàng buồn cười hỏi lại.

“Cũng thế thôi, người sẽ không nên ban đêm xông vào cấm cung gặp ta, không nên nói với ta một số lời vô văn!”

Hấn nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt đen sáng như mắt sói hoang dã, hung ác khiến người ta thấy sợ hãi. Nàng thản nhiên nhìn hấn, chẳng cam lòng yếu thế.

Trong bóng đêm, cũng chỉ có bốn mắt đối phương nhìn nhau cứ như đôi nam nữ thâm tình nhìn nhau vậy. Nhưng trong mắt họ, lại còn xen lẫn cả khí phách nữa.

Lặng im một lúc lâu, Thác Bạt Hoàng lấy Kim Đào từ trong giấy đen ra, túm lấy tay nàng, đặt lên lòng bàn tay, “Cầm đi!”

Diệp Vũ cố sức rút tay lại, lại rút không được, “Ta không cần!”

“Vì sao không cần?” Hấn cả giận hỏi.

“Người định tặng người, thì phải tặng cho công chúa mà không phải là ta! Công chúa mới là người người nên thích, quý trọng, che chở!”

“Ta muốn tặng ai, muốn che chở ai, không cần nàng lo!”

“Dù sao ta cũng không cần!”

Nàng giãy dụa kịch liệt, giật ra khỏi tay hấn, càng cố sức, hấn lại càng ra sức nắm chặt, cổ tay càng ngày càng đau.... Nàng đẩy hấn, đánh hấn, càng phản kháng, lại càng kích phát sự chinh phục dục vọng của hấn... Hấn đơn giản ôm chặt lấy nàng, đem áp sát nàng vào tường, hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.... Nhưng nàng càng né tránh hấn lại hôn không được, cũng phải mất khá nhiều công sức mới túm được gáy nàng, quặc chặt đôi cánh đôi mà hấn ngày đêm mong nhớ kia...

Nàng vô cùng kinh hãi, mím chặt môi, hấn chỉ đánh hôn lên bên ngoài môi của nàng. Bỗng nàng hé môi, Thác Bạt Hoàng vui sướng xâm nhập, môi dưới chọt đau nhói, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng... Hấn ngẩng đầu lên, nàng nhân cơ hội đẩy hấn ra, cuối cùng đứng cách xa hấn hai bước...

Hắn dùng ngón tay lau đi vết máu trên khóe miệng, đuôi mắt mỉm cười, ánh mắt đầy lóng lánh, như chú mèo ăn trộm được hũ mật vậy.

Giọng Diệp Vũ sắc lạnh, “Ta cảnh cáo ngươi, ngươi dám có gan cô phụ công chúa, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!”

Dứt lời nàng hoảng sợ chạy đi. Ra khỏi gian phòng tối, đi trên một đoạn hành cung thật dài nàng mới nhận ra vị trí bản thân đang đứng ở đâu. Nhưng Trâm Cài thì đang ở đâu đây?

TRở lại điện Trường Tâm, may mà đại điện không có cung nhân, Diệp Vũ lập tức đi vào tắm điện tối om. Trong điện chỉ có một chiếc đèn cung đình duy nhất, nàng đột nhiên dừng lại, tâm thần căng thẳng: Sở Minh Phong đang ngồi trên giường, ngồi nghiêm chỉnh, mặt lạnh tới đáng sợ.

Trâm Cài đứng một bên, nháy mạnh mắt với nàng, sau đó rời khỏi tắm điện.

“Đã trễ thế này rồi, còn đi đâu?” Hắn lạnh giọng hỏi, trong mắt như có khí lạnh.

151. Chương 154: Dây Đưa Lẫn Nhau Tới Tận Sâu Trong Linh Hồn

“Ngủ không được, đi lòng vòng bên ngoài một chút” Nàng cứ như bị bắt quả tang có gian tình, bên ngoài thì cố bình tĩnh nhưng thâm nghĩ, hắc hắc không phát hiện ra gì đi, Trâm Cài trở về lúc nào? Không nói cái gì chứ?

“Đi lòng vòng ở đâu?”

Nàng mỉm cười lạnh lẽo, “Bệ hạ đang thẩm vấn phạm nhân sao? Xin hỏi bệ hạ, ta phạm vào tội gì?”

Hắn vươn tay, nàng đứng ở cạnh giường, cũng không đưa tay ra đặt vào lòng bàn tay hắn, “Ta buồn ngủ rồi, xin bệ hạ cứ tự nhiên cho”

Sở Minh Phong duỗi cả hai tay ra, ra dáng đợi nàng cởi áo cho đi ngủ, tư thế cao cao tại thượng.

Diệp Vũ coi như không nhìn thấy, chui qua dưới tay hắn, trèo lên giường, trong lòng nói thầm: muốn ta hầu người à, đừng có mơ!

Hắn cũng không tức giận, túm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, dung sức túm lại, dễ dàng túm nàng lại gần, tóm chặt lấy vòng eo mềm mại của nàng, khóa chặt nàng trong lòng. Nàng ngược mắt lên nhìn hắn, cảm xúc phập phồng, không rõ hắn đến tột cùng là muốn gì nữa.

“Đem đó đi ngự thư phòng, sao không tiến vào?” Hắn hỏi trầm thấp, con ngươi đen sâu thẳm như cố tình vậy.

“Bệ hạ có mỹ nhân bên cạnh, ta cần gì phải tự làm mất mặt mình chứ?” Giọng nàng nói lạnh lùng, đã cách nhiều ngày rồi, hỏi lại việc này thì còn có nghĩa gì nữa chứ?

“Chiêu viện chỉ là đưa canh vãi Bách Hợp cho trẫm ăn thôi, cũng chẳng có gì khác”

“Thật không?” Diệp Vũ lạnh lùng cười nhạt, “Nàng ta không phải đang ghé trên đùi bệ hạ để chính thức duyệt bệ hạ đó sao?”

“Ghen?” Sở Minh Phong cười thản nhiên, mặt rỗng như nở hoa, “Đúng thật là nàng ấy có ghé trên đùi trẫm thật đó.... Nhưng theo như lời nàng nói lấy lòng là thế nào nhỉ? Hay là nàng thử lấy lòng trẫm xem nào?”

“Ta thấy ghé tởm” Nàng quyết đứng dậy, khinh thường liếc nhìn hắn.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, cười giả dối, “Hay là trẫm thử xem”

Nàng lập tức đẩy hắn ra, “Miễn đi, không nhọc bệ hạ đại giá”

Hắn ôm lấy nàng ngã xuống giường, chỉ hai ba cái đã cởi váy áo nàng ra, cúi đầu chôn sâu vào bụng nàng, liếm láp vòng quanh rốn... Cái bụng nhỏ bằng phẳng, cái rốn hoàn mỹ, màu da trắng như tuyết, đùi ngọc

cân xứng, và cả khối than thể mềm mại không chỗ nào là hần không quyến luyến... Lưỡi trơn trượt rê xuống, để lại khắp mọi chỗ ẩm ướt...

Diệp Vũ định đẩy hần ra, không muốn có quan hệ xác thịt với hần, nhưng chỉ cần hần chạm vào nàng thì thân thể nàng dường như vô lực, mất đi sức phản kháng, cũng quên cả kháng cự.

Lưỡi Sở Minh Phong hôn lên đùi trong của nàng, tiến sát tới đùi non, rồi lên chút nữa, hôn sâu nặng, cắn nhẹ nhàng...

Ngựa ngửa, ngây ngấy, râm ran, chiếc lưỡi của hần cứ kích lên từng đợt tê dại, kích thích từng sợi thần kinh của nàng. Làm sao bây giờ?

Nàng ngồi dậy, định chạy trốn, lại bị hần áp đảo, mở rộng đùi ngọc của nàng, nhấn thắt lưng xuống, thì thảo bên tai nàng, “Trẫm nhớ nàng...”

Nàng uốn éo người né tránh, né tránh sự xâm nhập của hần, đẩy vai hần, “Đừng...”

Hần hôn lên má tuyết trắng của nàng, nhẹ nhàng kèm theo rử rử, khe khẽ cắn... Chạm nhẹ tới thùy tai tinh xảo, lại trượt xuống chiếc gáy nõn nà, cổ hít hươgnr mùi thơm cơ thể ngọt ngào của nàng, hơi thở nóng rực phun lên mặt nàng, cổ nàng...

Nàng lúc nào cũng không thể kháng cự nổi sự đòi hỏi dục vọng của hần, lần này quyết định chống lại sự dụ hoặc, cố toàn lực đẩy mạnh hần. Nhưng mà nhiệt tình của hần đã châm lên ngọn lửa nóng trong cơ thể nàng, âu yếm của hần đã biến nàng thành mềm mại vô lực, lưỡi của hần mơn man cứ kích lên từng đợt song tê dại, cả thân thể nàng như phình to lên giống từng đợt thủy triều, đã chuẩn bị rất tốt để nghênh đón hần.

Phần cứng rắn như thép của Sở Minh Phong cứ thế nhắm thẳng vào hoa tâm u nhả kia, chậm rãi đem phần nóng rực đó lấp nhanh vào...

Nhưng Diệp Vũ lại túm chặt lấy lưng hần, không cho hần tiến vào, còn mình thì cố trượt lên trước, hần chỉ đành dừng lại trước cửa động, khẩn cầu nhìn nàng.

“Bệ hạ nhận định ta quyến rũ Tấn vương, là một phụ nữ dâm đãng, vì sao còn sủng hạnh kẻ dâm phụ đứng đầu này chứ?” Nàng nói lạnh nhạt, “Ngài chẳng phải rất hận ta đó sao?”

“Vũ Nhi...” Con người đen của hần bị dục hỏa đốt đỏ rực vằn máu, “Trước mắt đừng nói tới chuyện này”

“Ta vẫn muốn nói” Nàng phụng phịu, lời lẽ đầy chính nghĩa, “Bệ hạ có lòng nghi ngờ ta ngoại tình, hận ta, vậy vì sao không biếm ta vào lãnh cung chứ? Vì sao còn để cho ta ở Trưng Tâm điện làm gì?”

Hần hoàn toàn có thể không để ý đến ý nguyện của nàng, mạnh mẽ sủng nàng, nhưng mà hần lựa chọn thỏa hiệp, chống khuỷu tay lên, yên lặng chăm chú nhìn nàng.

Nàng nói kiên quyết, “Bệ hạ không muốn nói, vậy thì cứ việc truyền Triệu phi tần tới thị tẩm đi! Ta là một kẻ dâm phụ, cũng không muốn làm bẩn long thể đâu!”

Giọng Sở Minh Phong trầm hoãn, “Trẫm đúng thật là đã nhận định nàng quyến rũ hoàng đế. Tận mắt nhìn thấy, nàng bảo trẫm nghĩ sao đây?”

Diệp Vũ tức giận nói, “Có đôi khi mắt thấy đều không phải là thật, vì sao bệ hạ không nghe ta giải thích? Cho dù ta có là tội phạm giết người đi chăng nữa, cũng có quyền bào chữa, vì sao bệ hạ không cho ta cơ hội tự bào chữa chứ?”

“Hiện giờ cho nàng tự bào chữa, nàng định nói gì thế?” Hần cười khê, cầm lấy hai tay nàng, đặt lên vai mình.

“Ngày ấy thọ yến công chúa Hân Nhu, ta rời điện Thanh Ninh đi, ở Thính Phong các gặp Tấn Vương. Ngái ấy bảo có việc cần nói với ta, còn bảo không muốn cho cung nhân thấy, lại gặp phải chuyện không hay, ta mới đi cùng hần tới Thính Phong các” Nàng nhớ lại tình hình ngày đó, chậm rãi nói, “Ngày ấy, ta chỉ uống có hai chén rượu, cũng chưa tới mức choáng váng đầu óc. Mới nói mấy câu với Tấn Vương, thì cảm thấy đầu văng mắt hoa, trời đất đảo lộn, tiếp đó thật giống như bị người ta mê hoặc, Thính Phong các biến thành tẩm điện, Tấn Vương biến thành bệ hạ. Sau đó, bệ hạ hôn ta, ta không kháng cự, ngay sau đó thì bệ hạ đã đến rồi, thấy một cảnh đó. Bệ hạ, lúc ấy ta thật sự thấy là ngài nên mới không kháng cự, hoặc là nói

không biết Tấn Vương dung cách gì mà khiến cho ta lạc đi tâm trí. Sau khi bệ hạ tới Thính Phong các, ta nhìn thấy hai người, cho tới lúc rời khỏi thính Phong các mới tỉnh táo trở lại”

“Nàng thật sự đã coi hoàng đệ thành trẫm đó sao?” MI tâm Sở Minh Phong cau lại. Mấy ngày trước, Thẩm Chiêu có nhắc đến một chuyện ở Thính Phong các, nói nàng đối với Tấn Vương chỉ là chị dâu em chồng, tình duyên lúc trước đã sớm tan thành mây khói, còn nói chuyện ở Thính Phong các tất có kỳ lạ.

Góc khuất cũng sang lên đôi chút, tâm tình hân bình dần lên nhiều, cũng hết giận gần một nửa, nhớ tới nàng nói qua “giải thích” thì cảm thấy lời Thẩm Chiêu không phải là không có khả năng, vì thế, lệnh cho Thẩm Chiêu âm thầm điều tra.

Diệp Vũ vẫn gật đầu thật, “Sau ngày sinh Công chúa Hân Nhu, ta cho TRầm Cài đi Thính Phong các một chuyến, đêm có ở đó có hai bồn hoa hồng đã không thấy nữa. Ta nghĩ, có lẽ do thần trí ta không rõ là có liên quan tới hai bồn hoa hồng kia, có lẽ hai bồn hoa hồng đó đã bị người ta động tay động chân vào”

Hắn nhẹ nhàng động, ôn nhu tới cực điểm, “Trẫm sẽ bảo Tống Vân đi thăm dò điều tra”

Nàng giận dữ đánh hắn, “Bệ hạ, nói chuyện đứng đắn đó”

Hắn cười vô lại, “Nàng nói đi, trẫm nghe đây”

Nàng nhéo mũi hắn, “Không được nhúc nhích!”

Sở Minh Phong cứ dờn giãn va chạm mãnh liệt vào tận sâu bên trong, giọng khàn khàn, “Trẫm nhìn sao được chứ?”

“Không được!” Nàng có ý đồ nhắc thất lưng hắn lên song chẳng nhắc nổi, chỉ có thể uy hiếp hắn, “Còn dám động nữa, ta thật sự đi quỳn rũ Tấn Vương thật đó!”

“Nàng ác lắm” Hắn nghiêng răng kèn kẹt, song lại không động, cố chịu trận tra tấn chẳng thuộc về mình này.

“Bởi vì sự kiện này, bệ hạ tức giận thì thôi đi, vì sao còn sủng hạnh vũ kỹ của Nghê Thường các nữa chứ?”

“TRầm...Không phải chỉ tức giận thôi đâu, nàng làm chuyện cầu thả với hoàng đệ ở Thính Phong các, hơn nữa lại có cử chỉ mờ ám với nhạc sĩ Lâm Trí Viễn, trẫm mới tức khí nàng nạp phi đó chứ, để khiến cho nàng thấy đau lòng khổ sở mà”

“Ta với nam tử khác đều trong sạch, bệ hạ sủng hạnh phi tần, nạp phi tần mới là hang thật giá thật, vậy nói sao đây?”

“Nàng muốn trẫm làm sao nào?”

Diệp Vũ ghen hợm, đúng vậy, đến tột cùng định muốn hắn làm sao đây? Việc đã đến nước này, nàng còn có thể thế nào nữa?

Nàng nói đầy thương cảm, “Bệ hạ có còn yêu ta nữa sao? Chúng ta có thể trở lại như trước sao?”

Sở Minh Phong lấy ngón cái vuốt ve mặt nàng, đau xót mãi trong lòng, “TRầm sao không thương nàng chứ? Yêu Giai nhân nàng quá sâu, trẫm mới tức giận như vậy. TRầm đá nàng một đá, sau đó cũng rất hối hận, thật sự là không nên đá nàng. Lúc ấy trẫm tức thật sự, nàng cũng nói một số câu chẳng đâu vào đâu cứ như lửa cháy đổ thêm dầu nữa”

Nàng nhìn ra hắn thật tâm hối hận, trên mặt đau đớn hối hận đan xen, giọng nói khàn khàn, “Vũ Nhi, nàng cũng biết, đập nàng, đánh nàng, tim trẫm rất đau có biết không?” Hắn xoa nhẹ vai trái nàng, “Từ thái Y đã xem qua vai trái cho nàng rồi, ngực trái bị thương, trẫm có hỏi qua, ông ta nói là vết thương rất nhỏ, chỉ uống hai ba chén thuốc hai ba ngày là sẽ khỏi, sẽ không để lại di chứng”

“Bệ hạ cứ khẳng khẳng bắt ta ở lại trong cung, cùng đối mặt với bệ hạ, có thể được, nhưng ta muốn đặt ra ba điều kiện cùng bệ hạ” Diệp Vũ cảm thấy, phải ép hắn, nếu không chẳng bao lâu mình học máu mắt mạng mất.

“BA điều kiện hả?” HẮN kinh ngạc.

“Thứ nhất, bệ hạ có thể cũng hạnh phi tần hiện có, nhưng không thể nạp thêm phi tần nữa. Thứ hai, bệ hạ yêu ta, thì phải tin tưởng ta, bất cứ lúc nào ở đâu, xảy ra bất luận chuyện gì, cũng đừng hoài nghi ta. Thứ ba, lúc bệ hạ có tức giận tới mức nào, thì cũng không thể cứ lên cơn giận là đánh ta, không thể lạm dụng vũ lực” Nàng nói chậm rãi, “Nếu bệ hạ làm được, ta đây sẽ cam nguyện ở lại. Nếu bệ hạ làm không được, ta sẽ rời hoàng cung đi”

“Ba điều kiện này mới bá đạo làm sao” Sở Minh Phong cười giảo hoạt, “Kể cả trẫm làm không được, trẫm cũng sẽ không cho nàng rời trẫm đi”

“Ta đã bị bệ hạ làm thương tích đầy mình rồi, là bệ hạ bá đạo, hay là ta bá đạo đây?” Nàng tròn mắt nhìn, “Nếu bệ hạ phạm vào một trong những điều kiện đó, ta cuối cùng vẫn có cách bỏ trốn mất dạng”

“Cả đời cũng rất dài, nhất định sẽ có lúc phạm phải sai lầm, hay là cho trẫm cơ hội lần lượt phạm phải sai lầm, quá tam ba bận, được không?”

“Không được! Một lần cũng không được! Không cho thương lượng!”

Mắt thấy nàng kiên quyết như vậy, đôi mắt bắn ra tia tức giận, hấn lại thấy vừa yêu vừa giận, bất đắc dĩ chấp nhận điều kiện, còn nói giận dữ, “Trẫm một đời anh minh, thế mà lại thua trong tay một tiểu nữ tử như nàng”

Diệp Vũ không sợ cười, “Bệ hạ hoàn toàn có thể không chấp nhận, ta cũng sẽ không ép”

Tay Sở Minh Phong bất ngờ tập kích lên bộ ngực của nàng, xoa nắn nhẹ nhàng đỉnh phần hồng kia đứng thẳng, “Hiện tại nàng cũng nên nói rõ xem nàng với Tề vương Ngụy quốc kia quen biết thế nào rồi chứ”

Nàng hỏi ngược lại, “Bệ hạ không phải là không muốn biết đó sao?”

Hắn cười tà ác, “Nàng có thể không nói, nhưng trẫm quyết định ba ngày không lên triều, đêm ngày ép buộc nàng, không cho nàng xuống giường được”

Nàng hết cách, “Bệ hạ đủ ác thật đó” Trong lòng thầm châm chọc, nói thản nhiên, “Tháng ba năm trước, ta và mẫu thân lưu lạc thanh lâu, ở lại lầu Tiêu Tương dạy múa. Tề Vương dung tên giả đến lầu Tiêu Tương tìm hoan, nghe thấy màn múa này là do ta biên đạo ra, thì chằm ngay ta bảo ta bồi hấn uống rượu”

“Sau đó hắn coi trọng nàng hơn? Muốn mang nàng rời thành Kim Lăng đi hử?” Con người đen của hắn thâm trầm tới sệt lại.

“Đúng thật là hắn có ý này, song ta khéo léo từ chối. Sau đó, hắn liền rời thành Kim Lăng, chắc hắn là về Ngụy quốc rồi”

Thật ra, Diệp Vũ định nói cho hắn biết, Thác Bạt Hoàng ẩn nấp ở thành Kim Lăng đã chừng mười lăm năm làm những chuyện như vậy, mỗi một chuyện đều nói hết cho hắn, để cho hắn đề phòng Thác Bạt Hoàng văn võ song toàn lắm mưu nhiều kế. Nhưng gần như có một ý nghĩ này lên trong đầu. Dù sao Thác Bạt Hoàng đã cứu nàng vài lần, nàng không thể vạch trần thân phận thật sự của hắn và chuyện bí mật này.

Như thế, lừa gạt nam tử yêu thương, nàng rất áy náy, cứ như biến thành kẻ đồng mưu với Thác Bạt Hoàng vậy, mưu hại hắn và Sở quốc.

Nàng thật sự không muốn Sở quốc có chuyện, hy vọng gian sơn xã tắc của Sở Minh Phong được củng cố hơn. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không thể đưa ra quyết định nổi.

“Đơn giản vậy sao?” Sở Minh Phong cứ như không tin, ánh mắt ngưng lại.

“Sau khi màn ca múa lầu Tiêu Tương nổi tiếng thành Kim Lăng, bệ hạ đã muốn ta quyến rũ Tề Vương và Thẩm đại nhân rồi, ta đã làm gì, bệ hạ đều không phải đã biết rồi sao?” Diệp Vũ tức giận nói.

Hắn không hề truy vấn nữa, nhưng vẫn cảm thấy quan hệ giữa Thác Bạt Hoàng và nàng không đơn giản là thế. Nàng thấy sắc mặt hắn trầm tĩnh, như đang nghĩ gì đó, con tim đập rộn, lo lắng hắn đoán ra được điều gì.

“Thác Bạt Hoàng có dũng có mưu, tâm địa rất sâu, nếu Ngụy hoàng trọng dụng hắn ta, thì chẳng phải là chuyện tốt gì với Sở quốc hết”

“Thẩm Chiêu cũng nói Thác Bạt Hoàng là kẻ không đơn giản” Hấn suy nghĩ nói, “Hấn là Tứ hoàng tử Ngụy hoàng mới phong làm Tề Vương, thật sự kỳ lạ. Hai ba mươi năm trước, Ngụy quốc cũng không thấy hấn, hấn ở đâu, làm gì”

Diệp Vũ thấy khó khăn, không biết cuối cùng có nên nói cho hấn biết không?

Sở Minh Phong bảo, “Người này tất không phải là vật trong ao (tầm thường) , văn võ song toàn, tâm cơ mưu lược chẳng kém thái tử Ngụy quốc chút nào”

“Ngày ấy Phùng Chiêu viện lấy lòng bệ hạ, bệ hạ cảm thấy thế nào? “ Nàng khéo léo chuyển hướng câu chuyện.

“”Hử?” Hấn cười, “Múa của nàng ấy sao so được với nàng chứ? Trẫm chẳng có hứng thú, chỉ vì tức nàng, nên mới giả vờ có hứng mà thôi”

“Không phải là khiêu vũ... Là nàng ấy ghé lên đùi ngài...dùng miệng...” Nàng nháy mắt mấy cái, nói không ra lời mấy từ buồn nôn kia.

“Dùng miệng hả?” Sở Minh Phong không rõ ý nàng, “KHuyên tai Bạch ngọc của nàng ấy rớt, tìm mãi một lúc mới thấy, dùng miệng thì sao tìm được chứ?”

“Vây a” Diệp Vũ nở nụ cười, vui vẻ tới mức cảm thấy ngượng ngùng. Sao có thể đem một cảnh kia thành một cảnh nam nữ vui vẻ không chịu nổi chứ? Nàng thật có sức tưởng tượng quá đi.

Hấn ngạc nhiên hỏi, “Cười cái gì?”

Nàng lắc đầu, lại không kìm được bật cười, khuôn mặt như ngọc biến thành nụ hoa cười tươi. Hấn nghĩ đến nàng cười mình, đột nhiên ở trong cơ thể nàng bắt đầu rong ruổi tăng lên, trào dâng mãnh liệt, cứ như một dã thú bị nhốt lâu năm, giấy dựa lần cuối vậy. Dù là thế, nàng vẫn đang cười, cười chính mình ngốc, ngu... Hấn nhào lên thân thể nàng, mân mê mông tuyệt mỹ của nàng, chậm rãi di vào, rồi lại nằm trên người nàng, ôn nhu kịch liệt tiến lên, liều chết triển miên....

Cơn vui thích kích thích trào dâng lên cao nhất, bao trùm bọn họ; tư thế quẩn quít si mê ấy đủ loại nước sữa hòa nhau, tới tận sâu trong linh hồn nhau vậy.

Sau đó, họ lại nhớ tới tư thế nguyên thủy ban đầu, nam trên nữ dưới, phần cực nóng cứ lần lượt thay đổi, trong màn truyền ra từng tiếng rên rỉ ngọt ngào tới tận trong xương.

Diệp Vũ ôm chặt hấn, trước mắt mê loạn, mũi chân dần cứng lại, sơn song triều sung sướng trào dâng không ngừng ập tới, lan tỏa ra khắp người, chỉ là vẫn chưa đạt tới đỉnh.

“Nàng chẳng phải nói trẫm không phải là nam nhân của nàng, vậy đó là ai thế?”

Trong cảnh hỗn loạn, một giọng nói đột ngột xuất hiện, kéo hồn phách nàng trở lại. Nàng kinh hồn tang đờm, chẳng biết đáp thế nào. Nói dối, hay là thành thực đây?

Nói cho hấn, nàng bị người ta bỏ thuốc mê tâm tán, thần trí không rõ, vì mạng sống, bị bắt cùng một nam tử thần bí quan hệ. Hấn tin sao?

“Đó là tức nói thế, bệ hạ thế mà nghe không ra”

Cuối cùng nàng lựa chọn giấu diếm. Sở Minh Phong nhìn nàng chăm chú, ánh mắt sâu thẳm. Cuối cùng hấn lựa chọn tin tưởng nàng.

Ngày hôm sau, lúc Diệp Vũ tỉnh lại thì đã không còn sớm nữa. Nàng nói bóng gió với TRâm Cài, “Tối qua bệ hạ đợi bao lâu rồi?”

Thần sắc TRâm Cài bình thường, trả lời, “Bệ hạ được ước chừng nửa chén trà a”

“Người vẫn cùng bệ hạ à? Sao thế nào không tới tìm ta?” Diệp Vũ nghĩ không ra, chẳng lẽ mình bị Thác Bạt Hoàng làm mê đi, hôn mê đã lâu rồi ư?

“Nô tỳ không biết tỳ tỳ đi đâu, nghĩ hần tỳ tỳ sẽ mau trở lại, vốn cũng không sai người đi tìm tỳ tỳ” Trâm Cài cười nói.

“Người chẳng phải vẫn đi cùng ta đó sao? Thế nào mà đã trở lại trước rồi?”

TRÂM Cài giật mình, “Tỳ tỳ chắc không phải đã quên rồi chứ? Tối qua nô tì không có bồi cùng tỳ tỳ đi ra ngoài dạo, mà luôn ở lại tắm điện đó mà”

Diệp Vũ cười giật mình, “A a, xem ra trí nhớ của ta này”

Kỳ lạ, tối qua, Trâm Cài rõ ràng là đi theo mình ra ngoài tản bộ, thế mà nàng ta nói là không, đây là có chuyện gì thế? Là mình nhớ lầm hay là nàng ta nhớ lầm nhỉ? Hay là Thác Bạt Hoàng lại ra tay rồi? Chắc chắn là Thác Bạt Hoàng rồi!

Cũng không rõ hần dung cách gì, thế mà lại có thể xóa đi trí nhớ của người ta, rất khả nghi.

Hai ngày sau, Sở Minh Phong cũng không phải phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng, mà ở điện Trùng Tâm với nàng. Họ gần bó như keo sơn, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, nhu tình mật ý, ân ái triền miên, có thể nói là tiểu biệt thắng tân hôn, ngày đêm bên nhau cũng không thấy chán.

Hần hăng hái, nét mặt nàng tỏa sang, hai người nghiêm nhiên ở cùng một điện Đệ Hậu, ở trong cung luôn sát bên nhau, bỏ qua phi tần.

Sáng hôm nay, Diệp Vũ thấy không khí hơi mát mẻ, thì bảo Trâm Cài cùng mình đi dạo rơ hoa viên chút.

Bầu trời trong xanh xen lẫn những đóa mây trắng, mặt trời lên cao chiếu xuống từng đợt nắng ấm áp như tiên nữ trên trời cao cầm trâm cài vàng sang lấp lánh chói mắt vậy. Gió nhẹ thổi phất qua, lướt qua cổ tay, lưu lại cảm giác thoải mái nhẹ nhàng.

Hoa sen trong hồ đã nở rộ, từng lá sen to trải rộng trên mặt nước, tô điểm thêm từng bông hoa yêu kiều, màu hồng, màu trắng mềm mại, giống một cô gái mặc áo hồng điểm trắng hứng thú động lòng người.

Ven hồ đã có mấy người đang ngắm hoa, Lý Chiêu nghi và Tần quý nhân, và còn có các thị tì của nàng ta nữa.

Diệp Vũ và TRÂM Cài đứng ở ven hồ khác, không chủ động chào hỏi với các nàng ta. Các nàng ấy cũng không đến chào hỏi, lại thỉnh thoảng có liếc nhìn đôi lần.

”Hay là đến bên đó một chút đi” TRÂM Cài đề nghị, phi tần hậu cung ở cùng một chỗ, nhất định sẽ gặp chuyện, tốt hơn là vẫn nên rời xa đám phi tần chanh chua nào đó thì có vẻ tốt hơn.

“Đợi chút, người bảo người ta đến hái ba đóa hoa sen cho ta” Diệp Vũ vừa xoay người vừa phân phó.

Đã có ba người ngăn đường đi lại, là Phùng Chiêu Viện và thị tì tùy thân của nàng ta. TRÂM Cài khom mình, như hành lễ, “Nô tỳ bái kiến Chiêu Viện”

Phùng Chiêu Viện héch cằm lên, kiêu ngạo nhìn xuống các nàng, “Ta tưởng là ai chứ, hóa ra là người à”

Diệp Vũ không nói, lạnh lùng nhìn nàng ta. Nàng ta mặc quần áo đỏ rực, làm nổi bật làn da tuyết trắng, mặt ngọc trắng nõn, vạt áo héch lên lộ ra vòng eo mảnh khảnh, quả nhiên là phong tư yếu điệu. Nhưng thần thái đó, biểu hiện kia, thì kiêu ngạo hết chỗ nói.

“Đừng tưởng rằng đã nhiều ngày ngươi chiếm được bệ hạ, độc chiếm đứng đầu, đêm đêm chuyên sủng, bản cung nói cho ngươi biết, bản cung sẽ không để ngươi đắc ý được lâu đâu” Phùng Kiều Diễm mắt híp lại, chẳng che giấu sự oán hận của nàng ta chút nào.

“Vậy thì phải xem bản lĩnh người vậy” Diệp Vũ nói thản nhiên, “Nhưng mà ta nghĩ ngươi hiểu rõ, bệ hạ định sủng hạnh ai, muốn nghỉ ở tắm điện nào, chỉ e là chẳng có ai có gan cãi lời thành ý đâu”

“Thật không? Có thể khiến thánh ý chuyển biên, đó là bản lĩnh thật sự” Phùng Kiều Diễm cười nhạo.

“Vậy xin mỗi mắt mong chờ rồi” Diệp Vũ mỉm cười, “Chiêu Viện xin cứ tự nhiên đi”

Nói xong, nàng đi phía bên trái, Phùng Kiều Diễm thản nhiên lên tiếng, “Đợi đã”

Nàng chỉ đành dừng lại, “Chiêu Viện có gì chỉ giáo?”

Phùng Kiều Diễm uốn éo vòng eo, đi tới trước mặt nàng, nói ngân nga, “Bản cung là Chiêu Viện, nàng kia là Chiêu Nghi, nàng đó là Quý nhân, người chưa sắc phong, địa vị còn thấp hơn cả ba người chúng ta. Tuy người được thánh sủng hậu đãi, nhưng thấy chúng ta có thể làm đại lễ chứ. Nếu không, cung quy hậu cung này là thùng rỗng kêu to sao, chẳng coi kỷ cương pháp nước ra gì rồi”

TRâm CÀI nói vội vàng, “Chiêu Viện, ít ngày nữa bệ hạ sẽ sắc phong cho tỷ tỷ làm hoàng quý phi đó”

Phùng Kiều Diễm hừ lạnh, “Vậy chẳng phải là vẫn còn chưa sắc phong đó sao? Vẫn chưa sắc phong, thì có cả cung nhân cũng như không thôi” Nàng ta cố ý khiêu khích, xem thường nàng, “Hôm nay, nếu người không hành đại lễ, sau này cung nhân học theo, cung quy, kỷ cương bại hoại, hậu cung chẳng thành hậu cung, thì đầu sỏ gây ra là người đó”

“Ta cứ không hành lễ, người định thế nào?” Diệp Vũ buồn cười hỏi.

“Bản cung thân là chiêu viện, thì sẽ dạy dỗ người cái lại tiện nhân bại hoại cung quy, chẳng biết tốt xấu gì” Ánh mắt diễm lệ của Phùng Kiều Diễm lóe lên, giọng ác độc.

“Tiện nhân đang mắng ai đó chứ”

“Chửi đó”

“A, có người thừa nhận chính mình là tiện nhân đó” Diệp Vũ cười tủm tỉm nói. TRâm TRài và thị tì tùy thân của Phùng Kiều Diễm cười rộ lên, Phùng Kiều Diễm tức đánh không lại, thẹn quá hóa giận, giơ cao tay đánh tới một chưởng.

Diệp Vũ nhanh tay lẹ mắt túm chặt cổ tay nàng ta, dung sức đẩy, nàng ta không kịp đề phòng, lùi ra sau ba bước, chật vật ngã xuống đất.

Sắc mặt Phùng Kiều Diễm tái xanh, càng tức hơn. Ánh mắt lại càng ác độc thêm, đột nhiên đứng dậy. Diệp Vũ biết nàng ta muốn đánh chính mình nên đã có đề phòng, nhanh chóng lách mình tránh đi, nàng ta ngã dập xuống đất, hai gối quỳ xuống, chật vật không chịu nổi.

Thị tì tùy thân chạy nhanh tới đỡ nàng ta, nàng ta đẩy các nàng ra, đơn giản ngồi dưới đất, cau mày nhíu mi nhìn vết thương. TRên đầu gối hai chân nàng ta rách ra, màu da trắng nõn chảy máu.

“Có chuyện gì xảy ra thế?”

Cách trước đó không a truyền tới một giọng trầm lãnh. Diệp Vũ nghe thấy quay đầu nhìn lại, Sở Minh Phong bước nhanh đến, áo bào màu vàng dưới nắng chiếu sang rực, chói mắt, là cảnh mà khiến các phi tần đều mong ngóng chờ đợi.

Nàng cũng không hành lễ, TRâm CÀI khom mình hành lễ, đang định mở miệng thì bị Phùng Kiều Diễm giành nói trước, “Bệ hạ....” Mặt nàng ta biến sắc, mày cau lại, uất ức khóc lóc kể lể, “BỆ hạ nên làm chủ cho nô tì... Là nô tì không tốt, nô tì vô tâm dùng lời lẽ va chạm với Diệp tỷ tỷ... Chọc giận nàng ấy, nàng ấy liền đẩy nô tì.... Bệ hạ xem đi, chân nô tì bị thương, đau quá cơ...”

152. Chương 155: Hôn Bay Phách Tán

TRâm CÀI ghen hòng nhìn trôn trời, chuyện này cũng có thể đảo điên đến mức thế sao. Diệp Vũ cười lạnh, còn tưởng là kỹ xảo của nàng ta cao minh tới cỡ nào chứ, kỹ xảo như thế thì vô cùng bình thường.

Sở Minh Phong đứng ở cạnh Diệp Vũ, lạnh giọng hỏi, “Nàng ấy nói gì đó va chạm nàng là sao?”

TRâm cài tức giận nói, “Bệ hạ, Chiêu viện nói dối, hoàng quý phi vốn chẳng có đấy Chiêu Viện, là Chiêu Viện đánh Hoàng quý phi đó”

“Tiện tỷ, người dám có gan nói xấu bản cung, dám có gan nói hươu nói vượn hử?” Phùng Kiều Diễm tức giận, ánh mắt ác độc, sau đó quỳ trên mặt đất, nước mắt dạt dào, khóc lóc kể lể với bệ hạ, “Bệ hạ, TRâm

Cài bảo vệ Diệp tỷ tỷ, mới nói xấu nô tì như vậy... Thần thiếp yếu đuối sao dám đánh Diệp tỷ tỷ chứ, nô tì bị thương thế nào đây? Bệ hạ nên làm chủ cho nô tì...”

“Bệ hạ, Chiêu Viện ngậm máu phun người!” Trong lòng TRÂM Cài đầy căm phẫn trần thuật, nói từ đầu, “Chiêu Viện ngăn hoàng quý phi lại, bất kính với hoàng quý phi, bảo sẽ không để cho hoàng quý phi được chuyên sung. Hoàng quý phi không thèm để ý tới Chiêu Viện, định về điện Trùng Tâm, Chiêu Viện không cho hoàng quý phi đi, bảo phải hành đại lễ với Chiêu Viện. Nếu Hoàng quý phi không hành đại lễ, sẽ dạy dỗ hoàng quý phi...”

“Con tiện tỳ này toàn nói những lời giả dối, người thế mà lại nói đaok lý cho rõ đi!” Phùng Kiều Diễm lo lắng cắt ngang lời nàng ta, thành khẩn khóc lóc nói, “BỆ hạ đừng có tin nàng ta, nàng ta nhất thời nói bậy bạ, nô tì xưa nay biết được Diệp tỷ tỷ sủng ái, không nhìn mặt tăng cũng nể mặt phật, sao dám khiêu khích Diệp tỷ tỷ chứ ạ?”

Diệp Vũ không nói, là đợi thời điểm khảo nghiệm đến, nhìn hấn xem có phân rõ phải trái đúng sai không, có tin tưởng mình hay không.

Khuôn mặt Sở Minh Phong vẫn lạnh nhạt như cánh đồng tuyết trắng, chẳng có chút biểu hiện gì, khí lạnh thấu xương.

TRÂM CÀI tức giận phồng má tròn mắt, “Bệ hạ, Chiêu Viện lật ngược phải trái. Nô tì nếu có nửa câu nói láo, thì sẽ bị thiên lôi đánh chết”

Phùng Kiều Diễm tức giận lườm nàng ta, “Người một con tiện tỳ, thiên lôi đánh xuống là may cho người lắm rồi”

TRÂM CÀI nói đầy chính nghĩa, “Bệ hạ xem xét cho, Chiêu Viện quyết ý dạy dỗ Hoàng quý phi, hoàng quý phi đã có phòng bị, chiêu viện tự mình ngã xuống đất chẳng có liên quan gì đến hoàng quý phi hết”

Phùng Kiều Diễm đang định nói, lại bị một câu rống to “Đủ” của hấn chặn họng, lặng lẽ rơi lệ.

“Người nói đi!” Hấn nhìn một cung tỳ đứng một bên, mặt lạnh lẽo vô tình, “Nếu có nửa câu nói láo, tức khắc phạt đánh! Thân nhân liên quan trọn đời làm nô làm tì!”

“Bệ hạ...” Cung tỳ kia là thị tì thân cận của Phùng Kiều Diễm, chột dạ, nao núng nhìn về phía chủ tử, biết ý tứ ánh mắt thế nào của chủ tử, chủ tử không cho nàng ta được nói loạn. NHƯng mà bệ hạ luôn là người anh minh, lòng dạ ác độc, nếu nàng ta nói láo, sẽ liên lụy đến người nhà, vậy phải làm sao cho phải đây?

“Nói!” Sở Minh Phong gầm lên.

“Tình hình thực tế thế nào, người tự mình nắm bắt thật với bệ hạ, để tránh cho người ta lật ngược phải trái” Phùng Kiều Diễm nhìn thị tì thân cận chăm chăm, ánh mắt ác nheo lại, lấy ánh mắt cảnh cáo nàng ta, muốn nàng ta nói theo ý mình.

“Tình hình thực tế là...Chiêu Viện đánh hoàng quý phi, vô sy ngã xuống đất... Cũng không liên quan tới hoàng quý phi...” Cung tỳ lắp bắp nói ra tình hình thực tế, bởi vì mình chết rồi thì không sao, nhưng không muốn liên lụy tới người nhà!

Nghe vậy, Phùng Kiều Diễm nản lòng thoái chí ngậy người, không còn mạnh miệng cả vú lấp miệng em như vừa rồi nữa.

TRÂM CÀI hết giận cười, Diệp Vũ sắc mặt vẫn thản nhiên như cũ, cứ như chuyện này chẳng liên quan gì đến nàng vậy.

Mắt Sở Minh Phong lạnh lẽo, “TRẦm cực không vui nhất là phi tần lục đục với nhau, người nói bất kính, bẻ cong sự thật, có ý vu hãm, thật sự đáng giận! Lập tức trở về, cấm không được ra khỏi cửa mười ngày!”

Phùng Kiều Diễm ngậy ra như phồng, được thị tì thân cận đỡ dậy, khom mình hành lễ, chậm rãi xoay người.

Lúc xoay người, nàng ra nhìn về phía Diệp Vũ. Đúng lúc Diệp Vũ cũng nhìn nàng ta, cảm thấy cái liếc mắt này của nàng ta, dù không oán hận nhưng lại sâu thẳm tới đáng sợ.

Hấn kéo tay nàng đi về phía lương đình. TRÂM Cài biết ý, đứng đợi ở bên ngoài đình, đợi truyền triệu.

Mới rồi Lý Chiêu Viện, Tần Quý nhân đứng ở ven hồ quan sát, thấy bệ hạ và Diệp Vũ dắt tay nhau đi, ân ái quần quít si mê, bất giác trong lòng nổi lên đố kỵ, nhưng cũng may vừa rồi không cùng Phùng Chiêu Viện lên tiếng khiêu khích Diệp Vũ.

Trong lương đình, Sở Minh Phong ngồi xuống kéo nàng ngồi lên đùi, ánh mắt lấp lánh, chẳng chút che giấu, “TRẫm ghi nhớ lời nàng ra ba điều kiện, lần này trẫm không phạm sai lầm đó chứ?”

“Cuối cùng bệ hạ anh minh, điều tra rõ chân tướng, cho ta trong sạch” Diệp Vũ khoác hai tay lên vai hân quyết định truy nguyên nhân, “Chân tướng rõ ràng phía trước, bệ hạ có tin tưởng ta hay không?”

“Trẫm biết nàng khinh thường cùng phi tần tranh giành tình nhân, nàng không phải là loại người như vậy”

“Được, coi như bệ hạ thông qua”

“Vậy hân nên thưởng chút gì cho trẫm chứ nhỉ” Hân chẳng biết xấu hổ cười, tay đã sớm đưa lên bên eo nàng, vừa xoa vừa nắn.

“Đây là ngự hoa viên, bệ hạ định biến ta trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích đó sao?” Nàng chụp giắt tay hân ra.

“Nàng không sợ trẫm, còn sợ phi tần đố kỵ, oán hận nàng sao?”

“HẬu cung rộng lớn, sang dễ tránh mà tối thì khó phòng”

Nghe vậy, sắc mặt Sở Minh Phong trầm xuống lâm vào trầm tư. Đúng vậy, nàng không có lòng hại người, cũng không có ý đi tranh thủ tình cảm, nhưng tất cả phi tần đều coi nàng như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể lột da, xẻ thịt, nhai xương, uống máu nàng, hận không thể đem nàng biến mất vĩnh viễn.

Giả sử đến cả người phụ nữ yêu thương mà không bảo vệ được thì hân làm hoàng đế cũng thật quá uất ức rồi.

Vòng Ngọc nói, Tôn thái hậu bị sốt cảm mạo, ốm đau nằm trên giường. Từ sau thọ yến cũng chưa thấy qua Tôn thái hậu, như vậy Diệp Vũ đành đi điện Từ Ninh trước.

Đúng thật là sau bữa trưa thời gian rất nóng nực, cả mặt tiền của địa điện đều bị nắng soi rọi, trên thềm đá đã nóng ran. Đi vào trong đại điện tối om, cũng giống như là bước vào thế giới bên kia vậy, một bên sang, một bên tối, cánh cửa đó là cánh cửa thông hai giới.

Một cung nhân cũng không thấy, sao lại thế chứ? Nàng và TRâ Cài lập tức bước vào tấm điện, nhưng thấy Tôn thái hậu dựa người vào gối mềm, hai mắt nhắm nghiền trên người chỉ đắp một cái chăn mỏng, hình như đang ngủ.

So sánh với mấy ngày trước, khí sắc Tôn thái hậu không được tốt, cứ như trong một đêm già hẳn đi mười tuổi vậy, môi mặt tái nhợt, khuôn mặt nhợt nhạt, không còn nét tỏa sáng như trước.

Diệp Vũ nhìn một lát, do dự không biết có nên đánh thức bà không.

“Làm sao đây?” TRâm Cài hạ giọng hỏi.

“Ngày mai lại đến vậy”

Diệp Vũ vừa xoay người, thì gặp ngay Bích Cẩm đang tiến vào. Bích Cẩm cười bảo, “Hoàng quý phi là đến thăm thái hậu đó à?”

Diệp Vũ gật đầu, nói nhẹ nhàng, “Thái hậu thế nào rồi?”

Bích Cẩm đáp, “Hôm qua có đỡ, nhưng hôm nay bệnh tình lại nặng thêm, giống y ngày hôm trước”

TRâm Cài ngạc nhiên bảo, “Sao lại thế? CẢnh thuốc không uống nữa rồi à?”

Bích Cẩm cũng lo lắng mãi, “Sáng sớm thái y tới xem, có thay đổi phương thuốc”

“Là Vũ Nhi sao?” Giọng nói khàn khàn, trầm trầm đứt quãng, không có sức, hơi ít.

“Đúng là nô tì” Diệp Vũ lập tức ngồi vào giường, nói tự trách, “Thái hậu ốm bệnh nhẹ, nô tì không tới thăm thường xuyên được, là sơ suất của nô tì”

“Hết cách rồi, người hầu hạ bệ hạ cho tốt, ai gia yên tâm rồi” Tôn thái hậu cười trừ, “Có cung nhân hầu hạ thì tốt hơn, dù người đến rồi, cũng vô dụng thôi”

“Sáng sớm mai, nô tì sẽ lại tới thăm thái hậu”

“Thôi, ai gia vẫn còn khỏe lắm” Bà cười phớt lờ nói, “Nếu người vì ai gia có cháu trai, cháu gái, ai gia có cháu sẽ vui, bệnh gì cũng khỏi hết thôi”

Diệp Vũ thấy rất quẫn bách, nhưng đã về cung hai ba tháng rồi, vì sao chẳng có động tĩnh gì vậy? Chẳng lẽ là lần xảy thai trước đã có chút ảnh hưởng rồi?

Tôn thái hậu ân cần dạy bảo, “Chính người muốn không chịu thua kém, thì nếu người sinh con trai là nam hay nữ, bệ hạ cũng chắc chắn rất vui”

TRÂM CÀI cười nói, “Thái hậu yên tâm, hoàng quý phi đang cố gắng đó”

Tôn thái hậu nói liên tục ba từ, “Tốt”, sau đó bảo, “Bệnh ai gia nhẹ thôi, tắm điện không hề thiếu không khí, người không thể cứ ở mãi chỗ này đợi được, trở về đi. Ai gia khỏe rồi, thì lại tới ở cùng với ai gia nhé”

Diệp Vũ chỉ đành cáo lui, để cho bà được nghỉ ngơi thật tốt. Bích Cẩm đưa các nàng đi ra, Diệp Vũ dặn dò, “Bích Cẩm, bệnh này của Thái hậu tuy không nặng mấy, nhưng bệnh tình cứ lặp đi lặp lại cũng không phải chuyện tốt, người cần lưu tâm nhiều hơn, hầu hạ cẩn thận...”

Bích Cẩm đồng ý, trở lại tắm điện hầu hạ. TRÂM CÀI hỏi, “Tỷ tỷ lo lắng cho bệnh tình của Thái hậu sao? Nô tì lại cảm thấy, con người già đi sẽ đau chỗ này chỗ kia, chỉ sốt cảm mạo thôi, qua vài ngày thì sẽ đỡ hơn, tỷ tỷ không cần lo lắng”

Diệp Vũ vốn không lo lắng, nhưng thấy hình dáng tiêu tụy của Tôn thái hậu thì lại cảm thấy trong lòng đau nhói không ổn, hẳn qua là sốt cảm mạo mà, sao có thể thoát nhìn già đi mười tuổi như thế chứ.

Các nàng đi đến tiền đình, bỗng, bên sườn đông truyền đến một tiếng thê lương sợ hãi, “A...”

Diệp Vũ quay đầu nhìn lại, người kêu lên sợ hãi kia hẳn là công chúa Khánh Dương. Vì sao bà ấy kêu lên sợ hãi chứ?

Sở VÂN HI mặc bộ tơ tằm trắng, tóc đen rối tung, như vừa tỉnh ngủ vậy, sắc mặt trắng bệch đáng sợ. Bà chạy tới, nhìn thấy Diệp Vũ, lấy ánh mắt nghiến cứa nhìn nhìn, trong mắt e ngại ngày càng rõ ràng, “A... Quý a...Quý a...”

Quý ư? Diệp Vũ nhú mi, bà ấy thế mà lại coi như là quý cơ đấy!

TRÂM CÀI nói với cung tỳ bên cạnh, “Công chúa nổi điên rồi, mau dẫn công chúa về tắm điện đi”

Cung tỳ kia vội vàng kéo công chúa Khánh Dương, định đem bà kéo trở về. Nhưng Sở Vân HI ra sức giãy dụa, mặt mày thất sắc, chỉ vào Diệp Vũ, hai tròng mắt mở to, nói hoảng sợ, “Vì sao cứ quẩn lấy ta...Người đã cùng bệ hạ hợp tang rồi, còn định thế nào nữa... TA cũng không làm chuyện có lỗi với người... Người đừng có quẩn lấy ta...”

Hợp tang cùng bệ hạ ư? Diệp Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, thần trí bà ấy thật sự không rõ rồi, lời nói điên loạn thế thật đúng là vô căn cứ.

“Ta không phải cố ý cướp ân sủng của người...Không phải cố ý...” Sở Vân HI khua hai chân hai tay, cứ như muốn liều mạng cùng nàng vậy, “TA không sợ người...không sợ người...”

“Người chính là cố ý” Diệp Vũ bỗng có hứng thú, như thế xem ra, bà ấy coi mình như người trong quá khứ rồi.

“Không phải...Không phải...” Sở Vân HI sắc mặt thay đổi, đau khổ, đau đớn khẩn cầu, “Hoàng hậu, ta thật sự không phải cố ý mà... Đã nhiều năm như vậy rồi, vì sao người vẫn còn quẩn lấy ta chứ..”

Hoàng hậu ư? Bỗng Sở Văn Hi sắc mặt thay đổi kịch liệt, ác độc gầm lên, “Đừng quần lấy ta nữa! Ta không sợ người! Ha ha... Người là quỷ, ta là người, ta không sợ người! Ta muốn ánh mặt trời chói chang giết chết người! Đâm trúng tim người, cho người hồn bay phách tán, trọn đời không thể siêu sinh! Ha Ha...”

Diệp Vũ cũng không rõ, vì sao bà ấy lại thay đổi nhanh đến như vậy chứ? Sở Văn Hi giạt một ngân trâm từ trên tóc cung tỳ xuống, như chó điên sắp lại, đâm về phía ngực Diệp Vũ.

Diệp Vũ chấn động, vội vàng né tránh, Trâm CẦi lắc mình che chở, chắn trước mặt nàng, lớn tiếng kêu lên, “Người đâu...Người đâu...”

“Hoàng hậu, ta muốn giết người! Muốn người trọn đời không thể siêu sinh!”

Sở Văn Hi sung sức mạnh đẩy Trâm CẦi ra, giống như phát cuồng đuổi theo Diệp Vũ, giơ cao chiếc ngân trâm trong tay lên, như hung thần ác sát vậy.

Diệp Vũ sợ tới mức mặt mày tái nhợt, nhưng chân tay chưa hoảng, cứ chạy lòng vòng trước đình. Thị vệ tiến vào, đã có người ra tay trước, dễ dàng túm lấy Sở Văn Hi, quặt chặt tay bà ta, khiến cho bà ta không thể nhúc nhích được. Hai thị vệ áp chặt bà, bà hung ác lườm Diệp Vũ, ra dáng như muốn cắn nuốt nàng vậy, “Giết người! Hoàng hậu, ta nhất định giết người!”

Diệp Vũ thở hổn hển, tim đập bình bịch, nhớ tới trận kinh hồn một khắc vừa rồi, thâm kêu hoảng hồn. Sở Văn Hi bị thị vệ áp về tấm điện, vừa giãy dụa vừa kêu lên sợ hãi, “Buông ra...Nàng ta là quỷ... Ta muốn nàng ta hồn bay phách tán...”

Sở Minh Phong ôm lấy Diệp Vũ, hỏi thân thiết, “Vũ Nhi, có bị thương không?”

Nàng lắc đầu, vừa rồi chạy gấp, trên người nóng hừng hực, cả người đầy mồ hôi, miệng khô lưỡi đắng. Hắn nói ôn nhu, “TRẫm đưa nàng về”

Trước khi đi, hắn răn dạy cung nhân hầu hạ công chúa Khánh Dương, “Công chúa điên như thế, nguy hiểm cho người khác, người hầu hạ bất lực, phạt một tháng tiền lương!”

Cung nhân nơm nớp lo sợ cúi đầu, thấy đoàn người bệ hạ đi rồi, mới trở về hầu hạ. Ngồi trên Ngự liễn, Diệp Vũ cảm giác tốt hơn nhiều, hỏi, “Bệ hạ sao lại đến điện Từ Ninh thế?”

“Trẫm về điện Trường Tâm, cung nhân nói nàng đã tới điện Từ Ninh vẫn an mẫu hậu, trẫm liền cũng đến thăm mẫu hậu xem xem” Sở Minh Phong nắm chặt bàn tay nhỏ bé đầy mồ hôi của nàng, “May mà trẫm tới kịp lúc, nếu không hậu quả chắc không tưởng nổi”

“Đúng nha, bệ hạ là thần cơ diệu toán đó” Nàng cười nịnh. Hắn nắm cả eo nàng, để nàng dựa vào người mình. Hai người ngồi trên ngự liễn, đối mặt nhu tình, từ điện Từ Ninh đến điện Trường Tâm, rêu rao khắp nơi, cung nhân ghé mắt nhìn. Kia đôi tình nhân tình thâm, không ít cung nhân đều nhìn thấy cả, truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

**

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao, nắng chói xuống, khiến tiền đình trước ngự thư phòng sáng bừng lên, như ngọc vậy.

Tổng VẤN mang chén trà nhỏ đặt trước ngự án, thấy bệ hạ đứng trước cửa sổ khoan tay đứng, lâm vào trầm tư, thì không dám lên tiếng quấy rầy. Vương thống lĩnh tiến vào, hành lễ nói, “Ty chúc tham kiến bệ hạ”

Sở Minh Phong xoay người, khuôn mặt nặng nề, “TRẫm muốn người tự mình đi làm một chuyện”

“Xin bệ hạ cứ phân phó”

“Người đi Kinh sư Kim Thành Tần quốc một chuyến, điều tra một người”

“Điều tra người nào ạ?”

“Hoàng hậu tiên hoàng Tần quốc, Hoa Uyển Tâm” Sở Minh Phong nói lời ấy đầy khí phách.

“Ty chức linh chỉ. Nhưng bệ hạ định điều tra hoàng hậu Hoa Uyển Tâm về chuyện gì ạ?” Vương thống lĩnh không rõ mục đích bệ hạ điều tra hoàng hậu quốc gia khác, nhưng hắn chỉ biết tuân lệnh làm việc cũng không hỏi nguyên do.

Sở Minh Phong chỉ điểm, “Người lên lên vào cung, đi tìm bức họa phi tần, Tần quốc lịch đại Đế Hậu trên quý, tìm xem có thấy bức họa Hoa Uyển Tâm không, nếu có thể tìm được một hai lão cung nhân, hỏi thăm một chút năm đó công chúa Khánh Dương sau khi gả vào cung Tần với Hoa Uyển Tâm xem có hòa thuận không”

Vương thống lĩnh đáp, “Ty chức đã hiểu”

Sở Minh Phong vẫy tay, bảo hắn đi nhanh về nhanh, lúc này hắn mới xoay người, cất bước rời đi. Tống Vân biết, hôm qua bệ hạ vừa xong ở điện Từ Ninh, thì nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu thê lương. Công chúa Khánh Dương cứ nói thì gọi hoàng quý phi rất rõ là hoàng hậu, tuy rằng lời nói điên loạn, nhưng bệ hạ vẫn cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, vì thế mới sai Vương thống lĩnh tự mình đi một chuyến tới Kinh sư Kim Thành Tần quốc.

“Lời nói của Khánh Dương, đều là Hoa hoàng hậu của tiên hoàng Tần quốc, nếu không, sao có chuyện tranh thủ tình cảm, hợp táng như đã nói chứ?” Sở Minh Phong mắt đầy lạnh lợi trí tuệ.

153. Chương 156: Răn Đe

“Chuyện này...” Vương công công do dự không biết có nên nói hay không nữa.

“Không nói, sẽ liên lụy tới cửu tộc” Thẩm Chiêu mỉm cười bảo.

“Là Chiêu nghi bảo nô tài làm như vậy...” Vương công công đau khổ cầu xin tha thứ, “BỆ hạ tha mạng, nếu không có Chiêu nghi chỉ dạy nô tài như thế thì làm sao hoan hồng lại bị gian lận, nô tài sao hiểu được cách hại người tinh xảo như vậy chứ ạ?”

“BỆ hạ, hắn vu hãm nô tì! Nô tì không làm như vậy...” Lý Chiêu Nghi đi lên trước vài bước, thành khẩn biện giải, cứ như móc tim ra cho người ta xem vậy, chứng minh bản thân vô tội tới mức nào. “Nô tì vốn không biết huân hương là cái gì, lại càng không biết dùng cách tuyệt diệu thế này để hãm hại người khác...”

“Người thật vô tội sao?” Sở Minh Phong ung dung hỏi.

“Nô tì đúng là vô tội, Vương công công vu hãm nô tì...” Nàng ta khóc nói, lệ rơi như mưa, đầm đìa nhìn bộ dáng vô cùng đáng thương, khiến cho người ta thấy mà đồng tình. “Ông ta không biết được chỗ tốt của ai, vu hãm nô tì, xin bệ hạ minh xét...”

“Chiêu nghi bảo người vu hãm nàng ấy, vậy thì đó không phải là người sai khiến người, người gia hại Vũ Nhi” Hắn cười tủm tỉm nói.

“Bệ hạ, nô tài xin thề với trời, nếu có nửa câu nói dối, thì ắt sẽ bị thiên lôi đánh xuống, nô tài không con không cháu!” Vương công công phát ra lời thề độc, thần sắc kiên quyết.

“Không con không cháu chẳng phải là lời thề bình thường rồi, Vương công công hắn nói là không giả” Giọng Thẩm Chiêu thanh thanh lạnh nhạt.

Vương công công lại nói, “Bệ hạ, nô tài quản lý hoa cỏ, cỏ cây, bồn hoa nhiều năm, tận tình với cương vị công tác, chưa phạm sai lầm gì. Nô tài tuổi tác đã cao, già rồi không có bạn, liền nổi lên ý niệm trong đầu, ở ngoài cung xây nhà cưới vợ. Chiêu nghi biết được việc này, đem chuyện này uy hiếp nô tài, muốn nô tài làm việc cho Chiêu Nghi. Nếu nô tài không đồng ý, Chiêu Nghi sẽ đem chuyện nô tài cưới vợ ra công bố cho mọi người, để cho nô tài bị trừng phạt. Nô tài thậm chí muốn sống yên phận, liền nghe theo lời sai khiến của Chiêu Nghi, gian lận đặt hai bồn hoa hồng, lấy huân hương hại người”

Nghe vậy, Lý Chiêu Nghi vẫn giãy nảy, tức giận quát lớn, “Nói dối, bản cung và người chẳng oán không thù, vì sao người vu hãm cho bản cung chứ?”

Giọng Sở Minh Phong lạnh liệt, “Hắn và người không oán không thù, vì sao vu hãm người hả? Hắn sao không vu hãm Thục Phi, quý nhân, mà lại vu hãm người, người có còn gì để nói nữa không?”

Nàng ta cười lạnh lẽo, “Bệ Hạ vẫn muốn lấy công đạo cho Diệp muội muội, sẽ không để ý nô tì bị vu hãm sao?”

Hắn nói ghét cay ghét đắng, “Trẫm không vu hãm người, trong lòng người hiểu rõ, có trời biết, đất biết”

Mặt nàng ta xám như tro tàn, “Nô tì không còn lời nào để nói nữa”

Diệp Vũ cảm khái mãi, dùng dược liệu huân hương Tây Vực khiến cho người ta bị lạc, sinh ra ảo giác, kể này quả thật cao minh. Nhưng mà, thật sự là Lý Chiêu nghi hãm hại mình sao? Mà ngày ấy Tấn Vương không nên đi Thính Phong các, hay không biết ở Thính phong các có hai bồn hoa hồng đã bị động tay động chân? Có hợp mưu cùng với Lý Chiêu Nghi không?

Nàng càng nghĩ càng hãi, nếu Tấn vương thật sự hợp mưu với Lý Chiêu nghi, như vậy, hẳn vì sao lại cố tình tạo ra hiểu lầm này chứ? Chẳng lẽ hắn định ly gián tình cảm giữa mình và Sở Minh Phong sao?

Sở Minh Phong hừ lạnh, “Người không còn lời nào để nói nữa, vậy trẫm vẫn còn”

“Văn quý phi sắp chết cũng không thừa nhận giết người diệt khẩu bừa bãi, thả con chuột nhỏ vào trong đại lao, bỏ thuốc kịch độc vào chén thuốc của hoàng quý phi, ở giữa tất có chuyện kỳ lạ” Thẩm Chiêu nói tiếp, cũng không phản bác lại, “Văn quý phi thay người nhận tội, nhưng chân tướng thật sự đã quá rõ, người trốn không thoát đâu”

“Người nhận tội hay là để cho cung nhân chỉ chứng người, tự mình chọn đi” Sở Minh Phong giọng lạnh băng nói.

“Nô tì đã không làm, thì sao nhận tội chứ?” Lý Chiêu nghi cắn môi, cười buồn rầu.

“Không thừa nhận tội cũng được, cừu tộc Lý gia di tẫn, làm bạn cùng người vậy” Mắt hắn vẫn lên đáng sợ, khiến cho người ta thấy mà sợ hãi ngay.

Nàng ta mỉm cười, cười rất đẹp, tựa như hoa lên bị nhiễm mưa gió, thống khổ, mảnh mai, đáng thương. Dần dần, trên mặt nàng ta hiện lên chút bi phẫn, nói kiên quyết, “Đúng! NÔ tì đã mấy lần hãm hại Diệp Vũ, giá họa cho Văn quý phi!”

Giọng tràn ngập bi thống, lạnh, khiến người ta động lòng. Nàng ra rơi lệ đầy mặt nói đầy đau khổ, “Diệp Vũ chiếm được lòng bệ hạ, chỉ cần nàng ấy ở trong cung, chỉ cần nàng ấy còn sống, bệ hạ vĩnh viễn cũng không nhìn thấy nô tì tốt... Lúc trước, bệ hạ sủng ái Văn quý phi, một tháng thì có ba bốn lần cùng nô tì, nhưng mà từ lúc bệ hạ sủng ái Diệp Vũ, thì cả đặt chân lên thềm tấm điện của nô tì cũng không... Bệ hạ cũng biết, nô tì đêm nào cũng đứng ở tiền điện hy vọng bệ hạ có tâm tình tới không? Bệ hạ có biết, nô tì cô độc một mình đây thê lương và tịch mịch hay không? Bệ hạ có biết, tấm điện lớn như vậy mà lại tối lạnh như vậy, nô tì một mình vượt qua đêm dài có tư vị gì không? Loại tư vị này, cứ như ngọn lửa nhỏ quay nô tì, khiến thân mình nô tì nóng rực, trong lòng lo lắng vô cùng, lại không thể nê hà... Bệ hạ có thể có thể tới không?”

Chân tình tha thiết, đau đớn triệt tâm, khiến phi tần ở đây nước mắt ngập đầy, cảm động lây. Diệp Vũ hiểu được tâm tình của nàng ta, bản thân mình làm sao mà chưa được hưởng qua tư vị đau đớn như thế chứ?

Nhưng bệ hạ chỉ có một người, mà phi tần lại có rất nhiều, đến cả mưa móc rải khắp cũng không đủ, có người cũng chưa lần nào.

Nghe xong lời lẽ cảm động lòng người này, Sở Minh Phong thờ ơ, ánh mắt lạnh băng thấu xương, “Dù vậy, người cũng không thể mưu hại người khác”

Lý Chiêu nghi cười chua chát, “Phi tần hậu cung, người nào mà cứ ngồi yên chứ? Kết cục tốt bụng đó là chết không có chỗ chôn!”

Diệp Vũ cũng không thương hại nàng ta, lại cảm thấy nàng ta đáng thương. Sở Minh Phong sẽ xử lý nàng ta thế nào đây?

TRước ngự thư phòng có nhiều người đứng dưới ánh mặt trời, bên ngoài có cung nhân vây xem. Ngày càng nóng, càng chói mắt, độc ác tới mức như sắp nướng da thịt người ta vậy; cả một ngọn gió cũng không, cơn nóng cứ dâng cao, khiến người ta muốn hôn mê vậy.

Cung nhân chuyển hai ghế ra đặt ở hành lang, Sở Minh Phong ngồi xuống, kéo Diệp Vũ ngồi bên cạnh, nắm nhẹ tay nàng.

“Bệ hạ, có phải rất ác, đầy máu tanh hay không?” Nhìn tới một khắc hành hình, nàng mềm lòng.

“Trẫm đều có chủ trương” Hần xoa bóp tay nàng, trấn an. Tống VẤN nhận được ý của bệ hạ, cất cao giọng, “Hành hình”

Lúc này hai cung nhân mặt không đổi sắc đi lên trước, Lý Chiêu nghi quỳ trên mặt đất, hoảng sợ nhìn họ, thấy trong tay họ dải lụa trắng...Nàng ta kinh hãi cầu xin tha thứ, “Bệ hạ, tha mạng... Tha mạng a, bệ hạ...”

HAI cung nhân đề nàng ta trước, còn hai cung nhân khác thì đem dải lụa trắng cuốn lên chiếc cổ tinh tế của nàng ta, mỗi người cầm một đầu.

Có cung nhân nhát gan không dám nhìn cảnh tàn nhẫn này, nhắm mắt lại, còn đại đa số cung nhân không muốn bỏ qua cảnh ngàn năm một thừa này, mở to hai mắt xem.

Diệp Vũ định nhắm mắt lại không nhìn, nhưng vẫn cảm thấy không thể quá mức thiện lương, đây cũng vừa vặn là cơ hội tàn nhẫn để rèn luyện. Vì thế nàng quyết định muốn thấy quá trình phạt treo cổ.

Lý Chiêu nghi khóc lóc cầu xin tha thứ, lệ tràn đầy, giọng từ thê lương biến thành khàn khàn. Bỗng, trong không trung vang lên tiếng trẻ con khóc, vừa khóc vừa gọi, “Mẫu phi...Mẫu phi... Ta muốn mẫu phi..”

MỌI người theo tiếng nhìn lại, Diệp Vũ cũng liếc qua, một cô bé khoảng bốn, năm tuổi mặc váy hồng vùng vẫy tay nhỏ, chân nhỏ chạy tới, theo sau có hai cung nữ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé tròn tròn, đôi môi hồng tinh xảo khéo léo, một đôi mắt to ngập nước, trắng trẻo đáng yêu. Lúc này, cô bé khóc lóc thương tâm tìm mẫu phi, hướng về phía Lý Chiêu nghi chạy tới.

“Đoan Nhu...Đoan Nhu...” Lý Chiêu nghi khóc nức lên, “Mẫu phi...Ô ô.. Mẫu phi..” Cô bé đi đến trước mặt Lý Chiêu nghi, “Vì sao bọn họ lại nắm mẫu phi..”

Hóa ra là công chúa Đoan Nhu bốn tuổi năm ấy. Lý Chiêu nghi rưng rưng cười nói, “Mẫu phi không sao...Đoan Nhu phải ngoan, có biết không..”

Giọng công chúa Đoan Nhu non nớt cất lên, “Đoan Nhu sẽ thật ngoan, thật ngoan...” Cô bé nhìn bốn cung nhân, lấy giọng non nớt ra lệnh cung nhân, “Buông mẫu phi ra! CÁC người đều là người xấu, buông mẫu phi ra...”

“Đoan Nhu ngoan, đi về trước được không? Mẫu phi sau đó sẽ trở về” Lý Chiêu nghi nước mắt rơi như mưa.

“Mẫu phi ôm con về...mẫu phi vì sao lại khóc.. Có phải phụ hoàng bắt nạt mẫu phi không...”

“Không phải... Đoan Nhu, đi dập đầu với phụ hoàng con đi...”

Công chúa Đoan Nhu đánh tay cung nhân, “Buông mẫu phi ra...Người xấu..Người xấu..”

Hai cung nhân áp chặt Lý Chiêu nghi lỏng tay, nàng ta lập tức ôm lấy con gái, nước mắt tuôn như mưa.

Công chúa Đoan Nhu tính trẻ con nói, “Mẫu phi, chúng ta về nhà...”

MỌI người nhìn cảnh này mà không ghìm được nước mắt, lần lượt gạt lệ. Quan Thục phi hốc mắt ẩm ướt, đôi mắt hồng hồng.

LÒNG Diệp Vũ sinh ra trắc ẩn, công chúa Đoan Nhu còn nhỏ như vậy, đã mất đi mẫu thân, sẽ ảnh hưởng cả đời. Vì thế nàng khuyên nhủ, “Bệ hạ, hay là tha cho Chiêu nghi một mạng đi”

Mắt Sở Minh Phong lạnh lẽo, trên mặt không có chút ấm áp nào, không hề động lòng loại tình cảm này. Trong lòng nàng nói thầm: nam nhân này ý chí mới sắt đá làm sao.

Tống VẤN quay đầu nhìn bệ hạ, được chỉ thị của bệ hạ, liền sai hai cung nhân kia hầu hạ công chúa Đoan Nhu: “Ôm công chúa trở về”

Hai cung nữ kia chỉ nghe lệnh làm việc, tiến lên mạnh mẽ ôm lấy công chúa Đoan Nhu.

“Mẫu phi...Mẫu phi...” Công chúa Đoan Nhu òa khóc, giọng khóc còn khàn khàn kêu lên.

“Đoan Nhu...” Lý Chiêu nghi nhìn con gái, nghĩ đây là lần cuối được gặp con gái một lần, bất giác thấy tuyệt vọng khóc tiếp. Công chúa Đoan Nhu bị cung nữ ôm vào trong ngực, nhìn mẫu phi kêu khóc, càng ngày càng xa... càng ngày càng xa..

Diệp Vũ đưa tay ra nắm tay Sở Minh Phong, muốn khuyên nhủ, “Bệ hạ...”

Thẩm Chiêu cất cao giọng, “Hành hình!”

Hai cung nhân kia lại áp Lý Chiêu nghi, còn hai cung nhân cầm mỗi người một đầu dải lụa trắng đồng loạt dùng sức kéo, vận nhanh cổ nàng ta, rồi treo cổ sống lên.

Đầu nàng ta hơi hơi ngẩng, yết hầu càng ngày càng chặt, hơi thở khô khè... Nàng ta nở nụ cười, nhìn hai người ở hành lang, nàng đã coi bệ hạ là trời đất, nàng ta phải trả giá cả đời, dâng sinh mạng cho bệ hạ, cái người nữ tử nàng ta hận thấu xương kia... Trong mắt nàng ta đầy bi phẫn, oán độc, như sau khi chết sắp thành lệ quỷ vậy, quần quít lấy nữ tử dụ dỗ kia, muốn nàng ta thống khổ, sống không bằng chết...

Tóm lại, Diệp Vũ nhắm chặt mắt, không thể nhìn cảnh tàn nhẫn này. Tóm lại, Lý Chiêu nghi đứt hơi bỏ mạng.

Thi thể đổ xuống, bị phơi nắng dưới ánh mặt trời, phẳng phất như một miếng vải rách bị chủ nhân vứt bỏ vậy. Diệp Vũ có chút thương cảm.

Trong lòng Thẩm Chiêu than nhẹ, sở dĩ bệ hạ không nên ở trước mặt mọi người treo cổ Lý Chiêu nghi, có hai nguyên nhân. Thứ nhất, nàng ta mưu hại Diệp Vũ mấy lần, tâm địa như rắn rết, phạm tội khiến người ta giận sôi, nên tự tìm quả đắng. Thứ hai, để cho phi tần hậu cung chính mắt thấy nàng ta bị treo cổ, răn đe, lấy thủ đoạn nóng tính, tàn nhẫn bảo vệ Diệp Vũ.

Diệp Vũ có thể hiểu được nỗi khổ tâm của bệ hạ sao?

Tiếp đó, có mười cung nhân đã từng hại Diệp Vũ bị đẩy lên trên sập gỗ, có hai mươi cung nhân cầm gậy trong tay, chỉ chờ đợi lệnh.

Diệp Vũ nhìn thiên tử bên người, mặt hần chẳng chút thay đổi, ánh mắt bị nắng chiếu vào, biến thành lạnh lẽo nhọn sắc, khiến người ta thấy e ngại.

Đem cung nhân đánh chết, quá mức tàn nhẫn.

“Bệ hạ, hay là mỗi người chỉ cần một trăm gậy, chưa có ai qua nổi một trăm gậy này, tùy mạng họ, có được không?” Nàng nói khẩn cầu.

“Nếu không như thế, còn có cung nhân không sợ chết, chịu người ta sai khiến, nhiễu loạn cung đình” Sở Minh Phong lạnh lùng nhìn nàng, giọng kiên quyết.

“Hành hình” Tổng VÂN cao giọng nói. Một trận gậy giáng xuống, đánh vào da thịt máu me lẫn lộn, từng chút từng chút một... Tiếng kêu thảm thiết, kêu rên liên tiếp, lan truyền khắp đi...

Cung nhân vây xem thấy vẻ mặt người bị hành hình thống khổ, cái mông máu me đầy mình, lắc đầu thở dài, quay đầu đi không đành lòng nhìn, có nhìn cũng như không, có kẻ e ngại mãi, không phải trường hợp cá biệt.

Chịu hình một trăm trận, người đã coi như mất nửa cái mạng, lại thêm mấy trận nữa thì đi đời nhà ma. Tiếng kêu thảm thiết vang lên mãi không dứt bên tai, Diệp Vũ càng nghe càng khó chịu, hết hồn.

Nàng như thấy ánh mắt oán độc của cung nhân trừng mắt nhìn mình, hận không thể cùng nhau xông lên, bóp chết chính mình.

Khiến chúng gặp phải tội này kẻ đầu sỏ gây nên là nàng. Nàng đã hại chết nhiều người như vậy, có còn yên tâm thoải mái nữa không?

Trước cửa ngự thư phòng treo cổ Lý Chiêu nghi, đánh chết mười cung nhân, không ít cung nhân tận mắt nhìn thấy, rất nhanh, chuyện này lan truyền ra khắp trong ngoài cung, từ cao xuống thấp. Đêm đó, đã có mấy đại thần vào cung cầu kiến, tấu xin bệ hạ đừng bị sắc đẹp mê hoặc, gây ra những việc tổn hại tới Thánh Đức.

Sở Minh Phong đã sớm đoán được chuyện này sẽ có ảnh hưởng như thế, đối với vài đại thần can gián, vốn chẳng để trong lòng, chỉ nói vài câu rồi đuổi họ đi. Thẩm Chiêu cáo lui, lại nghe thấy giọng bệ hạ lạnh lùng nói, “Ngày mai người tuyên cáo với bên ngoài, Nhị phu nhân bị nhiễm bệnh cấp tính, bất hạnh mất rồi”

“Thần hiểu, thần sẽ chuẩn bị tất cả” Đôi mắt đẹp của Thẩm Chiêu tối sầm lại, từ nay về sau, Diệp Vũ không phải là Nhị phu nhân trên danh nghĩa của mình nữa, cũng chẳng còn liên quan tới mình nữa.

“TRẫm nghĩ, chuyện ở Thính phong các, hoàng đệ thật sự hợp mưu cùng với Lý Chiêu nghi sao?” Sở Minh Phong ngồi xuống trước ngự án, ánh mắt nặng nề.

“Bệ hạ có cảm thấy gì không, ngày ấy Tấn Vương không có khả năng khéo tới vậy đi Thính Phong các chứ?”

“Trẫm cũng cảm thấy, gần đây hoàng đệ đã thay đổi rồi, trở nên làm cho người ta khó mà đoán ra nổi”

Thẩm Chiêu gần như thốt ra, rồi lập tức lại áp chế ở yết hầu bốc lên, “Bất luận là Tấn Vương có tính toán gì không, chỉ cần bệ hạ cùng hoàng quý phi tình nặng tựa thái sơn, thẳng thắn thành khẩn đối đãi với nhau, tín nhiệm lẫn nhau, thì người ngoài cũng không có cơ hội lợi dụng được”

Sở Minh Phong gật đầu, “Người sớm về phủ đi, trẫm về tắm điện”

Hai người cùng nhau ra ngự thư phòng, Thẩm Chiêu nhìn bệ hạ ngồi trên ngự liễn, khoe môi mỉm cười, bất giác cũng bật cười.

Chỉ cần Diệp Vũ được bệ hạ thật tình, chân tình, chỉ cần nàng cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc, như vậy hẳn sẽ chúc phúc cho nàng.

Đêm nay, Diệp Vũ bị Sở Minh Phong ép buộc vừa khổ vừa mệt, chẳng mấy chốc tiến vào mộng đẹp.

NHưng mà, không hiểu vì sao, ngoài điện lại truyền ra tiếng khóc lúc có lúc không, nàng từ trong mộng bừng tỉnh lại, ngừng thần lắng nghe, càng nghe càng thấy nổi gai ốc. Nửa đêm, ai đang khóc? Còn không để cho người ta ngủ nữa ư?

Nàng đứng dậy đi ra ngoài, ra đại điện, đứng ở trong tối sờ tay ra không thấy năm ngón, phân biệt chỗ tiếng khóc phát ra. Tiếng khóc lớn hơn chút, nhưng đưa mắt nhìn đều tối đen, vốn chẳng nhìn thấy khắp nơi, tiếng khóc kia như có như không ngay bên tai, như tiếng nữ quỷ khóc bị thương, nức nở, thê thê thảm thảm, khiến người ta nổi gai ốc đầy mình.

Diệp Vũ định trở lại đại điện, nhưng nàng không nhúc nhích được, hai chân dường như bị túm chặt, dù cố sức thế nào cũng không di động được... Nàng càng ngày càng sợ, kinh hãi kêu to, có một bàn tay bịt miệng nàng lại, không cho nàng kêu... Vì sao lại như vậy... Bỗng phía trước có chút ánh sáng sang, nàng tập trung nhìn vào sợ tới mức hồn bay phách tán-đó là khuôn mặt trắng bệch, dòng máu đỏ tươi chảy từ khoeo mắt xuống, môi cũng nhiễm máu đỏ, khiến người ta sợ hãi không ngừng.

Nữ tử này nhìn nàng trừng trừng, Diệp Vũ nhận ra nữ quỷ này là Lý Chiêu nghi.

“Để mạng lại...” Lý Chiêu nghi mở đôi môi đỏ mọng ra, dùng giọng âm không có linh hồn nói.

“A Đừng lại đây...” Diệp Vũ kêu lên sợ hãi.

Đột nhiên, đằng trước lại xuất hiện một người, dưới ánh sáng đỏ hồng soi rọi khuôn mặt cung nhân đó hết sức đáng sợ.

Cung nhân và Lý Chiêu nghi chậm rãi đi tới, ánh mắt lạnh lẽo, cứ như muốn ăn thịt nàng vậy, “Chúng ta bị chết rất thảm... Để mạng lại...”

“Đừng mà... Đừng lại đây...”

Diệp Vũ kêu lên thê lương, liều mạng đẩy hai nữ quỷ ra, nhưng làm thế nào cũng không đẩy ra được. Các nàng ấy tóm lấy tay nàng, cố ý giữ chặt lấy nàng, nàng như điên lên phản kháng...

Một giọng trầm mà đầy sức mạnh truyền dần tới trong tai nàng, “TRẫm ở trong này, không phải sợ... Vũ Nhi, tỉnh tỉnh... Vũ Nhi...”

Nàng mở to mắt thấy Sở Minh Phong, không có nữ quỷ, không có bóng tối, thế mới biết là bị ác mộng.

“Chỉ là ác mộng thôi, không phải sự thật” Hấn nói an ủi, thương tiếc lau mồ hôi trên mặt nàng.

“Thật đáng sợ... Oan hồn Các nàng ấy đòi mạng...” Nàng túm chặt tay hấn, tim đập mạnh, thần sắc bối rối.

“Nếu có chút oan hồn lấy mạng, thì phải hướng về trẫm” Hấn hạ giọng thì thầm, ôm nàng, lòng bàn tay chậm rãi vuốt phẳng vai nàng, tiếp sức cho nàng, “Có trẫm chống đỡ, nàng không sao đâu”

Diệp Vũ tựa vào ngực hấn, cảm xúc dần ổn định, không còn sợ nữa. Giữa bộ ngực dày rộng, tâm lý nàng cũng ấm chỉ hết thấy có hấn.

Sở Minh Phong nghĩ rằng, nàng thiện lương như vậy, nhìn cảnh hôm nay những kẻ đó chết thảm như vậy, dĩ nhiên trong lòng sinh ra ác mộng.

“TRẫm rót một ly trà cho nàng uống nhé?”

“Thôi”

“Vậy thì nằm xuống ngủ đi, canh giờ còn sớm lắm” Hấn nói ôn nhu khác hẳn ngày thường quân vương thô bạo, lãnh khốc, mặt sắt vô tình.

“Có còn mơ thấy ác mộng nữa không?” Nàng kinh hoàng nói, nhìn vô cùng nhu nhược đáng thương.

“TRẫm ôm nàng, sẽ không còn ác mộng nữa”

Sở Minh Phong đỡ nàng nằm xuống, đặt nàng gối lên cánh tay mình. Nàng lui sát vào trong lòng hấn, ôm lấy thất lưng hấn, chợt thấy an tâm, nhắm mắt lại...

Hấn không hề buồn ngủ, trùu mến nhìn nàng, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn trắng bệch, mày cau chặt lại, dĩ nhiên là còn chưa ngủ.

Cả đời này có nàng làm bạn, có nàng vì mình sinh con đẻ cái, có nàng cùng mình đi hết cuối đời, có nàng cùng mình đứng ở trên đỉnh núi cao quan sát cả non sông Đại Sở, hưởng sự kính ngưỡng của vạn dân hấn cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Chẳng bao lâu, nàng ngủ, hơi thở đều đều, mi tâm giãn ra, hấn hôn nhẹ lên má tuyết trắng của nàng, sau đó nhắm mắt lại.

Tin Nhị phu nhân của Hữu tướng Thẩm Chiêu bị bệnh cấp tính qua đời truyền ra, nội thần trong triều biết được hấn sẽ tuyên cáo như thế là phụng mệnh làm việc. Bởi vậy, triều thần đều dâng tấu lên, khuyên can bệ hạ lấy quốc sự làm trọng, đừng bị sắc đẹp mê hoặc. Trong khoảng thời gian ngắn, ngự thư phòng liên tiếp không dứt, ngày nào cũng có đại thần dâng tấu khuyên can.

Ngày này, Thẩm Chiêu tới ngự thư phòng cầu kiến. Theo lời đồn nhảm bay đầy trời, bệ hạ lại không để ý, bỏ ngoài tai những chuyện bên ngoài.

“Bệ hạ, có cần nghĩ cách ngăn chặn các lời đồn nhảm chuyện này được không?”

“Lời đồn chỉ là trí giả, chúng thích nói, thì cứ để chúng nói cho đủ đi” Sở Minh Phong nhếch môi cười lạnh, “Đúng rồi, trẫm định chọn ngày sắc phong cho Vũ Nhi làm hậu, người giúp trẫm chọn ngày xem nào”

“Bệ hạ, giờ đang lúc nước sôi lửa bỏng, bệ hạ sắc phong hoàng quý phi làm hậu, e là người ta nhân cơ hội phản đối kịch liệt. Thần nghĩ, phong hậu nên hoãn lại cho tới khi nào ổn thỏa đã” Thẩm Chiêu trình trọng nói.

Sở Minh Phong biết trong triều nhất định có kẻ phản đối, nhưng hấn cũng muốn mau chóng cho Vũ Nhi một vị trí đứng bên cạnh mình, danh chính ngôn thuận có lý do, đó là kế sách sau này. Kể từ đó, nàng có địa vị, có thân phận rồi, thì phi tần cũng không đến mức quá càn rỡ như vậy nữa.

Thẩm Chiêu thấy bệ hạ không giận, đôi mắt chuyển động, nói, “Hay là trước tiên phong làm hoàng quý phi đã, rồi từ hoàng quý phi mới tới hoàng hậu, cứ thế nước chảy thành sông luôn”

Sở Minh Phong nói âm thầm, “Trẫm còn đang nghĩ”

“Bệ hạ, Vương thống lĩnh đã trở lại” Tổng Văn tiến vào bẩm tấu.

“Truyền!” Sở Minh Phong kích động xuống ngự án. Thẩm Chiêu kinh ngạc, Vương thống lĩnh về, vì sao bệ hạ lại vui sướng như vậy chứ? Vương Thống lĩnh bước vào đại điện, ấn kiếm hành lễ.

Thẩm Chiêu thấy hân phong tràn mệt mỏi, hơi tiêu tụy chút, như đã mấy ngày liền không được ngủ đủ giấc, càng cảm thấy kỳ lạ.

Sở Minh Phong nói hưng phấn, “Từ Kim Lăng đến Kim Thành, ngăn ngủ mà đã mất 6 ngày, vất vả rồi”

Vương thống lĩnh lấy từ trong người ra một cuộn tranh, dâng trình hai tay lên bệ hạ, “Đây là phần việc của ty chức, ty chức không vất vả. Bệ hạ, đây là cuộn tranh vẽ Hoa hoàng hậu của tiên hoàng Tần quốc ạ”

Sở Minh Phong lập tức tiếp nhận, vội vàng mở ra mặt lạnh tanh, ánh mắt như ngưng lại. Thẩm Chiêu kinh dị mãi, cùng đưa mắt nhìn về cuộn tranh, khiếp sợ phun ra một luồng khí lạnh. Tại sao có thể như vậy chứ?

154. Chương 157: Công Chúa Linh Tê

“Bệ hạ, đây là Hoa hoàng hậu của tiên hoàng Tần quốc” Hân khó hiểu nói, “Dung mạo của Hoàng quý phi với người trong bức họa giống tới bảy tám phần”

“Trẫm cũng hiểu là rất khó hiểu” Trong mắt đen của Sở Minh Phong chuyển động dần lên, càng ngày càng sáng.

“Bệ hạ, ty chức nghe được một lão cung nhân Tần cung may mắn thoát nạn, có tìm đến chỗ bà ấy ở nông thôn, hỏi bà ấy một số việc” Vương thống lĩnh bẩm tấu, “Hoàng hậu thứ nhất của tiên hoàng Tần quốc đã mất sớm, mấy năm sau mới cưới Hoa hoàng hậu. Hai người tình cảm sâu đậm, sinh ra một nam một nữ. Hai mươi năm trước, công chúa Khánh Dương được gả vào cung Tần, tiên hoàng Tần quốc thấy dung mạo xinh đẹp của công chúa Khánh Dương, đã sắc phong công chúa là quý phi, có chút sủng ái với công chúa. Như vậy, Hoa hoàng hậu không còn được sủng ái như trước nữa. Nhưng Hoa hoàng hậu hiền lương thực đức rộng lượng, cũng không gây khó dễ với công chúa Khánh Dương, song công chúa cứ ý vào sự sủng ái của tiên hoàng, nhiều lần bất kính với Hoa hoàng hậu, còn thiết kế hãm hại Hoa hoàng hậu, tiên hoàng Tần quốc hiểu lầm Hoa hoàng hậu, đã bỏ rơi Hoa hoàng hậu”

“Nói vậy, tâm địa Hoa hoàng hậu rất thiện lương, hay là công chúa Khánh dương vậy?” Thẩm Chiêu hỏi.

“Có thể nói như vậy” Vương thống lĩnh nói đầu vào đó, “Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang, công chúa Khánh Dương chỉ được độc sủng ba năm ngắn ngủn, đương kim Tần Hoàng, cũng chính là bào đệ của tiên hoàng Tần quốc, phát động cung biến, thay huynh đoạt vị, huyết tẩy hoàng cung, giết tất cả các hậu phi và cung nhân. Lão cung nhân kia hồi hương vẫn an phụ thân bị bệnh nặng mới tránh được một kiếp. Bệ hạ, ty chức nghe được là tất cả này đó”

Mày Sở Minh Phong cau chặt lại, “Người về nghỉ ngơi trước đi, mai không cần tiến cung nữa”

Sau khi Vương thống lĩnh rời đi, Thẩm Chiêu nhắm mi suy nghĩ nói, “Trên đời này lại có người có bộ dạng giống nhau như thế sao?”

Tổng Văn đoán, “Chẳng lẽ Hoàng quý phi là họ hàng gần của Hoa Hoàng hậu sao?”

Thẩm Chiêu xua tay, “Không thể nào, Hoàng quý phi là con gái của Diệp tướng quân mà”

Ánh mắt Sở Minh Phong lợi hại hân lên, “Việc thiên hạ chẳng hơi đâu mà lo nổi. Ai có thể cam đoan Vũ Nhi là con gái của Diệp tướng quân chứ?”

“Hay là viết một lá thư hỏi Diệp tướng quân chút được không?” Tổng Văn đề nghị.

“Xa thân không bằng gần thường, hay hỏi Nhị phu nhân của Diệp tướng quân chút” Thẩm Chiêu cười bảo.

“Nếu Vũ Nhi không phải con gái ruột của Diệp tướng quân, thì lại có thân thế ra sao đây?” Trong lòng Sở Minh Phong lóe lên một giả thiết lớn mật, “Hay, Vũ Nhi là con gái của Hoa Hoàng hậu, là công chúa Tần quốc?”

“Hoàng quý phi là công chúa Tần quốc ư?” Thấm Chiêu hoảng sợ, tính toán, “Năm nay Hoàng quý phi mười chín tuổi, mười bảy năm trước thì là hai tuổi. Theo thần được biết Diệp Nhị phu nhân Diệp tướng quân vào phủ chính là mười bảy năm trước, còn Diệp Nhị phu nhân trước khi vào phủ Diệp tướng quân có mang theo con gái hai tuổi. Bởi vì chuyện này, công chúa An Dương mới bất bình tức giận, oán hận Diệp tướng quân ở bên ngoài nuôi thị thiếp và con gái, bởi vậy mới hận mẹ con các nàng ấy”

“Tính ra như thế, lại thật ra rất phù hợp” Tống Vân bảo. Sở Minh Phong trầm chấp nhận, nghĩ Vũ Nhi vô cùng có khả năng là công chúa Tần quốc, vừa mừng vừa sợ, lại có chút sầu lo, “Người bí mật tiếp Diệp nhị phu nhân tiến cung, trẫm muốn đích thân hỏi bà ấy”

Thấm Chiêu lĩnh chỉ, lập tức ra cung tiếp Diệp Nhị phu nhân tiến cung.

Trên giấy họa hoàng thất, Hoa hoàng hậu mặc cung trang lúc tế trời, đầu đội mũ phượng trên châu, dung mạo như hoa quỳnh, ung dung cao quý.

Sở Minh Phong nhìn chăm chăm người trong tranh, giả sử người trong tranh thật sự là mẫu thân của Vũ Nhi, như vậy, sao Vũ Nhi có thể lưu lạc tới thành Kim Lăng Sở quốc được chứ?

Thấm Chiêu dẫn một mình người phụ nữ vào đây, người phụ nữ ăn vận quần áo giản đơn khom mình bái lạy, hai tay kính cẩn lễ nghĩa.

Bà mặc một bộ quần áo váy màu tím nhạt, vận trang sức cực kỳ đơn giản, lại càng tôn lên khuôn mặt có nét xinh đẹp thanh lệ, gần giống năm phần với Hoa hoàng hậu trong tranh.

Sở Minh Phong đối chiếu một lúc, bỗng nghĩ thông suốt, có lẽ Diệp Nhị phu nhân là tỷ muội của Hoa hoàng hậu, Vũ Nhi là con gái của Hoa hoàng hậu, bởi vậy, Vũ Nhi mới có ba phần giống Diệp Nhị phu nhân, thế này mới không khiến một ai nghi ngờ.

Thiến Hề quỳ trên mặt đất, lén lút nhìn bệ hạ trên bệ rồng. Khuôn mặt hẩn lạnh lẽo, không giận mà uy, quần áo đế vương màu vàng tươi biểu hiện trong tay hẩn đang nắm quyền cầm binh và nắm cả giang sơn trong tay.

“Bình thân”

“Tạ bệ hạ”

Bà nhẹ giọng đáp, không đoán ra vì sao bệ hạ triệu kiến mình. Thấm Chiêu nói với bà, Vũ Nhi ở trong cung rất nhớ mẫu thân, bệ hạ ân chuẩn bà tiến cung gặp mặt Vũ Nhi. Bà không nghi ngờ hẩn, mới tiến cung. Lại không ngờ nhìn thấy bệ hạ trước tiên.

Sở Minh Phong nói đậm mạc, “Người cũng biết, con gái người đã không còn nữa”

Thiến Hề kinh ngạc sửng sốt, Vũ Nhi không còn nữa ư? Tuy thấm Chiêu tuyên bố Vũ Nhi bị bệnh cấp tính mất rồi, nhưng bà biết Vũ Nhi ở trong cung, là phi tần thật sự của bệ hạ. Theo như lời bệ hạ nói, là thật hay giả đây?

“Nhị phu nhân, ý bệ hạ là, Trưởng nữ Diệp Vũ Diệp tướng quân, Nhị phu nhân Thấm mỗ đã qua đời rồi. Nhưng trong cung có rất nhiều phi tần, bệ hạ cố ý sắc phong nàng ấy làm Hoàng quý phi” Thấm Chiêu mỉm cười giải thích.

“Phong Vũ Nhi là Hoàng quý phi ư?” Bà nghe cũng không ra, lọt tai phải ra tai trái.

“Chỉ cần người bẩm báo chi tiết” Sở Minh Phong bước xuống ngự án, đứng trước mặt bà, “Trẫm hỏi người, Vũ Nhi thật sự là con gái của Diệp tướng quân chứ hả?”

“Chẳng lẽ là giả à?” Thiến Hề ngược mắt nhìn thẳng hẩn, mặt không đổi sắc nói, “Dĩ nhiên Vũ Nhi là con gái của tướng quân và thiếp thân rồi”

“Thật thế sao?” Hần kéo dài giọng, giọng không ra giận.

“Nhị phu nhân vẫn nên nói thật đi” Thẩm Chiêu khuyên nhủ.

“thiếp thân không rõ vì sao bệ hạ lại hỏi vậy, nhưng đúng thật Vũ Nhi là con gái của tướng quân và thiếp thân sinh ra” Bà cường điệu lần nữa.

Sở Minh Phong cầm lấy cuốn họa kia, mở ra trước mặt bà, “Nhị phu nhân nhìn cho rõ nhé, người phụ nữ trong tranh này, có phải rất quen hay không?”

Thiến Hề đưa mắt nhìn bức họa kia, mặt cứng đờ, mắt biến sắc, trong mắt đọng đầy khiếp sợ. Hần cuộn nhanh bức tranh lại, đặt lên ngự án, nói lãnh đạm, “Người phụ nữ trong tranh là tiên hoàng Tần quốc Hoa hoàng hậu, Vũ Nhi và Hoa hoàng hậu có dung mạo giống nhau, không biết Nhị phu nhân có gì giải thích đây?”

Bà từ trong khiếp sợ hoàn hồn trở lại, phần trang điểm cũng không che nổi sắc mặt trắng bệch, tái nhợt, “thiếp thân không biết, điều này chỉ là trùng hợp thôi”

Thẩm Chiêu cười ôn nhu nói, “Nhị phu nhân và hoa hoàng hậu cũng giống năm phần tương tự, tuổi cũng xấp xỉ, chắc là tỷ muội rồi”

Bà cười khở, “Thiếp thân và Hoa hoàng hậu sao lại là tỷ muội được chứ? Hoa hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, xuất thân hiển hách, thiếp thân xuất thân thấp hèn, sao sánh kịp bà ấy được chứ?”

Sở Minh Phong cười bảo, “Người đừng tự coi thường mình thế. Nếu như Vũ Nhi và Hoa hoàng hậu có diện mạo giống nhau là quá trùng hợp, như vậy người và Hoa hoàng hậu lại giống năm phần, giải thích thế nào đây? Cũng là trùng hợp chắc?”

Thiến Hề giật giật môi, tóm lại không biết nói gì để chống đỡ nữa.

“Trẫm không ép người. Nhưng Vũ Nhi và tiên hoàng Tần quốc Hoa hoàng hậu lại giống nhau như thế, chắc có nội tình, biết đâu Vũ Nhi là gian tế do Tần quốc phái tới, mê hoặc trẫm, nhiễu loạn triều cương thì sao” Hần nói nghiêm túc, nhìn về phía Thẩm Chiêu, “Người cảm thấy Tần hoàng có dụng ý gì đây?”

“Tần hoàng giết huynh đoạt vị, lúc nào cũng tâm địa độc ác. Phái gian tế lên vào Đại Sở, mê hoặc bệ hạ, nhiễu loạn triều cương, tất sẽ khiến Đại Sở điên đảo, ngày sau sẽ xuất binh tấn công Đại Sở” Thẩm Chiêu nói trầm lãnh.

“Không phải... Vũ Nhi không phải là gian tế... Vũ Nhi từ lúc sinh ra trong bụng mẹ đã ở thành Kim Lăng rồi, sao là gian tế được chứ?” Thiến Hề lo lắng giải thích, “Bệ hạ nói đúng lắm, dù chỉ hươu bảo vượn, cũng không có ai dám nghi ngờ đâu” Thẩm Chiêu lại khuyên bảo, “Nhị phu nhân vẫn nên bấm tấu chi tiết với bệ hạ đi, nếu không hậu quả chắc không gánh được đâu”

Bà cau chặt mi, do dự. Sở Minh Phong lại ung dung bảo, “Vũ Nhi là gian tế, Thẩm Chiêu, gian tế thì có kết cục thế nào hả?”

Thẩm Chiêu nói nghiêm túc, “Xỏ tai, cắt mũi, cắt lưỡi, phơi thây thị chúng”

Thiến Hề hoảng sợ chấn động kịch liệt, nói, “Bệ hạ, Vũ Nhi thật sự không phải là gian tế... Vũ Nhi...không phải là con gái do thiếp thân và tướng quân sinh ra...”

Sở Minh Phong quát hỏi, “Là con gái của Hoa hoàng hậu và tiên hoàng Tần quốc, là công chúa Tần quốc hả/”

Bà khê gật đầu, sốt ruột giải thích, “Bệ hạ, tuy Vũ Nhi là công chúa Linh Tê Tần quốc Mộ Dung Huyền, nhưng cũng không phải là gian tế”

Thẩm Chiêu khó hiểu hỏi, “Năm đó, Tần hoàng cung biến, hành thích vua, chẳng phải đã huyết tẩy hoàng thành, giết sạch mọi con cái của tiên hoàng Tần quốc sao? Công chúa Linh Tê làm sao mà chạy ra khỏi hoàng cung, ra khỏi thành Kim Thành được chứ?”

“Thiếp thân tên thật là Hoa Thiến Tâm, Hoa hoàng hậu là tỷ của thiếp. Năm đó, Vũ Nhi, cũng chính là công chúa Linh Tê, vừa tròn hai tuổi. Đêm Tần Hoàng cung biến đó, thiếp thân đón Vũ Nhi tới hoa phủ

chơi, chẳng bao lâu, nghe phụ thân nói trong cung xảy ra chuyện lớn, b ảo thiếp thân lập tức mang Vũ Nhi chạy ra khỏi Kim Thành, đi Sở quốc tránh nạn. Thiếp thân không dám trì hoãn, mang theo Vũ Nhi chạy ra khỏi Kim Thành, đi thẳng về phía nam, vào thành Kim Lăng. Vài ngày sau, thiếp thân nghe thấy đường kim Tần hoàng đăng cơ, bệ hạ và tỷ tỷ, Hoa gia tất cả mọi người ai cũng đều bị Tần hoàng giết sạch. Thiếp thân thống khổ, nhưng vì chút huyết mạch còn sót lại của tỷ tỷ, đành cố gắng đứng lên, mai danh ẩn tích, đặt chân ở lầu Tiêu Tương.” Thiển Hề nói chậm rãi, chuyện cũ mười mấy năm trước như vẫn đang hiện rõ trước mặt, tim đau đớn trào ra từng đợt từng đợt mạnh mẽ, tra tấn bà.

“Người ngẫu nhiên gặp được Diệp tướng quân, Diệp Tướng quân vừa gặp đã yêu, liền nạp người làm thiếp hả?”

“Không phải” Thần sắc bà tái nhợt, giọng đầy đau khổ, “Hoa gia là danh môn vọng tộc ở Tần quốc, tỷ tỷ là Minh Châu Chương đứng đầu Hoa gia. Năm tỷ tỷ được mười tám, tài sắc vẹn toàn, mềm mại trắng nõn như đóa Tuyết Quỳnh, người tới cửa cầu hôn đông tới mức đập nát cửa Hoa gia. Tỷ tỷ không muốn gả cho thiếu gia Kim Thành, bởi tỷ tỷ muốn gả cho một anh hùng đỉnh thiên lập địa, văn võ song toàn. Vì thế, tỷ tỷ rời nhà trốn đi, dạo chơi tứ hải, đi Ngụy quốc Lạc Dương, lại còn đi Dương châu Sở quốc nữa, du ngoạn khắp nơi, một năm sau mới về Kim Thành. Tỷ tỷ vấp về, phụ thân liền đem nhốt tỷ ấy lại trong phòng, nghiêm cấm không cho bất kỳ kẻ nào tới hỏi thăm. Một tháng sau, phụ thân đem tỷ tỷ vào trong cung, gả cho bệ hạ. Một năm sau, bệ hạ sắc phong cho tỷ tỷ là hoàng hậu”

“Việc này có liên quan gì đến chuyện người vào phủ tướng quân chứ?” Sở Minh Phong vẫn không hiểu.

Thiển Hề mỉm cười bảo, “tỷ tỷ du ngoạn khắp nơi, ở dương châu ngẫu nhiên gặp được Diệp tướng quân. Diệp tướng quân vừa thấy tỷ tỷ thì đã yêu, nhưng tỷ tỷ tâm cao khí ngạo, cảm thấy ngài ấy là giới vũ phu, không phải là phu quân mình muốn gả, liền đi không từ mà biệt”

Thẩm Chiêu cười nói, “Như thế, mấy năm sau, Diệp tướng quân ở Kim lăng gặp được người, đã coi người như tỷ tỷ hả”

Bà gật gật đầu, “Lúc mới gặp, tướng quân coi thiếp thân như là tỷ tỷ, nhưng rất nhanh sau đó tướng quân đã nhận ra ngay thiếp thân không phải là tỷ tỷ. Thiếp ở lầu Tiêu Tương làm ăn nhiều năm, cũng coi như có thể sống tạm, song Vũ Nhi là cành vàng lá ngọc, sao có thể ở mãi trong lầu xanh mà lớn lên được chứ? Tướng quân nghe nói Tần cung có biến, biết tỷ tỷ đã bị Tần Hoàng sát hại, hối hận mãi, đối với con gái của tỷ, còn yêu thương Vũ Nhi nhiều hơn”

Sở Minh Phong hỏi, “Người là nhị tiểu thư Hoa gia Tần quốc, cam tâm làm thiếp cho người ta sao?”

Bà khẽ thở dài, “TRên đời đâu cũng là nhà, thiếp thân là cái gì chứ? Thiếp thân chỉ mong Vũ Nhi được bình an, chẳng mong gì hơn... Năm ấy, tướng quân tiếc thương thiếp thân hai người lưu lạc thanh lâu, mới đồng ý ban cho một ngôi nhà nhỏ để thiếp thân trú thân, còn thường xuyên tới thăm thiếp thân... Thiếp thân may mắn gặp được nam tử tốt như tướng quân vậy, không dám có nửa phần tâm ý ra ngoài... Hoặc so yêu tướng quân yêu ai yêu cả đường đi lối về, hoặc có lẽ tướng quân quá yêu tỷ tỷ, rất nhớ tỷ tỷ, có một đêm, ngài ấy uống quá chén, liền... Tướng quân không đành lòng để thiếp thân không danh phận, sau ba tháng đã đón thiếp thân vào phủ”

Thẩm Chiêu nói, “Mười mấy năm nay, tướng quân rất ít về kinh, nhưng mỗi lần về, đều đối tốt với Nhị phu nhân lắm, cứ thế mới để cho công chúa An Dương đổ kị ganh ghét”

“Tướng quân đúng thật là đối thiếp thân tốt lắm, có lẽ, trong lòng tướng quân, cuộc đời này không cưới được tỷ tỷ, có thiếp thân làm bạn, cũng coi như giải được không ít mối sầu tương tư” Thiển Hề cười chua xót, “Tướng quân yêu thương Vũ Nhi, còn tốt hơn cả con gái ruột, bởi vậy, Mi Nhi từ nhỏ đã hận Vũ Nhi rồi”

“Vũ Nhi có biết thân thế của mình không?” Sở Minh Phong hỏi tới mấu chốt vấn đề.

“Không biết. Nếu không bị bệ hạ ép hỏi, thiếp thân sao dám nói rõ ra chứ”

“Người lo một khi Tần hoàng biết con gái huynh trưởng – công chúa Linh Tê này còn sống, chắc sẽ đuổi tận giết tuyệt sao?”

“Đêm cung biến đó, Tần hoàng ở hoàng cung đại khai sát giới, Vũ Nhi không ở trong cung, hẳn nhất định đã biết. Thiếp thân đoán rằng mấy năm nay Tần Hoàng nhất định đã âm thầm phái người đi truy tìm Vũ Nhi chỗ nào rồi” Bà hơi lo lắng, “thiếp thân không nói cho Vũ Nhi về thân thể của nó, là không muốn nó sống thống khổ, sống trong thù hận, chỉ cần nó vui vẻ, sung sướng, thiếp thân cảm thấy mỹ mãn lắm rồi”

Mây Thẩm Chiêu cau nhanh, “Bệ hạ, Thái tử Tần quốc Mộ Dung Diễm năm nay hai mươi lăm tuổi, mười bảy năm trước, hẳn mới tám tuổi, dĩ nhiên đã gặp qua Hoa hoàng hậu rồi, hẳn còn nhớ rõ dung mạo của Hoa hoàng hậu. Nhưng mà hẳn thấy hoàng quý phi, vì sao chẳng có phản ứng gì thế?”

Mây Sở Minh Phong cau nhanh hơn, “Trẫm cũng nghĩ vậy, chẳng lẽ Mộ Dung Diễm ngụy trang quá giỏi chăng? Chẳng lẽ hẳn đoán được Vũ Nhi là công chúa Linh Tê, cố ý không vạch trần, sau này còn có mưu đồ khác?”

Lòng Thiển Hề cũng đầy lo lắng, “Vậy phải làm sao đây? Sau khi Thái tử Tần quốc về nước nhất định sẽ bắt gặp với Tần quốc, Tần Hoàng có thể phái người tới ám sát Vũ Nhi không đây? Vũ Nhi sẽ không sao chứ?”

Thẩm Chiêu nói trấn an, “Nhị phu nhân đừng lo, Hoàng quý phi ở trong cung, cả Tần Hoàng có phái người tới ám sát, bệ hạ cũng sẽ chuẩn bị kỹ, sẽ không để hoàng quý phi có chuyện đâu”

Nghe vậy, bà mới không còn lo lắng nữa. Sở Minh Phong nói với Tống Vân, “Đưa Nhị phu nhân đi điện Trùng Tâm đi”

Tống Vân lĩnh mệnh, bà cáo lui, rời khỏi ngự thư phòng.

Chợt thấy mẫu thân, Diệp Vũ mừng mừng vừa sợ lại vui sướng, “Mẫu thân, sao người có thể tiến cung được thế?”

Thiển Hề nắm tay con gái, “Bệ hạ bảo Thẩm đại nhân tới đón ta vào cung”

Diệp Vũ và mẫu thân ôm nhau, hai mắt ướt át. Khi đó rời Kim lăng đi vẫn chưa cất tiếng gọi mẫu thân tiếng nào, mẫu thân lúc nào cũng nghĩ là nàng ở biệt uyển; sau đó nàng đã trở lại cũng không thể ra sung vấn an mẫu thân được, tới tận ba tháng sau mới được gặp lại mẫu thân. Tuy tình mẹ con của nàng với mẫu thân không sâu nặng, nhưng vẫn cảm thấy mẫu thân thiệt thòi.

Hai mẹ con cùng ngồi xuống, Thiển Hề khẽ vuốt ve mặt con gái, “Vũ Nhi, con gầy nữa rồi. Ở trong cung có khổ không?”

“Con vẫn ổn lắm, mẫu thân đừng lo” Sống trong hậu cung yên ổn, chắc chắn cũng chẳng dễ dàng gì. Vũ Nhi, con phải nhớ kỹ, làm việc sống lâu là ở cái tâm, bất luận là phi tần hay là cung nhân, cũng đừng có dễ tin tưởng” Thiển Hề ân cần dạy bảo.

“Con hiểu rồi” Diệp Vũ mỉm cười gật đầu, bảo TRâm Cài, “Đi lấy ít điểm tâm mang đến”

TRâm Cài cười tủm tỉm đi, hai mẹ con trò chuyện liên miên không dứt, nửa canh giờ đã qua cũng không biết. Tống Vân tiến vào nhắc, Thiển Hề mới biết canh giờ không còn sớm, theo ông rời điện Trùng Tâm đi.

Nhớ tới Sở Minh Phong lúc nào cũng nghĩ vì mình, lòng Diệp Vũ ảm áp dào dạt, bên môi nở nụ cười hạnh phúc.

Bống, Vòng Ngọc vội vàng tiến vào, thần sắc kinh hoàng, “Hoàng quý phi, không ổn rồi...”

“Soa vậy?” Hơi thở Diệp Vũ bị kìm hãm, mẫu thân mới rời đi không lâu, chẳng lẽ mẫu thân đã xảy ra chuyện gì?

“Từ trong điện Từ Ninh truyền ra tin, thái hậu bệnh nặng...” Vòng Ngọc nói nặng nề.

“Bệ hạ đã biết chưa?” Tim Diệp Vũ hoảng sợ nhảy bật lên, vội vàng đi ra ngoài, “TRâm Cài, đi cùng ta tới điện Từ Ninh”

“Nô tỳ không biết” Vòng Ngọc nói vội vàng, “Hay là để nô tỳ đi ngự thư phòng xem đã”

“Đi nhanh đi” Diệp Vũ bước vội đi, lòng đầy nghi ngờ. Quả nhiên thái hậu đã xảy ra chuyện, mấy ngày trước chỉ là cảm mạo nóng sốt bình thường, chẳng mấy mà khỏi, thế mà giờ lại bệnh nặng, thật kỳ lạ.

Bước vào điện Từ Ninh, ở hành lang có mấy cung nhân đứng thần sắc hoảng loạn, không biết làm gì.

Nàng đi vào tẩm điện, cứ như đi vào một thế giới âm u vậy, ngập tràn mùi vị thuốc không tan. Có hai cung nhân đang đứng bên hầu hạ, Quan Thục phi ngồi ở mép giường nhìn, mặt mày sầu lo. Còn người bệnh nằm trên giường, đang nằm dựa vào gối, cả người gầy yếu, mặt tái nhợt bệnh tật, hai mắt hờn sâu, suy yếu chỉ còn sót lại hơi tàn, hơi thở có vẻ như rất khó khăn. Diệp Vũ thấy Thái hậu bệnh nặng như thế, lo lắng hỏi Bích Cẩm, “Thái hậu thế nào rồi?”

“Mới rồi thái hậu học máu” Bích Cẩm nói nhỏ, trước mắt ưu sầu.

“Sao thái y vẫn chưa đến thế?”

“Vừa rồi có ba thái y đến hội chẩn, đều bảo không nói rõ được, đang ở trước thiên điện thương nghị bệnh của thái hậu”

“Đã nhiều ngày rồi bệnh tình thái hậu vẫn chẳng chuyển biến tốt chút nào sao?” Diệp Vũ càng nghĩ càng cảm thấy không ổn. Bích Cẩm gật đầu, nói giận dữ, “Thái y đã đổi ba bốn phương thuốc rồi, song cũng chẳng dùng được”

Tôn thái hậu cất giọng nhẹ nhàng chậm chạp, yếu ớt, “Là Vũ Nhi đó sao?”

Diệp Vũ đến gần giường, Quan Thục phi đứng dậy tránh ra, Diệp Vũ liền ngồi xuống, cầm tay khô gầy như que củi của thái hậu, “Nô tì đây, thái hậu cảm thấy khó chịu thế nào?”

Tôn thái hậu mắt hơi trợn tròn lên, mày cau lại, “Ai gia cũng không biết nói thế nào nữa, chỉ cảm thấy ngực rầu rĩ, lực phủ ngũ tạng cũng khó chịu”

Diệp Vũ trầm nghĩ, chẳng lẽ là bệnh tim? Nhưng bệnh tim đều chẳng phải là không dễ bắt mạch sao?

Bên ngoài tẩm điện truyền tiếng bước chân đến, nàng quay đầu lại, Sở Minh Phong và Tống Vân vội vàng đi đến. Ngoài Tôn thái hậu trên giường bệnh ra, mọi người ai cũng khom lưng hành lễ, hẩn vung đại tay lên, để họ đứng dậy. Diệp Vũ đứng cạnh để bệ hạ ngồi thăm hỏi.

“Bệ hạ, quốc sự làm trọng, bệnh ai gia không quan trọng” Tôn thái hậu cố sức nói.

“Quốc sự là một việc, có chậm chút cũng không sao” Sở Minh Phong vỗ vỗ mu bàn tay thái hậu, phần tình mẫu tử sâu nặng này nhìn không thấu, “Mẫu hậu yên tâm, thái y trong cung y thuật rất giỏi, chút bệnh nhỏ ấy nhất định sẽ trị khỏi”

“Ai gia không lo đâu” Bà mỉm cười đầy ấm áp hạnh phúc.

“Ba thái y kia đâu rồi?” Hẩn quay đầu hỏi Bích Cẩm, giọng sắc lạnh.

“Đang ở thiên điện thương nghị bệnh của thái hậu ạ” Diệp Vũ đáp, “Hay gọi Từ thái y đến xem thái hậu xem sao”

“Truyền Từ thái y” Sở Minh Phong nắm tay nàng, trong mắt ngập tràn nhu tình, “Sao vẫn còn gọi thái hậu thế? Chẳng phải nên gọi là mẫu hậu rồi sao?”

“Ai gia đã sớm muốn nó gọi là mẫu hậu từ lâu rồi, nó nói là vẫn chưa được sắc phong” Tôn thái hậu cười nói, tinh thần cũng lanh lẹ hơn chút, “Bệ hạ khi nào thì sắc phong Vũ Nhi vậy? Phân vị gì?”

“Nhi thần vẫn chưa nghĩ ra, mấy ngày nữa bệnh mẫu hậu khỏi, thì sẽ được tham gia lễ phong điển ngay ạ” Hẩn cười bảo.

Chẳng bao lâu, Từ thái y đến, cẩn thận chẩn trị cho Tôn thái hậu. Sở Minh Phong hỏi, “Mẫu hậu bị bệnh gì? Vì sao bệnh tình càng ngày càng nặng thêm thế?”

Từ thái y đứng dậy đáp, “Bệ hạ, mấy ngày trước, thái hậu chỉ bị nóng cảm mạo, trước mắt bệnh tình biến đổi, vì thần trong khoảng thời gian ngắn chưa thể đoán ra, để vì thần suy ngẫm lại cho kỹ đã, khi nào rồi sẽ bắt đầu với bệ hạ”

Diệp Vũ nghĩ đến ngay cả Từ thái y cũng hết cách chẩn đoán ra bệnh, chỉ e bệnh Tôn thái hậu rất nặng.

Đêm nay, Diệp Vũ ở lại điện từ Ninh coi sóc. Từ thái y vẫn chưa tìm ra bệnh chứng, nên thi châm cho Tôn thái hậu, để cho bà được dễ chịu chút. Nhìn thái hậu ngủ mà vẫn bị cơn đau tra tấn, trong lòng Diệp Vũ rất khổ sở. TRâm Cầm đi ngự phòng ăn tìm chút thức ăn, nàng đi ra tắm điện, dạo chung quanh một lát.

Cơn nắng nóng đã lui bớt, gió đêm mát mẻ hợp lòng người, đèn cung đình theo gió phiêu diêu, đung đưa, có loại cảm giác buồn bã.

Bất giác nàng đi qua thiên điện, đến phía sườn tây của điện Từ Ninh. Nơi này không có cung nhân, chỉ có bóng đêm im ắng tối đen. Bỗng phía trước xuất hiện một bóng đen, tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi rồi. Nàng khẳng định đó là một người.

Kẻ này lén lút, nhất định có kỳ lạ. Nàng co người lại, mở to hai mắt, rón rén đi từng bước về trước.

155. Chương 158: Xúc Cảm Mềm Mại

Ở đây không có đèn cung đình, tối nay lại không có trăng, gần bên chỉ có chút sáng mờ mờ. Nàng sờ soạng đi tới, nhớ rõ bóng đen kia từ bên ngoài tránh tiến vào cung thất, như vậy, kẻ đó nhất định đang ẩn mình trong cung thất. Nhưng bên trong rất tối, vốn chẳng nhìn thấy gì, hơn nữa rất nguy hiểm.

Do dự một lát, nàng vẫn mãi không thể quyết định có đi vào đó không. Đột nhiên trong không trung vang lên tiếng động rất nhỏ, hình như là tiếng bước chân.

Lòng nàng hồi hộp, nóng ruột, cảnh giác nhìn về phía cung thất. Cung thất kia đóng cửa, khiến người ta cảm thấy âm trầm đáng sợ, như đang cất giấu sự nguy hiểm không rõ.

Đang định mở miệng, nàng cảm giác phía sau có động, hình như có một luồng gió lạnh leo áp tới. Diệp Vũ kinh hồn táng đờm, xoay người, lại chẳng thấy gì. Là nhìn nhầm rồi sao? Đằng sau nàng lại có tiếng động, nàng định xoay người thì cổ đã bị cái gì đó cuốn lấy.

Nàng lập tức tóm lấy dải lụa trắng, định gỡ ra nhưng dải lụa trắng càng ngày càng xiết chặt lại...Nàng cất giọng kêu to, “ Cứu mạng...Người đâu... Cứu mạng...”

Kẻ định ép nàng vào chỗ chết có sức rất lớn, chỉ dùng lụa trắng đã lôi nàng về hướng cung thất. Nàng liều mạng kêu to trong khoảng thời gian ngắn không có ai tới cứu nàng.

Dần dần hơi thở nàng gần như bị chặn lại, kêu không ra tiếng nữa... Nàng liều mạng lần cuối chút sức lực còn lại, phản kháng, hai tay lộn xộn cào loạn, nhưng cái gì cũng không tóm được... Càng ngày càng khó chịu, nàng thật khó khăn, sắp chết rồi.... Cuối cùng liếc mắt một cái nàng như thấy một người chạy vội tới, càng ngày càng gần... Người đó hình như là Sở Minh Phong...

“Buông nàng ra!”

Diệp Vũ như nghe được giọng hấn, nhưng mà thật một chết đi, một chết đi được... Người tới thật sự là Sở Minh Phong.

Hắn vọt từ xa tới, đuổi đến đó, thích khách áo đen kia đã chạy không còn bóng dáng tăm hơi nữa. Hắn ôm lấy nàng lo lắng gọi, “Vũ Nhi... Vũ Nhi...”

Cuối cùng thị vệ cũng đến, nói hộ giá bắt lực, rồi đi truy đuổi thích khách. Hắn ôm lấy Diệp Vũ, bảo cung nhân đi truyền Từ thái y. Trong tấm điện thiên điện, hắn đứng canh một bên giường, nhìn Từ thái y bắt mạch cho nàng, thấy nàng hôn mê bất tỉnh, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, lại lo lắng hơn, “Vũ Nhi sao rồi?”

“Bệ hạ yên tâm, hoàng quý phi cũng không đáng lo, sẽ tỉnh ngay thôi” Từ thái y đứng dậy đáp, “Hoàng quý phi bị người ta dùng lụa trắng xiết cổ, chỉ bị hôn mê thôi”

“Không cần uống thuốc sao?”

“Là thuốc ba phần độc, lần này hoàng quý phi không cần uống thuốc”

Sở Minh Phong liếc mắt một cái nhìn Diệp Vũ mê man, hỏi, “Chúng bệnh mẫu hậu, đã nghĩ ra chưa?”

Từ thái y nói thành khẩn, “Xin bệ hạ cho thần một ít thời gian nữa, ngày mai vi thần nhất định cho bệ hạ một công đạo”

Sở Minh Phong đành thôi, Tống Vân tiến vào, bầm tấu, “Bệ hạ, nô tài sai thị vệ, cấm vệ bắt thích khách áo đen, nhưng thích khách kia như có thuật độn thổ, không thấy bóng dáng đâu cả”

“Tiếp tục tìm!” Sở Minh Phong cau chặt mày kiểm lại, “Có lật cả hoàng cung lên cũng phải tìm cho ra thích khách”

“Nô tài lĩnh chỉ” Tống Vân bước nhanh rời đi.

“Bệ hạ” Diệp Vũ tỉnh lại một lát, thấy bệ hạ đang nghiêm lệnh bắt thích khách, trong lòng thấy ấm áp.

“Vũ Nhi” Hần nở nụ cười sung sướng, “Trên người có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Nàng lắc đầu, suy nghĩ nói, “Thích khách kia ẩn nấp ở điện Từ Ninh, có thể có liên quan tới bệnh tình của thái hậu chăng? Ta phát hiện ra hần, hần giết ta diệt khẩu, hần là vậy”

Hần di chuyển cánh tay cứng như sắt nắm lấy nàng, “Việc này, nàng đừng lo. Về điện Trường tâm đi”

Nàng không nghe nói, “Ta còn muốn hầu hạ thái hậu đó”

Hần ôm lấy mặt nàng, nghĩ mà thấy sợ hãi, “Thái hậu đã có cung nhân hầu hạ rồi, nàng ở trong này trăm sao yên tâm được chứ? Mới rồi nếu như trăm không tới kịp, mạng nhỏ này của nàng đã không còn”

Nàng đang định nói tiếp, Sở Minh Phong đã ôm lấy nàng đi ra ngoài. Cứ thế, Diệp Vũ mặc hần, được hần bá đạo sủng, cũng là một hạnh phúc thỏa mãn.

Ngày kế, Từ thái y vào ngự thư phòng bầm tấu. Bộ mặt Sở Minh Phong nhìn không ra sự lo lắng, “Mẫu thân bị bệnh chứng gì? Vì sao lại học máu?”

Từ thái y nói nghiêm trang, “Bệ hạ, thái hậu bị nóng cảm mạo không khỏi, thậm chí bệnh càng nặng thêm, học máu, là vì thái hậu uống thuốc, nước trà hoặc thức ăn đã bị người ta hạ độc”

Sở Minh Phong kinh ngạc cực kỳ, “Có thể có bằng chứng chứ?”

Đã có một người bước nhanh vào, vẫn chưa kịp hành lễ với bệ hạ đã vội vàng hỏi Từ thái y, “Mẫu hậu bị người hạ độc à? Độc gì thế?”

Người đến là Tần vương, Sở Minh Hiền. Hần chờ mong Từ thái y đáp, khuôn mặt tuần tú đầy sầu lo.

“Bệ hạ, Vương gia, thái hậu đã dùng thuốc, nước trà và thức ăn nhiều ngày rồi, vi thần đã kiểm tra kỹ tất cả, thuốc cũng đã tra xem, không phát hiện ra dấu hiệu bị người hạ độc” Từ thái y gồng ngang nhiều ý không nói rõ được.

“Vậy sao người lại kết luận thái hậu bị người hạ độc chứ?” Sở Minh Hiền lo lắng túm lấy cánh tay ông, ánh mắt sáng như ngọc phân tán, sắc giọng.

“Hoàng đệ an tâm chút chờ nóng ruột, để cho ông ấy nói cho rõ xem nào” Sở Minh Phong khuyên nhủ.

Từ thái y nói thông thả, “Mấy ngày trước, thái hậu bị nóng cảm mạo, có mấy thái y hội chẩn, viết ra mấy phương thuốc, nhưng mấy ngày liên tục mà không có chuyển biến. Vi thần đã nhìn qua đơn thuốc, đều thấy không chỗ nào là không ổn, điều này thật kỳ lạ, vì sao uống thuốc mà chẳng thấy đỡ? Như vậy chỉ có một khả năng, có kẻ dùng thủ pháp cực kỳ bí ẩn hạ độc, đến nỗi bệnh tình thái hậu càng nặng thêm. Theo mạch tượng thái hậu có thể thấy, tạng phủ thái hậu hình như bị tổn thương, song lại không có dấu hiệu trúng độc, bởi vậy, mấy thái y kia mới bó tay”

Sở Minh Phong khó hiểu hỏi, “Nếu không có dấu hiệu trúng độc, Từ ái khanh vì sao lại kết luận mẫu hậu bị trúng độc chứ?”

Từ thái y giải thích, “Mặc dù không có dấu hiệu trúng độc, nhưng học máu là bệnh trạng của việc trúng độc mà có. Bệ hạ, Vương gia, nếu có kẻ âm thầm hạ độc, ngày nào cũng bỏ độc với một lượng rất nhỏ, lượng độc này được tích lũy mỗi ngày, ẩn giấu trong tạng phủ, chưa tới thời cơ độc phát, bệnh tình nặng thêm, dẫn tới học máu. Nếu phát hiện muộn, giải độc muộn, tiếp qua mấy ngày sẽ bị độc phát chết ngay”

“Vậy người lập tức mau mau giải độc cho mẫu hậu đi” Sở Minh Hiên nghe xong lời này, thật ra không còn lo lắng nữa.

“Bệ hạ, Vương gia, vi thần đang nghĩ cách giải độc, nhưng việc cấp bách phải tra ra là kẻ hạ độc, để tránh thái hậu lại bị trúng độc nữa” Từ thái y nói.

“Từ ái khanh nói có lý” Sở Minh Phong mày khê nhếch lên, “Người không phải nói chén thuốc, chén nước và thức ăn của mẫu hậu đều không có dấu hiệu bị người ta hạ độc hay sao? Trẫm biết dùng cách nào để tra ra chứ?”

“Thủ pháp hung thủ hạ độc cực kỳ xảo diệu, vi thần cũng không biết bắt đầu điều tra từ chỗ nào. Thấm đại nhân tâm tư tinh tế, quan sát tỉ mỉ, hay là mời Thấm đại nhân đến tra xem” Từ thái y đề nghị.

Lúc này Sở Minh Phong sai cung nhân đi truyền triệu Thấm Chiêu. Khuôn mặt tuần tú của Sở Minh Hiên trầm tĩnh, “Hoàng huynh, thần đệ đi thăm mẫu hậu” Sở Minh Phong gật đầu, “Sau đó trẫm cũng đi”

Tại điện Từ Ninh. Tôn thái hậu dựa nằm, lại vì do ốm đau quẩn thân, mày cau lại, thỉnh thoảng hừ khê. Diệp Vũ ngồi bên giường, bưng một chén cháo thịt nạc, nhẹ nhàng dỗ dành, “Thái hậu, ăn một chút đi, mới có sức để chiến thắng bệnh tật nha”

Tôn thái hậu khê lắc đầu, “Ngực nặng nề, ăn không nổi” “Đây là cháo thịt nạc nột tì làm, thái hậu nếm thử xem hương vị thế nào nào, nếu không thể ăn được, thì thôi có được không?”

“Thái hậu, sáng sớm hoàng quý phi đã tới điện Từ Ninh rồi, làm ở phòng ăn mất nửa ngày mới làm ra đó. Thịt này băm rất nhỏ rất nhuyễn, dễ nuốt lắm, thái hậu không nếm thử, thì phụ tấm lòng của hoàng quý phi đó” Bích Cẩm lại cười nói.

“Vậy ai gia nếm thử xem”

Con dâu tự tay làm cháo thịt nạc, nói thế nào cũng phải nếm thử. Tôn thái hậu há mồm, ăn từng thìa cháo do Diệp Vũ bón.

Bà ăn chậm rãi, cười gật đầu, “Hơi mặn chút, ai gia thích mùi vị này”

Bích Cẩm cười, “Vậy thái hậu ăn nhiều chút đi”

Sở Minh Hiên đứng ở cửa tấm điện, thấy cảnh này, trong đầu ngập tràn mọi tư vị. Nếu nàng là người phụ nữ của mình, cũng sẽ hiếu thuận với mẫu hậu như vậy. Tôn thái hậu thấy con út đứng đó, kêu lên vui vẻ, “Hiên Nhi...”

Hắn đi tới, lại hổ thẹn và tự trách, “Mẫu hậu ốm đau nằm trên giường, hôm nay nhi thần mới đến được, nhi thần thật bất hiếu”

“Hai mẹ con chúng ta, đừng khách sáo như vậy chứ” tôn thái hậu cười nheo mắt lại, “Hoàng tẩu con tự tay nấu cháo thịt nạc, lại còn bón cho ai gia ăn nữa, ai gia bị bệnh lần này, thật phúc đó”

“Mẫu hậu đừng nói vậy, con dâu hầu hạ mẹ chồng là việc nên làm mà” Diệp Vũ mỉm cười, “Ngày nào nô tì cũng nấu cháo cho mẫu hậu ăn, mẫu hậu đừng ghét bỏ trù nghệ của nô tì thì tốt rồi”

“Cả người làm cũng khó ăn, ai gia cũng biết là ăn ngon rồi” Mặt mày Tôn thái hậu hớn hỏ nói.

“Mới rồi tiến cung gấp quá, chỉ ăn có chút, trước mặt ngủi mùi cháo này thơm quá, cảm thấy đói bụng rồi” Sở Minh Hiên cười trong sáng, “Mẫu hậu, không biết nhi thần có thể được hưởng lộc nhấm nháp chút cháo thịt nạc của hoàng tẩu làm không ạ?”

“Cho Hiên nhi một bát cháo đi” Tôn thái hậu bảo Bích Cẩm.

“Nô tì đi lấy ngay” Bích Cẩm cười đi.

“Hoàng tẩu, cũng để cho Tiểu Vương được hưởng chút hiếu đạo được không” Hắc tới gần Diệp Vũ, nhận bát cháo từ trong tay nàng.

Diệp Vũ không ngờ hắc trực tiếp lấy bát, lại càng không đoán được hắc sẽ chạm tới tay mình, tựa như hắc bất ngờ chạm vào mu bàn tay nàng vậy. Nàng lập tức rút tay về, đứng lên, mày căng thẳng.

Thái hậu thấy cảnh đó, không biết sẽ nghĩ thế nào nữa. Sở Minh Hiền làm như không có việc gì, bón cho mẫu hậu ăn cháo, “Mẫu hậu, giờ Nhi thần sẽ ở lại điện Từ Ninh với mẫu hậu”

Tôn thái hậu cũng không phản đối, cũng không dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng. Diệp Vũ nghĩ muốn ra ngoài hít thở không khí, “Mẫu hậu, nô tì đi phòng ăn nhìn chút ạ”

Ra khỏi tấm điện, Diệp vũ thở dài nhẹ nhõm, không đi phòng ăn, tinh thần hoảng hốt, bất giác đi tới thiên điện công chúa Khánh Dương ở.

Sở Vân Hi đang ngồi dưới tàng cây ở tiền đình, mặc quần áo trắng, tóc đen buông xõa, tựa như thác nước màu đen, nhìn càng yếu ớt đáng thương. Bà ôm một chiếc gối thêu hoa, như đang ôm con, nhẹ nhàng đu đưa, lại còn ngân nga một khúc ca, thần thái ấy, ánh mắt ấy, tràn ngập tình thương của mẹ.

Đem một cái gối coi như con, xem ra là điên thật. Diệp Vũ nhớ tới ngày ấy bà gọi mình là “Hoàng hậu”, còn đuổi giết chính mình, bất giác nghĩ, bà ấy nhận sai người, hay là mình có bộ dạng giống như hoàng hậu bà ấy biết? Theo như lời bà “Hoàng hậu” ấy là hoàng hậu Sở quốc hay là hoàng hậu Tần quốc đây?

Lúc công chúa Khánh Dương xuất giá, hoàng hậu Sở quốc là tiên hoàng hoàng hậu, đều không phải là tôn thái hậu hiện giờ; còn hoàng hậu Tần quốc, cũng là hoàng hậu của cố tiên hoàng, hay là hoàng hậu của đương kim Tần Hoàng đây?

Đúng rồi, bà ấy nói “Hoàng hậu” đã cùng hợp táng với bệ hạ rồi, vậy nhất định là hoàng hậu tiên hoàng Tần quốc. Nhưng mà bà ấy sao lại nhận lầm mình chứ?

Diệp Vũ vừa nghĩ, đưa hai tay ra trước, lấy giọng điệu nữ quý nói thông thả, “Sở Vân Hi...Tiện nhân...”

Sở Vân Hi quay đầu ra xem, sắc mặt thay đổi, đứng lên, ôm chặt đầu gối, nói kinh hoàng, “Đừng lại đây... Hoàng hậu, ta không sợ người...”

“Tiện nhân, người làm hại bản cung lắm như vậy, bản cung muốn người chết không được yên. Bản cung muốn bóp chết con của người...”Diệp Vũ nói ác độc, chậm rãi tới gần bà.

“A... Đừng lại đây...” Sở Vân Hi trốn tránh nàng, đi vòng vèo trước đình, “Ta hại người... Nhưng mà người cũng hại con ta...Hòa nhau thôi...”

“Bản cung chết rồi, người và con người còn sống trên đời...Điều này thật không công bằng...” Bà vẫn trốn, Diệp Vũ vẫn đi theo bà, “Người không phải yêu bệ hạ nhất sao? Vì sao không đến địa phủ cùng bệ hạ hả?”

“Ta van người, tha cho ta và con đi... Con cái vô tội mà...”

“Không... Bản cung muốn đem người và con người đi địa phủ cùng... Bệ hạ rất cô đơn, rất nhớ người, lệnh bản cung tới bắt người...”

“Bệ hạ chỉ yêu một mình người.... Hoàng hậu, ta sẽ không cùng tranh với người nữa... Bệ hạ là của người... Ta chỉ cần con là đủ rồi...”

“Không được... Bệ hạ cùng bản cung đều cần người... Đến đây đi, để mạng lại...”

Sở Vân hi ôm “con” kinh hoàng chạy trốn, chỉ là cứ lòng vòng trước đình, không giống như giả điên. Diệp Vũ không hề đuổi theo bà nữa, vừa thở vừa quan sát bà.

Sở Vân Hi thấy nàng không đuổi theo nữa, đặt gối thêu hoa trên đá, rút một con dao nhỏ từ đầu gối ra, đi về phía nàng, chẳng chút kinh hoảng, khuôn mặt bị lệ khí ngập đầy, ánh mắt hung ác, “Ta không sợ người! Người đã là hoàng hậu, mà tâm như rắn rết, mưu hại con ta... Người giết con ta, ta muốn người đền mạng!”

Diệp Vũ lùi lại sau từng bước, hoảng, “Ta không giết con người, người nhầm rồi...”

Sở Vân Hi tiến sát từng bước, giọng sắc bén, đầy oán hận, “Không phải người chẳng còn ai sao? Ta so với người tuổi trẻ xinh đẹp, bệ hạ thích ta, sủng ái ta, người hận độc, hận không thể giết chết ta, muốn ta trọn đời không được siêu sinh!”

“Ta biết là ai sát hại con người rồi...” Diệp Vũ trong đầu chợt lóe, hồi hận vì vừa rồi trêu đùa bà ta, “Người không muốn biết chân tướng sao?”

“Chân tướng chính là, người giết chết con ta!” Sở Vân Hi bị hận thù trước mắt che kín, hận không thể lập tức giết chết nàng, hận không thể băm nát.

“Không phải...Người nghĩ sai rồi... Thật sự không phải ta...” Diệp Vũ lùi lại sau, vì sao không thấy cung nhân và thị vệ đâu chứ?

Ngay lúc bà ta ở sau bước nhanh đuổi theo, Diệp Vũ xoay người, chạy trốn, lớn tiếng kêu to. Chân bước Sở Vân Hi cực nhanh, lập tức đã tóm lấy được nàng, dao nhỏ trong tay không chút do dự đâm thẳng vào bụng nàng.

Toi rồi! Giờ khắc này, trong đầu Diệp Vũ trống rỗng, mở trừng hai mắt, tim ngừng đập, hơi thở cũng như ngừng lại, chân tay cứng ngắc mà lạnh băng.

Nguy cấp vạn phần, mảnh chỉ treo chuông, cổ tay Sở Vân Hi bị tay kia túm chặt, không ấn dao nhỏ vào được, chỉ chạm nhẹ vào quần áo Diệp Vũ. Thật là một màn kinh tâm động phách.

Toàn thân Diệp Vũ mềm nhũn, tim nhảy lộn bộn, hơi thở dần khôi phục lại bình thường, quay đầu, mới biết được là Sở Minh Hiên ngăn Sở Vân Hi lại.

Sở Vân Hi định rút tay lại không giật ra được, nói giãy dụa, “Buông ra..”

Hắn đoạt dao nhỏ trong tay bà, mới buông bà ra. Bà nghiêng đầu nghiêng cứu hắn, nói trong mơ hồ, “Người là ai?”

“Người là ai?” Hắn cũng thuận miệng hỏi lại, “A... Người là bệ hạ... Đừng... Đừng đụng vào ta... Đừng đụng vào ta...”

Bà dùng hai tay ôm chặt lấy mình, cúi đầu, thần sắc kinh hoàng, sợ hãi rớt rề, vô cùng sợ hãi, “Cầm thú...”

Dường như bà gặp được người khiến bà sợ hãi, bà lùi từng bước ra sau, sau đó xoay người chạy về tấm điện.

Diệp Vũ bình tĩnh trở lại, nghĩ tới mấy câu cuối điên loạn của công chúa Khánh Dương. Theo như lời bà nói “Bệ hạ” là người Tần Hoàng nào? Bà coi như cầm thú, e ngại, chẳng lẽ là đương kim Tần Hoàng? Chẳng lẽ là Tần Hoàng lăng nhục bà ấy?

Càng ngày càng cảm thấy công chúa Khánh Dương ở Tần quốc hai mươi năm là một điều bí ẩn, có lẽ là một đoạn thời gian đầy bi thảm.

“Nàng không sao chứ?” Sở Minh Hiên thấy nàng đứng lặng, mới cất tiếng hỏi.

“Không sao” Diệp Vũ lấy lại tinh thần, “Nếu không có Vương gia tới kịp, hậu quả chẳng không tưởng nổi. Tạ Vương gia”

“Chỉ một cái nhắc tay thôi, đừng nói cảm ơn gì” Hắn lẳng lặng nhìn nàng, mắt thâm trầm, coi như không có vật gì, lại coi như đầy cảm xúc, khiến người ta khó đoán ra.

“Ta đi xem thái hậu”

Nàng tìm cố, bước đi trước, lại bởi vừa rồi bị kinh hách, hai chân như nhũn ra, đứng không vững, đi lảo đảo. Hắn nhanh tay lẹ mắt, nắm được vòng eo nàng, giữ vững nàng. Nàng dựa vào cánh tay hắn, vừa sợ vừa ngốc.

Khuôn mặt tuần tú này dưới ánh nắng chiếu vào nhìn trong suốt, hiện lên rất rõ, đẹp lung linh như ngọc; hai mắt sáng rực đen trắng rõ ràng, đen thuần túy, trắng xuyên thấu, cứ như biến thành cơn lốc xoáy, đem người ta cuốn vào.

Chỉ ngần ngừ trong giây lát mà như đã trải qua một năm vậy. Diệp Vũ khiếp sợ run bắn người, đứng vững lại, bình tĩnh. Sở Minh Hiên cười khẽ, nhìn theo bóng nàng hoảng sợ rời đi.

Tuy rằng rất ngần ngừ, ôm không đủ thân mật, nhưng loại xúc cảm mềm mại này một khắc ghi sâu, trọn đời không quên. Trời xanh đã cho hắn một cơ hội trùng hợp tuyệt vời, khiến cho hắn được gần gũi nhân nhất, cũng để cho hoàng huynh đứng ở đằng xa quan sát nhìn thấy.

Sở Minh Phong đã đứng đó được một lúc, theo hoàng đệ vượt qua túm chặt lấy tay Sở Vân Hi đã nhìn rõ từ đầu tới cuối.

Cảnh hôm nay, là bất ngờ sao? Chân Vũ Nhi mềm nhũn, đến nỗi đứng không yên nữa, mới khiến cho hoàng đệ thừa dịp lợi dụng, đây là ngoài ý muốn, hắn không cần phải để trong lòng. Nhưng mà vì sao lại thường xảy ra những chuyện bất ngờ thế chứ?

Từ thái y viết phương thuốc, cung nhân sắc thuốc cho Tôn thái hậu uống, bệnh tình có vẻ tiến triển tốt.

Nhưng Từ thái y hoài nghi việc thái hậu trúng độc, cũng không nói ra. Thẩm Chiêu đã hai ngày liên tục đến điện Từ Ninh, nhìn trái, xem phải một cái, cũng không nói gì, cung nhân ghé mắt nhìn cũng không dám hỏi.

Diệp Vũ đoán hắn hẳn là phụng mệnh âm thầm điều tra nguyên nhân bệnh tình Tôn thái hậu lặp lại. Bởi vì Tần Vương ở điện Từ Ninh quan sát, nàng cũng không ở lâu được, chưa tới một canh giờ phải đi.

Hoàng hôn trong này, nàng từ tắm điện đi ra, tới phòng ăn bảo Trâm Cài cùng về. Đi được nửa đường, không hiểu sao nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, chân tay nóng dần lên. Tại sao vậy chứ? Chẳng lẽ là trúng độc? Vừa rồi ở tắm điện uống một ly trà, chẳng lẽ chén nước kia đã bị người ta động tay chân?

Nàng cố sức lắc đầu, lại càng thấy choáng váng, trời đất đảo lộn, cây xanh cũng biến hình, trước mắt mọi thứ trở nên có hình thù kỳ quái... nàng ma xui quỷ khiến đi về phía trước, cứ như có một âm thanh dẫn dắt nàng, đi về phía trước, đi về phía trước...

Đi tới một nơi xa lạ, là một tòa nhà hai tầng nhỏ. Giọng nói này lại nói với nàng, lên trên lầu. Vì thế nàng lại bước lên lầu, nghe lời vô cùng, không biết phản kháng.

Đứng ở trước lan can, nhìn thấy cây cối và nhà trước mặt, phẳng phất như cưỡi mây đạp gió vậy, rất thích thú. Nhưng nàng muốn nhìn chút xem là ai đang nói chuyện bên tai nàng, quay đầu đi tìm song lại không tìm thấy.

“Duỗi hai tay ra, như chim nhỏ vậy bay đi, bay đến ngoài cung, bay tới một nơi không sầu không lo đi...” Giọng nói kia mê hoặc, “Nơi đó có bốn mùa mát lạnh, có hương hoa chim hót, có gió mát trăng thanh, là một tiên cảnh rất xinh đẹp. Người muốn bay vào trong đó, bay đi...”

“Bay nào, bay nào...” Diệp Vũ cười hì hì, dẫm một chân lên thanh chắn, duỗi hai tay ra, “Ta muốn bay... Bay tới nơi tiên cảnh xinh đẹp...”

Sở Minh Phong chạy tới đứng dưới mặt đất, trông thấy cảnh này, kinh hồn táng đởm, “Vũ Nhi...Đừng làm loạn...”

Diệp Vũ cười khanh khách, “Ta muốn bay...”

Sắc mặt hắn rùng mình, hốt hốt rống lên, “Đừng bay đi! Hãy trở về!”

Giọng nói kia cứ tiếp tục mê hoặc nàng, muốn nàng bay lên, nàng thả người nhảy, bay lên đi... bay lên đi...

156. Chương 159: Lạc Hồng?

Hắn thấy nàng vừa cười phóng túng vừa nhảy xuống, phẳng phất giống như một con bướm giương cánh bay cao, bùng sáng dưới mặt trời, nàng mặc bộ váy màu xanh nhiễm ánh mặt trời sắc sỡ nhiều màu.

Tuy chỉ là tầng hai, lại đủ khiến cho hần hồn bay phách tán. Hần vội vàng chạy tới, thả người bay lên, ôm lấy nàng, rồi chậm rãi rơi xuống đất. Khoảng khắc hai chân hần vừa chạm đất, tim hần mới như đập bình thường trở lại.

Diệp Vũ hồn nhiên màn mạo hiểm vừa rồi, cười thoải mái, làm tư thế bay trong lòng hần.

“Vũ Nhi...” Sở Minh Phong gọi mấy tiếng mà nàng vẫn thế, coi như không biết mình. Như vậy xem ra, tính tình nàng thay đổi lớn, đã khác hẳn ngày thường rồi. Hần mạnh mẽ ép nàng đi, về điện Trùng Tâm, truyền Từ thái y. Trở lại tấm điện, nàng cứ thế mà hát khúc ca, “Cứ như vậy bị người chinh phục, bị chặt hết mọi đường tiến lùi...”

Hần ngạc nhiên, lẳng lặng nhìn nàng, đây là ca từ gì? Đây là trong lòng nàng ư?

Tuy lúc này nàng khác hẳn bình thường, nhưng nàng vốn là cô gái hần yêu. Nàng đã bị mình chinh phục, bị chặt hết mọi đường tiến lùi, ở lại trong cung làm nữ nhân của hần. Như vậy, hần thề với trời, tuyệt đối không cô phụ nàng!

Mất không ít sức lực, Sở Minh Phong mới khiến nàng đến giường được, trói chặt tay chân nàng, nàng mới dần an tĩnh trở lại. Từ thái y vẫn chưa đến, lòng hần tràn đầy nghi hoặc nhìn nàng, xem hai tròng mắt yên tĩnh của nàng, dường như có chuyện gì đó vui vẻ lắm, cứ cười ngây ngô mãi.

Vũ Nhi vì sao lại biến thành như vậy? Trúng tà ư? Nếu hần không đến đúng lúc ở điện Từ Ninh, hậu quả chắc không lường nổi.

Hần tiến tấm điện vẫn an mẫu hậu, Bích Cẩm nói hoàng quý phi vừa mới đi. Nhưng hần cũng không thấy Vũ Nhi ra ngoài, vậy thì nói nàng vẫn còn ở điện Từ Ninh. Vì thế hần đi tìm nàng, trên đường hỏi một cung nhân, cung nhân chỉ hướng nàng đi về phía kia. Hần đuổi theo một mạch, rốt cuộc tìm được nàng, nàng vẫn đứng trên lan can trên lầu các, lại còn muốn bay xuống dưới...rất khó hiểu...

Sở Minh Phong chạm nhẹ lên má nàng, tự trách mình quá sơ ý, khiến cho hung thủ nấp trong tối thừa cơ hại nàng... Còn chưa nói là làm nàng thương tổn gì, kết quả lại làm cho hung thủ lên vào chỗ trống.

Chậm rãi, nàng không cười nữa, nhắm mắt lại, im lặng ngủ. Từ thái y đến, vừa nghe bệ hạ kể lại chuyện xảy ra vừa rồi, vừa bắt mạch cho nàng.

“Vũ Nhi tính tình thay đổi lớn, có bị kẻ khác hạ độc không?” Sở Minh Phong lo lắng chau mày nói.

“Bệ hạ an tâm chút chớ nóng ruột” Từ thái y ý bảo bệ hạ không nên lên tiếng. Chẳng bao lâu, ông bắt xong mạch, trầm tư giây lát rồi nói, “Chiều theo lời bệ hạ vừa rồi hần là hoàng quý phi vừa rồi ăn nhầm một loại giống như là thạch ngũ tán vậy đó”

Sở Minh Phong hoảng sợ, “Ăn thạch ngũ tán, tính tình thay đổi lớn, phiêu diêu bay bổng, như cười mảy đập gió. Tình hình Vũ Nhi vừa rồi cho thấy, có chút giống”

Từ thái y cường điệu. “Đều không phải là ngũ thạch tán, mà cùng họ với ngũ thạch tán”

“Vậy đến tột cùng là loại thuốc gì?”

“Theo sách cổ cũng không thấy ghi lại, trước kia vì thần nghe nói, có kẻ đem ngũ thạch tán trộn với cỏ vùng tây nam tiến hành dung hợp, thay đổi, chế thành loại thuốc mới. Nếu ăn nhầm, không những tính tình thay đổi hẳn, mà còn có thể sinh ra ảo giác, nghe ảo, làm ra các chuyện kỳ lạ”

“Thật thế sao?” Sở Minh Phong nhớ lại tình hình hồn bay phách tán kia, “Vũ Nhi từ trên lầu nhảy xuống là vì sinh ra ảo giác, nghe ảo sao?”

“Chắc là thế” Từ thái y tiếp tục nói, “Vì thần còn nghe nói, nếu là loại thuốc lợi hại, sau khi người ăn nhầm, sẽ bị người ta khống chế, nghe lệnh kẻ kẻ đơn kia”

Sở Minh Phong mất kiên nhẫn, “Vũ Nhi bị người ta khống chế sao? Giải độc thể nào đây?”

Từ thái y đáp, “Chiều theo mạch tượng thì thấy, hoàng quý phi sở dĩ trúng độc đều không phải là loại lợi hại này. Thần có viết phương thuốc, hần có thể giải được thuốc trong cơ thể hoàng quý phi”

Như vậy Sở Minh Phong khôn ngoan mới yên tâm, “Vũ Nhi lúc nào mới tỉnh lại?”

Từ thái y lấy túi ngân châm, trải ra, “Vi thần sau khi thi châm sẽ tỉnh lại thôi”

Quả nhiên sau khi thi châm, Diệp Vũ liền tỉnh lại, với chuyện mới xảy ra, hoàn toàn không nhớ rõ.

“Không phải ta ở điện Từ Ninh sao? Sao thế nào mà đã trở lại rồi?” Nàng mơ hồ hỏi, ôm trán, hơi đau.

“Nàng thật sự không nhớ rõ chuyện xảy ra trước sao?” Sở Minh Phong cau mi hỏi.

Nàng lắc đầu, “Đúng rồi, ta định đi phòng ăn tìm Trâm Cài, bỗng thấy đầu choáng váng, chuyện sau đó thì không nhớ rõ nữa”

Từ thái y hỏi, “Trước khi choáng váng đầu, hoàng quý phi có từng ăn qua cái gì, hay uống qua cái gì không?”

Diệp Vũ nghĩ ngợi, nói, “Ta ở tắm điện của thái hậu có uống một ly trà”

“Nói vậy chén trà kia đã bị người ta động tay chân vào rồi” Từ thái y quả quyết nói.

“Vậy chén trà đó là do ai đưa vào?” Con người Sở Minh Phong lóe lên sắc lạnh.

“Là Bích Cẩm” Nàng cả kinh, “Nhưng mà Bích Cẩm sẽ không hại ta chứ”

“Tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt mà không biết lòng)” Sắc mắt của hắn càng ngày càng lạnh lẽo, “Không tra tới tột cùng trăm quyết không bỏ qua”

Bệnh tình Tôn thái hậu có chuyển biến tốt, qua hai ngày, lại lặp lại, lại học máu. Từ thái y sửa lại phương thuốc, điện Từ Ninh lại người đến người đi, cung nhân nơm nớp lo sợ, lo bệ hạ trách tội.

Sáng sớm nay, cả đại điện tụ tập khoảng một hai chục người, Sở Minh Hiền, Thẩm Chiêu, Diệp Vũ, Quan Thực phi, Từ thái y, còn có cả công chúa Khánh Dương và một số cung nhân nữa.

Ngồi trên ghế chủ tọa, dĩ nhiên là Sở Minh Phong. Hắn thần nhiên uống trà, thần sắc thần nhiên, giấu sự vui giận trên khuôn mặt mà người ta không thể nào đoán ra nổi hắn đang nghĩ gì nữa. Diệp Vũ đứng ở bên cạnh hắn, biết hôm nay là thời khắc vạch trần đáp án, có chút kích động.

Sở Minh Hiền mặc quần áo trắng, phong lưu phóng khoáng, cố ý giả giọng quan bắt đầu, ‘Hoàng huynh, mẫu hậu bị ốm nhẹ, nghỉ tạm ngay tắm điện, vì sao hoàng huynh lại truyền nhiều người như vậy tới điện Từ Ninh thế? Hay có chuyện quan trọng cần tuyên bố sao?’

Sở Minh Phong nói vô cùng bình thản, “Cũng chẳng có chuyện quan trọng cần tuyên bố gì, chỉ là mẫu hậu ốm nhẹ đã nhiều ngày, dù sao cũng cùng nhau nghĩ cách”

Thẩm Chiêu nhìn về phía mọi người, giọng trong vang, “Bệ hạ, Từ thái y nói bệnh tình Thái hậu cứ lặp lại, không có được vật nào trị khỏi, mà là có chuyện kỳ lạ. Đã nhiều ngày nay, thần vẫn chú ý đến chén thuốc, nước trà và thức ăn của thái hậu, cũng không thấy không ổn gì”

“Có nghĩa là không có phát hiện gì sao?” Sở Minh Hiền nói vội vàng.

“Vương gia an tâm chút chờ nóng ruột. Trong ngoài điện Từ Ninh, thần đã cẩn thận xem đếm số lượng, chỉ có một chỗ có khả nghi” Thẩm Chiêu nói chậm rãi.

“Người cứ nói thật ra mau xem nào” Sở Minh Hiền thúc giục.

“Thái hậu thích trúc, thưởng trúc. Bởi vậy bên cạnh giường tắm điện thái hậu có đặt một chậu Văn Trúc xanh biếc trong suốt, mơn mẩn”

“Văn Trúc có vấn đề sao?” Diệp Vũ nhìn về phía mọi người muốn nhìn xem biểu hiện của người nào có tật giật mình không.

“Văn Trúc rất dễ trồng, nếu cẩn thận, lúc trước, tắm điện thái hậu cứ mười ngày thì đổi một chậu Văn Trúc, gần đây ngày nào cũng đổi, điều này là sao?” Thẩm Chiêu nói tới trọng điểm, “Bệ hạ, thần phát hiện, Văn Trúc chuyển từ tắm điện của thái hậu ra ngoài thì lá trúc biến thành màu vàng, như thay đổi vậy”

“Biết đâu có thể lây dính bệnh khí trong tắm điện thì sao?” Có người đưa ra vấn đề.

“Đều không phải thế. Là vì, Văn Trúc có kẻ động tay động chân vào” Thẩm Chiêu sai cung nhân chuyển bồn Văn Trúc lên, dùng kéo cắt một chiếc lá trúc, ngâm vào nước, rồi dùng ngón châm thử độc.

Quả nhiên, nước ngấm lá Văn Trúc có độc, mọi người ồ lên. Diệp Vũ rất bội phục hần, thủ đoạn hạ độc cao minh, bí mật như thế cũng có thể nhìn thấu. Sở Minh Hiền kích động nói, “Văn Trúc bị người hạ độc, vậy hung thủ hạ độc là kẻ nào?”

Thẩm Chiêu lại bảo hần bình tĩnh, Từ thái y giải thích nói, “Hung thủ đem nọc độc tưới vào lá Văn Trúc, thái hậu thích trúc, ngày nào cũng ghé sát để thưởng thức. Như thế, khí độc bị thái hậu hít vào trong cơ thể. Tuy rằng khí độc nhập cơ thể chưa đến nỗi mất mạng, nhưng tích lũy lâu ngày, sẽ chậm rãi trúng độc, sau một tháng độc phát sẽ tử vong”

Diệp Vũ bỗng tỉnh ngộ, “Điều này giải thích vì sao thái hậu lại học máu, không có dấu hiệu trúng độc”

Từ thái y nói tiếp, “Thái hậu hít vào là khí độc, khiến bệnh cứ lặp đi lặp lại, bám theo mạch máu và mạch tượng cũng không bám ra trúng độc, bởi vậy, mấy thái y hội chẩn đều không tìm ra bệnh thật”

Sở Minh Phong lơ đãng quát hỏi, “Để ý xem, cung nhân tiếp xúc với Văn Trúc là kẻ nào?”

Tổng Vân dẫn hai công công tiến điện, hai công công quỳ xuống đất b磕 đầu, bởi vì đại họa lâm đầu nên kinh sợ mà phát run cả người. Theo lời họ b磕 đầu, có một người phụ trách Văn Trúc, một người lo đưa Văn Trúc đến điện Từ Ninh, thu lại Văn Trúc cũ.

Thẩm Chiêu thẩm vấn họ, hỏi họ vì sao lại mưu hại thái hậu. Họ sợ tới mức như sắp mất nửa cái mạng, kêu to oan uổng, bảo mình vô tội.

“Văn Trúc qua tay các người, giờ xảy ra chuyện lớn này, may mà thái hậu không sao, nếu không các người có chết mười lần cũng đều không hết tội!” Thẩm Chiêu lớn tiếng gầm lên, “Văn Trúc bị người ta động tay chân vào, các người bụng làm dạ chịu! Các người là kẻ không rời Văn Trúc bước nào hử?”

“Vâng, mỗi bước không rời” Hai người trảm miệng một lời đáp.

“Các người cẩn thận ngẫm lại xem, có thể nghi người nào tới gần các người không?”

“Nô tài nghĩ tới, ngày nào nô tài cũng đưa Văn Trúc tới điện Từ Ninh, đều đi qua thiên điện. Công chúa thấy, thì đi tới, bảo là thích Văn Trúc, hơn nữa rất thích loại mùi tự nhiên thơm ngát của Văn Trúc này. Tuy nô tài không biết Văn Trúc có mùi thơm ngát, nhưng công chúa nói vậy, nô tài không muốn phản bác lại” Công công phụ trách vận chuyển Văn Trúc đáp, “Từ đó về sau, mỗi lần nô tài mang Văn Trúc đến điện Từ Ninh, lần nào công chúa cũng đều thấy, thưởng thức Văn Trúc một lát, rồi nói chuyện phiếm với nô tài”

Thẩm Chiêu nhìn về phía công chúa Khánh Dương, nói thông thả, “Công chúa, việc này là thật sao?”

Sở Vân Hi e ngại nao núng, “Đúng...Ta thích Văn Trúc...”

Diệp Vũ không nhịn được nghĩ, kẻ hạ độc không phải là công chúa chứ. Sở Minh Hiền lạnh lùng châm biếm, “Thẩm Chiêu, người đừng có bảo là công chúa có âm mưu thâm độc hại mẫu thân nhá”

Thẩm Chiêu không để ý sự trào phúng của hần, “Bệ hạ, để thần hỏi một chút công công và công chúa”

Sở Minh Phong ân chuẩn, Thẩm Chiêu đi tới trước mặt công chúa Khánh Dương, nói ôn hòa, “Xin hỏi công chúa, công chúa và vị công công kia tán gẫu chuyện gì vậy?”

“Không tán gẫu cái gì hết... Chỉ nói Văn Trúc...” Bà co rụt vai lại, cứ như rất sợ hần.

“Vì sao công chúa thích Văn Trúc?”

“Thích chính là thích, còn hỏi vì sao sao?” Sở Vân Hi nháy mắt, chớp mi, vô tội khiến người ta thương tiếc. Thẩm Chiêu lại đến trước mặt vị công công kia hỏi, “Mỗi lần công chúa cùng người tán gẫu cái gì?”

Công công đáp, “Nô tài không nhớ rõ”

Mây Thẩm Chiêu ngưng lại, đôi mắt đẹp nheo lại, “Lần nào cũng đều không nhớ rõ sao?”

Công công trịnh trọng gật đầu, Thẩm Chiêu đột nhiên quát, “Người nói dối! Chuyện mấy ngày trước sao không thể nhớ hả, vốn là không thể, thế mà người vẫn không muốn nói, hay là trong lòng có quỷ? Là người âm mưu thâm độc hại thái hậu có phải không?”

“Không phải...Nô tài thật sự không có hạ độc...” Công công kinh hoàng xua tay phủ nhận, “Bệ hạ minh giám, nô tài dù có trăm ngàn lá gan cũng không dám mưu hại thái hậu...”

“Người không nhớ rõ chuyện gì tán gẫu với công chúa, rõ ràng nói dối” Thẩm Chiêu giận chỉ thẳng hân, giọng sắc lạnh, “Công chúa thần trí không rõ, người thừa dịp công chúa nói chuyện phiếm cùng người không chú ý, hạ độc trên lá Văn Trúc, có đúng không? Nếu không, người sao không nhớ hàn huyên cùng công chúa cái gì chứ hả? Hung thủ không phải là người thì là ai chứ?”

“Không phải là nô tài...” Công công khàn cả giọng kêu lên, gấp tới mức chân tay luống cuống, “Nô tài bị oan...Nô tài cũng thấy kỳ lạ, vì sao mỗi lần nói chuyện phiếm với công chúa đều không nhớ rõ gì cả... Chỉ nhớ rõ gặp công chúa, chỉ nhớ rõ đem Văn Trúc tới tắm điện của thái hậu...Nô tài thật sự oan uổng, bệ hạ...”

Diệp Vũ cũng cảm thấy lạ, chuyện này thật khó nói, vì sao công công này không nhớ rõ hàn huyên chuyện gì với công chúa chứ? Giọng Thẩm Chiêu không còn khí thế bức người nữa, “Người nói không có mưu hại thái hậu, là vô tội, có thể có nhân chứng, vật chứng không?”

Công công lắc đầu, “Nô tài không biết.... Nô tài không nhớ rõ nói gì cả, cũng không biết có phải có ai thấy không...”

Bỗng có một người đi vào đại điện, giọng nói cất lên trong vút, “Bản công chúa là nhân chứng” Mọi người cùng nhìn lại cũng là công chúa An Nhạc quần là áo lụa.

Sở Minh Lượng đi vào trong, đứng cạnh người Tần Vương, hỏi chắc chắn, “Bản công chúa nhớ rõ, năm ngày trước đi thăm mẫu hậu, thấy vị công công này ở hành lang thiên điện nói chuyện cùng công chúa Khánh Dương. Bản công chúa biết đó là Văn Trúc ở tắm điện mẫu hậu, thì đi qua nhìn một cái”

Thẩm Chiêu hỏi, “Công chúa thấy cái gì? Nghe thấy được gì?”

Nàng mỉm cười đáp, “Công chúa Khánh Dương khen bồn Văn Trúc kia được chăm sóc kỹ, còn nói chuyện lúc trẻ. Nhưng công công này một từ cũng chưa nói, chỉ biết ngây ngô cười, cười mãi không ngừng”

Ngây ngô cười ư? Diệp Vũ cảm thấy chuyện này càng ngày càng thú vị.

“Khánh Dương công chúa, có đúng thế không?” Thẩm Chiêu hỏi ngược lại công chúa Khánh Dương.

“Đúng, ta lần nào cũng nói nhiều như vậy nên thật sự không nhớ rõ lắm” Sở Vân Hi nhẹ giọng nói, cúi đầu, xấu hổ như gặp phải người lạ vậy.

“Bệ hạ, thần còn có một nhân chứng nữa” Thẩm Chiêu đột nhiên nói vòng vo.

“Truyền” Giọng Sở Minh Phong đậm mạc. Một cung tỳ đi vào, quỳ trên mặt đất. Diệp Vũ nhận ra cung tỳ này là cung nữ Mầu Hồng hầu hạ công chúa Khánh Dương. Còn Sở Vân Hi khi thấy Mầu Hồng tiến vào, trong mắt lóe lên ngạc nhiên, chỉ trong chớp mắt.

Diệp Vũ bắt được tia khác lạ trong mắt bà ta, chỉ ánh mắt cực bé nhỏ này thôi, khiến cho người ta hoài nghi bà ta không rõ diên thật hay giả nữa. Thẩm Chiêu nói, “Mầu Hồng, đem mọi chuyện người chứng kiến nói ra”

Mầu Hồng đáp, “Vâng, đại nhân. Nô tỳ tên là Mầu Hồng, lúc nào cũng phục vụ ở ngay tại điện Từ Ninh. Thời gian trước, thái hậu bảo nô tì đi thiên điện hầu hạ công chúa Khánh Dương, nô tì liền tâm tâm tận sức hầu hạ công chúa. Công chúa thần trí không rõ, nô tì không phải lúc nào cũng đi theo mãi bên công chúa được, nhưng công chúa không thích nô tì theo bà ấy, có nhiều lúc bảo nô tì lui ra, nô tì liền lui ra. Mấy ngày trước, công chúa nói muốn ăn bánh hoa quế cao, bảo nô tì đi ngự phòng hỏi chút xem có bánh hoa quế cao không. Nô tì liền đi ngự thiện phòng, mới đi được một nửa, bỗng nhớ tới vừa rồi công chúa bảo muốn uống trà, nô tì còn chưa lấy trà nóng cho công chúa uống. Vì thế nô tì mới lộn lại đi pha trà nóng mang cho công chúa, lại thấy công chúa và vị công công này ở hành lang điện nói chuyện. Nô tì cảm thấy lạ, lúc này công chúa thoát nhìn chẳng khác người thường chút nào, vừa nói vừa cười, nhưng công công kia cũng chưa từng nói qua một câu, chỉ ngây ngô cười thôi ạ”

Diệp Vũ nhìn Sở Vân hi chăm chăm, công chúa Khánh Dương này thật đúng là bình tĩnh, mặt không đổi sắc, “Người còn thấy gì nữa?” Hần hướng dẫn từng bước một.

“Tiếp đó, nô tì thấy, công chúa đem ít bột phấn rắc lên Văn Trúc” Mầu Hồng đáp.

Mọi người ồ lên, không thể ngờ được công chúa Khánh Dương lại hạ độc trên Văn Trúc.

Thẩm Chiêu tổng kết nói, “Bệ hạ, việc này rất rõ ràng rồi. Công công này đưa Văn Trúc tới điện Từ Ninh, đi qua thiên điện, công chúa Khánh Dương tìm cơ nói chuyện cùng công công, chẳng biết dùng thủ đoạn gì khiến hần mất hồn, không biết chuyện gì xảy ra. Công chúa nhân cơ hội đem lượng độc phấn rắc lên Văn Trúc, thái hậu thưởng thức Văn Trúc cũng là lúc hít vào trong cơ thể, bởi vậy mới trúng độc”

Sở Minh Phong mặt lạnh lẽo bắn thẳng táp về phía Sở Vân Hi, “Khánh Dương, người còn gì để nói nữa không?”

Sở Vân Hi tiến lên vài bước, kinh sợ và đầy ảm ức, “Không có... Ta không làm... Mầu Hồng vu oan cho ta... Bệ hạ, ta thần trí không rõ, có lúc phát giận đánh Mầu Hồng, nàng ấy đổ kị trong lòng, mới bịa ra chuyện này vu oan cho ta... “ Bà nhìn về phía Mầu Hồng, đầy thương tâm và bi phẫn, “Mầu Hồng, ta vô cớ đánh người, thật sự là ta sai, nhưng mà sao người lại vô cớ bịa đặt vu oan hãm hại ta chứ?”

“Công chúa, nô tỳ không vu oan cho người, hãm hại người, là nô tỳ tận mắt nhìn thấy ạ” Mầu Hồng cãi lại.

“Nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm. Khánh Dương, người vẫn giả vờ, nếu không phải người một mình làm liên lụy đến cha mẹ đã qua đời nhiều năm của người” Sở Minh Phong cất giọng uy hiếp, “Mưu hại thái hậu, tội đồng mưu phản, cha mẹ người với triều đình là tận trung như một, lại bị người liên lụy. Họ ở dưới cửu tuyền cũng sẽ bị người làm tức chết”

Những lời này đã rõ ràng, nếu bà ta không được đưa tới, một khi tra ra, sẽ liên lụy tới cha mẹ đã mất nhiều năm. Thẩm Chiêu cười như ngọn gió mát, rất hợp lòng người, “Công chúa mới rồi tự biên tự diễn, nói rõ ràng trật tự, kẻ không biết nội tình, tuyệt đối không nghĩ đến công chúa là bệnh nhân thần trí không rõ đầu”

Mọi người đều chấp nhận, Từ thái y nói, “Người có thần trí không rõ, nói không nên lời không giống như những lời rõ ràng minh bạch của công chúa. Bệ hạ, Hoàng quý phi ở điện Từ Ninh uống phải một ly trà thì tính tình thay đổi hẳn, cũng bởi chén trà đó đã bị người ta hạ thuốc, được gọi là phệ tâm tán”

“Thần đã âm thầm tra ra, ngày ấy Hoàng quý phi uống chén trà kia, là Bích Cẩm bảo một cung nữ bưng lên” Thẩm Chiêu nói tiếp, giọng như gió xuân mưa thoảng, dễ chịu cả người, “Cung nữ kia sau khi pha trà xong lại bưng tới đây, trên đường gặp công chúa Khánh Dương. Cung nữ kia nói, không biết vì sao bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, mất đi tri giác, sau khi khôi phục tri giác, đã đưa xong trà nóng, ra khỏi đại điện, rồi mới biết xảy ra chuyện gì, còn lúc tiến vào tắm điện, đi ra thế nào nàng ấy đều không nhớ rõ”

“Nói như thế, Khánh Dương lấy một loại thủ đoạn quỷ dị mê hoặc lòng người, khiến cung nhân mất hồn, sau đó thì hạ phệ tâm tán trong nước trà” Sở Minh Hiền lớn tiếng ép hỏi, “Khánh Dương, người mưu hại mẫu hậu và Hoàng quý phi, có rắp tâm gì?”

“Khánh Dương tỷ tỷ, người vốn không có thần trí không rõ, không bị điên loạn, vì sao người mưu hại mẫu hậu?” Sở Minh Lượng đau lòng hỏi.

“Bởi vì, ta mỗi một lần chịu đau đớn, mỗi một lần chịu lắng nhục, muốn được đòi lại hết cả vốn lẫn lời!” Sở Vân Hi có khuôn mặt xinh xắn lạnh lẽo cau lại, mày nhướng cong lên, “Thẩm Chiêu, ta biết người âm thầm truy tra, nhưng ta đã xem nhẹ người. Ta cho là mình đã thiết kế bố cục toàn mỹ, không ngờ sắp thành lại bại, bị người nhìn thấu rồi”

Diệp Vũ cảm khái mãi, không ngờ tới thật sự là bà ta. Còn mình hai lần ở điện Từ Ninh bị bà ta giả vờ điên đuổi giết, một lần bị thích khách áo đen bóp chết, một lần là bị hạ phệ tâm tán trong chén trà, xem ra, bà ta hận mình thấu xương. Nhưng mà vì sao bà ta lại hận mình như vậy chứ?

Khí lạnh trong mắt Sở Minh Phong ngập tràn, “Phụ hoàng phong người làm công chúa, cho người hòa thân, gả về Tần quốc, vì sao người lại hận mẫu hậu hả?”

Sở Vân Hi cũng đồng thời thù hận bốc lên, “Phụ hoàng ngươi ra một đạo thánh chỉ, chặt gãy uyên ương, ta và người đàn ông ta yêu bị tách ra, gả hoà thân về Tần quốc, ta sao có thể không hận chứ? Phong làm công chúa thì sao? Ta chẳng thèm! Ta chỉ muốn cùng Thanh ca ca sống bước bên nhau, dắt tay sống tới bạc đầu, nhưng mà phụ hoàng ngươi đã mạnh mẽ chia rẽ chúng ta!”

Diệp Vũ nói sầm sẫm, “Vì sao ngươi lúc đó không báo cáo với tiên hoàng?”

“Có ích sao? Nghịch chỉ là tội chết, nhưng Thanh ca ca không thể chết được!” Sở Vân Hi tức giận chất vấn, giận chỉ mọi người, “Các ngươi một đám giả nhân giả nghĩa, là các ngươi đã đẩy ta vào hố lửa!”

“Phụ hoàng chọn ngươi đi hòa thân Tần quốc, cũng là bất đắc dĩ thôi” Sở Minh Hiên ôn hòa giải thích, “Năm đó Tần quốc giàu có binh mạnh, còn Đại Sở quốc thì quốc khố trống rỗng, không còn sức nghênh chiến nữa”

“Vì sao hần không chọn chính con gái mình chứ? Con gái hần là cành vàng lá ngọc, còn ta chỉ là cây cỏ, bị người ta chà đạp, giẫm lên chẳng?” Bà ta bị phẫn lên án, nước mắt đầm đìa, “Ta nói phục mệnh chính mình, làm sủng phi của Tần quốc quốc quân, được hưởng vinh hoa phú quý, cho tới cuối đời. Bệ hạ sủng ái ta, nhưng hần yêu nhất vẫn là hoàng hậu, ta có cố gắng thế nào cũng không chiếm được tim hần. Bề ngoài hoàng hậu hiền lương rộng lượng, am hiểu ý người, thật ra bụng đầy tâm kế, thiết kế hại chết con ta...”

“Hậu cung xưa nay đã vậy, ngươi đã là quý phi, còn chưa đủ sao?” Sở Minh Lượng giận dữ nói.

“Thỏa mãn ư?” Sở Vân Hi châm biếm lạnh tới tận xương, “Có một ngày, hoàng huynh ngươi định đi hòa thân, ngươi có nguyện ý không? Có một ngày, hoàng đế phụ quân ngươi chết rồi, ngươi lại không chết được, bị tiểu thúc chiếm đoạt, ngươi thỏa mãn sao? Ngươi có còn muốn sống trên đời này nữa sao?”

Lời vừa nói ra, mọi người chấn kinh. Đương kim Tần hoàng chiếm đoạt bà ta ư? Trong lòng Diệp Vũ chấn động, hỏi, “Năm đó đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sở Vân Hi không kích động đến vậy, nói chậm rãi, “Bệ hạ coi trọng, tín nhiệm Dự vương, ai ngờ được, Dự vương như ngựa cuồng nhổ chuồng quyền vị, đã tâm bưng bưng, kết bè kết cánh, liên hợp văn võ trọng thần trong triều, phát động cung biến, hành thích vua đoạt vị. Đêm đó, Dự vương ở trong hoàng cung đại khai sát giới, máu chảy thành sông, khắp nơi đều là ánh lửa... Ta cùng bệ hạ đêm đó đang định đi ngủ, đột nhiên Dự vương mang binh xông vào... Trong cung cấm vệ đã là người của Dự vương, nghe lệnh y, bọn họ bắt lấy bệ hạ, Dự vương tóm lấy ta... Trước mặt bệ hạ, Dự vương mạnh mẽ...”

Nói tới phần sau, bà ta khóc không thành tiếng, nỗi đau lắng đọng mười năm, chưa từng khép miệng vết thương lại, máu tươi chảy đầm đìa. Mọi người thổn thức, không ngờ được công chúa Khánh Dương hòa thân lại gặp bất hạnh như thế.

“Sau đó, Dự vương ở trước mặt ta, dùng kiếm giết bệ hạ... Ta mấy lần tìm chết, đều được cung nhân cứu. Dự vương cảnh cáo ta, nếu ta lại tìm chết, thì sẽ sai người tới Sở quốc, đào thi hài phụ mẫu ta ra hủy xác” Bà ta lệ rơi đầy mặt, trong mắt hoảng sợ, “Hần là kẻ điên, tàn bạo bất nhân, chuyện gì cũng đều làm được hết, ta chỉ đành chịu nhục sống tạm bợ... Một nữ không thể thờ hai chồng, mười mấy năm qua, hần đem giam lỏng ta ở tẩm điện, ta như cái xác không hồn, mất hết can đảm, hàng đêm đều chịu bị hần bắt nạt...”

“Vì sao ngươi không nghĩ cách cầu cứu về Sở quốc chứ?” Diệp Vũ rất đồng tình với cảnh bà ta gặp phải, để ý tới bà ta gọi đương kim hoàng thượng Tần Hoàng là “Dự vương”, có thể thấy bà ta hận ông ta thế nào, chưa bao giờ coi ông ta là phụ quân.

“Vô dụng thôi, cung nhân làm sao có thể nghe ta sai bảo chứ? Ta cô độc, cũng chẳng có ai giúp ta...” Sở Vân Hi bị thống nói, đắm chìm trong niềm đau đớn giày vò mấy năm nay, vô lực kiểm chế, “Cái loại mùi vị sống không bằng chết này, các ngươi đã từng nếm chưa? Cái loại kêu trời trời chẳng thấu gọi đất đất không hay kia, đau đớn, các ngươi đã từng nếm qua chưa?” “Vì sao họ lại đưa ngươi trở về?” Sở Minh Phong mặt không đổi sắc hỏi.

“Dự vương đã sớm chán ngấy ta, giữ ta lại trong cung còn có tác dụng gì nữa chứ?” Bà ta nói lạnh lùng.

Diệp Vũ không rõ, nếu bà ta hận Tần hoàng vậy, vì sao không tìm cơ hội giết ông ta? Là bà ta không thể nào xuống tay được hay vẫn không ra tay được?

Sở Minh Hiên hỏi, “Ngươi đã trở lại rồi, vì sao còn mưu hại mẫu hầu?”

Sở Vân Hi nghiêng rặng kèn kẹt nói, “Ta chịu mọi đau đớn, đều là do bà ta ban tặng cả”

Hắn càng không rõ, “Là do phụ hoàng chọn người đi hòa thân...”

Bà ta rưng rưng nước mắt, lạnh khốc vô cùng, ‘Là mẫu hậu người! Năm đó, đêm trước khi ta hòa thân, ở tại trong cung, phụ hoàng mẫu hậu người tới gặp ta, căn dặn ta gả tới Tần quốc nên chú ý đến gì. Trong lúc vô ý bà ta có nhắc tới, lần chọn ta đi hòa thân này, là do mẫu hậu người đề nghị, là bà ta nói với phụ hoàng người, phụ hoàng người mới chọn ta!’

Tôn thái hậu được Bích Cẩm đỡ đi ra, Sở Vân Hi thấy bà thì kích động muốn tiến lên, may mà được công công ngăn lại đúng lúc.

“Năm đó, thật đúng là ai gia hướng tiên hoàng đề cập người...” Tôn thái hậu ngồi xuống, giọng già cả, nói thông thả.

“Một câu của người, chôn vùi cả hạnh phúc cả đời của ta! Ta chịu mọi đau đớn, mọi bất hạnh ta có, đều là do người ban tặng!” Sở Vân Hi trong mắt đầy oán hận phun ra mọi thứ, biến thành một luồng lửa đốt cháy kẻ hận thấu xương kia.

Tôn thái hậu không cãi lại, do bị bệnh nên hai má hơi hóp lại, đôi mắt ngầu đục tràn ngập hối hận và thương tiếc.

Thần sắc Sở Vân Hi thay đổi, biến thành một con thú ngập tràn lửa giận hừng hực, “Ta trở lại Sở quốc, người để cho ta dưỡng bệnh ở điện Từ Ninh, quan tâm đầy đủ với ta, người nghĩ rằng ta sẽ cảm động với người sao? Người nghĩ rằng ta sẽ tha thứ cho người sao? Ta nói cho người biết, ta hận không thể lập tức độc chết người kia! Nhưng mà ta vẫn muốn chậm rãi tra tấn người, cho người chậm rãi trúng độc chịu đủ tra tấn... Ta ở Sở cung chịu nhịn mười mấy năm rồi, cũng muốn người bị ốm đau tra tấn mười mấy năm...”

Giọng Thẩm Chiêu lạnh nhạt, “Công chúa không ngờ kỹ xảo độc này lại nhanh như vậy đã bị nhìn thấu”

Bà ta phẫn hận nói, “Đúng! Ta đã coi thường người! Là người phá hủy chuyện tốt của ta! Người phụ giúp ngược đời, chắc chắn chết không yên thân đâu!”

Tôn thái hậu than nhẹ, thần sắc bị bệnh lấp đầy, “Khánh Dương, ai gia không ngờ người ở trong sở cung lại gặp phải chuyện này... Ai gia cũng hy vọng người được hạnh phúc, không ngờ được...”

Sở Vân Hi giận bùng lên, “Người đừng giả vờ giả vịt nữa! Hôm nay ta sắp thành lại bại, một ngày nào đó ta hóa thành lệ quỷ, tất sẽ không bỏ qua cho người đâu!”

“Nghe ai gia nói này, ai gia trước đây có đề cập người trước mặt tiên hoàng là vì...” Tôn thái hậu khoác áo tơ tằm màu trắng, nhìn trông cơ thể rất gầy yếu, suy nhược.

“Công chúa, năm đó tiên hoàng chọn người hòa thân Tần quốc, không liên quan gì tới Thái hậu” Thẩm Chiêu nói thông thả, “Thần nghe phụ thân nhắc tới, tiên hoàng sớm đã có chủ định, có nhắc qua với phụ thân. Thái hậu nhìn ra thánh ý của tiên hoàng, mới nói ra chút mà thôi”

“Dù là thế, thái hậu cũng không thoát khỏi liên quan” Thù hận của bà ta vẫn chưa giảm.

“Nếu người cứ khẳng khái một mực như vậy, trăm cũng sẽ không để tâm tới việc người có công với xã tắc giang sơn đâu” Sở Minh Phong lạnh giọng nói, ý là, sẽ nghiêm trị không tha.

“Người độc hại mẫu hậu, lại muốn giết ta nhiều lần, tất cả là vì sao?” Điềm này, Diệp Vũ nghĩ mãi không ra.

Sở Vân Hi cười rộ lên, tiếng cười cao vút chói tai, cười một trận rồi mới nói, “Người còn không biết thân thể của người đi”

Diệp Vũ thấy chẳng hiểu chút nào, “Thân thể ta ư?”

Chẳng lẽ bà ta sát hại mình là có liên quan tới thân thể mình sao? Mình còn có thân thể bí mật gì đây? Không phải là Trưởng nữ của Diệp tướng quân đó sao.

Sở Minh Phong nói ngay, “Khánh Dương, người vốn là công chúa, làm tổn hại tới pháp luật và kỷ cương, mưu hại thái hậu, tội đồng mưu phản, nên xử tử. Trẫm niệm người có công hòa thân...”

Sở Vân Hi dường như không nghe thấy bệ hạ nói, mỉm cười, nói với mọi người, “Diệp Vũ không phải là con gái của Diệp tướng quân, mà là công chúa Linh Tê của Tần quốc, là con gái của Hoa Hoàng hậu và tiên hoàng Tần quốc, Mộ Dung Huyền”

Mọi người trong đại điện khiếp sợ ngây người, hoàng quý phi Diệp Vũ được bệ hạ sủng ái nhất dĩ nhiên là công chúa Tần quốc! Diệp Vũ ngơ ngác đứng lặng, như đang nghe xong một câu chê cười chẳng ra sao, cứ như trải qua một giấc mộng đẹp, đầy hư ảo.

Diệp đại tiểu thư này không phải là con gái của Diệp tướng quân mà lại là công chúa Linh Tê của tiên hoàng Tần quốc sinh ra? Còn có chút khúc mắc nào thêm nữa không đây?

“Diệp Vũ và Hoa hoàng hậu của tiên hoàng Tần quốc có diện mạo rất giống nhau, ta với Hoa hoàng hậu cùng phụng dưỡng chung một phu quân trong ba năm, làm sao mà nhận nhầm được chứ? Năm đó, Dự Vương huyết tẩy hoàng cung, không tìm thấy công chúa Linh Tê, không ngờ công chúa Linh Tê đã sớm chạy ra khỏi Kim Thành, nấp ở Kim Lăng, hóa thành trưởng nữ của Diệp tướng quân” Sở Vân Hi nhìn nàng lạnh băng trừng trừng, nghiến răng nói, “Năm đó mẫu hậu ngươi hại chết con ta, ta dĩ nhiên muốn từ trên người ngươi đòi nợ máu trả bằng máu. Còn nữa, năm đó tiên hoàng chọn ta hòa thân, cha chết còn con, ta liền giết chết kẻ mà bệ hạ yêu nhất, khiến cho hãn thống khổ, hối hận thì đã muộn. Đáng tiếc đã xuống tay mấy lần mà lại không đạt được như ý”

“Ta thật sự là công chúa Linh Tê Tần quốc ư?” Diệp Vũ vốn cũng không phải khiếp sợ thật sự, con gái nhà ai cũng chẳng liên quan gì đến nàng, song lại có liên quan tới Diệp đại tiểu thư.

“Ác giả ác báo. Lần cung yến đó, Mộ Dung Diễm thấy ngươi thì đã nhận ra ngươi là công chúa Linh Tê, chỉ là không vạch trần thôi” Sở Vân Hi cười lạnh.

Sở Minh Hiên, Sở Minh Lượng khiếp sợ trở mắt, không ngờ Diệp Vũ là công chúa Linh Tê cảnh vàng lá ngọc của Tần quốc, lưu lạc Sở quốc. Sở Minh Phong, Thẩm Chiêu lo lắng nhìn Diệp Vũ, hy vọng nàng cũng có thể thừa nhận chân tướng này.

Lúc ban đầu sau khi giết mình không còn, Diệp Vũ giống như chẳng có việc gì xảy ra vậy, cũng không có phản ứng quá khích.

“Đêm đó, ngươi cố ý lấy bóng đen dẫn dụ ta đi qua là vì muốn giết ta sao?”

“Đúng! Đáng tiếc là bệ hạ tới đúng lúc mất!” Sở Vân Hi mắt tối sầm, cứ như trời đông giá rét, cắt lạnh thấu xương.

Sở Minh Phong cất cao giọng nói, “Người đâu, đem công chúa Khánh Dương bắt lại giam vào đại lao!”

Bà ta đứng im chịu trói, không giãy dụa, không phản kháng, ánh mắt oán độc lia về phía người bà ta hận, rồi mới xoay người đi. Tôn thái hậu thở dài, giọng đầy tang thương, “Bệ hạ định xử lý Khánh Dương thế nào? Khánh Dương đã phải chịu khổ sở ở trong cung mười mấy năm rồi, gặp bất hạnh, thật khiến cho người ta đau thương tiếc”

Hắn không đáp lại, mặt lạnh lẽo.

Đêm nay, Sở Minh Phong đã về điện Trường Tâm sớm. Diệp Vũ đang ngồi trên long tháp, ôm gối, đầu gục xuống giữa hai gối, mắt nhắm chớp chút nào, không rõ là đang nghĩ gì.

Hắn ngồi ở mép giường, kéo cánh tay nàng lại gần, mà tư thế nàng vẫn không đổi, cứ vậy mà nghiêng người ngồi trước hắn, được hắn ôm vào lòng.

“Mấy ngày trước trẫm mới biết được thân thế của nàng” Hắn biết, trong khoảng thời gian ngắn nàng chưa thể chấp nhận được sự thật, thân thế này. “Mẫu thân nàng là bào muội của mẫu hậu nàng, phụng lệnh ông ngoại mang nàng ra khỏi thành chạy trốn. Từ đó tới nay vẫn tránh ở Kim Lăng, mai danh ẩn tích”.

“Diệp Tướng quân biết rõ ta không phải là con gái ruột của ngài ấy, vì sao lại đối xử tốt tới vậy chứ? Vì sao lại thích ta như vậy?” Nàng chỉ là nghĩ mãi không ra chân tướng đó thế nào, cũng không phải là không thể chấp nhận nổi.

Như lời Thiên Hề nói, hắn nói chi tiết cho nàng nghe. Nàng bỗng tỉnh ngộ, “Hóa ra phụ thân là yêu ai yêu cả đường đi lối về”

Hắn ôm chặt nàng, “Thân thể bí mật của nàng sẽ vẫn giữ mãi, cũng không sao, có trăm đây, ai dám làm tổn thương tới nàng chứ”

Nàng khẽ cười, có thể khiến ta bị tổn thương, thống khổ chắc chỉ có mình người thôi. Hóa ra, Diệp đại tiểu thư thật sự là công chúa Linh Tê Tần quốc, là con gái của Hoa hoàng hậu với tiên hoàng Tần quốc, trên lưng gánh một gánh nặng huyết hải thâm thù, cũng gánh một gánh nặng thù hận mất nước nhà bị diệt. Mà ông trời muốn hoàn thành nhận sứ mệnh thần thánh là gì chứ? Chẳng lẽ là sống phụ, báo thù cho mẹ đẻ ư? Chẳng lẽ là đoạt lại Tần quốc từ trong tay Tần Hoàng ư? Nàng nào có bản lĩnh như thế.

Sở Minh Phong thấy khuôn mặt ngọc nàng trầm tĩnh, như đang nghĩ gì đó, vì thế nói, “Nghĩ gì thế, có thể nói cho trăm biết, trăm sẽ cùng lo cho nàng”

“Không có gì”

“Nàng chấp nhận thân thể này rồi à?”

“Có gì mà không thể nhận chứ? Ta là con gái Diệp tướng quân hay là công chúa Tần quốc, thật sự quan trọng lắm sao?” Nàng mỉm cười hỏi lại.

“Cũng đúng, không quan trọng, quan trọng nhất là, nàng là hoàng hậu của trăm” Hắn nâng cằm nhỏ của nàng lên, con người đen lông lánh, “Vốn trăm định an ủi nàng, xem ra không cần rồi”

“Huynh định xử lý công chúa Khánh Dương thế nào?”

“Trăm còn chưa nghĩ ra, ngày mai sẽ thương nghị cùng Thẩm Chiêu”

“Thật ra bà ấy cũng rất đáng thương. Bị Tần hoàng chà đạp mười mấy năm, như một cái xác không hồn, ngấm lại mà thấy đáng sợ” Diệp Vũ cảm động lây, nếu bị một kẻ tàn bạo, bất nhân, chính là một gã đàn ông phát tiết thú tính làm nhục, chẳng có chút tình cảm nào, dĩ nhiên là hận thấu xương, hận độc mọi người rồi.

Sở Minh Phong cười, “Nàng cảm thấy nên tha cho bà ta một mạng sao?”

Nàng lườm hắn, miệng cong lên, “Ta vẫn chưa nói đó nhé”

Hắn cúi đầu, hôn lên môi nàng, cuốn quít dây dưa thật sâu. Đèn cung đình dần ảm đạm, màn trướng buông xuống, trên long tháp ngập tràn hình ảnh kiều diễm.

Hai ngày sau, trong cung truyền đến một sự kiện, công chúa Khánh Dương ở đại lao tự sát. Cung nhân đều nghị luận, nói không biết là thật hay giả.

Bóng đêm tràn xuống, cung nhân nâng đỉnh cỗ kiệu lên, trong kiệu ngồi là công chúa Khánh Dương. Hai thị vệ hộ tống bà ta đến phía tây giao cho một am ni cô, bà được đưa tới am ni cô để tiến hành thanh tu, tự sống.

Ngày này, Sở Minh Phong vừa hạ triều không lâu, đang xem tấu chương, công chúa An Nhạc xin cầu kiến. Sở Minh Lượng bước vào đại điện, trong tay cầm một hộp gấm, cười ngọt ngào, như tâm tình đang vui.

“Có chuyện gì?” Hắn thấy nàng cầm hộp gấm trong tay, chẳng hiểu sao tim bỗng trầm xuống.

“Hoàng huynh, thần muội được người nhờ vả, hôm nay đến chuyển giao cái hộp gấm này” Nàng hai tay dâng một đoạn gấm đỏ bọc lấy hộp gấm, con người cười mắt chớp loang loáng.

“Kẻ nào ủy thác người?”

“Tề vương Ngụy quốc”

“Trong hộp gấm có gì?” Tim hắn lại trầm xuống, như đang đập nhanh chút.

“Thần muội không biết” Nàng cười tủm tỉm nói, “Thác Bạt... Tề vương lúc gần đi, có đem hộp gấm này giao cho thần muội, dặn thần muội sau một tháng mới mang đưa cho hoàng huynh”

Nếu không có lời dặn dò của Thác Bạt đại ca, không được nhìn lên hộp gấm, nếu không nàng đã sớm mở ra xem rồi. Sở Minh Phong ý bảo Tống Vân đem hộp gấm tới, Tống Vân đem hộp gấm đặt lên trên ngự án.

Sở Minh Lượng mở to hai mắt, tò mò nhìn hộp gấm, “Hoàng huynh vẫn chưa mở ra xem bên trong có gì không à? Tề vương dặn đi dặn lại muội, nói vậy trong hộp gấm có thứ gì quý trọng lắm rồi”

Hắn đưa tay mở tấm vải đỏ ra, rồi lại mở hộp gấm ra – hắn nhìn mà như thấy một luồng lửa đỏ rực, lập tức rút tay về, tim đập kịch liệt, hộp gấm lập tức được khép lại.

Trong hộp gấm có để một miếng lụa trắng có thêu đóa phù dung thường được đặt ở giữa giường. Mà giữa tấm lụa trắng, có một vết máu không lớn không nhỏ.

Vết máu à?

Lạc hồng (máu trinh tiết) sao?

157. Chương 160: Trầm Muốn Người Đau.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, Thác Bạt đại ca tặng gì cho hoàng huynh vậy, vì sao hoàng huynh lại kinh sợ như thế, thần sắc kinh hoàng vậy?

“Người và Tề vương Ngụy quốc đã có... quan hệ vợ chồng rồi hả?” Hắn lắp bắp hỏi, rất muốn nghe được đáp án khẳng định.

“Hả?” Sở Minh Lượng kinh ngạc giây lát, vừa tức giận vừa quần bách, “Hoàng huynh nói gì thế? Thần muội sao có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như thế chứ?”

“À” Đột nhiên Sở Minh Phong có cảm giác chân tay vô lực, “Lui ra đi”

“Thần muội xin cáo lui”

Tuy nàng cảm thấy phản ứng của hoàng huynh rất lạ, tuy nàng rất ngạc nhiên với phần lễ vật này của Thác Bạt đại ca, nhưng nàng cũng biết không nên hỏi, không thể hỏi, không nên biết tới, hay là vẫn phải ra về là không biết. Vì thế, nàng rời khỏi ngự thư phòng, đáng ra rất vui vì rốt cuộc đã hoàn thành mỹ mãn nhiệm vụ nàng được Thác Bạt đại ca giao phó rồi.

Tống Vân thấy thần sắc bệ hạ khác thường, hơi lo lắng, thấy hắn vẫy tay đành phải lui ra. Sở Minh Phong chậm rãi, chậm rãi, chậm rãi vươn tay ra, tay đặt trên hộp gấm... mặt hắn cau chặt lại, tim đập mạnh lên, do dự một lúc mới mở hộp gấm ra. Hy vọng là mình hoa mắt, nhưng sự thật như thế, hắn nhìn rất rõ ràng là tấm đệm trên giường.

Vết máu đó có hình đỏ sậm, có thể thấy đã lâu rồi, song vẫn giống một đóa hoa xinh đẹp thanh mị, phóng khoáng. Châm chọc đau mắt như vậy. Không phải lạc hồng còn mới mà đó là lạc hồng của Vũ Nhi. Quả nhiên là lạc hồng của Vũ Nhi sao?

Thác Bạt Hoàng cùng Minh Diễm đã rời đi một tháng mới đem hộp gấm giao cho mình, chẳng phải là nói cho mình biết, hắn đã cướp đoạt tấm thân trong sạch của Vũ Nhi đó sao? Là chuyện khi nào? Năm trước Vũ Nhi lưu lạc lâu Tiêu Tương không lâu chẳng?

Chắc chắn là thế.

Sở Minh Phong tay cầm miếng vải, hai tay cầm mà như đang cầm một luồng lửa hừng hực đỏ rực, làm tổn thương tay hắn, nướng cháy thân hắn, cháy trái tim hắn.

Mười ngón tay nắm chặt miếng vải gấm, hai tay phát run, gân xanh nổi đầy... Lệ khí ở khuôn mặt bốc lên, sát khí kêu gào trong mắt, trong đầu hắn hiện lên cảnh họ cùng cuốn chặt với nhau... Đôi mắt tĩnh lặng càng ngày càng mở to, tròn vo, đầm nước lấp lánh, con ngươi đen nháy không ngừng chớp chớp xoay tròn. Hai mắt đã biến thành vực sâu vạn trượng thiêu xác hủy xương, biến thành một kẻ toàn thân thần bí trông rất ... dọa người...

Hắn thả tấm vải ra, gầm lên một tiếng, bao gồm bi phẫn, đau đớn, phảng phất như tiếng hổ rống, rên rỉ. Ngay sau đó, áo bào màu vàng lướt qua, tấu chương, mọi thứ trên bàn đều rơi hết xuống, một đồng hồ dồn trên đất.

Hắn vẫn chưa hết giận, đi sang phía phải, tung chân đá mấy cuốn thư họa, bình hoa sứ gốm Thanh Hoa. Bình sứ Thanh Hoa bị bay tới cửa, đúng lúc có người bước vào đại điện thấy tình hình vậy chấn động.

Thẩm Chiêu thấy bộ hạ như đang đứng giữa bãi chiến trường, hai tay nắm chặt, sát khí ngập trời, trong mắt đan xen nhiều cảm xúc.

“Bộ hạ, đã xảy ra chuyện gì rồi?” Hắn đi lên trước vài bước, phục vụ bên quan nhiều năm chưa từng thấy qua bộ hạ nổi giận như thế.

“Không có gì”

Giọng Sở Minh Phong âm trầm đáng sợ, chân tay phát run.

Vũ Nhi, vì sao nàng lại lừa trẫm?

**

Đêm nay, Sở Minh Phong khuya mới về điện Trùng Tâm, cũng không biết là nên đối mặt với nàng thế nào, lo lắng mình sẽ không kiềm chế được.

Diệp Vũ đã muốn ngủ, nghe thấy tiếng động liền tỉnh. Nàng ngồi dậy, thấy hắn đang cởi áo, mới hỏi, “Sao về trễ vậy?”

Hắn cứ lẳng lặng nhìn nàng, nàng mặc bộ tơ lụa màu trắng ngà, nổi bật là da trắng như tuyết, lấp lánh sáng ngời như ngọc, cùng tóc đen dài phủ trên vai, gương mặt xinh đẹp kiều my, thanh diễm, mắt đẹp híp lại, nhìn mê người vô cùng. Hắn nhanh chóng cởi quần áo, lên giường khóa chặt nàng, hôn nàng điên cuồng.

Nàng khó chống đỡ nổi thể tấn công mãnh liệt của hắn, theo bản năng đẩy, lại kích thích ý chí chiến đấu của hắn.

“Roẹt” một cái, tiếng vải bị hắn xé rách, vút tung bên ngoài.

“Bộ hạ...chậm chút...” Nàng nói khẩn cầu, “Đừng như vậy...”

Hắn gần như không nghe thấy, mưa bão cuồng phong gào thét không ngừng trên người nàng, lưỡi lướt trên người nàng tới đâu ẩm ướt tới đó... Tay hắn dùng sức xoa bóp chà xát thân thể mềm mại, nắm lấy bộ ngực tuyết trắng đầy đặn, khiến cho đóa mai đỏ dựng đứng lên, hắn ngậm chặt đóa mai đỏ, dùng sức rất mạnh, khiến nàng buốt lạnh.

Nàng không hiểu hắn bị làm sao, vì sao đêm nay lại bị kích cuồng tới như vậy, hắn bị cái gì kích thích vậy? Sở Minh Phong đem tách hai đùi ngọc vốn đã mở càng mở rộng ra, đem phân thân nóng rực mạnh mẽ nhấm thẳng vào hoa kính, chẳng chút chần chừ do dự tấn công thẳng vào tận trong.

“Đau...” Diệp Vũ khẽ nhíu mi, theo bản năng đẩy hắn ra. “Trẫm muốn người đau!” Hắn nói lạnh khốc, chẳng quan tâm cứ rong ruổi liên tục, chiến đấu anh dũng.

“Thật sự đau quá...” nàng đánh hắn, nhưng không cách nào ngăn hắn lại được. Hắn va chạm vào tận sâu trong hoa cốc u nhã kia, vọt thẳng tới chỗ tâm sâu nhất, lần nào cũng mãnh liệt, lần nào cũng cuồng dã, giống như chỉ có vậy mới chứng minh nàng là của hắn, vĩnh viễn là của hắn, trước đây cũng vậy, hiện giờ cũng vậy và sau này cũng vậy.

Với hành vi của hắn, nàng vừa yêu lại vừa hận, hắn thật lạ kỳ, dường như đã có chuyện lớn gì xảy ra rồi? Sở Minh phong thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rối bời, ánh mắt vô tội, chịu bao đau đớn, cũng không định dừng lại, cứ thâm nghĩ tra tấn nàng như vậy, mới có thể khiến cho mình quên đi chuyện xảy ra thực sự khó chịu kia. Trái tim, rần đập như thép.

Nàng chẳng còn đẩy nữa, cứ mặc hắn ác độc đoạt lấy, công thành chiếm đất, bởi nàng đã nhìn ra hắn đang phát tiết.

Ác độc mà triền miên như thế, lạnh khốc mà vui thích như thế lại khiến cho người ta muốn kháng cự bỗng chốc thở dài.

Lúc hắn ôm chặt lấy nàng, chân tay cứng đờ, chỉ có sự hưng phấn từng bừng vụt ra tiến vào kia, khoái cảm tuyệt vời dâng cao cao mãi, rồi chậm rãi lắng xuống.

Hắn nằm trên người nàng, thở kịch liệt, nàng cũng thở gấp, như đôi uyên ương cùng gáy triền miên. Mãi một lúc lâu, Sở Minh Phong mới xoay người, nằm xuống cạnh nàng.

Diệp Vũ nghiêng người, áp vào hắn, tay nhỏ bé khẽ vuốt ve lồng ngực đầy mồ hôi của hắn, “Sao vậy? Có phải đã có chuyện gì lớn xảy ra rồi không?”

“Mệt rồi, ngủ đi” Hắn nghiêng người, quay lưng lại nàng. “Bệ hạ” Nàng cau mày, trực giác thấy hắn đã thay đổi thái độ với mình.

Hắn đơn giản nhắm mắt lại, lưng lạnh lẽo hắn. Nàng chỉ đành nằm xuống, suy trước nghĩ sau vẫn không hiểu, đành mai hỏi Tống Vân chút vậy.

Ngày hôm sau, nàng hỏi Tống Vân, hắn bảo trong triều không có chuyện gì lớn cả, bệ hạ cũng không sao, bảo nàng đừng lo lắng. Diệp Vũ thấy không hỏi được gì, cũng không truy vấn nữa.

Nhưng cứ bốn ngày liên tục, đêm nào Sở Minh Phong cũng như thế, không nói gì, chỉ hung hăng muốn nàng, ép nàng, nàng muốn nói chuyện cùng hắn, hắn cũng không phải nói là mệt thì lại bảo trong triều có chuyện, nàng liền im. Nàng càng ngày càng cảm thấy bất thường, hắn đến tột cùng là làm sao thế?

**

Tại Ngự thư phòng.

Thẩm Chiêu tiến vào ngự thư phòng, chỉ thấy trên bàn đầy tấu chương, vừa ngược mắt nhìn, bệ hạ liền ném thẳng một quyển sổ con.

Hắn khom người nhặt tấu chương lên, đặt trên ngự án, ôn nhu khuyên, “Bệ hạ yên tâm chớ nóng ruột”

“Tự ngươi xem đi!” Đôi mắt hung ác nham hiểm của Sở Minh phong lóe lên, ném tấu chương trong tay cho hắn.

“Thần xem nào” Thẩm Chiêu mở tấu chương ra, đọc nhanh như gió, ánh mắt nghiêm trọng, “Trọng thần trong triều không hẹn mà cùng viết chung một quyển sổ con, tấu xin bệ hạ nạp thêm phi tần, để duy trì con nôi dòng, cũng không sai, chỉ là vì nghĩ cho giang sơn xã tắc Đại sở mà thôi”

“Trẫm nạp hay không nạp phi tần, không cần họ khoa chân múa tay” Sở Minh Phong dựa vào ghế, mặt tức giận, “Con nôi dòng của bệ hạ ít ỏi, khó trách họ lo lắng cho bệ hạ, cho xã tắc Đại Sở” Thẩm Chiêu như hỏi tùy ý, “Bệ hạ không muốn nạp phi chăng?”

Sở Minh Phong không đáp lại, cũng chẳng muốn đáp, cũng không nguyện đáp lại.

Nếu là trước đây, trước khi nhận được phần lễ vật của Thác Bạt Hoảng tặng, hắn nhất định tuân thủ ba điều kiện với Vũ Nhi, sẽ không nạp phi nữa. Nhưng mà giờ hắn do dự... Hắn cũng biết hắn nên giữ chữ tín, nhưng mà cứ nghĩ tới cảnh Vũ Nhi lừa gạt mình, hắn liền đau lòng, làm cách nào cũng không tiêu tan được... Vũ Nhi vì sao lừa gạt mình chứ? Chẳng lẽ nàng và Thác Bạt Hoảng đã từng có một đoạn tình ư?

Thẩm Chiêu thấy hắn lâm vào trầm tư, thần sắc ưu tư, trong bụng đầy tâm sự, tiện nói luôn, “Không biết thần có thể giải ưu sầu thay quân không?”

Sở Minh Phong định hỏi, “nếu như ngươi biết được phu nhân ngươi trước khi gả cho ngươi đã không còn trinh tiết nữa, ngươi định thế nào?”

Tóm lại cũng không hỏi.

Rốt cuộc hắn là thần tử, chuyện của Vũ Nhi, vẫn không cần nói cho hắn biết. Thẩm Chiêu thấy ánh mắt hắn ngưng lại, đúng thật có ưu phiền, lại hỏi, “Bệ hạ vì chút tấu chương này mà phiền lòng sao?”

Sở Minh Phong đứng lên, đi tới trước ngự án, “TRẫm đã đồng ý với Vũ Nhi, không nạp thêm phi nữa”

Thẩm Chiêu kinh ngạc chút, trên mặt vẫn yên lặng. Nam tử trên thế gian, có mấy ai mà có thể cả đời chỉ yêu có một người, từ nay về sau không hề để ý giữ gìn cho một cô gái chứ? Chuyện vô cùng hiếm đi, hơn nữa lại là vua một nước ngồi ôm giang sơn chứ? Không thể tưởng được bệ hạ thế mà lại vì Vũ Nhi không nạp thêm phi, bởi vậy có thể thấy, bệ hạ thật sự yêu nàng. Phần tình này, thâm như biển cả, nồng đậm như máu.

“Hoàng quý phi đã biết việc này chưa?” Thẩm Chiêu hỏi, trong lòng cảm khái.

“Trẫm vẫn chưa nói cho nàng”

“Bệ hạ không dứt khoát được, chắc là không biết nên xử lý tấu chương này thế nào rồi”

“Coi như vậy đi” Sở Minh Phong nhìn ánh nắng sáng ngời ngoài cửa sổ, “nếu như trẫm nạp thêm phi, Vũ Nhi sẽ thế nào đây? Có thể tức giận với trẫm không?”

“Theo tính tình của hoàng quý phi, hẳn là sẽ không chịu nhẫn nhục chịu đựng đâu” Thẩm Chiêu nói chi tiết, “Nhưng triều thần nói lời lẽ đầy lý lẽ hùng hồn, cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Họ đều biết Hoàng quý phi vốn là Nhị phu nhân của vi thần, nếu bệ hạ cố ý phủ quyết chuyện nạp phi tần, chỉ e mấy lão thần sẽ nhận định bệ hạ là bị nàng mê hoặc, bài xích nàng là yêu phi mê hoặc chứ”

Sở Minh Phong coi như hỏi hẩn cũng như hỏi chính mình, “Trẫm chỉ có thể nạp thêm phi tần sao?”

Thẩm Chiêu trầm tư giây lát nói, “Bệ hạ nạp thêm phi tần, chẳng có gì đánh trách, có sủng hạnh các nàng ấy không chỉ cần một ý nghĩ của bệ hạ thôi”

Kể từ đó Diệp Vũ sẽ bị đau lòng khổ sở, phi tần tiến cung lần này sẽ chôn vùi hạnh phúc cả đời, nhưng còn có cách giải quyết nào tốt hơn không? Làm thế giúp mấy lão già lên mặt, thích nhất là khoa chân múa tay với việc hậu cung. Thực ra lão thần này ham thích khuyên bệ hạ nạp phi tần, đơn giản nghĩ muốn đem người của mình xếp vào bên cạnh bệ hạ, thổi hơi bên gối, bảo vệ vững địa vị và quyền thế của họ.

Đôi mắt Sở Minh phong sáng ngời, sao lại không nghĩ ra chứ? Vẫn là Thẩm Chiêu có đầu óc linh hoạt.

Nạp thêm phi tần, sẽ bịt miệng được lão thần kia, có sủng hạnh hay không sủng hạnh cô gái quan gia vừa tiến cung, là do hẩn định đoạt, họ có thể làm được gì hẩn chứ? Nhưng mà biết nói sao với Vũ Nhi đây?

Hẩn oán hận nghĩ, đợi nàng thăng thân với mình, cũng nói với nàng cũng chưa muộn, ai bảo nàng lừa gạt mình chứ?

“Gần đây có ngày hoàng đạo nào không?” Hẩn giãn mày ra, sầu lo tiêu tan.

“Bệ hạ định sắc phong hoàng quý phi chăng?” Thẩm Chiêu biết hẩn đã nghĩ thông suốt, “Mùng một tháng tám này là ngày tốt đó”. “Vậy thì mùng một tháng tám làm lễ sắc phong đi” Đôi mắt Sở Minh phong lấp lại, ánh mắt kích động.

Từ ngự thư phòng đi ra, qua Thính phong Các, Thẩm Chiêu và Tấn Vương không hẹn mà gặp. Sở Minh Hiền khó được một lần mặc áo bào đen tuyền, nổi bật làn da trắng nõn như tuyết giống con gái, dưới ánh nắng rọi xuống càng trắng sáng. Đôi mắt đen đẹp thần bí, lác đầy ánh nắng, cứ như đọng phải đám mây nhiều màu trên bầu trời cao xanh.

“Vương gia đang định đi điện Từ Ninh đó à?”

“Đúng vậy”

“Xin Vương gia bớt chút thời gian nói chuyện chút được không?”

“Thẩm đại nhân quý nhân nhiều việc, bốn vương nhân đến vô sự, xin được phụng bồi”

Thẩm Chiêu đi về phía Thính Phong các, Sở Minh Hiền cũng nhẹ nhàng đi tới, tiêu sái khó tả, gót áo bào đen tuyền bị gió thu thổi tới vung lên như một ngọn lửa đen tuyệt đẹp. Đi lên Thính Phong các, hai nam tử đứng mỗi người một bên, có phân biệt rõ ràng, đã sớm mất đi sự tín nhiệm và tình nghĩa trước đây.

Thẩm Chiêu theo dõi hần, ánh mắt ôn hòa, lại toát ra cỗ chính khí, “Tuy Lý Chiêu nghi đã phải đền tội, nhưng trong lòng bệ hạ và Hoàng quý phi biết rõ, Vương gia đều không vô tội, nói vậy trong lòng Vương gia hiểu rồi chứ”

Sở Minh Hiền cười thông dong, “Thì tính sao?”

“Vương gia cùng hợp mưu với Lý Chiêu nghi, khiến cho bệ hạ và hoàng quý phi nảy sinh hiềm khích, Vương gia thừa cơ lấn tới”

“Bổn vương xin rửa tai lắng nghe”

“Vương gia nên biết rõ nhân duyên do trời định, vì sao vẫn cố chấp vậy chứ?” Tiếng nói Thẩm Chiêu đã chứa đựng sự tức giận tới tái đi.

“Bổn vương lòng dạ không rộng lớn như hữu tướng, đem phu nhân mình chấp tay tặng hần” Sở Minh Hiền cười thông dong, như ngọn gió thu lúc ban đầu, hơi lành lạnh.

Thẩm Chiêu biết hần không nghe khuyên nhủ, nhưng vẫn cứ nói, “Vương gia làm vậy cũng chỉ khiến nàng ấy thống khổ, ngài cần gì phải nhẫn tâm thế chứ?”

Sở Minh Hiền châm chọc, “Bổn vương hành sự, chưa bao giờ xem trước nhìn sau. Hữu tướng tử mĩ tính kế, vẫn tính mãi chưa ra chẳng phải là cả đời vẫn là mệnh làm thần tử người ta, lại còn là loại trượng phu thiếu quyết đoán nữa”

Đôi mắt Thẩm Chiêu nhú lại, “Thần tử dĩ nhiên là là tròn bổn phận thần tử rồi, hay Vương gia không muốn làm thần tử hử?”

Sở Minh Hiền cười, “Đây là ngài nói đó nhé, bổn vương cũng chưa nói đâu”

“Đã nhiều ngày rồi, ta nghe nói Vương gia có ngồi uống trà với mấy lão thần. Vương gia, chuyện hơi lạ đó?”

“Xem ra chuyện gì của Sở quốc cũng không lừa được hữu tướng đại nhân rồi”

“Mấy lão thần xin tấu bệ hạ nạp thêm phi tần, nói vậy cũng không phải là không liên quan tới Vương gia đâu”

“Bổn vương chỉ uống trà với họ, cũng chưa nói cái gì không nên, bổn vương nhớ không rõ đâu”

Thẩm Chiêu cất giọng thấm thía khuyên, “[Vương gia, Hoàng quý phi đã là người của bệ hạ, Vương gia làm việc này, có thể có được nàng sao? Vương gia làm vậy sẽ chỉ khiến nàng ấy khinh thường Vương gia, càng ngày càng bất hòa với Vương gia, chẳng lẽ đây là dự đoán trước của Vương gia sao? Việc đã đến nước này, Vương gia cần gì phải cướp đoạt bằng được chứ? Chỉ cần trong lòng có mỹ nhân thế là đủ”

Nghe giọng khuyên thành khẩn này, Sở Minh Hiền cũng chẳng cảm động, vỗ tay nói, “Lời hữu tướng nói này, có thể nói là châu là ngọc. Song ngài định làm rùa đen rút đầu, làm người nhu nhược, bổn vương không muốn cũng không nguyện làm đâu!”

Thẩm Chiêu bất đắc dĩ vô cùng, chẳng biết nên dùng cách gì thuyết phục hần nữa. Sở Minh Hiền cắn môi cười lạnh, “Bổn vương còn có chuyện quan trọng, xin cứ tự nhiên”

Dứt lời, hần xem thường liếc mắt đảo qua Thẩm Chiêu một cái, xuống Thính Phong các. Thẩm Chiêu vẫn đứng ở đó, nhìn xuống, thấy hần đi lại trầm ổn, áo bào đen bay lên, dáng người tuấn đạt, trong lòng đầy ưu tư.

Diệp Vũ được Lâm Trí Viễn cử người tới nói, tới chỗ hần đánh đàn lần trước. Trên mặt cỏ ướt hỗn loạn, từng phiến lá trúc rơi xuống xanh biếc, gió đầu thu thổi nhẹ nhàng, cảm giác mát lạnh.

Lâm Trí Viễn đứng trước cây trúc, hơi ngược mặt lên, nhìn bầu trời thu xa xa xanh biếc, mây trôi bồng bênh. Dưới tán lá trúc xanh biếc, áo bào trắng của nhạ sĩ càng thêm phần sẽ sắt lạnh lẽo. Nàng nhìn hần, vì sao hần lại nhìn trời chứ? Vì sao trên mặt lại có bi thương? Hần lơ đãng rời mắt, thấy nàng, môi khẽ lên cười rộ, “Tối đây”

Nàng đi tới, cười nói, “Lâm đại ca, đợi lâu chưa?”

“Mới có một lát thôi”

“Có chuyện quan trọng à?”

“Cũng không tính là quan trọng cho lắm” Ánh mắt hắn ủ rũ u sầu, nhìn có vẻ chán nản, “Muội quả nhiên là công chúa Linh Tê Tần quốc à?”

Diệp Vũ gật đầu, mỉm cười, “Huynh cũng thấy có hứng thú với thân thế của muội sao?”

Trong mắt Lâm Trí Viễn ngập tràn ưu thương như nước lũ, “Ta...Chỉ có chút kinh ngạc thôi, không ngờ được muội lại là công chúa Linh Tê của Tần quốc”

Nàng cười thản nhiên, “Công chúa Tần quốc cũng được, mà con gái của Sở quốc tướng quân cũng thế, muội vẫn là muội, là phi tần của Sở Hoàng, có gì khác nhau đâu?”

Hắn cười thoải mái, “Muội thật ra thản nhiên thật. Cũng đúng thôi, cũng chẳng khác nhau gì. Chỉ là Tần Hoàng biết muội là con mồ côi của tiên hoàng Tần quốc, không rõ có bỏ qua cho nàng không nữa?”

“Huynh cũng biết Tần hoàng giết huynh đoạt vị sao?”

“Thân thế của muội, trong ngoài cung đồn đầy ra, không ai là không biết”

“Thế chẳng phải muội biến thành nhân vật nổi tiếng rồi sao?” nàng cười tự giễu.

Hắn trong nháy mắt không nhìn nàng, trong mắt thần sắc đan xen, đầy cảm xúc phức tạp, khiến người ta không thể nào nhận ra nổi.

Diệp Vũ chuyển mắt nhìn hắn, như thấy thần sắc của hắn, ánh mắt như thế, trong lòng nhảy dựng lên, “Lâm đại ca, muội còn có việc...”

Lâm Trí viễn cũng vội hoàn hồn, vội vã che giấu thần sắc không nên xuất hiện, “Muội trở về đi, ta cũng về Vũ Y các rồi”

Hai người mỗi người một ngã, một chiếc lá trúc xanh chậm rãi rơi xuống.

Thời gian vẫn còn sớm, chẳng bằng đi ngự hoa viên chút. Nàng cùng Trâm Cài đi qua Thính Phong các, thấy có hai công công dẫn bốn năm cô gái xinh đẹp đi tới.

Trâm Cài cả kinh, chạy nhanh kéo tay nàng, “Tỷ tỷ, đi về phía đó nào”

Diệp Vũ hất tay nàng ra, yên lặng nhìn, bốn cô gái trẻ tuổi với bốn tư sắc khác nhau đang bước nhanh đi tới, vóc dáng yếu diệu uyển chuyển.

Các nàng ấy là ai? Khoảng cách kéo lại gần, công công cung kính hành lễ.

“Các nàng này là...” Nàng hy vọng nghe được đáp án không giống trong tưởng tượng.

“Bẩm Hoàng quý phi, các nàng ấy là con gái nhà quan gia đã được người ta tuyển chọn kỹ từ trong kinh thành, tiến cung để phụng dưỡng bệ hạ, hôm nay vừa mới tiến cung” Công công cười bảo.

Mộng Diệp Vũ, chỉ ngay sau đó, tức giận ngập mắt, hai tay nắm chặt. Sở Minh Phong, ngài khiến ta thật thất vọng quá?

Trâm Cài biết mình gặp phải rắc rối, khẽ kéo nàng, lo lắng nói, “Hoàng quý phi, hay là về điện Trùng Tâm trước đi ạ”

Diệp Vũ xoay người, đi vội vã, Trâm Cài chạy nhanh đuổi theo, đoán được nàng sẽ chạy tới ngự thư phòng.

Trước ngự thư phòng, Tổng Vân thấy Diệp Vũ bước nhanh tới, sắc mặt không tốt, như đang nổi giận dưng dưng, thì cảm thấy lo lắng.

Nàng đi tới trước cửa hành lang, không khống chế được lửa giận, lớn tiếng nói, “Ta muốn gặp bệ hạ!”

Ông tốt bụng khuyên, “Bệ hạ đang thương nghị cùng mấy đại thần chuyện quan trọng, hay hoàng quý phi cứ về trước đi ạ, một hai canh giờ sau lại đến”

“Hiện giờ ta muốn gặp bệ hạ!” Nàng lại tức lên, nói to, “Nếu không người vào nói với bệ hạ, bảo bệ hạ đi ra gặp ta!”

Hắn chưa bao giờ thấy hoàng quý phi ương ngạnh như thế, người ngầy ngẩn ra, “Nô tài đi vào bẩm tấu, xin hoàng quý phi chờ một chút cho”

Nàng chỉ đành chờ! Chờ! Và chờ!

Tổng Vân bước nhanh vào đại điện, đi về phía ngự án, ở bên cạnh ngự án hạ giọng, “Bệ hạ, hoàng quý phi cầu kiến. Hoàng quý phi hình như đang nóng, chẳng rõ là đã biết...”

Năm lão thần đứng ở gần ngự án, đứng thành hàng, mặt không đổi sắc. Sở Minh Phong nghe thấy tiếng Diệp Vũ ồn ào ngoài điện, cũng đoán được là nàng hẳn đã thấy bốn cô gái con quan kia nên mới sinh ra tức giận như vậy.

“Nói với nàng, trẫm đang thương nghị chuyện quan trọng với đại thần, muộn chút trẫm sẽ về điện Trường Tâm” Hắn mặt không đổi nói.

“Vâng, nô tài đi bẩm hoàng quý phi” Tổng Vân ra ngoài bẩm báo. Nghe vậy nét giận trên mặt năm lão thần mới bình thường trở lại.

Ngoài điện, Diệp Vũ nghe xong Tổng Vân thuật lại, tức tới nổi trợn mắt, định xông vào, lại cảm thấy làm vậy không ổn, hẳn là nên nhẫn nhịn chút, chỉ đành hậm hừ trở về.

Sở Minh Phong, người được lắm!

158. Chương 161: Đế Vương Bạc Lạnh.

Trong điện sắc mặt Sở Minh Phong lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo quét qua năm lão thần. Một lão thần nói, “Bệ hạ, Diệp Vũ vốn là NHị phu nhân của Thẩm đại nhân, may mắn phụng dưỡng bệ hạ, lại công khai ở cùng bệ hạ trong điện thiên tử, không hợp lẽ cho lắm. Còn nữa, trong ngoài thành đều biết Diệp Vũ lấy điệu vũ dâm đẳng mê hoặc bệ hạ, loại con gái không biết liêm sỉ như thế sao có thể sắc phong làm hoàng quý phi chứ?”

“Làm càn!” Sở Minh Phong gầm lên, “giọng cực kỳ nghiêm khắc.

“Lời thật thì khó nghe, kể cả bệ hạ có giận, lão thần cũng vẫn nói” Lão thần kia lại tiếp tục nói, không sợ long uy tức giận chút nào, “Theo ý kiến lão thần, Diệp Vũ hoàn toàn không có con nối dõi, chẳng có công cho xã tắc; hai là không đức, chẳng có công cho hậu cung, sao có thể trèo cành cao lên vị trí hoàng quý phi chứ? Xin bệ hạ cân nhắc”

“Trẫm đúng thật đang muốn cân nhắc đó” Sở Minh Phong lấy lại giọng điệu tình tình nói, “Trẫm không thích hậu cung tranh giành tình nhân, đấu tranh gay gắt, phi tần càng ít càng tốt. Con gái bốn bị quan gia, trẫm người cũng không cần, mau đưa về cho”

“Bệ hạ, con gái quan gia đã tiến cung rồi, sao có thể trở về chứ ạ?” Một lão thần khác cũng cất giọng già cả sốt ruột lên tiếng.

“Các người thích nhúng tay vào hậu cung của trẫm, quốc sự, chính vụ đều giao cả cho các người xử lý, chẳng phải rất tốt sao?” Sở Minh Phong nói đầy nghiêm.

Năm lão thần biến sắc, khóe miệng co rút, râu bạc rung rinh. Mãi một lúc sau, lão thần kia nói, “Bệ hạ, lão thần không còn lời nào để nói nữa”

Đôi mắt Sở Minh Phong di chuyển lạnh lẽo, đúng lúc, Tổng Vân tiến vào bẩm báo, nói bốn cô gái quan gia đã tới, đang đợi ngoài điện.

Một lúc sau, bốn cô gái có tư sắc không tầm thường tiến vào, năm lão thần cười tủm tỉm, coi như các nàng ấy là văn bối nhà mình vậy.

“Thần nữ tham kiến bệ hạ” Bốn cô gái cùng kêu lên hành lễ, giọng nói mềm mại.

“Bình thần” Sở Minh Phong liếc mắt qua một lượt, cả bốn người này tư sắc ở mức trung, cho dù có đẹp cũng không bằng Vũ Nhi thiên kiều bá mị.

Bốn cô gái đứng lên, một lão thần giới thiệu kỹ càng, gọi tên người thứ nhất, nàng ấy liền tiến lên hai bước, khẽ ngước mặt lên cho bệ hạ nhìn.

Tính danh các nàng ấy, con cái nhà ai, hẳn chẳng buồn nghe, cũng chẳng buồn nhớ, chỉ liếc mắt chút rồi bỏ qua. Các nàng ấy lại xấu hổ, ánh mắt kiều mỵ nhìn hẳn, hy vọng đầu tiên là được thiên tử ưu ái.

Lão thần kia nói, ‘Bệ hạ, bốn vị cô nương này xuất thân trong sạch, tài đức vẹn toàn, tướng mạo quyến rũ, xin bệ hạ sắc phong’

Sở Minh Phong nói cho qua, “Điều phong làm tài tử đi, sau này sẽ tấn phong”

“Tạ bệ hạ” Bốn cô cùng kêu tạ ơn, song thần sắc không đồng nhất.

“Bảo cung nhân an bài tắm diện tốt cho các nàng ấy” Hẳn thần nhiên cất giọng bảo Tống Vân.

“Nô tài linh chi” Tống Vân hiểu được thành ý, vội vã đón bốn cô đi. Mắt thấy vậy, năm lão thần tức giận thối râu, lại nghe thấy bệ hạ nói một câu, “Lui ra đi” lại tức giận trừng mắt nhìn nhau. Song họ cũng chỉ là thần tử, sao còn làm thế nào được chứ?

Ngự thư phòng trở nên an tĩnh, Sở Minh Phong chợt thấy mệt mỏi, nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong đầu lại hiện bóng hình xinh đẹp, mặt ngọc đang lóe lên lửa giận đùng đùng.

Diệp Vũ vốn tưởng rằng hẳn về sớm chút, không ngờ hẳn khuya rồi mới về. Sở Minh Phong cởi quần áo, nằm lên giường, đã thấy nàng ngồi dậy, cũng ngồi thẳng dậy. Hai người cứ lặng nhìn nhau, ánh mắt nàng u lãnh, sắc mặt hẳn bình tĩnh, cứ vậy cả hai nhìn nhau, cho tới khi vịnh viễn sánh cùng trời đất.

Nàng rất tủi thân, hẳn nói không giữ lời, thế mà chẳng nguyện giải thích, còn tính gì nữa? Dem nàng ra để đùa giỡn chắc?

Tắm diện chỉ để lại một đèn cung đình, ánh sáng đỏ sậm rọi trên mặt nàng, chiếu sáng nổi oán hận của nàng, thống khổ và đầy thống khổ.

Hắn biết trong lòng nàng khó chịu, cái cảm giác bị người lừa gạt này, hẳn đã được nếm. Tuy hẳn định giải thích, nhưng hẳn lại càng muốn nghe nàng giải thích trước.

“Không muốn giải thích, hay không giải thích được?” Diệp Vũ hỏi lạnh lẽo.

“Nếu nàng đã lừa gạt trăm, trăm hy vọng nàng thẳng thắn” Sở Minh Phong nói lạnh nhạt.

Nàng kinh ngạc, hẳn thế mà lại nói như vậy! Lại chỉ bởi nàng đã lừa gạt hẳn, hẳn có thể nói không giữ lời ư?

Đúng thật, về Thác Bạt Hoảng, nàng lừa hẳn, nhưng mỗi chuyện là một chuyện, sao có thể nhập làm một được chứ? Chẳng lẽ hẳn nạp thêm phi tần, là bởi hẳn cảm thấy mình bị lừa sao?

Con người đen của hẳn nhiên chút đỏ sậm, coi như ban cho nàng cây cung, “Thẩm Chiêu nói qua rồi, giữa vợ chồng nên thẳng thắn thành khẩn, vì sao nàng lại lừa gạt trăm chứ?”

Diệp Vũ phẫn nộ, “Cho dù ta có lừa gạt ngài, thì ngài có thể không tuân thủ lời hứa hay sao? Là có thể chẳng kiêng nể gì làm tổn thương tới ta sao? Ta đã muốn buông tha cho nguyên tắc của mình rồi, hạ thấp bản thân để nhân nhượng ngài, người lại còn đối xử với ta như vậy sao?”

Một câu cuối cùng, đột nhiên vọt cao, bao hàm bi thống, đôi mắt đẹp ngập tràn nước mắt bị thương.

“TRẫm không hề nạp phi, không phải đã nhân nhượng nàng sao? Vậy ba điều kiện kia, chẳng phải đã nhân nhượng nàng sao?” Nghe vậy Sở Minh Phong càng tức, giọng càng vống cao đầy tức giận, “Chuyện cho tới giờ, nàng vẫn lừa gạt trăm, trăm không biết nàng tới tột cùng có thật lòng tới phần nào?”

“Thác Bạt Hoàng là người thế nào, đã làm ra chuyện gì, hiện giờ ta nói cho ngài, ngài vừa lòng chưa?”

“Trẫm không cần biết ! Nàng và hần tình duyên vẫn chưa dứt, trẫm không có hứng muốn biết!”

“Vậy ngài muốn ta thế nào đây?” Nàng kích động rống lên.

“Dâm phụ!” Giọng hần kịch liệt co rút, lệ khí tràn đầy. Diệp Vũ không thể nhịn được nữa, cảm xúc bắt đầu khởi động, tức giận tăng vọt, hai má đỏ bừng. Hần thế mà dám mắng nàng là dâm phụ chứ!

Nàng trợn mắt nhìn mắng, “Ta là dâm phụ, vậy ngài là cái gì? Lợn giống!”

Sở Minh Phong hung ác trừng nàng, lửa giận trong cơ thể bốc cao ngùn ngụt. Nàng lập tức xuống giường, lấy quần áo mình, rời khỏi tấm điện khiến người ta nổi trận lôi đình này. Hần nhìn theo nàng rời đi, trng mắt vẫn ngập tràn lửa giận hừng hực.

Sáng hôm sau, Diệp Vũ tỉnh lại, duỗi người trên giường, nhớ tới tối qua hần ác như vậy, bất giác khí giận dâng cao. Sở Minh Phong sao lại biết chuyện giữa mình và Thác Bạt Hoàng chứ? Bất luận hần làm cách nào mà biết, hần cũng không thể mắng nàng là “Dâm phụ” được!

Chết tiệt, nàng vẫn còn chưa thềm mắng hần đâu nhé, thế mà hần dám mắng nàng cơ đấy! TRâm Cài bưng chậu nước vào, đi tới tận giường, “Tỷ tỷ, nên dậy rồi”

“Không muốn dậy” Diệp Vũ uể oải nói.

“Tỷ tỷ, đã nhiều ngày bệ hạ bận rộn chính sự, người cũng đừng nên bực bội với bệ hạ nữa” Trâm Cài tận tâm khuyên nhủ, “Bệ hạ đã định ngày sắc phong rồi, là ngày đầu tháng sau đó”

“Sắc phong ư...” Diệp Vũ cười lạnh, “Có sắc phong hay không, còn cần ta gật đầu đó”

“Tỷ tỷ định thế nào?”

“Hần nói không giữ lời, nạp thêm phi tần, ta sẽ không nhượng bộ!” Nàng nói kiên quyết.

“Nhưng mà bệ hạ chung quy vẫn là bệ hạ, nạp thêm phi tần, duy trì nòi giống là đương nhiên ạ”

“Ta đây mặc kệ, ngài ấy đồng ý rồi, sẽ phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn, nếu không sẽ không đồng ý bừa với người khác”

TRâm Cài bất đắc dĩ nhún mi, chẳng biết khuyên thế nào nữa. Ba ngày liên tục, bọn họ cứ như người xa lạ, một người ở chính điện, một người ở thiên điện, cả đời không qua lại với nhau.

Diệp Vũ kiên trì tới cùng, hần không đến xin lỗi, không đến giải thích, không đuổi bốn cô gái quan gia kia đi, nàng tuyệt đối sẽ không chịu sắc phong.

Cách ngày sắc phong chỉ còn có hai ngày, cung nhân mang áo lễ phục sắc phong tới. TRâm Cài vui sướng mở lễ phục ra, trước mắt đẹp tuyệt, “tỷ tỷ, nhìn vật áo b ào này nè, tay áo và viền áo đều thêu phượng vũ hết, nhìn hoa văn, đẹp đề quý giá đoan trang quá hà”

Diệp Vũ lạnh lùng nhìn, đúng thật, bộ lễ phục này thật sự chế tác hoàn mỹ, tơ lụa cũng là loại tốt nhất, đẹp đề mà không tục, chẳng gì sánh kịp. NHưng tình đã vỡ, có quần áo đẹp tới đâu còn có nghĩa gì chứ?

Vào đêm, nàng thấy hần đã trở lại, vừa tiến vào cửa điện, đã đem bộ lễ phục này ném ra ngoài điện. Bộ lễ phục màu xanh sẫm nằm trên mặt đất, dưới ánh đèn đỏ chiếu vào nhìn chói mắt mà ảm đạm, sắc đỏ xanh đan xen trở nên thành một màu ảm đạm. Sau đó nàng về tấm điện ngủ.

Ngày hôm sau, sau khi lâm triều về, Thảm Chiêu cầu kiến. Họ đi tới một nơi yên tĩnh, chỉ tiếc thu đêm đã lạnh. Trời quang mây tạnh, ẩm áp, gió thu lành lạnh thổi, làm cổ tay áo phất phơ bay, giống như xoẹt qua da đầu, lại khiến lạnh rùng mình.

“Nếu huynh đảm nhận vai thuyết khách, ta khuyên huynh đừng nên mở miệng” Diệp Vũ nói lãnh đạm.

“Ta chỉ muốn hỏi, nếu không chịu sắc phong, sau này cô có tính toán gì không?” Thảm Chiêu lắc đầu cười, thật đúng là đảm đương thuyết khách thật.

“Đi từng bước tính từng bước”

“Cô cảm thấy bệ hạ sẽ vì cô mà đuổi bốn cô gái quan gia kia ra cung sao?”

“Ngài ấy không bỏ, ta đây đi”

“Cô thật có thể dứt bỏ được sao?”

“Thế gian không có gì mà không dứt bỏ được chứ?” Nàng cười khỏ, “Tuy ta lừa ngài ấy, nhưng đây chẳng phải là ngài ấy lấy cớ nói không giữ lời sao?”

Thẩm Chiêu có hỏi qua bệ hạ, song bệ hạ chẳng nói gì, “Cô lừa bệ hạ cái gì thế?”

Một chiếc lá phong vàng theo gió rớt xuống, nàng đón được, xé thành từng mảnh nhỏ, “Có liên quan tới Thác Bạt Hoàng, thôi bỏ đi, không đề cập tới cũng thế”

Hắn không ngờ tới là Thác Bạt Hoàng, thế nhưng lại không phải là Tấn Vương. Tóm lại hắn cố khuyên nhủ, “Vũ Nhi, nghe ta một câu, bệ hạ nạp thêm phi tần, chỉ là bề ngoài thôi, cố gắng bịt miệng mấy lão thần kia. Các nàng ấy không được bệ hạ sủng hạnh, tất cả chỉ là một ý nghĩ của bệ hạ. Nếu bệ hạ đồng ý với cô rồi, thì sẽ không nói là không giữ lời. Nếu cô không tin bệ hạ, không thể thẳng thắn đối đãi chân tình, vậy từ nay về sau tự sinh tự diệt, lại nên tiếp tục đi tiếp ra sao đây?”

Trong lòng Diệp Vũ vừa động, nhìn mây cao trên bầu trời ảm đạm, ánh nắng sáng lạng mà xuất thần.

Do dự mãi cũng hết cả chiều, cuối cùng, giờ Dậu Diệp Vũ đi tới trước ngự thư phòng. Thẩm Chiêu nói đúng, có lẽ, Sở Minh Phong nạp thêm phi tần cấp tốc chẳng qua là bất đắc dĩ, là kế tạm thời, còn sủng hạnh các nàng ấy hay không chẳng phải là do hắn định đoạt ư? Họ muốn thẳng thắn đối đãi nhau, có vấn đề thì cùng giải quyết, cãi nhau, bực bội chỉ khiến tổn thương lẫn nhau, cần bản chẳng giải quyết được vấn đề. Như vậy, nàng trước hết bước ra trước một bước, mở rộng cửa lòng, cùng bàn luận vấn đề giữa họ, nếu không cả đời này còn những vài thập niên nữa, biết trải qua sao đây?

Tống Vân không thấy, ở trước điện chỉ thấy có thị vệ gác. Thị vệ biết nàng là người quan trọng trong tim bệ hạ, liền cho nàng đi vào.

Nàng định cho hắn một vui sướng, liền nhẹ chân nhẹ tay đi vào, ai ngờ, ngự án không người, cả đại điện chẳng có một bóng nào.

Kỳ lạ, hắn đi đâu rồi? thị vệ nói rõ là hắn đang ở đó mà. Bỗng Diệp Vũ nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng, giống như truyền ra từ Tây Noãn Các vậy.

Có phụ nữ!

Tim bất chợt đập mạnh lên, nàng chậm rãi đi tới phía Tây Noãn Các, cố gắng không phát ra tiếng động. Ở một góc, thò người nhìn vào trong xem, trong khoảng khắc, máu bốc lên mặt, má, cổ và mắt-Sở Minh Phong, người được lắm!

Hắn ngồi trên chiếc giường nhỏ, có một cô gái mặc áo xanh đang ngồi trên đùi hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, cất giọng mềm mại nhỏ nhỏ thì thầm gì đó, giọng thánh thót mỉm cười, thánh thót như chim hót vậy.

Nhìn từ bên sườn, cô gái này không phải là phi tần hậu cung mà là một trong bốn cô gái quan gia.

“Gọi là gì? Phụ thân người là ai?” Sở Minh Phong trầm giọng hỏi.

“Nô tì là Lâm Tuyết Nhi, phụ thân là Lại Bộ thị Lang” Tay nàng khẽ vuốt ve ngực hắn, đầy ôn nhu tình tứ, “Công phu nô tì đơn giản, nếu bệ hạ mệt mỏi, nô tì sẽ cố gắng vì bệ hạ thư giãn gân cốt”

“Để sau đi” Hắn có ý cười cười, bàn tay to sờ soạng eo nàng, nhìn rất quen tay, “Tuyết Nhi, Tuyết Nhi... Tên rất đẹp, người còn đẹp hơn...”

Diệp Vũ nhìn không được nữa rồi, kinh sợ và bị thương nẩy tới, trong lòng như có một dòng nước nóng tràn qua đau nhức khó chịu; lại giống như có một cây kiếm đâm vào ngực, tim bị phá nát tan tành...

Có sủng hạnh các nàng ấy không tất cả chỉ một ý nghĩ của hắn!

Nói đúng lắm, thật sự là một ý nghĩ của hần. Hần định sủng hạnh ai, thì sủng hạnh kẻ đó, có gì mà phải cố kỵ chứ?

Nàng xoay người dứt khoát, bước ra khỏi ngự thư phòng. Lệ nóng trào ra đầm đìa.

Nàng thật sự u đầu mới có thể nghĩ muốn cùng hần bàn bạc cho ổn, cố gắng giải quyết vấn đề thật tốt, hần vốn chẳng cần nàng, trong đầu hần tất cả đều là trái ôm phải ấp, hưởng hết mọi lợi lộc của nhân gian.

Đế vương bạc lạnh, hần cũng không ngoại lệ.

Đêm nay, Diệp Vũ ngồi trên giường, nước mắt lã lã. TRâm Cài thấy nàng như thế, lo lắng, lại không biết na ùi thế nào, chỉ đành lắc đầu thở dài. Bệ hạ sao vẫn còn chưa trở lại chứ?

Rốt cuộc bệ hạ đã trở lại, TRâm Cài vội vã đi qua bẩm tấu, Sở Minh Phong sau khi nghe xong, đi vào thiên điện. Trong điện u ám, Vũ Nhi ngồi trên giường, đôi mắt chảy ròng ròng, bi thương như vậy khiến người ta thấy mà đau lòng.

Hần ngồi mép giường, thấy hai mắt nàng sưng vù, trên mặt lại đầy nước mắt, đau lòng dâng lên, một luồng triu mến nổi lên. Nàng đi ngự thư phòng quá khéo, đúng lúc hần cùng c ái vị Lâm Tuyết Nhi kia... Hần cũng không ngờ sẽ như vậy... Hần xoay người, định ôm nàng vào trong lòng, nàng lại giơ tay ra, dùng sức đẩy mạnh hần, giọng khàn rống to, “Đừng có đụng ta!”

Hần không phòng bị, bị nàng đẩy, suýt nữa thì ngã ra khỏi giường.

“Ta không muốn thấy ngài nữa, cắt!” Diệp Vũ lệ rơi đầy mặt rống giận, thống khổ bi thương, nhìn bộ dạng rất tiêu tụy.

“Vũ Nhi, nàng nghe trẫm nói đã...” Sở Minh Phong có ý nắm lấy tay nàng. Nàng như điên lên đánh hần, dùng móng tay cào mặt hần, “Cút đi... Cút đi..”

Thấy nàng như biến thành người đàn bà đánh đá, hần chỉ đành lùi lại phía sau. Giọng nàng sắc lạnh rống lên, “Nếu không cắt, ta cho ngài hối hận cả đời!”

Hần bất đắc dĩ rời khỏi tấm điện, qua hai ngày nàng bớt giận sẽ cùng giải thích với nàng. Diệp Vũ thấy hần đi rồi, nước mắt rớt như mưa.

Từ đó tới ba ngày sau, nàng ngày đêm buồn bã ở tấm điện, cửa lớn không ra, cửa bé không vào, trầm mặc ít nói, buồn bực không vui, khuôn mặt đầy u sầu.

TRâm Cài sốt ruột tới mức như kiến bò miệng chảo nóng, chẳng biết khuyên thế nào mà nàng vẫn lạnh lẽo không nói, mày không nhíu.

Tuy nàng không ra cửa, nhưng cũng biết một việc. Bốn cô gái quan gia kia đã chính thức được sắc phong là tài tử, đều ở tại điện Phượng Tê trước đây của Văn quý phi. TRâm Cài nói cho nàng biết, long thể bệ hạ mắc bệnh nhẹ, hai thái y không tìm ra chứng bệnh gì, cuối cùng vẫn mời Từ thái y tới chẩn trị.

Song Từ thái y cũng chẳng nói ra lời là bệnh gì, bảo bệ hạ không có bệnh, hần là uất ức xông lên não, cảm thấy cả người đầy khó chịu. Như vậy bệ hạ uống xong hai ngày thuốc, cũng đỡ rất nhiều.

Diệp Vũ lặng nghe, thờ ơ. Hần bị bệnh hay chết rồi, nàng không muốn quan tâm nữa, không muốn lo lắng nữa. Đêm nay nàng cố ý hỏi TRâm Cài, bệ hạ ở ngự thư phòng hay là đã về tấm điện nghỉ tạm.

TRâm Cài thấy nàng quan tâm bệ hạ, như đang muốn đi hỏi thăm sức khỏe bệ hạ vậy, TRâm Cài nhân cơ hội khuyên nhủ, “Nếu tỷ tỷ đi thăm bệ hạ, bệ hạ sẽ không cần uống thuốc nữa, bệnh gì cũng khỏi hết đó. Tỷ tỷ, hay tỷ đi thăm bệ hạ đi” Diệp Vũ nói lạnh nhạt, “Ta tự có chủ trương”

TRâm Cài nghe vậy, thất vọng thở dài. Đêm đã khuya, Diệp Vũ không ngủ được, nấp trong chỗ tối, hạ giọng gọi TRâm Cài vào.

TRâm Cài tiến vào, còn buồn ngủ, Diệp Vũ cầm ấm trà trong tay, đập mạnh lên sau gáy nàng ta. Chỉ trong nháy mắt nàng ta hôn mê, mềm nhũn ngã xuống đất.

Diệp Vũ kéo nàng tới bên giường, cởi hết quần áo cung tỳ trên người nàng ta, nhanh chóng mặc vào, lại thay đổi kiểu tóc, cuối cùng ôm nàng ta lên giường, đắp chăn lên.

Không thu dọn hành trang, lẻ loi một mình rời đi. Diệp Vũ ra khỏi điện Trùng Tâm, thị vệ hỏi, nàng hơi cúi đầu, đưa thẻ bài Trâm Cài ra.

Do đèn đuốc tối om, thị vệ nhìn không rõ, cũng không hỏi thêm, cứ thế cho nàng ra ngoài. Nàng bước nhanh rời khỏi điện Trùng Tâm, đi đến Thính Phong các, tóm lại quay đầu nhìn.

Cửa điện Trùng Tâm được làm bằng gỗ, nhìn trong ngoài ngăn cách, vốn tối chẳng thấy gì, chỉ có thể trông thấy màu ngói lưu ly của đình đài lầu các.

Sở Minh Phong, tình duyên giữa ta và người đã hết, mong người bảo trọng.

Tiếp tục đi trước, nàng đi nhanh về phía tây, theo hông cửa tây ra, hy vọng thị vệ cũng không đặt ra nhiều câu hỏi cho lắm.

Do đi gấp nên không để ý tới cấm vệ tuần tra. Cấm vệ thấy nàng, quát hỏi nàng là ai. Nàng vội cúi thấp đầu đáp, “Ta là cung nhân điện Trùng Tâm, long thể bệ hạ ốm nhẹ, ta phụng mệnh ra cung tìm một loại thuốc dẫn đặc thù”

“Thuốc dẫn à?” Cấm vệ cũng không tin cho lắm, “Ngự hiệu thuốc muốn gì có đó, không cần ra ngoài cung tìm? Người là ai, vì sao đêm khuya ra cung, bẩm báo chi tiết”

“Ta thật sự phụng mệnh ra cung tìm thuốc dẫn” Diệp Vũ nói cường ngạnh, đưa ra yêu vbaif, “Thấy rõ chưa? Long thể bệ hạ bị bệnh, các người cản trở việc ta làm, trì hoãn canh giờ, bệ hạ trách tội xuống, các người chịu được không?”

Cấm Vệ nhìn kỹ yêu bài, lúc này mới cho qua.

Thị vệ phía tây cửa hông vẫn đưa ra câu hỏi nghi vấn, nàng chỉ đành ép mạnh lấy mạnh mẽ ép họ khiến họ e ngại.

Nhưng thị vệ cửa cung nhìn còn cẩn thận hơn cả cấm vệ, nhìn yêu bài của nàng, vẫn không tin, nói nàng một thiếu nữ nửa đêm ra cung tìm thuốc dẫn, rất nguy hiểm; nếu thật sự bệ hạ phái người ra cung, cũng hẳn là công công chứ không phải là cung nữ.

“Vì sao bệ hạ không phải công công ra cung, ta cũng không biết, hay các người tới hỏi bệ hạ xem sao?” Nàng cả giận nói lấp liếm.

“tuy nói là thế, tây cửa hông cũng không thể tùy tiện ra vào, cô nương nếu muốn xuất cung, nên bước ra cổng Triều Môn đi” thị vệ không kiên nhượng không siết nịnh nói.

“Ta phải ra cung ngay! Nếu các người trậm chễ canh giờ, bệnh bệ hạ nặng thêm, các người có mười cái đầu cũng không đủ mà chém!” Diệp Vũ vừa vội vừa tức, “Còn không tránh ra?”

Thị vệ đó vẫn không nhúc nhích, bảo nàng nên tới cổng Triều Dương.

Nàng tức giận kêu to, “Các người không có quyền ngăn ta ra cung, ta có yêu bào, tránh ra!”

Thị vệ cùng nhìn nhau vẫn không mở cửa.

“Chuyện gì?” Trong yên tĩnh đột nhiên truyền tới một giọng thanh dật.

“Ty chúc tham kiến Vương gia” Mấy thị vệ đồng loạt quỳ xuống. Diệp Vũ xoay người nhìn lại, trong lòng kinh hãi, đã muộn thế này, Tấn Vương sao vẫn còn ở trong cung thế? Sao lại đến Tây cửa hông thế này?

Sở Minh Hiên bước vững đi tới, tựa như đạp lên trên đèn cung đình đổ vậy, quần áo màu đen tuyền bị bóng đèn nuốt gọn, màu sắc càng đen hơn, thần bí hơn. Tâm thần nàng hỗn loạn, hẳn có thể vạch trần mình không nhỉ?

“Vương gia định xuất cung sao?” Thị vệ cười hỏi, cung kính có lẽ.

“Bốn vương mới từ điện Từ Ninh đi ra, đang định về phủ” Sở Minh Hiên rời mắt nhìn nàng, giả vờ như không biết nàng. “Vị này là...”

“Nàng ấy là cung nữ điện Trường Tâm, tự xưng là phụng mệnh ra cung tìm thuốc dẫn. Đêm đã khuya, ty chức lo nàng ấy là một thiếu nữ tử sẽ gặp nguy hiểm, mới không cho nàng ấy ra cung” Thị vệ cười làm lạnh nói.

“Bổn vương nghe nói long thể hoàng huynh bị bệnh nhẹ, thuốc dẫn là thứ quan trọng, người sao có thể làm chậm trễ cung nữ ra cung tìm thuốc dẫn chứ hả?” Sở Minh Hiên giáo huấn.

“Đúng đúng đúng, là ty chức hồ đồ ạ” Thị vệ khom lưng cúi đầu, “Cô nương có thể ra cung rồi”

Diệp Vũ nhìn hẩn, ánh mắt hẩn cũng dừng trên mặt nàng, khoe môi khẽ nhếch cười như không cười. Nàng cũng không ngờ được là hẩn giúp mình, chắc không hy vọng mình khốn đốn trong cung rồi.

Ánh mắt Sở Minh Hiên ánh lên rực rỡ, cứ như lạc vào giữa vầng mặt trời tỏa sáng rực rỡ muôn màu vậy, như nói với nàng, “Ta giúp nàng, nàng cảm tạ ta thế nào đây?”

Sau đó hẩn dẫn đầu đi trước, màu sắc áo choàng bay phất trong gió. Nàng vừa bước ra được nửa bước, chợt nghe một tiếng quát thật mạnh, “Chậm đã!”

Hai người không hẹn mà cùng quay lại nhìn, ngây người khiếp sợ. Tống Vân và Vương thống lĩnh đi trước, phía sau là Sở Minh Phong. Ba người bước nhanh tới, rất nhanh đã đi ra trước cửa cung.

159. Chương 162: Vạn Tiễn Xuyên Tim

Tiếng vừa rồi kia là do Vương Thống lĩnh cất lên. Thị vệ kinh sợ hành lễ, nín thở không dám thở ra. Sở Minh Phong mặc bên trong là loại áo tơ tằm, bên ngoài khoác áo choàng trắng, có thể thấy là mới từ trên giường dậy. Mặt hẩn đen kịt, ánh mắt âm trầm, trong mắt tràn ngập tức giận lạnh lẽo, khiến người ta e ngại.

Diệp Vũ thần nhiên đón nhận ánh mắt lãnh khốc của hẩn, bất giác nghĩ, hẩn sớm tính được mình sẽ rời đi hay là vô tình phát hiện ra đây?

“Thần đệ bái kiến hoàng huynh” Sở Minh Hiên khôi phục lại thần thái tự nhiên bình tĩnh, khom mình hành lễ.

“Hoàng đệ bồi mẩu hậu muện vậy mới ra cung đó sao?” Sở Minh Phong nói lạnh lẽo, “Không đi ra cửa chính, mà lại ra cửa hông, hoàng đệ này mê muội tới khó sửa vậy”

“Thần đệ u mê chẳng có gì hay cả, cũng không bị hồng chỗ nào, cứ tùy tâm mà làm thôi” Sở Minh Hiên cười vẫn như ngọn gió thu ban đầu, đầy tự do, hơi lạnh lạnh.

Tống Vân vẫy tay, mấy thị vệ hiểu ý, đi tới một bên. Giọng Sở Minh Phong lãnh đạm, “Đêm đã khuya rồi, hoàng đệ về phủ đi, trên đường cẩn thận đó”

Sở Minh Hiên ôm quyền thi lễ, “Thần đệ xin cáo lui” Sau đó hẩn chuyển sang nàng, dùng giọng điệu khuyên nhủ nói, “Hoàng quý phi, bất luận thế nào, xin chớ hành động theo cảm tính”

Diệp Vũ ngạc nhiên, hẩn nói những lời này là có ý gì? Hẩn tiêu sái xoay người, biến mất trong bóng đêm đen đặc. Trước cửa cung chỉ còn lại hai người họ, họ đứng đối diện, cùng nhìn nhau, cứ như những vì sao trên bầu trời đêm vì họ tỏa sáng, giống như toàn bộ hoàng cung vì họ mà yên tĩnh.

“Nàng cứ vậy mà muốn rời khỏi trẫm sao?” Sở Minh Phong chất vấn nói, giọng điệu khàn trầm, bao hàm bi thương, “nàng cứ vậy mà cùng hẩn đi sao?”

“Đúng!” Sự thật xảy ra trước mắt, nàng không thừa nhận thì còn biết nói thế nào nữa? “Ta đi một mình, chẳng có liên quan gì đến người ngoài”

“Là bởi trẫm nạp thêm phi tần sao?” Hẩn đột nhiên cất cao giọng, đầy bi phẫn đan xen.

“Đúng!” Nàng cũng lớn tiếng đáp lại.

“Trẫm nói cho nàng biết, cả đời này nàng đừng có mơ tưởng mà chạy ra khỏi lòng bàn tay của trẫm!” Hẩn túm chặt lấy cổ tay nàng, nói nghiêng rằng kèn kẹt.

“Bệ hạ muốn giữ ta lại, thì phải giữ lời” Diệp Vũ nản lòng, không muốn tranh cãi mãi cùng hần nữa, “Nếu không, ta tuyệt đối không ở lại!”

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hần lạnh băng, còn mắt nàng thì lạnh nhạt. Ai cũng không chịu nhượng bộ, ai cũng không chịu tỏ hiệp cứ lạnh băng giằng co nhau.

Gió lạnh thổi qua, thổi bay tóc mai nàng, thổi loạn tóc hần, phát phơ theo làn gió, còn họ vẫn đứng cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích, cứ như hóa thạch bị phong hóa ngàn năm vậy.

Bổng Sở Minh Phong ôm ngực gục xuống, phun ra một ngụm máu tươi.... Máu tươi loăng chảy từ miệng hần ra, rơi tí tách....

Lòng nàng hoảng sợ nhảy dựng lên, lập tức đỡ lấy hần, “Bệ hạ...”

Tống Vân chạy như bay tới, cũng đỡ lấy hần, hoảng sợ tới mức không chịu nổi, “Sao bệ hạ lại học máu thế.... Nhanh chóng về tắm điện...”

Nàng cũng hoảng, lòng lo lắng đều bốc cao. Sở Minh Phong cứ nắm chặt lấy cổ tay nàng, ánh mắt nhú lại, giọng đầy kiên quyết, “Trẫm không cho nàng...Tuyệt đối không cho nàng đi...”

Tại điện Trùng Tâm.

Từ thái y vội vàng vào tắm điện, tới thẳng long tháp. Sở Minh Phong dựa nằm trên gối lớn, mặt tái nhợt, môi nhợt nhạt trắng bệch. Diệp Vũ ngồi ở mép giường, tinh thần bất ổn, tay phải bị hần nắm rút không ra.

Từ thái y lập tức bắt mạch, Sở Minh Phong cười với nàng nói trấn an, “Trẫm không sao, chỉ cần nàng ở bên cạnh trẫm, có ra huyết thì quan trọng gì chứ?”

Nàng trừng mắt lườm hần một cái, hỏi Từ thái y, “Bệ hạ sao lại học máu chứ?”

Từ thái y ngưng thần nghe mạch, sắc mặt có chút nặng nề, “Hần là do giận quá mà bộc phát”

Sở Minh Phong cười lơ đãng, “trẫm không bệnh, chỉ là vì giận quá bộc phát đó thôi”

Từ thái y bắt mạch xong, đứng dậy nói, “Bệ hạ, vi thần xin được viết đơn thuốc, sau đó sắc thuốc đưa tới”

Diệp Vũ trực giác ông không nói thật, định rút tay ra, lại rút không ra, đành phải nói, “Ta đi thiên điện thay quần áo”

“Đi nhanh về nhanh” Sở Minh Phong toát ra một tính trẻ con, “Trẫm là bệnh nhân, nàng phải gần gũi chăm sóc trẫm”

“Sẽ nhanh về thôi”

Ra khỏi tắm điện, nàng gọi Từ thái y vào đại điện, hỏi, “Bệ hạ học máu, đến tột cùng là bệnh gì thế?”

Từ Thái y mày nhăn lại, “Theo mạch tượng cho thấy, long thể bệ hạ khỏe mạnh, chỉ là do giận quá mà học máu. Song...”

“Song điều gì?”

“Học máu là chuyện không thể xem nhẹ, chỉ e không chỉ đơn giản là giận quá công tâm vậy, nhưng thấy mạch tượng bệ hạ cũng không có gì” Ánh mắt ông rối rắm, như không nghĩ ra rõ vì sao, “Vốn tâm bệnh là chính”

“Không thể kích thích ngài ấy?”

Từ thái y gật đầu, “Hoàng quý phi vẫn nên thông cảm nhiều hơn cho bệnh nhân đi”

Diệp Vũ về thiên điện thay quần áo, TRâm Cài ngồi ở đại điện, đã ngủ rồi. Lúc thay quần áo, trong đầu nàng toát ra một ý nghĩ: bệ hạ học máu không phải là giả rồi, dùng kỹ xảo này là muốn giữ mình ở lại, cũng quá vô sỉ tí bi lắm.

Trở lại tấm điện thiên tử, nàng nhẹ tay chân ngồi xuống, cứ lặng nhìn hấn. Hấn nhắm nghiền hai mắt, hơi thở đều đều, gương mặt thả lỏng, vẫn giống như trước đây, chẳng có thay đổi gì.

Hấn học máu là thật sao?

Gương mặt tuần nghị này, đôi mắt thâm thúy này, phiến môi mềm mại mà ẩm ướt này, cơ ngực rắn chắc bằng phẳng này, không chỗ nào mà nàng không mê luyến, vừa rồi nàng có quyết tâm rời đi, giờ đã không còn.

Ý nghĩ nhất thời, cũng thật kỳ lạ. Nàng nhẹ giọng thở dài, giữa hai người họ đã có nhiều vấn đề như vậy, giờ này phải làm sao đây? Đang định đứng dậy, tay nàng lại bị hấn nắm.

“Đừng đi!” Sở Minh Phong nói giọng trầm thấp, “Trầm là bệnh nhân, đêm nay nàng phải ở gần bên giường trầm hầu hạ trầm”

“Từ thái y nói ngài không bị bệnh gì cả” Diệp Vũ cười chế giễu hấn, “Ngài không phải là trẻ con, đừng có ngây thơ như vậy nữa”

“Bệ hạ, thuốc đã sắc được rồi ạ” Tống Vân bưng chén thuốc tiến vào, thấy bệ hạ đang kéo tay nàng, ngưng ngẩn cả người.

“Để ta hầu hạ bệ hạ uống thuốc đi”

Nàng cười, nhận chén thuốc trong tay Tống Vân, đưa cho bệ hạ, “Bệ hạ, tình cảm thâm sâu, một ngụm buồn rầu”

Sở Minh Phong khó hiểu nhíu mày, “tình cảm thâm sâu, một ngụm buồn rầu? là có ý gì?”

Tống Vân cười đáp, “Bệ hạ, ý hoàng quý phi là, bệ hạ đối với hoàng quý phi tình thâm như biển cả, nên hãy vì hoàng quý phi mà uống một hơi hết chén thuốc này đi đó ạ”

Sở Minh Phong liếc mắt nhìn chén thuốc đen sì, mày cau chặt lại, “thuốc này đắng lắm”

“Bệ hạ đỉnh thiên lập địa, là thiên tử có quyền sát sinh Đại Sở trong tay, còn sợ gì nữa, chẳng lẽ sợ chén thuốc này?” Diệp Vũ mỉm cười châm chọc.

“Bệ hạ, không đáng đâu ạ, nô tài biết là bệ hạ rất ít khi phải uống thuốc, sợ đắng, nên đã thả ít đường phèn vào rồi ạ”

Hai người cứ mỗi người khuyên một câu, thúc giục, Sở Minh Phong chau mày, chỉ còn kém thêm nữa là bịt mũi, vẻ mặt đầy đau khổ uống từng ngụm từng ngụm thuốc. Sau đó Tống Vân bưng chén thuốc rời khỏi tấm điện.

Sở Minh Phong kéo tay nàng, “Lên nào”

Xem phần hấn là bệnh nhân, nàng lên long tháp nằm bên cạnh. Họ cùng đối mặt với nhau, bốn mắt nhìn nhau, đã không còn cơn tức ở cửa hồng lúc ấy nữa.

Nhìn nhau chẳng nói gì, cứ vậy nhìn sâu lẫn nhau, ánh mắt đầy quẩn quít si mê. Nghĩ ngợi nàng tóm lại tạm thời bỏ qua cho hấn, đợi khi nào bệnh tình hấn thuyên giảm mới tiếp tục tính.

Hấn cũng không nhắc tới tí nào chuyện nàng chạy trốn, càng không nhắc tới vấn đề giữa hai người, cứ vậy mà nhìn sâu lẫn nhau, sâu tới tận con tim.

Đã quên mất mấy ngày không vui và bi thương, đã quên hết tất cả mọi thứ, trong mắt chỉ có nhau, chỉ có thâm tình lẫn nhau. Hấn ngồi dậy hôn lên mi mắt nàng, đôi mắt, cái mũi, mặt má, thùy tai, cổ, ôn nhu mà ẩm ướt lướt một vòng đi xuống... Nàng tiếp nhận lấy hấn, thân hình mềm mại, cứ như biến thành một bãi nước dưới thân hấn vậy.... Diệp Vũ ôm lấy lưng mềm của hấn, nói ôn nhu, “Bệ hạ vừa uống thuốc, vẫn cứ nên ngủ đi ạ”

Sở Minh Phong hôn lên môi hồng của nàng, “Không có thuốc uống, trầm vẫn dùng mảnh như hổ vậy”

Nhu tình tỏa khắp, gần bó triền miên, nhưng thuốc đắng chát ngập tràn khoang miệng, khiến giữa cả hai người họ, đau đớn chiếm phần lớn.

Nàng có cảm giác mình như bị thiêu vậy, bị lạc vào lửa nóng của hắn, hắn rất nhanh chiếm lấy thân hình nàng, bởi vậy nàng ôm chặt lấy vai lưng hắn, không cho mình tác khỏi tay hắn.

Ôn nhu của hắn như nước vậy, bao phủ lấy nàng, nàng giống như đang bơi trong nước, lại coi mình chính là nước, cùng đốm lửa cực nóng của hắn dung hợp lại một, nước lửa đan xen..

Tất cả đều tuyệt đẹp, chân tay dây dưa quấn quanh lẫn nhau, đến tử thần tới cũng tách họ ra được. Hắn luật động rất có tiết tấu, một chút lại một chút một, nàng vận vẹo uốn éo eo, phối hợp với hắn, thân hình hoàn mỹ phù hợp tuân lệnh sự điên cuồng của người.... Mỗi lần hắn xâm nhập thăm dò, lại khiến cho nàng đầy kích động, nhưng làm thế nào cũng không cách nào đạt tới đỉnh cao nhất... Giống như đã rất lâu rồi, họ vẫn ở cùng với nhau, vẫn yêu nhau nước sữa hòa làm một, cho tới khi sức cùng lực kiệt...

Trưa hôm sau, Sở Minh Phong về điện Trường Tâm với Diệp Vũ dùng bữa, sau đó, hắn cảm thấy hơi mệt, nên lên giường nghỉ tạm. Cung nhân ở điện Từ Ninh đến truyền, Tôn thái hậu bảo nàng tới thăm.

Nàng vốn định canh giữ cho bộ hạ, nửa giờ sau mới đánh thức hắn dậy, song thái hậu truyền lời, nên đi nhanh một chuyến, bảo Vòng Ngọc đánh thức hắn dậy.

Đi vào điện Từ Ninh, Tôn thái hậu đang ngủ trưa, cả tấm điện không thấy một cung nhân, sao lại thế?

Nàng nảy sinh nghi ngờ, đang định đi ra ngoài, bỗng có một người xuất hiện. Sở Minh Hiên. Hóa ra là hắn nấp trong chỗ tối.

“Vương gia giả truyền ý chỉ thái hậu ư?” Diệp Vũ hạ giọng chất vấn.

“Đúng lúc ta bồi cùng mẫu hậu dùng bữa, vẫn chưa ra cung mà, nàng làm gì mà nghĩ ta khó chịu đến thế?” Hắn ung dung cười, “Theo ta đi thiên điện nào”

Hắn kéo nàng đi thiên điện, nàng không muốn đi, lại không làm được gì hắn, chỉ đành hành động theo hoàn cảnh.

Giờ thiên điện không có ai ở, chỉ là ngày ngày có cung nhân quét tước, sáng sủa sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

“vương gia có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi” Nàng hết kiên nhẫn, ra sức rút tay lại.

“Việc tối qua, hoàng huynh không làm gì với nàng chứ?” Sở Minh hiên không thêm để ý tới kháng cự của nàng, ôn nhuận thông dong.

“Không có gì, ta và bộ hạ vẫn tốt”

“Thật không?” Giọng hắn lập tức trở nên lạnh lẽo vô cùng. Trong lòng Diệp Vũ chấn động, “Nếu Vương gia vẫn cố chấp như thế, ta nghĩ nói với Vương gia, có nhiều thời điểm, đều không phải là ngài có thể đoán ra hết được”

Sắc mặt hắn không đổi, ánh mắt cực tĩnh, “Ta tin, người nhất định thắng trời”

Nàng đau khổ khuyên, “Tuy nói mưu sự tại người, thành sự tại trời, trời xanh đã an bài thế, tất có đạo lý. Vương gia, không chiếm được, vĩnh viễn không chiếm được, bất luận có cố thế nào, cũng uống phí tâm cơ thôi. Ta và Vương gia duyên đã sớm tan, ta đã là người của bộ hạ. Vương gia lại dây dưa không rõ thế này, chỉ biết khiến mình thống khổ thôi, cũng sẽ tạo thành phức tạp cho người khác. Xin Vương gia tự trọng cho”

Ánh mắt Sở Minh Hiên sắc lạnh, định nói gì đó rồi lại không nói.

“Chút tiểu xảo của Vương gia cũng không thể chia rẽ được ta và bộ hạ đâu” Diệp Vũ nói rất thành khẩn, “Vương gia, cả đời này, xin cho ta được hạnh phúc, được không?”

“Hạnh phúc ta đây thì sao?” Hắn cầm cánh tay nàng, ra sức kẹp chặt người nàng, giọng đầy bi thương, “mất nàng rồi, ta hạnh phúc thế nào đây? Biết làm sao mà vượt qua được cả một đời đây? Nàng có thể để ta nghĩ đến không?”

“Ta đã là người của bệ hạ, Vương gia không ngại sao?” Nàng đành chỉ biết lấy lý do này ra, “Cho dù ngài không ngại, ta cũng sẽ để ý. Nữ tốt không thờ hai chồng, vẫn xin Vương gia giơ cao đánh khẽ cho”

“Ta biết hiện giờ có nói gì cũng không được” con người đen của Sở Minh Hiên mở to, ánh mắt tà ác khiến cho người ta thấy sợ., “Vũ Nhi, sẽ có một ngày, nàng sẽ là người phụ nữ của ta!”

Nghe xong lời đầy chắc chắn có ý tứ hàm xúc này, tim Diệp Vũ đập mạnh lên, “Vương gia định làm gì?”

Hắn buông nàng ra, trong mắt tràn ra khí lạnh tới tận xương, “Nàng cần phải về, đi xem bệ hạ của nàng đi”

Nàng hoài nghi nhìn hắn, vì sao hắn lại nói vậy? Có ý gì thế? Hắn đã thay đổi rồi, trở nên thâm trầm, thần bí, khiến người ta khó mà đoán ra nổi.

Vừa từ điện Từ Ninh ra, Diệp Vũ liền trông thấy hương điện Trùng Tâm bốc khói nghi ngút, theo gió bốc cao lên. Có chuyện gì vậy? Sao cung điện lại cháy thế? Không phải là điện Trùng Tâm đó chứ?

Tim đập mạnh lên, nàng bước nhanh mà đi, tâm tình hoảng loạn... Không thể là điện Trùng tâm được, tầm điện thiên tử sao có thể cháy dễ dàng vậy chứ?

Trên đường thấy không ít cung nhân chạy nhanh về phía điện Trùng tâm, lòng nàng như sắp rớt xuống vực thẳm rồi, chân tay lạnh dần.

Sở Minh Phong là con trời, mọi cung nhân, thị vệ đều hộ giá, hắn sẽ không sao đâu.... Sẽ không... Càng nghĩ càng hoảng, hai chân càng nặng hơn... Nàng cười thầm mình nghĩ quá nhiều, hắn là chân mệnh thiên tử, sao có chuyện được chứ?

Lại nghe thấy giọng cung nhân la lên, “Đi lấy nước điện Trùng Tâm... Đi lấy nước điện Trùng Tâm...Nhanh đi dập lửa...”

Như có nắm tiếng sét nổ oành trên đầu, Diệp Vũ đột nhiên dừng lại, chân tay như nhũn ra, tim như sắp nhảy bật ra. Ngay người giây lát, nàng mới chạy như phát điên vậy.

Điện Trùng Tâm khói bốc nghi ngút, cứ như một con rồng đen nhảy lên, kêu gào.... Tới gần, nàng nhìn thấy ánh lửa đỏ tươi...

Có rất nhiều cung nhân mang theo thùng gỗ chạy qua chạy lại, mấy thị vệ bốc hỏa nhảy vọt vào trong đám cháy, nàng ngơ ngác nhìn cảnh điện Trùng Tâm xa hoa, lộng lẫy, khí phái bị cháy sạch. Ngọn lửa rất mạnh, tàn sát bừa bãi nuốt trọn cột trụ chỗ, tất cả mọi thứ cháy xém đen sì.

“Bệ hạ đâu rồi?” Nàng túm lấy một cung nhân quen thuộc.

“Bệ hạ... Vẫn còn bên trong...” Cung nhân mặt xám mảy tro đáp. Tinh thần Diệp Vũ chấn động, đứng thất thần một hồi, hắn vẫn ở trong ngọn lửa lớn ư?

Tính theo canh giờ, Vòng Ngọc hắn là phải gọi Sở Minh Phong dậy rồi, mà trước lúc cháy, hắn vẫn có thể còn ở trong điện.

Làm sao bây giờ? Hai thị vệ lao tới, dùng áo bào dập lửa, “Hoàng quý phi, ty chức không tìm thấy bệ hạ”

“Tổng Vân đâu? TRâm Cài đâu?” Nàng lo lắng hỏi, tim co lại thành một rúm.

“Sau khi đi lấy nước ty chức không phát hiện ra Tổng công công và TRâm Cài cô cô. Có người nói, lúc phát hiện ra đi lấy nước, thì họ vẫn ở trong điện”

“Bệ hạ vẫn còn ở trong, nhanh đi cứu bệ hạ đi” Diệp Vũ kêu gào khàn cả giọng, khóc không ra nước mắt.

Hai thị vệ vọt vào trong đám cháy hùng hục... Càng có nhiều người tiến vào cứu người, lại mãi vẫn không thấy hắn đi ra...

Ánh lửa phệ nhân, sức nóng ập lại, giống như thiêu cháy lòng nàng.... Có dòng khí lạnh bốc lên từ gan bàn chân, nhanh chóng lan tràn, khiến chân tay nàng phát run lên... Dần dần toàn thân nàng run rẩy kịch liệt....

Thị vệ khiến hai thi thể bị đốt trụi ra, nàng ngồi xổm xuống, nhìn cho rõ thấy hai thi thể bị cháy này đốt cháy như than, ngực như bị một thanh chủy thủ cắm thẳng vào, hình như có bàn tay tà ác cứ xoáy sâu vào, cắt nát tim... Đồi khuyên tai ngọc kia, là mỗi ngày TRâm Cài đeo, khối thi thể này là TRâm Cài... Còn vóc dáng không quá cao kia, có lẽ là Tống Vân...

Tuy họ là cung nhân, nhưng ở bên nhau sớm chiều, đã có chút tình cảm. Song thấy họ số thấp mất mạng, nàng thấy khó chịu quá.

Lúc ấy họ ở trong điện đợi bệ hạ dậy, nhưng cho dù có thiêu cháy, họ cũng không có khả năng trốn không thoát, không thể không cứu bệ hạ... Hơn nữa cửa điện không đóng, khung cửa sổ cũng không đóng, sao họ lại trốn không thoát chứ? Họ đã hầu hạ Spr Minh Phong nhiều năm rồi, đã trải qua rất nhiều chuyện lớn nhỏ, còn khéo léo hơn cả khi xưa, chỉ cần nghĩ được mùi nồng thì họ đã liều mạng cứu bệ hạ đi ra trước tiên rồi.

Nhiều nghi ngờ chất chứa trong lòng, Diệp Vũ nghĩ mãi không ra, trận lửa này làm sao mà cháy, vì sao người không chạy ra được?

“Bệ hạ... Vũ Nhi...”

Là giọng kinh hoàng của Tôn thái hậu. Diệp Vũ đứng dậy, thấy Sở Minh Hiên đang đỡ Tôn thái hậu đi tới. Tôn thái hậu nhìn thấy ánh lửa đầy trời này, khiếp sợ suýt ngã, lại lo lắng và bối rối, “Bệ hạ đâu? Bệ hạ ở đâu rồi?”

“Cung nhân nói, có lẽ bệ hạ vẫn còn trong điện” Diệp Vũ đau nhức xương cốt, đã lâu vậy cho dù có cứu được người ra, cũng chỉ là một cái xác thôi.

“Còn không mau vào cứu bệ hạ...” Tôn thái hậu rống lên với đám cung nhân.

“Mẫu hậu đừng lo, hoàng huynh ở trong ngự thư phòng, vốn không ở bên trong” Sở Minh Hiên trấn án, tiếp đó nói với thị vệ, “Phải nhiều người đi vào tìm”

Hắn nhìn về phía Diệp Vũ, nàng cũng nhìn hắn, ánh mắt chạm nhau, đầy tâm sự. Nàng bắt giác hoài nghi, Sở Minh Phong dù sao cũng là huynh trưởng ruột của hắn, vì sao hắn chẳng có chút lo lắng nào thế?

Với trận hỏa lớn xảy ra bất thành linh như thế, hắn rất trấn định, hình như có vẻ khả nghi. Nàng ngược lên trời cầu nguyện, cầu trời xanh phù hộ, Minh Phong sẽ không gặp chuyện rủi, tốt tốt, đẹp đẹp...

Chẳng bao lâu, hai thị vệ khiêng ra một khối thi thể, nói người này chắc là bệ hạ. Ba người xúm lại, phân biệt cẩn thận.

Khối xác này toàn thân đã bị cháy đen, vốn không nhận ra bộ mặt vốn có, thân hình thật ra cũng không kém Sở Minh Phong mấy, hình dáng cũng tương tự.

Tôn thái hậu bịt miệng, nước mắt đau thương trào ra, chảy từ kẽ tay xuống.

Sở Minh Hiên nhìn ngón trỏ của thi thể có chiếc nhẫn ngọc bích, dùng tay chà lau, nhẫn ngọc lại khôi phục như lúc đầu, ánh sáng trong suốt. Giọng hắn đầy bi trầm, “Mẫu hậu, nhẫn ngọc này vốn là cái mà hoàng huynh thường đeo”

Những lời này tựa như ném một quả lựu đạn, ném trúng Diệp Vũ. Tôn thái hậu nhìn chiếc nhẫn ngọc xanh biếc kia, giọng đầy đau đớn run rẩy, “Phong Nhi...”

Vừa chớp mắt, bà đã hôn mê bất tỉnh.

Hắn nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy bà, bảo cung nhân hộ tống bà về điện Từ Ninh, truyền thái y chẩn trị. Diệp Vũ nhìn thi thể chằm chằm, càng lắc đầu không ngừng, lệ tuôn trào.... Không phải, Sở Minh Phong sao có thể biến thành khối thi thể này chứ? Nửa ngày trước hắn vẫn còn rõ thể... Không phải...

Đau đớn vô lực chống đỡ... Vạn tiễn xuyên tim, máu thịt mơ hồ...Cái loại đau này, chưa từng có bao giờ, đau như vậy, rất đau... Đau tới muốn chết thật nhanh đi...

Vì sao lại vậy? Bệ hạ, người thật sự bị chết cháy sao?

“Vũ Nhi, đừng như vậy... Con người chết rồi không sống lại được nữa...”sở Minh Hiên ngồi xuống cạnh nàng, ôn nhu an ủi, “Đây cũng là bất ngờ, chẳng ai nghĩ được...”

Nàng gần như không nghe thấy gì, đưa tay ra chạm vào thi thể cháy sém. Hấn lập tức nắm lấy tay nàng, “thi thể còn nóng, không thể chạm vào”

Nàng giãy ra, cố chấp đưa tay ra sờ, nước mắt tuôn như mưa. Hấn hỗn hển nắm lấy hai tay nàng, giọng đầy đau khổ, “Vũ Nhi, hoàng huynh bằng hà rồi, rốt cuộc không về được nữa...”

Diệp Vũ đột nhiên quay sang, mỉm cười rưng rưng, “thi thể này không phải là bệ hạ, hấn sao có thể là bệ hạ được chứ? Bệ hạ anh minh thần võ, võ nghệ trác tuyệt, cho dù có bị lửa lớn vây khốn, cũng sẽ trốn thoát... Hấn không phải bệ hạ... Bệ hạ chưa chết...”

Sở Minh Hiên thấy nàng vừa khóc vừa cười, dung nhan tuyệt vọng, nói đau lòng, “Ta đưa nàng tới điện Từ Ninh nghỉ ngơi”

“Ngài nói cho ta biết, bệ hạ không chết... Bệ hạ đang ở ngự thư phòng...” Nàng nói khàn khàn, hai mắt đầm lệ đau thương.

“Có thể, hoàng huynh ở ngự thư phòng...” Hấn đỡ nàng dậy, “Đi điện Từ Ninh nghỉ ngơi một lát đi”

Hai mắt đầm lệ mơ hồ, nàng bỗng nhớ tới, đúng nàng muốn đi ngự thư phòng tìm bệ hạ. Nhưng mà không hiểu vì sao bụng lại đau, càng ngày càng kịch liệt, đau đến mức nàng không đứng thẳng dậy được nữa.

Hấn mất thấy nàng cau chặt mày, chấn động, “Làm sao vậy?”

Diệp Vũ ôm bụng, “Đau quá”

Sở Minh Hiên ôm lấy nàng chạy tới điện Từ Ninh.

160. Chương 163: Có Chuyện Kỳ Lạ

Cung nhân, thị vệ dập tắt đại hỏa, nhưng điện Trùng Tâm đã cháy đen tới thê lương, khiến người ta đau nhức. Thẩm Chiêu đứng ở trước cửa điện khi xưa, nhìn cảnh đổ nát trước mắt, tâm tình nặng nề, trong mắt lóe lên đau xót.

Bệ hạ đối đãi thần tốt biết bao, kiếp sau thần xin báo đáp.

Hấn hỏi cung nhân biết Tấn vương và Hoàng quý phi ở điện Từ Ninh lập tức đi đến đó. Tôn thái hậu kinh hoàng không chịu nổi vẫn chìm trong hôn mê, còn Diệp Vũ thì cũng ngã xuống thiên điện nghỉ ngơi, Từ thái y đang bắt mạch.

Thẩm Chiêu dừng lại ở trước tấm điện nghe được trong đó truyền ra âm thanh.

“từ đại nhân, mới rồi nàng đau bụng, không sao chứ?” Sở Minh Hiên lo lắng hỏi.

“Hoàng quý phi không sao, chỉ là do bị thương quá độ, động thai khí mà thôi” Giọng Từ thái y hòa hoãn.

“Cái gì?” Sở Minh Hiên lại khiếp sợ tới kinh ngạc, “Vũ Nhi có thai ư?”

“Hoàng quý phi có thai một tháng rồi”

Diệp Vũ cũng khiếp sợ, nhưng một lát sau lại đau đớn ập tới. Vì sao bệ hạ chết rồi mới biết được mình mang cốt nhục của hấn chứ? Ông trời ơi, vì sao cứ trêu chọc chúng ta vậy?

Trong lòng Thẩm Chiêu ngổn ngang trăm mối, vui, buồn, đau xót... Bệ hạ mồ côi mẹ từ trong bụng, dĩ nhiên là chuyện tốt, còn nàng có cốt nhục của bệ hạ, chẳng biết là tốt hay xấu nữa.

Đi vào tấm điện hấn hành lễ với Tấn Vương, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, uất ức đau khổ, trong lòng thấy khổ sở. Nước mắt lại trào ra, nàng cất giọng khàn hỏi, “huynh nói cho ta biết, bệ hạ có còn sống...”

Thẩm Chiêu gật đầu, “Hoàng quý phi xin nén bi thương”

Nàng không thể tin được, bệ hạ mất rồi, vĩnh viễn sẽ không còn được gặp lại nữa.... Ông trời vì sao lại tàn nhẫn đến vậy? Vì sao....

Từ thái y khổ sở nói, “Hoàng quý phi, hoàng tử trong bụng quan trọng hơn. Tuy bệ hạ đã băng hà, nhưng hoàng quý phi cũng cần phải sinh được con mồ côi bệ hạ từ trong bụng mẹ ra, bệ hạ ở dưới suối vàng cũng sẽ cảm thấy vui mừng”

“Từ đại nhân nói có lý lắm” Sở Minh Hiên đau lòng nói, “Vũ Nhi, chuyện quan trọng trước mắt là bảo dưỡng tốt thân thể mình, sinh ra đứa bé, nếu không hoàng huynh chết không nhắm mắt”

“Hoàng quý phi đừng nghĩ nhiều nữa, còn sống còn có hy vọng, con trong bụng chính là hy vọng của người” Trên mặt Thẩm Chiêu đau thương như mặt hồ giãn ra lấp lánh lẫn tẩn sáng.

“Để cho hoàng quý phi được nghỉ ngơi một chút” Từ thái y nói. Ba người rời khỏi tẩm điện, Thẩm Chiêu quay đầu nhìn lại, nàng tựa trên gối lớn, ánh mắt đại ra, như mất hết tinh thần.

Đi vào trước chính điện, Từ thái y cáo lui về Thái y viện, Sở Minh Hiên khẽ nhếch cằm lên, nhìn về hướng ngự thư phòng, thần sắc thản nhiên.

Mặt Thẩm Chiêu không chút thay đổi nói, “Qua mấy ngày nữa, ý tưởng của Vương gia sẽ thành sự thật thôi”

Sở Minh Hiên khoanh tay đứng, chưa từng xoay người, “Ngài định nói gì thế?”

“Ta muốn nói gì, trong lòng Vương gia hiểu rõ, chính Vương gia không muốn nghe thôi”

“Vậy thì đừng nói”

“Vương gia không đoán được là bệ hạ để lại đứa con trong bụng mẹ nó đi nhỉ” Thẩm Chiêu cười yếu ớt, giọng lạnh chất như gió thu.

“Bổn vương không nhọc mình như vậy” Áo bào đen của Sở Minh Hiên bị gió thu thổi bay lên cuộn cuộn, tựa như ngọn cờ màu đen, thống soái thiên quân vạn mã vậy.

“Theo về mặt hoàng quý phi như thế, chỉ e trong khoảng thời gian ngắn không thể chấp nhận nổi sự thật. Nếu tâm bị ức chế chán nản, chỉ e...”

“Vậy xin làm phiền Thẩm đại nhân khuyên nhủ nàng nhiều hơn” Sở Minh Hiên quay người, ánh mắt sắc bén như kiếm, “Vũ Nhi chưa từng được sắc phong, sau này Thẩm đại nhân đừng có gọi là hoàng quý phi nữa”

Thẩm Chiêu ôn hòa nhìn hắn, không kiêu ngạo, không siểm nịnh chẳng vui chẳng giận, khiến người ta nhìn không rõ cảm xúc. Ánh mắt Sở Minh Hiên lạnh sắc, “Hoàng huynh băng hà, táng nghi rườm rà, Thẩm đại nhân là cánh tay trong thần vững chắc, đi lo lắng chuẩn bị đi”

Giọng Thẩm Chiêu lãnh đạm như tuyết, “Vương gia yên tâm, thần sẽ chuẩn bị lễ táng nghi thật tốt”

Thời điểm Diệp Vũ tỉnh lại thì ngoài điện đã bị bóng đêm bao phủ, tối đen như mực, tối vô cùng tận, tối tới mức khiến con người lạnh thấu xương.

Bích Cẩm bưng bữa tối tới, “Hoàng quý phi, ăn chút cháo thịt đi. Đây là cách nô tỳ theo ý người làm, xin người nếm thử xem”

Diệp Vũ miễn cưỡng ăn mấy miếng, làm cách nào cũng ăn không nổi. Bích Cẩm không ép nàng, trấn an nàng hai câu rồi lui ra. Diệp Vũ cứ ngồi ngơ ngác một lúc lâu, khoác áo choàng ra ngoài. Một cung nữ gọi “hoàng quý phi” hỏi nàng đi đâu, nàng bưng tỉnh như không nghe thấy, đi ra thiên điện, vẫn đi ra ngoài.

Cung nữ kia tên là Bích Tâm là cháu gái của cô họ Bích Cẩm, Bích Cẩm bảo nàng ta đèn chăm sóc cho hoàng quý phi, nàng ta liền tới đây.

Nàng ta thấy hoàng quý phi cứ đi một mạch từ điện Từ Ninh ra, vội vàng theo sát. Diệp Vũ bước nhanh mà đi, đụng phải người trên đường cũng không biết, thần sắc đờ đẫn.

Bích Tâm đi theo nàng đến điện Trùng Tâm, thấy nàng cứ đứng lặng nhìn đồng hồ tàn, tất cả cháy xém, cứ đứng ở bên cạnh.

Bóng đêm khiến cho đồng phế tích ở đây thêm thần bí, lại không giấu được đau xót, Tiếc nuối. Diệp Vũ cứ lặng nhìn, lệ rơi tí tách từng giọt.

Hình như có nước từ trên trời rơi xuống, dừng trên đầu nàng, trên mặt, tí tách từng hạt, hòa lẫn cùng nước mắt mơ hồ.

Mưa thu kéo dài, chỉ một lát đã xối ướt họ cảnh phế tích đổ nát họ từng triền miên ân ái, xối lên thân thể nàng, khiến cho cảnh về đêm càng tăng thêm thâm lương và lạnh lẽo ẩm ướt.

“Hoàng quý phi, mưa rồi, về thôi. Người đang mang thai, sẽ khiến thân thể mình ốm mất” Bích Tâm khuyên nhủ. Diệp vũ như không nghe thấy, chỉ có tiếng mưa rơi róc rách, chỉ có tiếng Sở Minh Phong kêu gọi trong lòng.

Bệ hạ, nói cho ta biết, đây không phải là sự thật... Người đang ẩn nấp đúng không?

Bệ hạ, chúng ta có con rồi, người chẳng phải vẫn mong có đứa con đó sao? Ta có con, vì sao người đi không từ già chứ?

Bệ hạ, nếu người đã chết, thì hãy nhập vào trong giấc mơ của ta đi, nói cho ta biết người ở nơi nào; nếu người còn sống, sẽ về tìm ta được không?

Bệ hạ, ta định sinh đứa con này ra có được không?

Trên mặt nàng đều là nước, đau lòng như xát muối, ma xui quỷ khiến thế nào mà tiến lên phía trước, đi vào đồng phế tích kia.

Bích Tâm gọi nàng, nàng như không nghe thấy gì. Bích Tâm nóng lòng giữ chặt nàng, nàng quay đầu lại, ánh mắt ác độc, khiến Bích Tâm lông tay ra.

Diệp Vũ cứ đi đi lại lại trên đồng phế tích, như đang tìm gì đó. Bỗng ở trên có hai khối đen đen gì đó, nàng vui sướng nhất lên, dùng tay áo lau sạch nhận ra đây là hai quả huyết ngọc nguyên ương khấu. Nàng như lấy được chí bảo, áp sát ngực, rớt cuộc khóc nức lên...

Bích Tâm thấy nàng khóc đau đớn, lòng sinh trắc ẩn lại không biết an ủi thế nào. Đau đớn vô cùng, lại vô cùng bi ai, con người đau nhất cũng chỉ có thế này thôi. Tiếng khóc dần biến thành nức nở, bị tiếng mưa rơi tí tách hòa trộn ẩm ướt. Sở Minh Hiền đứng cách đó không xa, nhìn thấy nàng khóc rống trong mưa, than nhẹ một tiếng. Lại chuyện đau, cũng sẽ như vật đổi sao dời. Hẳn tin điều đó.

**

Tôn thái hậu bị bệnh không dậy nổi, trong lúc đó như già đi mười tuổi. Đã đau lòng bị thương, lại còn cố chống đỡ tới khuyên an ủi Diệp Vũ.

Do mắc mưa nên trên người Diệp Vũ hơi nóng sốt, thái dương đau nhức. Từ thái y sau khi bắt mạch cho nàng, lắc đầu thở dài, “Hoàng quý phi chẳng để ý tới bản thân, cũng phải cố mà vì cốt nhục bệ hạ. Người có mang tới kỳ nhất là nhiễm phong hàn, uống thuốc không tốt cho đứa con trong bụng”

Nàng biết mang thai không thể uống thuốc, nhưng vừa rồi thật sự chẳng nghĩ được nhiều như thế, “Ta sẽ sống được thôi”

“Vi thần sẽ viết đơn thuốc, có ảnh hưởng ít tới thai nhi, hoàng quý phi chớ tùy hứng nữa” Từ thái y sau khi căn dặn thì rời khỏi tầm điện.

“Vũ Nhi, thấy người bi thống như vậy, ai gia cũng...” tôn thái hậu thương tâm lau lệ, “Tốt xấu gì Phong nhi cũng để lại cho người một đứa con, bất luận thế nào, người cũng nên nghĩ vì con, không thể hành động theo cảm tính được”

“Nô tì xin ghi nhớ” Thần sắc Diệp Vũ sợ sệt, thấy bà khóc trong lòng cũng đau nhức mãi. Con chết thật đau, mà chồng chết cũng đau, khiến họ tâm tình hiểu nhau, cùng bi thương cùng rơi lệ.

Đã kích kinh h ái này, bệnh Tôn thái hậu cũng kéo dài thêm, trong mắt tràn ngập bi thương, cứ kéo dài mãi không khỏi.

Diệp Vũ hỏi, “Bệ hạ băng hà, quốc không thể một ngày không vua, xin hỏi mẫu hậu, là đại hoàng tử kế vị hay là Tấn Vương?”

Tôn thái hậu sững sốt nói chậm rãi, “Ai gia rõ ý của ngươi rồi. Giờ trong triều có Thẩm Chiêu, Hiền nhi ổn định đại cục, đại thần này không dám xằng bậy, tình thế sau này, ai gia cũng không biết nữa?”

Diệp Vũ hiểu ra, chuyện triều đình, ai tiếp nhận chức vụ để vị, thái hậu không muốn quản nữa, cũng không quản được.

Đại hoàng tử Sở Lăng Thiên không được sủng, trọng thần trong triều gần như quên mất Sở Minh Phong còn có một đứa con trai duy nhất, mà Tấn Vương.... Nếu hắn có dã tâm, hữu cơ tâm như vậy, ngôi vị Sở quốc quốc quân sẽ là vật trong tay hắn!

Lễ táng nghi Sở Minh Phong do Thẩm Chiêu chuẩn bị, chủ trì, bảy ngày sau sẽ đưa tang.

Ngày đó, nàng đi trước đến chỗ đại sự hoàng đế ở điện Văn Uyên. Điện Văn Uyên ở phía sườn đông của điện Trường Tâm, đi qua điện Trường Tâm, nàng nhìn không được liếc nhìn, lại lần nữa thấy cảnh điện cháy đen còn lưu lại thế gian kia... Lòng đau như cắt không thở nổi, nàng ôm ngực, cố gắng bình ổn cảm xúc...

Điện Văn Uyên treo toàn vải trắng, nhìn có vẻ trang nghiêm lạnh lẽo, khiến người nhìn càng thêm nặng nề. Nàng nhìn thấy ở giữa đại điện đặt quan tài, đi một bước tới, giống như đi về phía cả đời đầy bi ai.

Kiểu gì cũng không tin được, thi thể hoàn toàn thay đổi này là nam tử nàng yêu... Hắn cứ vậy mà chết rồi ư? Vĩnh viễn không trở về được rồi sao?

Diệp Vũ dựa vào bên quan tài, đưa tay ra xoa đường nét đen như than trên mặt, khóe mắt run rẩy, nước mắt lấp lánh.

Bệ hạ, nếu Tấn vương đăng cơ, ta phải làm sao đây?

Hắn sẽ không bỏ qua cho ta, có nên sớm tính rồi đi không?

Nước mắt chảy xuống cằm, từng giọt rơi trên thi thể, thống khổ bi thương.

Một người bước vào đại điện, đi lại nhanh nhẹn, đứng phía sau sườn nàng, cả khoảng tuyết trắng trái ngược hẳn với thi thể màu đen đầy kinh tâm.

Nàng không biết sau lưng có người, cứ lún sâu vào bi thương không nghe thấy tiếng bước chân, gần như nàng mất đi thính lực vậy.

Cho tới lúc người phía sau đem khăn trắng đưa trước mặt nàng, nàng mới phát hiện ra, xoay người lại, thấy Thẩm Chiêu liền nhận lấy chiếc khăn.

“Đau lòng cũng vô ích thôi, sẽ làm tổn thương tới đứa con trong bụng đó” Thẩm Chiêu vẫn như trước đây, ôn hòa khuyên giải.

“Điện Trường tâm sao vô duyên vô cớ bị cháy chứ?” Diệp Vũ lau nước mắt, nhìn theo hắn.

Điện Trường Tâm là Tẩm điện thiên tử, không thể vô cớ bị cháy được; mặc dù có châm lửa, cung nhân điện sẽ phát giác ra ngay, sao có thể để cho lửa cháy lan tràn như vậy chứ? Trận hỏa hoạn kia cháy giữa ban ngày thiêu rụi toàn bộ điện Trường Tâm, chết cháy vài người, thậm chí còn chết cháy cả Sở Minh Phong, khó mà tưởng tượng nổi.

Nàng nghĩ ngợi lại như không nghĩ ra cái gì.

Thẩm Chiêu nói, “Trận hỏa hoạn này đúng thật là kỳ lạ. Ta và Tấn Vương tra qua, nhưng cung nhân điện Trường Tâm đều chết cháy cả, không thể biết được chân tướng”

“Thị vệ đâu? Một khi châm lửa., thị vệ là kẻ biết trước, sẽ vọt vò cứu người chứ, sao lại không thể cứu bệ hạ ra được?” Nàng khí thế bức người hỏi, cmar thấy hắn đang nói cho qua, không, là giấu diếm.

“Lúc ấy đúng lúc thị vệ giao ban, đợi khi thị vệ đổi chạy tới thì lửa đã cháy hừng hực rồi” Trong mắt hắn ngập tràn đau xót.

Nàng vẫn không tin, là thật khéo tới vậy sao? Dù vậy, cung nhân diện Trùng Tâm cũng không có phản kháng, mà chịu “bó tay chịu trói”?

TRận hỏa hoạn này, cũng không bất ngờ, tuyệt đối là không tầm thường, ở giữa tất có ẩn tình. Tuy hấn giải thích chẳng có chút sơ hở gì, nhưng nàng vẫn cảm thấy hấn giải thích với mình là chính mà không phải là truy tra ra chân tướng sự thật. Lấy đầu hấn nghĩ, không thể không nhìn ra điểm đáng ngờ trong đó.

Nếu trận hỏa hoạn này thật sự không bất ngờ, như vậy là có âm mưu rồi? Là kẻ nào có mưu đồ bí mật phản loạn đây? Là ai? Là... Tần Vương ư?

Diệp Vũ cũng không dám nghĩ tiếp nữa, là Tần Vương thật sao?

Vô tình nhất là nhà Đế Vương, anh em tương tàn, cha con giết nhau, vợ chồng giết nhau, từ xưa đến nay chỗ nào cũng có.

Thẩm Chiêu thấy nàng nếu cứ suy nghĩ tiếp sẽ biết nàng nổi lên nghi ngờ, vì thế nói tiếp, “Nếu bệ hạ thấy người sinh con trong bụng ra, tất sẽ cảm thấy vui mừng. Vũ Nhi, không mấy ngày nữa, hoàng cung nay không bao giờ còn như nàng tưởng tượng nữa. nếu trời cao biển rộng, thì sớm chạy cho kịp thoát thân đi”

Nàng hiểu được ý hấn, hấn đang cảnh tỉnh mình, Tần Vương sẽ lên ngôi, tất sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng hấn là nên tính toán sớm cho kịp. Nhìn hấn trước sau thông dong rồi đi, nàng do dự. Đi hay là ở?

Từ điện Văn Uyên đi ra, Diệp Vũ thấy Lâm TRí Viễn đứng ở dưới tàng cây phía trước. Sắc trời u ám, gió thu lạnh chát, phía sau hấn là cây cổ tiêu điều, xơ xác, chút lá vàng theo gió bay bay, quần áo màu xanh thê mà đã trở thành cảnh âm u tối màu.

Nàng đi qua, hấn đi tới, một trước một sau đi về phía có trồng cây trúc vàng kia. Tùng Bách vẫn một màu xanh biếc, gió lạnh thổi qua, lá trúc sần sật, lay động cả mảng yên tĩnh. Hấn nhìn nàng, trong mắt ý tứ không rõ, giống như ẩn giấu hết cả tâm tư.

“Ta tin, muội sẽ kiên cường mà sống”

“Có lẽ vậy” nàng nói thản nhiên.

“Bi thương sẽ lại qua đi, lo lắng rồi cũng sẽ bị ánh nắng phá tan, ngày mai lại là một ngày mới” Ánh mắt Lâm TRí Viễn nhú lại, trong mắt màu sắc rõ ràng, “Hãy tin ta, chỉ cần rời khỏi nơi thương tâm này, muội sẽ không còn đau đớn như vậy nữa”

Diệp Vũ mỉm cười, hóa ra hấn cũng khuyên mình rời đi. Hấn ôm lấy vai nàng, nói khẽ kích động, ‘Bệ hạ bằng hà, tân đế đăng cơ... Tân đế là ai, muội không phải không biết. Theo bản tính Tần Vương, hấn sẽ không bỏ qua cho muội sao?’

Nàng biết, Sở Minh Hiền sẽ không bỏ qua cho bản thân.

“Bọn họ là anh em, muội chỉ có một mình sao có thể thờ hai chồng chứ?” Lâm TRí Viễn thấy nàng không nói lời nào, hơi chút nóng nảy.

“Ta biết”

“Muội chưa từng được sắc phong, là tự bản thân, cũng nên đi là vừa” Mày hấn cau lại, đầy ưu sầu, “Lúc này tất cả mọi người ai cũng vội vã lo hậu sự cho hoàng đế, là thời cơ thoát thân tốt nhất, lúc này không đi còn đợi tới khi nào nữa?”

“nếu phải đi, cũng cần phải đợi khi nào lễ táng nghi xong đã” Diệp Vũ khẽ nói, không tiễn Sở Minh Phong đi một đoạn đường, biết nói thế nào sống tiếp được đây?

“Khi đó không đi được nữa” Hấn nói hỏn hển, “Chỉ cần trong lòng nàng có hấn, đến đâu hấn cũng đều đi theo nàng”

Nàng nhìn hấn mờ mịt, con mắt sưng đỏ mưng mưng. Lâm TRí Viễn khuyên bảo tận tình, “Hãy nghe ta nói nè, yêu nhau sẽ vĩnh viễn được ở cùng nhau, bởi vì, người yêu nhau tâm đầu ý hợp, lòng có linh tê, vĩnh

viễn không chia lìa. Tuy bệ hạ đã băng hà, nhưng hần vĩnh viễn ở cùng một chỗ với muội, là của một mình muội”

Nàng đứng lặng, cảm thấy hần nói đúng, có lẽ đây là tinh thần vĩnh hằng, tình yêu đích thực vĩnh viễn.

Hần lại còn nói thêm, “Cơ hội sẽ qua mau, nếu còn do dự, muội sẽ hối hận”

“Huỳnh có cách cho ta chạy ra khỏi cung không?” Diệp Vũ động lòng, theo tính tình của Sở Minh Hiên, sẽ không dễ buông tay.

“Ta đều có cách”

Trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể quyết định ngay, liền bảo hần tới giờ Dậu sẽ trả lời hần.

Nghĩ mấy canh giờ mà vẫn do dự. Diệp Vũ ngồi ở đầu giường, nghĩ ngợi rồi buồn ngủ. Bích Tâm đi vào tắm điện, nói đại hoàng tử cầu kiến.

Sở Lăng Thiên?

Diệp Vũ đứng dậy sửa lại y phục, đại hoàng tử tiến vào, mặc trên người đồ tang màu trắng, có ba phần giống Sở Minh Phong, mặt mày đầy ưu thương, gợn lên nỗi đau của nàng. Nàng mời hần ngồi xuống lại không biết nên nói gì.

Hần là đại hoàng tử, lại bởi mẹ là cung nữ, không chiếm được sủng ái, yêu thích của phụ hoàng, ở trong cung chẳng có địa vị gì, không được cung nhân tôn kính và có đầy đủ vinh hoa phú quý, lại càng không có cơ hội được chọn làm thái tử. Mười năm nay, hần không có mẫu thân yêu thương, cũng không có phụ hoàng đau xót, không cha không mẹ che chở yêu thương, một mình sống cô đơn, khiến thật đáng thương.

Hai lần trước nàng bị người ta hãm hại, oan uổng, may mà có hần ra mặt, nàng mới tẩy được oan tình. Vì thế nàng nói cảm ơn hần.

“Di nương đừng nói cảm ơn, ta chỉ nói ra sự thật thôi” Sở Lăng Thiên nói khiêm tốn.

“Hoàng tử mẫu con bị bệnh nhẹ, đi thăm qua chưa?” Nàng nhìn ra, trải qua trăm ngàn khổ sở hần đã trưởng thành sớm hơn tuổi.

“Đã đi thăm hoàng tử mẫu rồi mới tới thăm di nương” Hần có màu da ngăm đen, mặt mày thật sự rất giống Sở Minh Phong, có đôi mày như lưỡi kiếm, đôi mắt trong suốt sắc bén.

“Phụ hoàng con băng hà, có đau lòng không?” Diệp Vũ không muốn hỏi vẫn cứ hỏi.

“Tuy phụ hoàng không thích ta, nhưng phụ hoàng văn thao võ lược, anh minh thần võ, đỉnh thiên lập địa, ta thật sự tự hào có phụ hoàng. Sau khi lớn lên, ta cũng muốn làm một nam tử hán giống phụ hoàng” Sở Lăng Thiên nói đầy khí phách.

Nàng nở nụ cười, không ngờ hần có tâm tư và kính ngưỡng thế này với Sở Minh Phong, lòng mang chí lớn.

Hần mặt mày khê nhần lại, “Phụ hoàng băng hà, ta cảm thấy có chuyện kỳ lạ”

Tinh thần nàng căng thẳng, “Con phát hiện ra cái gì à?”

Hần ngưng mắt nhớ lại, “Sáng hôm ấy, ta từ hoàng cung Tây Bắc chỗ tối sang bên kia hái trái cây, xa xa trông thấy có một ít cung nhân đang giúp đẩy một xe trâu vào cung. Ta hái trái cây xong, đi qua đó thấy có dầu hỏa”

Tim Diệp Vũ đập càng mạnh, vô duyên vô cớ mang dầu hỏa tiến cung làm gì? Chẳng lẽ điện Trùng Tâm cháy là do có kẻ rót dầu hỏa xong thì châm lửa? Nhất định là vậy, nhưng kẻ chủ mưu là ai chứ?

Một ý nghĩ nổi lên trong đầu, nàng càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ.

“Di nương, không biết dầu hỏa này với đám người điện trùng Tâm kia có liên quan không?” Sở Lăng Thiên mở to hai mắt trong veo, “Cuối cùng ta cảm thấy, điện Trùng Tâm bốc cháy không phải là bất ngờ, mà có người cố ý phóng hỏa”

“Dầu hỏa này vận chuyển vào cung ngày đó, cũng không bắn tên không đích đâu” Nàng thề nhất định sẽ tra ra đến tột cùng là gì.

“Phụ hoàng có phải bị người ta hại chết không?”

“hiện giờ không thể nói lung tung được” Diệp Vũ dặn dò, “Nhớ kỹ nhé, không thể nói với bất cứ ai, ta sẽ nghĩ cách tra ra chân tướng”

Sở Lăng Thiên trịnh trọng gật đầu.

Diệp Vũ trả lời thuyết phục với lâm Trí Viễn là, trước mắt nàng không thể ra cung, nàng còn có chuyện quan trọng phải làm.

Hắn đau khổ khuyên không có kết quả, chẳng thể nói được gì, chỉ bảo nếu nàng thay đổi tâm ý thì nhớ đi tìm hắn.

Từ lúc Sở Minh Phong băng hà đã bốn ngày rồi, quốc sự, chính vụ đều do Tấn Vương và Thẩm Chiêu xử lý. Nàng nghe nói tấu chương xin Tấn Vương đăng cơ, kéo dài từ Đại sở tới tận ngự thư phòng, tấu chương này đều là của những trọng thần trong triều, lấy quốc gia không thể một ngày không vua, Tấn quốc Sở quốc như hổ đói rình mồi, không thể để hãn thừa dịp không vua xuất binh xâm phạm biên giới, tấu xin Tấn Vương sau đại sự hoàng đế táng nghi thì thừa kế vị, để trấn an lòng dân.

Nghe nói Tấn vương một mực từ chối, ba lần chối, triều thần ba lần tấu xin, hãn mới đồng ý kế thừa đế vị.

Ngày đại điển đăng cơ được quyết định trước một ngày đưa tang hoàng đế. Diệp Vũ đứng ở tiền đình, nhìn về hướng ngự thư phòng, bất giác nghĩ, Sở Minh Hiên, một ngày này người đợi rất lâu rồi đi.

“Nô tì tham kiến bệ hạ” Bích Tâm đứng một bên, thấy Sở Minh Hiên đi tới, kinh hoảng hành lễ.

“Miễn” Sở Minh Hiên cất giọng thanh đậm, “Còn chưa đăng cơ, cứ gọi Vương gia đi”

“Vâng” Bích Tâm đồng ý, dưới tay vẫy của hãn lui xuống.

“Vũ Nhi” Hãn đứng đó, thần thái bay lên, ánh mắt lấp lánh sáng, vẫn tiêu sái như trước không kìm nổi, mà lại không giống trước.

“Vương gia sắp đăng cơ rồi, thật đáng chúc mừng” Mặt Diệp Vũ không đổi nói.

Sắc mặt hãn lạnh lùng, “Nàng đều không phải thật lòng chúc mừng ta”

Nàng mỉm cười, “Ta sao không phải là thật tâm thật lòng chứ?”

Thấy nàng nở nụ cười, Sở Minh Hiên mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt trở nên ấm áp hơn, “Dẫn nàng tới một chỗ, sẽ rất vui”

Nàng đang định hỏi hãn, hãn đã dắt tay nàng đi, bước nhanh ra ngoài. Tuy có cung nhân ghé mắt nhìn, nhưng hãn cũng không thèm để ý, công khai dắt tay nàng bước nhanh đi.

Đi vào điện Phượng Tê đã được trang trí lại mới hoàn toàn, hãn cười ánh mắt lấp lánh tràn đầy, “Từ nay về sau, nàng ở chỗ này”

Diệp Vũ ngơ ngẩn cả người, ở tại điện Phượng Tê, chẳng phải sẽ trở thành phi tần của hãn sao? Hãn còn chưa đăng cơ mà đã tính toán xong hết rồi?

161. Chương 164: Sự Thật Miêu Tả Sinh Động.

“Vũ Nhi, mẫu hậu năm nay tuổi đã cao, ốm đau suốt, nàng lại có thai trong người, ở cùng một điện tóm lại không tốt lắm. Ta tự tiện làm chủ, bảo cung nhân cho quét tước điện Phượng Tê, tối nay nàng bắt đầu đến ở nơi này đi” Sở Minh Hiên mỉm cười giải thích, “Nàng đừng nghĩ nhiều, ta chỉ nghĩ cho đứa con trong bụng nàng thôi”

“Tạ Vương gia quan tâm” Nàng nói khách sáo, “Chỉ mình ta ở đây, cảm thấy lạnh lẽo vô cùng”

“Không lạnh, nàng xem các nàng ấy là ai nào?” Hấn nhìn về phía trong điện, đứng ở bên cạnh với dáng vẻ hớn hởi vui mừng.

Nàng nhìn tới, lại thấy có hai cô nương mặc áo cung nữ đứng trong điện, cười khanh khách nhìn mình, ngây người.

A Tử, Tiểu nguyệt.

Các nàng cười tủm tỉm đi tới, một người giữ chặt tay nàng, chẳng hẹn mà cùng cười, “Phu nhân...”

Không ngờ còn có thể nhìn thấy các nàng ấy, Diệp Vũ cười vui sướng, “Các người có khỏe không?”

Các nàng đồng loạt gật đầu, cười rưng rưng nước mắt, ‘Nô tỳ khỏe lắm’

Sở Minh Hiên dặn dò, “Sau này hai người các người ở gần hầu hạ Vũ Nhi, để ý mọi sự”

A Tử và Tiểu Nguyệt trầm miệng một lời nói, “Nô tỳ xin ghi nhớ”

Sau đó các nàng lui ra trước. Vui sướng qua đi, Diệp Vũ nghĩ ngơ, hấn mang các nàng ấy tiến cung, để làm bạn với mình, chẳng tới mức thấy cô đơn, hấn là thế?

“Vui mừng này, có thích không?” Hấn nhìn nàng cười, giọng điệu vui sướng như đế vương sủng ái phi tần vậy.

“Thích” nàng thật tình cao hứng, giọng lại lãnh đạm, “Vương gia có lòng rồi”

“Sao vậy? Nàng không thích ở tại điện Phượng tê à?”

“Nghĩ đâu cũng đều giống nhau, không có gì mà không thích cả”

Sở Minh Hiên kéo nàng vào đại điện, nắm tay nàng, nhìn nàng sâu chăm chú, “Tuy hoàng huynh chưa kịp sắc phong nàng, nhưng nàng đang mang hoàng tử, dĩ nhiên cần phải ở trong cung rồi. Nàng yên tâm, nàng và đứa con trong bụng cửa giao cho ta, ta sẽ cố sức bảo hộ nàng chu toàn”

Diệp Vũ âm thầm cân nhắc, những lời này có ý là, hấn sẽ bảo vệ bản thân mình không có tâm tư khác.

Giọng hấn trầm thấp, “Hoàng huynh băng hà bất ngờ, ta biết nàng đau lòng bi thương, nhưng cần phải quan tâm đến đứa con trong bụng, nếu không hoàng huynh cũng sẽ không nhắm mắt được. Tất cả đã có ta, nàng ở ở trong điện phượng Tê an thai, không có ai quấy rầy nàng đâu”

Nàng đáp thản nhiên, “Tạ Vương gia dốc lòng an b ài”

Hấn cười khê, cười như lưu ly tinh khiết, chẳng nhuốm chút bụi trần nào.

Đại điển đăng cơ đúng ngày cử hành. Văn võ trọng thần tề tụ đông đủ ở điện Văn uyên, khiến cho tiền đình mở rộng, đại điện trở nên chật chội, không chịu nổi.

Vải tang trắng vẫn rủ như cũ, phủ xuống một luồng tang tóc, khiến người ta cảm thấy đầy áp lực. Nhưng bất luận là triều thần hay cung nhân trên mặt đều có nét vui mừng. Bởi vì, tân đế đăng cơ, mang bầu không khí mới hoàn toàn.

Diệp Vũ bước vào tiền đình đại điện, nhưng lại thấy một màu trắng tang tóc, khí thế đồ sộ.

Sở Minh Hiên mặt ngoài làm hết sức hoành tráng, vì tỏ vẻ sự kính trọng với đại tang hoàng đế, chẳng những mình mặc đồ tang mà còn cho văn võ trọng thần mặc tang phục nữa.

Nàng cười lạnh lùng, được A Tử đỡ, đi xuyên qua đám đông, xuyên qua ánh mắt mọi người, hướng về đại điện.

Hấn đứng ở cuối hành lang điện, nhìn thấy bóng hình xinh đẹp, khóe môi hơi nhếch lên, hình như hơi cười tỏa nắng. Hôm nay, nàng không mặc đồ tang, mà chỉ mặc đồ trắng, tự nhận không phải là phi tần của hoàng huynh, hấn bất giác thấy vui vẻ.

Nàng thấy trong đại dương đồ tang meeng mông, chỉ có mình hấn là mặc đồ tang có màu vàng, nhìn chói mắt vô cùng.

Cho dù có khoác đồ tang, thân phận cửu ngũ chí tôn dĩ nhiên vẫn nổi bật nhất. Hấn cử chỉ phóng khoáng, khí độ trác tuyệt, loại khí chất sinh ra đầy cao ngạo nổi bật trong đám người, khiến người ta nhìn chằm chú.

Con người tiêu sái thanh dật mặc bộ đồ vương này vào, cũng sẽ biểu lộ vài phần khí phách của đế vương. Nhưng mà khí phách của hấn so ra vẩn kém Sở Minh Phong, kém những bảy phần.

Diệp Vũ đi quan bên cạnh hấn, đưa từng dừng lại, cùng đứng chung một chỗ với các phi tần.

Thẩm Chiêu đứng ở hành lang bên kia, nhìn thấy nàng, lại nhìn Tấn Vương; ánh mắt Tấn Vương đuổi theo nàng, chẳng coi ai ra gì, đã khiến cho mấy lão thần chú ý.

Canh giờ đã tới, hấn cất cao giọng hô, “giờ lành đã tới, đăng cơ đại diện bắt đầu”

Chúng thần hoàn hồn, kính cẩn đứng. Sở Minh Hiền đi tới trước quan tài, xoay người, đối mặt với chúng thần, gương mặt lạnh tanh, khí phách dâng trào, ánh mắt khiến người người run sợ.

Diệp Vũ lạnh lùng nhìn hấn, hấn thay đổi rồi, có quyền sinh sát đế vương trong tay, lại không còn vẻ tiêu sái không kìm được của trước đây nữa.

Thẩm Chiêu cất cao giọng tụng lời ca tụng hoàng đế, ánh mắt nàng hướng về quan tài – bệ hạ, ta nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng.

Sau đó quần thần cùng hô vang vạn tuế, thi lễ bái lạy.

“bình thân” Sở Minh Hiền xua tay, áo bào tung bay, tỏ rõ một đời sự nghiệp phát triển mới.

Nàng đón nhận ánh mắt hấn, con ngươi hấn đen rạng rỡ, đuôi mắt cười như không như có.

Sau khi đại điển đăng cơ trước quan tài xong, mọi người đi tới kim điện thương nghị – điện Thái cực, Sở Minh Hiền lại nhận đại lễ quần thần bái lạy lần nữa, tiến hành cuộc thương nghị đầu tiên.

Hôm nay hơi muộn chút, hấn ban chỉ, thỉnh đón lục cung. Sắc phong Tấn Vương phi làm quý phi, ở tại điện Thanh Ninh, sắc phong Lãnh Nguyệt Nhiễm là Chiêu nghi, còn thị thiếp, mỹ cơ khác đều không có danh phận, ở lại phủ Tấn Vương. Còn phi tần đại sự hoàng đế, thì không thể ở lại trong cung, mà chuyển tới Am Đông giao thủy nguyệt để tu hành. Còn bốn con gái quan gia mới tiến cung không lâu, chưa được sủng hạnh, đều trở về phủ.

Phủ Tấn Vương có vô số mỹ nhân, giờ đăng cơ, phi tần hậu cung vẫn ít so với hoàng huynh, khiến người người ghé mắt nhìn, trong cung đầy chuyện đồn nhảm.

Diệp Vũ nghĩ đến Tấn Vương phi sẽ là hoàng hậu, không ngờ chỉ là quý phi. Còn Lãnh nguyệt Nhiễm, tóm lại chiếm được như nàng ta muốn, có thể thấy Sở Minh Hiền đối đãi nàng ta vô cùng bình thường như thị thiếp.

Vào giờ Dậu ngày này, Diệp Vũ vừa sai cung nhân chuẩn bị cơm, lại đột nhiên truyền đến một giọng trong trẻo, “Không cần chuẩn bị cơm”

“Tham kiến bệ hạ” Mọi người vội vàng xoay người hành lễ. nàng cũng hạ mình hành lễ, không lên tiếng. Sở Minh Hiền sải bước đi tới nhìn rất phong độ....

Hấn một tay nâng nàng lên, “Nàng đang có thai trong người, không cần đa lễ”

Sau đó, hấn phát phát tay, ý bảo cung nhân lui ra, nói ôn hòa, “Tỷ nữa ngự thiện phòng mang bữa tối tới đây”

“Hôm nay là ngày vui của bệ hạ, đáng ra nên cùng ăn với quý phi, hưởng mộng đẹp” Diệp Vũ mím môi mỉm cười.

“Lẽ ra trẫm hấn nên cùng hoàng hậu có một đêm đẹp, chẳng qua nàng không phải hoàng hậu thôi”

“Bệ hạ vì sao không sắc phong nàng ấy làm hoàng hậu chứ?”

Hắn coi như mây trôi gió thoảng nói, “Trẫm vừa mới đăng cơ, không cần vội phong hậu”

Nàng nhìn hắn, hắn đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn trang trí đại điện. Hắn đã đổi bằng bộ quần áo đế vương màu vàng, ánh sáng làm nổi bật làn da trắng nõn của hắn, thái dương cao cao, mày kiếm như tước, tuấn mỹ vô cùng, còn hiên ngang hơn hẳn trước.

“Cảm thấy như thiếu chút chút gì đó....” Sở Minh Hiên nghĩ ngợi, “Ngày mai trẫm cho người ta mang tới ít trân bảo, nàng xem rồi lấy”

“Không cần, ta không thích sáng rực, hoa mỹ gì đó, chỉ cần đơn giản là tốt nhất”

“Thật không cần ư?”

Diệp Vũ lắc đầu, hắn cười bảo, “Vâng theo ý nàng” Yên lặng một lát lại nói, “Nếu có cần gì, thì cứ bảo cung nhân”

Nàng cười thản nhiên, “Bệ hạ, ta không thiếu gì cả” Cung nhân mang bữa tối tới, sáu món nóng hổi, hai bát canh, bày đầy bàn. Nàng nhìn thấy cả bàn màu sắc mùi vị thức ăn, “Bệ hạ, thật ra ta không thấy ngon miệng”

Sở Minh Hiên lấy giọng sủng nịch nói, “Ở trước mặt nàng, ta vẫn là ta, không phải bệ hạ, nàng không cần câu nệ. Ta nghe cung nhân nói nàng ăn không ngon miệng, thì bảo ngự thiện phòng làm thức ăn này, lại còn cùng nàng dùng bữa, đốc nàng ăn nhiều chút. Như vậy, con trong bụng nàng mới có thể lớn mau được”

Nàng chẳng nói gì nữa, chỉ gấp vài miếng mỗi thứ. Hắn không tự xưng là “trẫm” mà là “ta”, mượn biểu hiện này đối với tình ý nàng. Nhưng nàng sẽ không cảm động đâu.

“Sau này ngày nào trẫm cũng tới dùng bữa tối với nàng, đem nuôi dưỡng nàng và con hoàng huynh béo tốt vào” Hắn cười vui vẻ, c ười tới mức chẳng có chút xảo trá nào.

“Ta đây thay mặt con cảm ơn bệ hạ” Diệp Vũ lại cười thản nhiên.

“Đừng khách sáo, cứ một câu “bệ hạ”, ta nghe mà chán ngấy rồi. Nàng và ta vẫn nên như trước, cứ tùy ý gọi là được”

“Sao có thể giống trước chứ ạ? Bệ hạ giờ đã là cửu ngũ chí tôn rồi, không còn là Tấn Vương say mê chuyện nam nữ, tiêu sái không kìm nổi nữa rồi” Nàng nói nghiêm trang. Sở Minh Hiên nghe ra ý, mỉm cười, cười nghĩ một đằng mà nói một nẻo.

Hôm sau, bầu trời u ám, sắc trời đầy lo lắng, từng trận gió lạnh thổi tới. Tang lễ Đại sự hoàng đế đưa tang, từ cổng Triều Dương đi ra ngoài, tân đế và quần thần tiễn đưa, chúng phi tần để tang khóc lóc theo sau. Sở Lăng Thiên là con duy nhất của Đại sự hoàng đế đi trước phái tây hoàng lăng để hạ táng.

Sở Minh Hiên không để cho Diệp Vũ tiễn đưa, bởi nàng chẳng có danh phận nào. Nàng chỉ đành đứng ở hành lang dài, nhìn quan tài chậm rãi đi trước, chậm rãi biến mất...

Bệ hạ, nếu người trên trời có linh thiêng, hãy phù hộ cho ta mau chóng tra ra chân tướng, báo thù cho người.

Thẩm Chiêu chủ trì nghi thức hạ táng, Sở Minh Hiên ở lại trong cung. Hắn đứng trên thành lầu, trông thấy xa xa có chấm nữ tử nhỏ nhỏ nhu nhược, váy áo tung bay.

Vũ Nhi, giang sơn Đại Sở đã là của ta, nàng cũng nên là của ta.

Vừa trở lại ngự thư phòng, công công Phùng Thất tùy thân bẩm tấu, thái hậu mời hắn đi điện Từ Ninh.

Đi vào điện Từ Ninh, Sở Minh Hiên thấy mẫu hậu ngồi ở đại điện, nghiêm chỉnh, gương mặt lạnh tanh.

“Nhi thần b ái kiến mẫu hậu. Mẫu hậu truyền nhi thần đến, có chuyện gì quan trọng không ạ?” Thấy vẻ mặt mẫu hậu như thế, trong lòng hắn hiểu rõ.

“Dĩ nhiên là chuyện quan trọng rồi” Với con út, giọng bà chưa từng lạnh thế bao giờ.

“Mời mẫu hậu nói” Hấn ngồi một bên, không còn gần gũi như trước nữa.

Tôn thái hậu nhìn con út, chẳng biết mở miệng thế nào. Lúc trước, hấn và mình là thân nhất, tình cảm mẹ con sâu nặng, bởi vì Diệp Vũ, hai mẹ con phai nhạt, bất hòa. Bà biết, hấn vẫn còn giận với mình, nhưng bà thật sự thấy bất lực.

Bà nhìn thấy hấn làm như không có việc gì, thất vọng đau khổ nói, “Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm”

Sở Minh Hiên nói thản nhiên, “Lời mẫu hậu nói có ý gì?”

“Hiên Nhi, mẫu hậu không ngờ được con thế mà làm ra chuyện.... giết huynh đoạt vị, đại nghịch bất đạo như thế” Bà vừa đau xót vừa thất vọng, giọng đầy tức giận và thống khổ, “Con là con của mẫu hậu, Phong Nhi cũng là con của mẫu hậu, trong lòng bàn tay đều là thịt cả...”

“mẫu hậu đã biết rồi?” Hấn hơi cúi đầu, ánh mắt lóe sáng, bình tĩnh thâm trầm, “mẫu hậu sao lại biết được vậy/”

“Ai gia bị ốm nhẹ, nhưng cũng không phải hồ đồ. Ai gia nghĩ mấy ngày mấy đêm liền, do dự mấy ngày, hôm nay mới truyền con đến”

“nếu mẫu hậu không có chứng cứ rõ ràng, cũng đừng có lên án lung tung chứ ạ”

Tôn thái hậu ôm ngực, đau đớn kịch liệt nói, “con là do ai gia sinh, sao ai gia không biết con đang nghĩ gì chứ? Con nhớ mãi không quên Diệp Vũ, không bỏ được đoạn tình duyên này, hận Phong Nhi cắt ngang đoạt ái, đơn giản giết huynh đoạt vị, đoạt lại Diệp Vũ. Ai gia nói có đúng không hả/”

Sở Minh Hiên cười lạnh, “Mẫu hậu anh minh”

Nước mắt trào ra, bà đau đớn nói, “CẢ Phong Nhi có cắt ngang đoạt ái, con cũng không thể ra tay giết... Phong Nhi là huynh trưởng của con, sao con nỡ ra tay độc ác như vậy chứ...”

Hấn hất mặt lên, rồi đột nhiên biến sắc, ánh mắt lóe sáng, trông mắt lờ ra dọa người, “Vũ Nhi là của nhi thần! Ngay từ đầu đã là của nhi thần! Hoàng huynh cắt ngang đoạt ái, vì sao nhi thần không thể cướp về chứ? Hoàng huynh không chết, nhi thần sao cướp về được chứ? Chỉ có hoàng huynh chết rồi, nhi thần mới có thể có được cả giang sơn Đại Sở, mới có đủ sức để có được Vũ Nhi”

“Người phát rồ rồi!” Thấy thần sắc con như thế, bà biết, hấn đã thay đổi, biến thành một kẻ không còn tính người nữa.

“là ai đã khiến cho nhi thần phát rồ hả?” Sở Minh Hiên đứng lên, đứng trước người bà, nhìn xuống bà, lệ khí cuộn cuộn trong mắt, “Là hoàng huynh! Là Thái hậu! Là sớm trước đây, nhi thần tấu xin mẫu hậu tứ hôn cho nhi thần và Vũ Nhi, mẫu hậu cố ý kéo dài, bởi mẫu hậu vốn không muốn ban Vũ Nhi cho nhi thần, bởi mẫu hậu muốn đem Vũ Nhi ban cho hoàng huynh!”

“Không phải...” Nước mắt Tôn thái hậu lăn dài.

“Mẫu hậu bất công!” Giọng hấn vang lên quái đản, gần như là nghiêng răng kèn kẹt, “mẫu hậu lúc nào cũng khuyên nhi thần buông tay, nói gì mà thế gian không phải nỗi Vũ Nhi là cô gái tốt, mẫu hậu cũng biết, thế gian chỉ có duy nhất một Vũ Nhi, nhi thần cần nàng! Những cô gái khác có đẹp, dù thế nhi thần cũng không cần!”

“Vũ Nhi đã là người của Phong Nhi rồi, con lại nhớ thương cũng vô dụng thôi...”

“Nếu không phải mẫu hậu cố ý kéo dài, Vũ Nhi sớm đã là người của nhi thần rồi!” Ánh mắt Sở Minh Hiên lạnh băng vô cùng, “Từ lúc nhi thần có phủ đệ bên ngoài, mẫu hậu đã bắt công rồi, chuyện gì cũng lấy hoàng huynh trước! Mẫu hậu, nhi thần cũng là con của người, người bắt công như thế, nhi thần thấy rất đau lòng”

“Hoàng huynh con từ nhỏ đã không ở bên cạnh ai gia, sau khi lớn lên mới về, lúc ấy, con còn nhỏ, ai gia đặt nặng tâm tư lên người con, chẳng bận tâm gì đến Phong Nhi. Mấy năm nay, ai gia nghĩ muốn bồi thường

cho nó mấy năm chịu khổ sở...” Tôn thái hậu bị ai giải thích, không ngờ hần nhìn tiêu sái như thế, lại nhớ từng sự kiện một trong lòng.

“Nói vậy, là nhi thần gây ra tất cả, khiến cho hoàng huynh được hưởng hết mọi cái đẹp thiên hạ sao?”

“Không phải...”

“Đây là hậu quả bất công đó! Mẫu hậu chẳng trách nhi thần, nhi thần thậm nghĩ muốn một mình Vũ Nhi, nhưng mà hoàng huynh cũng không buông tay, như vậy, nhi thần khiến cho hần biến mất trên đời luôn!” Sở Minh Hiên tuần mi nhíu thành một hàng, như kiếm ra khỏi vỏ, “Nhi thần làm vậy không phải địa nghịch bất đạo, không phải giết huynh đoạt vị, chỉ là cầm lại những thứ vốn thuộc về mình thôi, giang sơn, mỹ nhân, đều như thế!”

Tôn Thái hậu giọng tắc nghẹn, “Con điên rồi...”

Hần nói tà vọng, ‘Mười một năm qua, hoàng huynh giết nhiều người như vậy, tàn bạo bất nhân tên đã sớm lan truyền khắp thiên hạ, đều không phải là một minh quân. Nhi thần sẽ nối tiếp người trước, mở lối trở thành một minh quân đời sau, khiến cho dân nước Đại Sở giàu mạnh, không bị ngụy quốc, Tần quốc bắt nạt. Mẫu hậu cứ ở điện Từ Ninh an hưởng tuổi già đi, đừng lo nhiều chuyện làm gì nữa, nếu không nhi thần không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu’

Bà cứ lặng nhìn theo con trai bước đi, lòng đau như cắt, nước mắt tuôn trào.

Diệp Vũ đứng nấp trong góc, nhìn Sở Minh Hiên như kẻ điên rồi đi, tay nắm chặt thành nắm đấm, run rẩy kịch liệt.

Không ngờ Tần Vương tiêu sái lỗi lạc ngày xưa giờ biến thành ma quỷ tội ác tày trời thế này. Bắt đầu từ câu nói “Vũ Nhi là của nhi thần” kia của hần, nàng nghe được câu tiếp theo, trong mắt chưa đầy sự hận thù rực cháy. Nhưng Thẩm Chiêu quan sát tỉ mỉ, không thể không có khả năng phát hiện ra; nhất định hần đã sớm biết, song cũng không truy cứu, bảo vệ chức hữu tướng. Nhất định là vậy.

Thù hận, chống đỡ để nàng về điện Phượng Tê, chống đỡ để nàng ăn cơm, đi ngủ, bởi vì, chỉ có giữ được mạng này, mới có thể lấy công đạo cho bệ hạ.

Ngày hôm sau, sau khi lâm triều, Diệp Vũ sai Tiểu nguyệt đi tìm Thẩm Chiêu, sau đó đi tới chỗ rừng tùng bách xanh biếc yên tĩnh kia. Đợi gần nửa canh giờ cuối cùng hần cũng tới.

“Khí sắc tốt lên chút rồi” Ánh mắt ôn hòa của hần dừng trên mặt nàng, quan phục màu đỏ không hợp với màu xanh của cây lá.

“Vì sao đại nhân lại giúp ngược vậy?” Nàng hỏi thẳng vào vấn đề, khí thế bức người.

“Ta không hiểu...”

“Đừng giả ngu nữa, lấy tài trí của ngài, không thể không nhìn ra trận hỏa hoạn đáng ngờ ở điện Trường Tâm được” Nàng nhìn thẳng hần, ánh mắt lạnh băng, “Giết huynh đoạt vị, không biết đại nhân ngồi yên nhìn hay là trợ giúp nữa?”

Thẩm Chiêu tuy hơi kinh ngạc, lại có tia sáng chột lóe qua, “Làm sao cô biết vậy?”

Diệp Vũ chất vấn, “Ngài và Tần Vương cùng hợp mưu soán vị sao?”

Hần nói chế giễu, “Bệ hạ bố trí đã lâu, bố cục tinh diệu, kể cả ta không hợp mưu cùng ngài ấy cũng chẳng thoát được liên quan”

Nàng biết, theo lời hần nói “bệ hạ” là Tần Vương, nàng nói cảm giận, “Vì sao ngài không mật báo với bệ hạ, để bệ hạ có phòng bị chứ? Bệ hạ coi trọng ngài, là chủ tớ với ngài hơn mười năm, thế mà ngài chẳng có tâm huyết, trở mặt nhìn bệ hạ bị chết cháy, ngài vẫn là người hay sao?”

“Đúng, ta không phải người!” Ánh mắt Thẩm Chiêu nặng nề, chưa từng bị thương như vậy.

“Người trong thiên hạ tuyệt đối không ngờ được Thẩm Chiêu là kẻ cực kỳ vô tình vô nghĩa nhất trên đời này” Diệp Vũ cất giọng lạnh băng châm chọc.

Theo lý mà nói, hắn và Sở Minh Phong quân thần ở chung mười năm, tình thâm nghĩa nặng, mà hắn cũng có tình nghĩa sâu nặng thế với Tần Vương, nên hắn nguyện bỏ qua chuyện giúp quân vương hay giúp Tần Vương đây? Nàng thật không rõ, “Vì sao giúp Tần Vương?”

Hắn cười khê, “Ta còn có chuyện quan trọng, xin đi trước”

Nàng gọi hắn, đuổi theo hắn, hắn bước nhanh rời đi, cứ như đang lẩn trốn sự truy vấn của nàng. Thẩm Chiêu, sao người có thể vậy chứ?

Trở lại điện Phượng Tê, Diệp Vũ đầy tâm sự trong lòng, đến cả A Tử bảo bệ hạ đang ở trong cũng không muốn gặp.

Đột nhiên thấy Sở Minh Hiền ngồi uống trà ở đại điện, nàng kinh ngạc chút rồi nhanh chóng khôi phục thần sắc, cười nhợt nhạt, “Lúc này bệ hạ không ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, sao lại tới đây chứ?”

“Tấu chương lúc nào phê cũng được” Hắn ngồi ở đó, dáng người thanh nhàn, năm phần tuấn dật, ba phần khí phách, hai phần lạnh lẽo, chẳng ra vui buồn khiến người ta không đoán ra nổi. Hắn cười hỏi, “Đi đâu vậy?”

“Ta thấy ánh mặt trời sáng lạn, liền tùy tiện ra ngoài chút” Nàng mỉm cười đáp thản nhiên.

“Đúng rồi, cung nhân đã đưa thuốc dưỡng thai tới đó” Hắn nhìn chén thuốc trên bàn, ánh mắt mỉm cười, “Vũ Nhi, đúng lúc đang nóng uống đi”

Diệp Vũ đi qua, bưng chén thuốc lên uống một mạch. Sở Minh Hiền đi tới trước mặt nàng, ánh mắt chứa đầy hàm xúc, “Vũ Nhi, một ngày nào đó ta cho mẫu thân nàng tiếng cung ở cùng nàng được không?”

Nàng gật đầu, “Tạ bệ hạ”

Vừa nói xong, cơn đau nhức ập tới, loại đau đớn kiểu này có chút quen thuộc... Nàng gập người xuống ôm bụng, đau tới mức đổ mồ hôi lạnh, “Đau quá...”

Hắn vội vàng đỡ nàng, kêu to ra ngoài, “Người đâu, truyền thái y!”

“Bát thuốc dưỡng thai này...có vấn đề...” Đây là trực giác đầu tiên, nàng túm chặt tay hắn, đau bụng cuộn trào, “Bệ hạ...tra ra...”

“Phu nhân, ngài làm sao vậy?” A Tử đỡ lấy nàng, lo lắng vô cùng.

Hắn ôm lấy nàng nhắm thẳng tấm điện, đặt nàng lên giường, cầm lấy tay nàng, “Đừng lo, có ta ở đây, con không sao...”

Diệp Vũ nhắm chặt mắt lại, cố chịu đựng từng cơn đau đớn ập tới...

Dần dần nàng cảm thấy gương mặt sầu lo của hắn càng ngày càng mơ hồ, như hắn đang cười...

KHắp nơi đầy sương mù, bốn phía mờ mịt, nhìn không thấy rõ hoàn cảnh xung quanh. Bỗng Diệp Vũ thấy Sở Minh Phong đứng phía trước, ôm một đứa bé mới sinh khóc nỉ non. Đó là con của nàng, vẫn còn chưa ra đời, vì sao lại ở trong tay hắn chứ?

“Bệ hạ, đây là con của chúng ta sao?” Nàng muốn nhìn đứa bé chút, hắn cũng không cho nàng xem.

“Người vẫn yêu thương nhưng nhớ hoàng đế, trầm mang đứa bé đi” Sở Minh Phong đáp lạnh khốc.

“Không, không được.... Bệ hạ, để đứa bé lại cho ta...”

Hắn vô tình xoay người, đi càng lúc càng xa, mặc cho nàng quát to thế nào cũng không gọi hắn trở lại được. Nàng khàn cả giọng kêu lên, “Bệ hạ, đừng đi mà...đừng đi mà...”

162. Chương 165: Nổ Tan Tàn

Sương mù tràn ngập, nuốt trọn hắc, chỉ để lại một mình nàng, cô độc. Bỗng bụng lại bắt đầu đau, đau như dao cắt.... Nàng mở bừng mắt ra, trước mắt nhìn thấy rõ dần... Sở Minh Hiên, A Tử, Tiểu nguyệt, Thái y...

Đứa bé, đứa bé đâu rồi?

Diệp Vũ theo bản năng sờ bụng, ở đó vẫn bằng phẳng như cũ, “Con ta đâu? Không sao phải không?”

Tiểu nguyệt thương tâm rơi lệ, “Phu nhân...”

A Tử hốt mất đồ hồng, “Phu nhân, đứa bé....không còn nữa...”

Nổ bùng tan tành!

Diệp Vũ bị lời của nàng ta chấn động, đứa bé...không còn nữa ư? Sở Minh Phong thật sự đã mang đứa bé đi rồi ư? Không, đó chỉ là cơn ác mộng...

Sở Minh Hiên nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, ôn nhu trấn an, “Vũ Nhi, lần này là bất ngờ...Sau này còn có thể có con nữa...”

Nàng hoảng sợ nhìn về thái y, đau đớn hỏi, “Đứa bé sao có thể không còn nữa chứ? Người không dốc hết sức có đúng không?”

“Phu nhân vốn thân thể yếu ớt, thai nhi không ổn, mấy ngày gần đây đau thương quá độ, tâm tình thay đổi nhanh, bởi vậy mới sảy thai” Thái y trấn định nói.

“Đừng như vậy, thái y đã cố hết sức rồi” Sở Minh Hiên bảo thái y điều trị thân thể nàng cẩn thận, bảo ông lui ra trước. A Tử, Tiểu Nguyệt thấy vậy cũng cáo lui.

Nàng nhớ tới bát thuốc dưỡng thai kia, có lẽ vẫn ở trên bát thuốc dưỡng thai. Hắc vuốt ve tay nàng, ‘Vũ Nhi, con hoàng huynh đã không còn nữa, ta cũng khó chịu lắm. Việc đã đến nước này, hay là nghĩ thoáng chút. Nếu hoàng huynh thấy nàng thương tâm muốn chết như thế, cũng không hy vọng nàng như vậy’

Trong lòng Diệp Vũ cười lạnh, công phu hắc nguyệt trang càng ngày càng lợi hại, khiến cho người ta nhìn không ra chút sơ hở. Nếu không phải đã biết hắc âm thầm làm rất nhiều chuyện xấu, nàng nhất định bị hắc lừa xoay vòng vòng rồi.

“Vậy chén thuốc kia nhất định có vấn đề, vì sao bệ hạ không tra rõ giúp ta?” Nàng nói thử.

“nàng chưa nói, ta cũng sẽ tra rõ. Mới rồi nói vậy, chỉ là không cho thái y để ý tới thôi” Giọng Sở Minh Hiên đầy kiên định, “Nàng yên tâm, ta nhất định lấy lại công đạo cho nàng”

“Tạ bệ hạ” Nàng cười khẽ.

“Giữa ta và nàng, đừng khách sáo thế” Ánh mắt hắc rất sâu, đầy thâm tình, “Vũ Nhi, lúc ở Dương Châu ta đã thề, cả cuộc đời này nếu phụ nàng, thì ta sẽ sống không bằng chết. Còn nhớ rõ không?”

Diệp Vũ lặng lẽ nhìn hắc, trái tim băng giá như tuyết. Hắc nói nặng nề, “Cuộc đời này cuối cùng ta sẽ ở bên cạnh nàng”

Chẳng bao lâu hắc đi ngự thư phòng, lúc gần đi dặn dò nhiều lần, muốn nàng vui, đừng suy nghĩ bậy bạ.

Sau buổi trưa, Tôn thái hậu và Sở Minh Lượng tới thăm nàng. Với chuyện nàng xảy thai, họ dĩ nhiên là rất khổ sở đau lòng, song cũng bảo cần bảo dưỡng thân thể là đúng nhất.

Lời nàng nói chuyện xảy thai không phải là chuyện bất ngờ, Tôn thái hậu không nói gì, định nói lại thôi, tóm lại cái gì cũng không nói.

Hai ngày sau, Sở Minh Hiên vẫn chưa lấy lại công đạo cho Diệp Vũ, mỗi lần nàng hỏi hắc, hắc bảo vẫn chưa tra ra, nói đúng hơn là chưa tra ra được, đều là những lời nói dối.

Đưa mắt nhìn cả hoàng cung, ai sẽ hại đứa con trong bụng nàng chứ? Quý phi hay là Chiêu nghi đây? Cốt nhục trong bụng cũng không phải là con của Sở Minh Hiên, các nàng kia chẳng có động cơ nào xuống tay. Như vậy để ý tới đứa con trong bụng nàng, chỉ có một người, đó là hắc!

Nàng đã sớm hoài nghi hẩn, chẳng qua không có chứng cứ rõ ràng, cũng không để lộ ra dấu vết, chỉ có đoán.

Ngày này, Diệp Vũ đi dạo ngự hoa viên giải sầu, giả vờ làm rớt một chiếc khuyên tai ngọc, bảo A Tử quay lại tìm, để mình nàng lại, sau đó một mình đi tới trước Thái Y viện. Lúc trước, A Tử nghe lệnh nàng, giờ chỉ nghe lệnh y.

Có một lần, nàng giả vờ ngủ, thấy A tử và Sở Minh Hiên đứng ở trước đình nói chuyện. Phải nói là hẩn hỏi a Tử, A tử bấm tấu chi tiết, lại có thái độ thẹn thùng. Như thế, nàng phỏng đoán, A Tử hâm mộ hẩn, đối hẩn nói gì nghe vậy.

Tìm được Từ thái y, Diệp Vũ cùng ông đi vào một chỗ yên tĩnh, lập tức hỏi luôn, “Ông bắt mạch cho ta xem, thai nhi của ta thật sự không còn rồi chứ?”

“Quả thật là thế” Từ thái y thở dài, “Hoàng quý phi thân thể hư nhược, vốn chẳng dễ có thai. Lần này mang thai hoàng tự, bị đả kích lớn, động thai khí, đến nỗi thai nhi không còn”

“Ngày nào ta cũng uống thuốc dưỡng thai mà, chẳng thể giữ được thai nhi hay sao?”

“nếu điều trị tốt, có thể giữ được thai nhi, song gần đây hoàng quý phi quá âu sầu lo lắng, tâm tình phiền chán, cái thai này rất khó giữ” Ông nghe nói nàng xảy thai, cũng cảm thán ông trời trêu người.

Nàng ngơ ngác không thể tin được là mình hại chết con mình, thật sự là vậy sao? Không có liên quan gì đến chén thuốc kia sao? Không liên quan đến ngoài ngoài sao? Từ thái y thối thức mãi, “Nếu để vi thần giúp hoàng quý phi an thai, hẩn còn có đường sống, tiếc là...”

Diệp Vũ nói chưa xót, “Ta vẫn chưa sắc phong, sau này đừng gọi ta là “hoàng quý phi” nữa, để cho người ngoài nghe được còn tưởng ta là hoàng quý phi của đương kim bệ hạ nữa”

Ông gật gật đầu, “Phu nhân còn dặn dò gì nữa không?”

Nàng nhớ tới một chuyện bảo, “Ngày ấy ta có uống thuốc dưỡng thai xong thì đau bụng, ông giúp ta tra ra thái y kia viết thuốc dưỡng thai xem có đúng không”

Ông đồng ý, bảo sẽ làm rõ một ngày nào đó trả lời thuyết phục với nàng.

Trưa hôm sau, Diệp Vũ nói là không được khỏe, bảo Tiểu Nguyệt đi mời Từ thái y tới. Chẳng bao lâu, Từ thái y đến, bắt mạch cho nàng. Nàng bảo với A Tử, “Mới rồi ăn ít, giờ vẫn còn đói, người đi ngự thiện phòng xem có chút điểm tâm nào nữa không”

A Tử không nghi ngờ gì, lập tức đi ngự thiện phòng. Từ thái y liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái hạ giọng nói, “Phu nhân, theo phương thuốc thái y viết ra, thuốc dưỡng thai không có gì là không ổn. Vi thần cũng hỏi qua tiểu công công sắc thuốc, tiểu công công nói cũng không phát hiện ra thuốc dưỡng thai có chỗ nào không ổn cả”

Diệp Vũ thì thảo tự nói, “Ta xảy thai, thật sự là do thai nhi không ổn sao?”

“Vi thần phát hiện ra một chuyện. Một công công nói, thời gian trước cung nữ điện Phụng Tê tới ngự thiện phòng lấy lá từng, có nói là được phụng mệnh tới lấy”

“Lá từng ti? Là thảo dược ư?”

“Lá từng ti có tác dụng an thần ngủ tốt, nhưng nếu là với phụ nữ có thai thể trạng yếu thì dễ nghe hơn, có nguy hiểm tới thai nhi” Từ thái y nói.

Nàng chấn động sửng sốt, đã nhiều ngày cũng chưa từng nghĩ qua một lá từng ti nào. Bỗng có một chuyện hiện lên trong đầu.

Mấy ngày trước, cung nữ phụ trách dọn giường chiếu có mang tới một túi hương tinh xảo, bảo là bệ hạ sai nàng ta làm, còn nói túi hương này có tác dụng an thần ngủ tốt, không nằm mộng.

Nàng quay đầu lại nhìn về phía đầu giường, túi hương kia vẫn còn ở đó. Từ thái y mở túi hương ra xem, nghĩ nghĩ, “Lá từng ti”

Tim Diệp vũ như rút mạnh xuống một hàm băng vậy, lạnh lẽo thấu xương.

Đúng thật là Sở Minh Hiên!

Sở Minh Hiên, người thật phát rồ rồi sao! Đến cả đứa con trong bụng ta mà cũng không tha!

“Đúng là bệ hạ” Từ thái y lắc đầu thở dài, “Bệ hạ làm vậy, chắc là không muốn có ai uy hiếp tới ngôi đế vị của ngài ấy rồi”

“Từ đại nhân cứ về trước đi”

“Phu nhân có việc gì thì truyền vi thần tới”

Nàng nắm chặt lấy túi hương, càng xiết càng chặt, tay gần như phát run lên, môi gần như cắn nát ra, trong mắt chứa đầy lửa hận.

Tới bữa tối, Sở Minh hiên vẫn tới bùng bữa với nàng. Thấy nàng ngồi ngẩn người, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, hần đau lòng mãi, gọi hai tiếng mà nàng chẳng có phản ứng gì, hần lại gọi hai tiếng nữa, nàng mới hoàn hồn.

“Vũ Nhi, đang nghĩ gì nhập thần thế?” Hần ngồi xuống cạnh nàng, cầm tay nhỏ bé của nàng. Tay bé nhỏ của nàng lạnh băng, hần hoảng sợ, nói sần sốc, “Có cảm thấy lạnh không? Ta lấy áo khoác thêm cho nàng”. “Ta không lạnh, mà trái tim băng giá” Ánh mắt Diệp Vũ u lãnh.

“Sao vậy?” Thấy thần sắc nàng như thế, nói lời thế thế, trong lòng hần hiểu. nàng lấy túi hương từ sau lưng ra, “Bên trong lá cái gì?”

Hần gần như không giấu diếm nữa, “Lá Tùng ti”

Nàng cắn răng, nói từng từ một, “Ngài sai cung nữ đi ngự thiện phòng lấy lá tùng ti, cho vào trong túi hương, rồi đặt túi hương ở đầu giường của ta, khiến cho ta ngày đêm ngủ lá Tùng ti. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, ta sẽ bị xảy thai. Đúng như mong muốn của người, con ta đã không còn”

Sở Minh Hiên nói thản nhiên, “Nàng đoán không sai, đúng thật là thế”

“Vì sao? Đứa bé vô tội, ngài sao có thể hại chết con ta chứ hả?” Diệp Vũ lớn tiếng ép hỏi.

“Con của nàng, cũng là đứa con của hoàng huynh”

“Đứa bé còn chưa ra đời, thế mà ngài cũng không tha cho? Ngài lo sau này nó lớn lên sẽ uy hiếp đế vị của ngài, hay vẫn hận bệ hạ thấu xương, cũng hận luôn cả đứa bé của huynh ấy?” Giọng nàng sắc lạnh, gần như lửa giận phụt ra từ trong mắt.

“Nàng nghĩ quá nhiều, mà ta còn nghĩ nhiều hơn thế” Hần nói bình tĩnh khác thường.

“Ngài điên rồi!” Nàng tức giận mắng, đôi mắt đẹp biến thành mắt đỏ.

Sở Minh Hiên lặng nhìn nàng, trên mặt không buồn không vui, với sự lên án của nàng, gần như không tức giận.

Diệp Vũ đứng lên, cũng không còn kiềm chế được nữa, nói phẫn hận, “Trận hỏa hoạn điện Trường Tâm kia, là âm mưu của người! Người liên thủ với trọng thần trong triều, bố trí đã lâu, bố cục tỉ mỉ, bệ hạ chết cháy rồi, sau đó người thuận lợi đăng cơ, cướp gọn trong tay”

Giọng hần lãnh đạm, “Rốt cuộc nàng đã biết cả”

Nàng tức điên mất rồi, “Giết huynh đoạt vị, tàn sát ruột thịt, người tâm địa ác độc, chẳng khác nào súc sinh”

Đôi mắt đẹp của hần ánh lên lạnh lẽo cười tà, “Có muốn biết ta bố trí thế nào không?” Chẳng đợi nàng đáp, hần tự mình nói tiếp, giọng đầy đắc ý, ‘nàng nhất định không tưởng tượng được đâu. Từ Dương Châu về, ta bắt đầu cân nhắc xem làm cách nào cướp được nàng về, bố trí một kết cục hoàn mỹ thế nào. Nàng và hoàng huynh quan hệ càng ngày càng tốt, hoàng huynh cũng càng ngày càng sủng ái nàng, rất có thể phế cả hậu cung. Ta liền hợp mưu với Lý Chiêu nghi, khiến cho hoàng huynh tận mắt thấy nàng và ta làm chuyện cấu tha ở Thính Phong các”

“Ta trúng huân hươu, vì sao ngươi không trúng?”

“Bởi vì trước đó ta đã uống thuốc giải trước, ta duy trì tỉnh táo mới có thể diễn vai một cách hoàn mỹ. Còn nữa chuyện hoàng huynh nạp thêm phi tần, là ta cố động lão thần tiến tấu với hoàng huynh”

Diệp Vũ biết hẳn làm việc này đơn giản chỉ là muốn tình cảm giữa mình và Sở Minh Phong tan vỡ, hẳn thừa dịp len vào.

Sở Minh Hiền nói chậm rãi, “nàng và hoàng huynh vẫn có thể tốt như lúc ban đầu, ta không thể đợi thêm được nữa, vì thế, ta quyết định cho hoàng huynh chết cháy!”

Nàng kinh hãi nhìn hẳn, thấy nụ cười hẳn như độc thối, âm độc khiến người ta thấy mà sợ.

“Hoàng huynh thích ăn cá, cá tiên ngự thư phòng là do cung nhân tới sườn đông hoàng cung bắt. Ta sai người mỗi ngày lén bỏ chút độc mạn tính vào trong đầm cá, khiến con cá này ăn chất độc vào bụng cũng không chết ngay, bởi vì, độc quá ít. Nhưng độc lại giấu trong thân cá, lại bị hoàng huynh ăn vào bụng, ngày nào cũng thế, sẽ trúng độc mà chết”

“Chẳng phải có cung nhân ăn thử trước sao? Vì sao cung nhân không sao?”

“Độc vậy còn ít, sao trúng độc được chứ? Hoàng huynh ăn mấy con cá cũng chưa sao, huống chi là cung nhân?” Đôi mắt hẳn chậm rãi lóe lên ác độc, “Ta cũng không muốn độc chết hoàng huynh đâu, bởi vì hoàng huynh không cần bị độc chết, mà hẳn phải chịu hỏa hình, chậm rãi chết cháy, bị trận lửa lớn thiêu sống hoàn toàn. Lượng độc này nhỏ, không mất mạng được sẽ chỉ khiến hẳn thấy không khỏe thôi. Vài ngày trước, hẳn bị bệnh nhẹ, đêm đó nàng chạy trốn ra cung lại bị hẳn tóm được, hẳn tức giận công tâm, hơn nữa lượng độc tố nhỏ này cũng có tác dụng, khiến cho học máu”

Diệp Vũ kinh hãi tim đập mạnh lên, hóa ra thân thể Sở Minh Phong không khỏe, nguyên nhân chính bị học máu là đây. Tấn Vương trở nên thật đáng sợ, tâm lý méo mó, điên loạn mất rồi.

Sở Minh Hiền nhìn nàng chằm chằm, đôi mắt mở to trông rất dọa người, “Trong ngoài cung, ta đã chuẩn bị tốt tất cả. Ngày ấy, ta sai người ta chở thuyền dầu hỏa cừ cổng Bắc vào cung, hoàng huynh về tắm điện nghỉ tạm, ta sai cung nhân điện Từ Ninh gọi nàng đến, lại bảo Vòng Ngọc châm huân hươu khiến cho hoàng huynh bất tỉnh nhân sự. Như vậy hoàng huynh không tỉnh lại, cũng sẽ không trốn ra được. Tuy điện Trùng tâm không hề thiếu cung nhân, nhưng chúng đều bị người của ta đánh hôn mê cả, sao cứu được hoàng huynh chứ?”

Đáng sợ quá!

Nàng bắt giác sợ hãi than, bố cục của hẳn không tính là hoàn hảo, song nghĩ tới các mặt, không những chiếm được lòng tin của lão thần trong triều, mà còn mua chuộc được không ít thị vệ và cung nhân điện Trùng Tâm, hẳn vốn không thể làm được gì, vốn không thể công khai phóng hỏa thiêu tẩm điện thiên tử được.

Hắn nhìn nàng chăm chú như đang thưởng thức một pho tượng hoàn mỹ không tỳ vết, nói khác thường, “Bố cục này, ta tốn bao tinh lực, nàng có biết không? Vũ Nhi, ta làm vậy, là vì muốn cùng nàng dài lâu”

“Ngươi làm vì chính ngươi!” Nghĩ đến Sở Minh Phong bị thiêu sống chết cháy, Diệp Vũ lửa giận bốc cao, “Ngươi đã tâm bình bĩnh, tham lam quyền thế...”

“Sai rồi... Sai rồi...” Sở Minh Hiền nói nghiêm trang, “Ta chỉ muốn làm một Vương gia hai tay rảnh rang, tiêu diêu tự tại, chưa bao giờ nghĩ muốn ngồi ôm giang sơn, càng chưa bao giờ nghĩ đến hành thích vua đoạt vị đại nghịch bất đạo như thế. Chợt có một ngày, ta đã biết một bí mật. Một lão thần buột mồm nói, năm đó phụ hoàng bệnh nặng có ý sửa lập thái tử. Thẩm Chiêu ăn nói lợi hại mới khiến cho phụ hoàng bỏ ý nghĩ sửa lập thái tử trong đầu đi. Vốn phụ hoàng định sửa lập ta làm thái tử, lại bị Thẩm Chiêu ngăn cản. Sau đó, lúc phụ hoàng sắp đi, truyền triệu thẩm Chiêu, đưa cho hẳn một mật chỉ”

“Mật chỉ viết gì?” Lòng nàng nhảy lộn bộp, nói chung mật chỉ là điểm cực mấu chốt thay đổi.

“Nàng cứ hỏi đại Thẩm Chiêu đi” Hẳn cười lạnh leo.

Nàng chán nản lại hỏi, “Lúc Phụ hoàng ngươi bị bệnh sao lại định sửa lập thái tử chứ?”

Sở Minh Hiền nói đầy kính ngưỡng, “Phụ hoàng một đời anh minh, sớm nhìn ra thủ đoạn hoàng huynh thô bạo tàn nhẫn, không xứng làm minh quân, nên lúc bị bệnh mới có ý sửa lập thái tử”

Lý do này, tuy có thể thành lập, nhưng cũng chỉ một phía. Tuy Sở Minh Phong tại vị mười một năm, giết không ít người, xét nhà diệt tộc triều thần cũng có, nhưng Đại Sở quốc do hắn làm chủ, thống trị đất nước quốc thái dân an, giàu có binh mạnh, Ngụy quốc, Tần quốc mới kiêng kị, không dám mang binh xâm lược.

Hắn đứng lên, túm chặt lấy thân thể nàng, giọng đầy tà ác, “Giang sơn Đại Sở là của Ta! Là Thẩm Chiêu cố ý ngăn cản! Đó là lỗi của Thẩm Chiêu! Hoàng huynh làm hoàng đế mười một năm, đã tiện cho huynh ấy lắm rồi, ta cầm lại thứ giang sơn vốn thuộc về ta, có gì sai sao?” Lệ khí nóng rực quay cuồng trong mắt hắn, khiến cho người ta thấy mà sợ hãi, “nàng là của ta! Là hoàng huynh ngang nhiên chiếm đoạt! Là Thẩm Chiêu trợ giúp ngược! Nếu không có họ, nàng và ta đã sớm trở thành vợ chồng, ân ái bên nhau, lưu luyến tình thâm!”

Chưa bao giờ thấy thần sắc hắn đáng sợ như thế, Diệp Vũ e ngại co rúm người lại, “Phụ hoàng người chết rồi cũng không sửa lại di chiếu, giang sơn không phải của người”

“Là của ta! Thẩm Chiêu có thể làm chứng!” Sở Minh Hiền cười khác thường.

Nàng hiểu ra, đây chính là nguyên nhân Thẩm Chiêu giúp đỡ Tấn Vương. Hắn giơ cao hai tay, cười đầy đắc ý, “Giờ, giang sơn Đại sở là của ta, nàng là của ta. Giang sơn mỹ nhân, đều ở trong tay ta!”

Năm ngón tay nắm chặt thành nắm, ánh mắt hắn sáng rực, nở to như ánh lửa, lại giống như bị tẩu hỏa nhập ma vậy.

“Người tàn sát ruột thịt, giết nhiều người như vậy, tàn bạo bất nhân, ông trời sớm hay muộn cũng thu lại thôi!” Diệp Vũ giận, “Đây là nhân quả báo ứng”

“Ta là chân mệnh thiên tử, ông trời muốn thu ta, cũng là sau trăm tuổi nữa đi

!” Sở Minh Hiền nói đầy cuồng vọng. Nàng cảm thấy bi ai vô cùng, hắn không hề còn là Tấn vương suốt ngày chơi bời, tiêu sái không kìm được như trước nữa, mà đã biến thành một bạo quân tâm địa độc ác, giết người không chớp mắt mất rồi.

**

Hai ngày sau, chiều nghi Lân Nguyệt Nhiễm đến thăm. Lúc đó là hoàng hôn, ánh nắng chiều sáng lên những làn mây gợn sóng màu gỗ trên bầu trời, mặt trời trắng lợt, đỏ rực như máu.

Diệp Vũ đứng ở hậu uyển, nhìn lên tịch dương máu đỏ, không hề nghe thấy tiếng bước chân, cho tới khi Lân Nguyệt Nhiễm đứng bên cạnh mới phát hiện ra.

Nhớ rõ năm trước, Lân Nguyệt Nhiễm xả giận giúp Tấn Vương, lừa nàng tới biệt uyển, khiến cho nàng bị ngâm trong nước đá.

Diệp Vũ âm thầm cân nhắc, nàng ta tiến tới lần này có mục đích gì?

“Chiêu nghi có gì chỉ giáo?”

“Không dám” Lân Nguyệt Nhiễm mặc bộ quần áo màu tím, thắt lưng thon nhỏ, phong tư yếu điệu, đôi mắt phượng xé lên như làn gió thu lạnh, “Nhìn cả, người và ta tóm lại đều là tỷ muội thôi”

“Ta chưa bao giờ là tỷ muội với người, trước kia không, sau này cũng không” Lời Diệp Vũ đầy chính nghĩa, “Ta là người của tiên hoàng”

Lân Nguyệt Nhiễm cũng không giải thích thêm, chỉ mỉm cười, “Sức khỏe người đỡ hơn chưa?”

Diệp Vũ nói thản nhiên, “Điều trị thân mình cần thời gian, không thể một lần là xong được”

Mặt Lân nguyệt Nhiễm nhuốm chút ánh nắng chiều đỏ, “Người có giận bệ hạ không?”

“Người thì sao?”

“Tuy bệ hạ tâm địa độc ác, nhưng lại toàn tâm toàn ý với người, tình cảm si tình” Nàng ta cũng không đổ ky, trên mặt tràn ngập niềm thương tiếc với nam tử si tình, “Người cũng biết vì sao bệ hạ khiến người xảy thai rồi chứ?”

“Ta không muốn biết”

“Bệ hạ có hỏi qua thái y, người bị thương quá độ, tâm tư quá nặng, sầu lo hại thân, thai nhi chưa đủ hai tháng cũng sẽ không được đảm bảo” Lãnh Nguyệt Nhiễm lấy giọng thương hại nói, “Đây là cốt nhục tiên hoàng để lại cho người, lúc xảy thai, người nhất định bị thương vô cùng. Bệ hạ không muốn người chịu nỗi đau mất con, nên mới ra tay ác độc, để người xảy thai. Như vậy, người sẽ hận bệ hạ tận xương, nỗi đau mất con sẽ giảm bớt hơn”

Diệp Vũ kinh ngạc sửng sốt, không phải như thế, không thể là như thế. Lãnh Nguyệt Nhiễm thở dài, “Ngày ấy người chất vấn bệ hạ, lại âm ỷ với bệ hạ, sau đó bệ hạ tới chỗ ta. Ta thấy bệ hạ có nhiều tâm sự, mặt rờn không giận, mới hỏi” Nàng ta đứng lên nâng cằm Diệp Vũ, “Bệ hạ đã sớm nói với ta, sẽ không cho người chấp nhận nỗi đau mất con, vì thế, bệ hạ quả thật mới làm người xấu”

Diệp Vũ nói oán hận, “Hắn vốn là người xấu rồi”

Lãnh Nguyệt Nhiễm lại hâm mộ nói, “Bệ hạ đối đãi người thâm tình như thế, nhưng người lại chẳng có chút cảm động nào cả sao?”

Diệp Vũ im lặng, cho dù cảm động, cũng là trước đây, hiện giờ, trong lòng nàng chỉ có hận.

“Tuy vương phủ có vô số mỹ nhân, nhưng bệ hạ chưa bao giờ thật tình với ai. Lòng bệ hạ đặt hết trên người người rồi, tình bệ hạ, cũng đặt trên người người. Cho dù người không thể yêu bệ hạ, cũng đừng hận bệ hạ. Bởi vì, bệ hạ không chịu nỗi hận của người”

“Chịu không nổi cũng phải chịu!” Giọng Diệp Vũ lạnh tanh.

“Nếu người có gan làm tổn thương tới bệ hạ, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người đâu!” Lãnh Nguyệt Nhiễm lạnh lẽo nhìn nàng chăm chăm.

Diệp Vũ nghĩ rất lâu, lời Lãnh Nguyệt Nhiễm là thật chẳng? Từ thái y nói qua, lấy y thuật của ông ra có thể giữ được con. Thái y khác, nhất định cũng không có y thuật cao thâm như vậy. Như vậy, nàng đúng thật là có thể xảy thai bất kỳ lúc nào. Sở Minh Hiền nghe thái y xong, tình nguyện mình hận hắn, cũng không nguyện mình chấp nhận được nỗi đau mất con, quả nhiên là nghĩ vì mình ư?

Cho dù hắn có giảm bớt nỗi đau này xuống bằng cách ra tay ác độc, nàng cũng sẽ không tha cho hắn! Đêm nay, nàng trần trọc, nghĩ rất nhiều, rất nhiều, thật sự mệt mỏi quá mới ngủ.

Giống như là chỉ ngủ có một lát, Diệp Vũ cảm thấy trên người rất nặng, như bị vật gì đó đè nặng, không nắm được... Trong mơ hồ, nàng cảm giác có người hôn nàng, nhẹ nhàng hôn, ôn nhu dây dưa... Nửa mộng nửa tỉnh loại cảm giác ôn nhu triền miên này khiến cho nàng cảm giác như Sở Minh Phong đang hôn mình, mong nhớ mãnh liệt đêm ngày khiến nàng tự giác mê đi..

Hắn cuồng nhiệt hôn nàng, tựa như dĩ vãng vậy, liều chết triền miên, khiến cho tâm hồn thân xác hòa vào nhau. Trong mơ màng tỉnh lại, nàng mở mắt ra, lại thấy một khuôn mặt tuấn tú khác Sở Minh Phong khiến nàng khiếp sợ ngay người.

Sở Minh Hiền!

163. Chương 166: Di Chiếu

Diệp Vũ tỉnh táo hoàn toàn, lửa nóng ở chân tay lập tức lạnh băng, dùng sức đẩy hắn.

“Vũ Nhi, nàng là của ta...” Giọng hắn ảm ách, túm chặt hai tay nàng, đè nặng nàng, dễ dàng hóa giải sự kháng cự của nàng.

“Buông ra... Ta là hoàng tử của người, sao người có thể...”

“Cò gì mà không thể chứ?” Trong bóng tối mờ, khuôn mặt tuần tú của Sở Minh Hiên đỏ rực ngập tràn lửa dục, “Dù người đã là người của hoàng huynh nhưng vẫn có thể tái giá với ta được mà”

Lời vừa dứt, hắn lại cúi đầu xâm nhập, chiếc lưỡi nóng ướt liếm môi má nàng, gáy, tấn công mãnh liệt cuồng dã, giống như đi hành quân gấp, chạy mất ngàn dặm vậy.

Trời xanh chứng kiến, hắn đã si niệm nàng tới mức điên cuồng rồi, yêu nàng tới chết không thôi rồi.

Đợi rất lâu, đã nhịn vô số ngày đêm, trải qua nỗi đau cắn nuốt và tương tư tra tấn quá nhiều, cuối cùng cũng chiếm được gian sơn, mỹ nhân, cuối cùng đã có được nàng hoàn toàn, sao hắn nhịn nữa chứ? Thân thể mềm mại ngày đêm mong nhớ ở ngay dưới thân, ở ngay trước mắt, hắn sao có thể tha được chứ? Hắn thậm chí muốn được yêu nàng, giải nỗi khổ tương tư, thậm chí muốn cùng nàng đêm ngày triền miên, ân ái tới già...

Hắn mạnh mẽ ép chặt nàng, lưỡi nóng rà đi xuống, hơi thở ồ ồ dồn dập, thân thể ở đây thơm ngào ngạt mềm mại vô cùng, lửa dục trong cơ thể cứ bốc càng cao, thiêu rụi mình, cũng thiêu cả nàng.

Diệp Vũ trong cái khó ló cái khôn, “Ta vừa mới xảy thai, thân thể vẫn chưa phục hồi như cũ, nếu hầu hạ mạnh mẽ bệ hạ, chỉ e sau này càng khó có thai. Bệ hạ có muốn ta cả đời vô sinh không?”

Sở Minh hiên buông lỏng, chậm rãi ngẩng đầu, si ngốc nhìn nàng chăm chú. Nàng nhìn thấy mắt hắn nhuốm sắc đỏ, đỏ rực khiến người ta thấy sợ.

“Thái y nào nói nàng rất khó có thai hả?” Mãi một lúc sau, hắn khẽ vuốt má nàng, màu máu trong mắt chậm rãi rút đi.

“Từ thái y nói ta rất khó có thai”

“Vì sao?”

“Một hai năm nay, ta không phải bị thương thì lại trúng độc, thân thể càng ngày càng yếu, cũng khó điều trị cho tốt lên, đến nỗi mắc chứng suy nhược cơ thể, rất khó mang thai” Diệp Vũ nói không sai, điều này vốn là sự thật.

“Ngày mai truyền Từ thái y bắt mạch cho nàng” Gương mặt căng thẳng của Sở Minh Hiên dần giãn ra.

“Nặng quá” Nàng sáng giọng, khéo xoay người. Hắn nằm nghiêng, đối mặt nàng, đuôi mắt khẽ nhếch lên cười từng đợt, “Vũ Nhi, nhìn nàng cười, trông vừa quyến rũ vừa đáng yêu quá”

Nàng xấu hổ cụp mắt xuống. Hắn chạm nhẹ lên lông mày nàng, giọng trầm thấp, “Bao lần mộng, đến giờ phút này, nàng và ta ngủ cùng giường, tình nồng ấm áp. Giờ mộng đã thành thật, trên đời này ta là nam tử hạnh phúc nhất. Vũ Nhi, ta đợi, từ nay về sau, nàng và ta mưa gió làm bạn, sống cùng đến già, không xa không rời”

Diệp Vũ khẽ gạt đầu, trong tim lạnh băng. Sở Minh Hiên hôn lên mi tâm nàng, ánh mắt tràn ngập tình nồng đậm, “Đợi khi thời cơ chín muồi, ta sẽ sắc phong nàng làm hậu”

“Vậy Quý phi thì sao?”

“Nếu nàng để ý, ta sẽ tìm lý do để cho quý phi và chiêu nghi tới am ni cô tu hành”

“Bệ hạ nguyện ý vì ta phế hậu cung sao? Không sợ bên ngoài người ta chê cười à?” Nàng kinh hãi, không thể ngờ được hắn còn quyết đoán hơn cả Sở Minh Phong.

“Cò gì mà phải e ngại chứ? Ta là vua một nước, ai cũng đừng mơ nhúng tay vào hậu cung của ta!” Trong lời hắn nói có toát lên luống sất khí quyết đoán, khiến người ta sợ hãi.

“Vì sao bệ hạ đối tốt với ta như vậy?” Nàng hỏi cảm động.

“Nàng đã nói, nàng thề không làm thiếp” Sở Minh Hiên thâm tình nhìn nàng chân thành, “nàng còn nói, nàng khinh thường cùng tranh thủ tình cảm với những nữ tử khác”

Trong lòng Diệp Vũ chấn động, lại hơi cảm động bảo, “Ta nói rồi, bệ hạ đều nhớ rõ cả ư?”

Hắn gật đầu, “Nàng nói mỗi câu, mỗi chữ, miệng nàng cười, nàng cau mày nhú mắt, nàng ngoái đầu lại nhìn, cúi đầu, ta đều nghĩ nhớ trong lòng không bao giờ quên được”

Nàng then thùng cười hạnh phúc, cười tới mức vô tư tự. Hắn gần như không thể tin được tâm tính nàng thay đổi, đan mười ngón tay với nàng, “Vũ Nhi, ta thật sự có được nàng sao? Có phải là nằm mơ không?”

Nàng bật cười, “Bệ hạ đường đường là vua một nước mà cũng lo được lo mất như vậy sao?”

Hắn nửa đùa lấy nàng, “Nói cho ta biết, đây không phải là nằm mơ đi”

“Không phải nằm mơ”

“Nói cho ta biết, nàng yêu ta”

“Bệ hạ tốt xấu khiến người ta nói những lời buồn nôn thế” Diệp Vũ hờn dỗi.

“Buồn nôn á?” Sở Minh Hiền kinh ngạc, chẳng hiểu ý lời này là gì.

“chính là then thùng đó”

Hắn nói ung dung, “Không nói thì thôi, lấy hành động chứng minh”

Nàng cắn môi lườm hắn, thái độ hờn dỗi quyến rũ người ta. Do dự mãi một lúc, nàng ngẩng đầu, hôn nhẹ lên má hắn.

Hắn cười thỏa mãn, tâm thần lơ đãng, hôn lại lên má nàng. Diệp Vũ để hắn tùy ý hôn một lát, tim như trào máu, “Hôm nay Chiêu nghi đã tới”

Sắc mặt hắn lạnh lùng, ngẩng cao đầu lên, “Nàng ta tới làm gì?”

“Nàng ấy nói cho ta biết, bệ hạ vì muốn giảm bớt nỗi đau mất con cho ta, nên mới ác độc ra lệnh để ta xảy thai”

“Xen vào việc người khác” Giọng Sở Minh Hiền nén giận, ánh mắt lạnh băng.

“Nếu không có nàng ấy nói cho ta biết sự thật, ta cũng không biết tâm tư bệ hạ với ta” Nàng nói đầy cảm khái, “Nàng ấy nói với ta, bệ hạ chưa bao giờ đối đãi thật tình với nữ tử nào. Diệp Vũ ta thật được vinh hạnh quá, bệ hạ nhất mực chung tình, si tình. Vì ta, bệ hạ từ một Vương gia tiêu dao, phóng khoáng, chơi bời biến thành vua một nước giết huynh đoạt vị, tay dính máu tươi, dẫm đạp bừa bộn; vì ta, bệ hạ cam tâm tình nguyện lưng đeo tội danh thiên cổ đoạt ngôi; vì ta, bệ hạ chỉ sắc phong quý phi và chiêu nghi; ta thân thể yếu ớt, sớm hay muộn cũng xảy thai, bệ hạ lại vì ta để cho ta được dễ chịu chút, tình nguyện lưng đeo tội danh để ta oán hận, cũng cố ra tay ác độc... Bệ hạ đối đãi tình thâm nghĩa nặng như thế, sao biết báo đáp thế nào đây?”

Hắn yên lặng nhìn nàng, như bị chìm sâu trong mắt đầy thâm tình đen mịt của nàng, không tìm chế nổi.

Diệp Vũ cảm động rơi lệ, “Ta không nghĩ muốn báo... Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ là vợ của Vương gia”

Sở Minh Hiền bị phần chân thành này của nàng làm cảm động, “Thế là đủ rồi”

Nàng nói sầm nã, “Ai ai cũng biết, ta là người của tiên hoàng. Nếu ta tái giá, hoặc bệ hạ sắc phong ta làm hậu, có tổn hại tới thánh đức và anh minh của bệ hạ không?”

“Ta không sợ, cũng không để ý bên ngoài nói gì, phổ thường đồn đại chuyện nhảm gì” Hắn mặt lạnh tanh.

“Bệ hạ không sợ, không để ý, nhưng ta làm không được” Nàng thở dài, nghiêng đầu nhìn hắn, “còn nữa, tiên hoàng đối đãi ta được lắm, thời gian ngắn ngủn, ta không thể nhận bệ hạ được. Vẫn xin bệ hạ cho ta một chút thời gian, để ta bình phục tâm tình”

“Vũ Nhi, ta hiểu ý nàng” ánh mắt hắn ôn nhu như nước, “Ta không ép nàng, sẽ đối đãi với nàng thật tình, chuyện phong hậu để sau vậy”

“Ta bệ hạ thành toàn” Diệp Vũ mỉm cười, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, hắn tin lời nàng, không hoài nghi nàng.

Sở Minh Hiên buông nàng ra, cười giễu, “Yên tâm đi, trầm thâm nghĩ muốn ngủ cùng giường với nàng thôi, chẳng có tâm tư gì khác đâu”

Nàng nghĩ ngợi nói, “Lãnh Nguyệt Nhiễm cuồng dại, thâm tình với bệ hạ, vì bệ hạ có thể trả giá tất cả, vì sao bệ hạ không chấp nhận nàng ấy chứ?”

Hắn nói thản nhiên, “Ta chỉ thương hại nàng ta thôi, cũng chẳng có tình yêu nam nữ gì. Ta có thể cho nàng ấy chỉ có thể”

Nữ tử thế gian, có được tình yêu chân thành, là hạnh phúc; không chiếm được tình yêu chân thành, là bất hạnh. Nhưng mà hạnh phúc và bất hạnh, thường chỉ có một chữ là khác, nghĩ sai thì hỏng cả.

Diệp Vũ nghĩ mình là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Ngày hôm sau, Sở Minh Hiên truyền Từ thái y tới điện Phượng Tê, bắt mạch cho Diệp Vũ. Theo như lời từ thái y, đúng thật như lời nàng nói, rất khó có thai, cần phải điều trị thân thể thật tốt. Ông còn nói, mấy ngày nàng xảy thai, sức khỏe chưa hồi phục như cũ, không thể gần gũi quá mức.

Sở Minh Hiên cũng không hoài nghi nữa, lệnh cho ông phải điều trị cẩn thận thân thể của nàng.

Hai ngày sau nàng hẹn Thẩm Chiêu tới Thính Phong các. Thẩm Chiêu đúng hẹn tới, Diệp Vũ đứng ở giữa các, thấy hắn đi tới, đi đứng nặng nề, chẳng còn thoải mái giống như trước nữa.

Hắn đứng ở trước, mặc quan phục màu đỏ khiến cho sắc mặt thêm tái nhợt, đôi mắt đen vẩn vương suy nghĩ không rõ, khiến cho người ta nhìn không thấu.

Mới có mấy ngày mà nàng đã cảm thấy như trải qua mấy đời vậy, chẳng còn đám mây đen mù sương như mấy ngày trước nữa, bi phần nảy sinh, khí sắc cũng tốt hơn chút.

“Lấy tài trí của đại nhân, hắn đã đoán được mục đích ta tìm ngài rồi nhỉ” Diệp Vũ chớp nhẹ mắt khinh thường.

“Cô muốn biết vì sao ta giúp bệ hạ đúng không?” Hắn cười bỏ qua, “Bệ hạ đã nói cho cô biết rồi, chẳng cần ta lại nói rườm rà thêm làm gì nữa nhỉ?”

“Muốn biết rõ hơn chút” Giọng nàng lạnh lùng nói, “Ta đã biết chuyện bệ hạ giết huynh đoạt vị, đại nhân không cần giấu diếm cho ngài ấy nữa”

Thẩm Chiêu cũng không muốn giấu nữa, nói chậm rãi, “Chuyện xảy ra mấy ngày trước, bệ hạ ban đêm mời ta tới phủ đệ...”

Nữ tử quan gia tiến cung ngày ấy, Sở Minh Hiên ẩn vào phủ hữu tướng nhắm thẳng tới thư phòng tìm mật chỉ. Trên giá sách tối có để một hộp gấm khóa, hắn dùng thủ đoạn giang hồ mở khóa, trong hộp có thành chỉ cũng chính là mật chỉ, chỉ là thánh chỉ bình thường. Hắn tiếp tục tìm, còn Thẩm Chiêu thì đứng ngay tại ngoài cửa phòng, đột nhiên đẩy cửa vào khiến hắn bị dọa nhảy dựng lên.

“Vương gia cho là phủ hữu tướng ta có giấu vật quý hiếm nào chăng?”

“bổn vương muốn thứ vốn thuộc về bổn vương”

Sở Minh Hiên đứng trước mặt hắn, chẳng có chút chột dạ nào. Thẩm Chiêu chây dè lên, “Vương gia tìm gì vậy?”

Dưới ánh sáng ngọn nến soi rõ khuôn mặt họ, soi rõ đôi mắt họ đối chọi nhau gay gắt.

“Năm đó phụ hoàng lúc sắp mất có truyền triệu người, cho người một phần mật chiếu Bổn vương cần một phần mật chiếu kia”

“Tiên hoàng đã giao mật chiếu cho ta, thì là của ta, người ngoài cũng không thể xem được. Đến cả bệ hạ và Vương gia, cũng không thể xem được”

“mật chiếu quyết định sự sống chết tồn vong của bổn vương, bổn vương nhất định phải xem!” Sở Minh Hiên kiên quyết lấy cho bằng được.

“Thứ cho ta không làm được” Thẩm Chiêu nói khinh đạm.

Sở Minh Hiên đột nhiên tiến lên, néo vạt áo của hắn, ánh mắt tàn nhẫn, “Năm đó phụ hoàng bệnh tình nguy kịch, cố ý sửa lập di chiếu, để cho ta được thừa kế đế vị. người đợi ở trước giường bệnh nửa canh giờ, phụ hoàng tóm lại đã không nghĩ gì nữa, không có sửa lập di chiếu. Là do người hủy hoại tiền đồ của bốn vương! Giang sơn Đại sở là của bốn vương, là người khiến bốn vương tay trắng! Đế vị Đại sở là của bốn vương, là người khiến bốn vương mất đi tư cách ngồi trên đế vị!”

Thẩm Chiêu nói ung dung, ‘Vương gia oán trách ta, ta chẳng còn gì để nói cả’

Hắn sớm biết, sớm muộn gì cũng có một ngày, Tần Vương sẽ biết rõ mọi chuyện. Hắn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, thừa nhận sự oán hận của Tần Vương.

“Người đến tột cùng nói gì với phụ hoàng vậy?” Trong mắt đen tối của Sở Minh Hiên hơi co giật.

“Tiên hoàng thánh minh, nhìn ra bệ hạ có tính tàn bạo, lo lắng hắn sau khi đăng cơ sẽ lạm sát kẻ vô tội, tàn bạo bất nhân. Tâm hồn Vương gia nhân thiện, tiên hoàng cảm thấy vương gia tất là minh quân nhân hậu” Thẩm Chiêu nói chi tiết, khẽ đẩy nhẹ tay hắn ra, “Bởi vậy, tiên hoàng truyền triệu ta tới, muốn ta viết một di chiếu cuối cùng. Lời tiên hoàng ta đành chấp nhận, nhưng năm đó bệ hạ trong triều rất có thể lực, còn vương gia thì chẳng có gì, tuổi lại còn nhỏ, không đủ lực để làm nên việc lớn. Đến cả tiên hoàng có truyền ngôi cho Vương gia chẳng nữa, Vương gia cũng ngồi không yên trên đế vị, ngược lại sẽ đưa tới họa sát thân”

“Giả sử người không nói lời đó với phụ hoàng, biết đâu chừng lại có cảnh tượng khác thì sao”

“Vương gia không phải không biết, năm đó cùng tranh đoạt đế vị với bệ hạ còn có Vĩnh Vương, Chương Vương. Họ cùng liên thủ với trọng thần trong triều, bệ hạ cũng có đám người Thụy vương chống đỡ, còn Vương gia thì sao? Vương gia lẻ loi một mình, chỉ dựa vào một đạo di chiếu thì có thể ngồi yên ổn trên đế vị sao? Đến như bệ hạ cũng đều phải dựa hoàn toàn vào tướng sĩ của Thụy vương làm cả văn võ trong triều run sợ, mới ngồi yên trên đế vị, ổn định đại cục”

“Người nói gì đó với phụ hoàng, vì sao phụ hoàng lại thôi không nghĩ sửa di chiếu trong đầu nữa vậy?” Sở Minh Hiên vẫn canh cánh điểm này trong lòng, vì sao phụ hoàng thấy hắn nói gì cũng nghe vậy?

Thẩm Chiêu cất cao giọng nói, “Ta chỉ thuật lại cho tiên hoàng nghe những điều lợi hại, thứ nhất, tiên hoàng chưa từng lập thái tử, đã nhiều năm qua bệ hạ, Vĩnh Vương, Chương vương đấu tranh gay gắt, khiến cho phụ hoàng nhìn với cặp mắt kahcs xưa; một khi tiên hoàng băng hà sẽ gây ra một trận sóng gió. Thứ hai, Vương gia tuổi nhỏ nhất, thể cô lực yếu, đến cả giữ được di chiếu cũng không được cả văn võ trong triều tán thành. Thứ ba, bệ hạ tham chính nhiều năm, ở trong triều có vây cánh, thực lực không nhỏ chút nào không dò xét nổi; nhưng giả sử bệ hạ biết tiên hoàng truyền đế vị cho Vương gia, dù các ngài có là huynh đệ ruột thịt đi chẳng nữa, bệ hạ vị tất sẽ giúp ngài một tay. Thứ tư, di chiếu là truyền ngôi cho ngài, chẳng khác như lộ ra chiếc búa đòi mạng, đưa ngài bước chân trên con đường đi tới tuổi vàng”

Sở Minh Hiên biết, phân tích của hắn rất có lý, nếu phụ hoàng thật sự đem đế vị truyền cho mình, chỉ e mình sớm đã trở thành bia ngắm cho một trận đấu tranh cướp đoạt đế vị đầy máu tanh rồi.

Thẩm Chiêu không hổ là người thông minh nhất Đại Sở quốc, thấy rõ thế sự, thấy rõ mầm mống, biết nhìn thấu trận tranh đoạt đế vị đầy mưa bão.

“Nói vậy, bốn vương còn phải tạ người đã cứu bốn vương một mạng sao?” Sở Minh Hiên âm thầm hỏi.

“Ta chỉ ăn ngay nói thật thôi”

“Trước khi Phụ hoàng băng hà có đưa cho người mật chiếu, có phải là mật chiếu truyền ngôi cho bốn vương không?”

“Không phải” Thẩm Chiêu không chút nháy mắt đáp.

Sở Minh Hiên túm chặt lấy vạt áo của hắn, giọng sắc bén, “Không ngờ hữu tướng đại nhân Sở quốc lại nói dối chẳng chút đỏ mặt tim đập chút nào. Bốn vương đã sớm tra ra rõ ràng, phụ hoàng trước khi mất đã sớm truyền triệu người, giao cho người một đạo mật chiếu, muốn người vào thời điểm thích hợp thì lấy ra lần nữa”

Thẩm Chiêu cười lạnh nhạt, “Vương gia cũng nói tiên hoàng truyền triệu ta chỉ có ta và tiên hoàng hai người, sao người ngoài lại biết được mật chiếu chứ? Làm sao biết được nội dung mật chiếu hả/”

Sở Minh Hiên cười lạnh, “Phụ hoàng bệnh nặng, sao không có cung nhân gần gũi hầu hạ chứ? Cung nhân nghe lén người và phụ hoàng mật đàm, thì biết tới nội dung mật chiếu thôi”

“Vậy Vương gia không ngại nói cho biết xem mật chiếu viết gì chứ”

“Trong mật chiếu viết, nếu hoàng huynh tàn bạo bất nhân, lạm sát kẻ vô tội khiến ông trời giận người oán, gây hại cho giang sơn xã tắc, người sẽ đưa di chiếu này ra nói, thay mặt phụ hoàng xử tử hôn quan” Đôi mắt đẹp của hắn chuyển động lạnh thấu xương, “Bổn vương nói không sai chứ”

Thẩm Chiêu thật không ngờ hắn sẽ biết đến nội dung mật chiếu cũng sốt một lát mới nói, “Tuy bệ hạ giết không ít người, nhưng đều không phải lạm sát kẻ vô tội, cũng không để ông trời giận người oán, dân chúng sôi trào”

Lệ khí trong mắt Sở Minh Hiên bốc lên cuộn cuộn, “Bổn vương muốn nói tới mật chiếu kia!”

Thẩm Chiêu cũng ương ngạnh nói, “mật chiếu là của ta, chưa phải thời cơ thích hợp, ta tuyệt đối không lấy ra!”

“hoàng huynh giết nhiều người như vậy, trong đó cũng có không ít người vô tội, chẳng phải là lạm sát kẻ vô tội sao? Năm đó thẩm án động trời ấy vẫn khiến ký ức con dân Đại Sở quốc vẫn không quên, người dám nói hoàng huynh giết rất giỏi, giết rất tốt đúng không? Người dám nói hoàng huynh là minh quân nhân hậu sao?”

“Bệ hạ không phải là minh quân nhân hậu, nhưng cũng không phải là bạo quân”

“Được!” Sở Minh Hiên phát tay lên, sắc mặt thay đổi, biến thành một người khác, ánh mắt nhiễm máu, màu máu khiến người ta sợ hãi, giống như ma quỷ dưới địa phủ vậy, “Người không giao ra mật chiếu, bổn vương cũng sẽ không ép người. Nhưng buổi nói chuyện năm đó người khiến bổn vương mất mặt, bổn vương muốn người bù lại tổn thất bản vương chịu thiệt”

“Ta chẳng nợ gì Vương gia cả” Thẩm Chiêu cảm thấy Tấn vương trước mắt thật xa lạ, hắn như bị ma quỷ khống chế, thô bạo hung ác nham hiểm, tâm địa độc ác.

Ngón tay Sở Minh Hiên day mặt hắn, mí mắt nháy giập, con ngươi đen nháy lại phóng to như chuông đồng, lệ khí cực nóng khiến người ta kinh sợ, “Hoặc là giao ra mật chiếu, hoặc là trợ giúp bổn vương một tay! Trừ thể ra, người chẳng lựa chọn nào khác”

Thẩm Chiêu nói kinh hãi, “Vương gia định làm gì?”

Sát khí trên mặt Sở Minh Hiên dày đặc càng đáng sợ hơn, “Chuyện Bổn vương định làm, chẳng ai ngăn cản được! Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!”

Thẩm Chiêu kinh hãi, Tấn Vương định giết huynh đoạt vị sao? Sở Minh hiên không sợ hãi, “Bổn vương không sợ người mật báo! Phụ hoàng nhìn thấu hoàng huynh, trước lúc lâm chung đã sai người bảo vệ bổn vương một mạng, nếu lúc này người đi tố giác bổn vương, bổn vương sẽ chết không có chỗ chôn, người thẹn với phụ hoàng, phụ sự nhờ vả của phụ hoàng”

Thẩm Chiêu lại chấn kinh, hắn đã đoán được tất cả.

Diệp Vũ nghe xong lời Thẩm Chiêu thuật lại, cũng hiểu rõ sự thật, bất giác cảm khái, làm sao mà Sở Minh Hiên trở nên điên rồ như vậy chứ?

Nhưng Thẩm Chiêu hoàn toàn có thể bấm tấu với Sở Minh Phong, cầu xin hắn tha cho Sở Minh Hiên một con đường sống, như thế cũng bảo vệ được một mạng, cũng không phụ sự nhờ vả của tiên hoàng mà.

Sắc mặt Thẩm Chiêu nặng nề, thở dài, “Bệ hạ tóm lại cũng đã được như nguyện...”

Theo như lời hắn nói “bệ hạ” đó là Sở Minh Hiên.

“Nếu người trung thành với bệ hạ, bầm tấu bệ hạ, Tấn Vương vốn không thành công, nhưng người lại không làm vậy. Người có ý dồn bệ hạ vào chỗ chết có phải không?” Nàng phần nộ chất vấn, vẫn không rõ vì sao hần chọn hy sinh Sở Minh Phong, “Người và bệ hạ là quân thần đã nhiều năm, tình nghĩa sâu nặng, người cứ trơ mắt nhìn bệ hạ bị chết cháy mà thờ ơ, người mới là đao phủ!”

“Trước khi tiên hoàng băng hà đã dặn dò cẩn thận với ta, nếu có thời cơ thì giúp bệ hạ đăng cơ” Trên mặt hần bị thương đan xen, đau đớn, có thể trong nội tâm đầy mâu thuẫn, “Hai ngày đêm ta thức trắng đêm không ngủ được, chẳng biết nên chọn thế nào... Ta biết, phải chọn một trong hai, thì một chỉ có chết không có chỗ chôn...”

“Cuối cùng người lựa chọn trung thành với tiên hoàng” Nước mắt nàng trào ra, “Tuy tiên hoàng để lại một tay, nhưng mà bệ hạ đã cầm quyền mười một năm, cần chính yêu dân, nước giàu binh mạnh, mưa thuận gió hòa... Bệ hạ cũng chưa làm điều gì sai với liệt tổ liệt tông...”

Thẩm Chiêu không nói, lúc ấy quyết định điều đó, chỉ có một đêm không ngủ, tư tưởng nghĩ ngợi, suy nghĩ cân nhắc lợi hại... có trời mới biết được lựa chọn mới khó khăn tới mức nào..

Diệp Vũ giọng khàn khàn, “Lựa chọn của người sai rồi, Tấn Vương không bao giờ còn là Tấn Vương nhân hậu như trước nữa, hần đã sớm biến thành kẻ có tâm địa độc ác, cuồng nhân giết người lạnh lùng âm độc. Người nhất định sẽ hối hận!”

Hần nhìn nàng rời đi, trong mắt lác đác đầy đau thương. Tiên hoàng đối đãi Thẩm gia ân nặng như núi, hần vâng theo tổ huấn, lúc nào cũng nhớ kỹ nguyện vọng của tiên hoàng, có cơ hội thì giúp Tấn Vương đăng cơ. Tuy Sở Minh Phong là một đế vương rất có năng lực, đầy chiến tích, Sở quốc dưới sự thống trị của hần phát triển không ngừng, quốc thái dân an, nhưng nguyện vọng của tiên hoàng không thể không làm. Như thế hần phải quyết định hy sinh Sở Minh Phong.

Chuyện cho tới giờ hần biết lựa chọn Sở Minh Hiên, đã sai rồi, Sở Minh hiên không phải là một minh quân tài đức sáng suốt nhân hậu.

Cung nhân nói bệnh tình thái hậu nặng thêm, Diệp Vũ đi tới trước điện Từ Ninh. Bước vào cửa điện, thì thấy có mấy cung nhân đứng trước đình, thần sắc lo lắng bất an.

Bích Cẩm bước nhanh lại, lo lắng nhíu mi, “Phu nhân, bệ hạ và thái hậu đã làm ầm lên, phu nhân đi khuyên nhủ đi ạ”

Diệp Vũ gật đầu, nặng nề đi về phía đại điện. Trong tấm điện truyền ra tiếng hét giận dữ, nàng đứng ở đại điện, yên lặng lắng nghe.

“Đứa bé của Hoàng huynh người mồ côi từ trong bụng mẹ, cũng là cháu của ai gia, người sao có thể ra tay độc ác như thế hả?” Giọng Tôn thái hậu đầy bi thương, đầm nước mắt, ‘Người lo lắng hần sau khi lớn lên đoạt để vị cầu người, thì muốn diệt cỏ tận gốc, có đúng không?’

“Đúng! Nếu không diệt cỏ tận gốc, nhi thần sao có thể ngủ yên được chứ?” Sở Minh Hiên lạnh ngắt thừa nhận.

“Ai gia đã tạo nghiệt gì thế này thế mà lại sinh ra đứa con tàn nhẫn âm độc như người thế...”

“mẫu hậu muốn biết, nhi thần sẽ bẩm báo chi tiết, nếu không có gì, nhi thần cáo lui”

“Đứng lại!” Khuôn mặt Tôn thái hậu cứng ngắt, hình như rất kiên quyết.

Hần quay lưng lại bà, áo bào màu vàng khiến người ta cảm thấy lạnh băng. Bà nói giọng hòa hoãn, “Tuy người là đứa con ai gia thương nhất, nhưng người làm ra mọi chuyện đại nghịch bất đạo, người thần công phần, trời đất không tha. Ai gia sẽ không để người tiếp tục sai nữa, cũng sẽ không để cho người khiến liệt tổ liệt tông Sở thị hổ thẹn!”

Ánh mắt Sở Minh Hiên lạnh lùng, “Vậy là ý gì?”

Khí phách tôn thái hậu kiên định, “Ai gia phải thông báo tội ác của người cho dân chúng biết!”

Diệp Vũ khiếp sợ, thái hậu sao làm vậy chứ? Sở Minh Hiền là đứa con bà ấy hiền nhất, thế mà bà lại dám cáo trạng tội ác cho thiên hạ, khiến hấn thân bại danh liệt, bị ngàn người phỉ nhổ sao?

164. Chương 167: Hạnh Phúc Và Bất Hạnh

Ánh mắt đẹp của Sở Minh Hiền nhú lại, khí lạnh tràn ra, “Nếu mẫu hậu không hề nể mặt mũi nhi thần, chẳng còn nhớ tới tình cảm mẹ con, nhi thần cũng sẽ không để ý nữa phần”

Giọng đầy quyết tuyệt, nói năng có khí phách. Sau đó hấn cất bước đi trước.

Diệp Vũ chạm phải ánh mắt hoài nghi của hấn, định nói gì đó, tay đã bị hấn nắm kéo đi theo hấn đến trước đình.

Nàng dừng lại, mỉm cười nói, “Mẫu hậu bị thương quá độ nên mới nói những lời không phải thể, ta sẽ khuyên mẫu hậu, bệ hạ đi ngự thư phòng trước đi”

“Mẫu hậu nghĩ thế nào, làm gì, ta không quan tâm” Hấn nắm chặt tay nàng, theo ta trở về”

“Sức khỏe mẫu hậu không tốt, ta đã mấy ngày không đến thăm mẫu hậu rồi, ta sẽ gặp rồi về”

Sở Minh Hiền không hề ép nàng, dẫn nàng để ý mọi chuyện, lúc này mới khởi giá đi về ngự thư phòng.

Diệp Vũ đi vào tắm điện, Bích Cẩm đã đỡ Tôn thái hậu dựa vào trên giường nghỉ ngơi. Tôn thái hậu lấy khăn lau lệ, thần sắc bị bệnh tái nhợt khiến người ta thương xót, thân thể gầy yếu, còn gầy gò hơn cả thời gian trước.

“Phu nhân bồi thái hậu trò chuyện, nô tì đi pha trà” Bích Cẩm ôn nhu nói.

“Đi đi”

“Vũ Nhi, mới rồi... Người chắc đã nghe thấy hết rồi hả?” Khuôn mặt tôn thái hậu đầy u sầu và bị bệnh, bệnh tình nặng thêm là do sầu lo quá độ.

“Mẫu hậu cứ tĩnh tâm dưỡng bệnh thì tốt hơn, chuyện bệ hạ đừng lo lắng quá” Diệp Vũ khuyên nhủ, “Việc đã đến nước này, chẳng còn đường cứu vãn nữa, chẳng bằng thái hậu cứ mắt nhắm mắt mở, không để ý tới chuyện bên ngoài, có lẽ cũng đỡ đi nhiều”

“Hiên Nhi hại chết con trong bụng người và Phong Nhi, người không hận hấn sao?”

“Hận thì sao, không hận thì sao?” Diệp Vũ nói thản nhiên, “Nói không hận là giả, nói hận hấn tới tận xương thì ta có khả năng đòi hấn sao đây?”

Tôn thái hậu cầm tay nàng, “Đứa bé ngoan,,” Bà nói đầy giận dữ, “Phong Nhi và Hiên Nhi vì người mà anh em tàn sát, chắc người cũng chịu không nổi. Sau này người có tính toán gì không?”

Ánh mắt Diệp Vũ thờ ơ, “Sẽ có một ngày, ta sẽ rời Sở quốc”

Tôn thái hậu nhìn nàng chăm chú, cảm thấy nàng cũng chấp nhận sự thật này rồi, mà lại như không phải thế.

Giờ Mão ngày hôm sau.

Diệp Vũ trong lúc ngủ mơ bị Tiểu Nguyệt đánh thức, còn buồn ngủ hỏi, “Có chuyện gì xảy ra rồi?”

“Cung nhân ở điện Từ Ninh báo lại, thái hậu đi rồi” Tiểu nguyệt cầm váy áo trong tay, chuẩn bị hầu hạ nàng mặc quần áo.

“Thái hậu...đi rồi?” Diệp Vũ giật bắn người, cơn buồn ngủ tan biến. Vội vàng mặc quần áo, vội vàng đi tới điện Từ Ninh. Lúc này sắc trời mới sáng, không khí mát lạnh, gió nhẹ thổi, mặt trời đang ẩn mình trong đám mây nhiều hình vẽ, ánh nắng mặt trời chưa kịp ló ra đã bị một chút mây đen chặn lại.

TRên đường đi nàng tự hỏi nhiều lần: vì sao thái hậu đột nhiên đi chứ?

Trên điện Từ Ninh có đám mây đen sừng mù bao phủ, yên tĩnh tới mức khiến người ta có cảm giác cô độc. Có mấy cung nhân đang đứng ở hành lang gọi nhau, cả đại điện tối đen nặng nề, Diệp Vũ có cảm giác được một luồng khí lạnh lẽo ập vào mặt. Vẫn còn chưa tới tẩm điện, nàng chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập – Sở Minh Hiên từ bên ngoài vội vàng chạy tới, đi như bay, sắc mặt kinh hoàng.

Hắn lướt vọt qua người nàng, xông vào tẩm điện, nàng đi phía sau, trông thấy một người nằm trên giường.

Lụa mỏng xanh buông xuống che kín bên trong. Tẩm điện u ám, có hai ngọn đèn cung đình được đốt lên, nhìn càng lộ ra vẻ sâu thẳm.

Bích Cẩm vén lụa mỏng lên, Tôn thái hậu lẳng lẳng nằm, bộ mặt an tường, khuôn mặt trắng như tờ giấy.

Sở Minh Hiên bước lên trước một bước, nàng cũng bước lên trước, cùng quỳ xuống trước giường... Một dòng lệ chảy xuống, trên khuôn mặt tuấn tú của hắn ngập tràn đau thương và bi thống, nàng cũng thấy bi thương, không thể ngờ được hôm qua lại là cuộc gặp mặt lần cuối...

Thái hậu sao có thể đi nhanh vậy chứ? Dù có bệnh nhưng không phải bệnh nan y, sao có thể...

Nhớ tới một hai năm qua thái hậu đối đãi tốt với mình, nàng quỳ xuống nước mắt rơi như mưa.

Dần dần công chúa An Nhạc cũng đến, quỳ gối trước giường khóc thương tâm... Quý phi cũng đến sai cung nhân điện Từ Ninh hẳn nên làm gì đó cho thái hậu... Từ thái y cũng đến nghiệm xác Tôn thái hậu.

Nghiệm xong, ông bầm tấu, “Bệ hạ, thái hậu chết, không phải là bệnh nan y, không phải là bị trúng độc. Vi thần nghĩ cái chết của thái hậu rất kỳ lạ”

“Thật sao?” Sở Minh Hiên giương mắt kinh hãi, mắt nhắm lệ long lánh không tin, “Mẫu hậu là bị người hại chết sao?”

“Thái hậu thân thể còn ấm mềm, mới tắt thở chưa đầy nửa canh giờ, vi thần có thể kết luận, thái hậu chết không phải do mệnh” Từ thái y nói chắc chắn.

“Người nhìn lại kỹ một cái xem, mẫu hậu chết thế nào?” Diệp Vũ cảm thấy cái chết của thái hậu rất không bình thường.

Từ thái y kiểm tra lại di thể của Tôn thái hậu lần nữa, sau đó nói, “Bệ hạ, vi thần vẫn chưa thể kết luận được, xin để cho vi thần ngẫm kỹ lại”

Sở Minh Hiên gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, quý phi mệnh cho cung nhân đều đi ra hết.

Ánh sáng mặt trời dần lộ ra, chút ánh nắng tà chiếu vào, khiến cho cả đại điện sáng lên mấy phần, soi rõ nét bi thương và nước mắt trên mặt.

Hắn ngồi trên ghế chủ, khuôn mặt lạnh lẽo, Diệp Vũ và công chúa An Nhạc đứng một bên. Quý phi đứng đối diện, đoan trang hiền lành, cười với Diệp Vũ.

Bỗng Diệp Vũ nhớ tới, sao chiêu nghi Lãnh Nguyệt Nhiễm không đến nhỉ? Chẳng lẽ không ai đi báo cho nàng ta biết?

Cung nhân điện Từ Ninh đều quỳ trên mặt đất, quý phi quát hỏi ‘Là ai phát hiện ra mẫu hậu không ổn trước?’

“Hôm nay nô tì thức dậy sớm, sẽ tới nhìn thái hậu một cái” Bích Cẩm hai tròng mắt hồng hồng, “Nô tì vén màn lụa xanh lên nhìn xem thái hậu ngủ thế nào, phát hiện chân thái hậu đắp kéo xuống, nên mới cầm chân sửa lại chút. Nô tì chẳng may đụng tới tay thái hậu, cảm thấy tay thái hậu hơi lạnh, thì cảm thấy có chút không ổn. Bởi vậy nô tì mới sờ trán, má thái hậu thấy là lạ, nô tì thấy mặt thái hậu trắng bệch dọa người thì kêu lên mấy tiếng. Thái hậu cũng không có phản ứng, nô tì hoảng, xe hơi thở thái hậu, thế mới biết thái hậu đã đi rồi... Nô tì biết việc này không thể chậm trễ mới lập tức sai người đi bẩm tấu bệ hạ”

“Tối qua kẻ nào gác đêm?” Sở Minh Hiên lạnh lùng nhìn cung nhân chằm chằm lòng.

“Bẩm bệ hạ, là Bích Tâm ạ” Bích Cẩm đáp.

“Nô tì...” Bích Tâm r ngại phát run lên.

“Tối qua, sáng này, người có cảm thấy cái gì lạ không?” Hắc lạnh giọng hỏi.

“Không có gì lạ cả... Sau khi thái hậu ngủ rồi, nô tỳ canh giữ ở bên ngoài tấm điện... Sáng nay cũng không thấy có gì lạ...” Bích Tâm lấp bắp đáp.

“Bệ hạ, Bích Tâm ý vào có tỷ tỷ là Bích Cẩm là cung nhân được thái hậu cực sủng ái, làm việc qua loa, cũng không tận tâm gác đêm, thường xuyên ngủ thẳng tới hừng đông, không kiên trì” Một cung nữ nói.

Bích Tâm hoảng hốt, càng lấp bắp hơn, “Nô tỳ... Nô tỳ...”

Sở Minh Hiền nói, “Mang ra ngoài, đánh cho tới chết!”

“Bệ hạ tha mạng...bệ hạ tha mạng...” Bích Tâm kinh hãi cầu xin.

“Bệ hạ, Bích Tâm là người vô tâm.... Cầu xin bệ hạ khai ân...” Bích Cẩm khẩn cầu, “Cầu bệ hạ khai ân, tha cho nàng ấy một mạng đi”

“Bệ hạ, mẫu hậu vừa mới mất, chẳng bằng tích chút đức vì thái hậu đi” Diệp Vũ nhớ cảnh Bích Tâm hầu hạ mình, nàng ấy là một cô nương rất đơn thuần, chỉ biết ăn ngủ ngốc nghếch, sao có thể mưu hại thái hậu được chứ?

Bích Tâm bỗng như nhớ ra gì đó, mắt sáng lên, ‘Bệ hạ, nô tì nghĩ ra, ban đêm nô tì ngủ say như chết, nhưng hôm nay trời còn chưa sáng lại bị lạnh mà tỉnh... Trong mơ hồ, nô tì thấy một bóng người đi về phía nô tì, nô tì định tỉnh lại nhưng không làm cách nào tỉnh lại được... Sau đó, bóng người đó càng ngày càng gần, như đang vươn tay ra sờ vào nô tì... Sau đó nô tì lại ngủ cho tới lúc tỷ tỷ đánh thức nô tì...’

Diệp Vũ nói quả quyết, “Theo như lời nàng ấy nói, lúc trời còn chưa sáng, có kẻ đã lên vào tấm điện, làm cho nàng ấy mê đi, rồi sát hại thái hậu”

Quý phi sai một cung nhân, “Đem tất cả thị vệ của điện Từ Ninh gọi tới”

Nhưng hỏi hết cả thị vệ, cung nhân cũng không ai thấy kẻ khả nghi xâm nhập điện Từ Ninh. Án hại Tôn thái hậu cứ vậy mà chẳng có manh mối.

Nghi táng Tôn thái hậu được định vào bảy ngày sau. Trên phố phường đồn đại, tiên hoàng vừa mới mất, Tôn thái hậu cũng chết theo đó, xem ra năm nay không có lợi, thiên hàng tai họa giáng xuống đầu Đại Sở quốc.

Từ thái y tra ra, Tôn thái hậu chết là bị chặn mặt.

Chặn mặt, là lấy khăn lụa tẩm nước lạnh áp lên mặt, giữ chặt chân tay người đó, không cho động đậy, khi nào lật khăn lụa ra con người sẽ không thở được chậm rãi mà chết.

Chỉ là hung thủ hừng đông ngày ấy xâm nhập điện từ ninh chẳng ai thấy.

Diệp Vũ bị thương mãi, Tôn thái hậu tuổi già vinh quang biết bao, thế mà chết vì không phải số mệnh.

Ba ngày sau, Sở Minh Lượng nổi giận đùng đùng xông thẳng tới điện Phượng Tê, mặt đỏ tai hồng, nói thảm hoàng huynh sai rồi.

“sao vậy? Bệ hạ chộc giận muội à?” Diệp Vũ tò mò hỏi.

“Tức chết ta rồi... Thật tức chết ta mà... Tức chết ta mà...” Sở Minh Lượng cứ kêu lên ồm ồm, lúc thì dậm chân, lúc thì vẩy tay, “Mẫu hậu bị chết thảm như vậy, thế mà hoàng huynh chẳng hề truy sát hung thủ sát hại mẫu hậu chứ”

“Vì sao vậy?” Diệp Vũ kinh ngạc mãi.

“Hoàng huynh đem hoàng đế ra, răn dạy ta chẳng giống công chúa, bảo mẫu hậu chết hẳn đã có chủ trương rồi” Sở Minh Lượng ôn ào, “Hoàng tẩu, vì sao hoàng huynh không muốn truy tra chứ?”

Trong lòng Diệp Vũ chấn động, “Để ta hỏi bệ hạ chút xem sao”

Tức giận một lúc lâu, Sở Minh Lượng mới bình ổn tâm tình, ‘Hoàng tẩu, ta muốn.... ta muốn...’

Diệp Vũ cười hỏi, “Muội định muốn gả đi rồi sao?”

Hai má Sở Minh Lượng đỏ bừng, quần bách lắc đầu quỳ quạy, “Tỷ có cách nào sao?”

Diệp Vũ cười bảo, ‘Muội bảo Thác Bạt đại ca của muội hướng hoàng huynh muội cầu hôn đi, Ngụy Sở hai nước kết thành quan hệ thông gia, hoàng huynh muội cũng không đẩy cộc hôn nhân này đi đâu’

Sở Minh Lượng cười vui gật đầu, “Ta đây sẽ dùng bồ câu đưa tin bảo Thác Bạt đại ca”

Tinh thần Diệp Vũ căng thẳng, nàng ấy vẫn duy trì bồ câu đưa thư cho Thác Bạt Hoàng ư? Vậy chẳng phải hẳn biết rõ mọi chuyện xảy ra trong Sở cung rồi sao?

Ngày đó, Diệp Vũ đi tới điện Từ Ninh hỏi Bích Tâm, bóng người kia là nam hay nữ? Bích Tâm nói, người đó hẳn là nữ. Là nữ sao?

Trong lòng Diệp Vũ hiểu rõ, sai cung nhân đi truyền lời tới ngự thư phòng. Chẳng bao lâu, Sở Minh Hiền bị kích động tới, tìm một vòng mới nhìn thấy nàng ở phía sau vườn.

Bầu trời đêm cao rộng, mặt trăng đã lên, ánh sáng trăng mờ ảo như sương, tảo khắp hậu uyển. Gió thổi phát phơ, làm trăng lay động, cả đình rộng vắng vẻ, chỉ có lá cây xào xạc.

Trên bàn đá có đặt bầu rượu ngọc, chén rượu ngọc, hai đĩa bánh phù dung cao, bánh đậu đỏ, trong veo nhưng lạnh lùng như mặt trăng, ngọc xanh, lấp lánh sáng trắng. Còn nàng thì đang ngồi ở đó, quần áo nhuộm toàn bộ ánh trăng sáng trắng, thanh thoát, tóc đen bay phát phơ, bay bay, như một cửu thiên huyền nữ không vướng bụi trần vậy. Bức họa ấy thật là đẹp.

“Bệ hạ đến rồi” Diệp Vũ quay đầu, cười nhợt nhạt.

“Hậu uyển gió to, chẳng bằng cảnh đẹp đêm nay, ánh trăng sáng trong, có rượu ngon gió mát, có giai nhân cười, hơn hẳn uyên ương” Hần chậm rãi đi tới, hất áo bào lên ngồi xuống đưa mắt đầy tình cảm nhìn nàng chăm chú, “Vì sao đêm nay lại có nhã hứng thế này?”

Ánh mắt nàng dong đưa, “Bởi vì đêm nay trăng rất đẹp”

Sở Minh Hiền nâng bàn tay ngọc mềm mại nhỏ nhắn của nàng lên, cười ôn nhu, “Vũ Nhi, ta rất vui”

Nàng rót rượu, đưa cho hắn một ly, “Bệ hạ mới đăng cơ chính vụ bận rộn, chưa bao giờ nhàn rồi để ngắm trăng, tối nay cùng theo giúp ta ngắm trăng đi”

Nghe vậy, hắn thần ra, chỉ cảm thấy nàng quyến rũ mềm mại, chỉ cảm thấy tất cả như này đều như một giấc mộng hoàn mỹ, tình triều hắn ép tận đáy lòng trào ra, bắt đầu khởi động truyền khắp người, chưa từng uống rượu mà đã say rồi.

“Bệ hạ không uống sao?” Diệp Vũ nói kiều mỵ.

“Được ‘Hắn uống một hơi cạn sạch, dùng tay kéo nàng ngồi lên đùi, ôm chặt eo thon mềm mại của nàng, “Tối nay ta không đi”

“Không được, muốn chút bệ hạ về tư điện đi ngủ đi”

“Vì sao vậy?” Hần nhíu mày, thấy hành động và tâm tư nàng càng ngày càng không rõ ràng.

“tối nay bệ hạ chỉ theo giúp ta ngắm trăng, uống rượu, nói chuyện yêu đương không có gì khác”

“Được, vậy thì ngắm trăng uống rượu, nói chuyện yêu đương đi” Trong mắt Sở Minh Hiền lấp lánh sáng.

Diệp Vũ lại rót rượu, đem chén rượu xanh ngọc kề sát miệng hắn, hắn lại uống cạn, trong mắt sắc dục hiện rõ.

TRên bầu trời cao, gió đêm thanh lạnh, ánh trăng mê ly. Hần không biết lạnh là gì, ngược lại cảm thấy càng ngày càng nóng, không rõ là vì rượu hay vì giai nhân trong ngực nữa.

Nàng cứ một ly rượu mời, hắn lại uống cạn một ly, bất giác, cả bình rượu đã rơi hết vào trong bụng hắn. Hần mặt đỏ tai hồng, ánh mắt đẹp đã biến thành mắt đỏ như máu, đầm sương mù, xem ra đã có năm phần say.

Bàn tay to của Sở Minh Hiên vuốt ve lưng nàng, sau thắt lưng, sắc dục trong mắt hiệ lên rôm đau đớn nhìn nàng, “Vũ Nhi... Vũ Nhi...”

Nàng “vâng” một tiếng khắc chế đẩy cơn xúc động của hắn lại.

“Nàng biết không? Ta không lúc nào không nhớ tới nàng...” Ngửi mùi thơm từ cơ thể nàng, máu trong cơ thể chảy nhanh hơn, hạ giọng nỉ non, “Ta không muốn đợi thêm nữa... Ta muốn nàng, có bị điên thành ma ta cũng muốn nàng... Vũ Nhi, đừng tra tấn ta nữa, được không...”

“Bệ hạ đã nói là không được ép ta nữa mà...”

“Nhưng nàng còn muốn ta đợi bao lâu nữa? Bao lâu... hả?” Hắn vùi đầu vào trong ngực nàng, hương thơm bí ẩn kích thích hắn, khiến cho hắn hận không thể một ngụm cắn xuống, “Đợi không kịp nữa... Vũ Nhi, trong lòng nàng có ta... Nàng yêu ta, có phải không?”

Nàng không đáp lại, lạnh lùng nhìn hắn. Rốt cuộc Sở Minh Hiên khắc chế không được, hôn lên gáy nàng, da thịt mềm mại tinh tế của nàng khiến tinh thần hắn rung lên, càng điên cuồng mà hôn cắn.

Mùi rượu ngập tràn, nàng ghét nói, “Bệ hạ phải trả lời ta một vấn đề được không?”

“Được” Hắn đáp không rõ, cứ hôn lên xương quai xanh gợi cảm, tinh xảo xinh đẹp của nàng.

“Mẫu hậu chết, là mặt chữ của bệ hạ phải không?” Giọng Diệp Vũ lạnh tanh trong treo.

Hắn đột nhiên cứng đờ người, mãi một lúc sau mới chậm rãi ngẩng đầu, lửa đỏ trong mắt lui dần, “Tối nay nàng cho ta uống say, dụ dỗ ta, là vì chuyện này sao?”

Nàng không thừa nhận cũng không phủ nhận, yên lặng nhìn hắn. Sở Minh Hiên buông lỏng nàng ra, đứng lên, trên mặt giận tái đi, “Ta lại tàn nhẫn thế nào cũng không đến mức hại chết mẫu hậu. Vũ Nhi, nàng thế mà xem thường ta như thế”

Sau một câu giọng ngập tràn tức giận và đau lòng. Hắn cứ lặng nhìn nàng một lúc rồi bi thương rời đi.

Diệp Vũ nghĩ chẳng lẽ không phải hắn âm thầm sai người hại chết tôn thái hậu sao? Nhưng mà hắn vì sao không truy tra chứ?

Tôn thái hậu quyết định sẽ tố cáo tội ác hắn với thiên hạ, hắn có động cơ giết bà, nhưng mà hắn phủ nhận, Thật sự không phải là hắn sao?

Giờ ăn trưa hôm sau, cung nhân chiêu nghi đến truyền mời Diệp Vũ tới tắm điện của nàng ta. Nàng vừa đi vừa nghĩ, Lãnh Nguyệt Nhiễm tới tìm mình có chuyện gì vậy?

Tiền đình không một bóng người, nàng cảm thấy có vẻ không ổn những cũng đã bước vào đại điện. Trên ghế ngồi chủ Lãnh Nguyệt Nhiễm ngồi nghiêm chỉnh, cười tủm tỉm, đôi mắt phượng liếc xéo tới, quần áo màu tím điểm những bông hoa kiêu diễm, càng làm nổi bật dung nhan sắc sỡ tới lóa mắt của nàng ta.

“Mời ngồi” Nàng ta nói khẽ.

“Chiêu nghi có chuyện gì quan trọng tới tìm ta à?” Diệp Vũ ngồi ở bên sườn, cảm giác hôm nay nàng ta có gì là lạ, trong khoảng thời gian ngắn không thể nghĩ nổi làm sao mà lạ nữa.

“Thái hậu chết không liên quan tới bệ hạ” Giọng Lãnh Nguyệt Nhiễm lạnh đậm mong manh, “Là ta giết thái hậu”

“Là người ư?” Diệp Vũ kinh hãi,

“Là ta. Thái hậu quyết ý đem nhưng chuyện bệ hạ ra chiêu cáo thiên hạ, ta liền giết thái hậu”

“Thái hậu tức quá mới nói thế, sao có thể thật sự chiêu cáo thiên hạ được chứ? Người giết thái hậu quá nông nổi rồi” Nàng rất kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ được là do Lãnh nguyệt Nhiễm hạ độc thủ.

Lãnh Nguyệt Nhiễm như lâm vào cảnh cao tăng nhập thiền, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lập tức trở nên nham hiểm, “Ta không thể để cho bệ hạ có chút nguy hiểm gì, ta phải đảm bảo hoàn mỹ, bởi vậy, thái hậu phải chết”

Diệp Vũ tức giận đứng lên, đứng trước mặt nàng ta, trách cứ, ‘Người sao có thể làm vậy chứ..... Thái hậu và bệ hạ mẫu tử tình thâm, bệ hạ sẽ hận người giết thái hậu, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người...”

Mắt Lãnh Nguyệt Nhiễm lạnh băng, ‘Chỉ cần bệ hạ ngồi yên ổn trên đế vị, bệ hạ hận ta, oán ta, ta cũng không cần. Thái hậu trên đời, tóm lại vẫn uy hiếp bệ hạ, ta chỉ có thể quyết ác làm vậy, để cho thái hậu về châu trời thôi”

Diệp Vũ chẳng còn biết nói gì nữa, ý nghĩ của Lãnh nguyệt Nhiễm khác hẳn người thường, yêu Sở Minh Hiên quá sâu, quá điên cuồng, mất đi lý trí, bản tính, phạm là có bất cứ ai gây hại, uy hiếp đến hắn thì nàng ta nhất định sẽ trừ khử. Ở trong thế giới của nàng ta, hắn là ông trời của nàng ta, đã là của nàng ta, thì chỉ có trời đất vận chuyển, nàng ta mới có thể sống được.

Cái chết xảy ra, sở dĩ Sở Minh Hiên không hề truy tra là vì biết hung thủ là Lãnh Nguyệt Nhiễm.

Có lẽ, hắn định trừng phạt nàng ta, nhưng lại cảm thấy nàng ta một lòng vì mình nên mới gây ra sai lớn, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trừng phạt nàng ta thế nào nữa.

“Từ điện Từ Ninh có một cửa nhỏ, ta theo đó đi vào, không ai thấy” Lãnh Nguyệt Nhiễm cười đắc ý, “thái hậu ốm bệnh nhẹ, chỉ cần một khăn lụa là có thể đoạt mệnh thái hậu rồi”

“Bệ hạ vẫn chưa trừng phạt người, vì sao người nói cho ta biết?” Diệp Vũ cảm thấy, như nhìn thấu nàng ta, lại như không nhìn thấu vậy.

“Bệ hạ yêu người như vậy, người không thể hiểu lầm bệ hạ được”

“nếu ta không tin người thì sao? Nếu ta cảm thấy người gánh tội thay bệ hạ thì sao?”

Lãnh Nguyệt Nhiễm cười nhẹ nhàng, ‘LỖi đã nói hết, người có tin hay không cũng tốt, bệ hạ vô tội” Nàng ta giống như đang chìm vào cảnh nhớ lạ nào đó. “Người cũng biết năm trước người trở thành Nhị phu nhân của

Hữu tướng, lúc đó bệ hạ thông khổ thế nào không? Bệ hạ thống khổ, đêm ngày uống rượu, sống trong mơ mang... Bệ hạ kéo tay ta khóc thương tâm như vậy, bi thống như vậy, rồi cứ hỏi mãi ta: Vũ Nhi, vì sao không cần bốn vương, vì sao không cần bốn vương... Bốn vương không tốt sao...” Nàng ta lệ dâng đầy mắt, người khiến hắn thương tâm và bi thương khiến người ta chấn động, “Bệ hạ từ Thính vũ đài về vương phủ, dáng hình mảnh dẻ, bi thống điên cuồng. Bệ hạ vừa uống rượu vừa múa kiếm, ngã xuống đất, khóc như một đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi vậy.... Bệ hạ hận không chịu nổi, nói với ta, tiên hoàng ngang nhiên chiếm đoạt, đã sớm đoạt Vũ Nhi đi rồi, vì thế Vũ Nhi mới không chọn bốn vương, mới chọn Thẩm Chiêu... Lúc này bệ hạ uống rượu quá nhiều mà bị bệnh nặng một trận”

Nghe giọng nàng ta đau thương nói tới, Diệp Vũ cảm thụ được sự bi thống, phần hận và không cam tâm của Sở Minh Hiên.

Chuyện cũ này vẫn chưa chấm dứt cứ thế mà đã ngưng. Bỗng, Lãnh Nguyệt Nhiễm nôn ra một ngụm máu đen, Diệp Vũ kinh hãi nói, “Người sao vậy? Người uống thuốc độc sao?”

Lãnh Nguyệt Nhiễm gật đầu, “Ta sẽ không để cho bệ hạ khó xử... Ta chết rồi, người cố gắng chiếu cố bệ hạ cho tốt... Che chở bệ hạ... Yêu bệ hạ... Nếu không, ta chết cũng không nhắm mắt...”

Nói dứt lời, nàng ta liền tắt thở. Diệp Vũ bi thương nhìn nàng ta, tinh thần chấn động. Một cô gái cương liệt như vậy yêu sâu sắc như vậy, khổ như vậy, lấy hắn làm niềm vui, thấy hắn khổ cũng khổ theo, mà chỉ được chút thương xót của hắn, mới thật buồn cười làm sao.

Hai ngày sau, Diệp Vũ đi một mình tới ngự thư phòng. Sở Minh Hiên đang ngồi phê duyệt tấu chương, nàng đứng ở ngoài cửa, như thấy người đang ngồi ở ngự án kia là Sở Minh Phong.

Mặt lạnh cứng ngắt, đôi mắt lãnh khốc như chim ưng, dáng người cao ngạo như núi, khí độ tung hoành, khí phách vang dội... Đó là nam tử nàng yêu, là người nàng nhớ thương... Nhưng mà cuối cùng không còn thấy hân nữa... Cả cuộc đời này, họ âm dương cách trở, không thể nắm tay bên nhau trọn đời rồi...

“Vũ Nhi, sao lại đến đến?” Hân đặt bút lông xuống, trên mặt nở nụ cười tươi như hoa.

“Gần đây khô hạn, ta bảo cung nhân làm món tuyết lê đường phèn, để bệ hạ mát họng” Nàng lấy trong hộp ra một ấm, rót ra một chén, đưa cho hân, cười mãi nhìn hân.

Hân nhận chén bạch ngọc từ tay nàng, uống hai ba hớp đã hết, đuôi mắt cười hàm chứa hạnh phúc, “Thêm một chén nữa đi”

Nàng không nói, chỉ lặng nhìn hân. Lúc đầu hân cảm thấy kỳ lạ, bỗng thấy lục phủ ngũ tạng cuộn lại, đau càng ngày càng kịch liệt. Hân túm chặt tay nàng, mặt mày nhăn nhó, “Vũ Nhi... Nàng định độc chết ta sao...”

165. Chương 168: Sống Lại Trong Chỗ Chết

Cung nhân ở bên ngoài cửa thấy vậy chấn động, lập tức đi truyền thái y. Diệp Vũ cười lạnh lẽo, đó là một loại lạnh tới tận xương tủy và đầy thù hận, “Đây là kịch độc, người hân phải chết chắc”

“Nàng nên vì hoàng huynh... vì đứa con trong bụng mà báo thù sao?” Sở Minh Hiền cất giọng khàn khàn, giọng đầy đau nhức và đứt quãng.

“Đúng!” Hân trong mắt nàng bốc như lửa cháy, “Người thiêu sống bệ hạ, giết đứa con trong bụng ta, ta hạ độc chết người, đã tiện cho người lắm rồi đó”

“Nàng gạt ta... Ta thật sự nghĩ đến nàng chấp nhận ta rồi...”

“Không làm vậy, sao người dễ dàng mắc mưu chứ?”

“Nàng cứ vậy mà hận ta sao?” Hân túm chặt cổ tay nàng, nôn ra máu đen, một giọt dính trên ống tay áo màu vàng, nhảy mắt nở rộ trở thành một đóa hoa máu kinh hãi.

“Ta hận không thể chém người tan thành trăm mảnh!” Diệp Vũ nói nghiêng răng, lửa hận hùng hực thiêu đốt trong lòng nàng.

Sở Minh Hiền cười nhẹ, tiếng cười ngập tràn giễu cợt bi thống, thất vọng...

Ánh mắt nàng lạnh lẽo nhìn hân, gương mặt hân méo mó xé rách, như thành từng mảnh nhỏ rơi xuống đất.

Đôi mắt nhiễm máu của hân bình thản, lệ khí và bi giận đan xen lẫn nhau, “Ta một lòng say mê đối đãi với nàng, thế mà nàng lại đối xử với ta thế này!”

Hân trong mắt nàng, càng khiến người ta thêm chói mắt, “Bởi vì, người hại chết người ta yêu”

Hân cười lạnh lùng, “Nàng thật sự yêu hoàng huynh sao... Hoàng huynh có thể cho nàng, ta cũng có thể cho nàng mà... Nàng rõ ràng có tình cảm sâu nặng với ta, vì sao lại chuyển sang người hoàng huynh chứ?”

Một câu cuối, là rống lên hỏi giận dữ.

“Bởi vì, lúc đầu Diệp Vũ đã chết rồi, bị câu nói của người thương tích đầy mình, đã sớm chết rồi” Diệp Vũ chỉ đành nói ra vậy.

“Được... được... được... Thật tốt quá...” Sở Minh Hiền cười ầm ĩ, giọng càng tràn ngập đau thương, “Hóa ra là ta mua dây buộc mình, gieo gió gặt bão...”

“Nếu người cam tâm làm một Vương gia tiêu dao tự tại, ta sẽ giữ mãi trong lòng ta tình nghĩa và sự áy náy. Mà giờ, người tự tay xé bỏ tình nghĩa giữa ta và người” nàng vô cùng thống khoái, lại vô vùng đau đớn, “Ta sẽ vĩnh viễn không tha cho người!”

Lúc trước dụ dỗ Sở Minh Hiên, ở cùng một chỗ với hắn, cũng có lúc vui vẻ. Hắn với nàng thâm tình, si tình không phải là nàng không cảm động, nhưng cũng chẳng có cách nào báo đáp lại, trong lòng vô cùng áy náy. Mà nay, nàng tự tay tiễn hắn ra đi, cũng bị thống mãi không thôi.

Sở Minh Hiên lại phun ra một búng máu, đôi mắt đỏ máu cứ ngập tràn thâm tình, “Thật ra, ta đã sớm đoán được nàng đều không phải thật tình chấp nhận ta... Ta đợi nàng ra tay... Ta biết trong bát đường phèn tuyết lê có độc, nhưng ta cũng không phản kháng ăn vào... Nếu lúc này có thể tiêu trừ được nỗi hận của nàng, như vậy, ta nguyện uống thuốc độc... Để nàng không còn hận ta nữa...”

Diệp Vũ kinh hãi, hắn biết trong bát tuyết lê đường phèn có độc ư? Hắn cố ý uống thuốc độc, chỉ vì muốn tiêu trừ nỗi hận trong lòng mình sao?

“Người làm vậy ta cũng sẽ không cảm động đâu” Nàng tâm địa cứng rắn hẳn lên, lòng như đao cắt, “Lại càng không tha thứ cho người”

“Vì sao hoàng huynh chiếm được lòng.....ta không chiếm được... vì sao...” Hắn hỏi đầy bi thương, miệng đầy máu đen, mắt chớp run rẩy.

“Chuyện tình cảm, vốn chẳng thể ép buộc được. Người hỏi ta vậy, ta cũng chẳng biết trả lời thế nào đâu”

“Vũ Nhi, tha thứ cho ta... được không...” Sở Minh Hiên đau khổ cầu xin, đau đớn như vậy, si tình như vậy, khiến người ta đau lòng.

“Người chết rồi, ta mới có thể tha thứ cho người” Diệp Vũ yên lặng.

Hắn lại phun ra một đồng máu to, phun ngay trên ngực áo, cả văn phòng tứ bảo, tấu chương đều nhiễm nhiều máu, nhìn chói mắt.

Sau đó hắn ngã gục xuống bàn, hai mắt nhắm nghiền bất tỉnh nhân sự. Nàng nhìn hắn, lệ rơi đầy mặt, tâm thần đau nhức. Sở Minh Phong, con à, cuối cùng ta cũng báo được thù cho các người rồi.

Nhìn ánh sáng phát ra từ cửa sổ nhỏ duy nhất ở trên mái nhà thì biết trời đã tối rồi. Từ lúc bị thị vệ áp đến đại lao, đã mất khoảng ba bốn canh giờ, Diệp Vũ cứ ngây ra như phỗng, nghĩ tới một khắc Sở Minh Hiên gục xuống kia, nghĩ tới cảnh Sở Minh Phong bị chết cháy thống khổ kia...

Đêm thu lạnh lẽo, nhà tù càng lạnh lẽo và ướt lạnh hơn, khí lạnh chui vào da thịt, nàng ôm chặt bản thân, cố chịu cơn lạnh đói. Một con chuột kêu “chít chít” chạy từ ven tường qua, một cơn sợ hãi bất chợt nảy lên trong lòng.

Bấm thời gian theo đốt ngón tay, nàng tóm lại không tìm được cơn buồn ngủ, mơ màng ngủ mất. Chẳng biết ngủ bao lâu, một trận tiếng loảng xoảng của cửa sắt làm nàng tỉnh. Nàng nhìn thấy hai thị vệ đứng ở bên ngoài cửa nhà tù quát, “Đứng lên!”

Nàng giãy dụa đứng dậy, cảm thấy bốn phương tám hướng có khí lạnh ập tới, liền co mình đi ra tù. Có lẽ đêm nay là đêm chết của nàng. Minh Phong à, ta đến với chàng, có được không?

Ra khỏi đại lao, đêm đen kịt như mực, khí lạnh bức người, Diệp Vũ run rẩy đi trước, đi về hướng địa phủ. Mục đích dĩ nhiên là tư điện của Sở Minh Hiên rồi, nàng bất giác đoán, hắn tới tột cùng có chết không nhỉ?

Bước vào đại điện u ám, đi tới tấm điện đèn đuốc mờ mịt, nàng ngước lên trời cầu nguyện, sở Minh hiên chết rồi, Sở Minh Hiên chết rồi...

Tuy trước khi Lãnh nguyệt Nhiễm chết nói cho nàng, hắn si tình với nàng, nhưng mà hắn hại chết Sở Minh Phong, không thể tha thứ, không thể tha thứ. Nàng sao có thể để hung thủ tiêu sao tự tại chứ?

Nếu là trước đây, nàng biết tâm ý của hắn, tâm tư, sẽ cảm động, sẽ áy náy, nhưng giờ nàng chỉ có hận.

Đưa mắt nhìn lại thấy trên long tháp có một người nửa nằm, Từ thái y đang đứng một bên, còn một bên là công công hầu cận gần gũi. Nàng khiếp sợ, Sở Minh Hiên chưa chết!

Vì sao không chết chứ?

“Lại đây...” Giọng hần trầm trầm, hơi thở mong manh. Diệp Vũ đi qua, thù hận trong cơ thể lần nữa bốc cao.

Dừng trước long tháp ba bước, nàng thấy khuôn mặt tuần tú của Sở Minh Hiên trắng bệch, con ngươi đen híp lại, mỏng manh lúc có lúc không, có thể ngủ bất chợt lúc nào.

“Từ thái y cứu đúng lúc, ta vẫn chưa chết được, để cho nàng thất vọng rồi” Tiếng Sở Minh Hiên khàn khàn đứt quãng, như già đi tận mười tuổi lận.

“Đúng ta rất thất vọng” nàng sao cũng không nghĩ được, Từ thái y là thánh thủ giải độc, có rất ít loại độc mà ông ấy không giải được. Hần bảo công công và Từ thái y lui ra ngoài, trong tử điện chỉ còn hai người. Ánh đèn u ám, khiến cho tâm người mê đi. Hần vẫy tay, nàng tiếng lên hai bước, lạnh băng nhìn hần chăm chú. Hần khẽ nhếch môi, cười tủm tỉm, “Vũ Nhi, ta không chết được, bởi vì... Ta là chân mệnh thiên tử”

Diệp Vũ nghĩ nếu có cơ hội lần nữa, nói vậy chắc cũng không dễ ra tay đâu, bởi hần đã có đề phòng.

“Ta làm thế nào, nàng mới có thể tha thứ cho ta chứ? Mới có thể ở lại bên cạnh ta hả?” Sở Minh Hiên thành khẩn vô vàn, ngập tràn thâm tình.

“Nằm mơ đi!” Nàng cất giọng lạnh băng.

Hần đau đớn nhắm mắt lại, trên mặt ngập tràn ưu thương, “Ta cho nàng một lần cuối cùng, hiện giờ, nàng giết ta đi, báo thù cho hoàng huynh”

Nàng cười lạnh như băng, “Người không phải hối hận”

Hần lấy một thanh chủy thủ ở bên gối ra, đưa cho nàng, ho khụ hai tiếng, “Không hề”

Diệp Vũ tiếp nhận chủy thủ, rút ra, ánh sáng kim loại đột nhiên lóe lên, chói cả mắt nàng, càng chói mắt hần.

Lòng bàn tay Sở Minh Hiên đặt lên ngực, “Đâm xuống từ chỗ này đi, ta sẽ đi đời nhà ma ngay!”

Nàng chậm rãi đứng lên, chậm rãi gơ chủy thủ lên. Giờ này khắc này, thù hận ngập tràn, hận ý ngập mắt, nàng hận không thể đâm ngay xuống báo thù cho Sở Minh Phong.

Hần nhìn nàng chăm chú, ánh mắt ai oán mà vô tội như vậy, ánh mắt thâm tình mà không hối hận như vậy.... Bốn mắt nhìn nhau, ngân nga đoạn tình xưa.

Một cảnh này lại nảy lên trong óc nàng, lúc ở trong rừng ôm nhau lưu luyến, lúc dưới trăng tắm ánh trăng, ở thư phòng quyến rũ hần, ở trong thư phòng tương phủ làm thương tổn hần, ở Dương Châu chăm sóc cho hần, ở thánh phong các nhận nhầm hần là Sở Minh Phong... Tiêu sái không kiềm chế được của hần, ôn nhu bá đạo của hần, cuồng dại tuyệt đối của hần, cứ hiện lên rõ trước mắt, cứ phảng phất như mới hôm qua...

Hần không chiếm được nàng, càng dự đoán được biến thành si niệm, chấp niệm làm méo mó trái tim hần, khiến cho tính tình hần biến lớn, trở nên âm độc tàn nhẫn, lãnh khốc vô tình. Nhưng mà hần biến thành vậy cũng đều là vì nàng.

HẦN có hư hỏng thế nào cũng sẽ không là tổn thương tới nàng, thậm chí còn tiêu trừ hận thù của nàng, cam tâm tình nguyện chết trong tay nàng. Trong khoảng khắc, Diệp Vũ không đâm xuống được.

Có lẽ, hạ độc chết hần, chỉ là một khắc nhẫn tâm đó thôi. Giờ, nàng thấy hần si tình, rốt cuộc nhẫn tâm không nổi.

“Vì sao không giết ta? Vì sao không báo thù cho hoàng huynh hả?” Sở Minh Hiên hạ giọng trầm thấp hỏi, túm chặt cổ tay nàng.

“Buông tay ra!” Nàng giẫy dụa.

“Giết ta đi!” Hần đem tay nàng dờ xuống mũi dao đặt ngay phía trên ngực hần, chỉ cách tấm áo tơ tằm màu vàng mỏng manh, giọng hần đầy lệ, “Đâm xuống đi, có thể báo thù cho hoàng huynh”

Nàng ngơ ngác nhìn hần, đúng vậy, chỉ cần nhắm mắt, nhẫn tâm đâm xuống, có thể báo thù cho Sở Minh Phong. Vì sao không đâm xuống? Vì sao không đâm xuống chứ?

Diệp Vũ, người đến tốt cùng là đang nghĩ gì thế? Người đến tốt cùng là đang do dự gì thế? Diệp Vũ, người là kẻ thất bại thảm hại! Diệp Vũ, ta khinh bỉ người!

Sở Minh Hiền giật chủ thủ trong tay nàng, kéo nàng lại gần, nhìn thật sâu vào trong mắt nàng, “nàng không giết ta, là vì không đành lòng, không tha, bởi vì, trong lòng nàng có ta”

“Không phải!” Diệp Vũ lớn tiếng phủ nhận, phần nộ đẩy hẳn ra, đứng lên, “Ta không thể giết người, là vì dù có giết người, Sở Minh Phong cũng không sống lại được”

“Thật không?” Hắc cười khê, cười đến mờ ám. Nàng lại không muốn thấy hắc nữa, không muốn ở thêm cùng hắc tỷ nào nữa, hoảng sợ chạy đi.

Lại có một giọng toát ra hỏi nàng: Vì sao không giết hắc chứ? Vì sao lại mềm lòng? Vì sao...

Không phải là không muốn báo thù, khoogn phải là không muốn giết hắc, nhưng mà hắc chết rồi, Sở quốc phải làm sao đây? Tôn thái hậu đã chết, hắc có thể nắm đại cục trong tay, nếu hắc cũng chết rồi, Đại hoàng tử Sở Lăng Thiên có thể trấn an được cả văn võ trong triều không? Tuy có thẩm Chiêu dốc lòng hết sức giúp đỡ, nhưng nó chỉ có một mình sao đâu lại được với cả văn võ trọng thần nhiều như vậy chứ? Giả sử ngụy quốc, Tần quốc nhân cơ hội xuất binh xâm phạm biên giới, Sở quốc liền nằm loạn trong giấc ngoài, ngụy cơ ngập tràn. Mà màn hạ độc lúc trước, nàng vốn cũng không nghĩ nhiều như thế, bị thù hận che mắt.

Tuy Minh Phong mất rồi, nhưng hắc đã cầm chính nhiều năm, chăm lo việc nước, nhất định cũng không muốn thấy Sở quốc sụp đổ, núi sông rung chuyển, lại càng không nguyện thấy kẻ thù bên ngoài xâm nhập, khói lửa ngập trời.

Gió thu càng ngày càng lạnh, bóng tối càng ngày càng dài. Một hồi mưa thì lại lạnh, lại gợi lên từng cảnh thương đau.

Lại có mưa rơi, tí tách tí tách, triền triền miên miên. Hoa cúc bị gió mưa tấp tể tới, hình dung gãy rụng, thương tích đầy đất. Lá sen trong Bích Hồ từng phiến từng phiến nghiêng ngả, trên mảng lá xanh từng giọt nước to lăn qua lăn lại, đóa hoa sen yêu kiều vẫn rung rinh cao nhã như cũ, giữa mưa gió sấm chớp mà vẫn đứng hiên ngang.

Thẩm Chiêu đứng cách đó không xa, tay che ô giấy dầu, ngóng nhìn lượn đình. Nàng ấy đứng ở bên đình, nhìn mưa thu, quần áo trắng bay bay phất phơ nhiễm ướt sương mù.

Ở ngay tại đây thê lương, lạnh lẽo, cảm thương trong mưa thu, trên rường cột chạm chỗ, trên lan can lương đình, trong bối cảnh thu vàng khô héo, áo trắng kia nhìn bắt mắt, lại khiến cho người ta thấy cô độc tịch liêu.

Hắc đi tới lương đình, Diệp Vũ thấy hắc liếc một cái rồi lại tiếp tục ngắm mưa.

“Vì sao làm vậy?” Hắc đứng sừng vai với nàng.

“Trên đời này có người không biết không đoán ra sao/?” Nàng lẳng lặng hỏi lại.

“Ta không phải là thần, chỉ là phàm phu tục tử” Thẩm Chiêu đáp thản nhiên. Nàng nhớ rõ hắc đã từng nói qua vậy, khi đó còn chưa tin, chỉ cảm thấy hắc khiêm tốn, giờ tin rồi, đúng thật hắc không phải thần, là thần cơ diệu toán mà lại chẳng tính toán ra được lòng người.

Hắc bình tĩnh nói, “Nàng muốn báo thù cho tiên hoàng, hạ độc chết bệ hạ, bệ hạ may mắn tránh được một kiếp. Sau đó bệ hạ ép nàng giết người, vì sao cô không giết?”

Diệp Vũ hỏi lại, “Đại nhân nghĩ sao?”

Hắc đưa mắt nhìn mưa phùn róc rách, “Nàng không ra tay được là bởi bệ hạ chết rồi, Sở quốc nhất định sinh loạn. Không những thiên hạ chấn động, lòng người sinh biến, Ngụy quốc, Tần quốc có thể nhân cơ hội xuất binh xâm chiếm, đến lúc đó, Sở quốc loạn trong giấc ngoài, không còn sức ứng phó với kẻ thù bên ngoài binh mạnh, có khả năng mất nước vô cùng”

“Thẩm Chiêu không hổ là người thông minh nhất Đại Sở quốc” Nàng cười thản nhiên.

“Chỉ là hư danh thôi” Thẩm Chiêu nhìn nghiêng nàng, ánh mắt ôn nhu như nước, “Sau này có tính toán gì không?”

“Hay đại nhân chỉ cho ta một con đường sáng đi”

“Sinh nhật bệ hạ là vào hai mươi tám tháng chín, tiết vạn thọ là cơ hội”

“Vẫn xin đại nhân chuẩn bị giúp cho”

Họ cùng nhìn nhau cười, khoe môi dâng lên chút ấm áp. Nàng biết thế gian này, luôn có một người hết lòng giúp nàng, trợ nàng, bảo vệ nàng, chỉ cần nàng mở miệng, hẳn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt. Người đó là Thẩm Chiêu.

Mưa thu tạnh dần, dưới đất sáng dần, ánh nắng ló ra sáng ngời, phảng phất cảnh xuân tươi đẹp.

Mưa thu cuối cùng cũng ngừng, ánh nắng chọc tầng mây ló ra, chiếu khắp cả trái đất. Thời kỳ giáp hạt nên cây cỏ âm ướt sinh sôi nảy lộc, được uống cơn mưa trở nên óng ánh nhiều màu sắc, nhìn rất chói mắt.

Một đại thẩm ôm rổ gỗ về nhà, lơ đãng thấy ven đường có trong đám cỏ có một nam tử. Bà đi qua xem, là một hán tử bị thương, hơn nữa đang sốt cao.

Bà gọi hai tiếng đây mấy cái nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, lại còn có chút thở. Làm sao đây?

Bà khê cần mọi cố sức nhấc hắn lên, đỡ hắn về nhà, đặt hắn ở trong phòng củi, để hắn dựa vào bên cạnh lò sưởi, hong khô quần áo, sau đó sắc thuốc cho hắn uống.

Nửa canh giờ sau, hắn rốt cuộc tỉnh, híp mắt nhìn bà, hồn nhiên không rõ bản thân đang ở đâu.

“Vị tráng sĩ này, cậu bị thương ngã ở ven đường, đây là nhà của ta” Đại thẩm giải thích.

“Bà đã cứu ta... Đa tạ ơn cứu mạng...” giọng hắn khàn khàn, vừa mở miệng thấy cổ họng đau bỏng vô cùng.

“Vì sao cậu bị thương vậy?” Bà thấy sắc mặt hắn tái nhợt, mặt bệnh, chắc là bị thương nặng lắm.

“Làm phiền đại thẩm giúp ta sắc một chén thuốc trị đao thương... Sau này ta khỏi sẽ hậu tạ..” Hắn khàn cầu nói.

“Không cần hậu tạ, ai cũng có lúc khó khăn, ta sẽ đi mua thuốc cho cậu” Đại thẩm cười nói, lấy một chén cháo từ trên xuống đưa cho hắn, “Bát cháo này lúc trưa còn thừa, cậu chịu khó chút đi”

“Đa tạ đại thẩm”

Hắn nhìn bà rời đi, cảm thán đã gặp được một người có tâm địa thiện lương. Cả cuộc đời này, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, đường đường là vua một nước Sở Minh Phong mà cũng có lúc chịu được người bổ thí, kéo dài hơi tàn.

Đúng thật là đói bụng, Sở Minh Phong uống ừng ực hết sạch cả bát cháo. Sau đó hắn cúi bả y bào, xem vết thương trên người... Trước ngực sau lưng, hai chân, vết thương có tất cả bảy vết, có miệng vết thương đã sưng tấy, có cái đỏ tươi như mới, chọc chói mắt... Hắn lấy một lọ thuốc nhỏ từ trong người ra trị thương, vừa bôi vào miệng vết thương, hắn cắn răng cố chịu cơn đau nhức ngập tim kia... Nhưng thuốc trị thương cũng đã hết, miệng vết thương khác đành chỉ nghe theo ý trời vậy...

Dựa vào cạnh tường, hắn nhớ lại nhiều ngày trước, bất giác cười khổ. Lúc trước đang ở trong hoàng cung, ảm sao hôm nay không ngờ lại có kết cục này.

Ngày ấy hắn về điện Trùng tâm nghri tạm, cảm giác ngủ rất lâu, lúc tỉnh lại đã không còn ở điện Trùng Tâm nữa, mà là đang ở Dương Châu, cô độc. Hắn ngón ngang trăm mối khó hiểu, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết nhất định đã xảy ra chuyện gì lớn, vì thế mới chạy về Kim Lăng.

Nhưng mà chưa tới cửa thành thì có một toán người bịt mặt xuất hiện., Hắn với kẻ bịt mặt chạm nhau, điều khiến hắn khó hiểu là, họ cũng không muốn giết hắn, chỉ thăm muốn đồng phục, Nhưng họ đánh không lại hắn, cuối cùng lấy ám chiêu khiến hắn hôn mê, lại đưa hắn tới Dương Châu, trói gô hắn lại, nhốt trong một gian phòng tối.

Kẻ bịt mặt đó không bạc đãi hần, cho hần ăn, chỉ là không thả hần. Hần nhiều lần nghĩ cách trốn, đều bị chúng bắt lại.

Nghĩ kỹ hần vẫn không rõ, toán bịt mặt đó là kẻ nào. Cứ vậy qua mấy ngày, rồi kẻ bịt mặt đó đi rồi, để lại một túi tiền cho hần, một lọ thuốc trị thương. Hần trên đường đi hỏi xem Sở quốc đã xảy ra chuyện gì lớn không, thế mới biết, bệ hạ băng hà, Tần Vương đăng cơ.

Sở Minh Phong rất cục biết, hết thấy đều là âm mưu của Sở Minh Hiên.

Thành Dương Châu đồn đại tiên hoàng băng hà với nhiều kiểu, có người nói Tần Vương hạ độc hại chết tiên hoàng, có kẻ nói tẩm điện thiên tử bất giác bốc cháy, tiên hoàng bị chết cháy, có kẻ lại nói tiên hoàng nhiễm bệnh cấp tính chết đột ngột... Hần nghe xong những lời đồn này, muốn cười mà cười không nổi.

Hần thề với trời: Sở Minh Hiên, người làm nhiều chuyện như vậy, đơn giản là mơ ước vũ Nhi; trăm sẽ không để cho người được như mong muốn đâu, trăm nhất định sẽ đoạt lại Vũ Nhi và giang sơn của TRẫm.

Vì vậy hần mới về Kim Lăng, nửa đường lại gặp phải mai phục. Có hơn mười kẻ bịt mặt khác hần với kẻ bịt mặt lần trước, cố ép hần tới chỗ chết bằng mọi cách. Hần liều mạng toàn lực ứng chiến, mới đầu còn dư sức, sau chậm rãi lực bất tòng tâm. Thân thủ những kẻ bịt mặt đó rất cao, hần một mình đối với với dăm ba người thì còn được nhưng nếu là mười người thì không địch nổi chúng.

Hần phải bảo vệ mạng này, bị thương chỉ đành chạy trốn chết. Hần tin, kẻ bịt mặt này là Sở Minh hiên phái tới. Như vậy đám bịt mặt trước là ai phái tới? Thử Chiêu sao?

Đám bịt mặt như chó điên vậy thay nhau đuổi bắt hần, hần trốn trốn tránh tránh, ăn không ít khổ sở. Cái loại chạy trốn lòng vòng ngày, nguy hiểm vô cùng, khiến tinh thần và thể xác người ta không chịu nổi, Nhưng mà hần tuyệt không thể chết được!

Đã nhiều ngày hần giao chiến với đám bịt mặt bảy tám lần, lần nào cũng bị thương đầy mình, lần nào cũng đều phải chạy trốn họ.

Vũ Nhi là niềm tin mà hần duy trì tiếp, Sở Minh Phong biết, nàng còn ở trong cung chờ hần về, chờ hần đi cứu... nàng nhất định đã nghĩ hần chết rồi, nhất định sẽ đau lòng vô cùng... Sở Minh hiên có chiếm đoạt ngang nhiên hay không? Có ép nàng làm gì không?

Cứ nghĩ tới Vũ Nhi, tim hần lại đau đớn kịch liệt, nỗi nhớ như thủy triều dâng cao, cuộn cuộn trong cơ thể hần.

Vũ Nhi, hãy đợi ta, ta sẽ nhanh trở về cùng!

Tim của hần, cứng rắn vô cùng; mắt của hần, lạnh khiếp người, sát khí cuộn cuộn. Bỗng Sở Minh Phong nghe thấy tiếng vang khác thường bên ngoài, là tiếng chân bước của kẻ bịt mặt. Hần cố sức đứng lên, cầm trường kiếm trong tay đợi kẻ địch đi vào phòng.

Kẻ bịt mặt kịch liệt nghênh chiến, mặt mày hung ác. Mà trong chốc lát, trận kịch chiến bắt đầu, gió thu se sắt, lạc lõng tiêu điều.

Hần cố sức đón đánh, lực bất tòng tâm, trên người vết thương chồng chất, thi triển chân tay, miệng vết thương vỡ ra, đau nhức tới thấu tim.

Kẻ bịt mặt toàn lực vây chặt, dưới sự nỗ lực chống đỡ của hần, bại lộ huyết chủ, có kẻ dùng kiếm đâm vào vai phải của hần, có kẻ dùng kích đâm vào chân hần...

“A...”

Sở Minh Phong cất tiếng rống vang, như mãnh hổ gầm thét, khiến người ta đau lòng. Cơn đau kịch liệt khiến mặt mũi hần nhăn nhó, tiếng rên rỉ đau đớn vang vọng. Vai phải trúng kiếm máu trào ra đỏ tươi, chảy tí tách xuống đất. Gió lạnh ập tới, thổi bay tóc mai tán loạn của hần.

166. Chương 169: Bắn Chết

Một kẻ bịt mặt đâm kiếm vào ngực hắn, điều này như mảnh chỉ treo chuông, nguy hiểm vô cùng, một mũi tên nhọn bay tới, đâm chính giữa ngực kẻ bịt mặt, kẻ bịt mặt ngã xuống tắt thở.

Kẻ bịt mặt còn lại khiếp sợ mãi, tìm kiếm chung quanh kẻ bắn tên lên. Nhưng nhìn mãi khắp bốn phía cũng không thấy ai. Đúng lúc này một mũi tên nhọn bay vọt nhanh tới, bắn trúng nơi hiểm của gã, khiến kẻ bịt mặt ngã liên tiếp xuống đất.

Còn Sở Minh Phong thấy đám bịt mặt đều chết cả, cứ ngây ngốc sửng sốt một lát, rồi không chịu nổi nữa, hôn mê bất tỉnh. Một người từ trong phòng chậm rãi đi ra, mặt đen như than, ánh mắt lạnh tanh như đá, túm túm cười nhìn hoàng đế Sở quốc ngã trên mặt đất.

Thác Bạt Hoàng. Áo choàng đen được gió thổi bốc lên, như chim ưng giang cánh, bay đàng hoàng lên tường. Hắn khẽ nhếch môi lên, nhìn về hướng Kim Lăng. Vũ Nhi, ta đợi nàng.

Trong ngực hoa viên, ở lương đình. Đang lúc hoàng hôn, gió thu lạnh lẽo, xuyên qua đám kỳ hoa di thảo, lay động nghiêng ngả, ánh nắng chiều bị cơn gió lạnh thổi qua, cơn nóng mất, chỉ còn chút sắc đỏ. Gió càng thổi lớn, lá cây bay rụng đầy, lại trở về đất mẹ, có lẽ là một loại ấm áp.

Trong đình có hai người, một ngồi là Sở Minh Hiên, một đứng là Thẩm Chiêu. Sở Minh Hiên thần nhiên uống trà, thần sắc tự nhiên, “Thẩm Chiêu, người đã bao giờ tự hỏi lòng mình, người trung thành với trẫm hay trung thành với hoàng huynh chưa?”

Trong lòng Thẩm Chiêu cả kinh song vẫn đáp thông dong, “Vì sao bệ hạ lại hỏi vậy/”

“Trẫm muốn biết đáp án” Giọng Sở Minh Hiên nói lãnh đạm, cũng không ép.

“Vua nào triều thần nấy. Thần trải qua ba triều, đều trung thành và tận tâm với bệ hạ, một lòng son sắt với Đại Sở, có trời đất chứng giám” Thẩm Chiêu thoải mái nói ra đáp án, “Giờ bệ hạ đã ngồi trên đế vị, thiên hạ thái bình, thần dân một lòng, thần dĩ nhiên là tận lực đem hết sức mình phục vụ bệ hạ, tuyệt đối không trung thực”

“Thật không?” Giọng Sở Minh Hiên hơi uể oải.

“Bệ hạ không tin, thần chẳng còn gì để nói nữa”

Sở Minh Hiên rót một chén trà nóng, uống một hơi cạn sạch, nhanh nhẹn, “Không phải là trẫm không tin, mà những chuyện người làm khiến cho trẫm thật thất vọng”

Mặt Thẩm Chiêu không đổi sắc, “Vậy xin bệ hạ làm rõ cho”

Ánh mắt Sở Minh Hiên trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng trên mặt hắn, nói nhẹ như mây bay gió thoảng, “Hoàng huynh vốn không chết!”

“Bệ hạ nói thế là sao? Tiên hoàng vẫn chưa chết sao ạ?”

“Tâm tư của người, trẫm sao không biết chứ?” Khóe môi Sở Minh Hiên cười lạnh lẽo như có như không, “Bản tính người chính trực, vốn muốn hoàn thành nguyện vọng của phụ hoàng, lại không muốn hoàng huynh chết, liền âm thầm sai người mang hoàng huynh ra khỏi điện Trường Tâm, đưa hắn tới Dương Châu. Xác chết trong tấm điện thiên tử kia là của Vương thống lĩnh, bởi vì Vương thống lĩnh có thân hình tương tự như hoàng huynh, chỉ có hắn giả mạo hoàng huynh sẽ không có ai nghi ngờ. Còn Vương thống lĩnh trung thành như một với hoàng huynh, dứt khoát sẽ chết thay cho hoàng huynh”

Nếu hắn đã đoán được, Thẩm Chiêu đơn giản thừa nhận, “Bệ hạ thánh minh”

Sở Minh Hiên đột nhiên gầm lên, “Chẳng lẽ người không biết diệt cỏ tận gốc sao? Hoàng huynh cũng không phải kẻ tầm thường, sẽ nhanh chóng mọc đầu trở lại, người thả cho hắn một con đường sống, đó là ép trẫm vào chỗ chết! Trẫm làm tất cả còn có ý nghĩa gì chứ?”

Thẩm Chiêu ung dung hỏi lại, “Hay bệ hạ không có lòng tin ngồi yên trên ghế rồng?”

“Người...” Lửa giận và lệ khí đan xen trong mắt Sở Minh Hiên.

“Tiền hoàng ngồi trên đó được mười một năm, cần cù làm việc, chăm lo việc nước, rất có trách nhiệm. Còn nữa, tiền hoàng và thần quân đã nhiều năm, tình nghĩa không nhẹ, thần trợ giúp bệ hạ một tay, song cũng không thể trợ mắt nhìn ngài ấy cứ thế mà chết đi” Thẩm Chiêu nói lạnh nhạt, “Nếu không làm vậy, lương tâm thần sẽ bất an, ăn ngủ không yên”

“Giỏi cho Thẩm Chiêu người!” Sở Minh Hiên tức giận tới mức chẳng biết nói gì, giận dữ chỉ vào hắn, “Trẫm tuyệt đối sẽ không để cho hoàng huynh còn sống mà về Kim Lăng đâu!”

“Vậy đó là chuyện của bệ hạ”

“Xem ra người vẫn tận trung với hoàng huynh nhỉ”

“Thần không dám, bất luận hoàng đế Đại Sở là người nào, thần cũng đều tận tâm hết sức, cố gắng bảo vệ xã tắc, tuyệt đối trung thành với Đại Sở.” Thẩm Chiêu nói nặng nề, trên có bầu trời dưới có mặt đất, đều chứng minh cho lòng dạ son sắt của hắn.

Sở Minh Hiên cười lạnh, “Thẩm Chiêu tài trí vô song, ôn nhuận như ngọc là cánh tay phải lương thần của Đại Sở quốc, không sợ quyền quý, công công không tranh”

Thẩm Chiêu nói, “Bệ hạ quá khen!”

Ánh mắt Sở Minh Hiên lạnh lẽo, “Trẫm còn nhớ rất rõ, năm trước, hoàng huynh ban Vũ Nhi cho người, người còn vì bản thân, nạp Vũ Nhi làm Nhị phu nhân, thế không buông tay. Trẫm còn nhớ rõ, người đưa Vũ Nhi tới ôn tuyền biệt quán, dễ dàng cho hoàng huynh sủng hạnh Vũ Nhi. Mỗi hận ngang nhiên chiếm đoạt như thế, không chỉ có hoàng huynh, mà còn có cả người nữa, Thẩm Chiêu”

Hắn giận dữ chỉ Thẩm Chiêu, ánh mắt cau lại, nhìn vô cùng hung ác đáng sợ.

Thẩm Chiêu nhàn nhã đứng lên, bình tĩnh cười, thừa nhận sự lên án và lửa giận của hắn. Quần áo trắng tinh khiết như mây, không nhiễm bụi trần, tay áo bị gió thổi bay lên nhẹ nhàng, hắn tự đứng bất động mà đã gần như thạch hóa rồi.

Trong lòng có một giọng nói cất lên với hắn: hôm nay là đại nạn trong đời này rồi.

Sở Minh Hiên cầm chén trà trong tay ném mạnh xuống đất, hai má đỏ bừng lên, “Thẩm chiêu, trẫm sẽ không tha cho người!”

Thẩm Chiêu khẽ cười, mặt không đổi sắc, cho dù hắn biết cái chết đang tới gần, nhưng cũng không hề nhúc nhích chút nào.

Một mũi tên bắn lên bất ngờ phóng tới, lại đúng như hắn đã dự kiến. Tên bắn lên xuyên qua âm thanh cả đời, qua cuộc đời con người những lúc mưa gió, bốc lên, xuyên qua tình yêu và si tình tận dưới đáy lòng... Hắn vẫn cười, đầu mũi tên xuyên vào da thịt, chấn động mạnh khiến hắn lùi lại sau hai bước, cơn đau xuyên tim khiến toàn thân hắn cứng ngắc... Giờ khắc này hắn sớm đã tính đến...

Diệp Vũ đang ở hoa viên giải sầu đúng lúc đi qua gần lương đình, thấy hai người trong đình, thấy Sở Minh Hiên kích động, bộ dáng phẫn nộ, thấy hắn ném chén trà xuống đất, thấy một mũi tên bắn vào thân hình Thẩm Chiêu... Toàn thân nàng cứng ngắc, chân tay lạnh băng, không thể tin nổi cảnh trước mắt này...

Sở Minh Hiên giết Thẩm Chiêu! Ngay sau đó nàng như bị điện vậy chạy gấp, nhảy vào lương đình, ôm đỡ lấy Thẩm Chiêu, nhìn mũi tên cắm trong ngực hắn, bất lực... khiếp sợ, đau lòng, đau tới nỗi không nói nên lời...

Tại sao có thể vậy chứ?

“Vũ Nhi... Trước khi chết còn có thể gặp nàng lần cuối... Ta cảm thấy mỹ mãn rồi...” Hắn nói trầm trầm, miệng vết thương chảy ra rất nhiều máu, nhuộm đỏ cả áo trắng, đỏ như vậy, đỏ như vậy, chói mắt như thế...

“Thẩm Chiêu... “Diệp Vũ nói khàn khàn, tựa như ngực cũng bị một mũi tên đâm vào vậy, tim đau như thế, đau như thế.

“Nhớ kỹ.... Nàng và ta uống rượu trên thuyền hoa... Ta cả đời khó quên... Nàng đã từng là Nhị phu nhân của ta... Là vinh hạnh của ta... Nhớ kỹ lúc nàng bị bệnh khi làm ở tạp dịch, ta và nàng, chỉ có hai ta.... Nhớ kỹ nàng quỳ gối trong mưa cầu gặp ta, ta nhẩn tâm không gặp nàng.... Thực ra, trong lòng ta đau đớn vô cùng, không muốn nàng bị chút tổn thương và đau khổ... Nhớ rõ nàng ở bên phải thư phòng tướng phủ biểu hiện tâm ý với ta... Nàng đau lòng, bi phần, nàng có biết không? Ta rất muốn Bỏ hết tất cả, mang nàng cao chạy xa bay, cho nàng được vui vẻ sung sướng... Nhưng mà ta không thể... Ta là nam đỉnh duy nhất của Thầm gia, không thể không nhớ rõ tổ huấn, không thể ruồng bỏ liệt tổ liệt tông, không thể không để ý đến quốc gia, không thể không quan tâm tới sống chết của hơn năm mươi khẩu trong phủ hữu tướng...” Hấn nói nhẹ nhàng chậm chạp, hơi thở mong manh, nói đứt quãng, lại đầy tình thâm nghĩa nặng, tràn ngập bi thương.

Nàng nắm chặt tay hấn, nước mắt lăn dài, “Ta biết... Ta hiểu mà... Khi đó ta thật sự thích ngài... Chỉ tiếc ngài không cần ta...” Thầm Chiêu cười thanh tao ôn nhu, “Nghe nàng biểu hiện tâm ý, cả cuộc đời này, ta thấy đã đủ...”

Sở Minh Hiền nghe vậy, khiếp sợ tròng mắt: Diệp Vũ thế mà lại thích Thầm Chiêu.

“Ta không thể ở bên cạnh nàng được nữa... Cứ cân nhắc kỹ rồi hãy đi... Đừng lỗ mãng...” Thầm Chiêu dặn dò giọng càng ngày càng nhỏ, “Còn nhớ rõ sinh nhật của ta không? Nếu nhớ... Vậy hãy cho ta một bình rượu thơm...”

“Nhớ chứ... Ta sẽ làm...” Nước mắt Diệp Vũ rơi như mưa, hiểu được những lời hấn muốn nói: Ngày sinh nhật.

“Vũ Nhi.... Ta muốn...ôm nàng một cái...” Tiếng nói va lịp dụt, hấn nôn ra một ngụm máu tươi.

Nàng ôm chặt hấn, không muốn hấn chết, cả thân hình hấn vẫn còn ấm áp, hấn sẽ không chết được...

Thầm Chiêu thâm tình nhìn hấn chăm chú, dùng một chút lý trí cuối cùng, nhớ kỹ dung nhan của nàng, khắc sâu nàng vào trong tâm khảm...

Ánh mắt si tình, bi thương, tuyệt vọng như thế...

Sau đó hấn nhấc cánh tay phải lên, chậm rãi đưa về má nàng, vừa khẽ chạm vào má nàng, đã tắt thở...

Diệp Vũ kinh hãi thấy tay hấn rơi xuống, nước mắt tuôn trào mãnh liệt, lòng đau như dao cắt. Sở Minh Hiền nhìn thấy cảnh này, tuy cảm động với tình cảm Thầm Chiêu dành cho nàng, song rất nhanh lòng lại cứng rắn hấn lên. Vũ Nhi thế mà lại thích Thầm Chiêu chứ!

Nhìn nàng ôm Thầm Chiêu khóc rống lên, tay phải của hấn nắm chặt thành đấm.

Sở Minh Hiền sai người âm thầm bắn chết Thầm Chiêu, lại tuyên bố ngay trên triều là: có nghịch tặc giấu kín trong cung, ám sát hấn. Thầm Chiêu vì cần tên cho hấn nên đã chết.

Nội tình trong đó chỉ có một số ít người biết, người Thầm gia cứ nghĩ tới đó là sự thật, không ai cảm thấy kỳ lạ, chỉ nói gia môn bất hạnh.

May mà Thầm Chiêu và Thầm phu nhân còn có một trai một gái, hương khói Thầm gia vẫn còn có người thừa kế.

Sau đó Sở Minh Hiền phong thưởng cho tất cả Thầm gia. Sau khi tôn thái hậu hạ táng xong, trong cung lại khôi phục bộ dáng như trước, chỉ là cung nhân quen thuộc này cũng đã mất gần nửa.

Diệp Vũ đau thương suốt mấy ngày, nghĩ kỹ vì sao Sở Minh Hiền lại tâm địa độc ác vậy, vì sao cả Thầm Chiêu cũng muốn bắt chết. Bởi vì Thầm Chiêu biết rất nhiều bí mật của hấn.

Ngai vàng để vị đoạt được không dễ, hấn lo Thầm Chiêu sớm hay muộn sẽ không giữ được bí mật này, uy hiếp để vị của hấn. Có lẽ hấn còn cảm thấy, lần này Thầm Chiêu ruồng bỏ chủ cũ, trợ giúp hấn một tay, sau này biết đâu chừng cũng ruồng bỏ hấn, giúp cho chủ mới. Lấy uy vọng của Thầm Chiêu trong triều, giúp chủ mới không phải là việc khó. Như thế, hấn vì muốn trừ hậu họa, chỉ có bắn chết Thầm Chiêu.

Đây là ý nghĩ của nàng, không lấy Sở Minh Hiên ra chứng thực, cũng không muốn chứng thực. HẮN điên rồi, âm độc tàn nhẫn, còn cần phải chất vấn hỏi tội nữa sao?

Hoàng cung này, người quen thân thiết đã càng ngày càng ít, mà kẻ có nhiều bộ mặt lại càng tăng nhiều. Chỉ có mỗi Sở Minh Lượng là ngẫu nhiên tới thăm nàng, còn an ủi nàng đôi chút.

Diệp Vũ hỏi qua Sở Minh Lượng, nàng nói uể oải, Thác Bạt đại ca nói, sở quốc có nhiều chuyện xảy ra liên tiếp như thế, phải qua một thời gian mới bàn đến hôn sự; còn nữa, thời gian này hắc bện chính vụ, không thể dùng bồ câu đưa tin báo nàng thường xuyên được.

Đúng thật lúc này không nên bàn hôn luận gả là đúng.

Diệp Vũ đợi tới hai mươi tám tháng chính, nhưng mà mỗi ngày đêm giày vò, mỗi thời mỗi khắc đều đau thương, chỉ có đôi lúc nhớ tới Sở Minh Phong mới an ủi nàng đôi chút, giúp nàng vượt qua những đêm dài cô đơn.

Từ sau ngày đó, Sở Minh Hiên đã năm sáu lần đặt chân tới điện Phượng Tê, nàng mừng rỡ tự tại, ngày nào cũng ngắm hoa uống trà, tưởng nhớ Minh Phong, Thẩm Chiêu. Nhưng hắc bện lại vẫn đến.

Đã khuya rồi, nàng đã định ngủ, bỗng nghe được thanh âm, chấn động bật dậy. Sở Minh Hiên đi thẳng vào tắm điện, mặt đỏ rực, đi lại lảo đảo, hắc bện đã uống khá nhiều rượu.

Nàng lập tức xuống giường gọi người, A Tử tiến vào, hắc bện vẫy ta, mồm miệng nói không rõ, “Cút... Cút hết cho trẫm...”

“Đi lấy trà giải rượu đi...” Nàng bảo A Tử.

“Ta không say...” Hắc bện thất tha thất thểu ngồi ở mép giường, trừng mắt với anngf. Mắt Diệp Vũ lạnh lùng nhìn hắc bện, hắc bện nắc một cái, ánh mắt híp lại, “Nàng hận ta... Ta biết...nàng cứ việc hận đi, ta không quan tâm...không quan tâm...”

Nàng nói lạnh băng, ‘Bệ hạ uống rượu, nên về nghỉ đi’

Hắc bện vỗ vỗ mép giường, “Cùng trò chuyện với ta”

“nếu bệ hạ định ngủ trong này, ta tới thiên điện”

“Vũ Nhi, nàng cứ vậy ghét cay ghét đắng ta sao?” Sở Minh Hiên hỏi không chút đau lòng.

“Đúng”

“Ngồi xuống!” Hắc bện nói lạnh lùng. Nàng bất động, không sợ lửa giận của hắc bện. HẮN phát hỏa, bỗng đứng dậy, hai tay khóa chặt người nàng, cưỡng hôn đôi môi non mềm. Nàng liều mạng đẩy hắc bện, đánh hắc bện, mà chẳng làm được gì, vốn không đấu lại với một nam tử có một thân võ nghệ.

Sớm đã chịu không nổi, tình triều cứ như sóng trào, nổi nhớ điên cuồng, cả thể xác và tinh thần đấu tranh, hắc bện đã sớm tưởng tượng ra hoàng huynh cũng như vậy, xông thẳng tới phòng tuyến... Giờ người âu yếm, hắc bện không bao giờ nguyện buông nàng ra nữa, thầm nghĩ muốn chiếm được nhiều mật ngọt, hương thơm hơn... Cả lúc nàng phản kháng kịch liệt, hắc bện cũng dễ dàng đẩy ngã nàng xuống giường, đè nặng lên thân thể mềm mại, muốn làm gì thì làm...

Diệp Vũ chợt thấy bị ai, hắc bện cũng giống Minh Phong lúc trước, chẳng để ý tới ý nguyện của mình sao?

Liều mạng phản kháng, nàng dùng móng tay cào mặt hắc bện, lại bị hắc bện giữ chặt lấy hai tay. Sở Minh Hiên nhìn nàng chăm chú, dục hỏa thiêu đốt trong mắt, “Hoàng huynh xông thẳng tới phòng tuyến, nàng cũng chuyển tình cảm cho hắc bện; như vậy, ta cũng không để ý tới ý nguyện của nàng, chắc nàng cũng chuyển tình cảm cho ta chứ?”

“Trước khác giờ khác, bệ hạ cảm thấy giống nhau sao?” Nàng cười lạnh, “Lúc Ngài hại chết người ấy, nên nghĩ tới ta hận với ngài, trọn đời không quên”

“Như thế, cứ để người hận cho đủ đi”

Dứt lời hần điên cuồng hôn nàng, chà đạp môi nàng, cắn cổ anngf, cắn nuốt xương quai xanh của nàng, hận không thể nhét nàng sâu tận trong người, hận không thể lập tức chiếm nàng làm của riêng mình...

Mùi rượu bao phủ, Diệp Vũ nhanh chóng bị hần hun chết, có giấy dựa thế nào cũng vô dụng.

Hần xé rách quần áo nàng, tay tùy ý xoa nắn khắp nơi, điều này mới tuyệt vời làm sao, khiến cho thân thể tức giận mềm mại chỉ còn mảnh nhỏ, hai đóa hoa kiều diễm lộ lầy trên đỉnh đồi trắng như tuyết dựng cao, cảnh xuân kiều diễm, khiến lòng người muốn chìm vào. Ánh mắt hần bốc lửa, ngón tay thon dài cời nốt những mảnh vải cuối cùng, đôi quả đồi tuyết trắng nhảy ra khiến huyết mạch người ta sôi trào, kích thích mắt hần, khiến hần nhanh chóng cúi đầu xuống hôn.

167. Chương 170: Ra Cung

“Bệ hạ cứ thử động một chút xem!” Giọng nàng lạnh tanh.

Hần cứng đờ, ngẩng đầu nhìn thấy trong tay nàng cầm một kim châm sắc nhọn đặt ở cổ nàng.

Dòng máu nóng chợt dần rút lại, lửa dục thiêu đốt cũng chậm rãi tắt dần... Ánh mắt Diệp Vũ đầy tức giận, đem kim châm đâm vào da thịt, máu đỏ chảy ra. Ánh mắt giao nhau, như băng với lửa.

Tóm lại Sở Minh hiền buông nàng ra, trong mắt tư vị quẩn quanh không rõ cảm xúc.

“Ta nói cho nàng biết, dù nàng có hận ta cũng thế, ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng rời đi!”

Giọng đầy kiên quyết, nói năng khí phách. Nhìn nàng một lát, hần xoay người rời đi. Thấy bóng dáng đau xót hần dấu kín, cả người nàng cứng ngắc chợt thả lỏng xuống. Sau này biết làm sao đây?

Ngày dài nhàm chán, Diệp Vũ thỉnh thoảng mặc áo muốn đi dạo. Gió thu lạnh phất phơ bên má, lạnh lẽo như vậy, như trái tim, cũng lạnh lẽo không có độ ấm nào. Nàng thấy mình giống như một cái xác không hồn vậy.

Minh Phong mất rồi, Thẩm Chiêu cũng mất, Tôn thái hậu cũng mất nữa, các cung nhân quen thuộc đều không còn, chỉ còn lại một kẻ như bị phát rồ, có tính nguy hiểm cực kỳ là Sở Minh Hiền mà thôi. Hoàng cung gấm vóc, hoa mỹ này giờ biến thành một nhà giam hoang vu, rỗng tuếch, lá cây điêu linh, rơi rụng đầy đất, xơ xác hoang vắng tiêu điều, khiến người ta thấy mà sợ.

Đi qua điện Trùng Tâm, bắt giác dừng chân. Nơi này cháy đen đã được người ta dọn sạch đi, giờ đang được hơn hai mươi người xây dựng một tòa cung điện mới với khí thế ngất trời.

Điện Trùng Tâm đã từng chứng kiến lúc nàng và Sở Minh Phong vui buồn, thống khổ và ân ái, triền miên, hoặc nói rõ đoạn tình duyên kia của họ cũng đã bị trận lửa lớn kia thiêu sạch sẽ.

Minh Phong, chàng mất rồi, ta lẻ loi một mình, còn có gì sung sướng, hạnh phúc nữa đây?

Minh Phong, chàng trên trời có linh thiêng, có nghe thấy tiếng lòng ta không? Vì sao không nhập vào mộng của ta?

Tưởng niệm là một loại đau đớn, một giọt nước mắt rơi xuống, sẽ khiến đảo lộn đất trời, biển ngập sóng trào.

Đi qua lương đình ngự hoa viên, Diệp vũ chợt nhớ tới cảnh kinh tâm động phách mấy ngày trước mà đau thấu lòng. Thẩm Chiêu nằm trong lòng nàng, nói ra tiếng lòng của hần, nói ra sự đau đớn và đầy mâu thuẫn, thâm tình và hối hận của hần... Nằm trong lòng nàng, sinh mệnh của hần cứ dần rơi xuống, hần cứ thế mà rời bỏ khỏi nàng mà đi, chỉ để lại cho nàng sự ôn nhu che chở và cái chết không rời...

Thẩm Chiêu, tuy ta từng coi huynh như là Hạ Phong, nhưng ta thật sự là đã thích huynh.

Thẩm Chiêu, ta sẽ để huynh trong lòng ta vĩnh viễn...

Bắt giác lại đi tới Thính Phong các.

Diệp Vũ đi lên Thính Phong các, đã thấy bên trong có người, nhìn lên chăm chú thì ra là quý phi.

Quý phi ngồi thẳng, quần áo gọn gàng màu trầm lại làm nổi bật dáng người thon gọn của nàng ta, dáng đoan trang thanh nhã, ưu tú.

Diệp Vũ khê hành lễ, quý phi nhìn nàng ôn hòa, mặt mày mỉm cười, bảo tì nữ bên người canh đằng trước.

“Hôm nay là ta và người lần đầu gặp mặt mình đi” Giọng quý phi ôn nhu, nhìn thì đã biết là một phụ nữ có nội tâm hiền hòa.

“Gần đây trong cung xảy ra nhiều chuyện, vẫn chưa kịp đi tiếp quý phi, ta thật thất lễ quá” Diệp Vũ nói khách sáo.

“Phu nhân đừng khách sáo” Quý phi nhẹ giọng thở dài, “Ta cũng không ngờ, lúc ta còn sống lại có biến đổi lớn đến thế”

Diệp Vũ không nói, nghĩ nàng ta đến tột cùng là định nói gì nhỉ. Quý phi cất giọng bi thương, “Tiên hoàng băng hà, thái hậu chết, Thẩm Chiêu tử, việc này đều có liên quan chặt chẽ tới bệ hạ. Tuy ta là người vợ do bệ hạ cưới hồi hoàng đế về, đã là vợ chồng nhiều năm với bệ hạ, nhưng ta biết, bệ hạ thay đổi, không còn là Tấn Vương mà ta biết nữa”

Diệp Vũ vẫn im lặng để mặc nàng ta nói tiếp.

“Bệ hạ trở nên như thế, đều có nguyên do, nói vậy là người và ta đều rõ cả” Quý phi mỉm cười ưu thương như vậy, “Lúc còn là Tấn Vương phi, bệ hạ đối nhân chẳng câu nệ tiểu tiết, tiêu sái không kiềm nổi; sau đó, bệ hạ đã dần thay đổi, cứ si niệm dần giai nhân đó, kèm theo cả một phần chấp niệm. Bệ hạ lúc nào cũng nhớ thương mãi trong lòng, là người”

“Tất cả những đó, đều là ta sai” Diệp Vũ nói thương cảm, nếu lúc ban đầu nàng không dụ dỗ Tấn vương, hẳn cũng sẽ không bị hãm sâu vào trong bùn như thế.

“Đây đều là mệnh” Quý phi nói chậm rãi, “Bệ hạ bị si niệm, chấp niệm làm mê muội, không trốn khỏi kiếp số này, người khác cũng không được”

Diệp Vũ không biết nói gì, nàng ta nói đúng, có lẽ trời xanh đã định rồi, Sở Minh phong, Sở Minh Hiên không trốn nổi kiếp số này, Tôn Thái Hậu, Thẩm Chiêu cũng không trốn được.

Lòng quý phi sáng như gương, chưa từng bị bụi bặm làm ô nhiễm, “Thẩm Chiêu bị bắn chết ở lương đình, lúc ấy ta ở gần đó, tận mắt thấy cảnh đó. Người ôm lấy Thẩm Chiêu khóc rống lên, ta hiểu được sự bi thống của người, hiểu được người hận với bệ hạ” Nàng ta thở dài, “Thẩm Chiêu tài trí vô song, thần cơ diệu toán, mưu lược hơn người, nếu có thể phụ tá bệ hạ, bệ hạ nhất định có thể mở mang sự nghiệp to lớn, tiếc là bệ hạ không tin ngài ấy. Ngài ấy cứ vậy mà chết, thật là tiếc quá, quả thật là tổn thất lớn nhất của Đại Sở”

Diệp Vũ cười lạnh, “Có lẽ, bệ hạ vốn không cần Thẩm Chiêu”

Quý phi nói, “Bệ hạ cần Thẩm Chiêu, chỉ vì bệ hạ bị chấp niệm che mắt. Thực ra trong lòng bệ hạ cũng hận, hận tiên hoàng ngang nhiên chiếm đoạt, hận mẫu hậu bất công, hận Thẩm Chiêu tận trung với tiên hoàng, hận người chuyển tình lên tiên hoàng... Hận các người từ bỏ người, bởi vậy người mới dự đoán được các người yêu. Giờ các người một đám đã cách xa bệ hạ, người thương tâm bi thống, thấp thỏm lo âu...”

Trong lòng diệp vũ lạnh lùng, hẳn hại chết nhiều người như vậy, còn có thể thương tâm bi thống sao?

“Ta biết người sẽ không tha thứ cho bệ hạ” Đôi mắt đẹp của quý phi sáng lên, dường như có ý tứ khác, “Bệ hạ là phu quân của ta, có lẽ ngài ấy không cần ta, nhưng ta sẽ cùng chịu mưa gió với ngài ấy, quyết không rời xa. Nếu người có cầu ta, ta dĩ nhiên sẽ tận sức tương trợ, để người hoàn thành”

“Tạ quý phi” Diệp Vũ hiểu được ý nàng ta.

“Gió lớn rồi, ta về tắm diện mặc thêm áo, xin đi trước một bước” Quý phi liếc mắt nhìn sâu nàng, mỉm cười rồi đi.

Diệp Vũ nhìn ra xa, bầu trời rộng lớn trên cao, có hai con diều đang bay tự do tự tại, chỉ lát sau đã bay xa. Quý phi thật sự giúp mình một tay sao?

Ngày hai mươi tám tháng chín, tiết vạn thọ.

Trong cung vừa có tang không lâu, Sở Minh Hiền vốn không muốn làm sinh nhật, lại không lay chuyển được lão thần lẫn nữa khuyên can, nói năm nay hấn đăng cơ lần thứ nhất, nên tổ chức tiết vạn thọ. Bởi vậy, tiết vạn thọ làm vô cùng giản lược, không có giảng đèn kết hoa, chỉ tổ chức yến tiệc tại điện Duyên Khánh, có quần thần cùng chung vui.

Hậu cung tân đế chỉ có quý phi, bởi vậy, trên tiệc thọ yến chỉ có mình nàng ta tiếp khách. Diệp Vũ vẫn chưa có danh phận, dĩ nhiên không cần tham dự, hơn nữa nàng vốn không muốn tham dự.

Thọ yến được bắt đầu vào giờ Dậu, nàng đợi từ giờ Dậu cho tới giờ Hợi. Đêm nay vốn là do A tử trực đêm, Tiểu Nguyệt đã động tay chân trong chén trà của nàng ta khiến nàng ta hôn mê bất tỉnh. Như vậy, Diệp Vũ thay quần áo cung nữ, đem theo yêu bài, mang Tiểu Nguyệt đi trước Vũ Y các.

Giữa đường có tuần thú cấm vệ hỏi, Tiểu Nguyệt nói phu nhân muốn nghe hát, lệnh cho nàng ta đi Vũ Y các truyền nhạc sĩ tới điện Phượng Tê đàn một khúc.

Các nàng thuận lợi đi vào Vũ Y các, Lâm Trí Viễn đã chuẩn bị sẵn đang đợi nàng. Diệp Vũ lại thay quần áo tiểu công công Vũ Y các, rồi chia tay với Tiểu Nguyệt, “Tiểu Nguyệt, hay người đi cùng ta đi”

“Việc này của phu nhân rất nguy hiểm, không cần nhiều người, nô tỳ ở lại trong cung thì tốt hơn” Tiểu Nguyệt nắm tay nàng, lưu luyến không rời, “Phu nhân đi mau đi”

“Tiểu nguyệt người phải cẩn thận đó” Diệp Vũ ôm chặt lấy nàng ta, nước mắt lăn xuống.

“Phu nhân cũng cần phải bảo trọng... giữ sức đó...” Tiểu Nguyệt khóc nói, giọng khàn khàn. Sau đó Diệp Vũ ngồi lên xe ngựa, vẫy tay chia tay với Tiểu Nguyệt.

Rèm buông xuống, xe ngựa đi trước, Diệp Vũ lặng lẽ khóc. Lâm Trí Viễn dặn dò, “Sau đó sửa sang lại chút, đừng để lộ ra sơ hở”

Nàng vội vàng lay lệ, bình phục tâm tình. Tới cổng Triều Dương, thị vệ ngăn họ lại, hấn nhìn kỹ nhận ra nghi vấn.

“Đã trễ thế này rồi, ra cung có chuyện quan trọng gì?” Thị vệ quát hỏi.

“Bình đại ca, ta là nhạc sĩ Vũ Y các, hôm nay nhận được thư nhà, bệnh tình phụ thân nguy kịch, ta phải chạy cả đêm để về gặp mặt phụ thân lần cuối ở nông thôn, vẫn xin bình đại ca thu xếp giúp cho” Lâm Trí Viễn cười nói làm lành, “Đây là yêu bài, ngài xem xe. Đúng rồi, việc này quý phi cũng biết, quý phi còn cố ý dẫn ta, để cho ta và vị tiểu công công này ở nông thôn tìm kiếm một loại nhạc khí khác người, ba ngày sau sẽ về”

“Thật không?” thị vệ vẫn chưa tin nhìn vào trong xe, “Tiểu công công này sao lại thẹn thùng như vậy chứ? Đi ra”

“Đi ra cho bình đại ca nhìn một cái xem” Lâm Trí Viễn nháy mắt với nàng.

Cách đó không xa truyền tới một giọng nữ uy nghiêm. Diệp Vũ đang định đứng dậy, nghe thấy thanh âm kia, thì lại ngồi xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Thị vệ quay đầu nhìn lại, thấy là cung nữ Xuân Nhi gần gũi của quý phi, thì sắc mặt ôn hòa lại, “Hóa ra là Xuân cô cô. Xuân cô cô không ở điện Duyên Khánh hầu hạ quý phi, sao tự đứng tới chỗ này thế ạ?”

Xuân Nhi đi tới, nói thẳng vào mặt Lâm Trí Viễn răn dạy, ‘Sao người vẫn ở chưa ra cung hả? Quý phi đã sai người đi nông thôn thám tra nhạc khí, người vẫn còn ở chỗ này nói, có phải không coi lời quý phi ra gì không?’

Lâm Trí Viễn khó xử, “Xuân cô cô, vị bình đại ca này hỏi ta vì sao ra cung...”

Xuân cô cô quát về phía thị vệ, ‘Quý phi bảo họ ra cung làm việc, các người cũng dám cản lại hả?’

Thị vệ nói lúng túng: “Lúc đó ta đây chẳng phải chỉ hỏi lấy lệ thôi sao, Xuân cô cô xin chớ làm khó”

“Vậy còn không cho họ ra cung?” nàng ta tức giận nói.

“Cho đi đi” Thị vệ không nói thêm gì nữa, để cho họ ra cung. Lâm Trí Viễn cảm kích liếc mắt nhìn Xuân Nhi một cái, rồi thúc giục ngựa, điều khiển xe ngựa chạy ra khỏi cung Triều Dương. Xuân Nhi nhìn theo xe ngựa thuận lợi chạy ra xa, lúc này mới quay người trở về.

Cả văn võ triều thần thay phiên kính rượu, Sở Minh Hiền uống cũng không ít, cho tới khi đầu đầu kịch liệt mới được quý phi, cũng nhân đỡ về tư điện.

Hắn say khướt, bất tỉnh nhân sự được cung nhân đỡ lên long tháp, quý phi cởi áo bào cho hắn, lau mặt cho hắn, rồi hầu hạ hắn đi ngủ. Bỗng hắn nắm chặt cổ tay nàng ta, mồm miệng lẩm bẩm không rõ, “Vũ Nhi... Vũ Nhi...”

“Bệ hạ nghỉ đi, nô tì ở cùng bệ hạ” Quý phi nói ôn nhu.

“Vũ Nhi...Không được rời khỏi ta... Ở lại bên cạnh ta được không?” Hắn nín non, ánh mắt nhắm chặt lại, dường như rất đau đớn, tham lam, “Chỉ cần nàng ở lại...Ta cái gì cũng làm theo ý nàng”

“Nô tì vẫn ở cùng bệ hạ mà, không xa không rời” Quý phi nhu tình nhìn hắn chăm chú, ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt đỏ rực của hắn. Hắn nắm chặt lấy tay nhỏ bé của nàng, tưởng là tay Vũ Nhi, an tâm ngủ.

Nàng ngồi lẳng lặng, đêm động phòng hoa chúc đó, hắn chỉ có ân nghĩa vợ chồng với mình, không có tình yêu nam nữ, cả cuộc đời này như thế, nàng vĩnh viễn không chiếm được tình yêu và chân tình của hắn. Nhưng nàng cũng không cần, chỉ cần được ở lại lại bên cạnh hắn, được làm vợ trên danh nghĩa của hắn nàng đã thỏa mãn rồi.

Sáng sớm hôm sau, Sở Minh Hiền dậy thì giờ lâm triều đã qua từ lâu. Cung nhân điện Phượng Tê vội vàng báo lại, Diệp Vũ không thấy. Hắn khiếp sợ, vội vàng đi ra ngoài. Quý phi bước vào đại điện, hỏi nhẹ nhàng, “Bệ hạ định đi điện Phượng Tê đó sao?”

“Đừng có xen vào việc người khác” Hắn nói lạnh lùng.

“Bệ hạ sai người đuổi theo, cũng đuổi không kịp đâu” Nàng nói thản nhiên.

“Là người!” Hắn tức giận gầm rống lên, tát thật mạnh vào má nàng.

“Lòng của nàng đã không ở trong này, bệ hạ có cố giữ nàng lại trong cung cũng chỉ làm cho nàng sống không bằng chết mà thôi” Quý phi cũng không biết là khuất nhục, bưng mặt, hỏi nhẹ lại, “Chẳng lẽ bệ hạ muốn nhìn thấy nàng ấy chết sao?”

“Chuyện của trẫm, không cần người lo” Sở Minh Hiền gầm lên, nổi trận lôi đình đi mất. Nàng nhìn theo bước chân hắn rời đi, đau lòng vì sự cố chấp của hắn, lại không oán không hận.

Xuân Nhi nhìn năm dấu tay trên mặt nàng, thấy uất ức thay cho nàng, thật không đáng. Sở Minh Hiền quả thật có sai người đi cũng đuổi không kịp Diệp Vũ, nàng và Lâm Trí Viễn đã ra khỏi thành đi thẳng tới Dương Châu, lại đi dọc sông Dương Châu đi vào ranh giới giữa Sở quốc và Ngụy quốc, ở lại trấn nhỏ tên là Thạch Lâm.

Họ mua lương khô trên trấn, nghỉ tạm ở vùng ngoại ô, ăn bánh bao. Lâm Trí Viễn đưa túi nước cho nàng, thần thái sáng láng, ánh mắt đầy ưu tư trước kia đã không còn, “Vũ Nhi, phía Bắc là đi Ngụy quốc, đi phía Tây là Tần quốc, nàng có tính toán gì không?”

Diệp Vũ đã sớm nghĩ tới, không thể ở lại Sở quốc, Tần quốc cũng không phải là nơi an toàn, có lẽ có thể ẩn thân ở Ngụy quốc. Nhưng mà Thác Bạt Hoảng lại ở Ngụy quốc, nàng không muốn có dây dưa gì với hắn cả. Thế gian to lớn, lại không có chỗ dung thân.

Nhưng mà trời xanh đã ban hai nhiệm vụ thần thánh cho nàng, hắn là vẫn chưa hoàn thành, nàng kết luận, nàng đi về phía mà trời xanh đều có an bài, trong khoảng không đều có chúa tể của nó.

“Hay đi Tần quốc đi” Trong mắt Lâm Trí Viễn đầy mong đợi.

“Đi Ngụy quốc trước, rồi mới quyết định’ Cuối cùng nàng nhét nốt miếng bánh báo còn lại vào miệng. Bỗng có một trận tiếng chân bước dồn dập truyền đến.

Họ đưa mắt nhìn bốn phía, thấy có hơn hai mươi người mặc áo xanh bỗng đứng xuất hiện, đi rất nhanh, lưng đeo bảo đao, vây quanh họ, mặt lạnh tanh.

Lâm TRÍ Viễn đưa thân ra che chở cho nàng, ánh mắt lóe lên, “Người tới là ai?”

Diệp Vũ kinh hồn táng đờm, những kẻ áo xanh này không biết có phải là do Sở Minh Hiền sai tới tóm lấy nàng không?

168. Chương 171: Ta Ở Chỗ Này Chờ Nàng

Nếu họ thật sự là do Sở Minh Hiền phái tới, vậy phải làm sao đây? Lâm TRÍ Viễn không biết võ, họ chỉ đành chấp nhận bị người ta tóm mà thôi.

Khiến cho nàng thấy bất ngờ là Lâm TRÍ Viễn không phải là kẻ yếu ớt. Những kẻ áo xanh vung đao tới, hấn gạt nàng ra sau lưng, tiếp nhận sự vây đánh của họ. Nàng kinh ngạc thấy hấn xuyên qua đám người áo xanh, xuyên qua đao trận, bóng dáng nhìn không rõ, xoẹt nhanh như điện, mờ ảo tránh né, nhanh không tưởng nổi, bóng dáng nhìn trong suốt, nhìn không rõ lắm, có vẻ giống loại khinh công lăng ba vi bộ (trong truyện Thiên Long bát bộ).

Lâm TRÍ Viễn thế mà có được loại khinh công tuyệt đỉnh này. Hấn cướp được một thanh đại đao, cùng đấu với kẻ áo xanh, làm ba người bị thương. Diệp Vũ nhìn ra được, hấn giới về khinh công, đánh địch lại bị lâm vào yếu thế, rất khó chế địch. Nhưng chỉ cần có khinh công này, cũng khiến cho kẻ địch hoa mắt, mệt mỏi mà ứng phó rồi. Sau hơn hai trăm chiêu, hơn nửa kẻ áo xanh đã bị thương.

“Cút!” Lâm TRÍ Viễn giữa chặt đao trong tay, tóc mai khê bay lên, dáng người có chút tiêu sái, ánh đao sáng trắng lóe sáng kiên định như ánh mắt ngọc của hấn.

“Vẫn xin mời Ngũ hoàng tử dừng ngăn trở ty chức làm việc” Một kẻ áo xanh cất tiếng.

Nàng chần động, bộ họ thế mà lại gọi hấn là Ngũ hoàng tử ư? Ngũ hoàng tử Ngụy quốc, hay là Ngũ hoàng tử Tần quốc đây? Hấn chắc là Ngũ hoàng tử của Tần quốc rồi.

Không ngờ, Lâm TRÍ Viễn cũng không phải là kẻ tầm thường, là Ngũ hoàng tử ngụy quốc.

Giọng Lâm TRÍ Viễn lạnh băng, “Ai dám động một sợi tóc của nàng, đó là đối nghịch cùng ta!”

Kẻ áo xanh kia nói, “Ty chức phụng mệnh làm việc, không cần phải công đạo với Ngũ hoàng tử!”

Diệp Vũ hiểu ra, Tần hoàng là định giết chết mình, diệt cỏ tận gốc.

“Như vậy, cứ giết ta trước đi!” Lâm TRÍ Viễn vẫn luôn là người thanh tao ôn nhuận, chưa từng bao giờ có ánh mắt lạnh lùng, sát khí lạnh băng như thế.

“Ngũ hoàng đệ thật khí phách quá!”

Xa xa truyền tới một giọng trêu chọc. Mọi người cùng nhìn lại thấy một người đi tới, mặc một áo bào, lộ ra khuôn mặt tục tằn, đúng thật là Mộ Dung Diễm.

Nàng cười lạnh trong lòng, Tần Hoàng thật sự dễ mất tới mình sao, thế mà lại phái cả thái tử tới giết mình.

Lâm TRÍ Viễn nói có lẽ, “Đại hoàng huynh”

Mộ Dung Diễm xuống ngựa, cười khẩy bảo, “Không thể ngờ được Ngũ hoàng tử Mộ Dung Diệp Tần quốc lúc nào cũng thích dạo chơi bốn bể nhất lại ngộ nghịch phụ hoàng chỉ vì một đứa con gái”

Ánh mắt thâm tà của hấn chuyển lên người Diệp Vũ, khóe môi khê nhếch lên, nàng không sợ tiếp nhận ánh mắt hấn.

“Vẫn xin hoàng huynh giơ cao đánh khê, thả cho nàng một con đường sống đi” Mộ Dung Diệp nói khản cầu.

“Ngũ hoàng đệ, không phải huynh trưởng ta không nể mặt đệ, đây là ý chỉ của phụ hoàng, bản thái tử không dám kháng chỉ nha” Mộ Dung Diễm dù có hứng thú với nàng, ánh mắt đầu phong lưu, “Diệp cô nương, đã lâu không gặp, lại tăng thêm phong vận rồi. Một thân áo công công này nhìn có chút khó coi, nhưng vẫn không giấu được mắt ngọc mây ngài, màu da trắng như tuyết, dáng người kiều mỵ của cô, bản thái tử rất thích”

Mộ Dung Diệp đi tới, che trước mặt nàng. “Đại hoàng huynh, thần đệ sẽ bẩm tấu với phụ hoàng, vẫn xin đại hoàng huynh cho đệ một phần nhân tình đi”

Ánh mắt Mộ Dung Diễm cứ đảo qua lại trên người nàng, “Nhân tình gì đều có thể bán được, chỉ là ý chỉ phụ hoàng không thể bán! Nhưng nếu Diệp cô nương trở thành thị thiếp của bản thái tử, vậy thì lại khác. Bản thái tử tự mình bẩm tấu với phụ hoàng, phụ hoàng vẫn tin bản thái tử, bản thái tử thỉnh cầu, phụ hoàng tất sẽ ân chuẩn”

“Nàng là công chúa Linh Tê Mộ Dung Huyền của tiên hoàng, sao có thể trở thành.....Đại hoàng huynh chứ..” Mộ Dung Diệp la lên.

“Có gì mà không thể? Dù nàng ấy có là con gái tiên hoàng đi chăng nữa, bản thái tử vẫn cứ thích” Mộ Dung Diễm cười to ầm ĩ.

Mộ Dung Diễm cười đầy dâm dăng nói với nàng, “Hoặc là chết, hoặc là làm thị thiếp của bản thái tử, tự người chọn đi!”

Mộ Dung Diệp gơ trường đao lên, “Vậy hãy để cho cái chuôi đao này chọn”

Ánh mắt Mộ Dung Diễm ánh lên hung ác nham hiểm, “Ngũ hoàng đệ, đệ không đánh lại bản thái tử đâu”

“Chẳng bằng bốn vương đánh so với thái tử Mộ dung xem sao!”

Một giọng âm u mỉm cười, lại lạnh thấu xương xen lẫn sát khí truyền tới.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng bắc, có hơn mười người cưỡi ngựa đi tới, người mặc áo đen ở giữa được gió thổi bay lên, tựa như đại bàng giương cánh vậy. Diệp Vũ khiếp sợ, là Thác Bạt Hoàng.

Chỉ trong một lát, hắn đã tới gần, ngồi yên trên lưng ngựa, ánh mắt chuyển lòng vòng trên người nàng một lượt, sau đó ung dung cười nói, “Thái tử Mộ Dung, đã lâu không gặp ha”

“Hóa ra là ngươi” Mộ Dung Diễm nói khinh thường.

“Ở đây là địa giới Đại Ngụy quốc, Mộ Dung thái tử đem mọi người tới, chẳng biết là có gì quan trọng không nhỉ?” Thác Bạt Hoàng nhìn hắn từ trên cao xuống khinh thường, ánh mắt sắc bén, “Nếu truyền quay lại Lạc Dương, không biết phụ hoàng và cả văn võ trong triều sẽ có cảm tưởng gì đây? Có thể cho rằng thái tử Mộ dung lên vào Ngụy quốc dò la quân tình được không nhỉ?”

“Tề vương nói linh tinh gì thế? Bản thái tử đi tuần tra biên cảnh, thấy phong cảnh nơi này rất đẹp, có nhã ý muốn đi thăm thú một chút, ai ngờ vừa tới chỗ này gặp được Ngũ hoàng đệ”

“Thật sao? Mới rồi bốn vương thấy thế nào mà thuộc hạ thái tử vây đánh nữ nhân bốn vương chứ nhỉ?”

“Nữ nhân của người ư?” Mộ dung Diễm kinh ngạc. Diệp Vũ cũng kinh ngạc, Thác Bạt Hoàng, sao người có thể nói linh tinh được chứ?

Thác Bạt Hoàng xuống ngựa, đi tới cạnh nàng, cầm tay nhỏ bé của nàng, nhìn nàng đầy thâm tình, “Vũ Nhi, hoan nghênh nàng tới Ngụy quốc. Nàng tới Ngụy quốc tìm ta, ta vui mừng lắm đó”

Mộ Dung Diệp trơ mắt nhìn nàng bị khinh bạc, mặt đầy tức giận nhưng tóm lại vẫn đứng im. Trong lòng một ý nghĩ nẩy nha, nàng ấy cũng không có rút tay ra, “Tuy ta đã đồng ý với huynh, nhưng ta cũng không phải là nữ nhân của huynh”

Thác Bạt Hoàng cười nói, “Rất nhanh thôi”

Mộ Dung Diễm nổi giận chẳng có chỗ phát tiết, không thể ngờ được mỹ nhân tới tay rồi mà lại bị người ta cướp đi mất.

Cánh Tay Thác Bạt Hoàng xấu xa ôm lấy eo nàng, “Thái tử Mộ Dung mang theo thuốc hạ ở lâu trên vùng đất Ngụy quốc là không tốt, bốn vương chẳng biết nguyên do gì, lần trú binh này lại không có nguyên do. Chẳng may có chuyện gì xảy ra, bốn vương cũng không biết ăn nói thế nào với Tần hoàng đầu đó”

Mọi ánh mắt mở trừng nhìn, Diệp Vũ định đẩy hắn ra lại cảm thấy không ổn. Nếu muốn lợi dụng hắn tránh thoát chuyện đuổi giết của Mộ Dung Diễm chỉ có thể đành tạm thời làm theo những gì hắn muốn vậy.

Mộ Dung Diễm nghe ra ý tứ này: lệnh đuổi khách, liền cảm giận cáo từ. Trước khi đi, hắn nói với Mộ Dung Diệp, “Xem người ăn nói thế nào với phụ hoàng!”

Nàng lập tức đẩy ta Thác Bạt Hoàng ra, hắn lắc đầu cười bảo, “Phụ nữ đúng là thay đổi xoành xoạch, qua cầu rút ván”

“Sao huynh lại ở chỗ này là thế nào?” Diệp Vũ hỏi, trực giác thấy chuyện hắn đột ngột xuất hiện nhất định không phải là ngẫu nhiên.

“Thế sao nàng lại ở trong này là thế nào?” Thác Bạt Hoàng ngừng mắt nhìn nàng, giai nhân ngày đêm tơ tưởng đã ở ngay trước mắt, áp lực tưởng niệm kia khiến cho hắn hận không thể ôm lấy nàng ngay lập tức, âu yếm nàng.

Hơn mười thuốc hạ đều lui lại phía sau, Mộ Dung Diệp chuyển nhìn sang bên, lại nghe thấy giọng Thác Bạt Hoàng, “Ngũ hoàng tử, bốn vương muốn nói chuyện riêng với Vũ Nhi, hay là ngài định muốn nghe chút cùng”

Nàng tức giận trừng mắt lườm hắn, trách hắn sao có thể nói vậy chứ. Mộ Dung Diệp cười nói với nàng, “Ta qua bên đó cho ngựa uống nước vậy”

Nơi đây là ngoại ô, bầu trời cao, vùng cỏ rộng lớn, tầm nhìn rộng mắt, chỉ liếc một cái mà có thể nhìn thấy nơi rất xa. Gió thổi vù vù, vào thu lại biến thành gió lạnh.

Diệp Vũ thật tình cảm thấy ra ngoài cung thật tốt, trời đất bao la, tiêu điều tự tại, không có gì trói buộc cả. Thác Bạt Hoàng cởi áo choàng ra, khoác trên người nàng, nói trầm thấp, “Cẩn thận kéo lạnh”

Diệp Vũ cảm thấy đúng thật là lạnh, cũng không muốn mặc áo choàng của hắn, “Ta không lạnh”

“Tay nàng đã lạnh như đá rồi này, còn bảo không lạnh hả?” Hắn dè tay nàng lại, nói ra lệnh, “Không được cởi!”

“Huynh khách sáo với Lâm đại ca chút” Nàng quàng nhanh áo choàng, chợt thấy ầm ập, chỉ là biết rõ hơi ầm sâu kín của hắn truyền tới, khiến người ta rất mất tự nhiên.

“Ta sao phải khách sáo với hắn chứ?” Hắn không muốn nghe.

“Nói chuyện với huynh có thể đừng mang theo đao kiếm được không?” Nàng tức giận trừng mắt với hắn.

“Chưa từng có cô gái nào dám ở trước mặt ta bảo vệ một nam tử khác đâu đó” Thác Bạt Hoàng chỉ thẳng vào nàng, ánh mắt lóe sáng, “Nàng là người đầu tiên”

“Huynh bắt nạt huynh ấy, ta cứ bảo hộ huynh ấy đó”

Thác Bạt Hoàng mày kiếm nhíu lại, chẳng chút nề hà, quay đầu bình ổn lửa giận. Diệp Vũ thấy hắn như thế cũng cảm thấy ngạc nhiên. Lại bỗng nhớ tới, Lâm Trí Viễn là Ngũ hoàng tử Tần quốc Mộ Dung Diệp, là đường huynh của nàng. Nàng nhìn về phía hắn, hắn chỉ đang cho ngựa uống nước.

Hắn và Thác Bạt Hoàng đều giống nhau, đều là hoàng tử, lại ẩn nấp ở Sở quốc. Chẳng lẽ hắn ẩn thân lâu ở lâu Tiêu Tương vậy là cùng vì tìm hiểu cơ mật và quân tình của sở quốc sao? Lần đó hắn hỏi thân thể của nàng, chẳng lẽ khi đó hắn mới biết được thân thể của nàng sao?

“Nhìn đủ chưa?” Thác Bạt Hoàng thấy nàng nhìn hắn ta, nếu suy nghĩ chút, cũng đã khiến cho nàng chết mấy lần rồi.

“Huynh không ở Lạc Dương, sao ở trong này thế?” Nàng đoán, hắn đuổi tới đúng lúc vậy, tất có nội tình.

“Ta ở chỗ này đợi nàng”

“Đợi ta á? Vì sao?”

“Ta biết nàng sẽ tới phía Bắc Ngụy quốc” Hấn cười đầy tự tin.

Diệp Vũ cười nhạt lạnh lùng, “Huynh biết ta sẽ tới phía Bắc, mà không phải là biết được từ | công chúa An Nhạc sao?”

Thác Bạt Hoàng cười, “Tân Hoàng quyết ý diệt cỏ tận gốc, nàng sẽ không đi Tần quốc, mà ở Sở quốc đã chẳng còn là nơi cho nàng dung thân, bởi vậy, nàng chỉ có thể tới phía Bắc Ngụy quốc thôi”

Nàng bĩu môi, “Chuyện đơn giản như vậy, người không tính ra cũng chẳng có gì lạ cả”

Hấn cầm hai tay nàng, ánh mắt lóe sáng sâu, “Vũ Nhi, theo ta về phủ Tề vương đi”

“Vũ nhi không phải huynh gọi đâu”

“thế gọi là gì?” Sắc mặt hấn lạnh lùng.

“Gọi là Diệp cô nương đi”

Thác Bạt Hoàng thả lỏng tay, cười giễu, “Không thể ngờ được Thác Bạt Hoàng ta chẳng có chút ấn tượng gì trong lòng nàng, một mấy lần ta còn cứu nàng đấy”

Diệp Vũ cũng hơi không đành lòng, tuy không muốn có khúc mắc với hấn, nhưng trời xanh đã an bài như thế, nói vậy là có thâm ý. Nàng nói thản nhiên, “Tùy huynh đi, nhưng ta cũng sẽ không theo huynh đi Lạc Dương”

Hấn cầm hai tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt nặng nề, “Nói thật với nàng, ta nghĩ định làm một chuyện lớn, cần nàng trợ giúp một tay”

Nàng cười lạnh, “Ta có tài đức gì mà có thể giúp huynh chứ?”

“Thế gian chỉ có một mình nàng mới giúp được ta” Hấn nói trịnh trọng, nhìn nàng thật sâu chăm chú, phảng phất như muốn tiến sâu vào trong mắt nàng vậy, “Giúp ta được không?”

“Thật xin lỗi, ta không giúp được huynh” Nàng nói thành khẩn, “Ta thật khó khăn lắm mới chạy ra khỏi hoàng cung, sao có thể tiến vào một hoàng cung khác được chứ? Ta ghét nhất là hoàng cung đó”

“Không cần lâu đâu, ta liền có thể đạt được như mong muốn. Nhanh thì một năm, chậm thì hai năm thôi”

“Một hai năm này, ta đã cảm thấy như một hai hai trăm vậy đó”

Trong mắt Thác Bạt Hoàng lóe lên khí lạnh, “Nàng thật sự không muốn giúp ta sao?”

Diệp Vũ rút tay ra, kiên quyết lắc đầu. Hấn nói trầm lạnh, “Nếu Lạc Dương có một người âm dương cách biệt với nàng, nàng có thể đi Lạc Dương không? Nếu nàng đi Lạc Dương thì có thể nhìn thấy người ngày nhớ đêm mong của nàng.. Hay nàng vẫn phủ nhận không định giúp ta?”

Ý những lời này thâm tình sâu sắc, ý trong lời, khiến người ta có thể suy nghĩ mãi không dứt ra nổi. Nàng khiếp sợ tim phát run lên, “Ý huynh là gì? Huynh nói là ai vậy?”

“Người nàng ngày nhớ đêm mong đó” Giọng hấn đầy lạnh lẽo.

“Huynh nói là Minh Phong ư?” nàng túm chặt tay hấn, hỏi vội vàng, “Có phải Minh Phong không? Huynh ấy vẫn chưa chết sao?”

“Nàng cứ thương hấn như vậy ư?” Hai con ngươi đen của Thác Bạt Hoàng co giật kịch liệt.

“Huynh nói cho ta biết, Minh Phong thật sự vẫn chưa chết, có phải không?” Nàng vui sướng, tha thiết cầu xin hấn, thấy hấn không đáp lại, nàng rống giận, “Mau nói ta cho biết...”

“Chỉ cần nàng đi Lạc Dương, dĩ nhiên có thể thấy hấn” Hấn lạnh lùng hất tay nàng ra.

“Được, ta đi theo huynh tới Lạc Dương”

Diệp Vũ mừng cười như điên, trong đầu đều toàn là Sở Minh Phong, vốn không để ý tới sắc mặt của hắn. Minh Phong vẫn chưa chết! Thật tốt quá, huynh ấy vẫn chưa chết... Trời xanh an bài, huynh ấy còn sống trên đời này, nàng còn có thể trông thấy huynh ấy...

Diệp Vũ định nói với Mộ Dung Diệp chuyện nàng muốn đi Lạc Dương, nếu hắn không muốn đi vậy thì lúc này mỗi người đi một ngã vậy.

Hắn nói, nàng đi đâu hắn đi đó. Vì thế hắn và nàng cùng đi Lạc Dương. Với cái đuôi đi theo này, Thác Bạt Hoàng cũng không nói gì, lại chỉ nói chút khiêu khích châm chọc kích thích hắn. Mộ Dung Diệp cũng không để ý, làm như không nghe thấy vậy.

Nàng hận không thể bay ngay lập tức tới Lạc Dương gặp Sở Minh Phong, nhưng Thác Bạt Hoàng cũng không vội về Lạc Dương, lấy tâm tình du lãm phong cảnh chậm rãi tiến lên phía Bắc. Nàng giục vài lần mà hắn nói là không vội khiến nàng tức chết rồi.

Ba ngày sau, rốt cuộc cũng đến Lạc Dương. Nàng không có tâm tình đâu mà thưởng thức phong cảnh nước Ngụy, lại cũng hiểu Lạc Dương phồn hoa, giàu có, chẳng khác thành Kim Lăng là bao, chỉ là kiến trúc nhà cửa thì có khác chút.

Tề vương phủ tọa lạc tại một ngõ nhỏ yên tĩnh, đại viện nhà cao cửa rộng, cổng phủ nguy nga, xa hoa khí phái, là phủ đệ điển hình của Vương công hoàng thân quốc thích.

Thác Bạt Hoàng bố trí cho nàng ở một tòa nhà nhỏ, có tên là “Lai Thanh Uyển”, lại bố trí cho Mộ Dung Diệp ở một tòa nhà nhỏ khác.

Diệp Vũ chất vấn vì sao lại an bài như thế, yêu cầu để Mộ Dung Diệp cũng được ở tại Lai Thanh Uyển, hắn nói, Lai Thanh Uyển là nơi ở của nữ quyến, nam tử không thể ở được.

Sau đó nàng lại đưa ra yêu cầu, “Minh Phong đang ở đâu? Hiện giờ ta muốn nhìn thấy huynh ấy”

169. Chương 172: Cô Gái Áo Trắng

Suốt trên đường, tư tưởng nàng nghĩ thoáng lại thấy có chút kỳ lạ. Nếu thật sự Minh Phong còn sống, vậy dĩ nhiên là tốt lắm, cuộc đời này họ còn có thể gặp lại nhau; nhưng mà nếu là Thác Bạt Hoàng lừa nàng thì sao? Nếu hắn lấy Minh Phong để dụ dỗ nàng tới Lạc Dương thì sao?

“Nàng mới tới Lạc Dương, nghỉ ngơi hai ngày đi, ta sẽ bố trí, yên tâm đi” Thác Bạt Hoàng ném lại cho nàng những lời này, bảo là có rất nhiều công vụ đang đợi hắn đi xử lý. Nàng không gọi được hắn, chỉ đành kiên nhẫn đợi.

Tới Thanh uyển nghỉ ngơi hai ngày, vẫn chẳng thấy bóng hắn đâu, trong lòng Diệp Vũ vẫn vương bận Minh Phong, nghĩ tới hắn có khả năng lưu lạc ở Lạc Dương, nghĩ ngợi tim chột đau.

Chẳng phải hắn vốn là Hoàng đế Sở quốc đó sao, một mình lưu lạc tha hương tại dị quốc, nhất định ăn không ít khổ. Hắn có khỏe không? Có bình yên vô sự không? Có được ăn no, mặc ấm không? Có nhớ tới mình không?

Nhớ nhưng nhiều, bao trùm cả nàng.

Hai thị nữ canh giữ nàng không rời một tấc, một người tên là Hạ Vũ, một người tên là Đông Tuyết.

Ngày thứ ba, Mộ Dung Diệp tới nàng tiếp đón, “Lâm đại ca, hai ngày này huynh nghỉ ở đâu vậy/”

“Ta không sao, cũng ở cách đây không xa” Hắn cười thanh nhã, quần áo trắng như mây, khí chất ôn nhuận khiêm tốn nhìn cực kỳ giống Thẩm Chiêu.

“Người hầu ở đây đối xử với huynh thế nào”

“Ta là khách, họ sao dám đối xử không ra gì chứ, mọi việc nghĩ linh tinh”

Nghe hắn nói vậy, nàng mới thấy yên tâm. Họ cùng ngồi ở bên ghế đá, Diệp Vũ sai Hạ Vũ đi lấy chút điểm tâm, lại sai Đông Tuyết đi pha trà, bảo các nàng ấy rời đi. Mộ Dung Diệp trong mắt lộ ra lo lắng, “Vũ Nhi, muội có khỏe không? Tề Vương có ... làm gì với muội không?”

Nàng nói uể oải, “Hai ba ngày nay chẳng thấy bóng hắn đâu, Hạ Vũ nói Vương gia bọn họ đều bận rộn công vụ, trở về cung thì đã khuya mất rồi”

Hắn thì thầm, “Muội có cảm thấy, tiên hoàng thật sự ở thành Lạc Dương không?”

“Ta cũng thấy hoài nghi, nhưng hắn thề sống chết có vẻ như không gạt ta.” Mắt đẹp của nàng toát ra chút sáng choang, “nếu thật sự là hắn gạt ta, ta tuyệt đối không giúp hắn, lại càng không muốn nhìn thấy hắn nữa”

“Thác Bạt Hoàng giỏi về tâm kế, sâu không lường được, muội phải cẩn thận đó”

“Muội sẽ cẩn thận”

“Vũ Nhi...” Mộ Dung Diệp định nói lại thôi.

“Sao vậy?”

“Ta giấu thân phận thật của mình, muội có trách ta không?” Nét ưu sầu lộ rõ trên mặt hắn.

“Huynh có nỗi khổ của huynh, sao ta lại trách huynh chứ?” Diệp Vũ mỉm cười nói,. Vui vẻ cười rộ lên, “Huynh là đường huynh của ta, trên đời này, ta đã có người thân, có ca ca, có sao lại trách chứ?”

“Vũ Nhi, ở dị quốc tha hương này, ca ca ta đây sẽ cố sức bảo vệ muội” Mộ Dung Diệp vỗ vỗ lưng nàng, dùng ánh mắt trù mên của huynh trưởng nhìn nàng chăm chú.

“Các người làm gì đó?”

Một giọng lạnh tanh đột ngột vang lên. Hai người không hẹn mà cùng quay lại nhìn, thấy Thác Bạt Hoàng đang đứng bất động ở cửa vườn Tiểu Uyển, ánh mắt lạnh lẽo, trên mặt sát khí đằng đằng.

Mộ Dung Diệp lễ phép đứng lên nói, “Vương gia”

Diệp Vũ nói thầm, “mấy ngày chẳng thấy bóng người đâu, giờ thấy thì mặt sắt đen sì, cho người nào nhìn chứ”

Thác Bạt Hoàng đi tới, lập tức hạ lệnh trục khách, “Bổn Vương và Vũ Nhi có chuyện quan trọng cần trao đổi, làm phiền ngũ hoàng tử rồi”

Mộ Dung Diệp không thềm để ý, cười với nàng, rồi rời tới Thanh Uyển.

Nàng thở phì phì nói, “Hắn là ca ca của ta, huynh lại đối huynh ấy như vậy...”

“nàng định thế nào?” Thác Bạt Hoàng ung dung hỏi, ngồi xuống chỗ Mộ Dung Diệp vừa ngồi như ăn quả đắng vậy (ý là nhả nhó đó).

“Có ca ca nào mà nắm tay muội muội vậy sao?”

“Nói vậy, ta và nàng cũng có thể ôm ôm ấp ấp một cái mà”

“Ta và huynh là huynh muội hả? Chúng ta rất quen thuộc sao?” Nàng hừ lạnh, khinh thường lườm hắn.

“Xem ra nàng chỉ ở trước mặt ta mới làm linh tinh như vậy thôi, với nam tử khác, nàng thật ra không phải thế” Hắn ghé sát mặt nàng, ánh mắt thâm trầm ái muội vô cùng, “Vì sao nàng cứ thích cãi nhau với ta thế nhỉ?”

Diệp Vũ thấy kỳ lạ, sao hắn biết được nhỉ? Vì sao lại luôn muốn tranh cãi với hắn chứ? Nàng cũng thật không biết nữa.

Thác Bạt Hoàng cười nói, “Hoàng muội Sùng Ninh công chúa của ta nói, nếu một cô gái thích một chàng trai, thì sẽ muốn tranh cãi với người đó”

Nàng lại thấy không đúng, ‘Hoàng muội huynh nói linh ta linh tinh’ Nàng nhớ tới chuyện chính, nói kiên quyết, “Ta muốn gặp Minh Phong”

“Có thể được, nhưng trước hết nàng làm một chuyện cho ta, còn phải nghe ta nữa”

“Ta muốn được nhìn thấy huynh ấy trước!” Nàng nói cương điệu.

“Không được!” Hấn từ chối thẳng.

“Huynh không cho ta gặp huynh ấy, sao ta biết huynh ấy có thật sự ở Lạc Dương không chứ?” nàng cố nói theo ý mình.

Hấn lấy từ trong lòng ra mấy tờ giấy trắng, đưa cho nàng. Nàng hoài nghi mở ra, thấy có mấy chữ viết rất to, ngập tràn chữ “Vũ Nhi...” Trong khoảng khắc, nàng mừng như điên, thấy rõ chữ viết này là của Minh Phong, chữ của hấn giống y nhau.

Thác Bạt Hoàng thấy thần sắc nàng như thế thì biết nàng đã tin, “Điều này không nghi ngờ gì nữa chứ”

Diệp Vũ nói cẩn trọng, “Chỉ mấy tờ giấy này đã khiến ta tin sao? Văn chương của hấn cũng khó mà bắt chước, lạ tới chữ viết của hấn cũng khó mà bắt chước nữa. huynh có thể tìm người bắt chước, lừa ta ở lại Lạc Dương”

Hấn tức giận không nhẹ, “Làm sao nàng mới tin được chứ?”

“Trừ phi ta tận mắt thấy huynh ấy”

“Đời này, nàng đừng có mơ nhìn thấy hấn!” Hấn nói nặng.

“Vì sao?” Nàng kinh hãi.

“Bởi vì, hấn nằm trong tay thái tử, thái tử sao lại dễ dàng cho nàng thấy hấn chứ?” Thác Bạt Hoàng mặt chẳng chút đổi, nói, “Ta sẽ nghĩ ra cách cho nàng gặp hấn, đã là mạo hiểm rồi. Nếu nàng không nghe lời ta, thứ cho ta đành bất lực vậy”

Diệp Vũ tức điên rồi, hấn thế mà lại dám uy hiếp mình! Do dự mãi nàng đành bất đắc dĩ thỏa hiệp, hỏi, “Huynh muốn ta làm gì?”

Qua một ngày, Thác Bạt Hoàng mang Diệp Vũ tiến cung. Long thể ngự hoàng bị bệnh nhẹ, nằm ba ngày trên giường, cuối cùng cũng đỡ. Ngày hôm nay thời tiết sáng sủa, ánh nắng ngập tràn, Lệ quý phi và cung nhân đồ ông ta tới ngự hoa viên đi dạo chút, thưởng thức cơn gió thu cuối cùng trong năm nay.

Thác Bạt Hoàng tiến lên thỉnh an, ‘Long thể phụ hoàng khỏi hấn rồi, rốt cuộc nhi thần đã an tâm’ Hấn chỉ hộp gấm trong tay người hầu bên cạnh, “Đây là nhân sâm vương nhi thần tìm thấy ở Đông Bắc, trị liệu bách bệnh, kéo dài tuổi thọ, nên để thái y sắc thuốc cho phụ hoàng uống sẽ tốt hơn ạ”

“Hoàng nhi có lòng rồi” Ngự hoàng cười tủm tỉm nói, vừa lòng với sự hiếu thảo của hấn.

“Tuy Tề vương mới được phong không lâu, hiếu thảo với bề hạ không phải ai cũng có. Lúc trước nói vanh vách là vì bề hạ giải sầu, giờ lại tìm được thánh phẩm nhân sâm ở tận Đông Bắc để bổ dưỡng cho bề hạ, phần hiếu thảo này, như đã sinh dưỡng được ba cô con gái vậy, hiếu được là đáng quý lắm rồi” Lệ quý phi mỉm cười thừa nhận.

“Còn đây là bốn phận của nhi thần, quý phi quá khen rồi” Thác Bạt Hoàng nói khiêm tốn.

Ngự hoàng cười ha hả, ánh mắt đã vọt tới chỗ có mặt trời sáng rực.

Lệ quý phi và Thác Bạt Hoàng cùng liếc nhìn nhau, gần như trong giây lát, ý tứ hàm xúc khiến người ta không tài nào nắm bắt nổi.

Nàng ta tuổi chừng ba mươi, trang điểm điểm lệ khiến cho nàng ta vốn đã xinh đẹp rồi lại trở nên tục tằn, song cũng đầy rực rỡ, một thân quần áo màu sắc nổi bật, lại càng khiến lộ ra mấy phần khí thế sùng phi. Còn Ngự hoàng đã biết thiên mệnh, do long thể bị bệnh, khí sắc không tốt, trên mặt đã mất đi nét tuổi

trẻ, sáng bóng; thân hình của ông ta không còn cường tráng dũng mãnh như con mình nữa, nhưng dáng cao ngất hiện nay có thể nhìn ra tuổi trẻ trước đây cũng khôi ngô, cường tráng lắm.

Một mảng lá phong đỏ rực như lửa, cháy với khí thế bùng bùng. Cả rừng phong này là cảnh kỳ lạ nhất của ngự hoa viên, thu vãn tới thì lá phong đã đỏ như lửa, nhìn rất hoành tráng.

Ánh nắng chiều phía tây khiến lá như tấm vải đỏ, lại giống như cảnh ảo ảnh, khiến người ta nhìn say mê.

Từ lúc lá phong biến thành đỏ, tới khi lá phong rụng hóa thành bùn, ngự hoàng ngày nào cũng tới ngự hoa viên ngắm phong, bất chấp cả mưa gió, ngoài lúc ốm đau nằm trên giường ra.

Thực rất có ít người biết hẩn si mê phong đỏ có nguyên nhân, Thác Bạt Hoàng lại khó khăn biết được. Ngự hoàng nhìn thấy cảnh sáng lạn kia, đỏ mắt, lá phong đỏ chói mắt, ánh mắt si mê, thần sắc yên tĩnh, như rơi vào nhớ nhung năm nào... Bỗng cặp mắt đục ngầu của hẩn trợn to, nhìn chăm chăm nơ đó, trên mặt đan xen khiếp sợ, sốt ruột...

Lệ quý phi kinh hãi, “Bệ hạ, sao vậy/”

Hẩn không tự chủ được đi qua, nàng ta lập tức đi theo, thấy ở dưới bóng cây phong đỏ rực ướt át xuất hiện một cô gái mặc đồ trắng. Cô gái mặc đồ trắng kia đang chậm rãi đi tới, tay áo tung bay, tóc đen bay lên, giống như một u hồn đang phiêu lãng ở trong cây phong, lại càng giống một Cửu Thiên Huyền nữ phiêu lạ thể gian, chẳng nhiễm khói lửa nhân gian, lại đẹp lung linh trong suốt, cứ như mơ như thật vậy.

Cô gái áo trắng là người thế nào? Sao lại có thể xuất hiện ở giữa rừng phong đỏ chứ?

Nàng ta tiến cung, còn có chướng sự cô cô chỉ điểm cho nàng ta; trong cung chỗ nào cũng đi qua cả, ngự hoa viên góc nào cũng đều đi hết, chỉ duy nhất có một chỗ không thể đặt chân tới, đó là rừng phong đỏ. Nàng ta có hỏi vì sao, Chướng sự cô cô nói, đây là cung quy, nếu người là người có lòng, sau ngày có một ngày dĩ nhiên sẽ được biết nguyên nhân trong đó.

Sau đó nàng ta đã hỏi thăm rất nhiều, quan sát kỹ, rốt cuộc biết được nội tình. Bệ hạ và Vương hoàng hậu mất sớm tình thâm sâu vô cùng, nhưng mà hồng nhan bạc mệnh, Vương hoàng hậu ở tận trong cung chưa tới năm năm thì qua đời. Vì thế bệ hạ không ra khỏi cung nửa tháng, suốt ngày ở trong điện mà nhớ tới hiền thê. Còn Vương hoàng hậu lúc còn sống thích nhất là rừng Phong đỏ, bệ hạ vì muốn giữ lại cảnh rừng Phong đỏ như cũ, nên hạ lệnh cấm bất luận kẻ nào đi vào, chỉ có để cho cung nhân chăm sóc hoa cỏ mới được vào.

Lệ quý phi bất giác cảm thán, bệ hạ thâm tình với Vương hoàng hậu như thế, hơn hai mươi năm nay, khiến ai cũng thổn thức, khiến ai cũng hâm mộ.

Tuy bệ hạ sủng ái không ít phi tần, nhưng mấy năm nay chưa từng sắc lập hoàng hậu. Nghe nói bệ hạ đã từng đồng ý với Vương hoàng hậu, cuộc đời này không lập hậu. Quả thật ông ta cũng không sắc lập hoàng hậu, điều này cho thấy ông ta rất sinh tình với người vợ đã mất.

Dĩ nhiên chuyện bí ẩn xưa của cung đình chỉ là tin vĩa hè, nàng ta cũng không dám hỏi thẳng bệ hạ, đây là nỗi đau vĩnh viễn của bệ hạ.

Từng có phi tần không ngăn được mồm hỏi chuyện cũ của bệ hạ, đêm đó đã bị ban thưởng đánh nặng, mất mạng ngay tại chỗ.

Hậu cung có thể không có hoàng hậu, cũng không thể không có người quản lý hậu cung. Dĩ vãng từng có năm sủng phi được quản lý hậu cung, nhưng đều mệnh mỏng qua đời, bởi vì, hậu cung là chiến trường không có bóng đao bóng kiếm, lại có giết chóc kinh người, âm mưu tàn nhẫn và đầy máu tươi.

Ngự hoàng bước nhanh tới, đi vào rừng Phong đỏ, Lệ quý phi không dám đi vào, đứng ở bên ngoài đợi.

Thác Bạt Hoàng cũng dừng lại ở bên ngoài rừng Phong đỏ đợi, “Phụ hoàng, người tìm gì ạ?”

Ngự hoàng đứng ở trong rừng, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm, cuối cùng lại chỉ thấy có lửa phong đỏ rực mà chẳng thấy cô gái áo trắng kia đâu.

Đến cả chỉ có nhìn thoáng qua, ông ta cũng nhận ra, cô gái áo trắng này là người mà hơn hai mươi năm nhớ thương mong nhớ ngày đêm.

TRẦM luôn luôn đợi nàng ở đây, vì sao nàng lại không vào trong giấc mộng của trầm chứ? Vì sao nàng ở trong rừng Phong đỏ sớm nở tối tàn mà lại chẳng thấy đâu?

“Phụ hoàng, gió to rồi, về đi ạ” thác Bạt Hoàng cất cao giọng nói.

“Mới rồi người có thấy một cô gái áo trắng trong rừng không?” Lệ quý phi nhú mày hỏi.

“Cô gái áo trắng ạ?” Hắc lặc đầu cười hồn nhiên, “Phụ hoàng bị bệnh, mắt không được tốt, hay cả quý phi cũng bị hoa mắt ạ?”

“Chắc là bản cung hoa mắt rồi” Nàng tâm niệm vừa động, bất luận nàng đó là ai, chỉ là không thể khiến cho bệ hạ nổi lên thích thú được.

Ngụy hoàng uể oải đi về, hỏi bọn hắc, “Mới rồi các người có thấy một cô gái áo trắng đi qua không?”

Họ không hẹn mà cùng lắc đầu, Thác Bạt Hoàng nói kinh dị, “Phụ hoàng thấy có người trong rừng ạ?”

Ngụy hoàng không nói gì, nghĩ ngợi chút rồi trở về.

Thác Bạt Hoàng mới từ tắm điện thiên tử đi ra, thì có cung nhân báo lại, bệ hạ gọi hắc quay lại. Trở lại tắm điện phụ hoàng, hắc nói kính cẩn, ‘Phụ hoàng triệu nhi thần lại, có chuyện quan trọng gì cần sai bảo ạ?’

Ngụy hoàng ngồi trên giường, ánh mắt trầm tĩnh mà kiên quyết, “TRẦM xác thật nhìn thấy trong rừng Phong đỏ cứ một cô gái áo trắng đi qua, người đi tra xem, là kẻ nào dám xông vào rừng phong đỏ?”

“Vâng, nhi thần lập tức đi thăm dò xem sao ạ” Thác Bạt Hoàng đáp đầy sảng khoái.

“Âm Thầm điều tra nghe ngóng, đừng quấy nhiễu cung nhân” Ngụy hoàng dặn dò.

“Nhi thần biết rồi ạ. Phụ hoàng cứ yên yên phó thác, nhi thần xin cáo lui”

“Đi thôi”

Từ tắm điện đi ra, khóe môi Thác Bạt Hoàng chợt nhếch lên cười như có như không. Vòng vo vô số, vòng qua vòng lại, đi vào một cung thất hẻo lánh, hắc đẩy cửa vào, thấy người trong thất đang thay quần áo.

Nàng kinh hãi lườm người tới, rồi cứng đờ người, chỉ kịp dùng áo choàng nam tử khoác lên người che phong cảnh trước ngực, trên người chỉ còn có bộ tơ tằm bên trong. Màu tơ tằm này thêu đóa sen trắng, lại càng tôn lên nước da trắng như tuyết, thân thể như ngọc, khiến người ta nhìn mê hoải. Làn tóc đen như thác nước rơi xuống, phân tán chút trước ngực, lại lộ ra cánh tay trắng nõn nà, khiến người ta mê mẩn tâm hồn. Gương mặt trắng trang điểm nhẹ lộ ra thanh nhả điểm lệ mị hoặc, đường nét mặt mũi tinh xảo, mặt mày như vẽ, mềm mại uyển chuyển nõn nà như trăng, khiến người ta cảm xúc dâng trào.

170. Chương 173: Cô Gái Yêu Nhất (1)

“Sao huynh lại không gõ cửa vậy?” Diệp Vũ kinh hãi tỉnh táo lại, mở áo choàng bên ngoài che kín mình, “Đi ra ngoài!”

“Được” Thác Bạt Hoàng nói vậy nhưng lại lấy tay đóng cửa lại, tới gần nàng.

“Ta vẫn chưa thay được quần áo, huynh đi ra ngoài mau!” nàng vừa sốt ruột vừa hoảng hốt, từng bước lùi lại sau. Hắc túm chặt lấy bả vai nàng, yên lặng nhìn nàng, một đôi mắt đen phảng phất đầy nguy hiểm, nhất thời có thể nuốt gọn người ta bất cứ lúc nào.

Thấy thần sắc hắc như thế, nàng tâm ý hoảng loạn, thầm nghĩ xem hắc tới tột cùng là định làm gì.

Thác Bạt Hoàng chậm rãi, chậm rãi áp sát thân thể nàng, lực rất mạnh, nàng liều mạng, cố sức ngăn cản hắc lại mà không được, bị hắc ôm chặt trong lòng. Nàng tránh né, “Buông ra...”

Hắc cúi đầu, áp môi hôn lên đôi môi hồng mềm non của nàng, từ gáy cho tới vai, hôn trầm mê, cứ như định chọc ra một cái động trên da thịt nàng để hút khô máu nàng vậy.

Cơ hội như thế, hắn sao bỏ qua được chứ? Hắn vẫn đợi vẫn đợi, đợi lâu như thế, mới đợi được nàng cho tới tận hôm nay nàng đến bên cạnh mình. Cơ hội bất ngờ này xuất hiện ở trước mắt hắn, sao hắn nhẫn cho được? Hắn cũng không muốn nhịn nữa, lại lấy lễ đối đãi nàng bởi vì hắn đã phát điên phát cuồng lên mất rồi.

Diệp Vũ sợ hãi run rẩy, nói kiên quyết, “Ta sẽ không giúp huynh nữa!”

Hắn bình tĩnh như không nghe thấy, lòng bàn tay vuốt ve lưng mềm mại như tơ lụa của nàng, sóng tình đã trào lên mãnh liệt kích thích định lực của hắn mất rồi.

Nàng dẫm mạnh lên chân hắn, trong lúc hắn thả lỏng tay, dùng sức đẩy mạnh hắn ra, bắt giắc giờ tay tát một tát thật mạnh.

“Bốp” một tiếng vang danh lên. Hắn sưng sốt một lát, chẳng thèm để ý tới tay nàng, hạ giọng cười rộ lên, nói đầy tự tin, “Sẽ có một ngày, nàng sẽ yêu ta”

Nàng nói đầy ngoan tuyệt, “Người nằm mơ đi!”

Diệp Vũ không hiểu Thác Bạt Hoằng bảo mình đi qua rừng Phong đỏ có mục đích gì, cũng không muốn biết. Dựa theo chỉ thị của hắn, nàng ước định canh giờ mới đi từ đầu kia đi lại, sau đó nhanh chóng trốn sau đình ở rừng Phong đỏ, không để Ngụy hoàng nhìn thấy mình. Nàng thấy Ngụy hoàng đứng trong rừng phong đưa mắt nhìn khắp, đang tìm mình, lại chờ đợi, lo lắng khiến nàng cảm động lây. Ông ấy còn nói đầy bi thương ở trong rừng phong đỏ nữa, “Nàng đang ở đâu? Vì sao không muốn gặp trẫm? nàng có biết trẫm nhớ nàng tới mức nào không... Đã nhiều năm rồi, đi ra gặp trẫm có được không?”

Ngụy qua đã hơn năm mươi tuổi rồi thế mà còn thâm tình như thế, nàng thật sự hơi tò mò chút.

Hôm sau nàng bảo Đông Tuyết gọi Thác Bạt Hoằng đến. Đông Tuyết nói, Vương gia không ở trong phủ. Nàng chỉ đành đợi, đợi cho tới khi trời tối, đợi lâu tới mức ngủ mất, hắn mới trở về.

Thác Bạt Hoằng ngồi trước bàn, nàng ngẩng đầu, xoa mắt nhấp nhem buồn ngủ, “Sao thế nào giờ này huynh mới về vậy?”

“tìm ta có việc gì?” Hắn tự rót trà, chậm rãi uống.

“Huynh đã đồng ý với ta cái gì hả/” Diệp Vũ thấy hắn gần như đã quên luôn chuyện đồng ý với mình, tức giận tới mức cơn buồn ngủ biến mất sạch.

Hắn không nói, giống như vốn chẳng muốn đưa nàng đi gặp Sở Minh Phong vậy. Nàng tức giận định bóp chết hắn, “Huynh không thể nuốt lời thế được! Ta muốn gặp Minh Phong!”

“Ta đã đồng ý với nàng thì sẽ không nuốt lời, nhưng nàng phải nghe ta, làm tốt chuyện của nàng nên làm đi” Ánh mắt Thác Bạt Hoằng trong veo và đầy lạnh lùng.

“Chuyện huynh bảo ta làm, chẳng phải ta đã làm rồi đó sao?” Cơn lửa giận trong lồng ngực của Diệp Vũ bốc cao.

“Hôm qua mới chỉ là bắt đầu thôi, tiếp đó nàng phải vào cung”

“Tiến cung á?” Nàng kinh ngạc kêu lên, sắc mặt kiên quyết, “Ta có chết cũng không tiến cung!”

“Ta không ép nàng” Hắn nói lạnh khốc, “Nàng có chết cũng không tiến cung, như vậy hắn chỉ có chết thôi”

Nàng ngây người, theo lời hắn nói, là chỉ Minh Phong sao? Nàng quyết định lấy lùi làm tiến, “Trong cảm nhận của ta, hắn như đã chết rồi. Huynh không cho ta gặp hắn, sao ta biết hắn còn sống chứ? Ai biết được huynh có gạt ta không nữa?”

Thác Bạt Hoằng cười lạnh lùng nói, ‘Vì nàng, vì đế vị, vì giang sơn, Sở Minh Hiền không tiếc giết huynh đoạt vị, phóng hỏa đốt cháy điện Trùng Tâm. Thẩm Chiêu đổi trắng thay đen, đem Sở Minh Phong cứu ra khỏi điện Trùng Tâm, đưa hắn tới tận Dương Châu, không cho hắn hồi kinh. Chẳng bao lâu, Sở Minh Hiền biết Sở Minh Phong vẫn còn sống, liền phái người tới đuổi giết. Sở Minh Phong ở Dương Châu cùng giao

đầu tám lần với người Sở Minh hiên phái đi, bị thương rất nặng. Một lần cuối, những kẻ đó đang định ra tay giết, ta đứng lúc đuổi tới, cứu được hần”

Đôi mắt đen sâu không đáy của hần khiến người ta nhìn không ra cái gì cả. “Vũ Nhi, ta cứu hần một mạng, hần là nàng nên báo đáp ta chứ?”

Diệp Vũ nghe mà chấn động tâm hồn, không ngờ Sở Minh Hiên lại tâm địa độc ác như thế, chẳng còn chút tính người. Mà Minh Phong, dù có võ nghệ cao tới đâu, cũng không đánh lại được nhiều người như thế... Minh Phong có bị thương nặng không? Không có ai chăm sóc cho hần, hần có bị bệnh nặng nữa không?”

“Đây đều là người nói, ta không tin!”

“Nàng kiên trì muốn gặp hần sao?”

“Đúng!” Giọng nàng đầy kiên quyết như thép.

“Ta sẽ cho nàng được gặp hần, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa thôi”

“Nhìn từ xa ư?”

“Trước mắt ta chỉ có thể làm như vậy” Thác Bạt Hoảng nói vô cùng chân thành, ‘Đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ nghĩ cách cho các người gặp lại nhau’

Diệp Vũ chỉ đành thỏa hiệp, chỉ cần xác định Minh Phong còn sống, nàng an tâm rồi. Một ngày đi qua, sau nửa canh giờ ăn sáng xong, nàng theo hần ra phủ.

Cưỡi xe ngựa đi vào trước một tòa nhà, nàng nhìn cảnh xung quanh, hy vọng nhớ ra nơi ở này. Hần lấy một chiếc khăn lụa trắng ra, nàng kinh ngạc, “Làm gì vậy/”

“Người ngoài tiến vào nhà này phải bịt kín mặt lại”

“Vì sao?”

Thác Bạt Hoảng nói lạnh nhạt, “Nếu nàng muốn gặp hần, thì cứ ngoan ngoãn nghe lời đi, nếu không ta cũng bất lực thôi”

CẢ nàng cũng không tình nguyện nhưng cũng không thể cố chấp được.

Hai mắt bị bịt kín, Diệp Vũ được hần dẫn đi, cảm giác bước vào cổng lớn, chậm rãi đi lên trước... Bỗng không biết đạp phải cái gì, nàng thấy sốt ruột, may mà đúng lúc hần nắm lấy nàng, nàng mới không bị ngã. Từ đó về sau tay hần không rời đi cạnh nàng. Nàng đẩy tay hần ra, ngược lại hần càng ôm chặt lấy nàng hơn.

Lập tức có thể nhìn thấy Minh Phong, nàng chỉ đành nhẫn nhịn.

Đi một lúc lâu, Diệp Vũ cảm giác có luồng khí lạnh leo ấp vào mặt, ngay sau đó. Nàng được hần ôm lấy, một lúc sau mới đứng vững, lại càng thấy lạnh lẽo hơn. Nàng đoán nơi này hần là tầng hầm ngầm.

Đi qua hai bậc thang, rốt cuộc Thác Bạt Hoảng cũng dừng lại, nàng lập tức gỡ bỏ khăn lụa, quả nhiên là tầng hầm ngầm mà.

Nhưng Minh Phong đang ở đâu đây?

“Câm không được lên tiếng” Hần dặn dò.

“Được” Diệp Vũ đồng ý, tim đập mạnh.

Hần ấn một nút cửa gỗ ra, nàng nhìn vào xem, thấy trong gian phòng đá có một nam tử. Gian phòng đá này có thể nói là rất đơn sơ, chỉ có giường đá, trước giường có một bàn gỗ, trên đó chẳng có gì khác. Hần mặc quần áo màu đen, ngồi trên giường đá, đang xem sách, thần sắc yên tĩnh mà chăm chú.

Tuy nàng chỉ nhìn thấy mặt bên của hần, nhưng nàng chỉ liếc nhìn một cái cũng nhận ra, hần chính là Minh Phong sống chết không rõ.

Hần gầy, cả người chẳng còn cường tráng giống trước, khuôn mặt cũng gầy yếu. Tóc tai hần tán loạn, vài sợi tóc mai rủ xuống trán, đôi mắt ấy, cái mũi ấy, chiếc cằm đó, rõ ràng là hần!

Minh Phong thật sự vẫn chưa chết... Thật tốt quá... Minh Phong vẫn chưa chết!

Lệ nóng dâng trào, Diệp Vũ vừa sợ vừa vui lại vừa kích động và đầy đau lòng, muốn được gặp hần ngay, song lại cách một bức tường thật dày.

“Minh Phong...” Vừa định há mồm đã bị Thác Bạt Hoằng bịt chặt miệng.

Nước mắt chảy xuống, nàng gỡ tay hần ra, giấy dựa kịch liệt, miệng kêu “ô ô” lại bị hãm giam chặt trong ngực, làm cách nào cũng không thoát.

Sở Minh phong như cảm giác được có người đang nhìn hần, ngẩng đầu nhìn lại, Thác Bạt Hoằng bằng tốc độ thần tốc ôm nàng tránh, không cho hần nhìn thấy.

Sau đó Thác Bạt Hoằng mạnh mẽ ôm nàng rời đi.

Đi ra bên ngoài, nàng cố sức giãy dựa, “Ta muốn gặp huynh ấy... Buông ra...”

“nàng đã gặp qua rồi, còn định thế nào nữa đây/’ Hần mang nàng đi theo.

“Ta không đi...” Nàng nói khẩn cầu, “Huynh đã đồng ý cho chúng ta gặp mặt một lần được không? Ta van cầu huynh... Chỉ một lát thôi, có được không?”

“Không cần được một tắc lại leo lên một nấc!”

Diệp Vũ như bị điên đánh hần, nhưng hần cứ bất động, ra tay ác độc đánh vào gáy nàng, khiến nàng hôn mê, rồi được hần ôm lên xe ngựa.

Thác Bạt Hoằng cứ lẳng lặng nhìn cô gái trong lòng. Cô gái có cử chỉ lời nói hơi to gan này, có một khí chất khác thường hấp dẫn hần, cứ như một ma lực vậy, khiến hần không kìm lòng được nhớ nàng, muốn nàng, không thể quên được.

Mới cách xa nhau, mà cứ tới lúc đi ngủ lại nhớ tới cái nhăn mày nhịu mặt cười của nàng, lại trần trọc khó ngủ nhớ tới bóng hình xinh đẹp của nàng, lại tưởng nhớ tới thời điểm nàng gây rung động cho mình và ham muốn... Có lẽ, đây là vũng bùn mình bị lún sâu vào. Mà giờ nàng đã nằm trong lòng mình, nhưng lòng nàng lại lấp đầy bóng Sở Minh Phong, không có mình, hần vừa yêu lại vừa hận, lại không thể miễn cưỡng.

Nhìn khuôn mặt ngọc tinh khiết quyến rũ của nàng, cảm xúc hần phập phồng, cả người trào lên luồng xúc động mãnh liệt. Bỗng nàng giật mình mở mắt ra...

Lúc tỉnh lại, Diệp Vũ phát hiện ra Thác Bạt Hoằng đang ôm mình, mà xe ngựa thì đang chạy rất chậm.

Nàng bỗng nhớ tới lúc trước mới xảy ra chuyện gì, ra sức đẩy hần, ngồi sang một bên, hai gò má, cổ nóng bừng lên.

Vừa rồi hần đánh mình ngất, nàng lườm mạnh hần một cái.

“Người đã gặp được rồi, không còn nghi ngờ gì nữa chứ” Thác Bạt Hoằng nói âm trầm.

“Huynh đã có cách mang ta tới gặp huynh ấy, vì sao không cho ta gặp huynh ấy một lần chứ?” Nàng thật sự không hiểu.

“Không phải là ta không cho mà là thái tử không cho. Ta đã cố hết sức rồi”

“Vì sao thái tử không cho ta gặp huynh ấy chứ? Thái tử nhốt huynh ấy lại là có ý gì hả?” Diệp Vũ bỗng nhớ tới một chuyện, “Chẳng phải huynh nói là huynh cứu Minh Phong đó sao? Hiện giờ sao lại là thái tử nhốt huynh ấy vậy?”

“Ta sai người hộ tống Sở Minh phong về Lạc Dương, thái tử sao lại không biết chứ?” Hần nói đầy tức giận.

“Thái tử định lợi dụng Minh Phong ư?”

“Nàng cho là thế nào?”

“Lợi dụng thế nào?”

“Không nói được”

Diệp Vũ kéo tay áo hắn, thần sắc mềm nhũn khẩn cầu, “Thái tử có giết Minh phong không? Huynh nói cho ta biết đi...”

Thác Bạt Hoàng nói mạnh mẽ, “Chỉ cần nàng nghe ta, ta sẽ cố sức bảo vệ mạng hắn, lại còn nghĩ cách cho nàng gặp hắn. Nếu nàng không nghe lời ta nói, thứ ta đành bất lực”

Vì bất đắc dĩ nàng hỏi, “Huynh muốn ta làm gì?”

Bỗng xe ngựa dừng lại, hắn đỡ nàng xuống xe. Đột nhiên vừa thấy cảnh trước mắt, nàng sợ ngây người: đẹp quá ha.

Giống cảnh lửa phong đỏ rực thiêu đốt như trước, trước mắt là cảnh vàng óng ánh – đây là thế giới màu vàng lóng lánh, vàng rực, vàng đầy lãng mạn.

Có hơn hai mươi cây bạch quả cao ngất trong mây, màu cây vàng óng ánh, trên đó có một lớp lá vàng dày rụng đầy, tạo thành một lớp tơ lụa không chút tỳ vết vàng óng ánh. Gió lạnh khẽ thổi tới, khiến lá rụng trong gió bay phiêu lãng, xoay tròn, như múa, có năm phần tiêu sái, năm phần sắc đẹp, rực rỡ tới tột điểm.

Nơi này là ngoại ô, vạn vật điêu linh, đã có một mảng lãng mạn vàng rực, khiến người ta kinh diễm. Thác Bạt Hoàng nắm tay nàng đi vào phiến lá vàng óng ánh kia, nàng ngẩng đầu, chạm phải chiếc lá đang rụng xuống, khoe môi cong lên, nở nụ cười vui sướng.

“Có thích nơi này không?”

“Thích”

Diệp Vũ lập tức hoàn hồn, “Huynh dẫn ta tới đây làm gì?”

Hắn không nói, cả thân hình cao lớn anh tuấn, khoanh tay đứng, nhìn cảnh ruộng đồng và núi non xa xa, cảnh sắc đan xen, áo bào được gió nâng lên bay phất phơ.

Nàng nhìn hắn, cảm thấy hắn trầm tĩnh lại có cảm giác khác. Dung mạo hắn không hề giống Sở Minh Phong tí nào, mà lại có một thân hình khôi ngô, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt sắc bén, nhất là lúc trầm tư, lúc nhìn ra xa, bộ dáng thâm trầm của họ chẳng có gì khác nhau, khiến người ta không tài nào nắm bắt được.

“Thái tử lệnh cho ta đi bắt Sở Minh Phong về lạc Dương, lấy hắn làm quân cờ, mưu ngai vàng để vị” Thác Bạt Hoàng rút cuộc cũng mở miệng, giọng đầy nặng nề.

“Thái tử là Ngụy hoàng tương lai, sao còn trù tính nữa ư?” Diệp Vũ không tin.

“Nàng có điều không biết” Hắn xoay người, chậm rãi nói tiếp, “Thái tử cuồng vọng, tự phụ, được sủng mà kiêu, lại thích cái đẹp. Thái tử thường xuyên ra vào cấm cung, bức mấy cung nữ, đây cũng không phải là chuyện quan trọng, quan trọng hơn là, hắn cùng một quý phi phụ hoàng cấu kết... Hai người dâm loạn cung đình, có ý làm nhục Đại Ngụy hoàng bị mất mặt làm việc cấu thả, bị cung nhân Kiều thực phi nhìn thấy. Kiều thực phi cố ý thiết kế tố giác thái tử dâm loạn, phụ hoàng tức giận công tâm, ngắt ngay tại chỗ...”

“Phụ hoàng huynh bị thái tử làm cho tức giận tới mức bị bệnh sao?” Nàng lú cả lưỡi, hoàng cung thật sự cái gì cũng có cả sao.

“Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, thái tử không thể chống chế được, phụ hoàng giam lỏng hắn ở phủ thái tử để ăn năn hối lỗi, không có thánh dụ không thể bước ra phủ nửa bước.” Thác Bạt Hoàng thở dài, “Thái tử gặp nạn này là gieo gió gặt bão, nhưn thái tử thất thế lại có lợi cho nhị hoàng huynh, Tam hoàng huynh”

“Nói thế là sao?”

“Hai ba năm nay, long thể phụ hoàng không tốt, lúc thì bị bệnh, Nhị hoàng huynh, Tam hoàng huynh có dã tâm lớn, thâm tranh cao thấp với thái tử, khiến phụ hoàng không vui; còn đem mọi thủ đoạn âm mưu, hãm hại thái tử, có ý ép thái tử chết. Thái tử lần này thân bất do kỷ, lúc nào cũng bị người ta nắm được

nhược điểm, gần hai lần suýt bị phụ hoàng phế truất ngôi vị thái tử. Lần này dâm loạn cung đình với quý nhân đó là lần thứ hai”

“Huynh định giúp thái tử khiến cho phụ hoàng tín nhiệm và vui vẻ, rồi củng cố địa vị thái tử sao/”

Hắn gật đầu, “Nàng giúp ta, cũng là giúp thái tử, thì có thể bảo vệ được mạng của Sở Minh Phong rồi”

Diệp Vũ cười lạnh, “Ta có tài cán gì mà giúp được huynh và thái tử để được phụ hoàng huynh tin chắc chứ?”

Thác Bạt Hoàng cười, “Nàng sẽ nhanh biết mình có năng lực gì thôi”

Mắt nàng lộ ra tia kiên quyết, “Ta có thể giúp huynh tiến cung, nhưng sau khi xong chuyện ta muốn mang Minh Phong rời khỏi Ngụy quốc. Còn nữa, huynh phải cam đoan tính mạng huynh ấy không gặp nguy hiểm gì, phải cam đoan một tháng ta được gặp huynh ấy một lần! Nếu không, thì miễn bàn đi!”

Hắn nói đầy sáng khoái, “Một lời đã định”

Nàng bám riết không tha hỏi hắn, “Lúc nào thì ta mới có thể gặp lại Minh Phong hả?”

“Ta sẽ cố sức an bài”

“Nếu huynh nuốt lời, ta khó mà giữ được nghe nghe lời, cũng không chắc là sẽ không quay lại chọc cho một nhát”

Thác Bạt Hoàng nhìn Diệp Vũ cười cười. Gió lạnh thổi áo họ bay lên, một mảng vàng óng ánh của cây bạch quả bao trùm họ ở giữa.

171. Chương 174

Mồng tám tháng mười, thiết yến tại cấm cung.

Yến tiệc được tổ chức tại điện Tử Thần của Lệ quý phi, bởi hôm nay là sinh nhật của nàng ta. Điện Tử Thần được trang hoàng mới hoàn toàn, đèn cung đình sáng ngời, lụa màu tung bay, không khí hết sức vui vẻ.

Giờ Dậu chưa đến, các Vương công tôn thất, mệnh phụ trong ngoài đã tới mừng thọ tại điện Tử Thần, ở trước đình hậu uyển đứng đầy người, cứ tốp năm tốp ba đứng túm tụm một chỗ nói chuyện phiếm. Ở phương bắc gió mùa đông đêm lạnh, trời tối rất nhanh, bởi vậy cung nhân tới mời khách vào ngồi ở các vị trí. Cửa điện Tử thần mở rộng, có thể chứa được hơn mười người, lúc này Lệ quý phi thích nhất là đèn phù dung cung đình được treo ở tám hướng trong đại điện, giờ cả đại điện sáng trưng như ban ngày vậy.

Canh giờ tới, Lệ quý phi từ tấm điện đi ra, các mệnh phụ phu nhân đều nhìn nàng ta, xem đêm nay nàng ta là báu vật xinh đẹp tới mức nào.

Mặc bộ quần áo hoa lệ, màu tím đỏ rực rỡ, váy dài năm thước, bước đi đung đưa, phía chân váy có thêu tơ vàng lấp lánh, thêu những đóa hoa phù dung nở rộ, nhìn đẹp để quý giá chói mắt, chọc cho mắt phi tần thấy mà đau. Màu sắc đỏ rực khiến cho dáng vẻ của nàng ta nhìn quyến rũ hơn, tóc búi thành Phượng Hoàng Mẫu Đam Kim Bộ Điều cứ lay động theo từng bước chân nàng ta đi, ánh sáng lấp lánh, quả nhiên là đóa hoa trong nàng vạn đóa, tỏa sáng đẹp kinh hồn.

Tối nay, các mệnh phụ trong ngoài đều kém về xinh đẹp quyến rũ của nàng ta. Nếu Kiều Thực phi không mang thai, nhất định sẽ so được với nàng ta, nhưng trong bụng Kiều Thực phi đang mang hoàng tử có giá trị gấp trăm lần con người, tiền đồ vô hạn, có cần so sánh với nàng ta nữa không?

Ngụy hoàng giá lâm, ai cũng đứng dậy nghênh giá. Lệ quý phi chào đón, hạ mình hành lễ, lại ngược mặt lên cười ôn nhu yếu ớt và mỉa mai, khiến người ta không chống đỡ nổi.

Ngụy hoàng đỡ nàng ta dậy cùng đi lên phía trên ngự án. Chúng phi tần chẳng ngại bởi vì hôm nay là ngày sinh của nàng ta, chỉ có mình nàng ta là nổi bật.

Đi sau lưng ông là Tề Vương Thác Bạt Hoàng, hắn cũng đi về bàn tiệc.

Trước đó không lâu, Ngụy hoàng truyền hắc đi điện Thừa tự, hỏi xem hắc có tra ra được cô gái mặc áo trắng không, hắc bảo vẫn chưa tìm được.

Tất cả các con cháu tôn thất đều tới chúc thọ, chỉ có thái tử là vắng mặt. Ngụy hoàng phát tay cho mọi người ngồi xuống, rồi cất cao giọng nói, “Đã lâu trong cung chưa từng náo nhiệt như thế, hôm nay quý phi nương nương sinh nhật, mượn chuyện này náo nhiệt một lần, chư vị đừng giữ lễ tiết quá, cứ coi như đang tham gia tiệc gia đình đi”

“Tạ bệ hạ” Mọi người cùng đồng thanh đáp, cứ như đã được huấn luyện có tổ chức vậy.

“Trẫm và chư vị cùng kính thọ tinh một ly nào” Ông ta bưng ly rượu lên, ánh mắt mỉm cười.

“Tạ bệ hạ” Lệ quý phi cười tủm tỉm, giơ chén rượu lên uống vào ngọt ngào. Một ly uống cạn, mọi người cùng ngồi xuống, sau đó là các vương công tôn thất, các mệnh phụ trong ngoài đều dâng lên lễ tặng.

Nàng ta lúc nào cũng vui vẻ nhận, điều khiến nàng ta thấy gượng ép là, quà tặng của Ngụy hoàng lại là viên Dạ Minh Châu có giá trị liên thành của Tây Vực, mà không phải là san hô đỏ Nam Hải mà nàng ta đã khéo léo nhắc tới.

Dạ Minh Châu Tây Vực, San hô đỏ Nam Hải đều là những bảo vật hiếm có trên thế gian, đều có giá trị liên thành, nhưng ai cũng biết hàng năm số Dạ Minh Châu Tây Vực đưa vào trong cung có thể đếm được, nhưng san hô đỏ Nam Hải thì phải mấy năm mới có một, vì thế trân quý vô cùng.

Bệ hạ tặng cho nàng ta một viên Dạ Minh Châu làm quà tặng nhân ngày sinh, có thể thấy nàng ta rất được bệ hạ coi trọng, trong lòng mọi người ai cũng biết rất rõ. Khóe môi Kiều Thực phi khẽ nhếch lên đầy thâm ý. Thác Bạt Hoàng thì thần nhiên uống rượu, chẳng nhìn sắc mặt khó coi của Lệ quý phi.

Ngụy hoàng bưng chén rượu lên, lại cùng uống chung với nàng ta. Nàng ta vội vàng giấu ẩm ức và không vui trong lòng lại, cười gượng, cười mà trống rỗng tái nhợt.

Diệp Vũ đứng đằng sau Thác Bạt Hoàng, vẫn mãi cúi đầu, không để cho người ta nhìn thấy dung nhan.

Hôm nay nàng mặc quần áo cung nữ của Ngụy cung, đứng trong đám cung nữ, chẳng gây chú ý cho người xem tỵ nào.

Nàng quan sát khoảng cách ngự án có mấy người, Lệ quý phi và Kiều thực phi thật sự là đại mỹ nhân trong các mỹ nhân, con cháu thế gia thì lấy Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử là đầu. Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử có dáng hình, dung mạo tương tự như thái tử, khôi ngô tạc tắn, lại đầy tâm cơ.

Một đệ tử tôn thất đang dâng lễ vật lên, nâng chén cùng Ngụy hoàng, Lệ quý phi uống. Bỗng ánh mắt Ngụy hoàng vừa chuyển lơ đãng lại thấy lộ ra khuôn mặt khiến ông ta khiếp sợ.

Đúng vậy, Diệp Vũ làm theo chỉ thị của Thác Bạt Hoàng, ngẩng đầu lên. Ngụy hoàng nhìn nàng chằm chằm không rời mắt, kích động, khiếp sợ, vui sướng, bưng chén rượu lên mà tay run run... Rốt cuộc tìm được nàng rồi...

TRẫm rốt cuộc đã tìm được nàng...

Ông ta mãi vẫn không uống rượu, thần sắc kỳ lạ khiến cho mọi người chú ý. Lệ quý phi nhìn theo ánh mắt ông lướt qua, ở đó chỉ có cung nữ, chẳng lẽ là cung nữ kia?

Diệp Vũ xoay người đi ra ngoài, Ngụy hoàng vội vàng đặt chén rượu xuống đi đuổi theo, ngay lúc nàng đi tới trước cửa điện thì ông ta cất giọng quát to, “Đứng lại!”

Mọi người thấy hành động kỳ lạ của bệ hạ không hiểu. Nhưng nàng vẫn không dừng bước, bước ra đại điện, giống như không biết tiếng quát kia là đang nhắm vào nàng.

Ông ta bất chấp tất cả, bước nhanh đuổi theo, để lại Lệ quý phi kinh ngạc, vù lại một đám người trong điện.

Diệp Vũ đi không thấy vui, rốt cuộc Ngụy hoàng ở cuối hành lang đuổi kịp nàng, giữ chặt lấy áo nàng, “TRẫm bảo ngươi đứng lại!”

Nàng quay lại, hạ mình hành lễ cúi đầu, “Bệ hạ có gì sai bảo ạ?”

Ông ta nâng mặt nàng lên, rót cuộc tận mắt thấy gương mặt quẩn quanh trong mộng đã hơn hai mươi năm, rót cuộc đã được đền bù như mong muốn... Ông ta kích động trào lệ, ánh mắt kích động sôi trào đầy thâm tình, “Thật sự là nàng sao? Rót cuộc nàng đã trở lại bên cạnh trẫm sao?”

“Bệ hạ nói gì vậy ạ?” Nàng khó hiểu hỏi.

“Nàng không còn nhớ trẫm sao?” Ngụy hoàng kéo nàng lại gần, hỏi đau đớn, “Uyển Nhi, nàng đã quên trẫm rồi sao?”

“Nô tì là cung nữ mới tiến cung, không phải là Uyển Nhi, bệ hạ nhận nhầm người rồi” Trong lòng Diệp Vũ đập bình bịch, vì sao ông ta lại gọi mình là “Uyển Nhi” chứ?

“Trẫm không nhận nhầm... TRẫm sao có thể nhận nhầm được chứ...”

Ông ta vẫn không tin, kích động không thể tự mình, định ôm nàng, nàng cố sức đẩy ra, kinh hoàng nói, “Quý phi..”

Nghe vậy, Ngụy hoàng lẳng lặng quay đầu, thấy Lệ quý phi và mọi người đứng đằng sau, mặt đầy ngạc nhiên.

Diệp Vũ giãy ra, lùi lại sau hai bước, kinh hãi cúi đầu, “Nô tì xin cáo lui”

Ông ta trầm giọng nói, “Không được đi!”

Nàng đang định cất bước, nghe xong lời này, thì lập tức dừng lại.

“Bệ hạ, cung nữ này mạo phạm thiên uy sao?” Lệ quý phi đi lên trước, nói ôn nhu, “Không để ý dạy dỗ cung nhân cho tốt là nô tì sai, nô tì xin cho dạy dỗ lại...”

“TRẫm còn có chuyện quan trọng, về tẩm điện trước” Ngụy hoàng nói thẳng giọng đầy kiên quyết.

Sau đó ông ta túm lấy Diệp Vũ rời đi, để lại mọi người với vẻ mặt đầy kinh ngạc đằng sau.

Vì sao bệ hạ lại lôi kéo một cung nữ về tẩm điện chứ? Lại coi trọng cung nữ kia rồi sao? Dù bệ hạ cũng thích cung nữ kia, nhưng hôm nay là sinh thần của Lệ quý phi, kiêu gì cũng phải nể mặt mũi nàng ta chút mà không nên đuổi theo một cung nữ từ trong điện ra ngoài điện, lại còn mang cung nữ kia về tẩm điện nữa. Thật khó hiểu.

Diệp Vũ cứ mặc Ngụy hoàng trở lại điện Thừa tự, hơi hoảng hốt, nghĩ chắc là Thác Bạt Hoảng sẽ đuổi theo kịp.

Tẩm điện thiên tử xa hoa đều giống nhau, chỉ là Ngụy quốc ở tận phương bắc, hơi thiếu chút sự tinh tế, tinh xảo của Giang Nam, nhưng lại mang phong cách cổ xưa và hùng hậu của miền Phương Bắc.

Ngụy hoàng phát tay cho cung nhân lui, ở đại điện chỉ còn hai người họ. Ông ta nắm chặt tay nàng, mừng rỡ như điên, “Uyển Nhi, rốt cục trẫm cũng đạt được, rót cuộc nàng cũng đã trở lại bên trẫm rồi”

Bị một người đàn ông như cha nắm tay, cũng thật sự không thoải mái tý nào. Nàng lại nhắc nhở nói, “Nô tì không gọi là Uyển Nhi, bệ hạ nhận nhầm người rồi ạ”

“Nàng và Uyển Nhi có bộ dạng giống nhau như đúc, sao trẫm nhận nhầm được chứ?” Khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông nở rộ như hoa đào, “Thật tốt quá.. Thật tốt quá...” “Bệ hạ thật sự nhận nhầm người rồi ạ, nô tì là Diệp Huyền” Đây là nàng và Thác Bạt Hoảng ghép tên lại với nhau mà thành.

“Diệp Huyền” Ông ta cười hiểu ra, “Trẫm hiểu rồi, nàng không muốn cho người ta biết, nên mới mai danh ẩn tích đi”

“Bệ hạ, nô tì thật sự không phải là người mà bệ hạ biết đâu ạ” Diệp Vũ nhắc lại, “Nô tỳ năm nay mới mười chín tuổi”

Ngụy hoàng ngây dại, không dám tin, không muốn tin sự thật tàn nhẫn này, chậm rãi buông tay nàng ra, “Mười chín...”

Nàng chậm rãi lùi lại phía sau, “Nô tì thật sự không phải là người bệ hạ biết kia đâu ạ, nô tì xin cáo lui”

Ông ta bước nhanh tới, tóm lấy nàng, “TRẫm không cho nàng đi”

Thấy ông ta cố chấp như thế, Diệp Vũ hơi sợ hãi, ai oán Thác Bạt Hoàng sao vẫn chưa thấy đâu.

“Uyển Nhi như lời bệ hạ là người nào ạ? Là người bệ hạ yêu sao ạ?”

“Uyển nhi, nàng đã quên rồi ư?” Ngụy hoàng đau lòng hỏi, “nàng đã quên rồi sao?”

“Nô tì không phải Uyển Nhi, sao nô tì biết chứ?” Nàng thật sự muốn tức hộc máu mắt, Ngụy hoàng này sao lại hồ đồ thế, nói thế nào cũng không hiểu vậy.

“Người không phải là Uyển Nhi...” Ông ta cứ lặng ra, trên mặt ngập tràn đau thương, “Vậy Uyển Nhi đang ở đâu?”

Diệp Vũ thấy trong mawtgs ông ta lộ ra bi thống thì cứ im lặng. Đôi mắt đục ngầu của Ngụy hoàng lại trong v eo như nước, thì thào tự hỏi, “Uyển nhi, nàng đang ở đâu? Hơn hai mươi năm, vì sao nàng không tới tìm trẫm chứ?”

Thác Bạt Hoàng đã sớm ở bên ngoài điện, chẳng qua là cố nấp không để cho nàng nhìn thấy, lúc này hẩn xuất hiện ngoài cửa, nói kính cẩn, “Phụ hoàng”

Nàng thấy hẩn tới, thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt bảo hẩn vào mau. Ngụy hoàng thấy con tiến vào, trên mặt hơi thất vọng, “Hoàng Nhi, ngày ấy trẫm ở rừng Phong đỏ có nhìn thấy một cô gái mặc áo trắng, có lẽ đó là nàng”

Thác Bạt Hoàng làm ra vẻ không biết bộ dáng nàng, thăm vắn, “Người đã từng đi qua rừng Phong Đỏ sao?”

“Nô tì đã từng đi qua” Diệp Vũ đáp.

“Người không biết cung quy sao? Không thể tùy tiện bước vào rừng Phong đỏ, người không biết à/” Hẩn khiển trách.

“Nô tì tiến cung chưa lâu, không biết cung quy, Vương gia thứ tội, bệ hạ thứ tội” Nàng sợ tới mức quỳ vội xuống đất cầu xin tha thứ, “Nô tì thật sự không phải cố ý xúc phạm cung quy ạ”

“Thôi, người không biết vô tội” Ngụy hoàng nhìn về phía nàng, nghiên cứu dung mạo nàng, lại tò mò khiếp sợ, “Vì sao người có bộ dạng giống y Uyển Nhi vậy hả?”

“Uyển Nhi như lời phụ hoàng là người nào ạ/” Thác Bạt Hoàng hỏi cẩn thận.

Ngụy hoàng liếc mắt nhìn một cái, có vẻ không giận, Thác Bạt Hoàng lập tức nói, “Nhi thần lẩm miệng ạ”

Sắc mặt Ngụy hoàng ôn hòa, “Nói với người chút cũng chẳng sao, Uyển Nhi là nữ tử trẫm yêu nhất trên đời này”

Thác Bạt Hoàng nói trầm giọng, “thứ cho nhi thần cả gan, nhi thần nghe một ít lời đồn, nói phụ hoàng và Vương hoàng hậu đã mất sớm tình thâm nghĩa nặng, nhưng theo nhi thần được biết, Vương hoàng hậu khuê danh không phải là “Uyển” ạ”

Ngụy hoàng như nhớ tới nữ tử sắc khoái năm nào, ánh mắt ôn nhu, tình ý kéo dài, “Không phải hoàng hậu”

“thì ra là thế” Thác Bạt Hoàng bỗng tỉnh ngộ.

“Người gọi là Diệp Huyền sao?” Ngụy hoàng đột nhiên hỏi Diệp Vũ, “Làm ở chỗ nào?”

“Nô tỳ tên là Diệp Huyền, là người quét tước đình viện ở điện Tử Thần của Lệ quý phi ạ” Nàng nhẹ giọng bẩm báo.

“Ngay lập tức người ở lại điện thừa tư hầu hạ trẫm” Ngụy hoàng nhìn nàng chằm chằm, đôi mắt sáng ngời dị thường.

“còn không tạ ơn?” Thác Bạt hoàng nhắc nhở.

“Tạ bệ hạ”

Diệp Vũ không ngờ lại thuận lợi thành cung nhân diện Thừa tư đến thế, hầu hạ gần gũi bên cạnh Ngụy hoàng.

Diệp Vũ giải vờ bảo vệ điện Tử Thần thu dọn, đi theo Thác Bạt Hoàng vào một cung thất hẻo lánh. Cung thất này đã lâu không có người ở, góc tường ngập tràn mạng nhện, không những lạnh lẽo, mà còn tỏa ra mùi hôi. HẮN mở cửa sổ phách tây ra, khiến cho toàn bộ cung thất đón gió thổi tới.

Nàng rất lo lắng, hôm nay tiến cung dễ dàng, sau này ra cung lại càng khó khăn hơn.

“Sau này ta ra cung thế nào đây? Huynh đừng quên, ta còn muốn gặp Minh Phong nữa”

“Ta sao quên được chứ?” HẮN nói trấn an, “Ta đều có cách mang nàng ra cung, yên tâm đi”

“Phụ hoàng huynh giữ ta lại điện Thừa tư, nằm trong dự kiến của huynh đi” Nàng nói trong trẻo lạnh lùng, vừa rồi hẮN còn hỏi “Uyển Nhi” là ai, biết rõ rồi còn cố hỏi.

“Có đôi khi rất thông minh lại chẳng phải là chuyện tốt gì” Thác Bạt Hoàng cười khê.

“Chỉ vì ta có khuôn mặt quá giống mẫu thân ta, nên người muốn mượn ta giúp người một tay” Diệp Vũ nói khinh thường lạnh lùng, ‘Phụ hoàng người nhớ mãi không quên với nương ta, người làm sao mà biết được thế?’

HẮN nói nặng nề, “Tất cả mọi người ai cũng nghĩ phụ hoàng và Vương hoàng hậu mất sớm tình sâu, ta lại nghe được từ công công bên cạnh phụ hoàng nói, thật ra, người phụ hoàng yêu nhất không phải là Vương hoàng hậu mà là một người khác. Người đó là nương nàng, tiên hoàng Hoa hoàng hậu TẦN quốc”

Nàng không rõ, “Vậy vì sao ai cũng bảo là nhớ tới Vương hoàng hậu chứ?”

HẮN nói chậm rãi, “Năm đó, lúc phụ hoàng và nương nàng quen biết nhau, Vương hoàng hậu ốm đau nằm trên giường; không lâu sau nương nàng rời khỏi Lạc Dương, đúng lúc Vương hoàng hậu bệnh chết. mà nương nàng một lần về TẦN quốc, thì gả ngay cho TẦN Hoàng, phụ hoàng nuốt không được cơn tức này, lại rất mất mặt, liền ra lệnh nghiêm cấm bất kỳ ai đề cập tới nương nàng, lại càng không nguyên để cho cung nhân, kẻ trên dưới biết người phụ hoàng tưởng niệm lại là hoàng hậu TẦN quốc. Không hiểu thế nào, cung nhân dần quên tên mẹ nàng, sau đó các cung nhân ai cũng nghĩ tới phụ hoàng có tình sâu nặng với Vương hoàng hậu, phụ hoàng tưởng nhớ mẹ nàng tất cả, lại trở thành tưởng niệm vương hoàng hậu. mà phụ hoàng vì giữ mặt mũi cũng không dám sửa đúng, cũng không để cho cung nhân đề cập tới đoạn chuyện cũ kia nữa, chỉ lặng lẽ tưởng niệm nương nàng trong lòng thôi”

Thì ra là thế.

Diệp Vũ âm thầm cân nhắc, năm ấy Hoa Uyển Tâm tới Lạc Dương du ngoạn, biết Ngụy hoàng thế nào nhỉ? Giữa họ lúc đó còn có đoạn tình duyên thế nào nữa đây?

NHưng cho dù Thác Bạt Hoàng biết nữ tử Ngụy hoàng yêu nhất là Hoa Uyển Tâm, thì sao lại biết Hoa Uyển Tâm là mẫu thân của nàng chứ? Hay là nói hẮN biết nàng là công chúa Linh Tê TẦN quốc từ khi nào?

Nàng bỗng nhớ tới, lúc ở trấn Thạch Lâm, hẮN có nói qua một câu: TẦN Hoàng quyết ý diệt cỏ tận gốc, người sẽ không đi TẦN quốc, mà Sở quốc thì chẳng có chỗ cho người dung thân nữa, bởi vậy, người chỉ có thể tới Ngụy quốc phương bắc. Như vậy từ rất sớm hẮN đã biết được thân thế bí mật của nàng rồi.

“Huynh nghe được thân thế của ta từ công chúa An Nhạc sao?”

“Chuyện ta muốn biết, dĩ nhiên là sẽ biết, cần gì phải hỏi người ngoài chứ?” Thác Bạt Hoàng cười nhạt.

Nàng im lặng nghĩ ngợi, chẳng lẽ hẮN ở trong sổ cung đã nắm bắt được hết? Nàng không phải không hỏi chăm chú, “Huynh nghe được chuyện phụ hoàng thâm tình với mẫu thân ta, lại biết rõ thân thế của ta, mới quyết định lợi dụng ta sao?”

Giọng hần đầy khinh đạm, tiếng nói trầm hậu, “nếu ta không ra tay, Sở Minh Phong sẽ chết trong tay Sở Minh Hiên. Nàng định cứu hần, sẽ phải làm việc cho ta và thái tử, theo nhu cầu thôi, thế nào?”

Nàng còn định thế nào nữa chứ? Minh Phong đang nằm trong tay Thác Bạt Hạo, nàng chỉ đành nghe lệnh hần, làm việc cho hần thôi.

“Ta đã là cung nhân bên cạnh phụ hoàng huynh rồi, tiếp đó huynh muốn ta làm gì nữa?” Nàng không rõ hần mang mình tới cạnh Ngụy hoàng có mục đích gì.

“Phụ hoàng mê luyện nương nàng cho tới tận giờ, nàng ở cạnh bên phụ hoàng, sẽ được người sủng ái nhiều hơn” “Huynh muốn ta...” Diệp Vũ khiếp sợ.

“Cũng không hẳn thế. Ta không thể cam đoan phụ hoàng sẽ không sủng hạnh nàng, nhưng nàng phải làm, cố gắng nghĩ ra kế sách ứng phó tốt nhất” Ánh mắt Thác Bạt Hoàng nặng nề.

“Ta biết ứng phó thế nào hả? Huynh đem vứt ta ở lại bên cạnh phụ hoàng huynh, chẳng phải là nghĩ vậy sao?” Nàng thở phì phì nói, “Phụ hoàng huynh dùng sức mạnh, ta biết ứng phó sao đây? Huynh dạy ta đi xem”

Hần túm chặt lấy tay nàng, định ôm chặt nàng vào lòng, “Bình tĩnh chút nào. Ta sao có thể để phụ hoàng sủng hạnh nàng chứ? Ta chỉ muốn để phụ hoàng nghe nàng nói gì làm nấy thôi”

Nàng buồn cười bảo, “Phụ hoàng huynh sao có thể nghe ta nói gì làm nấy chứ?”

Ánh mắt hần lưu luyến trên mặt nàng, “hơn hia mươi năm, phụ hoàng vẫn tình cảm thâm sâu như cũ với mẫu thân nàng, nàng rất giống nương nàng, lúc phụ hoàng bên cạnh nàng, sao lại không thích nàng, không sủng ái nàng chứ? Chẳng phải là sẽ nghe nàng nói gì làm nấy đó sao?”

“Được, dù phụ hoàng huynh nghe ta nói gì làm nấy, vậy tiếp đó thì sao? Giúp nói tốt về thái tử ư?”

“Ta sẽ duy trì liên lạc với nàng, nếu có chuyện quan trọng ta sẽ nói với nàng”

Cũng chỉ đành vậy. Diệp Vũ nói bức bách, “Huynh cho ta một kỳ hạn đi, lúc nào thì mang ta tới gặp Minh Phong hả?”

Sắc mặt Thác Bạt Hoàng xầm xuống, “Ta sẽ an bài”

Cuối cùng nàng nhắc hần không được bắt nạt Lâm đại ca. Hần cũng dặn nàng phải cẩn thận mọi chuyện, ở bên cạnh phụ hoàng phải thận trọng từng lời ăn tiếng nói tới việc làm, không thể hành động theo cảm tính, kiên nhẫn đợi.

Nàng xoay người rời đi, đang định mở cửa lại nghe thấy tiếng hần nói trầm thấp, “Chậm đã!”

Hần từ xa bước tới, đúng lúc nàng chậm rãi xoay người, được hần ôm gọn vào trong lòng, ôm cho thỏa nỗi nhớ mong. Được một lát này giây ra, đẩy hần, hần sống chết ôm chặt lấy nàng, có chết cũng không buông tay.

Trong điện Thừa tự, đèn tối om om. Ngụy hoàng nằm trên long tháp, nghiêng người nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu tới mức có thể chảy ra nước vậy. Diệp Vũ đứng ở bên cạnh long tháp, gương mặt bình tĩnh, trong lòng lại không yên.

Ngụy hoàng trước mắt này chấp niệm quá sâu không thể kiềm chế nổi, hơn ba mươi năm qua đem Ngụy quốc biến thành một nước phồn vinh giàu mạnh, binh hùng, quốc thái dân an, thật sự là thiên tài trị quốc. Nếu không có được cuốn “Thần Binh Phổ” của Sở quốc, có lẽ Ngụy hoàng đã sớm mang binh tới chinh phạt Sở rồi.

“Người tên là Diệp Huyền sao?” Hần hỏi lần hai, bỗng nhượng mảy, “Huyền.... TRẫm nhớ công gái của Uyển Nhi công chúa Linh Tê được gọi là Mộ Dung Huyền mà”

“Công chúa Linh Tê không phải đã sớm không còn ở trên đời này nữa sao ă?” Nàng nói khê, trong lòng thì nhảy dựng lên, “Nô tỳ chẳng qua là cũng có tên “Huyền” chỉ là trùng hợp thôi, thật vinh hạnh cho nô tỳ quá”

“Đúng vậy, công chúa Linh Tê đã bị Tần Hoàng giết rồi” Ngụy hoàng thở thật dài, “nếu nó còn sống trên đời thì cũng lớn ngang người đó”

“Bệ hạ, đêm đã khuya rồi, nên đi nghỉ sớm đi ạ, ngày mai còn phải lâm triều nữa”

“Trẫm ngủ không được” Hần nhìn nàng không rời mắt, “Nhìn người trẫm thật sự như thấy Uyển Nhi vậy...” Hần nhìn xuyên qua nàng đến khuôn mặt, thấy giống y nữ tử hần tâm niệm trong lòng, “Uyển Nhi à, năm đó chọn gả cho trẫm, lại gả cho tên hôn quân kia, rồi bạc mệnh mà chết, nàng có từng hối hận không? Uyển Nhi, trẫm đêm ngày đều nhớ tới nàng, nàng có biết không?”

Diệp Vũ tò mò hỏi, “Bệ hạ và nàng ấy quen biết nhau thế nào ạ?”

Giọng Ngụy hoàng chậm rãi vang lên, “Thu năm ấy, trẫm cải trang đi du lịch, chơi thuyền ở Lạc Hà. Khi đó, đúng là thời khắc một Tây Sơn, ánh dương đỏ rực, nước xanh biếc, như một dòng sông vàng vậy, trẫm nhìn thấy một cô gái dáng dấp thanh thoát như ngọc trong veo như nước. Nàng ấy nhìn tịc dương mỉm cười, hai má tuyết trắng nhuốm ánh sáng ngọc sáng ngời, đôi mắt đen long lánh như sao trên trời, rực sáng”

Nàng nói lạnh nhạt, “Nàng ấy là cô gái bệ hạ yêu nhất sao?”

Ông ta gật đầu, “TRẫm đi theo nàng, cứ duy trì một đoạn không xa không gần với nàng. Nhưng ông trời đột nhiên nổi mây đen cuộn cuộn, gió thổi mạnh lên, nàng vội vã lên bờ, trẫm cũng lên theo. Uyển Nhi không mang ô, toàn thân ướt đầm, trẫm đưa ô cho nàng... Sau đó trẫm cùng nàng bước chậm rãi trong trời mưa, đặt chân vào một túp lều ở gần đó...”

Hóa ra, mẫu thân và Ngụy hoàng gặp nhau như vậy. Diệp Vũ cảm thấy, đoạn tình cảm gặp nhau này thật lãng mạn.

Bỗng, Ngụy hoàng xuống giường, ôm chặt lấy nàng, nói thâm tình nỉ non, “Uyển Nhi... Uyển Nhi... Trẫm rốt cuộc đã đợi được nàng rồi..”

Nàng kinh hãi, ông ta không phải biết mình không phải là Uyển Nhi đó sao? Sao tự dưng lại nổi điên lên thế? Nàng giãy dụa, “Bệ hạ đừng như vậy... Nô tỳ không phải là Uyển Nhi...”

172. Chương 175: Ta Không Phải Là Bệ Hạ Của Người (1)

“Trẫm nói nàng phải thì nàng đúng là phải!” Ông ta nói quả quyết.

“Bệ hạ, nô tì thật sự không phải...” nàng kêu khổ không ngừng, nói mặt biến sắc, Ngụy hoàng này sao cứ thay đổi xoành xoạch vậy chứ?

Ông ta ôm chặt nàng tới long tháo, ngồi xuống, “Uyển Nhi, nàng thật nhẫn tâm... Vì sao rời khỏi trẫm... Vì sao đi không từ giả chứ... Đã hơn hai mươi năm rồi, trẫm lúc nào cũng nhớ, song tự dưng lại nghĩ không ra... TRẫm tới tột cùng phải làm sao để nàng không rời đi đây..”

Diệp Vũ cố sức đẩy ông ta ra, giọng nghiêm khắc, “nếu bệ hạ thật sự tình thâm như thế, vậy thì cả đời hãy vì nàng ấy mà đợi chứ không phải tùy tiện tìm một cô gái thay thế nàng ấy được!”

Ngụy hoàng sợ sệt nhìn nàng, như hiểu được ý nàng, lại như không hiểu, không biết nàng đang nói gì. Cảm giác cánh tay ông ta lỏng ra, Nàng lập tức đứng lên, “Bệ hạ sớm đi nghỉ đi”

Sau đó nàng hoảng sợ chạy vọt ra khỏi tấm điện, tìm đập lộp bộp.

Hôm sau, Ngụy hoàng như mọi lần vào triều sớm, Diệp Vũ đang dùng bữa, cung nhân điện Tử thần đến truyền lời, Lệ quý phi bảo nàng tới gặp.

Từ một cung nữ không tên tuổi, trong nháy mắt trở thành cung nữ hầu hạ kề cận bên hoàng thượng, có thể nói là một bước lên mây, không bị người ta hận mới lạ.

Đi vào điện Tử Thần, nàng bước vào đại điện, thấy Lệ quý phi đang ăn sáng, thì cúi đầu, đi nhẹ tiến vào.

Ánh sáng đại diện lóng lánh, phần lớn là trang trí bằng châu báu vàng ngọc, hoặc là những bảo vật xa hoa, quý hiếm tiền cổ. So với hôm qua, Lệ quý phi trang điểm nhạt hơn chút, lại càng nổi bật hình dáng nõn nà, kiều mị câu hồn.

Bồng Diệp Vũ cảm thấy dung mạo của nàng ta khiến cho người ta có cảm giác như đã từng quen biết, nhất là việc há mồm, cái mũi đó.

“Nô tì bái kiến quý phi”

“Quý phi, đây là sở trường trò hay của phòng ăn nhỏ, cháo ngô” Thị tì thân cận bưng một bát cháo ngô thơm phức lên cho chủ tử, “Vẫn còn nóng, quý phi ăn ngay đi ạ”

“Cung nữ này tiến vào điện Tử Thần của bản cung lúc nào vậy? Sao bản cung không biết thế?” Lệ quý phi không nhìn tới sự tồn tại của nàng, múc một bát cháo ngô, thủng thẳng hỏi.

“Nô tì cũng không biết, để nô tì hỏi xem đã ạ” Hương Hương đáp.

Diệp Vũ quỳ trên mặt đất, khí lạnh trong cung xuyên qua đám áo quần mỏng, chui thẳng vào gối, càng ngày càng lạnh. Nàng biết quý phi cố ý làm vậy, ra oai phủ đầu.

Lệ quý phi cuối cùng cũng liếc mắt nhìn nàng một cái, làm ra tư thế sủng phi, đưa ánh mắt lạnh băng liếc nhìn kẻ hèn mọn, “Vừa tiến cung đã lợi dụng dùng thủ đoạn để gây chú ý với bệ hạ, vào điện thừa tư hầu hạ cạnh bệ hạ, tính nó có năng lực thế, vậy thưởng cho nó một chén cháo ngô đi”

Hương hương bưng một bát cháo ngô nóng tới đưa cho Diệp Vũ. Diệp Vũ không tin Lệ quý phi lại tốt bụng tới vậy, do dự không định nhận.

“Quý phi, giờ nàng ấy đã là cung nhân của điện thừa tư rồi, là người tâm phúc của ngự tiền, chỉ là một chén cháo ngô này nàng ấy vốn chẳng để vào mắt đâu ạ” Hương hương nói kỳ lạ.

“Hương Hương cô cô hiểu lầm rồi, nô tì lúc mới qua đây đã ăn sáng rồi” Diệp Vũ giải thích, “Nô tì ăn không nổi nữa, quý phi ban cho, nô tì xin nhận. Tạ quý phi ban thưởng”

“Quý phi ban thưởng, cung nhân không thể chối, nếu không đó là không biết điều! người ăn rồi cũng phải ăn nữa” Hương hương quát, “Cầm lấy”

Bất đắc dĩ lắm, Diệp Vũ đưa tay ra nhận, ai ngờ, nàng ta lập tức nghiêng bát cháo đổ thẳng vào chính tay nàng.

Càng không ngờ được là cháo ngô còn rất nóng. Diệp Vũ đau thấu xương rút tay lại, cái loại bỏng thấu tim này khiến người ta thấy lo, nàng dùng tay áo lau sạch cháo ngô trên tay, Hương Hương giữ chặt lấy tay nàng không cho nàng rửa sạch, mặt lạnh tanh, “Quý phi ban cho, người lại không tình nguyện lĩnh thưởng, cũng đừng có làm đổ cháo chứ! Người đây là lấy hạ phạm thượng, đại bất kính với quý phi”

Khóe môi Lệ quý phi nhếch lên cười nham hiểm, trong giọng nói thủng thẳng lại trào lên chút lệ khí, “Bất kính với bản cung, lấy hạ phạm thượng, phạt năm mươi gậy!”

“Quý phi thứ tội, nô tì thật sự không phải thế... Nô tì chỉ là lo lắng làm đổ cháo ngô thôi...” Diệp Vũ chỉ đành cất tiếng cầu xin tha thứ, tuy tạm thời chịu thua tất có thể cho ả ta dừng tay, nhưng thái độ cường ngạnh ấy lại càng khiến ả ta kị hận.

“Người đâu” Hương hương gọi ra ngoài.

“Quý phi, nô tì không dám nữa... Quý phi tah mạng...” Diệp Vũ cũng không thể nào ngờ được, mới tiến cung ngày thứ hai thì đã gặp được mỗi một sủng phi đều có tâm địa độc ác như rắn rết vậy.

Bốn công công tiến vào, trong đó có hai người cầm hai gậy gỗ trong tay, chuẩn bị đánh người. Hương hương nói đắc ý, “Nàng ta mạo phạm quý phi, phạt đánh năm mươi gậy. Đánh!”

Diệp Vũ không muốn chịu đau đớn, “Quý phi, nếu bệ hạ biết việc này, quý phi sẽ ăn nói thế nào đây?”

Lệ quý phi cười phá ra, “Hương hương, nó thế mà dám hỏi bản cung ăn nói với bệ hạ thế nào đó sao?”

Hương hương buồn cười mắng chỏi, “Con tiện nhân không biết xấu hổ! Quý phi, theo nô tỳ thấy, con tiện nhân này còn không biết chữ “tử” viết thế nào đâu, hôm nay cho nó được hưởng thụ quy củ trong cung xem thế nào”

Mắt Lệ quý phi chớp chớp, cười lạnh lẽo, “Tiện cũng làm cho nó biết, bản cung ăn nói thế nào với bệ hạ nhà”

“Quý phi tha mạng, nô tì không phải cố ý va chạm ngài...” Diệp Vũ cúi thấp đầu bỏ hết tôn nghiêm xuống cầu xin tha, vì hảo hán không muốn bị khổ trước mắt.

“Còn không dụng hình hử?” Hương hương quát công công. Hai công công đè Diệp Vũ lại, hai công công khác cầm gậy trong tay, bắt đầu chuẩn bị đánh xuống. Diệp Vũ thầm nghĩ, xong rồi, năm mươi gậy này đánh xong, da thịt bóc trong, đã mất nửa cái mạng, ít nhất phải nằm trên giường hai tháng mất.

Nàng thấy Lệ quý phi có chút đắc ý nhìn mình, nụ cười quyến rũ, ánh mắt âm độc.

“Bệ hạ tới...” Ngoài điện có tiếng công công truyền báo. Trái tim Diệp Vũ treo trên cao cũng lại chột trở về trong ngực, Ngụy hoàng đến đây rồi, thật sự vẫn còn đường sống rồi.

Lệ quý phi vội vàng đứng dậy, khom mình hành lễ, hương hương theo sát nghênh giá. Ngụy hoàng bước vào đại điện, liếc mắt thấy Diệp Vũ bị hai công công đang ấn chặt trên ghế chuyên đánh, sắc mặt nặng trĩu, giận dữ gầm lên, “Đồ vô liêm sỉ!”

Lời chưa dứt, chân rồng đã bay tới, đá trúng hai công công kia. Hai công công kia ngã xuống đất lại vội vàng bật dậy chạy nhanh quỳ rạp xuống đất, run rẩy.

Lệ quý phi kinh ngạc mãi, mặt đẹp tái nhợt. ngụy hoàng tự mình đỡ Diệp Vũ dậy, thân thiết hỏi, “Người sao rồi?”

“Nô tì không sao” Nàng nói ôn nhu, “May mà bệ hạ tới đúng lúc, nếu không nô tì sẽ bị ăn năm mươi gậy đó”

“Vì sao tay nàng lại đỏ như vậy?” Ông ta nắm tay nàng, chạm phải chỗ bị chát ngô làm bỏng, nàng co rút tay lại, ông ta thấy hai tay nàng đỏ tới dọa người, ánh mắt lạnh hơn, “Bị cái gì làm bỏng?”

“là nô tì bất cẩn bị chát ngô làm bỏng ạ” Nàng ầm ỨC nói, “Nô tì không đau, tạ bệ hạ quan tâm”

“An Thuận, truyền thái y” Ngụy hoàng sai công công tùy thân đứng cạnh. Lệ quý phi không rõ tư vị gì, từ lúc bệ hạ tiến vào, cũng không thèm liếc mắt nhìn mình, lại quan tâm tới con tiện nhân kia bị thương thế nào.

Vì sao bệ hạ lại để ý tới con cung nhân dè tiện kia chứ? Ắ ta tức giận bất bình nhưng không dám biểu hiện trên mặt, cười nhợt nhạt, “Bệ hạ vừa lâm triều xuống, chắc đã ăn sáng rồi ạ? Hay là cùng nô tì...”

Ngụy hoàng như không nghe thấy lời ả ta, “Vì sao người lại bị chát ngô làm bỏng vậy? Vì sao họ muốn đánh người thế?” Lệ quý phi chưa từng bị lạnh nhạt như thế bao giờ, chuyện nhục nhã thế này, ả ta sao nuốt trôi được chứ? Bởi vậy, ả ta nói tranh vào, ‘Bệ hạ, cung nữ này vốn là nô tì ở điện Tử thần, sáng sớm nay, nô tì nghe nói bệ hạ giữ nó ở lại hầu hạ trong điện thừa tự, mới truyền nó tới, cần dặn nó cẩn thận hầu hạ phải chú ý cái gì...”

“TRẫm cho người nói sao?” Ngụy hoàng chưa thèm liếc mắt nhìn ả ta cái nào, giọng càng lạnh lẽo khiến người ta kinh sợ.

“Nô tì...” Ắ ta nghẹn ngào, không dám nói tiếp.

“Người nói đi” Ông ta nói với Diệp Vũ, “Ai bắt nạt người, cứ việc nói”

“Nô tì tham kiến quý phi, được quý phi thưởng cho một bát cháo, nô tì đang định nhận, chẳng biết sao Hương hương cô cô nhanh tay chính bát cháo ngô đổ vào tay nô tì” Diệp Vũ nói đầy uất ức, giống như một cô dâu nhỏ vậy, trông bộ dáng diễm đạm đáng yêu, “Là do nô tỳ bất cẩn, là lỗi của nô tì... Hương hương cô cô nói nô tì không phải cố ý không nhận ban thưởng của quý phi, còn nói nô tì làm đổ cháo, lấy hạ phạm thượng, đại bất kính với quý phi. Vì thế quý phi mới trừng phạt nhỏ, thưởng cho nô tì năm mươi gậy.... Nô tì đã làm sai, dĩ nhiên là phải chịu phạt...”

Ngụy hoàng càng nghe càng nổi giận, hai mắt long sòng sọc, lửa giận thiêu đốt hừng hực, lớn tiếng hỏi, “Nàng ấy nói thế có câu nào là giả không?”

Lệ quý phi chưa từng thấy ông nổi trận lôi đình thế bao giờ, trong thời gian ngắn ngắn cả người, chẳng nói nên lời.

Hương Hương biết tình thế nghiêm trọng, đáp, “Bệ hạ, lời nàng ấy nói không giả, nhưng nàng ta mạo phạm quý phi là vô cùng chính xác...”

“Chính là con tiện tỳ như người làm phúc gây họa, tạo ra sóng gió!”

Ông lớn giọng quát, rồi đột nhiên vung tay ra, tát mạnh lên mặt nàng ta. Một tát này, là dùng mười thành lực đạo, đánh cho nàng ta ngã lảo đảo, khóe miệng trào máu tươi.

Diệp Vũ sợ ngây người, không ngờ ông ta vì mình mà đánh thị tì thân cận của Lệ quý phi. Bởi vì, đánh thị tì thân cận của Lệ quý phi cũng tương đương với đánh lệ quý phi.

Lệ quý phi khiếp sợ vô cùng, không thể tin nổi cảnh này là thật, không thể tin được bệ hạ sẽ vì một con cung nhân đê tiện mà nổi nóng với mình như vậy. Tiện nhân này đến tận cùng là dùng năng lực gì thế mà khiến bệ hạ như bị quỷ ám mê mẩn vậy!

“TRẫm cảnh cáo ngươi, còn dám động tâm tư ra oai, trẫm phế ngươi ngay lập tức!” Ngụy hoàng nói đầy tàn nhẫn. À ta khiếp sợ không nói ra lời, cũng không rõ, càng chẳng lý giải nổi. Ông ta kéo tay Diệp Vũ rời khỏi điện Tử thần.

Phía Tây Bắc hoàng cung có cung thất bỏ hoang, Lệ quý phi bị ở đó đợi nửa canh giờ, Thác Bạt Hoàng lúc này mới đến.

Mạng nhện còn kết dày, khắp nơi ngập tràn mùi ẩm mốc, à ta tâm tình vốn không được tốt, lại còn phải đợi nửa canh giờ trong căn phòng bẩn thỉu như vậy rất nhanh mà tức giận.

Hắn tới gần à ta liền phát hỏa với hắn, “Ngươi nhà hạ thoải mái quá nhỉ, bản cung không có thời gian chơi với ngươi đâu!”

“Quý phi đừng tức giận,” Hắn trấn an nói, “Quý phi tức giận thì bản thân mình không qua được, phải chịu ăn khổ thì sao đây?”

“Bản cung có thể không tức sao?” À ta tức giận hừ một cái, mày cau chặt, “Con tiện nhân kia có phải người xếp vào điện Tử thần không? Có phải người thiết kế để cho bệ hạ thấy nó không?”

“Quý phi đừng có nói khó nghe đến vậy chứ” Thác Bạt Hoàng cười khẽ, “Tiểu Vương an bài nàng tiến cung cũng là vì người thôi”

“Vì bản cung sao?” Lệ quý phi cười lạnh, khuôn mặt xinh đẹp bị tức giận ngập tràn, “Sáng nay, bản cung bị nó chơi phản, suýt nữa bị nó làm cho tức chết đây này”

Khuôn mặt tuấn tú của hắn lóe lên hàm xúc cười mơ hồ, “Nếu quý phi không truyền nàng ấy tới điện Tử Thần, cũng không gây khó dễ với nàng ấy, phụ hoàng cũng sẽ không bảo vệ nàng ấy thế đâu”

À ta tức giận trợn tròn mắt đẹp lên, “Nói vậy, đây vẫn là do bản cung gieo gió gặt bão sao?”

Hóa ra là người gieo gió gặt bão!

Thác Bạt Hoàng cũng không nói vậy, chỉ an ủi bảo, “Quý phi an tâm chút chờ nóng ruột, đây là một quân cờ của Tiểu Vương, cũng không uy hiếp tới địa vị của người, người có thể yên tâm đi”

Nghe hắn nói vậy, Lệ quý phi vẫn tức không tiêu, “Bản cung sao yên tâm được chứ? Bệ hạ cả trái tim đều đặt hết trên người nó rồi, cũng chẳng biết nó dùng thủ đoạn gì dụ dỗ mê hoặc bệ hạ nữa” Nhớ tới chuyện sáng sớm, à ta liền nghiêng răng kèn kẹt, “Ngươi cũng biết đó, bệ hạ vì nàng, thế mà trách đánh cả Hương hương nữa!”

“nếu quý phi không cố ý đối nghịch với nàng ấy, coi nàng ấy như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, vậy chuyện Tiểu Vương đồng ý với Quý phi cũng đành bó tay mà thôi”

‘Ý ngươi là gì?’

“quý phi, nàng nghe lệnh của Tiểu vương, cũng sẽ không coi quý phi là địch, người có thể yên tâm” Giọng Thác Bạt Hoàng cường ngạnh chút, “Còn phần tác dụng của nàng ấy, Tiểu Vương đã tính hết rồi, quý phi tới lúc đó sẽ biết ngay thôi”

“Bản cung chưa từng thấy bệ hạ nóng ruột như thế lần nào, để ý tới phi tần nào, nhưng con tiện nhân kia là người đầu tiên” Ắ ta nói đầy lo lắng, “Bệ hạ bị nó mê hoặc, nếu bệ hạ không tới điện Tử Thần, bản cung sẽ phải làm sao đây?”

“Vậy quý phi hẳn là nên nghĩ cách ôm lấy trái tim bệ hạ đi, chứ đừng nhòm ngó khắp nơi vào nàng ấy. Còn nữa, quý phi và nàng ấy là địch, phụ hoàng đã biết rồi, chẳng phải lại càng thêm ghét cay ghét đắng quý phi nữa sao/” Trong lòng hắn cười lạnh.

Lệ quý phi nghĩ ngợi, thấy có vẻ có lý, ắ ta hỏi, “Vì sao ngươi lại đem nó tới cạnh bệ hạ thế? Ngươi có tính toán gì không?”

Thác Bạt Hoàng cười thần bí, “Quý phi vẫn không nên biết thì hay hơn”

Ắ ta mắt long lên, “Bản cung cứ muốn biết đó, hay ngươi định cho nó trở thành người bên gối của bệ hạ, làm tốt việc nịnh bợ người lên hử?”

Hắn cười chậm rãi bảo, “Tiểu Vương cũng từng nghĩ tới, nhưng quân cờ này của ta không nghe lời cho lắm, không muốn hầu hạ phụ hoàng”

Ắ ta mặt đầy ngạc nhiên, cũng không tin, “Bay lên đầu cành làm phượng hoàng, nó không muốn sao? Lòng đạo lại cao như vậy?”

“nàng ấy lòng dạ không phải cao, mà chỉ không muốn bị vây chặt trong cuộc đấu tranh gay gắt của phi tần trong chốn thâm cung mà thôi”

“Cô gái như thế, vì sao ngươi không lợi dụng để nàng tiếp cận bệ hạ chứ?”

“nàng ấy có tác dụng của nàng ấy” Thác Bạt Hoàng lại cường điệu, “Quý phi đừng làm khó xử nàng ấy ử, Tiểu Vương đưa nàng tới bên cạnh phụ hoàng, là vì ba người quý phi, thái tử và tiểu Vương đó”

“Thật sao?” Mắt đẹp Lệ quý phi chớp lên.

Hắn gật đầu, “quý phi đi ra đã lâu rồi, chẳng bằng đi về trước đi”

Trước khi đi, ắ dặn, “Kiều Thực phi sắp lâm bồn rồi (sắp đẻ), ngươi nhanh nghĩ ra cách đi. Nếu ắ ta sinh hạ hoàng tử, khí thế càng tăng cao, biết đâu chừng bệ hạ sẽ lập nàng ta làm hậu đó”

Hắn nói đầy thần nhiên, “Tiểu Vương sẽ nghĩ cách”

173. Chương 176: Chương 176

Ngày này, Diệp Vũ tuyên bố bị cảm lạnh, đầu óc choáng váng sốt, nói với An Thuận rồi về cung nghỉ tạm.

Hắn biết bệ hạ cực thích cung nữ mới tới này, không muốn làm khó nàng, để cho nàng về nghỉ ngơi. Vừa rời khỏi điện thừa tự, nàng lập tới tới chỗ cũ gặp mặt Thác Bạt Hoàng, vội vàng thay quần áo công công. Vừa đổi xong, hắn đã tới, nàng theo hắn ra cửa hông phía đông, rồi từ hông cửa đông ra cung.

Thị vệ thủ vệ không hỏi nghi vấn gì, họ ra cung thuận lợi, nàng ngồi trên xe ngựa, trên mặt bất giác cười sung sướng, bởi vì rất nhanh có thể nhìn thấy Sở Minh phong rồi.

“Vui vậy sao?” mặt Thác Bạt Hoàng lạnh tanh.

“Ra cung đương nhiên là vui rồi” Nàng thôi cười, đỡ cho hắn đổi ý đột ngột, “Chỉ có hai canh giờ thôi, đi nhanh đi” Xe ngựa đi trước, nàng đợi cùng gặp mặt Minh Phong giờ khắc kia, tìm cứ đập mãi.

Minh Phong, ta tới đây.

Hắn nhìn bộ dáng vui mừng, hưng phấn, sốt ruột của nàng, trong lòng thấy nổi lên hờn dỗi. Chẳng bao lâu, xe ngựa chậm rãi dừng lại, hắn thấy nàng vội vàng nhảy xuống xe, nhanh tay lẹ mắt nắm chặt cổ tay nàng. Diệp Vũ hoài nghi nhìn hắn.

Thác Bạt Hoàng ép nàng ngồi xuống, lấy chiếc khăn lụa ra, “Bịt kín mắt”

Lập tức có thể thấy Minh Phong, nàng chẳng cần nghĩ nhiều vậy, cứ mặc hắn bịt kín hai mắt mình. Sau đó, nàng được hắn ôm xuống xe ngựa, được hắn nửa ôm nửa đỡ đi tới một tòa nhà. Đi một lát rồi cuối cùng dừng lại, nàng gỡ khăn lụa xuống, tim đập tăng dần lên.

Nàng đứng ở đình uyển, phía trước là một gian phòng riêng, cửa phòng đóng chặt.

“Hắn ở bên trong” Hắn thật muốn mang nàng rời đây ngay lập tức, không muốn cho họ gặp lại nhau.

Nếu được, hắn sẽ mang giấu Sở Minh Phong ở một nơi mà nàng vĩnh viễn không biết, khiến cho họ sinh ly tử biệt, khiến cho nàng chậm rãi quên hắn ta đi. Nhưng mà mong muốn chẳng được.

Vốn Diệp Vũ nghĩ mình sẽ tự tiến lên, nhưng thật sự sắp tới thời khắc gặp lại, lại sinh ra khiếp hãi... Nàng bước từng bước đi tới, không biết đang lo lắng sợ hãi cái gì, chậm rãi lấy tay đẩy nhẹ cửa phòng ra... Cửa phòng kẹt một tiếng mở, nàng đứng ở trước cửa, thấy trong phòng không có một bóng người... Không, trên giường có một người...

Chậm rãi đi vào, đóng cửa lại, chậm rãi đi qua... Cái bóng bên trong là Minh Phong sao? Vì sao lại ngủ ban ngày chứ?

Nam tử kia xoay người, bốn ánh mắt cùng tập trung về một hướng. Trong lòng nàng dân lên chua xót, xương cốt đau nhức, nước mắt trào ra.

Hắn yên lặng nhìn nàng, không dám tin cảnh trước mắt này, chậm rãi ngồi dậy, con ngươi đen trợn tròn mãi...

Ngay sau đó nàng bước nhanh tới, “Bệ hạ..”

Nam tử trước mặt thật sự là Minh Phong sao? Tay nàng áp lên mặt gầy yếu của hắn, nước mắt trào ra... Khuôn mặt này mới tiêu tụy, gầy yếu, khí sắc kém cỏi, tóc môi trắng bệch làm sao... Đôi mắt không còn sắc bén, lạnh khốc ẩn chứa khổ sở và thâm tình như trước nữa... CẢ thân hình này không còn cường tráng như trước, chỉ có bàn tay vẫn to như thế, vẫn dày rộng như thế...

Hắn là Minh Phong của nàng, đúng thật là Minh Phong nàng ngày nhớ đêm mong rồi! Sở Minh Phong lệ long lanh, lòng đau như dao cắt, cứ si ngốc nhìn nàng chăm chăm.

Nghĩ tới cả cuộc đời này không còn gặp lại nàng nữa, nghĩ tới sẽ ở Ngụy quốc biến thành một cái xác không hồn, ai ngờ, trời xanh đã mang nàng tới tận trước mặt hắn... Nhưng mà hắn nào có mặt mũi gì để nhìn nàng nữa chứ?

“Bệ hạ.. Ta tới rồi...” Diệp Vũ trong lòng đau đớn vô cùng, tất cả thương xót, đứa con cưng của trời từng cao ngạo, tôn quý bất phàm giờ lại biến thành tù nhân tiêu tụy tang thương.

“Ta...Không biết người... Người là ai...” Hắn hất tay nàng ra, lệ không còn, sắc mặt lạnh lùng.

“Bệ hạ...” Nàng kinh ngạc, hắn sao có thể không nhận ra mình chứ? Nàng ôm chặt mặt hắn, “Huynh nhìn ta đi, huynh thật sự không biết ta sao?”

“Người nhận nhầm người rồi, ta không phải là người ngươi biết” Hắn nói hờ hững, lại lấy tay đẩy nàng ra, “Ta không thích có người quấy rầy, xin cứ tự nhiên cho”

“Ta là Diệp Vũ mà, huynh sao tự dưng không biết ta thế? “ Nàng ngồi xuống mép giường, tóm lấy tay hắn, đặt lên mặt mình, “huynh sờ sờ ta xem...”

Sở Minh Phong hơi dùng sức đẩy nàng, “Ta không muốn gặp người nữa, người đi đi! Ta không biết người!”

Diệp Vũ bị đẩy lùi ra sau ba bước, thốn khổ nhìn hấn, đau triệt nội tâm, lệ rơi đầy mặt. Vì sao hấn lại biến thành như vậy chứ? Nhìn vào mắt hấn, nàng chỉ thấy có lạnh băng.

Đúng rồi, hấn mất đế vị, mất giang sơn, lưu lạc Ngụy quốc, trở thành tù nhân, còn bị tra tấn thành như vậy, hấn cam chịu là khó tránh khỏi, thậm chí hấn không muốn mình biết tình hình hiện giờ của hấn, mới có thể nói là không biết mình, mới đuổi mình đi. Nhất định là vậy!

Nàng nhào tới, ôm lấy hấn, ôm thật chặt, nói giọng khàn khàn, “Ta biết trong lòng huynh rất khổ... Ta sẽ nghĩ cách cứu huynh...”

Tâm tính thiện lương trong lòng Sở Minh Phong như bị một con dao nhỏ cắm thẳng vào, đau tới nổi nước mắt trào ra lăn trên mặt.

Nàng là niềm tin sống sót của hấn, mấy ngày mấy đêm này, hấn không lúc nào là không nghĩ tới nàng, nhớ nàng, nghĩ đến mà xương cốt đau nhức. Lúc này nàng ở ngay trước mặt, ôm mình, hấn cũng muốn ôm lấy nàng, chỉ một lát là tốt rồi, nhưng mà một khi ôm lấy thì sẽ không muốn buông ra nữa, vậy thì cứ chặt vụn trước đi.

Diệp Vũ ra sức lắc người hấn, bất ngờ chạm phải miệng vết thương, hấn nhũu mảy, buồn nôn, gỡ tay nàng ra.

“Ta không phải là bệ hạ của ngươi...” Đau lòng kịch liệt, giọng hấn cứ đau khàn.

“Huynh đúng mà!” Nàng ngồi lên đùi hấn, hôn lên môi hấn. Hấn gỡ tay nàng ra, nàng lại tùy hứng ôm lấy cổ hấn, khẽ cắn nhẹ lên môi mỏng của hấn... Chân tay hấn cứng đờ, không chịu nổi sự xích mích và dụ dỗ như thế, suýt nữa sóng tình dâng trào hôn nàng, nhưng lý trí lại chiến thắng dục tình, hấn thờ ơ gỡ tay nàng ra, đẩy nàng,. “Xin hãy tự trọng”

Nàng ngơ ngác nhìn hấn vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

“Ta muốn nghỉ ngơi, xin cứ tự nhiên cho” Giọng Sở Minh Phong đầy lạnh lùng, ra vẻ cách xa người ngàn dặm vậy.

“Minh Phong, nhẫn nại một thời gian nữa, ta sẽ dẫn huynh rời khỏi Ngụy quốc” Trong lòng nàng chua xót. Cửa phòng đột ngột mở ra, Thác Bạt hoàng tiến vào, “Canh giờ hết rồi, mau đi theo ta”

Diệp Vũ không muốn đi, “Ta vừa vào có một lát, chưa hết giờ mà...”

Hấn túm chặt lấy cổ tay nàng, “Nếu không đi sẽ bị phát hiện, sẽ không có lần sau nữa đâu”

Nàng muốn tránh tay, lại không tránh ra được, bị hấn kéo mạnh đi. Nàng nhìn nam tử yêu dấu, chua xót dặn dò, “Minh Phong, hãy đợi ta...”

Sở Minh Phong nhìn nàng bị Thác Bạt Hoàng lôi đi, khắc chế nỗi bi thống, mặt không đổi sắc. Cửa phòng đóng lại, nước mắt rơi xuống từng giọt tí tách. Sau đó hấn ho khù khụ kịch liệt, ho thật lâu, ho tới mặt đỏ tai hồng, như sắp tắt thở vậy...

Xe ngựa lại trở về hoàng cung. Thác Bạt Hoàng nhìn bộ dạng bị thương của nàng, trong lòng hơi tức giận. Nàng ngã ra như phồng, nước mắt lăn quanh, chắc chắn đang nghĩ tới Sở Minh phong.

“Sắp tới cửa cung rồi, mau thu dọn bản thân đi” Hấn cực không muốn thấy bộ dạng nàng nhớ Sở Minh Phong tí nào.

Diệp Vũ lườm hấn một cái, dùng tay áo lau mặt. Hấn nói trầm giọng, “Ba ngày sau, phụ hoàng dẫn tôn thất và trọng thần tới Kinh Giao đi săn”

Nàng nói tức giận, “Chẳng liên quan tới ta”

“Nàng cũng phải đi”

“Ta đi làm cái gì? Ta có biết cưỡi ngựa bắn cung đâu”

“Phụ hoàng sẽ chọn cho nàng đi theo” Mắt Thác Bạt Hoàng híp lại, “Lúc trước mỗi lần đi săn, phụ hoàng sẽ treo một giải thưởng, để cho con cháu tôn thất và trọng thần trong triều tỵ thí, xem cưỡi ngựa bắn cung ai giỏi hơn thì có thể thắng được phần thưởng”

Nàng thấy hắn đang tưởng tượng ra phần thưởng lần này, nói khinh thường, “Thắng thua thật sự quan trọng sao?”

Ánh mắt hắn tàn nhẫn, “Lần này thái tử không thể đi, ta tuyệt không thể bị bại bởi Nhị hoàng huynh và Tam hoàng huynh”

Nàng lú cả lưởi, “Huynh định âm thầm ra tay?” Hắn hơi thất vọng, “Nàng thể mà lại xem thường ta!”

Diệp Vũ oán thầm, ta đây nên nhìn người thế nào hả?

Nhưng hắn muốn thắng, cũng không phải không thể. Vì thế, nàng dùng miệng đàm phán, “Nếu Vương gia an bài cho ta nửa tháng sau gặp mặt Minh Phong, ta cam đoan huynh sẽ thắng”

Thác Bạt Hoàng cắn răng, “Thật sao?”

Nàng nghiêm túc gật đầu, “Huynh võ nghệ trác tuyệt, cưỡi ngựa bắn cung thành thạo, vì sao lại lo thua họ chứ? Bọn họ cưỡi ngựa bắn cung còn kém huynh mà chẳng phải sao?”

“Phụ hoàng văn võ song toàn, dĩ nhiên cũng hy vọng con cái cũng giỏi cưỡi ngựa bắn cung, bởi vậy Nhị hoàng huynh và Tam hoàng huynh từ nhỏ đã khổ luyện cưỡi ngựa bắn cung, ở Ngụy quốc ít có ai là địch thủ, cả thái tử cũng còn kém họ nữa” Hắn giải thích.

“Huynh yên tâm đi, ta cam đoan huynh có thể thắng mà” Nàng cười tự tin. Hắn thấy nàng nói chắc chắn thế, dù hơi hoài nghi, nhưng vẫn có thái độ mong chờ mòn mỏi.

Trở lại hoàng cung, đổi lại quần áo, Diệp Vũ lúc này mới đi tới cung thất của mình ở gần đó, thì thấy có hai người từ trong cung thất đi ra. Vốn định xoay người tránh mắt họ nhưng đã bị họ thấy, nàng đành phải đi qua.

Ngụy hoàng bước nhanh tới, áo bào bay lên, nhìn khôi ngô uy vũ, có khí thế đế vương từ tận trong xương.

Nàng hạ mình hành lễ, “Nô tỳ tham kiến bệ hạ”

“Chẳng phải người bị bệnh sao? Vì sao lại ra ngoài hứng gió hả?” Giọng An Thuận vang mà có trách móc, ‘Bệ hạ nghe thấy người bị bệnh, mới cố ý tới thăm người, người cũng không ở trong phòng, để cho bệ hạ đi mất công một chuyến’

“Tạ bệ hạ quan tâm. Nô tỳ uống thuốc xong, thấy đỡ chút, mới đi ra ngoài chút để hít thở không khí. Không ngờ bệ hạ lại cố ý tới thăm nô tì, nô tì thật vinh hạnh quá” Nàng ôn nhu giải thích.

“Đi đâu vậy/” Ngụy hoàng hỏi, giọng có chút giận.

Ngực nàng như thắt lại, không phải là ông ta phát hiện ra gì rồi chứ. “Nô tì đi về hướng kia một lúc. Gió to, bệ hạ nên về tắm điện dùng bữa đi, nô tì có làm chút cháo thịt nạc cho bệ hạ nếm thử, được không?”

An Thuận cười nói, ‘Gần đây khẩu vị bệ hạ không tốt, chẳng bằng thử tay nghề của nàng ấy xem sao’

Ngụy hoàng mỉm cười nhìn nàng, ‘Nếu tay nghề người không tốt, trẫm muốn phạt người’

Trở lại điện Thừa tự, Diệp Vũ liền tới phòng bếp nhỏ làm cháo thịt nạc. Ước chừng nửa canh giờ sau, nàng bưng một tô cháo thịt nạc tới đại điện. Ngụy hoàng ăn hai miếng, mặt rộng nở rộ, “Mùi vị thanh đạm, ăn vào kích thích, có một mùi thơm ngát, hương thơm. Huyền Nhi, tay nghề của người thật sự rất được”

Nàng cười nói, “Bệ hạ thích thì ăn nhiều chút đi ạ”

Ông liền ăn thêm hai bát cháo ngon miệng nữa, vừa ăn, đã ngửi thấy mùi ngon rồi. An Thuận cười bảo, “Đã lâu bệ hạ chưa từng được ăn thoải mái thế, xem ra tay nghề Diệp cô nương quả thật được lắm”

“Nghĩ muốn thưởng cái gì? Chỉ cần người nói ra, trẫm đều thưởng ngay” Ngụy hoàng cười tím tím, nói hào ái.

“Nô tì hầu hạ bệ hạ đã là được ông trời ban ơn lớn rồi Ạ, nô tì không cần ban thưởng cái gì, chỉ nguyện mỗi ngày bệ hạ ăn thêm nhiều chút, long thể khỏe mạnh là được” Diệp Vũ nói mềm mại.

“Bệ hạ, nô tài thấy Diệp cô nương tuổi còn nhỏ mà đã biết tiến lui, sau này tất làm nên đại sự” An Thuận là kẻ nhanh nhậy, thấy bệ hạ đối với nàng khác hẳn, cũng lên tiếng khen.

“An công công quá khen rồi” Nàng nói khiêm tốn.

“An Thuận, người nói trúng tâm ý trẫm, trẫm thấy Huyền Nhi thông minh lanh lợi, ổn trọng đoan trang, là mệnh phú quý đó” Ngụy hoàng mỉm cười ánh mắt dừng trên người nàng, dần nóng rực lên.

“Thật thế sao Ạ? Diệp cô nương đúng là có phúc khí ở tương lai quá” An Thuận cười tít cả mắt lại, “Đúng rồi, ba ngày sau bệ hạ ra khỏi thành đông đi săn, nô tài đã chọn cung nhân hầu hạ bệ hạ rồi, bệ hạ có cần nhìn...”

Ngụy hoàng thuận miệng nói luôn, “Lần này để Huyền Nhi biết thêm chút ít đi”

Diệp Vũ vội vàng tạ ơn, lại nghĩ, Thác Bạt Hoàng phỏng đoán thánh ý lợi hại quá, thật sự là hiểu Ngụy hoàng rất rõ.

**

Người bắc chuộng võ, bốn mùa đều ra khỏi thành đi săn bắn, luyện tập cung cưỡi ngựa bắn tên, luyện tới mức thân thủ bất phạm.

Ngụy hoàng lệnh cho cung nhân chuẩn bị cho Diệp Vũ một con ngựa màu trắng như tuyết, nàng đi phía sau cung nhân, được bao bọc ra khỏi thành đi săn trong đội ngũ hoàng thất, nghênh ngang qua phố lạc Dương mà đi.

Thác Bạt Hoàng cố ý tụt hậu, cùng chạy song song với nàng.

“Con tuấn mã này tên là “tuyết phi” đó, tính tình ôn hòa, là một đôi với con tuấn mã “Vô ảnh” kia của phụ hoàng, là bảo mã quý hiếm do Tần quốc tiến cống đó” Hắc vừa giải thích vừa rong ruổi cưỡi ngựa, “Vô ảnh là ngựa mã, chỉ có phụ hoàng có thể cưỡi, còn con Tuyết phi này vẫn ở trong chuồng, Lệ quý phi, Kiều thực phi đã mấy lần muốn cưỡi nhưng phụ hoàng không đồng ý. Giờ phụ hoàng cho nàng cưỡi con Tuyết phi, có thể thấy phụ hoàng đã yêu thích nàng hơn hẳn các nàng kia rồi.

“Đấy chẳng phải là mong muốn của huynh đó sao?” nàng cười lạnh lùng.

“Phụ hoàng không làm gì với nàng đó chứ” Hắc quay đầu nhìn nàng, nàng mặc quần áo màu xanh, là bộ cưỡi ngựa màu thiên thanh, tóc búi ngắn gọn, chỉ có cắm một cây trâm ngọc bích, nhìn tư thế có vẻ oai hùng hiên ngang xinh đẹp, chọc mắt người.

Diệp Vũ nói châm chọc, “Vương gia vẫn nên đi trước thôi, nếu không phụ hoàng ngài mà thấy ngài cố ý tiếp cận ta thì lòng sinh nghi đó”

Thác Bạt Hoàng cười khê, “Ta không sợ, nàng sợ gì chứ? Nàng đang quan tâm ta hay là không muốn nói nhiều với ta nhỉ?”

Bị nói trúng tâm sự, nàng quần bách, “nếu phụ hoàng ngài mà nổi lên nghi ngờ với ngài, thì cũng đừng có trách ta không nhắc nhở ngài đó nhé”

Hắc cười, chuyển sang chuyện khác, “Nàng không phải nói cam đoan là ta thắng đó sao? Nàng có cách gì hay hả?”

Nàng bảo hắc lại gần, thì thào mấy câu vào lỗ tai hắc. Nghe xong, hắc vô cùng ngạc nhiên, “Cái này cũng biết Ạ?”

Nàng mím môi cười, nói, “Hôm qua ta nói với bệ hạ, bệ hạ cũng tiếp thu rồi”

Hắc nóng lòng muốn thử, “Vậy thì thử một lần xem”

Không thể không cảm thấy lạ, vì sao nàng lại đoán được cách tuyệt diệu như thế chứ? Sau nửa canh giờ, họ đã tới nơi săn bắn của hoàng gia.

Vườn săn bắn của hoàng gia chủ yếu dựa vào rừng mà xây dựng lên, cả cánh rừng rộng, mặt cỏ dày, lại có chỗ để dựng lều nghỉ chân. Vườn săn bên trong có nuôi các loại chim bay cá nháy, chuyên cung cấp cho hoàng gia săn bắn, các Vương công quyền quý đi săn, nhất là săn được mãnh hổ, báo, thì người đi săn nhiệt huyết càng sôi trào.

Bởi vì họ đi vào thì núi rừng yên tĩnh bắt đầu xao động.

Bầu trời hôm nay trong xanh khác thường, mặt trời đã chuyển lên chính giữa không trung, soi xuống cánh rừng tỏa thành từng mũi kim sáng lóng lánh. Chỉ có gió lạnh mới nhắc người ta nhớ ra trước mắt đã là đầu đông, chạc cây, lá cây phong lay động, sần sật.

Vườn săn đã sớm bố trí chỗ nghỉ chân tốt cho ngự hoàng cùng các vật dụng, Diệp Vũ pha một ấm trà nóng dâng lên đứng sang một bên.

Con cái vương thất, vương công đại thần, thanh niên tài俊 đứng ở dưới đợi bệ hạ tuyên bố phần thưởng.

Ngự hoàng đặt chén trà xuống cất cao giọng, ‘Mỗi lần săn mà được nhiều, thì sẽ được phần thưởng. Lần này không cần biết ai sẽ có nhiều con mồi nhất, tiếp đó An Thuận sẽ nói với các người tỉ thí thế nào, trước tiên trầm nói về phần thưởng đã’

Mọi người ai cũng mỗi mắt mong chờ.

“Người thắng, trầm phong hấn làm dũng sĩ đứng đầu Đại ngự quốc, còn được yêu cầu trầm một vấn đề. Bất luận có yêu cầu thế nào trầm cũng đều đồng ý”

Có người thì bàn luận, có kẻ thì xoa tay, nhưng tình cảnh quần chúng dâng trào, nóng lòng muốn thử.

An Thuận nói, “Bệ hạ đã nghĩ ra, chư vị chia làm ba đội, phân biệt bằng cách lấy Hàn Vương, Vệ Vương, Tề Vương cầm đầu, mang theo bốn đội viên, đi xuyên qua cánh rừng kia, trước cánh rừng săn bắn có cấm cờ đỏ. Ai lấy được cờ đỏ thì người đó thắng.

Hàn Vương là Nhị hoàng tử, Vệ vương là Tam hoàng tử. Họ đều hiểu được quy tắc tỉ thí, hơi kinh ngạc chút, “Chư vị chú ý, Hàn Vương, Vệ vương, Tề Vương đều tự nhiên chọn đội viên cho mình, mỗi người chỉ được chọn có mười mũi tên. Mũi tên đã sửa lại rồi, rất khó bắn vào thân thể, cũng không tạo ra thương vong quá lớn, nhưng mũi tên có buộc một bọc nhỏ màu đỏ, thân hình bắn trúng bọc nhỏ đỏ sẽ tỏa ra, tỏ vẻ mình đã bị trúng tên bỏ mình, không thể tham dự được nữa. Lúc xuyên qua cánh rừng, ba đội thi nhau công phạt đề phòng ngừa đối phương cướp được cờ đỏ trước” An Thuận cười to, “Chư vị còn có gì không rõ nữa không?”

“Hiểu rồi” Tam vương gia cùng kêu lên.

“Đã hiểu thì tốt, các người tự chiêu binh đi” Ngự hoàng cười to, rất mong chờ kết quả trận tỉ thí đó.

Loại tỉ thí mới mẻ này, mới rồi Thác Bạt Hoàng đã nghe Diệp Vũ nói, trong lòng đã có tính toán, rất nhanh chóng đã chiêu mộ được bốn đội viên. Chẳng bao lâu, ba đội đã lập thành, lập tức bắt đầu với Ngự hoàng.

Ngự hoàng đứng dậy, mặc sẵn quần áo đi săn càn khiến ông ta có thêm phần phong thái sát khí và đế vương cao ngạo không ai địch nổi, “tỉ thí lần này điểm mấu chốt nhất ở chỗ là đoàn kết nhất trí, đồng tâm hiệp lực, chung ý chí sẽ thành công”

Ba vương hưởng ứng hăng hái.

Sau khi trận tỉ thí bắt đầu, có mấy cung nhân đứng ở trong rừng quan sát tình hình chiến đấu, thỉnh thoảng lại hướng về bệ hạ bắt đầu.

Ba đội đều đứng ở tuyến đầu, chuẩn bị sắp xếp, An Thuận giơ tay lên, lúc hạ tay xuống cất tiếng, “tỉ thí bắt đầu!”

Ba Vương gia đồng thời chạy nhanh về phía cánh rừng, nhưng vừa vào cánh rừng, đội Thác Bạt Hoàng lại rút sau cùng, dường như cố tình đi chậm lại, giương cung cài tên, cảnh giác nhìn bốn phía.

Hàn Vương và Vệ Vương xông vào đầu tiên, tranh đầu tiên, muốn cướp được lá cờ nhỏ, bởi vậy chém giết kịch liệt, thương vong vô số. Có hai cung nhân báo lại, Đội Hàn Vương đã chết hai người, đội Hàn Vương

chỉ còn lại hai người, đội Vệ Vương chỉ còn một người... Ngụy hoàng đứng ở trước lều lớn, sắc mặt nặng nề. Diệp Vũ nghĩ ngợi, lấy tính mưu lược của Thác Bạt Hoàng, nhất định có thể thắng.

Qua một lúc, cung nhân báo lại, Hàn Vương, Vệ vương cùng phối hợp với nhau đối với Tề Vương, đội Tề Vương còn bốn người.

“Bệ hạ, trận tử tử này mới thật mới mẻ làm sao, sao bệ hạ lại nghĩ ra được thế ạ?” Có Vương công hỏi.

“Đúng vậy, tử thí như thế, ý là thế nào?” Có đại thần hỏi.

“Tính mưu lược không thể bảo thủ, mới giỏi dùng người, quân thần đồng lòng, mới là đạo trị quốc” Ngụy hoàng nói chậm rãi.

Thực ra đây là cách Diệp Vũ đưa ra tử thí, để khảo sát mưu lược, bản tính của ba vị Vương gia. Một đại thần khác lại hỏi, “Bệ hạ định nhìn ba vị Vương gia chút xem ai có tài trị quốc hơn chăng?”

Ánh mắt Ngụy hoàng sẫm lại, nói thần bí, “Trong mắt trẫm, chúng cũng chẳng có ai có tài trị quốc cả”

Cuối cùng, cung nhân tới báo lại, Hàn Vương, Vệ Vương trúng tên, Tề Vương lấy được lá cờ đỏ. Sắc mặt Ngụy hoàng nặng nề, Diệp Vũ nhìn ông ta, đang nghĩ ngợi không biết ông ta đã nhìn ra được cái gì.

Hàn Vương, Vệ Vương mặt tái xám trở về, áo bào trước ngực đỏ sẫm, trong tay Thác Bạt Hoàng cầm lá cờ đỏ, quỳ xuống đất nói, “Phụ hoàng, Nhị hoàng huynh, Tam hoàng huynh là cố ý nhường, nên nhi thần mới có cơ hội thắng tử thí lần này đó ạ”

“Kỹ chẳng bằng người, không trách ai được” Ngụy hoàng mặt hơi rùng mình, “Người có yêu cầu gì?”

“Nhi thần không có yêu cầu gì cả, chỉ nguyện phụ hoàng sức khỏe lâu dài, mong Đại Ngụy quốc thiên thu muôn đời” Thác Bạt Hoàng nói dâng hoàng, lại vô cùng thành khẩn khiến cho người ta không tài nào nhận ra hắn là hư tình giả ý, mà là vô cùng thật lòng.

“Người thật không có yêu cầu gì sao?”

“Nhi thần chỉ có tâm nguyện như thế, không có mong muốn gì”

Ngụy hoàng chưa từng biểu lộ tia khen ngợi nào, “Hoàng nhi trí dũng song toàn, không hổ là dũng sĩ đứng đầu Ngụy quốc”

Hàn Vương, Vệ Vương nhìn hắn, khinh bỉ sự dối trá, giả dối của hắn, song không cam lòng thì có thể làm gì nào?

Tiếp đó, mọi người tỏa ra sẵn thú, Ngụy hoàng và mấy vị thần tử cũng giục ngựa đi sẵn. Diệp Vũ cũng không cần đi theo hầu hạ, ở lại trong lều lớn đi dạo quanh đó.

An Thuận bảo nàng đừng có đi xa, bởi hay có mãnh thú đi lại, nếu chẳng may gặp phải mãnh thú, đó cũng không phải là chuyện đùa.

Ở gần đó có một thảm cỏ nhỏ, có mấy cây tùng xanh biếc lác đác hoa tím nhỏ, nàng thấy đóa hoa tím nhỏ rung rinh đáng yêu, thì ngồi xuống hái hoa.

Bỗng trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng bước chân. Nàng quay nhanh đầu lại đã bị một miếng vải đen chụp vào đầu... Nàng sợ quá, há mồm kêu to, người tới chân tay rất nhanh nhẹn, đã bịt chặt mũi miệng nàng, không cho nàng kêu ra tiếng... Người sau vừa bịt miệng nàng, vừa kéo nàng đi rất nhanh nàng thở không nổi, bóng tối ập tới, hôn mê bất tỉnh.

174. Chương 177: Quán Quít Lấy Nàng.

Chẳng biết bao lâu Diệp Vũ thấy trên mặt ngựa ngựa, mở mắt ra thấy Hàn Vương, Vệ Vương đang đứng trước mặt, tay Hàn Vương vẫn đang xoa má nàng. Nàng kinh hãi giây dựa, lại phát hiện ra họ trói nàng vào cây, nàng không nhúc nhích được, chỉ có thể kêu cứu mạng. Nhưng chắc họ đoán được ý đồ của nàng, bịt chặt miệng nàng lại.

“Tam hoàng đệ, nghe nói phụ hoàng rất sủng ái với cung nữ có lai lịch không rõ này, người nói xem vì sao phụ hoàng không sắc phong nàng ta, lại chỉ để nàng ta ở lại điện thừa tư hầu hạ là sao?” Hàn Vương cười tà lạnh lùng.

“Tam tư phụ hoàng, chúng ta sao đoán được chứ?” Vệ Vương cố ý nhìn nàng, cười thâm tà, “Bộ dạng cung nữ này thực ra mềm mại đáng yêu như nước đó, nếu như...”

Hai huynh đệ cùng liếc nhìn nhau, đều hiểu được ý nhau. Nàng biết tam tư chúng, đem Ngụy hoàng ra uy hiếp, “Nhị vị Vương gia có gan chạm vào một sợi tóc của nô tì, cũng có gan gánh được hậu quả chứ nhỉ”

Hàn Vương hứng thú hỏi, “A, như người nói, sẽ có hậu quả thế nào nhỉ?”

Diệp Vũ nói đầy tự tin, “Nhẹ thì bị phế tước vị, từ đó thất sủng, nặng thì lưu đầy ra ngoài, trở thành tiện dân”

Vệ Vương buồn cười nói, “Phụ hoàng sẽ vì một cung nữ dễ tiện mà trừng phạt con ruột sao? Nhị hoàng huynh, có phải nàng ta quá coi trọng mình không nhỉ?”

“Mấy ngày trước, phụ hoàng còn vì nàng ta mà tát thị tì thân cận của Lệ Quý phi, trách móc Lệ quý phi nữa đó” Hàn Vương thu nụ cười tà lại.

“Thật sao?” Vệ Vương thấy sắc mặt Nhị hoàng huynh như thế, thì biết là thật, đột nhiên bóp chặt miệng nàng, “Nói! Người lấy sắc đẹp mê hoặc phụ hoàng có ý đồ gì?”

“Nô tì chẳng mê hoặc bệ hạ tí nào cả” Nàng dĩ nhiên sẽ không nói rồi.

“Nếu không nói, bốn vương cho người ném thử mùi vị sống không bằng chết!” Hàn Vương nói tàn nhẫn.

“Nô tỳ và Vương gia không thù không oán, vì sao Vương gia gây khó dễ cho nô tỳ thế? Vương gia thương nô tì một phần, nô tì mang thù nhất định sẽ xem xét!” Diệp Vũ nghiêng răng nói.

Vệ Vương nói âm hiểm, “Nhị hoàng huynh, nàng ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ (không biết sợ), chẳng bằng chơi ác hơn chút đi nhỉ?”

Hàn Vương đồng ý, thì đúng lúc đó có hai mũi tên bất ngờ phóng thẳng tới, theo nàng thấy, như sắp bắn trúng lưng họ vậy. Nhưng họ có tính cảnh giác cao, nhận thấy bị đánh lén đằng sau thì linh hoạt tránh né, hai mũi tên bắn lên kia bay thẳng về trước.

Họ cùng đưa mắt nhìn khắp nơi, tìm kiếm kẻ bắn lén, song bốn phía đều không có động tĩnh, một bóng người cũng không thấy. Diệp Vũ nghĩ ngợi, có phải là Thác Bạt Hoảng không nhỉ? Nhưng vì sao hắn không xuất hiện chứ? Không muốn để cho hai huynh trưởng biết bí mật giữa hắn và mình sao?

Hàn Vương, Vệ Vương lần tìm mãi nhưng không có kết quả, lo lắng bị người khác phát hiện, bầm báo ngự tiền, nên mở lối cho nàng. Sau đó, họ vội vã rời đi, để lại nàng một mình.

Nàng nhìn chung quanh, đợi một lát, không thấy ai xuất hiện thì rời khỏi nơi nguy hiểm này. Nhưng nàng tròn tròn mắt kinh ngạc, đây là đâu vậy? Khắp nơi đều là đường đi nhìn rất giống nhau, hướng nào mới là hướng trở lại doanh trại lớn đây?

Thử đi bên trái, vừa đi mấy bước, nàng cảm thấy tiếng động đằng sau, đang định xoay người thì bị một cánh tay cứng như sắt tóm chặt lấy mình, kéo nàng vào bụi cỏ gần đó.

Nàng liều mạng giãy dụa, thì nhìn thấy người ôm mình là Thác Bạt Hoảng, bất giác thở dài nhẹ nhõm, Chân tay mềm mại hẳn.

Thác Bạt Hoảng thả nàng ra, cười hỏi, ‘Bị dọa hả?’

“Vì sao Vương gia lại dẫn ta tới chỗ này?” Diệp Vũ lườm hắn một cái.

“Chỗ săn bắn đâu đâu cũng có người, khó mà bảo toàn bốn phương tám hướng có mấy ánh mắt nhìn chăm chăm” Nụ cười trên mặt hắn đột ngột tắt.

“Vừa rồi là huynh bắn tên hả?”

“Hai tên súc sinh đó, sớm muộn gì ta cũng thu dọn chúng!”

“Họ cũng không đối xử xấu gì với ta mà, bỏ đi”

“Nàng một mình trong cung, cần cẩn thận chút, hai tên súc sinh này đã nhằm vào nàng rồi đó”

Nàng gật đầu, “Đúng rồi, huynh đã thắng, phụ hoàng huynh sao chẳng thấy cao hứng gì thế”

Thác Bạt Hoàng cười tự giễu, “Phụ hoàng trời sinh tính đa nghi, hay lo lắng mấy đứa con trai có năng lực, khả năng đoạt mất đế vị của người. Lần tỉ thí này, ai thắng phụ hoàng cũng không vui về gì đâu”

Diệp Vũ bất chợt cảm thán, vô tình nhất là nhà Đế Vương. Ngụy hoàng đến cả con ruột của mình cũng nghi kỵ, ngờ vực vô căn cứ, không thể hưởng thụ lòng hiếu thảo của con, tình cảm con đã bị hoàng quyền cao nhất tước đoạt, thật bị ai làm sao.

“Vì sao huynh không đưa ra yêu cầu hả?”

“Phụ hoàng kết luận, ta thắng là cầu giúp thái tử, ta đây cố tình không cầu tình vì thái tử đó”

“Vậy ông ấy có cảm thấy tình cảm huynh đối đãi với thái tử ruột thịt...”

“Không đâu...” Hắc khẳng định, “Phụ hoàng vẫn chưa tha thứ cho thái tử, lúc này không phải thời cơ cầu xin. Nếu ta thật sự cầu xin cho thái tử, phụ hoàng càng nghi kỵ ta hơn. Ta sẽ không cầu xin cho thái tử, phụ hoàng sẽ tin tưởng ta vài phần”

Sinh ra trong nhà đế vương, chỉ mưu tính trên tâm tư người khác, chắc đủ hao tẩm tổn sức lắm rồi. Diệp Vũ hỏi, “Tiếp theo huynh có tính toán gì không?”

Thác Bạt Hoàng nhìn sâu xem nàng, ‘Nàng trước ổn định phụ hoàng, hai ngày nữa ta sẽ liên lạc với nàng’

Nàng gật đầu nhắc nhở hắc, “Huynh đừng có quên an bài ta và Minh Phong gặp mặt đó”

Sắc mặt hắc lạnh lùng, rồi đột nhiên túm lấy nàng, ôm nàng ngồi xổm xuống, nấp trong bụi cỏ. Có hai người đi ngựa chậm rãi qua trước mặt, đang tìm con mồi. Bị hắc ôm vào ngực tư thế quá mờ ám, nàng cảm giác được hơi thở như có như không của hắc, hai má nóng dần lên.

Đợi hai người kia đi xa chút, nàng đứng lên lại không nhúc nhích được, bị hắc giam cầm trong ngực, nàng cau mày lại, “Buông ra...”

Bỗng Thác Bạt Hoàng cúi đầu hôn lên môi nàng, nàng sửng sốt trong giây lát, ra sức đẩy mạnh vai hắc, lại bị hắc ôm càng chặt hơn... Hắc đơn giản quỳ trên mặt đất, túm chặt lấy gáy nàng, quần quít lấy môi nàng, đầy đặc, hôn mạnh khiến nàng không thở nổi...

Cơ hội ngàn năm một thừa này, hắc sao có thể tha cho chứ? Mùi thơm mềm mại ngọt ngào của nàng, là mơ ước thiết tha của hắc.

Đã rất lâu trước đây, hắc và nàng ái ân, nhắm nháp vị tốt đẹp, ngọt ngào nhất của nàng, sau đó hắc lợi dụng nàng trộm, “Thần Binh phổ”, muốn nàng mê hoặc Sở Minh Phong, Sở Minh Hiên, cứ trơ mắt nhìn nàng trở thành nữ nhân của Sở Minh Phong... Lúc đó hắc không danh không phận, không tài không thế, cái gì cũng không, không thể cho nàng cái gì, càng không chiếm được nàng, hắc chỉ đành ép tình cảm ngấp đầy trong lòng. Mà giờ hắc đã có thân phận, có địa vị, có năng lực bảo vệ nàng, nàng ở bên cạnh hắc, cùng sống vai chiến đấu với hắc, hắc sao có thể bỏ qua cơ hội tốt thế này cơ chứ?

Diệp Vũ liều mạng đánh hắc, hai tay lại bị hắc bắt được, bắt chéo sau lưng, cứ thế khiến nàng không nhúc nhích được. Đầu lưỡi linh hoạt của Thác Bạt Hoàng xâm nhập vào miệng nàng, chơi đùa chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng, ẩm ướt, đầy đặn, mềm mại...

Nàng phẫn nộ cắn hắc, hắc kêu một tiếng, buông nàng ra, ánh mắt lạnh cứng nở nụ cười, “Máu loãng tương tan, nàng và ta không thể chia lìa”

“Huynh lại khinh bạc ta, ta sẽ không giúp huynh nữa!” Nàng thở phì phì đẩy mạnh hắc.

“Nàng không giúp ta, vậy ai sẽ giúp nàng cứu Sở Minh phong đây?” Hắc không sợ hãi. Nàng không tìm được lời ứng đối, oán hận trừng hắc.

Sao hắn có thể hôn nàng chứ? Nàng không cần loại nam tử có tâm tư và tình cảm liên quan thế này, nàng là của Minh Phong, chỉ có Minh Phong mới có thể hôn nàng thôi.

Bổng Thác Bạt Hoàng lại ôm nàng, nặng nề hôn lên môi nàng, đem máu áp lên môi nàng, như đang tuyên cáo: nàng là của ta!

Làm người hầu hạ bên nguy hoàng, Diệp Vũ nơm nớp lo sợ, cứ như lớp băng mỏng vậy. Từ lúc nàng vào điện Thừa tự, Nguy hoàng cũng không truyền triệu phi tần thị tẩm, cũng không đi tới tẩm điện của phi tần nào qua đêm, đêm nào cũng ngủ ở điện thừa tự, đêm nào cũng đều cùng nàng trên giường. Ông ta chỉ nói chuyện phiếm với nàng một lát thì mới ngủ. Những lúc như thế nàng cũng rất nóng ruột, lo lắng ông ta đột nhiên nổi cơn muốn sủng hạnh nàng.

Đêm nay cũng thế, An Thuận ở bên ngoài tẩm điện, Nguy hoàng nằm trên long tháp, đắp chăn nhìn nàng chằm chằm, cứ như không bao giờ chán vậy. Nàng cụp mắt xuống, trong lòng không yên.

Ông ta mặc áo ngủ lụa màu vàng, trên mặt trầm tĩnh, ánh mắt có ba phần nặng, bảy phần nhu hòa, ánh mắt ôn nhu như nước.

“Huyền Nhi, trăm cứ nghĩ mãi, Uyển Nhi đã rời trăm đi hơn hai mươi năm rồi, trăm tưởng niệm nàng cũng hơn hai mươi năm, đúng là trời xanh khiến trăm cảm động, đã đưa nàng tới bên cạnh trăm, đến an ủi tuổi già của trăm” Tẩm điện yên tĩnh đột nhiên vang lên giọng trầm của ông ta.

“Bệ hạ sao đã già chứ ạ? Bệ hạ còn đang tuổi xuân, còn sống lâu mà” Diệp Vũ cười nói, “Nô tì thấy bệ hạ đậm chiêu, yêu cô gái có bộ dạng như thế là vinh hạnh của nô tì đó ạ”

“Tuy nàng và Uyển Nhi có dung mạo rất giống, nhưng tính tình các người lại chẳng giống nhau tí nào” Nguy hoàng ngồi dậy thất thần như nhớ lại cô gái đã sớm mất đi năm nào, “Tính Uyển Nhi cương liệt một chút, còn người lại thật ra ôn nhu uyển chuyển chút”

“Vậy nô tì vốn chẳng bằng một phần vạn của nàng ấy rồi”

Bổng An Thuận vội vàng tiến vào, bầm tấu, “Bệ hạ, cung nhân cung điện Sương Mai báo lại, Kiều Thục phi đã sinh rồi ạ”

Diệp Vũ lập tức nói ngay, “Bệ hạ, con của Kiều Thục phi chẳng phải mới chừng tám tháng thôi sao? Hay là đi điện Sương Mai nhìn một cái đi ạ”

Nguy hoàng xuống giường, nàng và An Thuận vội vã mặc quần áo cho ông ta, sau đó chạy tới điện Sương Mai.

Đèn đuốc trong điện Sương Mai sáng trưng, cung nữ kẻ bưng bồn vàng, bồn gỗ chạy đi chạy lại, tiếng phụ nữ kêu lên thê lương đứt quãng từng cơn truyền ra. Chưởng sự cô cô và chưởng sự công công cùng quỳ xuống đất bầm tấu, nói nửa canh giờ trước Thục phi đi cầu phúc ở Phúc đường về, đột nhiên đau bụng, thái y bắt mạch bảo là Thục phi sắp sinh, vì thế cung nhân mới chuẩn bị mọi thứ để đỡ đẻ cho Thục phi.

Tẩm điện có hai bà đỡ cho Thục phi, bên ngoài có hai thái y canh chừng, có thể chuẩn bị bất kỳ tình huống nào.

Nghe tiếng kêu thất thanh thê thảm, đau đớn kia, Nguy hoàng chau mày, ngồi không yên, nóng lòng muốn biết tình hình sinh đẻ trong tẩm điện.

“Bệ hạ, hay để nô tì đi vào nhìn một cái, sau đó sẽ ra bầm tấu với bệ hạ ạ” Diệp Vũ đề nghị.

“Người đi nhìn một cái đi”

Nhìn ra được ông ta cũng có để ý chút tới thai nhi này của Kiều Thục phi. Nàng đi vào tẩm điện, bên tai còn quần quanh lời Thác Bạt Hoàng nói với nàng.

175. Chương 178: Con Báo

Tẩm điện tràn ngập một mùi máu tanh nồng, đèn cung đình mờ nhạt soi cùng một chỗ khiến ở đó trở nên sáng như ban ngày. Bên cạnh giường có hai bà đỡ đang giúp Kiều Thục phi rặn, bảo nàng cố sức rặn, cố

dùng sức. Thị tì Vân Nhi Kiều thực phi đứng bên, cũng lo lắng động viên Kiều Thực phi, tay lo âu nắm chặt.

TRên giường, Kiều Thực phi giang đùi ngọc, gương mặt trắng nhợt đầy mồ hôi, đang cắn răng dùng sức.

“thực phi vất vả rồi, bệ hạ vẫn đang ở đại điện đó” Diệp vũ an ủi, “thực phi chịu khổ sở, bệ hạ sẽ ghi nhớ trong lòng”

“Bệ hạ....Người đi nói với bệ hạ, bản cung tốt lắm...” Kiều thực phi nói xong lại lớn tiếng kêu to.

Diệp Vũ liếc mắt nhìn Vân Nhi một cái, rồi hướng về Ngụy hoàng ở đại điện bấm tấu, “Bệ hạ, Thực phi tốt lắm, bà đỡ nói phụ nữ sinh sản đều vậy, không vội được. Chẳng bằng bệ hạ uống chén trà nóng trước, kiên nhẫn chờ, nốt tỳ lại vào xem tình hình thế nào”

Ngụy hoàng có vẻ an tâm, nghe theo đề nghị của nàng, An Thuận lập tức sai cung nhân đi pha trà. Nàng lại đi vào tắm điện, cố chịu mùi màu tanh buồn nôn và tiếng kêu la như giết heo kia. Vân Nhi hỏi bà đỡ, “Hoàng tự sắp ra chưa?”

Hai bà đỡ liếc nhìn nhau, nhìn nàng ta gật đầu, Diệp Vũ biết thời khắc máu chốt sắp xảy ra rồi.

Đột nhiên, một đám thịt chui ra từ giữa hai chân Kiều Thực phi, Vân Nhi cầm chiếc khăn lụa trong tay nhẹ nhàng bịt lên mũi Kiều Thực phi, rất nhanh, Kiều Thực phi vốn suy yếu đã hôn mê bất tỉnh. Một bà đỡ lạnh chân lẹ tay ôm lấy đứa trẻ mới sinh, đặt vào trong một cái giỏ, dùng khăn trắng che lại, sau đó mang cái giỏ ra trước cửa sổ, giao cho một người đứng canh ở ngoài cửa sổ. Một bà đỡ khác mang theo một cái giỏ khác, lấy ra là một con báo con đầy máu, dùng tã lót đã chuẩn bị sẵn bọc vào.

Tất cả đã chuẩn bị sắp xếp xong xuôi, giọng Vân Nhi kêu lên sợ hãi, kinh hoàng phá tan bóng đêm kinh hoàng. Diệp Vũ đi ra ngoài, Vân Nhi và hai bà đỡ cũng đi ra, quỳ gối trước ngự tiền, lạnh run lên.

Ngụy hoàng vui sướng đứng dậy, nhìn đám tã lót trên tay bà đỡ vui sướng hỏi, ‘Là hoàng tử hay công chúa?’

Ánh mắt chạm đến đám đen tuyền đầy máu trong tã lót, sinh nghi, nhíu chặt lại, “Đây là... cái gì thế?”

“Bệ hạ tha tội... Đây là do thực phi sinh ra ạ...” Bà đỡ nói lấp bấp trong mắt tràn ngập kinh hoàng.

“Vô liêm sỉ! Thực phi sinh ra là hoàng tử, công chúa chứ sao lại là con đen tuyền thế này được?” An Thuận khiển trách, “Vân Nhi, người nói xem! Sao lại thế?”

“Bệ hạ, trong tay bà đỡ đang ôm chính là con Thực phi sinh ra đó ạ” Vân Nhi quỳ xuống đất nói, kinh hoàng mà thương tâm, “Nô tì thấy cái này... Cũng sợ quá, bởi vậy mới giật mình kêu to một tiếng...Mong bệ hạ thứ tội...”

“Bệ hạ thứ tội, tiểu nhân không làm lừa gạt, đây đúng là do Thực phi sinh ra...con báo ạ...” Một bà đỡ khác nói trầm ổn.

“Con báo sao?” An Thuận khiếp sợ, lớn tiếng quát, “thực phi sao có thể sinh ra con báo chứ? Hoang đường! mau mau khai ra, các người đem con Thực phi đi đâu rồi?”

Nghe vậy, Ngụy hoàng khiếp sợ lùi lại sau, suýt ngã, không dám tin chuyện trước mắt...

Vân Nhi khóc nói, “Nô tì cũng không biết đây là có chuyện gì... Vì sao thực phi lại sinh ra một con báo chứ? Thực phi tốt bụng như vậy mà, sao có thể...”

An Thuận hỏi Diệp Vũ, “Người luôn ở tại tắm điện, tận mắt thấy, chuyện này đến tột cùng là sao?”

Diệp vũ ôm ngực, có vẻ như bị dọa không nhẹ, trong mắt đầy sợ hãi, “Bệ hạ, nô tì tận mắt nhìn thấy, Thực phi sinh ra không phải đứa trẻ mới sinh ...mà là thứ trong tay bà đỡ...”

Ngụy hoàng như bị ai đó đâm mạnh một đâm, ngã ngồi xuống, trong mắt kinh hãi, e ngại, lại càng đầy khó hiểu. An Thuận thấy vậy, thì bảo hai thái y tới xem xem đến tột cùng có phải là con báo không. Hai thái y sau khi nhìn qua, vội bấm báo trong tã lót đúng là có một con báo đang hấp hối.

Diệp Vũ nói, “Bệ hạ, Thực phi sức khỏe yếu đã ngắt đi rồi, sau đó nên để thái y chẩn trị cho Thực phi đi ạ”

Ngụy hoàng bị một chuyện không thể tưởng tượng nổi đã kích khiến hoang mang lo sợ, cũng không muốn nhìn kỹ con báo con mèo kia. Trong lòng nàng khổ sở, cảm thấy bị ai thay ông ta, “Hay bệ hạ cứ về tắm điện nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại tới thăm thực phi. Ở đây đã có cung nhân hầu hạ, Thực phi không sao”

An Thuận cũng nói vậy rồi đỡ lấy ông ta rời khỏi điện Sương mai.

Kiều Thực phi sinh ra một con báo, chỉ trong một đêm mà đã lan truyền khắp hoàng cung. Diệp Vũ nghe nói, sáng sớm ngày hôm sau, Kiêu Thực phi nghe cung nhân nói đã ngắt ngay tại chỗ.

Ngụy hoàng chấp nhận chuyện hoang đường này rồi, không hề khiếp sợ, cũng không còn thương tiếc Thực phi nữa mà chỉ thấy sỉ nhục.

Thử nghĩ mà coi, không có nam tử nào chấp nhận nổi đứa con mình là một con báo, huống chi lại là thiên tử chứ? Bởi vậy, ông ta cũng không tới điện Sương Mai an ủi Kiêu Thực phi, mặc nàng ta tự sinh tự diệt.

Diệp Vũ cảm thán thật sâu, âm mưu thủ đoạn như thế thật ác độc.

Thác Bạt Hoảng đúng thật là lợi hại, không biết nghĩ thế nào mà lại bày ra chuyện nổi tiếng trong lịch sử “con báo đổi thái tử”, khiến cho Ngụy hoàng không còn tâm tư gì với Kiêu Thực phi nữa, mặc nàng ta thất sủng từ nay về sau.

Còn hai bà đỡ kia, và Vân Nhi kia, đã bị hấn mua chuộc, chuyện sau này, hai bà đỡ kia sẽ bị diệt khẩu, Vân Nhi thì bị đưa tới một nơi rất xa, thậm chí có thể là bị giết diệt khẩu rồi cũng nên. Đây là chuyện xảy ra sau này, hấn sẽ sai người đi làm.

Hấn nói, Kiêu Thực phi và Hàn vương có giao tình, loại bỏ Kiêu thực phi, như chặt đứt Hàn vương một tay. Như vậy, Hàn Vương từ nay về sau sẽ không thu được chút tin tức nào trong hoàng cung nữa.

Ba ngày liên tục, Ngụy hoàng chẳng có tâm tình nào xử lý công vụ, cứ nghĩ tới chuyện này, thật ăn không trôi.

Diệp Vũ khuyên vài lần, bảo chuyện trên thế gian nhiều điều bất ngờ, cứ thả lỏng tinh thần, nghĩ thoáng hơn, bảo đây không phải là lỗi của Kiêu Thực phi, chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Nhưng ông ta vẫn tâm tình ủ dột, mặt rùng rùng.

Ngày này nàng bảo sáng sớm mai nở cùng hấn đi dạo ngự hoa viên ngắm mai, hấn không nói gì.

Phía Bắc mùa đông đến sớm, cả ngự hoa viên to vậy mà thiếu sắc xanh, trước mắt hiu quạnh xơ xác tiêu điều hoang vu. Chỉ có mấy gốc mai sớm nở nụ, khiến cho một góc vườn hoang tàn có chút ánh sáng vàng le lói, cứ như trên quần áo xám trắng xen lẫn chút vàng trắng lẹ vẩy khiến cho tinh thần người ta rung lên; đóa hoa kia, như đứa trẻ mới sinh có da có thịt vậy, mềm nồn, uyển chuyển đáng yêu.

“Bệ hạ, chuyện đã đến nước này, có nghĩ nhiều cũng vô ích thôi, lấy quốc sự làm trọng, long thể làm trọng” Nàng lại khuyên nhủ, “Dân làm trọng, xã tắc xếp thứ hai, quân nhẹ hơn. Bệ hạ yêu dân như con, con dân Đại Ngụy không thể không có bệ hạ, các nơi trong cả nước còn đang đợi bệ hạ trở tài đó, có đúng không?”

“Người nói đúng, trẫm không thể vì một phi tử mà lại khiến cho thần dân không để ý” Ngụy hoàng nói thoải mái, “Dân làm trọng, xã tắc đứng thứ hai, quân nhẹ hơn. Nói đúng lắm”

“Bệ hạ quá khen” Diệp Vũ nói thản nhiên.

“Huyền Nhi, nếu nàng được học hành, chắc không kèm nam nhi đâu” Ông ta cười vang nói.

“Nô tì chỉ là giới nữ lưu, sao hiểu được đạo trị quốc chứ ạ? NÔ tì đi theo bệ hạ anh minh thần võ, mới học được chút, vừa rồi là nói năng vớ vẩn thôi ạ”

Với sự khiêm tốn và giấu diếm của nàng, ông ta rất thích thú, cười sang sảng lan truyền khắp. Bỗng ở ngự hoa viên vang lên một tiếng kêu thê lương, “Bệ hạ....bệ hạ...” Cả hai cùng quay lại nhìn, Kiêu thực phi chạy tới, cứ như đã xảy ra chuyện gì lớn vậy. Nàng ta không trang điểm phấn son, tóc tai rối tung, mặc bộ quần

áo bên trong màu tím, bên ngoài khoác áo mềm mỏng, giữa trời đông thế này nhìn có vẻ mỏng manh. Diệp Vũ nhìn ông ta, ông ta cũng không có ý lên đón, thờ ơ.

Kiều Thục phi đang thời kỳ ở cữ mới có mấy ngày, sao có thể đi ra hứng gió chứ? Chẳng phải muốn chết sao?

Đang chạy nằng ta bỗng ngã xuống đất, lại lập tức bò dậy, chạy vội tới quỳ xuống trước mặt Ngụy hoàng, tay kéo áo vàng của ông ta, mày cau nhanh, khuôn mặt tái nhợt đầy đau xót, nói thê lương, “Bệ hạ, nô tì sinh ra là trẻ con, không phải con báo... xin bệ hạ minh xét...”

Có hai cung nữ đi sau, các nàng ta thấy chủ tử quỳ xuống trên mặt đất, cũng cùng quỳ xuống theo.

“Người đang thời kỳ ở cữ, chạy ra đây làm gì?” Ngụy hoàng lạnh giọng hỏi.

“Bệ hạ, nô tì làm sao mà sinh ra một con báo chứ? NÔ tì không tin...” Kiều thực phi khóc thống khổ, khiến người ta cảm động lây, “Đó là đứa con của bệ hạ mà, sao lại là con báo được chứ... Xin bệ hạ hãy làm chủ cho nô tì...”

“Trầm tận mắt nhìn thấy, còn giả nữa sao?” Ánh mắt ông phát lạnh, thấy nàng ta khóc lóc âm ỉ ở ngự hoa viên, lại còn cãi, chẳng những không lấy được sự đồng tình mà ngược lại càng cảm thấy phản cảm với nàng ta hơn.

“Không phải...Nhất định có kẻ hãm hại nô tì... Nhất định có kẻ đã ôm con của nô tì đi, rồi lấy con báo thay thế...” Nàng ta lo lắng không yên nói đầy bất lực, “Bệ hạ, đó là đứa nhỏ của người kia mà, bệ hạ không thể để người ta mưu hại con nô tì được...”

“Đỡ Thục phi về tắm điện!” Ngụy hoàng ra lệnh, trong giọng nói tràn ngập lửa giận. Hai cung nữ vội vã tới đỡ Kiều Thục phi, nàng ta lại đẩy mạnh các nàng ấy ra, ánh mắt chuyển sang Diệp Vũ, trong nháy mắt đã trở nên oán hận, âm độc, “Nhất định là người! Lúc ấy người cũng ở trong tắm điện của bản cung, nhất định là người đã âm thầm giở trò quỷ rồi...”

Lời vừa dứt, nàng ta nhào lại, cứ như muốn xé nát kẻ thù ra vậy, ánh mắt đầy oán hận. Chuyện này xảy ra quá nhanh, ai cũng không ngờ tới nàng ta như một người đàn bà đánh đá nhào lại. Diệp Vũ cũng không phản ứng kịp, hai má đã trúng một cái tát của nàng ta, nhưng sức không lớn nên cũng không đau lắm.

Diệp Vũ là cung nữ, dĩ nhiên không thể đánh lại, Kiều thực phi thừa thắng xông tới, túm chặt tóc nàng, “Đem đứa bé trả lại cho bản cung... Con tiện nhân, mang đứa bé trả lại cho bản cung...”

Đau quá! Diệp vũ vẫn không đánh lại, chỉ là mày cau chặt hơn.

176. Chương 179: Chìm Đắm Trong Mùi Hương Mềm Mại

Thấy tình hình vậy, Ngụy hoàng đi tới, một chương đánh trúng bả vai của Kiều Thục phi, bảo vệ Diệp Vũ. Kiều Thục phi vốn đã yếu sẵn, sao chống lại được một chương mạnh thế? Chỉ trong khoảng khắc, nàng ta ngã xuống mặt đất, cứ lặng nhìn bệ hạ, như đang nhìn một người xa lạ.

“Có đau không?” Ngụy hoàng hỏi thân thiết, ôm trọn vòng eo nàng.

“Nô tì không sao” Diệp vũ vội tránh rất nhanh.

“Bệ hạ, là nàng ta!” Kiều Thục phi giận chỉ nàng, trong mắt phụt ra oán hận, “Là nàng dùng con báo đổi con của nô tì...”

“Đưa Thục phi về!” Giọng Ngụy hoàng hạ lệnh, lạnh tanh, “Không có ý chỉ trầm, không thể bước ra khỏi tắm điện nữa bước!”

Kiều Thục phi làm náo loạn hoa viên, bị Ngụy hoàng cấm chửi, điện Sương Mai gần như trở thành lãnh cung, nói vậy có không ít kẻ vỗ tay vui mừng. Trong số đó có Lệ quý phi.

Đêm nay, Ngụy hoàng rút cuộc đi tới điện Tử Thần, Diệp Vũ không cần đi theo hầu hạ, nghỉ tạm trong tắm phòng. Nàng đang định tắt đèn đi ngủ, bỗng cửa sổ có người mở ra, nàng chấn kinh quay đầu, thấy Thác Bạt Hoàng nhanh nhẹn trèo từ cửa sổ tiến vào.

“Huynh sao tới chỗ này thế? Không ai phát hiện ra sao?” Nàng sợ hết mức.

“Với ta mà nói, ra vào hoàng cung như đi trên đất phẳng vậy” Hắn tự tin tới mức cuồng vọng.

“Có chuyện quan trọng à?”

“Tôi thăm nàng”

Nàng lấy thêm áo choàng khoác lên người, đánh giá hắn. Hắn mặc quần áo đen, nhìn lồi cuồn thần bí như bóng đêm vậy khiến người ta thấy không rét mà run. Sở dĩ sợ hắn là vì lo hắn lại khinh bạc.

Tâm tư Diệp Vũ hơi đổi, hỏi, “Đứa bé của Kiều Thực phi, huynh giết chế rồi à?”

Thác Bạt Hoàng ngồi trước bàn, “Đứa trẻ mới sinh kia tốt xấu gì cũng là đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta, ta sai người đưa nó tới một nơi rất xa rồi”

Được thế nàng an tâm, tội ác trong lòng cũng giảm bớt chút. Hắn nhìn thấu tâm tư nàng, nói tỉnh táo, “TRăm ngàn lần đừng mềm lòng, nếu không, người nàng muốn cứu vĩnh viễn là tù nhân mà thôi”

“Ta biết rồi” Cứ nghĩ đến Minh Phong, lòng nàng lại nhoi nhói đau, “Đúng rồi, huynh an bài được không? Ta muốn ra cũng gặp Minh Phong ngày nào đó được không?”

“Qua hai ngày nữa ta sẽ nói cho nàng ngày cụ thể” Ánh mắt hắn dừng trên mặt nàng, dần nóng rực lên. Nàng tránh ánh mắt hắn, lòng không yên. Hắn ngồi xuống nhàn nhã, dáng cao ngất, khí độ nghiêm nghị, khiến cả tắm phòng trở nên chật chội.

“Giờ cũng không còn sớm nữa, ta mệt rồi, mời Vương gia sớm ra cung cho” Diệp Vũ tay nắm chặt sốt ruột.

“Nàng sợ ta sao?” Thác Bạt Hoàng đứng dậy tới gần nàng, nhìn xuống nàng, ánh mắt mờ ám không rõ.

“Không phải... Ta mệt rồi...” Nàng chậm rãi lui lại. Hắn đi tới, bức nàng tới trước giường, “Sợ ta hôn nàng soa? Hay sợ ta ôm lấy nàng?”

Nàng ngược mắt lên, đón nhận ánh mắt nóng rực của hắn, “Ta thật sự mệt chết đi được, Vương gia đi nhanh đi”

Mặt hắn nhìn thật đáng sợ! Đen thăm thẳm, lại lạnh băng bất kỳ lúc nào. Thác Bạt Hoàng nhìn nàng chằm chằm một lúc, bên môi bỗng nở nụ cười như có như không, “Mấy ngày nay, nàng ở trong cung cần cẩn thận chút”

“Ta biết rồi”

“Chuyện Kiều Thực phi dễ, nhớ không được tiết lộ chút nào đó” Hắn lại dặn dò.

“Ta dĩ nhiên biết tính nghiêm trọng rồi, sẽ không nhiều lời” Nàng nói mất kiên nhẫn. Hắn lại cười trầm trầm, nhìn nàng một lúc nữa sau đó mới nhảy ra khỏi cửa sổ rồi đi. Diệp Vũ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ sau này nhất định phải đóng cửa sổ thật chặt mới được.

Kiều Thực phi điên rồi. Diệp Vũ nghe cung nhân điện Thừa tư nói, Kiều thực phi không chấp nhận nổi chuyện sinh ra báo là thật, suốt ngày tranh cãi âm ỉ, không lúc thì đánh chửi cung nhân, lại nổi điên gài đó, các thứ trong tắm điện đều bị nàng ta đập nát, dưới đất một đồng hỗn độn. Cung nhân không ai dám tới gần nàng ta, cũng không dám đi thu dọn mọi thứ, bởi vì đi vào thì sẽ bị đầu rơi máu chảy, thậm chí sẽ bị nàng ta giết chết không biết chừng.

Kiều Thực phi định trốn mấy lần, đều bị thị vệ ngoài đại điện ngăn lại, nàng ta liền mắng to thị vệ. Diệp Vũ cảm thán cho Đế vương bạc tình, cho dù lúc trước có được hưởng ân sủng tới mức nào, cũng sẽ bị thất sủng, bị nhốt trong lãnh cung.

Hai ngày nay, thái y bắt mạch cho Kiều Thục phi, bảo nàng ta bị bệnh mất trí. An Thuận báo lại, lại hỏi Ngụy hoàng cẩn thận, “Có cần truyền thái y chẩn trị cho Thục phi không ạ?”

Ngụy hoàng như không muốn nhìn thấy biểu hiện của nàng ta, nói chán ghét, “Thôi, người đi điện Sương Mai một chuyến, chuyển nàng ấy tới Phúc Nhạc đường đi”

An Thuận lĩnh chỉ, liền đi tuyên chỉ.

Sau đó, Diệp Vũ hỏi qua cung nhân xem Phúc Nhạc Đường ở chỗ nào. Cung nhân nói, Phúc Nhạc đường là lãnh cung, là chỗ ở tối tăm hẻo lánh ẩm ướt trong hoàng cung, là nơi mà phi tần bị phế đều ở đó. Hơn nữa, Phúc Nhạc đường không có nhiều thức ăn, tiền tiêu hàng tháng cũng thiếu, vốn không được ăn no, mặc không đủ ấm, lại còn bị người khác bắt nạt. Tóm lại, chuyển tới chỗ đó phi tần đều không trở lại được, ở đó rục rươu tới tận cuối đời.

Như vậy đời Kiều Thục Phi cũng chính là cuối đời này rồi. Trong lòng Diệp Vũ bất an, chỉ cảm thấy chính mình đã hại Kiều Thục phi thành như vậy. Nhưng vì cứu Minh Phong, nàng chỉ đành trơ mắt giúp ngược thôi.

Giữa trưa ngày hôm sau, Ngụy hoàng ở ngự thư phòng thương nghị với đại thần chuyện quan trọng, không cần nàng tới hầu hạ, thì nổi lên ý nghĩ trong đầu, đi tới trước Phúc Nhạc đường.

Rê bầy ngoạn tám, hỏi mấy cung nhân, đi mất nửa canh giờ nữa mới tìm được Phúc Nhạc đường. So với hậu cung điện tiền triều xanh vàng rực rỡ, thì Phúc Nhạc đường lại là một tòa cung điện đơn sơ, đổ nát, đã nhiều năm không có ai trông coi. Diệp Vũ đưa ra yêu bài ngự tiền, cung nhân thấy yêu bài vàng sáng lóng lánh, như thấy vàng vậy, lập tức cung kính hẳn lên, hai mắt tỏa sáng, “Cô cô có gì dạy bảo ạ?”

“Không có gì, ta chỉ là tới thăm một người, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là được”

“Người cứ việc nhìn đi ạ, người muốn nhìn ai ạ?” Cung nhân cười làm lành nói.

Diệp Vũ đưa mắt nhìn lướt bên trong một lượt, lại không phát hiện ra Kiều Thục phi, “Ta định nhìn Kiều Thục phi mới được đưa tới hai ngày trước một chút”

Cung nhân nghĩ ngợi, “Đưa tới hai ngày trước ạ? Là phi tần bị điên ạ?”

Diệp Vũ gật đầu, cung nhân chỉ thẳng vào trong ngõ ngách, “Nha, chính là nàng ta đó”

Nàng nhìn qua, trông thấy ở tận cuối hành lang, dưới mặt trời mùa đông lạnh lẽo, có một người phụ nữ ăn mặc quần áo xám bẩn thỉu. Khuôn mặt nàng ta tái nhợt, búi tóc tán loạn, gục đầu xuống, hai tay ôm một chiếc gối nhỏ, đu đưa nhẹ nhàng, cứ như chiếc gối nhỏ ấy là con của nàng ta vậy. Nàng ta nhìn con hiền từ, còn chơi đùa cùng con.

Diệp Vũ đi trước mấy bước, ngơ ngác nhìn Kiều Thục phi, trong lòng khổ sở. Tiết mục “con báo đổi thái tử” vừa xong, lại khiến cho nàng ta biến thành kẻ điên, bị vứt bỏ tới một nơi bẩn thỉu, như bị bỏ quên hoàn toàn.

Có lẽ, tranh đấu hậu cung tàn khốc là thế, không phải anh chết thì tôi mất mạng, không phải anh đổ máu thì ta sẽ nổi điên. Nhưng Diệp Vũ chưa bao giờ muốn hại người, giờ Kiều Thục phi có nàng đồng lõa mà biến thành như vậy, kết cục thế lương, nàng không thể chịu nổi.

TRên đường trở về, lòng nàng đầy nặng nề. Thác Bạt Hoàng muốn giúp thái tử lên ngôi, sẽ hạ đổ Hàn Vương, Vệ Vương, không biết còn có bao nhiêu âm mưu quỷ kế nữa, còn không biết có bao nhiêu người trở thành vong hồn trong cái hoàng cung này nữa.

Đi qua một góc cung, bỗng thấy trước mặt tối sầm, như có cái gì chụp đầu nàng lại vậy, nàng lắc mấy cái, thì cảm thấy ý thức càng mờ dần...

Lúc tỉnh lại, nàng phát hiện ra mình đang ở trong một cung thất tối mờ, chân tay bị một dây thừng to trói lại trên ghế. Nhớ tới mấy ngày trước Thác Bạt Hoàng báo cho mình biết cần phải cẩn thận, không thể ngờ được nàng đề phòng như thế lại còn bị người ta bắt trói lại. Lần này, kẻ trói nàng là ai vậy? Hàn vương Thác Bạt Thao ư?

Tiếng cửa kẹt một cái, có người tiến vào, là hai người. Do họ đứng ngược sáng, khuôn mặt đen kịt, nàng nhìn không rõ dung mạo họ, chỉ cảm thấy hia kẻ này chẳng phải người tốt lành gì.

Họ đóng chặt cửa phòng, đặt nền lên một chiếc ghế khác. Nhìn theo ánh nền mỏng manh, nàng nhận ra một trong kẻ đó là Hàn vương Thác Bạt Thao.

Hắn không sợ nàng nhận ra, khom người xuống, hai tay đỡ lưng ghế, vòng chặt nàng lại, khuôn mặt tục tằn như mặt mãnh thú vậy, trông rất đáng sợ, “Người thật to gan!”

Diệp Vũ không sợ, “Vương gia bắt nô tì tới đây, không biết có gì chỉ giáo?”

“Có can đảm lắm!” Thác Bạt Hạo cất giọng thừa nhận, “Không phải bốn vương chỉ giáo người, là người chỉ giáo bốn vương mới đúng”

“Vương gia thật biết nói đùa, nô tì sao có bản lĩnh chỉ giáo Vương gia chứ” Nàng thầm nghĩ hắn bắt mình lần này là có mục đích gì.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, bốn vương hỏi người, người phải trả lời chi tiết” Lông mi to thô đen dày của hắn trầm xuống.

“Nô tì sao dám lừa gạt Vương gia chứ? Vương gia cứ việc hỏi đi”

“Lúc Kiều thực phi sinh, người đang ở trong tắm điện hả?”

“Ai cũng đều biết, nô tì ở trong tắm điện của Kiều Thực phi mà” Nàng đoán không sai, hẳn là vì chuyện này. Thác Bạt Thao lại hỏi lạnh, “Kiều Thực phi thật sự sinh ra con báo sao?” Hắn bóp chặt miệng nàng, “Nếu có nửa câu nói láo, bốn vương sẽ cho người nếm thử mùi vị bị lửa thiêu”

Diệp Vũ bất giác co rụt thân mình lại, “Nô tì có trăm lá gan cũng không dám mạo phạm tội lớn khi quân này, đó là phải tru di cửu tộc đó ạ”

Hắn cười lạnh, “Biết thì tốt, có phải có kẻ đã lấy con báo đổi đứa trẻ mới sinh của Kiều Thực phi không? Vậy đứa trẻ mới sinh đó đâu rồi?”

Nàng nói cường điệu, “Kiều Thực phi chính xác là sinh ra một con báo, không phải là trẻ mới sinh”

Lực trên tay hắn dùng sức, bóp chặt miệng nàng, “Người đã không biết sống chết, bốn vương thành toàn cho người!”

Dứt lời hắn buông nàng ra, một nam tử khác cầm một cây nến Thanh Hoa trong tay, tóm lấy tay nàng, dí vào ánh nến.

Nàng kinh hãi, định rụt tay về, song không rụt lại được, “Người định làm gì?”

Dùng lửa thiêu? Đem giọt nến cháy rót lên tay nàng ư?

“Chỉ cần người nói ra chân tướng, bốn vương sẽ thương hương tiếc ngọc ngay” Ánh mắt Thác Bạt Hạo nặng nề.

“Vương gia, đây là sự thật, chân tướng, cho dù Vương gia có bức nô tì thế nào, nô tì cũng vẫn sẽ nói như vậy” Giọt nến rất đau, Diệp Vũ khổ sở hết cách, biết làm sao bây giờ đây?

“Chuyện hoang đường như vậy, chỉ có phụ hoàng mới tin thôi” Gương mặt hắn đầy nham hiểm, “Vì hai bà đỡ đẻ Kiều Thực phi không rõ tung tích, thị tì Vân Nhi thân cận của nàng ta sau đó cũng rời cung chẳng rõ đi đâu, loại dấu hiệu này cho thấy, các nàng đã bị người ta mua chuộc rồi. Đổi lại, đứa trẻ mới sinh của Kiều Thực phi mới bị các nàng ấy đổi thành con báo, nếu không các nàng ấy cũng sẽ không mất tích. Kiều thực phi sinh cũng là lúc người ở tắm điện, thấy việc thì cho qua, người không phải đồng mưu thì đó là chủ mưu”

“Vương gia bịa chuyện thật tài quá, có thể tới quán rượu làm người kể chuyện được rồi đó” Nàng kinh ngạc với lời nói của hắn gần như giống sự thật tới nhường ấy, lòng hoảng loạn, “Nô tì thật sự không nhìn thấy trẻ mới sinh, chỉ nhìn thấy con báo. Vương gia không tin, nô tì cũng hết cách rồi”

Đôi mắt Thác Bạt Thao lập tức lạnh tanh, ý bảo cấp dưới bắt đầu nhỏ nết. Diệp Vũ nhìn ngọn lửa đỏ nhỏ kia, nhìn giọt nến chậm rãi chảy xuống, “Vương gia, nô tì...”

Cây nến lập tức dịch ra, Thác Bạt Thao hết kiên nhẫn quát, “Nói!”

Nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, “vương gia kiên trì bức cung, nô tì chỉ có một mạng, bị thương thì thôi, nhưng sau này vương gia ở trước ngự tiền có gặp phiền phức gì, nô tì tuyệt đối sẽ không nói nửa lời hay cho Vương gia đâu!”

“Bốp” một tiếng. Hắn ra tay đánh bất ngờ một cái, lực rất mạnh, khiến người ta không ngờ nổi, hai má của nàng lập tức xuất hiện năm dấu tay.

Bất giác nàng cảm thấy một luồng tanh ngọt trào ra từ miệng, tràn ra khóe miệng, lỗ tai ong ong, mắt nổ đom đóm. Hắn túm lấy tóc nàng, bức nàng ngẩng đầu lên, “Bổn vương biết ngươi có bản lĩnh, bổn vương chỉ không thể để ngươi có bộ dạng đắc ý như thế! Một ngày nào đó, bổn vương sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Nàng không biết hắn đang nói gì nữa, đầu vầng mắt hoa, chỉ cảm thấy khuôn mặt hắn mơ hồ không rõ, thậm chí trong nháy mắt... chậm rãi, trước mắt ngày càng đen dần, đen tới mức đưa tay ra không thấy tay nữa.

“Vương gia, nàng ta hôn mê rồi” Kẻ thuộc hạ kia nói.

“Tiện nhân chẳng ra gì” Thác Bạt Thao nâng mặt nàng lên, nghiền ngẫm nhìn chăm chăm. Khuôn mặt này mềm mại như hoa, thân hình này nõn nà thon thả, chẳng kém phi tần trong cung tỳ nào. Nếu không được phụ hoàng sủng ái nàng ta hơn, hẳn nhaats định không tha cho nữ tử khiến cho ai cũng muốn làm phi này.

Một tia sắc dục hung ác nham hiểm chợt lóe lên trong mắt hắn, hắn đi ra ngoài, “Mặc nàng ta ở trong này tự sinh tự diệt đi!”

Bốn năm đại thần từ ngự thư phòng đi ra, An Thuận tiến vào, khom người bẩm báo, “Bệ hạ, nô tài không tìm thấy Diệp Huyền”

Ngụy hoàng bỗng dưng muốn ăn cháo thịt nạc Diệp Vũ làm, mới bảo hắn đi truyền lời, bảo Diệp Vũ nấu cháo thịt nạc. Nhưng mà hắn đã lần tìm cả điện thừa tự, cả tắm phòng của nàng, cả ngự hoa viên mà chẳng tìm thấy nàng đâu.

Thác Bạt Hoàng vẫn còn ở ngự thư phòng nghe thấy hắn bẩm báo thế, trong lòng sốt ruột, nàng đi đâu vậy?

“nàng có thể đi đâu chứ? Phái thật nhiều người đi tìm xem nào” Ngụy hoàng bỗng rất nhớ tới mùi vị của cháo thịt nạc, cũng muốn thấy nàng, liền nói ngay, “Trời không còn sớm nữa, trẫm đói bụng rồi, bảo nàng mau tới ngự thư phòng ngay”

“Vâng, nô tài sẽ cho nhiều người đi tìm” An Thuận lĩnh chỉ.

“Phụ hoàng, nhi thần có chuyện không biết có nên nói không nữa” Thác Bạt Hoàng biết nàng tuyệt đối sẽ không đi loạn, nếu không thấy nàng, nhất định có chuyện xảy ra rồi.

“Nói”

“Thiên hạ trong ngoài, mọi người trong cung đều nói, phụ hoàng rất sủng ái với vị cung nữ này, đến cả đi săn không được mang cung nữ đi theo cũng ngoại lệ mang nàng ấy đi. Thân phận nàng ấy thấp kém, lại được hưởng thánh ân, khó tránh khỏi khiến nhiều người đố kỵ. Nhi thần nghĩ thấy nàng ấy biết trước sau, rất đúng mực, nhất định sẽ không chạy loạn. An công công đã không tìm thấy nàng ấy, biết đâu đã có chuyện gì xảy ra rồi cũng nên?” Hắn lựa từ cẩn thận, “Nhi thần ngu muội, không dám đoán bừa”

Tim Ngụy hoàng nhảy bần bật lên, sắc mặt lạnh lẽo, nặng nề đứng dậy.

An Thuận nói, “Vương gia nói rất có lý, nô tài cũng hiểu rõ Diệp Huyền không phải người bừa bãi, nàng ấy biết bệ hạ có thể truyền triệu nàng ấy bất cứ lúc nào, cũng sẽ không biết chừng mực như vậy đâu”

Ngụy hoàng hạ lệnh, “Phái nhiều người đi tìm! Cả thị vệ ngự thư phòng cũng phái đi hết!”

Thác Bạt Hoàng giả vờ thông dong, “Phụ hoàng, nhi thần nhân nhà không có việc gì làm, chẳng bằng cũng đi cùng An công công đi tìm”

Ngụy hoàng trong lòng lo lắng an nguy của Diệp Vũ, thật không có nghi ngờ gì khác, bảo hắn nhanh đi tìm người. Thác Bạt Hoàng và An Thuận cùng nhau rời ngự thư phòng đi, sai thị vệ phân tán ra đi tìm.

“Vương gia, trong cung lớn như vậy, cung thất lại quá nhiều, biết tìm thế nào đây/” An Thuận lo lắng nói.

“Cố sức đi tìm bằng được”

Thác Bạt Hoàng nhìn sắc trời, biết qua nửa canh giờ nữa thì trời tối, vậy càng khó tìm người hơn. Vũ Nhi, nàng ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Hắn ngoắc một thị vệ lại gần, nói hai ba câu bên tai thị vệ, sau đó thị vệ liền chạy đi. An Thuận nói, “Vương gia, hay đi chung quanh tìm xem sao?”

“Đừng vội, trước đợi tin đã” Thác Bạt Hoàng nhìn chân trời phía xa xa,. Ánh mắt nặng nề, chậm rãi nhắm lại.

“Nô tài xin nghe vương gia”

An Thuận chưa bao giờ giống như hôm nay chẳng có chủ ý gì, bởi Diệp Huyền là người quan trọng trong lòng Ngụy hoàng, không thể qua loa được. Nếu có chút sơ xuất gì, vậy cũng chẳng phải là chuyện đùa.

Chẳng bao lâu thị vệ kia trở về bẩm báo, Thác Bạt Hoàng nghe xong, thần sắc biến đổi, “An công công, theo bốn vương đi tìm người”

An Thuận thấy hắn đi như chạy, ngây ngẩn ngờ ngạc một lúc mới chạy đuổi theo. Thác Bạt Hoàng trong đầu đều là hình ảnh đáng sợ, lo âu, vội vàng. Vũ Nhi, nàng ngàn lần đừng có việc gì nhé... Vũ Nhi.. Nếu như thác Bạt Thao xuống tay với nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!

Mỗi một nơi hẻo lánh trong cung đều là nơi dễ dàng cho người ta dấu người, chỉ là không tìm thấy nàng. Làm sao đây?

Tim hắn co bóp thành một đóm, cứ như có bàn tay vô hình nào đó bóp trái tim hắn, ra sức bóp nắn, chà đạp thoải mái, hắn gần như thở không nổi... Lại không tìm thấy nàng, hắn sẽ điên lên mất...

Rốt cuộc tới một cung điện ẩm thấp đồ nát, hắn đá văng cửa thấy trên nền có một người nằm, trên có vết máu. Hắn khiếp sợ lại vui sướng, thấy đúng thật là Vũ Nhi, lập tức ôm lấy nàng, gọi hai tiếng nhưng nàng chẳng có phản ứng gì, bất tỉnh nhân sự.

An Thuận tiến vào thấy tai trái của nàng, trên mặt đều có máu, lập tức nói ngay, “Vương gia, mau mau mang nàng về điện thừa tư”

Thác Bạt Hoàng ôm lấy nàng, chạy nhanh vội vàng. An Thuận chạy theo sau, sai cung nhân đi ngự thư phòng bẩm tấu với bệ hạ, truyền thái y.

Vũ Nhi, nàng đừng có việc gì đó... Vũ Nhi, là ta không tốt, quá sơ xuất...

Nửa đường, Diệp Vũ tỉnh lại thấy Thác Bạt Hoàng ôm mình chạy bất giác nghĩ ngợi, nếu là Minh Phong thì tốt biết bao.

Khuôn mặt hắn cau chặt lại, trong mắt lộ ra thân thiết lo âu, nàng nhớ ra, từ Dương Châu về Kim Lăng không lâu, có một lần Minh Phong cũng ôm nàng thế này, cũng nghênh ngang đi trên đường về điện Trùng Tâm... Khi đó tuy giữa họ có oán khí, có thương tích, nhưng hiện giờ nhớ lại, thì ra lại đẹp như thế... Người yêu nhau chỉ cần một chỗ, bất luận là ngọt ngào hay đau đớn đều là cam tâm tình nguyện, đều tốt đẹp cả...

Trở lại điện thừa tư, hắn đặt nàng lên ghế, quan tâm hỏi han, “nàng cảm thấy chỗ nào không khỏe không?”

An Thuận thấy cảnh này bỗng cảm thấy kỳ lạ, vì sao Tề Vương lại quan tâm tới Diệp Huyền như vậy chứ?

“Tạ Vương gia quan tâm, nô tì không sao” Nàng nhận thấy ánh mắt khác thường của An Thuận, nói xa cách, “Vương gia, ta không sao..”

“Nàng bảo không sao là sao? Trên mặt nàng đều là máu, lúc nào thái y tới, xem kỹ cho người là được” An Thuận hỏi kỳ lạ, “Làm sao người lại tới chỗ đó hả? Sao có thể té xỉu ở đó chứ?”

“Đau đầu quá,...” Diệp Vũ ôm đầu, mày cau chặt lại. An Thuận không hỏi nữa, Thác Bạt Hoàng bảo hẩn rót cho vũ Nhi một chén trà nóng cho nàng uống, hẩn liền đi.

SÁt khí ngập tràn trong mắt Thác Bạt Hoàng, hạ giọng hỏi, “Là Hàn Vương hả?”

Nàng gật đầu, “Trước đừng nói với bệ hạ, không có bằng chứng, chẳng làm gì được hẩn đâu”

Thật không thoải mái tý nào, tai trái ong ong, nghe không rõ người khác nói, đầu cũng choáng váng, một chường của Thác Bạt Thao kia quá nặng.

An Thuận bưng chén trà trở lại, nàng vừa uống một ngụm, Ngụy hoàng đã vội vã về.

Mọi người hành lễ, nàng đang định xuống giường, ông ta bước nhanh tới ngăn lại, trước mắt lo âu, “Người ngồi đi” Thấy tai trái, trên mặt nàng nhiễm máu đỏ đập vào mắt, ông ta lập tức tức giận, hỏi, “Bị thương ở đâu? Ai đánh người thành như vậy hả?”

“Bệ hạ, nô tì khó chịu lắm... Chẳng nghe rõ bệ hạ nói gì cả...” Diệp Vũ vốn đã khó chịu sẵn, giả vờ đứng lên vô cùng thuần thực, “Bệ hạ, tai trái của nô tì không nghe được rồi, hẩn là tật cũ lại tái phát”

“Thái y đâu? Sao thái y còn chưa tới hả?” Ngụy hoàng sốt ruột kêu lên.

“Thái y tới rồi” An Thuận thấy Lâm thái y đang vội vàng chạy rời.

Sau khi Lâm Thái y chẩn trị xong, bấm tấu, “Bệ hạ, tai trái của Diệp cô nương không nghe được là do tật cũ, lần này bị người ta dùng một chường tát mạnh, dẫn tới tật cũ tái phát, tai trái Diệp cô nương mới chảy máu, đầu váng mắt hoa. Vì thần sẽ viết phương thuốc, uống trong vòng tám ngày thì sẽ khỏi ạ”

Ngụy hoàng hỏi đầy thương cảm, “Tai trái nàng ấy không nghe được, có thể trị được không?”

Lâm thái y đáp, “Tai trái không nghe thấy cứ như người còn một chân vậy, rốt cuộc chẳng hơn, vì thần không có khả năng chữa khỏi”

Thực ra Ngụy hoàng cũng biết người bị điếc tai không thể có khả năng nghe được thanh âm nữa, nhưng ông vẫn cứ muốn hỏi một câu, Nàng ấy chỉ còn có tai phải là nghe được, chẳng trách có lúc ông cảm thấy nàng nghe không rõ lắm, thật tiếc quá.

Lâm thái y cáo lui, An Thuận sai cung nhân cùng hẩn về ngự hiệu thuốc lấy thuốc. Diệp Vũ mỉm cười nói, “Bệ hạ, nô tì quen rồi, không có bệnh nặng gì. Tạ bệ hạ quan tâm.

“Tai trái người không nghe thấy, vì sao không nói cho trẫm biết?” Giọng Ngụy hoàng đầy trách móc.

“Nô tỳ bệnh là việc nhỏ, trong lòng bệ hạ nên nghĩ tới là chuyện quốc gia đại sự mới đúng ạ”

“Phụ hoàng, Diệp cô nương tính tình sáng khoái, phụ hoàng đừng lo lắng quá mức” Thác Bạt Hoàng cười nói, thấy phụ hoàng đối đãi nàng tốt như thế, trong lòng hơi khó chịu.

“Đúng rồi, người tìm được nàng ấy ở đâu thế?” Ngụy hoàng bỗng dừng nhớ tới việc này, trên nàng còn rõ năm dấu tay, chắc chắn là bị nam tử ra tay đánh nặng rồi.

“Bệ hạ, chuyện này đừng truy cứu nữa được không, nô tì không sao là tốt rồi, có được không?” Nàng tha thiết khẩn cầu, “Bệ hạ không truy cứu xax đã là phúc của nô tì rồi ạ”

“Được, người đi về nghỉ trước đi, nhiều ngày nữa không cần tới hầu hạ” Hẩn xoa xoa tay nàng sia hia cung nữ đỡ nàng trở về, cố gắng chăm sóc chiếu cố nàng ăn uống ngủ nghỉ mấy ngày tới.

Trước khi rời đi, Diệp Vũ quay đầu lại, ý bảo Thác Bạt Hoàng không cần khai ra Thác Bạt Thao. Ngụy hoàng ngồi xuống, nhìn con với ánh mắt lạnh sắc, “Người tìm được nàng ở đâu?”

Thác Bạt Hoàng đáp, “Ở tại một cung thất vô cùng hẻo lánh, lúc nhi thần tìm được Diệp cô nương, nàng ấy đã bất tỉnh nhân sự, không có một ai bên cạnh”

An Thuận trở lại đại điện, bầm, “Bệ hạ, nô tài nghĩ tới, có kẻ mưu hại Diệp cô nương, chỉ là không có gan hạ độc thủ thôi”

“Phụ hoàng nếu nàng ấy nói không truy cứu nữa, chẳng bằng...” Thác Bạt Hoàng nói đầy khó xử.

“Người biết cái gì, cứ việc nói” Mặt ngự hoàng vốn đã đen kịt, giờ bị người ta làm tức giận trông càng âm u đáng sợ hơn.

“Nhi thần lúc tìm thấy Diệp Huyền, vô ý thấy Nhị hoàng huynh ở gần bên cung thất cạnh đó” Thác Bạt Hoàng lựa từ cẩn thận, “Nhi thần biết phụ hoàng luôn coi trọng hoàng huynh, bởi vậy, nhi thần chỉ là bẩm báo chi tiết, không dám đoán mò”

“Nô tài lại không phát hiện ra...” An Thuận nói đầy ngạc nhiên.

“Lúc ấy An công công đang nhìn đi nơi khác, bởi vậy không nhìn thấy” Thác Bạt Hoàng giải thích đầy thông dong.

Ngự hoàng ánh mắt sắc như đao, “Theo ý ngươi, Hàn vương có hiềm nghi?”

Thác Bạt Hoàng cố ý lấp la lấp lửng, “Nhi thần thật chẳng dám đoán gì cả, chẳng qua là...” Ngự hoàng giận nói, “có chuyện cứ nói”

Thác Bạt Hoàng nói nặng nề, “Nhi thần ngu ngốc, Kiều Thục phi nhận định Diệp Huyền mưu hại nàng ấy, lấy con báo đổi hoàng tử. Mà Nhị hoàng huynh lúc nào cũng có giao tình với Kiều Thục phi, chắc Nhị hoàng huynh cũng muốn biết rõ chuyện Kiều Thục phi sinh con báo nên mới ép hỏi Diệp Huyền”

An Thuận nói phụ họa theo, “Bệ hạ, Vương gia nói như vậy nghe cũng có lý lắm ạ”

Ánh mắt Ngự hoàng trấn định, hơi chút suy nghĩ. Thác Bạt Hoàng biết lời nói này đã được phụ hoàng để ý, nội tâm thấy thoải mái khá nhiều. Kể từ đó, phụ hoàng sẽ có vài phần nghi kỵ và ghét cay ghét đắng với Hàn Vương.

Nghỉ ngơi một ngày, tai trái Diệp Vũ cũng đỡ hơn chút, không còn chảy máu nữa. Ban đêm, cung nữ phụng chỉ hầu hạ nàng sớm đã về nghỉ, nàng cũng nằm xuống ngủ. Bỗng nàng nghe loáng thoáng có tiếng động ở cửa sổ, lập tức đứng dậy đi qua, khách không mời mà đến là Thác Bạt Hoàng.

Trên bàn có ánh nến u ám, lại có thêm hắc nên tối hơn. Hắc bước nhẹ tới, ngồi xuống mép giường, ngăn nàng xuống, “Nàng cứ nằm đi”

“Có việc gì thế?” Nàng bắt giác oán thăm, không có việc gì thì chạy tới đây làm gì chứ, “Lên núi cao sẽ gặp được mãnh hổ, Vương gia đừng có đến nữa”

“Nàng lo lắng cho ta à?” Hắc cười mờ ám.

“Ai lo lắng cho huynh chứ!” Nàng tức giận lườm hắc.

Mặt Thác Bạt Hoàng bỗng trở nên lạnh trầm, đôi mắt cũng đen sẫm lại, lạnh lẽo nhìn nàng chăm chú. Diệp Vũ thấy hắc nhìn như thế thì ngượng gùng, lảng tránh ánh mắt hắc, tìm nấp lụp bụp.

“Nhị hoàng huynh chính là đánh nàng một cái tát sao?”

“Vâng” Nàng nói đầy tự trách, “Cũng do ta không tự lo cho bản thân...”

Hắc cầm tay nàng, “Ta sẽ tìm người âm thầm bảo vệ nàng”

Nàng không trang điểm phấn son, tóc đen rủ xuống dáng người thanh tú, càng tăng thêm mảnh mai quyến rũ, khiến tim người ta đập thành thịch.

Tim Diệp vũ nhảy dựng lên, rút tay ra, “Được, ta muốn nghỉ ngơi”

Con ngươi đen nháy của Thác Bạt Hoàng lóe sáng nóng rực, cất tiếng khàn khàn, “Vũ Nhi...”

“Thừa dịp ta dưỡng thương mấy ngày, không cần phải hầu hạ phụ hoàng huynh, Vương gia có nên an bài ta ra cung gặp Minh Phong không đây?” Nàng suýt nữa thì quên mất việc này.

“Nàng vết thương chưa lành, sao có thể ra cung được?” Hấn bực mình, trong lòng hấn đều ngập tràn là nàng, mà trong lòng nàng thì lại ngập tràn người khác.

“Thế nào không thể chứ? Ta đây thì không sao, chẳng bằng nhân cơ hội ra cung” Nàng kiên định yêu cầu, “Ngày mai ta muốn gặp Minh Phong!”

Vốn hấn định an bài cho nàng gặp Sở Minh Phong hai ngày sau, không ngờ nàng lại đưa ra việc này, còn tưởng lần này có thể không cho họ gặp lại nhau nữa, nàng nói đầy nghiêm khắc, quyết không nhượng bộ. Hấn đành phải nói hai ngày sau mang nàng ra cung, nàng mới không nháo thêm nữa.

Diệp Vũ uống thuốc xong, buồn ngủ, đuổi hấn đi, hấn cũng không đi, Nhưng thật sự mệt quá, nàng mơ màng ngủ thiếp đi.

Thác Bạt Hoảng ôm lấy nàng, để cho nàng nằm thoải mái, lại sửa gọn chăn đắp cho nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi má tuyết trắng của nàng, sóng tình nổi lên trong cơ thể... Nhìn nàng ngủ say, thật sự muốn hôn gương mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết này, để thỏa nỗi khổ tương tư... Hấn đã làm vậy, cúi người xuống, hôn nhẹ lên mắt nàng, mũi, môi, cằm... Mềm nhẹ như gió, đầy thương tiếc...

Hai ngày sau Diệp Vũ ra cung thuận lợi. Vẫn là tòa nhà nhỏ kia, vẫn là gian phòng ấy, nàng lại thấy Sở Minh Phong. Hấn quay mặt vào bên trong ngủ, không biết có người tiến vào, ngủ say thật sự. Nàng ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn hấn. Hấn thở hơi nặng nhọc, mày cau chặt lại, kỳ lạ là trên mặt hấn hiện rõ sắc bệnh, chẳng lẽ bị bệnh sao?

Nàng sờ vào hai má hấn, trán, sợ tới mức nhảy dựng lên, người hấn nóng ra, chính là đang phát sốt. Làm sao đây?

Nàng lập tức đi tìm Thác Bạt Hoảng, hấn thấy nàng nhanh vậy đã ra, thì cảm thấy kỳ lạ, “Sao vậy?”

“Minh Phong sốt cao, huynh đi tìm một thầy thuốc đến, hoặc là sắc thuốc cho huynh ấy uống để giảm sốt” Nàng tính toán bình tĩnh.

“Nàng bảo ta đi sao?” Hấn kinh ngạc.

“huynh không đi thì ai đi đây?” Diệp Vũ ra dáng biểu hiện đương nhiên, thúc giục, “Rốt cuộc huynh có đi hay không?”

“Ta sai người chăm sóc tốt cho hấn là được”

“Không được!” Nàng nói uy hiếp, “Huynh không đi, hôm nay ta sẽ không về cung, ở lại đây chăm sóc cho huynh ấy”

Thác Bạt Hoảng tức tới nỗi chẳng có chỗ nào đánh, nàng thế mà dám bảo hấn đi bốc thuốc cho người đàn ông nàng yêu, thật không tin nổi nữa.

Nàng lại giục, uy hiếp, hấn mới miễn cưỡng đi tìm sắc thuốc. Trở lại gian phòng, nàng thấy Sở Minh Phong chui trong ổ chăn, lãnh phát run lên, ý thức mơ hồ. Biết làm thế nào đây?

Diệp Vũ lên giường, dịu hấn lại gần, để hấn dựa vào trên người mình. Đã mấy ngày không gặp, sao hấn lại bị nhiễm lạnh, bệnh thành vậy chứ? Vì sao hấn trông tiêu tụy, suy yếu vậy chứ?

Bất giác, lòng nàng đau đớn kịch liệt, nước mắt lăn xuống. Kể từ tội này, cả ngày buồn bực trong phòng, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, không bị bệnh mới là lạ.

Bỗng hấn hô khù khụ, ho mãi một lúc lâu mới ngừng lại. Thấy hấn ho nặng như thế, lòng nàng lại đau đớn từng cơn, từng cơn.

Sở Minh Phong đã tỉnh táo chút, mắt sưng lại, thấy nàng, vui mừng nở nụ cười, cứ cười nhẹ như gió thoảng mây trôi thế, hình như vô tâm vô phách, mà lại ngọt ngào. Nhưng nụ cười này chỉ chợt lóe lên rồi vụt tắt, mặt trở nên lạnh lẽo, đẩy nàng ra, “Nam nữ thụ thụ bất thân, người sao có thể... Xuống đi...”

“Minh Phong, là ta... Ta tới thăm huynh... Huynh bị bệnh, đang sốt rất cao...” Diệp Vũ ôm chặt hấn lại, “Sau đó còn uống thuốc hạ sốt nữa”

“Không biết liêm sỉ” Hấn dùng sức đẩy nàng xuống giường, lại khẽ động vào miệng vết thương, chau mày, không đẩy nàng nữa.

Nàng cảm giác biểu hiện này của hấn như rất đau, mắt dừng trước ngực hấn. Hấn thấy ánh mắt nàng, lập tức kéo áo choàng lại, nàng tốc độ còn nhanh hơn, chặn áo choàng của hấn, sợ ngậy người – thấy miệng vết thương trước ngực hấn mà há hốc mồm, mới có cũ có, sau lưng cũng có, là vết roi, là vết kiếm, vết nào cũng chọc đau mắt nàng.

Sở Minh Phong vội vã kéo áo choàng lại, xấu hổ khi bị người ta thấy.

“Là ai đánh huynh? Thái tử ngụy quốc à?” Diệp Vũ hỏi khổ sở.

Hấn gật đầu, “Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người!”

Nước mắt lăn dài, nàng không nói gì nhìn hấn, tim đau như vậy, rất đau, đau tới mức thở không nổi...

Hấn là Sở Hoàng, là công tử của trời, vì sao lại gặp khổ sở thế chứ? Vì sao lại khiến hấn trở thành tù nhân chứ? Tất cả đều là do Sở Minh Hiên ban tặng! Thác Bạt Hoàng cũng có phần!

Nàng nhất định phải mau chóng cứu Minh Phong ra, nếu không không biết hấn còn gặp phải chuyện gì nữa.

“Minh Phong” Diệp Vũ quỳ trên giường, ôm lấy mặt hấn, hứa hẹn với hấn, cũng chính là hứa hẹn với mình, “Ta nhất định cứu huynh đi ra ngoài!”

“Ta không cần người thương hại!” Sở Minh Phong thô lỗ đẩy tay nàng ra, “Dù người có cứu ta ra ngoài, ta cũng sẽ không cảm kích, ta không đi!”

Nàng biết hấn có khúc mắc, không sao, tới lúc đó hấn sẽ cùng mình đi. LÒNG hấn đang chảy máu, “Tề vương thích người, người cứ đi theo hấn đi, hấn sẽ mang lại hạnh phúc cho người, sẽ che chở cho người cả đời”

Nàng lại kinh ngạc và đau lòng, hấn thế mà dám nói ra vậy. Nhưng cũng biết, hấn không muốn liên lụy chính mình, không muốn mình đi theo hấn chịu khổ, mới có thể nói ra vậy. Nếu là trước đây, hấn sao có thể dâng hai tay tặng nàng cho người khác chứ?

“Ta biết, đây không phải là lời nói thật lòng của huynh” Diệp Vũ ôm cổ hấn, hình như có một bàn tay đang cào xé ruột nàng, “Đây là lời nói thật tình của ta, Tề Vương sẽ đối đãi tốt với người, sẽ đem hết sức mình ra yêu người, che chở cho người” Sở Minh Phong không nhìn nàng nữa, nói lạnh lùng.

“Vậy thì, huynh nhìn vào ta, lặp lại lần nữa” Nàng lại ôm lấy mặt hấn. Rốt cuộc hấn cũng không nói ra được, tim tan nát thành từng mảnh, đau nhức khó chịu.

Có trời mới biết hấn thống hận bản thân mình tới mức nào, thống hận mình đã lưu lạc tới tận đây, liên lụy nàng phải đi vào Ngụy quốc, đem thân yếu ớt ở bên trong toàn sói hổ báo.

Diệp Vũ cố nén sự đau lòng, lệ tuôn như suối, nói khàn khàn, “Ta yêu huynh như vậy, huynh không thể không yêu ta, nếu không huynh sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Dứt lời nàng cúi xuống hôn lên môi hấn, dịu dàng. Sở Minh Phong không né tránh, không đẩy ra, đang bị tình cảm và lý trí đấu nhau.

Hấn là may mắn nàng đối với hấn không xa không rời, còn tận lực tìm cách cứu hấn, hấn còn cầu mong gì nữa chứ? Nhưng nàng càng đối tốt với hấn, càng thương hấn, hấn lại càng cảm thấy mình vô dụng, rất có lỗi với nàng, không muốn dây với nàng... Hấn cũng muốn được đi yêu nàng, giống như trước đây, ân ái triền miên, nhưng mà hấn giờ không còn là Sở Minh Phong mê hoặc như trước nữa, cái gì cũng không, chỉ còn có một thân xác tàn tạ...

“Minh Phong, yêu ta, có được không?” Nàng thì thào cầu khẩn.

Giọng khàn khàn dịu dàng này, thân hình mềm mại nõn nà này khiến cho tinh thần hấn phiêu lãng, đánh mất lý trí và chút tự ti bản khoả của hấn, ôm chăm lấy nàng, hôn lên đôi môi non mềm của nàng.

Đã nhiều đêm rồi, hấn từng nằm trong mộng được ôm nàng như vậy, hôn nàng kịch liệt, giờ giấc mộng đã trở thành sự thật, bầu máu nóng trong cơ thể hấn dâng trào, bất giác chìm đắm trong ôn nhu của người

thân, không thể kiềm chế được. Gắn bó sát sao, đầu lưỡi cuốn nhau, thân hình hòa tan, linh hồn gắn bó. Thân mình càng ngày càng nóng, họ càng ngày càng bị động tình, triền triền miên miên, lửa nóng văng khắp nơi... Rồi đột nhiên cửa phòng bị mở ra, có người tiến vào.

Thác Bạt Hoàng vừa bước vào phòng, bưng chén thuốc trong tay, thấy cảnh nồng nàn này, cứ đứng thẳng bất động. Họ thể mà chẳng coi ai ra gì dám ôm hôn nhau!

Lửa giận bốc cao, bùng nổ trong người hắn. Sở Minh Phong yên lặng nhìn hắn, không hôn nàng nữa, Diệp Vũ quay lưng về phía hắn, hôn lên má kiếm người nam tử nàng yêu, con người đen lóng lánh đầy lưu luyến.

Thực ra là nàng cố ý, nàng muốn cho Thác Bạt Hoàng biết, nàng yêu là Sở Minh Phong, tuyệt đối không có liên quan tới kẻ bên ngoài.

Đã mấy ngày nay, Thác Bạt Hoàng luôn khinh bạc nàng, nàng đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, nói cũng đã nói, mà hắn trước sau vẫn như một, sống chết quẩn quít lấy nàng, khiến cho nàng rất đau đầu. Nếu Minh Phong không nằm trong tay thái tử và hắn, nàng đã sớm vạch trần bộ mặt với hắn rồi.

177. Chương 180: Khiến Người Vạn Kiếp Bất Phục

Sở Minh Phong đẩy nàng ra, nàng xoay người, thông dong tiếp nhận chén thuốc trong tay Thác Bạt Hoàng, để cho Sở Minh Phong uống.

Sức kiên nhẫn của Thác Bạt Hoàng đã hết, lại nghe thấy nàng nói, “làm phiền vương gia bảo người ở nơi này, mỗi ngày sắc hai chén thuốc cho Minh Phong uống, không cảm ơn”

Hắn chẳng nói gì, nhìn nàng chăm chăm, mắt như băng lửa, như đao kiếm muốn giết người vậy.

“Vũ Nhi, đi thôi” Sở Minh Phong nói lo lắng, biết Thác Bạt Hoàng đang nổi nóng, không biết hắn có thể đối xử với Vũ Nhi thế nào nữa.

“Minh Phong, hôm nào ta lại tới thăm huynh, huynh nhất định phải giữ gìn sức khỏe đó” Diệp Vũ dặn dò.

Bỗng Thác Bạt Hoàng cứng ngắc đi tới, túm chặt cổ tay nàng kéo nàng rời đi. Nàng kêu thế nào, giãy dụa ra sao hắn cũng chẳng để ý tới, cho tới khi ném thẳng nàng vào toa xe, nét mặt lạnh băng vẫn cứ thế.

“Đau chết mất, buông ra! Huynh phát điên lên gì thế?” Nàng đau trợn mắt nghiêng răng.

“Nàng cũng biết đau hả?” Hắn túm nàng vào trong lòng, khóa chặt cả người nàng lại, “Nàng làm vậy là không biết liêm sỉ hả?”

“Ta và Minh Phong là vợ chồng, là chuyện đương nhiên, huynh không cần xen vào!” Diệp Vũ kêu lên phẫn nộ, “Hiện giờ người không biết liêm sỉ là huynh đó. Buông ra!”

Hắn bị lửa giận ngập tràn trong người, giam cầm nàng, hôn nàng mạnh mẽ... Thùy tai, cầm, cổ, lưỡi nóng bỏng lướt lên khắp da thịt hở ra trên người nàng, cắn rồi lại cắn, cơn cuồng nhiệt bùng nổ sôi trào, bao phủ nàng...

Nàng ra sức đẩy hắn, đánh hắn, nhưng vẫn không ngăn được sự xâm nhập dây dưa của hắn. Trong dây dưa, Thác Bạt Hoàng kéo tan quần áo nàng ra, lòng bàn tay ôm trọn bộ ngực mềm mại của nàng, ra sức vuốt ve nàng, dùng lưỡi nóng bỏng quắc chặt cánh môi ướt át của nàng, cuồng tứ hôn, trêu đùa... Lửa giận trong người hắn thiêu đốt, khiến lửa trên người nàng cháy lan ra đồng cỏ, như muốn thiêu đốt nàng...

Toa xe hẹp, một người lại muốn chinh phục, một người thì liều chết chống cự, trận ‘chiến đấu’ ngày càng kịch liệt, xe ngựa rung lên càng mạnh, khiến người ta tưởng có phải đột nhập.

“Thác Bạt Hoàng, ta hận chết người! Người thử động một chút nữa xem, ta sẽ cắn lưỡi tự sát!” Diệp Vũ uy hiếp.

“Nàng sẽ không chết” Hắn chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt nhiễm sắc dựa ả chứa ma lực đáng sợ, “Sở Minh Phong ở trong tay ta, sao nàng có thể chết được chứ?”

“Ta và huynh ấy là một đôi đồng mệnh duyên ương!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Huynh định lợi dụng ta tranh thủ tín nhiệm của phụ hoàng huynh, nằm mơ đi!”

Đôi mắt Thác Bạt Hoàng mở to trợn ngược, phụt ra chút âm lệ sắc nhọn. Nàng kéo y bào, khó có được âm sắc ngoan lệ như lúc này, “Chọc giận ta, ta cái gì cũng làm được hết, bao gồm cả việc nói với phụ hoàng huynh dã tâm và âm mưu của huynh, để huynh vạn kiếp bất phục!”

Tức giận trong mắt hắt phụt lên mặt nàng, “Nàng tốt nhất nên đánh mất ý nghĩ này trong đầu đi! Nếu không ta sẽ để cho Sở Minh Phong sống không bằng chết!”

Diệp Vũ chỉ nói một chữ, “Vây cứ chờ xem!”

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Vũ nằm trong phòng ngũ dương thương, không tới ngự tiền hầu hạ, Thác Bạt Hoàng cũng không còn xâm nhập vào hoàng cung ban đêm để gặp nàng nữa.

Tuy lần đó họ làm rất căng, nhưng nàng phải để hẩn hiểu nàng không phải cứ mặc hẩn tùy ý làm gì nàng cũng được.

Tai phải bị thương cũng đỡ nhiều, An Thuận phụng chỉ đến thăm nàng, mang tới canh bổ dưỡng ngự ban cho nàng.

“Diệp Huyền, cảm thấy thế nào? Có khỏe không?” Hẩn quan tâm hỏi, “Bệ hạ nói, nếu không khỏe chút nào, thì lại truyền Lâm Thái y tới khám xem”

“Không sao rồi, An công công thay ta tạ ân điển của bệ hạ”

“Nếu đã không sao, thì phải đi ngự tiền hầu hạ. Đã nhiều ngày người không có mặt, bệ hạ nhớ thương lắm”

“Được, trưa mai ta sẽ tới ngự thư phòng hầu hạ” Nàng cười nói.

“Vây thì được, bệ hạ nhất định sẽ rất vui đó”

An Thuận cười tủm tỉm rời đi. Sau bữa trưa, Diệp Vũ sửa sang lại bản thân, đi tới trước ngự thư phòng, cung nhân nói bệ hạ đang ở hậu uyển của ngự thư phòng.

Nàng đi tới hậu uyển, trông thấy Ngụy hoàng đang đứng trước mấy cây mai ngấm, như đang thưởng thức mai vậy.

Nhiều ngày nay tuyết rơi, trên vẫn còn đọng tuyết, trên cây mai tuyết đọng lại lóng lánh như những giọt sương, gió đông phong sương, chạc cây rung rinh. Ông đứng mặc trên người bộ quần áo màu sáng, đi giày kim tuyến, dưới trận gió lạnh, áo khoác đung đưa theo gió, khiến người ta cảm thấy ưu thương.

Nàng tới gần ông, sắc mặt ông trầm tĩnh, ánh mắt sâu xa, cứ như đang nhìn vật thành người ở trước vậy.

“Người đã tới rồi” Giọng Ngụy hoàng đầy áp lực.

“Hôm nay gió lớn, bệ hạ nên về ngự thư phòng đi ạ” Diệp Vũ khuyên nhủ.

“Trẫm nhớ rõ, lúc Uyển Nhi rời đi, đúng là lúc sắp mai nở nọ” Giọng ông đầy đau đớn.

Nàng hiểu, chẳng trách mà vẻ mặt ông đầy thương cảm như vậy, nhưng nàng không biết an ủi ông thế nào.

Ngụy hoàng nói chậm rãi, “Uyển Nhi thích nhất là sắp mai, ngày ấy, sắp mai ở điện nở, Uyển Nhi đứng trước sắp mai khiêu vũ, đúng lúc trẫm đi ngang qua điện Hầu Hạ thấy nàng, nhìn thấy điệu nhảy ấy... Có sắp mai bị đóng băng tuyết, có sắp mai treo từng quả tuyết sáng, có sắp mai bị băng tuyết đông lại... Màu tuyết trắng trong suốt khiến sắp mai trở nên mềm mại, Uyển Nhi say sưa múa, nụ cười tươi như hoa, hình ảnh như mai, lại tựa như tiên nữ, xa vời... trẫm trọn đời không quên được...”

Diệp Vũ nghe thấy ông nhớ lại mẫu thân Hoa Uyển Tâm, bất giác tưởng tượng lại hình ảnh phong hoa tuyết đại của bà.

Trên mặt ông ngập tràn đau đớn kịch liệt, gió lạnh thổi tới cũng không tan, “Nhưng mà, hai ngày sau, Uyển Nhi lặng lẽ rời đi, rời xa trăm... trăm vĩnh viễn không còn nhìn thấy nàng ấy nữa... Đêm đó cây mai tiêu điều, lạc lõng...”

Nàng không hiểu vì sao mẫu thân không thích ông, lại cảm động thấy ông vẫn cuồng dại, si tình với mẫu thân hơn hai mươi năm, “Nếu bệ hạ không chê, nô tì xin được múa một điệu giải sầu cho bệ hạ”

“Người biết khiêu vũ sao?” Ngụy hoàng hơi chút ngạc nhiên.

“Nô tì biết chút chút”

Được ông đồng ý, Diệp Vũ tiến lên vài bước, ngẫu hứng nhảy lên. Điệu múa cổ điển mềm mại không khó lắm, nàng duỗi hai tay ra, lướt một vòng rộng, nhẹ nhàng bước, như mây bay nước chảy, ánh mắt lóe sáng.

Ông sợ ngây người, cảm xúc phập phồng, khuôn mặt này biến thành mặt Uyển Nhi... Ông si mê nhĩ, chậm rãi tiến lên trước...

Cứ vậy Uyển Nhi chính là đang nhảy một điệu múa đẹp trước cây mai. Nàng thấy ông đi tới, thầm nghĩ không ổn, vội vàng ngừng múa. Ngụy hoàng kéo tay nàng, đôi mắt ngập tràn tình ý lắng đọng suốt hơn hai mươi năm, “Uyển Nhi, thật tốt quá... Trăm lần nhìn thấy nàng múa rồi...”

Đúng lúc Thác Bạt Hoàng đi vào hậu uyển, thấy cảnh này... Thấy phụ hoàng chậm rãi ôm lấy nàng vào lòng... Tay hắn nắm chặt thành nắm... Vì sao phụ hoàng lại ôm nàng ấy chứ? Diệp Vũ nhìn thấy hắn, giấy ra, cúi đầu xuống.

Ngụy hoàng thấy hắn, mặt lạnh nhạt. Thác Bạt Hoàng đi lên trước, kính cẩn cúi đầu, “Phụ hoàng truyền nhi thần đến, không biết có gì sao bảo ạ?”

Nàng nói thản nhiên, “Bệ hạ nên về ngự thư phòng đi ạ, nô tì vào pha hai chén trà nóng để cho bệ hạ làm ấm thân mình”

Ngụy hoàng vì sao lại truyền Thác Bạt Hoàng, Diệp Vũ không biết cũng không muốn biết. Tối gần giờ ăn tối, nàng bưng cháo cầu kỷ tử tới ngự thư phòng, Thác Bạt Hoàng vẫn còn ở đó. Ngụy hoàng ngồi được mùi thơm ngát của cháo, cười sáng khoái nói, “Thơm quá, đây là cháo gì vậy?”

“Đây là cháo cầu kỷ tử, nếu bệ hạ thích, sau này nô tì sẽ thường xuyên làm cho bệ hạ nhắm nháp ạ” Nàng cười tủm tỉm nói.

“Để trăm nếm thử” Ông lập tức ăn một miếng, rồi lại ngưng như cũ, sau đó mặt rùng rợn, “Chẳng kém gì cháo thịt nạc, mùi vị rất đặc biệt”

“Khẩu vị phụ hoàng đã được mở rộng rồi, thật đáng ăn mừng quá ạ” Thác Bạt Hoàng cười bảo, “Nhi thần rất cuộc biết vì sao phụ hoàng lại thích Diệp Huyền như vậy rồi”

“An Thuận, thưởng cho Tề vương một chén cháo” Ngụy hoàng đang vui, nhìn thấy gì cũng thuận mắt.

Thác Bạt Hoàng cười đầy ý vị, “Tạ phụ hoàng ban thưởng, nhi thần cũng có lộc được hưởng trù nghệ của Diệp Huyền rồi”

Diệp Vũ thấy hắn cười đắc ý, vì thế nói, “Bệ hạ, hay là để nô tì đi, nô tì sẽ lấy thêm một chén nữa cho bệ hạ”

Ngụy hoàng đồng ý, nàng liền đi. Chẳng bao lâu, nàng bưng hai bát cháo trở lại, một bát đưa cho Thác Bạt Hoàng, ánh mắt sâu thẳm, “Vương gia mau nếm thử đi ạ, nếu không hợp khẩu vị, xin được chỉ bảo nhiều hơn”

Hắn tiếp nhận, vừa ăn vừa nghĩ tới thâm ý trong lời nàng nói, có ý gì thế? Ăn một miếng, hắn cứng đờ, chậm rãi nuốt.

Nàng không sợ hãi, “Vương gia sao không ăn nữa ạ? Có phải nô tì nấu cháo không hợp khẩu vị của Vương gia không ạ?”

Ngụy hoàng thấy thần sắc quái lạ của hắn, nghi hoặc, hỏi giận, “Sao vậy? Nếu người không thích, thì không cần ăn. TRẫm thưởng cho những người khác”

“Mùi vị độc đáo của cháo cầu kỳ tử tế này, nhi thần sao lại không thích chứ?” Thác Bạt Hoàng cười khổ sở, vội vàng ăn hai miếng.

“Nếu thích, vậy mời Vương gia ăn hết đi ạ” Trong lòng Diệp Vũ cười thầm. Bát cháo kia của hắn bên trong ngoài bỏ đường trắng, còn có lẫn cả vị mặn nữa khiến cho mùi vị rất cổ quái, rất khó nuốt. Nàng đặc ý nhìn hắn, trong lòng oán hận nói: nhìn người xem có còn dám bắt nạt ta nữa không!

Sau bữa tối, Ngụy hoàng bảo nàng về sớm nghỉ ngơi chút. Trở lại tắm phòng, Diệp Vũ chậm rãi uống trà, nhớ tới biểu hiện ăn khổ sở cổ quái kia của Thác Bạt Hoàng, bất giác thấy vui sướng. Vị nước trà này sao thấy lạ thế, nàng lại uống thêm một ngụm cảm thấy rất lạ. Có người bỏ thuốc trong nước trà sao?

Lúc này, có một tiếng kệt vang lên, nàng khiếp sợ nhìn thấy một người mặc quần áo xuất hiện từ trong rương gỗ ra.

Kiều Thục phi.

Nàng ta từ trong hòm gỗ đi ra, ngồi đối diện với nàng, mặc áo mỏng dính, búi tóc hỗn độn, khuôn mặt lạnh băng, chẳng giống bộ dạng diên tỷ nào. Diệp Vũ kinh ngạc nhìn nàng ta, sao nàng ta lại ở chỗ này thế? Nàng ta tới đây làm gì vậy?

“Người đã trúng độc rồi” Kiều Thục phi nói hung tợn trừng nàng, “Bản cung đã bỏ độc trong nước trà, tiếp đó người sẽ bị độc phát mà chết ngay!”

178. Chương 181: Hầu Hạ

“Người định độc chết ta sao?” Diệp Vũ lập tức cong người móc cổ họng định nhổ nước trà vừa uống xong ra. Quả nhiên là hữu hiệu, có ít nước trà ỏi ra.

Kiều Thục phi túm lấy tóc nàng, khiến nàng ngẩng đầu lên, không cho nàng ỏi ra, oán độc trừng nàng, đôi mắt ác độc, “Tiện nhân! Người hại chết con bản cung, làm hại bản cung bị bệ hạ vứt bỏ, ghét cay ghét đắng, bản cung sao nuốt nổi cơn tức này chứ? Bản cung sao có thể cho người tiêu dao như thế được hả?”

Diệp Vũ hiểu ra, lúc trước nàng ta điên là giả vờ, “Nô tì không hại người, nô tì cần gì phải hại người chứ...”

Giọng Kiều Thục phi ác độc, “Mỗi một cung nữ đều muốn bay lên cành cao làm Phụng Hoàng, người cũng không ngoại lệ! Người muốn vinh hoa phú quý, muốn thân phận địa vị, nên lấy sắc đẹp mê hoặc bệ hạ. Người thành công rồi, nhưng không có danh phận, người lo bệ hạ sắc phong bản cung làm hoàng hậu, lo sau khi bản cung làm hoàng hậu sẽ đối phó với người, bởi vậy người liền ra tay triệt hạ trước, để bệ hạ tin bản cung sinh ra một con báo. Như thế, bản cung rốt cuộc cũng không chiếm được ưu ái của bệ hạ, thậm chí còn bị đẩy tới Phúc Nhạc đường, rốt cuộc không uy hiếp được người nữa!”

“Thục phi, đây đều là do tự người tưởng tượng, nô tỳ vốn chẳng nghĩ tới hại người...”

“Người làm, trời đang nhìn. Người đã làm gì, trong lòng biết rõ! Bản cung nghèo túng tới mức này, đều là do người ban tặng! Bản cung còn có một hơi thở, sẽ không bỏ qua cho người!” Lệ khí tuôn trào cuồng cuộn trong mắt Kiều Thục phi, cầm lấy ấm trà, rót thẳng xuống miệng nàng.

Diệp Vũ ra sức đẩy nàng ta, đột nhiên lực phủ ngũ tạng bắt đầu quặn đau, từng cơn ập tới, đau tới mức nàng gục xuống bàn.

Kiều Thục phi cười to ồm ồm, tiếng cười càn rỡ, “Báo ứng! Đây là báo ứng của người! Con à, mẫu thân báo thù cho con! Kiếp sau lại tới tìm mẫu thân nhé!”

Diệp Vũ nôn ra ngụm máu tươi, đau tới mức chân tay rã rời... Nhưng không thể chết được, nàng sao có thể chết được chứ? Nàng vẫn còn muốn cứu Minh Phong, huynh ấy còn đang đợi nàng mà... Nàng nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài, lại bị Kiều Thục phi túm giữ lại. Kiều Thục phi túm nàng đẩy mạnh vào tường, nàng liều mạng giãy dụa, phản kháng, song lực bất tòng tâm..

Bỗng có một cánh tay nắm lấy nàng, nàng ngược mắt nhìn lại, là Thác Bạt Hoàng. Hắn tung một chưởng về phía Kiều Thục phi, cất cao giọng gọi người. Thị vệ rất nhanh đã tới, bắt lấy Kiều Thục phi bỏ trốn. Thác Bạt Hoàng bi thương nhìn cô gái trong lòng, đôi mắt đau đớn run rẩy, “Vũ Nhi, nàng chịu đựng chút... Ta ôm nàng đi Thái Y viện...”

Tại Thái y viện, đèn đuốc sáng trưng. Lúc Ngụy hoàng chạy tới, thấy Thác Bạt Hoàng đợi trong phòng riêng, thấy bất ngờ; nhưng ông một lòng nhớ tới an nguy của nàng, liền hỏi Lâm thái y trước.

Lâm thái y bấm bả, “Bệ hạ, độc Diệp cô nương sở dĩ trúng không phải là kịch độc, chỉ chỉ là lượng rất nhỏ, vì thần sắc thuốc cho nàng ấy nôn ra nên độc là được, tính mạng nàng ấy đã không còn lo nữa, chẳng qua phải một lúc sau mới có thể tỉnh được”

Ngụy hoàng liền nói “Thưởng”, rồi bảo ông ta đi sắc thuốc. Diệp Vũ nằm trên giường, mặt trắng bệch, cứ như không có hơi thở vậy càng khiến người ta lo lắng. Ngụy hoàng cầm tay nàng, vừa thương tiếc vừa đau lòng.

Thác Bạt Hoàng thấy vậy chỉ hận ngồi bên giường không phải là mình.

“Bệ hạ đừng có lo lắng quá, Diệp Huyền sẽ nhanh tỉnh thôi ạ” An Thuận trấn an, “Nhưng nàng ấy sao tự đứng lại trúng độc được chứ? Là Vương gia mang nàng tới chữa trị ở Thái Y viện phải không?”

“chẳng phải người đã sớm ra cung về phủ rồi sao? Vì sao lại còn ở trong cung chứ?” Trong lòng Ngụy hoàng nghi ngờ, lại yên lặng không nói.

“Bẩm phụ hoàng, nhi thần ra khỏi ngự thư phòng, thấy Diệp Huyền đi về hướng bên đó, nhi thần liền cũng đi lên trước, “Thác Bạt Hoàng thông dong bẩm báo, “Trong lúc vô tình nhi thần thấy có một người đi theo nàng ấy, lúc đầu cũng cảm thấy không có gì, đi một lúc rồi mới thấy không ổn, nên mới đi theo kẻ đó sau nàng ấy, hình như là Kiều Thục phi ạ. Vì thế vì thần lộn lại để xem xem, cầu mong được bình an. Nhi thần đến tẩm phòng của Diệp Huyền thì thấy Kiều Thục phi đang túm nàng ấy áp vào tường, liền xông lên bảo vệ nàng ấy, rồi gọi người giam Kiều Thục phi lại. Diệp Huyền hộc máu, nhi thần thấy tình hình không ổn, mới lập tức đưa nàng ấy tới Thái Y viện chạy chữa, thật không dám chậm trễ chút nào”

“Bệ hạ, nô tài đã sai người coi Kiều Thục phi cẩn thận rồi ạ” An Thuận nói.

Ngụy hoàng tin lý do thoái thác của con, “Con tiện nhân này còn giả vờ ngây dại! Không ở Phúc Nhạc đường cho yên lại dám gây ra sóng gió nữa!”

Đôi mắt Ngụy hoàng sắc lạnh, “Nếu tiện nhân kia muốn độc chết Huyền Nhi, trăm liền thành toàn cho nó, ban thưởng rệu rạc!”

An Thuận lĩnh chỉ, “Nô tài nguyện làm mọi chuyện ổn thỏa, xin bệ hạ yên tâm”

Thác Bạt Hoàng thấy hắn lui ra, cũng nói, “Phụ hoàng, cũng không còn sớm nữa, nhi thần xin cáo lui”

Ngụy hoàng gật gù đầu, bảo hắn đi. Diệp Vũ từ trong hôn mê tỉnh lại, thấy Ngụy hoàng, tựa quỵ định ngồi dậy. Ông vội đè nàng lại, nói hiền hòa, “Sức khỏe ngươi còn yếu, cứ nằm đi”

“Đây là Thái Y viện ạ?” Nàng nhớ tới Kiều Thục phi ác độc, lòng bất giác lo lắng.

“TRên người có chỗ nào không khỏe? Nói nhanh cho trẫm biết, trẫm sẽ cho thái y bắt mạch cho ngươi”

“Nô tì không sao, tạ bệ hạ quan tâm” Nàng nói đầy tự trách, “Bệ hạ quốc sự bề bộn, lại còn lo cả chuyện của nô tì nữa, nô tì thật đáng chết!”

“Kiều Thục phi hạ độc hại ngươi, trẫm sẽ không bỏ qua cho nàng ta!” Lệ khí trong mắt ông chuyển động, rồi nhìn nàng hiền hòa, “Huyền Nhi, mấy ngày trước tai trái nàng bị thương, hôm nay lại bị trúng độc, là trẫm đã liên lụy tới ngươi”

“Bệ hạ nói vậy làm nô tì khó nghĩ quá” Diệp Vũ nói dịu dàng, “Là nô tì không tốt mới có thể chọc tới những chuyện thị phi đó ạ”

“Người bị khổ nhiều vậy, trăm muốn thưởng cho người” Ngụy hoàng chờ mong hỏi, “Người nghĩ xem muốn gì, chỉ cần người nói ra, trăm đều thưởng tất!”

“Nô tì có thể hầu hạ bệ hạ đã là phúc khí lớn rồi ạ, không muốn được ban thưởng cái gì. Bệ hạ xem này, nô tì đại nạn mấy lần không chết, đã nói rõ nô tì hầu hạ bệ hạ, được lấy đỉnh long khí của bệ hạ, mang nhỗ này cúng lăm đó”

“Tuy nói thì nói thế, nhưng nhất định phải thưởng!” Ông nói chút kiên quyết, như ướm thử, “Hay trăm ban cho người một phân vị, sau này phi tần hậu cũng cũng không ai dám tùy tiện bắt nạt người, mưu hại người nữa nhé”

Tim nàng như đập mạnh hơn, ý nghĩ chuyển động, “Bệ hạ nếu muốn thưởng, thì hãy thưởng cho nô tì một khối kim bài miễn tử đi ạ. Sau này có kẻ nào bắt nạt nô tì, nô tì sẽ trưng kim bài miễn tử ra, xem ai còn dám hại nô tì nữa không”

Ngụy hoàng sững sốt, “Kim bài miễn tử à? Một cho người lại nghĩ ra được”

Diệp Vũ cười làm nũng, “Ngoài kim bài miễn tử ra, nô tì cái gì cũng không cần hết”

Ông cười thoải mái, “Được, được được, trăm liền ban thưởng cho người một kim bài miễn tử”

Giờ tý đã qua, hoàng cung như khoác lên mình một tấm áo choàng đen đi đêm lớn, đều đen như mực, yên lặng như chết, chỉ có gió lạnh thổi vù vù. Một bóng đen nhỏ hiện lên sau đám thị vệ đi tuần, lại nhanh như chớp, đã bị bóng đêm nuốt chửng.

Bóng đen này tới gần tấm phòng cửa Diệp Vũ, mở khung cửa sổ ra, song lại không mở ra được. Đành bắt đắc dĩ, hần đi vào cửa trước, nhìn chung quanh một lát, lấy Kim Dao khều cửa, cuối cùng cũng tiến vào phòng.

Trong phòng tối om, chỉ có một ngọn nến tỏa ra ánh sáng mờ ảo. Nàng đang ngủ say, hơi thở bình thường như có như không, một tay lộ ra ngoài chăn. Thác Bạt Hoàng nhẹ nhàng ngồi xuống, cứ lặng nhìn nàng chăm chú.

Nếu lúc ấy hần không có tâm huyết dâng trào lên lút lộn trở lại, nếu lúc ấy hần tới muộn, có phải nàng đã bị Kiều Thục phi hại chết rồi không? Nhớ tới tình hình lúc đó, hần nghĩ mà cảm thấy sợ. Đã sớm đoán được một mình nàng ở trong cung là vô cùng nguy hiểm, lại không ngờ hiểm ác như thế, không ngờ, kẻ địch ẩn nấp ở trong chỗ tối bí mật gần đó như hổ rình mồi với nàng, không ngờ là, nàng đang sống vậy có thể chết bất cứ lúc nào.

Hần vuốt nhẹ bàn tay lạnh lẽo mềm mại của nàng, lòng giãy dụa, mâu thuẫn giày vò... Không muốn nàng bị ép trong hiểm cảnh, không muốn lại lợi dụng nàng, chỉ thầm nghĩ được đối đãi nàng thật tốt, ra sức che chở cho nàng, lại không muốn buông cho kẻ hoạch đang tiến hành thuận lợi... Trừ tính của hần rất thuận lợi, phụ hoàng thích nàng ấy còn hơn cả con gái, chỉ cần có thời gian, nàng có thể khiến phụ hoàng nói gì nghe nấy được rồi.

Giờ hần sao bỏ được mà tha cho đây? Vũ Nhi, rất nhanh mọi chuyện xong, cố nhấn nài thêm chút nữa, có được không? Vũ Nhi, tới lúc đó, chúng ta sẽ ở cùng chung một chỗ, nắm tay ngắm cả núi sông của Đại Ngụy!

Đã hai ngày, Diệp Vũ hỏi thăm An Thuận về Kiều Thục phi, đều được đáp án là: Kiều Thục phi đã được bệ hạ ban thưởng rượu độc chết rồi.

Đứng ở trong tuyết, Diệp Vũ cảm thấy lạnh bức người. Mùa đông ở phương Bắc lạnh hơn ở Kim Lăng, lạnh thấu xương, gió tuyết rơi xuống.

Một phi tần được hưởng ân sủng mong được có hoàng tử, lại cứ vậy vì nàng mà chết.

Ngụy hoàng thật sự ban thưởng cho nàng một kim bài miễn tử, bất luận kẻ nào nhìn thấy khối kim bài miễn tử này đều như nhìn thấy bệ hạ, đều phải quỳ xuống hành lễ. An Thuận lặng lẽ nói với nàng, kim bài

miễn tử này là bệ hạ cho cung nhân chế tạo gấp tặng nàng, chỉ vì nàng bị người ta mưu hại lần nữa, phải chịu nhiều khổ cực như thế.

Diệp Vũ thở dài, Ngụy hoàng này đối với mình có chút di tình, hay là vẫn thương tiếc nhiều chút? Gió lạnh thấu xương, khí lạnh xuyên thấu, Ngụy hoàng lệnh cho cung nhân chế tạo gấp 6 chiếc áo ngủ, 2 chiếc áo choàng, 2 chiếc áo khoác, lại còn ban cho nhiều đồ vật mùa đông nữa, An Thuận đưa tới. An Thuận có chút cung kính với nàng, “Ân sủng mênh mông, Diệp Huyền, muốn tỉnh táo tinh thần toàn tâm toàn ý hầu hạ bệ hạ, đừng cô phụ ân sủng của bệ hạ”

Nhìn quần áo thợ làm khéo léo ấm áp mềm mại không gì sánh được này, nghĩ đến lời hần nói, trong lòng nàng thấy vô cùng nặng nề. Ngụy hoàng thật sự muốn sắc phong cho mình làm phi tần sao? Nàng sao mà khéo léo cự tuyệt được đây?

Sáng sớm hôm nay, cả núi tuyết đã khiến cho toàn bộ hoàng cung ngập tràn thành một thế giới trắng tinh, tuyết bay tán loạn, xoay xoay, bồng bồng, nhìn khắp nơi khúc khuỷu quanh co lồi lõm trước mắt, khiến người ta sợ hãi.

Nàng định đi ngự thư phòng, đã có cung nhân tới truyền lời, trời tuyết ẩm ướt rất khó đi, bệ hạ bảo nàng đợi khi nào tuyết bớt đi thì mới đi hầu.

Nhưng trận tuyết này vẫn lớn, vẫn bay lả tả, mãi cho tới tận đêm mới ngừng lại. Cung nhân lại tới truyền lời, bệ hạ để cho nàng được nghỉ ngơi, hôm nay không cần phải đi hầu. Diệp Vũ lại lo lắng cho Sở Minh Phong, sốt cao chưa giảm, bệnh tình có còn lặp lại nữa không, giờ trời giá rét thế này, có được ăn no mặc ấm, ngủ ngon không?

Chọn một ngày lại đi thăm huynh ấy mới được.

Hôm sau nàng đi ngự thư phòng, cung nhân lại bảo bệ hạ tới điện Hầu Hạ rồi. Vì thế nàng đi tới trước điện Hầu Hạ.

Cung nhân đang cào tuyết, bới tuyết, san đống, có chỗ còn rất ẩm ướt lầy lội, mấy lần làm nàng suýt trượt chân. Rốt cuộc cũng tới điện Hầu Hạ, nàng nhìn thoàng qua nơi có dát vàng ngọc rực rỡ này, lại bị ánh sáng trắng như tuyết bao phủ cũng bớt đi nhiều, chậm rãi đi vào. Một cung nhân cũng không thấy, chắc là Ngụy hoàng không muốn có ai quấy rầy nên đã cho thị vệ, cung nhân lui rồi.

Đi qua đại điện, vào tẩm điện, nàng trông thấy trng tẩm điện màn lụa mỏng màu hồng, tím bay phất phơ, tầng tầng lớp lớp khiến cho cả tẩm điện huyền ảo như trong mộng vậy. Ở sâu trong tận cùng là người đó, Ngụy hoàng. Bỗng ông bước nhanh tới, màn lụa hồng tím do ông đi lại mà bay lên, rơi xuống. Ông ôm lấy nàng, cất tiếng đầy thâm tình và bi thống, “Uyển Nhi, trăm rớt cuộc đã đợi được nàng rồi...”

179. Chương 182: Bứt Phá

Diệp Vũ khẽ giãy ra, “Bệ hạ không nhớ rõ sao ạ? Nô tì là Diệp Huyền mà”

Ông cứ coi như không nghe thấy lời nàng, nói đau đớn, “Uyển Nhi, nàng biết không? Mấy năm nay trăm không lúc nào là không nhớ tới nàng... Nàng lặng lẽ rời trăm đi, không để lại lời nào, trăm đau lòng mất mấy ngày đêm, nàng có biết trăm đau lòng tới mức nào không?”

Bi thương như thế, thâm tình thấu tận xương tủy như thế, khiến cho người ta cảm động. Nhưng nàng không phải là mẫu thân, “Bệ hạ thâm tình với nàng ấy, nô tì rất cảm động...”

“Nàng xem, năm đó nàng ở trong điện Hầu Hạ, cũng giống như đúc năm đó, trăm không nhận sai được” Ngụy hoàng nửa ôm nàng, để cho nàng được nhìn tẩm điện xa hoa lấp lánh đầy châu ngọc này.

“Nô tì hiểu sự thâm tình của bệ hạ với nàng ấy, nhưng nô tì không phải là cô gái mà bệ hạ yêu đâu ạ” Nàng kiên nhẫn giải thích.

“Màn lụa tím hồng kia, bình ngọc Hồng Mai kia, quạt lông Phượng hoàng kia, trâm cài Kim Lũ ngọc Diệp ấy, là nàng thích, trăm chưa từng chạm vào tý nào, cứ duy trì nguyên như thế” Ông nhìn mỗi một trang trí

trong tấm điện, đều như thâm tình hậu ý ngập tràn trong đầu ông, ông dâng tặng trọn cả cho nàng, “Uyển Nhi, đừng rời bỏ trẫm được không?”

Diệp Vũ cảm thụ được ông yêu mẫu thân nàng cho tới chết, “Nô tì sẽ không rời khỏi bệ hạ, nhưng nô tì không phải là Uyển Nhi”

Mắt Ông si ngốc nhìn lại mặt nàng, giọng đột nhiên kiên quyết, “Uyển Nhi, trẫm chỉ cần một mình nàng. Chỉ cần nàng ở lại bên trẫm, trẫm sẽ cho giải tán hết mọi phi tần”

Nàng cảm khái mãi, Ngụy hoàng này đã si tình tới mức này rồi. Nếu mẫu thân mà nghe được những lời khắc cốt ghi xương của ông, không biết có cảm tưởng gì không.

“Bệ hạ, Uyển Nhi là hoàng hậu của tiền hoàng Tần quốc, đã chết nhiều năm rồi ạ” Nàng quyết định để cho ông tỉnh táo chút, “Dù bệ hạ có yêu nàng ấy thế nào, nhớ thương nàng ấy ra sao thì nàng ấy cũng sẽ không trở lại bên cạnh bệ hạ được nữa”

“Không...Không phải.... Nàng chính là Uyển Nhi...” Ông lùi lại sau vài bước, hoảng sợ mãi, không tin nổi.

Có lẽ, ông không muốn tin Hoa Uyển Tâm đã qua đời, không muốn tin cả cuộc đời này cũng không còn gặp lại nàng nữa, tự lừa gạt bản thân, coi nàng như Uyển Nhi, để cho tình cảm mình được bộc phát.

Diệp Vũ thấy ông ngơ ngác, sợ sệt xuất thần, chẳng biết đang nghĩ gì, thì đưa mắt nhìn khắp một lượt tấm điện mà mẫu thân đã từng ở.

Nơi này mỗi một trang trí, vật nào cũng đều có giá trị liên thành, quý báu, chi phí đều là đồ tốt nhất trong cung, có thể thấy Ngụy hoàng yêu mẫu thân thâm sâu biết nhường nào.

Trên bàn có lư hương vàng, hình loa, là đèn hương to gấp năm lần bình thường thấp, có mùi hương tự nhiên, ôn hòa, ôn nhuận.

Nàng không rõ, năm đó vì sao mẫu thân lại không thích Ngụy hoàng chứ? Ngụy hoàng cũng được coi là người văn võ song toàn, văn thao võ lược, không phù hợp với vị hôn phu lý tưởng trong suy nghĩ của mẫu thân sao? Cả đời này chắc nàng cũng vĩnh viễn không biết ý tưởng của mẫu thân là gì.

Ngụy hoàng như tỉnh táo chút, cười khổ nói, “Uyển Nhi ở trong này có hơn hai tháng... TRẫm không cho nàng ấy ra cung, không cho nàng ấy đi, nàng buồn bức không vui, mặt co mày cau... Nàng cầu xin trẫm thả nàng, nhưng trẫm có nhiều phi tần đẹp như vậy, chỉ cô đơn yêu mình nàng, vì sao nàng lại không cảm kích chứ? Vì sao nàng ấy lại phải rời đi chứ?”

“Bệ hạ, tình cảm là việc không thể cưỡng ép được. Qua nhiều năm như vậy, bệ hạ vẫn nên mở rộng lòng ra chút đi” Diệp Vũ khuyên.

“Người nói cho trẫm biết, vì sao Uyển Nhi lại phải đi chứ?” Ông đem ánh mắt bị thương vô tội nhìn nàng, khẩn cầu muốn được biết rõ chân tướng tích tụ trong lòng suốt hơn hai mươi năm ra.

“Nô tì không biết” Nàng đoán nói, “NHưng có lẽ nàng ấy sớm đã có người trong lòng rồi, có lẽ nàng ấy không muốn tranh thủ tình cảm với nhiều phi tần như thế, vị vậy chặt trong đấu tranh hậu cung gay gắt, người sống ta chết mỗi ngày...”

“Người nói đúng, đúng là Uyển Nhi không muốn cùng phi tần của trẫm tranh thủ tình cảm mỗi ngày” Ngụy hoàng như đã bình thường trở lại chút. Diệp Vũ nhân cơ hội trấn an, “Bệ hạ, nàng ấy ở trên trời có linh thiêng sẽ biết bệ hạ thâm tình với nàng ấy thế nào, kiếp sau có lẽ sẽ tìm tới bệ hạ đó”

Mây ông giãn ra, “Chỉ hy vọng là thế. Uyển Nhi không tới tìm trẫm, trẫm sẽ đi tìm nàng ấy”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, Ngụy hoàng này thật sự vẫn chưa già, sao giờ lại biến thành một đứa bé thế này. Bỗng có kẻ xông vào, là Thác Bạt Hoảng. Nàng kinh ngạc thấy hần lỗ măng, Ngụy hoàng vô cùng tức giận, mắng, “Điện HẦU hạ là nơi người có thể xông vào sao? Cút đi!”

Mặt Thác Bạt Hoảng đầy lo lắng, “Phụ hoàng, nơi này có nguy hiểm, mau cùng nhi thần đi ra ngoài đi!”

“Nguy hiểm cái gì? Điện HẦU Hạ có gì nguy hiểm chứ?” Nhụy hoàng càng tức, vốn chẳng tin con tý nào.

“Bệ hạ, Vương gia nói vậy tất có lý, hay là nên ra ngoài trước đi ạ” Diệp Vũ chưa bao giờ thấy hần hoảng loạn như vậy nên giúp hần khuyên bảo bệ hạ. Nghe nàng nói vậy, Ngụy hoàng lại thực ra tin mấy phần.

Mắt Thác Bạt Hoàng nhìn thấy lư hương Toan Nghê kia, “Lư hương kia có vấn đề, phụ hoàng, đi mau”

Lời vừa dứt, hần một tay giữ chặt nàng, một tay giữ chặt Ngụy hoàng, bước nhanh chạy ra ngoài. Nhưng họ còn chưa kịp chạy ra đại điện, lư hương to lớn kia bỗng đứng nổ mạnh, ‘ầm’ một cái, vang vọng cả hoàng cung, chấn động bốn phía, khiến người ta kinh sợ.

Cả ba người như bị một lực mạnh đánh sâu vào, cùng ngã xuống đất. Họ chậm rãi ngẩng đầu, khiếp sợ phát hiện ra, tẩm điện, đại điện đã cháy, lửa đỏ rừng rực. Diệp Vũ hét cả hồn, ngọn lửa lan tràn rất nhanh, trong điện có thứ gì cũng đều cháy cả.

“Nhanh, mang Huyền Nhi ra ngoài trước!” Ngụy hoàng sốt ruột giục con. “Không, nhi thần cứu phụ hoàng trước!” Thác Bạt Hoàng túm tay ông, đứng lên, rồi lại lôi kéo nàng cùng chạy. Nhưng xà ngang từ trên rơi xuống, chặn cửa điện lại, họ muốn ra ngoài phải vượt qua xà ngang cao quá kia.

Khói đặc xông vào mũi, nàng bịt mũi miệng ho khù khụ, rất khó chịu. Ngụy hoàng quyết định rất nhanh, nói lạnh lùng, “TRẫm lệnh cho người mang nàng ra ngoài trước! Trẫm sẽ có cách đi ra ngoài!”

“Không được, nhi thần sao có thể bỏ phụ hoàng lại được chứ? Muốn ra ngoài thì cùng ra!” Thác Bạt Hoàng nói kiên quyết kháng chỉ.

“Đừng cãi, nhanh chút nghĩ cách đi ra ngoài đi!” Diệp Vũ cảm động với tâm ý của Ngụy hoàng với mình, “Bệ hạ đi ra ngoài trước đi, nô tì sẽ ra sau”

Cha con cùng liếc nhìn nhau, nhất trí với cách này. Vì thế Thác Bạt Hoàng, giúp Ngụy Hoàng vượt qua xà ngang kia, đợi ông đi ra ngoài xong rồi, lại ôm lấy nàng đi ra ngoài, Ngụy hoàng ở bên ngoài đón người. Mắt công sức một lúc, cuối cùng cả ba thành công chạy ra ngoài.

Cung nhân đã tới mang nước cứu hỏa, An Thuận thấy cả ba người mặt xám mảy tro, ôi một tiếng, chạy tới đỡ lấy Ngụy hoàng, sai người truyền thái tử. Ngụy hoàng nhìn khói đặc cuộn cuộn, lửa cháy rừng rực, vừa bi thương tiếc hận nói, “Điện HẦU hạ bị đốt sạch rồi, không còn...”

Diệp Vũ nhìn trận lửa này, nhớ tới trận lửa lớn điện Trùng Tâm ở hoàng cung Kim Lăng kia, lúc ấy vì sao nàng lại tin Minh Phong bị táng thân biển lửa rồi chứ?

**

Lâm thái y chẩn trị cho ba người, họ chỉ một chút nóng nùng, trên người không sao, uống một chén thuốc thì không ngại nữa. Ngụy hoàng ngồi ở ghế chủ trì trên điện Thừa tự, khoác áo khoác, uống nước trà, nghe cung nhân bẩm tấu: lửa cháy ở điện HẦU Hạ đã được dập tắt.

An Thuận kinh sợ nói, “Nếu không có Vương gia kịp thời tới, cứu bệ hạ, hậu quả chắc không tưởng nổi” Diệp Vũ nghĩ, vì sao Thác Bạt Hoàng lại biết điện HẦU Hạ có nguy hiểm chứ? Lần này hần liệu mình cứu Ngụy hoàng, Ngụy hoàng có còn tín nhiệm con trai này nữa sao?

Ngụy hoàng không hỏi, Thác Bạt Hoàng đã đứng dậy bẩm tấu, ‘Phụ hoàng, sở dĩ nhi thần tới điện HẦU Hạ đúng lúc là vì phát hiện ra dấu vết để lại ạ’

“Có dấu vết gì để lại chứ?” Ngụy hoàng nhíu mày, cảm thấy điện HẦU Hạ đột nhiên nổ mạnh chắc không phải bất ngờ.

“Nô tì cảm thấy, điện HẦU Hạ đột nhiên nổ mạnh là có kẻ mưu hại bệ hạ” Nàng lớn mật đoán.

“Phụ hoàng, hôm qua có tuyết bay tán loạn đầy trời, nhi thần đi điện Vĩnh Thọ tưởng nhớ hoàng tổ mẫu, lúc ra cung thì đi ngang qua điện HẦU hạ, có thấy một công công vội vàng từ trong điện HẦU Hạ đi ra. Nhi thần định gọi hần lại hỏi vì sao bị kích động như thế. Nhưng hần lại chạy trốn rất nhanh. Song nhi thần lại phát hiện lúc công công kia đi qua trên tuyết có một chút bột phấn màu vàng để lại” Thác Bạt Hoàng nói đầu vào đây, “Lúc ấy gió tuyết cũng giảm dần, nhi thần vội vã ra cung không để ý tới nữa, liền ra cung luôn”

“Sau đó thì sao?” An Thuận hỏi.

“hôm nay, nhi thần tiến cung cầu kiến phụ hoàng. Cung nhân ngự thư phòng có nói phụ hoàng đi điện HẦU Hạ, nhi thần chợt nhớ tới sự kiện hôm qua kia” Thác Bạt Hoàng sắc mặt ngưng lại, “Nhi thần chợt nghĩ thoáng ra, càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, bột phấn màu vàng trên tuyết kia có mùi gay, nhi thần nghĩ nghĩ liền lập tức chạy tới điện hầu hạ ngay”

Diệp Vũ tò mò hỏi, “Vương gia biết bột phấn màu vàng kia là gì chứ ạ?”

Ngụy hoàng cũng bắt giắc hỏi, “Là cái gì?”

Con người đen của Thác Bạt Hoàng trong veo, ‘Nếu như nhi thần không nhìn nhầm thì đó là bột lưu huỳnh ạ’

An Thuận khiếp sợ, “Bột lưu huỳnh! Đây chẳng phải là nước cờ hiểm sao, vừa dùng để làm lửa đạn. Nếu vừa rồi bệ hạ ở tắm điện của điện HẦU Hạ, hậu quả chắc không tưởng nổi. Bệ hạ, lần này Tề Vương có công cứu giá đó”

Mặt Ngụy hoàng không rõ giận hay vui, nhìn có vẻ bí hiểm, “Việc này để người đi tra, hạn trong vòng ba ngày phải tra ra chủ mưu đứng sau vụ này”

Thác Bạt Hoàng nhận lệnh, “Nhi thần đảm bảo sẽ kiệt lực làm ổn thỏa vụ này”

Diệp Vũ cảm thấy kẻ có gan nổ chết Ngụy hoàng nhất định sẽ ôm trong lòng ý định bứt phá một lúc nào đó. Đêm nay nàng đứng hạn đợi Thác Bạt Hoàng.

“Huỳnh không đi tra vụ án nổ điện HẦU hạ, tới chỗ ta làm gì?”

“Hôm nay suýt bị nổ chết, không sợ sao?” Ánh mắt hắn thâm trầm, quái dị, cứ như giấu bí mật gì trong mắt vậy. Nàng lắc đầu, hắn cầm tay nàng, đôi mắt đen như đầm sâu, giọng đầy chắc chắn, “Ta sẽ không để nàng bị sao đâu”

180. Chương 183: Mưa Gió Bão Bùng.

Những lời này đầy thâm ý sâu sắc, nàng càng hoài nghi, hắn đầy cuồng vọng tự tin có năng lực bảo vệ mình bình yên sao, hay đã sớm đoán được điện hầu hạ đột nhiên sẽ nổ mạnh? Lúc này Ngụy hoàng và nàng ở cùng trong điện HẦU Hạ, hắn đứng lúc chạy tới, cứu họ ra; nếu hắn chậm một chút, chắc họ sẽ bị nổ tan xác. Hắn bắt gặp một công công vội vàng đi ra từ điện HẦU Hạ, thì đã liên tưởng có người bỏ bột lưu huỳnh trong tắm điện luôn, thật trùng hợp tới vậy sao?

Trong phòng bóng ảnh loang loáng, khí lạnh không rõ đã tiến vào lúc nào, xâm nhập tận xương. Diệp Vũ hỏi, “Điện hầu hạ đột nhiên nổ mạnh, Vương gia biết rất rõ sao?”

Thác Bạt Hoàng cười tự tin, “Tạm không rõ lắm, nhưng hãy tin ta, chỉ cần đã làm thì chắc sẽ có dấu vết để lại”

“Kẻ đó có gan mưu hại phụ hoàng huỳnh, hắn chẳng sợ chết đâu nhỉ” Nàng biết, hắn hẳn là rõ trong lòng, chỉ không muốn nói cho mình biết thôi.

“Con người trên thế gian này đều sợ chết, nếu thật sự sống không bằng chết, vậy thì không sợ chết rồi” Hắn nhếch môi cười tà.

“Vương gia cảm thấy, chuyện này có liên quan gì tới Hàn Vương, Vệ Vương không?”

“Nàng thấy sao?”

Nàng cất giọng cười lạnh, “Sao ta biết được chứ?”

Giọng của hắn bỗng trở nên thờ ơ, “Ta hy vọng là Nhị hoàng huỳnh, Tam hoàng huỳnh”

Diệp Vũ không hiểu rõ lắm, lại hỏi, “Đã tra ra kẻ chủ mưu đằng sau chưa, Vương gia cảm thấy bệ hạ sẽ trừng phạt thế nào?”

Ánh mắt Thác Bạt Hoàng dần lãnh lẽo lại, “Mưu đồ nổ chết phụ hoàng, phạm vào tội chết, nếu có chút chứng cứ rõ ràng, phụ hoàng cũng sẽ không để yên đâu”

Nàng nói trêu, “VẬY kẻ có ý đồ nổ chết phụ hoàng huynh, thật sự phải là kẻ TRẦM Chu phá phủ rồi”

Hắn nhìn sâu nàng vào nàng, “Trong cung trước mắt nhìn như chẳng chút gợn sóng gì, thật ra sóng đã nổi lên rồi, có lẽ sắp tới sẽ có một trận kinh hải, nàng có sợ không?”

Nàng cười khê, “Cho dù sợ, cũng vẫn phải tiến lên trước, không phải sao/”

Hắn nắm chặt tay nàng, nói kiên định, “Dù thân có bị hãm trong hiểm cảnh, dù chỉ còn một chút đường sinh tử, ta cũng quyết nắm chặt lấy tay nàng, mưa gió bão bùng, nắm tay cùng tiến!”

Diệp Vũ không nói, nghĩ thầm: Người cùng ta đi qua mưa gió bão bùng, cùng tiến chỉ có Minh Phong mà không phải là người.

Đã hai ngày, Diệp Vũ bưng nồi cháo cẩu kỷ tử đi vào ngự thư phòng. An Thuận không thấy, nàng lập tức vào đại điện, lại không có bóng người nào, nghĩ có lẽ Ngụy hoàng đang nghỉ tạm ở Noãn các, nên đi về phía Noãn các, đã thấy Lệ quý phi đang ngồi trên đùi ông, ôm cổ ông, hôn lên môi ông. Ngụy hoàng như chẳng có hứng thú, mặc cho nàng ta giở trò, nàng ta dựa sát vào người ông, thân thể mềm mại như nước, hành động có vẻ lớn mật, khát vọng được sự sủng ái của ông. NHƯNG Ngụy hoàng vẫn thờ ơ.

“Bệ hạ đã nhiều ngày không rời chỗ nô tì rồi, hay hôm nay để cho nô tì được hầu hạ bệ hạ thật tốt...” Giọng của nàng ta khàn khàn đầy kiêu mị.

Diệp Vũ vội vàng lùi lại hai bước, do dự không biết có nên tiến lên hay lui ra khỏi ngự thư phòng không. Ngụy hoàng mất sắc, thấy nàng, cất cao giọng nói, “Huyền Nhi, tiến vào”

Bất đắc dĩ nàng đành phải đi vào Noãn các, khom mình hành lễ. Mắt Lệ quý phi lườm dài, trong bóng có kim (sắc nhọn), khóe môi cười khê, “Tối thật đúng lúc quá”

“Đó là gì?” Ngụy hoàng đẩy nàng ta ra, mặt rỗng lạnh lẽo.

“BẮM bệ hạ, đây là cháo cẩu kỷ tử ạ” Diệp Vũ đáp thanh thoát.

“Nàng về đi, trầm hơi đối, sau khi ăn cháo xong còn phải phê duyệt tấu chương nữa, muộn chút sẽ lại tới nhìn nàng” Ông nói với Lệ quý phi, một nửa là dỗ, nửa là lệnh.

Lệ Quý phi miễn cưỡng đứng dậy, trên mặt cười tươi như hoa nở, “Bệ hạ đừng có nuốt lời đó nha”

Lúc đi qua Diệp Vũ, nàng lườm một cái sắc lẹm. Trong mắt ấy, hình như có nụ cười trong veo đầy lạnh lùng, lại như có dấu hận ý khắc sâu.

Diệp Vũ tiến lên, múc một ít cháo vào bát bưng tới, “Lạnh ăn không ngon, mời bệ hạ ăn đi ạ”

Ngụy hoàng nhìn nàng cười, mùi thơm ngon, như không phải đang ăn một bát cháo mà là hạnh phúc vậy.

Nàng đợi lúc ông ăn cháo xong, thu dọn bát, rồi đột ngột hỏi, “Vị trí chủ trong cung đã hơn hai mươi rồi, sao bệ hạ không sắc phong hoàng hậu ạ?”

Ông sững sốt, nói sợ sệt, “Trong lòng trẫm, chỉ có Uyển Nhi mới có tư cách làm hoàng hậu của trẫm. Vị trí trong cung ấy, không ai có thể đánh cắp được”

Quả là thế.

Nàng đoán được tâm tư ông, bởi vậy có thể thấy ông có tình ý thâm sâu với mẫu thân nàng. Song có lẽ với nam nhân mà nói, không chiếm được mới là tốt nhất.

“Hơn hai mươi năm nay, trăm sủng ái không ít phi tần, nhưng trăm chưa bao giờ thích các nàng ấy thật sự, trăm chỉ yêu duy nhất Uyển Nhi” Ngụy hoàng cười khổ, đoạn tình duyên nhiều năm trước kia giờ chỉ còn lại hồi tưởng vô tận và tốt đẹp mà thôi.

“Tuy nàng sớm đã không còn trên đời này nữa, nhưng nàng sẽ biết thâm tình của bệ hạ với nàng ấy”

“Trăm cũng đã thử quên nàng, nhưng không sao quên được. Dù ai có bộ dạng gần giống Uyển Nhi, trăm sẽ nạp làm phi tần, nhưng trăm cũng biết, thực ra các nàng ấy chỉ giống ánh mắt, cái mũi, miệng hoặc có một đôi chỗ giống Uyển Nhi mà thôi” Trong mắt ông hiện lên chút ưu thương.

Diệp Vũ bỗng tỉnh ngộ, chẳng trách cảm thấy Lệ Quý phi, Kiều thực phi mặt mày lại có vẻ như đã từng quen biết, là bởi dung mạo các nàng ấy có điểm nào đó giống Hoa Uyển Tâm chút, đó là ngũ quan giống Hoa Uyển Tâm. Còn nàng và mẫu thân có dung mạo giống nhau, dĩ nhiên sẽ cảm thấy các nàng ấy cũng có đôi chỗ giống mình.

Đều nói nhà Đế Vương đều bạc tình, nhưng Ngụy hoàng lại tình thâm ý nặng với Hoa Uyển Tâm như thế, hơn hai mươi năm qua chưa từng thay đổi, khiến người cảm động.

Từ ngự thư phòng đi ra thì trời cũng đã tối dần, Diệp Vũ không ngờ được bị Lệ quý phi chặn ngay trên đường.

“Người là kẻ tâm phúc ngự tiền, đại lễ như thế, bản cung không dám đâu” Lệ quý phi nói kỳ lạ, ánh mắt khinh thường.

“Quý phi là phượng Hoàng đầu đàn, nô tì sao dám đoạt mất niềm vui của bệ hạ chứ, vẫn là nô tì thôi” Diệp Vũ mỉm cười nói, “Nô tì luôn không có mong ước nào lớn, cũng chẳng có mệnh phú quý, quý phi cứ yên tâm đi, cái ngày quý phi lo lắng ấy vĩnh viễn sẽ không có đâu”

Gió lạnh thấu xương, khiến áo choàng Lệ quý phi bay lên. Trên cổ tay áo của nàng ta có viền lông thỏ trắng bay bay theo gió, mềm mại thuận mắt, uyển chuyển đáng yêu. Màu đỏ và trắng, là hai màu đối lập, lại vô cùng gây chú ý, càng khiến cho bộ dạng nàng ta thêm ung dung cao quý, xinh đẹp tuyệt trần.

Nàng ta lấy tay vuốt ve cổ tay áo lông thỏ, lấy giọng khinh miệt nói, “Cung nhân thật gian xảo”

Thị tì tùy thân của nàng ta bảo, “Không phải đó sao? Năm đó cũng có một cung nữ, dung mạo rất được, mê hoặc bệ hạ, được ân sủng một đêm. Lúc đầu, tiện nhân kia cũng nói với quý phi là không mê hoặc bệ hạ, không muốn bay lên cây làm phượng hoàng, ai ngờ chỉ mới có nửa tháng tiện nhân đó đã nhảy lên thành Hiền Phi rồi”

Diệp Vũ thầm cười lạnh, “Nô tì nói được thì làm được, cũng sẽ không nuốt lời. Quý phi không tin, nô tì cũng chẳng còn cách nào khác”

“Bản cung không dám tin một cung nhân chẳng hiểu rõ gốc gác. Nếu muốn bản cung tin người, người phải để cho bản cung thấy thành ý của người chứ” Mặt đẹp Lệ quý phi lạnh lẽo nheo lại.

“Nói thật với quý phi, nô tì đã có người trong lòng rồi” Diệp Vũ nói khẽ.

“Người trong lòng người...” Bỗng Lệ quý phi tỉnh ngộ, nghĩ cẩn thận gì đó, “Nếu là thế, bản cung hôm nay cũng không làm khó người nữa. Nhưng bản cung sẽ luôn nhìn người chằm chằm bất kỳ lúc nào, nếu người không an phận thủ thường, dám lấy sắc đẹp mê hoặc bệ hạ, bản cung tuyệt đối không tha!”

“Quý phi yên tâm đi, nô tì sẽ cố gắng làm đúng bổn phận mình” “Hôm nay trời đông lạnh, chân tay đã cứng cả rồi, nên trở về sưởi ấm thôi”

Lệ quý phi xoay người đi, bóng áo đỏ dần mờ khuất trong sắc trời chiều.

Đêm nay Diệp Vũ đang buồn ngủ thì chợt nghe tiếng cửa sổ bị đập. Mở cửa ra, nàng kinh ngạc trợn to mắt, “Lâm đại ca, sao thế nào mà huynh...”

Mộ Dung Diệp nhìn ra ngoài vài lần, lắc mình tiến vào, đóng chặt cửa phòng lại. Nàng thấy hần ăn mặc bộ quần áo đen đi đêm, thần sắc khác thường, trong lòng lại kinh ngạc, “Lâm đại ca, sao vậy? Vì sao huynh lại xâm nhập hoàng cung? Có phải có kẻ đã phát hiện ra huynh rồi không?”

Tuy đã sớm biết hần là hoàng tử Mộ Dung Diệp của Tần quốc, nhưng nàng cũng đã gọi quen hần là lâm đại ca rồi, nên không sửa nữa.

“Vũ Nhi, nếu không có việc gấp ta cũng sẽ không xông gấp vào cung gặp muội đâu” Hần nói hoảng loạn, ánh mắt đầy lo lắng.

“Có chuyện gì?”

Nàng thấy trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ là Minh Phong đã xảy ra chuyện rồi? Nhưng Lâm đại ca cũng không biết Minh Phong bị nhốt ở đâu mà.

Mộ Dung Diệp nói vội vàng, ‘Mấy ngày nay, ta ở tại phủ Tề Vương, Tề Vương đối đãi khách sáo, nhưng nếu ta ra ngoài thì sẽ có người thăm nhìn ta chăm chăm. Bất đắc dĩ ta mới phải ra ngoài lúc nửa đêm, rốt cuộc đã điều tra ra nơi Sở Minh Phong bị giam’

Diệp Vũ vừa sợ vừa mừng vừa ngạc nhiên, “Huynh đã tìm được chỗ giam Minh Phong rồi ư?”

Lấy thân thủ của hần thần long thấy đầu không thấy đuôi mà nói, khinh công nhanh như chớp, xuất nhập cung cấm như chốn không người, nói vậy cũng có mấy ai có thể phát hiện ra hần chứ.

Hần gật đầu, “Tòa nhà đó ở ngay trong thành Lạc Dương, đêm hôm trước, ta đi một chuyến, phát hiện bệnh tình của hần không lạc quan cho lắm”

“Minh Phong sao vậy? Sốt cao không giảm, hay là ho nặng lên?” Nàng nói đầy lo âu, Lạc Dương còn lạnh hơn cả Kim Lăng, giờ trời giá rét thế này, huynh ấy là tù nhân sao có thể chịu nổi chứ?

“Cái này chỉ là bệnh nhỏ, quan trọng là chân trái của hần, nếu trị liệu muộn, chỉ e chân trái sẽ bị phế thôi” Mộ Dung Diệp nói lo lắng.

“Chân trái huynh ấy làm sao vậy? Bị thái tử Ngụy quốc dả thương ư?”

“Không phải, là đương kim Sở hoàng sai người đuổi giết dả thương chân hần. Thác Bạt Hoảng cũng không tìm đại phu để trị liệu chân cho hần, chân bị thương dẫn đến sốt cao, bởi vậy, hần mắc chứng phong hàn mới không khỏi được”

Diệp Vũ cứ tự trách và hối hận mãi, đã tới gặp huynh ấy hai lần rồi, nhưng cũng không phát hiện ra chân trái của huynh ấy bị thương. Không được, nàng phải mau đi gặp Minh Phong chút, để Thác Bạt Hoảng tìm đại phu trị liệu chân bị thương cho huynh ấy mới được.

181. Chương 184: Tranh Chấp

Lòng nàng đã sớm bay trên người Sở Minh Phong, trong mắt ngập kín sầu lo, “Lâm đại ca, cảm ơn huynh đã mạo hiểm đến nói cho ta biết”

Mộ Dung Diệp bảo, “Giữa muội và ta, đừng nói cảm ơn làm gì. Vũ Nhi, nàng ở trong cung có ổn không? Nàng thật sự sẽ thay Tề Vương làm việc vì Sở Minh Phong sao?”

Nàng nói bất đắc dĩ, “Ngoài con đường này ra, ta còn có lựa chọn nào khác sao?”

“thực ra, ta có thể...” Hần thật sự không muốn nàng làm việc cho Tề Vương, đây đưa triền miên với Tề Vương.

“Đúng rồi, Lâm đại ca, hiện giờ huynh mang ta ra cung đi” Nàng nổi lên ý nghĩ trong đầu, nói hưng phấn, “Huynh khinh công giỏi như vậy, mang ta ra vào cung cấm, nhất định sẽ không bị ai phát hiện ra đâu”

“Một mình ta ra vào cung cấp đúng thật là không ai phát hiện ra, nhưng giờ mang theo muội đi, chỉ e...” Hần do dự, bởi vì, hần có thể mạo hiểm, cũng không nguyện để nàng mạo hiểm mà tổn thương gì.

“Không sao, Lâm đại ca, huynh dẫn ta ra cung đi” Diệp Vũ nói năn nỉ, kéo ống tay áo hắn, nhìn mặt mày lúc đó rất động lòng người. Mộ Dung Diệp nhìn không được sự khẩn cầu ấy của nàng, đã đồng ý với nàng. Lúc này, nàng khoác thêm áo đen bên ngoài, nhẹ chân tay khẽ mở cửa phòng ra chột kinh ngạc sửng sốt.

Ở cửa rõ ràng có một người đứng, mặt sắt đen sì, đôi mắt sắc như chim ưng, mặc áo lông cừu đen càng khiến cho mặt hắn càng đen tới mức kinh người.

Mộ Dung Diệp thấy Thác Bạt Hoảng thì trong lòng biết chắc chắn hắn đã cho thuộc hạ theo dõi, nếu không sao hắn lại khéo xuất hiện ở trong này như thế. Tóm lại, vẫn còn sơ xuất quá.

Diệp Vũ kinh ngạc một lát rồi hoàn hồn, xoay người quay lại phòng, biết đêm nay không thể ra cung được.

“Vương gia, ta lo cho an nguy của Vũ Nhi, ban đêm xâm nhập cung cấm để thăm nàng, Vương gia đừng đa tâm” Mộ Dung Diệp bình tĩnh giải thích.

“An nguy của Vũ Nhi, đã có bốn vương lo, người không cần lo lắng” Giọng Thác Bạt Hoảng lạnh băng, mặt lạnh như sương, “Thủ vệ cung cấm sâm nghiêm, người mau chóng ra cung ngay”

“Ta ở trong cung ổn lắm, Lâm đại ca đừng lo cho ta nữa. Một mình huynh ở bên ngoài, mọi chuyện phải cẩn thận đó” Nàng dặn dò Mộ Dung Diệp, tiễn hắn ra cửa, nháy mắt mấy cái với hắn. Hắn biến mất trong bóng đêm lạnh lẽo, nàng đóng chặt cửa phòng, hỏi lạnh băng, “Vương gia có gì sai bảo?”

Lửa giận trong mắt Thác Bạt Hoảng lóe lên tái đi, “Nàng cười ôn nhu yếu ớt với hắn, lại còn nói nhỏ nhẹ nữa, cứ vậy mà nói lạnh nhạt với ta sao?”

Diệp Vũ thấy buồn cười, chính mình còn chưa bốc hỏa đây này, hắn còn dám so đo chuyện lông gà vỏ tỏi ấy nữa sao. Vì thế nàng chất vấn, “Huynh biết rõ chân trái của Minh Phong bị thương, vì sao không tìm đại phu chạy chữa chân cho huynh ấy chứ?”

Đối mặt với giọng điệu khí thế bức người của nàng, lửa giận trong cơ thể hắn đột nhiên dập xuống, “Vì sao ta lại chữa trị chân cho hắn chứ? Ta cứu hắn một mạng, với hắn mà nói là đã ban đại ân đại đức rồi đó”

Nàng tức chết rồi, gắt gao trừng hắn, hận không dùng mắt giết chết hắn ngay được vậy! Bỗng Thác Bạt Hoảng hiểu ra, “Là Mộ Dung Diệp nói cho nàng biết hả?”

“Huynh dám có gan động tới một sợi tóc của huynh ấy xem...”

“Vì sao ta không dám động vào hắn chứ?”

“Vậy huynh cứ thử xem!” Diệp Vũ nghiêng răng, phụt ra một câu.

“Nàng có thể làm được gì nào?” Hắn bị lửa giận thiêu đốt đến cháy óc, bóp chặt miệng nàng lại, “Lọt vào trong tay ta, nàng còn có thể làm gì được hả?”

“Cùng.....chết....chung...”

Tay hắn có sức rất lớn, bóp miệng nàng cực đau, gần như biến hình, nàng dám quật lại, còn mang theo khí phách quyết liệt.

Thác Bạt Hoảng hiểu được thâm ý của mấy từ này, nàng và Sở Minh Phong, Mộ Dung Diệp đã lọt vào trong tay hắn, chẳng còn đường sống nữa; nếu hắn bức người quá đáng, nàng nguyện chẳng cần đường sống duy nhất ấy nữa, đem tất cả âm mưu của hắn nói cho Ngụy hoàng biết, cùng chết chung. Cả hai cùng đối mặt, bốn mắt nhìn nhau. Trong mắt Diệp vũ ngập tràn oán hận và quyết tuyệt, mắt hắn lạnh lẽo, lệ khí bốc lên cuộn cuộn, như sắp tuôn trào cắn nuốt người ta vậy.

Cứ giằng co như thế một lúc, gương mặt lạnh khốc của hắn căng như dây đàn, dần dần thả lỏng dần, thần sắc cũng không còn đáng sợ như vậy nữa.

Rốt cuộc Thác Bạt Hoảng buông tay, hơi thở dồn dập hòa hoãn chút ít, “Đừng có khiêu khích sự kiên nhẫn của ta!”

Mắt đẹp của nàng híp lại, “Cũng vậy thôi, huynh cũng đừng có khiêu khích tới điểm mấu chốt của ta”

Hắn bỗng cười rộ lên, mắt đầy mỉa mai, “Điểm mấu chốt của nàng là gì?”

“Ta muốn gặp Minh Phong! Giờ ra cung ngay!” Diệp Vũ nói đầy chính nghĩa.

“Hay đây là điểm mấu chốt của nàng?”

“Chân trái huynh ấy bị thương, ta muốn đi gặp huynh ấy”

“Chân trái hần bị thương, cũng chẳng phải là chuyện mới đây. Dù nàng có đi gặp hần, chân bị thương của hần cũng chẳng tốt hơn được đâu”

“Hiện giờ ra muốn xuất cung gặp huynh ấy!” Giọng nàng đầy kiên quyết, bộ dáng quyết tuyệt không bỏ. Sắc mặt Thác Bạt Hoàng co lại lạnh kịch liệt, “Nàng định công trước phế sau sao?”

Diệp Vũ đành lùi lại một bước, “Đêm nay ta có thể không đi gặp huynh ấy nữa, nhưng sáng sớm mai huynh phải sai người đi tìm đại phu chữa trị chân cho huynh ấy. Nếu không ngày mai ta sẽ xuất cung ngay!”

Hần trầm giọng nói, “Ngày mai ta sẽ nói với phụ hoàng về án điện Hầu Hạ bị nổ”

Nàng cười yếu ớt, “Nếu Vương gia không tìm đại phu trị liệu chân cho Minh Phong, ngày mai ta sẽ nói với phụ hoàng huynh là án làm nổ điện Hầu Hạ là do Tề Vương làm”

Ánh mắt hần ánh lên hung ác, “Không có bằng chứng, sao phụ hoàng tin nàng được chứ?”

“Nếu phụ hoàng huynh biết ta là con gái Mộ Dung Huyền của Uyển Nhi, như ý kiến Vương gia, phụ hoàng huynh có thể yêu ai yêu cả đường đi lối về, thấy ta nói gì nghe nấy không chứ?” Nàng cười thoải mái.

“Nàng có bản lĩnh lắm” Thác Bạt Hoàng oán hận trừng mắt nhìn nàng, không cam lòng khuất phục sự uy hiếp của nàng, nhưng có khả năng thì sao nào?

“Từ nay trở đi, ta muốn xuất cung” Diệp Vũ thừa thắng xông lên, đưa ra một yêu cầu khác.

“Ta sẽ an bài”

Hần nghiêng răng đồng ý, lòng nàng đều đặt hết lên Sở Minh Phong rồi, hần chẳng nề hà gì, định ngăn lại cũng không ngăn nổi.

Chiều hôm sau ở ngự thư phòng.

An Thuận đứng một bên ngự án, Ngụy hoàng ngồi trước, Tề Vương đứng phía dưới, đang định bẩm báo kết quả điều tra vụ án nổ điện hầu hạ.

Thác Bạt Hoàng cung kính nói, “Phụ hoàng, ba ngày trước điện Hầu Hạ đột nhiên nổ mạnh, thần âm thầm điều tra, đã có kết quả ạ”

Thần sắc ngụy hoàng thần nhiên, ra vẻ biểu hiện không muốn biết rõ chân tướng, “Kể nào chủ mưu”

“Đợi nhi thần chậm rãi bẩm tấu ạ” Thác Bạt Hoàng không vội vạch trần đáp án ngay, mà thông thả nói, “Trước khi điện Hầu Hạ nổ mạnh một ngày, nhi thần có nhìn thấy một công công đi từ điện Hầu Hạ ra, may mà nhi thần đã tìm được vị công công đó rồi. Người này tên là Tiểu Lâm Tử, ngày nào hần cũng quét tuyết ở điện hầu hạ, hần có nhận là bỏ bột lưu huỳnh vào lư hương Toan Nghê, bột lưu huỳnh bỏ xuống trước rồi phủ một lớp cánh kiến trắng phụ hoàng thích lên. Tiểu Lâm Tử rất thông minh, có đặt một cây đèn ở dưới gốc cây kiến trắng, lúc phụ hoàng đi vào điện Hầu Hạ sẽ phải châm đèn lên trước, đèn sáng nóng lên khiến bột lưu huỳnh ở dưới gặp gió sẽ bốc lên, trong nháy mắt nổ mạnh”

“Thì ra là thế” An Thuận vừa sợ vừa cảm khái, “Tiểu Lâm Tử này thật sự thông minh thế sao? Hay có kẻ dạy hần hả/”

Ngụy hoàng không nói câu gì, trong lòng giấu diếm cảm xúc. Thác Bạt Hoàng lại nói tiếp, “Nhi thần cũng hiểu hần là có kẻ đã dạy hần làm vậy. Nhưng nhi thần có thẩm vấn thế nào, bức cung ra sao Tiểu Lâm Tử cũng vẫn không chịu khai ra chủ mưu, nguyện tự sát cũng quyết không nói”

Ngụy hoàng nói lạnh lùng, “Gian xảo như thế, chết cũng không đủ” “Nhi thần không tin manh mối cứ vậy mà đứt, mới tìm một vài công công Tiểu Lâm tử quen hỏi” Thác Bạt Hoàng nói thông thả, “Mấy công công này đều nói đã nhiều ngày Tiểu Lâm Tử cũng không thấy có chỗ nào đặc biệt cả, cũng chưa từng gặp ai”

“Vậy chẳng phải manh mối đã bị chặt đứt rồi sao?” An Thuận nói lo lắng.

“Ngày lúc thần nhi đang bối rối thì có một cung nữ tạp dịch lại tới cầu kiến nhi thần, giao cho nhi thần một phong thư”

“Trình lên đây” Ngụy hoàng mặt vẫn bình thản ra lệnh khiến người ta kinh ngạc. An Thuận tiếp nhận phong thư trong tay Tề Vương rồi nộp cho bệ hạ. Thác Bạt Hoàng cất cao giọng nói, ‘Phong thư này là do Tiểu Lâm Tử viết cho người nhà hắn ở nông thôn. Hắn nói với người nhà là hắn ở trong cung đều tốt cả, nếu có người bên ngoài nào tới tìm họ, thì lập tức chuyển đi. Nhất là người Hàn Vương phải đi, cần phải ẩn nấp, né tránh, giữ tính mạng”

An Thuận chấn kinh nói, “Vương gia, Tiểu Lâm Tử đúng là nói trong thư như vậy, ý muốn nói là, kẻ sai hắn làm việc đó là Hàn Vương sao?”

Thư nhà vừa xem là hiểu ngay, Ngụy hoàng sớm đã xem xong, dường như không tin sự thật này, “Là Hàn Vương ư?”

Giọng Thác Bạt Hoàng vừa bình tĩnh vừa cẩn thận, “Việc hoàng huynh làm rất trầm ổn, tài cán trác tuyệt, là cánh tay đắc lực cho phụ hoàng, nhi thần không tin Nhị hoàng huynh sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thế. Nhưng mà theo lời khai của cung nữ kia, trước hai ngày điện HẦU Hạ bị nổ tung, Tiểu Lâm Tử có đi tìm nàng ta, mang phong thư này giao cho nàng ấy, dặn nàng ấy là nếu hắn gặp chuyện bất trắc, thì sau khi gặp bất trắc đưa cho người nhà của hắn”

An Thuận khó hiểu hỏi, “Cung nữ này vì sao không mang phong thư này cho nàng ấy đưa cho người nhà của Tiểu Lâm Tử chứ?”

Thác Bạt Hoàng nghiêng người nhìn thần sắc của “quan tòa” đang ngồi trên ghế chủ kia, “Phụ hoàng cung nữ này có tên là Tiểu Đông, đã chờ ngoài hậu điện rồi, phụ hoàng có thể tự thẩm vấn ngay ạ”

Ngụy hoàng gật đầu, An Thuận liền cất cao giọng nói, “Truyền Tiểu Đông”

Một lát sau, một cung nữ mặc áo vải thô cúi đầu đi vào, quỳ xuống đất hành lễ, “Nô tì Tiểu Đông bái kiến bệ hạ, bái kiến Vương gia”

“Vì sao ngươi không mang thư nhà Tiểu Lâm Tử đã ký thác cho người nhà hắn hả?” Ngụy hoàng đột nhiên giận dữ hỏi, trong ngự thư phòng đang yên tĩnh đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn.

“Người biết cái gì, bẩm báo chi tiết tường tận cho phụ hoàng, cấm được nói láo lừa câu” Thác Bạt Hoàng cất giọng lạnh cảnh cáo.

“Bẩm bệ hạ... NÔ tì và Tiểu Lâm Tử là đồng hương, có giao tình... Tiểu Lâm Tử giao cho nô tì một phong thư nhà, nô tì cảm thấy kỳ lạ, mới lẩm miệng hỏi xem đã có chuyện gì xảy ra... Hắn không nói, nô tì cũng chẳng còn cách nào khác... Hôm trước, nô tì nghe nói Tiểu Lâm Tử đã chết... Nô tì cảm thấy hắn chết rất kỳ lạ, hẳn là có liên quan tới bức thư nhà này... Nô tì tìm được Vương gia, giao thư nhà cho Vương gia...” Tiểu Đông nói lắp bắp, rõ ràng là đang sợ long uy.

“Thật thế sao?” Ngụy hoàng quát hỏi, không giận mà uy.

“Nô tì không dám nói dối nửa câu, xin bệ hạ minh xét” Tiểu Đông cố gắng trấn định, thân hình vẫn run rẩy. Thác Bạt Hoàng nói, “Phụ hoàng, Tiểu Đông làm tạp dịch, xuất thân卑微, chỉ sợ chẳng có gan bịa chuyện như vậy đâu ạ”

Ngụy hoàng phát tay, An Thuận liền cho Tiểu Đông lui ra. Bỗng một ngự tiền tiểu công công vội vã xông vào, “Bệ hạ, Diệp cô cô không thấy rồi...”

An Thuận khiển trách, “Hoang mang bối rối loạn cả lên, còn ra thể thống gì nữa hả? Diệp Huyền đang yên đang lành sao tự dưng không thấy là thế nào?”

Tiểu công công nói lo lắng, “Diệp cô cô đang nấu cháo ở phòng ăn nhỏ, nô tài định học với Diệp cô cô một chút, nên đứng đó nhìn. Nhưng nô tài chỉ đi nhà xí có một lúc, khi về thì đã không thấy Diệp cô cô đâu rồi, lần tìm khắp cả phòng ăn nhỏ cũng không tìm thấy Diệp cô cô”

Tinh thần Ngụy hoàng căng thẳng, đứng dậy hỏi, “Đã tìm ở chỗ khác chưa?”

Tiểu công công đáp, “Nô tài lo lắng cho Diệp Cô cô không tìm thấy đường, nên chẳng dám chậm trễ chuyện này, chạy nhanh tới bẩm báo bệ hạ đó ạ”

Thác Bạt Hoàng nghĩ ngợi hồi, “Phụ hoàng, nếu như Diệp cô nương thật sự không thấy, chuyện này....e là có kỳ lạ...”

182. Chương 185: Chân Tướng

Ngụy hoàng xuống ngự án, trong mắt đầy lo lắng, phân phó, “An Thuận, lập tức phái người đi tìm”

An Thuận lĩnh chỉ, vội vã ra khỏi ngự thư phòng. “Phụ hoàng, Diệp cô nương là tâm phúc của ngự tiền, mới rồi đang ở phòng ăn nhỏ, nói vậy cũng không chạy loạn đâu cả, phụ hoàng đừng lo lắng quá” Thác Bạt Hoàng nói trấn an, thần sắc kính cẩn.

“Chỉ hy vọng thế” Ngụy hoàng ánh mắt sắc bén, như đang tìm tòi gì đó, “Huyền Nhi sao vô duyên vô cớ mất tích chứ?”

“Nếu phụ hoàng lo lắng cho an nguy của nàng ấy, hay là ra ngoài đi xem một cái đi ạ” Thác Bạt Hoàng nói nặng nề. Ngụy hoàng gật gật đầu, đi ra ngoài, Thác Bạt Hoàng lập tức cùng đi ra ngoài. Sắc trời có vẻ u ám, gió lạnh gào thét, hẳn là tuyết sắp rơi. An Thuận xông pha thân mình trong gió lớn đi tới, “Bệ hạ, Diệp Huyền không thấy ở phòng ăn nhỏ”

Gương mặt Ngụy hoàng lập tức lạnh băng như sương, thần sắc nặng nề.

Lần tìm cả bên cạnh ngự thư phòng lẫn cả điện Thừa tư mà không tìm thấy bóng dáng Diệp Vũ đâu. Thác Bạt Hoàng đứng bất động trong gió lạnh, Ngụy hoàng ngày càng lo âu, hỏi An Thuận mấy lần là vì sao thị vệ vẫn chưa trở lại bẩm báo.

“Phụ hoàng, đã qua hai canh giờ rồi” Thác Bạt Hoàng hạ giọng nhắc nhở.

“Bệ hạ, nô tài nghĩ đến, đã lâu vậy, Diệp cô nương e là đã xảy ra chuyện rồi” An Thuận cũng lo lắng mãi. Lúc này, một thị vệ vội vàng đi tới, bẩm tấu, “Bẩm bệ hạ, ty chức đã tìm thấy Diệp cô cô”

Sắc mặt Ngụy hoàng lộ vẻ vui mừng, hỏi khẩn trương, “Hiện ở đâu?”

Thị vệ nói, “Diệp cô cô bị hai công công mang đi, đang ở Thanh Phong đài”

An Thuận mừng rỡ, “Ồ đồ! Vì sao không cứu Diệp cô nương trở về hả/”

“Bệ hạ, hai công công kia đem tính mạng Diệp cô cô áp chế, ty chức không dám hành động lỗ mãng”

“Phụ hoàng, hay đi nhìn một cái xem” Thác Bạt Hoàng cũng không sốt ruột cho lắm. Ngụy hoàng cất bước đi trước, áo khoác theo gió bay lên. Nhóm người Thác Bạt Hoàng chạy vội đuổi theo, đi nhanh trong gió lạnh.

Đài Thanh Phong ở ngay ngự hoa viên phía Tây Bắc, cao bảy trượng hình bát giác, xa xa giống như một tòa tháp dát vàng bạc rực rỡ, rường cột chạm chỗ. Ở tít trên đỉnh cao nhìn, có thể nhìn được toàn cảnh hoàng cung, và toàn cảnh thành Lạc Dương.

Tới Đài Thanh Phong, Thác Bạt Hoàng từ xa đã thấy, ở chính giữa tháp, Diệp Vũ bị treo trên không trung, áo choàng bay theo gió. Cảnh như thế, thật kinh tâm động phách.

Ngụy hoàng tinh thần chấn động, ngẩng đầu nhìn cô gái mỏng manh kia có thể mất mạng bất cứ lúc nào, kinh hoàng nói khẽ, “Nhanh đi cứu Huyền Nhi”

Họ vội vàng lên đài Thanh Phong, đi thẳng một mạch lên đó. Ở trên tháp cao, Diệp Vũ bị treo lên bằng một sợi dây thừng, cả người lơ lửng bên ngoài, gió lạnh thấu xương tốc cả áo quần áo nàng bay phấp phật.

Lúc ấy nàng đang ở trong phòng ăn nhỏ nấu cháo, bỗng bị người ta đánh ngất, lúc tỉnh lại thì đã thấy ở trên đài Thanh Phong, chân tay bị trói, có hai công công đem treo nàng ra bên ngoài lan can. Nàng sợ tới

mức hông bay phách lạc, nhưng cũng biết rõ chắc không ngã xuống ngay, bởi hai công công làm vậy tất có nội tình.

Trước khi đoàn người Ngự hoàng đến, Hân vương đã đi lên đài Thanh Phong, thấy nàng bị treo bên ngoài, thấy thú vị, cười tủm tỉm nhìn nàng, cứ như đang nhìn một trò hay vậy, chẳng có ý cứu nàng tý nào.

Làm nàng khi thấy nhóm người Ngự hoàng, trong lòng thấy thoải mái hơn. Ngự hoàng bị cảnh này làm cho sợ tới mức tim co bóp kịch liệt, lo lắng tới an nguy của nàng, lớn tiếng gầm lên, “Đồ vô liêm sỉ! Còn không thả người?”

Hai công công thấy bệ hạ giá lâm, chẳng dám lơ mãng, sợ hãi quỳ xuống, bị thị vệ áp chế. Thác Bạt Hoàng và An Thuận cùng lên cứu nàng, nàng vừa đứng vững, Ngự hoàng đã đi tới đỡ lấy, trên mặt tràn đầy quan tâm, “Huyền Nhi, có bị thương không? Chúng đối xử với người thế nào, người nói cho trẫm biết, trẫm tuyệt đối không tha”

“Nô tì không sao, bệ hạ đừng có lo” Diệp Vũ tim cũng đã đập trở về, cái cảm giác bị treo lơ lửng giữa không trung kia, dưới chân hư không thấy mà thật đáng sợ.

“Quay đầu cho trẫm bảo Thái y bắt mạch cho người xem nào” Ngự hoàng vỗ vỗ tay nàng, mắt lộ ra tình cảm trìu mến.

“Nhị hoàng huynh... Vì sao ở trên đài Thanh Phong? Vì sao không cứu Diệp cô nương?” Thác Bạt Hoàng hỏi Hân Vương, trong giọng đầy trách cứ. Ngay lúc phụ hoàng đi vào, Thác Bạt Thao đã cảm thấy có chuyện kỳ lạ rồi, thấy có chỗ nào đó không đúng, giờ ngẫm kỹ lại. Hân vội vã giải thích, “Phụ hoàng, nhi thần vừa tới, đang định cứu nàng ấy thì phụ hoàng đã tới rồi...”

Giọng ngự hoàng lạnh lẽo, “Thật không?” Hỏi lại Diệp Vũ, “Hân Vương thật vừa tới sao?”

Nàng nói chi tiết, “Hân Vương tới đây cũng được một lúc rồi”

“Thác Bạt Thao hoảng, nói ngay, “Phụ hoàng, không phải...”

Thác Bạt Hoàng chất vấn, “Nhị hoàng huynh biết rõ phụ hoàng thích Diệp cô nương nhất mà, vì sao không nể mặt mũi phụ hoàng mà cứu nàng ấy chứ?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Thác Bạt Thao không biết đáp thế nào, nét kinh hoàng lóe lên trong mắt.

Đúng lúc có mấy cung nhân cầm đèn đi lên, đèn cung đình bay bay trong gió lạnh, khiến ánh sáng mờ tỏ.

Bóng đêm rơi xuống bao phủ cả hoàng cung. Ngự hoàng ngồi trên ghế, long uy hiển hách, long bào màu vàng lấp lánh sáng, nhìn có vẻ chói mắt.

“Đồ vô liêm sỉ! Các người vì sao bắt Diệp cô nương, còn không mau khai ra?” An Thuận thấy sắc mặt bệ hạ lạnh lẽo, liền quát hỏi thay.

“Nô tài... Bẩm bệ hạ, nô tài dù có trăm lá gan cũng không dám bắt cóc Diệp cô nương đâu ạ...” Một công công lo sợ nơm nớp nói, sắc mặt hoảng loạn.

“Lôi ra ngoài chém! Tru di tam tộc!” Trong mắt Ngự hoàng lóe lên sát khí.

“Bệ hạ tha mạng... Bệ hạ tha mạng... NÔ tài sao có gan bắt cóc Diệp cô nương chứ ạ...” Hai công công dập đầu xin tha, sợ tới mức mắt nóng lệ rơi đầy, chỉ về phía Thác Bạt Thao, “Là Vương gia lệnh cho nô tài mang Diệp cô nương buộc ở trên đài Thanh Phong đó ạ...”

Sắc mặt Thác Bạt Thao thay đổi, chấn động giận dữ nói, “Nói vớ vẩn! Bôn vương lệnh cho các người trói người khi nào hử!”

Một công công gấp tới mức lệ tuôn trào, “Vương gia, nếu không có sự sai khiến của ngài, nô tài có mười cái mạng cũng không dám trói người mà... Bệ hạ, nô tài phụng mệnh Vương gia, thừa lúc đem dây trói Diệp cô nương, treo nàng ấy ra bên ngoài...”

Diệp Vũ nhìn Thác Bạt Hoàng, trong lòng cười lạnh, thì ra là thế, thì ra là thế. Sắc mặt hân vẫn như thường, chẳng lộ ra chút cảm xúc nào.

Thác Bạt Thao sốt ruột, giải thích, “Phụ hoàng, họ ngậm máu phun người, nhi thần không có sai họ làm thế... Nhi thần bị oan uổng mà... Nhi thần sao lại đem trói Diệp cô nương lên đài Thanh Phong chứ? Nhi thần biết rõ phụ hoàng thích nàng ấy, sao vô duyên vô cớ trói nàng ấy chứ? Nhi thần thật sự oan uổng mà..”

“Bệ hạ, trong thư Tiểu Lâm Tử có nhắc tới Hàn Vương... Nếu quả là Hàn Vương, vậy Hàn Vương sai người trói Diệp cô nương lại, có phải định áp chế nàng ấy không...” An Thuận không dám nói tiếp nữa.

“Phụ hoàng, nhi thần đã nghĩ tới, tra ra manh mối vụ làm nổ điện Hầu Hạ rồi. Nhị hoàng huynh định giết phụ hoàng, tâm thuật bất chính, lệnh cho Tiểu Lâm Tử bỏ bột lưu huynh vào lư hương Toan Nghê, bị thất bại. Hắn biết được phụ hoàng đang lệnh cho nhi thần âm thầm điều tra án này, lo lắng âm mưu bại lộ, bị phụ hoàng trừng phạt, nên không làm thì thôi, mà đã làm thì làm tới cùng mới bắt cóc Diệp cô nương, lấy tính mạng nàng ấy áp chế phụ hoàng. Lại không ngờ được, người tính không bằng trời tính” Thác Bạt Hoàng phân tích lạnh trầm.

“Lão tứ, người ngậm máu phun người!” thác Bạt Thao giận nói, tức đến nổi cả gương mặt co quắp lại, “Phụ hoàng, nhi thần không biết Tiểu Lâm Tử gì hết, cũng không biết bột lưu huynh nữa, lại càng không trói người, Tứ hoàng đệ đây là vu hãm nhi thần, xin phụ hoàng minh xét” “Phụ hoàng, nhi thần chỉ theo nhân chứng vật chứng mà suy đoán, thật sự có đúng người không vẫn xin phụ hoàng làm rõ” Thác Bạt Hoàng nói thông dong.

“Phụ hoàng, nhi thần thật sự oan uổng mà...Nhi thần dù có gan chó cũng không dám phạm thượng...” Giọng Thác Bạt Thao đầy lo lắng, ánh mắt chuyển động kịch liệt, “Nhất định có kẻ vu oan giá họa, ép nhi thần vào chỗ chết...”

Thác Bạt Hoàng không hề mở miệng, mặt Ngụy hoàng đầy trầm tĩnh, nhìn không ra vui giận, trong mắt càng lạnh lẽo thêm.

Bỗng hắn chuyển sang phía Diệp Vũ, “Huỳnh Nhi, người cảm thấy thế nào?”

Nàng nói thản nhiên, “Nô tì chỉ là giới nữ, thật sự chẳng biết cân nhắc quyết định thế nào. Nhưng việc này có liên quan tới nô tì, nô tì cảm thấy, bất luận kẻ chủ mưu là ai, đều có thể dùng tình ý để xem xét”

Mây rậm ngụy hoàng già ra, cất cao giọng nói, “VỀ tình về lý đúng là thế” Ông nhìn về phía Thác Bạt Thao, ánh mắt nặng nề, “Hàn Vương phạm phải tội giết cha trước, bắt trói Huỳnh Nhi sau, đại nghịch bất đạo, tâm thuật bất chính, tội không thể tha. Xét thấy chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, biếm làm thứ dân, sung quân Lương Châu, trọng đời không được hồi kinh”

Thác Bạt Thao không ngờ sẽ có kết cục như thế, khóc kêu lên “Phụ hoàng, nhi thần oan quá... Nhi thần chưa từng làm gì hết...Phụ hoàng...”

An Thuận vẫy tay ý bảo thị vệ áp giải hắn xuống, hắn không chịu đi, giãy dụa kịch liệt, phản kháng, hai lần suýt xông lên được nhưng tóm lại đều bị hai thị vệ áp xuống.

Diệp Vũ bất giác nghĩ, Ngụy hoàng có HẠN Vương làm trợ thủ đắc lực, rất được coi trọng mà hôm nay vì tin này đắc tội đã biếm hắn làm thứ dân rồi ư?

Thác Bạt Hoàng đứng ngang nhiên, mặt không đổi sắc, cứ lù lù bất động như một bức tượng đá vậy.

Tuy Thác Bạt Hoàng đã nói là mời thầy thuốc tới trị liệu cho chân Sở Minh Phong, nhưng Diệp Vũ cảm thấy không yên tâm. Ngày đó, hắn mang nàng ra cung nhìn Sở Minh Phong, tiến vào phòng riêng đã bị hắn chặn ngay ở ngoài cửa.

Sở Minh phong vẫn nằm như cũ trên giường, như nghe thấy tiếng động, vẫn còn buồn ngủ, gương mặt bị bệnh gầy yếu thấy rõ, xem ra tinh thần không ổn lắm. Hắn chậm rãi ngồi dậy, trong giọng nói chứa đầy tự trách, “Vũ Nhi, sao nàng thế nào lại tới nữa vậy?”

Nàng chẳng nói hai lời xông tới cuối giường lật chăn bông lên nhìn chân trái hắn. Chân trái đang sưng rất to, nhìn như bị tím bầm, xem ra bị thương rất nặng, không biết có động tới gân cốt không.

183. Chương 185: Chân Tướng

Ngụy hoàng xuống ngự án, trong mắt đầy lo lắng, phân phó, “An Thuận, lập tức phái người đi tìm”

An Thuận lĩnh chỉ, vội vã ra khỏi ngự thư phòng. “Phụ hoàng, Diệp cô nương là tâm phúc của ngự tiền, mới rồi đang ở phòng ăn nhỏ, nói vậy cũng không chạy loạn đâu cả, phụ hoàng đừng lo lắng quá” Thác Bạt Hoàng nói trấn an, thần sắc kính cẩn.

“Chỉ hy vọng thế” Ngụy hoàng ánh mắt sắc bén, như đang tìm tòi gì đó, “Huyền Nhi sao vô duyên vô cớ mất tích chứ?”

“Nếu phụ hoàng lo lắng cho an nguy của nàng ấy, hay là ra ngoài đi xem một cái đi ạ” Thác Bạt Hoàng nói nặng nề. Ngụy hoàng gật gật đầu, đi ra ngoài, Thác Bạt Hoàng lập tức cùng đi ra ngoài. Sắc trời có vẻ u ám, gió lạnh gào thét, hẳn là tuyết sắp rơi. An Thuận xông pha thân mình trong gió lớn đi tới, “Bệ hạ, Diệp Huyền không thấy ở phòng ăn nhỏ”

Gương mặt Ngụy hoàng lập tức lạnh băng như sương, thần sắc nặng nề.

Lần tìm cả bên cạnh ngự thư phòng lẫn cả điện Thừa tự mà không tìm thấy bóng dáng Diệp Vũ đâu. Thác Bạt Hoàng đứng bất động trong gió lạnh, Ngụy hoàng ngày càng lo âu, hỏi An Thuận mấy lần là vì sao thị vệ vẫn chưa trở lại bẩm báo.

“Phụ hoàng, đã qua hai canh giờ rồi” Thác Bạt Hoàng hạ giọng nhắc nhở.

“Bệ hạ, nô tài nghĩ đến, đã lâu vậy, Diệp cô nương e là đã xảy ra chuyện rồi” An Thuận cũng lo lắng mãi. Lúc này, một thị vệ vội vàng đi tới, bẩm tấu, “Bẩm bệ hạ, ty chức đã tìm thấy Diệp cô cô”

Sắc mặt Ngụy hoàng lộ vẻ vui mừng, hỏi khẩn trương, “Hiện ở đâu?”

Thị vệ nói, “Diệp cô cô bị hai công công mang đi, đang ở Thanh Phong đài”

An Thuận mừng rỡ, “Ồ đồ! Vì sao không cứu Diệp cô nương trở về hả/”

“Bệ hạ, hai công công kia đem tính mạng Diệp cô cô áp chế, ty chức không dám hành động lỗ mãng”

“Phụ hoàng, hay đi nhìn một cái xem” Thác Bạt Hoàng cũng không sót ruột cho lắm. Ngụy hoàng cất bước đi trước, áo khoác theo gió bay lên. Nhóm người Thác Bạt Hoàng chạy vội đuổi theo, đi nhanh trong gió lạnh.

Đài Thanh Phong ở ngay ngự hoa viên phía Tây Bắc, cao bảy trượng hình bát giác, xa xa giống như một tòa tháp dát vàng bạc rực rỡ, rường cột chạm chổ. Ở tít trên đỉnh cao nhìn, có thể nhìn được toàn cảnh hoàng cung, và toàn cảnh thành Lạc Dương.

Tới Đài Thanh Phong, Thác Bạt Hoàng từ xa đã thấy, ở chính giữa tháp, Diệp Vũ bị treo trên không trung, áo choàng bay theo gió. Cảnh như thế, thật kinh tâm động phách.

Ngụy hoàng tinh thần chấn động, ngẩng đầu nhìn cô gái mỏng manh kia có thể mất mạng bất cứ lúc nào, kinh hoàng nói khẽ, “Nhanh đi cứu Huyền Nhi”

Họ vội vàng lên đài Thanh Phong, đi thẳng một mạch lên đó. Ở trên tháp cao, Diệp Vũ bị treo lên bằng một sợi dây thừng, cả người lơ lửng bên ngoài, gió lạnh thấu xương tốc cả áo quần áo nàng bay phần phật.

Lúc ấy nàng đang ở trong phòng ăn nhỏ nấu cháo, bỗng bị người ta đánh ngất, lúc tỉnh lại thì đã thấy ở trên đài Thanh Phong, chân tay bị trói, có hai công công đem treo nàng ra bên ngoài lan can. Nàng sợ tới mức hông bay phách lạc, nhưng cũng biết rõ chắc không ngã xuống ngay, bởi hai công công làm vậy tất có nội tình.

Trước khi đoàn người Ngụy hoàng đến, Hân vương đã đi lên đài Thanh Phong, thấy nàng bị treo bên ngoài, thấy thú vị, cười tủm tỉm nhìn nàng, cứ như đang nhìn một trò hay vậy, chẳng có ý cứu nàng tý nào.

Làm nàng khi thấy nhóm người Ngụy hoàng, trong lòng thấy thoải mái hơn. Ngụy hoàng bị cảnh này làm cho sợ tới mức tim co bóp kịch liệt, lo lắng tới an nguy của nàng, lớn tiếng gầm lên, “Đồ vô liêm sỉ! Còn không thả người?”

Hai công công thấy bệ hạ giá lâm, chẳng dám lơ mãng, sợ hãi quỳ xuống, bị thị vệ áp chế. Thác Bạt Hoàng và An Thuận cùng lên cứu nàng, nàng vừa đứng vững, Ngụy hoàng đã đi tới đỡ lấy, trên mặt tràn đầy quan tâm, “Huỳnh Nhi, có bị thương không? Chúng đối xử với người thế nào, người nói cho trẫm biết, trẫm tuyệt đối không tha”

“Nô tì không sao, bệ hạ đừng có lo” Diệp Vũ tim cũng đã đập trở về, cái cảm giác bị treo lơ lửng giữa không trung kia, dưới chân hư không thấy mà thật đáng sợ.

“Quay đầu cho trẫm bảo Thái y bắt mạch cho người xem nào” Ngụy hoàng vỗ vỗ tay nàng, mắt lộ ra tình cảm trìu mến.

“Nhị hoàng huynh... Vì sao ở trên đài Thanh Phong? Vì sao không cứu Diệp cô nương?” Thác Bạt Hoàng hỏi Hàn Vương, trong giọng đầy trách cứ. Ngay lúc phụ hoàng đi vào, Thác Bạt Thao đã cảm thấy có chuyện kỳ lạ rồi, thấy có chỗ nào đó không đúng, giờ ngẫm kỹ lại. Hắn vội vã giải thích, “Phụ hoàng, nhi thần vừa tới, đang định cứu nàng ấy thì phụ hoàng đã tới rồi...”

Giọng ngụy hoàng lạnh lẽo, “Thật không?” Hỏi lại Diệp Vũ, “Hàn Vương thật vừa tới sao?”

Nàng nói chi tiết, “Hàn Vương tới đây cũng được một lúc rồi”

“Thác Bạt Thao hoảng, nói ngay, “Phụ hoàng, không phải...”

Thác Bạt Hoàng chất vấn, “Nhị hoàng huynh biết rõ phụ hoàng thích Diệp cô nương nhất mà, vì sao không nể mặt mũi phụ hoàng mà cứu nàng ấy chứ?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Thác Bạt Thao không biết đáp thế nào, nét kinh hoàng lóe lên trong mắt.

Đúng lúc có mấy cung nhân cầm đèn đi lên, đèn cung đình bay bay trong gió lạnh, khiến ánh sáng mờ tỏ.

Bóng đêm rơi xuống bao phủ cả hoàng cung. Ngụy hoàng ngồi trên ghế, long uy hiển hách, long bào màu vàng lấp lánh sáng, nhìn có vẻ chói mắt.

“Đồ vô liêm sỉ! Các người vì sao bắt Diệp cô nương, còn không mau khai ra?” An Thuận thấy sắc mặt bệ hạ lạnh lẽo, liền quát hỏi thay.

“Nô tài... Bẩm bệ hạ, nô tài dù có trăm lá gan cũng không dám bắt cóc Diệp cô nương đâu ạ...” Một công công lo sợ nơm nớp nói, sắc mặt hoảng loạn.

“Lôi ra ngoài chém! Tru di tam tộc!” Trong mắt Ngụy hoàng lóe lên sát khí.

“Bệ hạ tha mạng... Bệ hạ tha mạng... NÔ tài sao có gan bắt cóc Diệp cô nương chứ ạ...” Hai công công dập đầu xin tha, sợ tới mức mắt nóng lệ rơi đầy, chỉ về phía Thác Bạt Thao, “Là Vương gia lệnh cho nô tài mang Diệp cô nương buộc ở trên đài Thanh Phong đó ạ...”

Sắc mặt Thác Bạt Thao thay đổi, chấn động giận dữ nói, “Nói vớ vẩn! Bốn vương lệnh cho các người trói người khi nào hử!”

Một công công gấp tới mức lệ tuôn trào, “Vương gia, nếu không có sự sai khiến của ngài, nô tài có mười cái mạng cũng không dám trói người mà... Bệ hạ, nô tài phụng mệnh Vương gia, thừa lúc đem dây trói Diệp cô nương, treo nàng ấy ra bên ngoài...”

Diệp Vũ nhìn Thác Bạt Hoàng, trong lòng cười lạnh, thì ra là thế, thì ra là thế. Sắc mặt hắn vẫn như thường, chẳng lộ ra chút cảm xúc nào.

Thác Bạt Thao sốt ruột, giải thích, “Phụ hoàng, họ ngậm máu phun người, nhi thần không có sai họ làm thế... Nhi thần bị oan uống mà... Nhi thần sao lại đem trói Diệp cô nương lên đài Thanh Phong chứ? Nhi thần biết rõ phụ hoàng thích nàng ấy, sao vô duyên vô cớ trói nàng ấy chứ? Nhi thần thật sự oan uống mà...”

“Bệ hạ, trong thư Tiểu Lâm Tử có nhắc tới Hàn Vương... Nếu quả là Hàn Vương, vậy Hàn Vương sai người trói Diệp cô nương lại, có phải định áp chế nàng ấy không...” An Thuận không dám nói tiếp nữa.

“Phụ hoàng, nhi thần đã nghĩ tới, tra ra manh mối vụ làm nổ điện Hầu Hạ rồi. Nhị hoàng huynh định giết phụ hoàng, tâm thuật bất chính, lệnh cho Tiểu Lâm Tử bỏ bột lưu huynh vào lư hương Toan Nghê, bị thất bại. Hắn biết được phụ hoàng đang lệnh cho nhi thần âm thầm điều tra án này, lo lắng âm mưu bại lộ, bị phụ hoàng trừng phạt, nên không làm thì thôi, mà đã làm thì làm tới cùng mới bắt cóc Diệp cô nương, lấy tính mạng nàng ấy áp chế phụ hoàng. Lại không ngờ được, người tính không bằng trời tính” Thác Bạt Hoàng phân tích lạnh trầm.

“Lão tứ, ngươi ngậm máu phun người!” thác Bạt Thao giận nói, tức đến nổi cả gương mặt co quắp lại, “Phụ hoàng, nhi thần không biết Tiểu Lâm Tử gì hết, cũng không biết bột lưu huynh nữa, lại càng không trói người, Tứ hoàng đệ đây là vu hãm nhi thần, xin phụ hoàng minh xét” “Phụ hoàng, nhi thần chỉ theo nhân chứng vật chứng mà suy đoán, thật sự có đúng người không vẫn xin phụ hoàng làm rõ” Thác Bạt Hoàng nói thông dong.

“Phụ hoàng, nhi thần thật sự oan uổng mà...Nhi thần dù có gan chó cũng không dám phạm thượng...” Giọng Thác Bạt Thao đầy lo lắng, ánh mắt chuyển động kịch liệt, “Nhất định có kẻ vu oan giá họa, ép nhi thần vào chỗ chết...”

Thác Bạt Hoàng không hề mở miệng, mặt Ngụy hoàng đầy trầm tĩnh, nhìn không ra vui giận, trong mắt càng lạnh lẽo thêm.

Bỗng hắn chuyển sang phía Diệp Vũ, “Huyền Nhi, ngươi cảm thấy thế nào?”

Nàng nói thản nhiên, “Nô tì chỉ là giới nữ, thật sự chẳng biết cân nhắc quyết định thế nào. Nhưng việc này có liên quan tới nô tì, nô tì cảm thấy, bất luận kẻ chủ mưu là ai, đều có thể dùng tình ý để xem xét”

Mây rậm ngụy hoàng già ra, cất cao giọng nói, “VỀ tình về lý đúng là thế” Ông nhìn về phía Thác Bạt Thao, ánh mắt nặng nề, “Hàn Vương phạm phải tội giết cha trước, bắt trói Huyền Nhi sau, đại nghịch bất đạo, tâm thuật bất chính, tội không thể tha. Xét thấy chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, biếm làm thứ dân, sung quân Lương Châu, trọng đời không được hồi kinh”

Thác Bạt Thao không ngờ sẽ có kết cục như thế, khóc kêu lên “Phụ hoàng, nhi thần oan quá... Nhi thần chưa từng làm gì hết...Phụ hoàng...”

An Thuận vẫy tay ý bảo thị vệ áp giải hắn xuống, hắn không chịu đi, giãy dụa kịch liệt, phản kháng, hai lần suýt xông lên được nhưng tóm lại đều bị hai thị vệ áp xuống.

Diệp Vũ bất giác nghĩ, Ngụy hoàng có Hãn Vương làm trợ thủ đắc lực, rất được coi trọng mà hôm nay vì tin này đắc tội đã biếm hắn làm thứ dân rồi ư?

Thác Bạt Hoàng đứng ngang nhiên, mặt không đổi sắc, cứ lù lù bất động như một bức tượng đá vậy.

Tuy Thác Bạt Hoàng đã nói là mời thầy thuốc tới trị liệu cho chân Sở Minh Phong, nhưng Diệp Vũ cảm thấy không yên tâm. Ngày đó, hắn mang nàng ra cung nhìn Sở Minh Phong, tiến vào phòng riêng đã bị hắn chặn ngay ở ngoài cửa.

Sở Minh phong vẫn nằm như cũ trên giường, như nghe thấy tiếng động, vẫn còn buồn ngủ, gương mặt bị bệnh gầy yếu thấy rõ, xem ra tinh thần không ổn lắm. Hắn chậm rãi ngồi dậy, trong giọng nói chứa đầy tự trách, “Vũ Nhi, sao nàng thế nào lại tới nữa vậy?”

Nàng chẳng nói hai lời xông tới cuối giường lật chăn bông lên nhìn chân trái hắn. Chân trái đang sưng rất to, nhìn như bị tím bầm, xem ra bị thương rất nặng, không biết có động tới gân cốt không.

184. Chương 186: Đau Triệt Nội Tâm

Hắn kéo chăn bông cho cẩn thận, cũng đoán được Lâm Trí Viễn đã nói chân bị thương của mình cho nàng biết, “Vết thương nhỏ thôi, nàng đừng lo lắng”

“Xuống dưới đi” Diệp Vũ nửa ra lệnh nửa thỉnh cầu.

“Làm gì vậy?” Hấn nhíu mày khó hiểu. Nàng kéo tay hấn, đỡ hấn lên, rồi ép mạnh hấn xuống giường, Sở Minh Phong do dự giây lát, rồi đành theo nàng. Nàng để cho hấn đứng trước giường, còn mình lùi ra sau sáu bước, nói nghiêm trang, “Đi tới”

Hấn mới hiểu rõ ý đồ của nàng, cười lớn tiếng nói, “Chân sưng lên, dĩ nhiên là khó đi rồi. Vũ Nhi, nàng yên tâm, chỉ qua mấy ngày nữa thì sẽ khỏi hấn, sẽ không sao đâu”

Nàng kiên trì muốn hấn bước tới, ép hấn phải bắt đầu đi, chỉ bước về phía nàng. Nhưng cơn đau nhức khó chịu khiến hấn đi rất chậm, rất chậm... Giữa trời đông giá rét này, thế mà trên người hấn nóng ran, cứ như đang dẫm trên lưỡi dao vậy... Hấn cứ tập tễnh như vậy tập bước đi như đứa trẻ sơ sinh, rất cẩn thận, đi từng bước một tới... Chỉ cần lại kiên trì một lát, có thể đi tới điểm chung rồi... Ngay lúc hấn nghĩ rốt cuộc là đã tới điểm chung, nàng lại lùi ra sau mấy bước nữa... Hấn chỉ đành tiếp tục bước...

Hấn đau thấu xương cốt, sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh, nhưng bất luận thế nào cũng muốn kiên trì. Chỉ cần kiên trì chút, nàng sẽ không còn phải lo cho mình nữa.

Bỗng hấn đi rồi đổ về bên trái... Diệp Vũ lập tức tiến lên, đỡ hấn lên giường, càng ngày càng sầu lo.

“Ta thật sự không sao...” Sở Minh Phong có ý giảm bớt không khí khẩn trương.

“Ta đi ra ngoài chút, sẽ mau về thôi”

Nàng vỗ vỗ hai má hấn vô cùng thân thiết, mở cửa đi ra ngoài. Thác Bạt hoàng ở ngay phòng bên cạnh tránh gió, nghe được tiếng mở cửa, lập tức đi ra; vốn tưởng nàng phải về cung ngay lại không ngờ không phải.

“Làm phiền Vương gia sai người đi mời một thầy thuốc biết chữa chân bị thương tới” Diệp Vũ nói lạnh lùng, không khách sáo.

“Lại sao vậy/” Thấy nàng nhớ, quan tâm tới Sở Minh Phong, hấn cảm thấy tức tới phiên lòng.

“Rốt cuộc huynh có đi tìm đại phu chữa trị chân cho Minh Phong không, ta không truy cứu nữa, nhưng hiện giờ, huynh lập tức sai người đi mời thầy thuốc ngay”

“Ta đương nhiên mời rồi, nàng cứ vậy không tin ta sao?” Mặt hấn hơi xao động.

“Được, cho dù Vương gia có mời thầy thuốc, nhưng gần như bó tay. Làm phiền Vương gia lại đi mời một thầy thuốc có y thuật giỏi tới” Nàng cũng không muốn tốn nước bọt với hấn, chỉ thầm mong muốn được chữa trị chân của Minh Phong khỏi nhanh mà thôi.

Thác Bạt Hoàng tức giận tới mức không biết nói gì cho phải, lửa giận tăng vọt, lại không có chỗ phát tiết. Tóm lại hấn vẫn phải sai người đi mời thầy thuốc. Mặt Diệp Vũ không đổi nói, “Làm phiền Vương gia phân phó thuộc hạ, ta cần một thùng nước nóng, nửa thùng nước lạnh, một cái bồn gỗ và hai cái khăn, nhanh chóng đưa tới trong phòng”

Hấn đoán được sy đồ của nàng, lại không thể tin được, “Nàng định làm gì?”

Nàng nói châm biếm, “Vương gia anh minh ngút trời như thế, thế mà không đoán ra được ra định làm gì sao?”

Mặt hấn càng đen như than, đen tới mức như bị cháy vậy.

“Vẫn xin Vương gia mau chóng phân phó người hầu, nếu chậm trễ hồi cung một canh giờ, thì là chuyện của Vương gia đó” Nàng chẳng chút sợ hãi nói.

“Người đâu!” Thác Bạt Hoàng tức giận bốc cao, lửa giận phụt ra từ trong mắt. Thấy hấn phân phó hạ nhân rồi, nàng cất bước rồi đi lại bị hấn túm chặt lấy cổ tay. Hấn kéo nàng vào trong lòng, trợn mắt nhìn, “Đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước đó!”

Nàng nói phản kích, “Tuy hấn là tù nhân nhưng vẫn có tôn nghiêm!”

Dứt lời nàng giãy ra, trở lại trong gian phòng của Sở Minh Phong. Sở Minh Phong cứ lặng nhìn nàng, ánh mắt càng ngày càng thâm trầm, nàng không đoán được tâm tư hấn, lại hơi hoảng, “Vì sao lại nhìn ta như vậy?”

“Vũ Nhi, có lẽ nàng nên ở lại Ngụy quốc thì hơn” Giọng hần mềm như nước, đầy ưu thương.

“Ta biết huynh đang nghĩ gì, nhưng ta không nghĩ được nhiều như huynh đâu” Diệp Vũ áp tay lên mặt hần, trong mắt tràn đầy nhu tình, “Cho dù huynh có biến thành kẻ ăn mày, dù huynh không còn ở trên đời này nữa, ta cuối cùng vẫn cứ ở lại bên cạnh huynh, mưa gió bão bùng, quyết không xa rời”

“Vũ Nhi...” Hần định nói lại thôi.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng bị người ta dùng lực mạnh đẩy ra, Thác Bạt Hoàng đi vào, trên mặt khí phách ngập tràn. Đi theo sau hần có hai người hầu mang theo một thùng gỗ, một bồn gỗ, và hai cái khăn lụa đặt lên bàn rồi lui ra ngoài. Nàng nhìn hần, khẽ héch cằm lên, ánh mắt thách thức, như đang thầm nói: làm phiền Vương gia tránh cho.

Thác Bạt Hoàng ngồi xuống, tự tay rót nước uống, nhìn tự đắc, phớt lờ “mệnh lệnh” của nàng. Diệp Vũ cũng chẳng thèm để ý tới hần nữa, lấy nửa bồn nước nóng pha ra, lau rửa người cho Sở Minh Phong. Sở Minh Phong thấy trong lòng ngọt ngào, lại vừa cảm thấy hân hoan chua xót, cầm lấy tay nàng, “Để ta tự làm đi”

“Ngoan ngoan ngồi xuống” Nàng nói dịu dàng, dùng khăn mềm lau mặt cho hần.

“Vũ Nhi, ta cũng không phải là phé nhân...” Hần biết nàng lau cho mình, Thác Bạt Hoàng sẽ ghen tức. Nàng trừng hần đã man, hần không kháng cự nữa, cứ để mặc nàng làm.

Trong ngày lạnh giá ấy, khăn mềm ấm áp cứ lau trên mỗi tắc da thịt lạnh b ăng, loại ấm lòng này, cảm giác hạnh phúc ấy không cách nào hình dung nổi. Hơn nữa, là người con gái hần yêu lau người cho hần, trong lòng hần thấy ấm áp, nong nóng.

Chẳng biết đã bao lâu không tắm rửa rồi. Từ trước, hần ngày nào cũng tắm, còn từ lúc rời khỏi hoàng cung ngày ấy, cuộc đời hần đã xoay chuyển cực lớn, hần biến thành kẻ đào vong, biến thành tù nhân, đến cả cái cơ bản nhất là tắm rửa cũng không thể được như nguyên.

Giờ khắc này, cả người hần, trái tim hần tăng vọt theo hạnh phúc. Cứ chỉ Diệp Vũ đầy dịu dàng, lau rửa khắp cả người hần, không bỏ sót một góc nhỏ nào. Vợ hiền như thế, chồng còn mong ước gì hơn đây?

Thác Bạt Hoàng càng nhìn càng thấy buồn bực, cơn giận tăng trào từ trong lục phủ ngũ tạng. Lúc Sở Minh Phong sáng sủa hần lên, gương mặt ngời sáng, khí lạnh trong mắt Thác Bạt Hoàng tăng vọt đang xen với lửa giận, cuộn cuộn, như muốn giết người vậy. Sau đó, nàng lại gọi đầu cho Sở Minh Phong.

Nhìn thần sắc Tề Vương Ngụy quốc cầm giận mãi, Sở Minh Phong bất giác thấy lo lắng, hần có phát giận với Vũ Nhi không nhỉ? Chẳng bao lâu, thầy thuốc tới. Thác Bạt Hoàng vẫn ngồi như cũ, mặt căng cứng cũng lỏng ra chút.

Diệp Vũ lo lắng hỏi, “Thầy thuốc, chân bị thương của huynh ấy có nặng không?”

Sau khi xem chân bị thương, thầy thuốc bảo, “Chân trái bị thương của hần không nhẹ, nếu để muộn thì chân này sẽ bị phé rồi”

“Vậy có bị ảnh hưởng tới gân cốt không ạ?”

“Không tính là nặng, nếu điều dưỡng cẩn thận, có thể khỏi hần”

“Vậy xin làm phiền thầy thuốc nhất định phải chữa khỏi chân cho huynh ấy” Nàng thở phào nhẹ nhõm, “Nếu thầy thuốc thấy tiện thì có thể cách ngày tới khám một lần được không?”

“Tiện, chẳng qua cũng không cần...”

“Vậy xin làm phiền thầy thuốc rồi. Bất luận là dùng thuốc tốt nhất nào, cần bao nhiêu tiền, đều không cần tính, Tề Vương sẽ đảm bảo đủ tiền đáp ứng”

Sau khi nghe được câu sau, cơn tức Thác Bạt Hoàng thoáng giảm lập tức lại tăng vọt lên, hận tới mức chỉ muốn giết chết ngay Sở Minh Phong, ngoảnh mặt làm ngơ luôn.

Sau khi thấy thuốc đi rồi, Diệp Vũ nhìn về phía Thác Bạt Hoàng, “Vương gia đã nghe thấy rồi đó, thấy thuốc cứ cách ngày lại tới khám một lần, tiền chữa trị, mua thuốc cũng không thể thiếu, nếu không sẽ khiến Tề Vương mất mặt. Nếu vết thương Minh Phong không khỏi, là hỡi mình huynh đó”

Thác Bạt Hoàng oán hận nhìn nàng một lúc, rồi phát tay áo rời đi. Đứng ở bên ngoài cửa, hắn quay lưng lại họ, nói lạnh giọng, “Canh giờ đã tới, mau chóng trở về”

Nàng ngồi ở mép giường, Sở Minh Phong nắm tay nàng, chẳng biết nói gì, trong lòng có hàng ngàn lời muốn nói, mà lại không nói được câu nào, “Đừng nghĩ vớ vẩn nữa, những ngày đen tối rồi sẽ qua thôi, đợi chúng ta chính là bình minh đó” Diệp Vũ động viên hắn, cũng chính là tự động viên mình, kiên trì tín nhiệm.

“Vì ta, phải trả giá nhiều như vậy, có đáng không?” Hắn đau đớn nhìn nàng, lại tự trách mình làm phiền hà tới nàng.

“Nếu người bị tù trong này là ta, tin chắc huynh cũng sẽ làm giống như ta vậy, có phải không?” Mắt đẹp của nàng tràn đầy ảm áp nồng đậm tình ý, “Giữa huynh và ta, không có gì là không đáng giá cả, chỉ có yêu thôi. Huynh ở đâu, ta sẽ ở đó, bất luận là lúc nào, ở đâu, cùng sống cùng chết, không xa không rời”

Sở Minh Phong chậm rãi ôm nàng vào lòng, con ngươi đen chớp nhẹ, một dòng lệ chảy xuống. Lòng đau như cắt...

Xe ngựa chạy qua con phố phồn hoa huyền ảo, trong xe lại yên lặng như chết, cứ như được bao phủ một đám mây đen dày vậy. Thác Bạt Hoàng ngồi ở tận trong cùng, gương mặt lạnh băng, Diệp Vũ ngồi quay lưng lại hắn, nhìn ra ngoài cửa sổ xem người đi lại trên đường.

“Ta đã sai người hầu lau rửa cho hắn rồi, nàng có thể yên tâm đi” Hắn có nén cơn giận trong lòng lại.

“Không dám làm phiền Vương gia” Giọng nàng đầy lạnh lùng.

“Hôm nay nàng nói chữ “làm phiền” còn chưa đủ sao?”

“Vì thế ta mới lại không dám “làm phiền” Vương gia nữa”

Hắn không biết có một ngày lại bị nàng làm cho tức giận tới hộc máu đến vậy, “Ngồi cho yên!”

Nàng cố tình nói, “Ta muốn nhìn cảnh phố xá một chút, không được sao?”

Ánh mắt Thác Bạt Hoàng đột nhiên thay đổi, đưa tay ôm lấy eo nàng, kéo gọn cả người nàng vào lòng.

“Buông ra!” Diệp Vũ giẫy dụa, đánh hắn, đẩy hắn.

“Đây là kết cục chọc giận ta đó!” Hắn túm chặt lấy hai tay nàng, giam cầm nàng trong lòng mình, để cho nàng không thể động đậy được nữa.

“Huynh ngoài dùng sức mạnh ra, ép bức, còn có thể làm được gì nữa hử/” Nàng kêu lên.

“Nàng tự cao với tình cảm sâu đậm của ta với nàng, không đành lòng ra tay với nàng, lại muốn khiêu khích ta lần nữa có phải không? Cái chiêu Sở Minh Phong cũng răn ép buộc kia, ta cũng sẽ làm được!” Khí lạnh trong mắt hắn bức người, “Ta nói cho nàng biết, ta còn có thể làm tốt hơn hắn nữa kia!”

Diệp Vũ nhìn hắn, ánh mắt hắn ác độc vô cùng, cứ như ngay sau đó sẽ hành động luôn vậy.

185. Chương 187: Trở Lại Như Trước

Đối diện một lúc lâu, nàng vẫn tránh mà tránh không được, cắn răng trừng hắn, tức giận ngập mắt. Thác Bạt Hoàng túm chặt lấy gáy nàng, lấy tốc độ sét đánh đáp úp về phía môi nàng. Nàng lập tức né tránh, lại không động đậy được, môi đã bị hắn tóm gọn, nàng hung hãn cắn xuống. Hắn cũng không lùi mà tiến tới, chẳng để ý tới cơn đau và máu, cứ hôn quyền lấy môi nàng. Nàng phản kháng kịch liệt, cứ như một người điên vậy cố ý ngăn cản sự xâm nhập của hắn.

Chỉ trong nửa khắc, hấn tấn công không được, chỉ có thể hôn được lên môi bên ngoài, mang theo sự ngoan cường.

Nàng cảm thấy như bị dao cắt vậy, đau tới mức chân tay trời chặt, máu tanh tràn ngập miệng. Định ngăn lại cũng không ngăn được sự bá đạo của hấn. Mãi lâu sau, Thác Bạt Hoàng mới buông nàng ra, lệ khí ngập mắt, “Đây mới là từng phật nhỏ thôi”

Diệp Vũ hận giờ tay lại bị hấn túm chặt.

“Ta đã làm theo ý người ẩn nấp bên cạnh phụ hoàng người rồi, người còn muốn thế nào nữa hả? Người dựa vào cái gì mà đối xử với ta như vậy chứ?” Nàng tức rồi, rút tay ra thật sự muốn đấm một phát mạnh lên đầu hấn.

“Nữ nhân của ta, chọc giận ta sẽ có kết cục như vậy” Bàn tay to của hấn túm sau gáy nàng, dễ dàng kéo nàng lại gần, “Nếu có lần sau, sẽ không chỉ có thế đâu”

“Ta không phải nữ nhân của người!” Nàng rống lên, để ý tới hai mắt đục ngầu của hấn.

“Sở Minh Phong giờ đã nghèo túng lắm rồi, nàng thế mà dám không xa không rời với hấn! Ta nên nói nàng ngu hay ngốc đây nhỉ?” Thác Bạt Hoàng lấy tay khẽ vuốt hai má lạnh của nàng, “Nàng cho là hấn vẫn còn có thể về Sở quốc đoạt lại đế vị nữa sao? Người cho là hấn còn có thể xoay chuyển được nữa sao?”

“Phong thủy thay nhau luân chuyển, cuộc đời có lúc này lúc khác, người có thể đoán trước được sau này có chuyện gì xảy ra sao?” Diệp Vũ nói khinh bỉ.

Hấn cũng chẳng muốn nhiều lời, chỉ hỏi, “Nàng nói đúng lắm, phong thủy thay phiên đổi. Hấn không cho được thứ nàng muốn, nàng cần mà ta có thể cho nàng được”

Nàng nở nụ cười tươi, cười đầy khiêu khích châm chọc, “Người đã cho ta thấy người là một kẻ cực kỳ cuồng vọng tự phụ rồi”

Thác Bạt Hoàng nhìn nàng nặng nề. Nàng mím môi hỏi, “Người có biết ta nghĩ gì cần gì, nhu cầu gì không?”

Hấn gật đầu, tự tin chẳng gì sanh kịp, “Nàng là con gái của Diệp đại tướng quân Sở quốc, lại là công chúa Linh Tê của tiên hoàng Tần quốc, đương kim Tần hoàng cũng không sẽ tha cho nàng. Nếu nàng lưu lạc nhân gian, chỉ e chẳng bao lâu nữa cũng chết mà thôi. Nếu như ở bên cạnh ta, Tần Hoàng không dám động vào một sợi tóc của nàng”

Diệp Vũ hỏi ung dung, “Thật sao?”

“Tính nết nàng thế này, trên thế gian này chẳng có mấy ai có thể cho nàng cam nguyện cúi đầu”

“Lời Vương gia nói hay quá, thế gian chỉ có một người có thể khiến cho ta cam nguyện cúi đầu hạ hạ huynh ấy mà thôi”

“Người đó là ta”

“Vương gia biết rõ ta nói là ai mà, vì sao cứ phải lừa mình dối người chứ?” Nàng cười lạnh nhạt.

“Hôm nay trong lòng nàng chỉ có hấn, ngày mai trong lòng nàng chỉ có ta” Thác Bạt Hoàng nói chắc chắn, “Ta cũng không phải nói cuồng vọng gì đâu”

Nàng nói lạnh nhạt, “xin mỗi mắt mong chờ”

Thật không rõ, hấn dựa vào cái gì mà nhận định là mình sẽ thích hấn chứ nhỉ? Diệp Vũ nói lảng sang chuyện khác, “Hôm qua Hàn Vương bị áp giải ra kinh, Vương gia cảm thấy, hấn có an toàn tới Lương Châu không?”

Hấn nhìn ra phía trước, mắt lạnh lùng, “Cái này còn phải xem tạo hóa của hấn nữa”

Nàng không đoán được, lấy bản tính tâm địa ác độc của hấn, hấn có thể cho Hàn Vương sống không nhỉ?

“Vương gia bố cục tinh diệu, ai cũng không thể tưởng nổi người đứng đằng sau thao túng tất cả không phải là Hàn Vương mà là Tề Vương đó”

“Nàng định nói gì?” Sắc mặt Thác Bạt Hoàng xám xuống.

“Điện Hầu Hạ bị nổ, thực ra đều không phải là do Hàn Vương sai khiến, mà tên Tiểu Lâm Tử nào đó chỉ có chỉ chứng Hàn Vương mà thôi. Sau đó, ta đang nấu cháo ở phòng ăn nhỏ, có hai công công bắt ta lên đài Thanh Phong, đem treo ta giữa không trung. Chẳng bao lâu thì Hàn Vương tới, tiếp đó người lại cùng phụ hoàng người cũng tìm đến. Phụ hoàng người thấy Hàn Vương đã ở đài Thanh Phong rồi, rất tin không nghi ngờ gì, nhận định Hàn Vương là kẻ hành thích vua đoạt vị, địa ngục bắt đạo, liền trừng phạt Hàn Vương ngay. Kết cục này được gọi là “Gây ông lại đập lưng ông” Tình diệu tuyệt luân” Diệp Vũ cười nói. Liên hoàn kế tinh xảo này, nàng phải nghĩ mãi mới hiểu rõ được.

Hắn không phủ nhận cũng không thừa nhận, “Nàng có phải thấy bội phục lắm không?”

Nàng cười lạnh, “Bội phục, bội phục. Ta chỉ không rõ, vì sao người lại sai hai công công kia trói ta trên đài Thanh Phong thôi? Vì sao Hàn Vương lại khéo thế mà tới đài Thanh Phong chứ?”

Thác Bạt Hoàng nhếch môi cười, “Chỉ bằng phong thư nhà của Tiểu Lâm Tử, e khó có thể khiến phụ hoàng tin Nhị hoàng huynh hành thích vua đoạt vị được. Phụ hoàng đối với nàng không giống bình thường, Nhị hoàng huynh trói nàng lại, gây nguy hiểm tới tính mạng của nàng, chỉ có thế, phụ hoàng mới có thể sốt ruột, mới có thể tin nổ tung điện Hầu Hạ là do Nhị hoàng huynh làm chủ, mới có thể vì nàng mà trừng phạt Nhị hoàng huynh. Còn phần Nhị hoàng huynh xuất hiện ở đài Thanh Phong, cũng chẳng khó lắm, chỉ cần một cung nhân nói với hắn, thấy nàng bị công công bắt đi, đi về hướng đài Thanh Phong, thì hắn sẽ đi theo ngay”

“Nhưng mà dù Hàn Vương có xuất hiện ở đài Thanh Phong, phụ hoàng người cũng không tất tin hắn là chủ mưu đâu”

“Cái này thì lại phải nhìn phụ hoàng có để ý, nóng ruột với nàng tới mức độ nào. Sự thật đã chứng minh, liên quan tới an nguy của nàng, hoặc là nàng đang ở trong hiểm cảnh, phụ hoàng mới mất bình tĩnh”

“Qua mấy ngày nữa, có lẽ phụ hoàng người cũng cảm thấy chuyện này có điểm đáng ngờ rất mạnh, sẽ hoài nghi người” Diệp Vũ hiểu ra, hắn lợi dụng Ngụy hoàng quan tâm với mình, sẽ phớt bỏ Hàn Vương, không thể xoay người lại được nữa. “Người không sợ phụ hoàng người sẽ tính sổ sau sao?”

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, “Làm chuyện lớn, không thể có lòng dạ đàn bà, phải diệt trừ hậu hoạn”

Nàng biết, mấy ngày nữa, cung nhân liên tới án này, không phải mất tích thần bí thì cũng bị ném ra ngoài bãi tha ma. Dù có người định điều tra cũng không tra ra được hắn. Thác Bạt Hoàng mới thật tàn nhẫn lắm sao.

Xe ngựa vào cửa cung, dừng lại ở một nơi hẻo lánh, Diệp Vũ thay xong quần áo ở trên xem chạy về tắm phòng. Đẩy cửa phòng ra, thấy cảnh trước mắt, khiến nàng đứng ngơ ngác cả người. Ngụy hoàng thể như đang ngồi ở trong phòng, bên cạnh là An Thuận.

Toi rồi!

Nàng tâm niệm nghĩ nhiều cách, từ từ quỳ xuống, cố trấn định, “Nô tì bái kiến bệ hạ”

Khuôn mặt Ngụy hoàng lạnh lùng, đang chậm rãi uống trà, cũng không cho nàng đứng lên.

“Diệp Huyền to gan, đi đâu? Người có biết bệ hạ đã đợi bao lâu rồi không?” An Thuận quạt shoir.

“Bệ hạ, nô tì tiến cung tới nay đã được một thời gian rồi, lại vẫn chưa đi dạo ở hoàng cung lần nào. Hôm nay rảnh rồi, nô tì liền nghĩ chẳng bằng đi dạo trong cung một vòng” Trong lúc nguy cấp, Diệp Vũ đành lấy cớ này, “Đã khiến bệ hạ phải đợi lâu, là lỗi của nô tì, nô tì xin nguyện lĩnh phạt ạ”

Ngụy hoàng cười to lên tiếng, ‘Người nguyện lĩnh phạt, trăm cũng còn chưa định phạt người đâu kìa’

Nàng thở phào, nói hờn dỗi, “Hừ chết nô tì rồi, bệ hạ là cửu ngũ chí tôn, thế mà dám dọa nô tì như thế”

Ông thấy biểu hiện nhẹ nhàng và quyến rũ của nàng như vậy, trong lòng bất giác rung động, tự mình đỡ nàng dậy, “Hoàng cung lớn như vậy, đi một chút?”

“Nô tì không sao” Nàng lại đỡ lại ông ngồi xuống, “Sau này không thấy nô tì, bệ hạ cũng đừng có đợi nô tì nữa, nô tì sẽ giảm thọ đó ạ”

“Hết cách thôi, trẫm không sao, chẳng qua thấy trong người khó chịu khổ sở thôi” Ông lấy ngón tay cái khẽ vuốt ve mu bàn tay trắng nõn của nàng.

“Bệ hạ đói bụng chưa ạ? Bệ hạ muốn ăn gì, nô tì đi làm ngay ạ”

“Bữa tối cũng vừa tới, chẳng bằng về điện Thừa tự đi” Ngụy hoàng đứng dậy, nắm tay nàng, “TRên đường về, trẫm ngẫm nghĩ xem đêm nay ăn gì cho ổn nào” Hai người đi ra khỏi tẩm phòng, An Thuận đi phía sau, đóng chặt cửa phòng lại.

Hôm sau, sau giờ trưa, gió tuyết lớn, tất cả đều là một màu trắng tuyết, không tới nửa canh giờ, trước ngự thư phòng đã ngập tràn một màu tuyết trắng.

Ngụy hoàng vốn đang phê duyệt tấu chương, bỗng dừng bút, đi tới trước cửa, nhìn ra bên ngoài tuyết bay như lông ngỗng, xuất thần.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ, ông vẫn đứng im, gương mặt bình tĩnh nhìn không rõ cảm xúc. Diệp Vũ đứng sau bên trái ông, phỏng đoán tâm tư ông. Có phải ông ấy đang lo lắng cho sự an nguy của Hàn Vương đi Lương Châu không? Bất luận thế nào, tóm lại cha con vẫn là cha con, máu mủ tình thâm, phụ thân quan tâm, lo lắng cho con là chuyện rất bình thường, là tự nhiên.

“Bệ hạ đang lo cho an nguy của Hàn Vương sao ạ?” Nàng hỏi nhẹ nhàng.

“TRời đông giá rét thế này, tuyết lại rơi nhiều...” Ngụy hoàng thì thầm.

“Nếu bệ hạ lo lắng, hay sai người đi xem Hàn Vương thế nào đi, hoặc là đưa áo rét, cái ăn cho Hàn Vương, để cho ngài ấy có thể đi được trên đường chút”

“Huyền Nhi, Thao Nhi hại người, người không hận hấn sao?” Ông quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt kinh ngạc. Diệp Vũ mỉm cười, “Hàn Vương chẳng qua là hồ đồ nhất thời, nô tì cảm thấy giờ khắc này chắc ngài ấy đã hối hận với hành vi của mình lúc trước, nên chắc vô cùng hối hận ạ”

Ông nói chậm rãi, “Bản tính con trẫm thế nào, trẫm biết chứ. Thao Nhi tài cán không thua gì Hạo Nhi, vẫn không phục để Hạo Nhi làm thái tử, bởi vậy, nó chỉ mong ngóng có ngày Hạo Nhi bị phế thôi”

Nàng đánh bạo hỏi, “Nếu có một ngày, bệ hạ sẽ tha thứ cho thái tử chứ ạ?”

Ông nhìn tuyết rơi ngày một lớn, “Chuyện tương lai, trẫm không biết”

Nàng không hề mở miệng, chỉ nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài. An Thuận bưng trà nóng tiến vào, nàng nhận lấy, dâng trà nóng, “Bệ hạ, làm ấm thân mình đi đã ạ”

Ngụy hoàng xoay người, đi về ngự án, tiếp nhận chén trà, chậm rãi uống. Một người vội vã tiến vào, tiếng chân bước nặng trĩu có ngàn quân vậy.

Diệp Vũ nhìn lại, Thác Bạt Hoảng liếc nhìn nàng một cái, rồi khom mình hành lễ, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng. Phụ hoàng, nhi thần có việc gấp cần bẩm tấu”

“Chuyện gì?” Ngụy hoàng đặt chén trà xuống.

“Nhi thần nhận tấu, Nhị hoàng huynh trên đường đi Lương Châu, gặp phải toán cướp, bị cướp...giết...” Giọng Thác BẬt Hoảng đầy nặng nề.

Nàng kinh ngạc ngậy người, không thể ngờ được chuyện mình đoán đã xảy ra nhanh vậy một nhát đã xong. Sắc mặt Ngụy hoàng thay đổi kịch liệt, không dám tin, lắp bắp, “Thao nhi... đã chết...”

“Bệ hạ, xin bảo trọng long thể” An Thuận lo lắng mãi.

“Thao Nhi...” TRên mặt Ngụy hoàng ngập tràn đau thương, “Vì sao có cướp chứ?”

“Nghe nói, trên đường đi đó luôn có cướp hoành hành, Nhị hoàng huynh bất hạnh gặp phải...” Thác BẬt Hoảng nói đầy đau lòng.

Ngụy hoàng lão đảo hai bước, tròng mắt trợn ngược lên, thở không nổi, ngã vật hôn mê. Ba người cùng lên đỡ ông, vội vàng đưa về điện Thừa tự.

Hôn mê nửa canh giờ, Ngụy hoàng cuối cùng cũng tỉnh lại. Lâm Thái y nói bệ hạ ngặt là vì bị kích động quá độ, bị thương quá độ, chỉ cần tĩnh dưỡng ba ngày thì không sao.

Ông nằm trên giường, ánh mắt nhìn về trước, trong mắt vẫn bất động, đắm chìm trong nỗi chết chóc đau thương.

Diệp Vũ đứng một bên, Thác Bạt Hoàng thì quỳ gối trước giường, vô cùng thành khẩn, sấm hối kịch liệt đau đớn, “Phụ hoàng, Nhị hoàng huynh gặp nạn như thế, nhi thần khó nghĩ quá... Điều là lỗi của nhi thần, nếu như Nhi thần không có tra ra chân tướng, Nhị hoàng huynh sẽ không bị...”

Vệ Vương Thác BẠT Hạo nói lạnh nhạt, “Nhị hoàng huynh cũng đã đi rồi, người có nói thế này thì còn tác dụng gì nữa hả? Giả mèò khóc chuột”

“Tam hoàng huynh, Nhị hoàng huynh gây ra chuyện đại nghịch bất đạo, Tứ Hoàng huynh phụng mệnh tra ra chân tướng, có gì sao sao?” Công chúa Sùng Ninh Thác Bạt Ngưng nói trách móc, “Tứ Hoàng huynh cũng không ngờ được Nhị hoàng huynh lại có ngày gặp nạn thế, ai cũng không ngờ được vậy”

“Người là con gái, thì biết gì” Thác BẠT TRẠCH coi thường trách.

“Đúng, ta cái gì cũng không biết, ta chỉ biết phụ hoàng bị bệnh, cần tĩnh dưỡng, huynh ở trong này lại nói ồn ào, ta cũng không khách sáo với huynh nữa!” Nàng ta tức nói.

Ngụy hoàng chậm rãi giơ tay lên, ngón tay khẽ nhúc nhích, An Thuận hiểu ý, bảo họ lui trước. Thác Bạt Ngưng nói ôn nhu, “Phụ hoàng cần tĩnh dưỡng cho tốt, ngày mai nhi thần lại tới thăm phụ hoàng”

Mắt Thác Bạt Hoàng đảo qua Diệp Vũ, như nói với nàng: nhìn phụ hoàng cho tốt, đừng để phụ hoàng nghĩ linh tinh.

An Thuận khẽ nói với nàng, “Hầu hạ cho tốt, ta đi xem thuốc đã sắc được chưa?”

Nàng gật đầu, đứng lặng bên cạnh giường. Một lúc sau, Ngụy hoàng mới hỏi đầy đau thương, “Huyền Nhi, Thao Nhi có hận trẫm không?”

“Hàn Vương trên đường đi Lương Châu nghĩ gì, nô tì không dám đoán, nhưng nô tì nghĩ, cha con tóm lại vẫn là cha con, trong lúc hồ đồ mới làm sai, sau này tất sẽ hối hận. Ngài ấy cam tâm tình nguyện đi Lương Châu trước, thì sao mà hận bệ hạ được chứ” Nàng khuyên nhủ.

“Hy vọng là thế” Ông nói trầm trầm.

“Bệ hạ đừng nghĩ linh tinh nữa ạ” Diệp Vũ đau khổ khuyên lớn, “Bệ hạ còn gánh trên vai trọng trách quốc gia, xã tắc vạn dân, nên tĩnh dưỡng long thể cho tốt đi ạ”

Ngụy hoàng không nghĩ linh tinh nữa, cứ thế ông tĩnh dưỡng ba ngày, nàng cũng đợi ở tấm điện thiên tử ba ngày. Kế hoạch ban đầu là muốn đi thăm Minh Phong, giờ không đi được, chỉ đành phải lựa lúc khác.

Sau khi lâm Thái y bắt mạch xong, bảo bệ hạ khỏi hẳn rồi, cũng cẩn thận nhắc nhở, cứ mỗi ngày uống một chén thuốc.

Quốc sự chính vụ ba ngày tích tụ, Ngụy hoàng ngồi ở ngự thư phòng cả ngày, tấu chương chất cao như núi kia mới được công công chuyển đi. Sau bữa tối, An Thuận bẩm tấu có Tề Vương cầu kiến.

Diệp Vũ đứng ở một bên ngự án, thấy Thác Bạt Hoàng đi nặng nhọc tiến vào điện, cung kính hành lễ, chẳng dám qua loa.

“Chuyện gì?” Ngụy hoàng khịt mũi.

“Hôm trước nhi thần tự mình đi một chuyến, đã tìm được thi thể của Nhị hoàng huynh rồi. Trước mắt thi thể Nhị hoàng huynh đang để ở phủ của nhi thần ạ” Thác Bạt Hoàng ra vẻ tình ruột thịt tâm tình.

Ngụy hoàng lập tức ngồi thẳng người, hỏi quan tâm, “Thao Nhi có khỏe không?”

Nàng nghĩ, Thác Bạt Hoàng giỏi giả vờ thật đó.

Hắn bấm tấu, “Thi thể Nhị hoàng huynh rất sạch sẽ, phụ hoàng đừng lo. Phụ hoàng, Nhị hoàng huynh gặp bất trắc, nhi thần nghĩ tới, hay khôi phục lại tước vị cho Nhị hoàng huynh, làm đại đang để an ủi vong linh”

Ngụy hoàng gật đầu, “Tang lễ Thao Nhi, cứ để con làm đi”

“Phụ hoàng yên tâm, nhi thần nhất định sẽ làm ổn thỏa”

“Đi thôi”

“Nhi thần xin cáo lui”

Mắt Thác Bạt Hoàng khẽ lướt qua Diệp Vũ, nàng coi như không thấy.

Ban ngày sau, lễ tang Hàn Vương được cử hành, cả hoàng cung một mảnh trắng xóa. Thác Bạt Hoàng làm chuyện này rất gọn gàng đẹp đẽ, khiến Ngụy hoàng khá vừa lòng. Nhưng mà từ ngày ngất ấy, sức khỏe phụ hoàng cũng không còn được như trước nữa, thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, buồn ngủ, phê duyệt tấu chương được nửa canh giờ thì đã buồn ngủ, hoặc là đau đầu kịch liệt. Diệp Vũ nghĩ mãi, chắc ông u buồn thành tật, hay trong người đã sớm có bệnh rồi?

Lâm Thái y ngày nào cũng tới bắt mạch, lại vẫn không tìm ra nguyên nhân chính của bệnh, không rõ là y thuật không đủ cao minh hay là do bệnh Ngụy hoàng không dễ phát hiện, không dễ trị.

Đêm nay, Ngụy hoàng ngồi trên giường xem tấu chương, nhìn nhìn thế mà lại ngủ mất. Diệp Vũ ở bên hầu hạ, do dự không biết có nên đánh thức ông không, hay là để cho ông ngủ một chút. Đúng lúc đó, An Thuận bưng trà sâm vào, thấy tình hình vậy, hạ giọng gọi hai câu. Ngụy hoàng bừng tỉnh, gọi giờ nào.

“Bệ hạ, hay là nên đi ngủ đi ạ, cứ ngồi vậy sẽ cảm lạnh mất” An Thuận khuyên nhủ.

“mấy bản tấu chương này không thể kéo dài, trăm nhất định phải phê duyệt kịp thời. Canh giờ còn sớm, trăm sẽ nhìn nửa canh giờ nữa” Ngụy hoàng uống trà sâm, cầm lấy một quyển tấu chương. Diệp Vũ linh hoạt, nói, “Bệ hạ, hay nô tì hát một khúc nho nhỏ, nhảy một điệu vũ, giải sầu cho bệ hạ nhé”

Hai mắt ông sáng ngời, “Vậy tình được, đúng lúc trăm cũng muốn nâng cao tinh thần”

An Thuận cười nói, “Nô tài cũng có phúc được thưởng thức kỹ thuật nhảy, giọng hát của Diệp cô nương rồi”

Nàng cười nhẹ nhàng, nghĩ chút, quay lưng lại giường, nhẹ nhàng hạ người xuống, vặn vẹo eo mềm mại, bắt đầu múa. Dáng người tinh tế thon thả, mềm mại như mây, kỹ thuật nhảy cũng thông thả mềm mại dịu dàng.

Giọng ca thánh thót dịu dàng cất lên chậm rãi,

“Mang đi nhất trần đèn trên thuyền chài, làm cho nó ấm áp của ta hai mắt... Nguyệt lạc ô đề, luôn ngàn năm phong sương...” -> cái này mình để nguyên không dịch.

Là bài “Trở lại như xưa”.

Tuy không có nhạc khí để đệm vào, nhưng điệu nhảy này, khúc ca này đã biến thành hoàn mỹ vô cùng. Kỹ thuật nhảy của nàng xa hoa, tiếng ca tựa như âm trời, lời ca đẹp đẽ như thơ, khiến người ta say mê.

Ngụy hoàng ngơ ngác, chìm đắm trong mộng ảo nàng dệt. Cô gái này, dung mạo thanh thoát kiêu mỹ, giống như Uyển Nhi năm đó, đẹp tới mức khiến người ta rung động, khiến người ta không kháng cự nổi.

Ông chậm rãi đứng dậy, đi về phía nàng. An Thuận thấy vậy lặng lẽ rời khỏi tầm điện. Ông ngây người, thấy Uyển Nhi như cười mãi hỏi ông, “Bệ hạ có thích không?”

Uyển Nhi, trăm rất nhớ nàng, nàng có biết không? Trăm sẽ không buông tay ra nữa...

Ngụy hoàng kéo nàng lên long tháp, nàng kinh hoảng nói, “Bệ hạ, nô tì...”

Ông đột nhiên ôm chặt lấy nàng, ôm rất chặt, hạ giọng nỉ non, “Đừng đi... Trăm rất nhớ nàng...”

Bệ hạ, nô tì là Diệp Huyền...” Diệp Vũ không dám dùng sức đẩy ông ra.

“Tương tư khổ sở như thế, trẫm không bao giờ nhịn được nữa”

Ông ôm lấy nàng kéo nằm xuống, tìm lấy nơi nàng... Nàng cố sức tránh né, đẩy hai tay ông ta ra... Nhưng ông ta có thái độ cương nghị quyết không tha, dùng sức áp chế nàng, thậm chí còn túm chặt lấy tay nàng, khiến nàng không thể phản kháng được...

186. Chương 188: Công Chúa Cẩm Ninh

Nàng sốt ruột nói, “Bệ hạ, ngài tỉnh lại đi ạ, nô tì không phải là Uyển Nhi...”

Ngụy hoàng như không nghe thấy, ngăn tay nàng lại, ra sức kéo quần áo nàng ra. Da thịt nõn nà của nàng bại lộ, khiến cho máu toàn thân ông sôi trào, thân hình mềm mại tuyết trắng này thơm quá, cực kỳ giống Uyển Nhi năm đó, khiến cho ông không khác chế nổi luồng dục vọng nóng bỏng trong người.

Áp môi lên bên sườn gáy nàng, lên vai, hôn lên da thịt mềm mại, chân tay ông kích động run lên, bởi vì, hơn hai mươi năm trước tiếc nuối, rốt cuộc đã được đền bù đầy đủ như mong muốn.

“Bệ hạ... Bệ hạ...” Diệp Vũ vặn vẹo kịch liệt, “Ngài đừng như vậy mà...”

“Trẫm thích người...Chỉ cần người nghe trẫm, trẫm sẽ để cho người làm hậu...” Hai mắt ông mở to, sắc dục đang xen tình cảm.

“Nô tì không cần ngôi vị trong cung... Bệ hạ, không được...”

Ngụy Hoàng cởi quần áo nàng, không để ý tới sự phản kháng và ý nguyện của nàng. Cứ vậy mà tiếp thì hậu quả chắc không thể tưởng nổi.

Diệp Vũ nói vội vàng, “Bệ hạ làm vậy, Uyển Nhi trên trời có linh sẽ bị đau lòng... Nàng ấy thực sự sẽ đau lòng, bệ hạ đối nàng ấy thâm tình như thế, vậy chẳng hơn gì thế này...”

Nghe vậy, ông lại ngừng động tác, nhìn nàng chăm chú, “Dung mạo Người và Uyển Nhi giống nhau quá, đi đến bên cạnh trẫm nhất định là ý của Uyển Nhi. Uyển Nhi phụ trẫm, lệnh người thay thế nàng đi tiếp đoạn tiền duyên, nàng ấy sao đau lòng chứ?”

“Không phải... Bệ hạ, hãy nghe nô tì nói...”

“Người cứ vậy mà không muốn thị tẩm sao?” Ông thẹn quá thành giận, “Trẫm là thiên tử Ngụy quốc, vì sao người không cần? Hay là người sớm có người trong lòng rồi?”

“Vâng! Là nô tỳ đã sớm có người trong lòng rồi ạ” Nàng đơn giản thừa nhận.

“làm càn!” Ngụy hoàng giận nhưng không bùng lên, “Dù người có người trong lòng, tối nay người nhất định phải trở thành nữ nhân của trẫm!”

Diệp Vũ biết ông ta đã quyết ý sủng hạnh mình, sẽ không dừng tay. Nhưng nàng sao có thể phản bội Minh Phong được chứ? Sao có thể ủy thân cho người khác được chứ?

Vậy thì chỉ còn một cách đó là làm rõ thân phận. Nàng nói đầy quyết tuyệt, “Bệ hạ quyết tâm muốn sủng hạnh nô tỳ sao?”

Ông bị phản chất vấn, “Trẫm sủng ái người, che chở người, mấy ngày nay, người không có nửa tình gì gì với trẫm sao?”

Nàng nói từng từ một, “Bệ hạ là bậc cha của nô tì, nô tì coi bệ hạ như cha vậy, chỉ có kính yêu với bệ hạ, nhìn lên thì không có tình yêu nam nữ!”

“Từ nay về sau thì bắt đầu, người là nữ nhân của trẫm, trẫm cũng không phải bậc cha của người!” giọng Ngụy hoàng đầy kiên quyết.

“Bệ hạ yêu cô gái, là Hoa Uyển Tâm, là mẫu thân của nô tì” Diệp Vũ nói từng từ rõ ràng, “Nô tỳ là công chúa Linh Tê Tàn quốc, Mộ Dung Huyền”

Ông ta chấn kinh rồi, cứ ngơ ngác nhìn nàng chăm chăm không dám tin. Nàng đẩy ông ta, ông ta chậm rãi đứng lên, trong nháy mắt nhìn nàng chăm chăm, cứ như muốn tìm trên khuôn mặt của nàng nơi nào giống như đúc với Uyển Nhi vậy.

“Thế gian dung mạo con người giống nhau là hiếm vô cùng, có lẽ trăm năm mới có. Mẫu thân nô tì là Hoa Uyển Tâm, bởi vậy Nô tì dung mạo mới có thể giống mẫu thân thế” Nàng sa lịng sang lại quần áo, xuống long tháp.

“Người là con gái của Uyển Nhi, Mộ Dung Huyền ư?” Ngụy hoàng cúi đầu hỏi, rõ ràng là chưa chấp nhận được sự thật này.

“Vâng! Nô tì là công chúa Linh Tê Tần quốc, Mộ Dung Huyền, Diệp Huyền chỉ là tên giả thôi”

Ông không thể tin sự thật lại là vậy, lại không thể không chấp nhận; cô gái trước mắt, kế tục Uyển Nhi, dung mạo nghiêng thành, đẹp tới mức khiến người ta như ngừng thở. Ông tự nghĩ hoài nghi, có lẽ nàng ấy là con gái của Uyển Nhi, hay có quan hệ huyết thống gì với Uyển Nhi, nhưng rồi cũng nhanh chóng đánh mất hoài nghi ấy. Có lẽ, sâu trong nội tâm ông bài xích phỏng đoán vậy, hy vọng nàng ấy và Uyển Nhi không liên quan, kể từ đó, ông mới có thể có được nàng.

Chuyện cho tới tận bây giờ, tóm lại ông đã biết sự thật.

Diệp Vũ nói tóm tắt cho ông biết làm cách nào chạy ra khỏi Kim Thành Tần quốc, chạy trốn tới Kim Lăng Sở quốc tị nạn, lại cách nào tới Lạc Dương Ngụy quốc, trong đó bịa đủ thứ chuyện, đem mục đích tiến cung của mình giấu kín đi.

Nếu Thác Bạt Hoàng mà biết nàng lấy thân phận ra, có trách nàng không? Ngụy Hoàng khôi phục lại thần sắc, đồng tình với cảnh nàng gặp, “mấy năm nay làm khó người rồi. Lão thất phu Tần Hoàng kia khinh người quá đáng, thế mà dám ra tay ác độc đối với một thiếu nữ tay không tác sát như người”

“Bệ hạ đối với mẫu thân nhớ mãi không quên, tình ý thâm nặng, với nô tì che chở hết lòng, đã mấy lần nô tì định cho rõ thân phận nhưng lại không muốn tiết lộ hành tung, cứ kéo dài mãi cho tới hiện giờ” Nàng có lỗi giải thích, “Hiểu lầm này là do nô tì tạo thành, xin bệ hạ giáng tội”

“Người sao lại có tội chứ? Là trăm hồ đồ rồi” Ông nói cảm thán, “Đúng thật là trăm nhớ nhưng mẫu thân người, hơn hai mươi năm nay, trăm lúc nào cũng nhớ tới từng nụ cười ánh mắt và bộ dáng khiêu vũ của nương người”

“Mẫu thân sẽ hiểu thâm tình của bệ hạ, bệ hạ nhớ như thế, có lẽ kiếp sau mẫu thân sẽ tìm tới bệ hạ đó”

“Chỉ hy vọng là thế”

Ngụy hoàng mỉm cười nhìn nàng, nụ cười đầy thâm tình, là tình cảm triu mến của một bậc cha tới con. Đêm nay, họ tán gẫu cho tới tận giờ tỵ, nói chuyện về Hoa Uyển Tâm, về Sở quốc, về Tần quốc...

Sau giờ trưa hôm sau, Diệp Vũ bưng chén trà nóng tiến vào ngự thư phòng, An Thuận chạy nhanh tới tiếp nhận chén trà trong tay nàng, cười cung kính. Nàng thấy khó hiểu nhìn về phía Ngự hoàng. Hẩn rồi ngự án, cười tủm tỉm nói, “Huyền Nhi, sau này không cần phải làm những chuyện này nữa”

Nàng càng cảm thấy kỳ lạ, “vì sao? Bệ hạ thấy nô tì hầu hạ không tốt sao ạ?”

An Thuận cười nói, “Những chuyện này sau này cứ để cho nô tài làm được rồi ạ”

Nàng kinh ngạc, ngự tiền công công cực kỳ quan trọng thế mà lại tự xưng là “nô tài” với mình, có chuyện gì xảy ra rồi nhỉ?

“Huyền Nhi, Trẫm đã nghĩ ra rồi” Ngụy hoàng kéo tay nàng, là loại tình cảm thân thiết giữa cha và con, “TRẫm phong con là Công chúa Cẩm Ninh”

“Công chúa?” Diệp Vũ giật nảy mình, “Sao lại thế chứ ạ? NÔ tì và bệ hạ chẳng thân thích gì...”

“Ra thánh chỉ rồi, ai dám nói vớ vẩn hả?” Cánh tay ông vung lên, mắt lộ ra khí phách, “Dù con và trăm chẳng thân thích gì, nhưng lại là nghĩa nữ mà trăm yêu thích nhất, là công chúa Cẩm Ninh trăm sủng ái nhất, giống Sùng Ninh, là con gái của nhà Đế Vương, là cành vàng lá ngọc”

“Nhưng mà...” Nàng không thể ngờ được kịch tính lại chuyển biến tới như vậy. An Thuận nhắc nhở, “Đây là việc vui lớn và ân sủng, công chúa, còn không mau tạ ơn?”

Nếu cự tuyệt cũng không được, vậy thì đành nhận. Diệp Vũ tạ ơn, nghĩ giờ biến thành công chúa Cẩm Ninh của Ngụy quốc có phải là một chuyện xấu không nhỉ.

Chiều thư sắc phong đã nghỉ xong, lễ nghi sắc phong thì ba ngày sau sẽ cử hành. Đêm nay, nàng tin Thác Bạt Hoàng sẽ đến, khung cửa sổ cũng không đóng chặt, đợi hán tới. Hán từ cửa sổ leo vào, ngồi đối diện với nàng, “Nàng đoán ta sẽ đến hả”

Diệp Vũ nói thản nhiên, “Ta mệt rồi, Vương gia nói ngắn thôi”

“Vì sao phụ hoàng lại nói nàng là công chúa Linh Tê Mộ Dung Huyền của Tần quốc chứ?” Ánh mắt Thác Bạt Hoàng âm trầm, đáng sợ.

“Trong cung bí mật gì mà Vương gia chẳng biết, tôi qua chuyện gì xảy ra, Vương gia không biết sao?” Nàng hỏi trào phúng.

“Phụ hoàng phong nàng làm công chúa, nàng không cự tuyệt lại à?”

“Lấy tính tình của phụ hoàng người, ta cự tuyệt có tác dụng sao?” Nàng phản bác lại, “Người hiểu rõ phụ hoàng người nhất, chẳng phải là người sao?”

“Ý phụ hoàng đã quyết thế, ai cũng không thay đổi được”

“Đó chẳng phải là?” “từ nay về sau ta và người sẽ thành huynh muội rồi” Hán đi ra sau lưng nàng, hai tay đặt lên vai nàng, “Thực ra nàng thích thân phận công chúa Cẩm Ninh của Ngụy quốc, nên mới thích thú nhận sắc phong của phụ hoàng”

Nàng bật cười nói, “Còn gì mà thích chứ? Ta cực ghét nhất chính là hoàng cung, cứ có liên qua tới hoàng cung thì ra đều ghét hết”

Thác Bạt Hoàng áp tay vào má nàng, “bởi vì, một khi nàng biến thành công chúa Cẩm Ninh, trên danh nghĩa nàng và ta là huynh muội, ta sẽ không thể làm gì với nàng được”

Diệp Vũ cười cười, ‘Vương gia nói vậy ta mới biết được thân phận công chúa Ngụy quốc còn có chỗ tốt như thế. Vậy phụ hoàng người quyết định thế này, thật sự là tốt thật đó’

Hai tay hán áp má nàng chặt hơn, khiến cho miệng nàng bị bóp nhỏ ra, “Ta nói cho nàng biết, bất luận nàng trên danh nghĩa là hoàng muội, nhưng thân phận vẫn chẳng có gì khác, ta chẳng thèm để ý”

Nàng không nói gì, bất luận trước đây là Kim công tử hay bây giờ là Tề Vương Ngụy quốc, đều tàn ác như nhau, khiến người ta sợ hãi, càng khiến người ta thêm chán ghét.

Trước một ngày lễ sắc phong, Chuông sự cô cô phụ trách lễ nghi trong cung dạy cho Diệp Vũ những điểm cần thiết phải thực hiện trong lễ sắc phong, nàng nghe suốt một canh giờ mới được rời đi.

Ngụy hoàng ban cho nàng một tòa điện, Lăng Vân Các, gần với cung điện Phượng Phi của công chúa Sùng Ninh.

Sáng sớm nay, cung nhân đã dẫn nàng đi Lăng Vân Các, bảo là do bộ hạ phân phó, bắt đầu từ hôm nay nàng sẽ ở tại Lăng Vân Các.

Đi qua cung này rồi lại quẹo loan khác mới tới được Lăng Vân các. Bỗng có một bóng đen lao đến, nhanh như chớp, nàng còn chưa nhìn rõ bóng đen này là người hay quỷ thì đã bị bóng đen túm tay, kéo vọt vào một góc nấp.

Tốc độ và ảo ảnh nhanh như gió đó vừa kích thích lại vừa khủng bố. Diệp Vũ khi nhìn thấy rõ bóng đen là ai, cả kinh kéo hẳn lại nấp vào một nơi gần đó, “lâm đại ca, sao huynh lại tiến cung vậy? Hiện giờ đang là ban ngày...”

“Ta đi theo công chúa Sùng Ninh tiến cung” Mộ Dung Diệp cười lạnh nhạt.

“Hả? Công chúa Sùng Ninh á?” Nàng kinh ngạc hỏi, “Sao huynh lại biết công chúa Sùng Ninh vậy?”

“Chuyện này sẽ nói rõ sau” Mặt hắn đầy háo hức hỏi, “Đúng rồi, Ngụy hoàng thật sự sắc phong muội làm công chúa sao?”

Nàng gật đầu, “Ngụy hoàng biết muội là con gái của Hoa Uyển Tâm, thì quyết định phong ta làm công chúa Cẩm Ninh luôn”

Hắn giãn mày ra, “Đây là việc yêu ai yêu cả đường đi lối về đó mà. Cố gắng cũng là một chuyện tốt, ít nhất là...”

Hắn cũng không nói gì tiếp, nàng biết rõ ý của hắn, ít nhất là Thác Bạt Hoàng sẽ phải để tâm tới thân phận của nàng, không còn quần quít dây dưa với nàng, những hắn sao biết được Thác Bạt Hoàng là một tên ma quỷ chứ.

“Thác Bạt Hoàng không bắt nạt huynh đó chứ?” Diệp Vũ hỏi.

“Muội yên tâm đi, ta là loại người để mặt cho người khác bắt nạt mình hay sao?” Mộ Dung Diệp cười khê.

“Đúng rồi, đã nhiều ngày rồi huynh có đi thăm Sở Minh Phong không? Chân bị thương của huynh ấy thế nào rồi? Thầy thuốc có cách ngày tới tái khám cho không?”

“Nửa đêm lên đi nhìn qua một lần, tình hình của hắn xem ra cũng đỡ”

Như thế nàng yên tâm rồi, tò mò hỏi, “Công chúa sùng Ninh sao có thể dẫn huynh tiến cung chứ? Huynh lừa nàng thế nào vậy? Sao lại biết nhau?”

Nói tới công chúa Sùng Ninh Thác Bạt Ngưng, hắn hơi có chút ngưng ngừng, rồi thông thả nói tới quá tình họ quen biết nhau, “Mấy ngày trước, ta ở phủ Tề Vương đánh đàn, công chúa mang theo một con chó săn hung ác tới vương phủ. Không hiểu sao lại thế, con chó săn kia đột nhiên phát điên, tập kích người hầu trong phủ, cắn chết năm người, cả vương phủ bị con chó làm cho loạn xạ cả lên. Mấy thị vệ hợp sức cũng không hàng phục được con chó kia. Bỗng con chó lao về phía ta, ta thì triển khinh công, tránh tập kích của chó săn. Sau đó, ta tiếp được đao của thị vệ, lựa đúng thời cơ tránh né, chỉ mất chút công phu, rốt cục chém chết con chó săn”

Tuy hắn nói tóm tắt, nhưng Diệp Vũ nghe mà kinh tâm động phách, “Chó săn chết rồi, công chúa có phát giận không?”

“Cũng gần như thế. Công chúa răn dạy ta là đã giết chết bảo bối chó săn của nàng ấy, muốn ban thưởng cái chết cho ta” Hắn nói đầy căm giận, “Ta đã cố ý nói, chó cắn chết năm người, có phải là cũng phải đền năm mạng người không? Nàng ấy kiêu căng vô cùng, cứ quyết ý muốn trị ta tội chết”

“Sau đó thì sao? Người hầu Vương phủ có đứng về phía huynh không?”

“Người hầu này tuy có đồng tình với ta, nhưng họ cũng không dám đắc tội với công chúa. Sau đó, công chúa nói vòng vo, bảo là không trừng trị ta tội chết nữa, ra lệnh cho ta phải dạy cho nàng ấy bộ khinh công kia”

“Sau đó huynh lấy khinh công để đổi một mạng à?” Diệp Vũ cười nghiêng ngả, “Tuy công chúa Sùng Ninh kiêu căng thật đó, nhưng là thẳng tính”

Mộ Dung Diệp mày cau chặt lại, “Sau đó ngày nào công chúa cũng đều tới phủ Tề Vương bắt ta dạy khinh công”

Nàng cảm giác hắn và công chúa Sùng Ninh sẽ thành một đôi oan gia, cười hỏi, “Công chúa học thế nào?”

Hắn ai oán thở dài, “Đừng nói nữa, ngày nào nàng ấy cũng tới âm ỹ với ta, chỉ vì chút chuyệnj cón con mà cứ phát giận. Nếu ta không thuận theo nàng ấy, nàng ấy liền tức giận, dùng roi đánh người ta”

Nàng nghĩ ngợi, công chúa Sùng Ninh có thích hấn không nhỉ, “Cứ thẳng tính giống nàng ấy vậy, tính tình tới nhanh mà đi cũng nhanh. Lâm đại ca, huynh vẫn nên nhường nàng ấy chút đi”

Hấn giận nghiêng răng trèo trẹo, “Ta có thể không nhường nàng ấy sao? CẢ đời này chưa từng thấy qua có cô gái nào mà lại dã man, kiêu ngạo như nàng ấy, ta coi như được ném mùi rồi. Muội xem đi, khuê danh công chúa là “Ngưng” còn ta là “Diệp”, ta và nàng ấy vốn là như nước với lửa không hòa được.”

“Các người là đôi oan gia nước lửa” Diệp Vũ trêu, “Công chúa nguyện ý mang huynh tiến cung, có thể thấy nàng ấy coi huynh là bạn, rất tín nhiệm huynh”

“Ta đời này chưa từng thấy qua hoàng cung sáng vàng rực rỡ, rường cột chạm chổ , nên tiến cung muốn biết xem sao, nàng ấy liền mang ta vào cung luôn”

“Lý do này quá gượng ép rồi, nói rõ công chúa đã đặt huynh ở trong lòng đó”

Nàng chợt nghĩ ra ý tưởng, “Đúng rồi, công chúa hấn là cùng huynh mà, sao huynh lại chuồn ra được vậy/”

“Ngụy hoàng sai người truyền công chúa tới ngự thư phòng, công chúa đi, ta liền lên chuồn ra luôn”

Diệp Vũ nghĩ, hấn và công chúa Sùng Ninh quen biết nhau, có lẽ là chuyện tốt. MỘ Dung Diệp thấy nàng lâm vào trầm tư, lo lắng hỏi, “Vũ Nhi, muội ở trong cung có khỏe không? Làm bạn với vua như với hổ, Ngụy hoàng và Tề Vương cũng chẳng phải là người lương thiện gì, muội ứng phó thế nào?”

Nàng cười rộ lên, ‘Nếu không ứng phó được, Ngụy hoàng cũng không thu nhận ta làm con gái nuôi đâu’

Hấn đem ý tưởng nung nấu trong lòng nhiều ngày ra nói, “Hay là.... Ta cứu Sở Minh Phong ra, cả ba chúng ta cùng chạy khỏi Lạc Dương”

Nàng ngẩn ra, cứu người, đào tẩu cũng không phải không được, chỉ là rất mạo hiểm, “Huynh có thể cứu Minh Phong ra, chắc chúng ta thoát được chứ? Thác Bạt Hoàng sau khi biết, nhất định phái người truy đuổi chúng ta. Hơn nữa, chúng ta chẳng quen thuộc Lạc Dương gì cả, rất khó mà thoát được”

“Không thử một lần, sao biết trốn không thoát chứ?” Đôi mắt sáng của hấn lạng đi, ‘Vũ Nhi, ta không muốn muội bị hổ lột da đâu’

“Ta cũng muốn mau chóng cứu Minh Phong ra, rời khỏi Lạc Dương đi, ta đã nghĩ kỹ rồi, sẽ có câu trả lời cho huynh vào một ngày nào đó”

Mộ Dung Diệp gật đầu, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, ‘Muội một mình cẩn thận chút nhé’ Nàng cười ngoác mồm ra, “Huynh cũng thế”

Do lễ sắc phong công chúa Cẩm Ninh, cung nhân chế tạo gấp quần áo và mũ phượng châu ngọc, đưa tới trước khi làm lễ sắc phong cho công chúa mặc. Bình thường mặc quần áo trong cung giờ lại trang trí thêm châu ngọc trang sức khiến cho cả đại điện sáng rực rỡ hấn lên, làm cho toàn bộ người trong đại điện thêm chói mắt. Cung nhân còn nói, đây chính là bộ hạ sai cung nhân chế tạo gấp nhóm đầu tiên, hai ngày sau còn một đám nữa.

Ngày sắc phong này, dưới sự dẫn đường của cung nhân, Diệp Vũ trước tiên tới Thái Miếu tế tổ, sau đó mới tới Kim Điện dự lễ sắc phong.

Ngụy hoàng vẫn mỉm cười thể nhìn nàng, đó là tâm nguyện có thể thực hiện được nên mỉm cười hạnh phúc, vui vẻ trẻ trung hơn cả tuổi.

Thác Bạt Hoàng đứng đầu trong đám con cháu hoàng thất, một thân mặc quần áo thân vương, khoác áo màu sẫm,. khiến cho khuôn mặt thêm tuấn tú khôi ngô. Nhưng nàng chỉ liếc một cái có thể tìm ra hấn, bởi có lẽ hấn là một gương mặt cực độc đáo, ánh mắt lạnh lẽo, chẳng cười tí nào.

Văn vô bá quan chúc mừng bộ hạ được nghĩa nữ tuyệt sắc như thế, cũng giống như công chúa Cẩm Ninh với tư thế Phượng Hoàng trên cao.

Ngụy hoàng kéo nàng đứng ở bậc thềm sơn, nhận cả quần thần bái lạy, hào hùng hơn cả từ trước tới nay.

Buổi trưa tổ chức yến tiệc ở điện dát vàng dát ngọc, điện Cẩm Tú.

Ăn uống linh đình, ca múa tưng bừng, quần thần vui vẻ, tiếng cười nói ồn ào náo nhiệt từng đợt. Chỉ có một người, uống rượu cô đơn, cứ như mọi người đều say mà mình hẩn thì tỉnh vậy.

Trong mắt Thác Bạt Hoàng hiện lên một bóng dáng xinh đẹp áo đỏ. Cách đây không lâu, hẩn đứng đợi ở trước Thái Miếu, gió tuyết rơi, tuyết trắng bay khắp nơi. Nàng chậm rãi đi tới, đầu đội mũ phượng, quần áo cung trang màu đỏ rực, bay phất phơ, vạt áo tung lên, kéo theo cả dải váy bên dưới, lúc đi lại đung đưa, càng khiến cho màu đỏ ấy thêm chói mắt.

Khuôn mặt trang điểm phấn khiến mặt mày như vẽ, như ánh trăng ló ra giữa mùa tuyết rơi, khiến cho tuyết biến thành lông vũ sáng lóng lánh, khiến cho người ta không thể rời mắt ra được.

Màu đỏ rực mãnh liệt, với màu trắng sạch sẽ tinh khiết, lại hình thành tương phản mạnh mẽ, càng khiến cho dáng vẻ nàng càng thêm tinh thuần, cực đẹp, quyến rũ, trần nổi mê hoặc.

Hẩn kìm không được mà nghĩ, có một ngày nào đó, nàng mặc sắc phục của Hoàng hậu Ngụy quốc vào, chẳng biết sẽ thế nào, có rực rỡ lóa mắt, đẹp tuyệt, chói lòa, phong hoa tuyệt đại khác hôm nay không?

Sau lễ sắc phong, Diệp Vũ trở lại Lăng Vân Các, nhận sự chúc mừng của gia quyến.

Cả đại điện đứng đầy phi tần, con cháu thế gia mang lễ vật tới tặng, nàng cũng không thềm nhìn đến, đi ngủ sớm.

Người hầu hạ gần gũi bên nàng là hai cung nữ tên là Xuân Hoa, thu Nguyệt, lanh lợi, trầm tĩnh, bấm tấu nói công chúa Sùng Ninh tới.

Diệp Vũ đang định đứng dậy, Thác Bạt Ngưng đã xông thẳng vào, đem bộ dạng cảnh vàng lá ngọc của mình khinh thường đánh giá nàng.

“Chim trĩ biến thành phượng hoàng, sao thế nào cũng chẳng thay đổi được con chim trĩ dê tiện này nhỉ” Thác Bạt Ngưng khế nhếch cằm lên, từ trên cao ngạo nghễ nhìn nàng, ánh mắt lạnh băng.

“Công chúa thật sự là công chúa Ngụy quốc, còn ta chỉ là nghĩa nữ, dĩ nhiên là kém quý giá hơn công chúa rồi” Diệp Vũ không xuống giường, nói vẻ khiêm tốn, “Đa tạ công chúa đã chiếu cố cho gia huynh, gia huynh một mình ở phủ Tề Vương, vốn ta còn lo lắng lắm, giờ có công chúa để ý, ta an tâm rồi”

“Huynh trưởng người là ai? Lâm TRÍ Viễn hả?” Thác Bạt Ngưng kinh ngạc hỏi.

“Gia huynh đúng là Lâm TRÍ Viễn. Hôm qua có tiền cung theo công chúa, đã tới thăm ta”

Thác Bạt Ngưng bất giác nói, “Sao hẩn có thể là huynh trưởng của người được chứ?”

Diệp Vũ cười, “Ta và gia huynh là bà con xa thân thích, lúc còn nhỏ lớn lên bên nhau, sau đó tách ra, mới nhận lại không lâu”

Thác Bạt Ngưng cười, “Thì ra là thế. Hẩn lúc nhỏ có gì thú vị, mau nói cho ta biết đi”

Đêm nay, các nàng trò chuyện rất lâu, Thác Bạt Ngưng đơn giản ở lại, quần quít lấy Diệp Vũ hỏi chuyện ngày bé của MỘ Dung Diệp.

Hai ngày sau, Diệp Vũ bận rộn tiếp đãi phi tần, con cháu hoàng thất tới chơi, mệt mỏi than thở. Được nghỉ một ngày, nàng xin Ngụy hoàng cho phép nàng và công chúa Sùng Ninh ra cung đi dạo, nắm tình hình thành Lạc Dương phần hoa.

Ngụy hoàng dặn dò một lúc rồi cho các nàng đi. Xe ngựa đi thẳng một mạch tới phủ Tề Vương, Thác Bạt Ngưng muốn gặp MỘ Dung Diệp, còn Diệp Vũ thì muốn gặp Sở Minh Phong.

Thấy nàng đột nhiên đi vào, Thác Bạt Hoàng cũng không ngạc nhiên, mặt lạnh te, sáng khoái đồng ý cho nàng tới gặp Sở Minh Phong.

Ngồi trong xe ngựa, nàng giả vờ nhìn ra ngoài xe yên lặng như nước, nhớ kỹ đường đi tới tòa Tiểu Uyển trước đây.

Con mắt hần đen thui, mặt vẫn lạnh như thế. Tới tiểu uyển, nàng chạy vội vào gian phòng Sở Minh Phong, đẩy cửa bước vào. Mắt Thác Bạt Hoàng tối sầm lạnh lẽo, khóe môi khẽ nhếch hời hợt cười.

Sở Minh Phong đang ngồi đọc sách trên giường, thấy nàng tới, trong mắt chợt lóe lên vui mừng rồi lại tắt ngay.

Vũ Nhi của hần, mặc quần áo sang trọng, bên ngoài khoác áo choàng lông chồn, ăn diện xinh đẹp quý giá, con mắt sáng long lanh, nhìn lấp lánh.

“Minh Phong, chân bị thương sao rồi?” Diệp Vũ ngồi xuống, lòng bàn tay đặt nhẹ lên mu bàn tay hần.

“Đỡ hơn nhiều rồi, đa tạ công chủ đã nhớ” Giọng điệu hần lạnh băng xa cách tới đáng sợ.

Nàng sững sốt, hần sao vậy? Vì sao lại nói thế chứ? Thần sắc Sở Minh Phong vẫn lạnh lùng, ra lệnh đuổi khách, “Ngài đã là công chúa Cẩm Ninh của Ngụy quốc, đừng có tới chỗ thế này, vẫn mời công chúa về cho”

Nàng thấy khó hiểu, hần tới tột cùng làm sao vậy?

187. Chương 189: Tim Tan Nát Từng Mảnh

Hần nghe nói mình được Ngụy hoàng sắc phong làm công chúa Cẩm Ninh, bởi vậy muốn cùng mình phân rõ giới hạn sao?

“Minh phong, có gì khó chịu, cứ nói cho ta biết đi”

“Ta khó chịu, tất cả là vì ngươi” Giọng hần đầy ác liệt.

“Vì sao sao?” Diệp Vũ càng không hiểu.

“Ta đã không còn là Sở Minh Phong lúc trước nữa, đã không phải nữa! Ta là tù nhân, cái gì cũng không có, nhưng ta không cần sự đồng tình, thương hại của ngươi tới chiếu cố!” Sở Minh Phong chán ghét lườm nàng, thô lỗ hất tay ra.

“Ta không đồng tình, thương hại huynh mà” Lòng nàng nhoi nhói đau, hần lại tự ti mặc cảm cam chịu sao?

Hần híp mắt, ánh mắt tà ác, “Mỗi lần ngươi tới thăm ta, ta lại cảm thấy mình là một phế nhân. Nếu không phải là ngươi, ta ở trong này tiêu điều tự tại, muốn ngủ thì ngủ, muốn ăn thì ăn, muốn làm thế nào thì làm, cũng không biết tới mất mặt, cũng sẽ không cảm thấy mình là một phế nhân. Ta không muốn thấy ngươi nữa, ngươi cút đi!”

Diệp Vũ cầm cánh tay hần, khuyên bảo tận tình, “Đừng có nghĩ vớ vẩn nữa được không? Huynh không phải là phế nhân, huynh chỉ tạm thời nghèo túng thôi, đợi chờ chúng ta không phải là bóng tối vĩnh viễn...”

Sở Minh Phong lớn tiếng răn dạy, “Chuyện cũ rích! Ngươi có thể nói khác chút đi được không? Nghe mãi cũng chán! Ta nói cho ngươi biết, ta đã là một phế nhân, đã yên lặng ở trong này, không cần ngươi tới gặp nữa, bởi vì, ngươi vừa xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ nghĩ tới mình mới nghèo túng làm sao, uất ức làm sao. Ngươi là công chúa Cẩm Ninh Ngụy quốc cao quý, ta chỉ là một phế nhân mà thôi, không trèo lên cao nổi!”

“Minh Phong, ta biết huynh cố tình nói vậy, huynh không muốn cho ta khó xử, có phải không?” Nàng không trách hần nói vậy, trong lòng lại chua xót.

“Sở Minh Phong đã chết rồi, trên đời này không còn người này nữa!” Hần đột nhiên cao giọng lên, trước mắt bắt thường, ‘Làm phiền ngươi đừng có tới nhắc nhở ta nữa! Ngươi cút đi!’

“Ta không đi!” Nàng túm lấy quần áo hần, nói kiên quyết. Sở Minh Phong gỡ tay nàng ra, đẩy nàng thô bạo, lấy ánh mắt chán ghét nhìn nàng, “Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không biết sao? Ngươi và Tề Vương ôm nhau thân thiết, thậm chí còn có quan hệ xác thịt nữa, chớp mắt này quá to, ta không đội nổi (ý là bị ngoại tình, cảm sùng đó). Như ngươi có tính trăng hoa ngoại tình như thế, ngươi phụ nữ hạ lưu dâm đảng như thế, ta cũng không muốn gặp lại chút nào!”

Diệp Vũ đau lòng giải thích, “Ta và hần không có quan hệ xác thịt... Huynh đừng có nghe hần nói...”

Hần hỏi giận dữ, “Ngươi dám nói, hần cho tới bây giờ chưa từng chạm vào ngươi, hôn ngươi sao?”

“Không phải ta tự nguyện...”

“cũng thế thôi, người đừng có đến chọc ta nữa. Ta đã không chịu nổi người rồi. Tề Vương mới là người trăm năm của người”

“Minh Phong, ta biết tâm tình huynh không tốt” Nàng nắm tay hắn, khẩn thiết cầu xin, “Chúng ta nói lại cho ổn, có được không?”

“Ta và dân phụ chẳng còn gì để nói nữa” Sở Minh Phong nặng nề đẩy nàng ra, ngón tay trở vào mũi nàng, “Ta sủng hạnh nàng trước, nàng đã không còn trong trắng nữa, nàng gạt ta!”

Diệp Vũ khiếp sợ, ngây người, chẳng biết nói sao. Khí lạnh trong mắt hắn chuyển động, “Người bị công chúa An Dương đuổi ra khỏi nhà csm cả người bị trúng mê tâm tán, cùng mây mưa với một nam nhân mới giữ được một mạng”

Nếu hắn đã biết rồi, nàng chỉ đành thừa nhận, ‘Đúng! Đúng thật là có chuyện này. Lúc ấy trong phòng rất tối, ta không biết kẻ đó là ai nữa’

Mày kiếm hắn như đao, “kẻ đó là Thác Bạt Hoằng”

Nàng sợ ngây người, sao có thể là Thác Bạt Hoằng được chứ? Sao có thể vậy? Đúng rồi, Thác Bạt Hoằng ẩn nấp trong phủ tướng quân, là Cao Siêu con của Cao quản gia. Tháng ba năm trước, nàng vừa mới nhập hôn, hắn ở trong phủ tướng quân, lên vào tấm phòng của Diệp đại tiểu thư, thật dễ dàng.

Trí nhớ ngày ấy tận sâu trong đầu đột nhiên tuôn trào, phòng tối om, nam nhân rắn chắc, giọng trầm thấp, điên cuồng, hỗn loạn, mơ hồ...

Giờ nghĩ đến, nam nhân thần bí với Thác Bạt Hoằng cũng có chút phù hợp. Hóa ra, đã từ rất lâu trước đây, hắn đã cứu nàng một mạng.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nàng không thể chấp nhận đáp án này.

“Tuy lúc ấy là người bắt cóc dĩ, cũng không biết kẻ đó là ai, ta cũng không trách người, nhưng người đã không còn trong sạch, ta cũng không cần một kẻ không trong sạch” Sở Minh Phong nói lạnh khốc.

“Sao huynh lại biết? Thác Bạt Hoằng nói cho huynh biết sao?” Diệp Vũ lòng loạn lên, phải bình tĩnh.

“Chuyện ta muốn biết, sẽ tra ra không được sao?” Mặt hắn lạnh te nói, “Sau khi Thác Bạt Hoằng rời thành Kim Lăng đi, ta đã phái người đi thăm dò rồi”

Nàng hiểu ra, chẳng trách mà lúc đó hắn phát giận, trách không được lúc đó hắn trở nên kỳ lạ như thế. Gương mặt hắn càng lạnh lẽo như tuyết, “Ta đã là phế nhân rồi, làm phiền công chúa tôn quý đừng có tới phiền ta nữa”

Diệp Vũ xoay người rời đi, lệ nóng trào ra. Tim như bị cắm một cây đao.

Nhìn bóng nàng bị thương biến mất trong tầm mắt, Sở Minh Phong tan nát cõi lòng, nước mắt nóng bỏng trào ra. Sở dĩ phải nói những lời làm tổn thương người là vì bất đắc dĩ. Mấy ngày trước, Tề Vương Thác Bạt Hoằng đã tới nói một mạch. Sở Minh Phong vừa uống xong chén thuốc, cũng đoán được hắn tới đây nhất định có việc.

Thác Bạt Hoằng đứng ở trong phòng, mặc áo lông cừu cúi lạng, thân hình cao to khôi ngô, khí phách, tuấn tú, nhìn thì đã biết không phải kẻ tầm thường, tiền đồ sáng rực không nói hết.

“Tề vương đại giá quang lâm, có chuyện gì xin cứ nói thẳng”

“Ta nhận được tin trong cung, đêm qua phụ hoàng suýt nữa sủng hạnh Vũ Nhi rồi”

Giọng điệu bình tĩnh, sắc mặt như thường, nhưng chỉ có hai người này mới biết những lời này mới thật đáng sợ thế nào. Sở Minh Phong yên lặng, cho dù tim có đập nhanh, vẫn bình tĩnh hỏi, “Thì tính sao?”

Thác Bạt Hoằng nói nhẹ như gió thoảng, “Ta hiểu rõ tính nết phụ hoàng, phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho Vũ Nhi”

“Người đưa nàng ấy tới bên cạnh phụ hoàng người, đều tự có cách bảo vệ nàng ấy. Lấy tình của người đối với nàng, lấy mưu trí của người, bảo vệ nàng cũng không phải chuyện đùa”

“Đúng thật là ta có thể bảo vệ được nàng ấy, nhưng mà không chiếm được lòng nàng, có tác dụng gì? Còn nữa, giang sơn và mỹ nhân, ta lại thích ngồi ôm giang sơn hơn, thành tựu bá nghiệp, lột danh sử sách”

“Nói như thế là người có ý muốn hy sinh Vũ Nhi, cho người ôm lấy giang sơn sao?”

“Có thể nói vậy”

Sở Minh Phong cười nhạt lạnh lùng, “Người đã có tính toán rồi, vì sao lại nói với một phế nhân chứ?”

Mắt Thác Bạt Hoàng sắc lạnh, “Bởi vì, Vũ Nhi yêu người. Nếu như người làm một chuyện cho ta, ta có thể bảo vệ nàng hết lòng. Nhưng nếu ta không ra tay, chẳng mấy ngày nữa, nàng ấy sẽ trở thành phi tần của phụ hoàng ngay”

“Chuyện gì?”

“Lần sau lúc Vũ Nhi tới gặp người, người để cho nàng ấy hết hy vọng với người đi”

“Người không phải không biết, Vũ Nhi rất cố chấp, nhất định sẽ không nghe ta đâu”

“Cái này lại phải xem năng lực của người rồi” Mày Thác Bạt Hoàng khê nhếch lên, “Một người nếu có chút quyết tâm, không lo sẽ không thành chuyện được”

Sở Minh phong do sự. Thác Bạt Hoàng có lòng bảo vệ Vũ Nhi, chẳng qua là uy hiếp mình, muốn mình buông tay, để nàng ấy hết hy vọng với mình. Rồi từ đó, Thác Bạt Hoàng có thể thừa dịp xông vào, đoạt được lòng nàng. Tâm tư và mưu kế của Thác Bạt hoàng, Sở Minh phong sao không nhìn ra được chứ?

Nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm. Giả sử hắn cự tuyệt, Thác Bạt Hoàng thật sự mặc kệ Diệp Vũ, vậy Diệp Vũ chẳng phải gặp nguy hiểm rồi ư?

Hơn nữa, giờ hắn đã nghèo tới mức này, trên đời này còn hy vọng gì nữa chứ? Có thể cho Diệp Vũ được gì nữa? Còn muốn được cả nàng nữa sao?

“Đồ lang băm!” Thác Bạt Trạch tức giận.

“Tam hoàng huynh yên tâm chớ sốt ruột” Thác Bạt Hoàng khuyên nhủ, “chứng bệnh phụ hoàng, cứ vậy mà thành bệnh nan y sao?”

“Vương gia thứ tội, vi thần vô năng” Chương thái y kinh sợ nhận tội. Diệp Vũ và Thác Bạt Hoàng liếc nhìn nhau, hy vọng nhìn ra manh mối gì từ trên mặt hắn, nhưng mà chẳng thu hoạch được gì. Thật lạ, vì sao Ngụy hoàng lại ngất nhỉ?

Bổng Ngụy hoàng phun ra một ngụm máu tươi, mọi người vây quanh giường, kêu lên sợ hãi, “Phụ hoàng” “Bệ hạ” vang lên không dứt.

Lâm Thái y chen vào lập tức bắt mạch cho Ngụy hoàng. Mắt Thác Bạt Ngưng ngập lệ, lo lắng hỏi, “Sao phụ hoàng có thể hộc máu chứ...”

Lâm Thái y nhắm mắt bắt mạch, ngưng thần lắng nghe, mãi một lúc sau mới mở mắt ra, nói nặng nhọc, “Theo mạch tượng xem ra, bệ hạ sợ là... Cả người trúng một loại độc kỳ dị...”

“Trúng độc ư?”

Mọi người cùng đồng thanh, trước mắt khiếp sợ. Tim Diệp Vũ nhảy dựng lên, lại có kẻ muốn mưu hại Ngụy hoàng sao?

Thác Bạt Hoàng nói tha thiết, “Còn đợi gì nữa? Mau mau giải độc cho phụ hoàng đi”

Lâm Thái y nói, “Vương gia có điều không biết rồi, vi thần vẫn còn chưa kết luận được bệ hạ bị trúng độc gì, nếu mạo muội kê đơn, chỉ sợ tổn hại tới long thể...”

“Vậy phải làm sao cho đúng đây? Khi nào mới giải độc cho phụ hoàng được?” Thác Bạt Trạch hỏi.

“Vi thần và Chương thái y đang nghiên cứu cách hạ độc thể nào, bệ hạ trúng độc ra sao, trong người trúng phải độc gì, hy vọng mai có thể chế tạo ra thuốc giải giải độc này” Mọi người đều sốt ruột, chỉ mình Lâm Thái y cứ thông thả, không nóng ruột.

“Mau mau đi nghiên cứu đi” Thác Bạt Hoàng sai.

Diệp Vxu chưa kịp lau vết máu trên khóe miệng của Ngụy hoàng, cung nhân đã thay đổi giường chiếu chăn màn, Thác Bạt Ngưng đứng một bên, vẻ mặt lo lắng.

Ngụy hoàng lúc tỉnh lúc mê, mạch đập mỏng manh, tâm mạch không lên, thái y nói, có thể chìm vào giấc ngủ bất cứ lúc nào.

Đêm nay, bốn người canh giữ diện thừa tư, có người ngồi gà gât trong đại điện, có người dựa vào giường nhỏ nghỉ tạm, có người lại ngồi ở đầu giường, rồi mơ màng ngủ.

Vào lúc canh bốn, Lâm thái y bưng chén thuốc bước vào tẩm điện, cho Ngụy hoàng uống thuốc. Uống được hơn nửa chén thuốc, Ngụy hoàng phun ra ngụm máu đen, vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Phụ hoàng lại hộc máu nữa, làm sao đây?” Thác Bạt Ngưng khóc vội, mắt đầm đìa lệ.

“Công chúa đừng lo, đây là máu đen, là máu độc” Lâm thái y nói, “Phun ra máu độc là chuyện tốt, đã giải được độc”

Lúc này mọi người mới yên tâm. Thác Bạt TRạch lại hỏi, “Vì sao phụ hoàng còn hôn mê mãi chưa tỉnh vậy?”

Lâm thái y nói, “Theo vi thần phỏng đoán, không tới nửa canh giờ nữa, bệ hạ hẳn sẽ tỉnh lại”

Vì thế mọi người lại tiếp tục đợi, đợi, đợi, và đều ngủ hết.

Quả nhiên, chừng nửa canh giờ sau, Ngụy hoàng tỉnh lại nhưng cả người rất yếu. Ai thấy bệ hạ tỉnh lại, đều nở nụ cười vui sướng.

Ngụy hoàng chớp mắt, làm sao cũng không mở ra nổi, hơi thở mong manh như có như không, “Trẫm bị trúng độc gì thế?”

Lâm thái y đáp, “Bệ hạ bị trúng chi độc, vi thần vẫn chưa kết luận được. Nhưng độc trong cơ thể bệ hạ ít nên không đủ để mất mạng”

Mày Thác Bạt Hoàng nhú lại nhanh, “Phụ hoàng sao lại bị trúng độc thế ạ? Làm ăn nhằm thức ăn hay có người hạ độc vậy?”

Lâm Thái y nói, “Vi thần vẫn chưa thể kết luận ngay được, còn đang tra rõ”

“Phụ hoàng, bắt luận là ăn lầm thức ăn, hay có người hạ độc thì phải tra ra manh mối” Diệp Vũ ngồi xuống đầu giường, nói theo Thác Bạt Hoàng.

“Phụ hoàng, chuyện này mờ ám lắm, cần phải tra rõ. Nếu có kẻ dám hạ độc phụ hoàng, nhi thần sẽ không tha cho đâu!” Thác Bạt TRạch nắm chặt tay thành nắm.

“VẬY cứ để Tề Vương tra rõ ra đi” Ngụy hoàng nói khẽ chầm chậm.

“Phụ hoàng nhi thần nguyện cùng Tứ Hoàng đệ truy tra ra án này” Thác Bạt TRạch xung phong nhận việc.

Ngụy hoàng khẽ gật đầu, “Các người đã canh một đêm rồi, đều về nghỉ cả đi”

Mọi người đi rồi, Diệp Vũ ở lại chăm sóc cho ông. Ông ngắc tay bảo nàng ngồi xuống giường, “Huyền Nhi, trẫm những đứa con đó, không tin được”

“Sao phụ hoàng nói vậy ạ?” Nàng nói thương cảm, đây là nỗi bi ai của nhà Đế Vương mà.

“Chúng nghĩ gì, trẫm sao không biết chứ?” Ngụy hoàng than nhẹ, “Chúng chỉ ước gì trẫm băng hà (ý là chết đó) ngay lập tức, thì chúng sẽ được ngồi lên để vị, ngồi ôm giang sơn”

“Bệ hạ có thể đừng nghĩ nhiều quá không ạ?” Nàng nghĩ, lòng Ngụy hoàng sáng như gương soi, không phải bị bệnh mà hồ đồ, nhìn thấu mẫu người con trai này rồi.

“Trẫm cũng từng trải qua lúc trẻ, hiểu rõ tâm tư chúng nhất” Thân hình ông cường tráng thể mà lại suy yếu tới vậy, mặc người làm gì thì làm, khiến cho người ta sinh lòng trắc ẩn, “Con còn nhớ rõ không? Trước đó có mấy ngày trẫm cứ không thấy khỏe lắm, chỉ cảm thấy mệt, thỉnh thoảng đầu đau kịch liệt, thái y không tìm thấy nguyên nhân bệnh, chắc là bị trúng độc rồi”

Diệp Vũ bỗng dưng tỉnh ngộ, “Nói vậy, phụ hoàng trúng là loại độc mãn tính. Có kẻ hạ độc trong nước trà hoặc là đồ ăn thức uống, tích lũy dần, tích tới một lượng nhất định, sẽ bị độc phát chết ngay”

Ông thăm công nhận, nàng khó hiểu hỏi, “Nhưng mà nếu có kẻ hạ độc hại phụ hoàng, hẳn là không phải mỗi học máu thôi sao, vì sao phụ hoàng lại ngắt, rồi học máu chứ?”

“Trẫm cũng không nghĩ ra, chắc là mấy ngày nay trẫm uống thuốc, tương khắc với độc, nên phát tác trước tiên thôi”

“Có lẽ là vậy” Nàng nhủ mảy nghĩ ngợi, “Không rõ kẻ hạ độc là ai nhỉ?”

“Tề Vương” Ngụy hoàng khẽ phun ra hai từ này.

188. Chương 190: Mất Mạng

“Tề Vương ư?” Nàng kinh ngạc, ông đoán được sao? Thật sự là Thác Bạt Hoảng âm thầm hạ độc sao?

“Không phải Tề Vương, thì là Vệ Vương” Ông híp mắt lại phụt ra một luồng sáng, “Hai kẻ này có khả năng nhất”

Diệp Vũ càng không hiểu, “Thế sao phụ hoàng lại bảo Tam hoàng huynh, Tứ hoàng huynh đi tra rõ việc này chứ ạ?”

Ngụy hoàng nhìn lên đình màn, không mở miệng, ánh mắt già cả đau thương và lạnh lẽo.

Tới hừng đông, Diệp Vũ bón cháo trắng cho Ngụy hoàng ăn, chợt có người xông tới, quỳ gối trước giường, “Phụ hoàng...”

Thái tử, Thác Bạt Hạo.

Sắc mặt Ngụy hoàng trầm xuống, không giận nói, “Ai cho phép ngươi tới?”

Nàng đặt bát xuống, đứng dậy, định ra khỏi tấm điện đã thấy ông ngoắc tay, bảo nàng cứ ngồi xuống. Nàng đành ngồi cạnh bên giường.

Thác Bạt Hạo không để ý tới có người bên ngoài ở đây, nói bi thương, “Phụ hoàng bệnh nặng, nhi thần không thể phụng dưỡng...Nhi thần bất hiếu...”

“Không có khẩu dụ của trẫm, thái tử không được ra khỏi phòng nửa bước!” Ngụy hoàng cũng không biết có phải bị cảm động bởi tình phụ tử hay không nữa.

“Dù có kháng chỉ, nhi thần cũng muốn phụng dưỡng trước giường, cố gắng tận hiếu” Đòi mắt Thác Bạt Hạo đỏ, lệ quanh tròn, giọng đau đớn kịch liệt, ngập tràn hối hận, “Mấy ngày nay, nhi thần đã tự kiểm điểm, nghĩ rất nhiều... Nhi thần biết sai rồi, nhi thần sai mười lần rồi... Phụ hoàng một ngày không nói câu nào, nhi thần liền kiểm điểm cả một ngày... Dù có phải kiểm điểm cả đời, nhi thần cũng không oán hận câu nào... Nhưng mà, phụ hoàng bệnh nặng, đang lúc sống chết không rõ trên giường mà không phụng dưỡng, là tội bất hiếu... Nhi thần thâm nghĩ muốn được tận hiếu, đợi khi nào bệnh tình phụ hoàng đỡ dần lên, nhi thần lập tức lại trở về kiểm điểm, mong phụ hoàng ân chuẩn...”

Nói xong, nước mắt lại lăn xuống làm ướt đầm cả gương mặt tục tằn. Lời nói này, tình ý chân thiết ấy, nồng đậm tình cảm cha con khiến người ta động lòng.

Ngụy hoàng lặng nhìn hắn, đôi mắt nhập nhòa, rõ ràng là bị lời thái tử nói làm cho cảm động.

“Nhi thần không cầu mong gì hơn, chỉ cầu được phụng dưỡng bên giường, mong phụ hoàng thành toàn” Thác Bạt Hạo khóc tựa như đứa trẻ, tiếng khóc khàn đặc.

“Bệ hạ, công chúa đã thức một đêm rồi, cũng nên trở về đi nghỉ một lát đi ạ” An Thuận nói. Diệp Vũ im lặng nhìn cảnh cảm động này, nghĩ, hành động thái tử cũng thật hoàn hảo, chẳng rõ đã tập luyện không biết bao lần trong phủ rồi. Một lúc sau, cuối cùng Ngụy hoàng cũng gật đầu, “Huyền Nhi, con trở về nghỉ đi”

Nàng đứng dậy hành lễ, “Nhi thần xin cáo lui. Muộn chút nhi thần lại tới thăm phụ hoàng”

Ra khỏi điện thừa tự, trở lại Lăng Vân Các, nàng vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng cũng cảm thấy ngủ không được, liền sai cung nhân chuẩn bị nước tắm.

Ngồi trong thùng gỗ, được nước ấm áp bao quanh mình, cả thể xác và tinh thần trầm tĩnh lại, nàng ngủ mất.

Xuân Hoa và Thu Nguyệt mang thùng nước thêm vào cho nàng, thấy nàng ngủ, định gọi nàng tỉnh lại, song lại không đành lòng quấy rầy nàng.

Một người công khai đi vào, các nàng nghe thấy tiếng bước chân, kinh ngạc nhìn, vội vàng hạ mình hành lễ, lại bị hấn ngăn lại. Thác Bạt Hoàng hắt mắt một cái, các nàng khom người cùng lui ra, canh giữ ở trước tấm điện. Hấn nhìn Diệp Vũ ngủ say, tình triều cuộn cuộn, hơi thở dồn dập nặng nhọc.

Mái tóc đen dày được búi cao, làn tóc mai rủ xuống, xoa tung. Còn ở dưới làn nước trong veo kia, là thân thể mềm mại nõn nà sáng bóng, khiến huyết mạch người ta sôi trào; cặp tuyết lê trắng mềm ở trong nước kia cứ phình ra phình vào trong nước, giống như hai chú thỏ trắng nằm trên người nàng vậy, lay động dục hỏa trong hấn; da thịt trắng nõn, thân thể mềm mại mềm mại, mặt mày như họa, đẹp tới mức khiến người ta không bước chân ra nổi.

Hấn đưa tay vào trong nước, nước đã hơi lạnh, nếu còn ngâm trong nước tiếp nhất định sẽ bị cảm lạnh. Vì thế hấn cầm một tấm áo choàng rộng thùng thình, ôm nàng đứng dậy, bọc lấy cả người nàng, ôm nàng lên trên giường.

Thức cả một đêm, Diệp Vũ rất mệt, cảm giác mình bị ai đó là giật mình, nhưng vì mệt quá mà không mở nổi mắt, chỉ thầm muốn được ngủ một giấc thật ngon. Cứ thế, nàng xoay người, tìm một tư thế thoải mái, ngủ tiếp.

Thác Bạt Hoàng lau khô thân thể cho nàng, lại gỡ áo choàng to đi, đắp cho nàng một chăn bông thật dày, để cho nàng được ngủ thoải mái chút.

Nhìn cổ nàng trắng trẻo, trong đầu hấn lại hiện lên hai con thú nhỏ trắng nõn lung linh, làm cách nào cũng không vớt đi được. Tham lam và khát vọng với nàng khiến hấn cởi hết áo choàng, chui vào ổ chăn, nắm lấy cánh tay nàng, hôn lên lòng bàn tay, cổ tay, và cánh tay... Xúc cảm mềm mại gây cho hấn rung động khó nói nên lời, hấn không kiềm chế được sóng tình dâng cao, chậm rãi xoay người, hôn lên tấm lưng của nàng...

Lưỡi trượt dần trên thân thể tuyết trắng, mang theo từng đợt lửa nóng... Diệp Vũ ngủ rất say, nhưng dần cũng có cảm giác, dần dần tỉnh lại.

Hấn đang nhấp nhô trên người nàng, đang định hôn lên hai hạt đậu đỏ trên bầu ngực, nàng bỗng trợn mắt, dùng sức đẩy hấn.

Cái đẩy này tuy nàng đã dùng hết sức nhưng với hấn mà nói, lại chẳng có tác dụng gì. Chỉ là hấn cũng không tấn công tiếp nữa, mà ngồi dậy, khóe môi nhếch lên, lấy ánh mắt kinh diễm nhìn nàng. Nàng cúi đầu vừa thấy, chân đông, lập tức túm lấy chăn bọc thân mình, bọc thật kín.

Hấn thật vô sỉ, đáng khinh, thế mà thừa dịp mình tắm lại xông tới! Cũng tự trách bản thân mình vô ý, thế mà lại ngủ mất. Đứng rồi, Xuân Hoa, Thu Nguyệt đâu rồi? Chẳng lẽ hấn làm các nàng ấy hôn mê rồi?

“Đi ra ngoài!” Diệp Vũ giận gào lên.

“Nếu ta không đi ra thì sao?” Thác Bạt Hoàng cười vô lại.

“Ta gọi người đó”

“Nếu nàng định không muốn giữ danh tiết nữa, thì kêu to lên đi”

“Đồ vô sỉ! HẠ lưu!” nàng kìm không được nữa mắng người. Hấn lấy áo choàng phủ bên ngoài, như quyết tâm ở lại trên giường nàng không đi, ánh mắt phong lưu đảo qua trên người nàng.

Đối phó với loại vô sỉ vô lại này, không thể lấy cứng đối cứng, nàng chỉ đành lấy lùi làm tiếng, “Ta cả một đêm không ngủ rồi, muốn ngủ... Người ở trong này, ta sao ngủ được chứ?”

Thác Bạt Hoàng cười khế, “Nàng đại khái là cứ yên tâm ngủ đi, ta sẽ không quấy nhiễu giấc mộng của nàng nữa đâu”

Diệp Vũ tức giận như muốn giết hấn luôn, “Huynh ở trong này, ta sao mà ngủ được hả?”

Hấn cười tủm tỉm, có vẻ chẳng biết xấu hổ là gì, “Nói gì thì nói, nàng vẫn lo cho ta...cường ép xong tới...”

Nàng tức giận lườm hấn, “Đến tốt cùng người định thế nào?”

“Không thể nào cả, ta chỉ là đến thăm nàng thôi”

“Phụ hoàng vẫn còn nằm trên giường, người không tới thăm người, mà lại tới gặp ta sao?”

Gương mặt Thác Bạt Hoàng cau lại, hỏi, “Lần này phụ hoàng trúng độc, phụ hoàng có nói qua cái gì không?”

Nàng nhớ tới lời Ngụy hoàng đã nói, có cân nhắc xem nên nói cho hấn không. Thấy thần sắc nàng như thế, hấn đã biết phụ hoàng chắc chắn nói gì rồi, “Phụ hoàng nói gì vậy?”

“Lòng phụ hoàng sáng như gương roi, không tin bất cứ ai. Nếu người vô ý, chỉ e sắp thành lại bại thôi, thất bại thảm hại” Diệp Vũ nói nặng nề.

“Nói vậy, phụ hoàng đã có lòng nghi ngờ ta sao?”

“Đúng” Nàng nghiêm túc gật đầu.

Khóe môi hấn khẽ nhếch lên dần, cười hơi lạnh lẽo như không như có, cũng chẳng thấy lo lắng chuyện Ngụy hoàng hoài nghi hấn.

Ngụy hoàng nằm tĩnh dưỡng trên giường, độc trong cơ thể dần được giải, Lệ quý phi, Thác Bạt Ngưng và Diệp Vũ thay phiên nhau chăm sóc, còn thái tử Thác Bạt Thao thì không lúc nào là không canh giữ ở trước long tháp, cực nhọc đêm ngày, hiếu đạo vô cùng.

Với lòng hiếu thảo của thái tử, Ngụy hoàng dù không nói, nhưng trên mặt lại biểu lộ cử chỉ vui lòng và vui vẻ với thái tử.

Hai ngày sau, Ngụy hoàng cũng đỡ hơn rất nhiều, nằm xem tấu chương trên giường, xử lý khẩn cấp chính vụ. Thác Bạt Hoàng và Thác Bạt Trạch phụng chỉ tra án, tra xét trong ba ngày, cuối cùng cũng có kết quả.

Ngày này, trong tấm điện thiên tử đèn đuốc sáng trưng, tất cả cùng tập trung trong điện. Ngụy hoàng nằm dựa, khoác áo bào, nhìn rất uy nghiêm. Mọi người chia làm hai phe, đứng mỗi bên, cứ như hai quân đối trận nhau vậy. Bên trái là do Thác Bạt Trạch cầm đầu, bên phải thì lấy Thác Bạt Hoàng cầm đầu, còn Thác Bạt Hạo thì ngồi ở một góc trên giường, không thuộc bên nào.

“Tra ra được gì rồi?” Ngụy hoàng ăn một chén cháo thịt nạc, khí sắc cũng tốt hơn.

“Bẩm phụ hoàng, nhi thần tra ra được, có người bỏ độc vào chén thuốc của phụ hoàng” Thác Bạt Trạch nói, ánh mắt trong đó hơi đắc ý, “Phụ hoàng, hay là để cho Lâm Thái y nói xem kẻ đó thần không biết quỷ không hay bỏ độc thế nào đi ạ”

“Nói” Sắc mặt Ngụy hoàng vẫn không đổi. Lâm thái y nói, “Chén thuốc bệ hạ uống, là do vi thần tự mình bốc thuốc, lại được cung nhân ở ngự hiệu thuốc chuẩn bị, cho tới lúc mang đến ngự tiền. Vi thần tra ra quá trình sắc thuốc lúc lấy ở quán thuốc, chén thuốc đều không sao hết. Đã kiểm tra qua nhiều lần, vi thần chợt phát hiện, vấn đề là loại thuốc ở trên băng gác ạ”

Thác Bạt Ngưng khó hiểu hỏi, “TRên băng gạc có gì không ổn chứ?”

“Công công sắc thuốc tên là Tiểu Anh Tử, hẳn đầu tiên đem băng gạc ngâm trong nước có độc, rồi lại dùng băng gạc đó bỏ vào ẩm thuốc, chén thuốc sẽ có chút độc” Lâm Thái y nói, “Bệ hạ uống xong chén thuốc, đã ăn chút độc này vào trong cơ thể, cứ mấy ngày liên tục, độc càng ngày càng nhiều”

“Là độc gì? Có phải độc mãn tính không?” Diệp Vũ hỏi, phương pháp hạ độc này thật cao minh, chẳng biết là kẻ nào đã nghĩ ra được nữa.

“Độc này có tên là “Mất mạng” là loại kịch độc mãn tính.” Ông nói tiếp, “Mất mạng này xâm nhập vào cơ thể trong mười ngày thì đã tích lũy tới một lượng độc nhất định, độc sẽ bộc phát chết ngay. Bệ hạ uống thuốc, vi thần có viết phương thuốc bên trong tương phản với loại độc này, bởi vậy, bệ hạ mới chỉ ngắt, hộc máu, mới có thể phát hiện ra bệ hạ trúng độc ạ”

Thác Bạt Ngưng vỗ vỗ ngực, “Nguy hiểm thật đó. Phụ hoàng hồng phúc Tề Thiên, gặp dữ hóa lành, nhất định là được tổ tiên phù hộ rồi”

Mặt Ngụy hoàng lạnh trầm quát hỏi, “Vậy công công sắc thuốc kia, kẻ nào đã sai người hạ độc trăm hả/”

Thị vệ áp giải Tiểu Anh Tử tiến vào, Tiểu Anh Tử quỳ gối trước giường, lạnh run e ngại. Thác Bạt Trạch hỏi ác liệt, “Nô tài to gan! Ai sai người bỏ độc hại phụ hoàng hả? Còn không khai thật mau?”

Thân hình Tiểu Anh Tử run rẩy kịch liệt, “Bệ hạ tha mạng... Nô tài... Nô tài không dám nói...”

“Độc hại phụ hoàng, là tội chết chu di cửu tộc đó!” Thác Bạt Trạch ép hỏi, “Nói!”

“Nô tài... Nô tài không ngờ... Nô tài nói rồi không định hạ độc hại chết bệ hạ đâu, nhưng thái tử đem cả người nhà nô tài áp chế nô tài... Nô tài chẳng còn lựa chọn nào khác... Bệ hạ tha mạng, nô tài phụng mệnh thái tử mới có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế...” Tiểu Anh Tử khóc lóc nói, sợ hãi thâm thẳm.

Lời nói này khiến cho mọi người ở trong tầm điện khiếp sợ. Rõ ràng là thái tử hạ độc người cha ruột của mình!

Thác Bạt Hạo nghe vậy, ngây người, cứng đờ, ánh mắt đại ra, cứ như nghe không hiểu những lời nói này vậy.

Ngụy hoàng theo dõi hẳn, không thể tin nổi sự thật này, trong mắt đan xen nhiều cảm xúc lẫn lộn, thất vọng, đau thương, đau đớn kịch liệt...

Diệp Vũ cũng không ngờ, quả nhiên là thái tử hạ độc hại chết ngụy hoàng ư? Nàng nhìn về hướng Thác Bạt Hoàng, gương mặt hẳn bình tĩnh như nước, làm ra vẻ chẳng liên quan tới mình, bộ dáng cao ngạo, cũng không định nhúng tay vào việc này.

Hắn chẳng phải đã giúp thái tử giải quyết Hàn Vương Vệ Vương rồi sao? Vì sao không để ý tới sống chết của Thái tử chứ?

Một lúc sau, Thác Bạt Hạo mới bình tĩnh mạnh mẽ, túm lấy áo choàng của Ngụy hoàng, hai mắt đầy lệ, nói bi thương, “Phụ hoàng, nhi thần không có sai người hạ độc hại phụ hoàng... Nhi thần chưa từng bước chân ra cửa phòng nữa bước, sao có thể sai cung nhân hạ độc chứ ạ? Nhi thần thật sự không có làm, xin phụ hoàng minh xét...”

Ngụy hoàng dùng sức gơ tay lên, hất tay thái tử ra, oán hận hừ lạnh.

“Thái tử, nếu như cung nhân không nhận được lệnh sai khiến của người, thì sao dám bỏ độc trong chén thuốc của phụ hoàng chứ?” Lòng Thác Bạt Trạch đầy cảm phẫn trách mắng, “Người đã làm ra chuyện tày đình, làm nhục danh dự hoàng thất, phụ hoàng bắt người phải ở trong nhà kiểm điểm, là đã xử nhẹ lắm rồi, cũng không ngờ người thế mà dám hạ độc giết cha. Loại đại nghịch bất đạo như thế, phải bị tội gì hử?”

“Tam hoàng đệ, bản thái tử không có hạ độc giết cha” Thác Bạt Hạo cắn chặt răng phủ nhận, chuyển sang nhìn phụ hoàng, nói khẩn thiết, “Phụ hoàng, ngày nào nhi thần cũng ở trong phòng kiểm điểm, chưa từng boả giờ sai cung nhân đi làm việc đại nghịch bất đạo cả. Nếu phụ hoàng không tin, nhi thần cũng không nhận được nữa, chỉ có lấy cái chết chứng minh!”

Lời nói quyết tuyệt ấy, giọng điệu rất nặng, không giống giả vờ. Thác Bạt TRẠCH lại nói, “Phụ hoàng, theo nhi thần phỏng đoán, phụ hoàng bất thái tử kiểm điểm trong phòng, thái tử đã ở trong phủ cũng khá lâu, lòng nổi lên khó chịu, không muốn bị cấm túc tiếp nữa, mới nổi lòng tham, thậm sai cung nhân bỏ thuốc độc bào chén thuốc của phụ hoàng, lại giả mù sa mưa ở bên cạnh long tháp phụng dưỡng phụ hoàng, lấy hiếu tận sức. Từ đó, phụ hoàng thấy hấn thì cảm động lòng hiếu tâm của hấn, tha cho hấn!”

Thác Bạt Hạo cả giận nói, “Người đừng ngậm máu phun người!”

Diệp Vũ nhìn huynh đệ hoàng thất Ngụy quốc, giữa cha con tự giết lẫn nhau, cảm thấy bi thương vạn phần. Ai thật ai giả, Ngụy hoàng có thể nhìn ra được sao?

“Người tra được cái gì?” Ngụy hoàng nhìn về phía Thác BẠT HOÀNG, vốn đã chuyển sang sắc mặt bị trận đấu tranh gay gắt giữa các con mà tức tối đen sì rồi.

“Phụ hoàng, nhi thần tra ra được, cũng giống như tam hoàng huynh ạ” Thác BẠT HOÀNG nói nặng nề. Trong lòng nàng cười lạnh, hóa ra, hấn mặt ngoài là trợ giúp thái tử, lại ngầm giúp là Vệ Vương.

Con mắt Thác Bạt Trạch hơi giật, đảo nhanh không dễ phát hiện ra chút âm trầm. Thân hình Thác Bạt Hạo mềm nhũn, mặt tái xám như tro tàn, nhất định không đoán được Thác Bạt HOÀNG luôn giúp hấn lúc lâm trận lại phản chiến, đứng ở trong đội ngũ kẻ địch.

Thác BẠT HOÀNG lại nói, “Phụ hoàng, hai canh giờ trước, nhi thần phát hiện ra một chuyện. Giờ tý Nhi thần đi tìm Tiểu Anh Tử, trong lúc vô tình thấy hấn ở cùng một chỗ với Tam Hoàng huynh nên nấp vào một góc lắng tai nghe, hình như đang có âm mưu bí mật gì đó vậy. Do cách quá xa nên nhi thần nghe không rõ là họ đang nói gì ạ”

“Tứ Hoàng đệ, đệ đang nói bậy bạ gì đó thế? Ta lúc nào thì ở cùng một chỗ với Tiểu Anh Tử chứ?” Thác Bạt TRẠCH vội vàng tức giận phản bác, “Phụ hoàng, nhi thần không có lén gặp qua Tiểu Anh Tử, Tứ hoàng đệ vu hãm nhi thần...”

“Phụ hoàng, Tam hoàng huynh dĩ nhiên không thừa nhận rồi, phụ hoàng cứ tự thẩm vấn Tiểu Anh Tử đi ạ” Thác BẠT HOÀNG mặt không thay đổi nói.

Diệp Vũ hiểu ra, đây là một kết cục, còn một là ép Vệ Vương vào chỗ chết. Ánh mắt Ngụy hoàng lạnh băng, quát hỏi, “Đến tột cùng là kẻ nào sai khiến người hạ độc hả? Nói! Nếu dám nói dối nửa câu, tru di cửu tộc!”

Tiểu Anh Tử sợ tới mức run lấy bầy ngay lúc đó, “Nô tài... Là Vệ Vương sai nô tài hạ độc ạ...”

Thác BẠT Trạch cả kinh sững lại, “Bổn vương không có sai người! Người lại nói vớ vẩn gì thế hả/”

“Người sao lại nói là thái tử sai khiến người hả?” Thác BẠT HOÀNG giận dữ hỏi.

“Là do Vệ Vương muốn nô tài nói thế... Vệ Vương bắt cả nhà nô tài, ép nô tài phải làm việc cho ngài ấy... NÔ tài bất đắc dĩ mới nghe lệnh Vệ Vương...” Tiểu Anh Tử khóc lóc cầu xin, “Bệ hạ, nô tài tội đáng chết vạn lần... Nô tài chiêu là do Vệ Vương lệnh cho nô tài hạ độc, chỉ chứng thái tử... Nô tài không làm vậy, người nhà nô tài sẽ chết hết... Nô tài mới biết được mình không sống nổi, khẩn cầu bệ hạ bỏ qua cho người nhà của nô tài đi... Cầu xin bệ hạ khai ân... Xin bệ hạ khai ân...”

“Phụ hoàng, hấn nói linh ta linh tinh đó, nhi thần không có sai khiến làm chuyện đó...” Thác BẠT TRẠCH lo lắng giải thích, “Người đâu, đem VỆ VƯƠNG áp đi!” Ngụy hoàng cất to tiếng, lại ho khụ một cái, đứng lên.

Thác Bạt Ngưng và Diệp Vũ vội vàng đi tới đấm lưng cho ông, giúp ông thông khí. Hai thị vệ tiến vào, áp Thác Bạt TRẠCH kêu to gọi nhỏ đi. An Thuận sai người đi truyền thái y, Diệp Vũ đỡ Ngụy hoàng nằm xuống, đột nhiên cảm thấy Thác BẠT HOÀNG thật đáng sợ. Thác BẠT Hạo nhìn về phía Thác BẠT HOÀNG, bốn mắt giao nhau giữa không trung, hình như có ngàn lời trong đó.

Đêm đó, Tiểu Anh Tử cắn lưỡi tự sát. Người đã chết, chết không có đối chứng, dù Ngụy hoàng có lòng muốn tra tiếp, cũng không tra ra cái gì nữa.

Ngày hôm sau, ông hạ chiếu, biếm Vệ Vương làm thứ dân, ngày này tới tòa nhà Tiểu Uyển phía Tây, cả đời không được bước ra cửa nửa bước.

Chiếu lệnh như thế, tương đương với tù chung thân. Còn thái tử Thác Bạt Hạo, bởi vì tỏ vẻ tỉnh ngộ và hiếu đạo, Ngụy hoàng lên tiếng, nói với hắn, mười lăm năm mới được tiến cung thỉnh an.

Những chuyện linh tinh sau đó đã định, đã là hai ngày sau rồi.

Đêm nay, Xuân Hoa, Thu Nguyệt dọn giường chăn đệm xong, thổi tắt đèn cung đình, chỉ để lại một đèn, Diệp Vũ ngồi trên giường đang định đi ngủ, đã thấy Thác Bạt Hoàng nghênh ngang đi vào tấm điện, cứ như đây là vương phủ của hắn vậy.

Hắn phất tay, Xuân Hoa, Thu Nguyệt cùng khom người rời khỏi điện. Nàng hiểu ra, hai cung nữ này là người của hắn. Chẳng trách là lần trước hắn xông vào dễ như thế.

“Không biết là có một ngày Vương gia lại có thể đi lại tiêu dao như thế trong cung đó, mà không còn lén lút trốn tránh nữa”

“Nàng cho là thế nào?” Hắn mỉm cười hỏi lại, ngồi lên mép giường, “Nàng hy vọng có một ngày thế nào?”

“Vương gia mấy lần làm việc đại nghịch bất đạo, âm độc tàn nhẫn, hắn là nhanh thôi” Diệp Vũ nói châm chọc.

“Vậy thì như nàng mong muốn” Ánh mắt Thác Bạt Hoàng giãn ra, trong mắt mỉm cười sáng rõ, chẳng có chút trốn tránh.

“Đây không phải là tâm nguyện của ta, mà là tâm nguyện của Vương gia”

Hắn hạ giọng cười khùng khục, nàng cười n ói, “Chuyện bỏ độc ở băng gạc, lệnh cung nhân chỉ chứng thái tử, rồi lại chỉ chứng Vệ Vương, một hồi vu khống, để cho phụ hoàng không thể không tin Vệ Vương bỏ độc giết cha, giá họa cho thái tử, một mình người chỉ lo thân mình, thật mới tuyệt diệu làm sao”

Dứt lời, nàng vỗ tay, có ý cười nhạo. Thác Bạt Hoàng vùng áo choàng lên ngồi xuống, nhếch mép cười khê, “Có đôi khi, thông minh quá cũng chẳng phải chuyện tốt”

Diệp Vũ thấy hắn ngồi ở mép giường, hơi khấn trương, “Ngu ngốc quá cũng chẳng phải chuyện tốt gì. Rốt cuộc ông ấy là cha ruột của ngươi, sao ngươi lại nhẫn tâm, hạ độc được chứ! Cho nổ tan, hạ độc, tiếp theo nữa là thủ đoạn gì đây?”

Mắt hắn chợt tối sầm, nói giọng trầm trầm, “nàng không rõ đâu”

“Vương gia không muốn nói, ta cũng không ép”

“Nếu nàng là hoàng tử tôn quysm lại là đứa nhỏ cực ti tiện, cực khổ trong hoàng cung, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, đến cả cung nhân hạ tiện nhất cũng đều có thể bắt nạt nàng, đánh chửi nàng, dẫm nàng xuống bùn, cổ tình giẫm lên; nếu có một ngày, nàng biết được mẫu thân mình chết thảm là do phụ thân ngồi ở trên cao kia, biết được mẫu thân bị một phụ nữ hại chết, mà phụ thân lại còn bao bọc cho phụ nữ đó, nàng hận phụ thân lại không giết được hắn, chỉ có thể giết chết phụ nữ kia thôi; nếu cả cuộc đời này người nàng hận nhất, phụ thân lại muốn giết nàng, khiến cho nàng không có chốn dung thân, nàng chỉ có thể chạy trốn tha hương, từ nay về sau cô độc...” Giọng Thác Bạt Hoàng cực bình thản, cứ như mặt hồ không chút gợn sóng vậy.

Diệp nghe mà hiểu được ân oán, hận, giận sâu bên trong, trong lòng thấy mềm hắn, đồng tình với hắn lúc nhỏ, lúc còn quá nhỏ đã gặp nhiều đau khổ.

Bởi vì mẫu thân chết, hắn hận Ngụy hoàng, hắn giết chết phi tần của Ngụy hoàng, Ngụy hoàng ép hắn vào chỗ chết... Như thế, hắn sao còn chút tình cảm cha con nào với Ngụy hoàng chứ? Xa cách đã nhiều năm, hắn trở lại Ngụy quốc, trong lòng chỉ có một ý nghĩ. Còn Ngụy hoàng đã sớm muốn giết chết đứa con này từ lâu, sao lại còn tình cảm nữa?

Trong mắt Thác Bạt Hoàng đen sầm lại, đen như vực saau, co rút kịch liệt, “TA không phải là con trai trưởng đích tôn, không có cơ hội thừa kế đế vị, nhưng ta tin, người nhất định thắng trời!”

Nàng cũng không thấy kinh ngạc, bởi vì nàng sớm đã nhìn ra dã tâm của hắn. Hắn về Ngụy quốc, làm ra nhiều chuyện như vậy, cũng chỉ vì ngại vàng cữu ngũ chí tôn kia thôi.

“Rốt cuộc họ cũng là người thân của người, cho dù người có ngồi trên đế vị, không sợ văn võ bá quan bài xích người là kẻ cuồng ma sao?”

“Gặp thần giết thần, ngộ phật giết phật!” Hắn ngồi xuống, nắm chặt hai tay nàng, giọng nói ngập tràn tà khí, “Kẻ nào ngăn cản, giết không tha!”

Diệp Vũ nhìn hắn, cả khuôn mặt hắn bao phủ ác độc, sát khí âm độc, khiến người ta không rét mà run. Thác Bạt Hoàng bất chợt xâm nhập, quặp chặt đôi môi phần hồng của nàng hôn.

Nàng ngậy người kinh ngạc!

189. Chương 191: Tấn Công Vào

Hắn nhân cơ hội hôn, hút đi mùi hương thơm từ cánh môi của nàng, có ý muốn tấn công vào bên trong. Chỉ một cái chớp mắt, nàng hồi hồn, có sức đẩy mạnh hắn ra.

Hắn buông nàng ra, sắc dục trong mắt chậm rãi lui dần, “Ta sẽ không ép nàng”

Nghe vậy, nàng thấy yên tâm hơn. Nhưng mà hắn lúc nào cũng bá đạo thế, chẳng để ý tới ý nguyện của mình, không biết đổi tính lúc nào?

“Đêm khuya rồi, Vương gia ra cung đi”

“Nàng không muốn biết, bước tiếp theo ta làm thế nào sao?”

“Ta không biết, chẳng phải diễn rất tốt đó sao?” Diệp Vũ cười lạnh.

“Điều này cũng đúng” Thác Bạt Hoàng cười.

“ngày mai ta muốn xuất cung, làm phiền Vương gia an bài cho” Nàng lập tức đưa ra yêu cầu. Hắn biết nàng lại muốn đi gặp Sở Minh Phong, ánh mắt lạnh lùng, “Phụ hoàng vẫn chưa khỏi hẳn, nàng tạm thời không nên ra cung, để mấy ngày nữa đi”

Diệp Vũ phản bác, “Cho dù ta ở trong cung, cũng không thể lúc nào cũng ở mãi bên cạnh phụ hoàng được, ta ra cung chỉ có một hai canh giờ thôi, chẳng làm chậm cái gì cả”

Giọng hắn đầy kiên quyết không cho cãi, “Ta bảo không được là không được!”

Nàng tức giận tím mặt, chẳng muốn cãi với hắn nữa. Ở trong cung này, có thể giúp nàng ra cung, cũng không phải có mình hắn.

“Tuy Tam Hoàng huynh đã bị nhốt ở phía tây, nhưng phụ hoàng đa nghi, đã nhiều ngày nàng phải ở trong cung bồi bên phụ hoàng, đừng để cho phụ hoàng nghĩ linh tinh” Thác Bạt Hoàng đứng lên, ánh mắt lạnh khốc, “Ta cảnh cáo nàng, đừng có làm cái gì quá đáng. Nếu như không nghe lời, Sở Minh Phong sẽ bị thêm nhiều vết thương trên người nữa đó!”

“Người dám động vào một sợi tóc của huynh ấy, ta sẽ cùng chết chung!” Diệp Vũ nghiêng răng nhả ra từng từ.

Sức khỏe Ngụy hoàng cũng đã tốt hơn nhiều, tinh thần cũng khá hơn, di ngự thư phòng xử lý chính vụ. Hai ngày nay, Diệp Vũ và Thác Bạt Ngưng thay phiên nhau bồi ông, ông cảm thấy được an ủi, cứ nói là con gái vẫn tốt nhất.

Diệp Vũ luôn nhớ những lời Sở Minh Phong ngày ấy, nghĩ đi nghĩ lại, huynh ấy cố ý nói như thế khiến nàng đau lòng, đơn giản là không muốn liên lụy nàng, đẩy nàng vào lòng Thác Bạt Hoàng.

Vì nghèo, vì bị hãm thành tù nhân, hắn mới tự ti nghĩ đến rốt cuộc không xứng với nàng. Nhưng nàng chưa từng ghét bỏ hắn sao?

Nàng phải nói chuyện thật kỹ với hần mới được, để cho hần hiểu ra, bất luận thế nào, nàng cũng sẽ không bỏ hần lại.

Buổi trưa nay, Lê quý phi tới thư phòng làm bạn, Diệp Vũ lập tức đi tới điện phượng Phi. Thác Bạt Ngưng ăn diện tựa như một cây mai bay trong tuyết, áo choàng đỏ rực càng tôn lên da dẻ trắng nõn của nàng ta, mắt ngọc mây ngài, búi tóc cài trâm lấp lánh rực rỡ, chói mắt, thoạt nhìn cả người trong rất đẹp dễ quý giá.

“Sao ngươi lại tới đây? TA đang định xuất cung nè” nàng ta cười hỏi, vì liên quan Mộ Dung Diệp, nàng ta thân mật hơn với Diệp Vũ, coi Diệp Vũ như tỷ muội nhà mình vậy.

“Có cần ta đi theo không...” Diệp Vũ nói trêu.

“Ngươi chẳng phải biết rồi còn cố hỏi” Thác Bạt Ngưng xấu hổ quăn bách dậm chân.

“Khẩu vị phụ hoàng không tốt, ta muốn ra ngoài cung tìm chút đồ ăn mới lạ thay đổi khẩu vị, hy vọng phụ hoàng có thể ăn nhiều hơn chút. Hay ta và ngươi cùng đi ra cung đi”

“Tốt quá. Ta dẫn lâm đại ca đi tới Túy Tiên Lâu nhám nháp đồ ăn nổi tiếng ở thành Lạc Dương là “Túy tiên vịt” và “Phượng mặc sí”, có người đi cùng, thuận đường thưởng thức xem hương vị của điểm tâm Túy Tiên Lâu thế nào”

Vì vậy, Diệp vũ ngồi lên xe ngựa của Thác Bạt Ngưng, ra cửa cung. Mộ Dung diệp đã ở Túy Tiên lâu chờ, lúc nhìn thấy Diệp Vũ từ trên xe ngựa xuống, kinh ngạc mãi. Thác Bạt Ngưng kéo cánh tay hần, nói mềm mại, “Ta mang muội muội huynh ra cung, để cho các người gặp mặt, Lâm đại ca, huynh cảm ơn ta thế nào đây?”

Diệp Vũ mím môi cười, “Dĩ nhiên ca ca hiểu được sự săn sóc và dụng tâm của công chúa rồi”

Vào phòng riêng, gọi đồ ăn lên, hần mới biết mục đích nàng ra cung, nhưng hần cũng không ngu ngốc cho rằng nàng thật sự ra cung là vì Ngụy hoàng.

Đồ ăn nổi danh “Túy Tiên vịt” và “Phượng mặc sí” lúc đặt lên bàn, Diệp Vũ cười nói, “Công chúa, ca, các người cứ chậm rãi dùng bữa đi, muội vẫn chưa đói, đi tẩu lâu khác tìm điểm tâm xem sao. Các người cũng đừng có đợi muội, sau đó muội sẽ tới phủ Tề vương tìm các người”

Họ cũng không giữ lại, nhưng hần đuổi theo ra, kéo nàng vào trong ngõ, “Vũ Nhi, nàng có biết đi tới chỗ đó thế nào không?”

Nàng gật đầu, “Lần trước lúc đi, ta đã thăm ghi nhớ kỹ đường đi rồi”

“Muội đi một mình rất nguy hiểm, ở đó thị vệ cũng không cho muội vào đâu” Trong mắt Mộ Dung Diệp ngập lo lắng.

“Thị vệ ở đó biết ta, ta sẽ nghĩ cách, huynh yên tâm đi”

“Ta cùng đi với muội”

“huynh sao có thể bỏ công chúa lại chứ? Ta không sao, huynh yên tâm đi” Nàng mỉm cười đẩy hần, “Nhanh đi bồi công chúa đi, ta sẽ cẩn thận chút”

Hần nhìn nàng vội vã rời đi, biết vậy nên đành bất đắc dĩ. Dù có lo cho sự an nguy của nàng, hần cũng không có cách bảo vệ nàng suốt.

Ra khỏi Túy Tiên Lâu, Diệp Vũ đứng giữa đám đông trên đường, nghĩ ngợi, quyết định thuê một chiếc xe ngựa. Nắm được nơi cho xe ngựa thuê, nàng vội vàng đi trước. Đi được một lúc, chợt có hai gã hán tử ngăn lại đường, nàng nhìn khắp bốn phía, rõ ràng ban ngày, xe ngựa như nước giữa đường, mà hai tên này dám có gan dùng sức mạnh sao?

“Cô nương, công tử nhà ta cho mời” Một hán tử nói.

“Ta không biết công tử nhà ngươi, hơn nữa ta có chuyện quan trọng trong người, xin tránh ra cho” Nàng không khách sáo nói.

“Công tử nhà ta nói, cô nương biết công tử nhà ta” Một hán tử khác nói, “Giả sử cô nương không đi, chỉ e không gánh nổi tội danh ra cung đâu”

Diệp Vũ tinh thần căng thẳng, chẳng lẽ kẻ đó là Thác Bạt Hoàng ư? Nhưng hán tử muốn gặp mình, cần gì phải thần bí như vậy chứ?

Hán tử nói, “Cô nương, mời đi”

Lần này bị tóm được, chỉ e đi không xong, nàng vốn tưởng hôm nay có thể nhìn thấy Minh Phong, vẫn bị thất bại trong gang tấc. Cách Túy Tiên lâu không xa, có một nhà khác cũng là tửu lâu, Thiên Phong lâu. Đi vào lâu hai phòng riêng, nàng thấy một nam tử mặc áo xanh ngọc đang ngồi trước bàn, quay lưng lại mình, đang uống rượu dùng bữa.

Nam tử này, không giống Thác Bạt Hoàng. Hán tử đóng cửa lại, Diệp Vũ tim run lên, có trực giác không ổn.

“Ngồi đi”

Giọng của hán tử trầm thấp, có hơi quen. Nàng nghĩ tới là thái tử Thác Bạt Hạo. Chậm rãi đi qua, lúc nàng nhìn thấy mặt thật của hán tử, quả thật là thái tử.

Ngụy hoàng chỉ cho phép hán tử lần đầu bước chân vào cung thỉnh an là mười lăm ngày sau, chuyện cấm chường còn chưa xong, sao hán tử dám bước chân ra phủ thái tử, ngồi uống rượu trong tửu lâu chứ? Hán tử ngang nhiên ngịch chỉ như vậy, không sợ Ngụy hoàng biết sao?

“Rất kinh ngạc khi thấy bản thái tử uống rượu ở Thiên Phong lâu sao?” Thác Bạt Hạo “canh” một tiếng, uống cạn chén.

“Thái tử yên tâm, hôm nay ta cũng chưa gặp qua thái tử” Diệp Vũ nói thản nhiên.

“Bản thái tử sớm đã biết người rất thông minh mà” Tà khí trong mắt hán tử dần lộ rõ, “Nhiều tháng trước, bản thái tử ở hoàng cung Kim Lăng nhìn thấy một đoàn múa câu hồn đoạt phách nóng bỏng, đẹp tuyệt, khiến bản thái tử nhớ mãi. Chỉ cần bắt đầu nhảy điệu vũ kia, huyết mạch bản thái tử lại sôi sục, phải cùng nữ tử ái ân mới có thể giải được nỗi khổ tương tư. Hôm nay, đi mòn đế giày rốt cuộc bản thái tử đã được đền bù như mong muốn rồi”

Nàng mặt đỏ tai hồng, tinh thần xoay nhanh, hán tử nói rất rõ, khiến người ta không thể nói được gì. Gương mặt Thác Bạt Hạo tục tằn làm đẹp mỉm cười, nhìn đáng sợ ác độc, “nàng đừng sợ, bản thái tử chỉ thăm muốn nàng nhảy lại điệu nhảy kia thôi” Diệp Vũ nói, “Thái tử cất nhắc, ta cảm thấy quá vinh hạnh, nhưng hôm nay ta ra cung là phụng mệnh phụ hoàng làm việc, nếu không chậm trễ giờ, vẫn xin thái tử để cho ta đi làm việc phụ hoàng giao đã”

“Người cho là lấy phụ hoàng ra, bản thái tử sẽ thả người sao?” Hán tử cười lạnh, giọng không phải không coi thường, “Phụ hoàng già rồi, đau ốm liên miên, chẳng còn sức đâu mà coi. Lão Nhị đã chết, Lão Tam thì bị nhốt ở Tây giao, bản thái tử còn e ngại gì nữa chứ? Nếu bản thái tử động tâm tư gì, đã sớm ngồi trên ngai vàng kia của phụ hoàng tử lâu rồi, nhưng bản thái tử lương tâm vẫn chưa cạn, cứ để cho phụ hoàng được an lành thêm ít ngày nữa vậy”

“Phụ hoàng cũng ái thái tử nhất, sao thái tử có thể...” Nàng hết cách rồi, Ngụy hoàng đối xử không tệ với hán tử, sao hán tử có thể làm vậy với người cha ruột của mình chứ? Thật không còn tính người nữa mà.

“Trong nhà Đế Vương, tình cha con, anh em ruột thịt đều là chó má hết, chẳng đáng nhắc tới” Thác Bạt Hạo “phi” một cái, nhìn thấu thế cục phân tranh.

Nàng chẳng muốn tổn nước bọt với hán tử làm gì, im lặng không nói. Hán tử cười lạnh lùng, “Đừng có nghĩ là phụ hoàng phong người làm công chúa Cẩm Ninh, thì người sẽ trở thành Công chúa Ngụy quốc cành vàng lá ngọc nhé. Trong mắt bản thái tử, người chỉ là một phụ nữ thôi”

Diệp Vũ vẫn không nói.

“Thế nào? Không muốn nhảy sao?” Ánh mắt hán tử thêm thâm trầm hơn.

“Ta còn có chuyện quan trọng, xin thái tử vẫn nhẹ tay cho” nàng chỉ đành lấy nhu thắng cương, cứng đối cứng không có kết cục tốt gì.

“Không muốn nhảy, vậy phải bồi bản thái tử uống rượu”

“Thái tử nên tìm cô nương am hiểu lòng người, như hoa như ngọc để tiếp khách đó, nếu ta không hồi cung, chỉ sợ phụ hoàng sai người đi tìm ta thôi”

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Thác Bạt Hạo đột nhiên đứng dậy, túm chặt lấy nàng, nhấn nàng ngồi xuống trước bàn, “Cho người bồi rượu, là bản thái tử để mắt tới người rồi”

Nàng mỉm cười, “nếu phụ hoàng biết thái tử tự tiện ra phủ uống rượu mua vui, không biết phụ hoàng tới lúc nào mới giải cấm chường nhỉ? Nếu ta lăm mồm mà nói mấy câu, phụ hoàng có nổi trận lôi đình không nhỉ?”

Hắn “a” một tiếng, “Người dám uy hiếp bản thái tử!”

Diệp Vũ cười thần nhiên nói, “Ta chỉ không muốn chậm trễ giờ hồi cung thôi. Thái tử là thiên tử tương lai của Ngụy quốc, anh minh ngút trời, trí tuệ bao la, sao lại làm khó dễ cho một thiếu nữ chứ?”

Mây rậm hẳn giương cao lên, “Bản thái tử thật đúng là đang muốn làm khó dễ người đó”

Nàng buồn rầu mãi, làm sao đây? Sớm biết như vậy thì vừa rồi cũng quyết không đến.

“Không khiêu vũ, không uống rượu, vậy bản thái tử đành phải... “Đáy mắt Thác Bạt Hoàng hiện lên chút âm tà, “Tuy người là hoàng muội trên danh nghĩa của bản thái tử, nhưng là người bản thái tử đã nhìn trúng, tuyệt đối không tha đâu!”

“Thái tử dám có gan chạm vào một sợi tóc của ta, chắc chắn chết không có chỗ chôn đâu!” Nàng tức giận vằn mắt lại, khuôn mặt căng cứng, “Hàn Vương rơi vào kết cục như thế, không phải không có liên quan tới ta. Phụ hoàng đối đãi thế nào, thái tử không phải không biết. Hôm nay thái tử làm thương ta một lần, ta sẽ trả lại gấp bội! Đừng có nói là để vị, mà mạng này của thái tử, chỉ e cũng không giữ được đâu!”

Hắn cười to âm ỉ, cười một trận rồi mới nói, “Thú vị! Thú vị quá!” Hắn chỉ vào nàng, “Người này không kiêu ngạo không siểm nhin, bộ dáng nghiêng rằng treo treo, cười tuyệt thế này, bản thái tử thích”

Diệp Vũ trừng hắn lạnh lẽo. Lúc này cửa phòng bị người đẩy ra, cả hai cùng nhìn qua, lại là Thác Bạt Hoàng. Nhất thời nàng không còn lo lắng cho an nguy của mình nữa, chỉ là tổng lòng thấy kinh ngạc, sao hắn có thể đuổi tới đúng lúc thế nhỉ?

“Thái tử” Hắn hành lễ, mắt chưa từng nhìn sang nàng.

“Sao người biết bản thái tử ở Thiên Phong lâu thế?” Thác Bạt Hạo giận hỏi, mặt dài ra.

“Nhất cử nhất động của nàng, thần đệ đều biết cả” Khóe môi Thác Bạt Hoàng hơi nhếch, “Phụ hoàng coi nàng ấy như con gái ruột, thậm chí còn sủng ái hơn cả Ngưng nhi, nàng ấy rời đi một thời gian, phụ hoàng sẽ tìm nàng ấy. Nàng ấy ra cũng cũng được một lúc rồi, thái tử, chẳng bằng cho nàng ấy hồi cung trước đi”

Thác Bạt Hạo chẳng tỏ vẻ gì, châm rượu uống, trên mặt đã có sắc giận dữ lạnh băng. Thác Bạt Hoàng nhảy mắt với nàng, nàng lập tức rời đi.

“lão Tứ, người phái người theo dõi bản thái tử hả?” Ánh mắt Thác Bạt Hạo thâm trầm vô cùng.

“Thái tử nghĩ nhiều rồi, thần đệ nào dám chứ?” Thác Bạt Hoàng cười lạnh nói, “Thần đệ theo dõi là nàng ấy”

“Người cũng biết bản thái tử ở trong này nên mới tiến vào?”

“Thái tử xin nghe thần đệ một lời”

Thác Bạt Hạo chẳng nói gì, Thác Bạt Hoàng nói, “Thời gian ngắn này sức khỏe phụ hoàng vẫn còn khỏe lắm, nếu thái tử làm quá mức, chỉ e phải mất nhiều hơn được thôi. Còn nữa, thái tử bị cấm chường vẫn chưa giải, lại gánh thêm hai tội danh lên đầu, thật khó mà thoát được. Thần đệ biết thái tử thích nàng ấy, nhưng phụ hoàng lại đối đãi với nàng ấy không bình thường, vì nàng ấy đến cả con ruột cũng có thể giết, có thể

phế. Chẳng bằng Thái tử nhần nại một thời gian nữa, đợi sau này đăng cơ, nàng ấy còn có thể chạy trốn được sao?”

“Tuy nói là thế, nhưng trong lòng bản thái tử ngứa ngáy lắm”

“Nhần một lúc, sẽ có thể nắm quyền, ngồi ôm giang sơn. Thái tử cứ nhần nại một chút đi”

Thác Bạt Hạo yên lặng nhìn hần, ánh mắt ác độc, như cảnh cáo hần, ‘Nữ nhân Bản thái tử nhìn trúng, ai cùng đừng hòng ngấp nghé nhá!’

Ra khỏi lầu Thiên Phong, Diệp Vũ do dự, hồi cung hay là nên đợi Thác Bạt Hoàng? Lại có một gã sai vặt tiến lên trước, “Diệp cô nương, Vương gia bảo tiểu nhân dẫn đi một chỗ ạ”

Nàng hỏi, “Đi đâu?”

Gã sai vặt chỉ trà trang đối diện. Nếu là Thác Bạt Hoàng an bài, nàng sẽ đợi hần. Lầu trà trang có mấy gian phòng riêng, nàng ở trong một phòng riêng đợi một lát thì hần mới đến. Diệp Vũ ngồi ngay ngắn, đợi hần mở miệng.

“Nàng theo Ngưng Nhi ra cung, định đi gặp Sở Minh Phong sao?” Thác Bạt Hoàng đứng trước cửa sổ, giọng lạnh băng.

“Đúng!”

“Ta đã nói rồi, qua mấy ngày nữa sẽ sắp xếp ổn thỏa cơ mà”

“Ta đợi không nổi”

“nàng cứ vậy mà nóng vội muốn gặp hần sao?”

“Đúng” nàng đáp thẳng thắn, “Vương gia không được thì ta phải nghĩ cách khác chứ”

Hần đi đi lại lại, hai ngón tay bóp chặt miệng nàng, hung hăng bóp mạnh, “Người lại không nghe lời rồi, ta muốn các người sinh lý tử biệt!”

Lời nói ác độc đó, không giống như nói giả. Diệp Vũ nhìn hần âm u, nói lãnh đạm, “Vương gia cứ thử một lần xem”

Thác Bạt Hoàng hiểu được ý những lời này là gì, nàng không chịu uy hiếp, cùng lắm thì nàng và Sở Minh phong cùng chết, cũng kéo theo cả mình xuống chôn cùng, cùng chết chung.

Giờ khắc này, quả nhiên chẳng làm gì được nàng. Hần buông tay ra, “Ba ngày sau, ta mang nàng đi”

“Hiện giờ phải đi!”

“Không được!”

“Vậy hiện giờ ta sẽ đi!” nàng đứng lên giận dữ, mắt trợn lên.

“Nàng đã ra ngoài lâu rồi, phụ hoàng nhất định sẽ tìm nàng”

“Trời còn sớm, không thể không đi!”

Thấy nàng có vẻ quyết tâm không tha, sắc mặt Thác Bạt Hoàng sẫm lại, ‘Có ý muốn đi sao?’

Diệp Vũ lạnh băng trừng hần, hần ra tay bất ngờ, một tay túm nhanh người nàng, một tay túm chặt lấy đầu nàng, quặp chặt lấy môi nàng. Nàng phản ứng rất nhanh, liều mạng giãy dụa. Nhưng sức hần quá lớn, giam cầm nàng, hai người kề sát nhau, gần như không có khe hở. Hần tàn nhẫn hôn nàng, xem nàng phản kháng thế nào, hần cũng quyết không buông, chỉ có hôn ác liệt hơn, bá đạo hơn.

Lưỡi sắc như dao cắt, khiến cơn đau nhè nhẹ lan ra, nàng vừa tức vừa giận, nổi bùng lên, lại trốn không thoát ma chướng của hần... Thấy nàng không còn kháng cự nữa, Thác Bạt Hoàng giảm hơn nửa lực, hôn nồng nhiệt trở thành mềm mại, triền miên.

Diệp Vũ đột nhiên dùng sức, đẩy mạnh hẳn, hẳn không còn “tra tấn” nàng nữa, thả lỏng tay, ngồi xuống uống trà, nhìn thanh thần cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. nàng cách hẳn rất xa, oán hận trừng hẳn, chẳng hề để ý tới chuyện vừa rồi.

Thôi, ba ngày sau lại đi gặp Minh Phong vậy, dù sao ba ngày cũng không lâu.

“Ta hồi cung, ba ngày sau sẽ lại ra cung”

“Sớm biết thế thì cần gì phải làm như lúc trước?” Hắc nói nhạo báng.

“Ta đi đây” Nàng chẳng muốn ngồi một chỗ với hẳn nữa, tốt nhất là lập tức thoát ra thật xa.

“Ta đưa nàng về cung”

Thác Bạt Hoàng nói gương ép, đứng lên, đi ra ngoài. Nàng lại thực ra dừng lại, “Không dám làm phiền Vương gia, ta ngồi xe công chúa về cung thì được rồi”

Hắc dắt tay nàng, túm nàng rời khỏi Trà trang, ngồi lên xe ngựa. Cũng may trên đường đi không nói chuyện gì, không xảy ra cái gì. Vào tới cửa cung, nàng xuống xe ngựa, thở một hơi thật dài nhẹ nhõm.

Không hiểu sao, Ngụy hoàng bỗng dưng hạ chỉ, giải cấm chùng cho thái tử. Như thế, thái tử thường xuyên ra vào cung cấm.

Ngày này, Ngụy hoàng thấy không được khỏe, đầu hơi đau, liền trở lại giường tắm điện nghỉ ngơi. Diệp Vũ lại làm bận ở điện Thừa tự, nấu cháo bưng trà, đàn hát giải sầu cho ông.

Lúc Thác Bạt Hạo vào, nàng đang mát xa đầu cho Ngụy hoàng. Ngụy hoàng nằm trên giường từ từ nhắm mắt lại, nàng khẽ ấn lên huyệt thái dương của ông, chậm rãi day xoa, giảm bớt sự đau đớn của ông.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng” Thác Bạt Hạo cười nói, “Công phu trên tay Hoàng muội thế nào ạ? Phụ hoàng cảm thấy thoải mái chút chứ ạ”

“Công phu day huyệt của Huyền Nhi cũng được lắm, trẫm thấy thoải mái hơn rồi” Ngụy hoàng nhắm mắt mỉm cười, đó là nụ cười hạnh phúc thư giãn.

“Ngày nào hoàng muội cũng day xoa cho phụ hoàng, thật vất vả. Phụ hoàng, hay là để cho hoàng muội dạy cho nhi thần, nhi thần lúc nào tiến cung sẽ day miết cho phụ hoàng, lấy hiếu gần sức. Phụ hoàng cảm thấy sao?” Thác Bạt Hạo mỉm cười đề nghị.

“Người là thái tử, học công phu day miết này làm gì?” Ngụy hoàng cắt ngang.

“Nhi thần thầm nghĩ muốn tận hiếu thôi ạ, giảm bớt ốm đau cho phụ hoàng, mong rằng phụ hoàng thành toàn” Thác Bạt Hạo tha thiết thỉnh cầu.

Ngụy hoàng cuối cùng cũng đồng ý, vì thế Diệp Vũ dạy ngay thái tử cách mát xa tại chỗ. Nhưng mà chẳng biết Thác Bạt Hạo gốc hay là hẳn cố tình học không tốt, tay hẳn không đúng, nàng cứ phải lặp lại bốn lần dạy hẳn, hẳn vẫn học không xong.

Nàng hơi mất kiên nhẫn nói, “Thái tử cũng mệt rồi, chẳng bằng để mai học tiếp đi”

Hắc lại còn nói như thật, “Không được. Bản thái tử quyết định hôm nay phải học xong công phu day miết, thì nhất định phải học cho bằng được, không thể bỏ dở giữa chừng được”

Nàng chỉ đành đưa tay dạy lại hẳn, lại bất giác nghĩ, hẳn bỗng trở nên có lòng hiếu thảo vậy có phải có ý gì không nhỉ?

Quả nhiên tay hẳn bất chợt đụng tới tay nàng, không những một lần. Còn có một lần, hẳn còn cố ý sờ soạng lòng bàn tay nàng, nàng phản ứng kịch liệt, rút mạnh tay về.

Ngụy hoàng thấy thế, ánh mắt xăm xuống, “Trẫm mệt rồi, người lui trước đi, Huyền Nhi, đỡ trẫm nằm xuống”

Cứ thế, Thác Bạt Hạo đành phải cáo lui. Lòng Diệp Vũ âm áp, rốt cuộc nguy hoàng cũng bảo vệ mình. Rốt cuộc nàng đã đợi được một ngày này đi thăm Minh Phong rồi, ngồi xe ngựa ra cung, đi thẳng một mạch tới tòa Tiểu Uyển kia.

Mặt Thác Bạt Hoàng chẳng chút thay đổi nói, “Ta không phải lúc nào cũng đều ở mãi trong cung, mấy ngày nay, nàng cẩn thận chút, bắt luaanbj nàng ở đâu, cũng đừng có ở một mình”

Nàng hiểu ra, hắn nói tới là thái tử. Lấy tính tình dâm dăng của thái tử, chỉ sợ sẽ không dễ buông tha cho nàng.

Tới Tiểu Uyển, nàng chạy vội vào, nhưng mà Minh Phong lại ở tổng gian phòng khóa chặt cửa lại, nàng đẩy mãi cũng không đẩy ra được.

“Minh Phong, mở cửa ra, là ta...” Nàng vừa gõ cửa vừa kêu lên, hắn đang nghe hay đang ngủ đây? Có phải bị bệnh nặng thêm không, đang hôn mê bất tỉnh sao? Nghĩ vậy nàng càng lo lắng, càng ra sức gõ, càng kêu to hơn nữa.

“Minh Phong... Minh Phong... là ta, mở cửa nhanh lên...”

Trong phòng vẫn im lặng, cứ như trong phòng chẳng có người vậy. Diệp Vũ xoay người đi tới Thác Bạt Hoàng, vừa sốt ruột vừa lo âu, “Minh Phong có phải đã xảy ra chuyện gì không? Vương gia, tìm người tới đập cửa ra đi”

Thác Bạt Hoàng lạnh lùng chớp mắt, “Không cần, Ước chừng một canh giờ trước, thị vệ vẫn thấy hắn ở trong phòng tốt mà”

Nàng nghĩ ngợi chẳng lẽ Minh phong cố tình không muốn gặp? Hắn nhìn thoáng qua phòng kia, nghĩ Minh Phong đúng là làm được thật, “Hắn không muốn gặp nàng nữa”

Nàng trừng mắt lườm hắn, tiếp tục gõ cửa, “Minh Phong mở cửa ra được không? Bất luận có chuyện gì, chúng ta nói chuyện cẩn thận... Minh Phong, mở cửa đi...”

Bất luận nàng nói gì, lặp lại bao nhiêu lần, cánh cửa này vẫn chẳng nhúc nhích.

“Hắn không muốn gặp nàng đâu, đi thôi!” Thác Bạt hoàng đi tới, túm chặt lấy cổ tay nàng.

“Buông ra!” Diệp Vũ tức giận rút ta ra, lại rút không được, “Minh Phong sẽ không vô duyên vô cớ không muốn gặp ta nữa, nhất định là người nói gì với huynh ấy rồi. Rốt cuộc người đã nói gì hả?”

190. Chương 192

“Hắn không gặp ta có liên quan gì với ta chứ?” Hắn híp đôi mắt lại, “Nàng có gọi thế nào hắn cũng sẽ không gặp nàng đâu!”

“Làm sao người lại biết huynh ấy không muốn gặp ta? Trừ phi người nói gì với huynh ấy, mới biết được huynh ấy không muốn gặp ta!” Nàng nói nghiêm túc. Hắn buông tay nàng ra, làm tư thế “bất đắc dĩ”.

Bên ngoài cửa, nàng nói đầy khẩn thiết, “Minh Phong, ta biết huynh đang nghĩ gì, huynh cho ta đi vào đi, chúng ta nói chuyện tử tế... Minh Phong...”

Nhưng nàng có khẩn cầu thế nào cũng chẳng có tác dụng. Trong lòng Diệp Vũ đan xen nhiều cảm xúc, bi thương, bất đắc dĩ, chua xót... Nàng nói đầy bi thương, “Minh phong, huynh cứ sắt đá như vậy sao?”

“Minh Phong, vì sao lại đối xử với ta như vậy? Ta nói rồi, huynh ở đâu, ta sẽ ở đó, bất kể lúc nào, bất luận ở đâu, cùng sống cùng chết, không xa không rời. Huynh đã quên rồi sao?” Giọng nàng khàn dần, “Huynh trả lời ta đi... Huynh mở cửa đi mà...”

“Huynh không muốn mở cửa, thì ta sẽ chờ ở bên ngoài, chờ cho tới khi nào huynh mở cửa mới thôi” Chẳng biết là gió lạnh thổi trúng mắt thấy khó chịu hay là do bi thương quá độ mà nước mắt trào ra, nàng nói đầy tuyệt vọng quyết tâm, “Một ngày huynh không muốn gặp ta, ta sẽ chờ một ngày, hai ngày không muốn gặp ta sẽ chờ hai ngày”

“Giờ năm sắp hết rồi, trời đông giá lạnh, nàng sao có thể ở trong này được? Nàng sẽ bị bệnh đó” Thác Bạt Hoàng giận, không muốn nàng vì một người đàn ông khác mà đau lòng muốn chết.

“Vậy huynh bảo Minh Phong mở cửa ra đi”

“Mở hay không là do hần, ta sao nhúng tay vào được chứ?” Hần túm chặt tay nàng, “Để hôm khác lại tới, biết đâu hần thay đổi chủ ý thì sao”

“Buông ra... Ta không đi... Buông ra...”

Diệp Vũ cố sức giãy dụa, bị hần ôm chặt rồi khỏi Tiểu Uyển.

Trong phòng, Sở Minh Phong đứng cạnh cửa sổ, nhìn Thác Bạt Hoàng ôm nàng đi xa, đôi mắt đen nhiễm sự tuyệt vọng và bi thương, lệ lấp lánh. Dần dần, nước mắt chảy xuống, rớt tí tách tí tách.

**

Từ đó về sau, Diệp Vũ đã tới hai lần, nhưng kết quả lần nào cũng vậy. Bất luận là nàng gõ cửa thế nào, khẩn cầu ra sao, khóc lóc thế nào, đau thương sắp chết thế nào, Sở Minh Phong cũng quyết không mở cửa ra, chẳng chút mềm lòng.

Mà lần nào Thác Bạt Hoàng cũng mạnh mẽ ôm nàng đi. Bởi vậy mấy ngày nay nàng buồn bực không vui, mày cau chặt lại, chất chứa đầy ưu sầu. Ngụy hoàng nhìn ra, hỏi nàng làm sao nàng bảo không sao.

Nàng để cho Mộ Dung Diệp đi gặp Sở Minh Phong, Mộ Dung Diệp đi bảo hần đều rất khỏe mạnh, chân bị thương cũng đỡ hơn nhiều, thần sắc cũng ổn. Nàng cuối cùng cũng yên tâm chút.

Mộ Dung Diệp và Thác Bạt Ngưng quả thật là đôi oan gia trời sinh, cứ lúc nào cũng âm ỹ với nhau, song cũng hòa rất nhanh như lúc đầu.

Ngày này, nàng ta lại ra cung hẹn hò với người trong lòng, bùng bữa ở tư lâu, có uống chút rượu. Hần chỉ uống có hai chén, rất tỉnh táo, còn nàng ta thì thật ra hơi say say, thần trí không rõ, cứ kêu mệt, cần một phòng riêng để nghỉ tạm.

Vì thế, hần đỡ nàng lên giường nằm, nàng túm lấy tay áo hần, than thở, “Lâm đại ca, đừng đi...”

“Ta không đi, công chúa ngủ một lát đi...” Hần an ủi dịu dàng.

“Ta không say...” Nàng cười hi hi, bỗng mày nhướng lên, cởi áo choàng bên ngoài ra, “Nóng quá hà...”

Hần cởi áo giúp nàng, đỡ nàng nằm yên ổn, nhưng nàng lại ngồi dậy, kéo lấy tay hần, cất giọng kiều mỵ cầu xin, “Lâm đại ca, giúp ta được không? Được không nào...”

Mộ Dung Diệp nói kiên nhẫn, “Được, ta sẽ ngồi ở đây với nàng”

Thác Bạt Ngưng nhíu mày lại, nhếch đôi môi hồng lên, “Không... Huynh lên đi... Lên đi nào...”

Hần ngẩn ra, mắt nhíu lại, không biết trả lời thế nào.

“Đi lên thôi...” Nàng ra sức kéo hần.

“Ta cởi giày, công chúa ngoan ngoãn nằm xuống đi”

Hần lên giường, vừa ngồi xuống, nàng đã an vị trên đùi, hai tay quàng qua cổ hần, ôm lấy hần. Mộ Dung Diệp không chạm vào nàng, không ngờ nàng lại có hành động như vậy, chắc là do uống rượu rồi. Một lúc sau, hần nói bình tĩnh, “Công chúa ngủ một lát đi”

Thác Bạt Ngưng nhìn hần, đôi mắt đẹp chứa đầy tình cảm, đôi môi hồng chậm rãi tới gần chạm lên đôi môi hần... Hai cánh môi chạm vào nhau, hần bị chấn động nhỏ, khẽ lùi lại. Cứ vậy cứ chờ. Hần nhìn nàng chăm chú, nhìn đôi má đỏ rực mê người của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mỵ say lòng người của nàng, hàng lông mi cong rợp hơi rủ xuống của nàng...

“Công chúa... Say rồi...”

“Ta không say...”

“Công chúa là cảnh vàng lá ngọc... Ta không thể...”

“Người không thích ta sao?”

Mộ Dung Diệp không đáp, không muốn lừa nàng, những cũng không muốn phủ nhận. Thác Bạt Ngưng hôn lên môi hắn, nhẹ nhàng như gió, thâm tình như nước. Hắn cũng không tránh, cũng không đáp lại, cứ như ngầm đồng ý với sự chủ động của nàng.

Nàng nhắm nháp tư vị hoan tình đẹp nhất của nam nữ trên thế gia, run rẩy cởi bỏ quần áo của hắn... Thực ra nàng uống rất được, chỉ giả vờ say, muốn tạo ra một tương lai thuộc về họ. Bởi vì, nếu nàng không làm vậy, hắn sẽ không mạo phạm nàng, phụ hoàng cũng không ân chuẩn gả nàng cho một nam tử không có công danh gia thế gì.

Trên người hắn còn sót lại quần áo trong, cũng hiểu rõ lòng nàng, “Công chúa vĩnh viễn không hối hận chứ?”

“Không hối hận” Nàng cầm tay hắn đặt bên hông mình.

“nếu có một ngày, ta khiến công chúa đau lòng muốn chết, công chúa định thế nào?”

“Dù huynh có phản bội ta, khiến ta đau đớn tuyệt vọng, ta cũng không hối hận” Đôi mắt Thác Bạt Ngưng lóe lên sáng rực. Mộ Dung Diệp cởi quần áo cho nàng, đỡ nàng nằm xuống, “Công chúa đối đãi với ta như vậy, ta cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với công chúa”

Nàng mỉm cười nhẹ nhõm, trong lòng như có dòng nước ấm ngọt ngào chảy qua, hai tay ôm choàng lấy thất lưng hắn, chuẩn bị tốt để trở thành phụ nữ của hắn.

Hắn cúi đầu hôn lên má nàng, tai, cổ nàng...

Năm qua, trong triều cũng không có chuyện gì lớn, chính vụ cũng không nhiều, bởi vậy Ngụy hoàng không muốn mạo hiểm đi trong giá lạnh đầy gió tuyết tới ngự thư phòng, lệnh cung nhân mang tấu chương tới điện thừa tự cho ông xử lý công vụ.

Bên ngoài điện gió lạnh gào thét, trong điện ấm áp, ông ngồi sưởi ấm giữ chậu than nóng, xem tấu chương, Diệp Vũ đứng một bên bưng trà rót nước.

“Huyền Nhi, con là công chúa, những chuyện này cứ để cho cung nhân làm đi, con và trẫm muốn làm cái gì thì làm đừng có câu nệ” Giọng ông chứa đầy trách móc.

“Chuyện bưng trà rót nước này cũng chẳng nặng nhọc gì, phụ hoàng cứ để cho nhi thần làm đi ạ” Nàng cười nói.

“Vậy thì ngồi xuống bồi trẫm tâm sự đi nào”

Nàng vừa ngồi xuống, thì có người đẩy cánh cửa khép hờ ra, chưa thông bẩm gì đã xông tới.

Thác Bạt Ngưng, Mộ Dung Diệp.

Diệp Vũ kinh ngạc, vì sao Lâm đại ca lại đi cùng công chúa tới điện thánh chứ? Hắn nhìn về phía nàng, ánh mắt lạnh nhạt.

Ngụy hoàng hình như có hơi giận, “Vào cũng không báo cung nhân thông báo một câu, còn ra thể thống gì nữa hả?”

Thác Bạt Ngưng cười khì khì nói, “Phụ hoàng, nhi thần không thấy cung nhân, nên vào luôn. Phụ hoàng, nhi thần trước đây cũng làm vậy mà”

“Con đó, bị trẫm làm hư mất rồi” Ông nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi xa lạ thì mày cau lại.

“Phụ hoàng” Nàng trình trọng quỳ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy trang nghiêm, “Nhi thần cầu xin phụ hoàng một chuyện ạ”

“Chuyện gì?” Ngụy hoàng có dự cảm không tốt, con gái cầu xin, nhất định có liên quan tới thằng nhóc này rồi.

“Huynh ấy tên là Lâm Trí Viễn, là nhi thần thích huynh ấy, không có huynh ấy không lấy chồng, khẩn cầu phụ hoàng đem gả nhi thần cho huynh ấy đi ạ” Thác Bạt Ngưng vẫn đang nói, Mộ Dung Diệp cũng quỳ xuống, chẳng nói lời nào. Cả đại điện yên tĩnh, không khí như ngưng lại. Bỗng, Ngụy hoàng gầm lên, “Con định khiến trẫm tức chết rồi sao?”

Hai tròng mắt nàng trong suốt, giải thích, “Phụ hoàng, tuy Lâm đại ca chẳng có công danh, không có gia thế, nhưng là nhi thần thích huynh ấy. Nhi thần quyết định cả đời này không có huynh ấy không lấy chồng!”

“Được, trẫm cho hân một cơ hội” Ông giận tới mức mày dựng thẳng lên, trừng mắt về phía Mộ Dung Diệp, “Người dựa vào cái gì mà cưới con gái trẫm hả? Dựa vào cái gì mà cưới công chúa cành vàng lá ngọc của Ngụy quốc chứ?”

“Lâm đại ca...” Thác Bạt Ngưng ý bảo Mộ Dung Diệp mở miệng.

“Bệ hạ, thảo dân cả cuộc đời này tầm thường, không văn, không võ, chỉ có âm luật thôi ạ” Mộ Dung Diệp không kiêu ngạo không xiểm nịnh nói, “thảo dân không có gia thế phú quý, cô độc, cũng không có bản lĩnh cưới công chúa. Thảo dân chỉ có một tấm lòng son, cả cuộc đời này, tuyệt không cô phụ công chúa!”

Rốt cuộc Diệp Vũ cũng hơi kinh ngạc, hân sao lại nguyện ý cưới công chúa chứ nhỉ? Nhưng nếu hân thật sự thích công chúa, nàng đương nhiên cao hứng, chúc phúc cho hân tìm được hạnh phúc ở kiếp này.

Ngụy hoàng hừ lạnh, “Chỉ là thảo dân mà cũng có gan cưới con gái trẫm”

Thác Bạt Ngưng đi qua, cùng quỳ xuống một chỗ với hân, nắm tay hân, “Cầu phụ hoàng tứ hôn cho nhi thần!”

“Trong kinh thành có nhiều công tử danh môn tùy con chọn, còn lại thấy ai cũng chướng mắt, ngược lại muốn gả gấp cho một tên...” “Ngụy hoàng tức giận tới phần nộ, “Con sớm nên chết tâm đi!”

“Phụ hoàng...” Nàng cố gắng nói, “Trong mắt nhi thần, Lâm đại ca văn võ song toàn, hơn nữa còn tinh thông cả âm luật, chẳng thua gì một công tử danh môn đâu ạ”

“Để năm sau đi, trẫm sẽ phân phó tuyển phò mã cho công chúa” Ngụy hoàng giận nói, “Lui ra”

“Nhi thần và Lâm đại ca đã có quan hệ xác thịt, phụ hoàng nghĩ xem, có còn ai muốn cưới nhi thần nữa không ạ? Dù có cưới nhi thần, cũng sẽ ghét bỏ nhi thần vì không còn trong trắng nữa ạ” Thác Bạt Ngưng vì kích động quá mà hai má đỏ bừng lên. Nghe vậy, ông tức tới mức thở dốc kịch liệt, suýt nữa thì ngưng thở. Diệp Vũ vội an ủi, “Phụ hoàng bớt giận”

Thác Bạt Ngưng chỉ vào nàng nói, “Nàng ấy chẳng qua là cung nhân xuất thân nghèo hèn thôi, chỉ cần phụ hoàng cao hứng thì đã vội phong nàng ấy là công chúa, còn cùng ngồi ăn một mâm với nhi thần nữa. Nhi thần chỉ thầm muốn được gả cho người mình thích, vì sao không thể chứ? Còn nữa, Lâm đại ca là bà con họ xa với nàng ấy, phụ hoàng có thể phong nàng ấy là công chúa, vì sao không thể cho Lâm đại ca được trở thành Phò mã của nhi thần chứ?”

Ngụy hoàng ngơ ngác, hoang mang nhìn về phía Diệp Vũ.

“Bẩm Phụ hoàng” Diệp Vũ nói chậm rãi, “Lâm Trí Viễn đúng thật là có huyết thống ruột thịt với nhi thần ạ”

“Nhưng Nhi, con trước tiên cứ lui trước đi, trẫm có việc cần hỏi hân” Nét giận trên mặt ông cũng giảm hân một nửa. Thác Bạt Ngưng cảm thấy có hy vọng, ý bảo Mộ Dung Diệp nói cho rõ vào, rồi rời khỏi đại điện...

Ngụy hoàng khó hiểu hỏi, “Huỳnh Nhi, trẫm không rõ, con là con gái của Uyển Nhi, sao thế nào với hân... Chẳng lẽ hân là con cháu Hoa gia sao?”

Mộ Dung Diệp tranh nói luôn, “Bệ hạ, thảo dân không phải là con cháu Hoa gia, mà là con cháu Mộ Dung thị của Tần quốc. Lâm Trí Viễn vốn là tên giả, thảo dân tên thật là Mộ Dung Diệp”

“Mộ Dung Diệp...” Ngụy hoàng hí mắt lại, sưu tầm trong trí nhớ xem ở hoàng thất Tần quốc có người nào có tên này không.

“Huynh ấy là Ngũ hoàng tử của Tần quốc ạ” Diệp Vũ nói bổ sung, nếu Lâm đại ca đã tự giới thiệu rồi, còn có gì phải giấu nữa chứ.

“Các con là anh em ruột?” Ông rất ngạc nhiên, “Nhưng theo trẫm được biết, Tần Hoàng quyết định diệt cỏ tận gốc, sao ngươi và Huyền Nhi lại...”

“Bệ hạ có điều không biết rồi ạ” Mộ Dung Diệp thong dong nói, “Năm đó, phụ hoàng biết Huyền muội muội vẫn còn sống, liền phái ta đi Kim Lăng Sở quốc điều tra xem Huyền muội muội ở đâu, cũng tiện đường điều tra cả cơ mật của Sở quốc. Lần này vừa đi mà đã mười năm. Sau đó, ta rốt cuộc cũng tìm được Huyền muội muội, nhưng Huyền muội muội vô tội, ta không đem hành tung của muội ấy bầm tấu với phụ hoàng. Sau đó, nàng ấy đi về phía Bắc Lạc Dương, ta cũng đi cùng, bảo vệ nàng ấy thật cẩn thận.”

“Nói vậy, ngươi đã phản bội phụ hoàng ngươi sao?” Ngụy hoàng không rõ hẳn là người tốt hay là nói hấn vụng về nữa.

“Có thể nói như vậy”

“Đời này, ngươi không thể về Tần quốc được nữa?”

“Cưỡi công chúa, Huyền muội muội ở lại Ngụy quốc, ta dĩ nhiên cũng ở Ngụy quốc, không về Tần quốc nữa” Giọng Mộ Dung Diệp đầy kiên định.

Ngụy hoàng gật gật đầu, “Trước tiên cứ lui xuống trước đi”

Mộ Dung Diệp xoay người rời đi, Diệp Vũ lại thấy Ngụy hoàng lâm vào trầm tư, nên không dám quấy nhiễu. Một lúc sau, ông thở thật dài, giọng hòa hoãn, “Huyền Nhi, tướng mạo anh họ con MỘ Dung Diệp cũng đáng hoàng, lại có xuất thân hoàng tộc, rất xứng với Ngưng Nhi, chỉ là...”

Nàng mỉm cười, “Phụ hoàng đang lo Tần hoàng sẽ không tha cho đường huynh sao?”

Ông gật đầu, “Cũng là con hiền lòng trẫm”

Nàng cười, “Con cháu đều có phúc của con cháu. Nhưng nếu Tần hoàng thật sự không tha cho đường huynh, bằng vào thế lực của Đại Ngụy quốc binh hùng mạnh, còn sợ Tần quốc sao ạ?”

Ngụy hoàng cất giọng cười to, “Vẫn là Huyền Nhi quyết đoán. Bằng vào thế lực binh hùng mạnh của Đại Ngụy quốc, còn không bảo vệ được một vị phò mã sao hả?”

“Đây là thứ nhất, thứ hai là, năm đó phụ hoàng và mẫu thân không thể cùng liên kết tâm ý, thật sự rất tiếc nuối. Giờ công chúa và đường huynh lưỡng tình tương duyệt, người có tình sẽ thành thân thuộc, sánh bước bên nhau, ân ái trọn đời, không chút tiếc nuối, cũng coi như là một chuyện tốt đẹp rồi ạ”

“Con nói đúng, năm đó mẫu thân con... Trẫm cứ suốt đời ăn năn hối tiếc là thế”

Ông nhìn lửa đỏ cháy rực trong chậu than, như nhìn thấy cô gái yêu thương, lại lâm vào trầm tư nhưng nhớ.

Ngụy hoàng hạ chiếu, tứ hôn cho Thác Bạt Ngưng với Mộ Dung Diệp, định kỳ đại hôn vào mười lăm tháng giêng. Đêm Giao thừa, Ngụy hoàng ban thưởng trong yến tiệc, phi tần, con cháu đệ tử hoàng thất tụ tập một chỗ, náo nhiệt vô cùng, vui vui vẻ vẻ cùng người mới đón mừng năm mới.

Mộ Dung Diệp được phép đặc biệt, cũng được tiến cung tham gia yến đoàn viên. Bởi vậy, cả một đêm, Thác Bạt Ngưng và hắn ở cùng một chỗ tới phát ngán, cứ dính sát bên nhau như đôi sam vậy.

Có người nhắc tới hôn sự của Tề vương, nói tuổi hắn cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên lập gia đình. Ngụy hoàng liền nói, năm sau sẽ chọn cho hắn một Tề vương phi danh môn khuê tú, hiền lương thực đức hiền妒 hào phóng.

Thác Bạt hoàng cười thản nhiên, chẳng đáp lại. Diệp Vũ nghĩ, nếu hắn mau chóng cưới một vương phi, có phải cũng không còn được tự do như vậy nữa không?

Lệ quý phi bỗng mở miệng, “Công chúa Sùng Ninh so ra còn nhỏ tuổi hơn cả công chúa Cẩm Ninh, làm muội muội mà phải gả đi trước cũng thật là, bệ hạ, lúc nào thì công chúa Cẩm Ninh cô đơn tịch mịch mới tìm được một cháu rể hiền đây?”

Mọi người cùng phụ họa theo. Sắc mặt Ngụy hoàng lạnh lùng, “Việc nhân duyên, còn phải xem ý trời. Hôn sự Huyền Nhi, trầm khắc có chủ trương”

Trước mặt mọi người, nàng bị Ngụy hoàng nói thẳng một câu như vậy, nhất thời trên mặt tối sầm, ngượng ngùng cúi đầu uống rượu.

Thác Bạt Hạo cười nói, “Phụ hoàng, nhi thần đã nghĩ rồi, dung mạo hoàng muội đẹp tựa tiên nữ, tướng mạo tuyệt vời, tài trí vẹn toàn, ai cưới được hoàng muội, thì phải thật có phúc khí lắm đó ạ. Bởi vậy, Phò mã có hàng vạn người tha hồ mà chọn, cần phải chọn cho thật kỹ, cứ từ từ mà chọn, chọn trong một năm, mấy năm cũng không quan trọng. Phải nói trong vạn dặm mới tìm được một người, thực sự không thỏa”

Nghe vậy, Ngụy hoàng thấy thoải mái hơn. Diệp Vũ thấy thái tử đưa mắt tới, thật muốn buồn nôn. Thác Bạt Hoàng thì lại ít nhìn nàng, chỉ ngồi uống rượu với người bên cạnh, thì thầm to nhỏ.

Lại chịu một khoảng thời gian nữa, nàng từ chối thấy đầu óc choáng váng không khỏe, bước ra khỏi bữa tiệc trước, về nghỉ tạm ở Lăng Vân Các.

Xuân Hoa, Thu Nguyệt đỡ nàng lên kiệu, cổ kiệu thoáng chốc nhấc lên, thật ra lại thoải mái chút. Nàng từ từ nhắm mắt, nghĩ qua mấy ngày nữa lại ra cung một chuyến vậy.

Đi được một quãng ngắn, hẳn là đã tới Lăng Vân Các rồi, bỗng chiếc kiệu rơi bịch xuống đất. Tinh thần Diệp Vũ khẩn trương, vội vàng vén rèm xuống kiệu. Thấy tình hình trước mắt, càng khó hiểu. Đây là một gian phòng, được hai ngọn đèn cung đình chiếu sáng soi rõ việc bài trí trong phòng. Kiệu phu đã lui, Xuân Hoa và Thu Nguyệt cũng lui ra, Diệp Vũ không hiểu, vì sao họ lại đưa nàng tới đây? Là ý của Thác Bạt Hoàng hay là thái tử sai khiến đây?

Nàng đưa mắt nhìn quanh, tim đập càng ngày càng mạnh. Bức tường phía đông có một cánh cửa, cửa bỗng mở ra, có một người đến gần... Thấy mặt người đó, nàng nhanh chóng thả lỏng nắm tay. Thác Bạt Hoàng đi tới trước người nàng, giọng đầy hài hước quyến rũ, “Tưởng là thái tử à?”

“Người để cho họ đưa ta tới nơi này làm gì?” Diệp Vũ vẫn mãi không đoán ra được tâm tư của hắn, lần này lại càng không đoán được.

“Tại một nơi cung thất hẻo lánh xa vắng gặp mặt, chẳng phải rất có ý tứ đó sao?” Hắn cười sáng lạn.

“Ta mệt rồi, nếu Vương gia có việc, xin cứ nói ngắn gọn cho”

“Vội làm gì chứ? Hay nàng nghĩ định ra cung đi gặp một người hử?”

“Hôm nay là đêm ba mươi, ta muốn ở lại trong cung đón giao thừa” Nàng liếc nhìn hắn một cái.

“A...” Hắn cố ý kéo dài giọng ra. Diệp Vũ cảm thấy lời nói cử chỉ của hắn rất quái lạ, nên nói, “Nếu Vương gia không có việc gì nữa, ta về trước”

Ý cười chột biển mất, Thác Bạt Hoàng nói nghiêm mặt, “Nàng không muốn biết Mộ Dung Diệp cưới được công chúa Sùng Ninh phải tốn công sức khổ sở thể nào hử?”

Nàng cười khê, ‘Lâm đại ca làm người ngay thẳng, chắc không lừa gạt công chúa đâu, huynh ấy và công chúa là tâm đầu ý hợp’

Hắn nhếch khóe môi cười lạnh, ‘Lòng Mộ Dung Diệp đã đặt lên người nào, nàng thật sự không biết hay giả vờ không biết hử?’

“huynh định nói gì?” Bị người khác nói trúng tâm sự, hai má nàng nóng bừng lên.

“Đường huynh nàng thích nàng” Ánh mắt hắn sắc bén bức người, “TA dám nói, từ lúc ở lầu Tiêu Tương, hẳn đã thích nàng rồi”

Nàng chẳng nói gì được, thực ra đã từ rất lâu trước đây, nàng đã phát hiện ra Mộ Dung Diệp có tình cảm với mình, chỉ là không nghĩ nhiều lắm.

Khí lạnh trong mắt Thác Bạt Hoàng vù vù, “Ngay từ đầu, hấn cũng không biết nàng là kẻ mà hấn ả núp ở Sở quốc hấn cần tìm, rồi mãi sau biết được thân thể của nàng, cô gái mà hấn thích lại chính là em họ thân thiết của mình. Hơn nữa, cha các ngươi còn có mối thù huyết hải không đội trời chung nữa”

Diệp Vũ hỏi, “Dù ngươi nói đúng, vậy huynh ấy cưới công chúa thì có liên quan gì chứ?”

“Các ngươi là anh em ruột thịt, không thể lấy nhau. Hấn cũng biết được mình không nên thích nàng, không nên có ý nghĩ không an phận với nàng, lại càng biết được không có được lòng nàng. Bởi vậy, hấn thầm nghĩ ở lại bên cạnh nàng, bảo vệ nàng cả một đời” Hấn thông thả phân tích, áo lông cừu nhiễm một tầng sáng lấp lánh, “nàng thân ở trong cung, hấn ở trong phủ của ta, chịu bị ta giám thị, ra ngoài tầm tay. Thật trùng hợp, hấn và công chúa quen nhau, công chúa có tình cảm nam nữ với hấn, hấn liền quyết định lợi dụng công chúa để được gần bảo vệ nàng. Mà công chúa xin cưới công chúa, trở thành Phò mã, có thể ra vào cung cấm bất cứ lúc nào, mục đích của hấn đã đạt được một nửa rồi”

“Lâm đại ca không phải là người như thế” Cho dù nói vậy, giọng nàng cũng không kiên định được.

“Để một ngày nào đó nàng cứ hỏi thẳng hấn sẽ biết ngay” Hấn cười nhạt lạnh băng, “Hấn vốn không thích công chúa, vì vào vệ nàng, hấn thà hy sinh hạnh phúc cả đời. Tình thâm ý nặng như thế, nàng dùng cái gì để báo đáp đây?”

Diệp Vũ thở dài, đúng vậy, Lâm đại ca, huynh bảo ta biết dùng gì để báo đáp đây? Thác Bạt Hoàng kéo mạnh nàng vào lòng, giam cầm thân thể nàng lại, “Ta đã cứu nàng nhiều lần, nàng báo đáp ta thế nào đây/”

Nàng không hốt hoảng, không sợ nhìn hấn, “Ta không nợ ngươi”

Trở lại Lăng Vân Các, tháo búi tóc cắm trâm ngọc xuống, Diệp Vũ định cởi áo ra, có tiếng chân bước hỗn loạn từ đại điện truyền tới. Xuân Hoa, Thu Nguyệt vội vàng ra xem, mãi vẫn chưa quay lại. Trong lòng Diệp Vũ thấy lạ, đang định đi ra ngoài, đã thấy thái tử nghênh ngang đi tới, chần động. Thác Bạt Hạo uống không ít rượu, khuôn mặt ngạt đầy sắc dục cười dâm tà, mắt đỏ lên, đi lại hơi liêu xiêu, thân hình nghiêng ngả, cứ như sắp bị té xuống vậy. Nàng thầm nghĩ không ổn, hấn thế mà dám làm liều! Cung nhân không có ở đây, làm sao bây giờ?

”Bản thái tử nói cho nàng biết, bản thái tử đã nhìn trúng nữ nhân rồi... chẳng một ai thoát được cả...” Hấn lấy tay chìa chìa vào nàng cười dâm tà.

“Thái tử nếu đi lên một bước nữa, ta sẽ gọi người đó” Nàng cố gắng hấn giọng chuẩn bị kêu to.

“Kêu đi... nàng cứ kêu lên đi nào...” Thác Bạt Hạo cười hì hì, nhìn nàng chằm chằm đầy dâm tục, “Người bản thái tử đang canh bên ngoài, ai cũng không dám tiến vào quấy rầy chuyện tốt của bản thái tử đâu...”

“Đừng lại gần đây!” Diệp Vũ thầm nghĩ muốn quay đầu chạy lại, hấn dám có gan xông thẳng vào Lăng Vân Các, chỉ sợ không có Ngụy hoàng chỉ trích, đành dựa vào bản thân mình thôi.

Nhìn khắp bốn phía, trên bàn có một chân lư hương bằng kim loại, nàng bước lùi lại sau một bước, hấn tiến tới một bước, cho tới lúc tóm được nàng.

Hấn túm chặt hai vai nàng, cười tà nói, “Bản thái tử ngày đêm nhớ thương... giờ được thỏa nguyện hưởng mùi vị của mỹ nhân đêm nay rồi...”

191. Chương 193: Chương 193

Nàng yên lặng tóm lấy lư hương, hấn tới gần người, mùi rượu tràn ngập trong miệng phả lên gáy nàng... Nàng đang định giơ cao tay đánh vào đầu hấn, đúng lúc đó có người vội vàng xông tới...

“Súc sinh...” Tiếng rống giận như hổ gầm, nổi trận lôi đình, như sét đánh ngang tai. Diệp Vũ buông vội lư hương kim loại ra, trong lòng chẳng chút run sợ, trên mặt lại giả vờ kinh hoảng, uất ức nước mắt lăn chã nói, “Phụ hoàng...”

Thác BẠt HẠo ngậy người ngơ ngác, chậm rãi xoay người, lúc ánh mắt chạm phải gương mặt đen sì đầy tức giận kia, cả người chấn động mạnh, kích động ngượng ngập. Ngụy hoàng đi tới, ra tay bắt ngực, tát mạnh xuống, tức giận, “Đồ súc sinh!”

Thác Bạt Hoàng đứng bên, sắc mặt lạnh lùng, vẻ sống chết mặc bây.

“Phụ hoàng...” Thác Bạt HẠo chậm rãi quỳ xuống, mặt đỏ bừng đầy hối hận, “Nhi thần biết sai rồi, nhi thần đáng chết...”

“Huyền Nhi, tên súc sinh này có ...” Ngụy hoàng hỏi thân thiết.

“May phụ hoàng tới kịp, nếu không nhi thần đã...” Diệp Vũ nói e ngại, có vẻ như bị chịu kinh hoàng quá độc, bộ dáng mảnh mai bị tổn thương nặng.

“Không thể ngờ được trăm lại sinh ra người một kẻ hoang dã vô sỉ như vậy, một đứa con có chết cũng không chịu hối cải!”

Ông giận gõ trán thái tử một cái, hận muốn đánh chết ngay đứa con không tiến bộ này, “Huyền Nhi là hoàng muội của người, vậy mà người lại...”

Thác BẠT HẠo nhìn về Thác Bạt Hoàng không nói được lời nào, tìm kiếm giúp đỡ, song hấn lại thờ ơ lạnh nhạt. Rơi vào đường cùng, Thác Bạt HẠo chợt nảy lên ý nhanh, “Phụ hoàng, không phải thế ạ... Nhi thần bị cấm lâu quá, đã sớm biết sai rồi, đã sớm hối tâm dưỡng tính rồi ạ... Là do hoàng muội dụ dỗ nhi thần... Hoàng muội thấy phụ hoàng cứ tin tưởng nhi thần, thấy nhi thần chẳng bao lâu nữa đáng cơ... muốn được làm hoàng hậu, nên mới dụ dỗ nhi thần...” “Hắn cầm lấy vạt áo long bào màu vàng, ngoài nhò mấy giọt lệ, còn nói đầy uất ức, “Nhi thần vô tội ạ.... Là hoàng muội dụ dỗ nhi thần trước, nhi thần tránh không thoát, đã bị nàng ấy ôm chặt lại... Phụ hoàng, người phải tin tưởng nhi thần đó...”

Diệp Vũ ghen hòng nhìn trợn trời, không ngờ thái tử cũng là nhân vật lợi hại dám đổi trắng thành đen, phải thành trái.

“Phụ hoàng, nhi thần không có... thái tử nói xấu nhi thần... “nàng khóc nói.

“Phụ hoàng, từ lần trước bị cấm chùng, nhi thần đã sửa chữa thật rồi, đã thề không phạm sai lầm nữa.... Lần này thật sự chẳng liên quan gì đến nhi thần... “Hắn cãi tranh nói.

“Huyền Nhi làm người thế nào, sao trăm không biết rõ chứ” ngụy hoàng bị đứa con làm cho giận tới phát run lên, lửa giận cháy sạch khiến hai mắt đỏ rực như bó đuốc lớn, “Tên súc sinh này, đã làm ra chuyện gì, trăm cũng đều rõ hết cả!”

“phụ hoàng, thật đúng là hoàng muội dụ dỗ nhi thần mà...” Thác Bạt Hoàng nói bi thương.

“Hành tung thái tử không hợp lễ nghĩa, dạy mãi không sửa, phé làm thứ dân, áp tải cả đêm tới hoàng lăng phía đông, không được bước chân nửa bước ra khỏi hoàng lăng!” Ngụy hoàng giọng đầy bi thương, trầm thấp, đôi mắt hiện lên thất vọng và sự ghét cay ghét đắng.

“Phụ hoàng.... “Thác Bạt HẠo túm chặt lấy áo bào của phụ hoàng, kinh hoàng khóc cầu, “Nhi thần biết sai rồi.... Nhi thần thật sự biết sai rồi... Phụ hoàng tha cho nhi thần một lần đi, chỉ một lần cuối thôi...”

Ngụy hoàng thờ ơ, nhìn đi nơi khác. Thác Bạt HẠo biết lần này thực sự là bị phé đi, thất kinh, thấy Tứ Hoàng đệ, như thấy cứu tinh, “Lão tứ.... Lão Tứ...”

Thị vệ tiến vào, bắt lấy thái tử. Hắn phản kháng kịch liệt, cầu xin phụ hoàng tha thứ, kêu gọi lão Tứ. Hắn bị đưa ra ngoài, càng không ngừng kêu gọi “Phụ hoàng”. Diệp Vũ thấy hắn nói một câu cuối, thật đáng nghiền ngẫm. Hắn nói: lão Tứ, người hại ta....

Nàng đỡ Ngụy hoàng ngồi xuống, “Phụ hoàng bớt giận”

Ông vừa ngồi xuống ánh mắt chậm rãi khép lại, ngắt đi.

Lâm Thái y chẩn đoán, Ngụy hoàng bị đả kích quá độ nên mới ngất đi. Lần này, Ngụy hoàng hôn mê nửa canh giờ mới tỉnh lại. Diệp Vũ thương xót nhìn ông, cảm thấy ông thực đáng thương, bị mấy đứa con trái làm tức giận tới mức ngất mấy lần.

Đầu tháng giêng, ông nằm trên giường dưỡng bệnh, khí sắc rất kém, tinh thần uể oải, chỉ nói mấy câu đã cảm thấy không được khỏe. Nàng hỏi Lâm thái y xem có phải phụ hoàng bị đại nạn giáng xuống rồi không?

Lâm Thái y nói, nếu bệ hạ có thể qua được cửa ải này, thì có thể còn sống được mấy năm nữa, nếu không thì đó là ý trời. Nàng hiểu.

Thác Bạt hoàng tiến cung thăm, sai cung nhân hầu hạ cho tốt. Họ cùng vào thiên điện, bảo cung nhân lui ra. Diệp Vũ không phải không châm chọc nói, ‘Hàn Vương tử, Vệ Vương bị phế, thái tử thì cứ nghĩ ngồi yên ổn trên vị trí thái tử, thậm chí còn yên ổn ngồi trên đế vị, ai ngờ bọn họ gây bất ve, chìm sẽ rình mồi; lại càng không ngờ được, hắn có kết cục thế này, là bị kẻ cực kỳ tin tưởng âm thầm thọc một dao chí mạng’

“Nàng thử nói xem, thâm thọc một dao chí mạng là thế nào” Hắc nói đầy hứng thú.

“Vương gia đoán được thái tử có dục tà, liền tương kế tựu kế để cho phụ hoàng được tận mắt nhìn thấy cảnh thái tử xâm phạm ta. Như thế, phụ hoàng trong cơn giận dữ, nhất định sẽ không tha tội cho thái tử.

“Sao ta biết được đêm qua thái tử sẽ đi lăng Văn Các chứ?”

“Vương gia tính toán như thần, sao lại không biết chứ? Hay là nói, toàn cục đêm qua, đều là do một tay Vương gia bố trí, phụ hoàng, thái tử, còn có ta nữa, đều là quân cờ của Vương gia cả”

Thác Bạt Hoàng vỗ tay, “Bố cục của ta, dù tình diệu thế nào, cũng bị nàng nhìn thấu cả, có thể thấy cũng chẳng cao minh cho lắm”

Diệp Vũ bĩu môi cười khế, “Ta nhìn thấu toàn cục của ngươi, cũng là ta là một quân cờ nghe lời. Ta không rõ là, làm sao ngươi lại cho phụ hoàng tới Lăng Văn Các được nhỉ?”

Đuôi mắt hắc nheo lại lạnh băng, “Thái tử ở trên yến tiệc say rượu nói mê sảng, đầu óc choáng váng, muốn ra ngoài hít thở không khí. Ta sai người theo dõi hắc, nếu hắc thật sự vào Lăng Văn Các, thì thả pháo báo. Cung yến bên ngoài nhìn thấy pháo báo, lập tức tới bấm báo trước ngự tiền, bảo thái tử uống rượu say quá, thần trí không rõ, đi về đường Lăng Văn Các. Phụ hoàng nghe được mất báo như thế, dĩ nhiên là vội vàng chạy tới, tóm gáy rồi”

“Thì ra là thế. Mưu kế của Vương gia thật tuyệt vời” nàng giơ ngón tay cái lên, nghĩ, sao hắc biết được Thái tử sẽ tới Lăng Văn Các vào đêm giao thừa chứ nhỉ.

“Ta nói rồi, người nhất định thắng trời”

Hắc tin, thái tử nhất định sẽ đo Lăng Văn Các. Bởi vì, bốn ngày trước, hắc có nói chuyện qua với thái tử.

Thác Bạt Hạo tính chết, nhằn nài mấy ngày thấy phiền lòng nóng ruột, Thác Bạt Hoàng lại hợp thời góp thêm lời, nói với hắc, “Thái tử, đêm Giao thừa phụ hoàng tổ chức yến tiệc trong cung nhất định sẽ uống khá nhiều rượu ở trên yến tiệc, không tá túc qua đêm ở chỗ phi tần, chỉ là ở điện Thừa tự. Nhưng phụ hoàng uống nhiều rượu sẽ ngủ không tỉnh được, thái tử ra cung về phủ hay là tá túc ở đâu đó qua đêm, chắc phụ hoàng ngủ cũng không biết đâu”

Nghe vậy, Thác Bạt Hạo cười rộ lên vui vẻ, tâm tư chuyển động.

“Lúc này đây, thái tử vĩnh viễn không thể xoay người được nữa” Diệp Vũ lo lắng hỏi, “Nhìn ra được phụ hoàng có tình cha con với thái tử, không ai sánh bằng”

“Dù phụ hoàng có tâm tư này, ta cũng không cho phép” mắt Thác Bạt Hoàng ánh lên sắc lạnh. Nàng nhếch môi cười, cách tốt nhất là diệt trừ tận gốc, để cho thái tử biến mất vĩnh viễn.

Hắc sẽ thâm sát hại Thác Bạt Hạo sao? Còn ngụy hoàng có bao nhiêu ngày nữa, trước mắt không thể xác định được, hắc có kiên nhẫn đợi được không? Hắc có thể xuống tay với chính phụ thân ruột không thích của mình không đây?

Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, cứ lo lắng đăm chiêu nghĩ tới lúc mọi chuyện biến thành sự thật. Thác Bạt Hoàng đưa tay ra vuốt khế tóc mai nàng, cử chỉ dịu dàng, “Thác Bạt Hoàng ta doná được gì thì sẽ không chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu! Thác Bạt Hoàng ta đã nhìn trúng cái gì, thì nhất định cái đó phải thuộc về ta!”

Giọng đành thép, chói tai xuyên vào tai. Dù có là gì đó của người khác, hấn cũng sẽ đoạt bằng được, biến thành của hấn, coi như vốn là của hấn.

Giờ Ngụy hoàng bệnh nặng, đối với Thác Bạt Hoàng mà nói, để vị, hoàng quyền, dễ như trở bàn tay. Hấn sẽ đợi Ngụy hoàng bằng hà sao? Diệp Vũ nghĩ rất nhiều, nghĩ tới mình và Minh Phong. Nàng giúp Thác Bạt Hoàng chiếm được để vị, giang sơn, hấn có tuân thủ hứa hẹn, để cho họ rời đi không?

“Không có ai có thực lực tranh giành với vương gia nữa, ta hy vọng người nói không được nuốt lời”

“Còn chưa đi tới tận cùng, thì chưa kết thúc được, trước mắt nói tới chuyện này còn quá sớm đó” mắt Thác Bạt Hoàng ánh lên sắc lạnh.

“Tiếp theo Vương gia có tính toàn gì không?”

Hấn vẫy tay, nàng đi tới gần, hấn thì thào mấy cây bên tai nàng. Nàng lập tức chấn động tinh thần.

Sở quốc, hoàng cung Kim Lăng.

Bóng đêm đen như mực, đen cả tòa hoàng cung, gió lạnh thổi vù vù như khó như than. Trên lầu cửa thành có cấm lá cờ, đón gió tung bay, phần phật lay động. Một vị công công mang theo một ngọn đèn sáng, dưới ánh sáng đèn mờ ảo soi rõ bóng áo màu vàng đang bước xa kia.

Người đó đang đứng, áo long bào lay động, bay theo gió, dưới bóng đêm, bóng dáng trong đó trở nên cô tịch, bi thương.

Mặt hấn lạnh đẹp, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm đầy trong trẻo lạnh lùng, cứ như đã nhiều ngày rồi, trên đường đi lấp đầy tuyết đọng.

Vũ Nhi, nàng đang ở đâu?

Vũ Nhi, cả cuộc đời này, nàng và ta không còn được gặp lại nhau nữa sao?

Trong lòng Sở Minh Hiên có nhiều điều muốn nói, nhưng nàng đã từng muốn nghe chưa?

Vũ Nhi, nàng có biết không, giang sơn gấm vóc này, nếu nàng mất rồi, thì đã không còn màu sắc gấm vóc nữa.

Tất cả mọi thứ ta làm, còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Có một người đi lên thành lầu, hướng về nơi này. Sở Minh Hiên quay đầu nhìn thấy là người đã phái đi tìm Vũ Nhi, hỏi thản nhiên, “Vì sao hồi kinh?”

“Ty chức có chuyện quan trọng cần bẩm báo” Kẻ áo đen đáp.

“Nói!” Sở Minh Hiên phát tay, công công lập tức lui ra ngoài một trượng.

“Hàn Vương tử, Vệ Vương tử Ngụy quốc bị phế, thái tử Thác Bạt Hạo cũng bị phế, không có chiếu thì không thể ra khỏi hoàng lăng phía đông nữa bước”

“Nói vậy, không còn ai tranh vị với Tề vương nữa rồi?”

“Ty chức đã nghĩ tới, lấy mưu lược của Tề Vương, qua mấy ngày nữa, Ngụy quốc nhất định sẽ đổi chủ”

“Tề vương quả nhiên là kẻ không tầm thường” Sở Minh Hiên lạnh mắt đứng, cả khoảng rộng lớn trước mặt nhీm đen, không nhìn thấy hướng nào cả.

“Ty chức còn nghe được một chuyện” Kẻ áo đen bẩm báo trình trọng.

“Chuyện gì?”

“Ngụy hoàng có nhận một nghĩa nữ, được phong làm công chúa Cẩm Ninh. Ty chức nghe nói, Ngụy hoàng coi nàng ấy như con ruột, rất sủng ái, nhưng Hàn Vương tử, Thái tử bị phế đều có liên quan tới nàng”

Sở Minh Hiên hơi chút tò mò, “Cô gái này tên là gì?”

Kẻ áo đen đáp, “Diệp Huyền”

Sở Minh Hiên chấn động, Diệp Huyền ư? Chuyện này đúng lúc hay là... Diệp Vũ, Mộ Dung Huyền, kết hợp cả hai thì thành Diệp Huyền...

Tay hắn đột nhiên run bắn lên, Vũ Nhi, là nàng đó ư? Kẻ áo đen lại nói, “Tề Vương và công chúa Cẩm Ninh hình như có quan hệ khác thường, ty chức đã theo dõi công chúa Cẩm Ninh, nhưng lại bị người Tề Vương chặn lại. Ty chức chỉ đứng xa xa liếc mắt nhìn qua công chúa Cẩm Ninh một cái...”

“Là Diệp Vũ sao?” Sở Minh Hiên tim kích động đập mạnh.

“Do khoảng cách quá xa, ty chức nhìn không rõ cho lắm. Song ty chức đã nghĩ tới, công chúa Cẩm Ninh và người bề hạ muốn tìm có vẻ hơi giống nhau”

Hắn nắm chặt tay thành quyền, Vũ Nhi, nàng thế mà lại đi Ngụy quốc, thế mà lại trở thành công chúa Ngụy quốc, thế mà lại làm bạn với Tề vương.

Mây kiếm của hắn tổng bóng đêm dương cao như hai thanh kiếm thần bí, “Tiếp tục đi tìm hiểu thêm, trăm phải biết rõ, nàng ấy có phải là Vũ Nhi hay không?”

Kẻ áo đen nhận lệnh rời đi. Đôi mắt Sở Minh Hiên nhìn về nơi xa, ánh mắt như đang tìm kiếm, xuyên thủng bầu trời đen tối về phía bắc.

Tĩnh dưỡng bốn ngày, bệnh Ngụy hoàng cũng đỡ hơn chút, nhưng nếu là xử lý chính sự, phê duyệt tấu chương thì chưa tới nửa canh giờ đã thấy đau đầu không khỏe rồi. Cứ thế, có tới mấy vị trọng thần lên tấu, sắc lập thái tử, giải ưu phiền đỡ cho bề hạ, để bề hạ tĩnh tâm dưỡng bệnh; còn không, quốc sự nặng nề, chính vụ nhiều, ai sẽ xử lý đây?

Ngụy hoàng chấp chương giang sơn đã nửa đời rồi, có được khá nhiều công lao về văn hóa giáo dục, tuy long thể còn ốm nhẹ, nhưng vẫn có uy vọng. Một triều thần khác phái vẫn duy trì với triều thần ủng hộ Thác Bạt Hoàng đột nhiên khắc khẩu ở Kim Điện, càng lúc càng làm to chuyện, lại ra tay quá nặng. Ngụy hoàng giận dữ, nói chuyện sắc lập thái tử là chuyện quốc gia nên làm, có liên quan đến giang sơn xã tắc, cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Diệp Vũ biết, Thác Bạt Hoàng sau khi về Ngụy quốc, đã bắt tay vào mượn sức người, lòng người, kết bè kết cánh giờ trọng thần trong triều một nửa là do hắn làm chủ, sai đâu đánh đó, gây áp lực cho Ngụy hoàng phải sắc lập hắn làm thái tử.

Ngày này, Diệp Vũ đang bón cháo cho Ngụy hoàng, Thác Bạt Ngưng tới thăm phụ hoàng.

“Phụ hoàng, hôn sự của nhi thần tạm thời hoãn lại sau, đợi khi nào phụ hoàng khỏe lại, làm cũng không muộn” Thác Bạt Ngưng nói điềm nhiên.

“Con ngoan” Ngụy hoàng hí mắt cười nói, “Vì muốn Ngưng Nhi mau xuất giá, trăm phải nhanh khỏi mới được”

“Phụ hoàng.... “Nàng xấu hổ ngượng ngùng.

“Đại nhân.....Không thể đi vào.... Đại nhân...”

Từ đại diện truyền tới tiếng sót ruột của an Thuận. Một lát sau, năm trọng thần xông thẳng tới tẩm điện thiên tử, tuy có cung kính hành lễ, song thái độ thì rất ngang ngạnh. Ngụy hoàng tức giận trợn trừng mắt, “Các ngươi.... Dám quấy nhiễu trăm tĩnh dưỡng...”

Lý đại nhân nói, “Bề hạ bớt giận. Long thể bề hạ bị ốm, đã ba ngày mà không đỡ, thần chờ quá bất đắc dĩ đành lấy cách này diện thánh ạ”

Tần đại nhân nói, “Long thể bệ hạ bị bệnh nhẹ, nên tĩnh dưỡng là đúng, nhưng nước một ngày không thể thiếu vua, quốc sự không thể không người xử lý. Thần kính xin bệ hạ sớm lập thái tử, để thái tử quản lý đất nước, giúp bệ hạ xử lý chính sự, chẳng phải là đẹp cả đôi đường hay sao?”

“Chuyện sắc lập thái tử, trăm tự có chủ trương, người đừng nhiều lời làm gì” Ngụy hoàng nóng giận trách mắng, “Lui ra!”

“Bệ hạ cứ từ chối mãi, hay cho rằng chưa chọn được Tề Vương phi thái tử chứ?”

“Long thể bệ hạ đã yếu rồi, chẳng may có chuyện xảy ra, chưa lập thái tử, lòng người trong triều không yên, sẽ sinh ra nội loạn. Lúc đó, nếu như Tần quốc, Sở quốc nhân cơ hội xuất binh, đại quân tiếp cận, Đại Ngụy quốc ta sẽ nguy đó”

Ngụy hoàng tức tới mức mặt đen sì lại, có khả năng bộc phát bất cứ lúc nào, “Điều dễ hiểu như thế, sao trăm không biết chứ?”

Lý đại nhân hỏi, “Bệ hạ cứ chậm trễ không lập thái tử, có phải đã có ý chọn người khác rồi không ạ?”

Tần đại nhân nói, “Hay bệ hạ nghĩ tới phế thái tử còn có khả năng nên cố tình cho phế thái tử hồi kinh ạ?”

Ngụy hoàng thở không được, ôm ngực, hai mắt chậm rãi nhắm lại, bộ dạng thống khổ vô cùng. Thác Bạt Ngưng nói đầy hung hãn tức giận, “Các người cứ bức phụ hoàng như vậy, có phải định ép phụ hoàng tức chết không hả? Hay là định bức cung đấy?”

Cả năm người cúi đầu, vẫn như cũ không chịu lùi ra khỏi tấm điện. “Cút mau đi!” Nàng rống lên, lấy tay đẩy họ, An Thuận cũng tới giúp, lúc này năm người mới rời đi. Diệp Vũ nhìn Ngụy hoàng nhắm mắt điều tức, bất giác cảm thán, con người sống chết, dù cho có là cứu ngũ chí tôn thì cũng vẫn bị triều thần bắt nạt cả.

Đêm nay, nàng đang định về Lăng Vân Các, Ngụy hoàng lại gọi nàng lại, trầm hỏi, “Huyền Nhi, con có muốn biết vì sao trăm lại chậm chạp không muốn lập Tề Vương làm thái tử không?”

“Phụ hoàng cứ nói, nhi thần xin nghe ạ”

“Trong mấy đứa con trai của trăm, thích nhất vẫn là thái tử, nhưng thái tử lại quá hoang dâm vô độ, bảo thủ, làm tổn thương lòng trăm. Hàn Vương, Vệ Vương có tài thực, nhưng người có mưu lược lại là Tề Vương” Tiếng của ông có vẻ già cả hẳn, “Tề Vương ở Sở quốc hơn mười năm, trăm thấy nó có tài có mưu, làm việc cẩn thận, rất giống lắm hồi trẻ, trăm thật sự rất vui”

Nàng thản nhiên cười, “Tề Vương thực sự là rồng phượng trong biển người, nhưng vì sao phụ hoàng...” Ngụy hoàng lại nói, “Tuy hẳn giấu rất kỹ, nhưng trăm vẫn nhìn ra được, dã tâm của nó bùng bùng, còn muốn ngồi trên đế vị của trăm hơn bất cứ kẻ nào. Trăm đã nói qua với nó, nó lần nữa biểu hiện trí thông minh, phụ tá thái tử, trợ giúp thái tử đắc lực trọn vẹn. TRăm rất tin, không ngờ...”

Diệp Vũ hiểu, không ngờ thái tử chỉ là một quân cờ của Thác Bạt Hoàng mà thôi. Ngụy hoàng bị Thác Bạt Hoàng che mắt, nên mới tạo thành cục diện hôm nay.

“Giờ trên Kim Điện, trăm còn nhìn không rõ thì đúng thật là hồ đồ rồi” Ông vừa hối hận vừa tức giận, “Hàn Vương tử, Vệ Vương và thái tử bị phế, đều là bố cục của Tề Vương. Huyền Nhi, con cũng là một quân cờ của Tề Vương”

“Phụ hoàng... Nhi thần là do bất đắc dĩ...” Nàng nói như xin lỗi, đồng tình với tình cảnh hôm nay của ông.

“Trăm không trách con. Trăm biết con là quân cờ do Tề Vương an bài bên cạnh trăm, nhưng con đến tóm lại đã đền bù được tiếc nuối suốt đời của trăm” Ông vỗ vỗ tay nàng, hiền hòa như cha vậy.

“Phụ hoàng, nhi thần không muốn có người nào vì con mà chết, cũng không nguyện hại người... nhưng cục diện này, con không thoát khỏi liên quan...” Diệp Vũ nói thành khẩn, lệ long lanh, “Phụ hoàng cần nhi thần làm gì, nhi thần sẽ cố sức làm”

Ánh mắt Ngụy hoàng đục ngầu bỗng trở nên trong veo vài phần, “Nó muốn giang sơn của trăm, trăm cho nó!”

Mồng chín tháng giêng, âm lịch. Gió lạnh thấu xương như dao cắt, quất thẳng vào mặt, lại như gió đao cắt mặt. Thác Bạt Hoàng đứng hèn mà đến, bước chân vào cánh cửa điện Thừa tư.

Diệp Vũ đứng ở cửa đại điện nhìn hần. Hần mặt áo khoác trên người tung bay, đằng hoàng cuồng ngoạ, cứ như chim đại bàng, từ trên cao nhào xuống, cũng từ trên cao quan sát con mồi, giống như một thanh kiếm sắc bén, sắc vô cùng, không gì đỡ được.

Hần đã thay đổi, thần sắc ngạo tuyệt, ánh mắt lạnh khốc, toàn thân vờn quanh một luồng khí lạnh liệt.

Thác Bạt Hoàng đi tới trước mặt nàng, im lặng nhìn nàng một lát, rồi đột nhiên cúi đầu, khẽ hôn nhẹ lên mặt nàng.

Đột nhiên bị tập kích, nàng không phòng bị, lại bị hần khinh bạc trước mắt công chúng. Huynh trưởng đột nhiên khinh bạc hoàng muội, gan tày trời này, khiến người ta lú cả lưỡi.

Còn hần có e ngại gì đâu? Diệp Vũ oán hận trừng mắt nhìn hần, hạ giọng cả giận nói, ‘Người định hủy trong sạch của ta sao?’

“Nàng có còn trong sạch nữa sao?” Hần cười vô lại.

“Tên khốn nạn!” Nàng dùng sức đập mạnh lên chân của hần. Thác Bạt Hoàng mặc nàng dẫm, bỗng kéo tay nàng đi về hướng tẩm điện. nàng liều mạng giật tay ra, nhưng hần quyết không buông tay, nàng cũng đành mặc kệ.

Ngụy Hoàng nằm dựa vào trên long tháp, thấy cảnh này, tức giận tới mức mày dướn cao lên, đôi mắt tròn tròn, “Súc sinh! Nó là hoàng muội của ngươi! Buông nó ra!”

“phụ hoàng, nàng không phải là hoàng muội của nhi thần, là người phụ nữ của nhi thần” Thác Bạt Hoàng giơ cao tay lên, để cho ông nhìn thấy cả hai đang nắm tay nhau, “Từ lúc ở Sở quốc, nàng ấy đã là nữ nhân của nhi thần rồi ạ”

“Các người...” mắt Ngụy hoàng co lại, ngực thở càng lúc càng nặng, thở “hồng hộc”

Diệp Vũ giật tay ra, chạy qua, vỗ vỗ cho ông thông khí, “Phụ hoàng, không phải như vậy... Là hần cố ý chọc giận phụ hoàng ạ...”

Ông thở đỡ hơn chút, Thác Bạt Hoàng đi tới, nàng vội vàng nói, “Người nói ít vài câu đi, cố tích chút đức đi!”

Thác Bạt Hoàng cười tà ác, miệng trêu tức, “Phụ hoàng triệu nhi thần đến, có gì sai bảo ạ?”

“Người nghĩ muốn cái gì, trẫm cho người” giọng Ngụy hoàng trầm trầm, lại nói từng từ ra một, “Trẫm cái gì cũng cho người, chỉ có một thứ không thể cho người được”

“Phụ hoàng nói là giang sông Đại Ngụy, ngại vàng hoàng đế sao ạ?” Thác Bạt Hoàng cười, lấy từ trong tay áo ra một quyển chiếu thư, “Hay là nói chiếu thư truyền ngôi này?”

Ngụy hoàng tròn mắt há hốc mồm, Diệp Vũ kinh ngạc tốt đồ. Cuốn chiếu thư này, là tự tay Ngụy hoàng viết, tự tay giao cho An Thuận, phân phó An Thuận giấu cho kỹ, vào thời điểm thích hợp thì mới lấy ra.

Tuy chiếu thư truyền ngôi có nói là thuộc về Thác Bạt Hoàng, do an Thuận cất giữ, thì phải là bảo đảm một điều, ở thời khắc mấu chốt, lại là một chiêu cứu mạng.

Nhưng chiếu truyền ngôi lại đang nằm trong tay Thác Bạt Hoàng... Xem ra như thế, An Thuận là người của hần rồi. nàng lại cảm thấy hần thật đáng sợ, hần mua chuộc vô số người, tâm cơ sâu, mưu lược sâu, tài trí sâu, không ai ở Ngụy quốc có thể sánh kịp. Nếu so với Sở Minh Phong thì sao? Có lẽ lực lượng cũng ngang nhau đi.

“Chuyện phụ hoàng truyền ngôi cho nhi thần, nhi thần tạ long ân của phụ hoàng” Thác Bạt Hoàng mỉm cười sáng lạn mà nham hiểm, “Mới rồi phụ hoàng nói, chỉ có một thứ không thể cho nhi thần được, không rõ là thứ gì ạ?”

“Giang sơn, mỹ nhân, người chỉ có thể chọn một” Đôi mắt Ngụy hoàng phải là ma quỷ ở dưới địa ngục lên.

192. Chương 195: Kết Cục (2) Ra Khỏi Thành

Cửa phòng vẫn không hề nhúc nhích. Diệp Vũ khóc rống lên nước mắt tuôn trào, nói đau thương, “Minh Phong, sao huynh lại nhẫn tâm đến vậy chứ?” Sao huynh có thể đối xử với ta vậy chứ... Cho dù huynh không muốn liên lụy ta, cho dù huynh muốn trả tự do cho ta, cho dù huynh không cần ta nữa, nhưng mà cũng không thể không gặp để giải quyết vấn đề này sao?

Nàng khóc nói, ‘Lúc đó, huynh nói, huynh một quả, ta một quả, tạo thành đôi, huynh đã quên rồi sao?’

Thác Bạt Hoàng thấy nàng bi thương đau đớn như vậy thì mềm lòng, rồi vững tâm. Hắn đi qua, nắm lấy cánh tay nàng, “Hắn không muốn gặp nàng, đi thôi”

Nàng gỡ tay hắn ra, rống lên đầy bi phẫn, ‘Minh Phong nhất định gặp ta’

“Nàng có khóc thế nào, cầu xin ra sao, hắn cũng sẽ không gặp nàng đâu, nàng vẫn nên chết lòng đi!” Hắn giận nói, túm chặt tay nàng, mạnh mẽ kéo nàng đi.

“Phải đi, chính người đi đi!”

“Ta còn có rất nhiều chuyện, chẳng hơi đâu mà cùng nháo với nàng trong này đâu!”

“Ta không cần người giúp ta nữa, người muốn đi, chẳng có ai ngăn người đâu!” Diệp Vũ rống lên, lệ tuôn trào. Thác Bạt Hoàng tức giận, túm chặt nàng đi. Nàng không địch lại sức với hắn, đành đặt một quả uyên ương khẩu trước cửa. “Minh Phong, ta đem uyên ương khẩu đặt ở cửa... Lần sau đến, ta sẽ đeo... Minh Phong...”

Tiếng khóc càng ngày càng xa, cho tới khi biến mất không thấy. Cửa phòng chậm rãi mở ra, mắt Sở Minh Phong nhuốm lệ, không nhìn thấy vũ Nhi ngày nhớ đêm mong, chỉ nhìn thấy trên đất có một quả huyết ngọc uyên ương khẩu. Cầm uyên ương khẩu, đóng chặt cửa phòng, hắn nhìn vào uyên ương khẩu vẫn còn hơi ấm của nàng, lệ nóng lại lạnh lẽo chảy xuống. Hôn lên trên huyết ngọc, cứ coi như đang hôn lên cánh môi mềm mại của nàng vậy.

Vũ Nhi, thực xin lỗi...

Ở phủ Tề vương nghỉ ngơi ba ngày, Sở Minh Lượng đã mất hết bình tĩnh rồi. Kể hầu hạ thật sự chu đáo, nhưng dù có chu đáo thì đều nhắm mắt theo đuôi nàng, đi nhà xí cũng đi cùng nàng. Nàng ta biết, họ phụng lệnh Thác Bạt Hạo, coi chặt nàng. Nàng định ra cửa, họ ngăn lại, nàng nổi giận, bảo muốn đi dạo trên đường.

“Bệ hạ phân phó, công chúa không thể tùy ý ra phủ”

“Vậy bệ hạ tới lúc nào mới đến Vương phủ đây/” Nàng thở mạnh hỏi.

“Nô tì không biết” Thị nữ đáp.

“Thác Bạt đại ca lúc nào đến người cũng không biết, chẳng lẽ muốn ta cả đời đợi mãi trong phủ sao?” Sở Minh Lượng tức giận kêu lên, “Bản công chúa hiện giờ sẽ ra cửa, các người dám ngăn cản, bản công chúa sẽ bảo Thác Bạt đại ca trị tội chết cho các người. Nhưng mà các người muốn đi theo, bản công chúa cũng không phản đối”

Vì thế, hai thị nữ cùng nàng ra cửa, đi vào phố xã nhộn nhịp. Sở Minh Lượng nhìn đông ngó tây, mua rất nhiều thứ, bốn tay thị nữ ôm không đủ, nhưng không chứa nổi, khiến các thứ rớt hết xuống đất, c hỉ đành cố nhặt lên, lại muốn đuổi kịp nàng ta, mệt thảm quá.

Nàng đi vào một cửa hàng tơ lụa, nhìn trúng một bộ váy đẹp vải tốt, thì mặc vào thử xem. Hai thị nữ chỉ đành chờ ở trước cửa.

Nhưng mà chờ mãi chờ mãi, cũng không thấy công chúa đâu. Các nàng phát hiện ra không thấy nàng ta, nàng ta đã sớm chạy tới hoàng cung mất rồi. Sở Minh Lượng chạy tới hoàng cung, thị vệ cửa cung vẫn ngăn nàng ta lại, nàng ta mang tư thế công chúa, quát to trắng trợn, “lần trước các người chưa biết thân phận của ta, giờ còn không biết sao? TRánh ra!”

Bất đắc dĩ thị vệ đành phải cho đi. Đúng lúc này là giờ ăn trưa, nàng ta đoán, Thác Bạt Hoàng hẳn đang dùng bữa. Vì thế nàng ta hỏi cung nhân mới biết được hẳn đang ở điện Chiêu Hòa. Dọc đường đi hỏi ba cung nhân mới tìm được điện Chiêu Hòa. Trước cửa điện không có thị vệ, nàng ta cảm thấy có chút kỳ lạ, chẳng lẽ là giờ giao ban sao?

Ba ngày nay, nàng ta nói bóng nói gió với thị nữ phủ Tề Vương, Thác Bạt Hoàng chưa sắc phong hoàng hậu, có mấy phi tần, đợi chút, các nàng ấy nói nhanh quá, cũng không lộ ra nửa câu nào cả.

Vừa nghĩ Sở Minh Lượng vừa âm thầm quyết định điều tra, điều tra liền đi vào sườn đông cửa sổ, nhẹ chân tay tới gần, trông thấy cảnh trong điện. Quả nhiên, hẳn có phi tần. Tiếc là nàng kia quay lưng lại phía nàng ta, nàng ta không nhìn thấy dung mạo của nàng kia. Nhưng mà vì sao phi tần kia lại mặc đơn giản vậy chứ?

“Nào, ăn nhiều chút nào” Thác Bạt Hoàng gấp rau cho vào bát Diệp Vũ.

“Bệ hạ, công chúa và lâm đại ca thành thân ngày ấy, công chúa muốn ta tới, còn muốn ta tới dự lễ của công chúa nữa” Nàng nói diêm dăm.

Sở Minh Lượng thấy kỳ lạ, vì sao giọng phi tần này thấy quen thế? Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn, nàng ta nghĩ mãi không ra giọng phi tần này giống người nào. Phi tần này có quen biết với Lâm Trí Viễn ư? Là quan hệ gì nhỉ? Sở Minh Lượng thấy tò mò với phi tần này quá.

Ánh mắt Thác Bạt Hoàng trầm xuống, “Thành thân không phải như vậy, có gì hay chứ”

“Nghĩ đến công chúa cần có người đi cùng” Bộ mặt Diệp Vũ trong trẻo lạnh lùng như nước, “Nếu bệ hạ không đồng ý, vậy thì quên đi. Nhưng Lâm đại ca tóm lại vẫn là đường huynh của ta, ngày vui của huynh ấy, nếu ta không đi, thật sự rất tiếc nuối”

“Vậy thì đi thôi, sớm đi rồi về” Giọng hắn cất lên nặng nề.

“Vâng” Nàng cười khê. Sở Minh Lượng kinh ngạc, phi tần này sao không xưng là “nô tì” có thể thấy địa vị phi tần này trong lòng hắn thế nào rồi. Đến tốt cùng phi tần này là loại người thế nào?

Ăn trưa xong, Thác Bạt Hoàng đứng lên, kéo Diệp Vũ đứng dậy, nắm lấy hai tay nàng, “Vũ Nhi, muộn chút ta sẽ tới Lăng Vân Các dùng bữa”

Sở Minh Lượng sợ ngây người. Phi tần kia, dĩ nhiên là Diệp Vũ! Hắn còn gọi nàng ấy là “Vũ Nhi” nữa, còn nhìn một bên mặt của nàng ấy, chẳng phải là Diệp Vũ thì là ai chứ?

Mà hắn thế nhưng không xưng là “trẫm”! Đến tốt cùng chuyện này là sao? Vì sao Diệp Vũ lại ở trong này chứ? Vì sao họ lại ở cùng một chỗ vậy? Vì sao....

“Nàng về trước đi” Thác Bạt Hoàng nghe được động tĩnh ở cửa sổ, mặt lạnh te. Diệp Vũ khê hạ mình, xoay người rời đi. Vừa ra khỏi điện, nàng đã nghe thấy một tiếng gọi giận dữ, “Diệp Vũ!”

Nàng dừng lại, chậm rãi xoay người, thấy một cô gái chạy tới, đang nổi giận dùng dưng, lại thấy Thác Bạt Hoàng cũng vội vàng đi tới.

Là công chúa An Nhạ Sở Minh Lượng!

Thác Bạt Hoàng trở mắt nhìn Diệp Vũ trúng một cái tát, định lên ngăn lại vẫn ngăn không nổi.

“Công chúa....” Nàng trợn mắt há mồm, công chúa thế mà cũng đến Lạc Dương, vừa thấy mặt mình thì đã tặng ngay cho mình một cái tát rồi.

“Người dám đánh người hử?” Hắn thô lỗ gạt tay Sở Minh Lượng ra, ngăn nàng ta lại ra tay lần nữa.

“Thác Bạt đại ca, vì sao huynh lại đối xử với ta như vậy?” Sở Minh Lượng hỏi đầy đau thương.

“Ở đây không có “Thác Bạt đại” chỉ có hoàng đế Ngụy quốc” Thác Bạt Hoàng cất giọng lạnh băng, nói nặng lời, ‘Vẫn xin công chúa tự trọng cho’

Nàng ta không dám tin cảnh trước mắt này, đôi mắt đẹp lấp lánh lệ. Diệp Vũ đoán, nàng ta hẳn vừa rồi đã thấy cảnh trong đại điện kia rồi, “Công chúa, xin hãy nghe ta nói...”

Đôi mắt Sở Minh Lượng bị lửa giận ngập tràn, nói bi phẫn, ‘Người biết rõ ta thích là Thác Bạt đại ca, vì sao còn tranh với ta? Ta có hai hoàn huynh đã thích người rồi, Thẩm Chiêu cũng thích người nữa, người còn thấy chưa đủ sao? Người đồ hạ lưu vô sỉ!’

“Bốp” một cái, một tiếng tát mạnh vang lên. Bàn tay Thác Bạt Hoàng, đánh vào hia má nàng ta, “Nói thêm câu mắng nàng ấy nữa, trăm tuyệt đối không khách sáo đâu!”

Nàng ta khó hiểu nhìn hắn, vì sao Thác Bạt đại ca lại bảo vệ Diệp Vũ như thế? Vì sao lại biến thành vậy chứ? Vì sao.... Lửa giận đốt sạch, nỗi đau và lo lắng không cùng khiến người ta khó mà nhẫn nại nổi. Nàng ta nghĩ đến mình thật lòng coi nàng ấy như hoàng tẩu, thế mà lại cướp nam nhân của mình; nàng ta nghĩ đến nam tử mình thích, vì bảo vệ cô gái khác mà tát mình một cái.

Diệp Vũ về Lăng Vân Các, ở đại điện Chiêu hòa chỉ còn Thác Bạt hoàng và Sở Minh Lượng im lặng nhìn nhau. Hắn uống chén trà, đặt chén xuống, nàng thấy hắn ta thanh thản như vậy, lại càng thêm tức giận, “Huynh không có gì nói với ta sao?”

“Ở đây không có Thác Bạt đại ca, chỉ có hoàng đế ngụy quốc”

Nàng mới nhớ tới lời hắn nói vừa rồi, lại đau lòng và tức hận. Hoàng đế Ngụy quốc trước mặt đúng thật là Tề Vương Thác Bạt hoàng lúc trước, song không còn là nam tử mà nàng biết nữa. Giờ hắn mặc áo long bào màu vàng có quyền thế tối cao, mà gương mặt hắn vẫn lạnh lùng, tuấn tú thế kia, lại không còn cho nàng thấy thần sắc quen thuộc nữa, chỉ khiến cho nàng đau lòng lạnh lùng, tuyệt tình, chỉ để cho nàng được thưởng thức vẻ lạnh khốc, khí phách thôi. Hơn nửa năm, sao lại thay đổi lớn đến thế? Nàng có phải đã mất đi Thác Bạt đại ca rồi không? Không! Nàng không thể mất hắn...

Nàng không muốn biết vì sao Diệp Vũ lại ở trong cung Lạc Dương, cũng không muốn biết họ có quan hệ gì, nàng chỉ thầm nghĩ ở lại trong cung, với người đàn ông nàng yêu, không bao giờ tác ra nữa.

“Bệ hạ...” Sở Minh Lượng đi đến trước mặt hắn, hỏi đầy tình thâm khắc cốt, “Ở trong cung Kim lăng kia, ta với bệ hạ bên nhau, ta khắc sâu trong tâm khảm, bệ hạ lại quên rồi sao?”

“TRẫm đã sớm quên sạch cả rồi” Thác Bạt Hoàng không nhìn ánh mắt thâm tình của nàng, mắt lạnh lùng.

“Vì sao...” Nàng nói đầy bi thương uất ức, nước mắt trào ra, “Vì sao...”

“Nàng muốn biết?”

Nàng gật đầu, giọng hắn lạnh tanh, “Lúc trước trẫm cứu nàng, chỉ là đúng lúc, sau đó trẫm tiếp cận nàng, theo như lời Sở Hoàng, chẳng qua là lợi dụng nàng thôi”

Nước mắt tuôn trào như suối, Sở Minh Lượng khóc to hỏi, “Lợi dụng ta ư? Vì sao lại lợi dụng ta chứ?”

Hắn cười nhạt lạnh lùng, “Không lợi dụng nàng, thì sao tiếp cận được với Diệp Vũ chứ?”

Nàng lệ rơi đầm đìa, tan nát cõi lòng.... Vì sao hắn có thể nói sự thật ra một cách lạnh lùng tới vậy chứ? Không, đây không phải là sự thật... Không phải như thế... Nàng không tin..

“Nói thật cho nàng biết, từ lúc Vũ Nhi lưu lạc lầu Tiêu Tương ấy, trẫm đã biết nàng, hiểu nàng ấy từ lâu rồi. Nàng ấy tặng cho nàng chuỗi Kim Đào, là trẫm tặng cho nàng ấy đó” Thác Bạt Hoàng này còn biết cách lạnh băng vô tình ép người ta vào chỗ chết nữa, “Trẫm đối với công chúa chẳng có chút tình cảm nam nữ gì, vẫn xin công chúa quên trẫm đi”

“Thì ra là thế” Sở Minh Lượng hiểu ra, chẳng trách khi đó Diệp Vũ cứ nhiệt tình trù tính cho mình nữa chứ, còn dạy mình làm cách nào có được lời hứa hẹn của hắn nữa.

“Nàng đã biết sự thật rồi, ngày mai trẫm đưa nàng về Kim Lăng” Hắc đối với nàng ta, chút thương tiếc cũng chẳng có.

“Nói vậy, bệ hạ chỉ yêu có mình nàng ấy thôi ư?”

“Đúng”

“Nhưng mà nàng ấy lại chỉ yêu có hoàng huynh của ta! Nàng ấy không thương người!” nàng quát lên, lệ đầm đìa mặt. Thác Bạt Hoằng thần nhiên chớp mắt, “Hoàng huynh nàng đã chết rồi, nàng sớm đã chuyển tình sang trẫm”

Sở Minh Lượng biết rõ Diệp Vũ thâm tình với hoàng huynh mình thế nào, sao nàng ấy có thể dễ dàng di tình cho người khác chứ?

“Không! Không thể!”

“Nàng không tin, trẫm cũng chẳng cần nhiều lời” Mặt hắc lạnh lẽo, cất cao giọng, “Đưa công chúa về phủ Tề Vương”

Diệp Vũ rất lo, Sở Minh Lượng đã biết mình và thác Bạt Hoằng có chuyện, có thể gây nháo ra chuyện lớn gì không đây? Vốn định tìm cơ hội nói chuyện với công chúa, nhưng mà... thôi, mấu chốt này vẫn không cần làm phức tạp thêm nữa.

Ngày hai mươi tháng giêng, chính là một ngày rất bận rộn, khẩn trương.

Từ tờ mờ sáng, Thác Bạt Ngưng đã tỉnh, cung nhân trang điểm cho nàng. Trên hai má chấm hồng tự nhiên, đôi môi bôi son đỏ tươi, giữa hai chân mày điểm một chiếc lá đỏ, trên đầu đội mũ phượng gắn châu ngọc lạnh canh, chân đi giày gấm Kim Phượng, mặc một bộ quần áo cưới màu đỏ, đẹp đẽ quý giá, đoan trang, dáng dấp yếu điệu, đẹp tới mức khiến người ta thấy mà sợ hãi.

Nàng nhìn tân nương trong gương, vừa lòng mỉm cười. Bộ quần áo cưới này là do tự nàng đốc cung nhân chế tạo ra, lấy kim tuyến xuyên ở vạt áo, tay áo lấp lánh có thêu đoá sen, trên mặt váy thêu phượng múa hoa lệ, ánh sáng lấp lánh, hoa mỹ tới cực điểm.

Giờ lành đã đến, nàng ngồi lên kiệu phượng đi tới trước điện Cảnh an, hướng phụ hoàng bái biệt. Diệp Vũ sớm đã chờ nàng ở điện Cảnh an, nhìn nàng khóc lóc đau lòng, bất giác sầu não.

Lão Ngụy hoàng vẫn vậy, không động đậy, cũng không nói được, hai tay phát run lên, cho ăn cứ ra ngoài, chẳng khác gì người thực vật, không rõ bệnh này có còn chuyển biến tốt nữa không.

Bái biệt phụ hoàng xong, Thác Bạt Ngưng đi tới trước điện Chiêu Hòa, hướng đương kim hoàng thượng bái biệt.

Thác Bạt Hoằng đứng ở hành lang đại điện, cười thần nhiên, nói mấy câu đằng hoàng nghiêm túc, ban thưởng, rồi bảo nàng ra cung.

Sau đó, nàng lại ngồi lên phượng kiệu, cung nhân nâng kiệu đi một vòng trong cung lấy lệ, đây là tổ lòng lưu luyến với gia đình. Đây cũng là lệ mà công chúa hoàng cung Ngụy quốc xuất giá.

Chú rể cưỡi ngựa trắng đứng chờ tân nương ở cửa cung, lúc phượng kiệu xuất hiện, hắc liền sai tấu hỉ Nhạc vui vẻ lên. Sau đó chú rể Mộ Dung Diệp giục ngựa lên trước, tân nương ngồi trên phượng kiệu đằng sau, màn diễn sáo trống hướng về phủ công chúa bước vào.

Lạc Dương đã nhiều năm rồi chưa có công chúa xuất giá, bởi vậy, dân chúng đều lên trên đầu đường nhìn trận rầm rộ này.

Tiếng nhạc vui vang lên huyền ảo, vang vọng cả chín tầng trời. Phò mã ngồi trên ngựa bạch cũng rất tuấn tú, chẳng trách mà công chúa nguyện ý gả cho; nghi thức hoàng gia kia cũng thật khí phách, lừng lẫy, cung nhân kia cứ tung hoa, rải hoa theo dọc đường đi, của hồi môn toàn là vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc thật nhiều lắm sao, là thiên kim quyền quý, tiểu thư danh môn khuê tú mấy đời cũng chẳng sánh kịp.

Dọc đường rêu rao, cuối cùng đội ngũ đón dâu cũng đi vào phủ công chúa. Mộ Dung Diệp xuống ngựa, công tân nương nhập phủ, đưa vào hỉ phòng, đợi tới giờ lành đi bái đường hành lễ.

Diệp Vũ nhìn đường huynh mặc quần áo cưới, trong lòng mâu thuẫn, vừa vui mừng vừa thương cảm. Hôm nay nhà có tiệc vui, đại thần văn võ trong triều đều tới chúc mừng tân hôn, bởi vậy, phủ công chúa to như vậy cũng rộn ràng náo nhiệt, đâu đâu cũng là khách mời. Mộ Dung Diệp vội vàng đón khách, làm việc tới đầu óc choáng váng.

Thác Bạt Ngưng ngồi yên trên giường trong hỉ phòng, ngồi mãi cũng thấy không thoải mái, xoay đi xoay lại, còn định xốc cả khăn voan lên.

Diệp Vũ ở trong phòng khuyên nhủ mấy lần, bảo giờ lành cũng sắp đến rồi. Hôm nay tân nương như đang chìm trong mộng, nàng cũng như đang ở trên đám mây vậy, thật sự không đúng, bởi vì đêm nay là quan trọng nhất.

Đại lễ bái đường bắt đầu.... Xong rồi, tân nương lại tới hỉ phòng nghỉ tạm, bên ngoài yến tiệc đã bắt đầu...

Đêm nay sẽ thuận lợi sao?

Diệp Vũ vừa nói chuyện phiếm với công chúa, vừa nghĩ ngợi, lúc thì khẩn trương, lúc thì lo lắng, ngóng trông thời gian trôi qua nhanh chút, lại hy vọng chậm chút.

Cuối cùng màn đêm cũng buông xuống, người hầu nói, phò mã vẫn còn đang tiếp khách uống rượu. Như vậy lại chờ tiếp đi.

Đợi một canh giờ, Thác Bạt Ngưng đơn giản xốc khăn voan hồng lên, cau mày nói, “Thật đói quá ha, ta ăn chút điểm tâm vậy”

Lúc Mộ Dung Diệp về phòng, thì đêm cũng khuya rồi, nói với nàng, “Công chúa, Huyền muội muội phải về cung, ta lo sẽ gặp nguy hiểm, hay là ở lại trong phủ một đêm đi” Thác Bạt Ngưng cũng không nghĩ nhiều, sai người hầu đưa Diệp Vũ tới phòng khách nghỉ tạm.

Lúc Diệp Vũ rời đi, thấy ánh mắt truyền đạt ý hấn, ánh mắt thâm ý sâu sắc ấy, nàng hiểu.

“Phò mã, chúng ta còn chưa uống rượu hợp cần đó” Thác Bạt Ngưng nói mềm mại.

“Hiện giờ uống, thấy sao?” Hấn cười

“Tuyệt quá”

“Nàng ngồi xuống, ta tới rót rượu”

Mộ Dung Diệp rót hai chén rượu, dùng thân mình che lại, đem một gói thuốc bột thả vào một chén. Thác Bạt Ngưng nhận chén rượu bị bỏ thuốc kia, cười tủm tỉm cùng vòng tay uống rượu với hấn.

Chén rượu vừa uống cạn, hấn trở lại hỉ giường, ôm lấy nàng. Nàng tựa đầu vào vai hấn, cười xấu hổ quần bách, trong lòng thấy ngọt ngào. Bỗng nàng cảm thấy rất mỏi, buồn ngủ, hai mắt không mở ra được... Hấn nhìn nàng nhắm mắt lại, ngủ rất say, lại đưa tay gỡ mũ phượng, cởi giày cho nàng, đặt nàng nằm ngay ngắn trên giường, đắp chăn kỹ cho nàng. Hấn khẽ vuốt má xinh đẹp của nàng, hạ giọng nói, “Công chúa, rất xin lỗi”

Mộ Dung Diệp triệu tập tất cả người hầu kẻ hạ trong phủ công chúa, đưa cho mỗi người ba lượng bạc, lại thưởng một chén rượu. Hấn lấy ra hai vò rượu, lấy danh Phò mã rót rượu cho họ, nhìn họ uống xong rồi đi.

Chẳng bao lâu, tất cả họ đều gục xuống, mãi cho tới tận sáng sớm hôm sau mới có thể tỉnh lại được. Sau đó hấn thôi tất tất cả nên trong phủ công chúa, đem theo Diệp Vũ lách ra cửa hông rồi đi, ngồi lên chiếc xe ngựa đi thẳng tới Tiểu Uyển nhất Sở Minh Phong.

Hấn thay bộ quần áo đen đi đêm, nàng thay quần áo nam nhân, xe ngựa dừng lại, nàng dặn, “Lâm đại ca, cẩn thận đó”

“Ở đây đợi ta, ta sẽ về mau thôi”

Hắn xuống xe ngựa, dùng vải đen che mặt, bay lên nóc nhà, vọt tới hướng bên kia bay đi, chìm vào trong bóng đêm đen như mực.

Nàng ngược lên trời cầu nguyện, ông trời ơi, xin người nhất định phù hộ cho Lâm đại ca cứu được Minh Phong ra, phù hộ cho chúng ta thuận lợi rời khỏi thành Lạc Dương.

Mộ Dung Diệp bay lên óc tòa Tiểu Uyển, nhẹ tay chân đi lại, nếu phát hiện có người, thì dùng ngân châm phi, một châm trúng huyệt. Chẳng bao lâu, thủ vệ trong uyển đã chết tảm.

Hắn bay tới trong uyển, võ nghệ cao cường, lấy khinh công tuyệt đỉnh dấu người thể hiện, che giấu bản thân.

Khinh công của hắn không phải là khinh công bình thường, có thể nói là ảo ảnh quỷ mị, mắt thường căn bản nhìn không rõ, huống chi là đêm khuya?

Ngân châm bay vút từ trong tay hắn ra, bách phát bách trúng. Chẳng bao lâu, hai mươi thủ vệ ở Tiểu Uyển đã bị ngân châm phi chết hết. Như thế hắn dễ dàng cứu Sở Minh Phong ra, trở lại xe ngựa, xa phu lập tức lái xe đi tới cửa thành phía Đông. Thấy Sở Minh Phong bình yên vô sự, Diệp Vũ kích động ôm chầm lấy hắn, hai mắt ướt đầm, ‘Minh Phong...’

Không ngờ Lâm đại ca lại lợi hại như vậy, thật sự cứu được Minh Phong ra.

Sở Minh Phong lặng đi, không thể tin được đây là sự thật, không thể tin được cuộc đời này còn có thể ôm nàng vào lòng, còn có thể rời khỏi gian phòng kia, Tòa tiểu uyển kia.

Mãi một lúc sau, hắn mới biết được đây là thật, ôm chặt lấy nàng, nước mắt chảy xuống.

Mộ Dung Diệp thấy họ ôm nhau thâm tình, còn cao hứng thay cho họ, “Qua cửa thành rồi, chúng ta phải cải trang, không thể để cho thủ binh chặn cửa thành nghi ngờ được”

Vì thế, cả ba bắt đầu cải trang, Diệp Vũ cải trang thành một thằng nhóc bị bệnh nặng, Sở Minh Phong cải trang thành một nam tử trung niên, Mộ Dung Diệp thì đóng giả thành vợ của nam tử trung niên. Bởi vì có con một thân bệnh nặng, mẹ già ở quê muốn được gặp cháu trai lần cuối, bởi vậy họ phải đi suốt đêm đưa con về quê.

Đám thủ binh canh cổng tin họ, cho họ đi. Họ nhảy nhót hoan hô, chạy một mạch về phía Đông.

“Lâm đại ca, không ngờ lại thuận lợi tới vậy” Nàng giơ hai tay lên hưng phấn kêu to, “Thật tốt quá, chúng ta rốt cuộc rời khỏi thành Lạc Dương rồi”

“Nói nhỏ chút...” Mộ Dung Diệp cười tròng nàng.

Sở Minh Phong lặng im không nói, chẳng biết t là đang nghĩ gì. Diệp Vũ tự trách mình xem nhẹ hắn, quan tâm hỏi hắn, “Sao vậy/”

Hắn lo lắng nói, ‘Không rõ Thác Bạt Hoàng lúc nào mới phát hiện ra chúng ta chạy trốn... Có lẽ truy binh rất nhanh sẽ đuổi theo chúng ta...’

Mộ Dung Diệp nghĩ ngợi nói, “Nếu Thác Bạt Hoàng phái người thăm theo dõi chúng ta, nói vậy chúng ta vốn không thể ra khỏi thành được. Bởi vậy, ta cảm thấy trước mắt hắn còn không biết chúng ta đã xuất thành. Còn nữa, hắn nhất định cho là chúng ta đi về hướng nam, truy binh chắc sẽ truy theo hướng nam, chúng ta lại đi hướng đông, có thể đi được rất xa đó”

‘lần này huynh ra tay cứu giúp, ta cảm kích vô cùng’ Sở Minh Phong đáp thành khẩn.

“Đừng khách sáo, Vũ Nhi là muội muội của ta, đều là người một nhà cả” Mộ Dung Diệp cười.

“Huynh ấy là Ngũ Hoàng tử của Tần quốc, là đường huynh của ta” nàng thấy Sở Minh Phong nghi hoặc thì giải thích.

“Hóa ra người là Ngũ hoàng tử của Tần quốc” Sở Minh Phong cười nói sang sảng, “TRước kia bị che mắt, thật kính thất kính”

MỘ dung Diệp ngồi bên ngoài, cùng với xa phu, trong xe chỉ còn lại hai người. Diệp Vũ vùi đầu vào ngực Sở Minh Phong, ôm chặt lấy thắt lưng hắn, chết cũng không buông tay, trong lòng ngập đầy tư vị, ngọt ngào, cay đắng, chua xót, bi thương...

Này bộ ngực rắn chắc rộng rãi, vẫn ấm áp như thế, khiến cho nàng mê luyến, khiến cho nàng không kìm chế nổi.

193. Chương 196: Kết Cục (3) Để Linh Hồn Và Thử Xác Hòa Cùng Nhau

“Vì sao nhãn tâm không gặp ta?”

“Ta...” Sở Minh Phong không biết nói thế nào, con tim đau nhói nhói.

“Hiện giờ, huynh vẫn không cần ta sao?”

“Nếu như nghĩ không cần nàng, đó là bởi quá yêu nàng, rất cần nàng”

Giọng hắn trầm thấp, hai tay nắm chặt, nghĩ muốn được vĩnh viễn ôm nàng như vậy, vĩnh viễn không cách xa nhau. Nàng chỉ biết, hắn không gặp mình, không phải không thương mình là bởi quá yêu mình mà lựa chọn buông tay.

Một lúc sau, Diệp Vũ khê hôn lên cổ hắn, môi hắn, khẽ chạm nhẹ, cứ như lo lắng chạm vào rồi hồng mất và trong khoảng khắc phải xa nhau ngay vậy.

Lòng như sóng biển, tình như sóng triều, cứ cuộn cuộn chảy mãi. Sở Minh Phong nhiệt tình hôn lại, dịu dàng hôn lên đôi môi non mềm của nàng... Cảm giác triền miên mà xa lạ này sao quen thuộc đến thế, khiến hắn khó có thể khống chế được, càng tham lam muốn nhiều hơn...

Nhưng bên ngoài còn có người, họ không thể quá phận, chỉ cần ôm chặt lấy nhau, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc được ở cùng nhau.

Xe ngựa chạy trong đêm như bay, bóng đêm càng đậm, con đường phía trước càng mờ mịt, trong lòng họ lại sáng rõ như ban ngày.

Dần dần họ chìm vào trong giấc ngủ, nửa mộng nửa tỉnh. Đợi cho tới lúc hoàn toàn tỉnh táo, thì trời đã sáng.

Chạy suốt một đêm, ngựa cũng chưa ăn, không chịu nổi, Mộ Dung Diệp quyết định dừng lại, để thời gian cho ngựa nghỉ ngơi, họ cùng tìm thức ăn lấp đầy bụng.

Gần bên có một hộ gia đình nhà nông, họ cùng hướng gia đình nhà nông mua mấy cái bánh bao và canh nóng, nghỉ một lát liền đi.

Lúc Mộ Dung Diệp ngồi bên ngoài, lúc thì lại ngồi bên trong. Diệp Vũ tò mò hỏi hắn, cứu Minh Phong ra thế nào.

Hắn nói tóm tắt, “Nếu như kinh động tới thủ vệ, thì phải động tới, cho dù có cứu được người ra cũng khó mà ra khỏi thành. Bởi vậy ta quyết định lấy khinh công che giấu, dùng ngân châm giết sạch đám thủ vệ, như thế ta có thể thần không biết quỷ không hay cứu người ra, Thác Bạt Hoảng cũng sẽ không nhanh vậy biết chúng ta đã ra khỏi thành”

“Khinh công như thế, tuyệt kỹ như thế, chỉ e là độc bộ Thiên Hạ rồi” Sở Minh Phong nói bội phục, “Khinh công này của ngươi, đủ để tung hoành thiên hạ đó”

“Chê cười rồi. Nếu bàn về đánh nhau, chưa tới mười chiêu ta nhất định đánh không lại, chỉ có cách bỏ trốn mất dạng” Mộ Dung Diệp cười giễu.

“Lâm đại ca, sao huynh không nói sớm cho ta biết là huynh có cách chứ? Hại ta đợi ở Lạc Dương lâu tới vậy” Diệp Vũ ra vẻ tức giận.

“Ban đầu, ta cũng không nắm chắc là có cứu huynh ấy ra được không nữa” Mộ Dung Diệp giải thích, “Mấy tháng nay, ta âm thầm luyện tập phi châm, cuối cùng mới luyện được bách phát bách trúng. Còn nữa, đúng

lúc đại hôn của ta và công chúa, nàng mượn cơ hội ra cung, nếu không nàng cũng chẳng có cơ ra cung, tóm lại khó làm lắm”

Nàng nhớ tới Thác Bạt Ngưng, nói giận dữ, “Công chúa nghĩ tới được gả cho một phò mã văn võ song toàn, ai ngờ lại đã tròng xe cát mức nước vào giỏ rồng. Nàng ấy mà biết huynh đi rồi, lại còn lợi dụng nàng ấy nữa, chắc đau lòng muốn chết đó”

Ánh mắt hần thần thờ, “Ta đối với công chúa... đúng thật là khiến nàng ấy bị thiệt, nhưng ta đã từng hỏi nàng ấy rồi, dù ta có làm ra chuyện khiến nàng ấy đau lòng, nàng ấy cũng không hối hận gả cho ta đâu”

Nàng nói đầy thương cảm, “Rốt cuộc công chúa là vô tội, là chúng ta đã lừa nàng ấy, lợi dụng nàng ấy”

Còn có cả Sở Minh Lượng nữa, không rõ Thác Bạt Hoàng có đem lửa giận phát tiết lên người nàng ấy không nữa.

Thác Bạt Hoàng hận chính mình quá chủ quan. Lúc cung nhân phủ công chúa tới báo, Vũ Nhi uống hơi say, phải ngủ lại ở phủ công chúa một đêm, hẳn đã nghĩ bên trong có chuyện kỳ lạ. Hẳn thế mà chẳng có chút hoài nghi nào.

Một đêm này, đã có nhiều chuyện xảy ra. Người hầu phủ công chúa đều hôn mê bất tỉnh, toàn bộ thủ vệ canh giữ Tiểu Uyển nhất Sở Minh Phong đều chết hết, tất cả đều là một châm xuyên họng, mất mạng.

Hắn lập tức sai người đuổi theo, nhưng bỏ câu đưa tin về kết quả là không phát hiện ra bóng dáng của họ.

Kỳ lạ, vì sao không đuổi kịp họ chứ? Chẳng lẽ họ đã chạy thoát đi được rất xa rồi? Bất luận thế nào hẳn nhất định cũng phải bắt được Vũ Nhi về; dù có đuổi tới tận Kim Lăng, cũng muốn tóm nàng về!

Đợi mãi cho tới khi trời tối, vẫn chẳng có kết quả đuổi kịp họ. Toàn đám phế vật!

Hắn ném chính vụ đi, không lúc nào nghĩ tới, sao họ có thể trốn mà chẳng thấy tăm hơi gì chứ?

Lưu Tĩnh bưng trà nóng tiến vào, thấy bộ hạ cau chặt mày, tinh thần chấn động, nói nhanh, “Bệ hạ, trà nóng đây rồi”

“Để đó”

“Bệ hạ, công chúa vẫn còn đợi bên ngoài đó ạ”

“nàng ấy nguyên ý chờ, cứ để cho nàng ấy chờ đi” Thác Bạt Hoàng mất bình tĩnh nói.

“Bệ hạ, vẫn chưa tìm thấy Diệp cô nương đâu cả sao?” Lưu Tĩnh hỏi rất cẩn thận, lo lắng đụng phải râu hổ.

“Đám phế vật kia vẫn đuổi không kịp người”

“Lấy tốc độ họ đi ngàn dặm, chắc phải đuổi kịp rồi chứ ạ” Lưu Tĩnh nghĩ nói, “Hay Diệp cô nương không chạy trốn, mà đang núp ở một nơi nào đó ạ?”

“Không thể” Thác Bạt Hoàng nói quả quyết, “nàng ấy tuyệt đối không muốn ở lại Lạc Dương nữa khác đâu”

“Nô tài vụng về, không thể lo đỡ giúp bệ hạ được ạ” Lưu Tĩnh nói.

Thác Bạt Hoàng phất tay, bảo hắn lui xuống. Chẳng lẽ họ không đi về hướng nam? Chẳng lẽ...

Hắn đứng phắt dậy, một ý nghĩ hiện lên trong đầu... Nhất định là vậy, nếu không lấy tốc độ ngàn dặm họ đi, không thể không đuổi kịp người. Hẳn phải một nhóm người khác, truy theo một hướng khác điên cuồng.

Vũ Nhi, nàng đã quyết ý chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta, còn định xem ta không làm gì được sao!

Sở Minh Phong ba người chạy đi một đêm, một ngày, một mỗi không chịu nổi, mất thấy đằng sau không có truy binh nữa, cả ba quyết định nghỉ mấy canh giờ rồi lại chạy tiếp.

Tới một thông trang, họ tìm được một hộ nông gia có phòng không, đưa cho ít bạc. Đại thẩm nông gia làm cơm chiều cho họ, cho họ hần, còn thu dọn phòng cho họ ở tạm.

Sau khi ăn xong, Diệp Vũ hỏi, “Lâm đại ca, ngày mai tiếp tục chạy đi hướng đông nữa sao?”

Mộ Dung Diệp gật gật đầu, “Thác Bạt Hoảng thông minh tuyệt đỉnh, sớm hay muộn cũng sẽ đoán được chúng ta chạy về hướng đông. Bởi vậy nghỉ ngơi hai ba canh giờ nữa chúng ta lại phải chạy tiếp”

Sở Minh Phong bắt giác lo lắng, “Hay cứ chạy ngay đi, ta không sao. Vũ Nhi, có mệt không?”

Một khi đã trốn được, thì không bao giờ còn muốn bị nhốt ở gian phòng nhỏ hẹp kia nữa, ngày ngày phải chịu làm kẻ tù tội đau khổ.

“Chúng ta không sao, nhưng ngựa cũng sẽ mệt. Hết cách rồi, chúng ta cứ nghỉ hai ba canh giờ nữa rồi mới chạy tiếp vậy” Mộ Dung Diệp cười tiếu sái, “Các người cứ nghỉ tạm trước đã, ta sẽ đi cho ngựa ăn. Đêm nay ta ngủ ở bên ngoài”

“Lâm đại ca, huynh cũng nên nghỉ ngơi sớm chút đi” Diệp Vũ dặn dò. Hắn mỉm cười xoay người, ra khỏi phòng chớp mắt, nụ cười dần lạnh, trở thành cô đơn. Sở Minh Phong bỗng thở dài, ngồi lên phản gỗ chắc đơn sơ, “Vị đường huynh này của nàng, đối đãi nàng thật sự tốt lắm”

“Huynh ấy đối đãi tốt, huynh còn tức giận cái gì nữa?” Nàng cười hỏi.

“Hắn xuất thân hoàng tộc, văn võ song toàn, là một người toàn diện, lại bỏ qua chuyện công chúa thương hắn, bỏ qua cả hạnh phúc gia đình ấm áp. Lại càng tiếc nữa là, hắn lại chỉ có được tình nghĩa của nàng”

Diệp Vũ khoát tay lên vai hắn, làm ra vẻ đàn chị, “Thằng nhóc, có phải người rất đặc ý hay không?”

Hắn gỡ tay nàng xuống ôm chặt nàng vào lòng, “Ta dĩ nhiên là đặc ý rồi, đặc ý là ta còn may mắn hơn hắn”

Hai tay nàng ôm lấy cổ hắn, mắt đẹp híp lại, đòi món nợ cũ, ‘Huynh thật là một kẻ vô tình, nhấn tâm nhất! Ta gõ cửa lâu như vậy, thế mà huynh lại nhấn tâm tới tận đó, không ra cửa cũng không mở cửa nữa!’

Nét đặc ý trên mặt Sở Minh Phong cũng dần biến mất, lặng yên nhìn nàng, ‘Huynh định bồi thường ta thế nào đây?’

“Nàng muốn ta bồi thường thế nào?”

“Ta cho huynh thời gian, đợi khi nào ta nghĩ ra, sẽ lại nói cho huynh biết” Diệp Vũ cười giảo hoạt.

“Dù nàng có muốn cả mạng ta, ta cũng cho nàng” Ánh mắt hắn dần thâm trầm, trầm tới mức như mặt hồ không đáy.

“Tốt nhất là từ giờ trở đi, mạng này của huynh chỉ thuộc về ta, không có sự cho phép của ta không cho huynh chết” Khuôn mặt nhỏ của nàng không trang điểm toát lên nụ cười bá đạo, hai tay nhỏ bé bóp chặt cổ hắn, “Ngày nào đó ta hận huynh chết, thì tay này sẽ lấy mạng chó của huynh đó”

Hắn cười thấy cả đuôi mắt, mắt hơi rủ xuống, “Được, ta xin dâng cả hai tay”

Ở thôn dã không có lò sưởi, chậu than, hơn nữa phòng thì đơn sơ, nhiều khe hở, gió lạnh cứ từ các kẽ hở chui vào, lạnh thấu xương.

Họ nằm trên phản gỗ, có một chăn bông mỏng, nàng rúc vào ngực hắn, cảm thụ cái ôm ấp đầy hạnh phúc và thể tục này.

Sở Minh Phong ôm nàng, lòng ấm áp, rất muốn cứ vậy mà đi, rất muốn thời gian vĩnh viễn dừng lại giờ khắc này – chỉ cần nàng ở bên hắn, chỉ cần họ vẹn toàn, không có quyền thế, phú quý, không có âm mưu, quỷ kế, chỉ có hạnh phúc bình thản, đơn giản và tràn đầy vui sướng thì cả đời này thấy đủ rồi. Nhưng hắn vẫn thấy ngậm ngùi lo lắng sợ giờ khắc này không kéo dài được lâu.

Thác Bạt Hoảng sẽ không từ bỏ ý đồ, biết đâu chừng truy binh đã nhanh chóng đuổi gần kịp họ. Giả sử họ bị tóm trở lại, có lẽ cả đời này họ cũng chẳng có cách nào rời khỏi Lạc Dương mất.

Làm sao đây? Thôi, đi từng bước tính từng bước vậy.

“Đúng rồi, chân bị thương của huynh sao rồi? Đã khỏi hẳn chưa?” Diệp Vũ hỏi đột ngột, “Vết thương trên người huynh thế nào? Để ta xem xem”

“Vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng cũng gần như sắp khỏi rồi” Sở Minh Phong nắm được tay nàng, không để nàng cởi bỏ quần áo mình. Nàng vẫn không bỏ qua, cứ kiên trì muốn xem, hẳn cũng kiên trì không cho xem, mới chuyển hướng câu chuyện, “Vũ Nhi, ta không ngờ, Thẩm Chiêu phản bội ta”

Nàng nhớ tới cảnh Thẩm Chiêu trúng mũi tên kia, lảo bảo, “Thẩm Chiêu...”

Son người đen của hắn lóe sáng, “Ta với hắn tuy là quân thần, nhưng ta không coi hắn là thần. Hơn mười năm nay, ta đối đãi hắn không tệ, hắn thế mà lại đối xử với ta thế!”

Diệp Vũ nói Thẩm Chiêu lựa chọn giúp Sở Minh Hiên một tay là có nguyên nhân, nói đến tiên hoàng, nói tới mật chiếu của tiên hoàng, “Cuối cùng, Thẩm Chiêu lựa chọn như không thấy, lựa chọn không ngăn cản mưu đồ bí mật của Sở Minh Hiên, hẳn là người cực trung thành với tiên hoàng”

Sở Minh Phong khiếp sợ, không ngờ được phụ hoàng lại nhìn thấu mình như thế, thế nhưng lại để lại một mật chiếu có thể ép mình đến chỗ chết!

Phụ hoàng tay cầm quyền sát sinh trên người, cho tới tận bây giờ tay đều dính đầy máu anh. Nếu không có máu tanh, thì sao có thể củng cố được giang sơn, thái bình thịnh vượng chứ? Người dám nói người chưa từng giết qua một người bao giờ chưa? Chưa bao giờ giết qua một người sao?

Còn Sở Minh Hiên, lựa chọn buông tay, mưu đồ bí mật giết huynh chỉ vì Vũ Nhi. Giờ nghĩ đến, là hắn đã sơ ý, mới khiến cho người ta thừa cơ làm được.

“Thẩm Chiêu quả thật có hậu quả xấu, Sở Minh Hiên đã giết chết huynh ấy rồi” Diệp Vũ nhớ tới mấy lời Thẩm Chiêu nói lúc sắp chết, xen lẫn bi thương, “Ta không biết vì sao Sở Minh Hiên giết huynh ấy, nhưng ta tận mắt thấy. Thẩm Chiêu tuyệt đối không thể ngờ được, lúc trước quyết định điều đó, lại là một đạo đòi mạng”

“Thẩm Chiêu chết rồi ư?” Sở Minh Phong kinh ngạc.

“Minh Phong, huynh phải rõ ở điện Trường Tâm chứ, vì sao lại không chết đó? Vì sao người chết cháy lại là Vương thống lĩnh chứ?”

Hắn đoán, “Ngày ấy ta đau đầu dữ dội, nên nghỉ tạm ở tắm điện, lúc tỉnh lại thì đã ở Dương Châu rồi. Giờ nghĩ tới, hẳn là Thẩm Chiêu trộm long tráo phượng, đưa ta ra cung, hướng thẳng về Dương Châu”

Thác Bạt Hoàng nói qua nguyên do hắn không chết, nàng hỏi vậy chẳng qua là muốn xác minh một chút, “Thẩm Chiêu lựa chọn giúp Sở Minh Hiên một tay, nhưng cũng không muốn huynh bị chết cháy, mới âm thầm sai người cứu huynh. Sau đó, Sở Minh Hiên biết Thẩm Chiêu thầm làm việc này, mới giận dữ giết huynh ấy, diệt trừ hậu hoạn!”

Hắn gật đầu, “Hắn là thế”

Diệp Vũ nói cảm thán, “Sở Minh Hiên thay đổi rồi, trở nên tâm địa ác độc”

“Bởi vì hắn không cam lòng”

“Những này đều là kẻ trên đời tham lam, có tham lam, sẽ thì trắng đen lẫn lộn, đấu tranh gay gắt”

“Vũ Nhi, nếu chúng ta may mắn chạy ra khỏi Ngụy quốc, nàng có muốn về Sở quốc không?”

“Huynh ở đâu, ta sẽ ở đó” nàng nhìn thật sâu vào hắn, không rõ hắn có bỏ qua được hết tất cả mọi thứ không.

Sở Minh Phong mỉm cười, “Chúng ta tìm một nơi tiên cảnh, dựng mấy gian nhà trúc, trước phòng thì trồng mấy cây đào, hạnh hoa, hoa mai, sau phòng thì khai khẩn mấy mẫu đất cày, có được không? Ngày xuân, chúng ta dơi du thuyền trên sông, thưởng ngắm cảnh xuân, ngày hè, chúng ta cùng nhau ngắm mặt trời mọc, còn vào hoàng hôn, chúng ta cùng ngồi ở trên nóc nhà ngắm mặt trời khuất núi. Thu đến, chúng ta cùng ngồi dưới giàn hạnh hoa ngắm trăng, cùng ánh trăng sáng trong uống rượu, thưởng trăng; Vào đông, chúng ta đứng trước cửa sổ ngắm tuyết rơi, cái gì cũng không làm, chỉ cùng tuyết rơi kia mà cùng đi vào giấc ngủ”

Diệp Vũ mừng gật đầu, hẳn thực sự đã buông hết tất cả mọi thứ xuống, giang sơn, đế vị mê người, quyền thế, phú quý hấp dẫn người, hẳn cũng chỉ có mình nàng.

“Nàng còn phải sinh cho ta mấy đứa bé nữa, thừa hưởng vẻ đẹp của nàng, sự cơ trí của ta” Hắc miết nhẹ cầm nàng, ánh mắt nồng nàn, “Vũ Nhi, nàng nguyện ý không?”

“Vâng” Nàng ngồi lên đùi hắn, chậm rãi tới gần môi hắn. Hai cánh môi nóng gấn chặt vào nhau, nóng cháy triền miên. Nàng cởi áo bào của hắn, hôn lên cổ hắn... Vết sẹo trên người hắn nhìn thật kinh khủng, nhưng nàng không sợ, cứ hôn lên thật nhẹ mềm mại, dịu dàng âu yếm mỗi tác da thịt ngăm đen của hắn.

Mùi hương da thịt ngọt ngào kích thích hắn, làn da trắng nõn mềm mại dụ hoặc hắn vô tận, mềm mại như nước len lỏi lên người hắn... Mấy ngày nay hắn kiềm chế như bị tra tấn dày vò, kiềm chế sự tăng vọt men mê mông, kiềm chế xúc động yêu nàng, lưỡi cứ trượt lên thân thể mềm mại của nàng...

“Minh Phong...” Nàng hạ giọng ní non, đôi mắt đẹp nhắm lại, ánh mắt mê loạn.

“Hay... Cứ nghỉ ngơi trước đi...” Hắn do dự, không muốn thân hình trắng nõn của nàng bị làm bẩn giữa cảnh đơn sơ này. Diệp vũ ôm lấy hắn, nhắc hai chân lên, vòng chặt lấy thắt lưng hắn, khẽ cắn lên môi hắn.

Sở Minh Phong chậm rãi hạ thắt lưng xuống, cảm giác được nàng đã chuẩn bị tốt bản thân đón mình tới, nên chậm rãi tiến thẳng đến...

Nàng hạ giọng rên rỉ, cùng lúc đó hắn gầm nhẹ một tiếng, như một khúc hợp tấu nhuần nhuyễn, là tiếng nhạc dễ nghe nhất trên thế gian.

Cảm giác nước sữa hòa nhau triền miên, quen thuộc mà xa lạ, khiến cho hắn cứ không ngừng nghỉ mà xâm nhập thân thể nàng, để cho nàng dâng mình lên đón nhận sự cuồng hân của hắn, để cho cả hai cùng hòa vào nhau, cho cả linh hồn và thể xác cùng hòa nhập, để cho cả hai người họ cùng biến thành một, chẳng phân biệt được khoảng cách.

Cuộc yêu cuộn cuộn như băng và lửa giao nhau, cứ thúc đẩy họ không ngừng đòi lấy nhau sự sung sướng, cùng kính dâng mình lên, chẳng hề giữ lại. Lên trời hay xuống đất, thiên đường hay địa ngục, triền triền miên miên, sống chết không rời.

Thân hình họ phù hợp như vậy, chẳng có đoạn đứt rời, nàng thấy rất tốt, rất thoải mái, trong cơ thể hoàng thành nước... Loại cảm giác thích thú tuyệt vời khó nói nên lời này, cứ quanh quẩn trong người, cứ như từng đợt sóng triều lên xuống từng đợt, như chưa bao giờ ngừng lại... Như trong meong mông sương mù mờ ảo, nàng nghe được một tiếng gầm đầy áp lực...

Trời chưa sáng họ đã tiếp tục chạy tiếp. Chân tay Diệp Vũ đau nhức, Sở Minh Phong để nàng tựa lên người mình, cứ vậy mới thấy thoải mái chút. Mộ Dung Diệp thấy bên hông họ đều đeo một đôi huyết ngọc uyên ương khẫu, thì trêu, “Vũ Nhi đào hao thật đó, lại có tình ý với người, nếu có một ngày người mà bắt nạt nàng ấy, thì phải hỏi người đầu tiên là ta đó”

Sở Minh Phong cười, “Có huynh là cậu nhìn rồi ta sao dám bắt nạt nàng ấy chứ?”

Nàng mỉm cười hừ lạnh, “Các huynh đều bắt nạt ta”

Xe ngựa đã sớm chạy xa thôn dân, chạy xuyên qua đám sương mù lạnh lẽo, xuyên gia rừng, gió lạnh, để lại hai vệt xe chạy dài. Tối trưa họ dừng nghỉ tạm ăn lương khô.

Ngay lúc họ đang định lên xe, thì một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, với tốc độ này xem ra rất nhanh có thể đuổi kịp tới đây. Sắc mặt Sở Minh Phong đột nhiên sầm lại, “Lên xe!”

Họ nhanh chóng lên xe, xa phu lập tức giơ roi giục ngựa chạy, bay nhanh về trước.

Tim Diệp Vũ đập hoảng sợ, cứ ngược lên trời cầu nguyện đội ngựa đi sau không phải là truy binh của Thác Bạt Hoảng.

“Đừng lo, chắc không phải truy binh đâu” Mộ Dung Diệp có ý giảm bớt không khí khẩn trương trong xe.

“Đừng lo lắng quá” Sở Minh Phong nói trấn an, ôm sát nàng. Nhưng nàng không thể không lo, sợ hãi. Tiếng Vó ngựa ngày càng gần, càng gần, nàng biết, ngay sau đó đội ngựa sẽ vượt qua họ.

Nàng nghe thấy có tiếng roi vút ngựa rất gần, rồi đột nhiên là tiếng ngựa hí lên thê lương. Đột nhiên xe ngựa dừng lại, họ đứng chắn phía trước, suýt thì ngã xuống. nàng tuyệt vọng nhìn hắn: Toi rồi, thật sự là truy binh.

Sở Minh Phong vén rèm xe lên nhìn ra ngoài, chung quanh đều có truy binh, ước chừng khoảng hơn hai mươi người cưỡi.

Một người áo xanh hét to một tiếng, xa phu sợ tới mức hoảng sợ chạy trốn.

Ba người từ trong xe đi ra, Mộ Dung Diệp bình tĩnh hỏi, “Chưa vị hảo hán sao lại ngăn chúng ta lại thế/”

Do họ vẫn cải trang nên cho là truy binh này không nhận ra họ.

Đằng sau có tiếng vó ngựa đơn điệu vang lên, chỉ có một con. Họ không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, Diệp Vũ chấn động: là Thác Bạt Hoàng.

Hắn đang giục ngựa đến, dáng người cao to vạm vỡ, áo khoác tung bay, nhìn như một con đại bàng giương cánh bay, lại khiến hắn như một ma quỷ từ địa ngục tới, mang theo luồng sát khí mạnh mẽ.

Tới gần, nàng nhìn thấy lệ khí lạnh sắc như đao ngập tràn trong mắt hắn, tim nhảy mạnh lên. Kế hoạch chu đáo như thế, tóm lại vẫn thất bại trong gang tấc.

“Vũ Nhi, chạy trốn xa như vậy, cũng tới lúc theo ta về rồi” Giọng Thác Bạt Hoàng đầy ảm đạm và quái đản.

“Ta sẽ không theo người về đâu, muốn giết muốn chém, tùy người!” Nàng nói quyết tuyệt, ra dáng muốn chết ngay.

“Đáng tiếc quá, Hoàng đế Sở Hoàng từng uy phong một thời thế mà lại chết ở Ngụy quốc, kết cục thật thê lương” Hắn thấy Sở Minh phong ôm eo nàng, lửa giận trong lòng tăng cao, giọng lại càng thêm tà khí hơn, “A đúng rồi, vài ngày trước nghe nói có một chuyện đản sợ của tiền triều. Một người trả thù một người, đã chén tay chân, còn móc mắt, cắt tai, cắt lưỡi, cho uống thuốc độc, rồi lại nhốt kẻ ngày vào thùng phân, bên ngoài viết: người phân. Vũ Nhi, nếu như nàng cố tình không theo ta về, ta sẽ khiến cho họ thành người phân, đổ rượu vào, rồi đặt ở trước cửa cung, để cho cả dân chúng thành Lạc Dương được chiêm ngưỡng bộ mặt hoàng đế ngụy quốc, Ngũ hoàng tử Tần quốc có bộ dạng đáng sợ thế nào”

“Đồ vô sỉ! Tì bì!” Diệp Vũ tức giận mắng.

Người phân này thật đáng sợ, nàng đã từng nghe qua, Lã hậu chính là đã tra tấn Thích phu nhân như vậy. Song Minh Phong và Lâm đại ca sao có thể chịu nổi sự tra tấn và nhục nhã này chứ? Cái này còn khó chịu hơn là giết chết họ.

Mộ Dung Diệp nói thản nhiên, “Vũ Nhi, chết còn ngại gì nữa? Chúng ta cùng nhau liều mạng!”

Sở Minh Phong ôm sát nàng, tình ý kéo dài trong mắt, bên môi hơi nở nụ cười, “nếu không thể sống cùng nhau, vậy thì cùng nhau chết”

Nàng do dự, sống hay là chết? Không, đây cũng không phải là tuyệt cảnh của họ. nàng đi vào cái thời đại không biết này, cũng không phải để hắn chết. Hắn không thể chết được!

Nhưng mà sống thì sao?

Một cái roi vung mạnh tới, là Thác Bạt Hoàng muốn cướp mạng, quật lên lưng Sở Minh Phong. Sở Minh Phong bị một roi quất này trên người, thân hình run lên, cũng không rên tiếng nào. Ánh mắt Diệp Vũ kiên định, nói thầm bên tai hắn, “Minh Phong ta yêu chàng”

“Vũ Nhi...” Hắn ôm chặt lấy nàng, biết lời này có thâm ý thế nào, cũng không muốn cho nàng làm ra chuyện điên rồ gì. “Chúng ta nhất định sẽ không thua đâu”

194. Chương 197: Kết Cục (4) Hạng Định Một Năm

“Ta sẽ nói chuyện với hần, biết đâu chừng hần sẽ thả chúng ta đi” nàng liều mạnh nén xuống lệ nóng.

“Đừng tốn lời nữa” Sở Minh Phong cũng đoán được ý đồ của nàng, ánh mắt nghiêm nghị mà kiên quyết, “Nàng đã nói, ta ở đâu, nàng sẽ ở đó. Vũ Nhi, sống hay chết, chúng ta đều cùng một chỗ”

Tròng lòng chua xót, nàng chuyển hướng sang Thác Bạt Hoàng, “Bệ hạ, có thể nói chuyện sao?”

Thác Bạt Hoàng nhếch môi cười tà, “Có gì không thể chứ?”

Sở Minh Phong đau đớn nói, “Vũ Nhi...”

Diệp Vũ không đẩy được hần, mắt thấy vậy, Thác Bạt Hoàng nhảy xuống ngựa, tới gỡ tay hần ra, ý bảo thuộc hạ. Hai kẻ áo xanh dùng sức cạy mạnh túm chặt lấy hần, Thác Bạt Hoàng mới cướp được nàng từ trong tay hần ra.

“Vũ Nhi, đừng mà...” Sở Minh Phong kêu lên đau đớn, ánh mắt rối rắm.

“Ta sẽ mau về thôi”

Nàng dứt khoát xoay người, đi theo Thác Bạt Hoàng đi phía trước. Mộ Dung Diệp không tỏ thái độ gì, bởi vì, nàng có ý nghĩ và quyết định của mình.

**

Ở đây khoảng cách rất gần bên kia, do bị rừng che nên họ nhìn không thấy tình hình nơi này. Mùa đông vẫn chưa hết, cây cối vẫn trụi lủi, gió lạnh ập tới, khí lạnh thấu xương. Thác Bạt Hoàng khoanh tay đứng, mặc áo lông cừ che giấu áo long bào màu vàng bên trong, khiến cho cả bầu trời ảm đạm lại có chút sắc, khiến người ta chói mắt.

Diệp Vũ không ngờ hần tự mình đuổi theo, hơn nữa hần còn chưa kịp thay cả quần áo, có thể thấy đã ra cung rất vội vàng.

Mặt hần lạnh băng, vẫn không nhúc nhích, chỉ có góc áo lông cừu bay lên, rõ ràng đang đợi nàng mở miệng.

“Ta có thể ở lại bên cạnh ngươi, nhưng có ba điều kiện” Nàng mở miệng đàm phán, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Nàng thế mà dám có gan đưa ra điều kiện với ta?” Hần cười nhạt lạnh băng, “Nàng đã là con mồi của ta, sống chết do ta, còn dựa vào cái gì mà dám đòi điều kiện chứ?”

“Ta cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ngươi một năm, một năm này, ta sẽ không chạy trốn, ngươi có thể lấy đủ các cách để khiến cho ta thích ngươi” Nàng nói đầy tự tin, ngươi có biết trong lòng ta chỉ có mình Minh Phong không, hiện giờ, ta ở lại bên cạnh ngươi, cho ngươi hần một năm thời gian, ngươi có thể trăm phương ngàn kế đoạt được trái tim của ta”

Thác Bạt Hoàng ngơ ngẩn cả người, không ngờ nàng sẽ cá chết lưới rách. LÒNG của nàng, đúng thật là mê người.

Hần hỏi, “Giả sử sau một năm, ta không chiếm được trái tim nàng thì sao/”

Ánh mắt Diệp Vũ trong veo lạnh lùng, “Nếu ngươi làm không được, ta sẽ rời ngươi đi, rời khỏi lạc Dương”

Hần buồn cười nói, “Ta đây chẳng phải mất hết tất cả sao?”

“Cái này phải xem bản lãnh của bệ hạ, bệ hạ không có bản lĩnh, chẳng trách được ai”

“Vậy nói ra ba điều kiện của nàng đi”

“Thứ nhất, thả Minh Phong và Lâm đại ca ra, không thể thăm sai người đuổi theo, sát hại họ; thứ hai, bệ hạ cưới công chúa An Nhạc Sở quốc, sắc phong nàng ấy làm hậu; thứ ba, ta ở lại bên cạnh bệ hạ, không danh không phận, vẫn ở Lăng Vân Các, bệ hạ không thể đụng vào ta, không thể ép ta” Nàng nhìn thẳng hần, tin chắc hần nhất định sẽ đồng ý cả ba điều kiện này.

Khuôn mặt thác Bạt Hoằng giận tái đi, “Ba điều kiện này quá mức hà khắc, với ta rất bất công”

Mắt đẹp Diệp Vũ lặng như chết, ‘Bệ hạ không đồng ý, vậy thì coi như ta chưa từng nói gì. Họ hợp sức mà chiến đấu đến chết, ta cũng sẽ không sống trên đời này”

Hắn nắm cầm nàng, “Nàng lợi hại lắm, dám bắt thóp ta”

Nàng mỉm cười lạnh lùng, “Làm phiền bệ hạ bảo Lâm đại ca tới đây, ta có lời muốn nói với huynh ấy”

“Nàng không muốn nói mấy lời tạm biệt với Sở Minh Phong sao?”

“Không cần thiết”

Hắn nhú mi, đi lên trước, huyết sáo một cái, một thuộc hạ lập tức chạy tới. Một lát sau, Mộ Dung Diệp đi tới trước mặt nàng, đoán được nàng đã quyết định gì, “Vũ Nhi, muội có tính toán gì không?”

Diệp Vũ cười thản nhiên, “Thác Bạt Hoằng đã đồng ý với ta, tha cho các huynh đi”

“Muội ở lại bên hắn ư? Sao lại thế?” Hắn hiểu rõ lòng nàng, vì Sở Minh Phong, nàng có thể hy sinh tất cả. “Còn nữa, Sở Minh Phong sẽ không bỏ lại nàng, một mình cô độc đâu”

“lâm đại ca, chuyện này muội cần xin huynh. Huynh cần phải dẫn huynh ấy rời khỏi Ngụy quốc, bảo vệ huynh ấy an toàn”

“Nhưng mà...”

“Huynh đừng cho huynh ấy về Lạc Dương, chỉ mình huynh ấy, vốn không thể cứu muội được” Nàng đắn đo, tâm tính thiện lương như bị ai cào xé, đau tới khó chịu, “Còn nữa, huynh nói với huynh ấy, tìm một nơi tiên cảnh, về Kim Lăng cũng được, tùy huynh ấy lựa chọn”

Ánh mắt Mộ Dung Diệp đen sẫm nồng tình, “Hết cách rồi sao? Có lẽ, chúng ta mở một đường máu, đều không phải vô vọng hoàn toàn”

Diệp Vũ mỉm cười, “Minh Phong vết thương còn chưa lành, muội không muốn huynh ấy bị thương nặng thêm vì muội”

Vì Thác Bạt Hoằng có hợn hai mươi thuộc hạ, Sở Minh Phong và Mộ Dung Diệp không địch lại nổi.

Gần đây, vết thương Sở Minh Phong chưa lành, không đánh lại được Thác Bạt Hoằng; thứ hai, khinh công Mộ Dung Diệp tuyệt đỉnh, có thể chạy trời chết, nhưng cũng không có cách nào cứu người, tuy nói phi châm trúng huyệt chết ngay, song những người áo xanh này không giống thủ vệ Tiểu Uyển, không tránh né.

Như thế, họ vốn không nắm chắc phần thắng. Ba người họ chỉ có thể chết, nhưng nếu có thể sống, vì sao cứ phải chết chứ? Chỉ cần còn sống, thì còn có tương lai.

Mộ Dung Diệp biết tâm ý nàng đã quyết, cũng sẽ không đổi, nói luôn, “Nàng đã quyết rồi, ta sẽ cố sức không cho hắn trở lại Lạc Dương”

“lâm đại ca, cảm ơn huynh” Diệp Vũ mỉm cười, nhìn hắn, “Huynh đối xử tốt với muội, muội sẽ ghi nhớ mãi tởng lòng, kiếp sau báo đáp”

“Kiếp sau, hy vọng nàng và ta không phải là anh em ruột nữa” Mặt mày u buồn của hắn lóe lên động lòng người.

“Bảo trọng” Nàng tiến lên ôm hắn, nước mắt rớt xuống trên vai hắn.

Thấy Diệp Vũ trở lại, Sở Minh Phong nói vui vẻ, “Vũ nhi, lại đây”

Mộ Dung Diệp đi qua, nàng lại không đi, ánh mắt lạnh băng, cười đầy khinh bỉ, “Huynh đã quên rồi sao? Ta là công chúa Linh Tê Tần quốc. Phụ hoàng, mẫu hậu ta đã bị Tần Hoàng sát hại, ta thân là con gái, máy mắn còn sống, sao không báo mối huyết hải thâm thù này chứ?” Nàng nhìn về phía Thác Bạt Hoằng, “Tướng sĩ Ngụy quốc như hổ báo, bệ hạ đồng ý b áo thù cho ta, thậm chí còn giúp ta đoạt lại đế vị Tần quốc, còn huynh thì sao? Huynh mất quốc gia, mất đế vị, mất tất cả, chỉ còn có mỗi cái mạng thôi”

Sở Minh Phong yên lặng nhìn nàng, nhận định lời nàng nói đều không phải là thật lòng. Nàng lại nói tiếp, ‘Nếu ta ở một chỗ với huynh, ẩn cư thế ngoại. Tần Hoàng sai người đuổi giết ta, huynh có thể bảo vệ ta sao? Hai đấm không địch thủ, huynh không bảo vệ ta được, càng không thể báo thù cho ta được, đoạt lại để vị Tần quốc. Bởi vậy ta quyết định trở lại Lạc Dương, trời đất bao la, luôn có nơi cho huynh dung thân, sẽ không để huynh làm phiền ta báo thù’

“Vũ Nhi, ta ở đâu, nàng ở đó mà” Hai con mắt hấn ngập đầy đau thương, đau tới mức mắt run rẩy, “Nàng đã quên rồi sao?”

“Ta không quên, nhưng lòng ta đã quyết” Diệp Vũ cố khắc chế bi thương trong lòng, cố sức kìm nén lệ nóng trong mắt, nói lạnh khốc, “từ nay về sau, Diệp vũ ta và Sở Minh Phong ân đoạn nghĩa tuyệt, sống chết cũng không còn gặp lại nhau nữa!”

“Vũ Nhi...” Sở Minh Phong đau lòng nói khàn khàn, “Điều này không phải là nàng nói thật lòng, là hấn bức nàng, có phải không?”

“Không ai bức ta cả” nàng chậm rãi xoay người, quay lưng lại hấn, lệ nóng trào ra.

“Vũ Nhi, sống không được thì chi bằng chết cùng nhau... Vũ Nhi...” Hấn nói khàn khàn, định tiến lên lại bị kẻ áo xanh túm lại. Mộ Dung Diệp nhìn hấn đau đớn triệt nội tâm, lại đau lòng thay cho họ. Thác Bạt Hoàng dắt tay nàng, nói thầm bên tai nàng, “Nói thật là hay. Hấn bị nàng làm cho thương tích đầy mình”

Diệp Vũ chẳng thêm để tâm đến lời trêu ghẹo của hấn, cố sức kìm lại lệ đang cuộn cuộn bi thương. Sở Minh Phong giãy dụa, con người đen bi thương biến thành đôi mắt máu, “Vũ Nhi, tối qua chúng ta nói rồi, nàng đã quên rồi sao? Chúng ta đã vui vẻ như thế, sung sướng như thế nàng đã quên rồi sao? Vũ Nhi...”

Nàng lại rơi lệ, rớt xuống quần áo, Minh Phong, sao ta có thể quên được chứ?

Lại không muốn nghe thấy thâm tình, đau đớn của hấn, nàng đi lên trước, được Thác Bạt Hoàng ôm lấy. Hấn hạ giọng nói, “Muốn để hấn chết tâm đi, ta sẽ giúp nàng một tay”

“Vũ Nhi...” Sở Minh Phong bi phẫn kêu lên, “Thác Bạt Hoàng, buông nàng ra...”

“Đừng như vậy” Mộ Dung Diệp khuyên. Thác Bạt hoàng đi lên trước, Diệp Vũ mặc hấn ôm, tóm lại chỉ quay đầu nhìn... Sở Minh Phong bi thương gầm rú lên, như hổ gầm, giãy dụa kịch liệt... Hấn tựa như mãnh thú bị nhốt đã lâu, cố sức giãy ra, lại càng ấu đả mạnh mẽ... Người áo xanh quyền cước tung lên người hấn, hấn cũng không quan tâm, cứ liều mạng giãy dụa, rồi lại bị đánh ngã xuống đất...

Mộ Dung Diệp đánh cạnh giúp đỡ tiếc là không quạt bảo ngưng lại được. LÒNG hấn đau như sao cắt, lệ rơi đầy mặt, “Bảo họ đừng tay đi!”

Thác Bạt Hoàng huýt một tiếng sáo, bảo mã chạy chậm lại, hấn đưa nàng lên ngựa rồi bản thân cũng nhảy lên theo, ôm lấy nàng, chậm rãi nâng cánh tay phải lên.

Người áo xanh thôi không đánh nữa, Sở Minh Phong giãy dụa đứng lên, chạy tới, bị kẻ áo xanh đưa tay ngăn lại, mặc hấn có kéo thế nào cũng không đẩy được.

Diệp Vũ cuối cùng không kìm nổi, quay đầu lại nhìn hấn... Mặt hấn bị sưng rách đau đớn, nước mắt rơi lã chã..

Thác Bạt Hoàng giơ roi thúc ngựa chạy, bảo mã chạy nhanh như bay, nàng nhìn hấn, trong mắt hấn càng ngày càng cách xa, càng ngày càng nhỏ dần...

“Vũ Nhi...” Sở Minh Phong kêu khàn cả giọng, thể xác và tinh thần bị xé nát ra, đau tận máu xương.

“Vũ Nhi...” Tiếng gọi thê lương đau đớn cứ quanh quẩn nơi thôn dã rộng lớn, truyền ra khắp mọi nơi. Người áo xanh sau khi rời đi, Mộ Dung Diệp đợi hấn qua cơn bức xúc, đập mạnh lên gáy hấn, khiến hấn té xỉu.

Lúc tỉnh lại Sở Minh Phong phát hiện ra mình không còn ở trên xe ngựa nữa, mà xe ngựa thì đang chạy rất nhanh. Hấn vén màn xe lên, lệnh cho Mộ Dung Diệp dừng lại. Hai người nhảy xuống xe ngựa, Mộ Dung

Diệp nói nặng nề, “Họ chưa đi xa lắm, huynh vẫn có thể đuổi kịp. Nhưng mà huynh có từng nghĩ tới, bằng sức một mình huynh, có thể cứu Vũ Nhi ra sao/”

“Chẳng lẽ ta cứ trơ mắt nhìn Thác Bạt Hoảng mang Vũ Nhi đi ư?” Sở Minh Phong rống lên bi phẫn.

“Vậy thì còn làm thế nào đây?” Mộ Dung Diệp nói lạnh lùng, khuôn mặt gầy gò chưa từng tức giận như thế bao giờ, “Thác Bạt Hoảng là Ngụy hoàng, thuộc hạ có võ nghệ cao cường, còn huynh thì sao? Huynh cái gì cũng không có! Cái gì cũng không có! Đoạt lại Vũ Nhi thế nào hả/”

Sở Minh Phong ngậy người, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Hắn nói đúng, giờ Sở Minh Phong chẳng còn đầy mê hoặc như Ngụy hoàng nữa, cái gì cũng không có, chỉ dựa vào sức một người, thì sao có thể cứu Vũ Nhi ra được chứ?

Vũ Nhi và Thác Bạt Hoảng đi, vì bảo vệ cho mình không bị thương, nếu xúc động mà làm hỏng việc, phá hỏng một mảnh tâm ý của nàng.

Nhưng cứ trơ mắt nhìn Vũ Nhi bị Thác Bạt Hoảng mang đi, hắn thật sự không cam lòng! Mộ Dung Diệp thấy hắn bình tĩnh chút, nói, “Cứu Vũ Nhi ra là phải cứu, nhưng Thác Bạt Hoảng sẽ canh phòng nghiêm ngặt, còn cần phải bàn bạc kỹ hơn”

Sở Minh Phong không nói, đôi mắt sắc thâm thúy, như lâm vào trầm tư.

“Huynh có tính toán gì không?” Mộ Dung Diệp cảm thấy hắn bình tĩnh tới khó hiểu, chẳng biết hắn đang nghĩ gì nữa.

“Đúng là nên bàn bạc kỹ hơn” Con mắt đen của Sở Minh Phong híp lại, ánh mắt ác độc, “Muốn đoạt lại Vũ Nhi từ trong tay Thác Bạt Hoảng, ta phải trở về Kim Lăng”

“Huynh định... Đoạt lại tất cả mọi thứ vốn thuộc về huynh sao/”

“Còn có cách khác nữa sao?”

“Đây là cách tốt nhất” Mộ Dung Diệp cảm thấy Sở Minh Phong cơ trí, khí phách trầm ổn tàn nhẫn đã trở lại, “Nhưng huynh có nắm chắc việc đoạt lại để vị không?”

“Không nắm chắc cũng phải thử một lần!”

Bộ mặt Sở Minh Phong hung ác nham hiểm, nhanh nhẹn nhảy lên xe ngựa. Xe ngựa lại tiếp tục chạy về trước, hắn lặng yên nói: Vũ Nhi, hãy đợi ta, ta sẽ không để nàng phải đợi lâu đâu.

Trở lại trong cung thì đã khuya rồi. Thác Bạt Hoảng đưa Diệp Vũ về Lăng Vân Các, nắm tay nàng đi thẳng vào phòng ngủ. Xuân hoa, Thu Nguyệt thấy nàng trở về vui sướng nghênh đón, lại thấy bộ mặt lạnh lùng như sắt của bệ hạ, lập tức rời khỏi tầm điện.

Hắn thu cánh tay lại, nàng liền trước trước mặt hắn, nói lạnh nhạt, “Ngày mai còn phải lâm triều nữa, xin bệ hạ về tắm điện nghỉ ngơi đi ạ”

“Đừng có mơ chạy trốn nữa!” Hắn nhàn từ từ một, ánh mắt ác độc, “nếu nàng còn có gan dám chạy trốn lần nữa, vậy ba điều kiện của nàng sẽ coi như không còn, nhất là điều kiện cuối cùng”

“Ta dĩ nhiên là tuân thủ rồi, vẫn xin bệ hạ tuân thủ ước định đi ạ”

Hắn hung ác nham hiểm lườm nàng một lúc lâu, rồi mới buông tay nàng, ra, rời khỏi Lăng Vân Các. Diệp Vũ cởi áo đi nằm, nằm trên giường buồn ngủ lại nghĩ tới Sở Minh Phong, lại không ngủ được. Giờ Minh Phong đang ở đâu? Lâm đại ca có khuyên được huynh ấy không? Họ đã rời khỏi Lạc Dương đi xa chưa, có được bình an vô sự không?

Minh Phong, huynh sẽ nghĩ cách cứu ta ra có phải không?

Trưa hôm sau, nàng đang ngồi ăn cơm, Thác Bạt Ngưng đã vội vàng xông tới, “Lâm đại ca đâu? Huynh ấy không phải ở cùng một chỗ với người sao?”

Diệp Vũ để nàng ngồi xuống, chẳng muốn lừa gạt nàng nữa, tiện nói luôn, “Huynh ấy không trở lại nữa”

Mây Thác Bạt Ngưng cau nhanh lại, nước mắt tuôn trào mãnh liệt, đầm đìa bi thương, khiến người ta sinh lòng trắc ẩn, “Lâm đại ca, sao huynh có thể đối xử với ta như vậy chứ? Huynh thật nhẫn tâm làm sao...”

Diệp Vũ cảm khái, công chúa Sùng Ninh đối với Lâm đại ca cũng có mối tình thâm thiết. Vì thế nàng trấn an nói, “Công chúa, có lẽ có một ngày, huynh ấy bỗng dưng trở lại đến bên cạnh công chúa, cho công chúa một sự vui mừng đó”

Tuy chỉ là ảo mộng, nhưng ít ra cũng để cho nàng ấy có chút hy vọng.

“Thật vậy ư?” Khuôn mặt nhỏ như hoa như ngọc của thác Bạt Ngưng đầm nước mắt, nhìn có vẻ yếu ớt, “Đúng rồi, ta nghe nói Lâm đại ca và người chạy ra khỏi thành, chuyện này đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao người trở lại mà huynh ấy lại không về chứ?”

“chuyện này nói ra thì dài lắm, ta nghĩ huynh ấy sẽ tự mình nói với người thì tốt hơn”

Thác Bạt Ngưng vừa đau lòng vừa tức giận, Lâm đại ca, đó là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, huynh thể mà lại bỏ ta... Huynh không làm ta thất vọng sao? Vì sao huynh lại muốn bỏ ta lại chứ...

Ba ngày sau, Thác Bạt Hoàng ban chiếu, cưới công chúa An Nhạc Sở Minh Lượng Sở quốc, sắc phong nàng ta làm hoàng hậu.

Lễ sắc phong được quyết định vào hai mươi ngày sau.

Ngày này, sau giờ trưa Sở Minh Lượng đi vào Lăng Vân Các. Diệp Vũ mệt rã rời, đang định cởi áo nghỉ một lát, lại thấy đến không tốt đẹp gì, cố gắng lên tinh thần đối phó với bạn tốt ngày xưa.

Sở Minh Lượng mặc quần áo hoa lệ đẹp đẽ, bên ngoài khoác áo choàng màu xanh càng tôn lên dáng người yếu điệu, mắt ngọc mây ngai, cao quý đoan trang tao nhã. Nàng ta công khai ngồi trước bàn, “Thác Bạt đại ca đã lệnh cho cung nhân may cho ta một bộ y phục mặc trong lễ phong điển, hôm nay tiến cung chỉ là một lượng nhỏ thôi”

“Xin chúc mừng công chúa” Diệp Vũ giọng lạnh nhạt nói, “Người không ngờ được là Thác Bạt đại ca sắc phong cho ta làm hoàng hậu đi” Sở Minh Lượng mặt mày lạnh băng, giọng kỳ lạ, lấy thái độ đối địch đối đãi hoàng tấu, “này cũng khó trách, có kẻ nghĩ tới mỗi nam tử đều không trốn thoát khỏi tay nàng ta, nghĩ đến mình có mệnh làm hoàng hậu, ai ngờ nghĩ thế nào cũng chẳng có ngày được như ý”

“Công chúa định nói gì ạ?”

“Ta chỉ thấy cảm khái mà thôi”

“Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, xin công chúa cứ tự nhiên cho” Diệp Vũ nhẫn tâm ra lệnh trục khách, ngày xưa dù còn là bạn bè, nhưng một khi đụng tới lợi ích, thì sẽ trở mặt thành thù, chẳng còn tình nghĩa gì.

Sở Minh Lượng không cam lòng hỏi, “Người đã đi rồi vì sao còn về?”

Diệp Vũ cười thản nhiên lạnh nhạt, ‘Xuân Hoa, Thu Nguyệt là người của bộ hạ, nếu người nói ít đi chút thứ không nên nói, hoặc là có bất kính gì với ta, sẽ nhanh chóng lọt vào tai bộ hạ. Nếu người không sợ thì cứ nói đừng ngại, ta xin rửa tai lắng nghe.”

Sở Minh Lượng mặt biến sắc, oán hận rời đi.

Dương Châu, biên cảnh Ngụy Sở, trong quân doanh. Gió lạnh lướt qua trên quân doanh, mang theo hơi nước sông ẩm ướt. Cờ Đại Sở quốc màu đỏ màu đen đang tung bay phấp phới, khiến quân doanh yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn. Thỉnh thoảng có chim bay cao tít trên trời rồi lại hạ xuống, khiến cho bầu trời càng thêm nặng nề hơn.

Phía xa xa quân doanh, có hai người đang giục ngựa đi tới. Đây là Sở Minh Phong và Mộ Dung Diệp.

“Ồ đằng trước là quân doanh của Diệp đại tướng quân, Sở huynh, đi thôi” Mộ Dung Diệp hí mắt lại, mày cau chặt.

“Huynh không đi theo ta sao?” Sở Minh Phong quay đầu nhìn hắt, ánh mắt sắc bén.

“Ta về lạc Dương”

“Huynh tóm lại không bỏ được Vũ Nhi rồi”

“Huynh cũng không bỏ được, nhưng huynh không thể không buông, nếu không ai sẽ cứu Vũ Nhi đây?” Mộ Dung Diệp cười cười. Sở Minh Phong chụp xuống vai hắn, “Vũ Nhi tạm thời giao cho huynh”

Mộ Dung Diệp cũng đập tay hắn, “Ta ở cùng Vũ Nhi ở lạc Dương đợi huynh, đừng để nàng đợi lâu quá đó”

Sở Minh Phong cảm động nói, “Ân tình của huynh, ngày sau xin báo”

Mộ Dung Diệp quay đầu ngựa lại, gió roi chạy như bay, rất nhanh đã biến mất ở trong trời đất mờ mịt. Sở Minh Phong giục ngựa phi nhanh đến, tựa như mũi tên vậy bắn nhanh về thủ vệ sâm nghiêm của quân doanh. Trước cửa quân doanh, thủ vệ đưa kích ngăn lại, “Người tới là ai?”

Tuần mã hí dài, Sở Minh Phong cũng xuống ngựa, cất cao giọng hạ lệnh, “Gọi Diệp tướng quân ra gặp ta!”

“làm càn!” Thủ vệ thấy hắn ngang ngạnh mạnh mẽ như thế, tức giận, “Thắng nhóc ngươi thật to gan! Ta khinh!”

“Vút” một cái, Sở Minh Phong quát roi qua, quát mạnh lên người thủ vệ. Một thủ vệ khác thấy vậy, lập tức gọi tìm Sở Minh Phong nhân cơ hội xông thẳng vào.

Chẳng bao lâu có hai ba chục người vây quanh hắn, đều muốn dạy dỗ cho một thằng nhóc vô danh tiểu tốt, chẳng coi ai ra gì, cả gan làm loạn xông vào quân doanh như thế.

“Diệp Chí Bằng!” Sở Minh Phong cao giọng gọi to.

Diệp Chí Bằng đang ở trong phòng thương nghị cùng mấy tướng quân chuyện quân tình, nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, vốn đã cảm thấy kỳ lạ rồi, giờ lại nghe thấy tiếng kêu to này, thì ra khỏi phòng, nhìn xem đã có chuyện gì xảy ra.

Ông bước lên phía trước trông thấy người đó ngồi trên lưng ngựa, cảm thấy kẻ này gọi thẳng tên tục của mình, chắc hẳn là bạn cũ rồi.

Người này dáng dấp khôi ngô, trên người có võ. Sở Minh Phong chậm rãi quay đầu ngựa lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng bức Diệp Chí Bằng.

Ánh mắt Diệp Chí Bằng khi chạm phải gương mặt quen thuộc tới mức chẳng quen thuộc được hơn thế, vô cùng khiếp sợ, lập tức cung kính hành lễ đi lên trước.

Ông đang định khom mình, Sở Minh Phong cười nói, “Diệp lão đệ, trước uống một chén trà nóng đã”

Diệp Chí Bằng hiểu ra, lệnh cho tất cả mọi người lui, còn mình đi theo hắn mời vào phòng.

Mấy tướng quân kia đều là những tướng lĩnh trẻ tuổi do một tay Diệp Chí Bằng đề bạt, vẫn chưa từng gặp qua thánh nhan, bởi vậy, không biết người tới là ai, lại nhìn ra được, đại tướng quân vô cùng cung kính với hắn, chắc là nhân vật lớn rồi. Càng kỳ lạ hơn là, đại tướng quân sau khi vào phòng nhưng lại đóng chặt cửa phòng lại.

“Thần tham kiến bệ hạ” Diệp Chí Bằng quỳ xuống bái lạy.

“Đứng lên đi” Sở Minh phong nâng ông dậy, nói giễu, “Ta đã không phải là Sở Hoàng nữa rồi”

“Trong lòng thần, bệ hạ vĩnh viễn là bệ hạ” Diệp Chí Bằng xuất thân binh nghiệp, thân thể cường tráng, thẳng thắn, gương mặt ngay thẳng, mày rậm mắt to, vẻ mặt đầy chính khí nghiêm nghị, “Chỉ là... mấy tháng trước, triều đình đưa tới công hàm, nói bệ hạ bất hạnh băng hà, Tần vương đăng cơ... Hôm nay gặp lại bệ hạ, thần ngu dốt, thần hồ đồ rồi...”

“Chuyện này nói ra thì dài lắm, nói sau với người vậy” Sở Minh phong dặn, “Thân phận của ta, trước mắt đừng lộ ra ngoài, người biết rõ rồi đó”

Diệp Chí Bằng gật đầu, đi ra ngoài sai thuộc hạ pha trà, mang đồ ăn lên. Ăn uống no say, Sở Minh Phong mới nói chuyện âm mưu hoàng đế Sở Minh Hiến giết huynh đoạt vị, nói tới việc lưu lạc ở Lạc Dương Ngụy quốc gặp được Diệp Vũ đã biến mất một thời gian. Diệp Chí Bằng nghe xong, lòng đầy cảm phần nói,

‘Không thể ngờ được Tần Vương thế mà lại làm ra chuyện giết huynh đoạt vị đại nghịch bất đạo như vậy! Bệ hạ hồng phúc Tề thiên, chắc chắn sẽ có ngày lại ngồi chấp chưởng trên giang sơn’

Sở Minh Phong nói, “Đại tướng quân trung dũng, là cánh tay lương thần của Đại Sở quốc ta, lần này tới quân doanh cũng chính là việc này”

Diệp Chí Bằng lập tức ôm quyền tỏ thái độ, “Bệ hạ có gì phân phó, thần xin toàn lực ứng phó ổn thỏa, trợ bệ hạ bằng được!”

195. Chương 198: Kết Cục (5) Con Rồng

Nửa mộng nửa tỉnh, Thác Bạt Ngưng cảm thấy trên mặt hơi ngứa ngứa, như có một bàn tay chạm nhẹ lên mặt nàng. Hơi trợn mắt mở ra, hóa ra trời đã sáng. Nhưng nàng cũng vẫn buồn ngủ, liền lại nhắm mắt lại. Bỗng nàng cảm thấy như trên giường có một người ngồi. Nghĩ như vậy nàng lập tức tỉnh táo, mở bừng hai mắt ra – đập vào mắt là khuôn mặt cực kỳ quen thuộc, là Lâm đại ca oan niệm nhiều ngày, đêm ngày tơ tưởng.

“Lâm đại ca...” Nàng kích động đứng dậy, ôm chặt lấy hắn, vui mừng khóc, ‘Lâm đại ca, rốt cuộc huynh đã trở lại rồi...’

“Công chúa... “ Mộ Dung Diệp vỗ nhẹ vào lưng nàng.

“Huynh thật tàn nhẫn... lén chạy đi...” Nàng khóc quở trách, tay nắm lên người hắn, “Huynh đi đâu... Huynh có phải không cần ta nữa không...”

Hắn mặc nàng đánh, giọng ngập tràn xin lỗi, “Sẽ không bao giờ thế nữa”

Thác Bạt Ngưng lại làm nũng khóc lóc om sòm đánh chửi, ‘Chưa từng thấy người nào như huynh vậy... Đối với ta, ta vừa tức giận vừa đau lòng, cứ ở trong phủ công chúa đợi huynh, chẳng dám rời đi nửa bước... Lo lắng huynh trở lại không tìm thấy ta nữa...’

Hắn lại ôm nàng, mặc nàng đánh chửi, phát tiết, trong lòng dâng lên luồng thương tiếc. Mãi lâu sau, cảm xúc nàng chậm rãi bình phục, ôm lấy cổ hắn, bá đạo ra lệnh, ‘Sau này cấm được rời ta đi nữa! Không được bỏ lại ta một mình!’

“Không có nữa” Mộ Dung Diệp dịu dàng lau lệ cho nàng, “Ta đi đâu, cũng đều mang nàng theo, có được không?”

“Ta chết cũng muốn đi theo huynh” nàng vừa tỉnh ngủ, chẳng để ý đến người ngắm, cứ khóc một lúc, hai mắt sưng lên, cũng không xấu đi, lại có vẻ yêu kiều khả ái.

Hắn cười, “Ta có chết cũng muốn mang nàng đi”

Thác Bạt Ngưng cười ngọt ngào, quên hết quyết định lúc trước: đợi hắn về, sẽ trừng phạt nặng hắn. nàng bỗng nhớ tới một chuyện, hỏi, “mấy ngày rồi huynh đi đâu vậy? Hoàng tẩu đã trở lại, vì sao huynh hôm nay mới trở về?”

Mộ Dung Diệp điểm nhẹ chóp mũi nàng, “Chuyện lúc trước đừng nói tới nữa được không?”

Do dự lát nàng khẽ gật đầu, hôn nhẹ lên môi hắn. Hắn hôn lại nàng, mềm nhẹ như gió, chọc lên ý nghĩ và ngọn lửa trong cơ thể nàng bùng cháy.

Nàng cởi bỏ vạt áo hắn ra, hắn đè tay nàng lại, nói khàn khàn, “Mấy ngày nay chưa được tắm, ta đi tắm trước đã”

Nàng xấu hổ quăn bách đỏ bừng mặt, ‘Ta hầu chàng tắm được không?’

Hắn mỉm cười gật đầu, nàng liền sai người hầu đi chuẩn bị nước nóng. Sau bữa trưa họ lại cùng tiến cung.

Lúc Diệp Vũ thấy hắn từ bên ngoài diện tới, cứ ngỡ người mãi chưa hoàn hồn. Thác Bạt ngưng về điện Phượng Phi lấy ít đồ vật cũ, lúc này cả đại điện to như thế, cũng chỉ có hai người họ.

“Lâm đại ca, sao huynh lại...”

“Muội yên tâm đi, huynh ấy đã tới quân doanh của Diệp đại tướng quân rồi” Mộ Dung Diệp đuôi mắt nhìn đều mỉm cười thanh nhã. Diệp Vũ biết, Minh Phong tới quân doanh phụ thân, đó là quyết định sẽ về Kim Lăng đoạt đế vị. Huynh ấy thực sự đoạt lại được đế vị, giang sơn sao? Huynh ấy có giết Sở Minh Hiền không?

Nàng hỏi, “Vì sao lại trở lại?”

Giọng hần nhẹ như nước, “Vợ ta ở đây, nhà ta cũng ở đây, ta dĩ nhiên là trở lại rồi”

Thực ra hần định nói rằng, nàng ở trong này, ta dĩ nhiên là phải về rồi. Nhưng hần lại không muốn làm nàng khó xử.

“Công chúa là một cô gái tốt, yêu huynh thắm thiết, huynh nên toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nàng ấy” Diệp Vũ mỉm cười nói, không ngờ được, đi dạo một vòng lại quay lại một chỗ, nhưng ít nhất Minh Phong không còn là kẻ thù nữa, sẽ sớm trở về Sở quốc, có lẽ sẽ trở lại để vương phúc hần khí phách như trước thôi.

“nàng ấy đã là vợ của ta, ta sẽ đối xử tốt với nàng ấy” Mộ Dung Diệp che giấu tình ý trong lòng, hỏi thản nhiên, “Thác Bạt Hoàng đối xử với muội thế nào? Muội không lo hần sẽ... Muội làm sao bảo toàn được mình đây?”

“Muội đều có cách” nàng nói ra ba điều kiện kia, nói giận dữ, “Ta không thể cam đoan Thác Bạt Hoàng sẽ là chính nhân quân tử, cũng cố hết sức làm”

Hần nhìn nàng thật sâu, hy vọng Sở Minh Phong nhanh chóng được việc, đoạt lại đế vị, giang sơn, mới có thể cứu nàng trở về.

Cả đời này, người hần yêu nhất là Vũ Nhi; cả đời này, vợ của hần chỉ có thể là Thác Bạt Ngưng. Hần trả giá hết thảy cho Vũ Nhi, không hề giữ lại; hần với Thác Bạt Ngưng, cũng làm hết trách nhiệm phu quân.

Ngày này, ánh nắng sáng, bầu trời xanh không mây. Đúng ngày lễ phong điển được cử hành.

Trên Kim Điện, cả văn võ trong triều xếp thành hàng đứng, sứ thần Sở quốc thay mặt nước đọc thư tưng, tiếp đó Lưu Tĩnh đọc thánh dụ.

Sở Minh Lượng đứng dưới bậc thềm, nhìn người nam tử khôi ngô cao to tuấn tú, cảm xúc meeng mông dâng trào. Đó là đế vương của nàng, phu quân của nàng, ông trời cầu nàng, nàng còn sống là của nàng tất cả, tất cả mọi thứ... Giờ khắc này, rốt cuộc đã thành hiện thực, nàng cả đời trở thành vợ của Thác Bạt Hoàng, trở thành hoàng hậu Ngụy quốc... Từ nay về sau, nàng và hần sánh bước bên nhau, nắm tay cả đời, trở thành một thể hệ Đế HẬU truyền kỳ.

Nước mắt trào ra, nàng liều mạng kìm nén, không cho nước mắt làm hồng gương mặt trang điểm đẹp đẽ. Quần áo màu xanh, trên đầu đội mũ Long Tứ phượng, hơn nữa khuôn mặt đoan trang, nàng là mẫu nghi thiên hạ hoàng hậu Ngụy quốc, phong tư ngàn vạn, tuyệt thế phong hoa, ai cũng không bằng.

Thác Bạt Hoàng chậm rãi đi tới, vươn tay về nàng. Nàng đặt tay trong lòng bàn tay hần, đứng dưới thềm son, cùng hần sánh vai mà đứng.

CẢ văn võ trong triều tung hô vạn tuế, chúc mừng hoàng hậu thiên tuế. Lễ xong, Sở Minh Lượng trở lại điện Tử Thần, tiếp đón các mệnh phụ, cung nhân yết kiến.

Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của họ. Nàng sai cung nhân chuẩn bị bữa tối, công công ngự thư phòng lại tới truyền lời, bảo bệ hạ bận việc không trở lại dùng bữa được.

Nghe vậy nàng tức giận cắn môi. Sau đó cứ cách nửa canh giờ nàng sia người tới ngự thư phòng, hỏi khi nào thì hần về ngủ.

Trong tấm điện bố trí cảnh không khí vui mừng, đẹp đẽ, có hai chữ hỉ sáng đỏ rực, rèm màu đỏ rủ xuống, màn thêu hoa tịn để lung linh lay động, sẽ phải chịu giấc hoan mộng của nàng; nền giường có chăn đỏ uyên ương, gối uyên ương lạng đỏ tuyệt đẹp, được thêu chim công tinh xảo, được tú nương thêu đẹp nhất trong cung làm... Nhưng cả tấm điện tất cả trở nên chói mắt như đang cười nhạo sự chờ đợi đau khổ của nàng.

Rốt cuộc hắn đã trở lại, ngồi trước bàn, cúi đầu, tay xoa mũi, như đang mệt mỏi thực sự.

“Bệ hạ mệt quá rồi ă? Hay để nô tì xoa bóp ấ ấ ấ cho bệ hạ” Sở Minh Lượng cố gắng nói năng hiền dịu.

“Không cần” Giọng hắn đầy khách sáo mà xa cách, “Hôm nay tấu chương rất nhiều, hơi mệt”

“Bệ hạ đói chưa ă? Nô tì đã chuẩn bị canh rồi, hay bệ hạ ăn một ít đi ă” Nàng nói dịu dàng.

“TRẫm không đói bụng” Hắn đứng lên, gương mặt lạnh lùng, “Nếu nàng mệt thì ngủ trước đi”

“Bệ hạ...” Nàng định nhắc hắn, hôm nay là ngày vui của nàng, là đêm động phòng hoa chúc của họ, họ hẳn là nên viên phòng rồi.

“Bệ hạ... Bệ hạ...” Lưu Tĩnh vội vàng tiến vào, mặt có vẻ háo sắc.

“Cung nhân báo lại, Diệp cô nương đến vấn an lão bệ hạ ở điện Cảnh an ă” Lưu Tĩnh bấm tấu, “Diệp cô nương bỗng dưng bị ngắt ă...”

Còn chưa nói xong, Thác Bạt Hoảng đã bước đi trước, như rồng bay phượng múa, chưa từng nói lại câu gì. Lưu Tĩnh vội vàng đi theo sau, để lại mình hoàng hậu. Sở Minh Lượng vội đuổi theo sau, sốt ruột kêu lên, “Bệ hạ...”

Nhưng bóng dáng hắn đã biến mất trong màn đêm, chẳng còn thấy đâu nữa. Bệ hạ, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, người làm sao có thể vứt ta lại mà đi chứ? Sao có thể đến nơi ở của nữ nhân khác chứ...

Nước mắt lăn dài xuống má, cũng đầy phần hận và quật cường. Diệp Vũ đây là thủ đoạn của người sao? Như vậy ta Sở Minh Lượng sẽ không thua người đâu!

Chạy tới Lăng Vân Các, Thác Bạt Hoảng lo lắng đi thẳng vào phòng ngủ, thấy Lâm thái y đang ngồi bắt mạch cho Diệp Vũ trên giường. nàng nằm dựa vào bên gối, đã tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt.

Cách đây không lâu, nàng bón cháo cho lão Ngụy hoàng ở điện Cảnh An, chẳng biết sao chợt bị một trận choáng váng ập tới khiến nàng bất tỉnh không biết gì.

Thác Bạt Hoảng thấy thân mình nàng bị tổn hại, giận dữ hỏi Xuân Hoa, thu Nguyệt, “Các người hầu hạ thế nào vậy?”

Các nàng kinh sợ quỳ xuống, giọng run run, “Nô tì vẫn tận tâm tận sức hầu hạ... chẳng dám có chút sơ sẩy gì... Bệ hạ tha mạng... Bệ hạ tha mạng...”

“Không liên quan gì đến các nàng ấy, bệ hạ đừng làm khó xử các nàng ấy nữa” Diệp Vũ khuyên nhủ.

“Sức khỏe nàng không được tốt, đừng có đi lại khắp nơi nữa” Ánh mắt hắn ử dột, không nói thẳng thừng ra là đừng có đến điện Cảnh an nữa, đành phải nói thế với nàng.

“Ta không sao, bệ hạ cũng đừng ngạc nhiên quá”

Lâm thái y bắt mạch xong, đứng lên, trên mặt có nét nhẩn nhó, Thác Bạt Hoảng vội vàng hỏi, “Vũ Nhi thế nào rồi?”

Lâm Thái Y cười đáp, “Chúc mừng bệ hạ, nàng ấy có thai rồi”

Có thai?!

Với Thác Bạt Hoảng, điều này cũng chẳng phải chuyện vui, mà như quả đạn nổ tung vậy!

Với Diệp Vũ, chuyện này tuyệt đối là tin vui, bởi vì nàng đã mang thai đứa con của Minh Phong! Thác Bạt Hoảng ngơ ngác, Lưu Tĩnh vội vàng bảo Lâm Thái y đứng chờ ở trước đại điện, ý bảo Xuân Hoa, Thu Nguyệt rời khỏi tầm điện.

Chỉ một lát sau Thác Bạt Hoảng hoàn hồn, nhìn thấy mắt đẹp của nàng long lanh trong suốt, vẻ mặt lộ ra vui mừng, ánh mắt thêm âm trầm lạnh lẽo. Nàng thế mà dám mang thai đứa con của Sở Minh Phong!

Nàng thế mà dám coi mình không ra gì!

Đáng giận quá!

Lửa giận trong cơ thể kêu gào, hân lạnh khốc nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt âm hàn, gần như ác độc. Diệp Vũ đưa tay ra chạm nhẹ lên bụng, lần này thật may mắn quá, thế mà lại mang thai đứa con của Minh Phong. Nếu Minh phong biết, nhất định rất vui vẻ, rất kích động.

Nàng lơ đãng nhìn, thấy Thác Bạt Hoàng có bộ mặt khiến người ta sợ hãi, trong lòng e ngại, thầm nghĩ toi rồi.

Ngụy hoàng âm độc tàn nhẫn này, lòng dạ tuyệt đối không bao la rộng lượng đến thế. Hân dung tha cho đứa con của Minh Phong sao? Làm sao đây?

Nàng thu lại sắc mặt vui mừng của mình, ôn nhu khuyên, “Hôm nay là ngày vui của bộ hạ và Hoàng hậu, bộ hạ hân nên đến điện Tử Thần chứ ạ”

“Ta đã làm theo ý của nàng, cưới Sở Minh Lượng làm hoàng hậu” Thác Bạt Hoàng ngồi xuống, ánh mắt ử dột nhìn thẳng vào mắt nàng, “Còn phần đối đãi thế nào với hoàng hậu tôn quý, là chuyện của ta, nàng đừng có xen vào”

“Nếu cưới nàng ấy, nàng ấy sẽ vì các người mở mang gia tộc hoàng thất, sinh con đàn cháu đống nói dối” Diệp Vũ đã sớm nghĩ sẽ có kết quả như thế, nhưng cũng chẳng còn cách nào, nàng chỉ có thể làm vậy, mới có thể để mộng đẹp của Sở Minh Lượng thành sự thật.

“Nàng ta tuyệt đối không được mang thai con của ta!” Đôi mắt đen như ngọc của hân hơi co rút lại, hơi thở ầm ập khiến cho người ta lại có cảm giác lạnh băng, “Hạnh phúc cả đời của nàng ấy, cứ vậy mà bị nàng hủy rồi!”

Diệp Vũ hoảng sợ, quả nhiên là mình đã hủy đi hạnh phúc cả đời của Sở Minh Lượng rồi ư?

Đêm nay, Thác Bạt Hoàng không đi điện Tử Thần, cũng không về điện Chiêu Hòa, mà chấp nhận ở Lăng Vân Các một đêm. Nàng biết là hân cố ý, cố ý khiến cho Sở Minh Lượng hiểu nhầm hân và nàng đã có quan hệ vợ chồng.

Sở Minh Lượng nhất định sẽ hận chết mình!

Trưa hôm sau, Diệp Vũ đang ăn bữa trưa, Thu Nguyệt cười tíu đi vào đại điện, “Phu nhân, bộ hạ đã hạ chiếu, con của phu nhân vừa ra đời sẽ được phong ngay làm Tề Vương ạ”

Tề Vương!

Diệp Vũ kinh ngạc, Thác Bạt Hoàng định làm gì vậy?

Kể từ đó trong ngoài trên dưới, khắp hoàng cung đều nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng nàng là con rồng, bộ hạ mới có thể coi trọng, thai nhi chưa đủ tháng đã hạ chiếu, tương lai xuất thế được phong làm Tề Vương ngay. Mà “Tề Vương” là phong hào bộ hạ trước khi đăng cơ, có thể thấy hân rất thích và coi trọng đối với đứa trẻ này.

Nếu chuyện này rơi vào tay Sở quốc, như vậy Minh Phong chẳng phải là đau lòng gần chết sao? Nàng hiểu ra, Thác Bạt Hoàng làm vậy mục đích chính là thế.

Cung nhân bên ngoài điện cất giọng bẩm báo truyền đến, thác Bạt Hoàng tới. Diệp Vũ đứng dậy nghênh giá, hân bước vào đại điện, thân thiết, đau lòng đỡ nàng ngồi xuống, “nàng đang mang thai, đừng đa lễ”

Cung nhân lui ra, Lưu Tĩnh canh rờ ngoài điện chờ, chờ triệu hồi.

“Vũ Nhi, con của nàng cũng sẽ là con của ta” Thác Bạt hoàng nắm tay nàng, giọng kiên định như thạch, “Ta sẽ không tách mình ra nữa, bởi vì, nó vốn là con của ta, phụ hoàng của nó là ta!”

“Lòng dạ bộ hạ bao la rộng lớn thế sao?” Nàng kinh ngạc, thầm cân nhắc hân làm vậy là xuất phát từ thực lòng hay là cố dụng tâm kín đáo.

“Có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi lối về rồi” Hấn hơi bĩu mồm, tràn ngập cảm xúc tự giễu. Diệp Vũ không tin hẳn làm được điều đó, tạm thời cứ chờ xem thế nào đã.

Trong mắt Thác Bạt Hoàng ngập tràn từng đợt từng đợt tư tình, “Vũ Nhi, nàng cứ an tâm ở Lăng Vân Các dưỡng thai đi. Ta tin, một năm sau, nàng sẽ không rời ta đi đâu”

**

Tại hoàng cung Sở quốc, bóng đêm dài cô tịch. Trong tấm điện Duệ Tư lộ ra chút ánh sáng mờ mờ, trên long tháp ngồi một người, trong tay nắm chặt một nhúm giấy viết thư nho nhỏ.

Hai mươi tháng giêng, công chúa Sùng Ninh Ngụy quốc đại hôn, Diệp Huyền làm chủ tổ chức.

Ngụy hoàng sắc phong công chúa An Nhạc làm hoàng hậu, ngày hôm sau, trong cung lại truyền ra tin tức, Diệp Huyền mang thai con rồng. Ánh mắt Sở Minh Hiên cau nhanh lại, khuôn mặt đẹp như ngọc tràn ngập chua xót.

Vũ Nhi, đó là nàng sao? Nếu thật là nàng, nàng thà rằng gả cho Thác Bạt Hoàng, cũng không nguyện gả cho ta ư? Vì sao?..

Nàng thật tàn nhẫn!

Công công tùy thân hầu hạ đi từ từ vào tấm điện, hạ giọng bầm tấu, ‘Bệ hạ, người ngài phái đi đã về rồi ạ!’

“Truyền” Trong lòng Sở Minh Hiên chấn động.

Công công lập tức ra ngoài truyền lời, chẳng bao lâu, một người mặc áo đen lách vào tấm điện, khom mình hành lễ. Sở Minh Hiên hỏi lạnh lẽo, “Người truyền tin tức đến, nàng kia ở trong cung Ngụy quốc mang thai long loại là thật sao?”

Người áo đen đáp, ‘Ty chức tìm hiểu được tin tức quả thật là thế ạ’

“Ngụy hoàng sao không sắc phong nàng ấy?”

“Ty chức cũng không biết. Ty chức tìm hiểu qua, nhưng đại đa số cung nhân trong cung cũng không biết nội tình”

Sở Minh Hiên hỏi qua sứ thần từ Ngụy quốc trở về, sứ thần cũng không biết vì sao Ngụy hoàng không sắc phong cho nàng ấy nữa.

Hấn lại hỏi, “Còn có chuyện gì nữa không?”

Người áo đen đáp, ‘Hết rồi ạ’

Sở Minh Hiên phất tay, người áo đen rời khỏi tấm điện. Công công đứng bên dâng lên một quyển tấu chương, “Bệ hạ, đây là tấu chương mà Diệp đại tướng quân đi suốt đêm đưa vào kinh đô ạ”

Hấn tiếp nhận lấy, vừa mở ra thì mày cau lại.

Trong tấu chương Diệp Chí Bằng nói bệ hạ đăng cơ chưa lâu, nên tới biên cảnh Dương Châu để khao thưởng tướng sĩ đóng quân, ủng hộ sứ khí, càng tăng uy vọng của bệ hạ trong quân lên.

Tấu chương này có chút kỳ lạ, vì sao Diệp Chí Bằng lại dâng lên một tấu chương như vậy, để cho hấn thân chinh đi biên cảnh khao quân chứ? Chẳng lẽ hấn có tâm tư nào khác?

Sở Minh Hiên ngưng mắt nhìn ra đèn cung đình ngoài kia, ánh mắt lạnh lẽo, mày kiếm sẫm lại, trong lòng đã có quyết định.

Lâm Thái y nói thai tượng cũng không được yên ổn, bởi bayam mấy ngày nay cung nhân ngày nào cũng tới đưa canh bổ dưỡng tới, nói là do bệ hạ phân phó, để dùng an thai. Diệp Vũ lo lắng canh an thai bị người ta động tay chân vào nên không uống.

Không những thế, Thác Bạt Hoàng lại còn thường xuyên tới cùng nàng dùng bữa, dịu dàng vô cùng, sẵn sóc, che chở nàng trong lòng bàn tay.

Bên trên một nửa triều thần can gián, đề nghị nạp thêm phi tần, hậu cung mới đầy đủ, vì con đàn cháu đông nối dõi Ngụy quốc.

Hắn nói nghiêm khắc phủ quyết, ám chỉ hạ thần có ý đồ làm nhiều hậu cung, đem người của mình vào làm bạn đầu giường của hắn, có mưu đồ gây rối.

Cứ thế, triều thần không dám can ngăn nữa, cứ nhiều ngày liên tục trận tranh cãi trên triều mới chấm dứt. Thác Bạt hoàng nắm hai tay nàng, nhìn nàng thật sâu chăm chú, “Hậu cung của ta, ngoài hoàng hậu ra, chẳng còn ai nữa”

“Xưa nay đế vương đều có hậu cung ba ngàn, bệ hạ nạp thêm phi tần cũng chẳng có gì đáng trách, đại thần trong triều cũng can gián là đúng” Lời Diệp Vũ nói đầy thâm thúy, ‘Hay bệ hạ còn lo lắng gì nữa?’

“Nếu ta nạp thêm phi tần, có còn bao nhiêu thời gian cùng nàng nữa chứ?” Hắn mặt lạnh lùng, ‘Còn nữa, một khi phi tần nạp vào hậu cung, thì sẽ có cuộc tranh đấu giữa phi tần không ngừng. Nữ nhân đấu tranh dữ dội tàn khốc, nàng có thể bứt ra được bên ngoài nữa sao?’

“Nhưng mà thân là hoàng đế Ngụy quốc, chuyện lớn nhất là con nối dõi” Nàng hiểu được hắn lo lắng phi tần ghen tị nàng đoạt sủng, càng nguy hiểm cho tính mạng của nàng.

“Mẫu thân ta bị phi tần làm hại, ta sẽ không để cho người mình yêu bị giẫm lên vết xe đổ được” Thác Bạt Hoàng nói kiên định, “Còn nữa, hậu cung ba ngàn, chưa bao giờ là ý nguyện của ta; ta chỉ nguyện cùng người mình yêu nắm chặt tay nhau, sống tới bạc đầu thôi”

Nhìn hắn tình thâm sâu khắc cốt ghi tâm, Diệp Vũ không khuyên nữa. Không ngờ hắn lại cũng là trong ba ngàn giọt nước chỉ mức một giọt.

Song lòng của nàng chỉ sống vì Minh Phong thôi.

Tháng ba năm mới, cảnh xuân tươi đẹp. Tháng ba ánh nắng bắt đầu chuyển sang ấm áp, cảnh sắc ở ngự hoa viên tươi đẹp, cảnh động lòng người. Ngày này ánh nắng rực rỡ, trong ngự hoa viên rực rỡ muôn màu sắc hoa lung linh. Xuân Hoa, Thu Nguyệt và Diệp Vũ đi dạo trong vườn, mặc hoa phát liễu, tay áo vương đầy mùi hoa.

Cách trước đó không xa có một tòa lương đình, các nàng định đi đến chỗ đó nghỉ ngơi chút lại thấy ở giữa không trung có một chiếc điều mỹ nhân đang bay lượn. Diệp Vũ ngẩng đầu nhìn, nghĩ ngợi không biết đến bao giờ mình mới có thể bay ra khỏi hoàng cung này được.

Lúc đầu nàng mới chỉ nghĩ cho mình nàng, chẳng lo nghĩ gì, tự do tự tại, mà nay trong bụng nàng đã có thêm một sinh mệnh nho nhỏ, nàng phải cố gắng vì đứa bé trong bụng, nghĩ phải thoáng rộng hơn. Đợi khi nào sinh con xong, nàng lại nghĩ cách mang con rời đi.

Có thêm một đứa bé, lại thêm một phần nguy hiểm, một phần cố kỵ. Nhưng đây là đứa bé của Minh Phong, bất luận thế nào, nàng cũng phải cố đem hết sức mình bảo vệ bằng được đứa bé.

“Phu nhân, hoàng hậu tới” Xuân hoa, Thu Nguyệt, nhắc nhở nói, sau đó hạ người hành lễ, “Nô tỳ tham kiến hoàng hậu”

Diệp Vũ cứ đứng vậy, Sở Minh Lượng nhẹ nhàng đi tới, đằng sau có hai thị tì thân cận, hai công công.

Hoàng Hậu Ngụy quốc này, giờ đã không còn là công chúa An Nhạc Sở quốc khi xưa nữa. Nàng ta mặc bộ quần áo màu đỏ, cao quý hoa mỹ, trên đầu cấm Kim Bộ Diệu và trâm phượng hoàng, cứ mỗi bước đi lại nghe thấy tiếng lanh canh rung rinh, lấp lánh, dưới ánh nắng chiếu rọi càng thêm chói mắt.

Cấm nàng ta hơi nghếch lên, mắt dướn cao, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn Diệp Vũ, khí thế mười phần. Diệp Vũ thản nhiên thi lễ, làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, “Tham kiến hoàng hậu”

“Bản cung nghe nói, phi tần từ xưa đến nay, một khi đã mang thai rồi, thì sẽ thích đi dạo rơ ngự hoa viên, khoe ân sủng ra” Sở Minh Lượng nói với cung nhân bên cạnh, giọng đầy khiêu khích châm chọc.

“Nô tì cũng nghe nói thế ạ” Một thị tì nói.

“Nô tì còn nghe nói, phi tần thích khoe ra ấy, thường thường sẽ bị xảy thai bất ngờ đó ạ...” Một thị tì khác nói theo.

“Im miệng!” Sở Minh Lượng quát nhỏ, tiếp đó mím môi cười nói, “Cẩn thận họa từ miệng mà ra đó. Nàng ấy là người quan trọng trong tim bệ hạ, chẳng may mà nàng ấy xảy thai thật ấy mà, người sẽ chết không có chỗ chôn đó”

“Vâng, là nô tì lẩm mồm ạ” Thị tì kia cúi đầu nói.

Diệp Vũ đau lòng mãi, định gỡ nút thắt của nàng ấy ra, “Hoàng hậu, hôm nay cảnh xuân tươi đẹp, hay tới đình bên kia ngồi đi được không?”

Sở Minh Lượng giả vờ như không nghe thấy, nói với thị tì bên cạnh, “Chuyện bản cung đã bảo các người làm, đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Thị tì kia đáp, ‘Hoàng hậu bảo chúng nô tì tới phòng bếp lấy nguyên liệu nấu ăn, đã đặt hết ở phòng bếp nhỏ rồi ạ’

Sở Minh Lượng xoa hai má đỏ trên mặt đáng vẻ hơn hở, “Bản cung muốn đích thân làm canh bổ dưỡng cho bệ hạ, trở về thôi”

Diệp Vũ đứng im nhìn theo nàng lãnh ngạo đi qua, một cơn gió lạnh ập vào mặt, lạnh buốt. Xuân Hoa, Thu Nguyệt cùng nhăn mặt nhìn các nàng, Diệp Vũ nhìn bóng dáng yếu điệu của nàng ta, nghĩ sẽ tìm cơ hội để giải thích với nàng ấy.

Diệp Vũ vừa bước chân đi lên trước, lại như đạp phải cái gì đó trơn trượt, lòng bàn chân trượt, đã trượt thẳng ra ngoài, ngã nặng xuống đất.

Hai thị tì nghe thấy tiếng nàng thét lên chói tai thê lương, sắc mặt tái nhợt chạy tới định đỡ nàng lên lại phát hiện ra....

196. Chương 199: Kết Cục (6) Cả Đời Vô Sinh

Đau quá! Bụng đau quá ! Diệp Vũ không dám nhúc nhích, thấy phía dưới hình như có dòng chất nóng bỏng trào ra... Xuân Hoa, Thu Nguyệt khiếp sợ vô cùng, kinh hoàng gọi người.

Đứa bé...Đứa bé... Đứa bé... Đừng đi mà.... Đừng có đi mà...

Đau quá, mệt chết đi... sự bất lực ngập tràn tuyệt vọng bao phủ lấy nàng... Không, nàng muốn kiên trì giữ lại... muốn giữ lại đứa bé... Đây là đứa con của Minh Phong, nàng nhất định phải giữ lại...

Chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu, giữ lại đứa bé...

Máu tươi nhuộm đỏ cả giường, chăn đệm, và cả quần áo Diệp Vũ. Nàng bất an chấn động, mảy càng cau nhanh hơn, cứ như cơn đau đang tra tấn nàng vậy... Nàng không muốn tỉnh lại, thì thào nói gì đó, đưa tay ra định nắm lấy gì đó mà lại không nắm được gì.

Minh Phong, Minh Phong, hãy giúp ta, giữ đứa bé lại...

Thác Bạt Hoàng ngồi ở đầu giường, nhìn bộ dạng nàng đau chịu đủ mọi đau đớn, lại nghe tiếng nàng kêu “Minh Phong” khẩn thiết, lòng tuy có giận lại bị bộ dạng yếu ớt của nàng diệt sạch.

Vũ Nhi, cố chịu một chút, sẽ đỡ thôi.

Lâm Thái y quay lưng lại giường, chỉ đạo hai y nữ giúp nàng chẩn trị, Xuân Hoa, Thu Nguyệt ở bên giúp đỡ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Vũ đầm đìa mồ hôi, hai mắt khép hờ, đầu lắc qua lắc lại, thần trí không rõ, cơn đau cứ mãi như không ngừng lại được vậy. Thác Bạt Hoàng không đành lòng thấy nàng tiếp tục bị tra tấn như vậy nữa, “Đến tột cùng còn kéo dài bao lâu nữa?”

“Bệ hạ, không thể vội được” Lâm thái y đáp, “Hay bệ hạ cứ tới đại điện chờ đi ạ..”

“TRẫm sẽ không đi” Thác Bạt Hoàng phản bác nói.

Cung nữ sắc một chén thuốc mang vào, Lâm thái y lập tức nói, “Nhanh, cho nàng uống thuốc vào”

Xuân Hoa tiếp nhận bát thuốc đen sì kia, Thác Bạt Hoàng ôm lấy Diệp Vũ, khẽ bóp miệng nàng ra, rồi bón thuốc vào. Tiếp đó hắn lại đặt nàng xuống giường, sửa sang cho nàng nằm tốt.

Mãi một lúc sau, Diệp Vũ im lặng chút, y nữ thay quần áo cho nàng, hắn xoay người lại, cùng đứng bên cạnh lâm Thái y hỏi, “Vũ Nhi bị ngã một nhát kia, mới dẫn tới xảy thai sao?”

“Đúng thật là thế” Lâm thái y thở dài, “Bệ hạ, phu nhân còn trẻ, vẫn còn có thể mang thai”

“Cứ điều trị thân thể nàng cho tốt” Ánh mắt Thác Bạt Hoàng lóe sáng, đi ra ngoài. Sở Minh Lượng đợi ở đại điện, nghe thấy cung nhân nói Diệp Vũ bị xảy thai, lòng nàng ta đập như trống trận. Diệp Vũ ta bảo rồi mà, ta sẽ không thua người đâu.

Thác Bạt Hoàng ngồi xuống, nàng ta rót trà cho hắn, hắn uống một hơi cạn sạch, “Lưu Tĩnh”

Lưu Tĩnh đi lên, đem mọi lời cung nhân nói bẩm báo lại bệ hạ chi tiết. Nghe vậy, Sở Minh Lượng cũng không kinh hoảng, sắc mặt vẫn không thay đổi, “Dây xích tay ngọc bích của Tuyết Nhi đột nhiên bị đứt, chẳng liên quan gì đến nô tì, xin bệ hạ minh giám”

Thị tì tên Tuyết Nhi quỳ trên mặt đất, sắc mặt hoảng hốt, “Bệ hạ, nô tì cũng không rõ vì sao dây xích tay ngọc bích lại đột nhiên bị đứt ạ, không biết phu nhân đập phải viên ngọc bích, nô tì đáng chết, nhưng nô tì không phải cố ý, xin bệ hạ thứ tội”

“Mang ra ngoài, đánh!” Thác Bạt Hoàng cất giọng lạnh trầm, coi mệnh lệnh ấy như lời vớ vẩn vậy.

“Bệ hạ tha mạng... hoàng hậu, xin cứu nô tì...” Tuyết Nhi hoảng sợ thật sự, nước mắt trào ra khẩn cầu hoàng hậu cứu mình.

“Người hại chết hoàng tử, bản cung cũng không thể nào cứu nổi người được” Sở Minh Lượng lạnh lùng nói, “Yên tâm đi, bản cung sẽ cầu bệ hạ tha cho cả nhà người”

“Hoàng hậu... Cứu nô tì với...” Tuyết Nhi khóc thê lương, bỗng sắc mặt khẽ thay đổi, “Bệ hạ, dây xích tay ngọc bích kia không phải của nô tì, là hoàng hậu thưởng cho nô tì. Hoàng hậu còn sai nô tì, vào lúc thích hợp thì đứt sợi dây xích trên tay xuống, để phu nhân đập phải hạt châu sẽ bị xảy thai ạ...”

“Tiện tỳ! Bản cung thưởng sợi dây xích tay ngọc bích cho người lúc nào hở? Lúc nào thì sai người làm vậy chứ?” Lời Sở Minh Lượng trách mắng đầy chính nghĩa, “Bệ hạ, con tiện tỳ này nói hươu nói vượn, nô tì thật không làm”

“Bệ hạ, sợi dây xích tay kia giá trị xa xỉ, nô tì sao tự dừng lại có sợi xích tay như vậy chứ? Còn nữa, nô tì chẳng có thù oán gì với phu nhân, vì sao lại mưu hại đứa bé của phu nhân chứ ạ?” Tuyết Nhi khóc cãi, “Là Hoàng hậu sai nô tì giật đứt xích tay, khiến cho phu nhân xảy thai. Nếu không thế, nô tì sao có gan mưu hại hoàng tử được... Xin bệ hạ minh xét...”

“Bóp” một tiếng, Sở Minh Lượng tức giận phát run lên, tát nàng ta một cái, “Đồ ngậm máu phun người! Kéo ra ngoài, đánh chết!”

Bệ hạ không có thái độ gì, ai dám làm càn chứ? Thác Bạt Hoàng chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh khốc. Nàng ta nhìn hắn, tâm ý hoảng loạn, bị lệ khí nham hiểm hung ác trong mắt hắn dọa sợ. Hắn nhanh chóng vung tay, đúng lúc tát mạnh nàng ta một cái.

Sở Minh Lượng bụm mặt, máu tươi nhiễm đỏ cả miệng, đôi mắt đẹp trong suốt, lệ lóng lánh, phần hân và u oán chôn tận đáy mắt, sâu trong lòng.

“TRẫm không muốn nhìn gặp lại người nữa! Cút!” Hắn nói lạnh lùng. Nàng quật cường nhìn hắn, dầm nước mắt, hít một hơi sâu, chậm rãi xoay người, ngẩng cao đầu, đi thẳng ra đại điện, ra khỏi Lăng Vân Các. Thác Bạt Hoàng nhìn nàng ta cao ngạo, lưng cứng ngắc, lệ khí trong mắt chậm rãi tiêu tán, đuôi mắt như cười như không.

Lúc tỉnh lại, Diệp Vũ nghe Xuân Hoa, Thu Nguyệt nói đứa bé không còn, tinh thần trống rỗng, lại hôn mê bất tỉnh. Lúc tỉnh lại lần nữa, nàng thấy Thác Bạt Hoảng và Lâm thái y đều có đó, liền túm chặt lấy ống tay áo Lâm thái y, hỏi hoảng loạn, “Lâm đại nhân, con của ta thật sự không còn nữa sao?”

Ông gật đầu, “Phu nhân nén bi thương. Sau này còn có thể mang thai hoàng tử nữa, đừng lo”

Nước mắt trào ra, tuôn rơi, nàng đau lòng sắp chết khóc lóc: Minh Phong, thật xin lỗi, ta không bảo vệ được con của chúng ta....

Lâm thái y rời khỏi tầm điện, Thác Bạt Hoảng ngồi gần chút, nắm tay lạnh của nàng, “Vũ Nhi, đau lòng cũng không giải quyết được gì. Có lẽ đây là ý trời, có lẽ đứa bé đó và nàng vô duyên, sau này còn có thể mang thai nữa...”

Nàng đau đớn khóc thành tiếng, sao giống nhau được chứ? Đó là đứa con của Minh Phong, sao giống nhau được chứ?

“Chuyện trước mắt là cố gắng dưỡng sức cho tốt” Hắc dụ dằng lau nước mắt cho nàng, “Việc đã tới nước này, đau thương cũng vô ích. Nếu... Sở Minh Phong mà nghe được tin nàng đã mất con, cũng không hy vọng nàng đau lòng như vậy, chuốc khổ như vậy, có đúng không?”

“Vũ Nhi, ta biết nàng tự trách mình không bảo vệ tốt đứa bé của Sở Minh Phong, nhưng nàng đã có sức rồi, nàng cũng không ngờ được là hoàng hậu lại đổ kị che mờ hết mắt” Hắc đầu khổ khuyên, “Đừng tự trách mình nữa, được không?”

“Hoàng hậu ư?” Diệp Vũ kinh ngạc.

“Chuyện này... Có liên quan với hoàng hậu” Thác Bạt Hoảng biểu hiện có vẻ miễn cưỡng nói, “Ta thẩm vấn các nàng ấy rồi, hoàng hậu tặng một dây xích tay ngọc bích cho Tuyết Nhi, sai Tuyết Nhi vào thời điểm thích hợp xả đứt dây xích. Cứ thế nàng sẽ bắt cần đạp phải ngọc châu, ngã xấp xuống xảy thai. Hoàng hậu hại chết con của nàng, nếu nàng muốn đòi công đạo, ta dĩ nhiên sẽ...”

Nàng chậm rãi lắc đầu. Hóa ra là Sở Minh Lượng.

Nói đi nói lại, cũng do nàng sơ sẩy, là chính nàng hại chết đứa bé. Nếu nàng sớm giải thích rõ với Sở Minh Lượng, Sở Minh Lượng cũng sẽ không vì đổ kị mà dựng mưu hại.

Không phải là lỗi của Sở Minh Lượng, là nàng sai. Thác Bạt Hoảng thấy nàng ngơ ngẩn, không rõ nàng đang nghĩ gì, cứ lo lắng gọi hai câu. Diệp Vũ khép mắt mệt mỏi, “Ta muốn nghỉ ngơi, xin bệ hạ cứ việc đi”

Hắn để nàng nghỉ ngơi cho khỏe, bảo muốn sẽ tới thăm nàng, rồi rời đi. Tẩm điện mở rộng, thần sắc nàng đại ra, ánh mắt trống rỗng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Lúc Mộ Dung Diệp tới, thì thấy đúng cảnh đó. Nước mắt làm ướt mặt nàng tái nhợt, nỗi đau mất con khiến cho nàng tiêu tụy đi nhiều chỉ trong một đêm. Ánh mắt nàng chậm rãi chuyển lên mặt hắn, hắn ngồi trên giường, nắm lấy tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ, lặng lẽ an ủi nàng. Nàng nhào lại gần, nằm lên vai hắn, đau đớn khóc to. Hắn cứ mặc nàng khóc, mặc nàng bi thương, chỉ cần khóc thoải mái một trận, nỗi đau trong lòng có thể giảm bớt đi phần nào.

“Là muội đã hại chết đứa bé... Là muội...” Nàng nói mơ hồ không rõ, khóc nghẹn ngào.

“Không phải muội, có lẽ là ý trời” Mộ Dung Diệp đau kịch liệt nói, lúc này tất cả mọi an ủi đều không giải quyết được gì.

“Nếu muội sớm giải thích rõ với Sở Minh Lượng chút, thì nàng ấy cũng sẽ không nghĩ nhầm đứa nhỏ trong bụng muội là của Thác Bạt Hoảng, sẽ không...”

Hắn hiểu ra, là Sở Minh Lượng có lòng đổ kị, nổi lên xấu xa, hại chết đứa con của Vũ Nhi. Diệp Vũ khóc to lên, đem mọi chất chứa trong lòng khóc hết ra..

**

Sở Minh Hiên không đi biên cảnh Dương Châu khao quân, mà triệu Diệp đại tướng quân hồi kinh báo cáo công tác. Diệp Chí Bằng cũng đến hai ba năm nay không về kinh, đáng bảo ông nên về kinh một chuyến, nếu không, lại nảy sinh dị tâm khác.

Vì ông nắm trong tay năm mươi vạn binh quyền, là đại tướng Sở quốc độc nhất vô nhị, triều đình phải nể mặt ông, còn bệ hạ phải coi trọng và khen ngợi ông. Bởi vậy, Sở Minh Hiên quyết định, hạ mình tới cổng Triều Dương để nghênh đón.

Tháng ba Kim Lăng đã chuyển sang ấm áp, tiếng chim hót trên cao, hoa hồng nở rộ. Ngày này, bầu trời không mây, trong xanh, lộ ra toàn bộ cảnh xuân của thành Kim Lăng trở nên rực rỡ lóng lánh như viên ngọc vậy.

Sở Minh Hiên tự mình dẫn cả văn võ trong triều đứng ở trước cổng Triều Dương đợi, dân chúng toàn thành không vây vòng ngoài mà vây quanh gần đó, để được ngắm phong thái của Diệp đại tướng quân.

Chợt có một con ngựa từ xa chạy đến, nhanh chóng tới cổng triều Dương, người đó nhảy xuống ngựa quỳ gối trước ngự tiền, “Bẩm bệ hạ, Diệp đại tướng quân đã vào thành rồi ạ”

Sở Minh Hiên cười gật đầu.

“Bệ hạ, Diệp đại tướng quân dẫn ba ngàn tinh binh vào thành ạ”

Cả văn võ trong triều hoảng sợ, nói thì thào. Sắc mặt Sở Minh Hiên kịch biến, ánh mắt u ám. Mang vào thành ba ngàn tinh binh, ý của Diệp Chí Bằng là sao đây?

“Bệ hạ, hay là nhanh chóng phái người đi truyền ý chỉ của bệ hạ, chỉ cho phép mang ba trăm tinh binh vào thành thôi ạ” Một lão thần nói.

“Thôi, Diệp tướng quân lần đầu hồi kinh gặp trăm, trăm nên rộng lượng hơn” Sở Minh Hiên cất cao giọng nói. Chẳng bao lâu cả văn võ triều thần nghe được tiếng rầm rập, gót sắc vang lên từ xa tới gần. Tiếp đó, họ trông thấy có hai binh lính mặc áo giáp đi tới, đi đầu đó là Diệp Chí Bằng.

Đại tướng quân mặc áo giáp đầu đội mũ giáp, lưng đeo bảo đao, khí thế凛冽, cứ như coi ai chẳng ra gì vậy. Áo giáp và ánh nắng tôn nhau lên, lóe ra thứ ánh sáng lấp lánh; gương mặt ngăm đen không đổi sắc, là khuôn mặt đã lắng đọng của nhiều năm chinh chiến sa trường đầy máu tanh và lạnh khốc.

Dân chúng sinh hoạt trong kinh thành phồn hoa chưa từng thấy qua gương mặt lạnh khốc, máu tanh, cứng đanh như sắt và vô tình ấy, cảm nhận được luồng hơi thở chiến tranh mãnh liệt trên sa trường, trong lòng nảy sinh ngưỡng mộ và sợ hãi.

Sở Minh Hiên nhìn binh tướng quá cứng rắn được máu tanh rửa tội kia, lòng chợt rung lên.

Diệp Chí Bằng dẫn ba ngàn tinh binh đi tới trước cổng Triều Dương khoảng một trăm bước thì dừng lại, xuống ngựa, đi bộ tiến lên, đi theo sau ông có một thân binh đi theo.

“Đại tướng quân, trăm cuối cùng cũng đợi được rồi” Sở Minh Hiên cười nói, giơ hai tay lên hoan nghênh.

“Thần tham kiến bệ hạ” Diệp Chí Bằng quỳ xuống một gối, động tác lưu loát, giọng trầm hùng, là giọng độc nhất của một võ tướng.

“Đại tướng quân mau mau bình thân” Sở Minh Hiên tiến lên đỡ.

“Tạ bệ hạ” Diệp Chí Bằng đứng lên.

“Đại tướng quân trấn thủ biên cảnh, càng vất vả công lao càng lớn, công huân càng nhiều, là niềm tự hào của Đại Sở quốc ta. Đêm nay, trăm tổ chức yến tiệc đón gió tấy trần cho đại tướng quân” Sở Minh Hiên nói trầm lãnh. Thân thân binh râu ria xồm xoàm kia nhìn hẩn, ánh mắt như đao kiếm.

Kim Lăng, ta đã trở về !

Sở Minh Hiên ta đã trở về!

Tại Ngụy quốc, trong điện Tử thần.

Sở Minh Lượng đứng ở hậu uyển, nhìn hoa đào, Hải đường nở bừng trong vườn, nghĩ ngợi xuất thần.

Từ ngày bị Thác Bạt Hoằng tát một cái, nàng ta vốn không ra ngoài nữa, cứ buồn bực không vui, từ từ tiêu tụy.

Nàng ta không rõ vì sao hấn lại yêu Diệp Vũ như vậy? Vì sao hấn vì Diệp Vũ mà đánh mình? Nàng là Cành Vàng lá ngọc, còn kém hơn cả Diệp Vũ sao? Nàng thật sự không hiểu.

Mộ Dung Diệp đứng ở cuối hành lang đã được một lúc lâu rồi, thấy thần sắc nàng lạnh nhạt, thỉnh thoảng ho khụ hai tiếng, rốt cuộc lòng nổi lên thương hại.

Nàng yêu người sâu đậm, mà người thì lại yêu cô gái khác sâu đậm, sao nàng ấy không đau đớn chứ? Sao không hận chứ? Hấn đi qua, quần áo trắng bay lên lay động như nước, “Hoàng hậu”

Sở Minh Lượng chậm rãi xoay người, mắt thấy là hấn, hơi kinh ngạc.

“Hoàng hậu nhiễm phong hàn sao? Truyền thái y tới xem qua chưa?”

“Đã xem qua rồi, cũng đã uống thuốc mà chẳng thấy khỏi” Nàng lạnh băng chống đỡ, biết hấn có giao tình với Diệp Vũ, thì cũng coi hấn là kẻ địch luôn.

“Mắc bệnh phong hàn, tâm bệnh thì chẳng thuốc nào chữa khỏi” Mộ Dung Diệp cười thản nhiên, “Hoàng hậu có từng hối hận không?”

“Bản cung vì sao lại hối hận chứ?” Trời đã chuyển ấm, nàng ta lại vẫn còn khoác áo choàng đỏ, có thể thấy được nàng ta lạnh từ đáy lòng. Áo choàng đỏ rực này càng khiến sắc mặt nàng ta ủ rũ, tái nhợt, càng khiến mắt nàng ta vô thần, khiến đôi môi nàng ta lạnh trắng như sương, như người gần đất xa trời.

“Nói thế nào thì Vũ Nhi tóm lại cũng là hoàng tẩu của người”

“Hoàng tẩu ư?” Sở Minh Lượng như đang nghe câu nói đùa vô cớ, vừa buồn cười vừa tức hận, “Nàng ấy coi bản cung là tiểu cô sao? Nàng ấy biết rõ bản cung thích bệ hạ, vì sao nàng ấy lại còn cố cướp của bản cung chứ?”

Mộ Dung Diệp nói khinh thường, “Nàng có lòng với Sở Minh Phong, chưa bao giờ thay đổi”

Tất cả mọi thứ chẳng qua là hiểu lầm, lại khiến hai cô gái bị tổn thương.

Hấn tiến lên hai bước, nhìn nàng thương hại, “Người có biết, đứa nhỏ trong bụng nàng ấy, không phải là đứa bé của bệ hạ mà là đứa bé của hoàng huynh người không”

Nàng ta khiếp sợ ngây người, mãi một lúc sau mới hoàn hồn, không thể tin sự thật là thế, “Đứa bé của hoàng huynh ư? Nhưng mà hoàng huynh đã sớm băng hà rồi mà... sao thế nào...”

Hai mắt hấn ngưng lại, giọng nhẹ như mây khói, “Trong chuyện này, một lời khó nói hết được. Ta chỉ có thể nói, Sở Minh Phong vẫn chưa chết, giờ đã thoát khỏi bàn tay của Thác Bạt Hoằng, trở lại Sở quốc rồi. Còn Vũ Nhi ở lại trong cung là vì cứu huynh ấy”

Giờ chân tướng như một quả đấm nặng đấm thẳng tâm, Sở Minh Lượng lùi lại sau hai bước, ngũ tạng lục phủ cứ cuộn cuộn mãi không dứt. Trời ơi, nàng đã hại chết đứa bé của hoàng huynh mất rồi... Hoàng huynh vẫn chưa chết...

Tại sao lại vậy chứ?

“Vũ Nhi không trách người, chỉ tự trách bản thân không giải thích rõ với người trước” Mộ Dung Diệp bi thương thở dài, “Nàng ấy cố sức bảo vệ đứa bé của hoàng huynh người, lại không ngờ rằng...”

“Bản cung nghĩ tới nàng ấy đã chuyển tình lên bệ hạ, nghĩ tới nàng ấy và bản cung cùng nhau cướp đoạt.... Nghĩ đến đó là đứa bé của bệ hạ...” Sở Minh Lượng khóc bi thương, nói khàn khàn, hai tròng mắt chưa đầy lệ.

“Có lẽ, đây là ý trời” Hấn nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ biết oán trời xanh trên người.

Sở Minh Lượng cứ ở bên ngoài Lãng Vân Các mãi rồi cố lấy dũng khí đi vào. Cung nhân thấy hoàng hậu giá lâm, đều hành lễ. Nàng ta nói là tới thăm phu nhân, cung nhân cảnh giác bảo phu nhân vừa ngủ, không tiện quấy rầy. Cứ thế nàng bảo để nàng ta đợi bên ngoài lát nữa, rồi để cung nhân lui ra.

Thừa dịp cung nhân không để ý, nàng ta lặng lẽ chuồn từ cửa sổ vào, nhìn vào trong điện. Diệp Vũ nằm trên giường, đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt thật sự, chắc là do mất quá nhiều máu.

Nhìn một lát, Sở Minh Lượng lại thấy đau lòng, đau tới mức ngồi sụp xuống nước mắt trào ra. Đứa bé trong bụng Diệp Vũ là cốt nhục của hoàng huynh, là huyết mạch của dòng tộc họ Sở Sở quốc, nàng ta thân là công chúa, thế mà lại hại chết cháu mình.

Hoàng tẩu à, thực xin lỗi, là ta sai rồi... Ta thật xin lỗi tẩu, lại càng xin lỗi hoàng huynh...

Khổ sở một trận nàng ta nghe thấy có tiếng động trong điện, thì ngưng thần lắng nghe. Hóa ra là Thác Bạt Hoảng và Lâm Thái y.

“Bệ hạ, mới rồi vi thần bắt mạch cho phu nhân, phát hiện ra...” giọng Lâm Thái y nặng nề.

“Phát hiện ra cái gì?” Thác Bạt Hoảng thấy sắc mặt ông khác thường, khẩn trương vô cùng.

“Theo mạch tượng của phu nhân cho thấy, phu nhân không chỉ xảy thai một lần, mà lần xảy thai này đã tổn thương tới bản thân, hơn nữa bị thương nặng trong tử cung, chỉ e...”

“Chỉ e cái gì? Nói mau!” Thác Bạt Hoảng thúc giục nói.

“Chỉ e là rất khó thụ thai nữa ạ” Lâm Thái y nói, “Tử cung của phu nhân đã bị tổn thương, chỉ sợ... cả đời vô sinh”

Thác Bạt Hoảng khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm. Sở Minh Lượng ngồi xổm bên ngoài cửa sổ nghe được rõ ràng, tại sao có thể vậy chứ? Là nàng ta làm hại Diệp Vũ cả đời vô sinh ư? Tại sao có thể vậy chứ?

Cổ họng của hần như bị chặn lại, không thở nổi, không thể tin một lần xảy thai lại biến thành vô sinh cả đời, “Nặng thế sao? Phải điều trị thân thể cho tốt, cũng khó mà có thai sao?”

Lâm thái y đáp, “Theo vi thần hành nghề y hơn mười năm nay, cơ hội phu nhân có thai là cực kỳ nhỏ. Bệ hạ phải sai người đi tìm danh y trong dân gian để chẩn trị cho phu nhân xem, có lẽ còn có thần y chữa trị được bệnh cho phu nhân cũng chưa biết chừng”

Thác Bạt Hoảng bi thương gật đầu, “Vậy người cứ điều trị cho thân thể Vũ Nhi thật tốt đi”

Sở Minh Lượng bịt miệng, không để cho mình khóc ra tiếng, nước mắt cứ rơi tí tách tí tách xuống đất... Một lúc sau, nàng ta chết lặng đứng lên, tinh thần hoảng hốt về điện Tử thần...

Lâm Thái y lui ra, Thác Bạt Hoảng ngồi bên giường, nhìn Vũ Nhi ngủ say, dần bi thương. Chỉ xảy thai thôi mà, thế mà lại biến thành cả đời không con...Ông trời ơi, vì sao lại trêu cợt ta thế?

Hần chẳng qua không muốn nhìn đứa bé của Sở Minh Phong ra đời, không muốn đứa bé của Sở Minh Phong gây trở ngại giữa hần và Vũ Nhi, chẳng qua là mượn tay Sở Minh Lượng bỏ đứa bé kia mà thôi, lại không ngờ rằng, kết quả lại bi thảm như thế.

Một hàng lệ chảy từ trên mắt xuống, hần ngửa mặt lên trời chất vấn, ông trời ơi, ông có phải đang trừng phạt ta đó không? Có phải không...

Tại hoàng cung Sở quốc, điện Duyên KHánh.

Đèn đuốc sáng rực cả đại điện, màu vàng sáng rực rỡ, cứ như ban ngày vậy. Trên yến tiệc tơ lụa lượn lờ, tập trung màn múa, vũ kỹ nhảy múa ôn nhu, văn võ trong triều va\l thưởng múa vừa uống rượu, nói chuyện với nhau, ăn uống linh đình.

Ngồi bên phải là Diệp Chí Bằng, có thể thấy bệ hạ rất coi trọng ông. Không ít triều thần tiến đến kính rượu ông, còn nói lời khen tặng, khen ngợi, ông dĩ nhiên là uống không ít, lại như không say.

Sau lưng ông có hai thân vệ, trong đó có một người cao to khô ngô, lông mi to thô, cằm đầy râu, má trái có vết sẹo nhọt nhọt.

Chỉ cần nhìn kỹ một cái, có thể sẽ nhận ra bộ mặt thật, nhưng ánh mắt mọi người đều tập trung người Diệp Chí Bằng, không ai để ý tới thân vệ đặc biệt này, kể cả Sở Minh Hiên. Thân vệ đó chính là Sở Minh Phong.

Ánh mắt hần thỉnh thoảng liếc về phía Sở Minh Hiên, như đao như kiếm vậy. Sở Minh Hiên mặc áo long bào màu vàng, khuôn mặt tuấn tú như ngọc, nhìn lúc nào cũng mỉm cười, đáy mắt đuôi mày toát lên ba phần khí phách đế vương. Hần uống không nhiều rượu lắm, rất kiềm chế, khi thì cùng thần như uống, lúc thì lại thưởng múa.

Vũ Kỹ nhảy xong một điệu múa, lại từ từ lui ra. Diệp Chí Bằng đứng lên, giọng ồ ồ, “Lúc Bệ hạ đăng cơ, thần không thể hồi kinh chúc mừng bệ hạ được, tối nay mượn chén rượu này kính bệ hạ một ly”

“Được” Sở Minh Hiên giơ cao ly rượu vàng lên, lớn tiếng nói, “Đại tướng quân chiến công hiển hách, đón quân đã nhiều năm ở biên cảnh vì Đại Sở, làm hổ báo Ngụy quốc, Tần quốc không dám xâm phạm, công huân bảo vệ xã tắc như thế, ai có thể sanh nổi chứ? Nào, trẫm cùng đại tướng quân uống một ly!”

“Bệ hạ quá khen, kính bệ hạ!” Diệp Chí Bằng giơ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, vô cùng sảng khoái. Uống xong ông cũng không ngồi xuống, lại nói tiếp, “Thần có một chuyện không rõ, xin bệ hạ giải thích nghi hoặc giúp vi thần”

Sở Minh Hiên xua tay, “Đại tướng quân cứ nói”

Diệp Chí Bằng nói, “năm trước, thần nhận được công hàm của triều đình gửi tới, nói tiên hoàng bất hạnh gặp nạn, băng hà. Tuy bệ hạ đã đăng cơ nhiều tháng rồi, nhưng thần muốn biết, tiên hoàng gặp nạn thế nào, băng hà ra sao ạ?”

197. Chương 200: Kết Cục (7). Ta Không Buông Tay

“Đại tướng quân, yến tiệc này bệ hạ tổ chức để đón gió tẩy trần cho ngài, không nhắc chuyện cũ nữa, chỉ nói chuyện nay thôi” Một lão thần nói, “Uống rượu!”

“Bệ hạ, thần ngu dốt, thần muốn biết tiên hoàng băng hà thế nào ạ” Diệp Chí Bằng cũng không bỏ qua, “Xin bệ hạ báo cho thần biết ạ”

Trong lòng Sở Minh Hiên đã tức rồi, không rõ vì sao ông ta lại nhắc tới chuyện này, nhưng thấy ông ta tâm ý đã quyết đành nói, “Tiên hoàng nghỉ ở điện Trường Tâm bất ngờ bị cháy, đã chết cháy mấy cung nhân, lúc ấy, tiên hoàng đang nghỉ ở tẩm điện bên cạnh, nên bị chết cháy theo trận hỏa hoạn này”

Mắt Diệp Chí Bằng mở to long lên nói, “Thì ra là thế. Nhưng thần lại nghe nói, điện Trường Tâm bị cháy là không phải bất ngờ, mà có người phóng hỏa, mưu đồ gây rối ạ”

Quân thần biến sắc, thì thào nhỏ nhỏ. Sắc mặt Sở Minh Hiên nặng trĩu, hỏi trầm giọng, “Đại tướng quân nghe thấy từ đâu vậy?”

“Nghe thấy từ đâu, chỉ là vợ vẫn thôi ạ, mấu chốt là, vì sao bệ hạ không tra rõ ạ?”

“Trẫm dĩ nhiên là tra rõ rồi, song không tra ra cái gì, điện Trường Tâm bị cháy là ngoài ý muốn”

“Thật không?” Diệp Chí Bằng toàn thân toát lên luồng khí nghiêm nghị, “Như vậy, thần ở tận biên cảnh xa xôi, vì sao lại nghe nói, điện Trường Tâm bị cháy không phải bất ngờ là bởi vì sao?”

Một đại thần nói cảm giận, “Đại tướng quân nói vậy là ý gì? Trách bệ hạ bất lực không tra rõ ra, hay còn gì nữa hả? Bệ hạ coi trọng ngài, coi ngài như thượng khách, ngài làm thần tử của người, phải có bộ dáng thần tử chứ, mà không phải vì chuyện vợ vẫn này chất vấn bệ hạ được”

Tiếp đó có mấy triều thần phụ họa theo, đều giận dữ Diệp đại tướng quân nắm quyền trng tay tự kiêu tự ngạo đầy ương ngạnh, lấy hạ phạm thượng.

Sở Minh Hiên xua tay ngăn cản sự tranh chấp của mọi người, coi như không thèm để ý tới chất vấn của Diệp đại tướng quân, “Đại tướng quân lòng vẫn còn nghi vấn, dĩ nhiên sẽ muốn hỏi cho bằng được rồi. Đêm

nay là tiệc rượu, sẽ không bàn tới chuyện này nữa. Hay như vậy đi, ngày mai người tới ngự thư phòng, trăm sẽ kể lại cho người nghe”

“Bệ hạ, thần không phải lấy hạ phạm thượng mà chỉ muốn hỏi cho rõ ràng thôi” Diệp Chí Bằng thề không bỏ qua ra vẻ không phải làm càn quấy mà lấy chính nghĩa làm chỗ dựa, ‘Mọi chuyện đều có nhân chứng, bệ hạ ở trước mặt văn võ trong triều, giải sự nghi hoặc của thần đi ạ’

“Vậy đại tướng quân còn có nghi hoặc gì nữa?” Sở Minh hiên nén lửa giận, kết luận ông ta tối nay cố ý tra tìm.

“Xin hỏi bệ hạ, tiên hoàng có thật đã băng hà không ạ? Hay sự thật không phải như thế ạ?”

“Cả văn võ trong triều có thể làm chứng” Sở Minh Hiên lo lắng đập mạnh, vì sao hắn lại hỏi vậy nhỉ?

Diệp Chí Bằng chỉnh lại gương mặt đen, hai mắt bắn ra suất khí của vị tướng trên sa trường, “Thần trên đường hồi kinh, có gặp một nam tử có bộ dạng giống tiên hoàng như đức ạ”

Quần thần biến sắc, có nam tử có bộ dạng giống tiên hoàng như đức sao? Sao có thể thế được?

Thần sắc Sở Minh Hiên cũng thay đổi, hai tay khẽ run lên, bất giác nghĩ, chẳng lẽ ông ta đã gặp được người là hoàng huynh sao?

Diệp Chí Bằng nói, “Bệ hạ, tuy thần không có ở gần suốt ngày bên tiên hoàng, nhưng thần tuyệt đối không nhận lầm người ngoài là tiên hoàng đâu. Vì thế thần đã mang người đó về Kim Lăng, để cho bệ hạ và cả văn võ trong triều gặp một lần ạ”

Có người hỏi, “Hiện người đó đang ở đâu?”

Sở Minh Hiên kinh hồn táng đởm, hoàng huynh đã trở lại rồi ư? Thật sự là hoàng huynh đó sao?

Đừng có sợ... Dù hoàng huynh có trở về, hắn cũng không phải sợ... Giờ hắn đã là hoàng đế Sở quốc, thiên hạ đã quy phục, dù hoàng huynh có cố ý đoạt vị, cả văn võ trong triều cũng không cho phép!

Văn võ trong triều bỗng chú ý tới nam tử có râu ria trên mặt kia, mọi ánh mắt đều nhìn về phía hắn, Sở Minh Hiên cũng nhìn về phía hắn, tâm thần hoảng loạn.

Sở Minh Phong xé toạc râu ria, lông mi dày đen và vết sẹo giả ra, lại trở lại bộ dạng ban đầu, đi lên trước mấy bước, để cho mọi người cùng nhìn, Sở Hoàng ngày trước rõ ràng đang đứng trên đại điện. Quần thần kinh hô, chỉ trở, thì thảo nho nhỏ.

Sở Minh Hiên cả kinh nghẹn họng trôn trối, thân hình căng thẳng bất giác thả lỏng mềm nhũn xuống. Người này quả thật là giống hoàng huynh như đức. Hắn thật sự là hoàng huynh đó sao?

Sở Minh Phong bắn ánh mắt lạnh băng về phía quần thần, lại quét qua đương kim Sở Hoàng, “Hoàng đế, đã lâu không gặp ha. Không ngờ trăm vẫn còn sống chứ hả”

Tiếng nói, giọng giễu ầy giống nhau như đức, điều này còn giả nữa hay sao?

Giờ khắc này, Sở Minh Hiên không biết mình có cảm giác gì nữa, khiếp sợ, khó hiểu, hơi sợ...

“Điện Trùng tâm bị cháy có ngoài ý muốn hay không, sự thật thế nào, xin bệ hạ cứ nói ra, để cho văn võ trong triều được rõ nội tình trong đó ạ” Diệp Chí Bằng cung kính nói với Sở Minh Phong.

“Hoàng đế vốn không có dã tâm đoạt vị, nhưng lại chỉ vì một nữ tử mà dám nổi lòng xấu xa giết huynh đoạt vị” Trong mắt Sở Minh Phong ngập tràn ngọn lửa đỏ rực, thiêu đốt mọi người. “Hoàng đế trù tính đã lâu, mọi chuyện đã chuẩn bị hết sức kỹ càng, thừa lúc trăm nghỉ tạm ở tẩm điện, phóng hỏa đốt cháy trăm. Thẩm Chiêu có lòng xót thương, đã âm thầm cứu trăm ra, mang trăm tới Dương Châu, ngăn cản trăm hồi kinh. Chưa đến mấy ngày, hoàng đế rút cuộc cũng biết trăm chưa chết, nên sai người đuổi giết trăm. TRĂM và những kẻ áo đen này giao đấu đã nhiều lần, trên người bị thương không ít. Trời xanh thương xót, trăm mệnh chưa tuyệt, lưu lạc Ngụy quốc, may mà có quý nhân tương trợ, có thể trở lại Sở quốc, gặp được đại tướng quân”

Cả văn võ triều thần nghe xong lời này, nửa tin nửa ngờ, thì thảo to nhỏ với nhau. Sở Minh Phong bắn ánh mắt lạnh lẽo qua mặt quần thần, cứ như tay hất vả vào mặt họ vậy, “Hoàng đế biết Thẩm Chiêu âm thầm cứu trẫm, nên dưới cơn giận đã giết chết Thẩm Chiêu”

Quần thần ồ lên.

“Hắn không phải tiên hoàng! Hắn cải trang thật lợi hại, chứ vị ái khanh đừng bị hắn lừa” Sở Minh Hiền hoàn hồn, đứng lên, ánh mắt trợn to, nói lạnh lùng, “Hoàng huynh bằng hà đã nhiều tháng, sao còn sống chứ? Hắn chính là giống tiên hoàng quá thôi, nên đến mạo nhận làm tiên hoàng gây nguy hại cho Đại Sở quốc ta đó”

“Hoàng đế, năm mươi tuổi ấy, trăm mười tám tuổi” Sở Minh Phong nhìn thẳng hắn, ánh mắt như mũi tên, bắn thẳng vào óc hắn, “Mẫu hậu thưởng cho trẫm một cây trâm Bạch Ngọc, đệ rất thích, cầu xin mẫu hậu thưởng cho đệ. Mẫu hậu niệm đệ còn nhỏ tuổi, đã bảo trẫm tặng chiếc trâm Bạch Ngọc ấy cho đệ. TRẫm không phản đối, đã đem trâm Bạch Ngọc tặng cho đệ, nhưng đệ mới đeo có hai ngày thì đã vứt trâm Bạch Ngọc xuống đất rồi”

Sở Minh Hiền lùi ra sau từng bước, thần sắc chấn kinh đã nói rõ cho quần thần thấy, người này chính là tiên hoàng năm trước đã “bằng hà”, Sở Minh Phong.

Sở Minh Phong đi qua, néo lấy áo long bào của hắn, con ngươi đen giậm dừ, “Người dám làm còn không dám nhận sao? Người dám đốt cháy trẫm, còn không dám nhận sao, người là con cháu họ Sở sao?”

Văn võ đại thần kinh hồn táng đởm, lo lắng hắn sẽ xuống tay với bệ hạ.

“Dù bệ hạ đã làm việc này, chuyện đã đến nước này rồi còn làm thế nào nữa? Giờ bệ hạ đã là hoàng đế Sở quốc, không thể sửa đổi...” Một lão thần nói.

“Vì sao không thể sửa đổi được?” Diệp Chí Bằng cả giận nói, “Lần này Diệp mỗ hồi kinh, đó là bình định, bệ hạ đã trở về, đáng ra phải trọng thưởng gian sơn xã tắc Đại sở ta chứ! Tấn vương tâm thuật bất chính, giết huynh đoạt vị, đại nghịch bất đạo, nhân thần công phần, y đáng bị trừng trị”

Lại có lão thần nói, “Bệ hạ chưởng quốc, cần chính yêu dân, là minh quân nhân hậu, chẳng giống tiên hoàng lạm sát kẻ vô tội, tay đầy máu tanh. Thần chỉ thờ phụng bệ hạ là hoàng đế Sở quốc thôi”

Một nửa đại thần phụ họa, chỉ biết Sở Minh Hiền là bệ hạ. Sở Minh Hiền đẩy tay hoàng huynh, thở một ngụm hơi ác, ánh mắt sắc bén, “Không có bằng chứng, dựa vào cái gì bảo trẫm giết huynh đoạt vị chứ? Hoàng huynh, người chó cuồng ngôn, không tiếc vu hãm trẫm. Nhưng may ánh mắt chư vị ái khanh sáng như tuyết, họ biết ai trung ai gian”

Sở Minh Phong cười lạnh lẽo, “Nếu là thế, trẫm sẽ không khách sáo nữa!”

Diệp Chí Bằng nói với đám đại thần ủng hộ Sở Minh Hiền, “Thuộc hạ của Diệp mỗ đã bắt gia đình con cái của các người rồi, nếu các người kiên trì phụ giúp ngược đời thế, vợ con các người sẽ chết ngay tại chỗ! Tình binh Diệp mỗ đã vây chặt điện Duyên khánh rồi, mọi người trong điện đừng có mơ mà chạy!”

Lời vừa dứt, ngoài điện đã truyền tới tiếng đao mác đụng nhau loảng xoảng, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Một lát sau, hơn mười người áo đen xâm nhập đại điện, bảo đao vung ra ánh đao bức người, ánh sáng lập lòe. Tất cả Triều thần chẳng dám động đậy, kích động, sợ hãi, sốt ruột.

“Trong cung có ngàn cấm quân, không chấp nhận cho các người dính vào!” Một võ tướng nói.

“Hai vạn tinh binh của |Diệp mỗ đóng ngoài thành, chỉ cần Diệp mỗ phát tín hiệu, họ sẽ tấn công thành đồng loạt!” Diệp Chí Bằng nói.

Nghe vậy quần thần hoảng sợ, không ngờ Diệp đại tướng quân vì giúp cho Sở Minh Phong đoạt lại đế vị, không tiếc gây chiến.

Quân coi giữ thành Kim Lăng và quân trong cung cấm so với hai vạn tinh binh dưới trướng Diệp Chí Bằng, lực tác chiến không thể bằng quân đóng ở biên cảnh nhiều năm, dũng mãnh thiện chiến.

Mặt Sở Minh Phong lạnh như thép, ánh mắt như ngọn đao,. “Hoàng đệ, hôm nay nếu người kiên quyết cùng trăm người sống ta chết, cả vợ con vẫn vô trong triều đều nhờ người mà chết, trong cung sẽ gặp cảnh máu chảy thành sông, thành Kim Lăng sẽ có xương chất như núi đó!”

Mặt Sở Minh Hiền tái xám lại, hết lực cãi. Đại thế đã mất, còn ai dám giầy dụa nữa chứ?

“Người...” Mặt Sở Minh Hiền híp lại, lệ khí cuộn cuộn trong mắt.

“Vương gia xưa nay nhân hậu, táng mạng vô số người chỉ trong một ý nghĩ của người thôi” Diệp Chí Bằng nói. Ánh mắt Sở Minh Hiền sáng lên, chưa đầy nước mắt bị khuất...

Trời xanh đã để cho hần đoạt vị, giang sơn dễ dàng, cũng không cho hần chiếm được cô gái mình yêu, lại khiến cho hần dễ dàng mất đi đế vị, giang sơn đã đoạt được... Ông trời ơi, ông đang đùa ta đó sao?

Thôi thôi, nếu chiếm được đế vị, giang sơn, mà cũng không chiếm được Vũ Nhi, vậy mọi quyền thế, phú quý đều chẳng là gì hết. Hần hạ mình bái phục, “thần đệ, nguyện chuyển vị, chỉ cầu hoàng huynh bỏ qua cho mọi người”

Quần thần chấn động, không thể ngờ được bệ hạ lại dễ dàng buông tha cho đế vị.

Bệ hạ thật biết đùa quá.

“Tấn vương đại nghịch bất đạo, tâm thuật bất chính, trầm niệm thành tâm hối cải, ngay hôm qua giam vào địa lao, không có khẩu dụ của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không thể hỏi thăm!” Giọng Sở Minh Phong nặng trĩu.

“Tạ hoàng huynh tha chết cho thần đệ” Sở Minh Hiền nản lòng thoái chí nói.

“Giải đi”

Lúc này có hai thị vệ tiến vào điện, áp Tấn Vương rời khỏi điện Duyên Khánh. Thở chết hồ lạnh, quần thần nhìn bệ hạ biến thành tù nhân, sau thổn thức thì bắt đầu lo lắng cho tánh mạng cả nhà mình.

Ánh mắt Sở Minh Phong lãnh khốc, bề nghệ nhìn chúng thần, “Người chờ trung với triều đình, toàn tâm toàn ý phụ tá trẫm, trẫm sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu sau này có chút dị tâm, trẫm tuyệt đối không tha!”

Quần thần cùng đồng thanh hô to, “Tạ bệ hạ long ân! Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Diệp Chí Bằng vừa lòng gật đầu, bệ hạ không giết một ai, lần này chuyện đoạt đế vị không có máu tanh xảy ra, hần là như tính toán trong đầu hần. Nếu anh em tương tàn, cung biến nội loạn, hần đó là trợ giúp ngược đời.

Đêm nay, Sở Minh Phong nghỉ ở điện Duệ Tư.

Sáng sớm hôm sau, cung nhân hầu hạ hần thức dậy. Lại mặc vào bộ quần áo long bào màu vàng tượng trưng cho quyền lực kia, hần cảm khái vạn lần.

Chỉ ngần ngừ có mấy tháng, mất đi đế vị, giang sơn, lưu lạc Ngụy quốc, trở thành kẻ tù tội, giờ lại được ngồi trên đế vị, giang sơn, biến có như thế, thật phần khích truyền kỳ làm sao.

Vũ Nhi, sẽ nhanh thôi có thể đón nàng trở về, chúng ta có thể nắm tay sống với nhau tới già.

Bên trên vẫn là gương mặt quen thuộc, có nhiều việc khởi tẩu, chẳng có thời gian nói chuyện phiếm. Tối qua đám lão thần vẫn đang ủng hộ Sở Minh Hiền, cũng không thể nề hà, an phận thủ thường mới có thể bảo vệ được cả gia đình họ.

Đưa mắt nhìn cả Kim điện, Sở Minh Phong bỗng cảm thấy mất mát. Nơi đây, thiếu đi một người, một thần tử từng được nể trọng, giờ chỉ tưởng nhớ tới thần tử.

Thẩm Chiêu.

Không thể ngờ được Thẩm Chiêu thông minh tuyệt đỉnh, sẽ bị chết trong tay Sở Minh Hiền.

Sau khi lâm triều xong tới ngự thư phòng, hần mới đổi lại toàn bộ cung nhân hầu hạ, chọn vài cung nhân thuần mắt dễ coi.

Tối gần trưa, Diệp Chí Bằng cầu kiến. Sở Minh Phong rời khỏi ngự án, tiến lên nghênh đón.

Diệp Chí Bằng cũng không còn tự cao tự đại giống tối qua nữa mà rất đúng mực, vẫn cung kính hành lễ như cũ, “thần tham kiến bệ hạ”

“Đại tướng quân miễn lễ” Sở Minh Phong tự mình đỡ ông dậy, sai cung nhân pha trà.

“Bệ hạ, đại cục trước mắt đã định, nói vậy Tấn vương và mấy lão thần kia cũng không dám động tâm tư nữa rồi”

“Hy vọng là thế”

“Qua hai ngày nữa, thần sẽ rời kinh về Dương Châu” Diệp Chí Bằng ánh mắt đen lại như có điều gì tiếc nuối.

“Đại tướng quân khó về kinh một lần, hay ở lại hai ngày, bồi cùng người nhà” Sở Minh Phong cười nói.

“Tạ long ân bệ hạ” Diệp Chí Bằng như có điều khó nói, “Bệ hạ, tối qua, nội tử có nhắc tới Vũ Nhi...”

Tóm lại cứ nhắc tới Vũ Nhi, ánh mắt Sở Minh Phong tối sầm lại, “TRẫm coi Vũ Nhi như người vợ, đại tướng quân yên tâm, trẫm sẽ đối xử nàng ấy thật tốt. Nhưng hiện giờ nàng ấy không ở Sở quốc”

Diệp Chí Bằng kinh hãi, “Vũ Nhi giờ đang ở đâu?”

Cong người Sở Minh Phong đen thẫm, giọng đầy kiên quyết tha thiết, “Đại tướng quân yên tâm, trẫm dĩ nhiên sẽ dốc toàn lực để đón Vũ Nhi về”

Như thế Diệp Chí Bằng cũng không hỏi nhiều nữa, bởi vì ông tin tưởng bệ hạ.

Sở Minh Phong chợt nhớ tới một chuyện, “Đại tướng quân có một thân vệ tên là mạc Thất, trẫm thấy hần có võ nghệ cao siêu, khinh công rất cao, đại tướng quân có thể bỏ được những thứ yêu thích không?”

Diệp Chí Bằng cười sáng khoái, “Bệ hạ nhìn trúng mạc Thất, là phúc của hần”

Chẳng bao lâu có một hán tử chừng ba mươi tuổi, cao lớn ngang tàng, mặt chẳng chút thay đổi bước vào đại điện, cung kính hành lễ.

“Mạc Thất, bệ hạ rất thích người, hứa cho trọng trách, còn không mau tạ ơn?” Diệp Chí Bằng cười nói.

“Ty chúc tạ long ân bệ hạ” Mạc Thất ngẩng đầu, nhìn thẳng thiên nhan, “Bệ hạ ân điển, ty chúc không dám không chịu, nhưng ty chúc nói trước, ty chúc không thích bị ép buộc, không thích lễ nghi phiền phức trong cung, ty chúc thích uống rượu thì uống rượu, thích đi ngủ thì đi ngủ, tính nết cổ quái, tùy hứng làm bậy, chỉ sợ bệ hạ không chịu nổi tính tình thối của ty chúc thôi ạ”

“mạc Thất, ngự tiền không tha cho người dám làm càn đâu!” Diệp Chí Bằng khiển trách.

“Hết cách thôi” Sở Minh Phong xua tay, “Có tài hơn người, bình thường tính tình sẽ cổ quái. Hay là vậy, trẫm và người cùng đánh giá một trận xem, xem võ nghệ của người lợi hại thể nào nhé”

“Tùy thời tùy lúc không thể gây lại long thể” Diệp Chí Bằng dặn mạc Thất.

Sở Minh Phong và mạc Thất đứng lẳng, lẳng nhìn đối phương, không kéo dài lâu, hai tay vận thần lực. Chậm rãi trong mắt họ bốc lên sát khí. Rồi đột nhiên mạc Thất ra chiêu, nhanh chóng tiến lại, không rõ hần sẽ công kích vào “chỗ nào” của kẻ địch. Sở Minh Phong thì vẫn đứng im, không tránh không né, thanh thần nhàn nhã.

Trong lòng Diệp Chí Bằng run sợ, ngay quyền đầu sợ đánh trúng thân thể, bỗng phút chốc bệ hạ ra chiêu, đánh vào mệnh môn mạc Thất... Hai người cứ anh tới ta lui, lấy nhanh đánh nhanh, bóng chưởng như mị ảnh, không nhận rõ nữa.

Diệp Chí Bằng không ngờ võ nghệ của bệ hạ lại cao như vậy, nếu đi lại trên giang hồ, nhất định là cao thủ giang hồ.

Chiêu thức hai người sao lại có vẻ giống nhau nhỉ? Nhưng lại có chút không giống, sao lại thế chứ? Bệ hạ nhìn có vẻ trầm ổn, chiêu thức mạc Thất thì tương đối kỳ tuyệt, tu vi võ nghệ sần sần nhau.

Sau một trăm chiêu, Mạc Thất khoá chặt cổ họng “kẻ địch”, Sở Minh Phong thì đánh trúng ngực hần, cũng định chặt như vậy.

Diệp Chí Bằng thấy quá thích chí cười ha hả, “Mạc Thất, người ở trong quân tự xưng là võ nghệ đứng đầu, lúc này gặp phải cao thủ rồi đó”

Mạc Thất ôm tay, ôm quyền nói hỗn hển, “Bệ hạ võ nghệ cao siêu, tinh diệu, ty chức bộ phục”

“Khó được người lại có lúc bội phục người đó”

“Đại tướng quân có điều không biết đó thôi, trăm và hần cùng một đồng môn thầy dạy đó” Sở Minh Phong cũng hơi thở hỗn hển nói.

“Thật sao?” Diệp Chí Bằng ngạc nhiên hỏi.

“Bệ hạ vốn là sư huynh của ty chức” mạc Thất kính phục nói, “Sau ngày bệ hạ cò gì cần sai bảo, ty chức sẽ cố gắng làm cho xong”

“Trong cung cấm quân đang thiếu một thống lĩnh trăm cho người một cơ hội, người có đảm nhiệm không?” Sở Minh Phong cười hỏi.

“Ty chức sẽ cố hết sức mình” mạc Thất đáp.

“Thống lĩnh cấm quân quyền cao chức trọng, có người lăn lộn nhiều năm trong quân cũng không với tới được chức thống lĩnh, thăng nhóc nàh người cần phải tận trung làm tròn trách nhiệm công tác, cố sức làm việc cho bệ hạ đó. Sau này nếu có bước đi sai lầm, ta sẽ đánh gãy chân người” Diệp Chí Bằng răn dạy.

“Ty chức xin ghi nhớ” Mạc Thất đáp.

Diệp Chí Bằng rời khỏi ngự thư phòng, Sở Minh Phong giao cho Mạc Thất một nhiệm vụ bí mật, “Người âm thầm thẩm tra người có võ nghệ cao siêu, người tài ba dị sĩ cũng được, càng nhiều càng tốt, nhớ kỹ cần phải bí mật làm việc”

198. Chương 201: Kết Cục (8)

Tại ngự hoa viên Ngự quốc.

Tính đương nửa tháng, Diệp Vũ cũng đã khỏe hoàn toàn, cả ngày ở trong tắm điện buồn chán, mặt co mày cáu, buồn bực không vui. Ngày này, Xuân Hoa, Thu Nguyệt khuyên nửa canh giờ mới thuyết phục được nàng, kéo nàng tới ngự hoa viên ngắm hoa, giải sầu.

Nhìn những cánh hoa nở rộ kiều diễm, nhìn những này chỉ có con bướm bay múa, nàng cũng khó khăn nở nụ cười. Xuân Hoa, Thu Nguyệt biết phu nhân vẫn chưa quên được nỗi đau mất con.

Đã nửa tháng nay, bệ hạ trăm phương nghìn kế dỗ nàng vui vẻ, hoặc là sắm váy áo hoa mỹ trang nhã, hoặc tặng kỳ trân dị bảo trước mặt nàng, cố gắng làm đủ điều thú vị trước mắt nàng, mà nàng cho tới tận bây giờ chẳng nở nụ cười tí nào.

Nhìn phu nhân suốt ngày ủ ê, các nàng cũng thở dài cả ngày, chẳng chút nề hà. Diệp Vũ đứng ở bên đầm sen, nhìn mấy chú cá chép tung tăng bơi lội trong đầm, bất giác cảm thán, cả hồ này nước không nhiều, thế mà chúng nó cứ tự do tự tại bơi tới bơi lui khám phá trời đất.

Còn mình thì sao? Lúc nào mới có thể trở lại mảnh trời đất thuộc về mình kia? Không rõ Sở Minh Phong ra sao rồi, có phải đã về Kim Lăng rồi không? Bỗng nàng cảm giác có thêm một người, quay đầu lại thấy Mộ Dung Diệp đứng ở bên cạnh, Xuân hoa, Thu Nguyệt đứng xa xa.

“Lâm đại ca” Nàng lại tiếp tục nhìn cá chép bơi qua bơi lại, “Công chúa đang mang thai, sao huynh không dành thời gian bồi cùng nàng ấy?”

“Ta lo cho muội”

“Có gì mà phải lo chứ”

“Vũ Nhi, ta biết nỗi khổ trong lòng muội, nhưng nếu muội cứ chuốc khổ vậy, sẽ khiến mình càng thêm khổ thôi” Mộ Dung Diệp nói đầy thâm thía.

“Bệ hạ bảo huynh làm thuyết khách đó à?” Diệp Vũ hỏi lạnh lùng.

“Đúng thì sao nào? Ta cũng không muốn muội cứ tiêu tụy mãi xuống như thế” Hắc đồ nhẹ thân thể nàng, giọng nặng nhọc, “Muội nhìn muội xem này, khí sắc kém như vậy, đến tột cùng muội muốn thế nào?”

Nàng nói lạnh nhạt, “Ta chẳng muốn thế nào cả...”

Hắc đồ vừa giận vừa sốt ruột, “Giả sử Sở Minh Phong thấy muội như vậy, cũng sẽ tức giận, cũng sẽ chửi đó”

Nàng khẽ nhếch môi lên, “Dù sao huynh ấy cũng không tới đâu”

Mộ Dung Diệp nói đầy kích động, “Muội có biết huynh ấy đã đoạt được đế vị rồi, đã là hoàng đế Sở quốc rồi”

Diệp Vũ sững sốt giấy lát, vui sướng cười rộ lên, “Thật sao?”

Hắc đồ gật đầu, “Tin tưởng chẳng bao lâu nữa, huynh ấy sẽ nghĩ cách cứu muội ra. Nếu như muội lại cứ chìm đắm trong nỗi đau mất con mãi, sao đối mặt với huynh ấy được chứ? Chẳng lẽ muội muốn huynh ấy thấy bộ dạng tiêu tụy thế này của muội sao?”

Khuôn mặt âm đạm tái nhợt của nàng chợt sáng rực lên, ánh mắt u ám lại trong veo mấy phần, “Ta biết làm sao rồi”

Mộ Dung Diệp thở phào nhẹ nhõm, chẳng uống công Thác Bạt Hoàng khổ tâm một trận.

Nửa ngày trước, Thác Bạt Hoàng truyền hắc đồ ngự thư phòng, nói với hắc đồ, nửa tháng trước Sở Minh Phong đã đoạt lại được đế vị, quản lý Sở quốc rồi. Sau đó, Thác Bạt Hoàng muốn hắc đồ đem tin này nói cho Vũ Nhi nghe, nghe xong tin này, Vũ Nhi sẽ không còn buồn bực không vui nữa.

Lúc này, Thác Bạt Hoàng đang đứng cách đó không xa, tán cây to lá xum xuê đã che hết thân hắc đồ. Nhìn nàng nở nụ cười vui vẻ, hắc đồ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại như có một cây kim đâm vào ngực, sắc nhọn, khiến người đau đớn khó chấp nhận nổi.

Đại thần trong triều đã mấy lần nhắc tới chuyện nạp phi, Thác Bạt Hoàng tìm đủ mọi cơ phủ quyết, bỏ qua. Hắc đồ luôn mơ tưởng làm cách nào mới chiếm được trái tim Vũ Nhi? Làm cách nào mới để cho nàng thấy hắc đồ tốt đến thế nào đây?

Đã nửa năm trôi qua, hắc đồ bồi nàng ăn cơm, bồi nàng đi dạo ngự hoa viên, đưa nàng ra ngoài du ngoạn, tặng nàng đủ loại kỳ trân dị bảo, còn mời cung nhân tiến cũng biểu diễn ca múa cho nàng xem, gần như hắc đồ đã nghĩ làm hết tất cả, mang niềm vui tới cho nàng, để cho nàng cười.

Nàng nở nụ cười nhưng cười một đằng mà lại nghĩ một nẻo. Hắc đồ chỉ dắt tay nàng, thỉnh thoảng ôm nàng một cái, chẳng dám xâm phạm nàng, thế mà trái ngược hoàn toàn, lại khiến cho nàng sợ hãi mình, càng cách mình xa hơn.

Nhưng để ý nữ tử mình yêu ở ngay cạnh mình, lại chỉ có thể xem không thể gần gũi, loại thống khổ này, có ai hiểu cho không? Điều này là nỗi thống khổ của hắc đồ.

Mấy ngày nay, hắc đồ không ngủ lại Lăng Vân Các, cũng không đi qua điện Tử Thần, hàng đêm một mình ở trong điện Chiêu Hòa. Đã từng có cung nữ dùng thủ đoạn chiếm được ưu ái của hắc đồ, sau khi hắc đồ phát hiện ra, cung nữ kia đã bị Lưu Tinh sung quân tới nơi khác làm việc nặng. Cho mãi tới ngày hôm nay, hắc đồ không biết mình quyết định là đúng hay sai nữa.

Lúc trước, Vũ Nhi dụ hoặc lấy lòng hắc đồ, muốn hắc đồ thả Sở Minh Phong ra, hắc đồ quyết định nhanh, thả hổ về rừng, chỉ vì nàng ở lại bên mình một năm, chỉ vì có cơ hội chiếm được lòng nàng.

Hắn biết Sở Minh Phong vừa đi, sẽ trở lại Sở quốc đoạt đế vị, sau đó sẽ trăm phương nghìn kế nghĩ cách cứu viện Vũ Nhi, sẽ trở thành kinh địch của mình. Nhưng nếu như cầm tù Sở Minh Phong, Vũ Nhi sẽ hận hắn, đặt tất cả mọi tâm tư lên nghĩ cách cứu Sở Minh Phong, hắn sao có thể chiếm được lòng nàng chứ? Vốn chẳng còn cơ hội nữa.

Bởi vậy, hắn mới quyết định thả hổ về rừng, đổi lấy cơ hội thời hạn một năm. Giờ đã là mười lăm tháng tám rồi, trăng tròn sáng trong, trăng sáng như sữa, mờ ảo. Thác Bạt Hoàng tổ chức yến trong cung, có văn võ bá quan vui cùng.

Sở Minh Lượng là hoàng hậu dĩ nhiên sẽ xuất hiện trên yến tiệc; Mộ Dung Diệp cùng công chúa Sùng Ninh Thác Bạt Ngưng, còn Diệp Vũ lẻ loi một mình ở Lăng Vân Các ngắm trăng uống rượu. Trên bàn đá ở hậu uyển có bầu rượu ngọc, chén rượu, nàng sai Xuân Hoa, Thu Nguyệt đi ngự thư phòng lấy chút điểm tâm.

Đêm càng về khuya, càng thần bí, trăng lại càng sáng càng xa xôi, xa không với tới... Tựa như Minh Phong ở tận Kim Lăng xa xôi, dù có tưởng niệm hắn thế nào, hắn cũng sẽ không xuất hiện trước mắt...

Minh Phong, hôm nay trong cung huynh cũng mở tiệc chiêu đãi quần thần... Ta lúc nào cũng đợi huynh, huynh biết không... Ta đợi thật khổ quá, Minh Phong...Nàng giờ chén ngọc lên, uống một hơi cạn sạch.

Mùa thu đã tới, mùa đông còn cách xa nữa không? Mùa đông trôi qua, thời hạn một năm sẽ hết, nhưng mà đến lúc đó có thể đi được rồi sao? Thác Bạt Hoàng sẽ buông tay sao? Minh Phong, huynh nói cho ta biết...

Xuân Hoa, Thu Nguyệt trở về, thấy nàng uống rượu, chần động, vội vàng ngăn lại, một người đoạt lấy chén, một người đoạt bầu rượu.

“Cho ta... Ta muốn uống rượu... cho ta...” Diệp Vũ giận nũng nịu nói.

“Phu nhân, bệ hạ đã nói rồi, ngài không thể uống rượu” Thu Nguyệt nói.

“Vì sao không thể uống rượu chứ?” Diệp Vũ vốn tâm tình không vui, đã uống được hơn nửa bầu rượu, đã hơi say, “Ta mặc kệ ai bảo... Ta muốn uống thì uống... Thác Bạt Hoàng không xen vào được...”

“Phu nhân, ngài thật sự không thể uống rượu đó” Xuân hoa nói mấy lời thăm thía.

“Ai quy định không cho ta uống rượu chứ?” Diệp Vũ phụng phịu, bộ dáng tức giận lại thêm kiêu mỹ, thêm xinh đẹp, “Cho ta!”

“là Lâm Thái y đã dặn, phu nhân cần phải điều dưỡng thân thể, không thể uống rượu được” Thu Nguyệt cau mày nói.

“Lâm Thái y nói thế? Dù là Ngọc hoàng đại đế cũng đừng có xen vào ta” Diệp Vũ bỗng cười quyền rũ, “Thế gian này, chỉ có Minh Phong quản được ta thôi”

Xuân Hoa, Thu nguyệt cùng nhìn nhau, Minh Phong là ai vậy?

Diệp Vũ lườm trừng các nàng, “Các ngươi không cho ta, ta tự mình đi lấy rượu!”

Thu nguyệt nhanh nhẹn nhanh miệng nói, ‘Phu nhân, nếu ngài muốn uống rượu, vậy trước tiên uống xong nửa năm chén thuốc đã ạ, không thì mất công ạ’

Diệp Vũ dừng lại, chậm rãi quay người, hoang mang hỏi, “Mất công cái gì?”

Nửa năm nay, nàng ngày nào cũng phải uống hai chén thuốc vừa đắng vừa chát. Cứ kiên trì trong hai tháng, nàng không bao giờ muốn uống thuốc nữa, Thác Bạt Hoàng cứ dỗ nàng, bảo là nàng bị xảy thai tổn thương đến thân, cần phải điều dưỡng một năm rưỡi mới có thể hồi phục được như cũ. Vì đại cục “sinh con” sau này, nàng cố mà uống thuốc, nhưng hiện giờ đã nửa năm rồi, không cần uống thuốc rồi chứ.

Xuân Hoa giải thích nói, “Thu Nguyệt nói bừa đó ạ, Lâm Thái y nói phu nhân gầy như vậy, còn phải điều dưỡng tiếp, dưỡng cho tới khi nào béo chút mới tốt để sinh con”

Diệp Vũ tỉnh táo chút, thấy kỳ lạ, đi tới ép hỏi Thu Nguyệt, “Người nói đi! Đến tốt cùng là sao lại thế?”

“Phu nhân nghĩ nhiều rồi ạ, không có gì...” Xuân Hoa chặn lại nói.

“Câm miệng!” Diệp Vũ giận, cắn tức nhìn Thu Nguyệt, “Nói!”

Thu Nguyệt giấu không được bí mật, lại bị phu nhân bức như thế, liền nói thẳng ra, “Để phu nhân bị xảy thai, hại tới tử cung trong thân thể, Lâm thái y chẩn đoán, phu nhân... cả cuộc đời này không thể thụ thai được nữa, cả đời không con”

Xuân Hoa hổn hển trách móc, “Thu Nguyệt, bệ hạ đã nói nhiều lần rồi, trăm ngàn lần đừng có để phu nhân biết, sao ngươi lại...”

Diệp Vũ nằm mộng, ngây người, choáng váng, đầu óc ngừng nghĩ...

Cả đời vô sinh ư?

Sao có thể vậy chứ? Chẳng qua là để non thôi mà, sao không thể mang thai được nữa, cả đời không con chứ? Y thuật của Lâm Thái y kém quá đi.

Xuân Hoa lo lắng nhìn phu nhân, Diệp Vũ cứ đứng lặng ngơ ngác, hoảng đót đi về tắm điện, không nghe thấy Thu Nguyệt gọi to.

“Người đã gây họa lớn rồi, nhanh đi bắt tấu bệ hạ” Xuân Hoa lo lắng nói.

“Được được được” Thu Nguyệt hoảng lên, lập tức chạy bay ra ngoài.

Diệp Vũ ngồi trên giường, ôm đầu gối, cầm đặt lên đầu gối, mặt xám như tro tàn. Tại sao có thể vậy chứ? Ông trời ơi, ông sao lại ác với ta vậy chứ? Ông định đùa chết ta sao?

Nếu mình phong biết chuyện này chắc chắn đau lòng lắm. Nhưng hắn là hoàng đế, chỉ cần hắn muốn, có vô số nữ nhân Sở quốc cam tâm tình nguyện vì hắn sinh con đẻ cái.

Còn nàng, chẳng còn cơ hội nào cho nàng sinh con đẻ cái nữa rồi. Ông trời ơi, đây là sứ mệnh thần thánh mà ông muốn ta hoàn thành đó sao? Thật nực cười.

Nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống trên quần áo lụa là.

Thác Bạt Hoảng bước nhanh vào thấy ngay cảnh đó. Nàng nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên, hắn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đầy lệ, thấy sự bi thương, đau đớn, của nàng mà lòng như đao cắt.

Nàng tóm lại đã biết chuyện này, tóm lại đang đau lòng. Hắn chậm rãi đi qua, hai chân nặng như ngàn cân...

“Đừng lại đây!” Diệp Vũ quát, cất tiếng khóc bi ai.

“Vũ Nhi...” Hắn vẫn đi tới ngồi bên mép giường, “Hay nghe ta nói”

“Vì sao gạt ta?”

“Gạt nàng, nàng sẽ không bị đau lòng, như thế bệnh mới chuyển biến tốt...” Hắn giải thích đau lòng, bản thân cũng thấy rất khó chịu.

“Người cố ý gạt ta...” Nàng khóc nói, giọng đầy mơ hồ, “Giấu diếm lâu như vậy...”

“Là ta sai rồi... Ta không nên giấu nàng... Nhưng mà gạt nàng là vì muốn tốt cho nàng...Nàng mới có thể vui vẻ một chút, bệnh tình của nàng mới chuyển biến tốt, có phải không?”

Trong nháy mắt nước mắt Diệp Vũ lại tuôn trào, đua lòng khó nhịn. Thấy nàng như thế, tâm tính Thác Bạt Hoảng như bị ai đâm một nhát rất đau, “Vũ Nhi hãy nghe ta nói, Lâm thái y bảo đều không phải hoàn toàn hết hy vọng. Nàng còn trẻ, chỉ cần điều dưỡng thân mình tốt, cố gắng duy trì vui vẻ, tâm tình sung sướng, sẽ dần tốt lên thôi”

Nàng nói khàn khàn, “Có thật không?”

Hắn nặng nề gạt đầu. Giờ khắc này cũng chỉ có thể an ủi nàng vậy. Tuy chỉ là lừa gạt, nhưng chẳng còn cách nào nữa.

Thác Bạt Hoảng ngồi lại một lúc, ôm nàng vào lòng, “Thái y trong cung y thuật là tốt nhất, họ sẽ toàn lực đem điều dưỡng thân thể nàng tốt lên thôi”

Hứa là bi thương, lại là bất lực, Diệp Vũ dựa vào trong lòng hân rơi lệ. Hai người ôm chặt lấy nhau, cứ như hai vợ chồng thân mật hiền hòa vậy.

Mãi lâu sau nàng ngừng khóc, như là bị mệt, buồn ngủ. Hân đỡ nàng nằm cẩn thận, đắp chăn cho nàng, lau nước mắt trên mặt nàng, nói dịu dàng, “Ngủ đi”

Nàng khép mắt lại mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Thấy khuôn mặt nhỏ của nàng ngập tràn bi thương, thấy nàng cau mày bất an ngủ, Thác Bạt Hoảng tìm đau nhói, nhịn không được khẽ đưa tay ra vuốt ve má nàng.

Cơn đau trong lòng trào ra, sự trù mẫn trong lòng dâng lên cuộn cuộn, hân muốn được yêu nàng thật nhiều, che chở cho nàng, nàng cũng không cảm kích, không phải nói lời lạnh nhạt thì là mặt lạnh, khiến cho hân không thể nào xuống tay, khó chịu.

Lúc đầu hân hứng thú ngẩng cao đầu, tin tưởng vững chắc mình có thể thắng lòng nàng, có thể giữ nàng lại. Nhưng dần dần hân phát hiện ra, nàng ý chí sắt đá, nàng yêu Sở Minh Phong, lòng vững như bàn thạch, lòng nàng như một tòa núi băng, bất luận hân có dụ dỗ thế nào, che chở thế nào, dùng mọi chiêu thức mê hoặc thế nào, tòa núi băng này cũng không tan. Nửa năm nay, hân đã làm hết mọi cách cũng chẳng lay chuyển được lòng nàng yêu với Sở Minh Phong, không thể lay động được tòa núi băng kia.

Hân buồn rầu tới cực điểm, thống khổ tới cực điểm, nhưng những điều này đều là gieo gió gặt bão, hân cũng vui vẻ chịu đựng.

Vũ Nhi, ta nên làm thế nào đây, làm thế nào nàng mới cảm động? Mới có thể nhìn tới chân tình của ta?

Thác Bạt Hoảng vuốt ve cái trán bằng phẳng của nàng, cái mũi, cánh môi, cảm xúc dâng lên, lại chỉ cố gắng ngăn nó lại.

Thấy nàng ngủ say, hân mới từ Lăng Vân Các đi ra, đêm đã khuya, cũng sắp tới giờ Tý rồi. vừa bước chân ra cổng lớn, hân nghe thấy tiếng động rất nhỏ vang lên trong đêm, như tiếng dơi kêu, lại như tiếng chim ưng kêu.

Ánh mắt Thác Bạt Hoảng nham hiểm híp lại, khóe môi nhếch lên lạnh lùng, đứng ở bên cửa. Lưu Tĩnh thấy thần sắc bệ hạ như thế, biết có thích khách đang ẩn mình trong Lăng Vân Các, lại lợi dụng thối mảy tiếng chim thú kêu lên.

Khắp bốn phương Lăng Vân Các có nắp mười sáu cao thủ xuất hiện tám người, công kích về thích khách.

Thoáng chốc trong đêm tĩnh lặng có tiếng đao kiếm va chạm, sát khí và lệ khí ngập tràn.

Chỉ thấy bóng đen giao đấu cùng nhau, bay lên cao thấp, sang trái ngã phải, như hình với bóng, đánh vô cùng kịch liệt. Bóng họ và chiêu số rất quỷ dị, nhanh như chớp, thậm chí còn nhanh hơn cả chớp, được bóng đêm che giấu, nhìn không thấy rõ họ đánh thế nào.

Thích khách này võ nghệ không tầm thường, đều xuất thần nhập quỷ, nhưng xâm nhập cấm cung, rồi tìm được Lăng Vân Các, đúng thật là có bản lĩnh.

Song Thác Bạt Hoảng rải các cao thủ ở Lăng Vân Các, trên đời này đều là cao thủ tuyệt đỉnh, lại gần giống tử sĩ, khó có địch thủ.

Quả nhiên, chỉ trong một lát, mạng thích khách cũng không còn, chẳng may mắn thoát khỏi. Chín thích khách, chắc là do Sở Minh Phong phái người tới cứu Vũ Nhi. Thác Bạt Hoảng sai người dọn sạch thi thể, rồi về điện Chiêu Hòa.

Sở Minh Phong, muốn đấu với ta sao, tỉnh táo lại đi.

**

Từ đó về sau, thích khách như vậy cứ xuất hiện năm lần, lần nào cũng đều bị cao thủ ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó đánh bại.

Nhưng chuyện này Diệp Vũ hoàn toàn không biết, cứ chìm đắm trong tưởng niệm, sống trong thế giới của mình, tự tìm niềm vui.

Lại một năm nữa tuyết rơi đầy trời, nàng nhìn bông tuyết bay lả tả, nghĩ tới Kim Lăng có lạnh giống Lạc Dương không, nghĩ tới Minh Phong giờ đang làm gì, đang phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng hay đang cùng dùng bữa với phi tần mới nạp... Nàng không biết cũng không dám nghĩ tiếp nữa...

Tuy rằng khó khăn nhưng mỗi lần nhớ lại trận tuyết lớn đi qua đông lạnh tới, một năm qua, rồi tháng giêng, thời hạn một năm đã tới.

Công chúa Sùng Ninh sinh được con trai, đang thời kỳ đầy tháng. Bởi vậy, Mộ Dung Diệp tổ chức đầy tháng trong phủ công chúa, mở tiệc chiêu đãi tất cả các con cháu đệ tử và văn võ bá quan.

Diệp Vũ sai người đưa đi đánh ra một chiếc lác chân, ngay trong đêm đầy tháng này, nàng thu dọn tay nải, thay quần áo, đứng ở tấm điện nhìn hết tất cả mọi thứ quen thuộc. Tấm điện này, Lăng Vân Các này, nàng cũng không hề lưu luyến.

Tối say, không biết có thể ra khỏi hoàng cung được không, nhưng nàng nhất định phải đi!

“Vũ Nhi, nàng phải đi sao?”

Giọng nói này, bao hàm bi thương ngập nước, trầm buồn. Nàng đứng lặng nhìn hắc, Thác Bạt Hoảng chậm rãi đi tới, ánh mắt tuần lãng hơi nhíu lại, giấu kín nỗi đau và tình thâm trong lòng.

“Thời hạn một năm đã tới rồi” Nàng nói khẽ.

“Nhanh quá, chỉ trong chớp mắt mà đã qua rồi” Hắc nói đầy thương cảm.

“Với ta mà nói, sống một ngày như một năm, như lửa dày vò”

“Nếu như, ta cầu xin nàng, ở lại” Hắc nói từng từ một, tối nghĩa, “Nàng sẽ ở lại bên cạnh ta sao?”

Diệp Vũ khẽ lắc đầu, mặt không chút thay đổi. Thác Bạt Hoảng nhìn nàng nặng nề, quần áo màu vàng nhẫm bóng hoàng hôn, ảm đạm mấy phần, rủ xuống nhưng bị đung nước, nặng tới ngàn cân.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nàng càng ngày càng lạnh, mắt hắc càng ngày càng tối sầm.

Thần sắc hắc chậm rãi thay đổi, mặt lạnh trở nên nóng bừng lửa giận, lệ khí trong mắt dâng cao, “Trẫm làm theo ước định, không ép nàng... Một năm này trẫm đã trả giá nhiều như vậy, cũng chỉ vì đỡ nàng được vui vẻ, nàng chưa từng cảm động chút nào sao? Lòng nàng là tảng đá sao? Nàng nên trở lại bên cạnh hắc sao?”

“Ta bệ hạ tuân thủ ước định” Nàng nói lãnh đạm, “Ta chẳng có tình cảm nam nữ gì với bệ hạ, vẫn xin tuân thủ ước định lúc trước, bệ hạ không thể ngăn cản ta được, xin “giơ cao đánh khẽ” cho”

“Ta không buông tay, nàng đi được sao?” Thác Bạt Hoảng gầm lên như sấm.

199. Chương 202: Kết Cục (9) Giam Cầm

“Bệ hạ nói mà không giữ lời?”

“Đúng!”

“Bệ hạ làm đủ mọi chuyện, khiến người ta khinh bỉ!” Diệp Vũ tức giận, lửa giận bốc cao.

Hắc túm chặt lấy thân thể nàng, lệ khí trong mắt biến thành ngọn lửa, lửa bốc hừng hực, “Chỉ cần nàng ở bên ta, nàng muốn thế nào, ta cũng không ngại!”

Thấy thần sắc hắc thế, nàng kinh hoảng giãy dụa.

“Lúc trước, ta cứu nàng một mạng, nàng và ta đã có quan hệ vợ chồng, sau đó, nàng lưu lạc thanh lâu, biên soạn ca múa làm Kim Lăng nổi búng, khi đó ta đã chung tình với nàng rồi” Ngọn lửa trong mắt hắc phun ra, gương mặt đan xen nhiều cảm xúc, bi phẫn, đau đớn, bi thương...

“Nhưng mà ngài lại lợi dụng ta tìm “Thần binh phổ”” Diệp Vũ lạnh lùng nói, “Bệ hạ đã nhiều lần lợi dụng ta, bởi vậy có thể thấy được, trong lòng bệ hạ, đại sự, nghiệp lớn của bệ hạ còn quan trọng hơn cả ta, tình của bệ hạ chẳng sâu gì so với ta cả”

“nếu ta không làm thế, sao có thể về ngụy quốc được chứ? Sao có thể phong vương phong tước được chứ? Sao chịu được người khác bắt nạt được chứ?” Hấn rống lên đau đớn, “Ta không quyền không thế, không danh không phận, có thể cho nàng được cái gì hả? Có thể được nàng sao? Không thể!”

“Chính xác là thế. Nhưng chuyện ngài lợi dụng ta, ta tuyệt đối sẽ không có tình yêu nam nữ gì với hấn. Ta chỉ có thể làm bạn của bệ hạ thôi”

Thác Bạt Hoàng cười lạnh, tiếng cười ngập nước mắt tuyệt vọng và bi thương, “Vì nàng, ta bỏ rơi hoàng hậu, không nạp phi tần, toàn tâm toàn ý đợi nàng yêu ta, thế mà nàng chẳng cảm động chút nào! Nàng đến tột cùng có tim không hả? Tim của nàng đến tột cùng là dạng gì hả?”

Giọng hấn càng lúc càng lớn, như hổ gầm, như sấm sét, vô cùng đáng sợ. Diệp Vũ nói thản nhiên, “Ta không bảo ngài làm việc này cho ta, mà tự ngài...”

Hấn thô bạo ôm chặt nàng lên giường, đặt nàng dưới thân, xé rách quần áo nàng... Nàng kêu lên sợ hãi, lại vô lực ngăn lại những hành vi ác độc của hấn...

Lưỡi trượt dài trên vai, cổ, như được lợi quét qua, nàng kêu lên thảm thiết phá tan đêm yên tĩnh, thê lương tới mức khiến người ta hết hồn.

Thác Bạt Hoàng cũng không muốn vậy, nhưng hấn không cam tâm, bị trả giá nhiều vậy, nàng thế mà chẳng chút cảm động... Hấn không cam tâm... Đêm nay, hấn cưỡng bức nàng, xem nàng sau này còn đối mặt thế nào với Sở Minh Lượng nữa!

“Bệ hạ cố ý như thế, chẳng phải định bức chết nàng ấy sao?”

Bỗng trong tấm điện vang lên một âm thanh, lạnh lẽo, cứ như u hồn, hơi dọa người.

Hấn chấn động tâm thần, quay đầu nhìn lại, thấy một người đứng đó, mặt trắng như tuyết, khoác áo cũng trắng như tuyết có mũ trùm đầu che hết tất cả, khiến cho nàng ta như một nữ quỷ trắng toát đáng sợ, chẳng có chút hơi người.

Sở Minh Lượng.

Nàng đã ở lại điện Tử Thần hơn một năm rồi, chưa từng đi ra, thật ứng với câu nói kia của hấn “Không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa”

Nhưng hôm nay tóm lại cũng thấy.

Diệp Vũ nghi hoặc, sao nàng ấy có thể tới Lăng Vân Các được chứ?

“Bệ hạ có nghĩ đến, sau tối nay, nàng ấy còn có thể sống sót nữa sao?” Sở Minh Lượng mặt chẳng chút thay đổi nói.

Diệp Vũ nhân cơ hội đẩy hấn ra xa, túm chăn bông bọc lấy thân mình. Thác Bạt Hoàng đứng lên, mặt ủ dột, cũng biết theo lời hoàng hậu, có lẽ sẽ biến thành sự thật, Vũ Nhi thật sự sẽ không sống nổi.

Thôi thôi... Hấn nản lòng lắm rồi, giáp mặt chỉ chỉ Sở Minh Lượng, oán hận rời đi. Nàng ta nhìn Diệp Vũ, Diệp Vũ cũng nhìn nàng ta... Các nàng có rất nhiều lời muốn nói, song lại lựa chọn trầm mặc. Cuối cùng, Sở Minh Lượng cũng oay người rời đi, chưa từng nói qua câu gì.

Sau đó Diệp Vũ ngày nào cũng tìm cơ hội rời khỏi hoàng cung, nhưng rốt cục cũng tìm không được cơ hội. Bởi vì, Thác Bạt Hoàng lệnh cho cung nhân theo nàng từng tắc không rời, canh phòng nghiêm ngặt, không cho nàng chạy trốn.

Cứ vậy , mười ngày trôi qua.

Không hiểu vì sao, nàng cảm thấy chân tay không có sức, chỉ cảm thấy đau đầu, có lúc cảm thấy tim nhói đau. Loại đau đớn này có lúc rất nhẹ gần như không thấy gì, có lúc lại như đang tồn tại, tóm lại cả người không thoải mái. Hơn nữa, nàng còn cảm thấy như mình đang quên dần một số chuyện hoặc một số người quan trọng, ngấm kỹ lại cũng không nghĩ ra.

Vì sao lại vậy chứ?

Trưa hôm nay, Thác Bạt Hoàng giá lâm, nàng vui sướng trong lòng, hồi nhỏ nhẹ, “Bệ hạ, nô tì đã chuẩn bị bữa trưa đầy đủ, bởi nô tì dùng bữa được không?”

“Ta tới là muốn dùng bữa với nàng” Tay hắn vuốt ve đôi má hồng của nàng, “Hôm nay ngoan ngoãn uống thuốc chưa?”

“Uống rồi” Nàng cười mềm mại, “Ngày nào bệ hạ cũng đều hỏi, không thấy phiền sao?”

“Nàng điều dưỡng thân mình là chuyện quan trọng, ta dĩ nhiên ngày nào cũng phải nhắc, sao thấy phiền chứ?”

Hắn mở rộng cánh tay, nàng liền ngồi lên đùi hắn, ôm cổ hắn, dáng vẻ đầy hơn hờ quyến rũ, cất giọng nũng nịu, “Bệ hạ, ta uống thuốc đã được một năm rồi, còn định uống tiếp thuốc nữa sao? Vậy chén thuốc đó thực đáng quá đi, ta thật sự không muốn uống nữa...”

Thác Bạt Hoàng đau lòng xoa nhẹ má nàng, “Ngày mai bảo lâm thái y bắt mạch cho nàng, nếu khỏi rồi, thì không uống thuốc nữa, có được không?”

Diệp Vũ cười vui vẻ, “Vâng, đồ ăn nhanh lạnh lắm, dùng bữa đi”

Vì thế hai người vừa nói vừa cười, gấp cho nhau cơm rau, ân ái như vợ chồng bên nhau đã lâu vậy. Mộ Dung Diệp đứng ngoài điện, thấy cảnh đó, bồn khoăn trong lòng càng lớn, không dám đi vào.

Hơn mười ngày chưa tiến cung, vũ Nhi đã thay đổi lớn tới vậy sao!

Sao lại thế? Nàng ấy vì sao lại làm vậy với Thác Bạt Hoàng chứ? Tính tình nàng ấy sao lại biến thành vậy? Nàng ấy lòng đối với Sở Minh Phong vững như bàn thạch mà, vì sao bỗng dưng lại đi tình sang Thác Bạt hoàng nhỉ? Thật kỳ lạ.

Trong điện, mặt mày Diệp Vũ trong suốt, có ẩn chút quẩn bách, “Bệ hạ, nếu nô tì hết bệnh rồi, nô tì muốn sinh con cái cho bệ hạ, không biết bệ hạ thích con trai, hay là thích con gái ạ?”

“Chỉ cần là con của nàng, ta đều thích hết” Thác Bạt Hoàng nắm lấy tay nàng, đặt nàng ngồi lên đùi mình, tình nồng trào ra từ tận đáy lòng, tràn ngập con mắt, “Vũ Nhi, cuộc đời này, ta chỉ muốn nàng sinh con cho ta thôi”

“Vâng” Lòng nàng như say, ẩn tình nhìn hắn chăm chú.

Yêu người đàn ông là đế vương, khó có được một đời đế vương có tình ý với mình, vì chính mình bỏ cả hậu cung. Thâm tình hậu ý như thế, tình nồng mật ý như thế, nàng sao có thể cô phụ được chứ? Nàng sao có thể không thương hắn sâu đậm chứ?

Chóp mũi hắn chạm nhẹ lên chóp mũi nàng, “Vũ Nhi, cả cuộc đời này tuy nói là dài nhưng thời gian qua rất nhanh. Ta chỉ nguyện, ta không cần người bên ngoài, mà nàng cũng không có người bên ngoài, chỉ có hai ta ta và nàng, ân ái tới già, nắm tay trọn đời.

Diệp Vũ khẽ gạt đầu, một lòng bị sự ôn nhu, triền miên của hắn bao phủ, say mê, mềm nhũn, vô lực.

“Đồng ý với ta, đừng bỏ ta” Thác Bạt Hoàng nói mê hoặc, đôi mắt chìm ngập sâu xa.

“Ta sẽ không rời xa chàng, đời này, ta sẽ đi theo chàng. Chàng ở đâu, ta sẽ ở đó” Nàng nói dịu dàng, rồi đột nhiên bỗng thấy câu cuối cùng nghe rất quen, cứ như đã từng nói trước rồi vậy. Nhưng nàng nghĩ mãi không ra, cũng không muốn cố sức nghĩ nữa.

Chắc trước đây nàng đã từng nói với hắn câu như thế, mới cảm thấy quen thuộc như thế. Hắn hôn nàng, gần bó chặt chẽ, hơi thở dần dần dập nặng nề.

Sau bữa ăn, Thác Bạt Hoàng đi ngự thư phòng, Diệp Vũ đứng ở hậu uyển ngắm hoa, Mộ Dung Diệp nấp trong một góc tối, quan sát nàng một lúc rồi mới gọi nàng. Nàng vui sướng, cười, “Lâm đại ca, huynh đã

đến rồi” Thấy nàng cười tươi như nắng, vẫn còn nhớ rõ mình, hấn lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn, hỏi lặng lẽ, “Vũ Nhi, gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe lắm, cứ vậy thôi”

“Bệ hạ đối xử với muội tốt lắm nhỉ?”

“Bệ hạ đương nhiên đối xử tốt rồi” Nàng cười tự nhiên, “Sao vậy/”

“Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi thôi” Mộ Dung Diệp nói lướt qua, rồi lại hỏi tiếp, “Vũ Nhi, muội muốn sinh con cho bệ hạ sao/”

Diệp Vũ cười to lên, “Lâm đại ca, sao muội cảm thấy hôm nay huynh là lạ đó, huynh đến tột cùng làm sao vậy/”

Hấn cười khẽ, “Vì trước đây muội đã từng nói với ta, muội bảo có muốn sinh con hay không thì phải xem ý trời, không ép buộc”

Nàng cười cười, “Muội đã từng nói vậy sao? Muội không nhớ rõ. Bệ hạ phế hậu cung vì muội, không có con nói dối, muội dĩ nhiên đem hết sức mình để sinh con để cái cho bệ hạ rồi, nếu không thì các đại thần trong triều sẽ lấy cớ bệ hạ không có con nói dối mà tận lực khuyên bệ hạ nạp thêm phi tần. Muội thật không muốn chia sẻ phu quân với nữ nhân khác, bởi vậy, muội nhất định phải sinh con cho bệ hạ rồi!”

Mộ Dung Diệp cười gật đầu, “Thì ra là thế”

“Ta và bệ hạ đã trải qua nhiều chuyện như vậy mới được ở cùng nhau, giờ mọi khó khăn đã qua, cũng coi như khổ mãi rồi tới lúc được sướng” Diệp Vũ bỗng cảm thán đứng lên, nước mắt nóng bỏng, “vừa rồi chàng nói với ta, chỉ cần ta sinh con, như vậy nếu ta sinh con, thì đó là hoàng đế tương lai Ngụy quốc. Bởi vậy, ta không thể làm cho chàng thất vọng được”

“Ta tin, ông trời không bạc đãi nàng”

Mộ Dung Diệp hơi hiểu chút, nàng gần như đã quên mất Sở Minh Phong, mà thích Thác Bạt Hoàng rồi. Nếu bảo nàng di tình, thì cũng không ngăn ngừa có mấy ngày mà đã di tình được.

Đã nhiều ngày hấn không tiến cung, đến tột cùng nàng xảy ra chuyện gì rồi?

Đêm nay hấn cải trang vào cung, lên vào điện Chiêu Hòa, nấp trong một góc tối, đợi Thác Bạt Hoàng về ngủ.

Thác Bạt Hoàng sau khi về tắm điện, đuổi hết mọi cung nhân đi, lấy từ trong ngăn tủ ra một lọ nhỏ trắng tinh xảo, đặt vào trong bồn rượu. Tiếp đó, hấn vươn tay phát công với bình nhỏ đó. Điều khiến người ta ngạc nhiên là, bồn rượu dần sôi trào, rượu trong bình liền bốc lên sương khói.

Mộ Dung Diệp mở to hai mắt nhìn cảnh kỳ lạ này, càng ngày càng cảm thấy cổ quái. Chẳng lẽ Vũ Nhi di tình cho Thác Bạt Hoàng có liên quan tới điều này? Nhất định là thế rồi.

Chỉ mất chút công phu phát công, Thác Bạt Hoàng thu lại bình trắng, rời khỏi tắm điện đi tới trước Lăng Vân Các.

Mộ Dung Diệp bay xuống dưới lặng yên đi theo. Thác Bạt hoàng đi thẳng vào tắm điện, tới trước giường ngủ. Diệp Vũ giờ đã ngủ, mà ngủ không được yên ổn, mày cứ cau lại, tay ôm ngực, bất an xoay đi xoay lại, như ngực rất đau vậy.

Hấn cúi đầu gọi hai câu, nàng gần như chưa tỉnh hấn, hấn ôm nàng dậy, ôm vào trong lòng, hạ giọng ní non, “Cố nhịn chút nữa, sẽ nhanh không đau nữa đâu... Vũ Nhi, qua ba ngày nữa thì mọi chuyện sẽ thành công rồi...”

Mộ dung Diệp đứng ở ngoài cửa sổ, nghe thấy lời ấy, chấn động. Thành công ư? Thác Bạt Hoàng đến tột cùng làm cái gì với Vũ Nhi thế?

Sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Diệp tới cung vấn an Diệp Vũ. Nàng đang ngồi ăn sáng, khí sắc không tốt lắm, hai má tái nhợt. Hắn như thuận miệng hỏi, “Vũ Nhi, nhìn khí sắc muội không được tốt lắm, có phải tối qua ngủ không ngon không?”

Nàng gật đầu, “Tối qua mơ thấy ác mộng, ngực nặng trĩu đó”

“Hay truyền thái y tới nhìn một cái đi”

“Không cần, giờ không phải vẫn khỏe đó sao?”

“Nhiều ngày rồi, muội có cảm thấy cả người mình không khỏe đâu không?”

“Muội cũng không biết sao lại thế nữa, có lúc đau đầu, chân tay chẳng còn sức nữa, có lúc thì ngực lại đau nhói nhói, song lại không rõ lắm, tóm lại cứ thấy cả người không thoải mái chút nào” Mộ Dung Diệp cau lại, rồi lại giãn ra, “Nhưng huynh đừng có lo cho muội, chỉ một thời gian ngắn thì sẽ tốt thôi”

Mộ Dung Diệp mím môi cười, không nói gì, vội vàng ra cung. Đợi tới đêm, hắn vẫn nấp trong chỗ cũ, rồi cuộc cũng đợi được Thác Bạt Hoảng về điện Chiêu hòa.

Ngay tại thời điểm Thác Bạt Hoảng định phát công, hắn bỗng xuất hiện, Thác Bạt Hoảng chấn kinh hãi, định lấy tay che gì đó trên bàn nhưng đã không kịp nữa, thần sắc kích động.

“Không thể ngờ được khinh công của ngươi lại lợi hại như vậy, đến trẫm cũng không biết ngươi ẩn thân trong tấm điện của trẫm nữa”

“Đó là bởi vì bệ hạ chăm chú làm chính sự như thế, khiến cho thần có thể thừa cơ mà vào” Mộ Dung Diệp đứng trước bàn, giọng thản nhiên.

“Ngươi không ở trong phủ công chúa bồi công chúa, con, lại tới đây rình coi trẫm, có biết tội chết không?” Mắt Thác Bạt Hoảng long lên.

Mộ Dung Diệp bất ngờ thi triển khinh công, khiến hắn hoa cả mắt, thừa dịp cướp luôn chiếc bình trắng nhỏ kia. Thác Bạt Hoảng vừa giận vừa sợ, mặt tối sầm, trách mắng, “To gan! Đưa đây!”

Mộ Dung Diệp không sợ long uy của hắn, “Bệ hạ muốn Vũ Nhi chết sao?”

“Ngươi nói gì?”

“Bệ hạ nghĩ đến thần không biết trong bình này có cái gì sao? Trong bình này là cổ”

“Trẫm không biết ngươi đang nói cái gì” Thác Bạt Hoảng mắt long lên sòng sọc, “Mau đưa đây!”

“Thành Lạc Dương có một cao nhân chế cổ, thần đã hỏi qua rồi” Lời Mộ Dung Diệp nghiêm túc, “Đã nhiều ngày, vũ Nhi di tình sang bệ hạ, là vì bị bệ hạ hạ cổ. Nếu thần đoán không nhầm thì đây là tình cổ, trúng tình cổ, chỉ cần người có cổ phát công, người trúng cổ sẽ di tình sang cho người có cổ”

Thác Bạt Hoảng không nói, coi như cam chịu.

Hai năm trước, hắn bỏ cổ vào trong cơ thể vũ Nhi, tuy rằng đã giải rồi, không còn phát tác nữa nhưng cổ độc kia vẫn nằm trong cơ thể nàng, chỉ cần hắn phát công, nàng sẽ di tình sang cho mình, toàn tâm toàn ý yêu mình.

Mộ Dung Diệp nói, “Bệ hạ am hiểu cách dẫn cổ, sẽ không biết lúc thúc tình cổ phát tác, Vũ Nhi sẽ di tình sang bệ hạ, nhưng thể xác và tinh thần bị tổn hao nghiêm trọng, một năm tương đương với mười năm. Cứ qua một năm, Vũ Nhi sẽ già đi mười tuổi” Hắn phân nộ mãi, “Vì muốn đoạt được trái tim Vũ Nhi, bệ hạ không tiếc thương cho thể xác và tinh thần của nàng ấy, muốn giảm đi dương thọ của nàng ấy sao? Không tiếc chỉ cho nàng ấy sống đến ba năm thôi sao?”

Thác Bạt Hoảng dĩ nhiên là biết, làm vậy, cho dù Vũ Nhi toàn tâm toàn ý yêu mình, cũng chỉ có nắm tay sống bên mình được ba năm thôi. Nhưng mà không làm vậy, thì cả ba năm cũng không có, hắn sẽ mất nàng, vĩnh viễn không còn được gặp lại nàng nữa... Hắn sao chấp nhận nỗi đau như thế chứ? Cả cuộc đời này không có nàng làm bạn, thì hắn còn biết sống sao đây?

“Bệ hạ, thần nói Vũ Nhi là đường muội lúc trước, cũng chung tình với nàng ấy” Mộ Dung Diệp đã nắm bình sứ trong tay, cất giọng bi thương ẩn tình, “Nàng ấy đã khổ nhiều rồi, song vẫn kiên cường sống, thần rất thương nàng ấy, che chở cho nàng ấy, chưa bao giờ nghĩ tới ép buộc nàng ấy. Thần chỉ nguyện nàng ấy được vui vẻ, được ở cùng một chỗ với nam tử mình yêu, thần chân thành chúc phúc cho nàng ấy, vẫn đứng chỗ cũ mà cố sức bảo vệ nàng ấy”

“Đó là bởi, người không hiểu được rõ nàng” Thác Bạt Hoàng cười lạnh bi thương, “Đã được rồi thì sẽ không muốn mất đi nữa”

“Cũng thế thôi, bệ hạ hẳn là may mắn đã chạm được nàng” giọng Mộ Dung Diệp trở nên dịu dàng như nước, “Đã từng được một lần, vậy vì sao rốt cuộc bệ hạ không chiếm được chứ? Bệ hạ có từng nghĩ tới chưa? Là bệ hạ làm chưa đủ hay đã làm sai đây? Là bệ hạ yêu nàng không đủ để khiến cho nàng không cảm động thì còn gì nữa đây?”

“Trẫm cũng không biết...”

“Bất luận thế nào, cả cuộc đời này, Vũ Nhi cũng không bao giờ sẽ yêu người bên ngoài nữa, bởi vì nàng ấy yêu Sở Minh Phong đến chết không rời xa”

200. Chương 203: Kết Cục (10). Lâu Không Quán Quít Si Mê

Thần sắc Thác Bạt Hoàng thay đổi, rống giận, “Trẫm không tin.... Trẫm nhốt nàng, khóa chặt nàng, cũng không tin cả đời này của nàng sẽ không quên được Sở Minh Phong!”

Mộ Dung Diệp nói lạnh lùng, “Như vậy chỉ có một kết quả, Vũ Nhi hận bệ hạ, kiêu gì cũng chết; Vũ Nhi buồn bực không vui, u buồn thành tật, có lẽ một năm, hai năm, ba năm thì hồn lìa khỏi xác”

Thác Bạt Hoàng không nói gì, gương mặt u ám, đau xót ngập tràn.

“Bệ hạ là cửu ngũ chí tôn, có ba ngàn mỹ nữ, chỉ cần một, rất quyết đoán; nếu không chiếm được trái tim người mình yêu, như vậy hãy buông tay cho nàng ấy rời đi, thành toàn cho nàng ấy với người nàng ấy yêu đi, cũng vì quyết đoán” Mộ Dung Diệp nặng nề khuyên nhủ, “Nếu bệ hạ thật sự yêu nàng, thì hãy thành toàn cho nàng, để cho nàng ấy được sống tốt, vui vẻ mà sống, sung sướng mà sống. Ít nhất ở trong lòng nàng ấy sẽ nhớ rõ bệ hạ đã buông tay thành toàn, cũng đặt bệ hạ trong lòng”

“Buông tay... thành toàn...” Thác Bạt Hoàng lẩm bẩm, sợ sệt xuất thần.

Không hiểu sao trạng thái bệnh không thoải mái biến mất, chỉ là Diệp Vũ cảm thấy lòng trống trải cứ như đã đánh mất cái gì đó quan trọng, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

Hai ngày nay, Thác Bạt Hoàng chưa tới, nàng nhớ hẳn, nghĩ tới hẳn lại cảm thấy không hẳn là vậy, chỉ cảm thấy người mình đang tưởng nhớ không phải là hẳn.

Nhưng mà là ai đây?

Nàng hỏi Xuân Hoa, Thu Nguyệt, các nàng ấy nói, bệ hạ bận chính vụ, qua hai ngày nữa mới đến Lăng Vân Các.

Cung nhân điện Tử Thần tới truyền, bảo hoàng hậu bị ốm, mời nàng tới thăm. Sở Minh Lượng bị bệnh ư?

Diệp Vũ đi vào điện Tử Thần, bất luận là trước điện hay trong điện không một bóng người, chỉ có một không khí lạnh lẽo tịch mịch.

Bước vào tấm điện, nàng thấy hoàng hậu ngồi trước bàn, mặc chỉnh tề, hoa mỹ mà cao quý. Đầu đội mũ phượng, mặc bộ quần áo xanh, khoác bên ngoài áo trắng, hai mắt sáng ngời, môi hồng răng trắng, hoa mỹ mà cao quý. Nàng ấy trang điểm rất kỹ, má hồng, mày cong, khuôn mặt đoan trang, từ đầu tới chân mặc chính là trang phục sắc phong ngày ấy.

Trong lòng Diệp Vũ kinh ngạc, không phải nàng ấy bị bệnh sao? Vì sao lại mặc như thế.

“Hoàng hậu thấy không thoải mái sao? Đã truyền thái y chưa vậy?”

“Người không trách ta sao?” Đôi mắt đẹp của Sở Minh Lượng u lạnh, “Ta đã hại chết con của người”

“Vật đổi sao dời, ta quên rồi”

Diệp Vũ biết một năm nay, hoàng hậu buồn bực không vui, không ra khỏi cửa, chưa bao giờ gặp qua bệ hạ. Nói đi nói lại nàng ấy thân là hoàng hậu mà lại có kết cục như thế, cũng là bởi vì mình. Bởi vậy Diệp Vũ cảm thấy nàng ấy thật đáng thương.

Nghĩ đến đây, nàng càng cảm thấy có lỗi với hoàng hậu, “Hoàng hậu, ta không phải cố ý chiếm bệ hạ đâu, hay là vậy, ta khuyên bệ hạ tới gặp người nhé”

Đôi mắt Sở Minh Lượng bỗng mở to, kinh ngạc nói, “Người nói cái gì?”

“Hoàng hậu bị bệnh, bệ hạ dĩ nhiên sẽ đến thăm hoàng hậu” Diệp Vũ tóm lấy tay nàng ta, “Yên tâm đi, chuyện này cứ để ta lo cho”

“hoàng tẩu, tẩu đến tốt cùng định nói gì thế?” Sở Minh Lượng giật mình hỏi, nàng ấy sao vậy nhỉ?

“Người gọi ta là hoàng tẩu ư?” Diệp Vũ vừa kinh ngạc vừa mê hoặc, “Vì sao người lại gọi ta là hoàng tẩu chứ? Người là hoàng hậu mà, vì sao...”

“Tẩu thích là hoàng huynh của ta, là vợ của hoàng huynh ta, ta dĩ nhiên gọi tẩu là hoàng tẩu rồi”

“Hoàng huynh người ư?” Diệp Vũ không rõ, “Hoàng huynh người là ai hả/”

Sở Minh Lượng khiếp sợ nghẹn họng nhìn trân trân, ngây người một lúc lâu rồi mới nói, “Người trong lòng tẩu không phải là bệ hạ mà là hoàng huynh của ta, Sở Minh Phong”

Diệp Vũ lẩm bẩm, “Sở Minh Phong...”

Tên này nghe rất quen, cứ như đã nghe ở đâu rồi, không, không phải, hình như cái tên này chôn sâu trong lòng nàng... Bỗng một gương mặt tuấn tú cương nghị, lạnh cứng xuất hiện trong đầu nàng, cùng một chút trí nhớ ngắn thoáng xuất hiện, đầu nàng rất đau, rất đau...

Sở Minh Lượng nhắc nhở bên tai nàng, “Hoàng tẩu, tẩu phải hiểu rõ, người trong lòng tẩu là Sở Minh Phong, là hoàng đế Sở quốc, mà không phải là hoàng đế Thác Bạt Hoảng của Ngụy quốc”

Diệp Vũ ôm đầu đau tới mức muốn bỏ ra, từ từ nhắm mắt lại, như thế một nam tử si ngốc đang nhìn mình. Hẳn là Sở Minh Phong đó ư?

“Vì sao lại vậy?”

“Hoàng tẩu cứ từ từ mà nghĩ đi, cố gắng nghĩ cho ra đi” Sở Minh Lượng rót một chén rượu lên, chậm rãi đưa lên, chậm rãi đưa tới bên miệng, chậm rãi uống.

“Ta nhìn thấy huynh ấy.... Ta nhớ ra rồi... Nhưng mà vì sao lại vậy chứ...” Diệp Vũ nói thống khổ, trí nhớ trong đầu như quay lại, nhiều như vậy, đau như vậy, thương như vậy. “Đau đầu quá”

Trong linh hồn nhớ lại ngày bắt đầu bị đuổi ra khỏi phủ tướng quân ấy, mỗi một chuyện trong ba năm qua cứ hiện dần lên, từng cảnh, hiện lên trong đầu, nói cho nàng biết, người nàng yêu không phải là Thác Bạt hoảng mà là Sở Minh Phong.

Nhưng lúc trước vì sao nàng lại cho rằng mình thích Thác Bạt Hoảng chứ?

Không biết bao lâu, đầu dần không đau nữa, nàng ngẩng đầu lên, thấy Sở Minh Lượng vẫn không nhúc nhích nhìn mình.

“Nghĩ ra rồi?” Mắt Sở Minh Lượng thản nhiên, đó là một cảm giác tỉnh mạch không chút sức sống.

“Ta ... Tại sao có thể như vậy chứ?”

“Hoàng huynh đang đợi tẩu ở Kim Lăng”

“Ta biết” Diệp Vũ thở dài bất đắc dĩ, “Nhưng mà Thác Bạt Hoảng sẽ không thả tay ra”

“Ta có một cách” Khóe môi Sở Minh Lượng vừa mở, hé ra nụ cười nhỏ.

“Cách gì?”

Bỗng Sở Minh Lượng nôn ra máu, Diệp Vũ kinh hãi đỡ lấy nàng ta, ‘Hoàng hậu, tại sao lại vậy? Người...Người uống thuốc độc ư?’

Sở Minh Lượng lại nôn ra tiếp một đồng máu, lực phủ ngũ tạng bị rượu độc làm cho đau đớn khó chịu, lông mi run run, “Hoàng tẩu, ta hại chết con của tẩu.... Rất xin lỗi tẩu... Thực xin lỗi hoàng huynh...”

“Vậy người cũng đừng có uống thuốc độc chứ... Ta không trách người...” Diệp Vũ nói bi thương, “Ta đi gọi thái y...”

“Đừng đi... Ta không phải vì áy náy mà uống thuốc độc đâu...” Sở Minh Lượng nói trầm trầm, đôi mắt đẹp đan xen tuyệt vọng và đau đớn, “Cuộc đời này, trái tim ta đã cho bệ hạ... Nhưng bệ hạ không thương ta... Đã không còn tim nữa, ta sao sống được chứ...”

“Sao người lại ngu vậy chứ?”

“Ta cũng không muốn ngu vậy đâu... Đối với người rồi cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa... Một năm nay, ta không lúc nào không nghĩ tới huynh ấy, ngày nào cũng bị dày vò... ngày nào cũng bị tra tấn, ta không muốn chịu đựng nữa... “nàng ta lại nôn tiếp ra máu, giọng run lên, đầy bi thương, “Ta yêu... là TỀ Vương ở Kim Lăng, không phải là Ngụy hoàng ở Lạc Dương... Ta thích Thác Bạt Hoàng, giờ đã chết rồi...”

Nước mắt trào ra, Diệp Vũ khóc nói, “Người có thể rời nơi này, có thể về Sở quốc mà...”

Sở Minh Lượng mỉm cười, ‘Ta chỉ muốn chết cùng một chỗ với Thác Bạt Hoàng... Hoàng tẩu, ta chết rồi, bệ hạ sẽ tổ chức đại tang cho ta... Ngày đưa tang ấy, tẩu thừa cơ ra cung đi...”

Lời chưa dứt, nàng ta đã gục lên bàn, tắt thở. Máu tươi nhuộm đỏ cả áo choàng trắng, đỏ đan xen, nhìn chói mắt.

Một sinh mệnh, cứ vậy mà đỏ tươi, xán lạn sau đó thì ảm đạm xám xịt. Diệp Vũ nhìn nàng ấy, lệ rơi đầy mặt.

Thác Bạt Hoàng ân chuẩn theo di ngôn của Sở Minh Lượng, mang hai thị tì thân cận ban cho nàng, lệnh các nàng ấy ở lăng tắm canh giữ cho nàng, tương đương với hầu hạ nàng.

Ngày đưa tang này, bầu trời u ám, gió lạnh nức nỏ, như đang khóc thương vì người chết. Cung nhân nâng một chiếc quan tài màu đen lớn xuất phát từ điện Tử Thần dọc theo hành lang đi thẳng ra một cửa cung...

Hắn đứng trên hành lang dài trên đường, nhìn đội ngũ đưa tang đi xa dần trong gió lạnh.

Minh Lượng, thật xin lỗi, trẫm phụ nàng. Nếu có kiếp sau, trẫm nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, hy vọng nàng lên đường bình an. Đợi mãi cho tới khi đội ngũ đưa tang đã ra ngoài cửa cung, hắn mới rời bước, đi về Lăng Văn Các.

Không ngoài dự đoán, tiền viện, đại điện, tẩm điện, thiên điện, không có bóng Vũ Nhi, dù tìm thế nào cũng không thấy... Nhìn tẩm điện trống rỗng, hắn biết nàng đã đi rồi, xen lẫn trong đội ngũ đưa tang đi rồi... Không bao giờ còn trở lại nữa...

Hắn suy sụp ngồi trên giường, mày nhíu lại thật sâu, cúi đầu cười thật to. Vũ Nhi, tóm lại nàng cũng đi rồi. Tiếng cười bao hàm bi thống, tuyệt vọng... Cười cười mãi, hai dòng lệ trong suốt chảy xuống.

Lời Mộ Dung Diệp cứ quanh quẩn bên tai: nếu bệ hạ thật sự yêu nàng, thì nên thành toàn cho nàng ấy, để cho nàng ấy được sống thật tốt, vui vẻ mà sống, sung sướng mà sống. Ít nhất trong lòng nàng ấy, sẽ nhớ rõ bệ hạ buông tay và thành toàn, cũng đặt bệ hạ ở trong lòng.

Bởi vậy, hắn lựa chọn buông tay, lựa chọn thành toàn, dù trái tim hắn đã tan nát thành từng mảnh nhỏ, dù cả cuộc đời này của hắn không còn bao giờ yêu được cô gái khác nữa, dù cuộc đời này của hắn cô đơn, cô tịch một đời.

Bởi hắn không muốn Vũ Nhi ở bên mình buồn bực mà chết, không muốn tâm tư mình hại chết nàng. Nước mắt cứ lặng lẽ chảy xuống, mặt Thác Bạt Hoàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, trái tim bị mất đi người con gái yêu dấu trở nên đau đớn... Vũ Nhi, chỉ mong nàng sẽ nhớ rõ ta, chỉ mong nàng sẽ đặt ta trong lòng nàng.

Một chiếc xe ngựa chạy trên con đường phía nam, Diệp Vũ, Thác Bạt Ngưng và Mộ Dung Diệp ngồi trong xe, còn có đứa nhỏ nằm trong tã lót nữa.

Diệp Vũ không ngờ được lại thuận lợi tới vậy, thuận lợi rời xa Lạc Dương, đi xa biên cảnh hai nước Ngụy Sở.

Thác Bạt Hoàng chung quy cũng đã buông tay, tha cho mình, nàng nghĩ ngợi, có lẽ hắn đã nghĩ thông, cố giữ mình lại cũng chẳng kết quả tốt gì.

“Lâm đại ca, đi Kim Lăng Sở quốc, muội không còn là công chúa nữa, còn huynh cũng không còn là Phò Mã, huynh nuôi vợ con thế nào?” Thác Bạt Ngưng bĩu môi hỏi.

“Ta nguyện mình có chết đói cũng sẽ không để nàng và con chết đói đâu” Mộ Dung Diệp cười, ngón trỏ chạm nhẹ lên mặt con, chọc cho nó cười.

“Công chúa yên tâm đi, Lâm đại ca tốt xấu gì cũng là huynh trưởng của ta, đến lúc đó ta cầu bệ hạ phong huynh ấy làm Hầu gia, ăn bổng lộc triều đình, chẳng chết đói được đâu” Diệp Vũ trêu, “Lâm đại ca, công chúa rời xa quốc gia, theo huynh đi Sở quốc, phần tình ý này, huynh cũng không được cô phụ đó”

Hắn cười, “Đến thế này mà muội còn nói được?”

Thác Bạt Ngưng ghé sát tai nàng, có vẻ tiếc hận bảo, “Không ngờ kết quả là người vẫn không đảm đương nổi làm hoàng tẩu của ta chứ”

Diệp Vũ mỉm cười, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ xe ngựa. Gần hương tình càng khiếp sợ, lời này không giả, cách Kim Lăng càng gần, lại càng sợ hãi.

Tình cảnh gặp lại Sở Minh Phong sẽ thế nào đây? Hắn vẫn vui vẻ hay là thế nào? Hắn có nạp thêm phi tần không? Hắn có ghét bỏ mình không?

Nhiều nghi vấn chất chứa nhồi nhét vào đầu nàng, nàng không muốn nghĩ lại kìm không được nghĩ ngợi, càng nghĩ lòng càng loạn, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ không muốn trở về Kim Lăng nữa.

Nhưng xe ngựa tóm lại vẫn vào thành Kim Lăng, dừng lại trước cổng Triều Dương.

Lúc giờ đang là trưa, đầu mùa xuân ánh nắng chiếu xuống sáng rực, đưa mắt nhìn một cái chỉ thấy ánh nắng, càng khiến con người ta cảm giác sáng rực ở đây.

Thủ vệ cửa cung thấy nàng đi tới, lấy kích ngăn lại, “Là người nào?”

“Ta...” Diệp Vũ gỡ huyết ngọc uyên ương khẩu bên hông ra, “Đây là bệ hạ ban cho uyên ương khẩu, làm phiền đại ca truyền một tiếng cho ta. Chỉ cần bệ hạ nhìn thấy vật ấy, nhất định cho ta tiến cung”

“Đây quả nhiên là vật ngự ban” Thủ vệ nhìn thấy uyên ương khẩu chạm chỗ tinh xảo, nổi lên lòng hăm.

“Chính xác” Nàng lấy ra thỏi bạc trắng đặt vào tay hắn, “Làm phiền đại ca đi một chuyến. Bệ hạ nhìn thấy vật ấy, nhất định mặt rồng sẽ vui, còn có thể ban cho đại ca nữa đó”

Đã có thưởng, thủ vệ liền đánh mất lòng tham, còn nữa, uyên ương khẩu này là vật ngự ban, nếu sau này điều tra ra, thì mất đầu như chơi.

Như thế hắn cảm tin vật đi ngự thư phòng.

Sở Minh Phong đang phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng, thấy huyết ngọc uyên ương khẩu trong tay thủ vệ kia, sắc mặt thay đổi, vội vàng đứng dậy, đi tới, đoạt lấy uyên ương khẩu, lớn tiếng hỏi, “Uyên ương khẩu này, người lấy được từ đâu?”

“Bẩm bệ hạ... Ở cửa cung có một cô gái cầu kiến bệ hạ... Bảo bệ hạ nhìn thấy vật ấy, tất sẽ...” Thủ vệ thấy bệ hạ để ý như thế, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nói lắp ba lắp bắp.

Còn chưa nghe hẳn nói hết, Sở Minh Phong liền như mũi tên nhọn bay vút đi, lao ra ngự thư phòng, thủ vệ sưng sốt giãy lắt rồi mới chạy theo sau.

Là Vũ Nhi... Nhất định là Vũ Nhi...

Sở Minh Phong chạy như điên trên đường, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: Vũ Nhi... Vũ Nhi...

Nhanh đến...đến nào... Vũ Nhi, thật sự là nàng sao?

Từ rất xa, hẳn thấy bên ngoài cửa cung có một cô gái rất gầy, nhưng do xa quá, nhìn không rõ mặt nàng lắm...Bỗng hẳn cảm thấy hai chân như nhũn ra, không dám chạy vội lên trước nữa, lo lắng người ấy không phải là Vũ Nhi, lo lắng hy vọng biến thành thất vọng... Hẳn đi từng bước một, nàng ấy vẫn đứng đó, một thân tuyết trắng, tay áo khẽ bay lên, mặt mày như vẽ, phong hoa tuyệt thế...

Thấy rõ ràng, đúng thật là Vũ Nhi rồi! Hẳn cảm xúc tuôn trào, chạy thật nhanh. Diệp Vũ đã sớm thấy hẳn chạy thẳng về phía mình, lệ nóng trào ra, tim co thắt lại tới mức thở không nổi.

Minh Phong... Minh Phong...

Rốt cuộc Sở Minh Phong cũng chạy tới trước mặt nàng, yên lặng nhìn nàng chăm chú, đôi mắt đen dần mờ đi.

Cả hai cùng nhìn nhau, mọi tâm tư đều biểu hiện hết trên mặt, giữa mặt mày có vui sướng, tưởng niệm, thống khổ, vui vẻ...

Nàng rót cuộc nước mắt cũng chảy xuống, còn hẳn thì mắt đỏ lên. Bỗng đột nhiên hẳn tiến lên hai bước, đưa tay ra ôm chầm nàng vào, ôm thật chặt, cứ như muốn nhét nàng ngập sâu vào trong ngực mình vậy, vĩnh viễn không rời xa.

Nàng cũng ôm hẳn, mừng rỡ như điên mà đầy chua xót không cách nào hình dung nổi.

“Vũ Nhi... thật sự là nàng sao...” Sở Minh Phong cất giọng khàn khàn, lời vừa ra thì lại là khóc.

“Là ta...” Tiếng nói của nàng cũng khản đặc vì khóc. Giờ khắc này họ ôm nhau thật chặt, chìm đắm trong niềm vui sướng được gặp lại nhau.

Không có bộ ngực ấm áp của hẳn, rộng rãi vững chắc để nàng được dựa vào, không có cô gái nào đẹp hơn nàng, kiên trinh hơn khiến cho hẳn mê luyến. Một năm đợi chờ biết bao giày vò thật đáng giá.

Giờ khắc này, trái tim họ như cùng nhịp đập, cùng nhau thở, cùng nhau khóc, cùng nhau vui sướng, cùng nhau bị thương. Sở Minh Phong nâng mặt nàng lên, con ngươi đen sáng lóng lánh, đuôi mắt như cười... Nhìn chăm chú một lúc lâu, hẳn cúi đầu, hôn nhẹ lên môi nàng, mắt nàng, toàn thân cảm thụ yêu thương của hẳn..

Cánh môi quện nhau, ôn nhu triền miên, đã lâu quẩn quít si mê.

Mộ Dung Diệp và Thác Bạt Ngưng đứng ở trước xe ngựa, nhìn đôi tình nhân xa nhau lâu rồi gặp lại, ôm nhau mà khóc, cảm động mãi, cùng nhìn nhau cười. TRước cổng Triều Dương, thủ vệ phần đông, không ngờ bộ hạ cùng cô gái cầu kiến này làm chuyện khuê phòng trước mắt boia người, chẳng coi ai ra gì, khiến cho người ta mở to con mắt mà nhìn. Cái gì gọi là tình đều từ tận sâu bên trong tới, đó là thế.

“Vũ Nhi... Vũ Nhi... Vũ Nhi...” Sở Minh Phong thì thào gọi, mê loạn hôn nàng, cái trán, đôi mắt, cái mũi, đôi má, thùy tai, cứ vừa hôn vừa thì thào hội tên nàng, cứ như không tin cô gái trong lòng này là người mình ngày nhớ đêm mong.

“Bệ hạ... Đừng như vậy... Mọi người đang nhìn kia...” Diệp Vũ né tránh, bắt đầu cảm thấy quẫn bách.

“Gọi ta là Minh Phong..”

“Minh Phong...”

Hẳn lưu luyến nhìn nàng rồi lại ôm nàng thật chặt. Nàng đẩy hẳn, “Lâm đại ca và công chúa đưa ta về, đêm nay họ không có chỗ...”

Sở Minh Phong nhìn qua, thấy Mộ Dung Diệp và Thác Bạt Ngưng đi tới, hạ mình hành lễ, Sở Minh Phong vội vàng cho họ bình thân.

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngày mai trẫm sẽ nói chuyện với người” Hắc trẫm giọng nói, “Đêm nay trước uất ức cho các người ở lại trong cung”

“Tạ bệ hạ” Mộ Dung Diệp cười.

Sở Minh Phong phát tay, công công đằng sau tiến lên nghe chỉ, sau đó đi an bài tắm điện cho một nhà ba người. Nhìn họ rời đi, Diệp Vũ cười hỏi, “Vậy đêm nay ta nghỉ ngơi ở đâu đây?”

Hắn ôm chặt eo nàng, “trong lòng ta”

Diệp Vũ không ngờ được Sở Minh Phong lại trùng tu điện Trùng Tâm. Nhìn thấy cảnh đèn đài lầu các giống y như trước, nàng như đang trong mộng.

Điện Trùng tâm ngập tràn cảnh tình yêu của nàng và hắn đầy thương tổn, đau đớn và ngọt ngào, tuy nàng cực độ chán ghét điện này, nhưng sau đó không còn ác cảm nữa, ngược lại lại có tình cảm rất sâu nặng. Hắn cũng thế, mới có thể xây dựng lại một điện Trùng Tâm giống y như đức.

Hắn nắm tay nàng, “Điện Trùng Tâm đã sớm xây xong, chỉ đợi nàng về thôi”

Nàng mỉm cười tươi.

“Đêm nay, chúng ta ở đây đi”

Hắn ôm lấy nàng, xoay tròn một vòng, nàng kêu lên thất thanh sợ hãi, sung sướng, tiếng cười vui vẻ cứ lan xa lan xa.

Chẳng biết xoay bao nhiêu vòng, Sở Minh Phong cuối cùng mới dừng lại, lại ôm chặt lấy nàng. Nàng hoa mắt chóng mặt, chân tay mềm mại, dựa hẳn vào lòng hắn, cứ như biến thành nước vậy, ngập ướt ngực hắn.

Sau đó hắn ôm lấy nàng, đi thẳng vào phòng tắm. cứ từng lớp từng lớp màn mỏng, lục mỏng bay lên rồi rơi xuống, như mộng như ảo, tựa như trước kia.

Cả phòng tắm tràn ngập màu sắc nước lỏng lạnh, kéo dài, chẳng có tiếng động. Nước lấp lánh lặn tẩn, ánh lên màu điện hồng sáng ấm, đan xen vào nhau thành khung cảnh mờ mờ ảo ảo.

Nàng biết hắn ôm mình đến là phòng tắm, vì muốn tẩy rửa một đường phong trần cho mình. Sở Minh Phong thả nàng xuống, “Ta hầu nàng tắm được không?”

“Chàng là bệ hạ, thiếp sao dám...” Diệp Vũ cố ý dùng giọng châm chọc nói. (từ giờ mình thay đổi cách xưng hô của hai người chàng, nàng, thiếp, ta để phù hợp với cảnh sau này: hòa hợp, ân ái)

Còn chưa nói hết, hắn đã cởi bỏ áo nàng, chỉ hai ba cái đã cởi sạch quần áo nàng, sau đó lại tự mình cởi áo mình, ôm lấy nàng, đi xuống bể tắm. Tuy họ đã sớm quen thuộc lẫn nhau, nhưng một năm không gặp, rốt cuộc cũng có chút mới lạ, nàng quần bách vì được yêu mà hai má đỏ hồng, giãy dụa xuống nước, ôm ngực quay nghiêng với hắn. LÒNG hắn lại thấy đau đớn, “Vũ Nhi... Chia lia một năm, nàng và ta thấy lạ hay sao?”

“Không phải...” Diệp Vũ nói vội, lại chẳng biết nói sao, “Thiếp chỉ là...”

“Đừng giải thích nữa”

Sở Minh Phong nắm tay nàng, chậm rãi kéo nàng vào trong lòng. Cả hai trần trụi, da thịt chạm nhau, như bị điện giật, chân tay khắp người nổi lên một dòng nước chảy xiết khó nói nên lời.

201. Chương 204: Kết Cục (11). Lửa Tình Dấy Lên

Một năm, không biết bao ngày đêm, nàng tưởng niệm hắn, ngực hắn, vòng ôm của hắn. Giờ khắc này, nàng bị hắn ôm chặt vào lòng, bị hắn yêu thương vây quanh, cả người, cả trái tim như gắn bó chặt chẽ, không có

khoảng cách, lòng nàng và tim hắn gắn chặt với nhau, cùng nhau bay cùng nhau múa, cùng nhau cảm thụ niềm yêu triền miên.

Nàng cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, quá chú tâm cảm thụ hắn, cảm thụ tình yêu đặc biệt giữa hai người.

Hắn cũng cảm thụ được nàng trở lại trong lòng đầy rung động và triền miên, không còn cảm giác thấy tình yêu giờ khắc này trào lên như sóng triều, sung sướng vô tận, lại đau đớn vô cùng đan xen lẫn nhau thành tâm tình mâu thuẫn. Cái loại đau đớn này, là tự trách, là áy náy là hổ thẹn.

Hắn thế mà lại để cho nàng đợi hắn một năm ở Ngự cung, thế mà không có cách nào cứu được nàng về, ngược lại lại để cho nàng tự về.

Một năm nay, nàng ở Ngự cung sống thế nào, hắn hoàn toàn không biết, cũng không muốn biết, bởi vì, trong lòng hắn, chỉ có một tín niệm, là phải cứu nàng về.

Bởi vậy, hắn đã để cho Mạc Thất lần lượt phái người lên vào Ngự cung Lạc Dương, lần lượt nghĩ cách cứu nàng, song đáng tiếc là những người đó được phái đi Lạc Dương cũng không thấy trở về.

Hắn biết, Thác Bạt Hoàng bày cao thủ tuyệt đỉnh ở quanh tấm điện của nàng, Mạc Thất chiêu mộ những tài ba dị sĩ có võ nghệ không tầm thường, lại lần lượt bị thất bại. Nhưng hắn không nổi giận, bất luận thế nào hắn cũng nhất định phải cứu Vũ Nhi ra.

Không ngờ rằng Thác Bạt Hoàng thế nhưng buông tay, thả nàng trở về. Nội tình bên trong, Sở Minh Phong không muốn biết, chỉ cần nàng trở lại, vĩnh viễn ở bên cạnh mình, hắn cũng không hỏi gì hết, không muốn biết gì hết.

Hắn buông nàng ra, lấy khăn lau người nàng. Nàng vẫn hoàn mỹ không tỳ vết như cũ, vẫn gầy mong manh, da thịt nõn nà, trắng nõn như tuyết, khiến sóng triều trong người hắn nổi lên cuộn cuộn.

Diệp Vũ cũng không cự tuyệt sự “hầu hạ” của hắn, ánh mắt lưu luyến dừng trên người hắn.

Trước ngực sau lưng hắn đầy sẹo chằng chịt, tuy đã nhạt đi nhiều nhưng vẫn đập ngay vào mắt nàng. Nàng không kìm lòng được khẽ vuốt nhẹ vết sẹo trên người, “còn đau không?”

“Không đau” Sở Minh Phong nói nặng nhọc.

“Tôi lượt thiếp hầu hạ bệ hạ”

Nàng lấy khăn mềm trong tay hắn ra, cũng nhẹ nhàng lau người cho hắn, đôi tay nhỏ gầy thanh mảnh trắng nõn cứ quanh quẩn đầy tình ý và dịu dàng. Bỗng nàng ôm lấy hắn từ sau lưng, ohon nhẹ lên những vết thương đã kết vảy kia. Tâm hồn hắn chấn động, chân tay cứng ngắc.

Nhớ tới hắn bị khổ ở Lạc Dương, mới đổi được ngày hôm nay hắn trọng chương giang sơn. Diệp Vũ không kìm được rơi lệ.

Sở Minh Phong xoay người nâng mặt nàng lên, hôn lên những giọt lệ ẩm ướt của nàng, nước mắt mặn chát được nuốt hết vào bụng.

Triền triền miên miên như thế, tình nồng yêu thương như thế, ai mà không chấn động chứ? Nàng ôm chặt hắn, hôn lên môi hắn, cắn thật mạnh, mút thật mạnh... Hắn cũng điên cuồng hôn nàng, áp nàng vào vách bể, mặc cho tình triều bao phủ lấy họ...Bọt nước bắn tung tóe, lấp lánh lẫn tẩn sáng, trong bể hai người thâm tình ôm nhau, say mê trao nhau tình yêu nồng cháy.

Hoảng hốt hắn chậm rãi rời ra, buông nàng. Diệp Vũ sợ sệt giãy lắt, chậm rãi hỏi, “Bệ hạ vì sao không hỏi... Một năm nay thiếp sống ở Ngự cung như thế nào chứ?”

Hắn vẫn duy trì trầm mặc, gương mặt bình tĩnh, khiến người ta đoán không ra.

“Bệ hạ có phải cho là thiếp đã ủy thân cho Thác Bạt Hoàng rồi không?”

Hắn không dám nhìn nàng, ánh mắt nhìn đi nơi khác, nhưng lại chột dạ. Người chột dạ hắn là nàng chứ không phải hắn, nhưng hắn lại chột dạ, cứ như người làm sai là hắn vậy.

“Vì sao bệ hạ không hỏi?” Thấy sắc mặt hắn lạnh lùng, lòng nàng lạnh một phần.

“Nàng vừa về, chắc đói bụng rồi, ta đi sai cung nhân chuẩn bị cơm nước” Dứt lời, Sở Minh Phong định đi.

“Bệ hạ” Diệp Vũ kéo tay hắn, đem câu quay cuồng trong đầu kia nói ra, “Bệ hạ ghét bỏ thiếp sao?”

Hắn quay nghiêng nàng, nàng thấy một nửa mặt lạnh cứng của hắn, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng chua xót, bàng hoàng.

Hắn chậm rãi xoay người, hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt cơn đau chuyển động, “Ta sao ghét bỏ nàng được chứ?”

Nàng chăm chú nhìn hắn, hai mắt đầm lệ lạnh lẽo.

Giọng Sở Minh Phong trầm thấp, “Bất luận Thác Bạt Hoàng đối xử với nàng thế nào, bất luận nàng và hắn kết thúc ra sao, ta đều không muốn biết. Chỉ cần nàng trở lại bên cạnh ta, từ nay về sau nàng cứ ở mãi bên ta cả đời, ta không muốn biết”

Nàng truy tiếp, “Trong lòng bệ hạ, không có khúc mắc nào sao?”

Hắn gật đầu, nặng nề gật đầu. Đáp án như vậy lại khiến nàng vui vẻ và may mắn, đúng thật là hắn đã thay đổi rất nhiều, trở nên rộng lượng hơn.

“Chàng có muốn biết vì sao một năm trước Thác Bạt Hoàng thả chàng đi không?”

“nàng đã đồng ý cùng hắn trở về”

“Đúng” Diệp Vũ tình nguyện vào lúc này thẳng thắn thành khẩn đối đãi với nhau, cũng không nguyện sau này có chuyện rối rắm vào nữa, vì thế nàng nói lúc trước tự nguyện ở lại Ngụy quốc có ba điều kiện.

Nghe vậy, sở Minh Phong mới biết còn có chuyện này, lúc đầu còn tưởng Thác Bạt Hoàng đem tính mạng mình áp chế nàng, bức nàng ấy ở lại Ngụy cung.

Vũ Nhi của hắn, lấy trí thông minh của mình để bảo vệ mọi người, để cho hắn có thể về nước, quản lý giang sơn Sở quốc. Cô gái như thế, sao không thể được người ta yêu chứ?

“Vũ Nhi, nàng làm nhiều điều cho ta vậy, ta không biết làm cách nào...” Hắn thấy hổ thẹn.

“Giữa ta và chàng, còn định khách sáo như vậy sao?” Nàng mỉm cười bảo. Hắn ôm chặt lấy nàng, yên lặng đưa ra một quyết định.

Sau bữa trưa, Sở Minh Phong thấy nàng buồn ngủ, nên khuyên nàng ngủ một lát. Diệp Vũ nằm vào bên trong, “Bệ hạ đi ngủ thư phòng sao?”

Hắn nắm tay nàng, con ngươi đen tĩnh như vực sâu, “Ta cùng nàng”

“Vậy hay giúp thiếp cùng nàng ngủ đi”

“Được”

Sau giờ trưa, ánh nắng chói hơn, từ cửa sổ bắn vào, nửa tấm ngập nắng chìm trong bóng tối, lại thêm thân bí, tịch tịch. Màn lụa tím che chắn cứ phất phơ bay lên bay xuống. Giường màu vàng, rèm màu xanh, hắn nửa nằm, đưa cả cánh tay cho nàng, nàng nằm sát bên cạnh gần bó chặt chẽ.

Từ nay về sau, đêm nào nàng cũng có hắn làm bạn mà ngủ, bởi một tư thế với hắn, tay nắm chặt cả đời, ai cũng không thể tách họ ra được, còn có điều gì so với cảnh kích động khiến người ta cảm hoài nữa sao?

”Bệ hạ có mấy phi tần ạ?” Cuối cùng Diệp Vũ cũng hỏi ra lời.

“Nàng thấy sao?” Sở Minh Phong hỏi lại, giọng nhàn nhạt, giấu diếm cảm xúc. Nàng không biết, không muốn đoán, cũng không dám đoán. Trên đường về Kim Lăng, nàng nghĩ tới vấn đề này, nàng tự hỏi mình, bởi vì yêu, thì có thể chịu được cảnh thống khổ chia sẻ người mình yêu với người khác sao? Nàng làm được sao?

Có lẽ nàng không làm được, sẽ đổ kỵ, sẽ bị đau lòng, sẽ khổ sở, nhưng mà nàng cũng không nguyện rời hắn đi.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nàng sẽ tạo cơ hội cho mình, cũng cho hắn một cơ hội.

“Vũ Nhi, ta lại cũng không có phi tần, chỉ có hoàng hậu, chỉ có nàng” Đôi mắt hắn ngập tràn thâm tình. Tinh thần Diệp Vũ vừa động, vui sướng xen lẫn ngọt ngào ngập con tim, khiến nàng ngồi lên đùi hắn, cong người xuống hôn lên mặt hắn, môi hắn.

Lửa tình dấy cao không gì đỡ nổi. Lưỡi cuốn quít, thân hình nhập vào nhau, tim nàng rung lên, hôn cuồng nhiệt lên vết sẹo khắp người hắn.

Sở Minh Phong bị sự nhiệt tình của nàng châm đốt ngọn lửa tình bên trong dần bốc cao, bỏ đi quần áo ngăn cách, đặt nàng dưới thân, hôn lên đỉnh đầu tuyết trắng đỏ rực, lần hôn này khiến người ta càng thêm nhớ thương thân thể mềm mại thơm hương, phóng túng bản thân chìm đắm trong dòng sông hoan ái.

Chân tay đan xen, thân hình nước sữa hòa vào nhau là cả thể xác lẫn linh hồn, linh hồn gắn chặt, giao hòa. Tất cả những này hoàn mỹ không chê vào đâu được. Trong lòng Diệp Vũ lại như có tảng đá đè nặng. Bởi vì cả đời không con.

Ba ngày sau Sở Minh Phong sắc phong con gái trưởng của Diệp Chí Bằng làm Hoàng Hậu. Chiều này vừa ra, thiên hạ đã ồ lên.

Bất luận là thiên hạ hay dân chúng thành Kim Lăng, ai ai cũng biết, trưởng nữ của Diệp đại tướng quân vốn đã là Nhị phu nhân của hữu tướng Thẩm Chiêu, sau đó bị bệnh cấp tính mất rồi. Giờ sao lại có một Diệp Vũ nữa chứ? Mọi người toàn thành đều đoán, chẳng lẽ Diệp Vũ chưa chết? Bên trong đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì nữa rồi?

Diệp Vũ nghĩ tới hắn sẽ an bài cho mình một thân phận mới, ai ngờ hắn lại ngang nhiên tuyên cáo với thiên hạ thân phận thật của nàng.

“Bệ hạ vì sao làm vậy chứ?”

“Ta muốn cho cả người Sở quốc, người trong thiên hạ biết, cô gái ta yêu là Diệp Vũ, ta và nàng đường đường chính chính là vợ chồng” Giọng hắn đầy trầm lãnh, lạnh như càn không.

Nàng hiểu, hắn muốn cho mình được đăng hoàng, khiến cho mình được sống thẳng thắn, vinh quang, cũng để cho mình được tái nhập từ đầu, cùng hắn lưu danh sử sách.

Bất luận xung quanh có biết bao lời phản đối, bất luận bên ngoài có bao lời đồn đại, hắn cũng chẳng sợ, cũng chẳng thềm để ý.

Nửa tháng sau, đại lễ phong điển được cử hành đúng hạn. Trên đầu đội mũ phượng Long Tứ, quần áo màu xanh, nàng mặc quan phục hoàng hậu, sánh vai đứng cùng hắn.

Dù vẫn vô đại thần không muốn, cũng phải hướng tới Đế HẬU trên thềm son bái lạy. Đêm nay là đêm vui của họ, điện Trường Tâm được trang hoàng long lẫy, kết vải đỏ rực rỡ, rèm hỉ buông xuống, nến đỏ long phượng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trong điện di chuyển dòng khí ấm áp.

Sau khi uống rượu hợp cẩn, họ cùng dắt tay ngồi lên giường, đưa mắt nhìn nhau.

“Vũ Nhi...”

“Bệ hạ...”

“Chỉ lúc có mình ta và nàng, gọi ta là Minh Phong”

“Được”

Đêm đẹp mà ngắn ngủi, Sở Minh Phong chậm rãi cởi bỏ quần áo nàng, “Hay sinh cho ta một đứa con được không?”

Nàng khẽ gật đầu, trong lòng thấy nặng nề, mùi vị chua xót ngập tràn khiến người ta khóc không ra nước mắt. Định nói lại không biết nói thế nào. Minh Phong, nếu chàng biết được ta không thể sinh con, chàng sẽ thế nào? Có phải cũng bị thương như ta không? Làm sao đây?

**

Sở Minh Phong đồng ý với nàng, dẫn nàng vào địa lao gặp Sở Minh Hiên. Thủ vệ địa lao rất nghiêm mật, gác chặt chẽ, để phòng ngừa có người tới cứu.

Hắn đứng đợi ở đằng trước, mình điệp Vũ đi vào nhà tù, thấy trên giường đá có một người nằm, quay lưng lại mình. Người đó mặc quần áo tù, tóc búi tán loạn, là sở Minh hiên đó sao?

Sở Minh hiên nửa tỉnh nửa mê, nghe thấy tiếng bước chân tiến gần, tiếng bước chân ấy đột nhiên dừng lại, như ngừng lại vì nhà tù mình vậy. Có người tới thăm mình sao?

Kỳ lạ, đã một năm nay không có ai tới, hôm nay người tới là ai?

Hắn chậm rãi đứng dậy, một khắc thấy cô gái trong lòng trong óc kia, cái người con gái đã khiến mình bị hãm thật sâu, lưu lạc tới tận lúc này mà vẫn vui vẻ chịu đựng kia.

Vũ Nhi!

Hắn vui sướng, kích động đứng dậy, lại phát hiện ra nàng đã mặc quần áo hoàng hậu, tóc cài trâm đều là những thứ dành cho hoàng hậu dùng.

Vũ Nhi giờ đã là hoàng hậu rồi ư?

Mọi vui sướng hóa thành thất vọng, mọi kích động biến thành tuyệt vọng. Tuy sớm biết nàng đã trở về, sẽ trở thành hoàng hậu của hoàng huynh, nhưng hắn trong lòng vẫn tồn một hy vọng: nàng sẽ không trở về.

Chỉ có nàng, hoàng huynh mới có thể cho nàng tới gặp mình. Nhưng mà Vũ Nhi ơi, nàng có về cũng thế thôi, vì sao còn muốn tới nhìn cảnh ta nghèo khổ, bần thủ như này chứ?

“Vương gia” Điệp ‘Vũ hạ giọng kêu lên, nhìn thấy hắn tiều tụy, khổ sở mà nước mắt cứ rơi.

“VỀ ĐI” Sở Minh Hiên quay lưng lại nàng, không muốn cho nàng nhìn thấy bộ dạng khổ sở thế này.

Nàng biết, một năm nay kiếp sống của kẻ tù tội này, khiến cho hắn không bao giờ còn là một Tấn Vương phong lưu phóng khoáng, tuấn mỹ vô song như trước nữa, làm nát nhuệ khí và ý chí của hắn.

Hắn đột nhiên tức giận, quát to, “Ta không muốn gặp bất cứ ai, cút đi! Cút mau đi!”

Nàng không thềm để ý, nói áy náy, “Vương gia, có nhiều chuyện, ta cũng là thân bất do kỷ. Cả đời này ta thiếu Vương gia, kiếp sau xin trả, xin Vương gia chớ nghĩ nhiều”

Hắn không mở miệng, lòng đau như đao cắt. xin chớ nghĩ nhiều ư?

Nếu được ta sao có thể quên được nàng chứ? Sao không muốn chấp nhận, thích cô gái khác chứ?

“Lúc trước, ta với vương gia là thật lòng, có nhật nguyệt chứng giám, chỉ tiếc, trời xanh an bài, tạo hóa trêu ngươi, ta cũng không biết làm sao” Điệp Vũ nói bi thương, “Vương gia quá thương ta, ta cũng từng thương Vương gia, sau đó là làm sai gây thương tổn đau đớn, một lời khó nói hết, cũng không muốn truy cứu nữa. TA chỉ hy vọng, xóa bỏ hết”

“Có lẽ, Vương gia vẫn còn có thể có ngày tiêu diêu tự tại. Nhưng xin Vương gia quý trọng người trước mắt”

Nói xong, Điệp Vũ xoay người rời đi, nước mắt như mưa. Sở Minh Hiên quay đầu nhìn lại, lệ chảy xuống. Xóa bỏ hết... Thật tốt quá, giữa hắn và nàng, từ nay về sau xóa bỏ hết...

Cứ như chưa từng biết, từng yêu từng thương, từng đau khổ, từng khóc vậy...

Nàng vẫn đẹp như trước, bóng dáng nàng vẫn đẹp như tiên nữ, phong hoa tuyệt đại, nhưng lòng nàng sớm đã không có hắn, nàng đã sớm không thuộc về hắn nữa, hắn đã sớm mất nàng rồi.

Có lẽ lúc ban đầu thời điểm hắn cự tuyệt cách xa nàng ngàn dặm, hắn đã đẩy nàng vào trong lòng hoàng huynh rồi. Đây là số mệnh sao?

Đêm nay Diệp Vũ nằm gọn trong lòng Sở Minh Phong, nói trầm trầm, “Bệ hạ định nhốt Tần Vương cả đời ư?”

Hắn từ chối im lặng, mặt lạnh tanh.

“Tần Vương phi một mình cô độc chống đỡ phủ Tần Vương, nói vậy rất vất vả”

“Trẫm đã phân phó rồi, phủ Tần Vương tiền tiêu hàng tháng tăng gấp đôi”

“Tần Vương bị tù, Tần Vương phi sống như quả phụ, chẳng bằng...” Nàng cố ý dừng lại không nói. Hắn bình tĩnh ánh mắt lạnh đậm.

Nàng nghĩ tới hắn sẽ nói tiếp, nhưng không thấy, vì thế chỉ đành nói, “Tuy Tần Vương đại nghịch bất đạo, nhưng thiếp cũng không đành lòng để hắn phải chịu tù chung thân, không đành lòng để Tần Vương phi sống như quả phụ”

Sở Minh Phong hờ hững hỏi lại, “Nàng muốn trẫm thả hắn ư?”

Diệp vũ đứng bật dậy, nói thành khẩn, “Chẳng bằng phong hắn làm quận vương, để cho hắn đi Tô Châu hoặc Tùng Gian, không có chiếu thì không thể về kinh. Từ đó, thiên hạ trên dưới, mọi người Sở quốc sẽ tán thưởng bệ hạ khoan hồng độ lượng, nhân hậu với đối thủ”

“Nếu ta không ân chuẩn thì sao?”

“Bệ hạ có lý do gì mà không ân chuẩn chứ?”

“Hắn giết huynh đoạt vị, đại nghịch bất đạo, đáng lý ra phải xử trảm, ta tù hắn ở đại lao, là đã tha cho hắn một mạng rồi, là đã phá lệ khai ân rồi”

“Tù chung thân so với giết hắn càng khiến người ta thấy khó chịu” Nàng ngồi khóa trên người hắn, nói mạnh mẽ, “Hoặc là giết hắn, hoặc là thả hắn, xin bệ hạ chọn đi ạ”

Sở Minh Phong nhìn nàng chăm chăm, con ngươi đen run lên vì sợ. Diệp Vũ chẳng sợ chút nào, “Thiếp chỉ không muốn hắn chịu khổ trong lao tù, không muốn hắn chết, cho dù chàng có tức giận, thiếp vẫn nghĩ vậy”

Hắn nhìn nàng chăm chăm, gương mặt đanh lại, đôi mắt thoáng hiện lên thanh bần. Nàng cũng nhìn hắn, cằm khẽ hếch lên, quyết định tới cùng.

Bốn mắt nhìn nhau, cả tấm điện tối càng tối ảm đạm hơn, trong mắt họ chỉ có nhau, chỉ có thiên hạ nhỏ nhỏ trong mắt kia thôi.

Tuy nàng có tâm tư, nhưng để cho Sở Minh Phong đi Tô Châu, hoặc nơi khác, không thể hồi kinh cũng chẳng có gì là không ổn cả.

Bởi vậy nàng sẽ không thỏa hiệp. Một lúc sau, khuôn mặt Sở Minh Phong cũng hòa hoãn, khóe môi nhếch lên hơi cười, “Như nàng mong muốn”

“Minh Phong, cảm ơn chàng” Diệp Vũ thở dài nhẽ nhỡ vui vẻ hôn lên moou hắn một cái.

“Một năm trước, ta lấy được hoàng cung, đem tính mạng mọi người thành Kim Lăng uy hiếp hoàng đế, buộc hắn thoái vị, hắn không muốn nhìn thấy máu xương chảy thành sông, nên nhường ta” Hắn có chút cảm khái, “Lúc ấy, tình binh cha nàng cũng không phải kèm chặt vợ con triều thần, ta cùng với cha nàng phô trương thanh thế mà thôi. Nếu thật sự làm thế, chúng ta chắc cũng không thắng được”

“Thua thì cung nhân, dân chúng vô tội chết”

Hắn gật đầu, “Hoàng đế trong lòng còn lương thiện, ta nguyện cũng không muốn cầm tù đế ấy cả đời”

Diệp Vũ cười nói, “Vừa rồi sắc mặt bệ hạ sao nhìn thối vậy/”

Sở Minh Phong cười gượng, “Ta cố ý đó, xem nàng đối hoàng đế thế nào...”

“A là chàng đùa giỡn ta” Nàng tức giận bóp chặt cổ hắn.

“Nương tử mưu sát....chồng” Hắn giả vờ thở không nổi, hỏn hển thở gấp. Chẳng bao lâu tiếng cười đùa biến thành lửa nóng quần quít si mê.

Trong mà kiêu diễm, trong điện có tiếng nước chảy khiến người ta mặt đỏ tim đập vì tình yêu cuồng liệt.

Sở Minh Phong hạ chiếu, phong Sở Minh Hiên là Quận Vương An Định, đến Tùng Gian sinh sống, không có chiếu không thể hồi kinh.

Sở Minh Hiên rời đi hoàng cung ngày ấy, Diệp Vũ do dự mãi, tóm lại cũng đi ra đi vào chỗ ra cung, đứng trên hành lang dài, yên lặng ngóng nhìn.

Hai công công, hai thị vệ dẫn hần rời khỏi hoàng cung. Hần đi lại nặng nhọc, đi từng bước từng bước chậm rãi, cứ như đang đợi gì đó vậy.

Nàng nghĩ, có lẽ, hần hy vọng mình tới tiền đưa, hy vọng được gặp mặt mình lần cuối. Nhưng nàng không tiện xuất hiện. Nếu cuộc đời này đã quyết định không bao giờ gặp lại nữa, thì ngày gặp ở đại lao đó cũng là lần gặp cuối cùng.

Không phải nàng nhẫn tâm mà là không muốn hần ôm lý tưởng phi thực tế. Sở Minh Hiên như cảm giác được gì, xoay người, đưa mắt nhìn bốn phía. Cái gì cũng không thấy, chỉ có gió lạnh, chỉ có cung điện trống rỗng.

Vũ Nhi, vì sao không tới tiền ta một đoạn đường? Vì sao lại nhẫn tâm như vậy?

Diệp Vũ nhìn hần chậm rãi rời xa, chậm rãi biến thành chấm đen nhỏ, bất giác mắt cay cay, lệ nóng tuôn trào.

Ba năm trước, nàng tới Sở quốc xa lạ, biết Tần Vương tiêu sái tuấn mỹ. Tuy nàng vô tâm thương tổn hần, nhưng sự thật là thế, nàng nợ hần rất nhiều. Nếu linh hồn nàng không chiếm lấy thể xác của Diệp đại tiểu thư, có lẽ hần và Diệp đại tiểu thư đã có thể sánh vai ân ái, sống tới trọn đời rồi.

Trời xanh trên người.

Ông trời thực sự thích trên cột người ta, trên cột nàng. Cuối cùng nàng cũng trở thành hoàng hậu Sở Minh Phong, giữa họ không có ai khác, chỉ có nhau. Nhưng nàng không thể sinh con cái cho hần, không thể mở mang dòng họ Sở cho hần.

Điều này chẳng phải là đang giễu cợt nàng thì là gì?

Nàng nghĩ rất nhiều, rất nhiều, do dự mãi hai tháng, vẫn không thể hạ quyết tâm quyết định.

Đêm nay, Diệp Vũ lánh ở thiên điện, thị tì thân cận báo lại bệ hạ đã vào cửa điện, liền cho Ninh Tuyết Tâm đi ở đại điện.

Sở Minh Phong bước vào đại điện thì đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc thoang thoảng, chỉ là vì sao đại điện lại không châm đèn lên?

Tuy đại điện rất tối, song hần có thể thấy được, hần đang định gọi người thì lại như có tấm lụa mỏng quàng lên đầu, hình như là lụa mỏng.

Hần mím môi cười rộ lên, Vũ Nhi đang định giở trò cũ ra sao? Vì thế hần vẫn đứng im, nhìn xem nàng đến tột cùng là định làm gì.

Nàng áp sát thân thể hần nhảy, múa, thậm chí còn cọ cọ vào người hần, cách tấm lụa mỏng hôn mặt hần. Hần mặc nàng làm loạn, cảm thấy cách này cũng mới mẻ chút, nên hưởng thụ sự trêu chọc của nàng... Nàng càng áp sát hần hơn, đôi tay thon ngọc vuốt ve người hần, từ cổ xuống tới ngực, rồi xuống tới thắt lưng đi xuống, nhẹ nhàng chạm qua.

Lúc này trong cơ thể hần lửa tình đã trào lên kịch liệt, kim lòng không được ôm lấy nàng, bắt lấy tấm lụa mỏng, hôn lên môi nàng.

Bỗng Sở Minh Phong cảm thấy không đúng, trợn to mắt nhìn nàng, lúc này mới phát hiện ra cô gái trong lòng vốn không phải là Vũ Nhi.

“Làm càn!” Hần giận giữ, lấy tay bóp cổ nàng, “Người là ai? Dám mê hoặc trẫm hử?”

“Bệ hạ tha mạng...” Ninh Tuyết Tâm vừa sợ vừa e ngại, song không thở được, lại muốn tránh được một mạng chỉ đành phải liều nói, “xin bệ hạ nghe nô tì nói đã..., Là Hoàng hậu Bảo nô tì làm như vậy ạ..”

Hắn buông tay ra, “Cút!”

Nàng ta hoảng sợ chạy trốn, đi vào là cung tỳ tùy thân và Diệp Vũ. Cung tỳ châm đèn cung đình lên, cả đại điện sáng rực, chiếu sáng gương mặt tức giận của hắn. Diệp Vũ đi đến trước mặt hắn, chột dạ nói, “Bệ hạ...”

Sở Minh Phong đi vào tấm điện, nàng cũng đi qua, nhưng thấy hắn vẫn chưa tan giận, “Nàng không muốn nói với ta, nàng làm vậy là giỏi quá”

Trong tấm điện, nàng nhìn thẳng hắn, nói nhỏ nhẹ, “Xin bệ hạ nạt thêm phi tần đi”

Nghe vậy, hắn chấn động hoảng sợ.

202. Chương 205: Kết Cục (12) Thái Tử

Nàng lúc nào cũng không thích chung chồng cùng phụ nữ khác, vì sao lại đột nhiên nói vậy chứ? “Nàng nói cái gì?”

“Xin bệ hạ nạt thêm phi tần, vì hoàng thất lấy con nối dõi” Giọng Diệp Vũ nhu hòa, bình thản. Hắn nhìn nàng chăm chú, càng cảm thấy nàng thay đổi, trở nên khiến người ta mê hoặc. Mãi một lúc sau, Sở Minh Phong mới áp chế nghi hoặc trong lòng lại, hỏi, “Vũ Nhi, đây là nàng nói thật tình đó hả?”

Nàng gật đầu, ‘Nói thật đó ạ. Nếu bệ hạ tin thiếp, thì nên để việc này cho thiếp làm đi ạ’

Hắn nhìn thấy nàng thực sự không nói đùa, hơn nữa còn rất thật, hắn không đoán được tâm tư của nàng, nói, “Chúng ta chẳng phải nói là tốt lắm sao? Ta cũng sẽ không có phi tần, chỉ có hoàng hậu, chỉ có nàng thôi”

Trong lòng Diệp Vũ chua xót, đau khổ, lặp lại, “Xin bệ hạ nạt thêm phi tần đi ạ”

“Đến tột cùng nàng còn muốn ta làm thế nào nữa hả?” Giọng hắn đã giận tái đi rồi.

“Bệ hạ nghe không hiểu sao ạ?” nàng nói lãnh đạm, “Xin bệ hạ nạt thêm phi tần đi”

“Nàng đừng có hời hện đó!”

Sở Minh Phong tức giận trừng nàng, tự mình cởi áo đi ngủ.

Một đêm này, cả hai ngủ cùng giường mà lưng lại quay lại nhau chất đầy tâm sự. Trưa hôm sau, Sở Minh Phong không về dùng bữa, để cho cung nhân mang bữa trưa tới ngự thư phòng.

Vào đêm, Diệp Vũ đợi rất lâu mà hắn vẫn chưa về, bất giác tinh thần hoảng loạn. Hắn vẫn còn phe tấu chương ở ngự thư phòng sao?

Càng nghĩ lòng càng loạn, nàng chịu không nổi tra tấn, nên sai người đi ngự thư phòng xem bệ hạ có còn ở ngự thư phòng nữa không?

Chẳng bao lâu, cung tỳ kia trở lại nói bệ hạ đang ở ngự thư phòng thưởng múa, là Ninh Tuyết Tâm ở Nghệ Thường các khiêu vũ vì bệ hạ.

Nàng biết, không thể trách hắn được, là do mình đề nghị, hắn làm vậy, chẳng qua là dựa theo ý mình làm thôi. Nhưng lòng nàng giống như có một bàn tay bóp chặt, thắt lại, loại đau đớn thấu xương cốt này khiến người ta khó chấp nhận nổi.

Không ai có thể hiểu tâm tư nàng, nàng càng rõ ràng ghét cực độ cùng người ngoài chung một chồng, lại ép mình khuyên hắn nạt thêm phi tần, cũng chỉ vì để hắn có người kế thừa. Nàng rất mâu thuẫn, như lâm vào trong cơn lốc xoáy không rõ sâu cạn, càng lún càng sâu, loại thống khổ này như bị chìm xuống nước, bị đè nén, rối rắm, không thở nổi...

Công công ngự thư phòng đến truyền lời: bệ hạ nói, hoàng hậu cứ nghỉ trước, không cần đợi bệ hạ. Hôm nay tấu chương nhiều, bệ hạ phải xem tới tận khuya, có lẽ sẽ nghỉ ngơi ở Noãn Các.

Diệp Vũ tức giận, muốn sủng hạnh cô gái khiêu vũ kia mà, cũng đừng có nói dối thế chứ. Rốt cuộc nàng chịu không nổi, nàng nổi giận đùng đùng, chạy tới ngự thư phòng.

Từ xa nàng chợt nghe thấy tiếng đàn truyền từ ngự thư phòng ra, hơn nữa, tiếng đàn ấy cũng nhỏ dần rồi tắt, chắc đã múa xong rồi. Nàng bước chân nhanh hơn, chưa thông báo thì đã xâm nhập đại điện – nàng bất gặp, Ninh Tuyết Tâm đang quỳ gối bên chân Sở Minh Phong, hai tay ấn lên đùi hắn, còn mắt hắn nhắm, mày giãn ra, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Nghe thấy tiếng động, Ninh Tuyết Tâm xoay người làm lễ chào, “Nô tì bái kiến hoàng hậu!”

Diệp Vũ đi tới, nhìn bệ hạ vẫn có bộ dạng mê say, “Lui ra!”

Ninh Tuyết Tâm nhẹ chân tay rời khỏi ngự thư phòng, Sở Minh Phong trợn mắt, chắc chưa thỏa nên giọng nặng trĩu, “Sao tự đứng tới đây vậy?”

“Bệ hạ chẳng phải đang phê duyệt tấu chương à? Đây là phê duyệt tấu chương sao?” Nàng ra dáng khởi binh vấn tội.

“Mệt mỏi, nên truyền nàng ấy tới nâng cao tinh thần chút” Hắn cười phong lưu, “Hoàng hậu tới, hay vì trầm nâng cao tinh thần chút đi”

“Thiếp hận nhất là bị người ta lừa” Nàng nói thương tâm, “Bệ hạ muốn nạp phi, không phải là thiếp không cho, nhưng vì sao bệ hạ lại nói dối chứ?”

“Có gì khác sao?” Hắn cười nhạt lạnh lùng, “nàng bảo trầm nạp thêm phi tần, trầm làm y nàng nói, có gì sao à? Nàng tức giận gì chứ?”

Diệp Vũ chợt thấy thương tâm, tuyệt vọng, không muốn nói nữa, lại càng không muốn làm âm ỹ với hắn. Thôi thôi, dù sao chuyện nạp phi tần là sớm hay muộn thôi, muốn nạp thế nào thì là chuyện của hắn, nàng để ý làm gì, tức giận gì chứ?

Nếu muốn tức giận, sau này tức sau, hiện giờ chẳng qua chỉ là mở đầu thôi. Nước mắt lăn vòng quanh, nàng nản lòng thoái chí xoay người, đúng lúc này, cổ tay lại bị hắn túm chặt. Sở Minh Phong dùng sức kéo kéo nàng vào trong lòng ôm chặt lấy nàng.

“Vì sao đau lòng?” Giọng hắn trầm thấp đáng sợ, lại là một mê hoặc cực hạn.

“Không có” Nàng hờn dỗi.

“Còn nói không có à/” Tay hắn mơn trớn mắt nàng, lập tức dính nước mắt, “Đây là cái gì?”

Diệp Vũ quẫn bách quay đầu, không để ý tới thái độ của hắn bỗng thay đổi. Hắn khê hôn lên mắt nàng, thì thầm, ‘Vũ Nhi, giữa nàng và ta, nếu không thành thật với nhau, thì tiếp tục sống còn sống như thế nào tiếp đây?’

Nàng không nói, tự nhắc mình, không thể nói, không thể nói...

“Nói cho ta biết, đã có chuyện gì xảy ra rồi? Vì sao lại muốn ta nạp thêm phi tần chứ?”

“Vũ Nhi, nàng tự tra tấn mình, cũng là tra tấn ta đó” Giọng hắn trầm thấp thuần hậu, khiến cho người ta không thể kháng cự được, ‘Nàng và ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cho tới tận bây giờ, nàng vẫn còn xa lạ với ta nữa sao?’

“Thiếp... Không thể sinh con cái cho chàng được...” Tóm lại Diệp Vũ cũng không ngăn được truy vấn của hắn nói thẳng ra.

“Vì sao?” Sở Minh Phong khiếp sợ.

Nàng chậm rãi nói, “Lúc trước, chúng ta chạy ra khỏi Lạc Dương, qua một đêm ở nông gia. Chẳng bao lâu, ta mang thai con chàng, sau đó ta lại không cẩn thận dẫm phải một viên ngọc, bị xảy thai.... Lâm Thái y

Ngụy cung bắt mạch cho ta nói, lần xảy thai này đã tổn thương tử cung, ta khó có thể thụ thai được, chỉ sợ cả đời sẽ không có con nữa”

Nghe nàng nói mang thai đứa con của mình, hần vừa kích động vừa vui vẻ, nhưng khi nghe thấy nàng bảo xảy thai, bị tổn thương tử cung, hần lại khiếp sợ.

Hần lập tức gọi người, sai người đi truyền Từ thái y. Thật không thể nào ngờ nổi, Vũ Nhi ba lần mang thai con mình, lại lần lượt bị xảy ba lần.

Ông trời ơi, vì sao lại tàn nhẫn như vậy?

Sở Minh phong ôm chặt lấy nàng, trong lòng bi thương. Hần càng đau đớn hơn là, một mình nàng chấp nhập một năm. Mà một năm nay hần không ở bên cạnh chăm sóc nàng, an ủi nàng, giờ nàng đã trở lại còn nhỉnhdau mà khuyên hần nạp thêm phi tần nữa....Nghĩ đến đây hần lại vừa tự trách vừa xấu hổ, trong lòng lương thiện như bị ai vò xé, rất khó chịu.

Hần chẳng những không thêm hỏi nàng, lại lợi dụng Ninh tuyết Tâm thử lòng nàng với mình, hần thật đáng chết, hần thật khốn nạn...

Từ thái y vội vàng chạy tới ngự thư phòng, nghĩ đến chắc bệ hạ bị bệnh nhẹ, không ngờ lại là hoàng hậu. Ngón tay bấm lên mạch cổ tay, tim ông rung lên, cảm thấy không ổn.

Sở Minh phong thấy mặt ông càng ngày càng nặng nề, khẩn trương hỏi, “Thế nào? Vũ Nhi có còn có thai được nữa không?”

Tim Diệp Vũ đập mạnh bình bịch.

Sau một lúc lâu nghe mạch, Từ thái y thả lỏng tay, lắc đầu nói nặng nề thở dài, ‘Một năm trước, hoàng hậu xảy thai, thật sự bị tổn thương tử cung. Thái y Ngụy cung chẩn đoán, hoàng hậu cơ hội thụ thai cự kỳ nhỏ, đúng thật là thế”

“Vậy phải làm sao cho tốt đây/” Hần như bị một quả đấm, tim đau rầu rĩ, kích động cầm chặt cổ tay ông, “Y thuật người giỏi như vậy, nhất định có thể chữa khỏi cho Vũ Nhi.... Người nghĩ cách lại xem, nhất định phải chữa khỏi cho Vũ Nhi...”

“Hoàng hậu đều không phải là không mang thai được, nhưng cũng tương đương như không mang thai, rất khó thụ thai...” Từ thái y lại thở dài.

“Bệ hạ, có lẽ đây là ý trời” Diệp Vũ nói trấn an, “Nếu ông trời thương xót, thì sẽ ban cho chúng ta một đứa con” “Lời hoàng hậu nói rất đúng, đây là ý trời, cũng là mệnh” Từ thái y vội phục hoàng hậu rộng lượng, ba năm nay, nàng đã trải qua đủ loại thương tổn, song vẫn kiên cường, rộng lượng, khiến người ta kính nể. “Vi thần sẽ đem hết sức mình để điều dưỡng thân thể cho hoàng hậu, nhưng có thụ thai hay không lại phải xem ý trời nữa. Có lẽ, vài năm nữa, trời xanh sẽ bị bệ hạ và hoàng hậu cảm động, ban cho các ngài một đứa con”

Nói tới nước này, Sở Minh Phong cũng đành phải chấp nhận sự thật tàn nhẫn này. Trở lại điện Trường Tâm, sức lực hần gần như cạn kiệt, ngồi yên trên giường chẳng nhúc nhích, trên mặt ngập tràn u ám.

Diệp Vũ đưa tay áp má hần, hy vọng thái độ lạc quan của mình cuốn hút hần, “Từ thái y có nói, đều chẳng phải là không có cơ hội hoàn toàn. Có lẽ chúng ta đừng nghĩ mãi về chuyện này nữa, mấy năm nữa, thân thể thiếp được điều dưỡng tốt, tự dưng mang thai, biết đâu đấy có phải không/”

“Chỉ hy vọng là thế”

Hần hơi cắn môi, tuy mỉm cười nhưng rất khó coi, song không muốn nàng lo lắng cho mình. Nếu không phải là hần quá xúc động, quá thô bạo thì đứa con đầu tiên của họ sẽ không bị tự tay hần xóa sạch; lần thứ hai nếu hần cảnh giác một chút, âm mưu hoàng đế cũng sẽ không thực hiện được, đứa con thứ hai của họ cũng không mất đi. Lần thứ ba nếu như hần không bị lưu lạc Ngụy quốc, nếu như hần không bị giam như kẻ tù tội, Vũ Nhi sẽ không vì cứu hần mà thân bị giam trong Ngụy cung, đứa thứ ba của họ cũng sẽ bắt

ngờ không có nữa... Tất cả những này đều là do hấn làm không tốt, hấn không đem hết sức mình bảo vệ tốt cho nàng và con, là lỗi của hấn...

Kết quả này, là do hấn tạo nên. Có lẽ, cả đời này hấn giết rất nhiều người, có không ít người uống mạng trong tay hấn, bàn tay đầy máu tanh, trời xanh mới có thể trừng phạt hấn như thế.

“Thực xin lỗi...” Sở Minh Phong nức nở kêu lên, đôi mắt đỏ rực.

“Chẳng liên quan tới chàng, là do thiếp không cẩn thận...” Diệp Vũ ngả đầu vào vai hấn.

“Là ta sai...”

“Đừng tự trách mình nữa, đừng đau lòng... Chỉ cần chúng ta ở cùng nhau, cố gắng hết mình, sống vui vẻ, thế là đủ rồi...”

“Được” Hấn có nén đau xót, cười khẽ, “Chúng ta không có con, xem ý trời vậy đi”

“Vâng” nàng nhớ tới đề nghị ngày trước, ‘Hay là nạp thêm phi tần...’

Mắt Sở Minh phong thật sâu, ‘Nạp thêm phi tần thì có đấu tranh vô cùng tận, ưu phiền vô vàn, nhưng cuộc sống còn dài, song cũng chỉ trong nháy mắt, ta không muốn có người khác quấy rầy chúng ta nữa’

Diệp Vũ rơi lệ vui sướng, cảm động nói không nên lời. Hấn ôm lấy nàng, “Cuộc sống có nàng làm bạn, còn hơn cả hậu cung ba ngàn đó”

Nàng thấy trong lòng ấm áp, tràn đầy ngọt ngào. Có những lời này của hấn, là đủ rồi. Bởi vì đây là tâm ý của hấn với nàng.

Dù sau này hấn có thay đổi tâm ý, nạp phi tần, nàng cũng không oán không hận.

Diệp Vũ chợt nhớ tới Sở Minh phong còn có một đứa con, Đại Hoàng tử Sở Lăng Thiên. Ngày này, nàng sai cung nhân tới truyền hấn đến điện Trùng Tâm.

Buổi trưa hấn bước vào đại điện, thấy trong đại điện không có ai, thì đứng đợi một bên. Cơm trên bàn còn bốc khói nghi ngút thơm mùi thức ăn khắp nơi, tuy hấn rất đói, nhưng cũng chỉ nhìn thoáng qua.

Nàng đứng trong tấm điện quan sát, tuy hấn mặc áo gấm, nhưng cũng là chất liệu mộc mạc. Đã hơn một năm không gặp, thấy hấn cao hơn chút, khuôn mặt bớt đi trẻ con hơn, đã ra dáng là một thiếu niên rồi. Nhưng toàn thân hấn lại quanh quẩn một khí chất thành thực, trầm ổn khác các thiếu niên khác.

Sở Lăng Thiên không được phụ hoàng thích, ở tại một nơi hẻo lánh trong cung, chỉ có hai cung nhân hầu hạ, không có vinh hoa phú quý, thân phận địa vị, chỉ là hư danh hoàng tử mà thôi. Có thể nói, Sở Minh phong coi thường hấn, để cho hấn ở trong cung tự sinh tự diệt.

Lại nói, Sở Lăng Thiên cũng chẳng khác gì Thác Bạt Hoàng lúc còn trẻ.

Giờ ăn trưa đã tới, hấn chắc đói bụng lắm rồi, thấy trên bàn có thức ăn, cũng không dám thể hiện ra chút thần sắc muốn ăn, có thể thấy định lực của hấn cực kỳ phi thường.

Đứa bé này, mấy năm nay “tự sinh tự diệt” đã khiến cho nó trở nên kiên cường, tự chủ độc lập và cơ trí thành thực. Diệp Vũ đi ra, Sở Lăng Thiên thấy nàng lập tức hành lễ, “Nhi thần bái kiến mẫu hậu...”

Mắt thấy nàng có vẻ giận, hấn lập tức sửa miệng, “Nhi thần bái kiến hoàng hậu”

“Ngồi đi” Nàng ý bảo nó ngồi trước bàn ăn, sai cung nhân bưng thức ăn lên, sau đó nói với nó, “Thức ăn này vừa được đưa tới, nếu thích thì thử nếm chút đi”

“Nhi thần không đói ạ” Ánh mắt nó dừng trên thức ăn, nhưng lại bất động.

“Không đói thì cũng ăn chút” nàng gấp lên một miếng, đặt trước mặt nó.

Sở Lăng Thiên tiếp nhận thức ăn, chậm rãi ăn. Chẳng bao lâu cung nhân bưng lên đồ ăn sáu loại, Diệp Vũ cười bảo, ‘hôm nay phụ hoàng con không trở lại dùng bữa, đại hoàng tử liền cùng bản cung ngồi ăn đi’

Nó yên lặng gật đầu, tuy trên mặt không cười nhưng sự đề phòng không còn nữa. Nàng vừa ăn, vừa quan sát, nó không có cha mẹ dạy, lại làm đủ mọi cấp bậc lễ nghĩa trong cung, hoặc là nói, nó vốn là biết lễ nghĩa, là đứa trẻ biết lễ phép, chỉ có ít nói, làm việc trầm ổn, lại khiến người ta cảm thấy nó vốn nên là một người lớn.

Sau khi ăn xong, nàng xoa đầu nó bảo, “Sau này cứ gọi bản cung là Mẫu hậu đi”

Cung nữ cầm ba bộ quần áo từ trong tủ điện đi ra, Diệp Vũ mỉm cười nói, “Ngày trước bản cung bảo cung nhân làm được ba bộ quần áo, đại hoàng tử không chê, thì mang về mà mặc”

Sở lăng Thiên quý xuống hành đại lễ, “Tạ mẫu hậu thưởng”

“Sau này rảnh rồi thì tới bồi mẫu hậu, biết không?”

“Nhi thần nhớ ạ” Hần khẽ nhếch môi như đang cười.

Hần nhận quần áo, hạ mình một cái rồi xoay người cất bước rời đi. Bước ra khỏi đại điện kia một khắc, lệ chảy xuống, rớt trên quần áo gấm. Giờ khắc này hẳn mới có cảm giác được người khác quan tâm, đó là một cảm giác có tên là ấm áp.

Đêm nay Diệp Vũ có nhắc tới Đại hoàng tử với Sở Minh Phong, hẳn hỏi, “Vì sao bỗng nhắc tới nó vậy/”

Nàng bảo hôm nay có truyền nó tới dùng bữa, “Thiếp cảm thấy đại hoàng tử biết lễ nghĩa, cơ trí trầm ổn, bất luận là tính tình hay là ý nghĩ, đều rất giống chàng, là một nhân tài có thể chọn làm thái tử”

“Ta vẫn còn chưa bằng hà đó, sớm vậy đã nghĩ chọn người nối nghiệp cho ta rồi hử?” Sắc mặt hẳn xám xuống.

“Thiếp đây chẳng phải phòng ngừa chu đáo đó thôi” Diệp Vũ cười giảo hoạt, “Tuy chàng đang chính trực ở giữa tuổi thanh xuân phong độ, nhưng có số ít thần tử cứ lấy cớ là thiếp không có con, khuyên chàng nạp thêm phi tần. Nếu như thiếp nhận nuôi đại hoàng tử, có thể chặn miệng họ lại đó”

Sở Minh Phong không nói, như đang suy nghĩ. Nàng thấy hắn dao động, lại khuyên tiếp, “Minh Phong, tuy chàng không thích mẹ đẻ của nó, nhưng chàng cũng đừng có đối xử như vậy với một đứa bé chứ. Đứa bé là vô tội, chàng đã sinh ra nó, thì nên để nó lại trong cung, sẽ gánh vác trách nhiệm dưỡng dục nó”

Hắn xoa bóp mặt nàng, “Chỉ cần nàng thích, ta đều tùy nàng”

Vì thế vũ nhi thu nhận nuôi Sở lăng Thiên chẳng phải là chuyện xấu mà ngược lại có thể chặn được miệng của triều thần, còn có thể khiến nàng có chỗ ký thác.

Diệp Vũ cười sung sướng, “Minh Phong, cảm ơn chàng” Ba ngày sau, Sở Minh phong hạ chiếu, phong đại hoàng tử Sở Lăng Thiên là Duệ Vương, ban thưởng tư điện Cư Duệ.

Cùng người mình yêu nắm tay bên nhau, ngày nào cũng gặp mặt, hàng đêm làm bạn, nhu tình mật ý, hạnh phúc lớn nhất cùng lắm thì chỉ có thể mà thôi.

Không thể mang thai cũng đau nhưng cũng chậm rãi khép lại, Diệp Vũ dần mở lòng, đem hết tâm tư đặt lên Duệ Vương, thẩm tra danh sự, kiểm tra bài học của nó, lại còn mời Mạc Thất dạy nó võ nghệ, cười đùa bản cung, ngày nào cũng giám sát việc học của nó.

Còn một việc khiến lòng nàng lo sợ nữa.

Lúc trước đám ánh sáng trong mộng kia có nói, nàng sau khi hoàn thành hai nhiệm vụ thần thánh thì có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt rồi. Hiện giờ nàng và Sở Minh Phong đã ở cùng nhau, không có phân tranh, không có tổn hại, thống khổ, quá yên tĩnh, quá hạnh phúc, vậy có phải là nàng đã hoàn thành hai nhiệm vụ kia rồi chăng? Có phải nàng sẽ không còn ở một chỗ nữa, mà bất cứ lúc nào linh hồn cũng có thể xuất ra bay trở về thế kỷ hai mươi mốt không nhỉ?

Nhưng đám ánh sáng trắng kia cũng nói, phải tìm được một đôi uyên ương khẫu, mới có thể mở ra cánh cửa thời không, mới có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt được. Vậy uyên ương khẫu đang ở đâu?

Nếu ông trời thực sự để cho nàng tìm được uyên ương khẩu rồi, nàng sẽ được quay trở về sao? Nàng bỏ được Sở Minh Phong rồi đi sao?

Nghĩ đến thế giới vốn thuộc về mình kia, liền phải rời khỏi hắn, cũng không còn gặp được hắn nữa, lòng nàng rất đau, rất đau.

Nàng nên lựa chọn thế nào đây? Rất cực, có một đêm nàng nằm mộng gặp được đám ánh sáng trắng kia.

Nói thật là đám ánh sáng kia đã biến thành một đứa bé, một bé trai mập mạp nho nhỏ, cả người trần truồng, còn vây quanh một đám ánh sáng màu vàng chói mắt, quanh quẩn lưu động trên người nó nữa.

Bé trai nói nàng đã hoàn thành hai nhiệm vụ thần thánh, nàng kinh ngạc mãi, hỏi hai nhiệm vụ kia đến tột cùng là gì.

Hóa ra, nhiệm vụ thứ nhất là hóa giải sự thô bạo của Sở Minh Phong, khiến hắn không lạm sát kẻ vô tội nữa, trong lòng nhân hậu. Nhiệm vụ thứ hai là Sở quốc, Tần quốc, Ngụy quốc thế như ba chân vạc, tiềm tàng họa chiến tranh, mà từ nay về sau, bởi vì nàng là hoàng hậu Sở quốc, Ngụy hoàng cũng sẽ không mang quân nam phạt. Như thế, thiên hạ thái bình, ít nhất duy trì được ba bốn mươi năm yên ổn, ba nước quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Cuối cùng Diệp Vũ cũng hiểu. Bé trai hỏi nàng có muốn trở lại thế kẻ hai mươi một không, nàng bảo vẫn chưa tìm được uyên ương khẩu.

“Sở Minh Phong tặng cho ngươi một đôi uyên ương khẩu kia thì có thể mở ra cánh cửa thời không rồi”

“Trước đó ngươi nói là không phải đó sao?”

“Đó là bởi lúc ấy uyên ương khẩu vẫn chưa trải qua tai kiếp. Uyên ương khẩu bị lửa thiêu qua, sẽ có linh tính, có thể mở ra cánh cửa thời không được”

“Vậy câu thơ kia là chuyện gì vậy/”

“Ta lừa ngươi đó” Bé trai cười hì hì.

Diệp Vũ chán nản oán hận trừng nó. Bé trai kia nhảy dựng lên, “nếu ngươi muốn về, ta sẽ nói cho ngươi cách về thế kỷ hai mươi một”

Nàng nghĩ ngợi, kiên quyết lắc đầu. Bởi vì người nàng yêu, ở Sở quốc. Nó buồn rầu nhíu mày, “Ngươi ở trong này, cả đời không con, nếu ngươi trở về, y học thế kỷ hai mươi một phát triển, kiểm tra phụ khoa, biết đâu còn có cơ hội có con đó”

Nàng giận nói, ‘Là các ngươi cố ý chơi ta, các ngươi phải bồi thường con cho ta!’

“Cũng không phải là không được, nhưng mà...” Bé trai uể oải nói, “Ta cũng không muốn làm con của ngươi đâu”

“Ngươi làm con ta sao?” Diệp Vũ kinh ngạc.

“Đúng vậy, sư phụ ta nói cấp trên đã quyết định vậy, để cho ta chui vào bụng ngươi...” Nó dùng tay che mắt, khóc inh ỏi lên, ‘Người ta thêm vào làm con của ngươi, người ta còn muốn làm thần tiên tự do tự tại...’

“Đừng mà...”

Nàng bừng tỉnh mạnh mẽ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hóa ra chỉ là một ác mộng. Nhưng đó là một ác mộng gì, nàng nghĩ mãi cũng nghĩ không ra.

Thời gian trôi qua mau, ngày trôi qua bình thản, hạnh phúc, ngọt ngào, yên tĩnh cứ như mỗi ngày. Có đôi khi Diệp Vũ cảm thấy một ngày này cứ trôi thật nhanh, có lúc lại thấy rất chậm. Cảm giác này có phải rất kỳ lạ không?

Sáng nào nàng cũng mặc long bào cho hắn, nhìn theo hắn đi lên triều sớm, tới hoàng hôn, nàng đứng trong ánh tịch dương ở cửa điện đợi hắn về cùng nhau ăn cơm, đêm nào hắn cũng ôm nàng chìm vào giấc ngủ, ân ái triền miên, mười năm ngày nào cũng thế.

Đúng thật hẳn đã làm được mười năm ngày nào cũng như nhau.

Mười năm này đến, hẳn không nạp phi tần, bên người lúc nào cũng chỉ có mình nàng là vợ. Theo như lời người Sở quốc nói là, “Đế HẬu tình cảm thâm sâu” đó sao?

Thần tử giúp hẳn khuyên nạp thêm phi tần kia, hẳn không phải không để ý tới, chỉ là thêm trách cứ chứ không hề phạt nặng.

Ngoảnh đi ngoảnh lại thần tử ấy cũng không nhắc lại nữa, may mà đã có người thừa kế đế vị rồi – Thái tử Sở Lăng Thiên.

Năm Duệ vương mười tám tuổi ấy, Diệp Vũ đề nghị Sở Minh Phong sắc phong cho nó là thái tử.

Sở Lăng Thiên thiên phú cực cao, cũng rất tiến bộ, văn võ đều học hành chăm chỉ; bởi vậy, chỉ ngắn ngủn trong vài năm, hẳn đã học hết tất cả những thứ mà người khác phải học trong mười năm. Sở Minh Phong thấy con trai mình chăm chỉ hiếu học như vậy, tính tình, can đảm, ý nghĩ và phong cách cực giống mình thì dần thích hẳn.

Trước khi sắc lập hẳn làm thái tử, Sở Minh Phong cố ý kiểm tra hẳn, thấy biểu hiện của hẳn cực kỳ xuất sắc, bất luận là văn võ hay thơ từ, là cưỡi ngựa hay võ nghệ, đều nổi tiếng, còn lợi hại hơn cả mình lúc mười tám tuổi nữa.

Như thế hẳn mới không do dự sắc lập Sở Lăng Thiên làm thái tử. Lại không ngờ rằng, sau mười năm ở bên Vũ Nhi, trời xanh rốt cục cũng ban thưởng cho họ một niềm vui sướng bất ngờ.

203. Chương 206: Đại Kết Cục: Tình Yêu Nồng Nhiệt

Có lúc nhớ tới, Diệp Vũ cũng không tin nổi, thế mà đã ở bên Sở Minh Phong tới mười năm rồi. Mười năm nay, hẳn chỉ có mình nàng, nàng chỉ có mình hẳn, không có người thứ ba chen chân, thủy chung ân ái như trước. Có lúc cũng cãi nhau, có lúc cũng khó chịu, không thoải mái, nhưng tới đêm không phải nàng thỏa hiệp trước thì là hẳn dỗ nàng, rồi lại hòa hảo như lúc ban đầu, như keo như sơn. Bởi vì, họ đã làm được việc thành khẩn thẳng thắn đối đãi, tín nhiệm lẫn nhau.

Ánh sáng như nước, chảy qua đầu ngón tay, ánh sáng như gió, theo đầu ngón tay bay qua; thời gian qua mau, theo đầu ngón tay đi qua.

Bất giác mười năm cứ vậy trôi qua. Diệp Vũ nghĩ ngợi, mười năm nay, họ như bóng với hình, còn mười năm tiếp theo thì sao? Còn có được ân ái như bây giờ không?

Rất muốn tin tưởng định lực của hẳn, song không kìm được lại suy nghĩ miên man. Tất cả đều rất hoàn mỹ, chỉ có một tiếc nuối: không thể sinh con cái cho hẳn.

Ngày nào ngự hiệu thuốc cũng đều đưa tới một chén thuốc, sớm hay muộn đều một chén, nàng kiên trì uống thuốc tới mười năm. Có lúc nàng định buông xuôi, Sở Minh Phong lại ôn nhu khuyên nàng, thậm chí còn định bồi nàng uống. Cứ thế, nàng chỉ đành đánh mất ý nghĩ trong đầu đi.

Từ thái y nói, thân thể nàng đã tốt lắm, chỉ là muốn xem ý trời. Vì thế họ cùng nhau trấn an, trời xanh sẽ đoái thương tới họ.

Ngày này, Từ thái y theo lệ thường tới thỉnh an bắt mạch, ngón tay áp lên cổ tay nàng, thì cảm thấy khác thường. Diệp Vũ thấy lông mi ông động đậy, nghĩ là mình bị bệnh, bất giác thấy hồi hộp lo lắng. Đúng lúc Sở Minh Phong về điện Trùng Tâm, thấy sắc mặt ông nặng nề thì hỏi, “Vũ Nhi sức khỏe thế nào?”

Từ thái y đứng dậy, khuôn mặt cứng ngắc, ôm quyền nói, “Chúc mừng bệ hạ, hoàng hậu, hoàng hậu có mạch hỉ”

Hai người đều kinh ngạc, cả hai nhìn nhau, cứ như nghe chẳng hiểu ý lời này là gì vậy.

“Người nói cái gì?” Ánh mắt Sở Minh Phong nhíu lại.

“Hoàng hậu đã có thai một tháng rồi ạ” Từ Thái y sung sướng cười.

“Thật sao?” Sở Minh Phong mừng rỡ như điên, cứ như một đứa trẻ bị kích động vẩy chân tay luồn cuống, “Vũ Nhi, chúng ta có con rồi!”

“Từ đại nhân, có thật không?” Diệp Vũ không tin nổi, điều này sao có thể chứ? Chẳng phải nói là không thể thụ thai được sao? Sao điều dưỡng tới mười năm thì đã mang thai rồi chứ? Thật khó hiểu quá.

“Nếu hoàng hậu không tin, thì có thể truyền thái y khác tới bắt mạch đi ạ” Từ Thái y cười.

Sở Minh Phong vừa vui vừa hưng phấn, hoa chân múa tay liên tục cười sung sướng, “Thật tốt quá... Vũ Nhi...chúng ta có con rồi...”

Từ thái y bảo, “Bệ hạ đừng vội cao hứng quá ạ, phượng thể hoàng hậu được điều dưỡng mười năm, nhưng ba tháng đầu là vô cùng quan trọng, cần phải cẩn thận an thai ạ”

Sở Minh Phong nắm tay nàng, không kìm nén được niềm vui sướng, “Từ ái khanh, con trẫm liền giao cho khanh, khanh cần phải giữ gìn đứa con trong bụng cho Vũ Nhi, để cho con được ra đời bình yên”

Từ thái y lĩnh chỉ, cười lui xuống. Diệp Vũ cứ đứng ngơ ngác, vẫn bộ dáng không thể tin nổi.

“Vũ Nhi, chúng ta có con rồi, đây là ông trời ban cho đó” Sở Minh Phong vẫn mắc chứng xúc động, hưng phấn đi đi lại lại, “Vũ Nhi, nàng nói xem con chúng ta là trai hay gái? Ta cứ nghĩ tới một cái tên thật hay... cứ nghĩ thật kỹ vào..”

“Bệ hạ... trong bụng thiếp.....thật sự có con thật chứ?” Niềm vui sướng này tới quá đột ngột, nàng khó có thể tin nổi.

“Đúng! Cuối cùng chúng ta cũng có con rồi!” Hắn nắm tay nàng, cười to ầm ĩ, “Vũ Nhi, cuối cùng chúng ta cũng đợi được rồi!”

Nàng cười vui vẻ, cảm tạ ông trời: ông trời ơi, rốt cuộc ông cũng không trêu ta nữa. Hắn ôm nàng, “Vũ Nhi, cả đời này, viên mãn rồi” Hai người cùng nhìn nhau cười, dòng khí vui sướng hạnh phúc chuyển động giữa bốn mắt.

Con đau đẻ gần như khiến Diệp Vũ sắp chết. Bởi vì chẳng ai đoán được, sau khi nàng sinh ra con trai, trong bụng lại vẫn còn một đứa bé nữa. Nhưng đứa thứ hai ngồi thai cũng không thuận, nên sinh hơi khó. Từ thái y đã cố sức dùng hết mọi cách mới giữ cho hai mẹ con bình an, tuy rằng bình an song Diệp Vũ mất quá nhiều máu, cả người yếu ớt, tỉnh dưỡng trên giường mất ba tháng mới chuyển biến tốt được.

Vừa sinh long phượng thai, Sở Minh Phong vui tới mức bỏ hết mọi chuyện quốc gia, chính sự, cả ngày ở cùng nàng, cứ ôm đôi con trai con gái liên tục.

Lúc hai con ra đời được mười ngày, hắn liền khấn cấp ban danh, phong thưởng. Con trai thì ban danh là Sở Kính Hoan, phong làm Yến Vương, con gái thì ban danh là Sở Hoan Hoan, phong là Công chúa Chiêu Dương.

Lần đầu tiên nghe đến hai cái tên thế, Diệp Vũ đang ngồi uống trà suýt thì phun phì ra. Hoan á?

“Bệ hạ, từ “Hoan” này thiếp thấy chẳng hay đâu”

“Vì sao không hay? Ta cảm thấy rất hay mà” Sở Minh Phong ôm con gái, “Hoan Hoan, Hoan Hoan Nhạc Nhạc, thật hay quá”

Sung sướng là tốt, nhưng làm vậy khiến người ta nghĩ tới ý khác đó, ví dụ như.... Giao hoan, hoan ái, hợp hoan, linh tình gì đó vậy.

“Nàng nghĩ quá nhiều rồi, người bình thường chỉ biết nghĩ là sung sướng thôi”

Nàng đành chịu, được thôi, con gái thì gọi là Hoan Hoan đi nhưng mà con trai thì tuyệt đối không được. Nàng lại bảo, “Con trai phải có một cái tên khí thế, ví dụ như tên thái tử vậy, Lăng Thiên, thì hay nhất. Từ Hoan này đặt tên cho con trai, như con gái vậy, hẹp hòi quá”

Hắn cười tủm tỉm bảo, “Từ Hoan này còn có một ý khác, ý là Hoan Hoan, Kính Hoan là vì nàng và ta yêu nhau mới có con gái vậy”

Diệp Vũ phản bác lại, “Nhưng mà con trái tên Hoan sẽ bị người ta giễu cợt đó”

Sở Minh Phong hất mặt lên, “Con ta, ai dám giễu cợt chứ?” Nàng bất đắc dĩ, hắn cứ kiên trì như thế, phải dùng từ Hoan này, nàng đành theo hắn vậy.

Hắn sai người tìm được bốn bà vú cho hai con, an bài tám cung nữ có kinh nghiệm chiếu cố cho chúng. Cung nhân hơi sơ sẩy chút, chẳng những bị trách đánh, mà còn bị điều đi làm việc nặng. Cứ thế, còn có cả bà vú, cung nhân cứ lo sợ nơm nớp, chẳng dám làm qua loa. Nàng nhìn ra được, hắn rất yêu rất yêu hai đứa con song sinh này, yêu tới vô pháp vô thiên.

Ba tháng sau, Diệp Vũ có thể xuống giường được, nàng muốn đi nhìn nhất chính là hai con sinh đôi. Cung nữ còn chưa kịp tắm cho con, nàng đã đứng ở một bên học, quan sát, lại phát hiện ra, sau lưng vai phải của con như bị thương vậy. Nàng lập tức tiến lên coi, lại phát hiện ra, chỗ vai phải đó không giống như bị thương.

“Đây là có chuyện gì? Các người làm Kính Nhi bị ngã hử?” Nàng hỏi lớn tiếng.

“Không phải, bẩm hoàng hậu” Cung nữ kinh hoàng nói, “Điện hạ từ lúc sinh ra trong bụng mẹ, nô tỳ đã nhìn rất kỹ, vết tím trên vai điện hạ không phải bị thương mà là cái bớt ạ...”

Diệp Vũ nhìn cẩn thận, đưa tay ra sờ, thấy con không phản ứng gì. Nếu đau, con sẽ khóc. Vết tím này không to không nhỏ, cứ như một đồng tiền lớn vậy, xòe hình cánh quạt, có năm móng... Nàng tâm thần chấn động, đây là.... Móng rồng...

Vai phải của Kính Nhi sao lại có năm móng vuốt của rồng màu tím xanh này nhỉ? Minh Phong biết chưa?

Móng vuốt của rồng là tượng trưng cho Thiên Tử, vai phải của Kính Nhi có móng vuốt dài, vậy có phải là dự báo nó trong tương lai làm hoàng đế Sở quốc không? Vậy Sở Lăng Thiên thì phải làm sao đây?

Nàng hỏi cung nữ, bệ hạ có biết trên vai Kính Nhi có vết bớt màu xanh này không, cung nữ bảo là biết. Như vậy chuyện Minh Phong yêu thích con, sau này nhất định sẽ phế thái tử, sắc lập Kính Nhi làm thái tử rồi.

Từ đó, Sở Lăng Thiên sẽ cam tâm sao? Khi đó có phải sẽ phát sinh chuyện gì kinh tâm động phách không? Hắn có giống như Sở Minh Hiên năm đó, mưu đồ bí mật sát hại, diệt trừ hậu hoạn, lấy thủ đoạn ác độc, tàn nhẫn để đi lên ngôi không. Lòng Diệp Vũ hoảng loạn, không dám nghĩ tiếp nữa.

Suy nghĩ mấy ngày, Diệp Vũ tóm lại cần phải nói chuyện này với Sở Minh Phong. Hắn đã nghĩ tới chuyện này, “Ta đã nhìn kỹ rồi, vai phải của Kính Nhi có vết bớt màu xanh năm móng, giống như móng rồng, hoặc là móng rồng thật. Đợi Kính Nhi lớn chút, vết bớt ấy sẽ lớn hơn chút thì mới nhìn rõ hơn”

Nàng hỏi, “Bệ hạ có cảm thấy, vết bớt trên vai Kính Nhi có thâm ý gì không/”

“Kính Nhi từ lúc sinh ra đã có móng rồng này rồi, điều này không phải nói rõ Kính Nhi là chân long Thiên tử hay sao?” Trời xanh ban cho hắn một đứa con kế thừa đế vị của hắn, hắn rất đắc chí.

“Nhưng Lăng Thiên là thái tử rồi”

“Thì tính sao? Đợi Kính Nhi lớn lên, ta sẽ sửa lập Kính Nhi làm thái tử”

Diệp Vũ nói thẳng, “Bệ hạ định ép Kính Nhi vào chỗ chết hử?”

Sở Minh Phong ngạc nhiên cứ như hắn bị tát một thùng nước lạnh vậy. Nàng nói đầy thâm thía, “Lăng Thiên đã là thái tử, nghĩ tới mình sẽ được thừa kế đế vị, chấp chưởng giang sơn. Kết quả là chỉ một thánh chỉ của chàng, đã làm hy vọng nó tan biến, nó sao có thể cam tâm được chứ? Nó sao có thể cam tâm tình nguyện chấp tay dâng đế vị chứ?”

Hắn cũng ý thức tính nghiêm trọng, “Yên tâm đi, ta sẽ trải đẹp con đường cho Kính Nhi đi, khiến cho Kính Nhi thuận lợi ngồi trên đế vị”

“Chỉ e chẳng được như ý chàng, quận vương An Định còn vết xe đổ đó” Nàng cau mày nhíu lại, “Minh Phong, thiếp nghĩ qua rồi, cứ để cho thái tử thừa kế để vị của chàng, Kính Nhi vĩnh viễn là thân vương, móng rồng trên vai nó không ai biết được đâu. Chỉ có vậy, sau này chàng và ta trăm tuổi, Kính Nhi mới có thể bình an cả đời được”

“Kính Nhi là Chân Long thiên tử, đây là ý trời, chúng ta sao có thể nghịch lại ý trời được chứ?” Sở Minh Phong nói nặng nề, “Dù thái tử có tâm nhắm tới để vị, mưu đồ gây rối, cũng sẽ không thực hiện được. Bởi vì, ý trời là ý trời, sẽ không sửa đổi được đâu”

Nhiều năm qua đây là lần đầu tiên họ tranh chấp tới mặt đỏ tía tai. Diệp Vũ nhìn nhìn hẩn, dịu dàng khấn cầu, ‘Minh Phong, hãy nghe thiếp lần này, có được không?’

Hẩn kiên trì theo ý mình, “Không phải là ta không nghe lời nàng, mà ta không muốn phạm vào ý trời” Nàng chẳng khuyên nữa, đứa con còn nhỏ, còn có rất nhiều cơ hội để khuyên hẩn.

Nhìn đứa con trưởng thành là chuyện hạnh phúc vui vẻ nhất. Rất nhanh, Kính Nhi và Hoan Hoan cũng lớn lên, biết đi, biết gọi phụ hoàng, mẫu hậu, khiến cho mọi người ai ai cũng thích.

Kính Nhi thân hình cao dong dỏng, tư thế oai phong, cặp lông mày hoàn mỹ, đôi mắt thâm sâu đen láy, chẳng khác Sở Minh Phong lắm; còn Hoan Hoan thì thân hình yêu kiều nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng nõn thanh tú ngọc ngà, đường nét giống Diệp Vũ vô cùng, nhìn trắng ngọc đáng yêu.

Cả hoàng cung lớn như vậy, cũng bởi có hai đứa bé mà trở nên náo nhiệt hẳn lên, có chúng càng có nhiều niềm vui, sung sướng, vui vẻ buồn rầu đều có chúng làm bạn, còn hơn cả gia đình giàu có thế tục khác.

Mà vết bớt trên vai Kính Nhi càng lớn, năm móng vuốt lại càng thấy rõ hơn. Diệp Vũ đã sớm cảnh cáo bà vú, cung nữ nếu có ai đem vết bớt trên vai Yến Vương tiết lộ ra ngoài, thì bị tội chết, còn liên can tới cả người nhà nữa.

Cứ thế, ngoài những người này thì không ai biết trên người Yến vương có chỗ đặc dị. Nếu Sở Lăng Thiên biết chuyện này, chẳng biết sẽ nghĩ thế nào nữa.

Nàng quan sát nó, thấy nó thực sự thích hai đứa em, thường xuyên ôm chúng, dỗ chúng chơi, không biết trong lòng nó nghĩ thế nào, chỉ có nó biết. Nó hẳn là đang lo lắng ngôi vị thái tử bị đoạt đi hay là hận Kính Nhi không?

Nàng không dám đoán linh tinh, chỉ có thể lệnh cung nhân, thị vệ phải cẩn thận ngàn lần, không được để chuyện xảy ra bất ngờ.

Nhưng cho dù có cẩn thận tới mức nào thì chuyện phát sinh ngoài ý muốn cũng sẽ xảy ra. Ngày này, Diệp Vũ đang ăn trưa, cung nữ thiên điện đã vội vàng chạy tới, sắc mặt kinh hoàng, “Hoàng hậu... Không hay rồi..”

“Sao vậy?” Tim nàng co thắt mạnh, chẳng lẽ Kính Nhi, Hoan Hoan đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Công chúa...” Cung nữ gấp tới mức sắp khóc, “Công chúa.... Sắp không được nữa...”

Tinh thần Diệp Vũ chấn động, nhanh chóng chạy về thiên điện. Hoan Hoan, xin ngàn lần đừng làm sao... Hoan Hoan...

Đúng lúc Từ thái y tới thỉnh an bắt mạch, thấy sắc mặt nàng khác thường, vội vàng chạy theo.

Diệp Vũ chạy thẳng tới tẩm điện, thấy con gái nằm trên giường, gương mặt nhỏ nhắn như ngọc tái xanh tinh thần chấn động, “Hoan Hoan... Hoan Hoan...”

Cung nữ quỳ trên mặt đất sợ hãi khóc, “Nô tỳ cũng không biết sao lại thế nữa... Tiểu công chúa đói bụng, nô tì liền bón cháo cho tiểu công chúa ăn... Ăn được một nửa, tiểu công chúa liền khóc lóc mãi... Nô tì dỗ một lúc, tiểu công chúa vẫn cứ khóc, sắc mặt tái đi... Nô tì không dám chậm trễ, vội vàng sai người đi bẩm tấu hoàng hậu... Hoàng hậu, là nô tì hầu hạ bất lực, nô tì không rõ vì sao lại vậy nữa...”

Diệp Vũ cũng bối rối vì con, Hoan Hoan vẫn còn thở chỉ là như đang chìm vào hôn mê thôi. Đúng lúc, Từ thái y bước tới thiên điện, lập tức chẩn trị cho Hoan Hoan. Nàng khẩn trương chấp tay, ngược lên trời cầu nguyện, Hoan Hoan sẽ không sao... Hoan Hoan sẽ không sao...

Khám bệnh một lát, ông vội vàng đi tới đại điện, viết một đơn thuốc, rồi sai một công công hỏa tốc đi ngự hiệu thuốc sắc thuốc, còn thúc giục công công mau mau trở lại. Sau đó ông lại trở lại tẩm, điện, lấy ngân châm ra, thì châm cho tiểu công chúa.

“Hoan Hoan có phải bị trúng độc không ạ?” Có phải rất nặng không?” Diệp Vũ không kìm được hỏi, tâm hoảng ý loạn, hai mắt rưng rưng.

“Đúng là trúng độc” Từ thái y đang thì châm trên huyết đầu của Hoan Hoan, “Tiểu công chúa đã hôn mê, vẫn chưa tỉnh lại, mặc cho số phận thôi”

Mặc cho số phận sao? Bốn từ này cứ như một quả đạn nổ tung, nổ trúng nàng, nàng mộng.... Hoan Hoan như vậy thật nặng lắm rồi sao?

Hoan Hoan...

Từ thái y lấy bát cháo còn một nửa trên bàn, lấy tay lấy ra chút, cẩn thận ngửi ngửi, lại dùng đầu lưỡi liếm. Có người tiến vào, Diệp Vũ quay đầu, nước mắt như mưa, “Bệ hạ...”

Sở Minh Phong bước nhanh tới, ôm lấy hoàng hậu đang đau lòng sắp chết, lại nhìn về đứa con hơi thở mong manh lo lắng hỏi, “Hoan Hoan sao rồi?”

“Tiểu công chúa ăn bát cháo này đã bị người ta bỏ ít bột cây trúc đào vào” Từ thái y nói, “Nếu như người lớn ăn nhầm bột trúc đào nặng thì sẽ trúng độc chết. Còn trẻ con thân thể yếu, chỉ sợ ăn nhầm e rằng...”

“E rằng thế nào?” Sở Minh Phong run giọng hỏi, lòng đau thắt như bị ai thọc một dao vậy.

“Tiểu công chúa ăn không ít, giờ đã hôn mê bất tỉnh... Chỉ sợ khó mà tỉnh lại” Giọng Từ thái y nặng nề, “Vi thần đã thì châm hy vọng có thể ngăn độc tính lan tràn, nhưng cũng chỉ hy vọng thôi”

“Vũ Nhi đã trúng độc mấy lần, người đều có cách cứu sống Vũ Nhi,, Cây trúc đào cũng không phải là kịch độc, người sẽ có cách cứu Hoan Hoan... Người mau nghĩ cách đi...” Sở Minh Phong ngồi xuống giường, âu yếm xoa nhẹ trán con gái, bàn tay nhỏ bé, bị thương mãi.

“Tuy cây trúc đào độc tính không bằng kịch độc khác, nhưng ăn quá nhiều cũng sẽ mất mạng” Từ thái y nói, “Tiểu công chúa hôn mê, mặt đã tím đen, nói rõ độc này đã lan tràn tới lục phủ ngũ tạng, vi thần đã cố hết sức rồi...”

“Trẫm lệnh cho người nhất định phải cứu sống Hoan Hoan!” Sở Minh Phong rống lên bi thương. Từ Thái y không nói gì nữa, chỉ đành cố sức cứu tiểu công chúa. Diệp Vũ khóc ngất nhào vào lòng Sở Minh Phong đau lòng vô cùng.

Chẳng bao lâu, công công sắc thuốc trở về, Từ thái y mang chén thuốc bón trong miệng cho tiểu công chúa... Nhưng không đưa vào được, bởi vì tiểu công chúa đã gần như không còn thở nữa...

Ông coi kỹ, chẩn đoán chính xác tiểu công chúa đã đi, vì thế nói đau đớn, “Bệ hạ, hoàng hậu, vi thần vô năng, tiểu công chúa...đã đi rồi...”

Sở Minh Phong kinh hãi, đau triệt nội tâm... Diệp vũ nghe vậy, không thở nổi, hai mắt trợn ngược, ngất đi...

Lúc tỉnh lại, Diệp Vũ phát hiện ra mình đang nằm trên giường trong tẩm điện, cảm giác như mới trải qua một cơn ác mộng. Đúng, đó chính là ác mộng, Hoan Hoan không bị trúng độc, Hoan Hoan vẫn còn sống rất khỏe mạnh...

Nhưng lúc nàng đi vào thiên điện, sợ ngây người – Sở Minh Phong ngồi bên giường, Hoan Hoan vẫn mê man trong lòng, vẫn không nhúc nhích, hình như đã cứng cả rồi.

Nhìn theo thần sắc đau thương của hắn thì biết, ác mộng kia là thật, Hoan Hoan thật sự đã chết rồi. Nàng bước đi từng bước mà dưới chân như nặng ngàn cân... Hoan Hoan à, con đến thế gian này mới được hơn

một năm, vẫn còn chưa kịp lớn lên, vừa mới gọi phụ hoàng, mẫu hậu, vậy mà con đã rời phụ hoàng, mẫu hậu đi rồi sao? Hoan Hoan ơi, có phải phụ hoàng, mẫu hậu không tốt, có phải con không thích nơi này nên mới rời chúng ta đi rồi không?

Hoan Hoan ơi...

Lệ rơi đầy mặt nàng, đưa tay chạm nhẹ lên mặt nhỏ nhắn của Hoan Hoan, tay run bần bật. Hoan Hoan à, là mẫu hậu không tốt, không bảo vệ con tốt... là lỗi của mẫu hậu...

“Hay Hoan Hoan không thích nhà đế vương, hay Hoan Hoan vô duyên với chúng ta mới có thể rời chúng ta đi...” Sở Minh Phong trầm giọng nói, đau đớn vô cùng.

“Hoan Hoan...” Diệp Vũ ôm con gái vào lòng, nước mắt rơi tí tách. Công công tùy thân của Sở Minh Phong mang một người tiến vào, nàng kinh ngạc, vì sao lại dẫn công chúa Đoan Nhu đến vậy? Công chúa Đoan Nhu là con gái của Lý Chiêu nghi, năm đó, Lý Chiêu nghi đã mấy lần mưu hại Diệp Vũ, Sở Minh Phong tra ra chân tướng, trước mặt mọi người ban thưởng Lý Chiêu nghi hình phạt treo cổ. Lúc ấy công chúa Đoan Nhu mới bốn tuổi, cuối cùng mới được gặp mặt mẫu phi lần cuối, thì bị cung nhân ôm đi.

Đã cách nhiều năm như vậy, nàng ta đã trưởng thành một cô gái yếu điệu, duyên dáng, xinh đẹp. Nàng ta đứng lặng ở đó, cả người mặc bộ váy áo trắng như tuyết, cứ như một pho tượng tinh xảo tuyệt đẹp, mặt chẳng chút thay đổi, lạnh lẽo bức người.

Công công kia bầm tấu, ‘Bệ hạ, hoàng hậu, nô tài tra ra, công chúa Đoan Nhu đã hạ bệ cây trúc đào vào trong cháo của tiểu công chúa, độc hại tiểu công chúa’

Diệp Vũ khiếp sợ, dĩ nhiên là nàng ấy!

Sở Minh Phong đứng dậy, tát “bốp” một cái lên mặt công chúa Đoan Nhu, mặt tức giận tới méo mó, “Trẫm không có đứa con gái nuôi báo cô như người!”

“Tiểu công chúa bị chết thật tuyệt” Trên khuôn mặt trắng nõn của công chúa Đoan Nhu mỉm cười lạnh lẽo, “Phụ hoàng có coi thần là con gái sao?”

“Hoan Hoan mới có một tuổi, thế mà người dám hạ độc thủ với nó như thế, người đúng là tâm địa rắn rết!” Hấn tức giận, con người đen nhiễm máu đỏ, đỏ tới dọa người.

“Nếu luận về tâm địa rắn rết, có ai sánh được với mẫu nghi thiên hạ hoàng hậu Sở quốc chứ?” Nàng ta nhìn Diệp Vũ chằm chằm, ánh mắt oán độc, chất chứa bao thù hận, “Thiếu nợ thì phải trả nợ, nợ máu trả bằng máu là chuyện đương nhiên”

Diệp Vũ hiểu công chúa Đoan Nhu hận mình là vì mẫu phi của nàng ấy chết vì mình. Năm ấy, nàng ta mới chỉ có bốn tuổi, thế mà ký ức phải sinh ly tử biệt với mẫu phi sẽ vĩnh viễn khiến nàng ta nhớ rõ mỗi huyết hải thâm thù kia, cho dù nàng ta không biết thì thị tì tùy thân của Lý Chiêu nghi cũng sẽ nói cho nàng ta biết.

Sở Minh Phong cũng hiểu ra, “Mẫu phi người là trẫm giết, chẳng liên quan gì tới hoàng hậu cả, người có oán thì cứ oán trẫm đây! Năm đó mẫu phi người mấy lần mưu hại hoàng hậu, trẫm ban cho nàng ta hình phạt treo cổ đã là phá lệ khai ân rồi!”

Công chúa Đoan Nhu rõ ràng cắt ngang lời hấn, nói ác độc, “Nhi thần không muốn nghe! Nhi thần chỉ biết, mẫu phi bị nàng ta hại chết! Mẫu phi đã chết, phụ hoàng không cần nhi thần nữa, nhi thần sống rất khổ sở, cô độc... Tất cả những này, đều do bà ta ban tặng! Bà ta hại chết mẫu phi nhi thần, nhi thần liền độc chết con gái bà ta!”

“Người điên rồi!” Hấn tức giận tới mức hai tay run lên, “Mẫu phi người là gieo gió gặt bão, chết cũng đáng lắm! Đừng có trách người bên ngoài!”

“Phụ hoàng dĩ nhiên là bảo vệ bà ta rồi. Trong mắt phụ hoàng, bất luận bà ta làm gì đều đúng hết, bà ta giết người cũng đều đúng hết...” Nàng ta rống lên khàn cả giọng, mặt đỏ bừng bừng.

“Công chúa Đoan Nhu hại chết tiểu công chúa, tội không thể tha, phạt đánh!” Sở Minh Phong lạnh lùng nói, “Kéo ra ngoài!”

Công chúa Đoan Nhu không sợ chết, lúc bị kéo đi, ác độc trừng Diệp Vũ. Hắn ngã ngồi lên giường, cơn giận còn sót lại tiêu tan, chỉ còn lại đau xót – rõ ràng con gái lớn hại chết con gái nhỏ, đây là tạo nghiệt của hắn, vì sao lại báo ứng lên người Hoan Hoan chứ?

Diệp Vũ vẫn ôm Hoan Hoan, tâm tình bình tĩnh chút, “Bệ hạ, tha cho nó một mạng đi”

“Vì sao?” Sở Minh Phong trầm hồi, như rất mệt mỏi.

“Coi như tích phúc Vì Hoan Hoan và Kính Nhi đi” Nàng nói thản nhiên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh của Hoan Hoan, trong lòng thấy mềm mại hơn. Hắn sưng sốt giây lát, ôm nàng tựa vào vai mình, “Được”

Sở Minh Phong hạ chiếu, công chúa Đoan Nhu hạ độc hại chết công chúa Chiêu Dương, biếm làm thứ dân, trục xuất Kim Lăng. Vì Hoan Hoan chết non, Diệp Vũ đau đớn mãi, hậm hực tới tận nửa năm mới đỡ hơn. Hắn đem hết mọi cách khuyên nàng, cuối cùng mới khiến cho nàng thoát ra khỏi nỗi đau mất con gái.

Để tránh dẫm lên vết xe đổ, hắn sai người quét sạch cung nhân trong cung, đem tất cả các cung nhân lớn tuổi, khả nghi trục xuất khỏi cung.

Kính Hoan trưởng thành khỏe mạnh được phụ hoàng sủng ái, mẫu hậu yêu thương, có kẻ hầu người hạ thật tốt, có thân phận địa vị cực cao, được vạn người sủng ái.

Bé ngày một, ngày một giống phụ hoàng. Sở Minh Phong cưng chiều con tới vô pháp vô thiên, con nói gì thì làm cái đó, cho dù là lên trời hái trăng sao xuống cũng tìm mọi cách hái xuống cho nó chơi. Diệp Vũ khuyên bảo nhiều lần đều không có kết quả.

Lúc Kính Hoan được ba tuổi, ngồi trên kiệu, được cung nhân mang đi dạo khắp hoàng cung, mỗi lần đi qua một cung điện, nó đều nói ra tên cung điện này. Ví dụ như, đây là điện Thanh Ninh, đây là điện Phượng Tê, đây là điện Duệ Tư, đây là điện Trùng Tâm...

Lúc bốn tuổi nó đã thuộc hàng trăm bài thơ, Mạc Thất dạy cho bộ kiếm thuật, nó cũng làm rất giỏi.

Lúc thì nó bá đạo mãnh liệt, lúc thì lại nhu thuận như còn nhỏ lắm, lúc thì mồm miệng lanh lợi, lúc thì lại hỏi bao nhiêu vấn đề kỳ lạ, khiến người lớn chẳng đáp được, lúc thì lại khiến cho người lớn chẳng phản bác được gì... tóm lại, nó quá thông minh, tài trí cao hơn cả đứa trẻ lên bốn bình thường, đại thần trong triều đều tự hào vì có “thần đồng”

Có được một đứa con thần đồng như thế, Sở Minh Phong cứ ngẫm nghĩ cao ngạo, chỉ muốn mang con ra khoe với mọi người bất cứ lúc nào.

Có một ngày trời thu lạnh đột kích, Kính Hoan tỉnh ngủ, thấy trong tấm điện không có ai, thì đi tìm phụ hoàng, mẫu hậu. Nhưng cả tấm điện cũng không thấy mẫu hậu, bé nghĩ ngợi, liền đi phòng tắm mà mẫu hậu thường tới đó.

Trong phòng tắm mờ ảo ấm áp, có một nam một nữ chẳng có mảnh vải che thân, chân tay giao nhau, lửa nóng tràn ngập, đang quấn chặt lấy nhau.

Sở Minh Phong nhắc chân nàng lên, trầm giọng hỏi, “Vũ Nhi, đã nhiều năm vậy, vì sao ta cảm thấy cuối cùng vẫn chưa phát hiện ra trên người nàng có chỗ nào thần bí nhỉ?” “Nào có chỗ nào thần bí đâu chứ?” Mất Diệp Vũ mê loạn, tay không tự chủ mơn trớn đi xuống lưng hắn, tiếp tục đi xuống...

“Ta đây bắt đầu tìm kiếm đây” Hắn rất quen tay, nhanh nhẹn đi vào, cùng người phụ nữ yêu nhất hòa hợp một thể, thông thả bắt đầu luật động.

Nàng lắc mông. Phối hợp với tiết tấu của hắn, đón ý nói đùa với hắn, khiến cho hai bên càng yêu sâu chặt chẽ hơn, nhập cả linh hồn lẫn nhau.

Hơn mười năm qua, mọi thứ đã quen thuộc nhưng khi họ cùng đụng chạm, ôm nhau, thân thiết, thì cảm giác cả tâm hồn rung động, tình yêu nồng nhiệt, khiến cho họ muốn ngừng mà không được. Có lẽ đây mới là yêu thật lòng.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, hai người đang làm gì đó ạ?” Kính Hoan cất giọng non nớt hỏi, đôi mắt đen ngời sáng đảo nhanh như chớp.

Họ khiếp sợ cứng đờ, chẳng hện mà cùng quay đầu. Con đứng cách đó không xa, trên người không mặc áo khoác, mở to đôi mắt tò mò vô tội nhìn họ.

“Kính Nhi ngoan, phụ hoàng, mẫu hậu đang thực hành...vận động...” Diệp Vũ cái khó ló cái khôn, cười xấu hổ.

“Đang vận động sao? Vận động gì thế ạ?” Kính Hoan nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ ngập tràn mê hoặc.

“Là...” Nàng chẳng biết giải thích ra sao nữa.

“Kính Nhi ngoan, mẫu hậu và phụ hoàng đang luyện kiếm đó” Sở Minh Phong cười gượng, vẫn oai hùng bưng bưng phần chân chẳng chịu dừng lại chút nào.

“Phụ hoàng gạt người, luyện kiếm vì sao không mặc quần áo chứ?” Kính Hoan chỉ vào phụ hoàng, mày cau lại.

“Vậy Kính Nhi thấy mẫu hậu và phụ hoàng đang làm gì?” Sở Minh Phong thở ra một hơi, lấy tiền để lùi.

“Phụ hoàng, người bắt nạt mẫu hậu”

“Phụ hoàng không bắt nạt mẫu hậu”

“Còn bảo không có? Phụ hoàng đề mẫu hậu, chính là bắt nạt mẫu hậu đó” Kính Hoan nói đầy nghiêm nghị, “Nhi thần phải bảo vệ mẫu hậu”

Dứt lời, bé vung cả tay lẫn chân và người bay tới. Họ cùng giật mình, Sở Minh Phong nói vội vàng, “Kính Nhi ngoan, đừng có lại đây”

Kính Hoan đi ba bốn bước, cuối cùng thì dừng lại, “Vì sao nhi thần không thể đi tới đó?”

Sở Minh Phong đau đầu mãi, chẳng biết nói thế nào. Đứa bé bốn tuổi cũng không bỏ qua, quyết đi tới đó, “Phụ hoàng mẫu hậu luyện kiếm, nhi thần cũng muốn luyện kiếm, nhi thần và phụ hoàng mẫu hậu cùng nhau luyện kiếm đi”

Diệp Vũ vội nói, “Được, phụ hoàng, mẫu hậu cùng luyện kiếm với con, nhưng con không mặc quần áo sẽ bị cảm lạnh đó. Hay là vậy, con về tắm diện mặc quần áo trước đi, phụ hoàng và mẫu hậu ở chỗ này đợi con, có được không?”

Kính Hoan nhìn họ một lát rồi gật đầu, “Được, nhi thần về đi mặc quần áo trước, phụ hoàng và mẫu hậu phải đợi nhi thần đó nha”

Thấy con đi rồi, họ thở phào từng ngum từng ngum. Sở Minh Phong còn định tiếp tục nữa, Diệp Vũ đẩy hấn ra, mỉm cười ngạo hấn, “Kính Nhi có thể sẽ tới đó, chàng lại muốn bị kinh hồn một lần nữa hả?”

Hấn đứng dậy mặc quần áo, “Đứa con này của chúng ta, mới có bốn tuổi mà đã nhìn thấy nam nữ hoan ái, trưởng thành cũng tốt thật”

“Nói vớ vẩn gì thế? Nó chỉ là đứa trẻ, biết gì chứ?”

“Kính Nhi của chúng ta thông minh tuyệt đỉnh, còn thông minh gấp trăm lần những đứa trẻ bình thường khác, sẽ ghi nhớ trong lòng”

Mặc xong, hấn kéo Diệp Vũ rời khỏi phòng tắm.

Lúc lên năm tuổi, Kính Hoan bắt đầu học tập văn sử, sáu tuổi bắt đầu luyện quyền cước, công phu, chín tuổi thì đã là thần đồng văn võ song toàn. Mỗi lần nhìn con cao lớn, học hành văn võ tấn tới, Diệp Vũ cũng rất vui mừng.

Mấy năm nay, thân thể nàng càng ngày càng sa sút, ngày nào cũng phải uống thuốc điều dưỡng, lại cũng chẳng có cách chữa khỏi hấn.

Từ thái y nói, từ năm sinh ra long phượng thai ấy, mất máu quá nhiều, bị tổn thương thân mình; tuy từ nay về sau được điều dưỡng cẩn thận, nhưng thân thể nàng cũng đã cạn kiệt, chỉ còn thọ mấy năm nữa thôi.

Nghe vậy, Sở Minh Phong như bị sét đánh ngang tai, bị thương mãi, nhưng hắn cũng không muốn nói cho nàng biết, cứ cố gắng điều dưỡng thân thể nàng cho tốt.

Nhưng hai năm gần đây Diệp Vũ cảm giác được sức khỏe mình không còn như trước, không phải đau chỗ này thì lại đau chỗ kia, không phải hụt hơi thì là đau bụng. Tóm lại, cả người thấy khó chịu vô cùng.

Tuy Từ thái y không nói rõ, nhưng nàng biết đại nạn của mình sắp tới rồi. Gần nhau sắp được một hai chục năm, đủ rồi, nàng đã chiếm được thâm tình, si tình của một thế hệ đế vương, chiếm được duy nhất Sở Minh Phong, được yêu đầy đủ, nàng còn cầu gì hơn nữa chứ? Cả đời này thế là viên mãn.

Năm nay, Kính Hoan đã mười tuổi, nàng bốn mươi tuổi, họ đã ở gần bên nhau được hai mươi năm rồi. Tháng hai, cảnh xuân rực rỡ, nàng nằm trên giường không dậy nổi, Sở Minh Phong bị thương uất ức, để cho thái tử trị nước, cùng bồi nàng tới “Hạnh hoa xuân” tỉnh dưỡng.

Hơn mười năm trước, hắn hạ lệnh phía đông xây dựng một tòa lâm viên du ngoạn đặt tên là “Hạnh hoa xuân”. Cứ vậy họ bỏ lại quốc sự, ra khỏi thành đi du ngoạn, hưởng thụ nhân nhã, ẩm áp mật ngọt một chỗ. Từ nay về sau, mỗi mùa hè họ đều tới nghỉ ở “Hạnh hoa Xuân”

Xuân qua thu đến, Diệp Vũ gầy yếu dần, chịu đựng đau ốm, cố gắng sống, hy vọng được bồi cạnh hắn nhiều thêm mấy ngày. Nhưng tóm lại cũng sẽ có một ngày, nàng rốt cuộc không kiên trì thêm được nữa.

Ngày đó, nàng bảo muốn đi ngắm chút kỳ hoa dị thảo kiều diễm trong vườn, vì thế Sở Minh Phong ôm nàng đi vào nhà thủy tạ của vườn hoa.

Trời xanh không gợn mây, ánh nắng lung linh khiến cho cả vườn hoa dạt dào rực rỡ, lấp lánh như ngọc. Làn nước trong veo, soi rõ mây trắng trời xanh. Nhà thủy tạ bốn phía có đủ các loại hoa kỳ lạ đủ màu sắc, đỏ, trắng, hồng, vàng, muôn màu khoe sắc, hương thơm theo gió lan xa. Phía xa xa còn có mấy cây phong lá đỏ, tựa như những đốm lửa nhỏ đỏ rực thiêu đốt, lại khiến cho ánh nắng chiều thêm xán lạn, lại thêm phần cô đơn.

Hắn ôm nàng, nàng tựa vào lòng hắn, ho khẽ, “Đẹp quá ha...”

“Sau này ngày nào ta cũng cùng nàng ngắm hoa trong này, ngắm cảnh” Giọng Sở Minh Phong trầm thấp đầy áp lực bi thương.

“Được” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Vũ tái xám, không còn sáng bóng nữa, đuôi mắt mím cười vẫn động lòng, “Bệ hạ, thiếp không muốn ép Kính Nhi rập khuôn theo bước Hoan Hoan”

“Đã nhiều năm như vậy, sao còn nhắc tới Hoan Hoan nữa?”

“Bệ hạ có thể đồng ý với thiếp không, sau khi thiếp đi rồi, đừng sửa lập Kính Nhi làm thái tử nữa”

Tim hắn mềm mại mà đau đớn, cũng không nguyện biểu hiện ra nhiều, “Được”

Nàng nói chậm chạp nhẹ nhàng, “Thiếp chỉ hy vọng Kính Nhi vẫn bình an lớn lên... Làm một nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Làm hoàng đế...không thể có được hạnh phúc...”

Sở Minh Phong nói dịu dàng, “Ta hiểu rồi”

Tay nhỏ bé của Diệp Vũ vốn đang được hắn nắm bồng lật lại xoa mu bàn tay hắn, “Hai mươi năm nay, bệ hạ đã toàn tâm toàn ý đối đãi... Thiếp rất sung sướng, rất hạnh phúc...”

“Ta cũng sung sướng, hạnh phúc”

“Nhớ tới lúc trước chàng lợi dụng thiếp, làm tổn thương thiếp, thì lại cảm thấy rất buồn cười...”

“Lúc đó, ta không biết là giữa nam nữ tình yêu lại thống khổ như thế, mà lại ngọt ngào như thế”

“Bệ hạ vì sao...thích thiếp..”

“Nàng lưu lạc thanh lâu, kiên cường bất khuất; nàng ngang tàng tranh giành, chẳng sợ trời chẳng sợ đất, lại có gan khiêu khích ta; nàng thông minh có chủ kiến, độc lập độc hành, lại dám nhảy một điệu vũ cầu

hồn đoạt phách... Thực ra ta cũng không biết thích nàng từ lúc nào nữa, chỉ cảm thấy, bất kỳ kẻ nào cũng không thể có được nàng, chỉ có ta mới có thể được hưởng cái đẹp của nàng..”

Bên môi nàng khẽ cười tan đi theo gió, “Bệ hạ bá đạo quá đi” Giọng Sở Minh Phong lại triền miên, “Vũ Nhi, nếu có kiếp sau, ta vẫn cứ bá đạo như vậy, còn nàng vẫn xinh đẹp thông minh như vậy, nàng và ta gặp nhau, yêu nhau, ân ái một đời, có được không?”

Diệp Vũ mỉm cười nói, “Được, Thiếp đợi chàng tới tìm thiếp”

Trong vườn hoa tĩnh lặng, mấy cung nhân đứng ở cách đó rất xa, đợi truyền triệu. Gió thu lạnh chất lướt qua, một lá phong rơi xuống, trần trọc trong gió, trần trọc bay tới bên ao, bay xuống trên mặt nước. Một màu đỏ rực, rực rỡ tới cực hạn. Nhưng mà tất cả tốt đẹp này đang chậm rãi mờ dần trong mắt nàng..

“Bệ hạ, lúc trước vì sao ra cung tới lầu Tiêu Tương tìm thiếp...”

“Có một ngày, ta nghe cung nhân thì thào bàn tán, bảo lầu Tiêu tương có một màn biểu diễn ca múa, lại còn dám nói mấy câu cuồng vọng: là màn ca múa cực rung động! Có cô gái thần bí nhất! là đêm vui tuyệt vời nhất! Là thể nghiệm phấn khích nhất! Ta nổi lên lòng hiếu kỳ, hỏi Thẩm Chiêu xem có phải có chuyện lạ thật không. Đêm đó, ta ra cung, cùng Thẩm Chiêu, Hoàng đệ, đi tới trước lầu Tiêu Tương. Không ngờ được...”

Sở Minh Phong nói chậm rãi, cảm giác tay nàng như trượt nhẹ xuống, trong nháy mắt, lòng hần đau nhức, lệ nóng tuôn trào, chảy xuống khuôn mặt.

Nhưng hần vẫn không ngừng, giọng đầy bi thương đau đớn mất vợ, “Không ngờ rằng, màn ca múa đó thật thú vị thật mới lạ. Thẩm Chiêu nghe nói màn ca múa thể này là một cô gái cải biên, liền bảo Lãnh Tiêu Tương mời nàng ấy đến...”

Kính Hoan đã luyện kiếm xong, định nói một lúc với mẫu hậu, thì đã thấy phụ hoàng khóc, hai mắt mẫu hậu đã khép lại, như đoán được mẫu hậu đã đi rồi, sợ tới mức khóc to, “Phụ hoàng, mẫu hậu chỉ đang ngủ thôi có phải không?”

“Mẫu hậu con rất mệt, muốn nghỉ ngơi thật tốt chút, sẽ không tỉnh lại ngay... “Rốt cuộc Sở Minh Phong không nhận được đau đớn khóc thành tiếng.

“Vì sao mẫu hậu không tỉnh lại nữa?” Kính Hoan kéo tay nàng, đừng đưa nhẹ nhàng, “Mẫu hậu, tỉnh lại tỉnh lại đi... mẫu hậu... mẫu hậu...”

“Kính Nhi, đừng như vậy, mẫu hậu con thực sự mệt mỏi rồi...”

“Mẫu hậu, đừng bỏ lại nhi thần mà... ô ô..” Kính Hoan gào khóc. Sở Minh Phong ôm con, lệ rơi đầy mặt, đau triệt tâm can.

Đêm thu dài trầm, điện Chiêu hòa chìm ngập trong bóng tối, chỉ có ở tấm điện lóe sáng chút. Thực ra, thời gian vẫn còn sớm, Thác Bạt Hoàng cũng đã uống say, nằm nghiêng trên long tháp.

Một cô gái mặc cung trang bước nhẹ vào điện, mắt thấy vậy, vội vàng cùng thị tì tùy thân đỡ bệ hạ nằm cho ổn thỏa, cẩn thận đắp chăn cho hần.

“Quý phi, đã mấy ngày nay bệ hạ cứ uống rượu, cứ vậy sẽ làm tổn hại tới long thể, bây giờ biết làm thế nào đây?” Thị tì tùy thân nói sầu khổ.

“Nhiều người khuyên rồi, bệ hạ không nghe, chỉ sợ bệ hạ mượn rượu tiêu sầu thôi” Cô gái mặc cung trang là Tiêu Quý phi, mấy năm nay cũng có được sủng ái chút.

“Nè, trên bàn có mấy bức họa này” Thị tì tùy thân nói.

Tiêu Quý phi đi tới, cầm lấy bức họa, cau mày nhìn. Trong mấy bức họa này đều là một cô gái, cô gái trong tranh này rất thanh tao mỹ hoặc, lúc thì cười, lúc thì xinh đẹp, đủ hình dạng, thiên kiều bá mị, dung mạo tú lệ, là một đại mỹ nhân. Nàng bỗng nhớ tới cái gì, tinh thần bị kìm lại.

Phi tần được sủng ái trong hậu cung, bắt luận là khoe mắt hay đuôi lông mày, bắt luận là thần thái hay mặt mũi, ít nhiều đều tương tự như cô gái trong tranh này.

Nói như vậy, bệ hạ yêu cô gái chân chính, là cô gái trong tranh này ư? Vậy cô gái trong tranh này là ai?

Nghĩ đến đây, Tiêu Quý phi thấy tim lạnh một phần. Vốn tưởng rằng đoạt được ân sủng của bệ hạ là vì bệ hạ thích mình thật lòng, ai ngờ mình chẳng qua chỉ là thể thân mà thôi.

Trong lòng bệ hạ, cho tới tận bây giờ chỉ có cô gái trong tranh này! Phi tần hậu cung, tất cả đều là thể thân!

Nàng biết vậy thấy mất mát, tim đau nhói, nhẹ buông tay mấy bức họa bay xuống đất. Gió đêm luồn vào từ cửa sổ, thổi bay mấy bức họa, mấy bức họa cứ phiêu tán mỗi chỗ một nơi, lả tả trên đất.

“Ai cho người vào hả?”

Tiếng gầm lên giận dữ, như vắn binh khởi tội vậy. Tiêu Quý phi hoảng sợ, kinh hãi xoay người, chân tay phát run lên.

Thác Bạt Hoàng bước nhanh tới, vội vàng nhặt các bức họa phân tán khắp nơi lên, sau đó đứng dậy, chẳng nói lời nào tát mạnh cho nàng ta một cái, lớn tiếng quát, “Tẩm điện của trẫm, người cũng dám tiến vào hử? Những gì của trẫm, người cũng dám động vào?”

Tiêu Quý phi nhìn vào trong mắt hắn, lệ khí trên mặt thấy e ngại nao núng, không dám cãi. Lúc này, một thị vệ tiến vào, “Bệ hạ, tỳ chức có việc cần bẩm tấu”

“Còn chưa dứt” Thác Bạt Hoàng nói lạnh khốc.

“Nô tì cáo lui” Tiêu Quý phi hạ mình hành lễ, sau đó rời khỏi tẩm điện.

“Chuyện gì?”

“Bệ hạ, Sở cung truyền ra tin tức, Hoàng hậu Sở quốc mất rồi”

Thác Bạt Hoàng ngây người ngơ ngẩn, ngay sau đó, như có thanh kiếm đâm thẳng vào ngực, cơn đau trào ra, xâm nhập khắp toàn thân. Vũ Nhi chết rồi ư?

Năm ấy bốn mươi, chết thế nào? Sở Minh Phong, người sao có thể để Vũ Nhi cứ thế đi chứ? Sở Minh Phong, tên khốn nạn...

Hắn nắm chặt mấy bức họa, chậm rãi đi lên long tháp, coi như khó mà kìm được bi thương, chậm rãi, thật chậm.... cuối cùng hắn ngồi lên giường, nhìn cô gái trong tranh chăm chăm, khóc rống lên, nước mắt tuôn trào..

Vũ Nhi, nàng cứ vậy mà đi rồi ư?

Từ năm ấy ly biệt, vốn tưởng rằng có ngày còn được gặp lại, ai ngờ nàng thế mà lại đi rồi...

Vũ Nhi, cuộc đời này cũng không còn được gặp lại nàng nữa...

Mây Thác Bạt Hoàng cau chặt lại, nước mắt cứ trào ra liên tục không ngừng, cơn đau như không thở nổi...

Tiêu Quý phi cũng chưa đi, đứng nấp trong một góc tối ở đại điện. nàng ta nghe thấy thị vệ bẩm tấu, cũng nghe được tiếng khóc bi thương của hắn. Hóa ra người bệ hạ yêu thâm lại là hoàng hậu Sở quốc.

Nghe nói Hoàng Hậu Sở quốc Diệp thị, là đại trưởng nữ của Diệp Đại tướng quân Sở quốc, từng là vũ kỹ đứng đầu Sở quốc, chỉ nhảy mấy điệu vũ cầu hôn đoạt phách, tạo thành một ngọn cờ riêng, khiến cho người ta muốn ngừng múa mà không được. Từng có kẻ muốn học, song làm kiểu gì cũng không học nổi. Sau đó, cũng Có Tấn Vương Sở quốc chung tình với nàng ấy, vì nàng mà giết huynh đoạt vị, làm hoàng đế được mấy tháng, rồi để vị lại bị Sở Hoàng đoạt lại. Từ đó về sau, Sở Hoàng sắc phong cho nàng ấy làm hoàng hậu, vì nàng mà phế cả hậu cung, đối đãi nàng toàn tâm toàn ý, hai mươi năm như một ngày.

Người trong thiên hạ đều biết, Đế Hậu Sở quốc tình cảm đậm sâu. Rồi nàng biết Hoàng Hậu Diệp thị Sở quốc, như một truyền kỳ.

**

Sau khi Diệp Vũ băng hà nửa năm, Sở Minh Phong cũng băng hà. Hai mươi năm nay, hắn chuyên cần chính sự, sức khỏe cũng không tốt lắm; sau khi vợ mất, hắn đã mất hết can đảm, cảm thấy người bên gối đã mất rồi, chẳng còn hứng thú, không còn tình ý, bị bệnh tích tụ trong người, cuối cùng, cả người gầy gò sa sút, chỉ được nửa năm thì cũng cùng đi theo vợ yêu.

Trong lúc hấp hối, thái tử và Kính Hoan đều ở trước giường, khóc lę chảy dài.

“Đừng khóc...” Hắn xoa đầu con trai nhỏ bé, “Con người lúc nào cũng phải chết, phụ hoàng chỉ là đi cùng mẫu hậu của con thôi, bởi vì, mẫu hậu rất cô đơn”

“Phụ hoàng, đừng bỏ lại nhi thần.... Nhi thần muốn phụ hoàng, mẫu hậu” Kính Hoan khóc lę bi thương.

“Lăng Thiên, trăm đem giang sơn Sở quốc giao trong tay con, con cần phải chuyên cần chính sự, làm một hoàng đế được vạn người dân kính ngưỡng, đừng để cho trăm thất vọng” Sở Minh Phong dặn dò.

“Nhi thần sẽ không để phụ hoàng thất vọng đâu, nhi thần sẽ lấy phụ hoàng làm tấm gương, làm một hoàng đế tốt” Sở Lăng Thiên giờ đã là một nam tử ba mươi tuổi chững chạc, có ba phần gần giống phụ thân. Sở Minh Phong cười vui mừng, “Được, được, con ngoan... Lăng Thiên, trăm còn một tâm nguyện, hy vọng con hoàn thành cho trăm”

Sở Lăng Thiên rơi lệ, “Xin phụ hoàng cứ nói, nhi thần nhất định sẽ cố sức hoàn thành”

Sở Minh Phong đặt tay hai huynh đệ cùng một chỗ, “Trăm hy vọng hai huynh đệ bên nhau. Trăm đi rồi, huynh đệ các con là người thân nhất trên đời này, làm huynh trưởng phải trân trọng đệ đệ, làm đệ đệ phải kính trọng huynh trưởng đó”

Sở Lăng Thiên đáp, “Phụ hoàng yên tâm, nhi thần sẽ che chở cho đệ đệ”

Sở Minh Phong chớp mắt, không còn nói gì nữa, khuôn mặt ngăm đen nở nụ cười nhẹ nhàng, cứ như đang nhìn thấy vợ yêu vậy. Chậm rãi hắn dần khép mắt lại, cánh tay buông xuống...

“Phụ hoàng...” Cả hai huynh đệ cùng đồng thanh kêu khóc.

“Thái tử điện hạ, việc cấp bách trước mắt là làm lễ tang an bài bệ hạ” Mạc Thất bi thương nhắc nhở.

Sở Lăng Thiên xoay người, lau đi nước mắt, “Dĩ nhiên là hợp táng phụ hoàng cùng mẫu hậu ở hoàng lăng, bấy ngày sau đưa tang”

Mạc Thất hỏi, “Thái tử điện hạ khi nào thì đăng cơ?”

Ánh mắt Sở Lăng Thiên kiên định, “Sau đó bản thái tử sẽ cùng đại thần trong triều thương nghị việc này”

**

Năm ngày sau, Sở Lăng Thiên đăng cơ để chuẩn bị tang lễ cho hoàng đế băng hà.

Hai ngày tiếp theo, lễ đại tang hoàng đế, hợp táng Vĩnh Lăng cùng Hoàng hậu Diệp thị.

Ngày đưa tang này, Kính Hoan đi theo đội ngũ đưa tang tới Vĩnh Lăng, không về kinh nữa. Từ ngày thái tử đăng cơ ấy, Mạc Thất liền hỏi bé, “Điện hạ có tính toán gì không?”

Mẫu hậu, phụ hoàng mất liên tiếp, Kính Hoan năm ấy mới mười tuổi không thể chấp nhận nổi, lại không thể không chấp nhận. Dù bi thương, cũng cố can rắng chịu đựng. Huynh trưởng đăng cơ, bé là Yên Vương, sau này phải làm sao đây, bé thật sự không biết.

“Điện hạ, trước khi hoàng hậu mất, có phân phó với ty chức một chuyện”

“Chuyện gì?”

“Hoàng hậu nói, sau khi bệ hạ băng hà, điện hạ không nên ở lại Kim Lăng, mà nên đi biên cảnh Dương Châu tìm Diệp đại tướng quân” Mạc Thất hiểu được bản khoản của hoàng hậu, chỉ có rời xa Kim Lăng, Yên vương điện hạ mới có thể bảo toàn tính mạng. “Ý hoàng hậu là, nếu bệ hạ có hứng thú, thì nên đi theo quân”

“Nếu mẫu hậu đã an bài vậy, bổn vương liền làm theo ý mẫu hậu” Kính Hoan cũng hiểu rõ thâm ý của mẫu hậu an bài như thế.

Ngày đưa tang ấy, vào đêm, Sở Lăng Thiên nhận được đơn từ chức của thị vệ, cũng nhận được thư từ biệt của cung nhân đưa tới.

Mạc Thất từ đi chức quan thống lĩnh cấm quân, Kính Hoan thì viết ở trong thư nói: hoàng huynh, phụ hoàng, mẫu hậu lần lượt tạ thế, thần đệ bi thương đau khổ, chỉ mãi thương tâm không kiềm chế được. Giờ đi tới biên cảnh Dương Châu, theo quân đền đáp triều đình. Đừng mong nhớ.

Sở Lăng Thiên đứng trên thành lâu, nhìn bóng đêm buông xuống hoàng cung, thành Kim Lăng, rồi nhìn về phương hướng Dương Châu, khung cảnh tối đen như mực, ánh mắt chậm chạp nhắm lại.

Hoàng đệ, thực ra đệ không cần trốn tới Dương Châu đâu, mẫu hậu đãi trẫm không tệ, sao trẫm dám lấy oán trả ơn chứ?

Bóng đêm bao trùm trên đường lớn, có hai người đang giục ngựa phi nhanh, tiếng vó ngựa vang vọng khắp bốn phương. Con đường phía trước mờ mịt, trời đất yên tĩnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-quan-doc-sung>